

سوہنگ مہاراج شیر سنگھ و شبنوں بھگوان دی ہے

نہکلنک ہر شبد بھنڈار

باپیسواں بھاگ

- ۱۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۵ کرنیل سنگھ دے گره کادراہاد گرداس پُر ۱
- ۱۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۵ سمپورن کور دے گره کادراہاد گرداس پُر ۲
- ۱۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۵ سورن سنگھ دے گره کادراہاد گرداس پُر ۳
- ۱۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۵ بوڑ سنگھ دے گره کادراہاد گرداس پُر ۴
- ۱۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۵ مسّا سنگھ دے گره بل گرداس پُر ۶
- ۱۸ بھادروں شہنشاہی سمت ۵ امراؤ سنگھ دے گره بل گرداس پُر ۹
- ۲۱ بھادروں شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۰
- پہلی آسُو شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۱
- اجیت سنگھ دے بیتی کرن تے شبد اُچاریا ۱۵
- ۸ آسُو شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۸
- ۹ آسُو شہنشاہی سمت ۵ سویرے ساڈھے اٹھ وچے جیٹھووال امرتسر ۲۴
- ۱۲ آسُو شہنشاہی سمت ۵ ٹھیکیدار ٹھاکر سنگھ دے گره جیٹھووال امرتسر ۲۷
- ۱۳ آسُو شہنشاہی سمت ۵ سگت دے نوٹ گرداس پُر ۲۸
- ۱۳ آسُو شہنشاہی سمت ۵ تیج بھان دے گھر سئی کیمپ جموں ۳۰

- ۱۴ اُسُو شہنشاہی سمت ۵ چیلہ سنگھ دے گھر سئی کیمپ جموں ۳۳
- ۱۴ اُسُو شہنشاہی سمت ۵ نندو شاہ دے گرہ سئی کیمپ جموں ۳۵
- ۱۴ اُسُو شہنشاہی سمت ۵ گوڑا رام دے گرہ سئی کیمپ جموں ۳۶
- ۱۴ اُسُو شہنشاہی سمت ۵ شو سنگھ دے گرہ سئی کیمپ جموں ۳۶
- ۱۴ اُسُو شہنشاہی سمت ۵ کرپال سنگھ دے گرہ سئی کیمپ جموں ۳۸
- ۱۴ اُسُو شہنشاہی سمت ۵ بی بی و پرو دے گرہ سئی کیمپ جموں ۳۸
- ۱۴ اُسُو شہنشاہی سمت ۵ پرکاش سنگھ دے گرہ سئی کیمپ جموں ۳۹
- ۱۴ اُسُو شہنشاہی سمت ۵ بی بی اندرو دے گرہ سئی کیمپ جموں ۴۰
- ۱۴ اُسُو شہنشاہی سمت ۵ کچھن سنگھ، گلونت سنگھ، کھیم کور دے گرہ سئی کیمپ جموں ۴۰
- ۱۵ اُسُو شہنشاہی سمت ۵ وکیل سنگھ انگریز سنگھ سیئی کلاں جموں ۴۲
- ۱۵ اُسُو شہنشاہی سمت ۵ دولت رام دے گرہ کوٹلی جموں ۴۴
- ۱۵ اُسُو شہنشاہی سمت ۵ پرکاش چند دے گرہ گھو والی جموں ۴۶
- ۱۵ اُسُو شہنشاہی سمت ۵ ہنس راج دے گرہ گھو والی جموں ۴۷
- ۱۵ اُسُو شہنشاہی سمت ۵ دیوی سنگھ دے گرہ گھو والی جموں ۴۸
- ۱۵ اُسُو شہنشاہی سمت ۵ لکشمی دے گرہ سیڑ جموں ۴۹

- ۱۵ اَسُو شہنشاہی سمت ۵ گرنام سنگھ دے گرہ سیڑ جموں ۵۰
- ۱۵ اَسُو شہنشاہی سمت ۵ کیسری دیوی دے گرہ رانی باغ جموں ۵۲
- ۱۵ اَسُو شہنشاہی سمت ۵ چیل سنگھ دے گرہ جموں ۵۳
- ۱۶ اَسُو شہنشاہی سمت ۵ پرکاش چند دے گرہ جموں ۵۶
- ۱۹ اَسُو شہنشاہی سمت ۵ تیجا سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو امرتسر ۵۶
- ۲۰ اَسُو شہنشاہی سمت ۵ دلپ سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو امرتسر ۵۹
- ۲۰ اَسُو شہنشاہی سمت ۵ سورن سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو امرتسر ۶۳
- ۲۰ اَسُو شہنشاہی سمت ۵ سُرین سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو امرتسر ۶۳
- ۲۰ اَسُو شہنشاہی سمت ۵ دیدار سنگھ دے گرہ شفنی پُر امرتسر ۶۶
- ۲۰ اَسُو شہنشاہی سمت ۵ سوہن سنگھ دے گرہ ترن تارن امرتسر ۶۷
- ۲۱ اَسُو شہنشاہی سمت ۵ ہرنام سنگھ دے گرہ پنڈوری امرتسر ۷۰
- ۲۲ اَسُو شہنشاہی سمت ۵ مکھن سنگھ دے گرہ نورنگاباد امرتسر ۷۳
- ۲۲ اَسُو شہنشاہی سمت ۵ کرنیل سنگھ دے گرہ نورنگاباد امرتسر ۷۸
- ۲۲ اَسُو شہنشاہی سمت ۵ مسّا سنگھ دے گرہ نورنگاباد امرتسر ۷۹
- ۲۳ اَسُو شہنشاہی سمت ۵ دارا سنگھ دے گرہ نورنگاباد امرتسر ۸۱

- ۲۳ آسُو شہنشاہی سمت ۵ گیانی کُنڈن سِنگھ دے گرہ مال چک امرتسر ۸۳
- ۲۳ آسُو شہنشاہی سمت ۵ گرنام سِنگھ دے گرہ کنگ امرتسر ۸۷
- ۲۳ آسُو شہنشاہی سمت ۵ بھائی نرین سِنگھ دے گرہ کنگ امرتسر ۹۰
- ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۵ سکھدیو دے گرہ کلا امرتسر ۹۲
- ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۵ پریتم سِنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۹۹
- ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۵ بی بی پیارو دے گرہ کلا، امرتسر ۱۰۱
- ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۵ گربخش سِنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۱۰۲
- ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۵ کرم سِنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۱۰۳
- ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۵ سردارا سِنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۱۰۳
- ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۵ سرکھ سِنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۱۰۴
- ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۵ ہرنام سِنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۱۰۴
- ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۵ پورن سِنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۱۰۵
- ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۵ پریتم سِنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۱۰۵
- ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۵ سورن سِنگھ، بھجن سِنگھ کلا امرتسر ۱۰۶
- ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۵ سادھو سِنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۱۰۷

- ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۵ لال سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۱۰۸
- ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۵ ہر دیپ سنگھ، گردیاں سنگھ کلا امرتسر ۱۰۸
- ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۵ کندن سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۱۰۹
- ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۵ ہری سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۱۱۰
- ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۵ سکھدیورام دے گرہ کلا امرتسر ۱۱۱
- ۲۵ آسُو شہنشاہی سمت ۵ سوہن سنگھ دے گرہ رام پڑ امرتسر ۱۱۵
- ۲۵ آسُو شہنشاہی سمت ۵ اودھم سنگھ دے گرہ جلالاباد امرتسر ۱۱۷
- ۲۵ آسُو شہنشاہی سمت ۵ گیانی گرگھ سنگھ دے گرہ بھلائی پڑ ڈوگراں ۱۲۰
- ۲۶ آسُو شہنشاہی سمت ۵ گردھاور سنگھ دے کھوہ اُتے رڑکا کلاں جالندھر ۱۲۳
- ۲۷ آسُو شہنشاہی سمت ۵ سرجیت سنگھ تے درشن سنگھ رڑکا کلاں جالندھر ۱۳۲
- ۲۷ آسُو شہنشاہی سمت ۵ ناظر سنگھ دے گرہ راجو کے جالندھر ۱۳۴
- ۲۷ آسُو شہنشاہی سمت ۵ پچھمن سنگھ دے گرہ رڑکا کلاں جالندھر ۱۳۵
- پہلی سنگ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۳۷
- ۲ سنگ شہنشاہی سمت ۵ سلکھن سنگھ دے گرہ زکنا موٹگا فروزپڑ ۱۵۱
- ۳ سنگ شہنشاہی سمت ۵ گرچرن کور دے گرہ فروزپڑ ۱۵۴

- ۳ ٹک شہنشاہی سمت ۵ صوبیدار رام سنگھ دے گرہ فروزپُر چھاؤنی ۱۵۷
- ۴ ٹک شہنشاہی سمت ۵ سوبھا سنگھ دے گرہ ولور فروزپُر ۱۶۱
- ۴ ٹک شہنشاہی سمت ۵ کلونت کور دے گرہ بستی خلیل فروزپُر ۱۶۲
- ۴ ٹک شہنشاہی سمت ۵ ہری سنگھ دے گرہ بستی خلیل فروزپُر ۱۶۳
- ۴ ٹک شہنشاہی سمت ۵ سپورن سنگھ دے گرہ فروزشاہ فروزپُر ۱۶۴
- ۴ ٹک شہنشاہی سمت ۵ کپور سنگھ دے گرہ سرب مالوا سنگت نوت موگا ۱۶۵
- ۵ ٹک شہنشاہی سمت ۵ کپور سنگھ دے گرہ مالوا سنگت نوت موگا ۱۷۳
- کپور سنگھ دی ورکشاپ وچ ۱۷۹
- ۵ ٹک شہنشاہی سمت ۵ سردارا سنگھ دے گرہ مناواں فروزپُر ۱۸۰
- ۵ ٹک شہنشاہی سمت ۵ گرین سنگھ دے گرہ اُسا امرتسر ۱۸۱
- ۶ ٹک شہنشاہی سمت ۵ ارجن سنگھ دے گرہ اُسا امرتسر ۱۸۲
- ۶ ٹک شہنشاہی سمت ۵ کیشو رام دے گرہ سرہالی جنڈوکی امرتسر ۱۸۷
- ۶ ٹک شہنشاہی سمت ۵ مکھن سنگھ دے گرہ جوڑا امرتسر ۱۸۹
- ۶ ٹک شہنشاہی سمت ۵ ارجن سنگھ دے گرہ مانک پُر امرتسر ۱۹۱
- ۶ ٹک شہنشاہی سمت ۵ کرنیل سنگھ، جرنیل سنگھ دے گرہ راجو کے امرتسر ۱۹۳

- ۱۵ کنگ شہنشاہی سمت ۵ جمعیار کیشن سنگھ دے نوٹ رستے وچ الہٰیپنڈی گرداس پُر ۲۰۶
- ۱۵ کنگ شہنشاہی سمت ۵ جمعیار کیشن سنگھ دے گرہ الہٰیپنڈی گرداس پُر ۲۰۹
- ۱۵ کنگ شہنشاہی سمت ۵ جمعیار کیشن سنگھ دے گرہ رات ساڈھے ۹ وجے الہٰیپنڈی گرداس پُر ۲۱۳
- ۱۶ کنگ شہنشاہی سمت ۵ سانجھی رام دے نوٹ الہٰیپنڈی گرداس پُر ۲۲۴
- ۱۶ کنگ شہنشاہی سمت ۵ کلونت سنگھ دے نوٹ الہٰیپنڈی گرداس پُر ۲۲۶
- ۱۶ کنگ شہنشاہی سمت ۵ باوا سنگھ دے گرہ الہٰیپنڈی گرداس پُر ۲۲۸
- ۱۶ کنگ شہنشاہی سمت ۵ ہزارا سنگھ دے ٹیوبل اُتے بابو پُر گرداس پُر ۲۲۹
- ۱۶ کنگ شہنشاہی سمت ۵ آسا سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۲۳۱
- ۱۷ کنگ شہنشاہی سمت ۵ میلہ سنگھ سرینچ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۲۳۷
- ۱۷ کنگ شہنشاہی سمت ۵ ہزارا سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۲۳۸
- ۱۷ کنگ شہنشاہی سمت ۵ چرن سنگھ دے گرہ ہیم راج پُر ۲۳۹
- ۱۸ کنگ شہنشاہی سمت ۵ بی بی چھندرو دے گرہ ہیم راج پور ۲۴۲
- ۱۷ کنگ شہنشاہی سمت ۵ بی بی دیپو دے گرہ باسر کے امرتسر ۲۰۰
- ۱۷ کنگ شہنشاہی سمت ۵ بی بی جیتو دے گرہ باسر کے امرتسر ۲۰۲
- ۱۷ کنگ شہنشاہی سمت ۵ ہر بنس کور دے گرہ نارلا امرتسر ۲۰۳

- پہلی مکھڑ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۲۴۴
- ۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۲۵۳
- ۳ مکھڑ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۲۵۵
- ۳ مکھڑ شہنشاہی سمت ۵ رات ڈھائی وجے جیٹھووال امرتسر ۲۵۶
- ۱۴ مکھڑ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۲۵۷
- ۲۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال جسبیر سنگھ جلالا باد دے نوت ۲۵۹
- ۲۸ مکھڑ شہنشاہی سمت ۵ گیان چند گاندھی دے گرہ تلواڑا ہوشیار پور ۲۶۱
- ۲۹ مکھڑ شہنشاہی سمت ۵ جیالال دے گرہ تلواڑا ہوشیار پور ۲۶۳
- ۲۹ مکھڑ شہنشاہی سمت ۵ جاگیر سنگھ نرین سنگھ تلواڑا ہوشیار پور ۲۶۴
- ۲۹ مکھڑ شہنشاہی سمت ۵ جوگندر سنگھ دے گرہ تلواڑا ہوشیار پور ۲۶۵
- ۲۹ مکھڑ شہنشاہی سمت ۵ ہزارا سنگھ دے گرہ پنچ ڈھیرا ہوشیار پور ۲۶۶
- ۲۹ مکھڑ شہنشاہی سمت ۵ ریشم سنگھ دے گرہ پنچ ڈھیرا ہوشیار پور ۲۶۷
- ۳۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۵ لال سنگھ دے گرہ پنچ ڈھیرا ہوشیار پور ۲۶۸
- ۳۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۵ کرتار سنگھ دے گرہ پنچ ڈھیرا ہوشیار پور ۲۶۹
- ۳۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۵ دیال سنگھ دے گرہ ڈڈاں ہوشیار پور ۲۷۱

- ۳۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۵ دربارا سنگھ، رام سنگھ دے گرہ گاڑی ہوشیار پور ۲۷۲
- پہلی پوہ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۲۷۴
- ۸ پوہ شہنشاہی سمت ۵ مائی دُرگی دے نوٹ گجرات گرداس پور ۲۸۰
- ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۵ گرچرن سنگھ دے گرہ جموں ۲۸۱
- ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۵ اجیت سنگھ دے گرہ جموں ۲۸۳
- ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۵ رام کور دے گرہ جموں ۲۸۵
- ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۵ پرکاش چند دے گرہ جموں ۲۸۶
- ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۵ گردت سنگھ دے گرہ چھمب جموں ۲۸۶
- ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۵ ہر سنگت چھمب جموں ۲۸۸
- ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۵ پھمن سنگھ دے گرہ چھمب جموں ۲۸۹
- ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۵ پرتاپ سنگھ، ایشر سنگھ، پرکاش سنگھ دے گرہ ڈر جموں ۲۹۰
- ۱۴ پوہ شہنشاہی سمت ۵ رنیا رام، سیوارام، پیارا لال دے گرہ کلوئے جموں ۲۹۱
- ۱۴ پوہ شہنشاہی سمت ۵ سردار سنگھ گرنام سنگھ دے گرہ سیڑ جموں ۲۹۲
- ۱۴ پوہ شہنشاہی سمت ۵ دیوی سنگھ دے گرہ مکھووالی جموں ۲۹۳
- ۱۵ پوہ شہنشاہی سمت ۵ پرکاش کور دے گرہ مکھووالی جموں ۲۹۵

- ۱۵ پوہ شہنشاہی سمت ۵ وکیل سنگھ دے گرہ ہنسا جموں ۲۹۶
- ۱۵ پوہ شہنشاہی سمت ۵ تیج بھان دے گرہ سیئی کیپ جموں ۲۹۷
- ۱۶ پوہ شہنشاہی سمت ۵ بیلو رام دے گرہ سئی جموں ۲۹۹
- ۱۶ پوہ شہنشاہی سمت ۵ گرے شاہ دے گرہ سئی جموں ۳۰۰
- ۱۶ پوہ شہنشاہی سمت ۵ نانک چند دے گرہ سئی جموں ۳۰۰
- ۱۶ پوہ شہنشاہی سمت ۵ شو سنگھ دے گرہ سئی جموں ۳۰۱
- ۱۶ پوہ شہنشاہی سمت ۵ کچھن سنگھ دے گرہ سئی جموں ۳۰۱
- ۱۶ پوہ شہنشاہی سمت ۵ کرپال سنگھ دے گرہ سئی جموں ۳۰۳
- ۱۶ پوہ شہنشاہی سمت ۵ کچھن سنگھ دے گرہ سئی جموں ۳۰۴
- ۲۶ پوہ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۳۰۶
- ۲۶ پوہ شہنشاہی سمت ۵ رات دے سمیں ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۳۱۲
- پہلا کارڈ کپور سنگھ موگا دے نام ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۳۲۸
- دوسرا کارڈ کرپال سنگھ گولیوال دے نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال ۳۲۸
- تیسرا کارڈ کیہر سنگھ رجبی والا فروزپور دے نوت جیٹھووال امرتسر ۳۲۸
- چوتھا کارڈ ناظر سنگھ ماڑی دے نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۳۲۹

- ۳۲۹ پنچواں کارڈ ماجھا سنگت دے نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر
- ۳۳۰ چھیواں کارڈ مالوا سنگت دے نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر
- ۳۳۰ ستواں کارڈ جموں سنگت دے نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر
- ۳۳۰ اٹھواں کارڈ دوا بسنگت دے نوٹ جیٹھووال امرتسر
- ۳۳۱ نوواں کارڈ ہر سنگت دی گوہند آگے ارداس جیٹھووال امرتسر
- ۳۴۶ ۲۷ پوہ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر
- ۳۶۷ ۲۸ پوہ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر
- ۳۷۱ ۲۹ پوہ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر
- ۳۷۵ پہلی ماگہ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر
- ۳۷۸ ۱۶ ماگہ شہنشاہی سمت ۵ سرنگھ سنگھ دے گرہ کلا امرتسر
- ۳۸۰ ۱۹ ماگہ شہنشاہی سمت ۵ جمعاندار کیشن سنگھ دے گرہ الہ پینڈی گرداس پُر
- ۳۸۲ ۲۰ ماگہ شہنشاہی سمت ۵ باوا سنگھ دے گرہ الہ پینڈی گرداس پُر
- ۳۸۴ ۲۵ ماگہ شہنشاہی سمت ۵ سرب دھرم سمیلن ۶ فروری ۱۹۷۰ رام لپلا گراؤنڈ دلی
- ۳۸۵ ۲۶ ماگہ شہنشاہی سمت ۵ چوتھا دھرم سمیلن ۷ فروری ۱۹۷۰ رام لپلا گراؤنڈ دلی
- ۳۸۹ ۲۸ ماگہ شہنشاہی سمت ۵ ریشم سنگھ دے گرہ میرٹھ چھاؤنی

- ۲۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۵ پچھن سنگھ دے گرہ دھوڑی روپڑ ۳۹۲
- پہلی پھگن شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۳۹۴
- ۲ پھگن شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۳۹۸
- ۸ پھگن شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۴۰۰
- ۹ پھگن شہنشاہی سمت ۵ ہر سنگت نوت جیٹھووال امرتسر ۴۰۱
- ۱۱ پھگن شہنشاہی سمت ۵ سُر جیت سنگھ دے نوت جیٹھووال امرتسر ۴۰۲
- پہلی چیت شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۴۰۲
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال (ہر دیو سنگھ رڑکا کلاں) ۴۲۵
- ۳ چیت شہنشاہی سمت ۶ چیف انجینیر آر ۰ ایل ۰ شرما دے گرہ جموں ۴۲۹
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۶ چیلہ سنگھ دے گرہ جموں ۴۳۴
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۶ پچھن سنگھ دے گرہ جموں ۴۳۵
- ۵ چیت شہنشاہی سمت ۶ تیج بھان دے گرہ سئی خرد جموں ۴۳۶
- ۵ چیت شہنشاہی سمت ۶ شو سنگھ دے گرہ جموں ۴۳۷
- ۵ چیت شہنشاہی سمت ۶ پچھن سنگھ دے گرہ سئی خرد جموں ۴۳۸
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۶ انگریز سنگھ دے گرہ جموں ۴۴۰

- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۶ وکیل سنگھ دے گرہ سئی کیمپ جموں ۴۴۱
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۶ اندرو دیوی دے گرہ سئی کیمپ جموں ۴۴۱
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۶ روشن لال دے گرہ سئی خرد جموں ۴۴۲
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۶ دیوا سنگھ دے گرہ جموں ۴۴۲
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۶ کرپال سنگھ دے گرہ جموں ۴۴۳
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۶ گرگھ سنگھ دے گرہ سئی جموں ۴۴۳
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۶ کرم سنگھ دے گرہ سئی جموں ۴۴۴
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۶ پورن سنگھ دے گرہ سئی جموں ۴۴۵
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۶ راجا سنگھ دے گرہ سئی جموں ۴۴۵
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۶ بھگوان سنگھ دے گرہ سئی جموں ۴۴۶
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۶ پرکاش سنگھ دے گرہ سئی کیمپ جموں ۴۴۶
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۶ کلونت سنگھ دے گرہ جموں ۴۴۷
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۶ گرنام سنگھ دے گرہ سیڑ جموں ۴۴۷
- ۸ چیت شہنشاہی سمت ۶ ہر چندر کور دے نوٹ فروزپڑ چھاؤنی ۴۴۹
- ۹ چیت شہنشاہی سمت ۶ ہر دیو سنگھ دے نوٹ رڈکا کلاں جالندھر ۴۵۴

- ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۶ بی بی ہر نام کور دے نوٹ ویرکا امرتسر ۴۵۵
- ۱۸ چیت شہنشاہی سمت ۶ ٹھیکیدار ٹھاکر سنگھ دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۴۵۷
- ۲۰ چیت شہنشاہی سمت ۶ رچھپال کور ناتھیوال دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۴۵۸
- ۲۰ چیت شہنشاہی سمت ۶ بی بی ہر چندر کور فروز پور دے نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۴۵۹
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۶ سرجیت کور دے گرہ کلسیاں امرتسر ۴۶۰
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۶ دلپیر سنگھ دے گرہ کلسیاں امرتسر ۴۶۲
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۶ بابا موتا سنگھ دے گرہ کلسیاں امرتسر ۴۶۴
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۶ دیال سنگھ دے گرہ ڈل امرتسر ۴۶۵
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۶ منی سنگھ دے گرہ سیدھواں امرتسر ۴۶۶
- ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۶ سمند سنگھ دے گرہ ماڑی امرتسر ۴۶۸
- ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۶ گنڈا سنگھ دے گھر دراجکے امرتسر ۴۶۹
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۶ دلپ پ سنگھ دے گرہ گلوبووا امرتسر ۴۷۰
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۶ مکھتار سنگھ دے گرہ گلوبووا امرتسر ۴۷۲
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۶ گر بخش سنگھ دے گھر گلوبووا امرتسر ۴۷۲
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۶ کرم سنگھ دے گرہ گلوبووا امرتسر ۴۷۳

- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۶ پر سنگھ دے گرہ گلوبوا امرتسر ۴۷۴
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۶ جاگیر سنگھ دے گرہ گلوبوا امرتسر ۴۷۴
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۶ چن سنگھ دے گرہ گلوبوا امرتسر ۴۷۵
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۶ کرتار سنگھ دے گرہ بھوجپاں امرتسر ۴۷۶
- ۳۰ چیت شہنشاہی سمت ۶ بھگت سنگھ اٹارسی والے دے نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۴۷۸
- پہلی وساکھ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۴۷۹
- ۵ وساکھ شہنشاہی سمت ۶ رتن سنگھ دے گرہ پچی بی بی گنگانگر ۴۸۵
- ۶ وساکھ شہنشاہی سمت ۶ تارا سنگھ دے گرہ پچی بی بی گنگانگر ۴۸۷
- ۷ وساکھ شہنشاہی سمت ۶ گردیاں سنگھ دے گرہ پچی بی بی گنگانگر ۴۸۹
- ۷ وساکھ شہنشاہی سمت ۶ جاگیر سنگھ دے گرہ رتیوال ۴۹۱
- ۱۳ وساکھ شہنشاہی سمت ۶ ماجھ سنگت دے نوٹ واڈھی دے دن ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۴۹۲
- ۱۴ وساکھ شہنشاہی سمت ۶ ماجھ سنگت دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۴۹۳
- ۱۵ وساکھ شہنشاہی سمت ۶ ماجھ سنگت دے گھر جان سمیں ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۴۹۴
- ۱۷ وساکھ شہنشاہی سمت ۶ مالوا سنگت دا کھیتاں وچ اکھ رجووال دوبا ۴۹۵
- ۱۸ وساکھ شہنشاہی سمت ۶ مالوا سنگت دے نوٹ رجووال دوبا ۴۹۷

۲۲ وساکھ شہنشاہی سمت ۶ گوڑا رام جموں دی شادی نوت جیٹھووال امرتسر ۴۹۸

جمعاندار صاحب الہڑپنڈی دے میننتی کرن تے ۴۹۹

۲۳ وساکھ شہنشاہی سمت ۶ بعد دوپہر گرداس پُر سنگت دے گھر جان توں پہلاں ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۴۹۹

پہلی جیٹھ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۵۰۲

۱۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۶ مہنگا سنگھ دے گره ہری پُر جالندھر ۵۱۲

۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۶ بی بی ہر بھجن کور دے گره ہری پُر جالندھر ۵۱۸

۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۶ ڈاکٹر پال سنگھ دے گره داؤد پُر کپور تھلا ۵۲۱

۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۶ جوگندر سنگھ دے گھر پتھتھ گڑھ کپور تھلا ۵۲۳

۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۶ گیانی گرگھ سنگھ دے گره بھلائی پُر امرتسر ۵۲۶

۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۶ اؤدھم سنگھ دے گره جلالاباد امرتسر ۵۳۲

۲۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۵۳۴

۲۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۶ کیشن سنگھ دے گره الہڑپنڈی گرداس پُر ۵۳۶

۲۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۶ دلپ سنگھ دے گره بابو پُر گرداس پُر ۵۴۷

۲۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۶ پیارا سنگھ دے گره بابو پُر گرداس پُر ۵۴۸

۲۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۶ بلاکا سنگھ دے گره بابو پُر گرداس پُر ۵۵۰

- ۲۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۶ ہزارا سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۵۵۱
- ۲۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۶ بابو پُر گھروں نکل کے واپسی تے نزدیک گرداس پُر ۵۵۳
- ۲۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۶ پیارا سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۵۵۴
- پہلی ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۵۵۷
- ۲ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ پیاری، ہزارا سنگھ دی لڑکی دی شادی سمیں ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۵۷۳
- ۲ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۵۷۵
- ۳ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ گرگھ سنگھ دے گرہ بھلائی پُر ڈوگراں ۵۷۶
- ۴ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۵۷۸
- ۵ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۵۷۹
- ۶ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۵۸۰
- ۷ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۵۸۱
- ۸ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۵۸۳
- ۹ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۵۸۴
- ۱۰ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۵۸۵
- ۱۱ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۵۸۶

- ۱۲ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۵۸۷
- ۱۳ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۵۸۹
- ۱۴ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۵۹۰
- ۱۵ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۵۹۱
- ۱۶ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۵۹۲
- ۱۷ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال دوپہر اشان دے سمیں ۵۹۳
- ۱۷ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار اشان توں بعد منہ مٹھا کرون سمیں جیٹھووال امرتسر ۵۹۷
- ۱۷ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار گھوڑے دی واگ گندن سمیں جیٹھووال ۵۹۷
- ۱۷ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جلوں دربار وچ بچن تے جیٹھووال ۵۹۸
- ۱۷ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال ۶۰۳
- ۱۸ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار سویرے و آہاں دے سمیں جیٹھووال ۶۲۱
- ۱۸ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال ۶۲۶
- ۲۹ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ سری آر ایل شرما دے نوٹ دھرم ارتھ روڈ سرینگر کوٹھی نن ۱۰۲۰ کشمیر ۶۴۱
- ۳۰ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ لیفٹینینٹ چیلا سنگھ دے گرہ جموں ۶۵۲
- ۳۱ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ سردار سنگھ گرنام سنگھ سیڑ جموں ۶۵۴

- ۳۱ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ پچھن سنگھ دے گرہ سئی کیمپ جموں ۶۵۵
- ۳۱ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ بچن سنگھ دے گرہ سئی کیمپ جموں ۶۵۶
- ۳۱ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ کلونت سنگھ دے گرہ سئی کیمپ جموں ۶۵۷
- ۳۱ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ دیوا سنگھ دے گرہ سئی کیمپ جموں ۶۵۷
- ۳۱ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ کرپال سنگھ دے گرہ سئی کیمپ جموں ۶۵۸
- ۳۱ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ تیج بھان دے گھر سئی کیمپ جموں ۶۵۸
- ۳۲ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ شو سنگھ دے گرہ سئی کیمپ جموں ۶۶۰
- ۳۲ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ گوڑا رام دے گرہ سئی کیمپ جموں ۶۶۱
- ۳۲ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ پچھن سنگھ دے گرہ جموں ۶۶۱
- پہلی ساون شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۶۶۲
- ۱۴ ساون شہنشاہی سمت ۶ کپور سنگھ براڈ دے گرہ موگا فروزپڑ ۶۶۸
- ۳۰ ساون شہنشاہی سمت ۶ بی بی ہر چندر کور دے نوت فروزپڑ چھاؤنی ۶۷۳
- پہلی بھادروں شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۶۷۴
- ۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار دوپہر نوں جیٹھووال امرتسر ۶۸۴
- ۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۶۸۵

- ۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ ہری سنگھ تے پورن سنگھ سوہل امرتسر ۶۸۸
- ۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ مہندر سنگھ دے گرہ سوہل امرتسر ۶۹۱
- ۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ کرم سنگھ دے گرہ میاں پُر امرتسر ۶۹۲
- ۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ بی بی بنتی دے گرہ میاں پُر امرتسر ۶۹۴
- ۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ اوتار سنگھ دے گرہ کاؤنکے امرتسر ۶۹۵
- ۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ نرین سنگھ دے گرہ گمان پُر امرتسر ۶۹۷
- ۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ جیت سنگھ دے گرہ گمان پُر امرتسر ۶۹۹
- ۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ ہرنام سنگھ دے گرہ گمان پُر امرتسر ۷۰۰
- ۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ منگل سنگھ دے گرہ سارنگڑا امرتسر ۷۰۰
- ۸ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ کارج سنگھ دے گرہ سارنگڑا امرتسر ۷۰۴
- ۸ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ دلپ سنگھ دے گرہ ماناں والا امرتسر ۷۰۵
- ۸ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ چرن سنگھ دے گرہ ماناں والا امرتسر ۷۰۷
- ۸ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ دھنتو دے گرہ ماناں والا امرتسر ۷۰۹
- ۸ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ گردت سنگھ دے گرہ ماناں والا امرتسر ۷۱۰
- ۸ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ ہزارا سنگھ دے گرہ چھینا امرتسر ۷۱۱

- ۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ سُرندر سنگھ دے گرہ بھلر امر تر ۷۱۳
- ۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ بھاگ سنگھ دے گرہ ماہل امر تر ۷۱۶
- ۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ ہزارا سنگھ دے گرہ گھنک پُر امر تر ۷۱۷
- ۲۰ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ جوگندر سنگھ دے گرہ اٹارسی مدھیہا پردیس ۷۱۹
- ۲۱ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ بھگت سنگھ دے گرہ اٹارسی مدھیہا پردیس ۷۲۱
- ۲۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ ٹوپن رام دے گرہ اٹارسی مدھیہا پردیس ۷۲۳
- ۲۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ ہر دت سنگھ دے گرہ اٹارسی مدھیہا پردیس ۷۲۴
- ۲۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ سُرندر سنگھ دے گرہ اٹارسی مدھیہا پردیس ۷۲۶
- ۲۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ پارو مل دے گرہ اٹارسی مدھیہا پردیس ۷۳۰
- ۲۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ صدر مل کوٹرا مل دے گرہ اٹارسی مدھیہا پردیس ۷۳۱
- ۲۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ جسونت سنگھ دے گرہ اٹارسی مدھیہا پردیس ۷۳۲
- ۲۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ ہرنس سنگھ دے گرہ گڑ گاؤں ہریانا ۷۳۸
- ۲۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ سیوا سنگھ دے گرہ گڑ گاؤں ہریانا ۷۳۸
- ۲۸ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ ریشم سنگھ دے گرہ میرٹھ چھاؤنی ۷۳۹
- ۲۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ سر میل سنگھ دے گرہ میرٹھ چھاؤنی ۷۴۳

- ۲۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ نلکھ راج دے گرہ میرٹھ چھاؤنی ۷۴۳
- ۲۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ ہنس راج دے گرہ میرٹھ چھاؤنی ۷۴۴
- ۲۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ پیارا لال دے گرہ میرٹھ چھاؤنی ۷۴۴
- ۲۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ ہر بھجن سنگھ دے گرہ دلی ۷۴۵
- ۲۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ گر بلوندر سنگھ دے گھر دلی ۷۴۶
- ۲۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ چندہ سنگھ دے گرہ دلی ۷۴۸
- ۲۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ کیپٹن مہندر سنگھ دے گرہ دلی ۷۴۹
- پہلی آسو شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۷۵۱
- ستیا لاکریاں دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۷۶۲
- ۳ آسو شہنشاہی سمت ۶ گرگھ دوارے نیہہ رکھن سمیں بھلائی پُر ڈوگراں ۷۶۳
- ۳ آسو شہنشاہی سمت ۶ گرگھ سنگھ دے گھر بھلائی پُر ڈوگراں ۷۶۶
- ۵ آسو شہنشاہی سمت ۶ دربار وچ جسیر سنگھ جلالاباد دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۷۶۷
- ۱۱ آسو شہنشاہی سمت ۶ سکھدیو سنگھ دے گھر کلا امرتسر ۷۶۹
- ۱۲ آسو شہنشاہی سمت ۶ درشن سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۷۷۱
- ۱۲ آسو شہنشاہی سمت ۶ پریتم سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۷۷۲

- ۱۲ اُسُو شہنشاہی سمت ۶ جاگیر کور دے گرہ کلا امرتسر ۷۷۳
- ۱۲ اُسُو شہنشاہی سمت ۶ گربخش سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۷۷۴
- ۱۲ اُسُو شہنشاہی سمت ۶ پیارو دے گرہ کلا امرتسر ۷۷۵
- ۱۲ اُسُو شہنشاہی سمت ۶ کرم سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۷۷۵
- ۱۲ اُسُو شہنشاہی سمت ۶ سردارا سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۷۷۶
- ۱۲ اُسُو شہنشاہی سمت ۶ سرکھ سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۷۷۶
- ۱۲ اُسُو شہنشاہی سمت ۶ ہرنام سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۷۷۷
- ۱۲ اُسُو شہنشاہی سمت ۶ پریتم سنگھ دے گھر کلا امرتسر ۷۷۸
- ۱۲ اُسُو شہنشاہی سمت ۶ سورن سنگھ ہر بھجن سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۷۷۸
- ۱۲ اُسُو شہنشاہی سمت ۶ سادھو سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۷۷۹
- ۱۲ اُسُو شہنشاہی سمت ۶ لال سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۷۷۹
- ۱۲ اُسُو شہنشاہی سمت ۶ پریتم سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۷۸۰
- ۱۲ اُسُو شہنشاہی سمت ۶ کندن سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۷۸۰
- ۱۲ اُسُو شہنشاہی سمت ۶ گردیال سنگھ دے گھر کلا امرتسر ۷۸۱
- ۱۲ اُسُو شہنشاہی سمت ۶ ہر دیپ سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۷۸۲

- ۱۲ اَسُو شہنشاہی سمت ۶ مَسَا سِنگھ دے گرہ نُوَرنگاباد امرتسر ۷۸۳
- ۱۳ اَسُو شہنشاہی سمت ۶ مکھن سِنگھ دے گرہ نُوَرنگاباد امرتسر ۷۸۶
- ۱۳ اَسُو شہنشاہی سمت ۶ کرنیل سِنگھ دے گھر نُوَرنگاباد امرتسر ۷۸۷
- ۱۳ اَسُو شہنشاہی سمت ۶ دارا سِنگھ دے گھر نُوَرنگاباد امرتسر ۷۸۸
- ۱۳ اَسُو شہنشاہی سمت ۶ سوہن سِنگھ دے گرہ ترن تارن امرتسر ۷۸۹
- ۱۶ اَسُو شہنشاہی سمت ۶ لال سِنگھ دے گرہ ڈلیوال جالندھر ۷۹۱
- ۱۶ اَسُو شہنشاہی سمت ۶ کیہر سِنگھ رُڑکا دے نوَت ڈلیوال جالندھر ۷۹۳
- ۱۷ اَسُو شہنشاہی سمت ۶ کرم دے گھر گُڑا لدھیانہ ۷۹۴
- ۱۸ اَسُو شہنشاہی سمت ۶ مہر سِنگھ دے گھر جگراواں لدھیانہ ۷۹۶
- ۱۸ اَسُو شہنشاہی سمت ۶ مہندر سِنگھ دے گھر داکھاں لدھیانہ ۷۹۷
- ۱۸ اَسُو شہنشاہی سمت ۶ پاکھر سِنگھ دے گرہ موہی لدھیانہ ۷۹۸
- ۱۸ اَسُو شہنشاہی سمت ۶ گرنام سِنگھ دے گھر بڈھیل لدھیانہ ۸۰۰
- ۱۸ اَسُو شہنشاہی سمت ۶ پلٹو رام دے گرہ سُدھار لدھیانہ ۸۰۲
- ۱۸ اَسُو شہنشاہی سمت ۶ سروں سِنگھ دے گھر پکھووال لدھیانہ ۸۰۳
- ۱۹ اَسُو شہنشاہی سمت ۶ سادھو سِنگھ دے گرہ پکھووال لدھیانہ ۸۰۵

- ۱۹ اَسُو شہنشاہی سمت ۶ سردارا سنگھ دے گرہ پکھووال لدھیانہ ۸۰۶
- ۱۹ اَسُو شہنشاہی سمت ۶ کرم سنگھ دے گرہ پکھووال لدھیانہ ۸۰۷
- ۱۹ اَسُو شہنشاہی سمت ۶ بھاگ سنگھ دے گرہ پکھووال لدھیانہ ۸۰۸
- ۱۹ اَسُو شہنشاہی سمت ۶ باؤ بھگوان سنگھ دے گرہ پکھووال لدھیانہ ۸۰۸
- ۱۹ اَسُو شہنشاہی سمت ۶ بی بی بھگوان کور دے گھر پکھووال لدھیانہ ۸۰۹
- ۱۹ اَسُو شہنشاہی سمت ۶ منگل سنگھ دے گھر پکھووال لدھیانہ ۸۱۰
- ۱۹ اَسُو شہنشاہی سمت ۶ ناظر سنگھ دے گھر پکھووال لدھیانہ ۸۱۱
- ۱۹ اَسُو شہنشاہی سمت ۶ امریک سنگھ دے گھر بھینی لدھیانہ ۸۱۲
- ۱۹ اَسُو شہنشاہی سمت ۶ دھٹا سنگھ دے گھر ڈھیہ پئی لدھیانہ ۸۱۲
- ۲۰ اَسُو شہنشاہی سمت ۶ زرنجن سنگھ دے گھر نیڑے ایگری کلچر ودیالا لدھیانہ ۸۱۵
- ۲۱ اَسُو شہنشاہی سمت ۶ ہرچرن سنگھ دے گرہ چندہ سنگھ کلونی لدھیانہ ۸۱۸
- ۲۲ اَسُو شہنشاہی سمت ۶ لال سنگھ دے گھر لدھیانہ ۸۱۹
- ۲۲ اَسُو شہنشاہی سمت ۶ ٹرنجن سنگھ دے گھر لدھیانہ ۸۲۰
- ۲۲ اَسُو شہنشاہی سمت ۶ مدن لال دے گھر لدھیانہ ۸۲۲
- ۲۲ اَسُو شہنشاہی سمت ۶ گھڑ سنگھ دے گھر لدھیانہ ۸۲۳

- ۲۲ اَسُو شہنشاہی سمت ۶ گردیو سنگھ دے گھر لدھیانہ ۸۲۳
- ۲۲ اَسُو شہنشاہی سمت ۶ زویر سنگھ دے گھر لوکوشیڈ لدھیانہ ۸۲۴
- ۲۲ اَسُو شہنشاہی سمت ۶ ہرنیک سنگھ دے گھر لدھیانہ ۸۲۵
- ۲۲ اَسُو شہنشاہی سمت ۶ سمتری دیوی دے گھر لدھیانہ ۸۲۵
- ۲۲ اَسُو شہنشاہی سمت ۶ سکھونت کور دے گرہ لدھیانہ ۸۲۶
- ۲۲ اَسُو شہنشاہی سمت ۶ ہرنس کور دے گھر آریہ محلہ لدھیانہ ۸۲۷
- ۲۲ اَسُو شہنشاہی سمت ۶ گیان چند دے گھر لدھیانہ ۸۲۸
- ۲۲ اَسُو شہنشاہی سمت ۶ مہندر سنگھ دے گرہ یودھا بستی لدھیانہ ۸۲۸
- ۲۲ اَسُو شہنشاہی سمت ۶ بجن سنگھ دے گرہ یودھا بستی لدھیانہ ۸۲۹
- ۲۲ اَسُو شہنشاہی سمت ۶ رویل سنگھ دے گھر لدھیانہ ۸۲۹
- ۲۲ اَسُو شہنشاہی سمت ۶ نچھتر سنگھ دے گھر دوراہا لدھیانہ ۸۳۰
- ۲۳ اَسُو شہنشاہی سمت ۶ گجن سنگھ دے گھر دوراہا لدھیانہ ۸۳۱
- ۲۳ اَسُو شہنشاہی سمت ۶ جسونت کور دے گرہ دوراہا لدھیانہ ۸۳۲
- ۲۳ اَسُو شہنشاہی سمت ۶ گرنام کور دے گرہ دوراہا لدھیانہ ۸۳۳
- ۲۳ اَسُو شہنشاہی سمت ۶ جگدیش سنگھ دے گھر اجنودھ لدھیانہ ۸۳۳

- ۲۳ آسُو شہنشاہی سمت ۶ سیری رام دے گرہ مقصود ڈال دھیانہ ۸۳۴
- ۲۳ آسُو شہنشاہی سمت ۶ ہری سنگھ دے گھر مہا سنگھ والا لدھیانہ ۸۳۵
- ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۶ بلونت سنگھ دے گھر گجر وال لدھیانہ ۸۳۷
- ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۶ ٹھانیدار ہرچرن سنگھ جٹواں لدھیانہ ۸۳۹
- ۲۵ آسُو شہنشاہی سمت ۶ ہربنس سنگھ دے گرہ سنگرور ۸۴۱
- ۲۶ آسُو شہنشاہی سمت ۶ ترلوک سنگھ دے گھر سنام ۸۴۶
- ۲۷ آسُو شہنشاہی سمت ۶ بیبی دلپپی دے گرہ سنام ۸۴۸
- ۲۷ آسُو شہنشاہی سمت ۶ شام سنگھ دے گرہ برنالہ ۸۵۰
- ۲۷ آسُو شہنشاہی سمت ۶ کپور سنگھ براڑ دے گرہ موگا فروزپڑ ۸۵۱
- ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۶ گرچن سنگھ دے گرہ سدا سنگھ والا فروزپڑ ۸۵۳
- ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۶ گردیال سنگھ دے گرہ سدا سنگھ والا فروزپڑ ۸۵۵
- ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۶ سیٹل سنگھ دے گھر ڈگرو فروزپڑ ۸۵۶
- ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۶ چند سنگھ دے گرہ ڈگرو فروزپڑ ۸۵۶
- ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۶ دھنا سنگھ دے گرہ ڈگرو فروزپڑ ۸۵۷
- ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۶ میلہ سنگھ دے گرہ ڈگرو فروزپڑ ۸۵۷

- ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۶ مل سنگھ دے گھر رچانا فروزپُر ۸۵۸
- ۲۹ آسُو شہنشاہی سمت ۶ کیہر سنگھ دے گره رچانا فروزپُر ۸۵۹
- ۲۹ آسُو شہنشاہی سمت ۶ اندر سنگھ دے گره قادر والا فروزپُر ۸۶۱
- ۲۹ آسُو شہنشاہی سمت ۶ سوہن سنگھ دے گھر مُنڈی جمال فروزپُر ۸۶۳
- ۳۰ آسُو شہنشاہی سمت ۶ بغیچا سنگھ دے گره مُنڈی جمال فروزپُر ۸۶۴
- ۳۰ آسُو شہنشاہی سمت ۶ بیبی چھندو دے گره مُنڈی جمال فروزپُر ۸۶۵
- ۳۰ آسُو شہنشاہی سمت ۶ تھانیدار سروپ سنگھ دے گره ڈھڈی فروزپُر ۸۶۵
- ۳۰ آسُو شہنشاہی سمت ۶ منڈ فروزپُر ۸۶۷
- ۳۰ آسُو شہنشاہی سمت ۶ سردارا سنگھ دے گره مناوا فروزپُر ۸۶۸
- ۳۱ آسُو شہنشاہی سمت ۶ بلونت سنگھ دے گره تلونڈی ضلعے خاں فروزپُر ۸۷۰
- ۳۱ آسُو شہنشاہی سمت ۶ کرتار سنگھ دے گره شاہ والا فروزپُر ۸۷۱
- ۳۱ آسُو شہنشاہی سمت ۶ جرنیل سنگھ دے گره شاہ والا فروزپُر ۸۷۳
- پہلی سٹک شہنشاہی سمت ۶ گرداس سنگھ دے گھر شاہ والا فروزپُر ۸۷۵
- پہلی سٹک شہنشاہی سمت ۶ کرنیل سنگھ دے گره شاہ والا فروزپُر ۸۷۶
- پہلی سٹک شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۸۷۶

- ۲ کنگ شہنشاہی سمت ۶ گردیاں سنگھ دے گھر موڈھل امرتسر ۸۸۲
- ۲ کنگ شہنشاہی سمت ۶ بچتر سنگھ دے گھر موڈھل امرتسر ۸۸۴
- ۲ کنگ شہنشاہی سمت ۶ پشورا سنگھ دے گھر ویرکا امرتسر ۸۸۵
- ۲ کنگ شہنشاہی سمت ۶ ہرنام کور دے گھر ویرکا امرتسر ۸۸۶
- ۲ کنگ شہنشاہی سمت ۶ سرجیت سنگھ دے گھر ویرکا امرتسر ۸۸۷
- ۲ کنگ شہنشاہی سمت ۶ گرنام سنگھ دے گھر ویرکا امرتسر ۸۸۸
- ۶ کنگ شہنشاہی سمت ۶ دوندر کور دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۸۹۰
- ۸ کنگ شہنشاہی سمت ۶ اتم سنگھ دے گھر ویرووال امرتسر ۸۹۰
- ۹ کنگ شہنشاہی سمت ۶ اتم سنگھ دے گھر ویرووال امرتسر ۸۹۴
- ۹ کنگ شہنشاہی سمت ۶ ماسٹر سوہن سنگھ دے گھر رام پُر امرتسر ۸۹۶
- ۱۳ کنگ شہنشاہی سمت ۶ دیوالی والے دن جیٹھووال امرتسر ۸۹۷
- ۱۵ کنگ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۸۹۹
- ۱۷ کنگ شہنشاہی سمت ۶ سادھو سنگھ دے گھر بستی تیغا سنگھ والی فروز پُر ۹۰۰
- ۲۱ کنگ شہنشاہی سمت ۶ کرنیل سنگھ راجو کے والے دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۹۰۱
- ۲۲ کنگ شہنشاہی سمت ۶ اجیت سنگھ بٹالے والے دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۹۰۲

- ۲۳ کنگ شہنشاہی سمت ۶ ملکھا سنگھ دی دیہہ بھٹن دے نوٹ چھتی بی بی گنگا نگر ۹۰۴
- ۲۳ کنگ شہنشاہی سمت ۶ ملکھا سنگھ دار تھی چکن سمیں چھتی بی بی گنگا نگر ۹۰۶
- ۲۳ کنگ شہنشاہی سمت ۶ رتن سنگھ دے گرہ پچی بی بی گنگا نگر ۹۰۷
- ۲۶ کنگ شہنشاہی سمت ۶ امیر چند گلائی دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۹۰۸
- پہلی مگھر شہنشاہی سمت ۶ رات نوں ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۹۰۹
- ۲ مگھر شہنشاہی سمت ۶ کاکا گردیو سنگھ جیٹھووال دے سگن نوٹ سویرے جیٹھووال امرتسر ۹۱۷
- ۲ مگھر شہنشاہی سمت ۶ نمبردار پریتم سنگھ دے گھر جیٹھووال امرتسر ۹۲۰
- ۵ مگھر شہنشاہی سمت ۶ اجیت دے گھر بٹالا گرداس پُر ۹۲۱
- ۶ مگھر شہنشاہی سمت ۶ سرجیت سنگھ دے گھر بٹالا گرداس پُر ۹۲۳
- ۶ مگھر شہنشاہی سمت ۶ بتا سنگھ دے گرہ پنچ گرائیاں گرداس پُر ۹۲۴
- ۶ مگھر شہنشاہی سمت ۶ درشن سنگھ دے گھر نیا شالہ گرداس پُر ۹۲۵
- ۷ مگھر شہنشاہی سمت ۶ درشن سنگھ دے گرہ نیا شالہ گرداس پُر ۹۲۷
- ۷ مگھر شہنشاہی سمت ۶ مہندر سنگھ دے گھر مانگا سرائے امرتسر ۹۲۸
- ۸ مگھر شہنشاہی سمت ۶ سرجن سنگھ دے گھر مانگا سرائے امرتسر ۹۳۰
- ۸ مگھر شہنشاہی سمت ۶ درشن سنگھ دے گھر مانگا سرائے امرتسر ۹۳۱

- ۸ گھڑ شہنشاہی سمت ۶ بچن سنگھ دے گھر مانگا سرائے امرتسر ۹۳۱
- ۸ گھڑ شہنشاہی سمت ۶ پریتم سنگھ دے گھر مانگا سرائے امرتسر ۹۳۱
- ۸ گھڑ شہنشاہی سمت ۶ اجیت سنگھ دے گھر مانگا سرائے امرتسر ۹۳۲
- ۸ گھڑ شہنشاہی سمت ۶ جاگیر سنگھ دے گھر مینیاں امرتسر ۹۳۳
- ۸ گھڑ شہنشاہی سمت ۶ پریتم سنگھ دے گھر نظام پڑ امرتسر ۹۳۴
- ۸ گھڑ شہنشاہی سمت ۶ گنگ سنگھ دے گھر نظام پڑ امرتسر ۹۳۶
- ۱۳ گھڑ شہنشاہی سمت ۶ گرچرن سنگھ، سورن سنگھ دے گھر زہورا ہوشیار پڑ ۹۳۷
- ۱۴ گھڑ شہنشاہی سمت ۶ مادھا سنگھ دے گھر رامووالا فروز پڑ ۹۴۰
- ۱۴ گھڑ شہنشاہی سمت ۶ گردیال سنگھ دے گھر رامووالا فروز پڑ ۹۴۱
- ۱۴ گھڑ شہنشاہی سمت ۶ کرتار سنگھ دے گھر چڑک تحصیل موگا ۹۴۲
- ۱۵ گھڑ شہنشاہی سمت ۶ مہندر کور دے گھر چڑک تحصیل موگا ۹۴۴
- ۱۵ گھڑ شہنشاہی سمت ۶ کپور سنگھ براڑ دے گھر موگا موگا ۹۴۵
- ۱۵ گھڑ شہنشاہی سمت ۶ رچھپال کور دے نوت ناتھیوالا فروز پڑ ۹۴۵
- ۱۶ گھڑ شہنشاہی سمت ۶ سوداگر سنگھ دے گھر ناتھیوالا فروز پڑ ۹۴۷
- ۱۶ گھڑ شہنشاہی سمت ۶ نچھتر سنگھ دے گھر ناتھیوالا فروز پڑ ۹۴۸

- ۱۶ مگھر شہنشاہی سمت ۶ پریتم سنگھ دے گھر ناتھیوال فروزپُر ۹۴۹
- ۱۶ مگھر شہنشاہی سمت ۶ پریتم سنگھ دے گرہ ناتھیوال فروزپُر ۹۵۰
- ۱۶ مگھر شہنشاہی سمت ۶ مہندر سنگھ دے گھر ناتھیوال فروزپُر ۹۵۱
- ۱۶ مگھر شہنشاہی سمت ۶ جسونت سنگھ دے گھر راجپانا تحصیل موگا ۹۵۲
- ۱۶ مگھر شہنشاہی سمت ۶ کلونت سنگھ دے گھر ماڑی فروزپُر ۹۵۳
- ۱۷ مگھر شہنشاہی سمت ۶ ناظر سنگھ، جاگیر سنگھ دے گرہ ماڑی مُستفا ۹۵۴
- ساری سنگت نوٹ ۹۵۵

- ۱۷ مگھر شہنشاہی سمت ۶ بسنت کور دے گرہ سماں سر فروزپُر ۹۵۶
- ۱۷ مگھر شہنشاہی سمت ۶ سہاوا سنگھ دے گرہ پنج گرانیاں فروزپُر ۹۵۸
- ۱۷ مگھر شہنشاہی سمت ۶ کھیم سنگھ دے گھر کوٹ کپورا بٹھنڈہ ۹۵۹
- ۱۸ مگھر شہنشاہی سمت ۶ بھائی بگھر سنگھ دے گھر برگاڑی بٹھنڈہ ۹۶۱
- ۱۸ مگھر شہنشاہی سمت ۶ ہرچند سنگھ دے گرہ ہررائے پُر بٹھنڈہ ۹۶۳
- ۱۹ مگھر شہنشاہی سمت ۶ مت سنگھ دے گرہ بہمن دیوانہ بٹھنڈہ ۹۶۴
- ۱۹ مگھر شہنشاہی سمت ۶ بیبی ہرچندر کور دے گرہ شیخ بٹھنڈہ ۹۶۶
- ۲۰ مگھر شہنشاہی سمت ۶ دھرم جیت کور دے گرہ شیخ بٹھنڈہ ۹۷۰

- ۲۰ مگھر شہنشاہی سمت ۶ پرسن کور دے گرہ شیخ بٹھنڈہ ۹۷۱
- ۲۰ مگھر شہنشاہی سمت ۶ مایا دیوی دے گرہ شیخ بٹھنڈہ ۹۷۲
- ۲۰ مگھر شہنشاہی سمت ۶ مہندر کور دے گرہ شیخ رکھالا بٹھنڈہ ۹۷۲
- ۲۰ مگھر شہنشاہی سمت ۶ آتما سنگھ دے گرہ گدا ڈوب بٹھنڈہ ۹۷۳
- ۲۰ مگھر شہنشاہی سمت ۶ تیجا سنگھ دے گھر صادق فروزپر ۹۷۴
- ۲۰ مگھر شہنشاہی سمت ۶ سلکھن سنگھ دے گرہ موٹلا فروزپر ۹۷۶
- ۲۱ مگھر شہنشاہی سمت ۶ رام سنگھ دے گرہ فروزپر ۹۷۷
- ۲۱ مگھر شہنشاہی سمت ۶ کلونت کور مہندر سنگھ خلیل بستی فروزپر ۹۷۸
- ۲۱ مگھر شہنشاہی سمت ۶ گردیپ سنگھ دے گرہ توت فروزپر ۹۷۸
- ۲۱ مگھر شہنشاہی سمت ۶ کرنیل سنگھ، عیب سنگھ دے گھر فرید کوٹ شہر ۹۸۰
- ۲۲ مگھر شہنشاہی سمت ۶ گردیو سنگھ دے گرہ فرید کوٹ شہر ۹۸۱
- ۲۲ مگھر شہنشاہی سمت ۶ نچھتر سنگھ دے گرہ فرید کوٹ شہر ۹۸۳
- ۲۲ مگھر شہنشاہی سمت ۶ رنجیت سنگھ دے گھر فرید کوٹ شہر ۹۸۴
- ۲۲ مگھر شہنشاہی سمت ۶ کرپال سنگھ دے گھر گولیوال بٹھنڈہ ۹۸۵
- ۲۲ مگھر شہنشاہی سمت ۶ بھان سنگھ دے گھر گولیوال بٹھنڈہ ۹۸۸

- ۲۲ مگھر شہنشاہی سمت ۶ ہضورا سنگھ دے گھر گولیوال بٹھنڈہ ۹۸۹
- ۲۲ مگھر شہنشاہی سمت ۶ ہال کور دے گرہ گولیوال بٹھنڈہ ۹۹۰
- ۲۷ مگھر شہنشاہی سمت ۶ گرمیت سنگھ دے گرہ پھراالا جاندھر ۹۹۴
- ۲۸ مگھر شہنشاہی سمت ۶ چرن کور دے گرہ پھراالا جاندھر ۹۹۷
- ۲۸ مگھر شہنشاہی سمت ۶ منشا سنگھ دے گرہ پھراالا جاندھر ۹۹۸
- ۲۸ مگھر شہنشاہی سمت ۶ چرنو دے گرہ پھراالا جاندھر ۹۹۹
- ۲۸ مگھر شہنشاہی سمت ۶ سادھو سنگھ دے گھر پھگواڑا کپورتھلا ۱۰۰۰
- ۲۸ مگھر شہنشاہی سمت ۶ پریتم سنگھ دے گرہ پھگواڑا کپورتھلا ۱۰۰۱
- پہلی پوہ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۰۰۳
- ۴ پوہ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۰۱۴
- ۵ پوہ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار سویر ویلے جیٹھووال امرتسر ۱۰۱۵
- ۶ پوہ شہنشاہی سمت ۶ گرچرن سنگھ دے گرہ جموں ۱۰۲۰
- ۷ پوہ شہنشاہی سمت ۶ جیت سنگھ دے گرہ جموں ۱۰۲۲
- ۷ پوہ شہنشاہی سمت ۶ رام کور دے گرہ جموں ۱۰۲۲
- ۷ پوہ شہنشاہی سمت ۶ سدھرو دیوی دے گرہ دیوانہ جموں ۱۰۲۳

- ۷ پوہ شہنشاہی سمت ۶ گردت سنگھ دے گرہ چھب خاص جموں ۱۰۲۴
- ۸ پوہ شہنشاہی سمت ۶ سنسار سنگھ دے گرہ خاص چھب جموں ۱۰۲۶
- ۸ پوہ شہنشاہی سمت ۶ گیان چند دے گرہ کھیر والی جموں ۱۰۲۷
- ۸ پوہ شہنشاہی سمت ۶ گیان سنگھ دے گرہ نواں چک جموں ۱۰۲۸
- ۸ پوہ شہنشاہی سمت ۶ بھاگ سنگھ دے گرہ ملک کیمپ جموں ۱۰۲۹
- ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۶ پورن سنگھ دے گرہ ملک کیمپ جموں ۱۰۳۰
- ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۶ رسال سنگھ دے گرہ مناوڑ جموں ۱۰۳۲
- ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۶ صاحب سنگھ دے گرہ مناوڑ جموں ۱۰۳۳
- ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۶ طوطی دیوی دے گرہ نگیال جموں ۱۰۳۴
- ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۶ شاہنی دیوی دے گرہ چھب جموں ۱۰۳۵
- ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۶ پھمن سنگھ دے گرہ چھب جموں ۱۰۳۶
- ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۶ پرتاپ سنگھ دے گرہ ڈر جموں ۱۰۳۸
- ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ۶ ایشر سنگھ دے گرہ ڈر جموں ۱۰۴۰
- ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ۶ پرکاش سنگھ دے گرہ ڈر جموں ۱۰۴۲
- ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ۶ سیوارام دے گرہ جیوڑیاں جموں ۱۰۴۳

- ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ۶ جھنڈو رام سنگھ دے گرهہ جیوڑیاں جموں ۱۰۴۴
- ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ۶ سردارا سنگھ دے گرهہ سیڑ جموں ۱۰۴۵
- ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۶ گرنام سنگھ دے گرهہ سیڑ جموں ۱۰۴۶
- ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۶ کچھی دیوی دے گرهہ سیڑ جموں ۱۰۴۷
- ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۶ پرکاش چند دے گرهہ مکھووالی جموں ۱۰۴۸
- ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۶ دیوی سنگھ دے گرهہ مکھووالی جموں ۱۰۴۹
- ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۶ مایا دیوی دے گرهہ مکھووالی جموں ۱۰۵۰
- ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۶ دولت رام دے گرهہ کوٹلی جموں ۱۰۵۱
- ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۶ شو سنگھ دے گرهہ سئی خُرد جموں ۱۰۵۲
- ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۶ تیج بھان دے گرهہ سئی خُرد جموں ۱۰۵۴
- ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۶ بیلو رام دے گرهہ سئی خُرد جموں ۱۰۵۶
- ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۶ گوہڑا رام دے گرهہ سئی خُرد جموں ۱۰۵۸
- ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۶ کرشن لال دے گرهہ سئی خُرد جموں ۱۰۵۸
- ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۶ روپلا رام دے گرهہ سئی خُرد جموں ۱۰۵۹
- ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۶ نانک چند دے گرهہ سئی خُرد جموں ۱۰۶۰

- ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۶ نندو دے گرہ سئی خُرد جموں ۱۰۶۱
- ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۶ گوہڑا رام دے گرہ سئی خُرد جموں ۱۰۶۲
- ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۶ سیوا سنگھ دے گرہ کیرپنڈ جموں ۱۰۶۳
- ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۶ چرن داس دے گرہ سئی خُرد جموں ۱۰۶۵
- ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۶ گیان چند دے گرہ سئی خُرد جموں ۱۰۶۶
- ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۶ رام چند دے گرہ نکووال جموں ۱۰۶۶
- ۱۴ پوہ شہنشاہی سمت ۶ کیسری دیوی دے گرہ سئی خُرد جموں ۱۰۶۹
- ۱۴ پوہ شہنشاہی سمت ۶ امر و دیوی دے گرہ سئی خُرد جموں ۱۰۷۰
- ۱۴ پوہ شہنشاہی سمت ۶ پریم چند دے گرہ سئی خُرد جموں ۱۰۷۱
- ۱۴ پوہ شہنشاہی سمت ۶ چیل سنگھ دے گرہ سئی خُرد جموں ۱۰۷۲
- ۱۴ پوہ شہنشاہی سمت ۶ سردارا سنگھ دے گرہ سئی خُرد جموں ۱۰۷۴
- ۱۴ پوہ شہنشاہی سمت ۶ سوبھا سنگھ دے گرہ سئی کلاں جموں ۱۰۷۵
- ۱۴ پوہ شہنشاہی سمت ۶ انگریز سنگھ دے گرہ سئی کلاں جموں ۱۰۷۶
- ۱۴ پوہ شہنشاہی سمت ۶ انگریز سنگھ دے گرہ رات نوں سئی کلاں جموں ۱۰۷۷
- ۱۵ پوہ شہنشاہی سمت ۶ دیوا سنگھ دے گرہ سئی کلاں جموں ۱۰۸۵

- ۱۵ پوہ شہنشاہی سمت ۶ بیبی راجو دے گھر سئی کلاں جموں ۱۰۸۶
- ۱۵ پوہ شہنشاہی سمت ۶ اجیت سنگھ دے گره سئی کلاں جموں ۱۰۸۷
- ۱۵ پوہ شہنشاہی سمت ۶ گرگھ سنگھ دے گره سئی کلاں جموں ۱۰۸۸
- ۱۵ پوہ شہنشاہی سمت ۶ پورن سنگھ دے گره سئی کلاں جموں ۱۰۸۹
- ۱۵ پوہ شہنشاہی سمت ۶ اندر رام دے گره سئی کلاں جموں ۱۰۹۰
- ۱۵ پوہ شہنشاہی سمت ۶ وکیل سنگھ دے گره سئی کلاں جموں ۱۰۹۰
- ۱۵ پوہ شہنشاہی سمت ۶ منگل سنگھ دے گره سئی کلاں جموں ۱۰۹۱
- ۱۵ پوہ شہنشاہی سمت ۶ پریکی دیوی دے گره سئی کلاں جموں ۱۰۹۲
- ۱۵ پوہ شہنشاہی سمت ۶ چوہڑ سنگھ دے گره سئی کلاں جموں ۱۰۹۲
- ۱۵ پوہ شہنشاہی سمت ۶ پچھمن سنگھ دے گره سئی کلاں جموں ۱۰۹۲
- ۱۶ پوہ شہنشاہی سمت ۶ کلونت سنگھ دے گره سئی کلاں جموں ۱۰۹۵
- ۱۶ پوہ شہنشاہی سمت ۶ کھیمو دیوی دے گره سئی کلاں جموں ۱۰۹۵
- ۱۶ پوہ شہنشاہی سمت ۶ بچن سنگھ دے گھر سئی کلاں جموں ۱۰۹۶
- ۱۶ پوہ شہنشاہی سمت ۶ پٹو رام دے گره سئی کلاں جموں ۱۰۹۷
- ۱۶ پوہ شہنشاہی سمت ۶ فرنگی رام دے گھر تریواکیمپ جموں ۱۰۹۸

- ۱۶ پوہ شہنشاہی سمت ۶ اننت رام دے گرہ ترپوا جموں ۱۰۹۹
- ۱۶ پوہ شہنشاہی سمت ۶ کرپال سنگھ دے گرہ سئی کلاں جموں ۱۱۰۰
- ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۶ وپرو دیوی دے گرہ سئی کلاں جموں ۱۱۰۱
- ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۶ دیوا سنگھ دے گرہ سئی کلاں جموں ۱۱۰۲
- ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۶ بھائی دیوی دے گرہ سئی کلاں جموں ۱۱۰۲
- ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۶ سیوا سنگھ دے گرہ سئی کلاں جموں ۱۱۰۳
- ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۶ بنتی دیوی دے گرہ سئی کلاں جموں ۱۱۰۳
- ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۶ بیلا سنگھ دے گرہ سئی کلاں جموں ۱۱۰۴
- ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۶ وکیل سنگھ دے گرہ ہنسا جموں ۱۱۰۵
- ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۶ رنیا رام دے گھر کلوائے جموں ۱۱۰۶
- ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۶ سیوا سنگھ دے گرہ کلوائے جموں ۱۱۰۷
- ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۶ پیارا سنگھ دے گرہ کلوائے جموں ۱۱۰۸
- ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۶ لپلا وتی دے گرہ کرن نگر جموں ۱۱۰۸
- ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۶ جسونت سنگھ دے گرہ کرتارپڑ امرتسر ۱۱۱۰
- ۲۲ پوہ شہنشاہی سمت ۶ ہر ہنس سنگھ دے گرہ کرتارپڑ امرتسر ۱۱۱۱

- ۲۲ پوہ شہنشاہی سمت ۶ بنا سنگھ دے گھر کرتار پُر امرتسر ۱۱۱۲
- ۲۴ پوہ شہنشاہی سمت ۶ جیٹھووال دربار دے نواسیاں نوٹ جیٹھووال امرتسر ۱۱۱۳
- ۲۵ پوہ شہنشاہی سمت ۶ رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۱۱۳
- ۲۶ پوہ شہنشاہی سمت ۶ سیوا سنگھ نوں پنج پیاریاں وِچ شامل کرن سمیں ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۱۱۷
- ۲۶ پوہ شہنشاہی سمت ۶ جلوس دے دربار بچن تے جیٹھووال امرتسر ۱۱۱۸
- ۲۶ پوہ شہنشاہی سمت ۶ رات نوں ساڈھے نوں وجے جیٹھووال امرتسر ۱۱۲۰
- ۲۷ پوہ شہنشاہی سمت ۶ سویرے پنجاب منتری ستنام سنگھ باجو دے آؤن تے جیٹھووال امرتسر ۱۱۵۰
- ۲۷ پوہ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۱۵۱
- ۲۸ پوہ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار شادیاں سمیں جیٹھووال امرتسر ۱۱۶۰
- ۳۰ پوہ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار لوہڑی سمیں جیٹھووال امرتسر ۱۱۶۱
- پہلی ماگھ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۱۶۳
- ۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۱۶۶
- ۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ اُدھم سنگھ دے گرہ جلالا باد امرتسر ۱۱۶۶
- ۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ لچھمن سنگھ دے گرہ رُڑکا کلاں جالندھر ۱۱۶۸
- ۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ کیہر سنگھ رُڑکا کلاں جالندھر ۱۱۶۹

- ۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ گرداور سنگھ دے گرہ رڑکا کلاں جالندھر ۱۱۷۰
- ۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ ڈوگر سنگھ دے گرہ سُنڑ کلاں جالندھر ۱۱۷۱
- ۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ پرکاش کور دے گرہ سُنڑ کلاں جالندھر ۱۱۷۲
- ۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ پریتم سنگھ دے گھر جنڈیالا جالندھر ۱۱۷۳
- ۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ پنڈر سنگھ دے گرہ جنڈیالا جالندھر ۱۱۷۳
- ۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ اُجاگر سنگھ دے گرہ سرین جالندھر ۱۱۷۴
- ۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ اُجاگر سنگھ دے گرہ سرین جالندھر ۱۱۷۵
- ۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ پریتم سنگھ دے گرہ کھیڑا جالندھر ۱۱۷۵
- ۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ لال سنگھ دے گرہ ہیراں جالندھر ۱۱۷۶
- ۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ سروں سنگھ دے گرہ ہیر جالندھر ۱۱۷۸
- ۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ منجیت کور دے گرہ نور پُر جالندھر ۱۱۷۹
- ۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ فقیر سنگھ دے گرہ مزید پُر جالندھر ۱۱۸۱
- ۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ ہندر سنگھ، مکھتیار سنگھ ہرنام پُر جالندھر ۱۱۸۳
- ۱۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ پیارا سنگھ دے گرہ بستی جانگلا ۱۱۸۴
- ۱۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ جاگیر سنگھ دے گرہ بستی شکار پُر جالندھر ۱۱۸۶

- ۱۰ ماگہ شہنشاہی سمت ۶ گیان سنگھ دے گرہ سُرکھ پُر کپور تھلا ۱۱۸۷
- ۱۰ ماگہ شہنشاہی سمت ۶ دولت سنگھ دے گرہ کپور تھلا ۱۱۸۸
- ۱۱ ماگہ شہنشاہی سمت ۶ گردیال سنگھ دے گرہ کپور تھلا ۱۱۹۰
- ۱۱ ماگہ شہنشاہی سمت ۶ کرتار سنگھ دے گھر کپور تھلا ۱۱۹۱
- ۱۱ ماگہ شہنشاہی سمت ۶ امر کور دے گرہ کپور تھلا ۱۱۹۲
- ۱۱ ماگہ شہنشاہی سمت ۶ گر بچن سنگھ دے گرہ احمد پُر کپور تھلا ۱۱۹۳
- ۱۲ ماگہ شہنشاہی سمت ۶ جوگندر سنگھ دے گرہ احمد پُر کپور تھلا ۱۱۹۵
- ۱۲ ماگہ شہنشاہی سمت ۶ پھمن سنگھ دے گرہ احمد پُر کپور تھلا ۱۱۹۶
- ۱۲ ماگہ شہنشاہی سمت ۶ جیت سنگھ دے گرہ احمد پُر کپور تھلا ۱۱۹۶
- ۱۲ ماگہ شہنشاہی سمت ۶ کرم سنگھ دے گرہ احمد پُر کپور تھلا ۱۱۹۷
- ۱۲ ماگہ شہنشاہی سمت ۶ پریتم سنگھ دے گرہ کوٹلی ابراہیم خاں جالندھر ۱۱۹۸
- ۱۲ ماگہ شہنشاہی سمت ۶ بلجیت سنگھ دے گرہ جیتووالی جالندھر ۱۱۹۹
- ۱۲ ماگہ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھجن کور دے گرہ کوٹلی تھان سنگھ جالندھر ۱۲۰۱
- ۱۳ ماگہ شہنشاہی سمت ۶ گردیال سنگھ دے گرہ چیمہ کلا جالندھر ۱۲۰۲
- ۱۳ ماگہ شہنشاہی سمت ۶ گردیو سنگھ دے گرہ دسانجھ خرد جالندھر ۱۲۰۳

- ۱۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ درشن سنگھ دے گرہ دسانجھ جالندھر ۱۲۰۴
- ۱۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ سنتوکھ سنگھ دے گرہ سوڈھیاں جالندھر ۱۲۰۵
- ۱۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ کچھن سنگھ دے گرہ دھسوری روپڑ ۱۲۰۷
- ۱۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ جاگیر سنگھ دے گرہ رنگیل پڑ روپڑ ۱۲۰۸
- ۱۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ پریتم سنگھ دے گرہ راجو ماجرہ روپڑ ۱۲۰۹
- ۱۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ ہضورا سنگھ دے گرہ گرایا جالندھر ۱۲۱۰
- ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ گردیو سنگھ دے گرہ نواں پنڈ جالندھر ۱۲۱۲
- ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ پیارا سنگھ دے گرہ ماڈل ٹاؤن جالندھر ۱۲۱۳
- ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ گنینہ سنگھ دے گرہ ماڈل ہاؤس جالندھر ۱۲۱۶
- ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ گردیال سنگھ دے گرہ جالندھر ۱۲۱۷
- ۱۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ پیارا سنگھ دے گرہ جالندھر ۱۲۱۹
- ۱۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ گرنام سنگھ دے گرہ سوراہی جالندھر ۱۲۲۰
- ۱۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ جرنیل سنگھ دے گرہ سگوال جالندھر ۱۲۲۱
- ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ بی بی جوگندر کور دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۱۲۲۳
- ۲۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ رنجیت سنگھ دے گرہ گوال ٹولی فروزپڑ چھاؤنی ۱۲۲۴

- ۲۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ رام سنگھ دے گرہ گوال ٹولی فروزپور چھاؤنی ۱۲۳۰
- پہلی پھگن شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۲۳۲
- ۱۴ پھگن شہنشاہی سمت ۶ بسنت کور دے سریر چھڈن تے ملووال امرتسر ۱۲۳۶
- ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ۶ بختیش سنگھ دے گرہ کادراہاد گرداس پُر ۱۲۳۹
- ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۶ سورن سنگھ دے گرہ کادراہاد گرداس پُر ۱۲۴۱
- ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۶ سمپورن کور دے گرہ کادراہاد گرداس پُر ۱۲۴۱
- ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۶ کرنیل سنگھ دے گرہ کادراہاد امرتسر ۱۲۴۲
- ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۶ بوڑ سنگھ دے گرہ کادراہاد امرتسر ۱۲۴۳
- ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۶ امراؤ سنگھ دے گرہ بل گرداس پُر ۱۲۴۴
- ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۶ مسّا سنگھ دے گرہ بل گرداس پُر ۱۲۴۵
- ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۶ موہن سنگھ دے گرہ تارا چک گرداس پُر ۱۲۴۶
- ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۶ مہندر سنگھ دے گرہ دھیرا دنیا گرداس پُر ۱۲۴۶
- ۱۷ پھگن شہنشاہی سمت ۶ اوتار سنگھ دے گرہ ماڑی پُنواں گرداس پُر ۱۲۴۷
- ۱۷ پھگن شہنشاہی سمت ۶ رندھیر سنگھ دے گرہ ماڑی پُنواں گرداس پُر ۱۲۴۹
- ۱۷ پھگن شہنشاہی سمت ۶ بیبی سُرندر کور دے گرہ ماڑی پُنواں گرداس پُر ۱۲۵۰

- ۱۷ پھلن شہنشاہی سمت ۶ ورسا سنگھ دے گرہ سیری ہر گوبند پرا گرداس پُر ۱۲۵۰
- ۱۷ پھلن شہنشاہی سمت ۶ کرتار سنگھ دے گرہ بھومبلی گرداس پُر ۱۲۵۲
- ۱۷ پھلن شہنشاہی سمت ۶ جوگندر سنگھ دے گرہ ڈڈواں گرداس پُر ۱۲۵۳
- ۱۷ پھلن شہنشاہی سمت ۶ جاگیر سنگھ دے گرہ سوہل گرداس پُر ۱۲۵۵
- ۱۸ پھلن شہنشاہی سمت ۶ گرچرن سنگھ دے گرہ پنڈوری کپور تھلا ۱۲۵۶
- ۱۹ پھلن شہنشاہی سمت ۶ جوگندر سنگھ دے گرہ فتح گڑھ کپور تھلا ۱۲۵۷
- ۱۹ پھلن شہنشاہی سمت ۶ منشی رام دے گرہ بیگووال ہوشیار پُر ۱۲۵۸
- ۱۹ پھلن شہنشاہی سمت ۶ ارجن سنگھ دے گرہ سلیم پُر ہوشیار پُر ۱۲۵۸
- ۱۹ پھلن شہنشاہی سمت ۶ بھگوان سنگھ دے گرہ اوڑ مڑ ٹانڈا ہوشیار پُر ۱۲۵۹
- ۱۹ پھلن شہنشاہی سمت ۶ امریک سنگھ دے گرہ سرائی ہوشیار پُر ۱۲۶۰
- ۱۹ پھلن شہنشاہی سمت ۶ میلہ سنگھ دے گرہ سرائی ہوشیار پُر ۱۲۶۲
- ۱۹ پھلن شہنشاہی سمت ۶ ہر بھجن سنگھ دے گرہ بیہرم پُر ہوشیار پُر ۱۲۶۳
- ۲۰ پھلن شہنشاہی سمت ۶ ترسیم سنگھ دے گرہ خردن ہوشیار پُر ۱۲۶۴
- ۲۰ پھلن شہنشاہی سمت ۶ سوندر سنگھ دے گرہ روپووال ہوشیار پُر ۱۲۶۶
- ۲۰ پھلن شہنشاہی سمت ۶ دھنا سنگھ دے گرہ کلیاں ہوشیار پُر ۱۲۶۷

- ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت ۶ خیال سنگھ دے گرہ دسوا ہوشیار پُر ۱۲۶۸
- ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت ۶ وطن سنگھ دے گرہ سریں پُر ہوشیار پُر ۱۲۶۹
- ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت ۶ دیال سنگھ دے گرہ ڈڈاں ہوشیار پُر ۱۲۷۰
- ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت ۶ کرتار سنگھ دے گرہ پنج ڈھیرا ہوشیار پُر ۱۲۷۰
- ۲۱ پھگن شہنشاہی سمت ۶ لال سنگھ دے گرہ پنج ڈھیرا ہوشیار پُر ۱۲۷۱
- ۲۱ پھگن شہنشاہی سمت ۶ ہزارا سنگھ دے گرہ پنج ڈھیرا ہوشیار پُر ۱۲۷۲
- ۲۱ پھگن شہنشاہی سمت ۶ رام سنگھ، دربارا سنگھ، منگا سنگھ دے گرہ گالڑیاں ہوشیار پُر ۱۲۷۳
- ۲۱ پھگن شہنشاہی سمت ۶ جیالال دے گرہ تلواڑا ہوشیار پُر ۱۲۷۵
- ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۶ ہر سنگت دے نوٹ تلواڑا ہوشیار پُر ۱۲۷۷
- ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۶ جاگیر سنگھ دے گرہ تلواڑا ہوشیار پُر ۱۲۷۹
- ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۶ جوگندر سنگھ دے گرہ تلواڑا ہوشیار پُر ۱۲۷۹
- ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۶ ریشم سنگھ دے گرہ مکیریاں ہوشیار پُر ۱۲۸۱
- ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۶ بلونت سنگھ دے گرہ مکیریاں ہوشیار پُر ۱۲۸۱
- ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۶ لال چند دے گرہ بھیم پُر گرداس پُر ۱۲۸۲
- ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۶ کُشلیا دیوی دے گرہ بھیم پُر گرداس پُر ۱۲۸۳

- ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۶ دیوراج دے گرہ بھیم پُر گرداس پُر ۱۲۸۳
- ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۶ اجیت سنگھ دے گرہ کتووالی گرداس پُر ۱۲۸۴
- ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۶ گرچرن سنگھ دے گرہ کتووال گرداس پُر ۱۲۸۶
- ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۶ سروپ سنگھ دے گرہ گرداس پُر ۱۲۸۷
- ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۶ بیبی باوی دے گرہ مراج گرداس پُر ۱۲۸۹
- ۲۴ پھگن شہنشاہی سمت ۶ راج سنگھ دے گرہ مراج پُر گرداس پُر ۱۲۹۰
- ۲۴ پھگن شہنشاہی سمت ۶ مہنگا سنگھ دے گرہ سدا گرداس پُر ۱۲۹۲
- ۲۴ پھگن شہنشاہی سمت ۶ جرنیل سنگھ دے گرہ سدا گرداس پُر ۱۲۹۳
- ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت ۶ چتر سنگھ دے گرہ اوگرا گرداس پُر ۱۲۹۵
- ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت ۶ اوگرا سنگت نوت اوگرا گرداس پُر ۱۲۹۷
- ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت ۶ گربخش سنگھ دے گرہ نوشہرا ہوشیار پُر ۱۲۹۸
- ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت ۶ بوڑ سنگھ دے گرہ وزیر پُر گرداس پُر ۱۳۰۰
- ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت ۶ دلپ سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۳۰۱
- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۶ پیارا سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۳۰۲
- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۶ رویل کور دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۳۰۳

- ۲۷ پھلگن شہنشاہی سمت ۶ دیدار سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۳۰۴
- ۲۷ پھلگن شہنشاہی سمت ۶ ہزارا سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۳۰۵
- ۲۸ پھلگن شہنشاہی سمت ۶ آسا سنگھ بلاکا سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۳۰۶
- ۲۸ پھلگن شہنشاہی سمت ۶ بھاگ سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۳۰۸
- ۲۸ پھلگن شہنشاہی سمت ۶ میلہ سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۳۰۸
- ۲۸ پھلگن شہنشاہی سمت ۶ سنتا سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۳۰۹
- ۲۸ پھلگن شہنشاہی سمت ۶ کرتار کور دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۳۱۰
- ۲۸ پھلگن شہنشاہی سمت ۶ ہزارا سنگھ دلپ سنگھ بابو پُر گرداس پُر ۱۳۱۰
- ۲۹ پھلگن شہنشاہی سمت ۶ کیشن سنگھ دے گرہ الہڑپنڈی گرداس پُر ۱۳۱۲
- ۲۹ پھلگن شہنشاہی سمت ۶ بیبی دھیانو دے گرہ الہڑپنڈی گرداس پُر ۱۳۱۴
- ۲۹ پھلگن شہنشاہی سمت ۶ بیبی چرنو دے گرہ الہڑپنڈی گرداس پُر ۱۳۱۵
- ۲۹ پھلگن شہنشاہی سمت ۶ بیبی جیتو گرہ الہڑپنڈی گرداس پُر ۱۳۱۶
- ۲۹ پھلگن شہنشاہی سمت ۶ بیبی دیپو گرہ الہڑپنڈی گرداس پُر ۱۳۱۸
- ۳۰ پھلگن شہنشاہی سمت ۶ گرگھ سنگھ دے گرہ شوہن گرداس پُر ۱۳۱۹
- ۳۰ پھلگن شہنشاہی سمت ۶ گردیو سنگھ دے گرہ شوہن گرداس پُر ۱۳۲۰

- ۳۰ پھگن شہنشاہی سمت ۶ ہر بجن سنگھ دے گرہ جیو جولائی گرداس پُر ۱۳۲۱
- ۳۰ پھگن شہنشاہی سمت ۶ دھرتا سنگھ دے گرہ کلانور گرداس پُر ۱۳۲۲
- ۳۰ پھگن شہنشاہی سمت ۶ بی بی سُخراج دے گرہ کلانور گرداس پُر ۱۳۲۴
- پہلی چیت شہنشاہی سمت ۷ منگل سنگھ دے گرہ پھتوپُر گرداس پُر ۱۳۲۵
- پہلی چیت شہنشاہی سمت ۷ گلزار سنگھ دے گرہ پھتوپُر گرداس پُر ۱۳۲۶
- پہلی چیت شہنشاہی سمت ۷ جوگندر سنگھ دے گرہ پھتوپُر گرداس پُر ۱۳۲۶
- پہلی چیت شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۳۲۷
- ۳ چیت شہنشاہی سمت ۷ گرگھ سنگھ دے گرہ بھلائی پُر امرتسر ۱۳۳۵
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۷ پال سنگھ، فوجا سنگھ، شنکارا سنگھ، سُچا سنگھ مہندر سنگھ، ترسیم سنگھ، ہر بجن سنگھ، مہندر سنگھ، گرچرن سنگھ لگڑے وال، بھلائی پُر
ڈوگراں امرتسر ۱۳۴۲
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۷ اودھم سنگھ، گلزار سنگھ، بلونت سنگھ، مکھتیار سنگھ، دھرم پیر جلالاباد امرتسر ۱۳۴۳
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۷ سوہن سنگھ دے گرہ رام پُر امرتسر ۱۳۴۴
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۷ اتم سنگھ، چمن سنگھ دے گرہ ویرووال امرتسر ۱۳۴۵

۴ چیت شہنشاہی سمت ۷ سُرین سنگھ، دلپ سنگھ، سورن سنگھ، تیجا سنگھ، گلزار سنگھ، سنتوکھ سنگھ، سُرین سنگھ، ترلوک سنگھ، لگرپال سنگھ، شنکارا سنگھ، کچھو کے ایکل گنڈا، بوٹا سنگھ، جرنیل سنگھ سرلی خرد، سنتو بندالا چندو بندالا، سورنی بندالا، امر کور بندالا، دھنتو بندالا، بنسو ٹھٹھیاں کشمیر و تھتو چک جنڈیالا گرو امر تر ۱۳۴۵

۷ چیت شہنشاہی سمت ۷ سکھدیو راج، پریتم سنگھ، جاگیر کور، کرم سنگھ بی بی پیارو، گربخش سنگھ، سردارا سنگھ، سرکھ سنگھ، پورن سنگھ، ناظر سنگھ، تارا سنگھ، سورن سنگھ، پریتم سنگھ، درشن سنگھ، سادھو سنگھ، گیجا سنگھ، منگل سنگھ، جندر سنگھ، پریتم سنگھ، ہری سنگھ، ہر دیپ سنگھ، دیال سنگھ، کندن سنگھ، ہرنام سنگھ، دربارا سنگھ وریا، بی بی بیرو کیرو کلا ۱۳۴۸

۸ چیت شہنشاہی سمت ۷ زرنجن دی دے گرہ کلا امر تر ۱۳۵۱

۸ چیت شہنشاہی سمت ۷ مسنا سنگھ، مکھن سنگھ، دارا سنگھ، کرنیل سنگھ، بی بی عیب کور باٹھ، زرن سنگھ کنگ، گرنام سنگھ کنگ، کندن سنگھ مال چک، سوہن سنگھ مال چک، ہرنام سنگھ پنڈوری، اجاگر سنگھ کھڈور صاحب، سورن سنگھ پھتیا باد نورنگا باد امر تر ۱۳۵۲

۹ چیت شہنشاہی سمت ۷ سوہن سنگھ، سنتا سنگھ، سورن سنگھ، کرتار کور، دلپ سنگھ، بسنت کور، بلی سنگھ کیروں، مکھن سنگھ جوڑا، کیسورام جنڈو کی سرہالی، پریتم کور صاحب پرا، مہندر سنگھ بگے، سنتا سنگھ بگے، جاگیر سنگھ مغل چک، کرنیل کور شفنی پرا، پرتاپ سنگ سگا، پرتاپ کور بھوجیا ترن تارن امر تر ۱۳۵۴

۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۷ گربجن سنگھ، ارجن سنگھ، پورن سنگھ، دیدار سنگھ جٹا، بھگونت سنگھ جٹا، جوگندر سنگھ جٹا، تیجا سنگھ چمبل، پورن سنگھ چمبل، چمن سنگھ چمبل، زرنجن سنگھ چمبل، انوکھ سنگھ چمبل، موہن سنگھ چمبل، ہیرا نند چمبل، دلپ سنگھ چمبل، سجن سنگھ چمبل، رتن سنگھ چمبل، گوپال سنگھ منڈا پنڈ، اجیت سنگھ چولا صاحب فوجا سنگھ سرہالی، درشن سنگھ ڈرگا پرا اسما امر تر ۱۳۶۰

۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۷ مہد کور، کشمیر سنگھ، درشن سنگھ، لاکھنا، قابل سنگھ، باسرکے، کچھن سنگھ، گوپال کور، بھورے، بیبی ویرو ماڑی کسبو کی،
چیتو باسرکے، راجو کے امر تر ۱۳۶۳

۱۲ چیت شہنشاہی سمت ۷ بابا موتا سنگھ، دلپ سنگھ، پچھن سنگھ، پرتاپ سنگھ، سرجیت کور، سیوا سنگھ، بیبی پرو، بے بے بھجنو، سجن سنگھ، گلاب کور ڈل،
دیال سنگھ ڈل، گنڈا سنگھ دراجکے، کرمو برنالہ، سرجن سنگھ نورپڑ، منی رام سدھم، لکھا سنگھ ماڑی میگھا، سمنڈ سنگھ ماڑی میگھا، ہرنس کور نارلا، سادھو سنگھ
جھاکے، دلپ سنگھ نورپڑ، امریک کور ڈیرری کلسیاں امر تر ۱۳۶۵

۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۷ گھتیار سنگھ، گربخش سنگھ، کرم سنگھ، جاگیر سنگھ، چن سنگھ، بجن کور، کرتار سنگھ بھوجیاں، بیبی سیوی ٹھٹھا، ویرو بگیاڑی، پورن سنگھ
سویل، ہیرا سنگھ سویل، مہندر سنگھ سویل، پن سنگھ سویل، گردپ کور سویل، سرجن سنگھ بھچر، گربچن کور بگیاڑی گگو بو آ ۱۳۶۸

۱۴ چیت شہنشاہی سمت ۷ بیبی سرجیت کور، گردپ سنگھ، بلیر کور چیتن پڑا، اوتار سنگھ کاؤنکے سماں سنگھ مودے بھرو بھال امر تر ۱۳۷۰

۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۷ بیبی چھندو، بیبی گربچن کور دے گرہ مودے دھنڈے امر تر ۱۳۷۲

۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۷ سرندر سنگھ، ہزارا سنگھ چھینے، گردت سنگھ ماناوالا، چرن سنگھ ماناوالا، دلپ سنگھ ماناوالا، تارا سنگھ ماناوالا، منگل سنگھ سارنگڑا، کارج
سنگھ سارنگڑا، سنتا سنگھ لیلیاں، کچھی لیلیا، جاگیر کور لیلیاں، درشن کور لیلیاں، کلونت کور ڈیرری والا، ہردیو کور کلیر، باہل سنگھ بھنگم، جوگندر کور لوپو کے
بھلر امر تر ۱۳۷۳

۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۷ زین سنگھ، اجیت سنگھ، سورن سنگھ، ہرنام سنگھ، بھاگ سنگھ ماہل، بیلا سنگھ ماہل، ہر بنس سنگھ ایس ڈی او امرتسر، ہزارا سنگھ کاؤنکے
مہندر سنگھ کاؤنکے، کرم سنگھ میاں پڑ، بلونت کور دھارڑ، گرمیز کور میاں پڑ، سورن کور بھسے، آس کور بوپارائے، جگموہن سنگھ بوپارائے، گمان پڑ امرتسر

۱۳۷۵

۱۷ چیت شہنشاہی سمت ۷ گرنام سنگھ، اجیر سنگھ، پشورا سنگھ، ہرچیت سنگھ، ہرنام کور، جوگندر کور، رتن کور موڈھل، گردیال سنگھ موڈھل، ہر بنس کور
موڈھل، کندن سنگھ پنڈوری، ہزارا سنگھ چیتن پڑ، گرگھ سنگھ چیتن پڑ، ہیرا سنگھ چیتن پڑ، ہزارا سنگھ جیٹھونگل ویرکا امرتسر ۱۳۷۷

اجیت سنگھ دے بیننتی کرن تے ۱۳۷۹

۱۸ چیت شہنشاہی سمت ۷ سرجن سنگھ، مہندر سنگھ، پریتم سنگھ، اجیت سنگھ، بچن سنگھ، جسونت کور، چرن سنگھ، جاگیر سنگھ مینیاں، گردھارا سنگھ بلووالی، کیسر
سنگھ میسم پورا، چرن سنگھ مانگا سرائے مانگا سرائے امرتسر ۱۳۷۹

۲۰ چیت شہنشاہی سمت ۷ تارا سنگھ زرنجن سنگھ جمنانگر امبالہ ۱۳۸۱

۲۱ چیت شہنشاہی سمت ۷ لچھمن سنگھ تے ہر بنس سنگھ دے نوٹ سہارن پڑ ۱۳۸۳

۲۱ چیت شہنشاہی سمت ۷ وشوا متر میرٹھ، ہنس راج میرٹھ، جوگندر سنگھ فتح گڑھ، زرنجن سنگھ اجت وال، پیارے لال کلوئے، سیوارام کلوئے، ریشم سنگھ
خیرا مجا، جگچیت سنگھ سلیم پڑ، گردیپ سنگھ دبرجی، مہندر سنگھ بستی گجراں، سنت سنگھ گھگرالی، ملکہ راج میرٹھ، پری دیوی جھنڈے، پورن سنگھ منڈیانی،

سر میل سنگھ داؤدپور، گیان چند مرزا پڑ میرٹھ شہر ۱۳۸۴

۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۷ گربلوندر سنگھ چند پُرانا، گرچرن سنگھ جٹواں، بوآ سنگھ بلپریا، مایا دلی، ہر بھجن سنگھ پھیرومان، اوتار سنگھ چبے وال، ترلوک سنگھ سنام،
سُندر کور دلی ہر بھگت دوار، درشن سنگھ ہر بھگت دوار، پی پی سنگھ کیشن پُر، ہر بھجن سنگھ دلی، چندہ سنگھ ننگل رائے، رتن سنگھ دلی، مہندر سنگھ نیشالا، پورن
سنگھ دلی، سُروپ سنگھ ڈھڈی کے، درشن سنگھ باگے، اندر سنگھ سونپیت، ست پال ہانڈہ فرید آباد، راجا رام دلی، جگت سنگھ چمنوا، ہر بھگت دوار دلی ۱۳۸۷

۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۷ سیوا سنگھ دے نوت گڑاگاؤں ۱۳۸۹

۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۷ ہر بنس سنگھ دے گرہ گڑاگاؤں ۱۳۹۰

۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۷ اوتار سنگھ، گردت سنگھ، کرپا سنگھ، محل سنگھ، گرچرن سنگھ، ستونت کور، بسنت کور سکھدپو سنگھ، موہن سنگھ قادیان، امرت کور
لکھنؤ، جوگندر کور لکھنؤ کان پُر ۱۳۱۹

۲۷ چیت شہنشاہی سمت ۷ دیوت دے نوت پٹنا ۱۳۹۲

۳۰ چیت شہنشاہی سمت ۷ گر میج سنگھ، صورت سنگھ، کرتار دے گرہ شکور بستی دلی ۱۳۹۸

۳۰ چیت شہنشاہی سمت ۷ بھان سنگھ، سوہن سنگھ، جگتار سنگھ بیڑامین، زرنجن سنگھ فارم گروکل تھانیسر گرمیز سنگھ تھانیسر، بچن سنگھ چبا، مان سنگھ بوڈھی،
سنتا سنگھ شریف گڑھ، بنتا سنگھ مگل ماجرہ کالا سنگھ کرسانا، سرین سنگھ کرسانی، آسا سنگھ کرسانی، اندر پال سنگھ بین وریام سنگھ ٹھیکری چھناں ہزارا سنگھ
روہتک، نانک پُر کرناں ۱۳۹۹

۳۱ چیت شہنشاہی سمت ۷ ہر بنس سنگھ، سپورن سنگھ، سوداگر سنگھ بھٹھ ماجرہ، رندھیر سنگھ ہرنایا، ار جن سنگھ بلوچ پُر، جرنیل سنگھ سنوڑا، عیب سنگھ بھووا، جوگندر کور بھووا، موہن سنگھ گڑھی لانگری، مہندر سنگھ گڑھی لانگری، کرتار سنگھ قومی فارم، چان سنگھ ہرنولا رن سنگھ جیت نگر، سُرجیت کور جیت نگر، لکھبیر سنگھ جیت نگر، راج کور کھارے ٹھیکری چھنا کرنال ۱۴۰۱

پہلی و ساکھ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار جیٹھووال وچ رات نوں ۱۴۰۳

۰۲ و ساکھ شہنشاہی سمت ۷ رُوڑ سنگھ دھن ڈھایا اولا، جگت سنگھ گھنی کی بانگر، سردول سنگھ، بلسندر، ہر بھجن کور بھگوان پُر، ہر بھگت دوار جیٹھووال ۱۴۱۱

۲۰ و ساکھ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار ماجھا گرداس پُر سنگت دے واڈھی کر کے جان سمیں جیٹھووال امرتسر ۱۴۱۲

۳۰ و ساکھ شہنشاہی سمت ۷ گربخش سنگھ دے انتم سمیں پگڑی دا وبار ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۴۱۴

پہلی جیٹھ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۴۱۹

۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۷ ہر جیت سنگھ دے پتر نوٹ جیٹھووال امرتسر ۱۴۲۸

۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۷ کپور سنگھ دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۱۴۲۹

۲۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۷ چیلا سنگھ، گرچرن سنگھ، اجیت سنگھ، پرکاشو دیوی جموں، امر و دیوی، سورنو دیوی، لپلا و نٹی، بنتی، و نٹی، راج سنگھ ہم راز پُر، رام

کور چھب، سدرو دیوی دیوانہ، جیون سنگھ امبارائے، کر مو دیوی گھگریل، باز سنگھ مانو جموں ۱۴۳۲

۲۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۷ گروت سنگھ، سنسار سنگھ، پھمن سنگھ، بھاگ کور، شاہنی دیوی، بیٹی جیتو، بنتی دیوی، گیان چند کھیر و وال، کھوجو رام، رولو رام، گیان سنگھ نواں چک، بھاگ سنگھ ملک کیمپ، پورن چند، بھاگ سنگھ، رسال سنگھ مناو، اندرونگیاں، پرکاشو دیوی، طوطی دیوی، پرتاپ سنگھ دڑ، لیشتر سنگھ، پرکاش سنگھ، جھنڈو رام جوڑیا چھمب جموں ۱۴۳۴

۲۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۷ گرنام سنگھ، سردار سنگھ، جوگندر سنگھ، کچھی دیوی، ہر بنس کور، کچھی دیوی موسا چک، دیوی سنگھ گھووالی، ہری سنگھ، پرکاش چند، ٹھاکر داس، جیتو دیوی، پریتو دیوی میلو جنڈر، دولت رام کوٹلی، زیناں رام کلوتے، کھزان سنگھ زبیر سنگھ پرا، سیوا سنگھ کیر، جاگیر سنگھ کیر، بھگت سنگھ کیر، کرشنا دیوی برلا، شاہنی دیوی ماجرہ، سنت سنگھ دیوان گڑ سیڑ جموں ۱۴۳۶

۲۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۷ تیج بھان، شو سنگھ، گوڑہارام، رام چند، امر و دیوی، چرن داس، سوبھا سنگھ، کیسری دیوی، پریم چند، سردار چند، گرا رام، کرشن لال، رویلا رام، بلو رام، نانک چند، نندو رام، فقیر سنگھ، پیرا رام، گیان چند، لیشتر داس سئی خرد جموں ۱۴۳۹

۲۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۷ کچھن سنگھ، کلونت سنگھ، بچن سنگھ، بھجن سنگھ، سرین سنگھ، انگریز سنگھ، وکیل سنگھ، بنسو دیوی، اندر رام، دیوا سنگھ، دھرم کور، بشن کور، چوہڑ سنگھ، بچن سنگھ، دھرمو دیوی، پنوں رام، روشن لال، گردیئی، کرپال سنگھ، سنتو دیوی، کرم سنگھ، گرگھ سنگھ، اجیت سنگھ، کرمو دیوی، پورن سنگھ، کھیمو دیوی، وپرو دیوی، بیلا سنگھ، سیوا سنگھ، بھانیا دیوی، بنتی دیوی، منگل سنگھ، چنو دیوی، راجا سنگھ، بابو رام، بچنو دیوی، پیاری دیوی، فرنگی رام، سائیں رام، انت رام، وکیل سنگھ، طوطی دیوی، پریکی دیوی سئی کلا جموں ۱۳۱۲

۲۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۷ سنت رام، پریتم سنگھ جاڑ، پیاری دیوی بدی پُر گوکھلے چکّ جموں ۱۴۴۸

۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۴۵۰

۳۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۷ کپور سنگھ تے رنجیت سنگھ موگا فروزپُر ۱۴۵۳

پہلی ہاڑ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۴۵۶

۰۲ ہاڑ شہنشاہی سمت ۷ ماتا بشن کور، رنجیت کور، امرجیت سنگھ، سُر جیت سنگھ، پریتم سنگھ، جگجیت سنگھ، گر میت سنگھ گرچرن سنگھ، ہر بھجن سنگھ، وریام سنگھ،

پال سنگھ، امر سنگھ، جگمیل سنگھ، ملکھا سنگھ، بچن سنگھ، دلپ سنگھ، سنتوکھ سنگھ، سادھو سنگھ، ٹھا کر سنگھ، کرتار کور، ننتی، گپال کور، سُبھاگ و ننتی، چنن پنڈ

کور، پریتم کور، پیارا سنگھ، رُوپ سنگھ، کنن سنگھ، بھگت سنگھ کیر پنڈ جموں، سورن سنگھ پنڈ باٹھ جیٹھووال امرتسر ۱۴۶۶

۶ ہاڑ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار دوپہر ویلے جیٹھووال امرتسر ۱۴۶۸

۶ ہاڑ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۴۶۹

۸ ہاڑ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۴۷۰

۱۷ ہاڑ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۴۷۲

۱۸ ہاڑ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار سویرے شادیاں سمیں جیٹھووال امرتسر ۱۵۰۱

۱۸ ہاڑ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار رات نوں وہار سمیں جیٹھووال امرتسر ۱۵۰۵

۱۹ ہاڑ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۵۱۲

۲۰ ہاڑ شہنشاہی سمت ے بختیش سنگھ، کرنیل، سورن سنگھ، بوڑ سنگھ، کرم سنگھ، سپورن کور مساسنگھ بلپریا امراؤ سنگھ، بلپریا رچھپال سنگھ، سٹھیالا، تیجا سنگھ

سٹھیالا، پرکاش کور دلی کادراہاد امرتسر ۱۵۱۵

۲۹ ہاڑ شہنشاہی سمت ے کپور سنگھ رنجیت سنگھ موگا فروز پُر ۱۵۱۸

پہلی ساون شہنشاہی سمت ے ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۵۱۹

۳ ساون شہنشاہی سمت ے سبھاگ ونٹی دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۱۵۲۲

۵ ساون شہنشاہی سمت ے جوگندر کور تربیت دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۱۵۲۵

۱۰ ساون شہنشاہی سمت ے اجیت سنگھ بٹالا دی بنٹی کرن تے ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۵۳۰

۱۳ ساون شہنشاہی سمت ے آتما سنگھ، فوجا سنگھ، پیارا سنگھ، دربارا سنگھ، جیون سنگھ، درشن سنگھ، کیشن سنگھ، پریتم کور مینیاں گردیال سنگھ، جاگیر کور، ہر بھجن

سنگھ، گریج کور مکھن ونڈی تارا سنگھ امرتسر شہر ملووال امرتسر ۱۵۳۲

۱۴ ساون شہنشاہی سمت ے کپور سنگھ دے گرہ موگا فروز پُر ۱۵۳۵

۱۵ ساون شہنشاہی سمت ے ہر جیت سنگھ دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۱۵۳۷

۱۷ ساون شہنشاہی سمت ے گردیال سنگھ دے گرہ موڈھل امرتسر ۱۵۳۸

۲۱ ساون شہنشاہی سمت ے جگجیت سنگھ دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۱۵۴۰

۲۸ ساون شہنشاہی سمت ے ہر بھگت دوار جیٹھووال کم کرن والے گرسکھاں نوٹ ۱۵۴۳

۳۰ ساون شہنشاہی سمت ے کپور سنگھ دے گرہ موگا فروز پُر ۱۵۴۴

پہلی بھادروں شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۵۴۵
 ۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۷ ٹہل سنگھ، گلزار سنگھ، وریام سنگھ رام دوالی رُوپوالی امرتسر ۱۵۵۲
 ۲۰ بھادروں شہنشاہی سمت ۷ کپور سنگھ دے گرہ موگا شہر فروزپور ۱۵۵۴
 ۲۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۷ بھگت سنگھ، ہر دت سنگھ، جسونت سنگھ، سُرندر سنگھ، جوگندر سنگھ، چمن لال، پٹولا بانی، ٹوپن رام، گرگھ سنگھ پنڈ کلا، مہاں سنگھ
 جبل پُر، شنکارا سنگھ بڑودا، منگل سنگھ، جوگندر سنگھ، سروپ سنگھ بھوپال، سنت سنگھ اجین اٹاری شہر مدھ پردیش ۱۵۵۷

پہلی آسُو شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۵۶۱
 ۰۳ آسُو شہنشاہی سمت ۷ میلہ سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۵۷۵
 ۰۴ آسُو شہنشاہی سمت ۷ سنگت نوت بابو پُر گرداس پُر ۱۵۸۱
 ۴ آسُو شہنشاہی سمت ۷ کیشن سنگھ دے گرہ الٹ پنڈی گرداس پُر ۱۵۸۴
 ۹ آسُو شہنشاہی سمت ۷ ہر دیو سنگھ دے نوت جیٹھووال ۱۵۸۹
 ۱۴ آسُو شہنشاہی سمت ۷ پنج وجے شام بیاس دریا دے کنڈھے ۱۵۹۰
 ۱۴ آسُو شہنشاہی سمت ۷ پال سنگھ، ہزارا سنگھ پختو چک، گرچرن سنگھ زہورا، تخت سنگھ زہورا، گرچرن سنگھ پنڈوری، چرن کور ڈھلواں، سُرجیت کور ڈھلواں
 داؤد پُر کپور تھلا ۱۵۹۹

۱۵ اَسُو شہنشاہی سمت ۷ ار جن سنگھ، سوم راج سنگھ کالو والا کوٹلہ، منشی رام بیگودوال، بھگوان سنگھ اوڑ موڑ ٹانڈا، گرمیت کور کراالا، تارو سنگھ جنڈیرے، مہندر کور سُسانا، گنام کور سُسانا، رام سنگھ پھتووال گردیو کور گھدالا شیخاں، امریک سنگھ سرائیں، میلہ سنگھ سرائی، بھجن سنگھ بیرم پُر، ترسیم سنگھ خرداں، سُندر سنگھ رُوپوال سلیم پُر ہوشیار پُر ۱۶۰۱

۱۶ اَسُو شہنشاہی سمت ۷ وطن سنگھ، خیال سنگھ دسوا، ہر بھجن سنگھ صاحب داپنڈ، دیال سنگھ ڈڈ، لال سنگھ پنج ڈھیرا، کرتار سنگھ، ہزارا سنگھ، ریشم سنگھ، دربارا سنگھ گاڑیاں، منگل سنگھ، رام سنگھ، دلچیت سنگھ تلواڑا، نرین سنگھ، جلال، آتم چند، گیان چند جاگیر سنگھ، دھنا سنگھ کلیا صریں پُر ہوشیار پُر ۱۶۰۲

۱۷ اَسُو شہنشاہی سمت ۷ جسونت سنگھ، بنا سنگھ، ہر بنس سنگھ، گرنام سنگھ سورانی، پریتم سنگھ کوٹلی امبراہم جرنیل سنگھ سکوال، درشن کور پاتڑ خرد، گلینہ سنگھ، پیارا سنگھ ہر دیال سنگھ جالندھر، گرچن سنگھ آہم پُر، جوگندر سنگھ، پھمن سنگھ، اجیت سنگھ، ترسیم سنگھ، ہر بھجن سنگھ آدم پُر، جوگندر کور بولے، اجیت کور جلیوت کرتار پُر جالندھر ۱۶۰۷

۱۸ اَسُو شہنشاہی سمت ۷ بھگت سنگھ دی ماتا دے نوت دیال گڑھ کپورتھلا ۱۶۱۰

۱۸ اَسُو شہنشاہی سمت ۷ دولت سنگھ، گردیال سنگھ، کرتار سنگھ، امر کور، کیشن سنگھ سُرکھ پُر، پیارا سنگھ جانگے، جاگیر سنگھ شکار پُر، سروپ سنگھ ٹبا، منجیت کور نور پُر، ہر بھجن کور نور پُر، کرتار کور مزید پُر، بسنت کور کڑال کلا، سُرجیت کور گوسل، بنت کور دریا، اوتار سنگھ احمد پُر، دھن کور ڈھلواں، پیار کور ڈھڈیاں بازی سادھو سنگھ متاب گڑ کپورتھلا ۱۶۱۱

۱۹ اَسُو شہنشاہی سمت ۷ لال سنگھ، سورن سنگھ، کرتار سنگھ گادھراں، بچن کور بوپارائے، مل سنگھ للیاں کلاں، پریم سنگھ جمشیر کھیڑا، مہندر کور جمشیر کھیڑا، پریتم سنگھ جڈیالا، رام سنگھ سریں، گردیال سنگھ چیمہ کلاں، لچھمن سنگھ دھوڑی، جاگیر کور باہمنیاں ہیر جالندھر ۱۶۱۵

۲۰ آسُو شہنشاہی سمت ۷ چھمن سنگھ، گرمیج سنگھ، سُرچیت سنگھ، جاگیر کور، کیسر سنگھ، جوگندر سنگھ، بھجن کور، گرداور سنگھ، کرتار سنگھ، اودھم کور، درشن سنگھ، آتما سنگھ، کرنیل سنگھ بگا، پرکاش کور سُزراں، سماں کور سُزراں، چھندو بگا، سپورن کور رُڑکا، رام کور سُزراں رُڑکا کلاں جالندھر ۱۶۱۸

۲۱ آسُو شہنشاہی سمت ۷ پریتم سنگھ، سادھو سنگھ، ہضورا سنگھ گرایا، نچتر کور گرایا، بے انت کور دھینتا، لال سنگھ ڈلیوال، پریم سنگھ، کیسر سنگھ، گردیو سنگھ نواں پنڈ، سادھو سنگھ سلار پُر، نصیب کور ڈوڈارہانا، اجیت سنگھ جسونت سنگھ بھام، گردیو سنگھ دسانجھ خرد، درشن سنگھ دسانجھ خرد پھلواڑا ۱۶۲۳

۲۲ آسُو شہنشاہی سمت ۷ گرمیت سنگھ چرن کور پنڈر سنگھ نسا سنگھ رام سنگھ پریتم کور مال گہلا چرن کور سنتوگ سنگھ سوڈھیاں گنیشا سنگھ کوٹ کلاں، ہر بھجن کور کوٹلی تھان سنگھ، مہنگا سنگھ ہری پُر ملکھا سنگھ سیلا خرد کرتار کور جمشید کھیڑا، اقبال سنگھ جگپال پُر، جوگندر سنگھ دولت پُر پھالا جالندھر ۱۶۲۷

۳۰ آسُو شہنشاہی سمت ۷ جوگندر کور دے نوت جیٹھووال امرتسر ۱۶۳۰

پہلی سنگ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۶۳۲

۲ سنگ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار دیوالی دی رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۶۴۰

۳ سنگ شہنشاہی سمت ۷ کرتار سنگھ، ٹھاکر سنگھ، گرا سنگھ، اندر کور بوہڑو، گرچن کور ملک پُر، چرنجیت کور گمٹالا، سرگھ سنگھ مال منڈی ترن تارن، نظام پُر

امرتسر ۱۶۴۲

۶ سنگ شہنشاہی سمت ۷ سنتا سنگھ بابو پُر دے نوت جیٹھووال امرتسر ۱۶۴۴

۷ کنگ شہنشاہی سمت ۷ سنتا سنگھ دے نوٹ بابو پُر گرداس پُر ۱۶۴۶

۷ کنگ شہنشاہی سمت ۷ ساری سنگت دے پرساد کراؤن تے الہڑپنڈی گرداس پُر ۱۶۴۹

۸ کنگ شہنشاہی سمت ۷ ہر سنگت نوٹ بابو پُر گرداس پُر ۱۶۵۰

۱۴ کنگ شہنشاہی سمت ۷ سوہن سنگھ مُنڈی جمال، اندر سنگھ قادر والا، سردارا سنگھ مناوا، ہرنام کور تلونڈی نو بہار، انت سنگھ امریانا، کیہر سنگھ رجبوال، مل سنگھ رجبوال، گردیو سنگھ رجبوال، بلونت سنگھ تلونڈی جلے خاں، چمکوں سنگھ مناوا، جرنیل سنگھ شاہوالا، گرداس سنگھ، کرتار سنگھ، زرنجن سنگھ، گربنس کور چبا، کرتار کور رٹول، مادھا سنگھ رامووالا، گربچن سنگھ سدا سنگھ والا، گردیال سنگھ سدا سنگھ والا منانوا فروز پُر ۱۶۵۲

۱۵ کنگ شہنشاہی سمت ۷ کپور سنگھ، کرم سنگھ، سروں سنگھ، ہردیال کور، گردیپ سنگھ، گرتیج سنگھ گل کلاں عجیب سنگھ ہر رائے پُر، سیتل سنگھ ڈگرو، میلہ سنگھ، دھنا سنگھ، چند سنگھ، ہربنس سنگھ ندھاں والا، گرندر کور دُنیانا، ہندر کور چڑک، نند سنگھ تھمن والا، ہردیو کور، دلپ سنگھ بدنی کلاں، سکھ رام چکر، گردیال سنگھ رامووالا، کرتار سنگھ، زین کور دیدارے والا، کرتار سنگھ چڑک، چن سنگھ، شام سنگھ برنالہ موگا فروز پُر ۱۶۵۵

۱۶ کنگ شہنشاہی سمت ۷ رام سنگھ دے گھر جان واسے کیہر سنگھ، ناظر سنگھ، کرپال سنگھ نے پاتشاہ جی نو ایشان کروایا موگا فروز پُر ۱۶۶۱

۱۶ کنگ شہنشاہی سمت ۷ رام سنگھ تے گھرتوں باہر نو نو دیویاں نال تے جنگجو پاتشاہ جی نو ملن تے فروز پُر چھاؤنی ۱۶۶۵

۱۶ کنگ شہنشاہی سمت ۷ رام سنگھ گرچرن کور تارا سنگھ پریتم کور مدرسہ مکھتیار سنگھ کامل والا مُرجیت سنگھ جگت پُر جوگندر سنگھ بستی خلیل، ارجن سنگھ ہری سنگھ ہندر سنگھ سادھو سنگھ بستی تیغا سنگھ، تیج کور ولور سمپورن سنگھ ایشر کور پھیرو شہر، گہنا سنگھ کیلاش، گردیپ سنگھ توت زویر سنگھ لدھیانہ گوال ٹولی فروز پُر چھاؤنی ۱۶۶۷

۱۷ سنگ شہنشاہی سمت ۷ سلکھن سنگھ، کرپال سنگھ، گیان کور، ہضورا سنگھ، ہال کور گولے وال عجیب سنگھ، راج سنگھ، اقبال سنگھ، جند کور فرید کوٹ، ہرچندر کور، پرسن کور مایا شیخاں بے انت سنگھ لیل، چھتر سنگھ پنچ گرانیہ، رُکنا موئنگلا فروزپُر ۱۶۷۵

۱۸ سنگ شہنشاہی سمت ۷ سلکھن سنگھ دے گرہ رُکنا موئنگلا فروزپُر ۱۶۸۰

۱۸ سنگ شہنشاہی سمت ۷ ہرچند سنگھ، پریتم کور خیالی والا، بختاور سنگھ خیالی والا، رُپ کور خیالی والا، دھن کور چک فتح سنگھ، بھاگ سنگھ دہڑی خانہ، مل سنگھ اکا لکڑھ، سادھو سنگھ گامی والا، کُنڈھا سنگھورھے اقبال سنگھ بڈھلاڈا، مت سنگھ بیہمن دیوانہ، کرنیل سنگھ ملوگا، جاگیر کور کھوکھر، بگر سنگھ برگاڑی، سردارا سنگھ چھاجلا کوڑی رتیاں، کرپا سنگھ تھیڑی ہررائے پُر بٹھنڈہ ۱۶۸۲

۱۹ سنگ شہنشاہی سمت ۷ ظفرنامہ صاحب گرو دوارے وچ ۱۶۸۶

۱۹ سنگ شہنشاہی سمت ۷ ظفرنامہ گرو دوارے دے اُپر منجی صاحب وچ ۱۶۸۷

۱۹ سنگ شہنشاہی سمت ۷ گرو دوارے توں باہر نکل کے سڑک اتے شبد چلیا ۱۶۸۸

۱۹ سنگ شہنشاہی سمت ۷ گرو دوارے توں لگجھگ تن کو فرلانگ دُور سڑک تے ۱۶۸۹

۱۹ سنگ شہنشاہی سمت ۷ گرو دوارے توں تھوڑی دُور چلدے چلدے سڑک تے ہی رُک کے ۱۶۹۰

۱۹ سنگ شہنشاہی سمت ۷ سڑک تے چلدے چلدے گرو دوارے توں تھوڑی ہی دُور رُک کے پھر شبد چلیا ۱۶۹۰

۱۹ سنگ شہنشاہی سمت ۷ ناظر سنگھ دے گرہ لنگر چھکن سمیں وہار ہويا ماڑی مُستچھا فروزپُر ۱۶۹۱

۱۹ کنگ شہنشاہی سمت ۷ ناظر سنگھ، جاگیر سنگھ، بھاگ سنگھ، کلونت سنگھ، کرتار کور، گردیال کور، بسنت کور، سالسر، سہاوا سنگھ پنج گرانیاں، بشن سنگھ پنج گرانینیا، کھیم سنگھ کوٹکپورا، تارا سنگھ گاجپانا، زین سنگھ ہال سنگھ والا، گرنام سنگھ غالب رن سنگھ سردارا سنگھ روڈے ماڑی مستچھا فرورپر ۱۵۴۵

۲۰ کنگ شہنشاہی سمت ۷ بوڑ سنگھ، سوداگر سنگھ، پورن سنگھ، مہندر سنگھ، گلزار سنگھ، پریتم سنگھ، اندر سنگھ، جوگندر سنگھ، باوا سنگھ روڈے، پریتم سنگھ ناتھیوال، جسونت سنگھ راجے آنا، بسنت کور پتے ہیرا سنگھ ناتھیوال فرورپر ۱۶۹۶

۲۱ کنگ شہنشاہی سمت ۷ ناظر سنگھ، سادھو سنگھ، ملکیت سنگھ، منگل سنگھ، سردارا سنگھ، کرم سنگھ، بھگوان کور، سرون سنگھ کچھووال، بھگت سنگھ لتالا، بلونت سنگھ گزروال، ہرچیت سنگھ لیل، بھاگ سنگھ بسراؤ، گردیال کور بوپارائے، دھنا سنگھ ڈھیہ پئی، ہری سنگھ مہا سنگھ والا، بابو سنگھ ددا حور، ناہر سنگھ رقبہ، گردیال سنگھ ننگل خرد، پلو رام تے چینچل سنگھ سدھار، ہر بنس سنگھ سنگرور، گرنام سنگھ بڈھیل، دربارا سنگھ باٹھ، پاکھ سنگھ موہی، گرنام سنگھ جنیت پرا، بابو سنگھ ڈیلوں، اجمیر سنگھ تے جاگیر سنگھ گھنگرانا کچھووال لدھیانہ ۱۶۹۹

۲۲ کنگ شہنشاہی سمت ۷ نچھتر سنگھ، بھاگ سنگھ، گجن سنگھ، گرنام کور دوراہا، کاکا سنگھ لہڑا، بگا سنگھ نت، مہندر سنگھ جھٹ، گردیو سنگھ لہیری، سری رام مقصودڑا، بھجن سنگھ جیرکھ، درشن سنگھ، جگدیش سنگھ اجنودھ، گرنام سنگھ مرنڈا، چینچل سنگھ، ایشر کور تے اجاگر سنگھ مہون پنچن کور تے میجر سنگھ جھٹ بدووال دوراہا لدھیانہ ۱۷۰۴

۲۳ سنگ شہنشاہی سمت ۷ سُر جن سنگ، زرنجن سنگ، ہندر سنگ، گردیو سنگ، مدن لال، گھڑ سنگ، بھجن سنگ، لال سنگ، ہرنیک سنگ، گیان چند، ہر بنس کور، کلدیپ کور، ملکیت سنگ، روئل سنگ لدھیانہ، سکھونت کور، ہرچرن سنگ لدھیانہ، ہندر سنگ داکھ، کرم سنگ گڑے، سردارا سنگ چولیوال، کھتیار سنگ منڈیاں، بلونت سنگ سنت کلونی پیالہ، بھجن سنگ چکی، ہر بنس سنگ شیر پُر، سروں سنگ جمال پُر، جوگندر سنگ داکھ، شام کور منڈیانی جوگندر سنگ تلواڑا، پھولا رانی لدھیانہ ۱۷۱۰

۲۴ سنگ شہنشاہی سمت ۷ ماچھوواڑا صاحب گرودارے وچ وبار ہویا ۱۷۱۵

۲۴ سنگ شہنشاہی سمت ۷ جاگیر سنگ، پریتم سنگ تے سرچیت سنگ راجو ماجرہ، سروپ کور گوسلاں، بچن سنگ دھیان پُر، بھجن سنگ شیخو پُر، مہر سنگ شیخو پُر، پیارا سنگ لکھنور، نتھا سنگ بڑھیڑی، امر چند بنج کواہ، پر تھی سنگ چندی گڑھ، سنت سنگ تے گردیو سنگ مانک پُر، ویر سنگ تے جیٹھا سنگ بٹھلانا، سرجیت سنگ تے گردیو سنگ گھڑویاں، پیارا سنگ راج پُر، سرجیت سنگ تے گرشن سنگ ننگل ٹاؤن، جوگندر سنگ لوٹے کلونی، گرنام سنگ زینت پُر، سیوا سنگ کھڑ، سُرندر کور پنچور، سورن سنگ برکت پُر، ہزارا سنگ چونی کلاں، سرجیت سنگ جگت پُر، گردیو کور بسی، ہر بنس کور مورنڈا، رنگیل پُر روپڑ ۱۷۲۰

پہلی گھڑ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۷۲۵

۲ گھڑ شہنشاہی سمت ۷ ہرچرن سنگ دھوتا خرد ہوشیار پُر، رنجیت کور بردبان سویرے وبار ہویا جیٹھووال امرتسر ۱۷۳۹

۲ گھڑ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۷۴۰

۳ گھڑ شہنشاہی سمت ۷ رام سنگ دے گرہ گوال ٹولی فروز پُر چھاؤنی ۱۷۴۲

۵ گھڑ شہنشاہی سمت ۷ اجیت سنگھ بٹالا، سُرجیت سنگھ، لحم سنگھ، دلپ سنگھ تے جسونت سنگھ فیض پُر، کاشی رام، جیت سنگھ، چرن سنگھ تے بھجن کور سُنیاء،
 بتا سنگھ تے کرتار کور پنچ گرائیں، موہن سنگھ تارا چک، ورسا سنگھ سری ہر گوبند پُر، اوتار سنگھ ماڑی پنواں، جسبیر سنگھ، جاگیر سنگھ تے سوہن سنگھ بھولے
 کے، چن سنگھ ٹھیکری، کشمیر سنگھ مان خیرے، کرتار سنگھ وہیلا، اجیت کور بردبان، ہرچرن سنگھ گجرات بٹالا گرداس پُر ۱۷۴۴

۱۱ گھڑ شہنشاہی سمت ۷ سید پُر دے سنت رسیلا رام دے آؤن تے پنڈ وچ جیٹھووال امرتسر ۱۷۴۷

۱۲ گھڑ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۷۵۰

۱۳ گھڑ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۷۵۴

۱۷ گھڑ شہنشاہی سمت ۷ دلپ سنگھ، رتن سنگھ، سُچا سنگھ، جرنیل سنگھ، بھان سنگھ، سلکھن سنگھ، جگیت سنگھ، پریتم سنگھ تے ہرچیت سنگھ، دربار دے کھیتاں

وچ کم کرن والیا نوت ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۷۵۷

۱۸ گھڑ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار رات باراں دے دن دے پہلے منٹ ہی سماں ۰۱،۰۰ جیٹھووال امرتسر ۱۷۶۰

۱۹ گھڑ شہنشاہی سمت ۷ سوہن سنگھ دے گرہ شاہ بکر فروز پُر ۱۷۶۵

۲۲ گھڑ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۷۶۸

۲۴ گھڑ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۷۶۹

پہلی پوہ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۷۷۳

۷ پوہ شہنشاہی سمت ۷ پریتم سنگھ رتن سنگھ دے نوت رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۷۸۳

- ۸ پوہ شہنشاہی سمت ۷ چیلا سنگھ دے گرہ جموں ۱۷۸۶
- ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۷ رام رکھی دے گرہ جموں ۱۷۸۸
- ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۷ گردت سنگھ، پچھمن سنگھ، بھاگ سنگھ، پورن سنگھ، گیان چند چھمبھ جموں ۱۷۸۹
- ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۷ ایشر سنگھ، پرتاپ سنگھ دے گرہ ڈر جموں ۱۷۹۰
- ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۷ تیج بھان دے گرہ سئی خرد جموں ۱۷۹۱
- ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ۷ بھگت سنگھ دے نوٹ کیر پنڈ جموں ۱۷۹۳
- ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ۷ پرکاش سنگھ ڈر جموں ۱۷۹۵
- ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ۷ شو سنگھ دے گرہ سئی جموں ۱۷۹۶
- ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ۷ راج سنگھ دے گرہ جموں شہر جموں ۱۷۹۷
- ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ۷ کیسری دیوی دے گرہ رانی باغ جموں ۱۷۹۸
- ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ۷ سردار سنگھ گرنام سنگھ دے گرہ سپر جموں ۱۷۹۹
- ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۷ دھرم کور دے گرہ ڈگیانا جموں ۱۸۰۲
- ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۷ منسٹر چھو رام دی بینتی تے وبار ہويا ڈگیانا جموں ۱۸۰۳
- ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۷ لچھمن سنگھ دے گرہ سئی جموں ۱۸۰۶
- ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۷ دیوا سنگھ دے گرہ سئی کیمپ والے پنڈ باڑیاں جموں ۱۸۰۷

- ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۷ بٹن سنگھ دے گرہ باڑیا جموں ۱۸۰۹
- ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۷ کرپال سنگھ دے گرہ باڑیاں جموں ۱۸۰۹
- ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۷ جموں سنگت دے نوت جموں توں گرداس پُر دے رستے وچ جموں ۱۸۱۰
- ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۸۱۲
- ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۷ رتن کور پھرالا دے نوت جیٹھووال امرتسر ۱۸۱۲
- ۲۳ پوہ شہنشاہی سمت ۷ سادھو سنگھ بستی تیغا سنگھ والے نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۸۱۷
- ۲۵ پوہ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۸۱۸
- ۲۶ پوہ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار دن دے ڈھائی وجے جیٹھووال امرتسر ۱۸۱۹
- ۲۶ پوہ شہنشاہی سمت ۷ لنگر دی نیہہ رکھن سمیں جیٹھووال امرتسر ۱۸۲۳
- ۲۶ پوہ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۸۲۴

۲۷ پوہ شہنشاہی سمت ۷ مہندر کور بھلر ہانس میہر سنگھ جگراؤں، آسا سنگھ کھانگھ، پال سنگھ للیاں، سورن سنگھ نندا پُر، ہزارا سنگھ نیالا، کندن سنگھ شاہ پُر تھیڑی، سندر سنگھ روسے، جوگندر سنگھ محرم پُر، سرندر کور کموجہرا، سورن کور سید پُر، گریت کور کراالا، جوگندر کور گولیوال، مادھو سنگھ چیمہ، ارجن سنگھ مانک پُر، چندہ سنگھ وٹی، جیتو بابووال، رجونت اٹاری، تارو چھاپا، رام سنگھ گر بھیج کور کھورو، شندرو ملووال، شانقی امرتسر، گر بجن سنگھ احمد پُر، بلچیت سنگھ جیتیللی، دلپ سنگھ ٹانگرا، رمیش چندر فروز پُر، لیشتر سنگھ ڈڈھیری، بغیچا سنگھ منڈی جمال، ہر بھگت دوار سویر ویلے جیٹھووال امرتسر ۱۸۲۴

۲۷ پوہ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار رات ویلے جیٹھووال امرتسر ۱۸۴۵

۲۸ پوہ شہنشاہی سمت ۷ سویرے شادیاں سمیں جیٹھووال امرتسر ۱۸۵۴

۲۸ پوہ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۸۵۵

۲۹ پوہ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار رات دے سمیں جیٹھووال امرتسر ۱۸۵۷

پہلی ماگھ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار رات ویلے جیٹھووال امرتسر ۱۸۵۹

۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۷ رام سنگھ دے گرہ گوال ٹولی فروزپور چھاؤنی ۱۸۶۱

۱۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار سنگت دے نوٹ دھیرپور دلی ۱۸۶۲

۱۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۷ سیوا سنگھ دے گرہ گڑگاؤں ۱۸۶۳

۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۷ ہر بنس سنگھ دے گرہ گڑگاؤں ۱۸۶۵

۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۷ رتن سنگھ دے گرہ دلی ۱۸۶۶

۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۷ پورن سنگھ دے گرہ دلی ۱۸۶۸

۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۷ ستندر پال سنگھ دے گرہ دلی چھاؤنی ۱۸۶۹

۱۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۷ سرمیل سنگھ دے گرہ میرٹھ چھاؤنی ۱۸۷۱

۲۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۷ کرم سنگھ دے گرہ گربجن سنگھ درشن سنگھ نیشالا، جوگندر سنگھ ڈڈواں، کرتار سنگھ بھوئی، پرسن کور فتح ننگل، بیرو فتح ننگل، جاگیر

سنگھ سوہل، سروپ سنگھ گرداس پور، چرن سنگھ نواں پنڈ، جوئند سنگھ نواں پنڈ، گرچرن کور نیشالا نیشالا گرداس پور ۱۸۷۳

۲۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۷ گرچن سنگھ تے درشن سنگھ نیشالا گرداس پُر ۱۸۷۹

۲۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۷ مہنگا سنگھ، کرم سنگھ، جرنیل سنگھ دیواں، گرو رام کور چتر کور سدا، اجیت سنگھ، ہم راز بنسو غزنی پُر، سلکھنی غزنی پُر، دارا سنگھ غزنی پُر، چھندو مدیپُر، گریچ کور کٹھیالی کرتاری دوراگلا مہندر کور کالا ننگل سدا گرداس پُر ۱۸۸۱

۲۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۷ چتر سنگھ، گیان سنگھ، اتر سنگھ، لکھا سنگھ، ہر دیپ سنگھ، ترلوک سنگھ اوگرا، چرن سنگھ، پریتم کور انتور، بچن سنگھ، چرن سنگھ سنتوگھ سنگھ سوہن سنگھ گیانو سمل سکور، اجاگر سنگھ جیسے، گربخش سنگھ، رتن کور، نشہرا بٹن سنگھ اوگرا، دیپو اچا پنڈ، اوتار سنگھ سمل سکور، لال سنگھ، مہندر سنگھ دھیرا دیا، لال چند بھیم پُر، پرکاش کور پُنی سالووال، سنسار سنگھ ہم راز پُر اوگرا گرداس پُر ۱۸۸۷

۲۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۷ دلپ سنگھ، پیاری، دلپ سنگھ، دیدار سنگھ، سنٹا سنگھ، میلہ سنگھ ہزارا سنگھ، منشا سنگھ، آسا سنگھ، بلاکا سنگھ، پیارا سنگھ، رویل کور، کرتار کور، مکھن سنگھ، بھاگ سنگھ، درشن کور، ننتی گندا سنگھ، ہزارا سنگھ بابو پُر، بوڑ سنگھ، مہندر کور وزیر پُر، ورکھا سنگھ بابو پُر، پریتو تلونڈی، اجیت سنگھ کتوال، سورنی سیکھواں، گرچرن سنگھ کتوال، بابو پُر گرداس پُر ۱۸۹۴

۲۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۷ دیدار سنگھ دے گھر دوپہر نوں بابو پُر گرداس پُر ۱۹۰۰

۲۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۷ میلہ سنگھ دی بھبی اتے بابو پُر گرداس پُر ۱۹۰۴

۲۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۷ کیشن سنگھ، پرکاش کور وکیل سنگھ، وسن سنگھ، آشا سنگھ، لاج کور، ہزارا سنگھ، سروپ سنگھ، سانجھی رام گنڈا سنگھ، دھیانو چنو دھنی پورو، گلزار سنگھ، بنتی الہڑپنڈی، دیپو دوست پُر، باوی دوست پُر، گرگھ سنگھ شوہن، گردیو سنگھ شوہن، امر وڈیانا، دیپو چھوڑ، چرن کور خوشی پُر الہڑپنڈی گرداس پُر ۱۹۰۵

۲۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۷ دھرتا سنگھ، سُخراج کور، سردارا سنگھ، منگل سنگھ پھٹوپُر، جیتو سرچاک، گلزار سنگھ، سماں سنگھ پھٹوپُر، رتن سنگھ کلانور، سُندر سنگھ ڈیڈھ گواڑ، گر میتو رسول پُر، جوگندر کور بلون جٹا، سُرجیت کور شکاراشیا، سوندر کور، دیال کور بوہڑ والا بھگٹانا، دیال سنگھ ڈیڈھ گواڑ، دلپ سنگھ، بلونت کور دالم ننگل، پورن کور نوال پنڈ، سکھراج سنگھ رہم گڑھ، کلانور گرداس پُر ۱۹۱۷

۲۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۷ رنجیت سنگھ کلسیاں، تریپت کور دے پرساد کراون تے ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۹۲۳

پہلی پھگن شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۹۲۴

۲ پھگن شہنشاہی سمت ۷ جوگندر سنگھ ڈیڈھ گواڑ، منشا سنگھ بابو پُر، پرسن کور ورپال، پریتم سنگھ مدی پُر، سُرجیت کور دھرم کوٹ، سنسار سنگھ جزا خرد، ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۹۳۰

۲ پھگن شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۹۳۱

۳ پھگن شہنشاہی سمت ۷ ہیرا سنگھ دے گرہ امرتسر ۱۹۳۵

- ۵ پھگن شہنشاہی سمت ۷ تارا سنگھ دے گرہ پچی بی بی گنگا نگر ۱۹۳۸
- ۶ پھگن شہنشاہی سمت ۷ رتن سنگھ، سکھندر سنگھ، مانہہ سنگھ، تارا سنگھ، گردیاں سنگھ پچی بی بی، جاگیر سنگھ رتیوال، ملکیت سنگھ بن والی، سنتوگھ سنگھ وی جیڈ، اجیر سنگھ، لائبھ سنگھ سجاد پُر، سُرچیت سنگھ بنوال پرکاش سنگھ پچی بی بی گنگا نگر ۱۹۴۱
- ۷ پھگن شہنشاہی سمت ۷ رتن سنگھ دے گرہ پچی بی بی گنگا نگر ۱۹۴۵
- ۸ پھگن شہنشاہی سمت ۷ سلکھن سنگھ دے گرہ موگلا فروز پُر ۱۹۴۹
- ۹ پھگن شہنشاہی سمت ۷ پریتم سنگھ دے گرہ جنڈیالا جالندھر ۱۹۵۱
- ۱۱ پھگن شہنشاہی سمت ۷ سُرچیت سنگھ دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۱۹۵۲
- ۱۲ پھگن شہنشاہی سمت ۷ رنجیت سنگھ، موتا سنگھ کلسیاں نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۹۵۴
- ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ۷ کلا ہر سنگت نوٹ کلا امرتسر ۱۹۵۵
- ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۷ گردیاں سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۱۹۵۹
- ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۷ کندن سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۱۹۶۰
- ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۷ سکھدیو راج دے گرہ کلا امرتسر ۱۹۶۱
- ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۷ پریتم سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۱۹۶۲
- ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۷ گربخش سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۱۹۶۲
- ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۷ سردارا سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۱۹۶۳

- ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۷ سورن سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۱۹۶۴
- ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۷ پریتم سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۱۹۶۴
- ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۷ ہر دیپ سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۱۹۶۵
- ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۷ کندن سنگھ دے گرہ مال چک امرتسر ۱۹۶۶
- ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۷ مان سنگھ دے گرہ کنگ امرتسر ۱۹۶۹
- ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۷ کرنیل سنگھ دے گرہ نورنگباد امرتسر ۱۹۷۰
- ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۷ مکھن سنگھ دے گرہ نورنگباد امرتسر ۱۹۷۲
- ۱۷ پھگن شہنشاہی سمت ۷ ہرچیت سنگھ دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۱۹۷۳
- ۳۰ پھگن شہنشاہی سمت ۷ لیلا ونٹی سری نگر نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۹۷۴

۳۰ پھگن شہنشاہی سمت ۷ امیر سنگھ، بھان سنگھ، ایشر سنگھ، وریام کور، اندر سنگھ، سلکھن سنگھ، دلپ سنگھ، رتن سنگھ، جرنیل سنگھ، ہرچیت سنگھ، کشمیر سنگھ، گرچرن سنگھ، ناظر سنگھ، ناظر سنگھ جیٹھووال، امریک کور بلووال، چرن کور، تریپت کور، جوگندر کور، بنتی، بلوندر کور جیٹھووال، ہرنس کور الہڑپنڈی، سُرچیت کور سیدپڑ، بچنی بابو پڑ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۹۷۷

پہلی چیت شہنشاہی سمت ۸ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۹۸۱

- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۸ ہر بھگت دوار سویرے اُدھم سنگھ جلالا باد لال سنگھ ہیراں دے پرساد کراؤن تے جیٹھووال امرتسر ۲۰۰۱
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۸ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۲۰۰۳
- ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۸ ہر بھگت دوار دھیر پُر دلی ۲۰۰۴
- ۱۹ چیت شہنشاہی سمت ۸ گر میت کور رامدوالی نوٹ جیٹھووال امرتسر ۲۰۰۶
- ۲۷ چیت شہنشاہی سمت ۸ اجیت سنگھ بٹالا نوٹ جیٹھووال امرتسر ۲۰۰۶
- پہلی وِساکھ شہنشاہی سمت ۸ سویر دے سمیں جیٹھووال امرتسر ۲۰۰۸
- پہلی وِساکھ شہنشاہی سمت ۸ رات نوں جیٹھووال امرتسر ۲۰۱۰
- ۸ وِساکھ شہنشاہی سمت ۸ مالوا دوا با سنگت نوٹ لاڈوال لدھیانہ ۲۰۲۳
- ۱۵ وِساکھ شہنشاہی سمت ۸ گرداس پُر دی سنگت نوٹ جیٹھووال امرتسر ۲۰۲۴
- ۱۸ وِساکھ شہنشاہی سمت ۸ ماجھا سنگت نوٹ جیٹھووال امرتسر ۲۰۲۶
- ۲۲ وِساکھ شہنشاہی سمت ۸ کلونت کور بستی خلیل دے پرساد کراؤن تے ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۲۰۲۸
- ۲۵ وِساکھ شہنشاہی سمت ۸ زرنجن سنگھ دے پچناں تے جیٹھووال امرتسر ۲۰۲۹
- ۲۶ وِساکھ شہنشاہی سمت ۸ جگیت سنگھ دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۲۰۳۱
- ۲۸ وِساکھ شہنشاہی سمت ۸ بی بی گرد رشن کور پٹی، میہر سنگھ انبالہ شہر، دے نوٹ دلی ۲۰۳۲
- ۳۱ وِساکھ شہنشاہی سمت ۸ جسبیر کور اٹارسی، نواسی دے پرساد کراؤن تے ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۲۰۳۳

پہلی جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۲۰۳۲

۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۲۰۴۸

۱۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ دربار نواسی دلپ سنگھ، رتن سنگھ، پریتم سنگھ، جرنیل سنگھ، سلکھن سنگھ، کشمیر سنگھ، کشمیر سنگھ، ستونت سنگھ کلسیاں، گرچرن سنگھ،

بھان سنگھ، ہر بھجن سنگھ جیٹھووال امرتسر ۲۰۵۸

۱۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ دربار نواسی جوگندر کور دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۲۰۶۱

۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ گردیو سنگھ گھڑو آ دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۲۰۶۳

۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ رام سنگھ دے گرہ گوال ٹولی فروزپور چھاؤنی ۲۰۶۴

۲۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ گردیو سنگھ دے گھر نوں پنڈ جالندھر ۲۰۶۵

۲۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ جاگیر سنگھ بھڑی نوٹ جیٹھووال امرتسر ۲۰۶۸

سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان دی بے
 سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان دی بے
 سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان دی بے
 سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان دی بے
 سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان دی بے

★ ۱۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۵ کرنیل سنگھ دے گرہ پنڈ قادراباد ضلع امرتسر ★

سمت پنج کہے نوں جگ دا تلنا اگم نظارہ، نورے نظر ناظرین اک جنائیا۔ پنچھی پنچھی گرکھ بیٹھے ہون وِچ پنج قطاراں، کاتب دھرم دھار دا
 روپ بدلایا۔ شستر دھار ننگیاں ہتھ ہون کٹاراں، کندھے سجے اُتے وڈیاں۔ تن شنگار ہووے گل ہارا، گل سوہنا رنگ رنگایا۔ نگھیاں کیتیاں ہون
 دھاراں، جل دھار روپ درسایا۔ پچھے بیٹھن ستونیاں اک سو پنچھی ناروں، نر نرائن ہتھ وِچ پھڑ کے لین اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلانے ملایا۔ نر نرائن لکھ کے پھڑیا ہووے سب دے ہتھ، ہتھیلی سچی اُتے ٹکایا۔ نگاہ ٹکاؤنی پریم دھار دی اکھ، اکھ
 نین سکے نہ کوئے بدلایا۔ من کلپنا کر کے وس، درشت اشٹ لینا منایا۔ توں میرا میں تیرا گا کے جس، سوہنگ ڈھولا دینا سنایا۔ تیرے نام داشبد پریم
 سچ، ست سچ دا توں ہی نظری آئی۔ جوں بھاوے توں لینا رکھ، ہر تیری اک سرنا یا۔ توں صاحب سرب کلا سمر تھ، داتا دانی ڈھردر گاہیا۔ اکو وار اپنے
 نام دی بخش دے و تھ، دست منگن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ بن تیری کرپا کچھ نہ آوے ہتھ، خالی جھولی نہ کوئے بھرا یا۔ پھیر پھہا کے نال متھ، مستک
 پنج وار جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمانیا۔ سمت کہے جگ چوکڑی کھیل ویکھی بڑی، نت نوت

دھیان لگایا۔ کلج انتم موسیٰ دھار بنھنی گھڑی، گرکھ چھاتی نال لگایا۔ حکم سننا ساڈھے تن ہتھ دی گڑھی، کایا کایا وچوں جنایا۔ جس نے انتر آتم توں میرا میں تیرا تک ہووے پڑھی، پڑھن لکھن دا جھگڑا گیا مکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوایا۔ چھاتی اُتے بنھے گھڑیاں، گھڑی گھڑی نال سمجھایا۔ پرگٹ سنگھ پر بھو دا لال، سیوا سچ لئے مکایا۔ پٹھ تے بدھی ہووے مرگشال، شالہ دیوے مان وڈیایا۔ دو ہتھاں و جاوے تال، تاڑی دھرم دھار سمجھایا۔ مکھوں کہے سماں وقت ویکھو حال، ماضی دھیان نہ کوئے لگایا۔ کرے کھیل پڑکھ اکال، اکل کل دھاری اپنی کل ورتایا۔ اک نو سال دا ہووے گرکھ بچہ لال، نشانہ ست رنگ اٹھایا۔ اچی کوئے کرے حال حال، بہڑی بہڑی تیری دھایا۔ سب دے سرتے کوئے کال، کال نگارہ رہیا و جائیا۔ کلج جیو و سرت لو سنبھال، سمبل آیا بے پرواہیا۔ شبد گرو دی کرو بھال، سنگر شبد کھوجو تھاوں تھانیا۔ دین دنی دا لہو اوہ دلال، جو دلدار نور الاہیا۔ سب دا حل کرے سوال، سوامی ہو کے سنگ نبھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ و شنوں بھگوان، ہر جن سہیلے جگت وچوں کر بھال، در ٹھانڈے دئے وڈیایا۔

☆ ۱۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۵ سپورن کور دے گرہ پنڈ قادراباد ضلع امرتسر ☆

سمت کہے کھیل ویکھنا پر بھ نرنکاری، ہر کرتا دئے وکھایا۔ جن بھگتاں ساچی کر کے آونا تیری، ترے گن ممتا ڈیرہ ڈھاہیا۔ پریم پریتی چڑھی ہووے خُماری، رنگ اپنا آپ رنگایا۔ گلزار سنگھ بنیا ہووے مداری، کھیل کرتب کلج دئے وکھایا۔ ادھی پٹھی ادھی سدھی چاڑھی ہووے داڑھی، سمت سمت نال بدلایا۔ کھیل کرے بڑا نال ہوشیاری، ہوشیار ہو کے دئے جنایا۔ کھول کے اپنی جگت پٹاری، پٹنے والے دا لیکھا دئے سمجھایا۔ پھیر وچوں کڈھ کے چار یاری، چوہاں کوٹاں دئے وکھایا۔ پھیر وچوں مایا روپی کڈھ کے ناری، ناری نراں دئے درسایا۔ پھیر کڈھ کے وچوں بھگت پُجاری، دھیان بھگتاں والا درسایا۔ پھیر وکھا کے خالی کھاری، ہو کا حق حق الایا۔ پھیر و جا کے تالی، نو وار اپنا آپ بھوایا۔ پھیر کہے میں بند کیتی جوت

نرنگاری، پٹاری وچوں دے دکھائیا۔ پھیر درڑائے اکھراں والی دھاری، چوہ جگاں دے نام لیکھے لکھے دے دکھائیا۔ پھیر کڈھے کما دالی کاٹگیاری، سڑی پھوکی نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ سماں کہے میں پھیر ویکھاں سنگھ گجن، گجا کر کے نوگرگھاں گھروں آئیا۔ سچ پریم دادتے محن، پاپ پاپاں میل دھوایا۔ ڈھائی رتی نال لے کے آوے کجل، کالی دھار سو بھاپایا۔ پندھ مکا کے اپنی منزل، مجلس بھگتاں نال رکھائیا۔ صاف ستھرا کر کے بدن، سیل سنتو کھ اندر اک کٹایا۔ کالے رنگ دا چرن وچ لگا کے پدم، پدیا ترا سب دی سسپھل کرائیا۔ نام خُماری وچ ہو کے مگن، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ مکھوں کہے پر بھو لگا لے انگن، انگیکار آپ ہو جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھکم ورتائیا۔ سماں کہے سنگر کجل ہووے نیتز دھار، نین نین وچ سمائیا۔ پنچ پیارے پاؤن ہو تیار، طرح طرح دیوے وڈیائیا۔ پنچ لکھاری سیوا کرن نال پیار، سلائی سلائی نال بدلایا۔ پنچ درباری دھوڑی لا کے چھار، مستک رنگ چڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آدانت دا خبردار، خبر سندیسہ دھر دا اک جنایا۔

★ ۱۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۵ سورن سنگھ دے گرہ پنڈ قادراباد ★

سمت کہے میں بھیو دسنے گوجھے، گجھی رمز لگائیا۔ جیہڑے ہو گئے پر بھو جوگے، اوہ جگیشتر دینے بنائیا۔ کایا ماٹی رنگ کے چوگے، چولے دین دُنی بدلایا۔ رکھنے پین کسے نہ روزے، نمازاں وچ نہ سیس جھکائیا۔ مایا بھرنے پین نہ بوجھے، بوجھل بھار نہ کوئے اٹھایا۔ جھگڑے مکا کے بودی بودے، تھکم دھر دا اک سنایا۔ ساچے ہردے لیتے سودھے، باہروں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ سنگر ہو کے چکنا موڈھے، پر بھ اپنی دیا کمائیا۔ جن بھگت ہو کے نہ پیوے کوئے ڈوڈے، پوست دوست رہن کوئے نہ پائیا۔ کچھ لیکھ لیکھاؤنا کپور سنگھ کول جا کے موگے، نانک بابر مغلیا کی دتی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھکم اک سنایا۔ سمت پنچ کہے کچھ لیکھا دسنا ابو بکر، اوتر بھیو گھلائیا۔ محمدے دریں دستادر، ازیں ازش

پڑدا لاہیا۔ کی کھیل کرے نرائن نر، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ سبجگ ساچے دیوے ور، حضرت اپنا آپ پرگٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کماہیا۔ سمت کہے میں دھار دسنی اوہ اگئی دئی، جو بدبا سب دے اُتے پائیا۔ جس نوں مندے رسول نبی، پیغمبر سیس جھکایا۔ جس دی کھیل کدے نہ ہووے ادھی، ادھ آتم ویکھ وکھایا۔ کوڑ کڑیا دی رہن نہ دیوے گدی، گداگر کرے لوکایا۔ بیتدی جاندی چو دھویں صدی، صدے دے کے رہی سناہیا۔ ویکھو دھار پر بھو دی بگی، بگ بیڑیو اپنا روپ لو بدلاہیا۔ جتھے مان بددا جن بھگت سہیلے پگی، پگ چرن اپنے دے سرناہیا۔ جس لیکھا مکاؤنا نوح ندی، نیا نوکا نام چلاہیا۔ اوہ کسے کولوں لئے کدے نہ وڈھی، مایا متا ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جن بھگتاں ناتا تھیا مچھی ڈڈی، ڈنڈاوت اکو دتی جناہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا کھیل تیرا میل اُپر شاہ رگی، شہنشاہ شاہ پاتشاہ سنگر سنگر والی اکو نظری آہیا۔

★ ۱۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۵ بوڑ سنگھ دے گرہ پنڈ قادراباد ★

سمت پنج کہے میں دُھر دی سوچ سوچی، سمجھ صاحب دتی سمجھایا۔ گرگھ سنگھ نے پٹھی پگ ہووے پوچی، آسا بچھلی سو بھاپایا۔ اک دن پٹکا بدھاسی روداس چمارے موچی، پیچ پیچ اُتے ٹکایا۔ پھیر پر بھ دا درشن کیتا لوچی، لوچن لوٹن سو بھاپایا۔ خمارى وچ ہو کے مدہوشی، ہوشیاری نال دتا سناہیا۔ پڑکھ اکال دین دیال جن بھگتاں کریں کدوں تاج پوشی، تخت نواسی دیا کماہیا۔ جگ جگ اپنے نام دی صفتاں والی پڑھاؤندا رہوں پوتھی، سندیسہ حکمی شبد جناہیا۔ سب نوں جنم گھڑی وکھاؤندا رہوں اوکھی، دین دنی تتاں والی دے سزایا۔ چار جگ دی آہو لنگھ گئی چوکھی، چوکھراں دی کھل لاه کے اپنا جھٹ لنگھایا۔ دین دُنیا کدوں ویکھیں دوکھی، دُکھیاں درد مٹایا۔ تیرے ورگی تیری دھار کس بدھ ہوسی، حوصلے نال دے سمجھایا۔ تیتوں سمجھ نہ سکیا کوئی پنڈت پاندھا جوشی، جوتش ودیا وچ نہ کوئے چترایا۔ میں کوئی بچن نہیں کردا وچ بے ہوشی، سچ سچ دیاں سناہیا۔ اوس ویلے کی کار کرے جن

کوسی، کوسی جن دا لیکھا رِوداس گیا درڑا نیا۔ کس بدھ جگت جہان روسی، رُسیاں نہ کوئے منایا۔ وِدیا ہتھ نہ آوے وِچوں کوشی، کوشاں وِچ کاش تیری
 سمجھ کچھ نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگایا۔ سمت کہے پگڑی بدھی ہووے پوچ پانچ، تیچ ست
 ست ٹکائی۔ وِچ چھپایا ہووے اک چاک، ٹکڑا ڈھائی اِنچ وڈیا نیا۔ نال حصّہ رکھیا ہووے کاج، وڈا چھوٹا نہ کوئے جنا نیا۔ وِچ رکھی ہووے ماچس ماچ جیہڑی
 لاوے آنج، اگنی اگت جلا نیا۔ چھبھی پوہ دی ہووے رات، سہنجی خوشی بنا نیا۔ جل دی بھری ہووے پرات، پُراتن لیکھا دے درڑا نیا۔ وِچکارے رکھی
 ہووے قلم دوات، لال رنگ نال رنگا نیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنا نیا۔ سماں کہے پگڑی دے
 تیچ ہون ست، ست وِچ سمجھایا۔ ڈھائی وِچ رکھنے پیل دے پت، جس نوں پوچے جگت لوکایا۔ توں میرا میں تیرا لکھ کے رکھنا خط، خوشخطی نال
 وڈیا نیا۔ اک تپکا خون دا کڈھ کے رت، حصّہ اُپر دا دینا رنگا نیا۔ ایہہ بچن سندیسہ پک، نہ کوئی میٹے میٹ مٹا نیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتا نیا۔ سمت کہے میں سب دا دسنا مدعا، مدتاں دا لیکھا ویکھ وکھایا۔ کی سندیسہ دتا بدھا، بوہڑ پیل دے
 گواہیا۔ کس بدھ جگت مٹے دُدا، بُدھی ہووے صفایا۔ امرت جل ملے سُدھاسر سُدھا، نیر سیر رُپ وکھایا۔ کس بدھ بھگت سہیلا ہووے اگھا، اگھن
 آتھن ملے وڈیا نیا۔ سنگر اپنے نام دا لین نہ دیوے کسے بھگا، مایا وِچ نہ کوئے ہلکایا۔ مڑھی مسان نہ پوچے گگا، پیر فقیراں سیس نہ کوئے نوانیا۔ کرنا پے
 کوئی نہ یدھا، یُدھسٹر نوں کرشن گیا درڑا نیا۔ جس ویلے میرا کاہن آیا اُتے بسدھا، دھرنی اُتے سو بھاپایا۔ اوس ویلے دو جہاں وِرو لے پانی دا پانی تے
 دُودھ دا دُدھا، پُھٹ کے دہی دا رُپ نہ کوئے بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتا نیا۔ سمت
 کہے میں سب دی دسنی ساکھی، سکھیاں والا کاہن گیا درڑا نیا۔ پیغمبراں پوری کراونی آکھی، آخر پڑدا لاہیا۔ کلجک مٹاؤنی گستاخی، شیخی شرع والی گوانیا۔
 پر بھ نوں کہنا جن بھگتاں کر رکھی، رکھک ہو کے ویکھ وکھایا۔ گو بند پنہ پر گٹایا وِچ وساکھی، جن بھگت باراں ماس اکو رنگ رنگا نیا۔ جنہاں نوں رائے
 دھرم کدے نہ دیوے پھاسی، سزا سکے نہ کوئے بھگتایا۔ اوہناں لیکھا نگ گیا پنڈتاں والا کاشی، کنچن گڑھ دے وڈیا نیا۔ میں پر بھ نوں کہنا سب دے

اندر کر تلاشی، گرہ گرہ اپنا پھیرا پائیا۔ چھان پُن مدراماسی، مست دیوانے دیکھ دکھائیا۔ اک گل کہنی پر بھو پچھلی کتھا کہانی چھڈا دے کڑھی باسی، اگلا اپنا حکم نام ورتائیا۔ جیہڑی اچے تک اکھراں وچ نہیں چھاپی، اوہ شہنشاہ دینی سمجھائیا۔ جس نوں پڑھ کے گرگھ رہے کوئی نہ پاپی، پتت پُنیت دینا کرائیا۔ سنگر پُشت پناہ لگ جائے تھاپی، تھپک تھپک کے اپنی گود لکائیا۔ جس دی جگ چو کڑی کوئی کر نہ سکے کاپی، نقل عقل نہ کوئے وڈیائیا۔ توں کدے نہیں آیاست سروپ ہو کے تت وچ خاکی، گر اوتار پیغمبر بھیج کے اپنا حکم ورتائیا۔ ہن کلجک بن وڈ پرتاپی، پاربرہم برہم اپنی دیا کمائیا۔ سب دی پوری کر آسی، آہستہ آہستہ لیکھا دے مکائیا۔ تیرا نور جوت پرکاشی، پرکاشت ہو کے دیکھ دکھائیا۔ کلجک جیواں لاه اداسی، چنتا غم رہے نہ رائیا۔ تیرے بھگتاں انتر تیرے نام دی رہے ہاسی، ہستی وچ مستی دے چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن ز مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا شبد ہووے سچ پوشاکی، پوش دی لوڑ رہے نہ رائیا۔

★ ۱۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۵ مسائنگھ دے گرہ پنڈ بل ضلع گرداس پُر ★

بھادروں کہے پُرکھ اکال دُھر دے پتا، پاربرہم پت پر میثور تیری اک سرنائیا۔ کلجک انت سری بھگونت نرگن دھار کر جتا، سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی مہر نظر اٹھائیا۔ دین دیال بھیو چکا دے وڈا رکا، نر نرائن اپنا رنگ رنگائیا۔ صدی چو دھویں انت اخیر بے نظیر دھرم دی دھار کڈھ دے سٹا، صاحب سلطان نوجوان مرد مردان اپنی کار کمائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرا قدیمی کڈھ کے بیٹھے چٹھا، سچ سندیسہ نر نریشا اکو اک رہے دسائیا۔ تیرا کھیل تکنا اگم اتھاہ مٹھا، سچ سوامی انتر جامی پردہ آپ اٹھائیا۔ کلجک جیواں کوڑی کر یا لیکھا کر دے چٹا، دُرمت میل دھوئیا۔ کسے نوں یاد نہ رہے پچھلا سماں جنم کرم دا پچھا، پسچاتا پ وچ نہ کوئے گر لائیا۔ پروردگار ساٹھے یار کر چھا، رچھک ہو کے دیکھ تھاوں تھانیا۔ سماں سہنجنا جو بھوکھتاں وچ مٹھا، وار تھت دے درڑائیا۔ در درویش تیرے ٹھانڈے در منگاں اپنا حصہ، ہستی تک نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سر اپنا

ہتھ رکھائیا۔ بہادروں کہے کرپا کر میرے بھگونت، بھاگ ہین دیکھ لوکائیا۔ بھرے بھلے مایا سنت، کلجگ کوڑی کرپا دئے ڈہائیا۔ آتم ملے نہ پر ماتم ڈھر دا کنت، سچ سہنجنی نہ کوئے سہائیا۔ مانو گڑھ بنیا ہوئے ہنگت، ہنگ برہم نہ کوئے سمجھائیا۔ بودھ اگادھا دسے کوئی نہ پنڈت، انہو بھو نہ کوئے گھلائیا۔ در ٹھانڈے تیرے میری اکو منت، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ سچ دس دے کی کھیل ہونا لہندی سمت، سماں سمیں نال ٹکرائیا۔ موسیٰ والیاں پینی چنت، عیسیٰ والے سنگ رکھائیا۔ محمدی دھار کرنی علت، شاہ ایران رہیا گرائیا۔ جگت خواری ہووے ذلت، آبرو خاک وچ ملائیا۔ صاحب سنگر تیری دھار کس بدھ میٹے جگت بندک، کوڑ گڑیا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در سہنجنا سو بھا پائیا۔ بہادروں کہے پر بھ دین دنی تیری ہوئی بھاگ ہین، سر ہتھ نہ کوئے ٹکائیا۔ کس بدھ جھگڑا ہونا روسا چین، چین لین کوئے نہ پائیا۔ کی کھیل ہونا بھارت کھنڈ نوین، بدھا لکھ دھار سمجھائیا۔ کیوں امریکہ ہونا ٹنگین، انگلستان نیناں نیر وہائیا۔ کدھر جانی تیری چار جگ دی شاستراں والی تعلیم، پڑدا دینا اٹھائیا۔ تیرا کھیل سدا قدیم، قدرت دے مالک چلیا آئیا۔ اگلا مارگ دس مہین، بھو ابھیدا آپ جنائیا۔ کس بدھ دین دنی بن نیناں بدلنا سین، سین شین دئے گواہیا۔ پڑدا لاه دے رہر رحیم، رحمت اپنی اک کمائیا۔ کیوں دھرنی دھرت دھول رووے زمین، اسماناں گرہ اکھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در آسا اک رکھائیا۔ بہادروں کہے پر بھو تیری آوے کون بہار، بھو ابھید دے گھلائیا۔ کس بدھ جگت ہووے خوار، خالق خلق پئے ڈہائیا۔ صدی چو دھویں کی رفتار، کس بدھ رفتہ رفتہ پنڈھ مکائیا۔ کی محمد نال تیری گفتار، گفت شنید دینا جنائیا۔ کی عیسیٰ موسیٰ کرے گفتار، بن نیتز لوچن نین اکھ اٹھائیا۔ کس بدھ سرشٹی درشٹی کرنی گرفتار، حکمے اندر حکم بدلایا۔ بھو دس دے سانجھے یار، چار یاری لاگے پائیا۔ چار گنٹ دیکھ اندھ اندھیار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، ندھ بن دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ بہادروں کہے پر بھو کی تكدے پیغمبر پیر، شرع بغل وچ ٹکائیا۔ کی کھیل ہونا اخیر، آخر پڑدا دے اٹھائیا۔ کس بدھ اُمت پڑھی جائے تکبیر، تدبیر اپنی دے جنائیا۔ کی ہوکا دیوے کبیر، سچ دوارے کوک سنائیا۔ کس بدھ کلجگ کوڑی کرپا میٹنی لکیر، لائن این کر صفائیا۔ جھگڑا رہے نہ شاہ حقیر، شہنشاہ تیری سرنائیا۔ سچ دس کس بدھ دین دنی بدلیں

تقدیر، دُھر دا حکم آپ ورتائیا۔ لیکھا رہے نہ غریب امیر، امر اپد اک جنائیا۔ سب دی صاف ہووے ضمیر، ضامن اِکو نُورِ الٰہیہ۔ شرع چُھری پھڑے نہ کوئے شمشیر، شہنشاہ جھگڑا دینا گوائیا۔ تُوں آد انت دا پاتشاہ آتما تیرا وزیر، دُوسرُوزرا رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچ اپنا حکم ورتائیا۔ سری بھگوان کہے بھادروں میں بھانڈا بھرم بھناواں گا۔ نرگن نُورِ جوت چکواں گا۔ شبد اگئی آواز لگاواں گا۔ دو جہاناں آپ اٹھاواں گا۔ مرد مردانہ اپنا ویس وٹاواں گا۔ سنجگ تریتا دوپر کلج بچھلا ناواں ویکھ وکھاواں گا۔ کلج جیواں بُدھی ہوئی کاواں، کاگوں ہنس آپ پرگٹاواں گا۔ لکھ چوڑاسی کا یا مندر ویکھ گراواں، گرہ گرہ بھیتر نُورِ چکواں گا۔ ہر جن رہے نہ کوئی نتھاواں، باہوں پکڑ آپ اٹھاواں گا۔ سچ سندیسہ دیواں نال چاواں، چاؤ گھنیرا اک رکھاواں گا۔ ہوئے وچ بھرے کوئی نہ ہاوا، ہاہاکار دا انت کراواں گا۔ گر اوتار پیغمبر جو شبدی دھار کیتا دعوا، مسل سب دی ویکھ وکھاواں گا۔ کیوں کلج اتم ناتا تھاپتراں ماواں، پتا پوت گود سہاواں گا۔ کیوں نانک نرگن چار جنائیاں لاواں، چوتھی منزل سب دی پور کراواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، در ساچا اک وکھاواں گا۔ در ساچا اک وکھائیگا۔ دین دیاں کمائیگا۔ سنجگ ساچا راہ چلائے گا۔ شبد شبد گرو وڈیائیگا۔ ڈنکا اِکو نام وجائیگا۔ راؤ رنک رنگ رنگائیگا۔ سادھ سنت بنک سہائیگا۔ جیو جنت سرب ترائیگا۔ اشٹ دیواں اک منائیگا۔ دین مذہب نہ ونڈ ونڈائیگا۔ آتم برہم پڑدا لاہیگا۔ نرگن نُورِ جوت رُشائیگا۔ شبد ناد دُھن سنائیگا۔ بھید ابھیدا آپ گھلایگا۔ چار ورن دا سانجھا میت، ایکنارا اِکو نظری آئیگا۔ تُوں میرا میں تیرا ساری سرشتی گائے گیت، سوہنگ ڈھولا آپ سنائیگا۔ سنجگ ساچے کر بختیش، رحمت اپنی آپ کمائیگا۔ دُھر دا کلمہ اک حدیث، حضراتاں توں پرے آپ پڑھائیگا۔ صدی چودھویں سب دی کر تصدیق، لیکھا سب دا لیکھے لائیگا۔ اتم اِکو پائے تریک، توارخ آپ بدلائیگا۔ جس دے وچ حق توفیق، سو کرتا کار کمائیگا۔ سب دی منسا پوری کر امید، مدّت توں وچھڑے میل ملایگا۔ کلج دا انت ہندا جائے قریب، لیکھا سب دے ہتھ پھڑائیگا۔ سنجگ سچ دے ترتیب، تابعداری اِک سمجھائے گا۔ غفلت سوئے کوئے نہ نیند، آلس نندرا سرب مٹائیگا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرینگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نیت نوت نرگن سرگن ساچے نام دُھر دے کلمے دس تمہید، صفتاں وچ صفت صفت صالاہیگا۔

★ ۱۸ بھادروں شہنشاہی سمت ۵ امراؤ سنگھ دے گرہ پنڈ بل ★

سنگر شبد سہاوی ہووے رتی، رتڑی ست رنگ رنگایا۔ کلج انتم دو جہان کرے بُتی، بُت خانیاں کر صفایا۔ تیری سرشٹی رہے مول نہ سٹی، ستیاں لے جگایا۔ جیہڑی گر اوتار پیغمبراں بھوکتاں وچ کتھا کہانی بچھی، پوشیدہ پڑدا دے اٹھایا۔ سچ دھار شرع چلا سچی، لامذہب دیا کمایا۔ جس نال تیرے نام دی اکو ہووے رچی، رچنا اپنی دے درڑایا۔ من کلپنا رہے نہ اگھی، اگن آتھن اکو وچے ودھایا۔ تیری کھیل کدے نہ رکی، رکنی کرشن گیا سمجھایا۔ دین دُنی ویکھ دُکھی، دُکھیاں درد مٹایا۔ غریب نمانے ویکھ بھکھی، بھکھیاں بھکھ گوائیا۔ بھاگ لگا جنیندی لکھی، بھگت سہیلے لے پرگٹایا۔ تیری دھار چلے پنج لکھی، پنچم ستے ہو سہایا۔ آتم رہے کوئی نہ رسی، رسیاں لے منایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، واسطہ تیرے اگے پانیا۔ واسطہ تیرے اگے پاواں، پاربرہم تیری سرنایا۔ مہربان ہو کے دے ٹھنڈیاں چھاواں، شہنشاہ شبد نام لگایا۔ خالی رہن نہ پُتراں ماواں، پتا پوت گود سہایا۔ ہنس بدھی بنا دے کاواں، کاگوں ہنس اڈایا۔ ہرجن رہے نہ کوئے نتھاواں، درگاہ ساچی سچ سہایا۔ اکو پریت پت پریشور راواں، دوسر کنت نہ کوئے ہنڈھایا۔ چرن دھوڑی تیرے ایشان کراواں، دُرمت میل دھوایا۔ آتما پر ماتما کنڈا ترازو کردے ساواں، صاحب سنگر اپنی دیا کمایا۔ کلج انتم بھرے کوئی نہ ہاوا، ہر ہر دا دے سمجھایا۔ تیرے چرن کول بل بل جاواں، بلہاری تیری وڈ وڈیایا۔ گر اوتار پیغمبراں پورا کر دے دعوا، دائرہ دین مذہب تڑایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر ٹھا کر تیری سرنایا۔ سرنگت دے مالک سوامی، سچ تیری وڈیایا۔ سب داناتا جوڑ دے باہمی، براہمن کھتری شوڈر ویش رنگ رنگایا۔ تیرے نام دی اکو ہووے سلامی، سجدہ سیس جگدیش

جھکائی۔ مذہباں رہے نہ کوئے غلامی، شرع زنجیر دینی کٹائی۔ صدی چوڑھویں دیکھ بدانتظامی، بندوبست نہ کوئے رکھائی۔ رسنا کوڑ کرے کلامی، کائنات رہی گر لائی۔ کرپا کر دھر امامی، امام اما تیری سرنائی۔ تیرے نام دی ہوئی بدنمی، بدلا دین دُنی چکائی۔ جو گر اوتار پیغمبراں کولوں رہ گئی خامی، اوہ خالق پور دینی کرائی۔ توں آد انت دا انترجامی، گھٹ سوامی دیکھ دکھائی۔ کوڑی رین دیکھ اندھیری شامی، شمع سچ دے چکائی۔ تیری بودھ اگادھی دو جہاناں ہووے اِکو بانی، بان انیلا تیر چلایا۔ امرت رس دھر ورو لے ٹھنڈا پانی، جگت سروور لوڑ رہے نہ رانی۔ تیرے دھرم دی دھرم ہووے نشانی، چار ورن اِکو گھر وسائی۔ صاحب سنگر حق بینتی پاربرہم برہم مانی، مانو مانس مانگھ لئے ترانی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہہکنک زرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا لیکھا اگم عالیشانی، عالی جاہ در سجدہ سیس جھکائی۔

☆ ۲۱ بھادروں شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

ست پڑھ ست دے مالک، سچ تیری وڈیائی۔ تیرا کھیل بھگت جن یاچک، یادو ہنسی کرشن گیا درڑائی۔ سنت سہیلے تیرے صادق، صاحب سلطان تیری وڈیائی۔ اپنی دھار دی آپے کر سفارش، کوڑا سنگ نہ کوئے ملائی۔ تیرا لہنا دینا بڑا اچے وچ بھارت، بھانڈا بھرم بھو بھنائی۔ تیرے نام دی لوے کوئی نہ آڑھت، ست سچ تیرا سو بھاپائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائی۔ ست کہے ست ستونت، آد جگاد اکھوائی۔ میرا مالک اک بھگونت، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ دو جہاناں اگئی کنت، کنٹول اک اکھوائی۔ جس نے ادھارنے نو کھنڈ پر تھی سنت، صوفیاں رنگ رنگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کھیل کھلایا۔ ست کہے ست کدے نہ مریا، جنم مرن نہ کوئے وڈیائی۔ جس آد جگاد جگ چو کڑی کھیل کریا، کرنی دا کرتا بے پرواہیا۔ اوس جگت وچ جیون دانواں جیون دھریا، جگت دین دُنی سمجھائی۔ چاروں گنٹ اندھیرا ہونا گھر گھریا، کلجگ کوڑ کوکے دئے ڈھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائی۔ ست کہے میں شبدری

دھار، دھار وچ پرگٹائیا۔ جنم مرن جس دے اختیار، بے اختیاری کیتی جگت لوکائیا۔ نوں جگ دا نواں کھیل کرنا سنسار، سماں سمیں وچوں بدلایا۔ لکھت بھوکھت نیڑے آکے کرے پکار، پنے پنے سپس نوائیا۔ تیرا کھیل کل کلکی اوتار، کل دھاری تیری وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ست دھرم دی سدا کرے ساچی کار، کرنی دا کرتا قدرت دا قادر اک اکھوائیا۔ سنگر شبد کہے نورتیاں کھادھا زہر، نو دن اپنے بغل وچ چھپایا۔ پھیر کیتی مہر، مہر نظر اٹھایا۔ کیوں، جس دا مالک سنگھ شیر، شرع توں باہر سو بھاپایا۔ اوہ آدانت دے لہنے دینے دے نیڑے، جگت وچ نہ کوئے سمجھایا۔ ساڈھے سینتی سال بگنا وانگ کیہر، کایا مائی رنگ رنگایا۔ جھگڑا مکا کے زبر زیر، ظاہر ظہور کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ شبد کہے جے روداس ست رنگا سپس نہ ماردا ڈنڈا، ڈنڈاوت جگت نہ کوئے بدلایا۔ زہر کھا کے بچے کوئے نہ بندہ، بندگی والے بیٹھن گھ بھوائیا۔ ایہہ کھیل سورا سر بگا، جو ست سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ دکھ دے تھان بھگھ دے تھان دیوے اپنا آپ اندا، اندا اند وچوں پرگٹائیا۔ دیکھ لو سریر ہو گیا ٹھنڈا، اگنی اگ رہی نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ دھام سہندا، سہنجھنی رت وڈیائیا۔

☆ پہلی آسوشنٹھائی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

آسوکھے میں آسا رکھی، ہر رکھک بے پرواہیا۔ کتھا کہانی وشن برہما شو جیہڑی دسی، پڑکھ اکال دیال درڑائیا۔ چار جگ سمجھ نہ آئی راگ چھتی، صفتاں وچ نہ کوئے صلاحیا۔ جے کسے نے بڑا کہا پر بھ نوں کہا کملاپتی، اگے بھینو نہ کوئے جنائیا۔ جے دیا کیتی اکھراں والی پڑھائی پٹی، صفتاں وچ جنائیا۔ جے مہر کیتی مذہباں والی چلا کے ہئی، ہٹوانے دتے اُپجائیا۔ جے کھیل کیتی جگ جگ نرالی اچھی، اچھا اپنا حکم ورتایا۔ جس دی دھار سر شٹی بسی، بستی دین دنی بنائیا۔ اوس دا کھیل دیکھنا اکھیں، ہر کرتا آپ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھینو چکائیا۔ آسوکھے میری

آسا اگم، اگم دیاں درڑائیا۔ پر بھو میرا تے میرا پر بھو ہونا ہم، ہمساجن نور الاہیا۔ نہ کوئی ماٹی نہ کوئی چم، درشی جگت نہ کوئے جنایا۔ نہ کوئی ہرکھ سوگ
 غم، چنتا چکھانہ کوئے تپایا۔ نہ کوئی پون سواسی دم، دامنگیر نہ کوئے وڈیایا۔ جو کرنا سو اپنا آپے کم، کرنی کرتا کار کماٹیا۔ اسو کہے میں کہنا دھن دھن،
 دھن تیری سرناٹیا۔ جن کوٹاں وچوں بھگت سہیلے ویکھے تھوڑے جن، بنی آپ جنیندی مایا۔ پریم پریتی اندر بنھ کے من، من منکا لیا بھوایا۔ بنا راگ
 سنا کے کن، دھن انتر اک اُپجایا۔ میں برہمنڈ کھنڈ چھڈے ویکھے بھگت پر بھو دے چن، چن نور رُشناٹیا۔ جیہڑے نیتڑین ہوئے انھ، نچ لوچن نین
 رہے گھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھم ورتایا۔ اسو کہے میری آسا لمبی، سچ دیاں درڑائیا۔ سرشی درشی ویکھاں کبھی،
 دھیرج دھیر نہ کوئے رکھایا۔ سب دی حالت ہونی مندی، مند بھاگ ہوئی لوکایا۔ وائنا رہے کسے نہ چنگی، چاروں گنٹ کوڑ ہلاکایا۔ سدھی رہن نہیں
 دینی ڈنڈی، ڈنڈاوت سب دی دینی بھلایا۔ من کلپنا مشنڈی، گھر گھر دینی پھرایا۔ ست دی دھار کر کے رنڈی، جگت دھاگن روپ نچایا۔ اوڈھن
 سیس تن رہے نہ اگی، انگیکار نہ کوئے کرایا۔ جیہڑی منگ گجری نے گوہند کولوں سی منگی، جس ویلے گنگو نالوں ہوئی جدایا۔ گوہند موت تیرے
 وچھوڑے نالوں چنگی، چنگی تیری پیار دہانیا۔ گوہند کچھ کٹار ننگی، سنمکھ ہو کے دتا دکھایا۔ اے تے گجری اکو سرسا دھار لنگھی، کلج سارا باقی نظری
 آئی۔ تیرا سوربیر بہادر جو دھا اکو جنگی، جس نوں جنمے اور کوئے نہ مایا۔ جس ویلے صدی چو دھویں لنگھی، جگ آواں چائیں چائیا۔ اکے وار تیریاں
 بھگتاں دی اپنے سرتے چک کے تنگی، دکھ سب دے دیاں مٹایا۔ جیہڑی چار جگ دی وچھڑی اوہ آتما لوں گنڈھی، اپنی گنڈھ کے پھیر لوں تڑایا۔
 اپنی دھار رکھاں سدا ٹھنڈی، اگنی اگت نہ کوئے جلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ گجری نے نو واری پھیری اکھاں
 دے اُتے اُنکل، آہ کر کے دتا سناٹیا۔ گوہند تیرے بنا کون تیریاں آوے چکن، کون گود اٹھایا۔ گوہند کہا ماتا جس ویلے کلج انتم آیا مگن، مکمل ویس
 وٹایا۔ شیر ہو کے آواں بگن، بھبک اکو نام لگایا۔ تیریاں بھگتاں تیریاں سکھاں تیریاں پیاریاں پچھے اپنی کٹ کے بھکھن، دکھ بھکھ سب دا دور کرایا۔
 اوکھا رہے نہ کوئی کدی کسے ٹگن، ٹکڑے گھر گھر دیاں پُچایا۔ سوربیر بہادر بن کے آواں اٹھن، اپنی لے انکڑایا۔ جتھے گر اوتار پیغمبر مول نہ بچن،

اوتھے جاواں چائیں چانیا۔ جیہڑے وچار چار جگ کسے نہ سمجھن، اوہناں پڑدا دیاں کھلایا۔ میرے میرے نالوں کدے نہ رُسن، ایہہ ریتی دینی بنایا۔
 میرے نشانیوں کدے نہ اُکن، چلن چائیں چانیا۔ جے چلدے چلدے گھسن، آگے پھڑ کے لواں اُٹھایا۔ کر پیار چُکاں کچھڑ، گودی آپ اُکایا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگایا۔ گجری نے تن وار اکھاں تے ماری مُٹھی، آہ آہ کر سنایا۔ گوہند کیوں دُنیا ساڈے نالوں
 رُٹھی، سنگی نظر کوئے نہ آیا۔ گوہند کہا ماتا میری اوس نالوں نہیں ٹٹی، جو ٹٹیاں گنڈھ پوایا۔ شبد رُپ ہتھ ماریا گٹ تے گٹی، ناتا دُھر دا لیا بنایا۔ ہن
 لے جا ایس جگت چوں چھٹی، لوک مات دینا تجایا۔ جس ویلے میری تے میرے صاحب دی پوہ بھٹی، تیرا نور دیاں چکایا۔ توں پھیر کدے جانا نہیں
 لٹی، تیرا لیرا سب نوں لٹ پٹ کھایا۔ گجری حوصلہ کر کے اُٹھی، چاروں کُنٹ لئی انکڑایا۔ گوہند لاه کے پیروں جُتی، چرن چرن اُتے اُکایا۔ پھیر
 چاڈھ کے تاء مچھیں، سوریر رُپ بدلایا۔ گجری اک وار پھیر پچھیں، تیتوں دیاں سنایا۔ گجری رو پئی بُبھی بُبھیں، ہائے ہائے کر سنایا۔ گوہند ہتھ لا
 کے گوڈیں، گٹنے دتے دباںیا۔ ماتا ایہہ تیری بھلوڑی نکئی جی ڈوڈی، گل میں پھیر دینے کھلایا۔ ڈھائی سو سال میتوں کر لین دے گوڈی، سوہنا زور
 لگایا۔ نہ میں سنیا سی تے نہ میں جوگی، نہ میں رسیا نہ میں بھوگی، نہ کوئی سادھ سنت نہ کوئی وجوگی، جد دیکھیں اکو دھار اک سلوکی، دوجا نظر کوئے
 نہ آیا۔ نہ میں پُستک نہ شاستر وید پُران نہ کوئی پڑھن والی پوتھی، نہ کوئی اکھراں والی لکھایا۔ نہ کوئی منزل نہ کوئی چوٹی، اندر باہر نظر کوئے نہ
 آیا۔ گجری جد تکیں تے میں بھگتاں دا سچا گوتی، اوہ میرے مانک موتی، جنہاں دی جگدی جوتی، جس جوتی پچھے تہاڈا جوتی جاتا نظری آیا۔ جہنوں
 کہن سب دا مالک تے سب دا موکھی، نہ کوئی ہرکھ تے نہ کوئی سوگی، جد دیکھو تے تہاڈی چڑھیا اُتے چوٹی، چوٹیو تہاڈے نالوں چوٹا بن کے آیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کماںیا۔ گجری کہا گوہند بھیو دس دے گجھا، کیوں گنجھل وچ رکھایا۔ گوہند کہا ماتا
 اک میں تے اک میرا پر بھو دواں دا اکو وسنا جھگا، جھگی نظر کوئے نہ آیا۔ جس نے لیکھا مکاؤنا چوہ جگا، جگتی اپنے وچ چھپایا۔ بنا کسے دی مدد توں
 آپے ہو جانا اگھا، دو جہان کرے رُشانیا۔ پرگٹ ہو بُدھا، سُدھ سب دی دے بدلایا۔ گجری کہا گوہند کی توں اونے چر نوں ہو جانا بُدھا، میتوں دے

درڑا ئیا۔ گو بند کہا میں شبدی دھار نہ لنگڑا لولا ڈڈا، وڈا چھوٹا روپ نہ کوئے بدلائیا۔ میرے مالک دا میرے نال آد توں لے کے جگاں تک اِکو جہا مُدّعا،
 مُدّتاں دا بھيو نہ کوئے کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کما ئیا۔ پہلی اَسو کہے میری آسا اِک نرالی،
 نرکار درڑا ئیا۔ جن بھگتو کھیل دساں سکھالی، سکھی ساندی سرب سمجھایا۔ چھبھی پوہ نوں سب دے مستک چڑھی ہووے لالی، لال بندی نال وڈیا ئیا۔
 نال سہیلی ہووے کالی، کلجگ روندی دھار مارے دھاہیا۔ دوہاں دی نرگن دھار کرے دلالی، وچلی اپنی کار کما ئیا۔ ویکھو کوئی ہتھ نہ آئیو خالی، بھٹا کچھ
 دا کچھ چڑھایا۔ بھاویں ہریاں پتیاں دی لے آئیو ڈالی، ایہہ تھادے ہتھ وڈیا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا
 مالک اِک اھو ئیا۔ چھبھی پوہ کہے پنچ بناؤ نے انوکھے روپ، جیہڑے گوداوری وچ بندے نوں گو بند دتے سمجھایا۔ اوہ ہون پر بھو دے پوت، پنا پُرکھ اکال
 توں سپس نہ کسے نو ئیا۔ اندروں کڈھ کے دوج، جھگڑا ذات پات مٹا ئیا۔ لکھ کے دین تیرے تھم وچ گئے جھوج، ساڈا نہ کوئی پتا نہ کوئی مانیا۔ سانوں
 ساری دُنیا لوے اوج، بد معاش کہے لوکا ئیا۔ اسیں سر شئی دا چھڈیا کوچ، کوچا گلی دتی تجا ئیا۔ جس نے دتا سر پر پنچ بھوت، اوسے دی جھولی پانیا۔ بھاویں
 پوت بنا بھاویں کپوت، ایہہ تیرے ہتھ وڈیا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچ کرنی کار کما ئیا۔ اوہ چھبھی پوہ کہندا اوہ
 شبد یاد کسے نہیں کیتا، پنچ سو سال سمجھ کسے نہ آئیا۔ جس ویلے نانک نوں نانک دی دسی ریتا، پنا جنم توں پنا اکھراں توں نانک نام دتا پڑھایا۔ اوس
 وڈیا لے وچ نہ کوئی رام تے نہ کوئی سیتا، نہ کوئی کاہن کرشن گیتا، نہ کوئی عیسیٰ موسیٰ محمد نہ کوئی چرچ مسیتا، نہ کوئی مصلا قرآن ایمان نظری آئیا۔
 جس ویلے نرگن دھار نرگن نرگن دا کیتا ٹپکا، کنگا نرگن نرگن تائیں لگایا۔ اوس ویلے پتہ نہیں سی کہ نانک جی دھرنا اِک جی کا، تن سر پر وچ وڈیا ئیا۔
 ایہہ کھیل بے وجہ کا، وضاحت وچ نہ کوئے درڑا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اِک سنا ئیا۔ اَسو کہے میں
 بڑا خوشحال، خوشیاں وچ جنایا۔ سارے بن جاؤ اِک دے لال، لالا پاپا اور نہ کوئے منایا۔ بہہ جاؤ اِکو دھر مسال، دھرم دوارا دُھر دا نظری آئیا۔ جتھے
 نہ کوئی شاہ تے نہ کوئی کنگال، بھگت بھگوان مل کے دوویں جھٹ لنگھایا۔ ائی اَسو نوں دوآبے والیو ہونا سوادھان، سچ سندیسہ دیاں سنا ئیا۔ چھبھی اَسو سب

نے لاؤنی میزان، گرگھ انکڑیاں وچ جنائیا۔ ڈھائی گھنٹے ہونا فرمان، سندیسہ اگم اتھاہیا۔ جس وچ چھٹی پوہ دا لکھیا جانا ودھان، کی وحدت بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچا دیونہارا دان، داتا دیاوان اکھوائیا۔

★ اجیت سنگھ دے بینتی کرن تے شبد اُچاریا گیا ★

ایس سریر نوں کوئی کہے چنگا کوئی کہے ماڑا، انگلاں سارے رہے اٹھائیا۔ کوئی کہے سنگرُو کوئی کہے لاڑا، کوئی کہے پاربرہم پت پر میشور سو بھاپائیا۔ کوئی کہے کھیل کرے لا اگمی کھاڑا، اپنی کار کمائیا۔ کوئی کہے ایہہ بھریا پنج وکار دھاڑا، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہلکائیا۔ کوئی کہے ایہہ کھیل بہتر ناڑا، تتاں ورگات سو بھاپائیا۔ کوئی کہے ایہہ پھر دا جنگل جوہاں پہاڑاں، بھجے تھاوں تھانیا۔ پر ایہہ سارا کھیل اوسے دا اپر اپارا، جس اپر میر اپنی بنت بنائیا۔ جیہڑا اندر باہر گپت ظاہر، اوہ اپنی کار کمائیا۔ ڈکھ سکھ دا جیہڑا سہارا، رسیا بھوگیا اپنی کرنی وچ اپنا آپ رکھائیا۔ ایہہ دھار سنسار و ہار جگ جگ چلدی رہی کارا، کرنی کرتا آپ بھگتائیا۔ بھوویں تاپ ہووے تے بھوویں اوہنوں کہو بھجارا، بھوویں اگنی تت جلائی۔ جے شبد ہے تے شبد گرو دوارا، ڈکھ روگ نہ لاگے رانیا۔ جے جوت ہے جوت نورا اُجیارا، نورا نور ڈمگائیا۔ جے تت ہے تے جگت والا کھیل اپارا، تاڑی دیو لگائیا۔ ایہہ حکم منن دی دھارا، سب نوں رہیا سمجھائیا۔ اک دا اک نال پیارا، اک اک وچ سمائیا۔ ایس اک دا تہاڈے نال و ہارا، کیوں بیٹھے گھ بھوائیا۔ اک دا اک نال پیارا، اک اک نال نبھائیا۔ ایہہ کوئی پورن نہیں و بھچارا، گکرمی کرم کانڈ نہ کوئے وکھائیا۔ جو کرے کرائے سو کرنیہارا، خود مالک بے پرواہیا۔ ساری سرشٹی ایسے دی استری تے ایسے دا پُرکھ تے ایہو ایس دی نارا، ایہو مات پت بھین بھائیا۔ جیہڑا اندر ہے کپت ہے ظاہر ہے باہر، ہر گھٹ و سیا صاحب سوامی سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ----- کی پورن کدی مردا! مرن وچ نہ آئی۔ ایہہ سڑدا! سڑن وچ نہ آئی۔ ایہہ ڈردا! ڈرن وچ نہ آئی۔ جدھر جاواں اُدھر چڑھدا، جو دھا سوربیر اکھوائیا۔ ایہہ کھیل نرائن نر دا، شاہ پاتشاہ اپنی کار بھگتائیا۔ تہاڈے پچھے

سارے دُکھ جھلدا، دُکھیاں دا درد اپنی جھولی پائیا۔ تے گوہند دا بچن پورا کردا، جو گجری نال وعدہ کر کے تے گھٹ نال گھٹ کر کے ماں نوں گیا سمجھائیا۔ اچ ایہہ کھیل نہ کردا، غریباں بنائیاں گود نہ کوئے لکائیا۔ اپنا خون تہاڈا روپ نہ بن دا، دردی درد کون اکھوائیا۔ اُف ہائے نہ کردا، تہاڈے اندر وڑ کے کون ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار بھگتائیا۔ جتنا لگا دُکھ روگ سرپر، سرپر اک دتا جنائیا۔ ایہہ وی اک خاص تحریر، طریقے نال بنائیا۔ جس دا کھیل بے نظیر، نظر توں پرے دئے سمجھائیا۔ جے میں پاتشاہ تے تسیں میرے وزیر، تے دوہاں دا میلا سچ سمجھائیا۔ جے میں ہی تہاڈا مالک اخیر، کیوں نہ دُکھڑے تہاڈے پہلوں دیاں مٹائیا۔ تھوڑی جہی کھیل کر کے تہاڈی بدل دیواں تقدیر، ایہہ میری بے پرواہیا۔ جے جھاڑیاں پچھے لگیا کیر، تے اوہلے لک لک جھٹ لنگھائیا۔ جے بن گیا پیغمبراں پچھے خمیر، اپنا روپ بدلایا۔ تے جے بدل گئی تدبیر، طریقہ ڈھنگ رہیا سکھلایا۔ پھر دیو باد اشیر، واہ واہ پر بھو تیری بے پرواہیا۔ جس نے دُکھ وچ سکھ وچ سب دی بدل دینی ضمیر، ضامن اپنا آپ کرایا۔ ایہہ کوئی جنڈ نہیں کریر، جیہڑا سڑسک کے اگنی وچ دیو ڈاہیا۔ ایہہ کوئی اٹاں پتھراں والا مندر نہیں جہنوں کر کے تعمیر، پھیر دیو ڈھاہیا۔ ایہہ کوئی دین مذہب دی نہیں جاگیر، دھن دولت کسے دی نظری آئی۔ ایہہ کوئی کڑاہ پوڑی کھان والا نہیں کھیر، ٹکڑیاں نال جھٹ لنگھائیا۔ ایہہ داتا بے نظیر، جد چاہو تہاڈے ورگا تہاڈے وچ سمائی۔ پچھلی سب دے اُتے پھیرنی لکیر، لائن اکو دینی دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ دُکھ سکھ روگ نہیں سنتاپ، جگت والی کار بھگتائیا۔ نالے اکال تے نالے آپ تے نالے پتا تے نالے باپ، تے نالے پچھیاں نوں کہے اُف ہائے بھڑی مر کے دئے ڈہائیا۔ نالے پوتر نالے پاک، نالے دیوے سب دا ساتھ، نالے کہے پھرو گھٹو ڈکو میری جان، بھڑی بھڑی کر کے دئے ڈہائیا۔ ایہہ گوہند دا واک، گجری داساک، دُکھ سکھ سب دا ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائی۔ نالے لبھا پُرکھ اکال تے لبھ گیا بورا، بھولا بھالا نظری آئی۔ سدھ بڈھ وچ ہو جائے ڈورا بھورا، سرت رہے نہ رانیا۔ کدی سسے دالا کے ہوڑا، ہاہے دتی وڈیائی۔ کدی برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان بنا کے چوڑا، گھر وڈا چھوٹا دتا سمجھائیا۔ کدی پا کے ہائے لوہڑا، جگ چوکڑی دتے بدلایا۔ کدی دے

کے نام تھوڑا تھوڑا، سارے دتے ورچایا۔ کدی بنا کے جوڑا جوڑا، ناری استری ونڈ ونڈایا۔ کدی پھڑ کے نام شبد گھوڑا، پٹھ سب دی دئے ٹھکرایا۔
 ناں رکھا کے براہمن گوڑا، اپنا بھیونہ کسے سمجھایا۔ لہجوتھلے اُتے لائے پوڑا، نہ اندر دے نہ باہر دے، ہائے بھڑی سارے کر کے دین دُہایا۔ ایختے
 دس کسے دا کی زور، جو رُو ز سارے رہے گر لایا۔ جد ویکھوتے نوں دانواں نکورا، نو نو جو بن سو بھاپایا۔ آد توں لے کے انت تک نہ ایہہ بڈھاتے نہ
 ایہہ چھوہرا، رُوپ رنگ ریکھ وچ نہ کوئے وڈیایا۔ جس دا منتر سدا پھورا، فُرنے سب دے بند کرایا۔ غُصے وچ دیو کھاں ہنورا، پاسے لو بد لایا۔ تے
 جے شبد گُروتے آگے اوہدا گھوڑا، کدھر بھجُو گے نٹھو کیٹری تھانیا۔ پھیر ویکھوتے سوہنگ دُہرا، توں میرا میں تیرا ڈھولا گایا۔ پھیر ویکھوتے آگوں لا
 کے موڑا، اپنے ول کھچایا۔ پھیر ویکھوتے پھیر جوڑے دا جوڑا، آتم پر ماتم سو بھاپایا۔ پھیر ویکھو پاوے لوہرا، توں ایدھرتے میں ایدھر، سب نوں
 دئے بھوایا۔ پھیر ویکھو کھچ کے ڈورا، شبدی ڈوری تند بندھایا۔ ایہہ سَنگُرو پتہ نہیں کدھروں آگیا جس دی ننگی ہو گئی کنگروڑا، ہڈ ماس دا کھیل نظر
 کوئے نہ آیا۔ ایہہ نہیں پتہ ایہہ جنم کرم دے سب دی گو بند دے پریمیاں دی کڈھن آیا کھورا، اپنے آپ نوں کھور کھور کے گھریاں نوں گھرے
 توں پھڑ کے لیا بچایا۔

ایہہ پریتی بڑی شیطان، شیطانی وچ بھجے چائیں چانیا۔ کہندی گیانیاں نوں دے گیان، دھیانیاں نوں دے دھیان، مانیاں نوں دے مان، تے
 کھان پین والیاں نوں دے پین کھان، تے ڈھڈ سب دے دے پھولایا۔ چُغلاں نوں دے کان، پاپیاں نوں دے اِشان، نہا دھو کے اپنا جھٹ لنگھایا۔
 تے ہور کی سب کُچھ منگی جانی اے، جے بھگتاں نوں دینا ای تے پریتی دان، ہور کُچھ نہ منگ منگایا۔ پر بھو کہے او کملیے جو اک ویراں میرا درشن پان،
 جنم مرن دی لوڑ رہی نہ رانیا۔ میرا اکو اک مکان، دو جا گھر نہ کوئے وسایا۔ جتھے کدے نہ ہووے کوئی غلام، شرع بندھن نہ کوئے بندھایا۔ جدوں
 کرپا کیتی تے کیتی مہر نال اسان، روڑا راہ نہ کوئے اٹکایا۔ جدوں آیا بھگتاں نوں کھچ کے لے گیا وچوں میدان، معاہدے پچھلے پور کرایا۔ کدی

نہیں کلاماں والا اکھراں والا دتا گیان، صفتاں وچ صفتاں نہ کوئے جنایا۔ جدوں ہویتے ہويا مہربان، مہر نگاہ نال پار کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچکھنڈ دوار اینکار جن بھگتاں دئے ٹکائیا۔

☆ ۸ اَسُو شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

وِشنوں وِشو دھار ہو جا حاضر، حاضر ی اپنی لے لگائیا۔ توں نو سو پُرانوے چو کڑی جگ دا بنو رہوں تاجر، وِج وپار اپنا نفع دے درڑائیا۔ دھرم دی دھار رہوں سو داگر، بھجیا واہو داہیا۔ حکم سناؤندار ہوں کریم قادر، کی کرتا کھیل کھلائیا۔ کیوں نہیں سچ کیتا عادل، انصاف نہ کوئے دکھائیا۔ غریب نہانیاں ملیا کسے نہ آدر، بھکھیاں بھکھ نہ کوئے مٹائیا۔ یاد کرنا کی پکار کیتی تیغ بہادر، سیس دھڑ نالوں دکھ کرائیا۔ جگت مذہب بنیا قاتل، چھری اسلام روپ قصائیا۔ اُس نے بھید کھولیا باطن، پردہ دتا چکائیا۔ جس ویلے کلج اندھیرا ہووے راتن، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ اُس ویلے آوے پُرکھ ابناشن، نرگن نر ویر بے پرواہیا۔ گوہند سورا ہووے ساتھن، سگلا سنگ نبھائیا۔ جس نوں کھندے غریب نوازن، نوازش کرے تھاؤں تھانیا۔ سچ دی تھاپن آئے تھاپن، دُھر فرمانا اک اُچائیا۔ دین دُنی دا میٹ کے پاپن، دُرمت میل کرے صفائیا۔ جگ چو کڑی بدل کے جاپن، سکھیا اکو دئے سمجھائیا۔ سچ دوارے کر کے واسن، وصل اپنا اک دکھائیا۔ نرگن نور کر پرکاشن، جوتی جوت ڈمگائیا۔ کھیل کھیلے پر تھی آکاشن، گگن منڈل پڑدا لاہیا۔ دو جہاناں پاراسن، نرگن سرگن ناچ نچائیا۔ لیکھا جان بھوگ بلاسن، لکھ چو راسی کھوج کھوجائیا۔ جس دا حکم سارے واپن، پڑھ پڑھ رہے سناٹیا۔ اوہ کرے اپنا وڈ پرتاپن، بے پرواہ اپنا ویس وٹائیا۔ کوڑی کر یا کرے ناسن، ناستک رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھائیا۔ وشنوں چھیتی آگیا آگے، قدم چم کے سیس نوائیا۔ پر بھ ویکھ لے میرے لیکھ بگے، کالی دھار نہ کوئے جنایا۔ تیرا نور نورانہ جگے، اکو اک ڈمگائیا۔ تیرے آگے کوئی نہ ودھے، وادھا نظر کوئے نہ آتیا۔ میرے دوویں ہتھ بدھے، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ تیرے حکم اندر پھریئے بھجے، جگ چو کڑی واہو

داہیا۔ وِسرنہ جاییے کدے، قدیم دے مالک تیری اوٹ تکانیا۔ تیری سمجھ نہ سکے آر پار حدے، اگم پڑدانہ کوئے چُکانیا۔ تیری سرن اِکو لگے، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ پُرکھ اکال پٹھ اُتے مار کے دُھپھے، سہج نال سُنایا۔ اوہ وِشنوں میتھوں لے کے بھنڈار دے گپھے، اپنی جھولی لئی بھرایا۔ نرگن دی دھار اُتے ویکھ تیسرے صفحے، جس دا انک نہ کوئے جنایا۔ او تھے سب نوں بلدے نفعے، نُفصان ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ ایہہ کھیل الکھنا الکھے، لکھ کروڑ کہن کوئے نہ پانیا۔ سچ سچ دے دتے، دہ دشا دھیان لگایا۔ لوک مات ویکھ میرے کھکھے رہندے ہتے بچے، پیٹ بھر نہ کوئے رجایا۔ چار جگ دے مارگ ہو گئے کچے، کچی دھار تند وکھایا۔ مایا متاموہ نئے، بجھے واہو داہیا۔ میرا نور کتے نہ وسے، سچ جوت نہ کوئے رُشایا۔ توں دس میرے بھنڈارے کتھے رکھے، جیہڑے اتوٹ اتٹ جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کما یا۔ وِشنوں مار کے اُپر ہتھ اپنی چھاتی، شہنشاہ دتا وکھایا۔ ایہہ ویکھ لیکھ کملاپاتی، پت پر میثور تیرا نظری آئی۔ میٹوں دے کے بھنڈارا داتی، داتے دیا کما یا۔ اک گل انوکھی آکھی، سہج نال سمجھایا۔ میں سب دی کراں راکھی، ویکھاں تھاوں تھانیا۔ توں تھوڑی تھوڑی مات لوک ونڈنی چپاتی، چارے کھانی جھولی پانیا۔ کسے نوں آؤن نہ دیویں شانتی، ست وِچ نہ کوئے سما یا۔ اندر بھرم رہے بھرانتی، بھانڈانہ کوئے بھٹایا۔ میں اوتار پیغمبر گرو بھجیاں شبد دے بنا جماعتی، اکھراں والی کر پڑھایا۔ اپنی منزل دس کے گھاٹی، تھلے سب نوں دیاں بھوایا۔ سریر تن دی دے دے کھاٹی، سچ سگھاسن اُتے ٹکانیا۔ نام دی دے کے پاتی، اکھراں وِچ وکھایا۔ انت محم دی دے کے پھاسی، فیصلے دیاں کرایا۔ بھو رکھ پُرکھ ابناشی، پردہ پردیاں وِچ ٹکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کما یا۔ وِشنوں کہے آہ میرا مستک لے تک، پر بھ اپنی دیا کما یا۔ جس وِچ لیکھ لکھیا اپنے اگے ہتھ، شاہی قلم نہ کوئے وڈایا۔ جگ چو کڑی کھیل ہونا وکھ وکھ، دُھر دارا نہ کوئے درڑایا۔ اوتار پیغمبر آؤنے نٹھ، گرو آں گود جنایا۔ کلمے نام جانے جپ، صفتاں وِچ صلاحیا۔ جوگ ابھیاں کرنے تپ، پوجا پاٹھ وِچ وڈایا۔ سریر اُتے جھلنے کشت جھٹ، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ انتم سارے پاسا جان وٹ، اپنا پنڈھ مکایا۔ تیرے بھانے اندر وس، سپس جگدیش جھکایا۔ تیرے کولوں منگدے رہن کر کے ہتھ، جھولی اپنی خالی ڈاہیا۔ توں کرپا نال دینی وتھ، ایہہ تیری بے پرواہیا۔ ساری سرشی دا بھار سکنا نہیں

کسے چک، حصّہ تھوڑا تھوڑا رکھائیا۔ اتم ساریاں جانا اک، واسطہ تیرے آگے پائیا۔ دین دُنی دا پورا دیوے کوئے نہ حق، منزل حق نہ کوئے پہنچائیا۔ سب نے تیرا مارگ جانا دس، اوچی کوک کوک سنائیا۔ کلجگ اتم ہووے پرگٹ، پُرکھ اکالا دُھر دا ماہپا۔ جس نے سب دا میٹنا پھٹ، دُکھڑا دئے گوائیا۔ اُسے دُھر دا کھولنا ہٹ، ہٹوانا آپ ہو جائیا۔ اوتار پیغمبر گرو آں نو نو وار دسیا شبدي دھارتے شبد سنگرؤ تے شبد سرپر ہونا جٹ، جٹا جوٹ رہن کوئے نہ پائیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ دی غریب نمائیاں کوجھیاں کلماں دی بُھکھ آپے لئے کٹ، وشنوں دوسر چلے نہ کوئے چترائیا۔ چھٹی جگ نانک دسیا نال ہٹھ، چوتھے جگ چار ورن ونڈ ونڈائیا۔ چالی دن ایسے کارن کھیل کیتا الگ، وکھری اپنی کار کمائیا۔ نہ زمیں رہیا نہ اسمان رہیا نہ جگت رہیا نہ جگ، جیون داتا ہو کے گرکھاں ہر دے اندر ڈیرہ لائیا۔ جتنا سرپر نوں چڑھا سی تپ، اتنا گرگھ اندر نام لیندے سی جپ، پیار پیار وچوں پرگٹائیا۔ ہائے جے سنگر ساتھ گیا چھڈ، جاواں گے کیہڑی تھانیا۔ وشنوں کہے میں پر بھو تیرے چرناں دے وچکارے تیرا نشانہ رکھدا ساں گڈ، جگت جہان دی اک تیرے چرناں وچ تپائیا۔ پچھے ہو کے چھڈدا ساں ہس، باہواں کچھاں وچ رکھائیا۔ ویکھو کس بدھ اپنی کھیل کرے سمرتھ، داتا بے پرواہپا۔ جس نے سنجگ سب نوں دینی وتھ، وست امولک اک ورتائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ وشنوں کہے میں اک دن اکھاں لئیاں میٹ، اپنا دھیان بدلایا۔ جاں نکیا گر اوتار پیغمبر سارے کرن اڈیک، اکھاں چک چک ویکھن تھاون تھانیا۔ ہائے اُف بہڑی تے کتے آتے نہیں گئی تریک، جس وچ توارخ دینی بدلایا۔ وشنوں کہے میں وی ڈر گیا اُس دن میتوں کٹوں پھر کے کہا غریب نمائیاں دی جھولی پا دے بھیکھ، بُھکھا رہن کوئے نہ پائیا۔ گوبند دی بُھکھ دو جہاناں دی کرے تصدیق، شہادت اپنے اُتے بُھگتائیا۔ گرگھو ہُن تھانوں وٹنی نہیں پیندی کسپس، تھہاڈا خصم ہو کے سد اپنا سنگ رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھو سانوں وی دے بختیش، بہڑی ساڈی جھولی دے بھرائیا۔ پُرکھ اکال کہے نانک توں کیوں کہا میں نیچاں دا نیچ، نیچاں وچ سمائیا۔ بھگت ادھارنا غریباں نوں تارنا میری سدا دی ریت، شاہ سلطاناں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ وشنوں کہے آپ بن کے رحیم رزق، رازق میتوں دتی وڈیائیا۔ جو جگ چوکڑی رہیا جھبک، گھلا گپھانہ کدے

ورتائیا۔ جے توں کرپا کریں اگے سنجگ وچ سب نوں دے دیاں صدق، صبوری سب دے اندر وسائیا۔ تیرا رہے کوئے نہ بندک، زندیا کوڑ نہ کوئے
 سنائیا۔ میری تیرے اگے منت، واسطہ رہیا پائیا۔ تیری رحمت تے میری ہووے ہمت، بخشش دھر دی نال رکھائیا۔ پر اٹھ کے دیکھ لے ذرا لہندی
 سمت، سماں تیرا گیا آئیا۔ کنجوساں وانگ سچھنڈ نہ جاویں چمنٹ، لوک مات لے انگڑائیا۔ کیوں تیرے بھگت وچھوڑا سہہ نہ سکن منٹ، انتر جھلن نہ
 کدے جدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھم ورتائیا۔ وشنوں کہے مینٹوں دے دے بھنڈارا ہور، ہور دا ہور جھولی پائیا۔ نال
 سنگر شبد دے تور، تڑت اپنا تھم سمجھائیا۔ جیہڑا مٹاوے کلجگ اندھیرا گھور، کوڑی کرپا کرے صفائیا۔ سب دی انتر پکڑ ڈور، شبدی نام تند جڑائیا۔ من
 کلپنا میٹ کے شور، شرع وچوں باہر رکھائیا۔ سب دا کارج جائے سور، سوہرے پیئے وچے ودھائیا۔ جے پر بھوٹوں تک لئیں واری اک غور، گھر گمبھیر
 دیا کمائیا۔ پھیر میں گھر گھر جاواں بہر، در در پندھ مکائیا۔ سب دی آسا منسا پوری کراں لوڑ، لڑیندے سجن ہونا سہائیا۔ تیرا نانا تیرے نال جوڑ،
 جوڑی دھر دی آپ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ وشنوں کہے جن بھگتو دیکھیا کھیل تمام،
 اکھیں سب نوں دتا دکھائیا۔ گو بند کیتا نہیں آرام، آسن سنگھاسن نہ کوئے وڈیائیا۔ اگے توں بنے نہ کدے تہاڈا نمک حرام، جس گھر دا کھادھا اُسدا پیو
 دادا سچھنڈ پہنچائیا۔ ایہہ کھیل باقاعدہ سی جگ جگاں دا، جگ چوکڑی لیکھانہ کوئے مکائیا۔ سو وقت سہنجا آندا، ویلا وقت نال ملایا۔ جسوں سمجھے نہ
 کوئے پنڈت پاندھا، و دیا وچ نہ کوئے چترائیا۔ سب دیاں آسا منسا پور کراندا، پورن ہو کے پورن کار کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ جن بھگتو تہاڈا ساتھی ہو گیا سچا، سچ دیاں درڑائیا۔ بھاویں تئیں اپنا نانا سمجھو کچا، ایہہ کنچن گڑھ دے
 وڈیائیا۔ جیہڑا اک وار بنا لیا بچہ، گودی وچوں باہر نہ کوئے کڈھائیا۔ جیہڑے میرے بھگت اوہو میرے روپ دا سچا، تے نور اکو نظری آئیا۔ تئیں اک
 دوجے نوں کہنا اچھا، نندن والا گر سکھ اک دوجے نوں ساہنے کدے نہ آئیا۔ تئیں کوئی مسافر نہیں چڑھن والے اتے بسا، آئے تے اٹھ جائیا۔ تہاڈا
 صاحب اک سمر تھا، جو سب دا پتا مائیا۔ تہاڈا ایٹھے اک تے اگے تھاں اکٹھا، وچھوڑے والا راہ نہ کوئے دکھائیا۔ جے سچ بچھوتے گو بند دے سپنے وچ

تہاڈا لکھیا پٹا، چار صاحبزادیاں دا خون اکھر رہیا بنایا۔ ویکھو سنگر دوارے کوئے نہ بنیو نام کٹا، جگت جیون کم کسے نہ آئی۔ تساں تے صرف اکو گاؤنا
 سوہنگ پٹا، باقی دو جہان دے ٹاپوآں توں آپے پار کرایا۔ کیوں تہاڈا پورن پر میثور تے پر میثور نوں پہلاں پپا، پپے دا پار برہم برہم تہاڈے وچ رلایا۔
 آپ بھکھا رہیا تے تہانوں دین آگیا کچھا، ڈھکیاں ڈکھ درد گویا۔ ایس دا ایہو تہانوں نفع، آگے بنا سنگر توں لوک مات پھیرا کوئے نہ پانیا۔ پچھے غصے
 وچ تہانوں ہو گیا خفا، اچ توں اوہ وی لیکھا دتا گویا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ جن بھکتو اچ توں تہانوں کدے
 کہنا نہیں پجن سخت، سد پریم نال بلائی۔ یاد رکھیو ایہہ وقت، جگ چوکڑی پھیر ہتھ کسے نہ آئی۔ بنا پر بھو توں کسے نہیں کہنا بھگت، کوچھے کملیاں گلے
 نہ کوئے لگایا۔ تسیں اُتے فرش میں مالک اُتے عرش، انتر امرت میگھ برس تہاڈی میل دھوایا۔ کیوں، گر اوتار پیغمبراں نوں دیکھ کے میتوں تہاڈے
 اُتے آگیا ترس، چار جگ تہاڈا لیکھ نہ کوئے مکایا۔ جیہڑا آیا اوہ کر کے گیا میرے آگے عرض، تیرے تیری جھولی پانیا۔ جس دے تسیں تے او سے نوں
 آیا درد، دردیاں ڈکھ ونڈایا۔ کیشن سنبھاں یاد رکھیں پندراں کنگ نوں سنگر دی بغل وچ دینی کرد، کھبے ہتھ نال کھبی بغل لگایا۔ ایسے کر کے تیتوں اچ
 آؤنا پیا پرت، ہور ڈکھ نہ کوئے ستایا۔ جن بھکتو کھیل ہونا اسپرج، چھبھی پوہ وڈیایا۔ اگی سپیاں تے اگی ہونے مرد، بستر سوہنے تن سجاپا۔ گٹنے ٹیکے
 ہون اُتے فرش، آہو ساہمنے سو بھاپانیا۔ نین سنگر چرن کردے ہون درس، زمیں اُتے لگایا۔ ہتھیں پھڑے ہون تیر ترکش، اسمان ول کمند کھچایا۔
 پنچ لکھاری اپنے ہردے اندر کرن سرچ، دھیان دھیان وچ لگایا۔ پنچ پیارے جیکارا بولن گرج، ساری سنگت سنگ رکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمایا۔ پنجاں لکھاریاں اپنی جو بن والی بناؤنی حیاتی، اپنا بل دھرایا۔ واری واری اپنا رجسٹر لاؤنا پر بھ دی اُتے چھاتی،
 لائیناں پنچ پنچ اکھراں وچ رکھایا۔ پنجاں نے لکھ کے پٹاں اُتے مارنی تھاپی، صاحب سنگر سانوں دتی وڈیایا۔ ساڈی نندیا کرے کوئی نہ پانی، اسیں ہر
 سنگت دے بھین بھایا۔ جیہڑا ساڈے صاحب دی منے نہ آکھی، اوہا درس کوئے نہ پانیا۔ پھیر ساری سنگت نے کہنا ساڈی اکو ذاتی، دوجی ونڈ نہ کوئے
 ونڈایا۔ تالی مارنی ساڈا رُوح بُت ہو یا پاکی، ڈکھ درد دتا گویا۔ پھیر خوشی وچ کرنی ہاسی، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائی۔ پنجاں لکھاریاں پنجاں اُنکلاں دے لاؤنے پنچے، ہر سنگت دینا دکھائی۔ چھبھی پوہ توں بعد اِک دن اسیں
 سونا نہیں اُتے منجے، سچ سُنہنجی دھرن دھرت سہائی۔ ایہہ لیکھا دوپروچ دسیا سی سنجے، دو جہاناں اکھ گھلایا۔ جس ویلے جگت نام مُہانے رہے نہ ونجھے،
 کھیٹا پار نہ کوئے لنگھایا۔ ستگر شبد دھار کوئی نہ جے، دُھر دا لحم نہ کوئے سناپا۔ چار جگ دے شاستر ہونے نکھے، بھار سکے نہ کوئے اُٹھایا۔ موہ رہنا
 نہیں کسے پے، پاربرہم اپنی کار کمائی۔ ایہہ کھیل ہونا پر بھو دی دھار پر بھو دے سمیں، جس نوں سکے نہ کوئے بدلایا۔ گر کھو بڑے کھیل ہونے نوں،
 نوں جگ دی نوں ریت دینی چلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائی۔ وشنوں کہے واہ واہ دین والے
 لارے، تیری وڈی وڈیائی۔ اسیں وی کڈھدے رہے ہاڑے، توں اشاریاں نال پرچایا۔ کدی آہ لنگھ جان دیو جگ چارے، اگے جگاں وچ ہور دیاں
 وڈیائی۔ اسیں دنو دن ہندے گئے نکارے، اپنا بل نہ کوئے رکھایا۔ بُھکھیاں بُھکھ نہ کوئے نوارے، دُکھیاں دُکھ نہ کوئے مٹایا۔ انت ہو گئے تیرے
 سہارے، ساڈی چلے نہ کوئے چترایا۔ جس دن گوہند دے پیٹ ہو یا سی اچارے، اُس دن وشن برہما شو سارے رہے گر لایا۔ کہن ویکھو کھیل
 نرنکارے، نرگن سرگن بھرم بھلایا۔ پھیر اساں حوصلے چھڈ دتے سارے، سب کچھ تیری جھولی پائی۔ توں بڑا بے دردی جو اپنا آپ ساڑ پھوک کے
 پھیر آگیا دوبارے، دوہری اپنی کار کمائی۔ تیرے کھیل سدا سد نیارے، نرکار تیری وڈیائی۔ وشنوں کہے پر بھو تیرے چرن نمسکارے، نمو نمو نمو
 سیس جھکایا۔ پر یاد رکھیو سویرے پنچ گرگھ پر سادا کرنا تیارے، نہا دھو کے اپنی سیو کمائی۔ پھیر بھوگ لگاوے آکے وچ دربارے، ستگر بیٹھے آسن
 لایا۔ ایہہ سارا سویرے ساڈھے اٹھ وچے ہووے ووارے، ووارا اپنی کار کمائی۔ پھیر تیس خوشیاں وچ رہو سارے، ساری عمر تہاڈا ساتھ نہ کوئے
 تڑایا۔ ستگر دے گھر وچ اِکو چھے ویاہے کوارے، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک
 نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا لحم سدا جگ چارے، جگ چوکڑی چلے تیری رضایا۔

☆ ۹ اسوشہنشاہی سمت ۵ سویرے ساڈھے اٹھ وجے ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

وِشنوُ کہے دینِ ذنی دی بدل پر کرتی، پر م پُرکھ دیا کمائی۔ انتر دھار بدل دے برتی، جیہڑی پیر سُدائے منگ منگائی۔ یکسوئی کر دے سرتی نرتی، نراکار ہو سہائی۔ تیریاں بھگتاں تیری سیوا جائے نہ برتھی، جو پریم پیار وچ کمائی۔ لہنا دینا پورا کر پر تھی پر تھی، پر تھم اپنا رنگ رنگائی۔ دکھ بھکھ کٹ سر شٹی، سریشٹ اپنا نام وڈیائی۔ نرگن نور نظر آ اشی، اشٹ دیو آتما پر ماتما سوبھا پائی۔ آتم دھار بن گرہستھی، گرہ مندر سیج سنگھاسن سوبھا پائی۔ تیریاں بھگتاں لوڑ رہے نہ سورگ بہشتی، چرن کول دے سرنائی۔ ست دھار جنا چار ورن سکھ دی، سکھیا سکھ اک اُپجائی۔ جیہڑی قلم چار جگ دے شاستر رہی لکھدی، سو کلمہ لیکھا سب دا پور کرائی۔ تیری پوجا رہ جائے اک دی، اکتکار تیری وڈیائی۔ سدا بازی ہووے جت دی، ہار ہر ہر دیوں دینی کڈھائی۔ دھوڑ ملے پر م پُرکھ پُرکھو تم پت دی، پت پر میثور تیری اک سرنائی۔ چار گنت دہ دشا تیری نور جوت ہووے دسدی، اندھ اندھیر رہے نہ رانی۔ ممتا کوڑ رہے نہ دسدی، وشے وکاراں ڈیرہ ڈھائی۔ پر بھو آسا پوری کر دے گرگھ جس جس دی، جس طرح پتا پوت گود سہائی۔ تیری یاد سدا رہے نت دی، نوت اپنی کار کمائی۔ گنجھل رہے نہ کایا وچ دی، وچلا پڑدا دینا اٹھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، در تیرے منگ منگائی۔ وِشنوُ کہے تیرا آد جگاد بھنڈارا، در بھنڈ تیری پترائی۔ میں سیوک سیو ادارا، سیو سوامی سچ کمائی۔ جگ چوکڑی کھیل ویکھیا سارا، سبجگ تریتا دوا پر کلجگ پندھ مکائی۔ میں بھر پور کر نہ سکیا سنسارا، سنساری میری دے گواہیا۔ شکر انگلاں نال بن لکھارا، لیکھا مینٹوں رہیا سمجھائی۔ جس ویلے نرگن دھار پُرکھ اکال آیا دوبارا، دوہری اپنی کار کمائی۔ سچ دامارگ دے اپارا، اپار اگم اتھاپیا۔ سبجگ سچ سچ کرے پسارا، پسر پساری ویکھ وکھائی۔ سب نوں اکو جہا دے ادھارا، آدم اکو رنگ رنگائی۔ چاکر سیوک بن پنہارا، پار برہم اپنی سیو کمائی۔ دین ذنی وچ ویکھے وگسے ویکھنہارا، پردہ پردیاں وچوں چکائی۔ سب داسا نچا کر پیارا، پریم پریتی نال جڑائی۔ غریب نمائیاں لیکھے لا آہارا، بھکھ بھوج لہج پھجج اکو رنگ رنگائی۔ سبجگ ست چلدی رہے دھارا، دھرم دی دھار اک وکھائی۔ جس ویلے چھبھی پوہ ستاراں ہاڑ دا آئے تیوہارا، سال بسالا اکو تھم ورتائی۔ پنج گرگھ سدا تیار کرن بھنڈارا، سیوا ست

سچ کمانیا۔ اندر کرے نہ کوئے ہنکارا، ہوئے وچ نہ کوئے رکھانیا۔ لنگر پکاؤن توں پہلاں پنج ویر ضرور لاؤنا جیکارا، بن جیکاریوں چپاتی ہتھ نہ کوئے سہانیا۔ ختم ہون توں بعد پھیر ایہو حکم دوبارا، بے جیکار دینا سنانیا۔ اچ توں ایہہ بھلنا نہیں ووبارا، دُھر دا حکم اک سنانیا۔ اُس ویلے ضرور حاضر ہووے نرنکارا، نرگن اپنی دیا کمانیا۔ جن بھگتو تہاڈا کھٹ نہ جائے بھنڈارا، بھرپور گھر گھر دے دکھانیا۔ ہر بھگتاں دیکھے سچا دوارا، سچ سنگھاسن سو بھاپانیا۔ جتھے نرگن دھار بیٹھا اوہ چوویواں اوتارا، جس نوں گر اوتار پیغمبر سیس نوانیا۔ اُس داسد شبدی شبد اشارہ، بنا شبد توں دوجا راگ نہ کوئے سنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمانیا۔ وشنوں کہے صاحب سنگر دا جتھے چلدا ہووے لنگر، لانگری سیوا پریم کمانیا۔ ہر دے اندروں گاؤن چار منگل، خوشی خوشی وچوں پرگٹانیا۔ کوئی گندی رکھے نہ انگل، صاف ستھرے سو بھاپانیا۔ سنگر دے لنگر دا کوئی مارے کدے نہ چُغلی چُغلی، ماڑا کہہ نہ کوئے سنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمانیا۔ جو لنگر وچ ہوون سیوادار، سیوا پریم نال کمانیا۔ کھوں کبچن سکے نہ کوئے اچار، رسنا پھک نہ کوئے رکھانیا۔ ایہہ سب توں وڈا ووبارا، جس نوں گر اوتار پیغمبر تھوڑا تھوڑا تھوڑا کر کے گئے چلائیا۔ وشنوں جوڑ کے ہتھ کرے نمسکار، سیس بندنا وچ نوانیا۔ ایہہ کھیل سچا سرکار، ہر نرنکار آپ دکھانیا۔ سنجگ وچ ست دھرم داست ہونا وبار، ووباری اپنا حکم درڑانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمانیا۔ وشنوں کہے دیکھو میرے صاحب دا لگدا بھوگ، بھوجن بنا بھجن بندگی توں پار کرانیا۔ سب توں وڈا ایہہ یوگ، جس دی جگیشتر بیٹھے اوٹ رکھانیا۔ ایس دی سب توں دکھری مَوچ، جو مَوچوڈ ہو کے دے پرگٹانیا۔ جس نوں لبھن چوڈاں لوک، لبھیاں ہتھ کسے نہ آنیا۔ جن بھگتو سب نوں ملے اوہ موکھ، جہنوں اٹل پدوی کہہ کے سارے گانیا۔ جس گرہ وچوں اک وار چھکيا اوہناں دے دیوے سنتوکھ، ست دھیر نال ملانیا۔ بھادیں بھگتی کرو جنم کوئی کوٹ، بنا پر بھ کرپا منزل چڑھن کوئے نہ پانیا۔ تہاڈا پریم سنگر دا پیار اتوٹ، شبد دی دھار کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی دھار پرگٹانیا۔ وشنوں کہے دیکھو صاحب دا سچ پکوان، پگی سب نوں دیاں کرانیا۔ جس گرہ وچوں چھک لیا اک وار وچ جہان، شک سنسا آگے رہے نہ رانیا۔ جن بھگتو متھے ٹیکن نالوں

لنگر دی سیوا مہان، مہما اکھ کھ نہ کوئے درڑا ئیا۔ ایہہ ریتی سب توں دکھری دسی سری بھگوان، بھاگ حصہ اپنا تہاڈے وچ پائیا۔ تھوڑا جہا اشارہ دتا کرشن کاہن، سدھے کن وچ سنا ئیا۔ دلدریا جس ویلے آیا میرا مہربان، مہربان مہربان پھیرا پائیا۔ غریب نمانے کو جھے کملے پار لنگھائے وچ جہان، جہالت وچ عدالت اپنی اک لگائیا۔ اُس نے سدھامیاں نام دسنا "سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان"، جس نوں سُن کے گرو اوتار پیغمبر سارے سپس نوں، ہتے تریلوکی ناتھاں نوں ایہہ بلیا نہیں دان، رام دی رام نے جھولی نہ کدے بھرائیا۔ پیغمبراں نوں دس کے شرع والا ایمان، عمل وچ دتا پھسائیا۔ گرو آں نوں دے کے گدی دادان، شداں دی صفت وچ لگائیا۔ پھیر سدیسہ دے کے اک جوان، گوہند گوہند آپ پرگٹائیا۔ جس ویلے آواں آپ ہو کے سوادھان، سو سوامی اپنا ویس وٹائیا۔ سنجگ دامارگ پھیر دساں مہان، مہما اکھ اکھ درڑا ئیا۔ چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شوڈر ویش دین مذہب ذات پات اوچ نیچ راؤ رنگ شاہ حقیر سنگر فقیر سب دا اکو کر پکوان، پکا ناتا سب دے نال جڑائیا۔ جن بھگتو گرو گھو گرو سکھو ویکھو کس بدھ دے نال تہاڈا بنایا ودھان، ودیا سمجھ سکے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ وشنوں کہے جن بھگتو جموں نوں نو چھٹانک نال لے کے جانی مشری، مسل گوہند دے دہرائیا۔ کیوں کلج دی دھار چڑھی سخری، سخر دی چوٹ ویکھ دکھائیا۔ گرو اوتار پیغمبراں دی لاہنی بے فکری، فقرہ اپنا نام سنا ئیا۔ جیہڑی کاہن کھیل کیتی غریباں نال متری، متر پیارا سب دا نظری آئیا۔ جیہڑی پوجا ہندی رہی جل دھارا وچ پتری، سو پڑکھ اکال پچھلی ریتی ساری دے مٹائیا۔ تہاڈی آتما تہاڈے وچوں نتری، صاف ستھری سو بھاپائیا۔ ویکھو پر بھ دا پیار نہ سمجھو جگت ہٹ والی وکری، پیسے والی قیمت نہ کوئے رکھائیا۔ جن بھگتو کلج دی دھار انت لہنا دینا کنا جگت مندر چھتر وچھتری، چھتی جگت دامالک نانک دے گواہیا۔ کسے وچ نہیں سکنی پتری، پتر کا سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ کسے سمجھ نہیں آونی ناڑ بہتری، بنا بہتر بھگت جہاں ملے نہ کوئے وڈائیا۔ کھ وچوں دھار لے سپت رکھیاں وچوں واسطہ پایا اتری، انیت اپنا دھیان لگائیا۔ بنا پر بھو توں کسے جھگڑا نہیں میٹنا شوڈر ویش براہمن کھتری، جھگڑا کوڑ نہ کوئے مٹائیا۔ جن بھگتو وشنوں کہے چھبی پوہ نوں سچ ہتھ نال سب نے بنھنی رکھری، ساریاں داناتا اکو وار اکو گھر دے بنائیا۔ امیر چند نے پتل دی لیانی کٹری،

رنگ نال لکھائیا۔ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، لکھیا ہووے خاص، خالص سب نوں دے جنائیا۔ شکر دی مورتی نظری آوے نال وانگ کیلاش، پربت داروہ سوہا پائیا۔ برہما چارے مکھ کھول چاروں گنت رکھے آس، آسا اپنی اک ودھائیا۔ وِشنوؤں دست بھنڈار اٹھائے ساتھ، تھال تلی اُتے لکھائیا۔ اندر جل دالے کے گلاس، خواجے نال مل کے سیس نوایا۔ سب دے اُتے پورن دا پورن ہوئے پرکاش، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ ٹھاکراں دا ٹھاکر اُتے ہوئے وِشواس، وِشیاں دا وِشا گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اپنا حکم ورتائیا۔ چھبھی پوہ کہے نو رنگ دے نو ہون پتھر، تیخ چار سوہا پائیا۔ نال گوبند دا ہووے ستھر، یارڑا تیخ ہنڈھائیا۔ سوہنگ لکھیا ہووے اکھر، ہاہاسے وچ چھپائیا۔ باہر بنیا ہووے چکر، سدرشن سوہنا روپ درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا دے بنائیا۔ چھبھی پوہ کہے ٹھاکر سنگھ تئاں ٹھاکراں ہونا ملاپ، پورب لیکھا لیکھ جنائیا۔ جنہاں دا دُرباشے نال ساتھ، رکھیاں دی رکھ پھول پھولائیا۔ اوہ سارے اٹھے کرنے آپ، آپ اپنی دیا کمائیا۔ تئاں کولوں کرا کے اک جاپ، جگ جیون داتا دے وڈیائیا۔ تریکوکی تون باہر جنہاں دا ساتھ، تہناں داترے گن ڈیرہ ڈھاہیا۔ دُرباشے دی منگ کرشن دا واک، کاہناں دا کاہن پور کرائیا۔ لہنا دینا چکائے ساکھیاں، سر اپنا ہتھ لکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔

★ ۱۳ اَسُو شہنشاہی سمت ۵ سنگت دے نوٹ گرداس پُر ★

جن بھگتو تہاڈی لیکھے لائی جنم دی فقیری، فقرہ اکو نام سنائیا۔ جیون مرن دی کٹ دِگِیری، منزل اکو گھر وکھائیا۔ تہاڈی غریبی وچوں بدل گئی امیری، شہنشاہ دے سوت ہو کے گھر شہنشاہ سوہا پائیا۔ پرہہ دا کھیل بے نظیری، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ جو یاد کیتا بھگت دھار دھار کسیری، کعبے توں پرے اکھ اٹھائیا۔ نگاہ ماری لالو دے کول آوونا نانک دا پاتشاہ اخیری، آخر اپنی کھیل کھلایا۔ جس دا میل اوس دی کرپا نال ہونا تقدیری، تقدیر سب دی دے بدلایا۔ چھبھی پوہ نوں بھگت بھگوان اکو رنگ رنگ دینا شہنشاہ حقیری، پاتشاہ وزیری مان وڈیائیا۔ سرب سنگت ستائی انچ دی لیانی اوہ زنجیری، جیہڑی

گوبند نے اگلی سال دی آيو وچ اپنے گل چھہایا۔ جس دی دھار ہر گوبند نے دسی میری پیری، پیر پیراں سو بھاپایا۔ نال دستار ہووے کشمیری، جموں والے ونڈ ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا دے مکایا۔ جن بھگتو تسیں آئے بھجے دوڑے، پریم پیار وچ وڈیایا۔ منزل اوس بہڑے، جتھے ملے دھردر گاہیا۔ تہانوں چٹھا کے جائے اپنے پوڑے، ادھ وچ نہ کوئے اٹکایا۔ میرے نال تہاڈے بنائے جوڑے، جوڑی دھردر گاہیا۔ تہاڈی کایا پھل نہ ہوون کوڑے، مٹھارس سب نوں دتا چکھایا۔ جس نوں چار جگ دے شاستر کہندے براہمن گوڑے، ایہو تہاڈا پاک تہاڈا پتا مایا۔ جیہڑا آدانت جیوت مرن اتم بہڑے، اپنے گلے لگایا۔ ویکھو اپنے من نہ کریو کوڑے، اندر وجدی رہے ودھایا۔ تہاڈے جنم جگ چو کڑی صاحب سنگر نال سدا نویں نکورے، چوڑاسی وچ نہ کوئے بھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اھوایا۔ جن بھگتو تہاڈا آونا ہويا منظور، لیکھا سب دا لیکھے پایا۔ درس کر کے اک حضور، حاضری اپنی لینی لگایا۔ تہاڈا صاحب بڑا مشکور، خوشی وچ اپنا رنگ رنگایا۔ تسیں سمجھیو نہ کدے دور، ہر ہر دے بیٹھا ڈیرہ لایا۔ چوڑاسی وچوں نترے وانگ کیور، سوگندھی دھردا نام بھرائیا۔ تہاڈی پریم محبت والی دھار بھرپور، بھانڈا بھرم بھو بھٹایا۔ تسیں ہن خوشی نال گھراں نوں جانا ضرور، یاد پر بھ دی نال رکھایا۔ سب دے تن مائی وجود مستک لا کے جاواں اوہ دھوڑ، جس دے نال دُرمت میل رہے نہ رانیا۔ سب دی آسا منسا کر کے پور، دیوے مان وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگت ادھارنا جس دا دستور، درس دے کے درس کر کے درس دا درس ترس وچ رکھایا۔

☆ ۱۳ اسو شہنشاہی سمت ۵ تیج بھان دے گھر سئی کیمپ جموں ☆

تیراں سو ستاسی ریشیو آہ لو سگن چھٹانک نو، باؤن دی آسانال ملائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ لیا بھوں، بھاؤنا سب دی کھوج کھوجائیا۔ سب نے تن جگ لیا سوں، آلس نندرا انت لینا چکائیا۔ لیکھا رہیا نہ میں ہوں، ہنگ ہنگتا دے تڑائیا۔ جگ جنم دے وچھڑے پکڑے باہوں، پاربرہم اپنی دیا کمائیا۔ کلجگ اتم کرے نیا، نیاکار اک اکھوائیا۔ ہر جن کدے نہ بھلے راہوں، رستہ وابستا اپنے نال رکھائیا۔ پڑکھ اکالا بنکے پتا ماؤں، پوت سپوتا گود کائیا۔ وقت سہنجنا ویکھو نال چاؤ، چاؤ گھنیرا اک سمجھائیا۔ ساچا ڈھولا ڈھر دا گاؤ، گھر گھبیر ہوئے سہائیا۔ وچھوڑا ہوئے نہ ڈھر درگاہوں، درگاہ ساچی میل ملائیا۔ پھڑ کے ہنس بنائے کاؤں، سوہنگ ہنسا مانک موتی چوگ چکائیا۔ سچ صاحب دے لاگے پاؤں، پاربرہم سر اپنا ہتھ کائیا۔ جو شاہو بھوپ وڈ شاہو، شہنشاہ شاہ اک اکھوائیا۔ تس سوامی بل بل جاؤ، جو دو جہاناں لئے ترائیا۔ نتھادیاں دیونہارا تھاوں، تھان تھنتر اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ مشری کہے میں لیکھا جانا پنڈت مسر، مینوں ودیا وچ بھٹکائیا۔ باؤن دا لہنا گیا نہ سر، یاد اکو اک ستائیا۔ جس سندیسہ دتا ویکھ کے چوٹی سخر، سخر چڑھ کے کھوج کھوجائیا۔ جس ویلے کلجگ چیلارو رہیا نہ متر، سجن متر نہ کوئے اکھوائیا۔ سرشی درشی بھرے چکڑ، کیچڑ بھری ہووے لوکائیا۔ چوراسی وچوں سکے کوئی نہ نکل، آون جاون پھند نہ کوئے کٹائیا۔ سرشی دھار ہووے پتل، پت پر میثور سپس نہ کوئے نوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرنی کار کمائیا۔ مشری کہے میں دیواں اپنی مثال، مسرا سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ جس ویلے باؤن آگے چھوٹی کتیا رکھیا تھال، دست دست وچ رکھائیا۔ نین رو کے کہا بال، بالی بڈھ وچ جنائیا۔ کچھ دس اگلا حال، حالت اگلی دے جنائیا۔ باؤن ہس کے کہا کلجگ کھیل انت مہان، مہما صفت نہ کوئے صلاحیا۔ سکھیاں دا دسے کوئی نہ کاہن، پیتا سرت رام نہ کوئے پرنائیا۔ پیغمبر دسے نہ کوئے نشان، سویمبر سچ نہ کوئے جنائیا۔ گرو دیوے نہ کوئے گیان، سنگر ست نہ کوئے ملائیا۔ اوس ویلے پرگٹ ہووے سری بھگوان، ہر کرتا ڈھر درگاہیا۔ جیہڑا تیراں سو ستاسی رکھیاں کھادھا پکوان، کچا پکا پیٹ کائیا۔ سارے کھا کے خوشی منان، چلن چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائی۔ مشری کہے جس ویلے رشی آئے کول، باؤن ول دھیان لگائی۔ باؤن پیا بول، کی ملیا بے پرواہیا۔ سارے ڈھڈ وجان وانگ ڈھول، ہتھ ہتھ نال ملائی۔ بل بھنڈارا دتا کھول، تے رشی مُنی دتے رجائی۔ بردھاتوں کی کریں مخول، مینٹوں سمجھ کوئے نہ آئی۔ اوس ہس کے کہا آہ ویکھو اپنا تول، ماشہ رتی نہ کوئے چڑھائی۔ اندر نگاہ مارو سب دے اندر پول، پر بھ دا درس کوئے نہ پائی۔ تہاڈا بنیا نہ کوئے وچول، وچلا بھینو نہ کوئے گھلایا۔ جنگلاں وچ تہاڈے نال وچدارول، رام ملن کوئے نہ پائی۔ تئیں سرب اچے انجھول، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھنئی۔ کی تہاڈی وست کوئی ایس ویلے پئی کول، مینٹوں دیو دکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائی۔ باؤن کہا کی بل دوارویوں ملیا سنگن، سگلا دیو جنائی۔ کس پیار وچ ہووے مگن، مستی نام چڑھائی۔ کس بدھ مٹاؤ اگن، اگنی تت جلائی۔ کس سوامی بلو سجن، میلا سچ سُبھائی۔ کس لیکھے لاؤ بدن، اپنا آپ گوائیا۔ کس پیار دی چاڑھو رنگن، دُرمت میل دھوائیا۔ کیوں پنڈیوں ہوئے نگن، کیوں دھوڑی خاک رمائی۔ کیوں نہیں دیکھے لگے جگن، اندھ اندھیر نہ کوئے مٹائی۔ کیوں میرے کولوں لگے سنگن، مینٹوں دیو سمجھائی۔ سارے بولن لگے بچن، ساڈے نیتر نین نین شرمائی۔ ساڈے اندر ناد نہ وجن، دُھنی ناد نہ کوئے الائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائی۔ سارے کہن ساڈے خالی ہتھ، ہتھیلی اُتے نہ کجھ لکائی۔ نہ ملیا پُرکھ سمرتھ، نیتر درس کوئے نہ پائی۔ نچ نیتر کھلی نہ اکھ، لوچن ملے نہ کوئے وڈیائی۔ رسنا نال نہ ہووے جس، صفتاں وچ صلاحیا۔ جنگلاں وچ کر کے ہتھ، بیٹھے ڈیرہ لائی۔ بل سندیسے اُتے آئے نٹھ، بھجے واہو داہیا۔ اسمیدھ یگ دا ویکھ اکھ، اپنی لئی انگڑائی۔ کھادھا پیتا جھٹ، دچھنا ہتھ نہ کسے پھڑائی۔ ہن پچھے چلے ہٹ، اپنا کجھ بھوائیا۔ باؤن نے رُپ بدلایا جھٹ، سروپ انوپ درسائی۔ ساریاں دے ہر دے لایا پھٹ، تیر انیالا اک لگائی۔ جاں تکیاں تے سب دے وسے گھٹ گھٹ، بڈھا بیٹھا ڈیرہ لائی۔ جاں اشارہ کر کے جھٹ، جوت جگے لٹ لٹ، نور نورانہ ڈگمگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائی۔ رشی ویکھ ہوئے حیران، حیرانی اندر اپنا آپ پرگٹائی۔ براہمن بڑا شیطان، سانوں رہیا بھرمائی۔ کچھ بولے نہ نال زبان، اشارے سر نال درڑائی۔ ساڈے ول نہ کرے دھیان، اُنگلاں زمیں اُتے

گھسائیآ۔ ساڈے آواز دتی وچ کان، دُھن دتی اُچائیآ۔ جھٹ تیر ماریا بان، سوئی سُر ت اُٹھائیآ۔ جھٹ دے کے نُور مہان، اندر کیتی رُشائیآ۔ مکھوں لگے گان، تیری بے پرواہیا۔ باؤن نے اپنی گودڑی وچوں کڈھ کے دان، داتا ہو کے دتا ورتائیآ۔ آہ لو نو کوُجے تہاڈا نو کھنڈ پر تھی دا پین کھان، ترسنا جگت والی گوائیآ۔ اک تھم دتا فرمان، فُرنے وچ درڑائیآ۔ تریتا دواپر پر بھو دے گھر رہنا مہمان، سچھنڈ ساچے ڈیرہ لائیآ۔ کلجگ انت پھیر بنا انسان، پنجاں تتاں والا ویس وٹائیآ۔ پرگت ہووے سری بھگوان، پاربرہم اپنا پھیرا پائیآ۔ تہاڈی چوڑاسی وچوں کرے پچان، بے پچان آپ جگائیآ۔ مٹھارس دے کے پین کھان، تہاڈی ترسنا دئے بُجھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیآ۔ رِشیاں کہا ایہہ کی سانوں دتی دات، سچ دے سمجھائیآ۔ باؤن کہا ایہہ میری سوغات، جیہڑی جگ جگ بھگتاں آپ ورتائیآ۔ جس ویلے کلجگ ہوئی اندھیری رات، ایسے نال تہاڈا ناتا لئے جڑائیآ۔ تسیں اوس دے ہوئے اوہ تہاڈا بنیا ساک، سگن اپنا آپ پوئیآ۔ تہاڈی اکو کر کے ذات، جنم جنم دا گیڑ کٹائیآ۔ ایہہ میرا گھ واک، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیآ۔ پورا ہووے پر تھی آکاش، شہادت گگن دئے بُھگتائیآ۔ تِساں اک تے رکھنا وشواس، جو وشو دا لہنا دئے چُکائیآ۔ تہاڈا نُور کر پرکاش، جوت اپنی ڈمگائیآ۔ چھوٹی نئی پتی دا ہووے ساتھ، جنم کرم دا لیکھ نال رکھائیآ۔ دوندر سنہری رنگ دی پہن پوشاک، چھبھی پوہ نوں تہاڈا ساتھ بنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیآ۔ مشری کہے رِشیو چھبھی پوہ وقت سہاؤنا، سوہنی خوشی بنائیآ۔ اک اک کوُجا سب نے نال لیانا، خالی وچوں نہ کوئے جنائیآ۔ دُوجا دھار دا دھرم رکھاؤنا، در در ملے وڈیائیآ۔ صاحب سنگر بھیت چڑھاؤنا، وقت نو دس سہائیآ۔ اک اک دارنگ رنگاؤنا، مایا متا موہ چُکائیآ۔ اگلا لیکھا پھیر سمجھاؤنا، پاربرہم پڑدا دئے اُٹھائیآ۔ ہن سب نوں ایہہ پرساد کر کے ورتاؤنا، چھوٹا موٹا حصہ سب دی جھولی پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دا نگر ساچا اک سہاؤنا، سوہنا اپنا تھم ورتائیآ۔

☆ ۱۴ اَسُو شہنشاہی سمت ۵ چیلہ سَنگھ دے گھر سئی کیمپ ☆

رِشیو چھبھی پوہ نوں لے کے آؤنی نشانی، نشانہ پچھلا نال ملایا۔ تہاڈی لیکھے لگے بھگتی دی قربانی، بھگون اپنی دیا کمایا۔ باؤن دھار لکھی ہووے پیشانی، مستک سو بھا پانیا۔ سب دی ہووے ترل جوانی، بردھ بال اِکو رنگ سمایا۔ صاحب سَنگَر جان جانی، جانہار ویکھ وکھایا۔ اک قلم لیانی نال کانی، کائنات ویکھے تھاوں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمایا۔ رِشیو مستک لکھے ہون تن اکھر، باؤن سو بھا پانیا۔ اک یارڈے دا ہووے ستر، سچ ساڈھے تن ہتھ وڈیایا۔ اک ہووے نال گو بند پتر، تابعداری جس دے وچ دے سمجھایا۔ ڈھائی رتیاں لیانا عطر، جیہڑا بل باؤن بھیٹ کرایا۔ انتر پڑھنا سو ہنگ منتر، رسنا جھوانہ کوئے ہلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمایا۔ رِشیو اک لیانا کُنڈل، کُنڈلیاں پچھلیاں ویکھ وکھایا۔ جس وچ ڈھائی وار پئے کَنجھل، ڈھائی قدم دا لیکھ چُکایا۔ سو ہنا رُپ ہووے سندر، نین بل اکھ اُٹھایا۔ نال سار ہووے کُنڈن، کَنچن وڈ وڈیایا۔ لیکھا جانے نین موڈھن، پاربرہم پر بھ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا گھر وسایا۔ رِشیو باؤن دھار مستک بدھی ہووے پٹی، رنگ چٹا سو بھا پانیا۔ دوہاں سریاں توں نکھی ہووے کٹی، نوکدار وکھایا۔ سب نے اِکو جہی کر کے آؤنا متی، کوڑی کرپا باہر کڈھایا۔ کیسر کول رکھنا اک اک رتی، جو پر بھ دے اگے بھینا دینی کرایا۔ اک کچی روئی دی رکھنی وٹی، نو اِنچ وچ لمبایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بخشہار اک سرنا یا۔ رِشیو نوواں نے مستک لا کے آؤنا دھوڑی، لاینیاں تن تن بنایا۔ پچھے گچی وچ کیتی ہووے جوڑی، سپس پگ نہ کوئے رکھایا۔ مت اندر ہووے نہ موڑھی، مورکھاں کولوں پلا جھڈایا۔ سوا سیر کٹ کے لیانی چوڑی، چار گھر مل کے لین بنایا۔ میری رکھنی وچ حضور ی، حاضر ہو کے سپس نوایا۔ کھوں کہنا بھکھیاں دی بھکھ کرو دُوری، دریاں درد مٹایا۔ غریباں مان دینا ضروری، ایہہ تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمایا۔ رِشیو نو لیانے منکے اوہ، جیہڑے باؤن تھانوں دتے وکھایا۔ جنہاں دے آر پار ہووے لو، لوئن اک نال تکایا۔ ایہہ لیکھا چھبھی پوہ، پاربرہم پر بھ دے وڈیایا۔ تہاڈے

اندر رُوپ وساؤنا سو، ہنگ برہم اپنا گھر بنایا۔ جگت ناتا توڑ کے موہ، مُجبت اِکو نال رکھایا۔ چار جُگ دے وِچھڑیاں اپنے نام وِچ لئے پرو، پروہتاں دا جھگڑا دئے جھڈایا۔ اِک دے اِک رُوپ جانا ہو، اِک دا اِکو گھر سو بھاپایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا لئے ملائیا۔ رِشیو اِک اِک جیب وِچ پا کے لیانی رسی، نو نو اِنچ لمبایا۔ جیہڑی باؤن تہانوں دھار دسی، دہ دشا دھیان کرایا۔ اوس کہنا پنا پر بھوتوں کوئی کٹے نہ چوڑا سی چار لکھ اسی، گر اوتار پیغمبر اوسے نوں سپس نوایا۔ سو پُرکھ اکالا کھج انت آئے سمر تھی، صاحب سنکر پھیرا پائیا۔ تہاڈا لیکھا مُکاوے ہتھو ہتھی، اوہی نکی رسی دئے گواہیا۔ اگے پریم پریتی دھار ہووے پگی، پکوان کھا کے بھگوان تہاڈا شکر منایا۔ نال آٹا لیانا سواوٹی، وکھرا اِکو تھان بندھایا۔ وِچ رکھے سو ت دی اٹی، تند موئی نال جڑایا۔ پھیر ہندسے لکھ کے چھتی، تن چھ سو بھاپایا۔ ایہہ کھیل کملاپتی، پت پر میثور دئے جنایا۔ لہنا دینا سب دا وکھاوے اٹھیں، آخر اپنا رنگ رنگایا۔ اِک گرکھ پریم پیار مُجبت والی بنی ہووے سکھی، ہار شنگار جو بن ونا آپ پرگٹایا۔ ستائی پوہ نوں ایہہ کھیل کرنی اچھی، اچھی طرح دئے جنایا۔ دھرم دھار دی گولی ست سرُوپ وِچ پھرے نسی، نر نرائن اپنا پڑا لاپیا۔ چیل سنگھ نے پھڑی ہووے ہتھ وِچ لکھی پٹی، جس دا لیکھ ہووے پٹے والا دُھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کماپیا۔ رِشیو دیکھو اپنا راہ، رستہ اِک وکھایا۔ تہاڈا سگن بنے گواہ، شہادت اِک بھگتایا۔ تہاں گرکھاں مستک لا کے آؤنی سواہ، چھبی پوہ رین سو بھاپایا۔ مکھوں کہنا توں ہی پتا توں ہی ماں، دوجا نظر کوئے نہ آپیا۔ اوم لکھیا ہووے اُتے سبئی بانہہ، کپڑتن نہ کوئے چھہایا۔ تہاں گرکھاں ہتھ وِچ مورتی پھڑی ہووے گاں، اُچی کڈھ کے سب نوں دین وکھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، لہنا دینا سب دا ویکھے تھاون تھان، تھان تھنتر ہر گھٹ پھول پھولایا۔

☆ ۱۴ اَسُو شہنشاہی سمت ۵ نندو شاہ دے گرہ سئی کیمپ ☆

رکھو پنا رِشوت توں پر بھ سدا، لالچ جگت نہ کدے دکھائیا۔ لال رنگ دا گناسب نے ہووے بدھا، بندھن آگے نہ کوئے رکھائیا۔ انتم کہنا پر م پُرکھ پر ماتم لدھا، ہر داتا دُھر درگاہیا۔ جو سچ سرنائی لگا، لگ ماتر گیا گائیا۔ بچھلا آگے سواریا آگا، اگلا پندھ مکائیا۔ باؤن دا قول کھجگ انتم کیتا نہیں دغا، لہنا سب دا ویکھ دکھائیا۔ نام خُماری دے کے مدھا، مدُھر دُھن اپنا راگ سنائیا۔ ایہہ اوہ سُنھنجی جگہ، جتھے سپت رکھی بہہ کے اپنا آسن گئے لائیا۔ سکھوں نو وار کہا ساتھوں ہوئیں نہ کدے آگے، وکھ رہن کدے نہ پائیا۔ اپنے پیار دا دیویں مزہ، مذاق وچ نہ کوئے رکھائیا۔ سیس آوے کدے نہ قضا، قتل کرے نہ کوئے لوکائیا۔ سد چلیئے تیری وچ رضا، رحمت اپنی دینی کمائیا۔ جس دی سمجھے نہ کوئے وجہ، وضاحت نال دے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ سپتس رکھیاں کیتی عرضوئی، عرض اک سنائیا۔ تیرے در بن تیری کرپا ملے نہ ڈھوئی، سر ہتھ نہ کوئے ٹکائیا۔ تیرا نام دروہی دروہی، چوہہ یاراں گئی سنائیا۔ جس ویلے کھجگ انتم پت سب دی کھوئی، خالص نظر کوئے نہ آئیا۔ اوس ویلے مُجبت وچ آتما جائے نہ موہی، میلا میل نہ کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ سپتس رکھیاں مُٹھی لے کے راکھ، نو تن بدن سہائیا۔ مکھوں دتا آکھ، آخر دھیان لگائیا۔ جس ویلے ست دھرم دی رہے کوئی نہ شاخ، شناخت پر بھو نہ کوئے کرائیا۔ اوس ویلے صاحب سَنگر آؤنا آپ، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دسنا چا، آتم پر ماتم وجے ودھائیا۔ سچ سَنگھاسن بیٹھا ساکھیات، ست سوامی سو بھاپائیا۔ سپتس رکھیاں لیکھ دسیاتے لکھیا بن قلم دوات، اکھرا اگلا نال دکھائیا۔ سمت شہنشاہی پنج چھبھی پوہ دی ہونی رات، راتی رتڑی آپ سہائیا۔ جس ویلے نو رنگ دی پہنی پوشاک، نو جو بن روپ بدلایا۔ جن بھگتوں سب نے منگنی دات، پر بھ آگے جھولی ڈھاپیا۔ اک دا اک بھٹا کرنا آپ، مایا ممتا مایا سنگ رکھائیا۔ اسیں اوس ویلے حاضر ہو کے ویکھانگے ساکھیات، تہاڈے پچھے کھلو کے اپنی اکھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ سچ پوشاک دی ست سچ بھٹا، اک اک سیس نوائیا۔ سنجگ وچ اک دا اک ہووے کسے نہ بیٹا، اک

دا اک دے وڈیا نیا۔ گر اوتار پیغمبراں دار کھے چیتا، چیتن سب نوں دے کرائیا۔ ایہہ گو بند دا انتم پُری اند دا لیکھا، گر کھیاں گیا جنا نیا۔ تسیں مینوں کھندے دس دسمیشا، دہ دشا دا مالک دُھر درگا ہیا۔ میرا پُرکھ اکال میرا نر نریشا، نر نرائن اک اکھوائیا۔ جس نے کھیل کرنا دیش بدیشا، دو جہاناں پڑا لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی رہے ہمیشہ، جگ جگ نیت نوت اپنا کھیل وکھایا۔

★ ۱۴ اَسُو شہنشاہی سمت ۵ گوڑا رام دے گرہ سئی کیمپ جموں ★

رشیو تہاڈی جنم کرم دی اکو راسی، پچھلی اکو جھولی پائی۔ اکو دوار دے بنا واسی، اکو گھر ملے وڈیا نیا۔ اکو پوری کرے سب دی آسی، اکو ترسنا دے گوائیا۔ اکو پر میثور ہووے ساتھی، دوجا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ جیہڑی باون پشت پناہ دتی تھاپی، مہر نگاہ اٹھایا۔ سندیسہ دتا جس ویلے آوے کملا پاتی، پت پر میثور پھیرا پائی۔ جنم کرم دے تار دیوے پاپی، پتتاں کرے صفایا۔ سو پورا کرنا بھوکھت واکی، واقف کار ہو کے کھوج کھوجایا۔ تہاڈا لہنا دینا باقی، باقاعدہ اپنا کھیل وکھایا۔ وقت سہاونا سہنجی راتی، چھبھی پوہ رنگ رنگایا۔ کتھا کہانی لئے واچی، واچک ہو کے پھول پھولایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، اپنی دھار دا بن پر تاپی، پرت کے اپنا تھم ورتایا۔

★ ۱۴ اَسُو شہنشاہی سمت ۵ شو سنگھ دے گرہ سئی کیمپ جموں ★

رشیو تہاڈی پیریں پا کے آونا کھڑاواں، دوسر جوڑا چرن نہ کوئے چھہایا۔ سچ دوارے بچنا نال چاواں، چاؤ گھنیرا اک وکھایا۔ پتراں نال پیار کردیاں آون ماواں، رسنا بُرا کہہ نہ کوئے سنایا۔ ہوئے کے وچ بھرے کوئی نہ ہاوا، ہائے کر نہ کوئے سنایا۔ سب دا بھار کرنا ساواں، استری مرد اکو رنگ

رنگا گیا۔ جنم کرم دا خارج ہونا دعوا، لیکھا پورب دے لکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ہر کرتا آپ اکھوایا۔ رشیو سچ پریم دا جوڑنا رشتہ، بھگت بھگت نال وڈیایا۔ کلجک بدل دینا آہستہ آہستہ، سنجگ سچا راہ درسایا۔ نیتز نیر وہاوے اجرائیل فرشتہ، نیتز نین اکھ اٹھایا۔ سچ تیوہار لیکھے لگنا پر وٹھا، پاربرہم پر بھ دے مان وڈیایا۔ دین دُنی دا اک درساون ایشا، ایشٹ گردیو سوامی سو بھاپایا۔ من رہے نہ کوئے بھر شتا، دُرمت میل کرے صفایا۔ سب دا پکا ہووے نچا، چنتا چکھا نہ کوئے جلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، سر اپنا ہتھ لکایا۔ رشیو ہر ہر دے دینا اشارہ، شبدی سنگر آپ جگایا۔ ماہی ویکھنا بھگت دوارا، دوارکا واسی سو بھاپایا۔ نرگن دھار دے نظارہ، نر ویر نظریہ آپ بدلایا۔ کلجک کوڑ دتے کنارہ، کوڑی نیا میٹے تھاوے تھانیا۔ ست دا سچ ہووے جیکارا، بے جیکار کرے لوکایا۔ پُرکھ اکال دین دیال جوتی نور کرے چنتکارا، چمک اپنی اک پرگٹایا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ دکھائے سچ گھر بارا، گرہ مندر اکو اک وڈیایا۔ کرے کھیل چوویاں اوتارا، جس نوں جنمے کوئی نہ مایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، سچ مارگ اک پرگٹایا۔ سچ دامارگ دتے راہ، رہبر اکو نظری آئی۔ جس نوں پیغمبراں لاشریک کہا خدا، خدی تکبر ڈیرہ ڈھایا۔ جلوہ گر نور رشنا، عالمین بے پرواہیا۔ جس نے کوڑی صفا دینی اٹھا، موہ وکارا ڈیرہ ڈھایا۔ ایکا کلمہ دے درڑا، کائنات کن کرے پڑھایا۔ ایکا سیس جگدیش سجدہ دے سمجھا، صاحب سلطان پڑدا لاہیا۔ اکو در ہوئے ادا، آداب اکو اک جنایا۔ واحد نور آپ چمکا، وعدہ پچھلا پور جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، سچ دوارے سو بھاپایا۔ سچ دوارا اک سہنجنا، ہر سو بھاؤنت سہائے۔ کرے کھیل درد دکھ بھے بھنجنا، پاربرہم بے پرواہے۔ جو آد جگادی اک نرنجنا، جوتی جاتا ڈگمگائے۔ چار ورنناں بنے سنجنا، سگلا سنگ رکھائے۔ چرن دھوڑی دیوے مجنا، دُرمت میل دھوائے۔ دیناں مذہباں دتے اگنی بندنا، ڈنڈاوت سجدہ اک درسائے۔ دوجا در پئے نہ منگنا، گرہ گرہ لکھ نہ کوئے جگائے۔ سچکھنڈ دوارا سب نے منگنا، جتھے نرگن نور جوت رشنائے۔ شبد انادی ناد وبتنا، دُھن اگنی راگ الاہے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پڑدا آپ اٹھائے۔ سچ دا پڑدا کھولے آپ، ہر وڈا وڈ وڈیایا۔ ٹوں میرا میں تیرا کرنا جاپ، آتم پر ماتم رنگ

رنگا نیا۔ ترے گن مایا کوڑ کلپنا میٹے پاپ، اگنی اگ بُجھانیا۔ نرگن سرگن دیوے ساتھ، سگلا سنگ رکھانیا۔ جس دا راہ تکلے گئے تریلوکی ناتھ، لو آں پُریاں باہر اکھ اٹھانیا۔ سو سرشی درشی میٹے سنتاپ، سنساروگ دے گوانیا۔ نرگن دھار پرگٹ ہووے لوک مات، دھرنی دھرت دھول کرے رُشانیا۔ بھگت سہیلے کھول جاگ، جاگرت جوت کرے رُشانیا۔ دین دُنی دا بدل سماج، سمگری اکو اک ورتانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پتت پاپیاں کر کے پاک، پُنیت اپنے وچ رکھانیا۔

★ ۱۴ اَسُو شہنشاہی سمت ۵ کرپال سنگھ دے گرہ سئی کیمپ ★

وِشنوں کہے میں تکیا کھیل وِشیش، وِشو دا پڑدا دتا اٹھانیا۔ سنگھاسن تکیا اُپر شیش، آسن ابناشن دتا اٹھانیا۔ دھارا پٹی گنیش، شکر رنگ چڑھانیا۔ سیوا ویکھی ہمیش، جگ جگ جوگ کمانیا۔ سچ در دا بن درویش، در ٹھانڈے لکھ جگانیا۔ تُوں مالک اک نریش، نر نران تیری سرنا نیا۔ کلجگ انتم تیرا ویس، اولڑا سو بھاپانیا۔ بھاگ لگا ماجھے دیس، دِسنترو بے ودھانیا۔ سچ دھار دا لکھا لیکھ، لیکھا پچھلا رہیا مٹانیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرے اتوں ہوئے کھیت، سر سکیا نہ کوئے اٹھانیا۔ تیرا سمجھ نہ سکیا کوئے بھیت، بھوت بھوکھت کال دے گواہیا۔ میری نمو نمو آدیس، سپس جگدیش جھکانیا۔ لہنا تک دس دسمیش، تیرے چرن دھیان رکھانیا۔ جھکڑا گنا ملا شیخ، پیغمبر دین گواہیا۔ تیرا اگم اک سندیس، دو جہان و بے ودھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، تیرا حکم شبد بدیش، جس دانانک ویدی دھیان لگانیا۔

★ ۱۴ اَسُو شہنشاہی سمت ۵ بی بی ویرودے گرہ سئی کیمپ ★

وِشنوں کہے میری وِشال اچھا، نراچھک تیتوں دیاں جنانیا۔ تیرے پیار دی ملے بھکھا، بھکھک جھولی دینی بھرانیا۔ جیہڑا پچھلا سماں متھا، انت متھن دے لوکانیا۔ باقی رہیا کوئی نہ حصہ، حصیداری نہ ونڈ کرانیا۔ تیرا اگلا دسدا اگنی وِشا، جس دا پڑدا نہ کوئے اٹھانیا۔ کی کھیل ورتنا دہ وِشا، دو

جہاناں دے درڑائیا۔ کی لیکھ انوکھا لکھا، پیغام اک پرگٹایا۔ کس بدھ کلج لاہنی وکھا، وکھ امرت روپ بنایا۔ جھگڑا مکاونا وڈا نکا، نر نرکار ہو سہایا۔
 دین دُنی دا بن کے پتا، پت پر میثور سو بھا پائیا۔ دھرم دی دھار کیٹری رتا، رت رتوت کرے کون صفایا۔ میرے صاحب تیرا ہتا، ہتکاری نظری آئی۔
 جگت جیو نہ رہے دوچتا، چیتن سب نوں دینا کرایا۔ کلج آئیوں کارن جس نوتا، سدھارن اپنا راہ وکھایا۔ جن بھگتاں ہتھ رکھنا پٹھا، پشت پناہ لکایا۔
 نام رس دے کے مٹھا، اگنی اگت بھجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں
 بھگوان، انت اخیری سب دا کڈھنا سٹا، سٹے بازی جگت رہے نہ رایا۔

★ ۱۴ اسو شہنشاہی سمت ۵ پرکاش سنگھ دے گرہ سئی کیمپ ★

ویشنوں کہے پر بھ و شو ادھاری، آدانت اک اکھوائیا۔ جگ جگ جن بھگتاں تیج رہیا سواری، ننت ننت ہوئے سہایا۔ ساچا دیوے نام ادھاری،
 گن ندھانا دیا کمائیا۔ جس داراہ تکدے پیغمبر گر اوتاری، شکر برہما دھیان لگایا۔ کلج انتم آئے اُس دی واری، وارث ہو کے ویکھ وکھایا۔ چار جگ دا
 لہنا ویکھے غداری، گداگر اپنا پنڈھ مکائیا۔ کلج کوڑی کریا میٹے ڈراچاری، ڈرمت میل دھوائیا۔ ہوئے ہنگتا گڑھ توڑے ہنکاری، ہنگ برہم اک سمجھایا۔
 بھگت سہیلے جاوے تاری، گر چیلے پار کرایا۔ ساچا بخش پریم بھنڈاری، بھنڈارا دھر دا اک ورتایا۔ نکھٹ نہ جائے وچ سنساری، اتوٹ اتٹ آپ کرایا۔
 لیکھا جانے اپنی دھاری، دھرنی دھرت دھول سو بھا پائیا۔ جس نوں نیا نہہکنک اوتاری، سو کل کلکی اپنا ویس وٹایا۔ کوٹن کوٹ کوٹ میری نمسکاری،
 نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، چرن کول
 جاواں بلہاری، بل بل اپنا آپ کرایا۔

☆ ۱۴ اُسُو شہنشاہی سمت ۵ بی بی اندرو دے گرہ سئی کیمپ جموں ☆

وِشنوُن کہے جن بھگتو وِشو کرو وِچار، وِشن برہما شو نال ملائیآ۔ بنا صاحب سَنگَر توں کوئی نہ اترے پار، اتر پورب پچھم دکھن ویکھ وکھائیآ۔ مانس جنم سکے نہ کوئے سوار، پوڑاسی پھاسی نہ کوئے کٹائیآ۔ میلا ملے نہ سچ دربار، درگاہ ساچی نہ کوئے دکھائیآ۔ ناتا کوڑ جگت سنسار، مایا متا موہ ہلکائیآ۔ جس نے سرِشٹی درِشٹی کیتی گرفتار، جگت شاستر سکے نہ کوئے جھڈائیآ۔ جس اُتے کرپا کرے آپ نرنکار، نرویر ہوئے سہائیآ۔ اُس دا لہنا دینا آون جاون گیڑا دئے نوار، جوئی جوُن نہ کوئے بھوئیآ۔ سو مالک خالق پرتپالک لئے اوتار، سنت سُہیلے انگ لگائیآ۔ جس نوں جھکدے گرو اوتار، پیغمبر سجدہ سپس جھکائیآ۔ سو سوامی انترجامی تہاڈی پاونہارا سار، مہاسار تھی اپنا پھیرا پائیآ۔ تِس چرن کول سدا نمسکار، نمکھ نمکھ اپنا آپ کٹائیآ۔ جو کلج اتم دیوے نام ادھار، عدل انصاف اک کمائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوُن بھگوان، دین دنی دا بن سکدار، فرمانا دھر دارانا اک سٹائیآ۔

☆ ۱۴ اُسُو شہنشاہی سمت ۵ پچھن سنگھ، کلونت سنگھ، کھیم کور دے گرہ سئی کیمپ جموں ☆

وِشنوُن کہے میں صلاح کیتی نال کچھی، لکشمین سیتا رام نال مل کے خوشی بنائیآ۔ اٹھ کھیل ویکھ دکھن پچھمی، لہندے اپنی اکھ اٹھائیآ۔ عیسیٰ موسیٰ محمد جو دھار دسی رسمی، جگت اشارے وِچ سٹائیآ۔ سب دا بھيو چکا ونا اسمی، اعظم ناظم اک پرگٹائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیآ۔ کچھی کہے میرے صاحب وِشن، وِشو ویکھ دکھائیآ۔ جو اشارہ دے کے گیا کرشن، ارجن سینت نال درڑائیآ۔ مینٹوں انت لچھن اوہو دسن، چاروں کُنٹ نظری آئیآ۔ مان رہیا نہ کسے پتن، پتا پوت نہ گود سہائیآ۔ پر بھو دا نام ٹکيا اوتوں لگا وکن، دھرم دی دھار نہ کوئے جنائیآ۔ سرِشٹی درِشٹی بھری وکھن، امرت رس نہ کوئے چکھائیآ۔ کوڑی کرپا وِچ سادھ سنت لگے لٹن، دُرمت میل نہ کوئے دھوئیآ۔ دین مذہب

لگے پٹن، نیتز رو رو رہے گر لائیا۔ ویلا وقت آئے نہ کوئے نجھن، گرو اوتار پیغمبر بیٹھے پلو جھڈائیا۔ ساچی سکھیا چار ورن موئل نہ سکھن، اٹھاراں برن پئی دھائیا۔ نو کھنڈ پر تھی دے متھن، دیپ ست نہ کوئے چترائیا۔ مایا متا وچ پس، باہر سکے نہ کوئے کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کرے کھیل ڈھر دا ہر، ہر کرتا آپ سمجھائیا۔ وشنوں کہے کچھی نہ کر تکرار، نمرتا وچ سیس نوایا۔ اوہ ویکھ پیغمبر ادا اقرار، اقرار نامہ رہیا جنایا۔ جس اُتے صاف لکھیا امام ااما آونا سکدار، نور نورانہ نور الاہیا۔ جس نوں سجدے کرن سدا جگ چار، پیغمبر نبی رسول سیس نوایا۔ اُس دا کھیل ہونا اپار، اپر پر ہو کے آپ کرائیا۔ کلج کوڑی کرپا کرے خوار، کھاری متا سیس نہ کوئے اٹھائیا۔ دین دُنی ویکھے ڈراچار، و بھاریاں پڑدا دے چکائیا۔ پرگٹ ہو کے آپ نرنکار، نرویر اپنی کار کمائیا۔ سچ سندیہ دے کے اگم اپار، الکھ اگوچر کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر داور، دھرم دوارا اک سہائیا۔ وشنوں کہے ویکھ پیغمبر ادا لیکھا لیکھ، الف یے ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ کی سندیہ دتا دسمیش، گوہند شبدی بچن الاہیا۔ کس بدھ پاربر ہم پر بھ کرنا اپنا ویس، جس ویلے ویسواروپ ہوئے لوکائیا۔ ثابت رہے نہ کوئے ملا شیخ، اولیا غوث قطب نہ کوئے ونڈائیا۔ پنڈت پاندھا دے کوئی نہ نیک، مایا متا موہ ہلکائیا۔ گرن تھی پن تھی پھرن بھجے مارے پیٹ، پٹنے والا نظر کسے نہ آئیا۔ مھم نام بانی دا کلج وچ بھجے جائے ریٹ، بن پیسپاں توں پر بھ دانام نہ کوئے دھیائیا۔ چار جگ دے شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان ہٹاں وچ وچ، بانیل تریت گرو گرن تھ ٹکلیاں اُتوں وکائیا۔ ست دارہے کوئے آدیس، سجدہ سیس نہ کوئے نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ایکا ہر، ایکنکار اپنی کل ورتائیا۔ کچھن کہے میں لہندی دشا ماریا دھیان، پنا اکھاں اکھ اٹھائیا۔ میتوں شرع دسی شیطان، شریعت کرے لڑائیا۔ ثابت رہیا نہ کسے ایمان، عمل حق نہ کوئے کمائیا۔ دین دُنی ہوئی بے ایمان، بیوہ روپ خلق خدائیا۔ اسم اعظم نظر نہ آیا اسلام، عالیشان تیرا در نہ کوئے سہائیا۔ مایا متا موہ ویکھیا طوفان، کرپا کوڑ گریار ہلکائیا۔ ڈھندھوکار ہو یا زمیں اسمان، تارا چند دے گواہیا۔ چوڑاں طبق روون گرلان، ہائے اُف تیری دھائیا۔ ساچا دے نہ کوئی مسلمان، مسلسل تیرا کلمہ نہ کوئے جنائیا۔ صدی چوڑھویں ویکھ آن، حضراتاں دے حضرت حضور پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، در

ٹھانڈے منگ منگایا۔ کچھن کہے پھر تک، ہتھ پیشانی اُتے رکھایا۔ پُرکھ اکلا سب دا پورا کرے حق، حقیقت دیکھے تھاؤں تھانیا۔ اتم لہنا رہے نہ وِج شک، شکوہ سب دادے مٹایا۔ پیغمبر گئے تھک، منزل منزل قدم ڈکایا۔ آگے تھم سُننا چاہندے یک، یکطرف دھیان رکھایا۔ کس بدھ پروردگار سا نچھلیا پچھلی کرنی کرے پھک، آگلا تھم اک پرگٹایا۔ دین مذہب توں پنا کھول کے اپنا ہٹ، نام ندھانا دے ورتایا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی رہے کوئی نہ وٹ، جھگڑا مذہب نہ کوئے لڑایا۔ سب نوں جوتی نور درسائے لٹ لٹ، شاہ سلطان ڈمگایا۔ اکو نام کلمہ سارے لین رٹ، رٹا مکے کوڑ لوکایا۔ ساچا لاہا لین کھٹ، کھٹا اور نہ کوئے رکھایا۔ جو مالک وسن والا کھٹ کھٹ، جلوہ گر نورِ لاہیا۔ اوہ لہندی دِشامارن والا پھٹ، پھٹ کرے تھاؤں تھانیا۔ کچھی پئی ہس، تالی بن ہتھاں دتی وجایا۔ وِشنوؤں ایہہ کھیل پُرکھ سمرتھ، جو سب دا پتا مایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، آد جگادی مہا دسی اکھ، کتھن توں باہر کتھا اپنی اک جنایا۔

☆ ۱۵ اَسو شہنشاہی سمت ۵ وکیل سنگھ انگریز سنگھ دے گرہ سیمی کلاں ☆

جن بھگتو تساں اندروں رہنا سچی، صحیح سلامت دے وڈیایا۔ دھرم رائے لیکھا منگے نہ کڈھ کے وجی، چتر گپت نہ لیکھ رکھایا۔ تہاڑی ایٹھے اوتھے پت رہی، پت پریشور ہوئے سہایا۔ کچھ ہلونا لگنا اگلے سال مئی، ماہ محبوب دے درڑایا۔ آگے دھار چلنی نئی، نو نو چار وجے ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ تھم اک ورتایا۔ سچ تھم ورتنا ایک، ایکنکار آپ جنایا۔ چار جگ دا لہنا پر بھ دے ہونا بھیٹ، بھیتا گر اوتار پیغمبر چڑھایا۔ دھرنی دھرت دھول دا خالی ہونا پیٹ، مایا ممتا موہ مٹایا۔ نوں جگ دی نوں ریتی بدلنی چیت، چاترک گرگھ راہ تکایا۔ کوڑی کریارن بھومی سونا کھیت، کھیتر پال ہاہاکر کر سٹایا۔ پر بھو نے دسنا اپنا بھیت، پار برہم ہو کے پڑا لاہیا۔ سچکھنڈ دوارا سہا کے ساچا کھیت، دشا اپنی آسن لایا۔ چار جگ توں دکھرا ویس، بھیکھا دھاری روپ بدلایا۔ رام نام دیوے سندیس، کلمہ کلمہ آپ جنایا۔ اپنا تھم دس دسمیش، وِشا وِشو دا اک

پرگٹائیا۔ لہندی دھاروں لکھ بدیش، بدی دا پڑدا دئے چُکائیا۔ نیترونے ملا شیخ، مساکاں مسلہ حل نہ کوئے کرائیا۔ کوٹاں وچوں جن بھگت سہیلے ملے
 ٹیک، ٹکا مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ دین دُنی نالوں بنانیک، گرگھ رکا وڈا اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ ساچی کرنی کرنی مات، متا اپنا آپ پکائیا۔ کلج ویکھو اندھیری رات، سچ چند نہ کوئے رُشنائیا۔ تئیں پر بھو دی اکو ذات، دُجی ونڈ
 نہ کوئے ونڈائیا۔ چرن پریتی دُھر دانات، رشتہ فرشتہ نہ کوئے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال تے اکو وشواس، وشو دا مالک اک اکھوائیا۔ جس دانور جوت پرکاش،
 گھر گھر کرے رُشنائیا۔ اوہ سدا سہیلا وسے پاس، کایا مندر اندر سو بھاپائیا۔ سب نے مار کے ویکھنا جھات، پڑدا انتر اک اٹھائیا۔ راہ تکے شکر اُتے کیلاش،
 کیشو اپنا میل ملائیا۔ تہانوں مُفت دی شاباش، بنا بھگتی بھگت بنائیا۔ برہما انتم کلج ہو یا اُداس، اُداسی اپنے اندروں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ کرنی کہے میں بڑی وڈی، نکیوں وڈے دیاں بنائیا۔ میں ویکھنی چودھویں صدی، صدے والے
 دھیان لگائیا۔ میں لوک مات آوندی کدی کدی، جس ویلے قدیم دا مالک دئے وڈیائیا۔ کلج انتم کڈھنی بدی، بدکار نظر کوئے نہ آئیا۔ پچھلی کیتی
 کرنی رڈی، آگے دُھر دا حکم سنائیا۔ گر اوتار پیغمبراں رہن نہیں دینی گدی، گداگر ہووے لوکائیا۔ مایا متا و جن نہیں دینی اڈی، کوڑی کریا ناچ نہ کوئے
 نچائیا۔ جن بھگتو پر بھ دے پیار وچ تئیں سرشی بیٹھے چھڈی، ناتا چھڈیا بھین بھائیا۔ ویکھو کسے توں نام دی لؤ نہ وڈھی، رشوت ریشا نہ کوئے بنائیا۔
 تہاڈی جوت اُس دوارے جگی، جتھوں سکے نہ کوئے بھجائیا۔ تہاڈی آتما پر ماتمانے آپ لہی، تہانوں کھو جن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ سب دی متارہے نہ
 دئی، پردہ پردے وچوں گھلائیا۔ ایہہ نور الہی ربی، ربے عالم کہہ کے جس نوں گائیا۔ سچ پریتی پریتم نال لگی، آگے سکے نہ کوئے تڑائیا۔ تہاڈی
 لیکھے لاوے اک اک ہڈی، ہڈ ماس ناڑی چم اپنے پیٹے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج
 شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نام خُماری دیوے مدھی، مد دارس نہ کوئے چکھائیا۔

☆ ۱۵ اَسُو شہنشاہی سمت ۵ دولت رام دے گرہ کوٹلی جموں ☆

وِشنوؤں کہے کلجگ ہویا اندھیرا گھپ، ساچا چند نہ کوئے رُشناہیا۔ صدی چوڑھویں گر اوتار پیغمبر بیٹھے چھپ، ستمکھ نوری چک نہ کوئے چکایا۔ سرشٹی دی درشٹی بھری نال دُکھ، مایا ممتا موہ ہنکار وِچ ہلکایا۔ سچ دھرم دی موئے کوئی نہ رُت، پھل بھلواری نہ کوئے مہکایا۔ ناتا ٹٹ گیا پتا پُت، ساک سجن سین نظر کوئے نہ آہیا۔ نوکھنڈ پر تھی ست دیپ اُجل ہوئے کسے نہ مکھ، بھگت بھگوان میل نہ کوئے ملاہیا۔ امرت جام ملے کسے نہ گھٹ، اٹھسٹھ تیرتھ گنگا گوداوری جمنا سُرستی رووے مارے دھایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم ساچا ملے کسے نہ سکھ، سکھ ساگر وِچ نہ کوئے سماہیا۔ مات گر بھ لہنا مکے نہ کسے اٹا رُکھ، چوراسی پھاسی گل نہ کوئے کٹایا۔ پھری دروہی مانس مانکھ، من مت بدھ دھیر نہ کوئے دھرایا۔ پردہ اوہلا رہیا کوئی نہ لگ، کلجگ کوڑ گرم کرے لوکایا۔ تُوں میرا میں تیرا سب نوں بھلی تک، صفتی نام گا کے دُنی جھٹ لنگھایا۔ پُرکھ اکال دین دیال پروردگار سانجھے یار تیتوں جائے کوئی نہ جھک، مندر مسجد شو دوالے مٹھ گرو دوار جگت سیس نوایا۔ آون جاون پتت پاوَن پینڈا کسے نہ جائے مک، انڈج جیرج اُتبیج سبتیچ پندھ نہ کوئے مکایا۔ مہربان محبوب کلجگ انتم آپ اٹھ، سچکھنڈ نو اسی پُرکھ ابناشی اپنی دیا مکایا۔ غریب نمائیاں کوجھیاں کملیاں جن بھگتاں اُپر تھ، چار گنت دہ دشا ویکھ وکھایا۔ من منو آ ممتا وِچ پائی پھرے لُٹ، اندر باہر گپت ظاہر دھیرج دھیر نہ کوئے رکھایا۔ تیرا پیار ایکنکار جگت جہان گیا ٹٹ، ٹٹی گنڈھ نہ کوئے وکھایا۔ کوٹاں وِچ تیرے سنت سہیلے تھوڑے مٹھ، جو نرگن نرویر تیری اوٹ تکایا۔ تُوں صاحب سوامی انترجامی ابناشی اچت، پاربرہم برہم پت پر میشور نور الاہیا۔ کلجگ انت سری بھگونت شبدی دھار کیوں بیٹھا چپ، اناد انادی برہم برہمادی کر شنوایا۔ گر اوتار پیغمبر وِشن برہما شو کروڑ تیتپسا سُرپت راجے اند بچھ، جو ایشٹ دیو گرو گرو دیو جگت اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھایا۔ وِشنوؤں کہے دین دُنیا انتر رہیا نہ ست، سچ وِچ نہ کوئے سماہیا۔ پر م پُرکھ دی بھلی سب نوں مت، من مت کرے لڑایا۔ جھگڑا پایا پنج تت، ہندو مسلم سکھ عیسائی ساچی منزل چڑھے کوئی نہ ہس، ہستی دیکھے نہ کوئے بے پرواہیا۔ شاستر سمرت وید پُران گپتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی پڑھ پڑھ گئے

تھک، اکھراں نال اکھرا ملائیا۔ ست سرُپ شاہو بھوپ انتر آتم ملیا کسے نہ رس، رستہ وابستا ہو نہ کوئے دکھائیا۔ نچ نیتز جاگ کھلی کسے نہ اکھ، دوئے لوچن نین پر بھ دا درس کوئے نہ پائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شوڈر ویش رہے نٹھ، چار گنٹ دہ دشا بھجن واہو داہیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے ملیا میل نہ کسے سمرتھ، سچ دوارے درس کوئے نہ پائیا۔ جگت سنیاں ویراگ تیاگ جگیشراں تپیشراں ہویا بس، منیشتر منی نظر کوئے نہ آئیا۔ رسنا جہوا بتی دند اللہ واگرُ رام اوم ہری اوم کرشن بے بے رہے رٹ، ڈھولے سوہلے جگت سنائیا۔ دین مذہب ذات پات اوچ نیچ راؤ رنک کڈھے کوئی نہ وٹ، دُئی دویت ڈیرہ کوئی نہ ڈھاہیا۔ ساچا سچ پلے کوئی نہ حق، حقیقت پڑدا نہ کوئے اٹھائیا۔ ہر گھٹ اندر رہیا شک، شکوہ سکے نہ کوئے مٹائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے آد زرنجن اپنی دین دُئی تک، تقدیر سکے نہ کوئے بدلایا۔ چار جگ دے نام سندیسے اکھشراں والے خط، گر اوتار پینمبر گئے درٹایا۔ انت کنت بھگونت تڈھ بن رکھے کوئے نہ پت، پت پر میثور ہوئے نہ کوئے سہائیا۔ صدی چوڈھویں چوڈاں طبق رہے تک، چوڈس چند نہ کوئے رُشائیا۔ زرنجن دھار ایککار پروردگار سانجھے یار امام ااما ہو پرگٹ، پرگنا اپنا اک درسائیا۔ سمبل نگر صاحب سوامی دس، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ سنجگ تریتا دوپر کلجگ پنڈھ مکایا نس، نس، انتم انتشکرن ویکھ لوکائیا۔ جگ چوڈھویں تیرے ہتھ، صاحب سمرتھ تیری بے پرواہیا۔ جن بھگت سہیلے اک دوارے کر اکھ، گرہ اکو اک وڈیائیا۔ تیرا مندر گرودوار زرنجن دھار جائے نہ ڈھٹھ، چھپر چھن نہ کوئے چھہائیا۔ جتھے جوت اگئی جگے لٹ لٹ، دیا باقی تیل نہ کوئے رکھائیا۔ شبدی ناد اگئی سنے ند، انحد ناد ناد شنوائیا۔ امرت آتم رس لئے چٹ، ترسنا بھکھ رہے نہ رائیا۔ کلجگ جیواں جنم کرم دا لہنا دینا کٹ، کٹاکش اپنا نام لگائیا۔ سنجگ سچ دھرم دامارگ دس، دین مذہب ذات پات ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ ہر ہردے ہر انتر جاناوس، ہر گھٹ میلا سچ سبھائیا۔ وشنو کہے میرے وشو دے مالک توں میرا میں تیرا دو جہان گاوے تیرا جس، صفتاں وچ صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر داور، نہہلنک زرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، الکھنا الکھ الکھ اگوچر اگم اتھاہ بے پرواہ بے پرواہی وچ سمائیا۔

☆ ۱۵ اسو شہنشاہی سمت ۵ پرکاش چند دے گرہ گھووالی جموں ☆

وِشنوُ کہے تیرا وِشو رہیا ڈول، وِشال وِشانہ کوئے سمجھائی۔ تیرے اوتار پیغمبر گروآں دا ہندا گھول، دین دین نال ٹکرائیا۔ تیرا نورِ نظر نہ آوے کسے سول، سو سوامی دھیان لگائی۔ تیرا پیار دے نہ کسے کول، سچ رنگ نہ کوئے رنگائی۔ کلج کوڑا ڈکا وِجیا ڈھول، تیرے نام دے ڈھمکے بیٹھے گلھ چھپائی۔ نگاہ مار ذرا اُپر دھول، دھرنی ویکھ دکھائی۔ سب دا پورا ہویا قول، اقرار نامے دین گواہیا۔ سچ دوارا اک کھول، خالص اپنا گھر پرگٹائی۔ نرنگن دھار ہو کے مول، مولا اپنا روپ بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، ڈھر دے مالک ہو سہائی۔ وِشنوُ کہے تیرا وِشو وِشانہ سکیا جان، وِشیش دینی وِڈیائی۔ میرے مہربان بھگوان، بھگوان دھیان لگائی۔ پچھلا چار جگ دارہیا نہ کوئے ایمان، درِشٹی اِشٹی نہ کوئے سمجھائی۔ انت کرے نہ کوئے کلیان، کلمے والا کائنات نظر کوئے نہ آئی۔ کلج کوڑا گڑیا ریدھ کرے گھسان، شستر مایا متا موہ رکھائی۔ نیتز نظر نہ آئے کوئی کاہن، سکھیاں سنگ نہ کوئے نبھائی۔ پھری دروہی ڈھر دے نام، رام رام نہ کوئے سہائی۔ نگاہ مار اگمی امام، عمل ویکھ خلق خدائی۔ پیغمبراں سندیسہ فرمان، شرع چھری قصائی۔ توں وس کے اُپر اسمان، زمیں زماں دتا بھلایا۔ صاحب صاحب ہو سوادھان، سوار تھ اپنا نہ کوئے رکھائی۔ کلج جیوانت گُمران، گُمرلاہٹ وِج دین دُہائی۔ نگاہ مار نگاہبان، نگاہ اپنی اک رکھائی۔ بن تیری کرپا ہوئے نہ کوئے پروان، جگت پروانے کم کسے نہ آئی۔ لہنا دینا چکا بھگتاں وِج جہان، جہالت تیری عدالت وِج رہن نہ پائی۔ ڈھر دے نوجوانے مرد مردان، مدد کر تھاول تھانیا۔ وِشنوُ کہے میرا کہنا کر پروان، پروانگی اپنی اپنے نال رکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوُ بھگوان، تُدھ بن دوسر دے نہ کوئے نشان، نشانہ نشانیاں وِچوں پرگٹائی۔

☆ ۱۵ اسوشہنشاہی سمت ۵ ہنس راج دے گرہ گھووالی جموں ☆

وشنوں کہے تیری دنیا دسدی بٹھکھی، میں بٹھکھ نہ سکيا مٹائیا۔ جگت واسنا وچ ڈکھی، کلپنارہی گرلائیآ۔ تیری دھار توں ہوئی بے رُخی، مارگ سچ نہ کوئے اپنائیا۔ مُجبت سچ کسے نہ اٹھی، پیار پریم نہ کوئے بنائیا۔ دست امولک گئی لٹی، گرہ خالی نظری آئیآ۔ آتم پر ماتم تیری رُٹھی، سکيا نہ کوئے منائیا۔ میں ویکھیا چارے گٹھی، اتر پورب پچھم دکھن اکھ کھلایا۔ سارے تیراناں گاندے بلاں بٹیں، ہر دے سکيا نہ کوئے وسایا۔ ایسے کر کے شبدی دھار ٹٹی، ٹٹیاں گنڈھ نہ کوئے پوائیا۔ سب دی چوگ انت نکھٹی، امرت رس نہ کوئے چکھایا۔ میں وی جگ چوکڑی تیرے حکم دی کیتی بُتی، بتخائیاں سیو کمائیا۔ انت ویکھ لے اپنی رُتی، بن تیرے نہ کوئے مہکایا۔ گر اوتار پیغمبر کر گئے چھٹی، سچ حکم نہ کوئے منائیا۔ دھرنی دھار ہوئی وگچی، دھرم دوارا نہ کوئے وڈیایا۔ من واسنا ہوئی لچی، لونن اکھ نہ کوئے کھلایا۔ تیرے نال رہی کسے نہ رُچی، رچنا ویکھ جگت لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھایا۔ وشنوں کہے میرا ان دانہ ویکھ مہرواں، مہربان دیا کمایا۔ گر اوتاراں پیغمبراں کیتا نہ کوئے نیاں، نیاں کاری نظر کوئے نہ آئیآ۔ مانس جیواں ونڈ ونڈا کے سور گان، پشوآں پوش دتا لہایا۔ میں ویکھ ہویا حیراں، حیرانی میرے اندر آئیآ۔ انت انت کلجک دیاں سنا، انسنت تیرے آگے شنوائیا۔ کلجک کوڑا بدل دے سماں، سماپت کر بے وفا جو تیتوں گئے بھلایا۔ تیرا حکم ہووے نواں، نو نو چار دا پندھ مکایا۔ سچ سندیس کہواں، کہہ کہہ دیاں درڑایا۔ بھگون تیری دھار تیرے چرن بہواں، پاربرہم تیری سیو کمایا۔ اپنا سبجگ سچ کر دے رواں، حکم حاکم اک سنایا۔ میں تیرا بھنڈارا سب نوں اکو جیہا دیواں، دویت وچ نہ کوئے رکھایا۔ تیرا ڈھولا توں میرا میں تیرا گواں، گا گا خوشی بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد سدا سد تیری دھار تیرے وچ رہواں، وکھرا انگ نہ کوئے رکھایا۔

☆ ۱۵ اَسُو شہنشاہی سمت ۵ دیوی سنگھ دے گرہ گھووالی جموں ☆

وِشنوؤں کہے میں وِشو دی ویکھی سرتی، لکھ چوراسی انتر نرنتر دھیان لگائیا۔ مانو مانس مانکھ دی ویکھی نرتی، نراکار نرنکار اپنی سیو کمائیا۔ کسے میل نہ دسیا اکال مورتی، اکل کل دھاری تیری جوت نہ کوئے سمائیا۔ شبد ناد سنے نہ کوئے تورتی، تریاتوں پرے منزل چڑھن کوئے نہ پائیا۔ دُنیا ونجارن ہوئی گال سور دی، دین مذہب پشوآں اتوں کرے لڑائیا۔ تیری جوت نظر نہ آئے اگئی نور دی، نور نورانے ڈمگائیا۔ کائنات کلپنا بھری کوڑ دی، جوٹھ جھوٹھ موہ ہنکار وکار ہلکائیا۔ کسے خبر نہیں تیرے اگئی شبد دوت دی، جو دو جہاناں نوجوانا تیرا حکم سناائیا۔ سار آئی نہ سار شبد سپوت دی، پتا پوت پڑدانہ کوئے اٹھائیا۔ ہن گھڑی آئی کلجگ انتم کوچ دی، کوچا گلی لوک مات کر صفائیا۔ منزل دس دے اپنے سچ سوچ دی، سنجم اکو اک درڑائیا۔ کوڑ واسنا من کلپنا رہے نہ مورکھ مگدھ دوت دی، اتر پورب پچھم دکھن اکو کر پڑھائیا۔ تیری نام صدا آوے اکو چاروں کوٹ دی، چار ورن اکو ڈھولا گائیا۔ ہنگتا رہے نہ دین مذہب دوج دی، ذات پات لیکھ دینا چکائیا۔ کلپنا میٹ کے نیچ اوج دی، کھتری براہمن شودر ویش اکو گھر وسائیا۔ اپنی منزل حق دس مقصود دی، رہبر ہو کے نور خدائیا۔ تیری حد نہ رہے محدود دی، ونڈن ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ مُجبت لے اکو پروردگار سانجھے محبوب دی، پاربرہم پت پر میثور تیری اک سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، تڈھ بن دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ وِشنوؤں کہے ویکھ اپنی دین دنی دا کھاتا، جو خطو خطابت نال گر اوتار پیغمبر گئے جنائیا۔ دین مذہباں دا ویکھ احاطہ، جو تیرے نام دیاں ونڈاں رہے پائیا۔ کلمے نام دا ویکھ تماشا، جو اللہ واہرؤ رام کرشن اوم گاڈ تیرا ناد وجائیا۔ پاربرہم پت پر میثور آتم پر ماتم تیرا دیوے کوئی نہ سا تھا، سگلا سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ ساری سرشٹی مندر مسجد شو دوالے مٹھ گرو دوار اٹاں پتھراں ٹیکدے ماتھا، ابناشی کرتے تیتوں سیس نہ کوئے جھکائیا۔ توں ہر گھٹ اندر و سیا نرگن نور جوت پرکاشا، نراکار تیرا درس کوئے نہ پائیا۔ رسنا جھوا ہٹی دند اکھراں والی سارے پڑھدے گاتھا، صفتاں والے ڈھولے گائیا۔ تیرا نور ظہور کسے نہ جاتا، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے تیرا میل نہ کوئے ملایا۔ کلجگ انت سری بھگونت چاروں گنٹ اندھیری راتا، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ ناتا تھاپتا پوت ماتا، بھین بھائی ساک سجن سین سنگ نہ کوئے

رکھائیا۔ وشنوں کہے میری انت اخیر اک ارداسا، نرمانتا وچ سیس نوائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال کلجک وچ سنجگ بدل دے پاسا، مارگ اگلا اک اُچھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن تیرا اِکو نام گاون سواس سواسا، ساہ ساہ تیری کرن وڈیائیا۔ میری پوری کر دے نسا آسا، اصل اپنا آپ پرگٹائیا۔ ہوں سیوک جگ چوکڑی داسی داسا، رازق رزق رحیم تیری سیو کمائیا۔ آدانت تیرا اک بھرواسا، اوٹ جوت نرگن اک رکھائیا۔ اگلا بھو کھول دے نال خلاسا، خالص اپنا پڑدا لاہیا۔ وشنوں کہے توں صاحب سلطان پُرکھ سمرا تھا، دین دِیال اک اکھوائیا۔ ہو سہائی ناتھ انا تھا، غریب بنائیاں گلے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا حکم پر تھی آکاشا، گگن گگنتر منڈل منڈپ سارے سیس نوائیا۔

★ ۱۵ آسُو شہنشاہی سمت ۵ لکشمی دے گرہ پنڈ سیڑ ★

وِشنوں کہے میں وِشو دا دیکھیا چک کے پڑدا، بھگوان تیری اوٹ تکائیا۔ جگت جہان چاروں گنٹ دیکھیا سڑدا، ترے گن گنی تت نہ کوئے بھجائیا۔ بے شک مانو چار جگ دے شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن پڑھدا، کھانی بانی اکھراں وچ تیرا صفتی ڈھولا گائیا۔ دروہی تیری منزل کوئے نہ چڑھدا، درگاہ ساچی بچھنڈ دوارے ملن کوئے نہ آئیا۔ جیوت جی تیرے پریم پیار کوئے نہ مردا، مُردا مُرید مُرشد وچ نہ کوئے سمائیا۔ کسے نوں پتہ نہیں کلجک اتنم اپنے گھر دا، سادھ سنت صوفی فقیر بے نظیر نظر کوئے نہ آئیا۔ میں تکیا نظارہ کلجک کل دا، کلکاتی اپنی کار کمائیا۔ لکھ چوڑا سی جیو جنت لوک مات دل دا، دلدر سب دے اُتے پائیا۔ آتم سنگھاسن ساچی سیجا کوئی نہ مل دا، پاربرہم برہم میل نہ کوئے ملائیا۔ دوارا تیرا جانے کوئی نہ نہچل دھام اٹل دا، پدوی پد نہ کوئے رکھائیا۔ جدھر دیکھاں دُئی دویتی وچھوڑا سل دا، دین مذہب ذات پات کرے لڑائیا۔ تیرا بھانا سیس جگدیش کوئے نہ جھلدا، گر گوہند دیوے انت گواہیا۔ جھگڑاپیا کایا ماٹی کھل دا، آتم برہم نہ کوئے سمجھائیا۔ امرت رس ملے نہ تیرے اگئی جل دا، اٹھسٹھ تیر تھ کم کسے

نہ آیا۔ کسے نوں پتہ نہیں آگے گھڑی پل دا، پکاں دے پچھے کتھے بیٹھا میرا ماہیا۔ سچ پرکاش تیرا دپیک جوت دیکھیا دسے نہ بداء، کایا ماٹی اندر ساڈھے تن ہتھ نہ کوئے رُشناہیا۔ چاروں گنٹ کوڑ کلپنا سب نوں چھلدا، مایا ممتا موہ ہنکار وکار سرب ہلکایا۔ تیری آتم دھار نہ کوئی رلدا، جوتی جوت نہ کوئے سماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اک اکھوایا۔ وشنوں کہے میں چاروں گنٹ تکیا اندھ، اندھیرا دین دنی نظری آیا۔ ساچا بھگت تیرا دسے کوئے نہ چند، نوری چند نہ کوئے چکایا۔ آتم برہم مانے نہ کوئے اند، نجانند نہ کوئے سماہیا۔ کلجک جیو کوڑی کرپا پھسے وچ گند، دُرمت میل نہ کوئے دھوایا۔ آون جاون کسے نہ مٹے پنڈھ، چوراسی گیڑ نہ کوئے کٹایا۔ جگت آتما بن پر ماتا ہوئی رنڈ، سہاگی کنت نہ کوئے ہنڈھایا۔ گر اوتار پیغمبر اناؤ ذاتی کیتی کھنڈ کھنڈ، دیناں مذہباں وچ ونڈ ونڈایا۔ صدی چوڑھویں ہندو مسلم سکھ عیسائی سارے پاؤندے ڈنڈ، ڈنڈاوت بندنا سجدہ کرن والا نظر کوئے نہ آیا۔ تیری منزل محبوب حقیقی کوئی نہ جاوے لنگھ، ادھوٹے بیٹھے سارے مارن دھانیا۔ توں صاحب سلطان بخشند، پاربرہم پت پر میثور اک اکھوایا۔ کرپا ندھان ٹھا کر سوامی جن بھگت سہیلے اپنے رنگن رنگ، دُرمت میل اندر باہر گپت ظاہر کر صفایا۔ میری انت اخیر بے نظیر وشنوں کہے ایہو منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آدانت سورے سربنگ، ست ستوادی شبد انادی اپنا حکم ورتایا۔

★ ۱۵ آسوشہنشاہی سمت ۵ گرنام سنگھ دے گرہ سپڑ جموں ★

ویشنوں کہے تیری سرشٹی دیکھی وچ بندرا، آلس غفلت وچ سماہیا۔ نظر نور آیا نہ ساڈھے تن ہتھ اندر کایا پنجرہ، جلوہ جلوہ گر نہ کوئے چکایا۔ ساچی دھار دسی نہ بن بندرا، کاہن گوپی رنگ نہ کوئے رنگایا۔ امرت میگھ نہ دسیا اندرا، اندراسن سنگھاسن سارے رہے گر لایا۔ تن وجود کایا ماٹی کھلیا کسے نہ چندرا، بجر کپاٹ پڑدا نہ کوئے اٹھایا۔ رسنا جہوا گاؤندے سکھمن ایڑا پنکلا، ترے ترے تیری ونڈ ونڈایا۔ کسے لیکھا پار نہ کیتا دس انگلاں، پاندھی

پندہ نہ کوئے مُکائیَا۔ کلجگ انتم اے پر بھو سادھاں سنتاں فقیراں پائیاں گنجھلاں، گنڈھ سکے نہ کوئے کھلایَا۔ کسے کم نہ آون کن وچ پائیاں مندراں، سپس خاک دھوڑی جگت رمایَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیَا۔ وشنوں کہے تیری دین دُنی دیکھی جگت اُداس، اُداسی ویراگی تیاگی بیراگی دھیر نہ کوئے دھرایَا۔ جگت جگیا سو کوئی نہ رہیا جاگ، دوس رین اکھ نہ کوئے کھلایَا۔ مانو بدھی ہنس ہوئی کاگ، کاگ وانگ رہی گر لائیَا۔ ترے گن مایا بُجھی کسے نہ آگ، امرت میگھ نہ کوئے برسائیَا۔ گھر سوامی انتر جامی جگے نہ کوئے چراغ، دیپک لوچن نین نہ کوئے رُشنائیا۔ ساچا مالک خالق بنیا نہ کنت سہاگ، جگت رنڈیا گھر گھر نظری آئیَا۔ رُوح بُت ہوئے کوئی نہ پاک، پتت پُنت نہ کوئے کرائیا۔ تیری چرن دھوڑی مستک ملے کوئی نہ خاک، خاک سار ہوئی لوکائیَا۔ سچ دوار اینکار کھولے کوئی نہ تاک، پردہ انتر نہ کوئے اُٹھائیَا۔ صدی چو دھویں گر اوتار پیغمبراں سب دا پورا کر بھوکھت واک، واہوا تیرے نام دی اکو وجے ودھائیَا۔ بھگت سہیلے اک اکیلے ہونا بھگتاں ساتھ، سگلے سنگی بہے رنگی اپنی کار کمائیَا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ سب تیری گاؤن گاتھ، گھر گمبھیر بے نظیر تیرا ڈھولا گائیَا۔ سپس جگدیش جھکے ماتھ، دوجا اشٹ نہ کوئے منائیَا۔ بن تیری کرپا کسے کچھ نہ آوے ہاتھ، گر اوتار پیغمبر تیرے آگے جھولیاں ڈاہیا۔ شکر سپس نو اوے بیٹھا اُپر کیلاش، وشنوں سانگو پانگ باسک تشکا تیرا دھیان لگائیَا۔ برہما برہوں والے وچ ویراگ، پار برہم پر بھ تیرا راہ تکائیَا۔ کلجگ انت سری بھگونت نرگن دھار لا بھاگ، بھگوان اپنا رُپ بدلایَا۔ کوڑ کر یا جگت میٹ داغ، دُرگندھتاں دُرمت میل دھوائیا۔ سب توں بچھوں سب دے اخیر تے سب توں آونا بعد، وواد رہن کوئے نہ پائیَا۔ سنجگ ساچا کھیڑا کر آباد، آبادی بھگتاں نال ودھائیَا۔ تیری گرگھ ہرجن سنت سہیلے صوفی فقیر بھلو اڑی مہکے اگئی باغ، باغبان ہو کے ویکھ دکھائیَا۔ کلجگ کوڑی کر یا کر برباد، مایا ممتا جڑ اُکھڑائیَا۔ تڈھ بن دوجا سازن سکے کوئے نہ ساز، سجن میت نہ کوئے اکھوائیا۔ اوتار پیغمبر گرو بھوکھتاں وچ شبہی مار کے گئے آواز، کلماں وچ کائنات سنائیَا۔ سو صاحب سنگر سب دا بدل دے سماج، ہندو مسلم سکھ عیسائی ونڈ نہ کوئے ونڈائیَا۔ اکو تیرا نام ڈھولا گیت کلمہ آوے آواز، اکو راگ

سرشتی درشتی اندر گائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، مانو ذاتی دیناں مذہباں وچوں کر آزاد، آتم برہم پاربرہم پڑدا دینا اٹھائیا۔

★ ۱۵ اسوشہنشاہی سمت ۵ کیسری دیوی دے گرہ رانی باغ جھوں ★

وِشنو کہے میں دو جہان ویکھی تیری گلی، کوچا کوچا پھول پھولائیا۔ پیغمبر نظر نہ آوے کوئی ولی، ولی عہد روپ نہ کوئے درسائیا۔ دھر دا نعرہ سنیا کوئے نہ علی، اللہ اللہ تیرے وچ نہ کوئے سائیا۔ جاں ویکھیا مقبریاں اُتے دیویاں وچ پا کے تیل دی پلی، اگنی اگت نال مچائیا۔ تیرا کھیل ولی چھلی، نرگن دھار سمجھ کسے نہ آئیا۔ کلجگ اتم سرشتی کوڑ وکار وچ دلی، دلدریاں دلدر نہ کوئے مٹائیا۔ امرت رس ملے کوئی نہ پھلی، سنمل رکھ رہے لہرائیا۔ طاقت رہی نہ اٹھسٹھ جلیں، جل تھل مہیئل پئی دھائیا۔ تیرے نام دی مہکی کوئی نہ کلی، کلا دھاری تیرا کلمہ کوئے نہ گائیا۔ آتم پیار دیوے نہ کوئے ملی، بل باون روپ نہ کوئے وٹائیا۔ کوڑ وکارا سرشتی سلی، سل سکے نہ کوئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، صاحب سنگر تیری وڈ وڈیائیا۔ وشنو کہے میں ویکھی سرشتی اندھی، اندھ اگیان نہ کوئے گوائیا۔ دیناں مذہباں دی پئی بندی، بندی خانہ نہ کوئے تڑائیا۔ رہبر دس کے گئے مذہباں والی ڈنڈی، تیری ڈنڈاوت اک نہ کوئے جنائیا۔ اک دوجے نالوں توڑ کے اپنے نال گئے گنڈھی، ناتا دُنیا وچ رکھائیا۔ کسے نوں پون نہ دتی ٹھنڈی، اگنی اگت نہ کوئے بھجھائیا۔ سورپیر بہادر بن کے جنگی، جگت جلا د روپ قصائیا۔ مانو مانو دے کے تنگی، تنگ دست کیتی لوکائیا۔ تیرا نام دس کے ساچا سنگی، سنگل شرع والے پائیا۔ تیری کھیل پر بھو بہہ رنگی، چار جگ سمجھ کسے نہ آئیا۔ توں نرگن دھار بڑا ڈھنگی، اپنا بھیمو نہ کوئے گھلائی۔ سچ وست تھوڑی تھوڑی کر کے ونڈی، نام کلیاں وچ رکھائیا۔ کلجگ اتم دیوے نہ کوئے ساچا اندی، انتر رس نہ کوئے چکھائیا۔ دھر دی وست ملے نہ منگی، مانگت بیٹھے مارن دھائیا۔ صدی چو دھویں جاندی لنگھی، حضرت موسیٰ عیسیٰ محمد بیٹھے راہ تکائیا۔ غنی غم خوار میٹ رنجی، رنجش دین دُنی رہے نہ رائیا۔

تیری دھار نرنکار اکو لگے سب نوں چنگی، چار جگ دا لیکھا دے مُکائیا۔ من کلپنا نہ رہے کوئے فرنگی، دُتیا بھاؤ نہ کوئے دکھائیا۔ لہنا دینا چُکا وِچ و رہنڈی، برہمنڈ ملے وڈیائیا۔ توں میرا میں تیرا سوہنگ سب نوں دس چھندی، شہنشاہ اپنا پڑدا لاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکَنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھکوان، تیری آتم بیج سُبھائے اِک پلنگی، پاربرہم برہم در بیٹھا سو بھاپایا۔

★ ۱۵ اَسو شہنشاہی سمت ۵ چیلہ سنگھ دے گرہ جموں ★

وِشنوں کہے میرے انتر آئی حیرانی، حیرت وِچ ہر جو دیاں درڑائیا۔ میں نو کھنڈ پر تھی جسم ضمیر تکیا انسانی، متوت کھوج کھوجائیا۔ گر اوتار پیغمبراں دی ویکھی نشانی، چار کُنٹ دہ دشا دھیان لگائیا۔ دیناں مذہباں دی ویکھی طغیانی، جو دوس رین رہی رُڑھائیا۔ شرع شریعت ویکھی شیطانی، چُھری کرد ہتھ اٹھائیا۔ من منسا ویکھی ابھمائی، ہنکار گڑھ نہ کوئے تڑائیا۔ شاستر پُراناں ویکھی ودوانی، ودیا وِچ ودت نہ کوئے دکھائیا۔ اکھراں والی ویکھی بانی، بان انیلا تیر نہ کوئے چلائی۔ گنگا گوداوری جمنا سُستی ویکھیا وھندا پانی، اٹھسٹھ پھولیا تھواں تھانیا۔ الف یے دا لیکھا ویکھیا انجیل قرآنی، حقیقت حق نہ کوئے سمجھائی۔ نو کھنڈ پر تھی دسی جوہ بیگانی، ست دیپ ست دھار نہ کوئے سمائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے چاروں کُنٹ دے ہانی، سیس سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ کس لیکھے لگی گوبند دی قربانی، کربلا محمد دے گواہیا۔ موسیٰ بن صلیب ہو یا فانی، عیسیٰ پھاسی گل لٹکائیا۔ تیرا لیکھ ویکھ دو جہانی، ظاہر ظہور دیاں دُہائیا۔ صدی چودھویں انت اخیر بے نظیر گرہ اندر ہوئی بے ایمانی، بیوہ رُپ تیری خلق خدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک اپنا بھبو گھلائی۔ وِشنوں کہے پر بھ ویکھ اپنی دین دُنی دی دھار، نرگن سرگن کھوج کھوجائیا۔ کی کر کے گئے گر اوتار، پیغمبر پھیرا پائیا۔ مذہباں وِچ ونڈ دتا سنسار، دیناں وِچ دین دُنی رکھائیا۔ تیرا نام کلمہ کھڑگ کھنڈا بنا تلوار، جیو نمائیاں اُتے گئے چلائی۔ اللہ واگرو رام بول جیکار، سرشی درشی دتی بدلایا۔ تیرا ایکا مارگ کسے دسیا نہ اگم اپار، الکھ اگوچر تیرا جوڑ نہ کوئے جڑائیا۔ چاروں کُنٹ ویکھ ہاہاکار، ہر دے

ہر نہ کوئے وسایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، مہربان محبوب اپنا رنگ رنگایا۔ وشنوں کہے تیریاں جگ جگ دیکھیاں
 ونڈاں، نرگن سرگن آپ ونڈایا۔ نگاہ مار وچ نو کھنڈاں، نو نو اپنا پڑدا لاہیا۔ دھرم دی دھار وچ دے کوئے نہ بندہ، تیری بندگی وچ نہ کوئے سمایا۔
 آتم ملے نہ کسے پرماندا، نجاند نہ کوئے سمایا۔ دین مذہب رہیا کوئے نہ چنگا، چار ورن کرے لڑایا۔ گر اوتار پیغمبر پایا لوک مات وچ دنگا، دغے فریبی
 وچ تیرا نام وڈیایا۔ انتم سب نے اکو دسیا کنڈھا، کلجگ انتم کل کلکی ویس وٹایا۔ توں کرپا ندھان ٹھاکر سوامی نگاہ مار وچ برہمنڈا، پڑیاں لوآں توں باہر
 پڑدا دے اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک خلق دے خالق مخلوق تیری وڈیایا۔ وشنوں کہے میں
 دساں کی حالت، حالانکہ گر اوتار پیغمبر بھجن تھاؤں تھانیا۔ سرشتی درشتی اندر وڑی جہالت، چار کٹ دہ دشا پوتر پاک نہ کوئے کرایا۔ چار جگ تیری
 ساچی سمجھی نہ کسے عبادت، اکھراں وچ تیرا نام ونڈ کے ونڈیاں ماؤ والیاں پائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے کلجگ انت سری بھگونت لکھ چوراسی جیو جنت
 بدل دے عادت، عدل انصاف اپنا اک کمایا۔ تیرا لہنا دینا گر اوتار پیغمبر اں دسیا وچ بھارت، بھيو بھاؤ اپنا دینا کھلایا۔ شرع شریعت دین مذہب کرے
 نہ کوئے شرارت، شاید دا لیکھا دینا چکایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم تیری اکو دھار ہووے رفاقت، رفیق توفیق اپنی دینی سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دھرم دوارا اکو اک پرگٹایا۔ وشنوں کہے تیرے نام دا پر بھو ویکھیا رولا، اللہ واکرؤ رام اوم پی لڑایا۔ کوئی
 پاربرہم کہے کوئی کہے مولا، ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وچ کھ وکھ سیمس جھکایا۔ کوئی کہے گند منوہر لکھی نران سندر ساول سولا، گھنٹیا نیا اک چلایا۔ رام
 رُپ ست سرُپ سیتا سرتی مان دیوے اُپر دھولا، دھرنی دھرت وجدی رہے ودھایا۔ کوئی کہے آد جگاد نور الاهی عالمین اولاء، یامین مہربان محبوب
 مہبان بیدوبی خیری یا الہ تیری اک وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، درگھر ساچا اکو اک دکھایا۔ وشنوں کہے
 تیرے نام دی ویکھی شرارت، سنجگ تریتا دواپر کلجگ جگ جگ ونڈ کرایا۔ تیری اکھراں والی ویکھی عبادت، صفتاں وچ تیرا نام گر اوتار پیغمبر گئے
 گایا۔ تیری مہماناں کر دے گئے سفارش، صفحے صفحیاں نال اٹھایا۔ تیرا بھيو کسے نہ پایا چار جگ دے عارف، حرؤفاں وچ پرؤف دے کے پڑدا سکیا نہ

کوئے کھلایا۔ وشنوں کہے مہربان محبوب آپ اپنا آتم پر ماتم کر تُعارف، پڑدا نشیں پڑدا دینا اٹھایا۔ چار جگ دی پچھلی بدل دے عادت، عدل انصاف اپنا اک رکھایا۔ سچ دوار تیری اک صداقت، سدا سد تیری اوٹ تکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، وِشو دا لیکھا دینا سمجھایا۔ وِشنوں کہے میں دین دُنی نوں تکیا، تکیا تیرا نورِ الہ۔ میں کھیل ویکھیا مدینہ مکیا، جتھے پروردگار بنیوں خُدا۔ نبی رسولان ناتا ویکھیا سکیا، ساجن میت جتھے مُرار بنیوں ملاح۔ صدی چو دھویں چار گنت کوڑ گڑیا را انگیارا چچیا، اگنی اگت سکے نہ کوئے بُجھا۔ محمد چار یاری نال پھرے نٹھیا، اتر پورب پچھم دکھن پندھ مُکا۔ صدی چو دھویں انت اخیر بے نظیر امام ااما کھیل اپنا اکو دسیا، دہ دشا دے اٹا۔ جگت کھیڑا کرنا بھٹھیا، اگے ہو سکے نہ کوئے بچا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوا۔ وِشنوں کہے میں ویکھے پیغمبر رسول، کلمیاں وِچ دھیان لگایا۔ کائنات دا تکیا اصول، اصل پڑدا اک چُکایا۔ سچ وستکتوں نہ ہوئے وصول، وصل یار نہ کوئے کرایا۔ ملا شیخ مسانک تیرا رستہ گئے بھول، رہبر ملن کوئے نہ پانیا۔ قدم بوسی چرن کول مستک لائے نہ دھول، ٹکا خاک نہ کوئے رمایا۔ کسے نظر نہ آئے کنت کنٹول، مالک خالق اپنا نور کر رُشنائیا۔ ساچا حکم دس معقول، مکمل اپنا بھو کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، درگاہ ساچی اپنی کار کما یا۔ وِشنوں کہے میں ویکھے پیغمبر نبی، نبی نوح دھیان لگایا۔ تیرا راہ تگن سی، بن نیرنن اکھ اٹھایا۔ لہنا مگنا چو دھویں صدی، صدمے وِچ سارے دین دُہایا۔ جس اُمت دی میٹنی بدی، بدیاں دا لیکھا دے چُکایا۔ پچھلی کیتی کرنی رڈی، اگے اپنا حکم درڑایا۔ ایہہ کھیل ہندا نو سو چرانوے چو کڑی بعد کدی کدی، قدیم دے مالک قدرت دے قادر بے پرواہ اپنی کار کما یا۔ چار گنت دہ دشا سرشٹی درشٹی اندر ویکھ اگت لگی، آب حیات امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، تیرا حکم آد جگاد جگ چو کڑی دھرم دی دھار مدھی، مادھو اپنا پڑدا دینا چُکایا۔

★ ۱۶ اَسُو شہنشاہی سمت ۵ پرکاش چند دے گرہ جموں شہر ★

وِشنوؤں کہے میں تکے بھگت سہیلے میت، جو متر پیارا اک بنایا۔ توں میرا میں تیرا گا کے گیت، جیون زندگی گئے بدلایا۔ نام وچولا رکھ کے نیچ، اتم پر ماتم جوڑ جڑایا۔ ناتا توڑ کے مندر مسیت، کایا کعبہ ویکھ دکھایا۔ کلج کوڑی چھڈ کے ریت، سنج ساچا اک اپنایا۔ پُرکھ اکال وسا کے چیت، من ٹھکوری دتی گویا۔ اپنی پوتر کر کے نیت، نیٹی ڈھر دی لئی منایا۔ کایا ہوئی ٹھنڈی سپت، اگنی تت نہ کوئے جلائی۔ میری خوشی وچ نکلی چیک، اچی کوک دتا سٹایا۔ بنا بھگتاں توں پر بھو دے و سیا نہ کوئے نزدیک، دین دنی دُور دُراڈا ڈیرہ لایا۔ دین مذہب اک دُوجے دا دسیا شریک، شرع وچ کرے لڑایا۔ حق رکھے نہ کوئے توفیق، طوبی طوبی وچ دہایا۔ نگاہ آئی عیسیٰ والی صلیب، انت آخری سو بھاپایا۔ سو سب دا وقت آیا قریب، کربلے والا دئے گواہیا۔ لہنا مکاوے امیر غریب، دیناں انا تھاں دیا کمایا۔ تیرا کھیل ہووے عجیب، عجب نرالے دینا دڑایا۔ سر شٹی دی در شٹی اندر دے ترتیب، طرح طرح آپ سمجھایا۔ تیرے اُپر انت اُمید، آساگر اوتار پیغمبر بیٹھے لایا۔ تیرے نام کلمے دی اکو ہووے تمہید، صفتاں وچ سارے ڈھولے گایا۔ سب دی پوری کر وصیت، وصل یار دے خدایا۔ تڈھ بن بخشے نہ کوئے اصلیت، سچ سچ نہ کوئے جنایا۔ کائنات دی بدل طبیعت، طبع طبیعت ویکھ دکھایا۔ دو جہان برہمنڈ کھنڈ تیری ملکیت، لکھ چوڑا سی تیرا نور نظری آئی۔ چار کھانی دی سچ توں ولدیت، والد والدہ اکو سو بھاپایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کراپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، آد جگاد جگ چو کڑی تیرے وچ اک اہمیت، تڈھ بن دوسر دُتیا بھید نہ کوئے مٹایا۔

★ ۱۹ اَسُو شہنشاہی سمت ۵ تیجا سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو ★

وِشنوؤں کہے میں تکیا ماجھا، مزہ پر بھ نے دتا چکھایا۔ جس نے آد جگادی سازن سازا، سجن داتا ڈھر در گاہیا۔ نرگن نر ویر غریب نوازا، نر نر نکار نور الاہیا۔ شاہو بھوپ ویکھیا راجا، شہنشاہ اکو نظری آئی۔ جو جگ چو کڑی بنیا رہیا مہاراجا، محبوب اگم اتھاہیا۔ جس نے سنگ رکھیا نال والا بازاں، گوہند

گوبند گوبند سنگ دکھائیا۔ جو لہنا دینا دیکھے دین مذہب سماجا، چار جگ دا کھوج کھوجائیا۔ بھيو اُبھيدا جانے جگ آدی آءا، اتم پڑا لالہيا۔ دُھن آواز سُنائے شبد اناءا، راگ اگتا کر سنوئيا۔ جس دا کھيل سب توں سادہ، جگت جگت نہ کوئے جنايا۔ لہنا دینا دیکھے سپتارام کرشنا رادھا، رہبر کھوے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھيل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائيا۔ وشنوؤں کہے ميں دیکھيا ماجھے اگتا رنگ، ہر کرتے دتا دکھائيا۔ میری نسا پوری ہوئی منگ، مانگت جھولی دینی بھرائيا۔ ميٹوں آيا سچ انءا، ترسنا کوڑ دتی گوائيا۔ جاں تکیا سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہيا۔ جوتی دھار بیٹھ پنگ، سچ سُهنجنی اک وڈيائيا۔ کلج ميٹن آيا پندھ، پاندھی ہو کے پھیرا پائيا۔ دو جہاناں آيا لنگھ، آگے ہو نہ کوئے اٹکائيا۔ جن بھگت سُهیلے رکھے سنگ، سگلا سنگ آپ نبھائيا۔ نرگن دھار شبد ترنگ، نرؤیر آپ دوڑائيا۔ کوٹن کوٹ پار کر برہمنڈ، کھنڈ چرناں ہیٹھ دبايا۔ لہنا دیکھن آيا جیرج انڈ، اُتھج سیتج پھول پھولائيا۔ سنت سُهیلے چکاؤن آيا چند، گرگھ نر جوت رُشنايا۔ بھگت سُهیلارہن نہ دیوے کوئے بھاگاں مند، جنم کرم دا لیکھ چُکائيا۔ چوراسی توڑے آپ پھند، بندھن اور کوئے نہ پائيا۔ دین دیال بن بخشند، رحمت سچ کمائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھيل ساچا ہر، سچ ساچی کار جنايا۔ وشنوؤں کہے ميں دیکھيا اپنا پریتم میت، متر پیارا نظری آيا۔ کایا ہوئی ٹھانڈی سیت، اگنی تت نہ کوئے جلايا۔ جس نے چار جگ دی بدلنی ریت، ریتوان اک اکھوائيا۔ جھگڑا مُکا کے مندر مسیت، آتم اہیت دینا درڑائيا۔ لیکھا رہے نہ اؤچ نیچ، دین مذہب نہ ونڈ ونڈائيا۔ اکو نام کرے بختیش، رحمت سب دی جھولی پائيا۔ اکو کلمہ دئے حدیث، حضرتاں توں پرے کرے پڑھائيا۔ صاحب سوامی ہو کے وسے چیت، من چت ٹھکوری رہن کوئے نہ پائيا۔ توں میرا ميں تیرا دتے گیت، آتم پر ماتم وجے ودھائيا۔ جھگڑا رہے نہ ہست کیت، راؤ رنگ اکو رنگ رنگائيا۔ ایہہ کھيل ہونا انڈیٹھ، انڈیٹھری کار کمائيا۔ ماجھے والیو سوہنگ سب دی لکھیا ہووے اُتے پیٹھ، خالی رہن کوئے نہ پائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھيل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائيا۔ وشنوؤں کہے ميں تکیا صاحب سوامی اک، ایکنکارا نظری آيا۔ میری نگاہ گئی ٹک، ٹک ٹکی اکو وچ رکھائيا۔ جس نے حکم کیتا وشن برہما شو دھار میرا سکھ، سکھیا سکھ سچ سکھدائيا۔ جس نے لیکھا دتا لکھ، اکھرا اکھراں نال جڑائيا۔ اوس پرگٹ کرنا اپنا بھوکھ، بھيو اُبھيد گھلايا۔ سب دے نرنتر ہو

کے وچ، پردہ انتر دینا چُکایا۔ جس نوں لبھدے کیتے کت، نیتز درس کوئے نہ پائیا۔ جن بھگتاں کرے ہت، مانجھے بیٹھا ڈیرہ لایا۔ جس نے پوجا ہٹاؤنی پتھر اٹ، سل پاہن سیس نہ کوئے نوایا۔ چار جگ دے ناماں دی گر اوتار پیغمبراں کولوں انت اخیر کراؤنی رٹ، اگے رٹا دینا مکایا۔ سب دا لہنا دینا پُرکھ اکلا دین دیا آپے لئے نجھ، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمایا۔ وشنوں کہے پر بھ مشکل کیتی آسانی، احسان میرے سر چڑھایا۔ حکم دتا شاہ سلطانی، اگم اتھاہ درڑایا۔ ذرا نگاہ مارنی پرانی، پراناں توں پرے دھیان لگایا۔ جتھے شرع نہیں بیگانی، شریعت ونڈ نہ کوئے رکھایا۔ کھن والی نہیں کوئے کانی، اکھراں نال نہ صفت صلاحیا۔ اکو نور جوت نورانی، نور نورانہ سو بھاپایا۔ سو کھیلے کھیل دو جہانی، زرگن اپنا حکم ورتایا۔ وشنوں کہے میرا پڑدا چکنا پر بھ کیتی مہربانی، میرا میرے وچوں پرگٹایا۔ میتوں یاد آگیا میں گوبند تکیا جس دا کھیل مہانی، مہماں اکھ اکھ درڑایا۔ میتوں نظر آئی اوہدی اکیاں منکیاں والی گانی، جس نال اگی حصے سنگت دتی بنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمایا۔ وشنوں کہے گوبند دی گانی اگی دھار مکا، من کا منکا دے بدلایا۔ جھگڑا مٹاوے وجود تن کا، مائی خاک ڈیرہ ڈھاہیا۔ لہنا رہے نہ راگ کن کا، رسنا والی نہ کوئے شنوایا۔ پرکاش مٹے سوریہ چن کا، نج جوت نور چکایا۔ ایہہ لیکھا صاحب سنگر دھن کا، دھن دھن وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکایا۔ وشنوں کہے گوبند کہا دو توں بنا کے اک، سرگن توں زرگن اگی دینی دکھایا۔ اکو پتاتے اکو پت، اکو جمن والی مایا۔ اکو ورن ہونا سکھ، چار ورن ونڈ نہ کوئے رکھایا۔ اپنی انگلی نال لیکھا اپنے مستک وچ دتا کھ، کاغذ قلم شاہی ہتھ نہ کوئے اٹھایا۔ ایہہ میرا دھرم دھار دا بھوکھ، بھوکھتاں توں پرے پڑھایا۔ بنا پر بھوتوں کسے دی لاہے کوئی نہ وکھ، وشا وکار نہ کوئے مٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمایا۔ وشنوں کہے گوبند نے دو اک سکھی دا دسنا روپ، پوہ چھبھی وڈیایا۔ جیہڑی پھیلنی چارے کوٹ، نو کھنڈ کھنڈ وڈیایا۔ اکو دھاگا ہونا سوٹ، اکو رنگ رنگایا۔ اکو مان دینا پنج بھوت، تن وجود اک صلاحیا۔ انتر زرنتر کوڑی کریا کراؤنا کوچ، کوچا گلی کر صفایا۔ جن بھگت سہیلے بناؤنے سپوت، پتا پوت گود لکایا۔ جنم کرم دا میٹنا دوکھ، درد رہے نہ رایا۔ اکو دینا دھر دا سوکھ، سچ سنجم وچ سامایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، در ٹھانڈے سیش نوایا۔ وشنو کہے اگی منکے آونے وچوں ماجھے دیس، برہما شو ویکھن چائیں چائیا۔ ایہہ لہنا گوہند دس دسمیش، جو شبدی دھار سمجھائیا۔ اکیاں سکھاں نے کرنے پیش، بستر سوہنے تن سجاایا۔ اکیاں دے سرتے سوہندا ہووے ناگ شیش، پگڑی اُتے ستّ اِنچ سوہا پائیا۔ پچھے کھلے ہون کیس، پٹھ اُتے لکایا۔ ہتھ وچ لکھیا ہووے دس دسمیش، سنہری اکھراں رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آدانت جگا جگنت رہے ہمیش، ہم ساجن نظری آیا۔

★ ۲۰ آسوشہنشاہی سمت ۵ دلپ سنگھ دے گرہ گرو کا جنڈیالا ★

وِشنو کہے پر بھ گوہند دتا بھنڈارا، گوہند جھولی گوہند بھرائیا۔ جوتی نور دے چمتکارا، پردہ اپنا دتا اٹھایا۔ شبد ناد دے دھنکارا، اگئی راگ سناپیا۔ میرے ویندیاں بخش کے بھنڈارا، دو دھارا تھاپی پشت پناہ لگایا۔ ہس کے کہا تیرا کھیل وچ سنسارا، چند پرچند درسایا۔ بنس سر بنس وارنا سارا، انس پر بھ دی اک اھوایا۔ تن سریر وجود ہووے وڈ شنگارا، کلغی توڑا سیس سہایا۔ نیلی دھار ہونا سوارا، نیلا اپنا رنگ رنگایا۔ چار ورن کرنا پیارا، برن اٹھاراں جوڑ جڑایا۔ ہندو مسلم دینا سہارا، سر اپنا ہتھ لکایا۔ میرا کھیل دسنا نیارا، پنج تت رنگ رنگایا۔ مچھ داہڑی کیس تیرا حصہ اپرا، جھولی لوک مات بھرائیا۔ دامنگیر ہو کے نر نرکارا، پلو اپنا نال گنڈھایا۔ کھیل دسیا نرگن دھارا، جوتی جوت جوت رُشائیا۔ نین بند کرا دتا اشارہ، اگئی اپنا کھیل دکھایا۔ گوہند پھیر آونا پئے دوبارا، سرگن نرگن روپ وٹایا۔ میرا ہووے اک پیارا، دوسر میت نہ کوئے جنایا۔ دوہاں دا اک ہووے ووارا، ووارا دے سمجھایا۔ جوت شبد دھار دھرنی ہووے اجیارا، اُجل اکو اک کرایا۔ گر سکھ بھگت بناونے ایشٹ جاناؤنا اک میرا اینکارا، اک اکلا بھیو گھلایا۔ اکو نام ہووے جیکارا، پُرکھ اکال اوٹ اک درسایا۔ لہنا مکاؤنا تینی اوتارا، پیغمبراں لیکھا جھولی پائیا۔ گرو آں قائم کر منارا، دھرم دی دھار اک سمجھایا۔ سب دا پالک بن پروردگارا، پرورش کرے تھاوں تھانیا۔ سیس نواون برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان سورہ چند ستارا، گرہ نو نو لاگن

پایا۔ تیرا نور میرا ظہور شدی تُوں جوتی جوت ہوئے اُجیارا، اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ تخت نواسی بن سکدارا، سدھ مارگ اک پرگٹایا۔ نوست بن و نجارا، وست اموک اک ورتایا۔ لحم شبد اک اشارہ، شرع توں باہر دتا سمجھایا۔ گوہند کر نمسکارا، سپس جگدیش دتا جھکایا۔ جھٹ نانک روپ کر پسارا، ستمکھ ہو کے سوہا پایا۔ دوئے جوڑ کہا میرے پت پریشور یارا، یارڑا ستر گوہند دینا ہنڈھایا۔ جس نے ستلج بیاسا پار نہیں کرنا کنارہ، نانک دی شاہی دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ لحم اک ورتایا۔ وشنوں کہے نانک مالا دے منکے پھیرے اکاسی، ٹھٹھے ہتھ چلایا۔ پھیر پر بھ نوں کہا میں تیری داسی، داسی ہو کے سیو کمایا۔ پھیر انگل کیتی اوہ ویکھ توں عیسیٰ چڑھایا پھاسی، صلیب گل لٹکایا۔ جھٹ گوہند کیتی ہاسی، تالی دتی وجایا۔ ایہہ کیہڑی کھیل تماشی، جو پر بھو رہیا کرایا۔ نانک کہا آگے مار جھاک، گوہند لے انگڑایا۔ تیتوں امرت جام دا بناؤنا ساقی، دھر پیالہ ہتھ پھڑایا۔ پھیر بنس سر بنس کوئی رہن نہیں دینا ساتھی، پتا پوت نہ گود سہایا۔ آسو رہے نہ جس دی چال بانکی، ننگی پیریں بھجنا واہو داہیا۔ گوہند ہتھ ماریا اتے چھاتی، خوشی نال لئی انگڑایا۔ نانک ایہہ نانک تیری گھاٹی، تے نانک دا نور گوہند نور الاہیا۔ نانک کہا تیرے حصے اک پیالہ بائی، جس وچ امرت لہنا بنایا۔ باقی وستو دی کرنی پئے کوئی نہ راکھی، گھر بار سارا دینا تجایا۔ گوہند نے ساڈھے تن ہتھ دی لے کے لاٹھی، زمیں تے ٹھکرائیا۔ پھر ہتھ پا کے زینا کاٹھی، کھتا زور زور ہلایا۔ پھیر دو جہاناں منزل ویکھ کے واٹی، نگاہ اسماناں اُپر لٹکایا۔ جھٹ نانک کہا گوہند ذرا آہ ویکھ پاتی، پترکا دیاں درسایا۔ جیہڑی میں شبد کہانی آکھی، ماجھے تیرا چرن ٹکے نہ رایا۔ پچھلا پاسا تک انت ماجھے دارہنا نہیں کوئی ساتھی، نانک دئے گواہیا۔ پرکھ اکال کیتی ہاسی، اشارے دوہاں نوں رہیا دکھایا۔ نانک گوہند ایہہ میرا حصہ باقی، تے تہاڈا حصہ اپنے وچ چھپایا۔ جس ویلے سر شئی دی در شئی ہوئی بے اخلاقی، خلق خدائی بھلایا۔ گوہند تیریاں سکھاں وچ پینی بے اتفاقی، سکھ سکھ نال کرے لڑایا۔ نانک تیری بانی نال میل جائے نہ کاٹی، پڑھن والے دین دہایا۔ نانک نیز میٹ کے گوہند باہوں پھڑ کے کہا آگے ویکھئے کلج اندھیری راتی، کی سماں رہی بدلایا۔ گوہند کہا ایہہ کھیل صاحب سمرا تھی، جو سب دا پتا مایا۔ نانک کہا میں وی او سے دی داسی، سیوا آد دی سچ کمایا۔ وشنوں کہا میں سنیا بچن اپارا، انگلاں کتاں وچ پایا۔ خیران، ہو گیا کس

طرح گوہند آئے دوبارہ، چار جُگ وِچ اگے گیا مُڑ کے پھیرا کوئے نہ پائیا۔ اونے چر نوں پُرکھ اکال مینٹوں کٹوں پھڑ کے دتا اشارہ، بلوونا دتا لگائیا۔ ایہہ
 یودھا سوربیر سکدارا، سُت ڈلارا میرا سوہا پائیا۔ جس ویلے میں کل کلکی لوواں اوتاراں، ایہہ میرا سنگ رکھائیا۔ ایہہ شبد گرو سنسارا، -----
 ----- میں نور جوت اُجیارا، گھر گھر کراں رُشنائیا۔ دوہاں دا پریم کھنڈا ہوئے ہوئے دو دھارا، دوجا شستر ہتھ نہ کوئے اُٹھائیا۔ گرکھاں سچ کراں
 پیار اگم اپارا، جس نوں سمجھے کوئے نہ رائیا۔ سچ دا کھول کے سچ دوارا، بھگت بھگوان روپ درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ وشنوں کہے میں ویکھیا گوہند دھار روپ اتی سُندری، نین نین سوہا پائیا۔ گوہند ہتھوں لاه کے مُندری، اُنگی وِچ
 بھوائیا۔ کجگ انت میں بھگتاں سنتاں دی بدل دینی کُنڈلی، راشی اپنے نال ملائیا۔ چار ورن بنا کے جُنڈلی، رنگ اِکو دینا چڑھائیا۔ ایہہ دسنی اوہ مڈھلی،
 جیہڑی آتم پر ماتم دی ریتی چلی آئی۔ ایہہ دھار چار جُگ کسے نہ بُجھ لئی، بُجھارتاں وِچ گر اوتار پینمبر پھیریاں گئے پائیا۔ انت اخیر پر بھ کرپا نال مینٹوں
 سُجھ گئی، سمجھ دتی سمجھائیا۔ نانک کہا گوہند اوہ ویکھ ماجھے والیاں دی بُدھ گئی، ناتا تیرے نالوں تڑائیا۔ گوہند دی مُندری اُنگی اُتوں اُڈ گئی، وینہدیاں نظر
 کسے نہ آئی۔ اوہ ماجھے دیس دی دھرتی پُج گئی، جتھے پوجا کرے لوکائیا۔ گوہند دی آشنا ایہتھے رُجھ گئی، دھیان دھیان وچوں پرگٹائیا۔ جھٹ اوہ مُندری
 لگ گئی، نظر کوئے نہ آئی۔ نانک اوہ ویلے اپنی بھوری چک لئی، کئی لئی اُٹھائیا۔ خوشی وِچ کہا گوہند توں آیا دردیاں دے دُکھ لئی، غریباں ہونا
 سہائیا۔ اوہ ویکھ کجگ اودھ پگ گئی، ویلا وقت دے گواہیا۔ تیری آشنا نہیں کسے جگت دھار دُدھ لئی، واسنا اور نہ کوئے بنائیا۔ تیرا کھیل ہونا مانو مانکھ
 لئی، متا کوڑ مٹائیا۔ سہارا ہونا مات گُکھ لئی، سر اپنا ہتھ لُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اپنی کار کمائیا۔ گوہند کہا میری مُندری ہو گئی
 الوپ، سچ دوارے کجھ چھپائیا۔ میں ویکھیا چوڑاں لوک، چوڑاں طبق نظر نہ آئی۔ برہمنڈ کھنڈ دتے روک، پڑا سب دا دتا اُٹھائیا۔ ویکھے قلعے کوٹ، محل
 اٹل پھول پھولائیا۔ کتوں نظر نہ آئی کس اُتے لاواں دوش، کس نوں دیاں سزائیا۔ پھر تھوڑے سمیں لئی ہو گیا خاموش، کجھ زبان نہ کوئے ہلائی۔ پھیر
 ہتھ ماریا اُپر بدن پوش، سر پیر تائیں پھرائیا۔ جھٹ ویکھیا اک خرگوش، جو بھجیا آوے چائیں چائیا۔ چرناں وِچ سُٹی اپنی لوتھ، ڈیرہ دتا جمائیا۔ گوہند

نے اوہدے اندروں دیکھیا اک کوش، جس اُتے لکھیا تُوں میرا میں تیرا دُجا نظر کوئے نہ آئیا۔ مینٹوں اِکو اک دی سوچ، دُسر آس نہ کوئے ودھائیا۔
 میری منسا پوری کر دے لوچ، لوچا تیرے نال بنائیا۔ نام نُماری دے مدہوش، مدھر راگ دُھن شنوائیا۔ گوہند پیار وِچ کہا تیتوں اگے دتا بہت، سچ ملی
 سرنائیا۔ خرگوش کہا گوہند میری اک بیننتی تیرا ماجھا جائے نہ اؤنت، تیرا در تیرے سوہا پائیا۔ ویلا دس ڈھنیا کہ اؤنٹ، وقت وقت نال ملائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ گوہند کہا واہ میرے مہربان، کی اپنا روپ بدلایا۔ کیوں بھجیا وِچ میدان، چوپایاں والی چھلانگ
 لگائیا۔ میں دیکھ ہویا حیران، کی تیری بے پرواہیا۔ جھٹ اوہ بن کے نوجوان، اپنی لئے اَنگرائیا۔ پھیر روپ دھر سری بھگوان، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ پھیر
 شبد ناد دُھنکان، اگم دتی سنائیا۔ پھیر پٹھ تے ماریا ہتھ ماجھا دیس اوہ ستھان، جتھے بھگت دوارا سوہا پائیا۔ ذرا دیکھ شہنشاہ سلطان، نور نورانہ نظری آئیا۔
 تیریاں گرکھاں توں اوہ تیرا پھیر لے کے دیواں اوہ دان، وچولا اپنا آپ بنائیا۔ توں اُنگی اُتے پاؤنا اوہ پھیر نشان، جس نشانے نوں وشن برہما شو دیکھن
 چائیں چائیا۔ اُتے گوہند لکھیا ہووے ایہہ گوہند دا ایمان، گوہند گوہند رنگ رنگائیا۔ گوہند تیرے مانجھے والے پہلوں کراں سوادھان، پچھلا لیکھا پور
 کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ لہنا دئے چکائیا۔ گوہند جھٹ دوویں ہتھ رکھے اُتے متھے، ساہمنے دتے
 دکھائیا۔ میں چھڈ دتے تیرے تیر بھتھے، کمان کندھے نہ کوئے ٹکائیا۔ تیرا کھیل دیکھنا اپنی اگمی اکھے، جگت نیتز بند کرائیا۔ توں میرے اندر و سیں،
 میں تیرے وِچ سمائیا۔ توں میرے پتے دسیں، میں تیرا پڑدا لاہیا۔ توں میرے ول نسیں، میں تیرا راہ تکائیا۔ توں روپ دھرنا سسے، میں ہوڑا رنگ
 رنگائیا۔ ہنگ برہم ساری ساڈے دوہاں دے وِچ وسے، سوہنگ روپ سرشٹ سبائیا۔ جیہڑے گرگھ ہونے بچے، سر اوہناں ہتھ ٹکائیا۔ جنہاں تے کرپا
 کرنی اوہناں نوں مرن وچوں مرن پہلوں دتے، سندیسہ سچ سچ سنائیا۔ پھیر کرپا کر کے رکھے، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جان حقیقت حقے، حق دامالک اک اکھوائیا۔

☆ ۲۰ اسو شہنشاہی سمت ۵ سورن سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو ☆

وِشنوؤں کہے میںں شبد دھار تکیا گو بند سپوت، سپتر اتر پورب پچھم دکھن اکو نظری آئیآ۔ جس دا نور نظارہ چارے کوٹ، دہ دشا پڑدا اوہلا رہیا اٹھائیآ۔ سنجگ تریتا دو پر کلجگ اوتار پیغمبر گر روپ بدلدا رہیا پنج بھوت، تن وجود ماٹی خاک سو بھاپائیآ۔ انت کردا رہیا کوچ، کوچا گلی دھرنی دھرت دھول ہو کا حق نام سنائیآ۔ ونڈاں ونڈا رہیا دین مذہب ذات پات نیچ اوچ، کھتری براہمن شودر ویش ہندو مسلم سکھ عیسائی ناؤں پر گٹائیآ۔ بھيو کھولدا رہیا آتما پر ماتا تانا پیٹا اکو سوٹ، سو تر دھاری صاحب سوامی انتر جامی اکو اک اکھوائیآ۔ سو کلجگ انت لیکھا مکاوے لہنا دینا جوٹھ جھوٹھ، مایا ممتا موہ وکار ہنکار ڈیرہ ڈھاہیا۔ کرپا ندھان صاحب سلطان ہو کے جائے توٹھ، مہربان محبوب اپنا رنگ رنگائیآ۔ بھگت سہیلے جگ جنم جو پیار مہبت وچ گئے روٹھ، متر پیارا ہو کے اپنا میل ملائیآ۔ پاوے سار نو کھنڈ پر تھی ست دیپ چار کوٹ، چار گٹھ لگیا نظر کوئے نہ آئیآ۔ شبدی دھار ہو تیار نام ندھانا گانا بھھے دھرم دے گٹ، گر گر دھار اپنی اک پر گٹائیآ۔ گر گھٹاں جن بھگتاں اجل کرے لوک مات گھ، گھیا ہو کے ڈکھیاں ڈکھ دئے گوائیآ۔ سنت سہیلا ہو کے لئے پچھ، شاہ فقیراں میل ملائیآ۔ ساڈا لہنا دینا جانے جس کارن کٹائی داہری مچھ، بودی سیس جگدیش ٹکا۔ گردا کھوج کھوجائیآ۔ ساچی دست نام امولک دے کے کچھ، کچھ مچھ دی آسا ویکھ وکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لحم اک سمجھائیآ۔ وِشنوؤں کہے میںں ویکھیا شبدی ست ڈلارا، دوٹھا ڈھر دا نظری آئیآ۔ جس دا روپ تیی اوتارا، پیغمبر نورے چشم نور رُشائیآ۔ گرو گردیو وچ سنسارا، اشٹ سرشٹ درشٹ وچ وڈیائیآ۔ جس دی مہما شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی جگ چارا، گیتا گیان دھیان اکو اک سمجھائیآ۔ سو شاہو بھوپ بن سکدارا، سچ سلطانا سو بھاپائیآ۔ جس دا نورے نظر کل کلکی اوتارا، کل کلیش دس دسمیش سنگ مٹائیآ۔ چار گٹ ویکھے وگسے پاوے سارا، پاربرہم پت پر میثور اپنا بھيو گھلایآ۔ صدی چوڈھویں جس نے کرنا انت کنارہ، محمد آشا دئے وڈیائیآ۔ عیسیٰ لیکھا جانے ویہویں صدی تکرارا، پردہ پردیاں وچوں چکائیآ۔ نانک گو بند گو بند دھار پر گٹ ہو سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری بھيو چکائیآ۔ جس دا بھيو کاغذ قلم نہ لکھنہارا، آد انت کہن کوئے نہ پائیآ۔ سو صاحب سنگر دین دیال پُرکھ اکال

پروردگار سانجھا یارا، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ لہنا دینا کلجگ انتم میٹے اگم اپارا، الکھ اگوچر اپنی کار کمانیا۔ گوہند گوہند دھار کھیل کرے وچ سنسارا، نرگن نرگن سرگن سرگن اپنی کار کمانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ست رنگ دی بٹھ سیس دستارا، ماجھے والیاں مجلس اپنی دے دکھانیا۔

☆ ۲۰ اسو شہنشاہی سمت ۵ سُرین سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو ☆

وِشنوں کہے میں کلجگ انتم ویکھیا کوڑن، کوڑ کٹمب دسی لوکانیا۔ سب دی درشتی ہوئی موڑھن، مورکھ گلدھ روپ درسانیا۔ پر بھ دی منگے کوئے نہ چرن دھوڑن، گرو اوتار پینمبراں ایشٹ سرب منانیا۔ پھیر صاحب تکیا حاضر حضورن، ہر کرتا دھر درگاہیا۔ جودھا اگمی بیر سورن، ست ستوادی اک اکھوانیا۔ جس دارو پ انوپ پورن، پرم پڑکھ پر بھ ویس وٹانیا۔ کلجگ پنڈھ مٹائے نیڑ دورن، دور دراڈا ویکھ دکھانیا۔ جن بھگتاں جنم جنم دا بخش قصورن، مہر نظر نال ترانیا۔ وشنوں کہے انتم کھیل ویکھ ہویا مجبورن، مجبوری وچ ڈھانیا۔ چار جگ دا لیکھا دسیا ادھورن، انت سکیا نہ کوئے کرانیا۔ چار جگ دے شاستر دے مزدورن، مزدوری جگت والی کمانیا۔ پر بھ دانام کرن مشہورن، صفتاں وچ صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، ہر کرتا اک اکھوانیا۔ وشنوں کہے میں کلجگ انت ویکھ ہویا اداس، اداسی میرے اندر آنیا۔ مینوں حکم دتا پڑکھ ابناش، ابناشی کرتے دتا درڈانیا۔ میرا کھیل ویکھ سرب گن تاس، گنوتا آپ جنانیا۔ آد انت سب کچھ میرے پاس، دیونہار اگم اتھانیا۔ پر بھ پورن پورن وچ پرکاش، پورن پور رہیا سرب ٹھانیا۔ پنجاں تتاں دے شاباش، شاہ سلطان اک سمجھانیا۔ پھیر تھلیوں دکھایا آکاش، آکاش دے نیچے دھرنی دھرت دھول وڈیانیا۔ جدھر تکاں اودھر ساتھ، سگلا سنگ نبھانیا۔ حکمی حکم رہیا آکھ، بن اکھراں کر پڑھانیا۔ سب دا پورا کرنا بھوکھت واک، لکھت شہادت دے بھگتایا۔ حکم ورتاؤنا اک ساچ، سچ سچ وڈیانیا۔ دھرم دی دھار دکھا تماش، کھیل اگم دینا سمجھانیا۔ وشنوں کہے میرا اک تے ہویا وشواس، وشا اور

نہ کوئے جنائی۔ اوس ویلے میرا بھگون میرے ساتھ، پاسا سکینا نہ کوئے بدلایا۔ میٹوں دکھائی منڈل راس، گوپی کاہن نچایا۔ پھیر سچ دتا آکھ، شبدری
 شبد مھم درڑایا۔ وشنوں کریں نہ پشچاتاپ، چنتا غم نہ کوئے رکھایا۔ کلجگ انت پرگٹ ہوواں آپ، آپ اپنا پھیرا پائی۔ جن بھگتاں بناں مائی باپ، پتا
 پوت گود سہایا۔ توں میرا میں تیرا دس کے جاپ، مارگ اکو اک رکھایا۔ سنگر شبد دھار دی دے کے دات، وست امولک جھولی آپ لکایا۔ چار جگ
 دا لیکھا لکھیا نال قلم دوات، نرگن ہو کے کھوج کھوجایا۔ نویں جگ دا لہنا دینا دیواں ساکھیات، سچ سوامی ہو کے پھیرا پائی۔ پنجاں تیاں دی پنجاں
 لکھاریاں کولوں کراواں یانج، بجر وید دے گواہیا۔ چرن کول بنا داسی داس، سیوک سیوا سچ کماہیا۔ بنا پرکھ اکال توں اوہناں دا دوجا رہے کوئی نہ مائی
 باپ، بھین بھائی دانا تا دے تڑایا۔ اک آتما اک پرما تا اک بنا کے ساک، سجن اک اکھوایا۔ کلجگ ہووے اندھیری رات، ساچا چند کراں رُشناہیا۔
 روداس چمارا پریم دھار دی رکھے پر بھات، اٹھے پہر اکو رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لے
 ملاہیا۔ وشنوں کہے میں دیکھیا کلجگ انتم وقت وقت تھوڑا، تھوڑا دھیان لگایا۔ پرکھ اکال دانتیا نرگن دھار گھوڑا، دو جہاناں بھجے واہو داہیا۔ شاہ پاتشاہ
 نکلیا بانکا چھوہرا، شہنشاہ سچ سنگھاسن سو بھاپایا۔ وشنوں کہے میں مھم سناواں کورا، جو دھر فرمانا سری بھگوانا رہیا درڑایا۔ پنجاں لکھاریاں پر بھ دا نواں
 بناؤنا جوڑا، چرن کول واری واری پائی۔ آگے کرنا بھاگ متھورا، متھیا دسٹی سرب لوکایا۔ جس کارن سسے پر لایا ہوڑا، ہاہے پٹی دتی وڈیایا۔ جگت جہان
 نالوں کر وچھوڑا، وچھڑے اپنے نال ملاہیا۔ ہر سنگت پر بھ لئی کچھ دان لیانا تھوڑا تھوڑا، اک اک دانہ اپنے ہتھ لکایا۔ وشنوں کہے سچکھنڈ واسطے سنجگ
 دھار میٹوں پئی لوڑا، بنا بھگتاں توں پور نہ کوئے کرایا۔ پنجاں پیاریاں نو ہتھ دا لیانا ڈورا، ڈوری سوتر دھار دکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں لیکھا مکائے پنج وکار چورا، چوری چوری سب تے دیا کماہیا۔

☆ ۲۰ اَسُو شہنشاہی سمت ۵ دیدار سنگھ دے گرہ شفی پُر ضلع امرتسر ☆

وِشنوؤں کہے برہما ویکھ گوبند دا پورن پرگنا، پرگٹ نرگن دھار کرائیا۔ جس دی آسارکھ کے گیا تتی لوح اُتے گر ارجنا، عرض بیننتی آرزو وِچ سمجھائیا۔ شبدي دھار اگئی سنگرؤ اگئی گرجنا، بھے دو جہان رکھائیا۔ جس نوں اگے ہو کسے نہ ورجنا، سارے بیٹھے سیس نوائیا۔ اُس دا حکم کدے نہ پرتنا، پرتکھ اپنی کار کمائیا۔ کلجگ انتم بھانا ورتنا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ اوتار پیغمبراں گروآں دی پوری کرنی شرطنا، شرع دا لیکھا دینا چکائیا۔ جن بھگتاں چنتا روگ مٹائے حرصنا، حرص ہوس اپنی اک جنائیا۔ کوٹاں وچوں سہیلے درشن پرسنا، پارس کنچن لوہا دے وکھائیا۔ امرت میگھ اگما برسنا، نرگن بوند سوانت ٹپکائیا۔ جس نے چار جگ دا لیکھاناں کسوٹی اُتے پرکھنا، پارکھو ہو کے پھیرا پائیا۔ اُس دے اگے کسے نہ اٹکنا، اٹک توں پار پے دھائیا۔ جس نے دو جہان نو کھنڈ پر تھمی جھٹکنا، جھٹکا دیوے تھاوں تھانیا۔ شبدي دھار کھنڈا کھڑکنا، پورن گوبند سچ درٹائیا۔ دین مذہب دا روٹا اٹکنا، دنی رووے تھاوں تھانیا۔ دُھر دا حکم چڑھنا کٹکنا، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ من کلپنا وِچ سب نے بھٹکنا، ساتک ست نہ کوئے کرائیا۔ جم کی پھاسی مسمگھ جیواں لٹکنا، چوڑاسی گیر نہ کوئے کٹائیا۔ دُکھیاں ونڈے کوئی درد نہ، دیناں دیوے نہ کوئے وڈیائیا۔ ایہہ کھیل کرنا مرد مردانے مردنا، مدد اپنی نال رکھائیا۔ شرع قصائی رہے کرد نہ، قُدرت دا قادر کرنی دا کرتا لیکھ مُکائیا۔ سب دی کڈھ کے چار جگ دی فردنا، لہنا ویکھے تھاوں تھانیا۔ کلجگ پُٹھی کرے زردنا، نارد منی دے دھائیا۔ ایہہ کھیل کرنا اسپر جنا، اچرج لپلا آپ وکھائیا۔ اکو سَمبل سہاؤنا پرگنا، پٹنے والا ڈیرہ لائیا۔ گرکھاں ہون نہ دیوے حرجنا، حرج اپنے گھر لکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حکم اک سنائیا۔ وِشنوؤں کہے گوبند دا برہما پورن ویکھ گرہ، گھر اکو سو بھاپائیا۔ جتھے پر م پُرکھ پر ماتما رہے، رہبر بن کے نورِ الہیا۔ جس نوں یاد کردے کوٹن کوٹ لکھ کروڑی سے، گنتی گنت نہ کوئے گنائیا۔ جس دے حکم اندر جگ چو کڑی وہن وہے، سَتجگ تریتا دوا پر کلجگ دھار دھائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لاج سَنگھاسن آپ بہے، تخت نواسی ڈیرہ لائیا۔ جس نے دین دنی کرنی لے، لہنا سب دا جھولی پائیا۔ اک دو جہان سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان دی ہووے بے، بے جیکار آپ کرائیا۔ جگ چو کڑی پُرکھ اکال اپنا

نام کسے نہیں کہتا ہے، حق فک نہ کوئے کرائیا۔ سارے رسنا نال گئے کہہ، کہہ کہہ جگت سٹائیا۔ انت پر بھ دی سرنی پے، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی ایکاہے، دو جا نظر کوئے نہ آئیا۔

★ ۲۰ اسوشہنشاہی سمت ۵ سوہن سنگھ دے گرہ ترنتارن ★

وِشنوں کہے میں تکیا عجب نظارہ، نرگن نرکار نرکار دتا دکھائیا۔ کلج چاروں گنٹ اندھ اندھیارا، ساچا چند نہ کوئے رُشائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر ہويا دھواں دھارا، ڈھندھوکار نہ کوئے مٹائیا۔ بھلیا مارگ گر اوتارا، پیغمبر اں بھے نہ کوئے رکھائیا۔ چار برن اٹھاراں برن، کرن ہاہاکارا، ساتک ست نہ کوئے ورتائیا۔ نیتز روون زارو زارا، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھائیا۔ پُرکھ اکلا دین دِیالا دیکھنہار سرب سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری رہیا اٹھائیا۔ دیکھو کھیل جگت دی دھارا، دھرنی دھرت دھول دھول بن نیتز راہ تکائیا۔ نال رلائے تئی اوتارا، ترے گن اتینا حکم سٹائیا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد ہونا خبردار، صدی چوڈھویں لئے انگڑائیا۔ نانک گوہند دو جہاناں پردہ لاہنا سارا، سار شبد اک پرگٹائیا۔ کس بدھ کلج کوڑی کرپا ہووے پار کنارہ، درگھر ساچے ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر داور، ڈھر سندیسہ اک سٹائیا۔ وشنوں کہے میرے انتر آئی حیرانی، حیرت وچ جنائیا۔ ست دھرم دی دے نہ کوئے نشانی، نشانہ دھرم نہ کوئے اٹھائیا۔ پنڈت پاندھے ملا شیخ جگت گرتھی کرن بے ایمانی، بیوہ روپ ہوئی لوکائیا۔ سچ دھار دے نہ کوئی برہم گیانی، برہم ودیا نہ کوئے پڑھائیا۔ نوکھنڈ پر تھی ست دیپ جھگڑاپیا انجیل قرآنی، شرع سکے نہ کوئے گوائیا۔ نام ندھانا مارے نہ کوئے کانی، انیالا تیر نہ کوئے چلائیا۔ کلج انت چار گنٹ مایا ممتا کوڑ چڑھی ٹغیانی، آگے ہونہ کوئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر داور، حکم سندیسہ اک سٹائیا۔ وشنوں کہے پر بھ دکھایا کلج انتم کھیل، خالق خلق دتا درٹائیا۔ جھگڑاپیا گرو گرجیل، چیل گرنہ کوئے وڈیائیا۔ سچ دوارے کرے کوئی نہ میل، آتم پر ماتم رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ دھرم رائے دی کٹے کوئی نہ جیل، چوراسی پھاسی نہ کوئے کٹائیا۔ میں

خیران ہو یا ایہہ پر بھ دا اچرج کھیل، ہر کرتا آپ کھلایا۔ آپے وس سرب نویل، در گھر بیٹھا ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، سچ دوارا اک درسایا۔ وشنوں کہے میتوں شبد اگئی آئی آواز، اگم اگم جنایا۔ تیرا بھو کھولاں راز، پردہ دیاں اٹھایا۔ تک راہ غریب نواز، بن نیتز نین نین تکایا۔ جس نے کھج کوڑی کرپا بدل دینا سماج، سچ سمگری سنجگ اک ورتایا۔ کوڑی کرپا دھو کے داغ، دُرمت میل کرے صفایا۔ انتر نر نتر اُپجاوے اک ویراگ، ویری اندروں باہر کڈھایا۔ امرت رس نچھر جھرنا بوند سوانتی دے سواد، اٹھسٹھ لیکھا دے چکایا۔ مہر نگاہ نال ہنس بنائے کاگ، کاگ ہنس روپ بدلایا۔ جوتی دیپ جلائے چراغ، اندھ اندھیر دے مٹایا۔ گھر سوامی ملے کنت سہاگ، رنڈیا نظر کوئے نہ آئی۔ کھج جیواں آلس نندرا وچوں کھول کے جاگ، جاگرت جوت کرے رُشایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھرم دی دھار اک درڑایا۔ وشنوں کہے پر بھ دتا اک سندیس، ست سچ جنایا۔ نگاہ مارا مجھے دیس، دیس دیسانتر پھول پھولایا۔ نرگن جوت نر نیش، نور نورانہ سوبھا پائی۔ جو آدانت رہے ہمیش، جنم کرم نہ کوئے رکھایا۔ جس نوں جھکن وشن برہما شو گنیش، سُرپت بیٹھا سیس نوایا۔ گر اوتار پیغمبر کرن آدیس، نیوں نیوں لاگن پائی۔ جس دا مچھ داہڑی نہ کوئے کیس، موند موند ایا روپ نہ کوئے درسایا۔ سو کھج بدلن لگا رکھ، رکھی مُنی سمجھ کسے نہ آئی۔ جن بھگت سہیلے بناوے نیک، بدی اندروں دے گویا۔ جنہاں کھج جیواں پر بھ دا نام کھادھا وچ، تنہاں دیوے آپ سزایا۔ شبد سنگرودین دنی نوں مارے پیچ، پیچیدہ اپنی کار کمائی۔ آگے چلے کسے نہ پیش، پیشین گویاں دین گواہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر دا تھم اک سُنایا۔ وشنوں کہے پر بھ دا تھم اپارا، اپر پیر آپ درڑایا۔ جگت ویکھو تینی اوتارا، پیغمبر نیتز لوچن نین اکھ کھلایا۔ گر گر ویکھو سچ دی دھارا، دھرنی دھرت دھول دھیان رکھایا۔ ساچا دے نہ کوئے میت مُرا، سجن سنگ نہ کوئے نبھایا۔ چاروں کُنٹ دھندھوکارا، اندھ اندھیر نہ کوئے گویا۔ دھرم رہیا نہ مندر مسجد شو دوالے مٹھ گرو دوارا، و بچار کرم کرے لوکایا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی پڑھ کے من مٹے نہ کسے وکارا، ہنگتا گڑھ نہ کوئے تڑایا۔ کھج جیو و بچار ہوئے چار کُنٹ دہ دشا کلکھنی نارا، سہاگی کنت نہ کوئے ہنڈھایا۔ شبدی تھم دیوے

سچی سرکار، صاحبِ سوامی آپ درڑائیا۔ گوہند انتم اٹھ یودھے سوربیر مار لکارا، نام ڈنکا اک وجائیا۔ سرگن کر خبردارا، صدی چوڈھویں سویا رہن کوئے نہ پائیا۔ پیغمبراں دے اک ہلارا، چوڈاں طبق کر شنوائیا۔ چوڈاں لوکاں تیرا اشارہ، عیشو عشرت دیکھن تھاؤں تھانیا۔ سب نوں دسن کلجگ ہونا انت کنارہ، ویلا وقت دئے گواہیا۔ حکمِ سندیسہ دیوے کل کلکی چوویاں اوتارا، جس نوں جنمے کوئی نہ مائیا۔ جس داسد سٹ گوہند اک دلارا، دُلھا دُھر دا نظری آئیا۔ اوہ دیکھنہار سرب سنسارا، سرشی درشی اندر کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر داتا بے پرواہیا۔ وشنوں کہے میں شبد اگئی گوہند تکیا، تکیا ظاہر ظہور۔ جس پھرنا مدینہ مکیا، کعبہ حضراتاں دیکھے ضرور۔ جس دا حکمِ سندیسہ پکيا، کلجگ توڑے انت غرور۔ لیکھا جانے کایا مٹیا، پنچ تت من پائے نہ کوئے فتور۔ نو کھنڈ پر تھی پھرے نٹھیا، پنڈھ مکائے نیڑے دُور۔ سو سوامی ہر گھٹ و سیا، جوتی جاتا چکے نور۔ جس میٹنی رین اندھیری مسیا، ناتا توڑنا کوڑو کوڑ۔ دین مذہب دارہن نہ دیوے رٹیا، مانس مانو مانگھ ایکا دسے دستور۔ ٹوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم جنائے ٹییا، کرپا کرے آپ ضرور۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، جوتی جاتا ظاہر ظہور۔ وشنوں کہے میرے انتر دتی اگم و چار، وچر کے دیاں جنائیا۔ کرپا کرے آپ نرنکار، نرویر دُھر در گاہیا۔ جوتی جاتا ہو اجیار، پروردگار ولس وٹائیا۔ جس نوں کہندے سانجھ یار، جلوہ گر نورِ الاہیا۔ کلجگ میٹے کوڑ کڑیاریا، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ من کلپنا کرے گرفتار، شبدی ڈوری تند بندھائیا۔ آسا ترسنا دئے نوار، امرت بوند اک پیائیا۔ دُھر دا حکمِ سچی سرکار، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ صدی چوڈھویں انت کنت بھگونت لہنا دینا دئے نوار، لیکھا اور رہے نہ رانیا۔ محمد سجدہ سپس جھکائے نال چار یار، کلمہ کائنات وچ جنائیا۔ دروہی خدا خدا دے نبی میرا رہیا نہ کوئے اختیار، مختیار نامہ اپنی مہلت گیا پگائیا۔ میرا مالک خالق پر تپالک پرگٹ ہو یا امامِ اماما سیکدار، سیکداری اپنے ہتھ رکھائیا۔ اسپس اوس دے بر خوردار، چوڈاں صدیاں سیو کمائیا۔ کردے رہے انتظار، بن نیناں نین تکائیا۔ سو آیا اپنی دھار، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جس نے بدل دینا سنسار، دین دنی نہ کوئے چٹرائیا۔ سنگر شبد اک ہونا اجیار، چار گنت کرے رُشنائیا۔ جس دا کھنڈا ہونا دو دھار، نرگن سرگن رنگ رنگائیا۔ سو ویلا وقت پہنچیا آن، آنا فنا اپنی کار کمائیا۔ جس نوں جھکدے سرب گرو اوتار، پیغمبر سجریاں وچ سپس

نوائیا۔ تس صاحب نوں میری نمو نمو نمو نمسکار، نمستے کہہ کے سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی کھیلے کھیل گم اپار، الکھ اگوچر گم اتھاہ بے پرواہ اپنا تھم ورتائیا۔

☆ ۲۱ اسو شہنشاہی سمت ۵ ہر نام سنگھ دے گرہ پنڈوری ☆

وِشنوں کہے شبد گوبند کرے کھیل اپر بسدھا، دھرنی دھرت دھول دھول ویکھ دکھائیا۔ جس نے کوڑی کرپا مینٹی کلجگا، جگ چوکڑی پینڈا پندھ مکائیا۔ جو سندیس دے کے گیا بدھا، بدھی توں پرے دھیان لگائیا۔ پُرکھ اکلا دین دیا لا ہونا آگھا، نرگن نور جوت کرے رُشائیا۔ جن بھگتاں دیوے اپنی سدھا، انتر نرتر پڑدا دے اٹھائیا۔ اگلا بھيو کھول کے گجھا، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ نرگن دھار رہے نہ لکا، لوک پرلوک کرے رُشائیا۔ جس دا تیر نشانہ کدے نہ آکا، دو جہاناں آپ دکھائیا۔ صدی چو دھویں محمد اپنا کڈھ کے دکھاوے رُکا، جس اُتے الف یے ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ تیرا پروردگار سمجھ نہ آیا مدعا، مدت توں بیٹھا دھیان لگائیا۔ چار یاری سنگ رُجھا، آمین یا مین تیرا راہ نکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، ہر کرتا گم اتھاہیا۔ وِشنوں کہے میں شبد گوبند مکیا نور نورانہ، جلوہ گر نظری آئیا۔ جس دا کلمہ حق پیغام، چو داں طبق باہر پڑھائیا۔ جس دا کھیل گم امام، امام اماماں پڑدا لاہیا۔ چارے گنٹ دہ دشا وچنا دامہ، نرگن اپنا ڈنک سنائیا۔ جس نے کلمہ بدل دینا کلاما، کائنات دے وڈیائیا۔ رحمت رحیم کرے رحمانا، رہبر اکو سوبھا پائیا۔ کھیلے کھیل دو جہاناں، پُریاں لو آں پھول پھولائیا۔ کل کلکی پہر کے جامہ، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جس نوں جھک جھک سجدیاں وچ کردے رہے سلاماں، نیتز لوچن نین اکھ شرمائیا۔ اوہ انتم آوے وچ میدانا، پڑدا اولہا رہے نہ رائیا۔ جس نے نو کھنڈ پر تھی دیکھنے مانو ہووے غلاما، شرع زنجیر کٹائیا۔ جو دھا سوربیر مرد مردانہ، بلدھاری پھیرا پائیا۔ جس نے سنجگ مارگ دسنا آسانا، انسانا اندر بھيو گھلائییا۔ مانگھ رہے نہ کوئے بیگانہ، دُتیا بھاؤ نہ کوئے جنائیا۔ سب دا اکو ہونا گانا، توں میرا میں تیرا ڈھولا راگ الائیا۔ اکو منّا صاحب سلطانا، شاہ پاتشاہ اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر کرتا بے پرواہیا۔ وِشنوؤں کہے شبد گُرو دا حکم سندیہ ایک، ایککار رہیا درڑائیا۔ جس دی سب نے رکھنی ٹیک، مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ سب دی بدھ کرے بیک، دُرمت میل دھوایا۔ ہر درساوے نیتن نیت، نچ نین کر رُشائیا۔ دُھر درگاہی بن کے کھیوٹ کھیٹ، نیا نوکا آپ چلائیا۔ آتم پر ماتم ناتا دس کے بیٹی بیٹ، پتا پوت گود اٹھایا۔ سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن جائے لیٹ، در دوارا اک وڈیایا۔ سو سہنجن کرے دیس، جس در اپنا پھیرا پائیا۔ راہ تگن برہما شو مہیش، گنپت گنیش، سُرپت نیتن نین شرمائیا۔ جس زرگن دھار بدلایا بھیکھ، بھیکھادھاری رُوپ نہ کوئے سمجھایا۔ تِس صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی انت کنت آدیس، بنا سپس سپس جھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سچ دامالک اک اکھوایا۔ وِشنوؤں کہے گوبند شبد آد انت دامالک، جگ جگ کھیل کھلایا۔ جوت نوت بدلے عادت، عدل انصاف اک کمایا۔ ست دھرم دی لاوے عدالت، در گھر ساچا اک وڈیایا۔ آتم پر ماتم دس عبادت، نور نور وچ چکایا۔ کوڑی کریا میٹ علامت، عملاں توں رہت کرے نور خدایا۔ جد تکو صحیح سلامت، ہر سچن سو بھاپایا۔ جس نے صدی چودھویں کوڑی کریا کراؤنی بغاوت، بغلگیر رہن کوئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیغمبر دیوے نہ کوئے ضمانت، بریخانہ نہ کوئے جنایا۔ سچ نام دی ملے نہ کسے نیامت، انرس رس نہ کسے چکھایا۔ جس نے صدی چودھویں انت اخیر بے نظیر لیانی قیامت، قایم مقام رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر کرتا اگم اتھاپیا۔ وِشنوؤں کہے شبد گوبند گوبند اک اکھ، اکھ اکھنا کھیل کھلایا۔ زرگن نور جوت پرتکھ، پاربرہم پر بھ گوسانیا۔ جس دا کھیل آد جگاد سچ، ست سچ وڈیایا۔ سو صاحب سوامی پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا پھیرا پائیا۔ جس نے جگ چو کڑی دین مذہب کرائے دکھ، دکھرا دکھرا در سہایا۔ سو کلجگ انتم کرے آپ اکھ، گر اوتار پیغمبر دیون نال صفایا۔ ساریاں اکو نام اکو کلمہ کایا مندر اندر لینارٹ، رٹا جگت رہے نہ رانیا۔ سچ دوارا اکو ہٹ، اکو مندر گرہ سہایا۔ اکو وست امولک رکھ، رکھک ہو کے آپ ورتایا۔ جو گر اوتار پیغمبر اں بھوکھت دتا دس، دہ دشا کھوج کھوجایا۔ صدی چودھویں پندھ مُکایا لوک مات نس نس، بن پاندھی راہیا۔ محمد نیر ورو لے اپنی اکھ، اُمت اُمتی ویکھ دکھایا۔ چار یاری پئی غش، حواس ہوش نہ کوئے وڈیایا۔ جس پروردگار دا کردے رہے جس،

صفتاں وچ ڈھولے گائیا۔ اوہ انت کنت پروردگار ہو پرگٹ، ساڈے پرگنے پھول پھولائیا۔ اُدھروں عیسیٰ دا کلاک کرے ٹک ٹک، گھڑی گھڑیال رہیا کھڑکائیا۔ میرا گاڈ گڈ گائڈ ہو کے آوے نٹھ، جوتی جاتا پندھ مُکائیا۔ جس دا کلمہ سب نے لینارٹ، رُٹین رٹن اک سبھائیا۔ دھرم دی دھار کھولنا ہٹ، دوارا اکو اک وڈیائیا۔ دین مذہب دامیٹ کے پھٹ، پیٹی دیوے نام بندھائیا۔ بچھلی کرنی سب دی شبدي گوہند دیوے ٹھپ، مہر اپنا نام لگائیا۔ پورب لیکھا پورا کرپک، پاربرہم پرہم اپنا بھو کھلائیا۔ کلجک دیوے اپنا حق، حقیقت وچوں جھولی پائیا۔ سنجگ ساچا جائے لگ، صدی چوڑھویں لیکھا انت چُکائیا۔ کلجک جیو نہ رہے کوئی الپک، سرگ دیوے مان وڈیائیا۔ دین مذہب رہے نہ کوئے الگ، آتم پر ماتم میلا میلے سنج سبھائیا۔ انت اخیر بے نظیر لاشریک پروردگار سانجھیا سب دی میٹے حد، حدود اپنی دئے سبھائیا۔ سارے اکو نام لہنا چپ، اکو کلمہ لینا گائیا۔ اکو پُرکھ اکالا دین دیا مالک ہوئے سب، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جس دی گر اوتار پیغمبر بنے جد، یدی لیکھا دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر اپنا پڑا لاہیا۔ وشنوں کہے شبد گرو دی دھار، گوہند گوہند گوہند نال پرگٹائیا۔ جس دا کھیل سدا جگ چار، سنجگ تریتا دوا پر کلجک ویس وٹائیا۔ سو کل کلکی لئے اوتار، جوتی جاتا کرے رُشنائیا۔ سمبل بیٹھ دھام نیار، نرگن آسن اک سبھائیا۔ شبدي ناد دُھن جیکار، اگم اتھا سٹائیا۔ امرت دے کے ٹھنڈا ٹھار، نچھر بوند سوانت آپ چُکائیا۔ چاروں گنٹ ویکھ کے ہاہاکار، مانو مانکھ مانس پھول پھولائیا۔ کرپا کرے آپ کرتار، قُدرت دا کرتا ویکھ وکھائیا۔ تھم سندیسہ دیوے اپنی دھار، دھرنی دھرت دھول دھول جنائیا۔ سارے ہو جاؤ خبردار، سویا رہن کوئے نہ پائیا۔ گوہند کھنڈا کھڑکے اگم اپار، اپر پیر سوامی آپ کھڑکائیا۔ لہنا دینا سب دا دئے نوار، باقی رہن کچھ نہ پائیا۔ جن بھگتاں پڑا لاہے اپنی دھار، دھرنی دھرت سبھائیا۔ گوہند سورا سورا پیر بلکار، بلدھاری آپ جنائیا۔ ماجھے والیو چھٹی پوہ نوں لے کے آونی اک تلوار، تن تن نال لمبائیا۔ لیکھا اگلا دتے آپ نرنکار، کی گوہند کھیل کھلائیا۔ کس بدھ میٹنا دھواں دھار، کرپا کوڑ چُکائیا۔ ست سچ ہوئے جیکار، دھرم دھرم نال صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چو کڑی اک اگلا پاوے سب دی سار، مہاسار تھی اپنی کھیل کھلائیا۔

☆ ۲۲ اسوشہنشاہی سمت ۵ مکھن سنگھ دے گرہ نورنگباد ☆

وِشنوؤں کہے میں کھیل ویکھیا اکھاں، اکھراں والی لکھت نہ کوئے بنائیا۔ جس ویلے گوہند ستر لٹھا، یارڑا سچ ہنڈھائیا۔ بنا ہتھاں توں ٹیکیا متھا، بنا سیس سیس جھکائیا۔ اپنے پٹھ توں لاه کے بھتھا، کمان دتی کائیا۔ بنا رسنا توں بچن کہہ کے سچا، سچ دتا سمجھائیا۔ ہن میں تیرا نتاں والا بچہ، انتر نرگن نور جوت رُشائیا۔ تیری شبدي دھار نسا، دوس رین پندھ مکائیا۔ تیرا لہنا دینا پورا کیتا مساں، مشکل آگے نہ کوئے رکھائیا۔ سد تیرے سنگ وساں، سگلا سنگ بنائیا۔ نرگن سرگن سرگن دھار ہو کے نساں، نر نرائن میل ملائیا۔ اکھراں والا لائیناں والا صفتاں والا کدے نہ بدلاں صفحہ، صفا سب دی ویکھ وکھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں دے دے گچھا، وست امولک اک ورتائیا۔ پاربرہم پتر میثور خوشیاں نال ہسا، سچ سوامی دیا مکائیا۔ بنا ہتھاں توں پٹھ تے ماریا ڈھچھا، اپنا رنگ چڑھائیا۔ گوہند تیری دھار میرا ہونا ٹپا، دوجی اور نہ کوئے پڑھائیا۔ تیرے نور دا ہونا پپا، پاربرہم وچ سمائیا۔ دوہاں دا سانجھا ہونا متا، مت بدھی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تیرا لیکھا آگئی تتا، جس نوں سمبل کہے لوکائیا۔ اس وچ فرق ہووے نہ رتا، رنگ رتڑا دے گواہیا۔ میں مالک کلاپتا، پتر مشیور ویس وٹائیا۔ تیریاں ہونیاں نہیں باہواں لٹاں، ہتھیلی باز نہ کوئے کائیا۔ اپنی جانے مت گتا، گت مت اپنے ہتھ رکھائیا۔ بچ بیجیا اپنے وٹا، وار تھت سمجھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر سندیسہ اک سنائیا۔ وِشنوؤں کہے میں تکیا نال اکھیاں، اپنا نیز نین اٹھائیا۔ جس ویلے گوہند بھار ہویا وکھیا، پاسا پاسے نالوں بدلایا۔ کاہن ویکھن آیا جس کھیل کھلایا بندرا بن سکھیاں، کرشنا اپنا پندھ مکائیا۔ اوس گلاں دسیاں سچیاں، سچ رہیا جنائیا۔ واہ گوہند تیریاں پریتاں پکیاں، آگے سکے نہ کوئے تڑائیا۔ توں بچیاں دیاں لاشاں نہاں بیٹھاں رکھیاں، اندر وجدی رہی ودھائیا۔ تیری دھار ار جن بیٹھا لو آں نتیاں، توی جگت دے گواہیا۔ دین مذہب دیاں چھڈیاں حصے پتیاں، چارے ورن رنگ رنگائیا۔ آگے توں تیریاں نکیاں جگنیاں نہیں مومبتیاں، پُرکھ اکال تیرا نور رُشائیا۔ دیناں مذہباں والیاں لکھتاں پکیاں، پٹنے والے دیاں سنائیا۔ چھوٹیاں چھوٹیاں نام کلے دیاں بناونیاں نہیں ہٹیاں، وکھری وکھری وند وندائیا۔ تیرا میلا میل پُرکھ سمرتھیا، سمرتھ تیری سرنائیا۔ جس دا جگ چوکڑی سارے گاؤندے

جیسا، صفتاں وچ صلاحیا۔ تُوں بھرنیاں نہیں کسے دیاں چھیاں، چٹک اور نہ کوئے رکھایا۔ تیرا پُرکھ اکال تیرے نال ملاوے اکھیاں، نیتراک اک جنایا۔ لکھ پوراسی آتما تیریاں ہونیاں بچیاں، بچیاں گود اٹھایا۔ تیریاں دھاراں گرکھاں اندر لوں لوں ہونیاں رچیاں، رچنا اک الاہیا۔ چار جگ دے گر اتار پیغمبراں دیاں پریتاں ہونیاں کچیاں، انت رہن کوئے نہ پانیا۔ سب دیاں آشنا پھرن نٹھیاں، صدی چودھویں دے دہانیا۔ اوہناں دیاں خواہشاں سمت شہنشاہی پنج چھٹی پوہ تے ہونیاں اکٹھیاں، اکٹھ اکو دے دکھایا۔ جتھے اگن کُنڈ دیاں بننیاں بھٹھیاں، بھٹھیاں بنے بے پرواہیا۔ گوہند پرہ نے تیرے اُتے ڈوراں سُٹیاں، سٹا اتم دے دکھایا۔ سب دیاں تاراں جانیاں کٹیاں، کٹاکش اپنا نام لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کماہیا۔ وشنوؤں کہے جس ویلے گوہند ستھر بدلایا پاسا، اپنی لئی انکڑایا۔ میں دیکھیا پُرکھ ابناشا، سنگ بیٹھا سوہا پانیا۔ اودھروں رام کردا آگیا پاسا، بناسی پنڈھ مکانیا۔ مینوں چوداں سال پیا گھانا، سیتا بچھے دتی دہانیا۔ آہ دیکھو گوہند جس دے پلے نہیں کوئی آٹا، کیرٹی اپنی سیو کماہیا۔ دین دُنی دا توڑ کے ناتا، پُتراں آیا بھیٹ چڑھانیا۔ مات پتا دا چھڈ کے ساکا، سجن اکو لیا بنانیا۔ اگلا پھیر دیکھیا خاکہ، پردہ پردیاں وچوں چُکایا۔ کلجک دسی اندھیری راتا، اتم چند نہ کوئے رُشانیا۔ سچ رہی نہ کوئی گاتھا، اکھراں والی نہ کوئے وڈیایا۔ سہائی ہوئے نہ کوئے تریلوکی ناتھا، رام نام نہ کوئے سکھایا۔ سیتا سرت صاحب کوئے نہ جاتا، رام رنگ نہ کوئے رنگایا۔ دین دُنی دا بدلایا پاسا، سار پاش دے اٹانیا۔ ایہہ کھیل دیکھیا رام مکھوں کہا اگئی باتا، باطن دتی جنایا۔ اوس ویلے آؤنا پُرکھ بدھاتا، برہم پاربرہم بے پرواہیا۔ جس نے دو جہان دیکھنا خاکہ، لکھ پوراسی پھول پھولانیا۔ گوہند ہن توں اُس داتتاں والا بچہ پھیر شبدی دھار ہونا کاکا، کل کالکھ میٹ مٹانیا۔ اون تیرا توں اُس دا مٹنا آکھا، دوجا نظر کوئے نہ آہیا۔ ہن توں امرت دتا وچ باٹا، پھیر گرکھاں اندر انتر دینا پانیا۔ تیرا لہنا دینا ڈھائی سو برکھ دی واٹا، واہ واہ وچنی پھیر ودھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دی دھار اک جنایا۔ وشنوؤں کہے جد گوہند ہو یا بھار پٹھ، نگاہ اُپر اسمان ٹکانیا۔ دھرتی اُتے گیا لٹ، روڑے پتھر سچ سہانیا۔ جوتی دھار جوتی ٹک، شبدی شبنوانیا۔ اوسے ویلے موسیٰ عیسیٰ محمد لے کے آگئے اک چٹ، جگت اکھرنہ کوئے لکھانیا۔ دوہتھڑ مار کے پئے پٹ، دروہی تیرا نام

خدا کیا۔ گوہند ستا کنڈیاں وچ لٹ، سچ سہنجی نہ کوئے رکھایا۔ اوس ویلے پر بھ نے اپنا روپ دکھایا اک، اک وچ سما یا۔ محمد ا جس نوں امام ا ما آیا لکھ، اوہ لیکھا دئے جنایا۔ سچ پریتی کراں ہت، ہتکاری ہو کے ویکھ وکھایا۔ جس دا کھیل نت نوت، اوہ اپنا پڑدا لاہیا۔ محمد چرناں وچ گیا لٹ، دھوڑی خاک رما یا۔ پھیر کھیل دسیا انڈٹھ، پر بھ پڑدا آپ چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ پڑدا آپ چکایا۔ وشنوں کہے پر بھ نے محمد دتا الہام، علم توں باہر جنایا۔ سُن اگم کلام، کلماں باہر پڑھایا۔ ویکھ اپنا امام، جلوہ نور رُشنا یا۔ جس جھگڑے میٹنے تمام، طمع دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ بدل دینا نظام، نوبت حق وجایا۔ مذہب دارہے نہ کوئے غلام، شرع زنجیر کٹایا۔ سندیہ دینا وچ عوام، اکو نام جنایا۔ جس ویلے چار جگ دے کلمے نام ہوئے بدنام، بدی وچ لوکایا۔ پتا پوت نہ کرے پچھان، ماتا گود نہ کوئے سہایا۔ شاہ سلطان ہوون بے ایمان، سادھ سنت دھیر نہ کوئے رکھایا۔ شبد سنے نہ کوئے ڈھکان، ازراگی راگ نہ کوئے جنایا۔ امرت ملے نہ پین کھان، رسنا رس نہ کوئے چکھایا۔ جوتی جگے نہ کوئے چراغ، گرہ مندر نہ کوئے رُشنا یا۔ اوس ویلے پرگٹ ہونا سری بھگوان، جوتی جاتا ڈگمگایا۔ گوہند دا میلا ہونا وچ جہان، ساچا اپنا رنگ رنگایا۔ پورن جوت پورن وچ سامان، محمد ا سمجھ کوئے نہ پانیا۔ جس دا اک نام اک کلمہ اک دینا گیان، حکم اکو اک فرمایا۔ صدی چودھویں ویکھے مار دھیان، منزل پنڈھ اگے نہ کوئے ودھایا۔ ماجھا دیش ہووے پردھان، پردھانگی اپنے ہتھ رکھایا۔ جتھے جگے جوت مہان، نرگن نور نور رُشنا یا۔ بھگت دوارا سوہے اک نشان، نشانہ ست رنگ تیرے زمیں اسمان دے وڈیا یا۔ چوڈاں طبق جس نوں سپس جھکان، جھک جھک لاگن پانیا۔ اوہ گوہند دا ہونا پھیر استھان، جتھے سب دا لیکھا دئے مکایا۔ پھیر محمد نے نیوں کے کیتا سلام، سجدہ سپس جھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل وکھایا۔ وشنوں کہے میں ویکھیا ہو قریب، نیرن نیرا دھیان لگایا۔ تکیا کھیل عجیب، عیسی بیٹھا دھیان لگایا۔ اُپر تکیا اے خدا کی ہو یا جے میٹوں دتی صلیب، گل پھاسی دتی لٹکایا۔ گوہند دی دکھری ویکھی ترتیب، طریقہ ڈھنگ اک درڑایا۔ سکھ سیوک مات پت ساک سجن کوئی نہیں نزدیک، نیڑے نظر کوئے نہ آیا۔ اکو سہارا تیرا لاشریک، شرع دے بندھن گیا تڑایا۔ ماچھو واڑے ستا اُتے پیٹھ، نگاہ تیرے وچ رکھایا۔ توں سجن اکو میت، متر پیارا نظری آیا۔ اُس ویلے

پُرکھ اکال منایا توں میرا میں تیرا اکو گھر دوویں و سنیک، دوجا گرہ نہ کوئے دکھایا۔ جس ویلے صدی بیسویں گئی بیت، آپ اپنا پندھ مُکایا۔ پھیر نویں
 چلاونی ریت، سب دا لیکھا دینا مُکایا۔ پیغمبر و جیہڑی تئیں میتھوں کلمے دی منگنی بھیکھ، اوہ انتم پور دینی کرایا۔ جیہڑا کباب بھن کے کھا دھا اُپر سبخ، تئیں
 دی سکھیا دینی چُکایا۔ جھگڑا مُکاؤنا چرچ مندر مسیت، مسلہ اک سمجھایا۔ سب نوں دسنا پروردگار سانجھا یار پُرکھ اکال و سدا چیت، کایا مندر ڈیرہ لایا۔ بنا
 گوہند توں گوہند دی کرے نہ کوئے پریت، پریتم نظر کوئے نہ آیا۔ گوہند توں پوری پوری کرنی بختیش، پورن پورن ویس وٹایا۔ جس دا انتر اک
 اتیت، ترے گن لیکھ چُکایا۔ اوس ویلے عیسیٰ جھکایا سپس، سجدہ اک جنایا۔ نک نال کڈھ کے لیک، لائن دتی دکھایا۔ پر بھو میں وی اوس ویلے گوہند
 دی کراں تصدیق، شہادت دیاں بھگتایا۔ جس ویلے سمت شہنشاہی پنج چھٹی پوہ دا وقت آیا ٹھیک، ٹھاکر تیرا راہ تکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلایا۔ وشنوں کہے گوہند جس ویلے ہتھ رکھیا اُپر چھاتی، شہنشاہ ول دھیان لگایا۔ موسیٰ آگیا لے کے پاتی، پتر کا اپنے ہتھ اٹھایا۔
 میں کھیل ویکھیا پچھلی پر بھاتی، جو ویلا گیا لنگھایا۔ ستر سچ ہنڈھائے جن مٹی دھر دی آکھی، آخر رنگ رنگایا۔ جس دے اندر جوت اگنی باقی، باطن
 پڑا رہیا کھلایا۔ منزل چڑھ کے گھائی، پینڈا لیا مُکایا۔ پھیر نظر آئی کلج انتم واٹی، صدی چودھویں ویکھ دکھایا۔ جھگڑا پینا ذات پاتی، دین مذہب
 کرے لڑایا۔ تیریاں مُریداں دا کوئی نہ بنا ساتھی، سنگی سنگ نہ کوئے رکھایا۔ ایہہ کھیل بازی گر ناٹی، سوانگی اپنا سوانگ بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک ورتایا۔ وشنوں کہے جس ویلے موسیٰ اٹھایا ورقہ، وارث اکو نظری آیا۔ لیکھ لکھنا ویکھو کھیل
 پر بھو دے گھر کا، گھر اپنا رنگ رنگایا۔ راہ تلو اک در کا، جو درگاہ ساچی سہنایا۔ روپ ویکھو نرائن زکا، جو زہر نور الاہیا۔ سروور ویکھو اگنی سر کا، جو
 سب دی ویکھے صفایا۔ بھے مٹوں اک ہر کا، جو حکمے اندر بھوایا۔ جس لیکھا مُکاؤنا چوٹی جڑ کا، تتوت دے گواہیا۔ جس دانام و ہن و ہنا ہڑ کا، کوڑی کریا
 دے رڑھایا۔ جس ناتا جوڑنا اکو گھر کا، گرہ مندر اک دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کا میلا آپ ملایا۔
 وشنوں کہے موسیٰ نین میٹ کے کردا ہاسی، ہتھ کٹاں اُتے لکایا۔ ایہہ کھیل پُرکھ ابناشی، قدرت دا قادر رہیا دکھایا۔ گوہند دا اپنا گوہند توں نظر نہ آیا

کوئے ساتھی، ماچھو واڑے سو بھاپایا۔ کی لیکھا لکھیا وچ میری پاتی، پترکا دئے درڑایا۔ جس ویلے کلج آئے اندھیری راتی، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔
 شرع دارہے نہ کوئے جماعتی، جملہ اکھر نہ کوئے پڑھایا۔ اُس ویلے آؤنا کملاپاتی، پت پر میثور پھیرا پائی۔ پورن پورن جوت کرے پرکاشی، پرکاسوان
 ہووے نور الاہیا۔ بچھلی چار جگ دی کڑھی رہن نہ دیوے باسی، اگلا اپنا حکم جنایا۔ شبد سندیسہ اکو آکھی، آخر پڑدا دئے اٹھایا۔ نالے گو بند ول ویکھ
 کے کہا گو بند جیہڑی سکھی بنائی توں اُتے وساکھی، ایہدا وساہ رہے نہ رانی۔ سمت شہنشاہی پنج ساری دھرم دے مارگ دے اُتوں جانی پائی، پٹنے والے
 تیری وڈیایا۔ رس رہنا نہ تیری امرت بائی، پُرکھ اکالا رہیا دکھایا۔ گو بند کہا موسیٰ میں وی ہتھ نہیں پاؤنا پھیر نیلے والی کاٹھی، بھتھا پٹھ نہ کوئے لکایا۔
 میرا ساتھ دیوے میرا ساتھی، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ میں انہاں گرکھاں بھگتاں سنتاں دی آپے کراں راکھی، چارے کھانی وچوں ویکھ دکھایا۔ اگلی کتھا
 کہانی دساں ساچی، سچ دیاں درڑایا۔ کلج اتم میٹ اندھیری راتی، سبجک سچ لینا اپجایا۔ بچھلا ناتا رہنا نہیں بکھچی تائی چاچی، چکنا چور کراں لوکایا۔
 پھڑ کے گو بند نے موسیٰ توں چٹھی واچی، پڑھ کے دتی سنایا۔ اوئے کملیو تہاڈی نک جانی واٹی، ویکھو پر بھ نے بن اکھراں توں تھلے دتا لکھایا۔ انت
 سب دی کرنی اکو ذاتی، اتم برہم دینا سمجھایا۔ سب دا بن کے پتاماٹی، پتا پوت گود سہایا۔ شکر ویکھے اُتے کیلاشی، برہما برہم دھیان لگایا۔ وشنوں سیوا
 کرے ساچی، بھجے واہو داہیا۔ جس ویلے گو بند پورن پورن وچ جوت پرکاشی، پورن برہم برہم درڑایا۔ ایہہ کھیل ضرور ہونا لوک ماتی، جس نوں سکے
 نہ کوئے مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا دُھر دی
 داتی، داتا دانی دیا کماہیا۔

☆ ۲۲ اَسُو شہنشاہی سمت ۵ کرنیل سنگھ دے گرہ نورنگاباد ☆

وِشنوؤں کہے رام کرشن عیسیٰ موسیٰ محمد گوہند ملیا اشارہ، ماچھوواڑا وقت سہایا۔ اگے ویکھو کھیل اپارا، اپرپر سوامی وجے ودھایا۔ امام ااما ہو سکدارا، نرگن نور نور الاہیا۔ کل کلکی کرپسارا، ویس اوپیا آپ وٹایا۔ سچ سہا کے اک دوارا، بھگت دوارے دے وڈیایا۔ جتھے دین مذہب دارہے نہ کوئے اکھاڑا، ذاتی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ پھرنی پے نہ کوئے تلوارا، کھنڈا کھڑگ نہ کوئے چکایا۔ اکو نام دا بول جیکارا، اکو میلا دھردر گاہیا۔ اکو سچ سچ ورتارا، ورتمان لیکھا دے سمجھایا۔ سب نے کرنی نمسکارا، جھک جھک سپس نوایا۔ بن کے خدمتگارا، خادم ہو کے اپنا آپ بھیٹ چڑھایا۔ لہنا دینا پورا کرنا پورب کرم وچارا، پڑدے اوہلے آپ اٹھایا۔ دھرم دی دھار بن سکدارا، ویکھے تھاؤں تھانیا۔ چارکٹ دہ دشا اکو گھر وسے گھر بارا، گرہ مندر اک وکھایا۔ اکو اشٹ جیو جگت دی دھارا، دھرنی دھرت دھول سوہا پانیا۔ میں شبدی دھار آونا دوبارا، پُرکھ اکالے جوت وچ سمانیا۔ دوہاں دا کھیل ہونا نرگن سرگن سرگن نرگن اپنی کارا، کرنی کرتا کار کمانیا۔ جن بھگت سہیلے سنت میلنے گرگھ کر تیارا، گر گر گود اٹھایا۔ سب نوں دینا اک ادھارا، عدل انصاف سچ کمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ چڑھایا۔ وِشنوؤں کہے گوہند بن اکھاں اکھ بدلی، سماں بدلدا دتا وکھایا۔ سارے ویکھو پروردگار اک عدلی، انصاف اک کمانیا۔ گر اوتار پیغمبر اسیں آئے پنج تت لئی، تتاں والی ونڈ ونڈایا۔ دیناں مذہباں دے حق لئی، حصے لئے پانیا۔ انت پھیر پرہہ اپنے ہتھ رکھ لئی، رکھیا کرے تھاؤں تھانیا۔ ایکا نام سنائے دھر دے جس لئی، جس وید پُراناں صفتاں توں باہر کرے پڑھایا۔ جوت پرگٹائے پت پریشور اپنی پت لئی، پت پتونتا دیا کمانیا۔ نرگن دھار آوے بھگتاں دی رت لئی، رتن امولک آپ اُپجایا۔ کھیل کھیلے سچ لئی، سچ ساجن دھردر گاہیا۔ کیوں کھجگ انتم دین دنی مچ گئی، اگنی اگ نہ کوئے بُجھایا۔ سچ دوارپو دوڑنس گئی، پت پریشور ملن کوئے نہ پانیا۔ سب دے اندروں گرمت گئی، من مت بیٹھی ڈیرہ لایا۔ عقل ودیا بھٹھ پئی، بدھی چلے نہ کوئے چترایا۔ پرہہ کھیل کھیلنا گنگا گوداوری جمناسرتی اٹھسٹھ لئی، گر اوتار پیغمبراں لیکھا پور کرایا۔ جامہ دھارنا دین مذہب دے وٹ لئی، حد رہن کوئے نہ پانیا۔ شاہو بھوپ بننا

جن بھگتاں دے حق لئی، حق سب دا اپنے ہتھ رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبراں ایہہ کھیل اگئی تک لئی، نظر نظریہ دتا بدلایا۔ آگے گل رہی نہ شک لئی، شکوے دتے مٹائیا۔ اینے چر نوں بسدھا تھلیوں ہس پئی، دھرنی تالی دتی وجائیا۔ پر بھ نے آؤنا بھگتاں دی جد لئی، گو بند اپنا رنگ رنگائیا۔ جیہڑی سر شئی در شئی پر بھ دا ایشٹ چھڈ گئی، کوڑی کریا وچ ہلکائیا۔ سچ دھرم دی منزل ٹپ گئی، مایا ممتا وچ گر لائیا۔ گر اوتار پیغمبراں چھڈ گئی، ناتا چھڈیا پتا مائیا۔ کوڑ نشانے چاروں کُنٹ گڈ رہی، گاڈ نظر کسے نہ آئیا۔ جھگڑا پیا ماس ناڑی ہڈ لئی، حصے تتاں والے پائیا۔ کلجک جھوٹھ اندھیری وگ رہی، آگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ پر بھ نے آؤنا صرف گو بند پگ لئی، ماجھے والیو اک پگ تساں بھیٹ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہکلک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کھیل کرنی ستجگ ساچے جگ لئی، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔

★ ۲۲ آسُو شہنشاہی سمت ۵ مسائنگھ دے گرہ نورنگا باد ★

وِشنوں کہے جھٹ اکتھے ہو گئے بھگت، ماچھو واڑے روپ بدلایا۔ کبیر جلاہا اگواہی کرے فقط، روداس چمارا سنگ رلائی۔ کی کھیل کھیلیا اُپر دھرت، دھرنی دھرت نال رلائی۔ گو بند ہس کے کہا ذرا ویکھو اُپر عرش، عرشی پر یتیم کی درڑائیا۔ میتوں نہ کوئے سوگ نہ کوئے ہرکھ، چنتا غم نہ کوئے جنائی۔ جن بھگتاں نگاہ ماری کھیل ویکھیا مردانہ مرد، ہر کرتا آپ سمجھائی۔ جس دے انتر غریب نماں درد، ڈکھیاں ڈکھ وندائیا۔ سندیسہ ملیا جن بھگتو ایس نے پھیر آؤنا پرت، پت پر میثور نال ملائی۔ لیکھا ویکھے خاکی فرش، زمیں اسماناں ڈیرہ ڈھاہیا۔ جس نے جھگڑا میٹنا مندر مسجد شو دوالے مٹھ چرچ، چراگاہاں کھوج کھوجائی۔ تہاڑی سب دی منظور ہووے عرض، آرزو اپنے لیکھے پائیا۔ سب دے نال سانجھی کرے عرض، گرجے کے ویلا اپنا آپ پر گٹائی۔ چار جگ دے سنتاں بھگتاں پھیر پھول کے ویکھے فرد، چوراسی وچوں پڑدا لاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ مالک اک اکھوائیا۔ وِشنوں کہے جن بھگتاں تکیا نال غور، گہر گبھیر دھیان لگائیا۔ گو بند کھیل وکھایا اور کا اور، اوری اپنی کار کمائیا۔ جس ویلے

کلج کوڑی کریا جن بھگتو چلیا دُور، در در اپنا پھیرا پائیا۔ سادھ سنت بن گئے چور، ٹھگی یاری جگت کمائیا۔ مان رہنا نہیں کسے مڑھی گور، پیر فقیر دین
 دُہائیا۔ مایا دھاریاں دے سرتے جھلنے چور، غریباں ہوئے نہ کوئے سہائیا۔ فرنا منتر پھرے کوئے نہ پھور، من کلپنا کوڑ ہلکائیا۔ دُنیا دا دھرم اتنم ہونا اُتے
 ڈھور، سور گاں ونڈ ونڈائیا۔ اُس ویلے صاحب سلطان سری بھگوان دی پینی لوڑ، لڑیندا سبّجَن ویکھ وکھائیا۔ جس نے تہاڈی سرتی اپنے نال لئی جوڑ، اوہ
 میرا دُھر دا ماہیا۔ تئیں اُس دانام کلمہ کھاندے بھور بھور، بھورا بھورا تہاڈی جھولی پائیا۔ حکمے اندر دتا تور، شرع توں پرے کر سنائیا۔ یاد رکھیو صدی
 چو دھویں اتنم پینا شور، شوہر سکے نہ کوئے ملایا۔ گر اوتار پیغمبراں سرتی شبد بنھے کوئی نہ ڈور، تندن تند نہ کوئے بندھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر کرتا اگم اتھاپیا۔ وشنوں کہے جن بھگتاں کیتی ارداس، میننتی اک سنائیا۔ ساڈے انتر اک وشواس، جو وشو دا
 رُپ دھرائیا۔ زرگن دھار ہووے پرکاش، جوتی جوت رُشنائیا۔ کچھ اُس دی مہما آکھ، گوہند دے درڑائیا۔ گوہند کہا اوہ پرگٹ ہونا ساکھیاں، نرؤیر
 پُرکھ الہاپا۔ میرا اُس نے دینا ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ کلج میٹنی اندھیری رات، سبجگ چند چکائیا۔ سب دی پوری کرنی آس، نراسا رہن کوئے نہ پائیا۔
 ساچے بھگتاں دینی شاباش، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ تہانوں ضروری دکھاواں کھیل تماش، ویلا وقت نال وڈیائیا۔ جس ویلے شہنشاہی سمت پنج چھبھی پوہ دی آئی
 رات، رُتڑی اک مہکائیا۔ بھگتو تئیں آؤنا بن کے جماعت، ایسے طرح رنگ رنگائیا۔ لیکھا سُننا تھلے آکاش، دھرتی اُپر شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سمجھائیا۔ جن بھگت کہن گوہند کی تیرا کھیل اگما، اگمڑے دے درڑائیا۔ کی پرگٹ ہووے کایا مائی
 چمّا، چم درِشٹی نال وڈیائیا۔ کی دین مذہب دی کرے طمع، حصیاں ونڈ ونڈائیا۔ کیہڑی کرنی کیہڑا کرنا کما، کائنات کی سمجھائیا۔ کیہڑا نام پون سواس جپاؤنا
 دمہ، دامنگیر پٹو کی پھڑائیا۔ کیہڑی حد کیہڑا بنا، کون گرہ ڈیرہ لایا۔ کہ پُرکھ اکال دا ہوویں چنّے، زرگن نور جوت رُشنائیا۔ وچوں اُٹھ کے بولیا دھنّے، زور
 نال سنائیا۔ کیوں اکھراں لایا اکو کتا، جس دا بھیو کوئے نہ پائیا۔ گوہند کہا میں تیرا کہنا مٹّے، نسا پور وکھائیا۔ ہرکھ سوگ میٹ کے غما، چنتا چکھا جلائی۔
 جس ویلے رُپ دھاریا نواں، نوچار دا پندھ مکائیا۔ جتا دھنیا وچ جتاں دے رہواں، دوجا گھر نہ کوئے بنائیا۔ سمبل اپنے آسن بہواں، سنگھاسن اک

رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، در ٹھانڈے رنگ وکھائیا۔ دھتے کہا توں صاحب وڈا دھناڈھ، تیری بے پرواہیا۔ کی نویں کڈھینگا کاڈھ، میتوں دے سمجھائیا۔ گوہند کہا میں چار جگ دے وچھڑیاں نال لڈاواں لاڈ، پورب جنم دے میل ملائیا۔ جنہاں دا لیکھا اوتار پیغمبراں گروآں ساتھ، سگلا سنگ جنائیا۔ بھادیں کسے نے رام کرشن اللہ واکرؤ ستنام جییا ہووے جاپ، دکھرا دکھرا نام سنائیا۔ میں اتنم سب دی رکھاں لاج، لجاؤنت ہو کے ویکھ وکھائیا۔ بھگتو بھگت بھگوان دا چلاؤنا سماج، دین مذہب رہن کوئے نہ پائیا۔ جس بدھ سرشٹی دی رچنا رچی آد، او سے طرح سنجگ سچ دینا لگائیا۔ ایکا نام ہونا برہما، ودیا برہم پڑھائیا۔ اک سرنائی سب نے جانا لاگ، چرن دھوڑ اک رمائیا۔ اک دانام رس ہونا سواد، رس اکو اک چکھائیا۔ اک دی سرتی اک وچ جانی جاگ، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ ست دھرم دا کھیڑا کرنا آباد، کلجگ کوڑ کُٹمب مُکائیا۔ گوہند کہا تیس سارے رکھیو یاد، میری ماچھو واڑے دی سچ دے گواہیا۔ سمت شہنشاہی پنج چھبھی پوہ نوں ملنی داد، دعویدار اکو ہو آئیا۔ جس نے سرشٹی درشٹی دا بدل دینا سماج، سمگری اکو اک ورتائیا۔ شبد ناد دُھن سنائے اگئی آواز، رسنا جہوا ہتی دند نہ کوئے ہلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کلجگ کوڑی کریا میٹے واد وواد، وکھ اندروں سب دے باہر کڈھائیا۔

☆ ۲۳ اسو شہنشاہی سمت ۵ دارا سنگھ دے گرہ نورنگباد ☆

ویشنوں کہے بھگتاں کیتی عرضوئی، گوہند دتا جنائیا۔ اسیں چار جگ دے کوئی کوئی، ورلے تھوڑے نظری آئیا۔ صدی چودھویں کس نوں ملے ڈھوئی، ملے مان وڈیائیا۔ اُس ویلے سرشٹی درشٹی جانی موہی، ممتا وچ گر لائیا۔ کوڑ کلپنا وچ جانی پروئی، پراپسنتی مدھم بیکھری کم کسے نہ آئیا۔ چاروں کُنٹ جگت شرع دی پھرنی دروہی، دھرم دی دھار نہ کوئے وکھائیا۔ سب دی پت جانی کھوہی، سر ہتھ نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک ورتائیا۔ گوہند کہا جن بھگتو تہانوں بھگتی دا ملیا دان، سمرن جوگ ابھیاں شبد دا ملیا گیان، نام دھن

سمجھائی۔ صدی چوڑھویں کلجگ انت میرا صاحب ہووے مہربان، محبوب اگم اتھاہیا۔ جن بھگت سہیلے لئے پچان، جگ چوڑی وچھڑے میل ملائی۔ ایکا شبد سندیسہ دے مہان، توں میرا میں تیرا کرے پڑھائی۔ دھرم دکھا کے اک نشان، ست دوارا اک سہائی۔ جوتی شبدی دیوے مان، ایھمان دیوے مٹائی۔ سرتی سرت دا بن کے کاہن، رنگ اپنا دئے رنگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا گھر اک وسائی۔ جن بھگتو پر بھ نے دیا کرنی آپ، اپنا رنگ رنگائی۔ سوہنگ شبد دس کے جاپ، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی جے جیکار سنائی۔ جس نال میٹ کے تینوں تاپ، ترے گن لیکھا دئے گوائیا۔ ناتا تڑا کے کوڑ کٹمب ساک، سجن اکو دئے ملائی۔ اوتار پیغمبراں گرو آں کرے پورا بھوکھت واک، واقف کار اکو اک اکھوائیا۔ روج بت کرے پاک، نغمہ کلام اک سنائی۔ جھگڑا مٹاوے ذات پات، دین مذہب نہ ونڈ ونڈائی۔ پرگٹ ہووے ساکھیات، جوتی جاتا ڈگمگائی۔ چار جگ دے ویکھے کاغذات، شاستر سمتر پھول پھولائی۔ دھرم دھار دی اپنی ویکھے لغات، جتھوں نواں نواں نام پرگٹائی۔ سب دی اکٹھی کرے جماعت، اکو گھر وسائی۔ کلجگ میٹے اندھیری رات، ساچا نور چند چمکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ اک دکھائی۔ وشنوں کہے بھگتاں انتر کیتا وچار، وچر کے دتا نہ کچھ سنائی۔ پرکھ ابناشی ہو اجیار، جوتی جاتا ڈگمگائی۔ شبد اشارے کہا دھار، دھرنی دھرت دھول درڑائی۔ ویکھو سب دا پورا ہونا اقرار، قول اگلا دئے جنائی۔ کھیل کرے آپ کرتار، قدرت دا مالک نور الاہیا۔ تساں ساریاں بنا برخوردار، سیوک ہو کے سیوکمائیا۔ چار جگ دا لہنا دینا ادھار، قرضہ مقروض چکائی۔ اک سہاونا بنک دوار، اکو در وجے ودھائی۔ بھگت سہیلے لئے اٹھال، چاروں گنت میل ملائی۔ شبد سنگر ہوئے وچ دلال، وچولا اکو سو بھاپائی۔ جنھ جھگڑا مٹاونا جھٹکا حلال، سر سکے نہ کوئے کٹائی۔ دین ذنی دا مندا ہووے حال، حالت وگڑے تھاؤں تھانیا۔ خوشی مناوے انتم کال، کلکاتی ویکھ دکھائی۔ مچھنہارا مریداں حال، مرشد اگم اتھاہیا۔ تیس دا سب نے سننا اک احوال، اہل دئے سنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگوان بھگتی بھاگ سب دا پھول پھولائی۔

☆ ۲۳ اسو شہنشاہی سمت ۵ گیانی کُندن سَنگھ دے گرہ مال چکّ ☆

وِشنوؤں کہے گوہند سیج سہنجی ستر ستا، شبدی جوت دھار سمائی۔ پُرکھ اکال سہائی رُتا، رُترئی اپنے رنگ مہکائی۔ نور نورانہ نوجوانا مرد مردانہ آیا
 ابناشی لچتا، پاربرہم پت پر میثور اپنا پھیرا پائی۔ پنچ تت ویکھیا کایا جسا، تن پیراں دھیان لگائی۔ ہسّ کے کہا واہ میریا ستا، سُت ڈلارے دیاں درڑائی۔
 پریم نال تکیا گھا، بن نیناں نین گھلایا۔ تیرے کول نہیں کوئی ٹکر سکا، وست ہتھ نہ کوئے رکھائی۔ گوہند اگئی دھار کڈھ کے رُکا، بن اکھراں دتا
 دکھائی۔ نہ کوئی ہرکھ سوگ نہ کوئے ڈکھا، چنتا غم نہ کوئے ستایا۔ اکو صاحب سلطان تیری اوٹا، اوڑک چرناں سیس جھکائی۔ ابناشی کرتے مُجت وچ پریم
 جنایا بہتا، بہرؤپی دھیان لگائی۔ نگاہ مار ویکھ جھکدے چوڈاں لوکا، چوڈاں طبق سیس نوایا۔ اوتار پیغمبر تیرا سُنن سلوکا، سوہلا اگم اتھاپیا۔ کلجک انتم
 تیرے ہتھ موق، مکمل دیاں درڑائی۔ گوہند یارڑا سیج اگے لاؤنا اکو ڈھصیا ڈھونکا، جگ نیتز نظر کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سنایا۔ وِشنوؤں کہے گوہند سیج سہنجی اگم، اگم ملے وڈیایا۔ ناتا توڑ کے ماٹی چم، چم درشی ڈیرہ ڈھاپیا۔ پون سواس چھڈ
 کے دم، رسنا جہوانہ کوئے ہلایا۔ نہ کوئی ہرکھ سوگ غم، چنتا چکھانہ کوئے جلائی۔ نہ کوئی بُدھی نہ کوئی من، منسا موہ نہ کوئے رکھائی۔ نہ کوئی سرون
 سُنے کن، آواز راز نہ کوئے جنایا۔ نہ کوئی سوریہ نہ کوئی چن، منڈل منڈپ نہ کوئے وڈیایا۔ نہ کوئی مایا دولت دھن، نہ کوئی جنیندی مایا۔ نہ کوئی چھپر
 نہ کوئی چھن، محل اٹل نہ کوئے دکھائی۔ جے کوئی ویکھے نہ کوئی گھڑی تے نہ کوئی پل، پلک دی جھلک نہ کوئے درڑائی۔ نہ کوئی ڈکھرانہ کوئی سل، سلل
 اپنا رنگ رنگائی۔ وِشنوؤں کہے میں جاں تکیا اکو دیک نوڑ جوت اگتا رہیا بل، باون دھار سیس نوایا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا انتر رہیا رل، جوتی جوت
 ڈگمگایا۔ پھیر ویکھیا گوہند چرناں نظری آیا جل تھل، مہیئل اکو روپ سمائی۔ پربت ٹلے ویکھے اٹل، سمند ساگر سیس نوایا۔ پھیر نگاہ آگیا کلجک کل،
 کلکاتی دے ڈھایا۔ سرشی درشی اشٹی سچ سنگھاسن رہیا کوئے نہ بل، منزل حق نہ کوئے سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا
 ور، ڈھر فرمانا اک سنایا۔ وِشنوؤں کہے میں سیج ویکھی ویکھی کنڈا خار، خالق خلق خلق جنایا۔ جس تے ستا پیر پسا، سچ سنگھاسن سوہا پائی۔ شبدی دھار

کرے گفتار، گفت شنیدِ شنوایا۔ توں میرا میں تیرا تیرے ستر لٹھیا، یارڈا سیج اک ہنڈھایا۔ میں تیرا بر خوردار، خود مالک نورِ الہیہا۔ پُرکھ اکالے
 دین دیا لے کھیل کیتا اگم اپار، الکھ اگوچر دتی وڈیایا۔ حکم سندیسہ دتا جا کے گرو اوتار، پیغمبر پندھ مُکایا۔ ماچھو واڑا دھام نیار، دھرنی دھرت دھول
 دھول وجے ودھایا۔ سب نے تکیا جو دھا سور پیر بلکار، بلدھاری خوشی دکھایا۔ نوری چک چک چمتکار، جلوہ جلوہ رہیا در سانیہ۔ تیرا لہنا دینا قرض اُتار،
 مقروض لیکھا دتا مُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سیج دا مالک اک اکھوایا۔ وشنوں کہے سیج دیکھی سولاں ستر، سطح
 نہ کوئے وڈیایا۔ میرے نیتز وگے اٹھر، ہنچھو آں ہار بنایا۔ میں چار جگ دے ٹھا کر تنکے پتھر، پاہن دھیان لگایا۔ چار جگ دی و دیا تنکے اکھر، جو
 نراکھر دھار وچوں پر گٹایا۔ سرگن سرُپ دیکھیا وکھر، چوراسی نین گھلایا۔ پھیر نگاہ ماری اُپر سخر، چوٹی کوٹی پھول پھولایا۔ جو آد جگاد جگ چو کڑی
 سب دی بنائے بتز، گھرن بھنہار اکھوایا۔ اوہ گوہند دے وڈیا انتر، زرنتر بیٹھا سو بھا پانیا۔ توں میرا میں تیرا پڑھنا منتر، دوجی اور نہ کوئے سکھلایا۔
 جس دے چرناں ہیٹھ گنگن گلنتر، زمیں اسمان سیس نوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سیج دا بھو اک گھلایا۔
 وشنوں کہے مینوں سیج نے دتا آکھ، آخر دتا درڑایا۔ جیہڑی گوہند نے سکھی بنائی و ساکھ، ورن برن میل ملایا۔ ایہہ صدی چو دھویں انتم ہونی گستاخ،
 غصے وچ دُہایا۔ انہاں گنگا گوداوری جمنا سرتی سٹنی اپنی راکھ، گوہند دا حکم منن کوئے نہ پانیا۔ چاروں گنٹ ہونی اندھیری رات، ساچا چند نہ کوئے
 رُشانیہ۔ دھرم دی رہنی نہیں کوئی جماعت، سیج دی کرے نہ کوئے پڑھایا۔ سیج توں سُنیا نہیں گوہند دا بھوکھت واک، واقف کار نظر کوئے نہ آیا۔ کسے
 سادھ سنت دا اندروں کھلنا نہیں تاک، اکھر پڑھ پڑھ جگت کرن وڈیایا۔ پھرنی دروہی لوک مات، سائنک ست نہ کوئے کرائیا۔ ہر کا نام سکے کوئے نہ
 وانج، ہر دے ہر نہ کوئے و سانیہ۔ کسے نوں سمجھ نہیں آونی لیکھا جست کہ ٹانک، ایکا دو آ بھو نہ کوئے مٹایا۔ کلج کوڑی کر یا کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار
 دے وکنا ہاٹ، قیمت ٹکيا والی پانیا۔ سیج دوار ایکنکار رہے کوئی نہ داس، داستان سکے نہ کوئے سمجھایا۔ گوہند سیج کہا وشنوں پر بھ اُس ویلے کرپا کرے
 آپ، اپنی دیا کمایا۔ گوہند دھار پر گٹے ساکیات، دو جہاناں وجے ودھایا۔ دین دُنی دا ویکھے کھیل تماش، نو نو چار پھول پھولایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، بھيو ابھیدا آپ جنایا۔ سچ کہے وِشنوؤں ویکھ لے نیتز کھول، گوہند دھار جنایا۔ سرشٹی درِشٹی جانی ڈول، دھیر رہے نہ رانیا۔ ست دست رہنی نہیں کسے کول، کوڑی کرپا ہونی ہلکانیا۔ کھج کلپنا وجائے ڈھول، ڈنکا چار گنت سنایا۔ سادھاں سنتاں مارنے رول، رولا پئے کوڑ لوکانیا۔ گوہند دی بھلے سب نوں پائل، رسنا رس نہ کوئے چکھانیا۔ جھکڑ اپینا اُپر دھول، دھرنی دھرت دھول دے ڈھانیا۔ جس دا بھيو جانے کوئی نہ پنڈت پاندھا رول، نچھتر گرہ نہ کوئے جنایا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا اک اگئی دتے بول، انبولت اپنا راگ جنایا۔ آتم برہم پاربرہم پت پر میشور جاوے مول، مولا ہو کے اپنی کار کمانیا۔ سنجگ تریتا دوا پر کھجگ اوتار پیغمبر گرو آں پورا کرے قول، وعدہ اپنا توڑ نبھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گھر اکو اک وڈیانیا۔ سچ کہے میں سچ سناواں گی، سندیسہ اگم اپار۔ گوہند راگ الاواں گی، چار گنت دہ دشا کر اجیار۔ انتم ایسے دا راہ تکاواں گی، جو دھرنی دھرت دھول ستا پیر پسا۔ لکھ چورا سی آکھ سناواں گی، اُچی کوک کوک پکار۔ ماہی دُھر دا اک مناواں گی، جس دے انتر نور جوت اجیار۔ گل پلو پا واسطہ پاواں گی، دوس رین ہو کے خدمتگار۔ گوہند گوہند تیری اوٹ تکاواں گی، صدی چودھویں سب کچھ ہونا تیرے اختیار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی پاربرہم پت پر میشور تیری اکو اوٹ رکھاواں گی۔ سچ کہے وِشنوؤں وِشو ویکھ دھار، وِشا سمجھ کسے نہ آئیا۔ چار گنت پھر دے پیغمبر گرو اوتار، سوامی اپنا حکم سمجھانیا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن کھیل کرے سچی سرکار، کرنی دا کرتا قدرت دا مالک اپنا حکم ورتانیا۔ سنجگ تریتا دوا پر کھجگ جس نے کیتے پار، پاربرہم پت پر میشور اپنا کھیل دکھانیا۔ پروردگار سانجھا یار جس دا اکو نور جوت اجیار، کلمہ کائنات درٹانیا۔ سو ویس انیکا اپنے لئے دھار، دھرنی دھرت دھول دیوے وڈیانیا۔ جس صدی چودھویں لہنا دینا پورب قرض دینا اوتار، قاتل متھول ویکھے خلق خدایا۔ جس نوں جھکدے پیغمبر قداماں وچ ہو کے خدمتگار، خادم ہو کے اپنی سیو کمانیا۔ سو لہنا دینا میٹے لیکھا جانے سرب سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملانیا۔ گوہند سورا نوجوانا مرد مردانہ ہو کے آوے نال تیار، ترے گن اتیتا ٹھانڈا سیتا، اپنا پھیرا پانیا۔ سچ سندیسہ نر نریشا دیوے اینکار، اک اکلا سچ محلا سنجگ ساچا آپ وسانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا

دیوے دُھر دا ور، دُھر دا مالک اک اکھوائیا۔ سچ کہے وِشنوؤں میرے اُتے سْتا گو بند سورا، سور پیر اکھوائیا۔ جو آد جگادی حاضر حضورا، حضرتاں توں پرے بیٹھا سو بھاپایا۔ جس دا شبد اگئی ناد تورا، تریا توں پرے کرے پڑھائیا۔ جس دا جوت اگئی نورا، نور نورانہ ڈمگائیا۔ جس نے کلجگ کوڑی کر یا ہو نجھنا کوڑا، کرم کانڈ لیکھا دئے مکائیا۔ چتر سگھڑ بنائے مور کھ موڑھا، آتم برہم دئے سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبراں بھوکھت واک کرے پورا، پورن پر میثور اپنی کار کمائیا۔ پڑدالا ہے نیرن دُورا، دُور دُراڈا اگو گھر دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک بے پرواہیا۔ سچ کہے وِشنوؤں میرے اُتے جگت والے تت، تتو دیاں درڑائیا۔ جس نے دین دنی بد لنی مت، مت متانتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ اگو روپ درساؤنا ست، ست ستوادی رنگ رنگائیا۔ اگو نیتز کھولنا اکھ، گیان نیتز کر رُشنائیا۔ اگو سب نوں دینا حق، ہندو مسلم سکھ عیسائی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اگو دھیرج دینا جت، ست سنتو کھ اگو جھولی پائیا۔ اگو نام کلمہ سب نے لہنا رٹ، رٹے پچھلے دئے مکائیا۔ اگو دھرم دوارا کھولنا ہٹ، دست اگو اک ورتائیا۔ اگو تیرتھ دسنا تھ، اٹھسٹھ رہن کوئے نہ پائیا۔ اگو نام گویا ہونا بھٹ، اگو راگ ناد شنوائیا۔ اگو ست سروپ ہونا جٹ، دھٹا جٹ دئے گواہیا۔ جس نے دُرمت میل سب دی دینی کٹ، کٹاکش اپنا نام لگائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی گھٹ نو اسی پُرکھ ابناشی ہووے پرگٹ، پرگنا سمبل نگری اک سہائیا۔ گو بند کھیل کرنی جھٹ، جھٹکے حلال والا رہن کوئے نہ پائیا۔ جیہڑی دینا مذہباں دی سور گاں پائی وٹ، ایہدا لیکھا دینا مکائیا۔ کیوں جو اس اُتے اک دُوجے نوں مارے سٹ، صدے وچ ویکھی خلق خدائیا۔ ساچا مارگ سارے گئے چھڈ، ہڈ ماس ناڑی خالی نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے دُھر دا ور، درگاہ ساچی اک سہائیا۔ سچ کہے ویکھ وِشنوؤں کھیل آخیری، آخر بن اکھراں دیاں جنائیا۔ پُرکھ اکال گو بند دھار کھیل ہونا پاتشاہ وزیر، وزارت دُوجی نظر کوئے نہ آئیا۔ کلجگ ریکھ بد لنی تقدیری، تلبڑ ڈیرہ ڈھاہیا۔ اپنے ہتھ رکھنی تدبیری، طریقہ ڈھنگ نہ کسے جنائیا۔ جو آسار کھی بھگت کیری، کعبیاں توں پرے اکھ کھلایا۔ جو کھیل دسی ہر گو بند پیری میری، زرگن سرگن دھار وڈیائیا۔ کسے دا حق نہیں رہنا مالک جگت جاگیری، شاہ سلطاناں خاک رُلایا۔ جیہڑی اُچ دے پیر گو بند چو داں دھار گل وچ پائی زنجیری، چو داں طبق دین دہائیا۔ اُس نے کلجگ دی بدل دینی پیرھی، سنجگ سچ

سچ پر گٹائیا۔ جیہڑا مان ملیا مچھوواڑے چرن کیرٹی، کرم کانڈ دا لیکھا دے مُکائیا۔ جس نوں سارے کہندے انتر منزل گلی بھیرٹی، سنگر شبد سبھے پار کرائیا۔ سبج اندر نہ کوئی مد پیئے نہ کباب کھاوے نہ رسنا لائے بیڑی، تماکو طمع رہن نہ پائیا۔ گوہند نام کھنڈا شمشیری، شرع سب دی دے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ نر زریشا ایکنکارا اکو اک جنایا۔ وشنوں کہے سُن سچ سُنجنی، سو بھاؤنت رنیک۔ میں کھیل تکی آد نرنجنی، جو تھوڑی سمجھ سمجھائی بالمیک۔ ہنونت لیکھ جنایا انجنی، پیغمبراں دسی حق توہین۔ رام نے دھوڑی دسی مجنی، کرشن کاہن نے رکھی اڈیک۔ عیسیٰ ویکھیا نورِ الہی انگنی، موسیٰ جانیا حق حقیق۔ گوہند کرے نہ کسے مچھندی، مچھندگی وچ بدلے کدے نہ نیت۔ جس تیرے اُتے اپنی آسا رکھنی، بیٹھالے کے حق توہین۔ ہن کھیل ویکھ لے بدنی، اپنے وسالے چیت۔ دوبارا جوت اکال پُرکھ نرگن دھار جگنی، جس دی کرنی پئے تصدیق۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چو کڑی سب دی آسا منسا پوری کرے اُمید۔

☆ ۲۳ اُسو شہنشاہی سمت ۵ گرنام سنگھ دے گرہ پنڈ کنگ ☆

ماچھوواڑا سچ کہے میرے اُتے لگا بھاگ، وشنوں وشو دا مالک سو بھاپائیا۔ گھر سوامی ملیا کنت سہاگ، میرا مالک دھردر گاہیا۔ میری سوئی سرتی گئی جاگ، کنڈا خار رہیا نہ رانیا۔ جنگل جوہ جگیا چراغ، جوتی جاتا کرے رُشائیا۔ جس نے کوڑی کرایا دھونا داغ، دُرمت میل کرے صفائیا۔ کلجگ اتم آگن بُجھاؤنی آگ، ترے گن تت نہ کوئے تپائیا۔ ست دھرم دا مارگ لاؤنا ساچ، کھتری براہمن شوڈر ویش اکو رنگ رنگائیا۔ دین مذہب دا لہنا دینا میٹنا حساب، گر اوتار پیغمبر بیٹھے راہ تکائیا۔ جس دے کول بن اکھراں والی کتاب، نراکھر دھار نرگن نر ویر آپ لکھائیا۔ جس دا صفحہ جان نہ سکے کوئے باب، سرگن توں باہر صفت صلاحیا۔ اوہ کھیل کرے آپ مہاراج، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس نے کلجگ وچ سبج بدل دینا راج، کوڑی کرایا پنڈھ

مُکائیا۔ جھگڑا مُکا کے روزہ نماز، سجدہ سیس جگدیش اک دکھائیا۔ جُمرہ حق دکھائے محراب، محبوبِ مِلے نُورِ اِلاہیہ۔ ساچا دسنا اک آداب، ادب مذہب توں باہر جنائیا۔ دینِ دُنی نوں دئے خطاب، مخاطب کرے جگت لوکائیا۔ جس نوں عیسیٰ موسیٰ محمد لکھیا واحد، لاشریک جلوہ گر اگم اتھاہیا۔ جو آد جگادی سب دامائی باپ، پتا پُرکھ اکال اکھوائیا۔ جس نے جگت روگ میٹنا سنتاپ، سنسا دُکھ دئے گوائیا۔ لکھ چوڑاسی اندروں کدھنا پاپ، پتت پُنیت دئے جنائیا۔ سب دا پورا کرنا بھوکھت واک، واقف کار اپنے وچوں پرگنائیا۔ صدی چوڑھویں ساچے منڈل پاوے راس، جو سندیسہ دے کے گیا رام وچ بناس، دسرتھ بیٹا نام جنائیا۔ کرے کھیل پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا دُھر درگاہیا۔ جس نے لہنا دینا چکاؤنا پر تھی آکاش، گنگن گگنتر لیکھا دئے مُکائیا۔ سو صاحبِ سلطاناں نوجواناں پرگٹ ہووے آپ، انتکرن دینِ دُنی ویکھ دکھائیا۔ جس ویلے دینِ دُنی شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی بُھلی جاپ، رسنا جہوا مٹی دند ہوئے ہلاکائیا۔ مان رہیا نہ تیرتھ آٹھ ساٹھ، گنگا گوداوری جمنا سُرستی رووے مارے دھانیا۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ گرو دوارے جان کانپ، ست دھرم دی دھار نظر کوئے نہ آئیا۔ سبجن میت مُرار دیوے کوئی نہ ساتھ، پتا پوت کرے لڑائیا۔ ساچی منزل مِلے کسے نہ واٹ، آتم پر ماتم جوڑ نہ کوئے جڑائیا۔ صدی چوڑھویں چاروں گنٹ ہوئے اندھیری رات، چوڑس نوڑی چند نہ کوئے چکائیا۔ مذہباں دی ثابت رہے نہ کوئے جماعت، چار یاری پنج پیارے رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ دُھر دی گاتھا دی سُنے کوئی نہ بات، باطن پڑدانہ کوئے اٹھائیا۔ جھگڑا میٹے نہ کوئے ذات پات، اوچ نیچ نہ کوئے گوائیا۔ سو سچ سندیسہ سچ کہے میں رہی آکھ، گو بند میٹوں اندروں رہیا جنائیا۔ رُوح بُت رہنا نہیں کوئی کسے پاک، دُرمت میل نہ کوئے دھوائیا۔ ساچی سچ دی دیوے کوئی نہ دات، داتا دانی نظر کوئے نہ آئیا۔ من کلپنا وچ صوفی سنت فقیر ہونے گستاخ، مَلّا شیخ مسانک پنڈت پاندھے ساتک ست نہ کوئے ورتائیا۔ ایہہ کھیل ویکھنا بازی گرناٹ، پُرکھ اکالا سوانگی اپنا سوانگ ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ نر نریشا نر نرناکار اکو اک جنائیا۔ سچ کہے وشنوں ثابت رہنا نہیں کسے اشٹ، اشٹ دیو نہ کوئے منائیا۔ جو دس کے گیا دسرتھ بیٹا راما وششٹ، بھوکھت پیشین گویاں وچوں پرگنائیا۔ گرو چیلے دا سانجھا ہونا گرہست، دھرم دی دھار رہن کوئے نہ پائیا۔ بھین بھرا دا سانجھا ہووے عشق،

مُجَبَّتِ سِجِّ نَه كَوَّئِ كَمَانِيَا۔ صَدِي چَوُدھوِيں مُحَمَدِي پُوْرِي هُونِي كَشْتِ، كَرِشَن كَاهَن اَرَجَن گِيَا دِرْژَانِيَا۔ مَنَزَلِ مِلِي نَه كَسِي بَهِشْتِ، سَوَر گَاں سَنگِ نَه كَوَّئِ
 نَبْهَانِيَا۔ پارِ بَرَهَمِ پَتِ پَر مِيَشُوْر پَر وِرْدِ گَارِ سَاخْجِي يَارِ چَارِ جُگِ دِي بَچْچَلِي وَيَكْهِنِي فِهْرَسْتِ، لِيكْهَا سَبِ دَا مَنگِ مَنگَانِيَا۔ جَوْتِي جَوْتِ سَرُوْپِ هَرِ، اَپِ اِپْنِي كَرِپَا كَرِ،
 كَرِي كْهِيْلِ سَاچَا هَرِ، سِجِّ دَا مَالِكِ اِيكَا اِپْنِي كَارِ كَمَانِيَا۔ سِيجَا كَهِي مِيئُوں گَوْبَنْدِ رَهِيَا دَسْ، سَتْهَرِ يَارْژَا اِكِ هَنْدْهَانِيَا۔ مِيرِي اَنْدَرُوں كْهَوَلِ كِي اَكْهْ، دُو جِهَانِ
 اَكِي وَكْهَانِيَا۔ تِيرِ اِنِيَا مَارِيَا كَسِ، پُرْدَا اَنْدَرُوں دِ تَا چُكْانِيَا۔ مِيرَا رَهِيَا كُچْه نَه وِسِ، وَا سَطِ اِكُو اَكِي پَانِيَا۔ جِسِ وِيلِي كْجُگِ كُوْرِي كَرِيَا هُووِي پَر گُٹِ، نُو نُو
 اَنْدِهِيْرَا چْهَانِيَا۔ سَتِ دَهْرَمِ دَا رَهْنَا نَهِيں كُوْنِي هُٹِ، جُوْٹْه جْهُوْٹْه وَجِي دُنكِ شَنْوَانِيَا۔ صَا فِ رَهِي نَه كَوَّئِ تِيرِ تْه تِٹِ، كَنَارِي دِيْنِ دُهَانِيَا۔ رَسْنَا جِهَوَا بِيْتِي
 دَنْدِ سَارِي نَامِ لِيْنِ رِٹِ، هِرْدِي هَرِ نَه كَوَّئِ وِسَانِيَا۔ پَر بْه دِي نَامِ تُوں هِنْدُو مُسْلِمِ سِيكْه عِيْسَائِي دِي پِيْنِي وِٹِ، اَللّٰهُ وَاگْرُوْ اُوْمِ تَتِ سَتِ رَامِ كَرِشَنِ وِچُوْلِي
 هُو كِي كَرْنِ لُڑَانِيَا۔ مَنِ وَا سَنَا دِيْنِ دُنِي چَار كَنْٹِ پِيْنَا نْٹْه، دُو سَرِيْنِ بَجِي وَا هُو دَا هِيَا۔ سُرْتِي شَبْدِ لَائِي كُوْنِي نَه سِٹِ، اَتْمِ بَرَهَمِ نَه كَوَّئِ سَمْجْهَانِيَا۔ اِيهِي كْهِيْلِ
 كَرِي اَبْنَانِشِي كَرْتَا سَمْرْتْه، جُو هَر گُٹِ اَنْتَرِ اِپْنَا دِيرِه لَانِيَا۔ جَوْتِي جَوْتِ سَرُوْپِ هَرِ، اَپِ اِپْنِي كَرِپَا كَرِ، كَرِي كْهِيْلِ سَاچَا هَرِ، سِجِّ سَنْدِي سِيَه اِكُو اِكِ سَنَانِيَا۔ سِجِّ
 كَهِي مِيرِي اُتِي سَتَا دُھَرِ دَا مَاهِي، مَجْبُوْبِ اِكُو نَظْرِي آنيَا۔ جِسِ نِي سَرِشِي دَرِشِي دَا بَنَا رَاهِي، رَتْهَوَاهِي هُو كِي سِيُو كَمَانِيَا۔ وِشْنُوں تُوں دِيْنِي اَنْتِ گَوَاهِي،
 شَهَادَتِ اِكُو دِيْنِي بْھُگْتَانِيَا۔ جِسِ وِيلِي كْجُگِ اَنْتِ مِيئِي شَاهِي، شَهَنْشَاهِ اِپْنَا حَكْمِ جَنَانِيَا۔ چَارِ وِرَنِ اُٹْھَارَاں بَرَنِ هُونِي تَبَاهِي، تَارِيكِ اَنْدِهِيْرَا نُو كْھَنْڈِ پَر تْخِي سَتِ
 دِيْپِ سُوْبْهَا پَانِيَا۔ گَرِ اُو تَارِ پَسِنْغَمِ سَارِي وَيَكْهِنِ چَانِيں چَانِيں، دَهْرَنِي دَهْرَتِ دَهْوَلِ اُپَرِ پِچْھِيْرَا پَانِيَا۔ بَلِ رَهْنَا نَهِيں كَسِي بَاهِيں، بَلِ بَاوَنِ لِيكْهَا گِيَا جَنَانِيَا۔ جِسِ
 كَارَنِ گَوْبَنْدِ بُوْٹَا پُٹِيَا كَاهِي، كَلِي وَا لِيَاں هُوئِي صَفَانِيَا۔ اِنِجِ سُوْلَاں سَتْهَرِ سِجِّ هَنْدْهَانِيَا، سُوْهَنَا بِيئْھَا آسَن لَانِيَا۔ جُو كُچْھِ مِيئُوں رَهِيَا سَمْجْهَانِيَا، مِيں تِيئُوں دِ تَا
 دِرْژَانِيَا۔ كْجُگِ اَنْتِ سِرِي بْھُگُوْنْتِ پارِ بَرَهَمِ پَتِ پَر مِيَشُوْر زِرْگَنِ نُورِ جَوْتِ كَرِي رُشْنَانِيَا، جَوْتِي جَاتَا اِيكِنَا كَارَا اِكُو سُوْبْهَا پَانِيَا۔ گَرُوْ گَرْدِيُو سُوَامِي سَبِ دَا بَنِي
 رَتْهَوَاهِي، لَكْھِ چَوُرَا سِي جِيُو جَنْتِ سَادْھِ سَنْتِ تَنِ مَائِي خَاكِ پَنِجِ تَتِ كَا يَا وَجُوْدِ مَجْبُوْبِ وَيَكْھِي چَانِيں چَانِيَا۔ اِيهِي كْهِيْلِ كَرْنَا رَبِّي نُورِ اِلَاهِي، جِسِ نُوْنِ حَضْرَتِ عِيْسِي
 مُوسِي مُحَمَدِ بِيئْھِي سِيَسِ نُوَانِيَا۔ جِسِ دَا وَا سَطِ رَهِي پَانِيَا، دَرُوْهِي دَرُوْهِي تِيرَا نَامِ دُهَانِيَا۔ يَامِيْنِ تِيرِي تَلْقِيْنِ، نَبِي رَسُوْلَاں طَالِبَاں طَلْبِيَاں اِپْنَا عِلْمِ دِيْنَا سَمْجْهَانِيَا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چو کڑی نت نوت نرگن
سرگن تیرا کھیل بے پرواہی، پاربرہم پت پر میشور تیری تیرے ہتھ وڈیاںیا۔

★ ۲۳ اَسُو شہنشاہی سمت ۵ بھائی نرین سنگھ دے گرہ پنڈ کنگ ★

وِشنوں کہے گوہند سیجا رہی کہہ، بن رسنا جہوا آکھ سناںیا۔ کلجگ کوڑی کرپا وہن وہے، مایا متا موہ ہاکاںیا۔ سادھ سنت جگیا سو ثابت کوئی نہ رہے،
دھرم دھار دی دھیر نہ کوئے رکھانیا۔ گھر گھر انتر ہوئے ہنگتا ہوئے میں، ہنکاری گڑھ نہ کوئے تڑانیا۔ سچ دوار کوئی نہ بہے، چاروں کنٹ سرشٹ
درشٹ ہاکاںیا۔ دیناں مذہباں اک دُجے نال جانا کھہ، خیر خواہ نظر کوئے نہ آںیا۔ پُرکھ اکالا ساچی دست کسے نہ دے، دین دیاں نہ دیا کماںیا۔ جوتی
جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے دُھر دا ور، ہر کرتا نورِ اِلاہیا۔ سچ کہے وِشنوں اوہ ویکھ اگم نظارہ، گوہند دھار جناںیا۔ چاروں کنٹ ہاہاکارا،
دھیرج دھیر نہ کوئے دھراںیا۔ ہوئے سہائی نہ کوئے گر اوتارا، پیغمبر پلُو نہ کوئے پھڑانیا۔ پھری دروہی وِچ سنسارا، طوبی طوبی کرے لوکانیا۔ ورن برن
پاوے کوئی نہ سارا، سر ہتھ نہ کوئے رکھانیا۔ چاروں کنٹ دے اندھیارا، نوری چند نہ کوئے چکانیا۔ اوس ویلے پرگٹ ہونا بھگتاں وچوں بھگت رِوداس
چمارا، ذات ہین وڈیاںیا۔ جس نے لکھنا دُھر داشبدا پارا، پنچم شبد لکھاری سنگ وڈیاںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
ہر کرنی کار کماںیا۔ سچ کہے میں دساں کھیل اپاری، اپرپر رہیا وکھانیا۔ لیکھا مگنا دو جہان وِچ سنساری، بھنڈاری سنگھاری نال ملاںیا۔ نرگن دھار کل کلکی
ہوئے اوتاری، براہمن گوڑا اپنی کل ورتانیا۔ جس دے چار جگ سارے بنے رہے پُجاری، نیوں نیوں سیس جگدیش جھکانیا۔ انتم آونی اُس دی واری،
جس دی وارتا آئے لکھانیا۔ ایکا بولے نام جیکاری، بے جیکار دے وِرتانیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیاں لیکھا جانے دُھر درباری، درگاہ ساچی پڑدا آپ
اٹھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دا بھيو آپ چکانیا۔ سچ کہے وِشنوں اوہ ویکھ شکر ہتھ پھڑی ترسول، خوشی نال

دکھائیا۔ صدی چودھویں دُنیا جانی بھول، بھرم بھرم وِچ بھُلایا۔ پر بھ ملے نہ کسے کنت کنٹول، سہاگی کنت نہ کوئے ہنڈھایا۔ ست دھرم دا رہنا نہیں کوئی اصول، اصل وصل نہ کوئے کرائیا۔ نام بانی دا پوجا پاٹھ دا سادھاں سنتاں پنڈتاں پاندھیاں لہنا محسول، مٹا شیخ مسانک نیازاں وِچ اپنا جھٹ لنگھایا۔ پر بھ دا بھيو کسے نہیں دسنا معقول، پڑا سکے نہ کوئے چکایا۔ دین دنی دا لیکھا سمجھے کوئے نہ عرض طول، متوازی رنگ نہ کوئے رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، پردہ پردیاں وِچوں اٹھایا۔ سچ کہے میرے اُتے گو بند آسن، سوہنا رنگ رنگایا۔ میں تکیا پُر کھ ابناشن، جو زرگن نور جوت رُشانیا۔ جس دا آد جگاد پرکاشن، برہمنڈ کھنڈ رُشانیا۔ اوہ سب دا لیکھا آیا واچن، زرگن داتا دُھر درگاہیا۔ کھج کوڑی کر یا میٹے پاپن، دُرمت میل دھوایا۔ آتم پر ماتم دتے ساکن، پاربرہم برہم میلا سچ سُبھایا۔ ہوئے ہنگتا کرے ناسن، کوڑا گڑھ تڑایا۔ اگلا بھيو کھول کے باطن، پردہ دئے چکایا۔ ست دھرم دا دیوے ساٹھن، سگلا سنگ بنایا۔ اکو نام کلمہ دس کے پاٹھن، اکو ایک کرے پڑھایا۔ اکو تیر تھ اکو تاٹن، کنارہ اکو اک جنایا۔ اکو گرہ مندر دکھائے ہاٹن، دست اکو اک ورتایا۔ اکو کرے کرائے پاکی پاکن، پتت پُنیت اک اکھوایا۔ اکو بن کے سب دامائی باپن، پتا پُر کھ اکال ہوئے انت سہایا۔ اکو آتم پر ماتم ہوئے ذاتن، دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اکو ڈھولا گیت سارے آکھن، تُوں میرا میں تیرا راگ سناہیا۔ اکو کھیل ہونا لوک ماتن، دھرنی دھرت دھول دھول و بے ودھایا۔ اکو منڈل پینی راسن، گوپی کاہن ناچ نچایا۔ اکو بن ہونا بناسن، سیتا رام اکو گرہ آتم پر ماتم کھیل کھلایا۔ اکو منزل ہووے گھاٹن، پیغمبر اکو گھر جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اک اکھوایا۔ سچ کہے میٹوں گو بند دیوے اتوں تھاپی، تھپک تھپک جنایا۔ کھج میٹے سارے پاپی، پتت پُنیت دینے کرائیا۔ میرا مالک آوے وڈ پرتاپی، پاربرہم پت پر میثور دُھر درگاہیا۔ جو سب دا بنے ساتی، نام پیالہ جام پیایا۔ منو آ رہن نہ دیوے عاتی، ہوئے ہنگتا گڑھ تڑایا۔ سب دا پورا کرے بھوکھت واکي، واقع ویکھے تھاوں تھانیا۔ کھج میٹ اندھیری راتی، سچ سچ چند چکایا۔ جیون وِچوں جیون بدل دیوے حیاتی، ہر ہر دے کرے صفایا۔ ایہہ کھیل پر بھو پر بھ کملاپاتی، پت پر میثور دیا کماہیا۔ پروردگار سانجھا یار لیکھ مکائے ساکھیاتی، اوہلا رہن کوئے نہ پانیا۔ جس نے جھگڑا میٹنا کاغذاتی، اکھراں والے نام نہ

کوئے لڑائیا۔ سب دی منزل اِکو دس کے گھاٹی، گھاٹا سب دا پور کرائیا۔ آتم پر ماتم دھار ہووے ساتھی، سگلا سنگ نبھائیا۔ سب دی اِکو نظری آئے پر بھاتی، بھانڈا بھرم بھٹائیا۔ سچ کہے گر گو بند بن اکھراں توں لکھی پاتی، پتر کا اپنے ہتھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، وارث ہو کے نظری آئیا۔ پاتی کہے میرا لکھیا لیکھ اپارا، بن قلم شاہی وڈیائیا۔ کل کلکی لئے اوتارا، جس نوں جنمنے کوئی نہ مائیا۔ جس دا ہووے دھام نیارا، سمبل اِک وڈیائیا۔ جوتی نور ہووے اُجیارا، شبدي ناد دُھن شنوائیا۔ ایہہ کھیل سچّی سرکارا، ہر کرتا کار کمائیا۔ جس دی سب نے مستک دھوڑی لاوئی چھارا، مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ اوہ کلجک وچ سچجگ کرے اُجیارا، اُجل اپنا آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آدانت اِک اوتارا، جوتی نور نور اُجیارا، شبدي دھار دھار جیکارا، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔

★ ۲۴ آسوشہنشاہی سمت ۵ سکھدیو دے گرہ پنڈ کلا ★

پُرکھ اکال نرگن دھار، جوتی جوت رُشنائیا۔ پنج تت کر پیار، کایا مائی سو بھاپائیا۔ کھیل مات کیتا نرنکار، ناں نانک دتا رکھائیا۔ دُھر سندیہ دے کے اگم اپار، الکھ اگوچر دتا جنائیا۔ شبد انادی دے دُھکار، اگم راگ سنائیا۔ کاغذ قلم شاہی کر پیار، ترے گن لیکھا دتا مکائیا۔ بودھ اگادھا کر وچار، اکھراں نال وڈیائیا۔ شبد شبد گرو شبد سچّی سچ دھار، دھرنی دھرت دھول اُتے پرگٹائیا۔ محکم سندیہ دے کے اپنی وار، وارث گرو ایک اِکو اِک جنائیا۔ انگد امر رام داس بنے رہے لکھار، گر ارجن سوہنگ رنگ چڑھائیا۔ دیہہ جوت شبدي چلدی رہی کار، کرنی کرتا آپ کرائیا۔ ست ست کر پیار، سچ سچ نال رکھائیا۔ گرو گرو گرو ادھار، گردیو سوامی اِک درڑائیا۔ ہر گو بند قلم نہ سکيا اٹھال، ہر رائے انک نہ جوڑ جڑائیا۔ ہر کرشن شبدي سرت نہ سکيا سنبھال، راگ ناد نہ کوئے جنائیا۔ تیغ بہادر اُپر ہو کرپال، نانک نرگن جوت کیتی رُشنائیا۔ اُس نے شبدي شبد لکھے بن دلال، مارو راگ صفت صلاحیا۔ گو بند ویکھیا نال خیال، چو داں سو تیس انک پھول پھولائیا۔ اِک کتا بناو نا وچ دلال، جس نے پتا پتا دینا اٹھائیا۔ ایکا جوت دس دیہہ گو بند سچّی دھر مسال،

دھرم دوارا اک دکھائیا۔ جتھے دسے شاہ کنگال، اوچ نیچ نہ کوئے جنائیا۔ امرت جام دئے پیال، رس نچھر اک دکھائیا۔ جھگڑا میٹ کے کال مہاکال، در
 ٹھانڈے دئے وڈیائیا۔ حکم سندیہ مئے پُرکھ اکال، اکل کل دھاری آپ جنائیا۔ گوبند توں میرا شبدی سُت دُلا رالال، لالن ایکارنگ رنگائیا۔ تیرا لہنا
 لیکھے لاؤنا سنتاں بھگتاں بال، بال اوستھا اپنے لیکھے پائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت کرنی رُشنائیا۔ سندیہ دے کے دین دیاں، اپنی دیا کمائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا آپ سنائیا۔ نانک گوبند نرگن جوتی، جوتی جوت رُشنائیا۔ پُرکھ اکال اندر چڑھیا
 چوٹی، چوٹ اگئی شبد لگائیا۔ سُرتی رہی مول نہ سوتی، آلس نندرا دتی گوائیا۔ اک سنا کے سچ سلوکی، سوہلا ستنام درڑائیا۔ جس دی مہما وچ گرو گرنٹھ
 دی بن گئی پوتھی، راگاں ناداں نال وڈیائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیاں اپنے پریم داسدا موبی، ٹھا کر ہو کے اپنی کار کمائیا۔ اپنے شبد دا آپے بن کے کھوجی،
 آپے اپنی کرے صفت صلاحیا۔ جگت وکار دارہے نہ کوئی روگی، شبد انیلا تیر لگائیا۔ جس وچ نام بھنڈارا بھریا رس بھریا جگت رسیا بھوگی، بھسمڑ اپنی کار
 کمائیا۔ کھیل کھلایا بن سنجوگی ویوگی، کرنی کرتا اپنا حکم ورتائیا۔ دھار بدل کے ویدی سوڈھی، سو سوہلا اک اُچجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اک اکھوائیا۔ نرگن جوت دس اوتار، اوتری روپ وٹائیا۔ گرو گرو گرو دیو گھر بار، کایا ماٹی وٹی ددھائیا۔ شبد سندیہ
 دے اگم اپار، ساڈھے تن ہتھ بنک سہائیا۔ رسنا جہوا گئے اچار، بٹی دند صفت صلاحیا۔ بھائی گرداس بن لکھار، لیکھا گیا دکھائیا۔ تت وجود شنگار، گرو
 گردیو بے پرواہیا۔ نانک توں لے کے گوبند تک دس سریر رہے نہ وچ سنسار، دکھڑے دکھڑے اپنا روپ گئے چھپائیا۔ پھیر کہنوں مٹنا سرجنہار، سر ہتھ
 کون رکھائیا۔ نانک انگد امر رام داس ارجن ہر گوبند ہر رائے ہر کرشن تیغ بہادر نانک دارو پ گوبند دیہہ ہو گئے خاکی چھار، خاک وچ تن خاک روپ
 بنائیا۔ نشانہ رہیا نہ کوئے وچ سنسار، جس نشانے اُتے دین دنی جھٹ، لنگھائیا۔ ایسے کر کے گرو گوبند نے انت کہا اچار، دُھر سندیہ اک سنائیا۔ شبد گرو
 گرو گرو مٹو اگم اپار، جو جنم مرن وچ کدے نہ آئیا۔ اُس شبد نوں کہندے شبد سار، جس شبد دی مہما گرو اوتار اکھراں وچ سطراں وچ لائیناں وچ
 صفتاں وچ صلاحیا۔ تن وجود دی جگہ اک نوں کرو نمسکار، جو اک جوت اک روپ اک اکلا آد جگاد اکھوائیا۔ اوسے دا گرو گرنٹھ کرے اظہار، اوسے

دی شاستر سمرت وید کرن پکار، اوسے دا انجیل قرآن بائبل وچ کیتا پیار، پریمی پریتم پیارا اکو نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا راہ دکھائی۔ گو بند شبد دھار کہا میٹوں مٹو شبد گرنتھ، گرنتھ گردیو نظری آئی۔ اوس منزل نوں کیہڑا سمجھ وچوں پنٹھ، پنٹھک والے اپنی ویدیا وچ کرن پڑھائی۔ جس منزل نوں لہج نہیں سکے کوٹن کوٹ پاندھے پنڈت، سو منزل گو بند گیا جنائی۔ پنجاں نتاں والا گرو نہ مٹیو کیوں کہ پڑکھ اکال لئے اوتار انت، نرگن نور جوت کرے رُشنائی۔ جس نے تارنے سارے بھگت سنت، گرگھ گر گر اپنے رنگ رنگائی۔ اوہ آد توں لے کے انت تک گر اوتاراں پیغمبراں دا دُھر دا کنت، پاربرہم پت پر میثور اکو نظری آئی۔ جس نے لکھ چوراسی ویکھنا جیو جنت، جاگرت جوت بن ورن گوت کر رُشنائی۔ اوس دی مہما کوئی جان نہ سکے ملا شیخ مسانک پاندھا پنڈت، ویدیا دھار نہ کوئے درڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سنائی۔ گر گو بند کہا گر سنگر مٹا اکو اشٹ، پڑکھ اکال نظری آئی۔ گرو گرنتھ دی بانی واچن والیاں کھولے اندروں درشٹ، درشٹی دا درشٹ کون سمجھائی۔ جتھے اشارہ کیتا رام نوں وششٹ، وشیاں توں باہر دتا سمجھائی۔ جتھے نہ کوئی سورگ نہ کوئی بہشت، اکو نرگن نور جوت رُشنائی۔ نہ کوئی اکھراں والی پڑھت کھت، نہ کوئی لیکھا قلم شاہی کاغذ نال بنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ ورتائی۔ گر گو بند کہا سچ، ست سچ درڑائی۔ گرو کدے نہ بنے کایا ماٹی کچ، جو جے تے مر جائی۔ سنگر شبد شبد سنگر جو ہر ہر دے جائے رچ، لوں لوں وچ اپنا رنگ رنگائی۔ سب دی اندروں بدل دیوے مت، بدھ بیک دے دکھائی۔ جھگڑا مکا کے وکارت، آتم برہم دے سمجھائی۔ بہتر ناڑ نہ ابلے رت، تن سو سٹھ ہاڈی دکھاں وچ نہ کوئے بھوائی۔ ایسے کر کے گرو گرنتھ دی گاتھا دتی دس، دہ دشا دتا سمجھائی۔ ایس توں پڑھیاں سنیاں مارگ ملدا جتھے ملے پڑکھ سمرتھ، اوس منزل چڑھ کے گرکھو درشن لینا پائی۔ جے ایویں خالی ٹیکی جاؤ متھ، متھے ٹیکیاں ہتھ کچھ نہ آئی۔ جنا چر تہاڈے اندر نانک گو بند نام نہ جائے وس، واسطہ جگت نالوں تڑائی۔ اوناں چر کھلے نہ اندروں اکھ، نچ نیز نہ ہوئے رُشنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گو بند دے کے گیا ور، گربانی بنا گر شبد بنا گر دھار بنا گر پیار بنا پڑکھ اکال نظر کسے نہ آئی۔ نانک کہا پڑھ پڑھ تھکا جگت، جگت وچ دہائی۔ بنا پر بھو پیار توں بنیا کوئے

نہ بھگت، بھگوان ملن کوئے نہ آئی۔ گرو گرنٹھ دی بانی سنگر دی دھار شکت، شخصیت سب نوں دے دکھائی۔ جو گوبند نے لکھیا پڑکھ اکال نے آؤنا جوتی
 جامہ پاؤنا شبدي دھار اُپجاؤنا اوسے دے کول وقت، باقی سمجھ کسے نہ آئی۔ بھائیں کنے سنت مہاتما مینیشتر تپیشتر ر کھیشتر صوفی سنت اکٹھے کر لو اُتے
 دھرت، دھول دھول دے مالک دا بھيو سکے نہ کوئے سمجھائی۔ جس دا کھیل فرش عرش، اوہ جانے اپنی طور طرز، کس ویلے اپنے حکم دے حکم نوں
 دیوے ورج، کس ویلے اپنا بچھلا پورا کرے فرض، اگلا مارگ لئے اُپجائی۔ ایس کھیل دی اُس گوبند نوں غرض، جیہڑا دین دُنی توں باہر ڈیرہ لائی۔ جس
 نے غریب نمائیاں ونڈنا درد، دکھیاں ہونا آپ سہائی۔ شرع چھری میٹے کرد، قتل گاہ دا لیکھا دے چکائی۔ گوبند نے پڑکھ اکال آگے کیتی عرض، میننتی
 کر کے دتی سنائی۔ تیرے کول آد جگاد جگ چوکڑی گر اوتار پیغمبر اں دی فرد لہنا دینا سب دا دینا تھاؤں تھانیا۔ پر بھ نوں اپنا نام بدلدیاں اپنا راج
 بدلدیاں اپنا سماج بدلدیاں کدے نہ ہووے کچھ حرج، کیوں چوراسی دا مالک خلق دا خالق اپنا حکم ورتائی۔ اوہ دیکھنہارا کلج اندھیرا گرد، جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ داراہ اک دکھائی۔ گوبند کہا گرو گرنٹھ منا اک، سکھیا گیا سمجھائی۔ بے گرو گرنٹھ مٹوگے تے
 پڑکھ اکال سمجھوگے اک، جو سب دا پتا مائی۔ جس دے وچ چار جگ دے شاستر رہے دس، صفتاں والے صفتی ڈھولے گائی۔ ایہہ وی میرے نام دا
 ہص، حصہ جگت وچ رکھائی۔ شبد گرو کدے نہ دیوے پٹھ، پاسا سکے نہ کوئے مات بدلایا۔ بے لبھنا تے لبھنا وچوں سوا گٹھ، لما پندھ نہ کوئے
 رکھائی۔ نالے اگئی لکھ کے گیا چٹ، چٹی دھار نال وڈیائی۔ دُنیا پوجنے پتھر اٹ، گرنٹھاں وڈ وڈیائی۔ میتوں اوہ لے جیہڑا میرا پورا ہووے سکھ،
 سکھیا سکھی وچ رکھائی۔ میرے پڑکھ اکال دین دیال نے دیکھ لینا ساڈا بھوکھ، جو بھوکھتاں وچ اُس داراہ تکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ داراہ اک درسائی۔ گرو گرنٹھ کہے میں کردا صفت صلاح، گر دس دس وڈیائی۔ میرے وچوں تکنا تے لہو اک ملاح، کھیوٹ
 کھیٹا نظری آئی۔ جس دا پڑکھ اکالاناں، ناؤں نرکارا کر کے سارے گائی۔ جو وسے ہر گھٹ تھاں، دو جہاناں سو بھاپائی۔ تس دے بل بلہاری جاں، جو
 جانشین اوتار پیغمبر گر اپنے لئے بدلایا۔ اُس نے اگلا جگ کرنا رواں، روانگی سب دے ہتھ پھرائیا۔ اوہ چودھویں صدی دا انتم سماں، وقت سہنجنا دے

سُہایا۔ سب نے دیکھنا ناں چاواں، چاروں کُنٹ اُکھ کھلایا۔ باراں سال باقی جس نے بدلی پون ہوا، آدم حوٰدے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بیہو کھلایا۔ گرو گرتھ دی بانی نام ندھان، کلج کرے رُشایا۔ اگلا تھم سری بھگوان، دُھر فرمانا اک درڑایا۔ جس نوں اوتار پیغمبر گرن پروان، سر سکے نہ کوئے اُٹھایا۔ درگاہ ساچی بیٹھے بال آنجان، اپنی آپ نہ لئے کوئے انگڑایا۔ تیرا کھیل نوجوان، مرد مردانے سوہا پانیا۔ اسیں چاہندے کلج انت سب دا بدل دے ودھان، وادھا اپنا نہ کوئے گھڑایا۔ اسیں سنن والے تیرا فرمان، سندیسے کلے نام درڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک سُہایا۔ اگلا مارگ ہو گیا تیار تے بھگتاں اندر گیا لگ، لگ ماتر دا لیکھا رہیا نہ رایا۔ اوہ چھڈ گئے پچھلی ریتی جگ، جاگرت جوت وچ سمایا۔ بھل گیا کعبے والا ج، مندر مسیت شو دوالے مٹھ نہ اُکھ اُٹھایا۔ اکو نور ویکھ سورے سرگ، سیس جگدیش دتا نوایا۔ دین مذہب دی ٹپ کے حد، حدوڈ اکو ویکھ دکھایا۔ جتھے شبد انادی وچے ند، انراگی راگ سُنایا۔ دپیک جوت رہیا جگ، جوتی جاتا کرے رُشایا۔ اگتا ڈنک رہیا وچ، توں میرا میں تیرا رہیا سمجھایا۔ سو سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی شبدی دھار درس دیوے رنج رنج، گرہ مندر پڑدا آپ اُٹھایا۔ اوہ بھگت سہیلے پچھلی ریتی گئے تچ، تذکرہ بھگتاں دتا سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈایا۔ پُرکھ اکال داشبدی سماج، سمجھ شبد رہیا درڑایا۔ ست دھرم داست رواج، ست سچ وچوں پرگٹایا۔ ایہہ کر کے دُھر دا کاج، کرنی کرتا دے دکھایا۔ تہاڈے سامنے ویکھو سارے گاوندے سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان جس دا لہنا آد جگاد، جگ چوکڑی کار کماپا۔ ایسے دھار نوں نرگن نرگن مار کے گئے آواز، اگم اگمڑی آہ سُنایا۔ سو دیونہارا دات، داتا دانی دیا کماپا۔ جس نے کلج مینٹی اندھیری رات، ستجگ سچ چند چکایا۔ ایہہ پر بھو دا کھیل تماش، گو بند سب نوں دے دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست دکھائے اپنی منڈل راس، گوپی کاہن اپنی کھیل کرایا۔ ستجگ داست وتیرہ، وٹکرا نظر کوئے نہ آپا۔ کھیل کھلائے وڈ پیرن پیرا، پار برہم پت پر میثور پر بھ اپنی دیا کماپا۔ جس دانورے نظر بے نظیرا، جگت نیزنن اُکھ ویکھ نہ کوئے سمجھایا۔ جس روداسے نوں گنگا دی دھار دتا کسیرا، کُشل دا مالک کچھ اپنا پڑدا لاہیا۔

جن بھگتاں نال جگت دا بدل دینا وتیرا، وارتا اگلی اک سمجھائیا۔ نہ کوئی کھڑگ پھڑے نہ شمشیرا، چلہ تیر کمند نہ کوئے اٹھائیا۔ ایکا سندیس دیوے شبدی
 شد گئی گھیرا، گھر گمبھیر بھيو چکائیا۔ راتیں ننتیاں دے جاگدیاں اندروں بدل دیوے ضمیرا، بدھ بیک کرائیا۔ جیہڑی آشارکھ کے گیا کبیرا، قبریں توں
 باہر دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ
 چوکڑی بانی بودھ شبد گر دھار اکھراں دیونہارا دھیرا، دھیرج دھرواس دھرم دی دُج دیا کمائیا۔

گوہند سچ کہے میرا روپ گھاس پھوس، میں پھولن دتے تھائیا۔ اسیں تنکا تنکا بن گئے تانا پیٹا سوت، سوچھ سروپی اپنا روپ بدلایا۔ ساڈے اُتے
 ستا پُرکھ اکال داسُت، دلارا اکو نظری آئی۔ ساڈے گرہ مولی رت، رتڑی اک مہکائی۔ اسوں ہن نہیں ہونا چپ، واسطہ دینا پائی۔ کیوں ساڈے اُتے
 ہويا خوش، یارڈا اپنے نال ملائی۔ کدھروں بدل کے آگیا رُخ، بن کے پاندھی راہیا۔ تیرے اندر نہیں کوئی دکھ، دکھ درد نہ کوئے جنائی۔ سچ کہے میں
 پھیر ویکھیا اُس نے تا دتا مجھ، ہس کے کہا مشکل تھادی دُور کرائیا۔ جس ویلے میں چھڈ کے آواں کایا بُت، بُتخیاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ نال لے کے آونا
 اپناشی اچت، چیتن اپنی دھار دکھائی۔ تھانوں گودی لوں چک، پھڑ باہوں گلے لگائی۔ سچھنڈ دوارے دیواں سٹ، درگاہ ساچی آپ سہائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر نال ترائیا۔ سچ کہے میرے اندر نکلے وڈے کنڈے، اپنا کھ بھوائیا۔ نکھی دھار دسدے دندے،
 آگے ہونہ کدے بدلایا۔ سارے کہن ساڈے بھاگ چنگے، ساڈے اُتے ستا دُھر دا ماہیا۔ جس دے خون نال اسوں جانا رنگے، رنگ اگڑا دے چڑھائی۔
 سانوں لے جانا اوس ڈنڈے، پتن اپنے لئے بہائی۔ جتھے لیکھے گدے مندے، پتتاں ہوئے سہائی۔ ساڈے نین رہن نہ اندھے، گوہند تکیئے چائیں چائیا۔
 سانوں پرکاش بھل گئے سوریا چندے، نور نورانہ سوبھاپائی۔ اسیں اوہ منزل لنگھے، جس نوں پڑھن سنن والا پار نہ کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامیلا آپ ملائی۔ سچ کہے میں بیننتی کیتی اک، نمرتا وچ سٹائی۔ گوہند کچھ لیکھا دے لکھ، حصہ

ساڈے نال پائیا۔ کون اندر وڈیا تیرے وچ، جو سانوں کرے رُشائیا۔ گو بند کہا میرا پت، پُرکھ اکالا بے پرواہیا۔ جو ساچا کرے ہت، نت نوت دیا کمائیا۔ جس نوں لہجہ دے کوٹن کت، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی پڑھ پڑھ دھیان لگائیا۔ اوہ کسے نہ پئے دس، پوجا والے رہے گر لائیا۔ اوہ کملیئے سیجا، جے سنگر ساکھیات مل جائے اوہ سب لہنے دینے دے نچھ، مہر نگاہ اک اٹھائیا۔ میں تہاڈے اُتے گیا لٹ، ایس دے بدلے تہانوں سچھنڈ دیاں پہنچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد میلا آپ کرائیا۔ سچ کہے تیرا نام چنگا کہ درس، سچ دے سمجھائیا۔ گو بند کہا میتوں مل کے مٹدی حرص، ہوس رہے نہ رائیا۔ میں جس اُتے چاہواں کر دیواں ترس، پاپیاں پار کرائیا۔ نام جین والے پتہ نہیں کنا چر رہنگے تڑپ، سنگر نظر کدے نہ آئیا۔ نام جین والے ویکھدے رہندے وقت، درس کرن والے درس کر کے اپنا آپ پار کرائیا۔ ایہو نام داتے میرے ملن دا فرق، فقرے اکو وچ سمجھائیا۔ ساکھیات سنگر وچھن وچ چڑھا دے فرش دے اتوں عرش، عرش توں فرش ایہہ میری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، واہ واہ اپنا سنگ بنائیا۔ سچ کہا گو بند کی چنگا تیتوں گاؤنا، صفتناں راگ الایا۔ کہ چنگا درشن پاؤنا، نیوں کے سیس نوایا۔ گو بند کہا میں اوس نوں انگ لگاؤنا، جس دا میلا نال دُھر در گاہیا۔ جنہاں نوں اے وچھوڑے وچ رکھاؤنا، اوہناں نوں نام بھگتی وچ لگائیا۔ کسے نوں وید پُران شاستر، کسے نوں انجیل قرآن کلمے، کسے نوں گیتا گیان، کسے نوں گرو گرنتھ پڑھاؤنا، بھگتاں گرکھاں نوں اندر وڈ کے اپنا درس دکھائیا۔ کاغذ قلم شاہی والا لیکھ نہیں ہتھ پھراؤنا، پھڑ باہوں پار کراؤنا، منزل ساچی آپ چڑھاؤنا، سچھنڈ دوار وساؤنا، جتھے میرا جوت نور ڈگمگائیا۔ سچ پچھیں سیجا، میرے توں بعد پھیر پُرکھ اکال آؤنا، تتاں والا گرو نہیں کسے مناؤنا، جس نے شبد گرو اُچھاؤنا، چار جگ دیاں بھگتاں آپ اٹھاؤنا، ساچا مارگ اک درساؤنا، بنا بھگتی توں بھگون آپے پار کرائیا۔ گو بند نے کہا میں اپنے گرسکھ نوں کسے کُتب وچ پڑھنے نہیں پاؤنا، ویدیارتھیاں والا روپ نہیں درساؤنا، اوڑا ایڑا ایڑی سساہا والا تیر نہیں کوئی بناؤنا، الف یے پے والا لیکھا نہیں کوئی لکھاؤنا، قلم شاہی نال پٹی والا پٹا نہیں کوئی درڑاؤنا، جس ول مہر کیتی اُس نوں پار کراؤنا، ایہہ گو بند دی بے پرواہیا۔ میرے پچھوں کسے پڑھناتے کسے سناؤنا، کسے ہسناتے کسے گاؤنا، سچ پچھیں گو بند ہتھ کسے نہیں

آؤنا، ماچھوواڑے دی بیج دے گواہیا۔ صدی چوڈھویں انت میریاں سکھاں میٹوں بھل کے مات لوک وچ پچھتاؤنا، پشچتاپ وچ ہاکار ہوئے تھاؤں تھانیا۔ گوہند کہا انت اخیر پورے پنٹھ وچوں اک سو گیاراں سکھاں نے گرو گرنٹھ دا بھيو پاؤنا، باقی سمجھ کسے نہ آيا۔ ایویں جے تے جم کے مرے چوراسی وچ بھواؤنا، چارے کھانی اُتھج سیتج اندج جیرج ونڈ ونڈايا۔ گرو گرنٹھ نوں مناتے پُرکھ اکال نوں مناؤنا، ایہہ گوہند گیا سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نرگن نور جوت جوت چکاؤنا،

☆ ۲۴ آسوشہنشاہی سمت ۵ پریتم سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ☆

ویشنوں کہے پر بھ نے گوہند پٹھ لگائی تھکی، بیج سہنجی اُتے دتی وڈیايا۔ گوہند تیری کھیل پوری ہوئی چپ دی، آگے چاپ کرن دی لوڑ رہے نہ ریا۔ تیری آسا پئی تپ کی، تپاں دا لہنا دتا چکايا۔ ویشنوں کہے میٹوں بیج بھل گئی باسک سپ دی، سانگو پانگ نظر کوئے نہ آيا۔ ایسے چر نوں گوہند دھار برہمنڈاں کھنڈاں ٹپ گئی، پُریاں لوآں باہر سو بھاپايا۔ اک منگ منگی دین دُنی دے حق لئی، حقیقت پر بھ نوں دتی جنایا۔ میں پرگٹ ہوواں غریب نمائیاں دی رت لئی، گرگھ سنت امولک ہیرے لوآں پرگٹايا۔ میری کھیل ہووے دھیرج جت لئی، سانک ست دیاں ورتايا۔ میری وڈیا ہووے برہم مت لئی، پاربرہم تیرا پڑدا لاہیا۔ میری شبد دھار ہووے دین مذہب دی وٹ لئی، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ میری دست ہووے چار ورن دے ہٹ لئی، چار کُنٹ سچ ورتايا۔ میری جوت شبدی دھار ہووے اک جٹ لئی، جٹا جوٹ دا لیکھا دیاں مکايا۔ میری کھیل ہووے تیرے سوانگی نٹ لئی، دوسر سمجھ کوئے نہ پانیا۔ میری دھار آوے تیرے پُرکھ سمرتھ لئی، سمرتھ تیرا سنگ رکھایا۔ میری نگاہ ہووے گر سکھاں دی نج اکھ لئی، نج نیز نین کھلایا۔ پُرکھ اکال میری لیا رکھ لیں، رکھک ہو کے ویکھ وکھایا۔ اگلا مارگ اگم دس دین، دہ دشا آپ جنایا۔ ہر ہر دے اندر وس جائیں، واسطہ

اپنے نال جڑائیا۔ کلجگ کوڑی کریا متھ دسین، مسلہ بچھلا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک
سنائیا۔ وشنوں کہے پر بھونے خوشی نال گوہند چھاتی لایا مٹکا، مکمل دتا جنائیا۔ میرے شبدی گوہند ستا، پت پتر دیاں وڈیائیا۔ آہ وکھ تئی اوتار پیغمبراں دا
رُقہ، عیسیٰ موسیٰ نال رلائییا۔ کلجگ اتم توں سب دا بھٹنا حقہ، حکم میرا چلے بے پرواہیا۔ سب دا اجل کرنا کھھا، دُرمت میل دھوئییا۔ دھرم دا گانا بننا
گٹا، چار ورن سگن منائییا۔ گر سیکھ بچھلا مناونا رُٹھا، سر اپنا ہتھ رکھائییا۔ دین مذہب کرنا اک مٹھا، ہندو مسلم سیکھ نہ کرے لڑائییا۔ سو میلنا جو میری
دھاروں ہٹا، ڈوری شبد تند بندھائییا۔ امرت جام پیانا گھٹا، نچھر رس اک چکھائییا۔ نو کھنڈ پر تھی کوئی نہ کھاوے کٹھا، مدراماس رسن نہ کوئے لگائییا۔
بھکھا رہے کوئی نہ ٹکا، وشنوں دینا سمجھائییا۔ گوہند کہا میں تیری دھاروں اٹھا، نرگن نور نور رُشنائییا۔ لیکھا رہن نہ دیواں کوئی لکا، پھڑ باہوں سارے باہر
کڈھائییا۔ جس ویلے تیرا حکم سندیسہ پُجا، پوجا بچھلی دیاں چکائییا۔ اگلا بھیو کھلاواں گجھا، پردہ اور رہے نہ رائیا۔ پُرکھ اکال تیرے بن اشٹ رہے کوئی نہ
دوجا، سیس جگدیش اک جھکائییا۔ جس دے بچھے میرا پرپوار جھو جا، اجیت جھجھار دے گواہیا۔ تس دا مارگ لاؤنا اتے بسدھا، سدھ سب دی دینی
بدلاییا۔ جیہڑا گرارجن سندیسہ دتا بابے بڈھا، بن رسنا جہوا سمجھائییا۔ جیہڑا ناک نرگن دھار کیتی کھیل اگھا، اگھن آتھن دینا درسائییا۔ گوہند نے کہا پر بھو
تیرے نام دا کسے نوں لین نہیں دینا بھگا، کلجگ دی ریتی دینی بدلاییا۔ توں مالک میں سیوادار چوہ جگا، گر شبدی روپ وٹائییا۔ برہمنڈاں کھنڈاں پھراں
اڈا، دین دنی کھوجاں تھاوں تھانیا۔ اٹھے پہر رہاں رُجھا، گھڑی پل نہ کوئے دکھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب
سوامی تیری اوٹ رکھائییا۔ وشنوں کہے سچ اُتے پُرکھ اکال گوہند اُتے رکھیا ہتھ، ہتھیلی نال دبائییا۔ توں میرا ستھر ہنڈھایا ستھ، یارڈا اک منائییا۔ میں
دیواں اگئی وتھ، وست اگم ورتائییا۔ تیرے اندر وس، واسطہ اپنے نال جڑائییا۔ توں میرا میں تیرا کرنا جس، دوہاں دا ڈھولا صفت صلاحیا۔ تیری پت
لوں رکھ، رکھیا کراں تھاوں تھانیا۔ گوہند پیا ہس، واہ تیری بے پرواہیا۔ پُرکھ اکال کہا ناتا ہونا پک، نہ کوئی توڑے توڑ تڑائییا۔ گوہند کہے میں توں اجے
شک، میرا سنسا دے مکائییا۔ کس بدھ اوتار پیغمبراں کولوں میں توں لے کے دیویں حق، سب کچھ میرے ہتھ پھڑائییا۔ پُرکھ اکال بچھلی لسٹ پھڑائی

جھٹ، فہرستِ دتی در سائیا۔ آہ ویکھ صدی چوڈھویں صدی ویہویں اوہناں سب کچھ آپے جانا چھڈ، بچھلا اقرار نامہ سو بھاپائیا۔ پھر گوہند توں دھرم نشانہ اک دو جہاناں دینا گڈ، گاڈ گڈ گانڈ کہہ کے سارے تیتوں سپس نوائیا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی رہنا نہیں کوئی اڈ، باہمی ناتا دینا جڑائیا۔ ایہہ کھیل کرے پُرکھ سمرتھ، مہربان محبوبِ مَحَبَّت وِج اپنی کار کمائیا۔ وِشنوؤں کہے میں گوہند سبجاستے چرنی گیا ڈھٹھ، نیوں نیوں سپس نوائیا۔ گوہند نے اک دو تِن چار پنج چھ گنے ست اٹھ، پنج ت من مت بدھ تنہاں دا مل کے پڑدا دتا چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، کھیل ویکھے نسّ نسّ، بن پاندھیوں اپنا پندھ مُکائیا۔

☆ ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۵ بیبی پیارو دے گرہ پنڈ کلا ☆

وِشنوؤں کہے گوہند انتم دتی پاتی، سچ ستا لیا اٹھائیا۔ گوہند تِن وار نال لائی چھاتی، چھتر چھایا منگی بے پرواہیا۔ تیرا ساتھ ہووے ساکھیتی، سگلا سنگ رکھائیا۔ تیری جوت میری حیاتی، تیرا شبد میری اگوائیا۔ پُرکھ اکال ماری جھاک، پردہ اک چُکائیا۔ گوہند اوہ ویکھ صدی چوڈھویں انت اندھیری راتی، کلج اندھیرا چھائیا۔ گر اتار پیغمبر رہنا نہیں کسے دا ساتھی، اگلا سنگ نہ کوئے بنائیا۔ دیناں مذہباں اپنے ایشاں دی مٹی نہیں آکھی، اکھراں والی کرن پڑھائیا۔ اُس ویلے کسے دی کرے نہ کوئے راکھی، رکھک نظر کوئے نہ آئیا۔ کلج سب دے اندر بھر دینی گُستاخی، غُصے وِج سرب گر لائیا۔ رُوح بُت نہیں رہنا پاکی، کلے والے دین دُہائیا۔ جھگڑاپینا ذات پاتی، جگہ جگہ ہوئے لڑائیا۔ پھر نی دروہی پاتال آکاشی، کشمکش ویکھنی تھاؤں تھانیا۔ ست سچ دارہنا نہیں کوئی جماعتی، ودیا حق نہ کوئے وڈیائیا۔ اُس ویلے ویکھنا کھیل تماشی، نرگن ہو کے پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر داور، دُھر سندیسہ اک سنائیا۔ وِشنوؤں کہے پُرکھ اکال نے دتا اک سندیس، بن اکھراں اکھر جنائیا۔ توں مالک ہوویں نر نریش، نر نرائن ویکھ وکھائیا۔ تیرا لیکھے لگے مچھ داہری کیس، کیس گڑھ ملے وڈیائیا۔ ہن جانا پینا اک ویراں سچھنڈ دیس، ناتا تتاں والا تڑائیا۔ دکھن دشا جا کے ویکھ، گوداوری کنڈھا

راہ نکائیآ۔ جتھے دھرم دی دھار رہے ہمیش، ہم ساجن رہیا سمجھائیآ۔ جتھے نانک دی کھنڈی بھوری کھیس، خالص پڑدا رہیا اٹھائیآ۔ اوہ دھرنی دھرت ویشیش، وِشنوں پچھلی دئے گواہیا۔ برہما اتھے لکھ کے گیا لیکھ، اکھاں میٹ دھیان لگائیآ۔ شکر چور کیتا کیس، دھوڑی خاک رمائیآ۔ کلجگ اتم آؤنا گرو دسمیس، ندیڑ اپنا پھیرا پائیآ۔ جس نے تن وجود ایٹھے جانا چھیک، ناتا جگت نالوں تڑائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، سچ دوارا ایکنکارا اک اکلآ آپ سمجھائیآ۔

★ ۲۴ آسوشہنشاہی سمت ۵ گر بخش سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ★

سچ کہے گوہند نے انت اپنا ہتھ لگایا نال کڑا، کڑی جگت ویکھ وکھائیآ۔ پُرکھ اکال دا بنیا دھڑا، دوجا سنگ نہ کوئے جنائیآ۔ کھوں کہا تیرا سہارا بڑا، دوجی اوٹ رہے نہ رائیآ۔ کلجگ کوڑا ویکھا گڑھا، جو دھرنی رہی کھدائیآ۔ پُرکھ اکال کہا پہلوں میٹنی جگت شرع، شریعت رہے نہ رائیآ۔ سمت شہنشاہی پنج دا آوے میرا ورھا، وریام تینوں دیاں بنائیآ۔ تیرے وچوں کر کے ہرا، ہری ہر اپنا رنگ رنگائیآ۔ سچ دوارا کھول کے در، دُھر دربارا دیاں سہائیآ۔ شبد سندیس سناواں کھرا، کھرے کھوٹے پرکھنے تھاؤں تھانیا۔ پر بھ داروہ ہووے اوترا، نر نرائن ویس وٹائیآ۔ گوہند دھیان ماریا ذرا، ذرہ ذرہ ویکھ وکھائیآ۔ پھری دروہی گھر گھرا، گرہ مندر نہ کوئے رُشنائیآ۔ ڈھیہہ کے پر بھ دی سرنائی پرا، سرنگت اک رکھائیآ۔ تیری دھار میٹنا کلجگ کلا، کلکاتی دینے کھپائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، شبدی دھار دیوے بلا، بلدھاری دیا کمائیآ۔

☆ ۲۴ اسو شہنشاہی سمت ۵ کرم سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ☆

گوبند پر بھ نوں کیتا آدیس، سیجے سیس نوایا۔ پُرکھ اکال دکھایا ماجھا دیس، پھیر آؤنا چائیں چانیا۔ میری دھار رہنا ہمیش، دوجا روپ نہ کوئے بدلائی۔ شبدي شبد دینا سندیس، شبدي سنگر شبد شنوایا۔ وشن برہما شو ہونا پیش، پیشینگوئی دے گواہیا۔ اتار پیغمبراں آکے لینا دیکھ، دیکھن چائیں چانیا۔ تیری سمجھ نہ سکے کوئی ریکھ، روپ رنگ نہ کوئے درسایا۔ تیرا میرا جوتی شبد ہووے بھیکھ، بھیکھا دھاری دیکھنی کوڑ لوکایا۔ جس ویلے کلجک اگے چلے نہ کسے دی پیش، پیشیاں بھگتن سارے تھاون تھانیا۔ اگے ہس کے کہا دس دسمیش، دہ دشا اکھ اٹھایا۔ میں سب کچھ کیتا تیری بھیت، بھیتا اپنا آپ کرایا۔ اگے آواں بن کے سب دا کھیوٹ کھیٹ، نیا نوکا تیرا نام چلایا۔ ایہہ کھیل کرنا سمبل دیس، ساڈھے تن ہتھ و بے ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد ایکا ایک، اک اکل اپنی کار کمایا۔

☆ ۲ اسو شہنشاہی سمت ۵ سردارا سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ☆

گوبند کہا پر بھ ہن چھڈنا جنگل بیلا، سیج سولاں لئی ہنڈھایا۔ اگے بن کے شبدي چیلا، سنگر پُرکھ لینا منایا۔ دین مذہب توں ہو کے وپلا، تیرے وچ جانا سمایا۔ جس ویلے کلجک انتم آیا ویلا، لوک مات لواں انگڑایا۔ کھیل کراں سب توں نویلا، دکھری کار کمایا۔ میں نرگن نور جگا کے بن باقی تیا، تیرا نور کراں رُشائیا۔ ساچے بھگتاں بن کے سجن سہیلا، متر پیارا ہو کے ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، در تیرے منگ منگایا۔ گوبند کہا میری انتم اک عرضوئی، عرض دیاں سنایا۔ اوہ ویکھ پیغمبر پاوندے دروہی، تیرا نام ڈھایا۔ اتار سویا رہیا نہ کوئی، اچی کوک کوک جنایا۔ صدی چو دھویں سب دی پت گئی کھوہی، مالک نظر کوئے نہ آئی۔ دھرم دوار ملے کسے نہ ڈھوئی، مندر مسجد شو دوالے مٹھ رہے گر لایا۔ اٹھسٹھ تیر تھ رہی روئی، گنگا گوداوری جمناسرتی نال رلایا۔ بوند سوانتی نبھر کسے نہ چوئی، ترسنا بھکھ نہ کوئے مٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تھہ بن اور نہ دیسے کوئی، آد انت دے مالک تیرا راہ تکایا۔

☆ ۲۴ اسو شہنشاہی سمت ۵ سرکھ سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ☆

وِشنوؤں کہے جھٹ کلج آگیا بھجاء، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ گوہند دا چرن پکڑیا سبجاء، ہس کے رہیا سُنائیا۔ مینٹوں مینٹن دی کیہڑی وجہ، مینٹوں دے سُنائیا۔ کیوں چھیتی ملنی سزا، حکم کون درڑائیا۔ گوہند نے کہا میں پُرکھ اکال دی چلنا وِچ رضا، جو سندیسے رہیا سُنائیا۔ کلج کہا مینٹوں اگلی دس دے جگہ، جتھے آؤنا ویس وٹائیا۔ نال ہووے سورا سربگا، پُرکھ اکالا نور خُدا ئیا۔ گوہند کہا اوہ ویکھے اوتھے بھگتاں ودھنا اگا، بھگت دوارا نظری آئیا۔ جتھے گر اوتار پیغمبر پھرے بھجاء، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ سب دے اُپر اکو ہونا دبا، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ اکو نام دی ہووے گدا، بھے سب نوں دینا جنا ئیا۔ اکو سا جن ہووے لدھاء، صاحب سوامی ویکھ وکھائیا۔ جس دے حکمے اندر دو جہان ویکھ بدھاء، تند سکے نہ کوئے تڑائیا۔ کلج خوشیاں دے وِچ نچا، گھنمر رہیا وکھائیا۔ گوہند جے توں وی پُرکھ اکال دا بچہ، تے میں وی ساریاں جگاں توں چھوٹا بچہ اوسے دا نظری آئیا۔ جس طرح توں لوں لوں وِچ رچا، میں گھر گھر من دے اندر ڈیرہ لائیا۔ میں ساریاں دی بدل دینی طبع، طبیعت دتی بدلایا۔ بھادیں کوئی اللہ کہے بھادیں کوئی واہرُو کہے بھادیں رام کہے بھادیں کرشن کہے بھادیں اوم کہے میں پار لنگھن نہیں دتا، ادھ وِچ سارے دتے رڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، مہربان محبوب مہر نظر اک اٹھائیا۔

☆ ۲۴ اسو شہنشاہی سمت ۵ ہر نام سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ☆

کلج کہا گوہند ویکھ میں بڑا بلوان، بلدھاری تیتوں دیاں جنا ئیا۔ میں پر بھ دا سُت جوان، نوجوان اک اکھوائیا۔ میں اوتار پیغمبراں گرو آں کولوں یدھ کرایا گھمسان، کھنڈا کھڑگ چلیاں تیر کمان ہتھ پھڑائیا۔ تیتوں وی سوا دتا وِچ جنگل سنجھ مسان، سبج کھٹاں والی وڈیائیا۔ پر بھ نے کڈا وڈا مینٹوں دتا مان، مہر نظر اٹھائیا۔ چار جگ دے شاستراں دا رہن نہیں دتا گیان، بھرماں وِچ سارے دتے بھلا ئیا۔ چاروں گنٹ بھجاء پھرے شیطان،

شرع شرع نال ٹکرائیا۔ اک پُرکھ اکال دی مٹاں آن، دوسر سِیس نہ کدے نوایا۔ میرا حق آپ پہچان، بے پہچان تیری بے پرواہیا۔ گوہند کہا آہ ویکھ
 حکم حکمران، حکم سندیسہ رہیا سُنایا۔ تیرے وچوں سنجگ کرنا پردھان، ایہہ ذمیواری میری اک دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک درڑایا۔

☆ ۲۴ اسو شہنشاہی سمت ۵ پورن سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ☆

کھج کہے میں گوہند اے ہٹا کٹا، نوجوان نظری آئی۔ میرا وقت تھوڑا ٹپا، کیوں کھڑگ کھنڈا رہیا چکایا۔ میرا چار لکھ ہٹی ہزار دا پٹا، پٹنے والیا
 ویکھ دکھایا۔ گوہند کہے کھج توں دیناں مذہباں پوایا رٹا، شرع شرع نال لڑایا۔ توں منشاں کھوایا کٹا وچھا، سور گاں منگھاں کھ رکھایا۔ جدھر ویکھاں
 ادھر دے رٹا، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھایا۔ اس کر کے آواں نٹھا، بھجاں واہو داہیا۔ چار جگ دے نام دی قیمت رہنی نہیں کوئی ٹکا، ٹکیاں پچھے ہٹاں
 وچ وکایا۔ میں روپ دھارنا سدھا سادہ جٹا، جٹا جوٹاں کراں صفایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا لئے
 ملائی۔

☆ ۲۴ اسو شہنشاہی سمت ۵ پریتم سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ☆

کھج کہا گوہند میں کھیل کراں بڑی اچھی، اچھی طرح جنایا۔ منشاں نوں کھوا کے ڈڈی مچھی، گاں وچھی نال دتا رجاہیا۔ مذہباں دی بٹھ کے وچ
 رسی، پر بھ توں حصے دتے ونڈایا۔ میتوں ویکھ کے سب نوں پیندی غشی، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ گوہند کہا توں کتھا کہانی دسی سچی، سچ دتا درسایا۔
 تیری کلپنا گھر گھر وچ نچی، میں ویکھاں تھاوں تھانیا۔ میرا اگلا حکم میرے کملاپتی، پت پر میثور رہیا سُنایا۔ کسے دی رہن نہیں دینی حصہ پتی، اکو راہ

دینا درسائیآ۔ کلج بے شک تُوں سب دی ماری متی، ثابت نظر کوئے نہ آئیآ۔ کلج تاڑی لا کے ہسیا گوہند اوہ ویکھ لے میں گُر ارجن بہا دتا تے لوح
تتی، تیرے پتا دا سیس دتا کٹوائیا۔ تیرے پتراں اُتے ترس نہیں کیتا رتی، نیہاں ہیٹھ دبا ئیا۔ تُوں سب کچھ دیکھیا اکھیں، میں کڈا جو دھا سُر بیر اپنی کھیل
وکھائیآ۔ گوہند نگاہ پریم نال اُتے رکھی، کلج ول دھیان رکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر،
مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، سب دا لیکھا پور کرائے فرق رہن نہ دیوے رتی، تولا وچولا اکو بے پروا ہیا۔

★ ۲۲ آسوشہنشاہی سمت ۵ سورن سنگھ، بھجن سنگھ نے گرہ پنڈ کلا ★

کلج کہا سُن گوہند نوجوان، جو بن ونتے دیاں جنائیآ۔ میں وی پر بھ دا چھوٹا سُت بلوان، چوتھا جگ ناؤں دھرائیا۔ ثابت رہن نہیں دتا کسے دا
ایمان، دھرم دی دھار نہ کوئے وڈیائیآ۔ چاروں گنٹ پھرے شیطان، شرع وچ کرے لڑائیآ۔ اوتاراں پیغمبراں کولوں یدھ کرایا گھسان، گوہند کھنڈا
تیرے ہتھ پھرائیا۔ تُوں وی دیکھیا وچ میدان، اپنا بل پرگٹائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ اپنا حکم ورتائیآ۔ کلج کہے گوہند
میں وی پر بھ دا انوکھا پتر، او سے پتا مینوں دتی وڈیائیآ۔ میں او سے دی دھاروں آیا اتر، مینوں جمیا نہیں کسے مائیآ۔ سدا او سے دا کردا شکر، شکرانے
وچ سیس نوائیا۔ اچے تے میرا تھوڑا سماں گیا گزر، بہتا آگے نظری آئیآ۔ کسے دا چلن نہیں دینا کوئی عذر، عرض سنن کوئے نہ آئیآ۔ میں اچے سادھ
سنت بناؤنے چور پچغل، نندک نندیا وچ رکھائیآ۔ اچے تے تیرا جھگڑا نال مُغل، خان خاناں نال ٹکرائیا۔ پھیر اوہ ویکھ میں کردا انگل، اشارے نال
درسائیآ۔ تیرے پنٹھ وچ پھیر پینی گنجھل، گجھا بھو نہ کوئے کھلایا۔ تیری رمز مول نہ بھجن، پردہ سکے نہ کوئے اٹھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، جگ جگ اپنا حکم ورتائیآ۔ کلج کہا گوہند میں پر بھ دا بلدھاری، چوتھا جگ اکھوائیا۔ میں جھگڑا پاؤنا نرناری، پتا
پوت دینا لڑائیآ۔ میں گھر گھر کرنی خواری، در در پھرے دُہائیآ۔ بھین بھرا لگا کے یاری، یارانے کوڑے دینے وکھائیآ۔ سکھاں مریداں گرو آں پیغمبراں

نال کرنی غداری، سپس جگدیش نہ کوئے نوایا۔ ایہہ میرا کھیل دیکھنا صدی چوڑھویں انتم واری، چوڑاں طبقات دیاں ہلایا۔ محمد جس دی کری انتظاری، اسم اعظم اُس دا دیاں سمجھایا۔ ثابت رہن نہیں دینی چاریاری، چوٹھے جگ سرب دہایا۔ چیلیاں گروآں اُتے کرنی بے اعتباری، بیوہ ہووے سرب لوکایا۔ کسے نے کسے دی کرنی نہیں وفاداری، پیار وچ داتار ملن کوئے نہ آیا۔ میں شرع دی شریعت وچ سب دے ہتھ پھراونی کھاڑی، دو دھڑ کرنی لوکایا۔ میں تیتوں سجدہ کراں بندنا کراں کہ ڈنڈاوت کراں جس نے مجھ کیس رکھائی داڑھی، دعوا اکونال رکھایا۔ گوہند اوہ دیکھ میرا پُرکھ اکال اے دکھاؤندا کلجگ انتم کلجگ نے ساری دُنیا کٹنی وانگ ہاڑی، ہاڑا کڈھن والا رہن کوئے نہ پایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دالہنا دینا چکاوے اپنی واری، وارث ہو کے دیکھے تھاؤں تھانیا۔

★ ۲۴ آسوشہنشاہی سمت ۵ سادھو سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ★

کلجگ کہے گوہند میں وی سوربیر بہادر تکرڑا، تکرڑا تولوں جگت لوکایا۔ دیناں مذہباں پاواں جھگڑا، جھگڑا لوکراں لوکایا۔ امیر غریباں لاواں رگڑا، پچیا رہن کوئے نہ پایا۔ گر چیلے پھراواں وچ روہی رگڑا، بیلیاں وچ دہایا۔ رولا پواواں پر بھو دے نام اکھراں، اکھراں وچ سرب گرلایا۔ آپ سب توں رہواں دکھرا، جگت نیز نظر کوئے نہ آیا۔ توں یارڑے دا ہنڈھایا ستھرا، سیجا ستا چائیں چانیا۔ میں کاہن دا کھیل کرا کے وچ متھرا، دو پردا لہنا دتا مکایا۔ آگے پر بھ داروپ بن کے اٹھرا، ذریعہ ہو کے مات لوک بھجا چائیں چانیا۔ توں دیکھ لے تیرے نال محمدیاں دیاں لوا دتیاں ٹکرا، ٹاکرا دتا کرایا۔ میتوں کسے دا نہیں کوئی خطرہ، کیوں میرا پُرکھ اکال میتوں محکم رہیا سناہیا۔ میں بڑا چتر سنگھڑ سیانا میرے وچ وڈا خرہ، دین دُنی لوواں بھرمایا۔ آہ دیکھ چوڑاں طبقات دا میرے کول خسرہ، محمد نوں اکو نمبر وچ چھپایا۔ جس نے دین دُنی پسارا پسرا، اوہ پشت پناہ میری بیٹھا بے پرواہیا۔ میں آیا تیرے

پتہ، در تیرے سپس نوایا۔ گو بند کہایتیوں مرن نہیں دیندا سکھنا، کچھ لیکھا دیاں جنایا۔ جس ویلے آوے پُرکھ سمرتھنا، کلجگ انتم ویس وٹایا۔ اُس نے کھوٹا کھرا پرکھنا، لکھ پور اسی پھولے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچا مالک دُھر در گاہیا۔

★ ۲۴ اَسُو شہنشاہی سمت ۵ لال سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ★

کلجگ کہے گو بند میری ویکھ جو بن والی حیاتی، حیا وچ نہ کوئے رکھایا۔ میں سب دی بھلاؤنی گاتھی، گہر گبھیر ملن کوئے نہ پانیا۔ میں من ہنکاری بناؤنا ہاتھی، بدھی چلے نہ کوئے چترانیا۔ کلجگ کوڑی کرپا ڈھاؤنی گھائی، گھائے وچ رہے جگت لوکانیا۔ جھگڑا پوا کے ذات پاتی، پت پر میثور دا کھہرا دینا چھڈانیا۔ صدی چو دھویں کر اندھیری راتی، اندھ اندھیرا دینا دکھایا۔ ہتھ مار کے اُتے چھاتی، شہنشاہ آگے سپس نوایا۔ توں میری کرنی راکھی، ہونا انت سہانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھانیا۔

★ ۲ اَسُو شہنشاہی سمت ۵ ہر دیپ سنگھ، گردیال سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ★

کلجگ کہے گو بند میتوں خُدا نے دتا پیغام، پیغمبراں توں پرے دتا جنایا۔ کسے دے اندر وسن نہیں دینا نام کلام، کائنات ساچے کرم نہ کوئے کمایا۔ ہر دے رہے کسے نہ نام، انتر پریم نہ کوئے ودھایا۔ سب نوں شرع دے کرنا غلام، زنجیری شریعت والی دکھایا۔ جدھر ویکھاں اُدھر ہوئے حرام، دھرنی دھرم نہ کوئے رکھایا۔ اوتار پیغمبراں دارہن نہیں دینا انتظام، بندھن سارے دینے تڑانیا۔ کلمے توں نام کراؤنا بدنام، نام نال کلمہ دینا ٹکرائیا۔ کسے دی رہن نہیں دینی شان، عزت مان نہ کوئے دکھایا۔ ایہہ حکم سیری بھگوان، دُھر دے مالک دتا سنانیا۔ میں جھگڑا پاؤنا وچ عوام، ساچا عمل نہ کوئے کمایا۔ توں جو دھا سُو ریر بلوان، بلدھاری اک اکھوانیا۔ میں وی اوسے داروپ مہان، زرگن نور نظری آیا۔ میرا انت میرا کنت اک

جانے بھگوان، دُوبے سمجھ کسے نہ پائیا۔ گوہند ہس کے دکھایا اوہ تک صاحب دانِشان، جو ست رنگ رہیا جھلایا۔ جس نے بدل دینا ودھان، لھم اِکو اِک درڑایا۔ کلج کہے میں پھیر منگاں دان، داتے اگے جھولی ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، نر ہر اپنا لھم ورتایا۔

☆ ۲۴ اسوشہنشاہی سمت ۵ کڈن سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ☆

گوہند سیجا کہا کلج نہ کر اتنا غرُور، ہنکار وچ نہ کوئے وڈیایا۔ کلج انتم آونا ہر حضور، ہر کرتا ڈھر درگاہیا۔ جس نے موسیٰ منہ دے بھار سٹیا اُتے کوہ طور، عیسیٰ پھاسی گل لٹکایا۔ محمد نوں کر مجبور، جگت جھگڑا کیتا لڑایا۔ گرو آں نال ویکھ کیا ہویا دستور، تتی لوح اُتے لٹکایا۔ دلی سیس لٹھاپنا قصور، تیغ بہادر دے گواہیا۔ گوہند دے بچیاں دا رہیا کوئے نہ نور، چارے چوتھے جگ تیری جھولی پائیا۔ بے شک توں کلج جیواں سرتی کیتی مورکھ موڑھ، نندک نندیا وچ وڈیایا۔ ناتا جوڑیا کوڑو کوڑ، گگرم وچ پھری ڈھایا۔ پر جس ویلے پُرکھ اکال دی تیرے مستک لگی دھوڑ، توں اپنی دلیل جانی بدلایا۔ ایویں نہ پافور، فتویٰ دوسریاں اُتے لگایا۔ بے شک توں حق دا نعرہ لاؤن والا سولی چاڑھیا منصور، کھل شمس تبریز لہایا۔ انت تیتوں وی ہونا پینا مجبور، مشکل ویکھ اپنی تھائیں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، جگ جگ اپنی کل ورتایا۔ گوہند سچ کہے کلج نہ کر ہنکار، ہوئے روپ وٹایا۔ اوہ کھیل ویکھ نرنکار، جو نرگن داتا رہیا دکھایا۔ جس گوہند لینا اُبھار، شبدي شبد روپ بدلایا۔ جوتی جاتا ہو تیار، نرگن لوک مات لئے انگڑایا۔ کل کلکی کھیل کرے کرتار، قدرت دا قادر اک اکھوایا۔ امام اماں ہو سکدار، ویس انیکا روپ وٹایا۔ تیری کلومت کرے خوار، حکمت اگے چلے نہ رانیا۔ صدی چوڑھویں سب دا لہنا دینا دے اُتار، اگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ اوہ تک سنجگ مار رہیا لکار، اچی کوک کوک سٹنایا۔ میں ہویا خبردار، بے خبراں دیاں اٹھایا۔ دین دنی دا جھگڑا میٹنا تکرار، نام دی اکو تک سٹنایا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دس کے سب نوں یار، یارڑا

ستھر لیکھے لائیا۔ ذرا ہونا آپ ہوشیار، ہوشیاری وچ درسائیا۔ جس نوں سارے کہندے کل کلکی اوتار، سو کلاسب دی دئے بدلایا۔ جس نے جل تھل
 ہینٹل پاؤنی سار، سمنڈ ساگر ٹلے پر بت ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک خلق دا خلق، آدانت
 سری بھگونت اپنا تھم تھم وچوں بدلایا۔

☆ ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۵ ہری سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ☆

گوبند کہا کھیل کرے میرا پر بھ میت، صاحب سلطان دیا کماٹیا۔ جس نے سب نوں لینا جیت، ہار وچ دے لوکائیا۔ تیرا نام دس کے گیت، ساچا
 کلمہ دینا سمجھائیا۔ ایکا چھتر جھلے (سیس) جگدیش، جگت دامالک اپنی کار کماٹیا۔ کلج تیری کرپا جانی پئس، صدی چوڑھویں انت راہ تکائیا۔ سب دی ننگی
 ہونی پیٹھ، اوڈھن اُپر نہ کوئے ٹکائیا۔ ایہہ کھیل کرنا انڈیٹھ، انڈیٹھرا تھم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر،
 ڈھر دا تھم اک ورتائیا۔ گوبند کہا کلج اتنم سب نوں ہونا صدمہ، دکھاں وچ دین دُنی گر لائیا۔ توں وی جھکنا پر بھ دے قداماں، قدم بوسی کر کے خوشی
 منائیا۔ جس نے جھگڑا مکاؤنا کایا مائی بدنا، تن وجود خاک ڈیرہ ڈھائیا۔ ایکا رنگ رنگاؤنا اعلیٰ ادنیٰ، اوچ نیچ دیوے مان وڈیائیا۔ جو یاد کر کے گیا قصائی
 سدھنا، چھری جگت والی سُٹائیا۔ رواداس منگدا گیا منگنا، پر بھ آگے جھولی ڈھپیا۔ کبیر کہندا گیا کلج اتنم آوے درد دکھ بھے بھنجنا، بھو ساگر پار کرائیا۔
 جس دانیتز نام بلووے انجنا، کایا کنچن گڑھ دیوے وڈیائیا۔ جس نوں گر اوتار پیغمبر مئیاں آد نرنجنا، آد دامالک اک اکھوائیا۔ سو کھیل کرے سورا سرنگنا،
 شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دانام نگارہ وچنا، گوبند ڈنک کرے شنوائیا۔ تیرا کوڑ گڑیا راسر شٹی دی در شٹی وچوں بھنجنا، بھو اک دکھایا۔ ساچی دھوڑ
 کرا کے مجنا، دُرمت میل کرے صفائیا۔ کرے کھیل اپنی نرگن دھار جس جوتی جاتا ہو کے جگنا، جاگرت جوت بن ورن گوت ڈمگائیا۔ جس نوں
 کھوجدے کوٹن کوٹ پدم پدما، پد دامالک ہتھ کسے نہ آئیا۔ جس نے پچھلا کیتا رڈنا، رادھا کرشن گیا درڑائیا۔ جس نے مارگ لاؤنا اگلا، پیتا رام دئے

دُہانیا۔ پیغمبراں کائنات وچوں ونجھنا، ونجھ مہانا رہن کوئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں ایککار سنت سہیلے لاؤنے اپنے انگنا، انگیکار آپ ہو جائیا۔ گوہند کہا کلج تیرے انت سری بھگونت اپنا دینا اک اندنا، اند اند وچوں دکھانیا۔ گوہند نور چکا کے چندنا، چند چاندنی اک دکھانیا۔ اوس ویلے کلج نے گوہند آگے کیتی بندنا، دوئے جوڑ سیس نوانیا۔ میں وی کھیل ویکھنا وچ برہمنڈنا، ورجنڈ اکھ کھلایا۔ جس ویلے پُرکھ اکال دا وقت ہو یا سہنجنا، سو بھاونت دیوے مان وڈیانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دا دوارا اکو منگنا، مانگت ہو کے بھکھک اپنی جھولی آگے ڈاہیا۔

★ ۲۴ اسو شہنشاہی سمت ۵ سکھ یو رام دے گرہ پنڈ کلا ★

سیج کہے گوہند میرا وقت سہاؤنا، سو صاحب دتی مان وڈیانیا۔ پریم وچ گایا اگئی گانا، بن رسنا جہوا دتا درڑانیا۔ نرگن دھار ویس وٹاؤنا، شبدی اپنا ناؤں پرگٹانیا۔ دو جہاناں ویکھ دکھاؤنا، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ دُھر دا حکم اک درڑاؤنا، پردہ آپ کھلایا۔ پُرکھ اکال نال ملاؤنا، وچھوڑا رہے نہ رانیا۔ دوہاں نے سانجھا دھام بناؤنا، باڈی گھرت نہ کوئے گھڑانیا۔ جوتی دپیک جوت جگاؤنا، بن تیل باقی کر رُشانیا۔ کلج راتی ویکھ دکھاؤنا، بن بن کے پاندھی راہیا۔ پڑدا اوہلا آپ اٹھاؤنا، بھو رہے نہ رانیا۔ نام ندھانا ڈنک و جاؤنا، نوست دئے اٹھانیا۔ سیج مردنگ اک کھڑکاؤنا، دو جہان کرے شنوائیا۔ سورا سربنگ آپ اکھاؤنا، آخر اپنا حکم ورتانیا۔ کلج کوڑ کٹمب مٹاؤنا، لیکھا ویکھنا تھاؤں تھانیا۔ سنجگ ساچا راہ چلاؤنا، چاروں کُٹ وچے ودھانیا۔ نہہکنکا کھیل کھلاؤنا، امام اما پھیرا پانیا۔ دُھر دا دھام اک وساؤنا، واسطہ اپنے نال رکھانیا۔ وشن برہما سیس نواؤنا، نیوں نیوں لاگن پانیا۔ چار جگ دے شاستر پنڈھ مُکاؤنا، چوتھے جگ ڈیرہ ڈھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سیج میلا آپ ملائیا۔ سیج کہا گوہند سنایا راگ، انراگی دتا جنانیا۔ میں سنی اگئی آواز، میرے انتر لئی اگڑانیا۔ کی اس دے اندر راز، پڑدا کون کھلایا۔ میری انتر کھل گئی جاگ، نندرا آلس رہیا نہ رانیا۔ میرا وڈا ہو یا

بھاگ، ملی مان وڈیا۔ میں سب کچھ دتا تیاگ، اپنی رکھی نہ کوئے چترائیا۔ اپنا آپ لیا سادھ، سادھنا وچ سیس نوایا۔ پھر پُرکھ اکالا لیا ارادھ، ناؤں
 نرنکارا اک وڈیا۔ پھر چرنی گئی لاگ، گوہند سیس نوایا۔ اوس دکھایا میں بدل دینا سماج، دین دُنی بدلایا۔ کلج ریتی میٹ دینا راج، رعیت کوڑ دینی
 گوانیا۔ سنجک ساچے دینا تاج، تخت نواسی ویکھ دکھایا۔ اگلا بھيو کھول کے آغاز، تیتوں دتا جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 دُھر دا ور، ہر کرتا نورِ الاہیا۔ سچ کہے میں سوئی اٹھی، اپنی لئی انگڑایا۔ میٹوں گوہند پھڑیا دوہیں گئیں، ہلونا دتا لگایا۔ اوہ کملیئے، میں ہن لے کے
 چلیا چھٹی، اپنا کھیل دکھایا۔ ویکھیں لوک مات نہ جائیں لٹی، لٹیرا ہونا کلجک روپ قصایا۔ ویکھیں میرا ناں کدے نہ چپیں بلناں بٹیں، رسنا رس نہ کوئے
 دکھایا۔ میری لو اندروں کدی نہ ٹٹی، جہوا گاؤن والیاں ہتھ کدے نہ آئیا۔ ہن میری اوڈھ پگی، میرا صاحب رہیا بلایا۔ میں کھیل کرنی جیہڑی کیتی
 نہیں کسے چوہ جگس، چوتھا جگ ویکھ دکھایا۔ کیوں کلجک نے سب دی ملین کیتی بدھی، بدھ بیک نہ کوئے دکھایا۔ من واسنا وچ سرشی رُجھی، درشی
 پڑا کوئے نہ لاہیا۔ رس آوے کسے نہ دُھیں، ماتا سیر نہ کوئے چکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک
 ورتایا۔ سچ کہے میرے اُتے انت اخیر گوہند پایا بھار، سچ دتا دبا۔ اٹھ ویکھ میرا نرنکار، کو جھینے کملیئے تیتوں دیاں درڑایا۔ جس نوں جھکدے گرو
 اوتار، پیغمبر سجایاں وچ اپنا آپ مٹایا۔ دھوڑی مستک لاؤندے چھار، ٹکے دُھر دے رہے رمایا۔ دست بٹھ کے کہن تیرے نتھے نتھے برخوردار، وڈا
 چھوٹا نہ کوئے بنایا۔ اوہ ویکھ میرا آگیا پُرکھ اکال، جوتی جاتا ڈمگایا۔ دینا بندھپ دین دیاں، دیندھ دیا کما۔ سچ کہے جاں میں تکیا گوہند نوں آ کے
 کہا اٹھ میرے لال، لال لے انگڑایا۔ سچکھنڈ دوارا تیری دھر مسال، کیوں سولاں ستھر رہیا ہنڈھانیا۔ ایہہ تیری جگ جگ اولڑی چال، چال نرالی اک
 اکھوایا۔ گوہند ہس کے کہا میں تیرا تے پر بھو گرگھ میرے لال، اوہناں اپنی گود لگایا۔ پہلاں اوہناں نوں سنبھال، جو میرے پچھے آیا بھیٹ کرایا۔ جو
 سر سے وہن وہے ہو گئے قربان، تیرا راہ تکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ گوہند کہے
 میرے پُرکھ اکالا، اکل کل دھاری دیاں جنایا۔ جے میں تیرا سچا بالا، بالک اپنی گود اٹھایا۔ وساں تیری دھر مسال، سچکھنڈ ساچے سو بھاپایا۔ میرے

حکمے اندر کال مہاکالا، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ میں توڑاں جگت جنجالا، ترے گن لیکھا دیاں مُکایا۔ ہن دیکھ لے میرا ہالا، تیرے پچھے یارڑے سچ سہایا۔
 اپنے گلوں لاہ کے سٹی مالا، منکے تیری جھولی پائی۔ میتھوں نام جییا نہیں جاندا بابلا، متاں وچ سیس نہ بہہ نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل ڈھر داہر، اکھ اگوچر اپنی کار کمایا۔ گوہند کہا میری سچ دیکھ لے انت، پر بھو دیاں درڑایا۔ نگاہ اٹھائی سری بھگونت، بن اکھاں اکھ
 ملائی۔ گوہند ہس کے کہا ہن اگلا دے دے منت، منتر دے سمجھایا۔ پُرکھ اکال کہا جس نال پار اترے جیو جنت، جاگرت جوت ہووے رُشایا۔ گوہند
 کہا توں بن جا اکو کنت، کنٹول تیری سرنائی۔ ابناشی کرتے کہا تیرا رُپ بودھ اگادھا پنڈت، شبدی شبد سمجھایا۔ تیرا لہنا دینا ہونا کلجگ انت،
 انتشکرن ویکھنا خلق خدایا۔ گڑھ توڑنا ہووے ہنگت، ہنگ برہم دینا سمجھایا۔ چار ورن بناوئی اکو سنگت، سگلا سنگ آپ رکھایا۔ گوہند دُوبے دانہ ہونا
 منگت، بھچھیا لین کدے نہ جانی۔ کھیل دکھاوئا تیتوں اپنے پنچم مئے پنچم شہنشاہی سمت، سماں سمیں نالوں بدلایا۔ زرگن دھار تیری بنی بنت، تتاں والا
 جوڑ نہ کوئے جڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا حکم اک جنایا۔ گوہند کہے میں چھڈاں سچ سہاوی، پر بھو تیری سرنائی۔ آگے
 میرے اُتے ورتے تیری کدے نہ بھادی، میرا ات نہ کوئے گرلایا۔ کیوں سندیہ دے کے گیا پنچم سنگر اُتے راوی، وہناں وچ چرن چھہایا۔ گوہند دی
 دھار انتم پُرکھ اکال دے نال ہونی ساویں، کنڈا ترازو اکو قول تُلایا۔ میرے دین دیال توں میرا ڈھولا گاویں، میں تیرا راگ سنایا۔ ہن توں میتوں بل
 دتا جو دھا سور پیر بنا کے باہویں، پھیر شبدی تیری کل ورتایا۔ کچھ یاد کر لا کی منت کیتی پاتشاہی ناویں، تیغ بہادر تیرے آگے جھولی ڈاہیا۔ میرے دین
 دیال پُرکھ اکال آگے واسطے گرو آں نوں کدے نہ لوک مات لڑاویں، جھگڑے وچ نہ کدے پھسایا۔ سنگر تیرے درویش بنا منگتے بنا فقیر بنا تیرے
 دوارے اُتے کوئی کرن نہیں آوندے لاوی، دہاڑی کر کے اپنا جھٹ نہ کوئے لنگھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ دا حکم اک سنایا۔ گوہند کہے میں سچ چھڈاں جگ، جگ جیون داتے دیاں جنایا۔ زرگن دھار زرگن زرگن لینا سد، سدا شبد نام جنایا۔ آد انت
 تیتھوں رہواں نہ کدے الگ، دکھرا گھر نہ کدے بنایا۔ کھیل ویکھاں تیرا سورے سرگ، شاہ پاتشاہ تیری وڈیایا۔ ماچھو واڑے دے جنگل وچ میتوں

اپنا حصّہ لکھ کے دے دے ادھ، جِناں چر لکھ کے نہ دیویں تیری میری صلح نہ کوئے کرائیا۔ میں دُلا رے چارے نہیاں ہیٹھاں دتے دب، خالی ہتھیں تیرا راہ نکائیا۔ ہن تیتھوں کدھر جاواں بھج، میں بھجن بندگی دا ڈیرہ دتا ڈھاہیا۔ اِکو پُرکھ اکال تیرا جیکارا لاواں گج، دوجی اور نہ کوئے پڑھائیا۔ میتوں اگلا مارگ دس، کس بدھ کلج لیکھا دینا مکائیا۔ ابناشی کرتا گو بند ول دیکھ کے پیا ہس، ہستی ہستی وچوں پرگٹائیا۔ گو بند اوہ دیکھ ماجھے وچ تیرا کھیڑا رہیا وس، جتھے وصل ملے یار خدائیا۔ اوتھے توں تے میں جوت شبد دی دھار آؤنا نس، بھجنا واہو داہیا۔ گر اوتار پیغمبراں سنا سچ، سچ دیاں درڑائیا۔ ہن چھیتی بھن دے کایا ماٹی کچ، بھانڈا تے رہن نہ پائیا۔ پھیر میرے وچ جانا رچ، اگلی رچنا دیاں دکھائیا۔ جس دھار نال ہونا پرگٹ، کل کلکی ویس وٹائیا۔ گو بند پر بھ سرنائی گیا ڈھٹھ، جھک جھک لاگے پائیا۔ تیری جوت جگے لٹ لٹ، اندھ اندھیرا رہے نہ رائیا۔ توں وسیں گھٹ گھٹ، ہر گھٹ رہیا سمائیا۔ کیوں دیناں مذہباں پائی وٹ، پٹنے والا رہیا جنائیا۔ پُرکھ اکال سچ نال دتا دس، دس دسمیش درڑائیا۔ جے کھیل نہ کراں وکھ وکھ، میتوں بے انت کہہ کے سیس نہ کوئے نوائیا۔ اوہ دیکھ گر اوتار پیغمبراں چھوٹیاں چھوٹیاں خانیاں وچ چھڈے رکھ، اپنے چرناں ہیٹھ دبا ئیا۔ جس ویلے چاہواں لوک مات نوں بھیجاں جھٹ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اوہ میرا نام میرا کلمہ آہ لورٹ، ایسے دے نال رٹا دیاں پائیا۔ جس ویلے چاہواں پھیر لوں سد، ناتا تتاں والا تڑائیا۔ گو بند دیکھ کے ہویا گد گد، خوشی خوشی وچوں پرگٹائیا۔ پھیر دیکھیا بھگت بھگوان دی اِکو جڈ، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ کرا پیا کیتی پُرکھ سمرتھ، اپنا پڑدا دتا اٹھائیا۔ گو بند انت کلج تیرا میرا اِکو ہونا جس، صفتاں توں باہر پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرا پیا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جگ چوکڑی چلاؤنہارا رتھ، بے پرواہ بے پرواہی نورِ الہی اِکو اِک اکھوائیا۔

☆ ۲۵ اَسُو شہنشاہی سمت ۵ سوہن سنگھ دے گرہ پنڈ رام پُر ☆

پُرکھ اکال کہا گوہند ماجھا تیرا اتم استھان، بھومکا سوہنی ملے وڈیاںیا۔ تیرے نال ہوواں بن سِری بھگوان، بھگوان ہو کے اپنا سنگ رکھایا۔ جتھے جھکنے زمیں اسمان، دو جہان سیس نوایا۔ درشن کرن سیتا رام، کرشن کاہن بھجن واہو داہیا۔ پیغمبر سجدیاں وچ کرن سلام، عیسیٰ موسیٰ محمد دھوڑی خاک رمایا۔ دیوت سُر کرن پرنام، در ٹھانڈے الکھ جگایا۔ کلجک ویکھ ہوئے حیران، حیرانی اندر دے ڈہایا۔ ترے گن رُوپ سرب پچھتان، مایا ممتا موہ وکار ہنکار و بھچار سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ ساچے نام دا بناؤنا اک ودھان، چار جگ دی ریتی نیتی دینی بدلایا۔ دُھر داشبد سندیسہ دسنا گان، آتم پر ماتم پڑدا دینا اٹھایا۔ دین دُئی دا سانجھا بناؤنا مکان، مندر مسجد شو دوالا مٹھ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ امرت رس اگتا دینا پین کھان، جگت ترسنا بھکھ مٹایا۔ چار ورن اٹھاراں برن اکو گھر سو بھا پاؤن، دوجا گھر نہ کوئے درڑایا۔ سیس جگدیش تیرے چھتر جھلائے آن، کلغی توڑے دی لوڑ رہے نہ رایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سمجھایا۔ پُرکھ اکال کہا ساچا دھام ہووے سہنجنا، ہر سجن آپ سہائے۔ کھیلے کھیل درد دُکھ بھئے بھنجنا، پار برہم بے پروا ہے۔ جس ویلے صدی چو دھویں ویلا لنگھنا، محمد کوگ کوگ دے ڈہائے۔ چاروں کنٹ کوڑ وکارا وہن وگنا، اوتار پیغمبر گرنہ کوئے اٹکائے۔ دھرم دھار سچ دوار سب نے چھڈنا، جوٹھ جھوٹھ ہوئے ہلاکے۔ کایا مائی چڑھے کوئے نہ رنگنا، شبدی شبد نہ کوئے شنوائے۔ درشن ملے نہ کسے گند منوہر مدنا، جوتی نور نہ کوئے چکائے۔ جھگڑاپینا اعلیٰ ادنیٰ، دین مذہب دے لڑائے۔ اُس ویلے سب نے پُرکھ اکال دین دیال کل کلکی اوتار سدنا، نہہکنا اپنا رُوپ بدلایے۔ تیرے نال مل کے ڈنک دامہ وچنا، دو جہاناں آپ سنائے۔ سب نوں اکو دسنی بندنا، سجدہ سیس اک جھکائے۔ کلمہ نبی رسولاں چھڈنا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائے۔ گوہند ساچا تھان ہوئے اپار، اپر پیر دیاں جنایا۔ جس نوں کہنا ہر بھگت دوار، بھگوان اپنے رنگ رنگایا۔ دُھر دا نور ہووے اجیار، شبدی تیرا ناد سنایا۔ جس نوں سمبل کہا پکار، سو تن وجود دے وڈیاںیا۔ ایہہ کھیل کلجک اتم وار، صدی چو دھویں دے سمجھایا۔ چار کنٹ دہ دشا رووے زارو زار، دھیرج دھیر نہ کوئے دھراںیا۔ ساچا

رہیا نہ کسے پیار، دین مذہب کرے لڑائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ گرو دوار مچے ہاہاکار، ست سنتو کھ نہ کوئے رکھائیا۔ سادھ سنت کرن و بھچار، دھان
 ملیچھا روپ دکھائیا۔ اوس ویلے کل کلکی لئے اوتار، زرگن ہو کے آواں چائیں چائیا۔ تیرا میلا میلاں وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری سارے سپس
 نوائیا۔ ایہہ کھیل جگت بدھی توں باہر، شاستر سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنی کار کمائیا۔
 گوہند کہا میرے صاحب سرتھ، سچ تیری سرنائیا۔ چرن ٹیک کے متھ، دھوڑی خاک رمائیا۔ نیتز میٹ کے اکھ، نج نین اکھ کھلائیا۔ سچ حقیقت دے
 حق، دھر دے حاکم بے پرواہیا۔ کس بدھ کلجگ انتم ہوویں پرگٹ، پٹنے والا منگ منگائیا۔ پُرکھ اکال بھو کھولیا جھٹ، پردہ اندروں دتا اٹھائیا۔ میرا
 جوتی نور جگے لٹ لٹ، کایا وجود نظر کوئے نہ آئیا۔ تیرا روپ شبد اگئی میرے نام دی لائے سٹ، سٹے بازی دیکھے جگت لوکائیا۔ ساڈھے تن ہتھ سہل
 جاواں وس، واسطہ تیرا میرا اکو نظری آئیا۔ ایہہ مہما اکھٹنا اکھ، جس نوں سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ پُرکھ اکال کہا گوہند توں میرا میں تیرا داس، سیوک سیوا روپ اکھوائیا۔ کی نور نور پر تھی آکاش، دو جہاناں ڈگمگائیا۔ تیرا
 سروپ پورن پورن پرکاش، پاربرہم پر بھ پردہ دئے اٹھائیا۔ سچ دوارا گھر ساچے کرے واس، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ جتھے بالمیک راما وششٹ لیکھا لکھ
 کے گئے خاص، ہر گوہند دھیان لگائیا۔ نانک نے رکھی آس، انتر انتر دیکھ دکھائیا۔ شکر دیکھے اُپر کیلاش، برہما چارے کھ بھوائیا۔ وشنوؤں بیٹھا رہیا
 گھاٹ، اوسے پتن ڈیرہ لائیا۔ پرگٹ ہونا تیرا ہونا ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ چار جگ دے وچھڑے سنت سہیلے چڑھاؤنے اپنے راتھ، رتھ رتھو ہی آپ
 اکھوائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سوہنگ دسنی گاتھ، گھر گمبھیر بے نظیر پڑدا آپ اٹھائیا۔ اوس جگہ توں سنجگ ساچے بھگت دوارے سب نوں دینا
 اکھ، ہری ہر اپنا روپ درسائیا۔ گوہند کہا پر بھو ایہہ پورا ضرور کریں واک، واقع اپنا دیکھ دکھائیا۔ پُرکھ اکال کہا جس ویلے کلجگ ہووے اندھیری رات،
 ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ گر اوتار پیغمبراں اُتے رہے نہ کسے وشواس، وشیاں وچ دین دنی ہوئے ہلکائیا۔ اُس ویلے زرگن دھار آواں آپ، آپ اپنا پھیرا

پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی سنجگ تریتا
دواپر کلجگ انتم پوری کرے واٹ، لہنا دینا سب دی جھولی پائیا۔

★ ۲۵ اسو شہنشاہی سمت ۵ اودھم سنگھ دے گرہ پنڈ جلالاباد ★

شبد گوہند کہا میرا بھیو پائے کوئی نہ پوتھا، پُستک سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ کلجگ انتم دین دیال نال دھوکھا، پردہ سکے نہ کوئے چُکائیا۔ جن بھگتاں
دے کے موقع، اپنا بھیو دتا گھلائی۔ مارگ دس کے سوکھا، راہ اکو دتا سمجھائیا۔ پار کرنا جگ چوتھا، جگتی اپنے وچ چھپائیا۔ شبدی حکم ورتنا بہتا، ہتھیں
کار نہ کوئے کمائیا۔ ست دھرم نہ جائے اوتنا، سچ سچ دے پرگٹائیا۔ ہر خالق ہو کے کھوتنا، پر بھ ملیا دھر درگاہیا۔ جس لئی چار جگ صاف کردے رہے
چونکا، وید منتر پڑھ پڑھ کر صفائیا۔ سو براہمن گوڑا او سے دھام پہنچا، جتھے برہم اپنا دھیان لگائیا۔ بھگت دوار کر کے سوتنا، سوہنا رنگ رنگائیا۔ گوہند کہے
میرا پورا کر کے ڈھنیا ڈھونکا، ڈھال تلوار دا پنڈھ مکائیا۔ ساچے نام چلا کے نوکا، نیا اکو دتی دکھائیا۔ پڑدا لاه کے دھر دے شاہو کا، شہنشاہ اپنا رنگ
رنگائیا۔ کھیل دکھائے اگم اتھاہو کا، الکھ اگوچر اپنی کار مکائیا۔ پنڈھ چکائے واہو واہو کا، واہ واہ اپنا حکم ورتائیا۔ جھگڑا دیکھے تھل اسگاہو کا، سمند ساگر
پھول پھولائیا۔ لہنا جانے جگت پساؤ کا، پسر پساری پڑدا لاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار مکائیا۔ گوہند
کہے میں کہنا اک سلوکا، ہر سوہلا دتا سنائیا۔ جھگڑا دیکھنا (چوہداں) لوکا، پر لوکا پنڈھ مکائیا۔ کلجگ انتم بھرے ہوکا، ہائے اف دہائیا۔ کس بدھ کھیل ہونا
اک دوکا، نرگن سرگن ونڈ ونڈائیا۔ کس بدھ پرکاش ہونا اگمی لوکا، لوئن اکھ گھلائی۔ کس بدھ جھگڑا مکنا دین مذہب گروہ کا، گرہیا سب دا صاف کرائیا۔
کس بدھ لہنا پورا کرے مایا متا موہ کا، محبت اک نال جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار مکائیا۔ گوہند
کہے میں آیا اپنے دھام نگر، سمبل سوہا پائیا۔ جہدی سد متوالی پدھر، یکساں سوہا پائیا۔ من نہ پاوے غدر، کرے نہ کوئے لڑائیا۔ میری پوری ہوئی

سدھر، سدقے واری گھول گھمائیا۔ پُرکھ اکال کیتا عدل، انصاف دتا جنائیا۔ گوہند دی دھار پورن آیا بدل، پورن پورن رُوپ بدلایا۔ جس وچ گوہند ہووے کدے نہ قتل، کھنڈا کھڑگ نہ کوئے چترایا۔ ہتھ نہ آوے جگت کیتیاں یتن، بیتھار تھ اپنا بھو چھپایا۔ دوارے بہہ کے اگے پتن، بیٹھا کھیل کھلایا۔ جن بھگتاں سچ سندیسہ آیا دسن، سچ سچ سناایا۔ اندروں کھول کے اکھن، میلا لیا ملایا۔ دوار جنا کے وطن، گھر دتا دکھایا۔ جتھے بھگت بھگوان وسن، تن مندر دتا سہایا۔ گوہند دا گوہند پورا کرنا بچن، جو ماچھو واڑے گیا درڑایا۔ ہر جن گرگھ ویکھنے اپنے رتن، ہیرے امولک کھوج کھوجایا۔ جنہاں پچھے لٹھا ستھن، ستھر یار ہنڈھایا۔ اوہناں دی کرنی کتھن، کتھا وارتا آپ بنایا۔ سرشئی آیا متھن، نام مدھانا ہتھ اٹھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ گوہند کہے میں شبد گرو دی دھار، دھرنی دھرت دھول سہایا۔ میرا رُوپ اپار، اپر مپر دتا بنایا۔ میرا کھیل نیار، نیتز ویکھن کوئے نہ پانیا۔ میرا اگم شنگار، سوہنارنگ رنگایا۔ میرا قول اقرار، بھل کدے نہ جایا۔ سندیسہ دیوے پُرکھ اکال، دین دُنی دا مالک دُھر درگاہیا۔ ماچھے وچوں نو ویکھنے لال، جنہاں دے سپس لال رنگ بندھایا۔ اوہناں دے گل وچ بدھا ہووے رومال، پیلا رنگ سوہا پانیا۔ ہتھ وچ ہووے اک اک دوشال، چٹے رنگ وچ وڈایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ایہہ گوہند دے در دا پورا کرے سوال، سوال پچھلے ویکھ وکھایا۔ گوہند کہے میں شبد گرو بلکار، بلدھاری اک اکھوایا۔ میرا رُوپ انوپ نرنکار، نرگن آپ سمجھایا۔ میرا گرہ مندر دوار، گھر اکو سوہا پانیا۔ جتھے نور جوت اجیار، جوتی جاتا ڈمگگایا۔ میں اوس دا دلار، جو سب دا پتا مایا۔ اوہ کرے سچ پیار، پریتم دُھر درگاہیا۔ اوہ ویکھے ویکھنہار، پورب لیکھا گیا درڑایا۔ لیکھا جان سدا جگ چار، جگ چوکڑی کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوایا۔ گوہند کہے میں شبد گرو سچ سچ کراں آداب، سچ سچ وچ سمایا۔ مینوں لہنا یاد آ گیا ڈھاب، مہا سنگھ ول دھیان لگایا۔ اوہ میرا بھل گلاب، مہکے تھاؤں تھانیا۔ اُس کیتا میرے نال حساب، لیکھا میرے مستک وچ لگایا۔ بیننتی وچ کہا مینوں رکھنا یاد، یادداشت نہ دینی بھلایا۔ جس ویلے کھج انت بدلے سماج، سمگری اپنی آپ ورتایا۔ سچ دھرم دا کریں راج، رعیت چار ورن اپجایا۔ گرگھیاں کھولنی جاگ، نندر دینی مٹایا۔

نیز روندیاں گوبند دے چولے تے پے گیا داغ، مہا سنگھ نے رسنانال چُم کے اپنی خوشی بنایا۔ اگم آیا سواد، سنگھ ساگر وچ سمایا۔ پھیر کھیل دیکھیا اُس توں بعد، بادشاہ پاتشاہ اپنا روپ درسایا۔ مستک زنجیری تکی جس دی ڈھائی انچ لمبائی پیار دا سازن ساز، مہا سنگھ نے ہتھ دتا لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھیو چکایا۔ مہا سنگھ نے کہا میں تیری مستک زنجیری چٹاں، اٹھ کے مکھ دتا لگایا۔ ماجھے دا لیکھ پاڑ دے میرے لا دے ڈمہ، ضامن میں تیتوں لوواں بنایا۔ گوبند دے ہتھ وچ سی اک کوڑا تھا، مالوے دی ریت دا گواہ نظری آیا۔ ادھروں نیلے ہلایا سنا، پوڑ دتا اٹھایا۔ ادھروں اک بھلا ہویا آگیا ڈنبا، بھجیا واہو داہیا۔ ادھروں اُس تھیہ اُتے بر پیا سی بھجیا کنبھا، نو دن دا پہلے سو بھا پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھایا۔ گوبند کہا مہا سنگھ میرے مستک ویکھ زنجیری، شرع زنجیراں رہی کٹایا۔ تیرا میرا میل ہویا تقدیری، تدبیر اپنی لئی بنایا۔ میں پاتشاہ تے توں سکھ میرا وزیری، سچ دتا سٹانیا۔ کچھ منگ لے میری پیری، تیری جھولی دیاں بھرایا۔ مہا سنگھ نک نال کڈھ کے لکیری، گل واسطہ دتا پانیا۔ نیز وہا کے نیری، رو رو دتا سٹانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمایا۔ مہا سنگھ نے کہا میرا اک ہاڑا، منت وچ جنایا۔ کیوں نہیں اے لیکھ پاڑا، ماجھے والیاں لے ترانیا۔ گوبند دوویں ہتھ پھیرے اُپر داڑھا، پھیر چھاتی اُتے ٹکایا۔ پھیر ہتھاں اُتے چک کے مکھ پٹیا توں میرا دھر دا لاڑا، سوہنا سوہنا نظری آیا۔ یاد رکھ لئیں ماجھے والیاں نوں پھیر منگنا پینا میرا واڑا، در میرے سپس نوایا۔ ہن میں تیرے نال قول کردا وچ اُجاڑا، پھیر بھگت دوارا سو بھا پانیا۔ مہا سنگھ نے نو وار کیتی نمسکارا، نیوں نیوں سپس جھکایا۔ گوبند دے چرن وچ لکھیا اوس ویلے ماجھے والے تیری مستک زنجیری دا کرن پھیر شنگارہ، واسطہ تیرے اگے پانیا۔ گوبند نے اٹھ کے پُرکھ اکال نوں کیتا اشارہ، نگاہ اسمان اُتے ٹکایا۔ جے میں آؤنا پھیر دوبارہ، توں میرا سنگ رکھایا۔ سچ دس دے اوہ کیہڑا دوس تے کیہڑا دہاڑا، کون ویلا وجے ودھایا۔ پُرکھ اکال کہا گوبند شبد اشارہ، اشارے وچ سمجھایا۔ سمت شہنشاہی پنج تے چھٹی پوہ تیوہارا، تیرا سوہنا رنگ رنگنایا۔ پھیر تیتوں ساری دُنیا

وچ کرنا ظاہر، ایہہ میرے ہتھ وڈیاںیا۔ پہلا پچھلا سب دا لاہنا اُدھارا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن
 نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آدانت دامالک اک اوتارا، اوتر اپنی کار کماںیا۔

★ ۲۵ آسُو شہنشاہی سمت ۵ گیانی گرگھ سنگھ دے گرہ پنڈ بھلائی پُر ڈوگراں ★

گوہند کہے پر بھ کھیل کھلاؤنا یقینی، حکم یک حق سناںیا۔ جس نوں گر اوتار پیغمبر کرن تسلیمی، تلسما اور نہ کوئے جناںیا۔ سجدہ سیس جھکا کے کہن
 آئی، بے پرواہ تیری وڈیاںیا۔ کھیل درڑاؤنا ز مدینی، مدعا مانو آپ سمجھانیا۔ ذات رہے نہ کوئے کمینی، شرع چھری نہ کوئے قصانیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر داور، دُھر فرمانا اک سناںیا۔ گوہند کہے دتا حکم تیک، واحد آپ سناںیا۔ ویکھنا کھیل سمرتھ، کل کرتا کار کماںیا۔ چار
 جگ دا پچھلا لینا حق، حقیقت دے درساںیا۔ جھگڑا میٹ کے گرُوت، شبدی سنگر لئے پرگٹانیا۔ جس نے دین دنی بدل دینی مت، من مت رہے نہ
 رانیا۔ دھیرج دیوے سنتو کھ ست، ست ستوادی ویکھ دکھانیا۔ نام بھنڈارا درسا دے ہٹ، وست اکو اک ورتانیا۔ کھج کوڑی کرپا کٹ، کام کرودھ
 لو بھ موہ ہنکار دے مٹانیا۔ نام اگمی مارے سٹ، سوئی سرتی جگت اٹھانیا۔ کوڑا کھیرا کرے بھٹھ، بھٹھیلا اگنی آپ تپانیا۔ جس پچھے گوہند لیکھے لائی
 رت، سو رتڑی دے سہانیا۔ کھیل کھلائے کملاپت، پت پر میثور بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک
 اک اکھوانیا۔ گوہند کہے ملیا حکم انوکھا، ہر کرتے دتا درڑانیا۔ کرنا نہیں کسے نال دھوکھا، مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ تیرا لہنا جگ چوہتا، چارے ورن
 تیری جھولی پانیا۔ گرگھ انتر رہے کوئے نہ تھوتھا، دُرمت میل دینی دھوانیا۔ پڑھنا پئے کسے نہ پوتھا، آتم برہم دینا سمجھانیا۔ رکھنا پئے کوئے نہ روزہ،
 نمازاں وچ نہ سیس نوایا۔ سیس ودھاؤنا پئے نہ بودا، جنجو سنگ نہ کوئے بناںیا۔ سب دا ہر دا جائے سودھا، ودی سدی نہ ویکھ دکھانیا۔ پڑدا لاہنا چوڈاں
 لوکا، چوڈاں طبق بھيو کھانیا۔ ایکا کلمہ نام سلوکا، سوہلا دُھر دینا درڑانیا۔ تیرے ہتھ انتم موقع، مکمل دیاں جناںیا۔ اکو نام چلاؤنی نوکا، نیا اکو اک دکھانیا۔

تیرے وچھوڑے وچ گرسکھ بھرے کوئی نہ ہوکا، ہوئے دینی مٹائیا۔ میل ملاؤنا ساچے شاہو کا، شہنشاہ اپنے گھر دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پڑا آپ چکائیا۔ گوہند کہے پر بھ دسی کہانی اکھ، گمبھیر دتی جنائیا۔ آہ لے اگئی وتھ، وست دیاں ورتائیا۔ جس کارن ستھر ستا ستھ، یارڑا تیج ہنڈھائیا۔ پچھلا لیکھا گیا ٹپ، آگے ملے وڈیائیا۔ پنڈھ مکاؤنا ٹھ نٹھ، بھجننا واہو داہیا۔ صدی چوڈھویں مارنی سٹ، شبدی کھنڈا کھڑگ کھڑکائیا۔ دین مذہب میٹنی وٹ، وٹنا لاؤنا خلق خدائیا۔ اک دوارا کھولنا ہٹ، اکو وست جگت ورتائیا۔ اکو تیرتھ دسنا تھ، کنارہ اک سہائیا۔ اکو کلمہ لینا رٹ، اکو نام وجے ودھائیا۔ چار جگ دا پچھلا لہنا دینا چھڈ، آگے اپنا تھم ورتائیا۔ سور گاں کرے کوئے نہ بدھ، چھری پھڑے نہ کوئے قصائیا۔ اکو نام ڈھولا گاؤن سد، صدقے واری گھولی گھول گھمائیا۔ اک جیکارا بولنا گج، دو جہان وجے ودھائیا۔ ایہہ کھیل سورا سرگ، ہر کرتا آپ سمجھائیا۔ سرشٹی دی درشٹی مول رہے نہ گگ، کاگوں ہنس دینے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ڈھر فرمانا اک سنائیا۔ گوہند کہا کہہ پر بھو پر بھ ست، ہر ست دتا درڑائیا۔ جس ویلے آواں پھیر وت، وطن بے وطنان ویکھ دکھائیا۔ غریب نمائیاں رکھاں پت، پت پر میثور تیری اوٹ تکائیا۔ نج نیتز کھول کے اکھ، تیرا درشن دیاں کرائیا۔ سچ دوارے ہو پر تکھ، پرگٹ اپنا آپ کرائیا۔ لہیاں کسے نہ آواں ہتھ، بھادیں کھوے جگت لوکائیا۔ میری مہا تیرا ہووے جس، صفتی صفت نال صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں کراں کرپا، کلج انت دیا کمائیا۔ کلج کوڑی کرپا میٹنی بیتا، پیریت دینی گوائیا۔ مانس مانو مانکھ روپ بناؤنا ساچے سکھ دا، سکھیا اک درڑائیا۔ روداس چمارا تیرا لیکھ ہووے کھدا، گرگھ رنگ رنگائیا۔ پھیر بھو کھولنا پنجاں وچ دا، پنچم قلم چلائیا۔ جھگڑا مٹنا اوچ نیچ دا، ذات پات نہ کوئے لڑائیا۔ ایہہ کھیل ہونا عیسیٰ والی صدی بیس دا، بیس پیسا نال ملایا۔ جگت جہان ہونا بیس دا، پُشت پناہ ہتھ نہ کوئے کائیا۔ پھیر کھیل دکھاؤنا ترے گن اتیت دا، ترے بھون دھنی کار کمائیا۔ لیکھا پورا کرنا جھجار اجیت دا، محمد رووے مارے دھائیا۔ جھگڑا مٹنا مندر مسیت دا، کایا کعبہ اک دکھائیا۔ گوہند ڈنکا وچنا تیرے گیت دا، ٹوں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ سماں سمیں وچوں بیتدا، اپنا پنڈھ مکائیا۔ وقت سہنجننا ہونا اگئی حدیث

دا، حضرتاں توں پرے کرے پڑھائیا۔ صدی چوڑھویں راہ اڈیکدا، ویلا وقت دے گواہیا۔ جس لیکھا بدلنا چار جگ دی تواریخ دا، تریک سمجھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، پردہ اوہلا آپ چُکائیا۔ گوہند کہے پُرکھ اکال کرے اشارہ، سینت رہیا لگائیا۔ آؤنا انت دوبارا، دوہری دھار چلائی۔ نور کر اجیارا، شبدی شبد شنوائیا۔ سوہنا اک دوارا، بھگت ملے وڈیائی۔ آؤن گر اوتارا، پیغمبر سیس نوایا۔ وشن برہما شو بنے بھکھارا، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ اوہ ویکھنا عجب نظارہ، نظریہ سب دا دے بدلایا۔ گوہند نیوں کے کیتی نمسکارا، سیس دتا جھکائیا۔ کون ویلا کون دہارا، کون تھت وجے ودھائیا۔ پُرکھ اکال شبد جیکارا، اینکار دتا سنائیا۔ سمت شہنشاہی پنج چلے وچ سنسارا، ہر کرتا آپ پرگٹائیا۔ چھٹی پوہ دا ہوئے دہارا، تیوہار اکو اک سمجھائیا۔ بھگت دوارے لگنا تیرا اکھاڑا، کھڑگ کھنڈا اکو اک دکھائیا۔ ساچے سنتاں دینا سچ ادھارا، گرگھ گر گر گود لگائیا۔ گر سکھاں کر پیارا، پری پریتم ویکھ دکھائیا۔ سب نے اکو بولنا نعرہ، جیکارا اک جنائیا۔ پُرکھ اکال کہے گوہند نو نو فٹ دار کھنا ادھ وچکار دائرہ، دعوا بے دعوا اگلا دے سمجھائیا۔ اوتھے پنجاں گرکھاں دا ہووے پہرہ، جو پاربرہم نوں مل کے پاربرہم وچ سائیا۔ وچ ہوئے نہ کوئے غدارا، جو کلپنا وچ گر لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ گوہند کہے اوہ سہنجی ہونی رات، رُتری آپ مہکائیا۔ جن بھگتو پانی دی بھری ہووے پرات، صاف سُتھرا سوہا پائیا۔ لاگے رکھی ہووے قلم دوات، کاغذ کورنا ل لگائیا۔ نو رکھے ہون کاٹ، جنہاں نوں کارڈ کہے لوکائیا۔ اک نی جیہی کول وچھی ہووے کھاٹ، تکیہ سیس ول سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ گوہند کہے میں گرگھ ویکھنے پہرے، مانک موتی دُھر دے نظری آئیا۔ نو نے نو رنگ دے بنھے ہون چیرے، ماجھے والے اپنا روپ بدلایا۔ ہتھاں وچ پھڑے ہون کمان تیرے، کمرکسیاں نال سہائیا۔ اگی بیبیاں لال رنگے ہون لیڑے، دُپٹے سیس اُتے لگائیا۔ ہتھیں بنھے ہون کلیڑے، کھوں کہنا ملنا گوہند ماہیا۔ ساری سنگت نوں کہنا بھین بھرا ویرے، بنا نار کنت توں دوجا ہتھ نہ کوئے اٹھائیا۔ پنجاں مستریاں ہتھ وچ پھڑے ہون گڈیرے، بستر موڈھیاں اُتے لگائیا۔ پنجاں بیبیاں ہتھ وچ پھڑے ہون پیڑھے، لال رنگے نظری آئیا۔ اگے ودھن دھیرے دھیرے، آہستہ آہستہ آہستہ آہستہ قدم اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائی۔ گوہند کہے کلج ضرور وگنی آندھی، اندھیرا ہووے لوکائی۔ ماجھے والیاں نو تو لے لیانی چاندی، چند سورج دے گواہیا۔ ایہہ حصے آئی چوڈھویں صدی دی باندی، بندنا وچ ڈہائی۔ آگے واسطے نہ کوئے سور کھائے نہ ڈھانڈی، رسناماں نہ کوئے لگائی۔ قسم رہے نہ کسے وچھڑے دیون والی ماں دی، چپایا اتے دھرم نہ کوئے لگائی۔ اکو سہانتا ہووے شبدی گوہند چھاں دی، دوسراوٹ نہ کوئے جنائی۔ اکو وڈیائی ہووے پُرکھ اکال دے ناں دی، دوسرگیت نہ کوئے صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کھیل آگم اتھاہ دی، جس دا ارتھ ارتھات سکے نہ کوئے سمجھائی۔

☆ ۲۶ آسوشہنشاہی سمت ۵ گردھاور سنگھ دے کھوہ اتے پنڈ رڑکا کلاں ضلع جالندھر ☆

گوہند کہے گر اوتار پیغمبر آئے دوآبے، دوہری دھار گوہند ویکھ وکھائی۔ ایہہ بچن سنیا سی نانک دھر دے بابے، بابت پر بھ دی سرب جنائی۔ اشارہ کیتا سی وچ بغدادے، بغلگیر نہ کوئے رکھائی۔ جس ویلے کل کلکی آوے ماجھے، سمبل اپنا ڈیرہ لائی۔ بنا بھگتاں کوئے نہ جاگے، جاگرت جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ کلج جیو ہنس بن کاگے، بدھی کاگ وانگ گر لائی۔ ہردے کوئی نہ اپنے سادھے، سادھنا سکے نہ کوئے کرائیا۔ پر بھ دی سرن کوئے نہ لاگے، اشٹ اک نہ کوئے منائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائی۔ گوہند کہے پر بھ کھیل کھلاؤنا، ہر اپنی دیا کمائی۔ نانک کہے بھو چکاؤنا، پڑدا آپ اٹھائی۔ سچ سندیسہ اک درڑاؤنا، درشٹی سرشٹی دے بدلایا۔ کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہنا، مایا ممتا موہ مٹائی۔ ساچا مارگ اک لگاؤنا، رہبر اک اکھوائیا۔ تخت نواسی تخت سہاؤنا، درگاہ ساچی وجے ودھائی۔ نرگن نور جوت پرگٹاؤنا، پرگنا اپنا دے وسائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر داہر، دھر پردہ آپ چکائی۔ گوہند کہے گر اوتار پیغمبر پُجے، پوجنیک وڈیائی۔ اگلی رمز کوئے نہ بھجھے، پردہ سکے نہ کوئے اٹھائی۔ سارے سندیسے دیندے گھجھے، انتر انتر درڑائی۔ صدی چوڈھویں پیغمبر پھر دے لکے، آگے ہو لئے نہ کوئے انگڑائی۔ سب

دے پینڈے کئے، پاندھی پندھ رہیا مکائیا۔ آگے دین دُنی دے میٹنے دُکھے، دردیاں درد آپ ونڈائیا۔ بھگت سہیلے گودی چکے، چکنا چور کرے لوکائیا۔ چار جُگ دے شاستر جو شبد سندیسے دیندے رُتے، رُخصت سب نوں دے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ گوہند کہا گر اوتار پیغمبر و انتر مارو جھاک، پردہ لو اٹھائیا۔ جس دا لہنا اوہو دسو باقی، دوجا سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ کلجک ویکھو اندھیری راتی، نوری چند نہ کوئے چکائیا۔ پیالہ دیوے کوئی نہ ساتی، امرت جام نہ کوئے چکھائیا۔ ساچی چڑھے کوئی نہ گھائی، مندر ملن کوئے نہ پائیا۔ سرشٹی درشٹی ہوئی اداسی، خوشی رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ جھٹ عیسیٰ بولیا جس کارن میں چڑھیا پھاسی، صلیب گل لٹکائیا۔ اوہ تکیا نور جوت پرکاشی، پرکاشت کرے لوکائیا۔ سب دی لاہے اداسی، چنتا دے گوائیا۔ نیتز ویکھے شکر اُتے کیلاشی، برہما چارے مکھ مکھ اٹھائیا۔ وشنوں ویکھ کے وشو دی ہاسی، ہستی اپنی دے بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کمائیا۔ عیسیٰ کہا میں دستاں اصل، اصلیت دیاں درڑائیا۔ گوہند دا گوہند کرنا وصل، ساچا رنگ رنگائیا۔ آکے ویکھے اپنی دھار اکھن، جگ نیتز نہ کوئے چترائیا۔ گر اوتار پیغمبر لگے ہسن، تالی دتی وجائیا۔ کون میٹے رین اندھیری مسن، کلجک کریا کوڑ گوائیا۔ ساڈا کم نہ آیا متن، بیتھار تھ دیئے جنائیا۔ کنارہ دے کوئے نہ پتن، تھ رہن کوئے نہ پائیا۔ اوکھا ہو یا مات لوک وسن، شو دوالے مٹھ دین دُہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک جنائیا۔ گوہند کہے دوآبے والے پھبے، گوہند کیرٹی دھار وڈیائیا۔ سب دے سوہنگ کھیا ہووے چھاتی گبھے، اکھر اک درڑائیا۔ گر کھال اک دُوبے دے گھر سب نے دینے سدے، سندیسے دینے درڑائیا۔ چھبھی پوہ نوں سب نے جانا بچے، بھجن بندگی جگت تجائیا۔ بھگت دوار وچ وڈیاں سب دے مکھ ہون کجے، پلو سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ کبھے پاسے ہوئے استری مرد ہوون سچے، جوڑی جوڑی رنگ رنگائیا۔ نال ڈھول لاون ڈگے، ڈگا ڈھول اُتے لگائیا۔ پھیر جیکارا بولن بے، توں مالک دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ گوہند کہے گر اوتار پیغمبر و مارو ہتھ چھاتی، چھتر چھایا رہن کوئے نہ پائیا۔ اوہ ویکھو دُھر دا کملا پاتی، پت پریشور سو بھاپائیا۔ جس دی آد توں انت تک اکو ذاتی، دین مذہب نہ ونڈ ونڈائیا۔ اکو علم دے صفاتی، دوسر کرے نہ کوئے پڑھائیا۔ صدی چو دھویں

میٹن لگا راتی، کلجک اندھ اندھیر گوائیا۔ نویں دس لگا گاتھی، کرے سچ پڑھائیا۔ دھرم دی کھولن لگا ہاٹی، ونجارا نورِ الہیہا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ گوہند کہا میں دساں کھیل اپارا، اپرپر رہیا جنائیا۔ سب نے لینا اک ہلارا، ہردے وچ انگڑائیا۔ دوآبے وچوں اک گرگھ لینا کوارا، جس دی آو اٹھاراں بیس وچ رکھائیا۔ گل وچ پاوے نو ہارا، ہر ہردے نال جڑائیا۔ چھاتی لایا ہووے چن ستارا، سطح زمیں اسمان والی سمجھائیا۔ پیڑیں لگا ہووے گارا، جوڑا چرن نہ کوئے چھہائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ گوہند کہے دوآبے والیو کرنی جگت، جگتی دیاں درڑائیا۔ چھوٹی دھار لیانا مکٹ، قیمت تھوڑی وچ وڈیائیا۔ گولی دھار پہننا درُست، صدی چوڈھویں دے گواہیا۔ اس دے وچ نہیں ہونا سست، ستیاں دتا اٹھائیا۔ ہتھ رکھاں اُتے پشت، پناہ اکو اک جنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلانے ملائیا۔ گوہند کہے ویکھنا چھبی پوہ دا کھیل، سچ دیاں وکھائیا۔ ناتا جڑنا گرو گریچیل، چیلار سرنائیا۔ سب نوں اکو وار چاڑھنا تیل، سہنجی رت آپ وکھائیا۔ پُرکھ اکا لہن کے سجن سہیل، ناتا بدھاتا دے ملائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اک اھوائیا۔ چھبی پوہ کہے ہونا خبردار، خبراں خبراں خبراں وچوں جنائیا۔ اکاسی گرگھ ہونے اوہ سکارا، جنہاں اکاسیاں نوں گوہند اپنی دھوڑی اپنی ہتھیں خاک رمائیا۔ امرت ویلے اٹھ کے اکاسی دن کردے رہے دیدار، ستمگھ ہو کے سوہا پائیا۔ انت اوہ سر سے وچ روڑھے ایکا وار، پچیاں رہن کوئے نہ پائیا۔ اوہناں انتر آئی وچار، وچھوڑا سہہ سکئے نہ رائیا۔ گوہند کہا شبد دی دھار، سندیہ اک جنائیا۔ بچھو ہن جانا کول پُرکھ اکال، سچھنڈ ڈیرہ لائیا۔ جس ویلے ہوواں پھیر دیاں، دھرنی دھرت دھول اُتے وڈیائیا۔ تہانوں اپنے لیاواں نال، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ سچ سندیہ دیواں شبدی شبد کمال، اگم اتھاہ پڑھائیا۔ ٹساں سیوا کرنی نال دھیان، نگاہ نگاہ وچ رکھائیا۔ کمر کسے کرنے ہو بلوان، بلدھاری روپ پرگٹائیا۔ چھبی پوہ وقت لینا سنبھال، سمبل دیس سمجھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ چھبی پوہ کہے اوہ عیسیٰ آ گیا کردا ہاسی، تالی خوشیاں والی وجائیا۔ اوہ گوہند ایہہ میرے پچھلے ساتھی، سنگی سوہا پائیا۔ جس ویلے میں چڑھیا سی پھاسی، ایہناں ہنچھو آں دھار وہائیا۔ جھٹ رام آ

گیا ایہہ میرے سیوک داسی، پورب دیاں جنائیا۔ ایہہ پنڈت رهندے سی وچ کاشی، اکھراں والی وڈیائیا۔ اک دن چرن دھوڑ میری لائی رستے دے وچ وائی، مل کے خوشی منائیا۔ میں ہس کے کہا جس ویلے آوے کلجک اندھیری راتی، تہاڈا میرا رام ہووے سہائیا۔ تہاں پھیر آوئا وچ مانو ذاتی، چوڑا سی وچ نہ کوئے بھوائیا۔ اوہناں اکاسپاں دے ہتھ وچ ہونی اک اک داتی، دتا ترے گیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ چھبھی پوہ کہے میرا ہونا وقت رنگیلا، رنگلا مادھو دے جنائیا۔ پنجاں گرکھاں دوآبے وچوں پر بھو نوں بناؤنا اک وسیلہ، وسل مار کے سب نوں دینا جنائیا۔ اوہناں دا بستر ہووے پیلا، رنگ اکو اک رنگائیا۔ اندروں بدل کے آن دلپلا، کوڑی کرپا باہر کڈھائیا۔ ہتھ وچ لکھ کے پھڑیا ہووے بھگت دوار پر بھو دا اک قبیلہ، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ دے اٹھائیا۔ چھبھی پوہ کہے پر بھ داسوہنا لاؤنا تخت، تخت نواسی اک اکھوائیا۔ جس نے ساری سرشٹی نوں پاؤنا بخت، وکھری اپنی کار کمائیا۔ ذرا ویکھو ہلونا ملدا اگلے اگست، اگا پچھا پھیر دے سمجھائیا۔ لال سنگھ توں بن کے آوئا مست، وال کھلے تے بھوری موڈھے اُتے اٹکائیا۔ اکھیاں لاؤنیاں اُپر عرش، او گوہند او گوہند او گوہند کھوں کہہ کے دینا سٹائیا۔ پر یاد رکھیں سویر توں رکھیا ہووے برت، ان کھ نہ کوئے چھہائیا۔ سارے دوآبے دی تیرے ہتھ وچ ہووے فرد، وڈا چھوٹا رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سٹائیا۔ چھبھی پوہ کہے گرکھو کوئی نہ آئیو وچ سوگ، چنتا نہ کوئے رکھائیا۔ سب دا پورا کرنا اکو دن جوگ، جگیشتر تپیشتر تہاڈے چرن دھیان لگائیا۔ تہانوں دکھاؤنی اوہ موچ، جیہڑی مزریاں وچوں گویاں کاہناں چار جگ ہتھ نہ آئیا۔ اک دوجے نال کسے رکھنی نہیں ادوت، پریم پریتی وچ وڈیائیا۔ ست دھرم دی چلاؤنی رونس، رستہ اک اُپجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی دھار اک پرگٹائیا۔ چھبھی پوہ کہے ہر سنگت ترن لگیاں سب نے بچھے ہٹنا ڈھائی قدم، حکم سٹنا ڈھر درگاہیا۔ پھیر اپنا زور نال ہلاؤنا بدن، بلہین نہ کوئے اکھوائیا۔ پھیر اپنے اندر کہنا سیں اُس پر بھو دے رتن، جیہڑا رنگ رتڑا ڈھر داماہیا۔ پھیر لکار مانی کہنا ساڈا آخری پتن، اگے اور نہ کوئے جنائیا۔ پُرکھ اکالا آیا رکھن، گوہند ویکھے اگم اتھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر کرنی کار کماںیا۔ چھبھی پوہ کہے میں دسنا اپنا ودھان، وعدہ بچھلا پور کرانیا۔ نوگرگھ ہون پتر سُبجان، سرتی شبد نال ملاںیا۔ اگی بیپیاں ہون پردھان، جو اپنی عقل بُدھی توں پرے پرہ دا دھیان لگایا۔ اکیاں نے پھرے ہون کان، سجا ہتھ نال چھہانیا۔ اگی دُھر دا ڈھولا گان، جیکارا اگم اتھاہیا۔ اگی مستک نشان دکھان، پیلا رنگ چڑھانیا۔ اکیاں کول ہووے اک اک نشان، جس دا لیکھ کل کلکی ویس وٹانیا۔ اکیاں بیپیاں کول ہووے کرپان، پٹھی کندھے اُتے اُکایا۔ ساری سنگت اُتے پرہ ہوئے مہربان، مہر نظر اُٹھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامارگ اک سمجھانیا۔ چھبھی پوہ کہے میرا لنگر ورتے وجے اٹھ، اٹھ تت نال وڈیانیا۔ سب دا پریم دا ہووے اکلھ، وکھرا نظر کوئے نہ آںیا۔ اک دوجے نوں ملنا ٹھ نٹھ، ناتا سمجھنا بھین بھانیا۔ دین مذہب دی چھڈنی وٹ، شرع نہ کوئے لڑانیا۔ اکو نام لینا رٹ، سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی بے دا ڈھولا لایا۔ اکو گانا بدھا ہووے سچے گئے اُتے لت، رنگ نیلا نظری آںیا۔ بھگت دوار وچ وڑدیاں سب نے اُس اُتے لاونا ہتھ، ہتھیلی نال دبانیا۔ گر اوتار پیغمبراں دینا دس، سُنو مالک دُھر درگاہیا۔ اوہ تنگن اپنی اگئی اکھ، بن نیر نین اُٹھانیا۔ ساڈا وعدہ ہویا پورا پک، ہر کرتا آپ کرانیا۔ انتر رہیا نہ شکوہ شک، شکایت کرن کوئے نہ پانیا۔ نوواں گرگھاں اپنا بدھا ہووے لک، کپڑا تن رنگ رنگانیا۔ کھوں کھندے آون تک تک، اچی کوک کوک سنانیا۔ بھگت دوار، دے اگے اک کھلوتا ہووے بن کے بھولا جٹ، سانگھا ہتھ وچ اُٹھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کماںیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن چھبھی پوہ کی تیری راس، سچ دے جناںیا۔ کی کھیل ہونا خاص، پرہ کی وڈیانیا۔ کیہڑی ویکھنی راس، منڈل کی سہانیا۔ پوہ کہا سب توں اتم بھگتاں دی ویکھو جماعت، جیہڑی چار جگ ویکھن کوئے نہ پانیا۔ اوہ اکو مندے پتاماں، پُرکھ اکال سیس نوایا۔ وکھ وکھ نہیں مار دے واٹ، پاندھی ہو نہ پندھ جناںیا۔ اتم پر ماتم جان کے ساتھ، سگلا سنگ رکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی دھار اک دکھانیا۔ گوہند کہے شبد گرو دا دائرہ، دائم مقام مقیم نظری آںیا۔ کچھ جھگڑا پینا قاہرہ، کار ہوئے لوکانیا۔ پرہ دا کھیل ہونا گہرا، گہر گمبھیر پڑا آپ اُٹھانیا۔ جن بھگتو چھبھی پوہ نوں سب نے کرنا مشاعرہ، خوشیاں والا ڈھولا گانیا۔ صاحب سنگر اُتے پنجاں

کرپاناں دا ہووے پہرہ، پھریدار سوہنے نظری آئی۔ تیڑ اوہناں دے ہووے کچھہرا، دھوتی تمبی نہ کوئے لگائی۔ اوہناں رہنا اُس وچ دائرہ، جس دا لیکھا
 پچھے دتا لکھائی۔ اوہناں وچوں اک ہووے بہرہ، جس نوں بولا کہے لوکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مارگ
 اک وکھائی۔ چھبی پوہ کہے جن بھگتو ویکھنا اپنا گرہ، مندر اک وڈیائی۔ جتھے صاحب سوامی اک ہے، سنگھاسن اک سہائی۔ جھکڑا پئے ترے گن ترے،
 ترے گن اتیتا دیا کمائی۔ ساری سرشٹی کر کے لے، لایق گرگھ لئے اٹھائی۔ جو رام وشٹ وشٹ رام نوں گیا کہہ، سندیہ اک جنائی۔ پُرکھ اکالا اکو انتم
 رہے، دوسر سپس نہ کوئے نوائی۔ اکو سہنجنا ہووے تھہ، سنگھاسن آسن جتھے لگائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ
 دا حکم اک ورتائی۔ چھبی پوہ کہے دوآبے والیو کسے دے آوٹا نہیں وچ دتا، دباؤ دیوے نہ کوئے لوکائی۔ تہاڈا ست سرُپ بگا، کالا داغ نہ کوئے وکھائی۔
 سب دا آگے ودھنا آگا، بنا پوت توں خالی رہے کوئے نہ رانی۔ اک دھار لیانا چھتا، دو چھ ونڈ ونڈائی۔ اُتے لیکھ لکھیا ہووے ہائے رتا، ہندسا اکھرا کو
 رنگ رنگائی۔ سب نوں دینا گرہ گرہ صدا، سدھنا گیا جنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائی۔
 چھبی پوہ کہے گوہند دا کھیل نہیں فریب، جگت کوڑ نہ کوئے چترائی۔ تن وار دوآبے وچوں کھادھے سی سب، گرگھ بھٹالے کے جائی۔ لیکھا ہندا سی بنا
 کتیب، لہنا تکی بن قلم شاہیا۔ گوہند دوآبے والیاں واسطے کوئے دا سگن دینا سی بھیج، خوشی نال بھیٹ چڑھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا حکم ورتائی۔ چھبی پوہ کہے میں ویکھنا اوہ کام، جیہڑا کام کرودھ مٹائی۔ پکڑنا اوہ دام، جو دامنگیر اکھوائی۔ اک دن
 وشٹ نوں رام نے دتے بادام، خوشیاں نال ہتھ پھڑائی۔ وشٹ نے کہا رام ایہہ دینے اوس بھگوان، جو بھگتوں رنگ رنگائی۔ رام نے کہا ایہہ کھیل
 کھج مہان، انتم انت انت نظری آئی۔ وشٹ نے کہا مار دھیان، بن اکھاں اکھ اٹھائی۔ اوہدے بھگت بھگتی وچ پروان، پروانے اپنے لئے بنائی۔
 اوہناں دے کولوں داوٹا ایہہ دان، جو دیدہ دانستہ نظری آئی۔ چھبی پوہ دا پورا کرنا ودھان، وعدہ اگلا پھیر سمجھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائی۔ چھبی پوہ کہے گوہند بھگتوں گرگھوں نوں دین لگا پدوی، انتر اپنے آسن لائی۔ سب دی آسا سد لئی،

دور نیڑیوں لئی مَنگایا۔ تئیں جیونا میرے لئی کہ جگ لئی، میٹوں دیو جنایا۔ بہنتیاں دی آسودھ گئی، استری پتر دھیاں ولّ ویکھ وکھایا۔ اے خوشی جگ وچ نہیں رنج لئی، اپنا رنگ رنگایا۔ جو منگدا سو اپنے حق لئی، حق سب دا چلیا آیا۔ پنجاں نے آسا رکھی اسماں جیونا گوبند اپنی جد لئی، گرہ اپنے سو بھاپایا۔ جے تیتوں لوڑ پھیر سانوں سدّ لئیں، سدّا اپنا نام سنایا۔ گوبند بنا اکھراں توں ایہہ آشنا اپنے کول رکھ لئی، رکھک ہو کے ہوئے سہایا۔ اودھروں سری بھگوان دی واج وچ گئی، سندیسہ اک جنایا۔ گوبند ایہہ کی کہندے پھیر لہنا کد لئی، قدرت دا مالک آکھ سنایا۔ گوبند کہا انہاں دی کلپنا ودھ گئی، مایا موہ متا رکھایا۔ انت تیری آشار رکھ لئی، تیری اوٹ تکایا۔ پُرکھ اکال کہا میری پریتی جس نال لگ گئی، لگ ماتر ڈیرہ دینا ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کما یا۔ گوبند کہا اوہ نچے ویکھے وچ پروار، گھر وچ سیو کما یا۔ جل ڈھوندے وارو وار، کایا کنبھ وچ ٹکایا۔ ادھے روندے ادھ وچکار، انت نظر کوئے نہ آیا۔ پُرکھ اکال پاویں سار، سرب تیری سرنا یا۔ توں آد جگادی اینکار، اکل کل اکھوایا۔ پُرکھ اکال کہا تاساں رہنا تیار، ترے بھون دھنی ہو کے دیاں جنایا۔ کلجگ انتم پاواں سار، مہاسار تھی ہو کے ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنا تھم ورتا یا۔ پُرکھ اکال کہا دُھر دا تھم سنو کورا، کرم کانڈ توں باہر جنایا۔ تاساں اُس ویلے میری نشانی پانی دا بھرنا دورا، ماٹی کاپی نظری آیا۔ میں اپنے امرت دا اُس وچ سٹاں کٹورا، رس دیاں بنا یا۔ جن بھکتو تہاڈا میرا ساک ہو جائے دوہرا، آگے سکے نہ کوئے تڑایا۔ تہاڈا امرت پہلوں میں چکھّاں بھورا، پھیر تہانوں دیاں پیایا۔ اُدھروں گوبند دا ہنکن لگا گھوڑا، نیلا سر ہلایا۔ گوبند ویکھ کے اپنا جوڑا، پیر دتا دبا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کما یا۔ پنجاں کہا کی تیری ہووے لگن، صاحب دے سمجھایا۔ پُرکھ اکال کہا میں تہاڈی جھولی پریم دا پانا سگن، حصّہ دُھر دا نال رکھایا۔ کلجگ انتم بیٹاں آگن، ترے گن مایا ڈیرہ ڈھاپیا۔ آہ ویکھ لو پورب دا لیکھا پورب دا وزن، حساب وچ نہ کوئے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک ورتا یا۔ چھبھی پوہ کہے میں کی جانا وقت گزرا، پچھلی کہانی کی چترایا۔ میٹوں آس دسدا صدی چو دھویں گر اوتار پیغمبراں کولوں کسے دا انت نہیں سدھرا، بدی وچ لوکایا۔ کسے نے

دیکھیا نہیں کایا کعبہ تے پر م پُرکھ دا جُجرہ، ہُجھتاں کرے لوکائیآ۔ میں دیکھنا چارے نمکرا، کوٹاں پھول پھولائیآ۔ پنا گوبند توں پر بھ نے کسے نوں کہا نہیں پُتر، پتا پوت نہ گود ٹکائیآ۔ اچ تک جوت سرُپ سریر وچ کوئی نہیں اُتر، پنا جنم توں گر اوتار پیغمبر وجود نہ کوئے رکھائیآ۔ سارے اپنی ماتا دے لختے جگر بن دے رہے ٹکڑا، ایسے کر کے ٹکڑے ٹکڑے دیناں مذہباں وچ سب نوں گئے کرائیآ۔ سچ پچھو پُرکھ اکال نے اک سوائے اپنے نام دا گوبند دے ہتھ وچ پایا مندرا، نشانی پچھلی چلی آئیآ۔ کیوں ایہدے وچ بڑیاں گنجھلا، گجھا بھيو دے سمجھائیآ۔ گوبند ہمیشہ پنجاں سکھاں اُتے اپنیاں بیج رکھدا سی انگلا، پنچے پنچے نال ملائیآ۔ تہانوں وڑنا پئے نہ وچ کسے کندراں، جنگلاں وچ نہ کوئے پھرائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑا دے اٹھائیآ۔ گوبند نے کہا گرکھو پر بھ دے نام دی اک فقیری، فقرہ پُرکھ اکال جنائیآ۔ ہتھ پُجھا کے چھوٹی انگل نال زنجیری، شرع وچوں شرع دتی بدلایآ۔ ایہہ کھیل بے نظیری، کلجگ اتم پھیر دے سمجھائیآ۔ کی لہنا دینا گوبند سیجا کیری، کوڑی کریا دے مٹائیآ۔ آگے گلی رہے کوئی نہ بھڑی، رائے دھرم نہ دے سزائیآ۔ جن بھگتو تہاڈی سبجگ وچ چلنی پیرھی، اوتار گرو تہاڈا جس گائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مارگ اک دکھائیآ۔ چھبھی پوہ کہے میرا مارگ بھگتاں دارستہ، راہوں گھتھیاں دیاں دکھائیآ۔ پنجاں سکھاں نے دوآبے وچوں کرم کانڈ دا بٹھ کے آؤنا بستہ، اچا نو نو انگلاں نظری آئیآ۔ اوہ مکھوں آوے ہسدا، خوشی اپنے اندر پرگٹائیآ۔ رُخ بدلایا ہووے نک دا، نشان کالا اُتے ٹکائیآ۔ اپنیاں انگلاں دنداں نال آوے کڈا، مکھ وچ رکھائیآ۔ خوشیاں نال بھجا آوے سپدا، ٹاپو دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ اوہدا پاسا ننگا ہووے اک پٹ دا، سچا ویکھ دکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی دھار اک جنائیآ۔ چھبھی پوہ کہے پنچ گرکھ بنے ہون چھتر دھاری، مکٹ سیس اُتے لگائیآ۔ ہتھ پھڑی ہووے کٹاری، کٹاکش اپنا رہی دکھائیآ۔ اوہ کھلون بھگت دوارے دی منزل دوجی اٹاری، مکھ پہاڑ ول جنائیآ۔ سب دی کھلی تے لمی ہووے داڑھی، رُوپ انوپ وجے ودھائیآ۔ چھاتی اُتے لکھیا ہووے ساڈی پر بھ دے نال یاری، یارانہ اور نہ کوئے رکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیآ۔ کلجگ کہے آہ ویکھو جگت دار پنیآ، رُوپا سونا ویکھ دکھائیآ۔ جس نے مار مٹایا بھیناں بھنیآ، پتا پوت

کیتی جڈائیا۔ جس دے پچھے دھرم رائے کڈھے وئیئا، چترسُپت لیکھا منگے تھاؤں تھانیا۔ جن بھگتو تہاڈا آگیا دُھر دا سنیئا، ہر صاحب دُھر درگاہیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ پردہ آپ اٹھائیا۔ نپئیئا کہے میں نہیں کوئی مایا، مایا والا نہ روپ وٹائیا۔ میں ٹھکے اندر آیا،
 کھکی سیو کمائیا۔ میں غریباں نوں پاتشاہ بنایا، شہنشاہ خاک وچ رُلائیئا۔ میں کھجک سادھاں نوں بھر مایا، اپنا بل ودھائیا۔ میرے پچھے کھجک جیواں ویسوا
 روپ وٹایا، دھیرج دھرم دھار رہی نہ رانیئا۔ ایسے کر کے پُرکھ اکال نے نو دواریاں واسطے نو رنگ دا اپنا بستر سویا، نو نو پندھ مُکائیئا۔ جس دا لیکھا اک
 اک نال رکھایا، اک اک او سے دی بھیٹ کرائیا۔ گرکھو گرکھو جن بھگتو چھبی پوہ کہے تہاڈا لہنا دینا آگے رہے نہ رایا، رائی رتا رہن نہ پائیئا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامارگ اک دکھائیئا۔ چھبی پوہ کہے جن بھگتو زبانون بولنا نہیں کسے نے بُرا، بُری مت نہ
 کوئے رکھائیئا۔ ویکھو بھگت دوارے وچ آ کے ہووئے نہ کوئی نگر، بھگت بھگوان داروہ جانا سائیئا۔ ایہہ لیکھا لکھ کے گیا گو بند اند پُرا، پُریاں توں باہر ملے
 میرا ماہیا۔ چھاتی اُتے ہتھ ماریا میں اُس دے نال جُڑا، دوئے جوڑ کے واسطے پائیئا۔ جس دے دوارپوں گرکھو کوئی نہیں مُرا، سچ دوارے اپنی جوت وچ
 سائیئا۔ پھیر کڈھکے بغل وچوں چھرا، اپنے مستک وچ کٹائیئا۔ پھیر منتر اکو پُھرا، توں میرا میں تیرا دوجا راگ نہ کوئے الائیئا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم پرگٹائیئا۔ چھبی پوہ کہے میرا ویکھو کھیل رنگیلا، رنگلا دیاں جنائیئا۔ جن بھگتو ستائی پوہ نوں سب نے پر بھو نوں اک اک مارنا
 تیلا، تنکا نکا نکا ہتھ اٹھائیئا۔ صاحب ستگر نے بستر پاؤنا نیلا، نیلے والا ویس وٹائیئا۔ اگلا تہاڈا بنا وسیدہ، وشو دا لیکھا دے چکائیئا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اک اکھوائیا۔ دوآبے والیو تہاڈا اکو اک دعوا، دعویدار اکھوائیا۔ اُپر اٹھا لو باہواں، دوویں ہتھ دکھائیئا۔ کہہ
 دیو پر بھو تیرے گھر وچ لگ گیا ساڈا ناواں، آگے سکے نہ کوئے کٹائیئا۔ لاڈ لڈاواں جوں پُتراں ماواں، گودی گود اٹھائیئا۔ تیرا بھگت رہے نہ کوئے
 نتھاواں، ایہہ تیری بے پرواہیا۔ اساں تیرے نال اپنا وزن کرنا ساواں، کنڈے اکے لینا تھائیئا۔ تیرے دوارے جائیے نال چاواں، آگے ہو نہ کوئے
 اٹکائیئا۔ کیوں کہ بڈھیاں نڈھیاں پر بھ نال لینیاں لاواں، نار کنت اکو مل کے وچے ودھائیئا۔ دُور دُراڈیوں چھڈ کے آؤنا اپنیاں گراواں، خوشیاں نال

پندھ مُکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار کمائیآ۔ دوآبے والیو آہ ویکھو سنگناں والی ٹھوٹھی، محمد رہیا دکھائیآ۔ صدی چوڈھویں شبد دھار دی گولی اک چھوٹی انگل پاؤنی انگوٹھی، انگوٹھا اگلا تہاڈے حصے دیوے لگائیآ۔ ایہہ لیکھا پوہ ستائی چار کوٹیں، چار جگ دی ونڈ ویکھ دکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا دئے اٹھائیآ۔ چھبھی پوہ کہے میں مان دیواں آسو چھبھی، میری آسا پور کرائیآ۔ میری خواہش رہی نہیں دئی، پڑدا دتا چکائیآ۔ میں ٹپ گیا پار حدی، حدو دتی گوائیآ۔ میں ویکھی چوڈھویں صدی، انت اخیر دھیان لگائیآ۔ پُرکھ اکال رہن نہیں دینی کسے دی گدی، چاروں گنت پئے دھائیآ۔ جن بھگتو تھساں وی وکار جانا چھڈی، ہوئے گڑھ تڑائیآ۔ اک پریت تے اکو نال لگی، توڑ اکو دئے نبھائیآ۔ جس دی جوت ماجھے وچ جگی، دوآبے دا بن کے طبی، اندروں روگ رہیا گوائیآ۔ تھساں ساریاں خوشی نال ویکھنا پوہ چھبھی، چھبھر اپنا نام لگائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی بُجھاو نہارا اگی، تتوت اپنے نال رنگائیآ۔

☆ ۲۷ آسو شہنشاہی سمت ۵ سرچیت سنگھ تے درشن سنگھ دے گرہ پنڈ رڑکا کلا ☆

ویشنوں کہے میں رین سبائی سوچ سوچی، سچ سچ وچ دھیان لگائیآ۔ پر بھ کس بدھ آسا نسا پوری کرے لوچی، لوچن نین گھلائیآ۔ پھیر یاد آ گیا اک دن شلا گھسائی روداس چمار موچی، رمبی آر دتی رگڑائیآ۔ نالے ہس کے کہا، پر بھو آگے بھگتاں نوں دیویں اپنی روزی، میرے وانگ بھکھا رہن کوئے نہ پائیآ۔ اکو وار بنا لئیں اپنے جوگی، جگتی اپنی اک سمجھائیآ۔ جنم دارہے نہ کوئے روگی، چوراسی وچ نہ کوئے بھوائیآ۔ تیرے پریم دا ہوئے بھوگی، جگت بھوگ نہ کوئے وڈیائیآ۔ سد چکیں اپنی گودی، گوداوری والا نال ملائیآ۔ تیرا کھیل ہونا ویدی سوڈھی، پاتشاہ تیری سرنائیآ۔ چار ورن چکنے موڈھیں، مڈھلا پڑدا دینا اٹھائیآ۔ تیرا گلشن ویکھنا ڈوڈی، گل بھل مہک مہکائیآ۔ پڑدا لاہنا چوڈاں لوکی، پر لوک دینا سمجھائیآ۔ تیرا سُننا نام سلوکی، سوہلا اک درڑائیآ۔ جس

ویلے کلجک انتم گھڑی آوے اوکھی، جن بھگتاں ہوناں سہائیا۔ کسے دارہے کوئی نہ دوکھی، ناتا مُجبت دینا جڑائیا۔ منزل دسئی اگئی سوکھی، اِکو نام ملے
 وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ وشنوں کہے میں پھریا سدھا سادہ، بھولا ناتھ سنگ رکھائیا۔
 پُرکھ اکال دین دِیال اِکو لادھا، آدانت دامالک بے پرواہیا۔ اوس شبد سنایا بودھ اگادھا، اگم کیتی پڑھائیا۔ پھیر سینا رام ماریاں واجاں، شبدی تھم سنایا۔
 پھیر سندیسہ دتا کرشن رادھا، تریلوکی ڈیرہ ڈھائیا۔ پھیر عیسیٰ موسیٰ محمد کہا آجا، عاجز ہو کے سارے سپس نوایا۔ پھیر نانک گوہند در گھر ساچا لادھا،
 ملے مان وڈیائیا۔ پھیر پُرکھ اکال ہو کے علیحدہ، نرگن نور کیتا رُشنائیا۔ پھیر تخت نواسی بن باقاعدہ، شاہ پاتشاہ سنگھاسن اک سہائیا۔ پھیر چار جگ دا ویکھیا
 وعدہ، واہ واہ پڑدا دتا گھلائیا۔ پھیر سَتجگ تریتا دواپر کلجک چوڑاسی لکھ دا لیا جائز، جائز ناجائز ویکھیا تھاون تھانیا۔ پھیر بھگتاں ویکھیا فاندہ، چار ورنناں پھول
 پھولائیا۔ پھیر سب نوں کہا اِکو پُرکھ اکال ہے گا، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ پھیر تھم سنایا کلجک انتم ڈھبیکا، ڈھنیا گوہند وند وندائیا۔ پھیر شبد گرو پُکھ کہیکا،
 کہہ کے کچھ جنائیا۔ کوٹاں وچوں بھگت سہیلا کوئی رہے گا، جس رحمت آپ کمائیا۔ بھانا سرتے صاحب والا سہیکا، ست سچ وچ سمائیا۔ انتم سچ دوار بہیکا،
 درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک ورتائیا۔ وشنوں کہے میں رین سبائی بھجا نٹھا دوڑا،
 چلیا واہو داہیا۔ مینٹوں مارگ دسیا سوڑا، بھیرٹی گلی ڈہائیا۔ جگت ویکھیا کوڑا، مٹھارس نہ کوئے چکھائیا۔ پھیر سسے اُپر نکیا ہوڑا، ہوکا دیوے دُھر درگاہیا۔
 وشنوں کہے میں نگاہ ماری بھگت بھگوان دا دسیا جوڑا، جوڑی اپنے نال رکھائیا۔ دوہاں دا سانجھا دوہرا، توں میرا میں تیرا راگ الایا۔ جھگڑا نکیا تورا مور،
 ثرت اپنا میل ملائی۔ سب نوں جواب دے کے کورا، کوڑ کُٹب دتا جھڈائیا۔ جن بھگتاں کر کے بھاگ متھورا، متھیا دسی لوکائیا۔ پریت چنگی بنائی نالوں
 چند چکورا، جو رین دوس اِکو رنگ رنگائیا۔ گرگھ اُبجا کے بازکا چھوہرا، شہنشاہ سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جس دی آدانت لوڑا، سولون رہیا گھلائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا آپ کرائیا۔ وشنوں کہے میں رین سبائی اندر باہر تکی، طاقت نال دھیان لگائیا۔ کھیل
 ویکھی حقیقت حق، ہر کرتے دتی درڑائیا۔ بھگت سہیلے میل ملیا کملاپتی، پت پر میثور جوڑ جڑائیا۔ نرنتر فرق رہے نہ رتی، انتر مل کے وجے ودھائیا۔

پھیر کراؤنی پئے کسے نہ گتی، در گھر ساچے آپ بہائیآ۔ ایہہ کھیل دیکھیا اکھیں، وشنوں کہے آخر دیاں درڑائیآ۔ چھبھی پوہ نوں دھار دسئی سچئی، سچ نال سمجھائیآ۔ ستائی پوہ نوں جیڑھی جموں وچوں گرگھ بن کے آوے سکھی، ست رنگ دا نشانہ پشت اُتے بندھائیآ۔ گولی تن رنگ لاؤنے اپنی سچئی دکھی، چار کھبھی نال وڈیائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دوآبے والیو ستائی آسو پرساد ونڈے اپنے ہتھیں، رین رین وچوں سوہا پائیآ۔

☆ ۲۷ آسو شہنشاہی سمت ۵ ناظر سنگھ دے گرہ پنڈ راجو کے ☆

دھرنی کہے ایہتھے گوہند ڈھائی گھنٹے کھڈیا سی شکار، شکاری گرگھ نال رکھائیآ۔ اوہ بھجے پھر دے سی نال پیار، پریم پریتی نال واہو داہیا۔ نو وار بلایا بے جیکار، فتح واگرؤ ڈنک سنائیآ۔ پھر سوں گیا پیر پسا، نو منٹ آسن لیا جمائیآ۔ پھیر ہس کے کہا واہ میرے داتار، تیری بے پرواہیا۔ پھیر تکیا جوتی نور اجیار، کل کلکی سوہا پائیآ۔ شبہی گوہند کھیل نیار، اپنا رنگ رنگائیآ۔ گرگھ سوہنے جگت ہو اجیار، بھگت روپ درسائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کمائیآ۔ دھرنی کہے گوہند ماریا نہیں کوئی شکار، باز جھپٹ نہ کوئے لگائیآ۔ پھیر میرے اُتے کڈھی لکار، لائن نو انج بنائیآ۔ پھیر امرت چھڑک کے دھار، ساتک ست ورتائیآ۔ پھیر اکھر لکھ کے دوچار، چووی دتے بنائیآ۔ پھیر کہا آوے میرا پروردگار، نرگن داتا دھردر گاہیا۔ دھرنی کہے میں چرن چم کے کہا کی وقت کی ویلا کون ہووے بہار، میتوں دے درڑائیآ۔ گوہند ہس کے کہا جس ویلے سمت شہنشاہی پنج پنجم چلے شبد لکھار، لیکھا بے پرواہیا۔ تیرا لہنا دینا دئے نور، نر نرائن پھیرا پائیآ۔ سرشی دی درشی مارے مار، کھنڈا کھڑگ اک اٹھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیآ۔ دھرنی کہا کیوں بیٹھا پیر پسا، گوہند دے جنائیآ۔ نہ کوئی تھلے پنگ نور، سیجا تخت نہ کوئے وڈیائیآ۔ نہ کوئی دیا باقی اجیار، نہ کوئی سوریہ چند رُشنائیآ۔ بادل ہو یا دھواں دھار، گھنگھور گھٹا چھائیآ۔ گوہند ہس کے کہا دھرنی جس ویلے کلج انتم ایہہ دشا ہوئی سنسار، سچ

نور نہ کوئے چکائیا۔ اوس ویلے آؤنا کل کلکی اوتار، نہکلنکا ناؤں دھرائیا۔ جس نے برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال دا کھیڈنا شکار، شکاری ہو کے اپنی کار کمائیا۔ تیرا در سہاوے آن، سری بھگوان سو بھاپائیا۔ تیرا لہنا دینا کر پروان، پروانے گرگھ سنگ بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پورب لیکھ چکائے آن، اگلا اپنا حکم ورتائیا۔

☆ ۲۷ اسو شہنشاہی سمت ۵ پچھن سنگھ دے گرہ پنڈ رڑکا کلاں ☆

وِشنوں کہے میں تکیا بھگت سہیلا، ہر سبج بے پرواہیا۔ جو آد جگادی اک اکیلا، جگ چوکڑی اکو نظری آئیا۔ جس دا نرگن سرگن سرگن نرگن اپنی دھار ہووے میلا، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ اوہ اچرج کھیل اپنی کھیلا، کل کلکی ویس وٹائیا۔ جاں تگاں وسے دھام نویدا، گرہ مندر اک سہائیا۔ جتھے نہ کوئی گرو نہ کوئی چیلہ، تت وجود نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ سچ دا حکم سنو ہر سوامی، ہر کرتا آپ درڑائیا۔ کھیلے کھیل انترجامی، گھٹ گھٹ انتر پھول پھولائیا۔ لیکھا جانے چار جگ دی صفتاں والی بانی، بان انیلا تیر چلائیا۔ ورونہارا اٹھسٹھ پانی، گنگا گوداوری جمنا سُرستی پڑدا دئے اٹھائیا۔ انتم لہنا مکائے چارے کھانی، اندج جیرج اُتبیج سیتج پھول پھولائیا۔ ویکھنہارا دھرت سرور پانی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ سچ کہے میں دستاں کھیل اپارا، ہر کرتا آپ درڑائیا۔ اکٹھے ہو گرو اوتارا، پیغمبر خوشی منائیا۔ چلو ویکھیے سچ وبارا، ووباری آپ درڑائیا۔ جس نوں کہندے چوویاں اوتارا، کل کلکی پھیرا پائیا۔ اوس نے رنگ رنگاؤنا نرگن دھار ہر بھگت دوارا، دوہرا اپنا کھیل کھلائیا۔ شبد اناد بول جیکارا، اگمی راگ دئے سنائیا۔ دُھر دا حکم دیوے سچی سرکارا، سچ کرنی کار کمائیا۔ پنجاں گرگھیاں دروازے اگے دینا پھرہ، دوآبے والے پنج پگڑی لال رنگ رنگائیا۔ پُٹھیاں پھڑیاں ہون کٹاراں، دھار اُپر نیچے بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلا آپ ملایا۔ پنج پگڑیاں دیوے منٹھی بچی دوندرا، دوآبے والیاں سیس بندھائیا۔ ویکھن آئے کروڑ تیتسیا

سُرپت اندر، برہما شو اکھ گھلایا۔ سب نے نیز کھولنی نندر، آسن غفلت نہ کوئے رکھایا۔ نسا من رہے نہ چندن، چنتا چکھا دینی جلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائی۔ وشنوں کہے میں ویکھی ہور کہانی، پر بھو سچ دتی درڑائی۔ جس دا بھو کھولے اگم بانی، بان انیلا تیر لگائی۔ گردرشن نو گلاس دوآبے والیاں دینا پانی، بھگت دوارے آگے ہتھ پھڑائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائی۔ وشنوں کہے سچ دی بنی دھار، سچ ملے وڈیائی۔ ایہہ کھیل سچی سرکار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائی۔ زرگن نور جوت اجیار، ہر کرتا کار کمائی۔ ویکھے کھیل سچی سرکار، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس نوں جھکدے گرو اتار، پیغمبر سجیاں سیس نوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سد اپنا رنگ وکھایا۔ وشنوں کہے چار گرکھاں چوڈاں منٹ کرنا چور، صدی چوڈھویں راہ تکایا۔ ساری سنگت ول ویکھنا کر کے غور، نیز اکھ نہ کوئے بدلائی۔ انتر من نہ پاوے شور، سرتی شبد سائی۔ اوہناں مستک تلک لگاوے بلوندر کور، کیسر رتی ونڈ ونڈائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دارنگ اک وکھایا۔ وشنوں کہے میں ویشا ویکھیا وشن برہما شو دھار، دھرنی دھرت دھول سہائی۔ دوآبے والیاں نو لے کے جانے ہار، قیمت بہت نہ کوئے وکھایا۔ گرگھ سنگھ دے گل وچ دینے ڈار، ساڈھے نو وقت سہائی۔ پھیر ویکھ کے چار چچھار، اپنا پاسا لینا بدلائی۔ سندیسہ سنا دھر دی دھار، ہر کرتا آپ جنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر دا حکم اک سنائی۔ وشنوں کہے میں ویکھیا کھیل پورب دکھن کچھم اترے، اتر دیاں جنائی۔ پرکھ اکالا بھگت بنائے پترے، پتا پوت گود سہائی۔ لیکھا لکھ کے دیوے تہاڈے نالوں آگے کدے نہ مکرے، وچھوڑا رہن کوئے نہ پائی۔ جنم مرن دے میٹے ڈکھڑے، آون جاون پندھ چکائی۔ تہاڈے لیکھے لا کے سکے ٹکڑے، وشنوں مان دتا مٹائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک درسائی۔ وشنوں کہے میں لہنا دساں دیش دوآبے، دو آبا دھار جنائی۔ جس دا لیکھا لکھ کے گیا نانک بابا، باورا سنسار سمجھ کوئے نہ پائی۔ کل کھیل کھلاؤنا پرکھ اکال جو سب دا دادا، پتا گو بند جگت درڑائی۔ جس نے پورا کرنا وعدہ، گر اتار پیغمبر نال اٹھائی۔ بھگت سہیلے کر علیحدہ، جگت علم توں کھہڑا دے چھڈائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ اک

رنگا گیا۔ وشنوں کہے مینوں یاد آگئی پرانی جھگی، جھونپڑی رہی گر لائیا۔ میں انتم ہو گئی بُدھی، اودھ گئی وہائیا۔ لتوں ہو گئی ڈڈی، بھج نہ سکاں رانیا۔ میری مورکھ ہو گئی بُدھی، کلجک جیواں دتی بدلانیا۔ پھیر رو پئی بُبھی بُبھی، ہو کے ہائے اُف سنائیا۔ میں دیکھی سدی ودی، کشنا شکلا کچھ ڈہانیا۔ چوتھے جگ ثابت رہی کوئی نہ گدی، دھرم دی دھار نہ کوئے جنانیا۔ کسے نوں سمجھ نہ آئی کیوں نانک چرائی مَجھی، پالی اپنا رُوپ وٹانیا۔ میری چار جگ دی آسا اندر دئی، ہائے باہر نہ کوئے کڈھانیا۔ میرے انتر اگنی لگی، سکے نہ کوئے بُجھانیا۔ ویکھو سر شٹی کردی بدی، بُدھ مت رہی نہ رانیا۔ چاروں گنٹ وکار دی ندی، کلجک وہن دتا وہانیا۔ محمد دی انتم نیڑے آئی سدی، صدمے ڈکھ سب نوں رہی جنانیا۔ دھرم نشانہ بنا بھگتاں ہور رہیا کوئی نہ گدی، ڈھر دا گائیڈ نظر کوئے نہ آنیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، ہر ساچی آس رکھانیا۔ وشنوں کہے پر بھ دے دے انت دلاسا، سر اپنا ہتھ لکانیا۔ ست تیرا ہووے بھرواسا، بھانڈا بھرم دینا بھٹانیا۔ سب دی پوری کرنی آسا، آساوند تیری سرانیا۔ ساچا بھو کھول خلاصہ، پڑدا انتر رہے نہ رانیا۔ اکو اشٹ بن اکو در لکا ماتھا، اکو نور جوت رُشانیا۔ اکو نام جنا گاتھا، دوسر اور نہ کوئے پڑھانیا۔ میں تیرا سیوک آد توں داسی داسا، انتم تیری سیو کمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتو تھانوں دُدھ دا دُدھ پیائے امرت جام پیائے اگنی ڈھر دا باٹا، مایا وچوں باہر کڈھائے دیوے اپنا ساتھا، سگلا سنگ دکھانیا۔

★ پہلی کنگ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

شبد گو بند کہا پر بھ ویکھی تیری سر شٹی، دین دنی کائنات پھول پھولانیا۔ پار برہم پت پر میثور پروردگار سانجھے یار ساچا رہیا کوئی نہ اشٹی، اشٹ دیو نظر کوئے نہ آنیا۔ مہربان محبوب ثابت رہی نہ کسے در شٹی، انتر نر نتر نراکار بھو نہ کوئے چکانیا۔ چار جگ ستجگ تریتا دوا پر کلجک جو گر اوتار پینمبراں دھار لیکھ رہی لکھدی، ڈھر شبد اگم اتھاہ بے پرواہ تیرا حکم سنائیا۔ انت دھار رہی نہ ساچے ہت دی، ہتکاری جوت نرنکاری نرگن نر ویر تیرے رنگ نہ

کوئے سمایا۔ ویکھ کھیل پاربرہم پت پر میثور اپنی نت دی، الکھ اگوچر اگم اتھاہ پڑدا آپ اٹھایا۔ پریت رہی نہ پریتیم ساچے سکھ دی، ست سرپ شاہو
 بھوپ بن رنگ روپ تیرے وچ نہ کوئے سمایا۔ پوجا رہی نہ پر تھی اکاش اک دی، اک اکلے تیرا نور نہ کوئے رُشانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگایا۔ شبد گرو کہے گوہند پُرکھ اکال میں ویکھی تیری کائنات، کلمہ حق نہ کوئے جنایا۔ سچ دوارے
 ملے کوئے نہ دات، دیاوان نظر کوئے نہ آیا۔ نو کھنڈ پر تھی اندھیری رات، ست دیپ ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ آتم پر ماتم گائے کوئے نہ گاتھ، گہر
 گہپیر تیرے وچ نہ کوئے سمایا۔ نرگن سرگن ویکھ حالات، حالت وگڑی جگت لوکایا۔ تیرا دیوے کوئے نہ ساتھ، سگلا سنگ نہ کوئے بنایا۔ کسے کم نہ
 آوے پوجا پاٹھ، بن تیری کرپا تیرا نور نہ کوئے چکایا۔ ویکھ کھیل الکھنا الاکھ، الکھ اگوچر پردہ آپ چکایا۔ میری انت کنت بھگونت سچ در ارداس،
 میننتی اک درڑایا۔ پورا کردے بھوکت واک، واقع اپنا حکم ورتایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در گھر ٹھانڈے
 منگ منگایا۔ پُرکھ اکال کہے سُن شبد دلارے میت، ست سچ دیاں درڑایا۔ آد جگادی دُھر دی ریت، جگ چوکڑی ویس وٹایا۔ جھگڑا میٹاں مندر مسیت،
 کایا کعبہ اک درسایا۔ جھگڑا رہے نہ اوچ نیچ، ذات پات نہ کوئے لڑایا۔ دُھر دا کلمہ دس حدیث، حضرتان توں پرے کراں پڑھایا۔ پندھ مکا کے بیس
 بیس، اکیسا اپنا رنگ رنگایا۔ ایکا چھتر جھلنا سیس، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ آتم پر ماتم ساچی دسنی پریت، پیا پریتم دینا ملایا۔ بھید کھولنا کایا نیچ، نو در ڈیرہ
 دینا ڈھاہیا۔ گرہ وکھا اک انڈیٹھ، گھر مندر دینا سہایا۔ دھرم دی دھار چاڑھ رنگ میٹھ، دُرمت میل دینی دھوایا۔ سب دی آسا منسا پوری کر اُمید،
 میل میلنا سچ سُبھایا۔ جس دی گر اوتار پیغمبر کر کے گئے تاکید، تقریر تحریر وچ لکھایا۔ جس دی آشا کرے قرآن مجید، صفتاں وچ صفت صلاحیا۔
 جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تَدھ بن دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن شبد گوہند مار اگمی جھاک، جھگڑا دین
 دنی مُکایا۔ لیکھا ویکھ پنچ تت خاکی، خالص اپنا رنگ رنگایا۔ امرت جام دے کے ساتی، ساکیات کرے رُشانیا۔ جھگڑا رہن نہیں دینا کاغذاتی، الف یے
 ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ ایکا نام دسنا صفاتی، ظاہر ظہور کر رُشانیا۔ نرگن دھار بن امدادی، مہر نظر اک اٹھایا۔ آتم پر ماتم سب دی ہووے شادی، شادیانے

پنج شبد دُهن شنوایا۔ توں میرا میں تیرا سب نے لینا ارادھی، رادھا کرشن سیس نوایا۔ سرت شبد سچ سادھی، سیتا رام سیس جھکایا۔ دُهر دا ڈھولا
 بودھ اگادھی، بدھی توں پرے کرے پڑھایا۔ کرے پرکاش تن سو سٹھ ہاڈی، ناڑ بہتر ہووے رُشنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا
 دیوے دُهر دا ور، دُهر سندیسہ اک سنایا۔ دُهر سندیسہ اک سناواں گا۔ بھيو اھیدا آپ کھلاواں گا۔ پردہ اوہلا شبد چکاواں گا۔ کلجگ انتم ویکھ دکھاواں
 گا۔ گر اوتار پیغمبر نال رلاواں گا۔ وشن برہما شو اٹھاواں گا۔ کروڑ تیتیا سرب ہلاواں گا۔ سُرپت راجا اند در ہلاواں گا۔ حکم سندیسہ اگلا اک جناواں گا۔
 سنجگ ساچا سوادھان کراواں گا۔ آتم دے کے برہم گیان، پردہ انتر انتر اٹھاواں گا۔ جا کے مات لوک ہو پردھان، پشت پناہ ہتھ کاکاواں گا۔ کلجگ
 کوڑی کریا میٹ اگیان، اندھ اندھیرا دور کراواں گا۔ ست دھرم جھلا نشان، ست دیپ رنگ رنگاواں گا۔ پڑدا کھول زمیں اسمان، زمیں زماں آپ ہو
 جاوانگا۔ سندیسہ جنا پناکان، نادی دُهن شبد شنوواں گا۔ امرت دے پین کھان، نچھر جھرنا اک جھراواں گا۔ اگم اگمٹرا بن امام، عملاں توں رہت کھیل
 درساواں گا۔ مذہب دارہن دینا نہیں کوئی غلام، شرع زنجیر آپ کٹاواں گا۔ زرگن دھار ہو مہربان، محبوب اپنی کل پرگٹاواں گا۔ گر اوتار پیغمبر جو
 دے کے آئے بیان، انتم آسا سب دی پور کراواں گا۔ صدی چودھویں ویکھ مار دھیان، بن اکھٹاں اکھ اٹھاواں گا۔ محمد ہون لگا خیران، خیرانی اگلی دور
 کراواں گا۔ کیوں شرع ہوئی شیطان، دُهر درگاہی پچھ پچھاواں گا۔ کیوں کوڑ ہویا اسلام، اسم اعظم اک جناواں گا۔ کیوں نور ہویا بدنام، بدی گھر گھر
 پھول پھولاواں گا۔ اگمی کلمہ دے کلام، کائنات آپ پڑھاواں گا۔ سب دا اکو ہونا امام، آمد وچ خوشامد سرب مٹاواں گا۔ اکو در سجدہ ہوئے سلام،
 سیس جگدیش اک دکھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُهر دا ور، دُهر پردہ آپ چکاواں گا۔ دُهر پردہ انتم چکیگا۔ پُرکھ اکالا
 اکو اٹھیگا۔ دین دیلا کلجگ تھھیگا۔ کوڑی کریا ہر ہر دے وچوں لٹیگا۔ نام ندھان نوجوان مرد مردان ہر گھٹ اندر آپے سٹیگا۔ ساچا نام دے کے دان،
 گرہ ساچے آپے جھکیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارے آپے تھھیگا۔ شبد گوہند کہا میرے سری بھگوان،
 بھگوان دیاں جنایا۔ اٹھ ویکھ لے وچ جہان، جہالت بھری لوکایا۔ ست رہیا نہ وچ انسان، پنج تت رہیا گر لایا۔ تن وجود ہویا حرام، خیرت وچ ڈھایا۔

تیرا نظر نہ آوے نام، کام پڑدا لیا پائیا۔ تیری بانی نالوں وڈھ شیطان، اپنا حکم رہیا ورتائیا۔ کیوں نہیں ہندا پر بھو سوادھان، اپنی لے انگڑائیا۔ اکھراں دا رہیا نہ کوئے گیان، چار جگ دے شاستر دین گواہیا۔ ثابت دے نہ کوئے ایمان، پیغمبر مگھ چھپائیا۔ اٹھ دیکھ نوجوان، جودھے اپنا پڑدا لاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے گوہند اوہ کنگ ویکھ کرم، سچ دیاں درڑائیا۔ ثابت رہیا نہ کوئے دھرم، دھرم دی دھار نہ کوئے جنائیا۔ سنگر دے گھر ہوئے کسے نہ جرم، جنم نہ کوئے جنائیا۔ جدھر تکے اودھر بھرم، بھرماں بھری لوکائیا۔ کوڑ حیا جگت میٹیا شرم، شرع دے دُہائیا۔ کوٹاں وچوں بھگت سہیلا ورا میری لگدا سرن، سرگت ہتھ کسے نہ آئیا۔ اوہ ویکھ شاستر سمترت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن سارے پڑھن، پُستک ہتھاں وچ اٹھائیا۔ ذرا نگاہ مار لے تیری میری منزل مول نہ چڑھن، نو دوارے پار نہ کوئے کرائیا۔ من ممتا وچ سڑن، ہوئے گنی تت جلن، کام کرودھ وچ لڑن، ساہک ست نہ کوئے کرائیا۔ جھگڑا ویکھ ورن برن، ذات پات دُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنا حکم ورتائیا۔ گوہند کہا پر بھو کی تیرا کنگ کہندا، کہہ کے رہیا سناٹیا۔ میں دھیان ماریا جدھر نوں سورہ لہندا، دشا اکھ اٹھائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کھندا، آگے ہو نہ کوئے بچائیا۔ اُمت اُنٹیاں ڈیرہ ڈھندا، ڈھنڈیا گوہند والا دے گواہیا۔ سچ دوار کوئے نہ بہندا، منزل تیری ملن کوئے نہ آئیا۔ اوہ ویکھ تیرے حکم دا وہن وہندا، آگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، بھو ابھیدا آپ گھلاٹیا۔ کنگ کہے گوہند میں کی کہنا، کہہ کی دیاں جنائیا۔ اگلے سمت سب کچھ ویکھنا نیناں، نین ہن نہ رہے لوکائیا۔ نبی رسولاں جھگڑا پینا، پون پانی دے گواہیا۔ پروردگار نے لیکھا لینا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ تخت نواسی تخت تے بہنا، زرگن اپنا نور کرے رُشائیا۔ اُس دا بھانا سب نوں پینا سہنا، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ سب نے نیتز نیر وھاؤنا نینا، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ کلج جیواں لیکھا پینا دینا، جنہاں کھادھا سور گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ کنگ کہے گوہند اپنی پھول کے ویکھ کتاب، جو بنا کتب خانے رکھائیا۔ جس دا لیکھا جانے کوئے نہ باب، حصہ سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ اُس دے وچ لہنا اک متر احباب، محبوب نورِ الاہیا۔ جس نے سب توں منگنا جواب،

جواب جلی لئے کرائیا۔ جس گراوتار پیغمبروں دتا خواب، مخاطب ہو کے دئے سمجھائیا۔ جس نوں سجدے کردے آداب، نمستے سیس جھکائیا۔ اُس نے سب دی اپنے ہتھ پکڑنی واگ، واہ واہ اپنا حکم ورتائیا۔ ایہہ لیکھ لکھاؤنا چھبھی پوہ تے پہلی ماگھ، کی کرے نورِ لاہیا۔ جس نے کلج کوڑی کریا میٹنا داغ، دُرمت میل کرے صفائیا۔ سنجگ نوری چند جگائے چراغ، چراگاہاں کرے رُشنائیا۔ کوڑی کریا میٹ کے آگ، اگنی تت بُجھائیا۔ گھر میل ملائے کنت سہاگ، باہر کھوجن کوئے نہ جائیا۔ سنجگ ست کر آداب، ادب اِکو دئے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اِک سنائیا۔ کنگ کہے گوہند میں کی دساں، خوشی وِچ جنائیا۔ پر بھو دا کھیل ویکھ کے ہساں، ہستی تک نورِ لاہیا۔ جیہڑا روپ بدلدا رہیا کچھ مجھساں، جل اسگاہاں وِچ سمائیا۔ پھیر لگا کے باہواں لتاں، پنج تت ڈگمگائیا۔ پھیر کر کے اپنی ہتا، تن وجود گیا چھپائیا۔ اوہلے ہو گیا دینِ دُنی دیاں اکھاں، نیز دس کوئے نہ پائیا۔ سو سوامی سب دا سکھا، سگلا سنگ نبھائیا۔ جس نے سنجگ تریتا دوا پر کلج چلایا رتھا، بن رتھوا ہی کار کمائیا۔ اوہ ویس بدلے پُرکھ سمرتھا، سوامی اگم اتھاپیا۔ جس نے سب نوں دینی نام دی وتھا، وست اموک اِک ورتائیا۔ سنجگ ساچی سچ دس کے کتھا، کتھنی دا جھگڑا دینا مٹائیا۔ اِکو مارگ دینا بیتھار تھ بیتھا، جدی اپنی کار کمائیا۔ جس کارن گوہند نے پٹھ اٹھایا بھتھا، چلیا تیر کمان سنگ رکھائیا۔ ناتا چھڈ کے تت اٹھا، نو دوار دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی نور جگے لٹ لٹا، نرگن جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ انت لیکھا مُکاؤنا پتھر اٹاں، سل پاہن پوجن کوئے نہ جائیا۔ اِکو مارگ دسنا سچا، ست سچ درسائیا۔ تن وجود کعبہ مکہ، مقبریاں دا جھگڑا دینا مکائیا۔ سچ سریر وجود دسنا مندر مٹھا، شودوالا اِک درڑائیا۔ ایہو گرو دوارا تھا، جس دی امر داس دئے گواہیا۔ اگے فرق رہے نہ رتا، رتن اموک ہیرے گرگھ لئے پرگٹائیا۔ جنہاں دے انتر دیوے نام دی ستا، ست ستوادی رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ کنگ کہے گوہند یاد کر بچھلا وقت، بے وقت دیاں درڑائیا۔ کی سندیسہ دتا جگت، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ گرگھاں توں بناؤنے بھگت، بھگون نال ملایا۔ آتم پر ماتم ناتا جوڑنا میری شرط، شرع دا لیکھا دینا چکائیا۔ میں عرش توں آواں اُتے فرش، فیصلہ حق سنائیا۔ غریب نمائیاں اُتے کر کے ترس، مہر نظر اِک اٹھائیا۔ جس کارن آئیوں پرت، پت پر میثور نال ملایا۔ بھاگ لگا دے اُپر

دھرت، دھرنی دھول دھول راہ تکایا۔ سب دی پوری کر دے شرط، شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیایا۔ پورب رہے کسے نہ قرض، مقروض دینا چکایا۔ اکو نام تے اکو طرز، اکو ڈھولا دینا سنا یا۔ تیرے ملن دی اکو غرض، دوجی آس نہ کوئے رکھایا۔ تیرا کھیل ہووے اسپرج، شاستر سمرت وید پُران سمجھ کچھ نہ پائیا۔ غریب نمائیاں کوجھیاں کملیاں ونڈ درد، دیناں انا تھاں ہو سہایا۔ تُوں جو دھا سوربیر مردانہ مرد، تھدہ بن دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تھانڈے منگ منگایا۔ کنگ کہے میرا کرم سنگر شبد دھار چنگا، ست سچ درڑایا۔ کچھ لیکھ لکھیا جس ویلے چھڈیا پُری اندا، اند جگت والا تجایا۔ سندیہ سُنیا پُرکھ اکال سندا، ویلا سندھیا دئے گواہیا۔ گوہند تیرا نام دھار گنگا، گوداوری جمناسرتی تیرا چرن چھوہ کے جھٹ لنگھایا۔ تیرا پریم پیار بندگی والا بندہ، بندھن رہے نہ رانیا۔ انت پُرکھ اکال لاؤنا انگا، انگیکار اک اھوایا۔ جس کارن تیتوں اکیاں دندیاں والا بخشیا کنگھا، دو اک دا جوڑ جڑایا۔ جس ویلے کلج انتم آیا کٹھھا، چاروں کٹھ اندھیرا چھایا۔ جگت جہان ہویا رنڈا، آتم سچ نہ کوئے سہایا۔ تیریاں سکھاں تیرے دوارے کرنا دنکا، جھگڑے وچ کُرایا۔ ثابت رہنا نہیں دال منڈا، پریم پریتی رنگ نہ کوئے رنگایا۔ گُرو دواریاں وچ کُرم ہونا گندہ، ناری نر اک دُوبے ول تکایا۔ تیرا بھے نہیں رہنا انتم کھنڈا، کھڑگ کم کسے نہ آیا۔ گوہند ہس کے کہا ایہہ وی کھیل پر بھو تیرے سنگا، تیری بے پرواہیا۔ اک منگ اگئی منگاں، دوئے جوڑ سپس نوا یا۔ بے تُوں اپنا ست بنایا اگے نوری بنائیں چندا، دو جہان کراں رُشنا یا۔ اپنے نال پائیں گنڈھا، نرگن سرگن سکے نہ کوئے کھلایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، وست امولک اک ورتایا۔ گوہند کہا میرے صاحب سوامی انتر، انتشکرن دیاں بدلایا۔ تیرا کھیل ویکھنا نرنتر، نرکار تیری وڈیایا۔ جس ویلے گوہند دھار نام چلیا منتر، منتو تیری جھولی پائیا۔ پھیر بناواں اپنی نویں بستر، رُوپ انُوپ پرگٹایا۔ ہتھ اٹھاؤنا کوئے نہ شستر، چلیہ تیر کمان کھڑگ نہ کوئے سہایا۔ تن پہناں کوئے نہ بستر، کلغی توڑا نہ کوئے چترایا۔ ویکھاں کھیل گنگن گنگنتر، برہمنڈ کھنڈ پڑدا لاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے جھولی ڈاہیا۔ گوہند کہا جس ویلے کل ہووے اندھیرا، کل کلکی ویس وٹایا۔ شبدی سنگر ماراں پھیرا، ویکھاں تیری خلق خدایا۔ تُوں گُروتے میں چیرا، پُرکھ اکال تیری بے پرواہیا۔

ناؤں گاؤنا تیرا میرا، مورا تورا بھیور ہے نہ رائیا۔ جھگڑا رہے نہ مندر دہرا، مسیت چرچ نہ کوئے وڈیائیا۔ اکو سسے اُپر لاؤنا ہوڑا، نرگن سرگن کار کمائیا۔
 ہا ہے پٹی جوڑ جوڑا، ہنگ برہم تیری وڈیائیا۔ آتم پر ماتم دوہاں دی پوری ہووے لوڑا، لوڑیندا سجن مل کے وجے ودھائیا۔ کلجگ انتم بھگت بھگوان دار ہے
 جوڑا، گر چیلے بیٹھن مکھ چھپائیا۔ ایہہ سماں وقت میرے ڈھیسے توں بعد تھوڑا، تھوڑا تھوڑا سمجھائیا۔ چاروں گنٹ پھیر کے گھوڑا، نیلے والے نیلے توں پرے
 دتا درسائیا۔ اُس ویلے پر بھو دیناں مذہباں نوں جواب دینا کورا، گر اوتار پیغمبراں دینا سنا ئیا۔ اگے تہاڈی رہے نہ لوڑا، کلجگ انتم ہوئے صفائیا۔ میں اکو
 سُت ڈلارا تیرا بانکا چھوہرا، شہنشاہ تیرا تھم سنا ئیا۔ جس دے اگے چلے کسے نہ زورا، جو رُو زر سیس جھکائیا۔ سب دی شبدی دھار آتم پکڑاں ڈورا، ڈورُو
 ڈنک تیرا نام وجائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ ملے سرنائیا۔ گو بند کہے پر بھو میرا اکو دعوا، دعوی نال جنائیا۔
 تیرے نال ترازو کرنا ساواں، سچ سچ تیری سرنائیا۔ کلجگ جیواں ہنس بناواں کاواں، کاگوں ہنس اڈائیا۔ لاڈ لڈاؤنا جوں پتراں ماواں، پتا پوت گود اٹھائیا۔
 گرگمھ چکنے اپنیاں باہواں، بھجباں لوواں سہائیا۔ نرگن دھار ہو کے آواں، شبدی روپ بدلایا۔ انتم سب دے نال لینیاں لاواں، آتم پر ماتم سنگ رکھائیا۔
 گرگمھ ویکھنے نال چاواں، چاؤ گھنیرا اک جنائیا۔ سدا رکھنیاں ٹھنڈیاں چھاواں، چھہبر اپنا نام لگائیا۔ بن بھجن بندگیوں پار کراواں، چوڑا سی وچ نہ کوئے
 بھوائیا۔ کلجگ ساگر پار کراواں، منجھدھار نہ کوئے رُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر کرتا اگم اتھاپیا۔ کنگ
 کہا گو بند کون وقت سہنجنا، سچ دے درسا۔ کی کھیل کرے درد دکھ بھے بھنجنا، پر بھ داتا بے پرواہ۔ جس ویلے کلجگ سماں لنگھنا، کون نور ہووے
 رُشنا۔ کون بنے ساچا سجننا، دُرمت میل دے دھوا۔ گو بند کہا کنگ ایکا شبد گرو نے گجنا، تتاں والا گرو رہے کوئے نہ۔ جتھے پُرکھ اکال دا جوتی دپیک
 جگنا، اوہ سمبل سہاوے تھاں۔ ساڈھے تن ہتھ نگارہ وچنا، ڈنکا اکو دیاں جنا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ داتا بے
 پرواہ۔ گو بند کہے کنگ اوہ ہونی رُت سہاؤنی، سوہنی ملے وڈیائیا۔ پُرکھ اکالے جوت جگاؤنی، نرمل نور نور رُشنا ئیا۔ گر اوتار پیغمبراں آس پور کراؤنی،
 پورن برہم جنائیا۔ کلجگ کوڑی کرایا آپ مٹاؤنی، میٹنہار ویکھ دکھائیا۔ صدی چوڑھویں لیکھے لاؤنی، محمد آسا دے ڈھائیا۔ صدی ویہویں کھیل کھلاؤنی، عیسیٰ

نیناں رہیا نکایا۔ موسیٰ دھار آپ جگاؤنی، مسلسل اپنی کار کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دامالک اک اکھوایا۔ سمت شہنشاہی پنج
 کہے جگ آیا کنگ مہینہ، مہا منت گرنٹھ سکے نہ کوئے سمجھایا۔ جس ویلے کھیل دیکھنا لوک تینا، ترے گن اتینا دے جنایا۔ کچھ جھگڑا ہونا رُوسا چینا، چار
 گنٹ گنٹ کر لایا۔ کلجگ ٹھانڈا کرے کوئے نہ سینہ، اگنی تت نہ کوئے بُجھایا۔ ہر کا نام ردے کوئے نہ چینا، چنتا چکھا دُور نہ کوئے کرایا۔ سر شئی در شئی
 ہوئے نمکینا، غم خوار نہ ملے دُھر دامہیا۔ رنگ چاڑھے نہ کوئے نوینا، نو نو چار پنڈھ مُکایا۔ سچ سندیسہ دتا گو بند جس ویلے ہتھ رکھیا اُپر زینہ، پاکھر پہلی
 وار نیلے اُتے لکایا۔ جگت جیو جہان دھرم دی دھار ہونا کمینہ، شاہ شاہکار رُوپ نہ کوئے دھرایا۔ کوٹاں وچوں گرگھ ملے نہ کوئے نکینہ، جس اُتے نگاہ
 گو بند لئے لکایا۔ اُس ویلے میرے صاحب آؤنا پرینا، پار برہم پت پر میثور اپنا پھیرا پانیا۔ جس پرگٹ ہونا اُتے زمینا، دھرنی دھرت دھول دھول
 کرے رُشانیا۔ جس دی اکو منزل تے اکو زینہ، اکو مندر دے دکھایا۔ جتھے جھگڑا نہیں نر مدینا، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک سنایا۔ سمت پنج کہے میں آیامات لوک جگ، جگت دیاں جنایا۔ بنا شبد گرو توں کسے نہیں بُجھانی
 اگ، اگنی تت نہ کوئے گوانیا۔ منزل ملنی نہیں اُپر شاہ رگ، شہنشاہ درس کوئے نہ پانیا۔ بنا مُرشد مُریداں کرنا جج، کایا کعبے ملے نہ نورِ الہیا۔ جس نے
 چار جگ دے اوتار لینے سد، پیغمبراں جوڑ جڑایا۔ سچ دسو تساں مل کے رہنا کہ اڈ، دکھو دکھرا در سہانیا۔ اوس ویلے سب نے کہنا پر بھو اپنا دھرم نشانہ
 گڈ، گائیڈ گوڈ گڈ اکو نظری آئی۔ ساڈی رہی نہ کوئی حد، دین مذہب گئے تجایا۔ توں وشو دھار وشو تیری جد، آدانت اک اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر فرمانا اک سنایا۔ کنگ کہے سمت پنج انت مار لے جھاک، مات لوک دھیان لگایا۔ سمت پنج کہا آہ ویکھ
 میرے کول گو بند والی پاتی، پترکا دیاں دکھایا۔ جس دا لیکھ لکھیا اُپر چھاتی، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ پر بھو جس ویلے کلجگ انتم بن کے
 آویں کملا پاتی، پت پر میثور رُوپ وٹایا۔ میں شبد گرو تیرا ہوواں ساتھی، سگلا سنگ بنایا۔ دوہاں نے اک دُوجے دی مننی آکھی، آخر اکو رنگ رنگایا۔
 جیہڑا پنتھ سجایا اک ست پنج چھ دی وسا کھی، انت میںوں ایہہ وی وسر جانیا۔ میری منزل چڑھے کوئے نہ گھاٹی، در تیرا نہ کوئے سہانیا۔ پھیر دوہاں نے

کھیل کرنا لوک ماتی، متا شد جوت پکائی۔ کلج کوڑی کریا میٹ اندھیری راتی، سنجگ سچ چند چکائی۔ سچ سنیسہرا دینا آکھی، ڈھر سندیسہ نام سنائی۔ جن
 بھگتو پُرکھ اکالا دین دیا آد جگاد سب دا ساتھی، سگلا سنگ بنائی۔ جس دا اک دوارا اک ہائی، ونج ونجارا اک ہو جائی۔ اکو نام بھنڈارا دیوے داتی،
 دیاوان آپ ورتائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، ڈھر دا پردہ آپ اٹھائی۔ پاتی کہے کی میرے وچ لکھیا، اکھر دین
 گواہیا۔ گو بند گو بند دتی سکھیا، گو بند گو بند جنائی۔ بنا گو بند توں گو بند کرے کسے نہ ہتیا، گو بند میل نہ کوئے ملائی۔ کلجگ انتم کھیل ابناشی اچتیا، پاربرہم
 پرہہ اپنی کار کمائی۔ صدی چو دھویں پینڈا جاندا مکیا، مکمل پیغمبر دھیان لگائی۔ لیکھا رہن نہیں دینا جگت لگیا، تھم ڈھر دا اک سنائی۔ اکو جودھا سور اٹھیا،
 شبد گرو بدھاری نظری آئی۔ جو پرہہ دے تھم اندر بٹھیا، جٹا جوٹاں کرے صفائی۔ لہنا مکائے عیسیٰ موسیا، محمد لیکھا جھولی پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھم ورتائی۔ سچ تھم سنو پرہہ سوامی، ہر کرتا آپ جنائی۔ پُرکھ اکالا انتر جامی، پردہ رہیا چکائی۔ سنجگ دی سچی بانی، بان انیالا
 تیر لگائی۔ جھگڑا مکنا چارے کھانی، اندج جیرج اُتبیج سیتج لیکھا رہے نہ رائی۔ امرت دینا ٹھنڈا پانی، نچھر جھرنا اک جھرائی۔ سنگر شبد کہے جن بھگتو ویکھنا
 کھیل مہانی، ہر کرتا آپ درڑائی۔ منزل رہے نہ کسے رُو حانی، رُو ح بُت دین دُہائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا گھر وسائی۔ کنگ
 کہے جن بھگتو دستاں اک وچار، وچر کے دیاں سنائی۔ کھیل کرے ہر داتار، دیاوان وڈیائی۔ سب نے رہنا ہوشیار، من ممتا موہ گوائی۔ کرنا اک پیار،
 ایکناک سچی سرنائی۔ شبد گرو سکدار، جگ جگ تھم منائی۔ صدی چو دھویں کرے خبردار، بے خبراں آپ اٹھائی۔ پُرکھ اکال دا لگنا اک دربار، درباری
 سوہنے سوہا پائی۔ اوہناں دے گل وچ تن تن پاؤنے ہار، تنناں رنگاں رنگ رنگائی۔ لال رنگ لگا ہووے بندی رُوپ دستار، مستک ساہمنے سوہا پائی۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ اک رنگائی۔ کنگ کہے درباری پنچے کسے آئیو وچ نہ دبے، ددبا نظر کوئے نہ آئی۔
 بھگت سہیلے بن کے سبے، سہا اپنی لینی بنائی۔ اکو نور جوت جگے، جاگرت جوت ہووے رُشنائی۔ ساریاں رہنا اک دُوبے دے سچے کھبے، اگے قدم نہ
 کوئے لکائی۔ نام ڈوری وچ رہنا بدھے، پیا پریم دھیان رکھائی۔ ویکھیو چھٹی پوہ دی رین بھگتاں ملدے مزے، مذاق ہووے جگت لوکائی۔ ایہہ لیکھا دستا

تھوڑا جہا ابّے، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر سچ دا حکم اک ورتائیا۔ حکم کہے میں حکم اگما، من مت بدھ نہ کوئے پترائیا۔ کسے جننی گکھ وچوں نہ جئا، تن وجود نہ کوئے رکھائیا۔ نہ کوئے لالچ نہ کوئے طمع، تمنا وچ نہ کوئے ڈھائیا۔ نہ کوئے ہرکھ سوگ غما، چنتا چکھانہ کوئے جلائیآ۔ میں تکدا کون ویلا میرے پُرکھ اکال دا آوے سماں، سماپت ہووے کوڑ لوکائیا۔ جھگڑا میٹے کایا چئا، چم درشی ڈیرہ ڈھائیا۔ اکو نام پون سواس جنائے دمہ، دامنگیر آپ اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر پردہ آپ اٹھائیا۔ پردہ کہے میں جانا اٹھ، لوک مات رہن نہ پائیا۔ صاحب سنگر جاناٹھ، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ جس نے دسنی آتم پر ماتم اکو تک، توں میرا میں تیرا سچ پڑھائیا۔ انتم بدل کے اپنا رُخ، رستہ اور رہیا جنائیا۔ پُرکھ اکالا جیسا کسے نہ گکھ، جننی گود نہ کوئے ٹکائیا۔ اٹا گربھ نہ ہویا رُخ، دس دس ماس نہ اگن تپائیا۔ پنچ بھوت نہ بنیا منگھ، ہتھ پیر نہ کوئے وڈیائیا۔ پتا گود نہ بیٹھاپت، تن وجود نہ کوئے رکھائیا۔ اپنی آپ سہائی رت، رتڑی آپ مہکائیا۔ کر پرکاش ابناشی اچت، چاروں کٹ کرے رُشنائیا۔ کوڑی کریا میٹ کے ڈکھ، دردیاں ہوئے سہائیا۔ جن بھگتاں اجل کر کے ککھ، دُرمت میل دھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ سمت پنچ کہے میں پچھا دتا چھڈ، اگے دیاں جنائیا۔ جن بھگتو دھرم دی دھار کوڑی کریا نالوں ہو جاؤ اڈ، وکھرا گھر سہائیا۔ جتھے دین مذہب دی نہیں کوئی حد، اوہ دوارا اکو سوبھا پائیا۔ اک دُجے نوں لو سد، صدقے واری گھولی گھول گھمائیا۔ خوشیاں وچ گاؤ سد، توں میرا میں تیرا اکو ڈھر داراگ الائیا۔ نام خُماری پیو مد، مدھر دُھن سُنو چائیں چائیا۔ چھبھی پوہ نوں ہر سنگت آوناج، سجن ویکھنا ڈھر درگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ سمت شہنشاہی پنچ کہے پنجاں گرگھاں کول ہووے پنچم دھار، پر پنچ نظر کوئے نہ آئیآ۔ اوہناں دی چھاتی تے لکھیا ہووے سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری ویکھن تھاؤں تھائیا۔ اوہ چلن وچ اک قطار، اگے پچھے قدم نہ کوئے اٹھائیا۔ کھتا ہتھ رکھیا ہووے اُپر دستار، نو گیاراں قدم چل کے پھیر بیٹھاں لین کرائیا۔ گکھوں کہن ستھر ویکھیا یار، یارڑا گیا ہنڈھائیا۔ ایہہ کھیل سچی سرکار، ہر کرتا آپ وکھائیا۔ لہنا چکنا بھگت دوار، بھگن اپنا پڑدا لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار

کمائیا۔ چھٹی پوہ کہے میں دینی شاباش، دُھر دا محکم سنائیا۔ پنجاں گرکھاں اندر رکھی ہووے آس، پر بھ ملنا دُھر درگاہیا۔ اوہناں دی اکو ہووے ذات،
 دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ ہتھ وچ پھڑی ہووے قلم دوات، کاغذ کورے نال سہائیا۔ ایہدا لیکھا دسنا چھٹی پوہ دی رات، رین بھنڑی دئے گواہیا۔ کیوں
 پُرکھ اکال پرگٹ ہویا لوک مات، دھرنی دھرت دھول ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا محکم اک
 سنائیا۔ سمت کہے مینٹوں آیا یاد پچھلا ویلا، وقت نال جنائیا۔ زرگن دھار کی کھیل کھیلا، کلجگ انتم لئے انگڑائیا۔ کی لہنا ہونا گرو گرو چیلہ، چیلہ گرو دھار دینی
 سمجھائیا۔ صدی چو دھویں انتم ویکھنا میلا، ویکھنہار نورِ الہیا۔ متر دے نہ کوئے سجن سہیلا، سنگی سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ پنجاں گرکھاں گل وچ پائیاں
 ہون ہمیلاں، گھنگرو پھڑ کے دین چھنکائیا۔ کھوں کہن کلجگ انتم جانا دھرم رائے دی جیلا، بنا شبد گروتوں ہوئے نہ کوئے سہائیا۔ ایہہ سنسار کوڑی کریا دا
 بیلا، جنگل جوہ نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا محکم اک سنائیا۔ محکم کہے پر بھ محکم اپارا، اپر پیر رہیا
 جنائیا۔ جس نے کھیل کرنا وچ سنسارا، سنسا اور رہے نہ رائیا۔ زرگن دھار لئے اوتارا، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ کھیلے کھیل اگم اپارا، الکھ اگوچر دُھر درگاہیا۔
 جو گو بند دے کے گیا اشارہ، اگئی رمز نال جنائیا۔ ماجھے وچوں ائی گر سکھ جنہاں سچے کھے بٹھیاں ہون دستاراں، دست لال رنگ رنگائیا۔ اوہ مارن دُھر
 دانعرہ، اچی کوک کوک سنائیا۔ ایہو نور اگئی چوویاں اوتارا، امام امانا سو بھ پائیا۔ جس نوں اوتار پیغمبر گر کر دے نمسکارا، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ اوہ
 کھیل کرے نیارا، نراکار اپنا پڑدا لاہیا۔ جس داروپ بدلایا دوبارہ، سرگن زرگن اپنا کھیل دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دا لیکھا دئے درڑائیا۔ سمت پنج کہے میں سچ درڑاواں گا۔ جن بھگتو درڑھ وشواس، آپ کراواں گا۔ ذرا ویکھو اپر پر تھی آکاش، اکل کل
 دھاری نال رلاواں گا۔ تسیں اوس دے اوہ تہاڈا رہے داس، داسی داس روپ جاناواں گا۔ آتما پر ماتما وسنا اک دوجے دے پاس، پاسا دوس رین نہ
 کدے پرتاواں گا۔ جن بھگتو تہانوں پر بھ دی کرنی نہ پئے تلاش، جنگلاں جوہاں وچوں باہر کڈھاواں گا۔ جو مالک تہاڈا خاص، خالص تہاڈے گھر
 دکھاواں گا۔ جس نوں جھکدے پر تھی آکاش، گگن گلنتر لیکھ مکاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تہاڈے لیکھے لاوے سواس سواس،

ساہ ساہ ساچا رنگ رنگاواں گا۔ چھبھی پوہ کہے کنگ توں دسی نہیں کہانی، کیوں بیٹھا کھ چھپایا۔ کی پر بھونے نوں دسی بانی، جیہڑی چار جگ نہ کسے
 لکھایا۔ سمجھنی نہیں وچوں کسے چار کھانی، عقل بدھی چلے نہ کوئے پترایا۔ جن بھگتو اکو وار تہانوں امرت آتم دینا پانی، سنجھر جھرننا دینا جھرایا۔ آتما
 پر ماتما بنا کے ہانی، سرتی شبد نال جڑایا۔ تہاڈا جھگڑا رہن نہیں دینا جسمانی، جسم ضمیر دینا بدلایا۔ منزل دس اک آسانی، اصل وصل دینا کرایا۔ گر کھو
 گرو پچھے گر سکھ نوں دینی نہ پئے قربانی، سنگر شبد سدا سدا سر اپنا ہتھ لکایا۔ جد دیوے تے گر کھیاں نوں پریم دی نشانی، نشانہ دھرم دادے جھلایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمایا۔ چھبھی پوہ کہے کنگ کیوں آلس نندر اوچ سویا، ستیا لے انگڑایا۔
 پُرکھ اکال آد انت نواں نروآ، نر نرائن اکو روپ سمایا۔ جس دا یج کسے نہ بویا، جس والی کوئے نہ مایا۔ اپنے ورگا اوہ آپے ہویا، دو جارو پ نہ کوئے
 درسایا۔ جس نے کھیل کرنا پرے تریلو آ، تریلو کی ناتھ جھک جھک لاگن پانیا۔ جگت جہان انتر دھیان جانا موہیا، محبت اپنے نال رکھایا۔ دو جاد سے اور
 نہ کوئی، دویتی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ ایک شبد دھاگے جیو جہان جانا پروئی، پروہتاں دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوایا۔ چھبھی پوہ کہے کنگ کی کرم کانڈ دا بھگڑا، جگ جگ گرن تھاں دتا سنا یا۔ کچھ بھیت دس اگلا، کی پر بھ جو کھیل
 کھلایا۔ ویکھیں بنیں نہ پڑا بغلا، باہروں روپ دکھایا۔ پھریں نہ جوہاں جنگلاں، ٹلے پر بت کھوج کھوجایا۔ بجھ نہ جائیں شرع والے سنگلا، ناتا جانا تڑایا۔
 کیوں نانک نیٹی دس کے گیا ہو کے کنگلا، غریب نمانا اپنا ویس وٹایا۔ جگت جہان رہے نہ اندھلا، نیز لوچن نین اکھ کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ نر نریشا اکو اک سنا یا۔ کنگ کہے میں ویکھیا دین دنی دا کتا، چاروں گنٹ دھیان لگایا۔ ساچا نظر نہ آیا ہتا،
 ہتکاری روپ نہ کوئے درسایا۔ مان ہنکار وچ ویکھیا وڈا نکا، ہوئے گڑھ نہ کوئے تڑایا۔ امرت رس نہ ملیا مٹھا، وکھ کوڑ بھری لوکایا۔ ساچا در کسے نہ
 ڈٹھا، دھرم دوار رہے گر لایا۔ پُرکھ اکال نوں چھڈ کے سر شئی مندھی پتھر اٹاں، پانہاں سپس نوایا۔ انت سب دا کاغذ کورا تے لیکھا چٹا، پر بھ دے
 لیکھے وچ کوئے نہ آیا۔ صدی چودھویں انت اخیر بے نظیر سب دا کڈھنا سٹا، سٹے بازی دا لہنا سب دی جھولی پانیا۔ کیوں چھبھی پوہ نوں گر اوتار پنےبراں

دے جرم کرم دالے کے آؤنا چٹھا، دین مذہب دا لیکھا دینا جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ پڑدا اوہلا دے اٹھایا۔ چھٹی پوہ کہے کنگ کچھ دس دے ہور، اگے تو اگے دھیان لگایا۔ کنگ کہے میں کی دساں جدھر نکاں سارے دس چور، ٹھگی پر بھ دے نال کمایا۔ رسنا نام جپدے انتر کھور، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار وچ ہلکایا۔ سرتی شبد سکے نہ کوئے جوڑ، آتم پر ماتم رنگ نہ کوئے رنگایا۔ من واسنا کام کلپنا استری پُرش کی جگت والی لوڑ، لوڑیندا ساجن ہتھ کسے نہ آیا۔ کنگ کہے صدی چوڑھویں دے منشاں نالوں چنگے ڈھور، جو کھاپی کے پر بھ دا شکر منایا۔ چھٹی پوہ کہا دس ہور، ہور دے سمجھایا۔ کنگ کہے جن بھگتاں پر بھو جانا بہر، بہر گلے لگایا۔ اکو منزل اکو دوارا اکو نام لگا کے پوڑ، پار برہم پر بھ اپنا گھر دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لے ملایا۔ پوہ کہے سمت شہنشاہی پنج پنج، پنجم دے سمجھایا۔ سر شٹی دیکھنی کایا کچھ، کچن گڑھ پھول پھولایا۔ کی دھرم دا دیکھنا منج، کی کوڑی کریا سنگھاسن رہی جمایا۔ جاں تکیا ست دی دھار رہی کوئی نہ انش، بنس سر بنس نہ کوئے وڈیایا۔ کجگ کوڑ گڑیارا جس من ہنکاری کیتا کنس، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ور داتا اک اکھوایا۔ کنگ کہے اوہ کجگ آگیا نٹھا، اپنا پنڈھ مکایا۔ سب نوں کر دا ٹھٹھا، ٹھٹھا رہیا دکھایا۔ بھوایں کوئی اوتار پیغمبر گر پر بھ دا بن کے آیا پٹھا، اپنا بل دھرائیا۔ میں سب دا لیکھا مکاؤنا اکٹھا، اکٹھیاں دیاں جنایا۔ جا کے دیکھو دین مذہباں وچ پایا رٹا، جھگڑا سکے نہ کوئے چکایا۔ دھوڑی خاک چھار اڈدی گھٹا، اندھ اندھیر سکے نہ کوئے مٹایا۔ اوہ محمد ویکھ لے تیری صدی چوڑھویں دا پورا ہون والا پٹا، پٹنے والا دے گواہیا۔ تہاڈے ساریاں دے بدلے اکو شبد گرو دا وٹا، تتاں دا لیکھا دینا مکایا۔ تہاڈی قیمت پے گئی ہٹاں وچ ٹکا، ٹکیاں اتے تہاڈا نام وک کے تہاڈا روپ گیا بدلایا۔ ذرا دیکھو وڑ کے وچ ت اتھاں، نو دوارے کھوج کھوجایا۔ سب دا چیتھر پُرانا پھٹا، انتر رنگ نہ کوئے رنگایا۔ نہ کوئی سکھیا رہی نہ کوئی دھرم دھار دی متا، من مت چارے کنت ہوئی ہلکایا۔ نہ کوئی دھیرج رہی نہ کوئی جتا، ست سنتو کھ نہ کوئے دکھایا۔ گر اوتار پیغمبر و اپنی دُنیا دیکھو رتا، رتن امولک ہیرا نظر کوئے نہ آیا۔ کدھر گئے تہاڈے راگ چھٹی چھتا، شہنشاہ میل نہ کوئے ملایا۔ کدھر گئے سپارے تیس بتیس بتا، بتی دند صفت صلاحیا۔ کدھر گئے دھیائے دس اٹھا،

اٹھ دس نال وڈیاں۔ کدھر گئے سلوک چار لکھ ستاراں ہزار اٹھاراں پُران کیتیاں اکتھا، اکتھیاں داروپ نظر کوئے نہ آئیا۔ کیوں کدھر گیا تہاڈا مارگ دکھا، دکھری دکھری کار کمائیا۔ انتم ویکھو سارے اپنیاں اکھاں، بن اکھاں نین اٹھائیا۔ باہروں تہانوں سارے ٹیکدے متھا، جھک جھک لاگن پانیا۔ کیوں تہاڈا نور ظہور کسے اندر نہیں وسا، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ ماجھے والیو چھبی پوہ نوں اگی ہتھ دالے کے آونار سٹا، رستہ سب دا صاف دے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مارگ اک جنائیا۔ کنگ کہے چھبی پوہ اوہ بل باون دی ویکھ دھار، ریشیاں نال جنائیا۔ کراں خبردار، سندیسہ دیواں دھردر گاہیا۔ کی کرشن کیتا وچار، کاہن ارجن گیا درڑائیا۔ گروکشیتر کھول کوڑا، پڑا دتا اٹھائیا۔ اونی اگی دے ادھار، بیس وچوں گیا چھپائیا۔ سرگن توں زیرو صفر روپ سنسار، کرتار صفرے وچ سمائیا۔ جس کھیل کرنا اپار، اپر مپر اپنا ویس وٹائیا۔ کل کلکی لئے اوتار، زرگن نور کرے رُشائیا۔ گوہند شبد ہووے سکدار، دھر فرمانا حکم جنائیا۔ پورپ لیکھ لئے ادھار، پچھلا کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ کنگ کہے کرشن ہلائی اپنی انگل، چکر سدرشن نال گھمائیا۔ پھیر اپنا انگوٹھا لگا پٹن، چوس چوس دتا دکھائیا۔ پھیر جامے نوں پا کے گنجھل، وٹ دتا چڑھائیا۔ پھیر مستی وچ لگا اونگھن، نین بند کرائیا۔ پھیر ہنجنھو لگا پونجھن، نیناں نیر کر صفائیا۔ پھیر بن کے مدھسودن، سر اپنا دتا ہلائی۔ پھیر بھيو کھول کے گو جھن، ارجن دتا اٹھائیا۔ اوہ ویکھ گوہند دے بچے لگے جھوجن، کلجگ انتم دے دھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ کنگ کہے میں ویکھے رشی تیراں سو ستاسی، بل باون دھیان لگائیا۔ جنہاں دا لیکھا پُرکھ ابناشی، کلجگ انتم میل ملائیا۔ اوہ بن کے داس داسی، سیوک سیوا سچ کمائیا۔ اودھروں کرشن نے اپنے کن تے ماریا اپنا ہاتھی، سچ نال ہلائی۔ کُنڈل ہلیاتے بچن دسیا ساچی، سچ دتا درڑائیا۔ کرشن اوہ ویکھ جس ویلے رام بنیا بنواسی، تریتا دے گواہیا۔ اوس کُنڈل ول ماری جھاک، جو پچھلا پورب سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھيو گھلائی۔ کُنڈل کہا کرشن میتوں ہتھ لایا، لا کے دتا ہٹائیا۔ میں ویکھی ترے گن مایا، متتا رہی دکھائیا۔ میں ویکھیا اُس دا چھایا، چاروں کُنٹ نظری آئیا۔ میں ہنجنھو آں نیر وہایا، رو کے دتا دکھائیا۔ پر بھو ایہہ کی کھیل رچایا، تیری بے پرواہیا۔ کرشن نے

ہس کے گھوں الایا، سبجے دتا درڑا گیا۔ ویکھ گرو کشیترو وچ تیرا پڑا پایا، پڑا اسکے نہ کوئے اٹھایا۔ کورو پانڈو یدھ کرایا، یدھشتر دُریودھن دئے گواہیا۔ یاد رکھیں جس ویلے کلجگ اتم آیا، کاہن دا کاہن پھیرا پایا۔ پورب ریشیاں لیکھ چکایا، کُنڈل باون والا منگ منگایا۔ کرشن کہا اگلا کھیل بے پرواہیا، بے پرواہی وچ سما گیا۔ دوجا کُنڈل اوہدے نال دیاں رلایا، پورب جوڑی جوڑ جڑا گیا۔ اوس ویلے ارجن دے ساتھی یدھشتر دے منن والے آکھی پھیر جنم لین پایا، دھرنی ایسے سوہا پایا۔ اوسے کارن ہر سنگت ارد گرد ڈیرہ لایا، دُور نیڑا ونڈ نہ کوئے ونڈا گیا۔ کُنڈل دے نال کُنڈل لینا ملایا، وڈھ گھٹ نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دا اپنا حکم ورتا گیا۔ سچ دا حکم ورتے ضرور، ضرورت سب دی ویکھ وکھایا۔ اکو مالک اکو شبد گرو حضور، حضورئے گرو اتار پیغمبر نظری آیا۔ جو سرب کلا بھرپور، بھرپور رہیا سرب ٹھایا۔ جس دا آد جگاد دستور، جگ چوکڑی نیتی چلی آیا۔ ناتا توڑنا کوڑو کوڑ، سچ سچ دئے پرگٹایا۔ جن بھگتو چھبی پوہ نوں ساری سنگت نے لاوئی اک واری مستک دھوڑ، دھوڑی ٹلے خاک سب نوں دئے رمایا۔ در آیا کوئی گرگھ رہے نہ مورکھ موڑھ، چتر سنگھڑ سبجے دئے بنایا۔ اکو وار بخش کے انتر آتم دانور، اندھ اندھیرا دینا مٹایا۔ جنم جنم دا کرم کرم دا بخش کے قصور، کرم کانڈ دا لیکھا دینا ڈھاہیا۔ کیوں آد توں لے کے انت تک جگ چوکڑی شبد گرو سرب کلا بھرپور، دوجے در منگن کدے نہ جانا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی بیننتی کر منظور، منظوری وچ سب دی منزل دئے وکھایا۔

☆ ۲ کنگ شہنشاہی سمت ۵ سلکھن سنگھ دے گرہ پنڈ رکننا موگلا ضلع فروز پُر ☆

شبدی گوہند ویکھ مہینہ کنگ، کارتک دھیان لگایا۔ پنچم وقت سہیلا آیا جگت، جاگرت جوت جوت رُشٹایا۔ سنت سہیلے ویکھ بھگت، بھگوان بھيو کھلایا۔ پچھلا لہنا پوری کر شرط، شرع زنجیر کٹایا۔ پھری دہائی اُتے فرش، دھرنی دھرت دھول گُرا لایا۔ توں مالک والی عرش، عالیشان تیری سرنا گیا۔

صدی چودھویں کر ترس، رحمت آپ کمائی۔ اٹھ دیکھ شہنشاہی برس، سمت پنچم گیا آیا۔ زرگن دھار تیرا کھیل اُپر دھرت، دھول دے وڈیا یا۔ شرع
 چھری رہے نہ کرد، کلمہ روپ نہ کوئے قصائی۔ کوڑی کریا میٹ اندھیرا گرد، اندھ اگیان گوائی۔ غریب نما نیاں ونڈ درد، دکھیاں ہو سہائی۔ سچ بینتی
 عرض، آرزو دتی جنائی۔ جگ چوڑی دیکھ فرد، پورب پڑا آپ اٹھائی۔ جودھے سورپہ مردانے مرد، مد تیری منگ منگائی۔ اپنا کھیل دس اسپرج،
 اچرج اپنی کار کمائی۔ سب دی پوری ہووے غرض، نسا رہے نہ رانی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، مہر نظر آپ اٹھائی۔
 گو بند شبد کہے کنگ دس دے بھید، بھو رہے نہ رانی۔ کی لیکھا چارے وید، و دیا توں باہر برہم پڑھائی۔ کی کھیل اچھل اچھید، دل چھل کار کمائی۔ پڑا
 لاہ دے اینکار ایک، اک اکلّا بھو رہے نہ رانی۔ جس دی سب نے رکھنی ٹیک، ٹکے دھوڑی خاک رمانی۔ بدھ کرے بیک، دُرمت میل دھوایا۔ ہر
 گھٹ لئے دیکھ، لکھ چوڑا سی کھوج کھوجائی۔ جوتی جاتا دھار کے بھیکھ، بھیکھا دھاری روپ دکھائی۔ جس دا مچھ داہری نہ کوئے کیس، موئڈ منڈائے نہ ونڈ
 ونڈائی۔ ناتا جوڑے نال دس دسمیش، دہ دشا کر رُشائی۔ شبد سندیسہ دے و شیش، و شیاں توں باہر سمجھائی۔ اوس دے آگے ہونا پیش، جو پیشتر گیا جنائی۔
 جس جھگڑا چکا ونا وشن برہما شو ہمیش، مھائس لیکھا رہے نہ رانی۔ دو جہان دیکھنا دیس پردیس، برہمنڈ کھنڈ اپنی کل ورتائی۔ مالک بن کے اک نریش، نر
 نرائن محم جنائی۔ جس نوں جھکدے اوتار پیغمبر انیک، انگنت سیس نوایا۔ سو بھگتاں کرے ہیئت، ہتکاری ہو کے دیکھ دکھائی۔ اندر وڑ کے دتے بھیت،
 مندر کُندا دے گھلایا۔ سگلا سنگ بنائے ہمیش، ہم ساجن نظری آیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، ہر کرتا دیا کمائی۔
 سنگر شبد وقت سہیلا سہنجنا دیکھ مات، کنگ راہ تکائی۔ چار جگ دی پچھلی یاد کر بات، باطن پڑا اک گھلایا۔ رام و ششٹ گئے آکھ، دھر سندیسہ آگم
 اتھاپیا۔ کرشن کاہن دسیا تریلوکی ناتھ، ناتھ انا تھاں ہوئے سہائی۔ موسیٰ کہا پرگٹ ہوئے ساکھیاں، جلوہ گر نورِ اِلاہیا۔ عیسیٰ کہے میں اوسے دی ذات،
 جو صدی یسویں پھیرا پایا۔ محمد کہے میں اوسے دا منگاں ساتھ، جو صدی چودھویں انت کرائی۔ نانک سرگن زرگن دھار گیا آکھ، نہہکنک کل اپنا پھیرا
 پایا۔ گو بند پنن سنایا ساچ، ست سچ درڑائی۔ جس ویلے مالوے دیس کٹی رات، بھومی بھومکا سو بھاپائی۔ شبد اگئی جنائی بات، پردہ آپ چُکائی۔ ڈلا دیکھیا

ساتھ، گرگھ سنگ نبھائیا۔ لیکھا لکھیا بن قلم دوات، کاغذ شاہی نہ کوئے چترائیا۔ میں کھیل دیکھنا ساکھیات، ستمگھ ہو کے نظری آئیا۔ جھگڑا رہن نہیں دینا دین مذہب ذات پات، پت پر میشور آپ سمجھائیا۔ شبد اگئی گیا آکھ، آخر دتا درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر داور، دھر پردہ آپ چکائیا۔ گو بند شبد سندیسہ دتا ست، ست ست درڑائیا۔ کلجک اتم کھیل پڑکھ سمرتھ، پاربرہم پر بھ اپنی کار کمائیا۔ دھرم دی دھار چلائے رتھ، رتھ رتھوا ہی اکو نظری آئیا۔ وست اگئی اکو دے کے ورتھ، خالی جھولی سرب بھرائیا۔ دھر حقیقت دس دے حق، پردہ دئے اٹھائیا۔ گو بند سچی بانہہ الاری مٹھی میٹی ہتھ، انگلی سچی لئی دبا ئیا۔ جس ویلے آتم پر ماتم ہو یا جس، پر بھ صفتی صفت صلاحیا۔ بھگتاں انتر جاوے وس، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ کھیل کرے ہس ہس، ہستی اپنی لئے پرگٹائیا۔ اوس ویلے شبدی دھار میں وی آواں نس، جوتی جاتے نہ ہوئے جدائیا۔ ساچا امرت دیواں رس، نچھر آپ جھرائیا۔ نچ نیتز کھول کے اکھ، پر تھ گوسائیں دیاں ملائیا۔ سنت سہیلارہے کوئے نہ دکھ، گرگھ گرگر جوڑ جڑائیا۔ پھیر دھرتی تے ہتھ ماریا جھٹ، زور نال کھڑکائیا۔ میرے بھگت سہیلے جانے وس، شبدی دھار ملے وڈیائیا۔ پھر کنگن لاه کے دتا رکھ، ڈھائی انچ مٹی ہیٹھ دبا ئیا۔ پھیر بول جیکار اکھ، اکھ دتا سمجھائیا۔ جس ویلے آواں وت، وطن اپنے سو بھاپائیا۔ گرگھاں رکھاں پت، پت پر میشور نال ملائیا۔ دھیرج دینا ست، سبجگ راہ جنائیا۔ سمت شہنشاہی ہووے پنچ، پنچ ملے وڈیائیا۔ ہرکھ سوگ رہے نہ رنج، چنتا چکھانہ کوئے جلا ئیا۔ چھبھی پوہ مالوے والیاں دھرم دی دھار چڑھنا پنچ، ڈلارے لاڑے سوہنے سو بھاپائیا۔ نیتز نیر کسے نہ دھاونا پنچ، ہنچھو دھار نہ کوئے دھائیا۔ گو بند دا کنگن گرگھ لیاون پنچ، سوا دھار ونڈ ونڈائیا۔ اُپر لیکھ ہووے منچ، بھائی منچ سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد ساچا دیوے سنگ، سکلا سنگی بہرے رنگی نرگن نرویر نراکار نرنکار اپنی کار کمائیا۔

☆ ۳ کنگ شہنشاہی سمت ۵ گرچرن کور دے گرہ فروزپر شہر ☆

گوبند شہد کہا کلج کیوں پائے اپنے جھیڑے، جھگڑا دین دنی رکھائیا۔ آتم پر ماتم آئے کوئی نہ نیڑے، پاربرہم برہم میل نہ کوئے ملائیا۔ ست دھرم دے چڑھے کوئی نہ بیڑے، منزل حق نہ کوئے پچائیا۔ تن وجود مائی خاک پنج تت اچڑے کھیڑے، ست سروپ شاہو بھوپ رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن دین مذہباں دتے گیڑے، ذات پات دے ڈھائیا۔ میت رہے نہ گرو گر چیرے، مرید مرشد نہ کوئے وڈائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ مانو ذاتی پھرے اندھیرے، زرگن نور چند نہ کوئے چکائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلج گر اوتار پیغمبر ہوئے بتھیرے، زرگن سرگن روپ وٹائیا۔ صدی چوڑھویں شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی بھيو کھولے نہ تیرے میرے، انتشکر نہ کوئے بدلایا۔ دھرنی دھرت دھول دھول دھواں دھار دے جگت ویڑے، اندھ اندھیر نہ کوئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ کلج کہے گوبند میں دساں ہتھ بدھی، بندنا سجدہ کر کے سیس نوائیا۔ اوہ ویکھ محمد والی چوڑھویں صدی، صدمہ گھر گھر نظری آئیا۔ انت اخیر بے نظیر پنج تت رہن دینی نہیں کوئی گدی، گداگر کرے لوکائیا۔ چار جگ دی پچھلی کرنی کیتی رڈی، رہبر ہو کے راہ اگلا دے دکھائیا۔ سادھ سنت جیو جنت ملا شیخ مسانک پنڈت کردے بدی، وکار ہنکار و بچار کُرم وچ لوکائیا۔ مایا ممتا کوڑ کڑیا ر وہن وہندا ندی، نیا نوکا نام اُپر نہ کوئے چڑھائیا۔ کایا مندر گرہ مائی زرگن دھار جوت کسے نہ جگی، آتم پر ماتم میل نہ کوئے ملائیا۔ شبد ناد دُھن اگئی آواز کسے نہ وٹی، بن کٹاں راگ نہ کوئے سنائیا۔ امرت رس دھار نچھر کسے نہ لبعی، بوند سوانتی اک اکانتی نہ کوئے چوائیا۔ میں ویکھیا کایا مائی تن سو سٹھ ہڈی، ناڑ بہتر پھول پھولائیا۔ سچ پریت پاربرہم پت پر میثور کلج جیو کسے نہ لگی، انتر زرنتر میل نہ کوئے ملائیا۔ چار کُنٹ دہ دِشا نو ست سرگن تت وجود اگ لگی، ساتک ست نہ کوئے ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر کرتا اگم اتھاہیا۔ گوبند کہا کلج کی کریں کھیل نیارا، زرنتر دے جنائیا۔ کلج کہے میں حکم مٹاں سچی سرکارا، شاہ پاتشاہ سیس نوائیا۔ گوبند کہا اوہ ویکھ تیی اوتارا، زرگن نور جوت الاہیا۔ کلج کہا میں سب دا کرنا پار کنارہ، پُرکھ اکال دین دیال میری پشت پناہ ہتھ

لگائیا۔ گوہند کہا اوہ ویکھ موسیٰ عیسیٰ حضرت محمد نورُ اجیارا، جلوہ گر نورِ الٰہیہا۔ کلجگ کہا میں سب دا کرنا پار کنارہ، لوک مات رہن نہ پائیا۔ گوہند کہا اوہ ویکھ نانک گوہند جوت اجیارا، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ کلجگ کہا ایہہ کھیل میرے صاحب سچی سرکارا، کرنی دا کرتا آپ کرائیا۔ چار گنت دہ دشا میں چلن دینا نہیں کسے دا چارا، چار گنت کراں ہلکائیا۔ میرے کول انت سری بھگونت دتا مختیارا، لھم حاصل اکو دتا سنائیا۔ ہر گھٹ اندر جوٹھ جھوٹھ کراں پسارا، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار دیاں لگائیا۔ مان رہے نہ کسے پیغمبر گرو اوتارا، ایہہ میری بے پرواہیا۔ جھگڑا پاواں اللہ واگرؤ اوم رام کرشن بے جیکارا، دین مذہب شرع شریعت وچ لکرائیا۔ جس دی یاد کردے گئے کل اتم پرگٹ ہوئے کلکی اوتارا، نہہکنک کل اپنی آپ دھرائیا۔ تیس سوامی انترجامی سچ دی کراں نمسکارا، نیوں نیوں لاگاں پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اھوائیا۔ گوہند کہا کلجگ کیوں چار ورن رولا، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ ساچا روپ دے کوئی نہ مولا، پاربرہم برہم رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ کلجگ کہا اوہ ویکھ گوہند اپنا ماچھوواڑے دا قولا، اقرار نامہ سوہا پائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال جوتی جامہ پہنے اُپر دھولا، دھرنی دھرت دھول دے وڈیائیا۔ اتم سب دا بھار کرے ہولا، مہربان محبوب مہر نظر اک اٹھائیا۔ تت وجود کایا ماٹی کسے نظر نہ آئے چولا، چوجی پریتم اپنی کار کمائیا۔ سنگر ساچا ساچے نام داد سے بولا، انبولت اپنا راگ الائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ ایکاشد سنائے ڈھولا، گیت سنگیت اک وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر سندیسہ اک سنائیا۔ کلجگ کہے گوہند میرے سنگر مار جھاک، شبدي دھار دیاں جنائیا۔ صدی چودھویں ثابت رہیا نہ کوئی بندہ خاکی، خالص نظر کوئے نہ آئیا۔ من منو آسب دے انتر ہویا عاقی، عقل بدھی دی چلے نہ کوئے پترائیا۔ بند کواڑا کھولے کوئے نہ تاکی، نر نتر پڑدانہ کوئے اٹھائیا۔ چاروں گنت کوڑی کر یا اندھیری راتی، ست سچ چند نہ کوئے چکائیا۔ بن اکھراں ویکھ اگئی پاتی، جو پتر کا پر بھ نے دتی پھرائیا۔ کی دست امولک نرگن دھار دتی داتی، دیاوان دیا کمائیا۔ میں لھم مٹاں دھر دی آکھی، آخر اپنی کار کمائیا۔ میرے وچ نہیں کوئی گستاخی، غصہ گلہ نہ کوئے رکھائیا۔ میں کوڑ وکار مایا ممتا لوک مات کھولی ہائی، ونجارا اکو نظری آئیا۔ تن وجود رہن نہیں دتا کوئی پاکی، پتت پنت نہ کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک

دیوے دُھر داور، دُھر دانام اگم اتھاہیا۔ کلجگ کہے گوہند میری پُشت پناہ لگا تھاپی، تھاپنا دینی چائیں چائیا۔ میں ثابت رہن نہیں دتا کوئی جاپی، کلجگ جیو جنت سادھ سنت دتے بھلایا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی میٹ سکے نہ اندھیری راتی، میرا پردہ نہ کوئے اٹھایا۔ تیر انیلا ماریا کاتی، قتل گاہ ویکھ لوکایا۔ گرو اوتار پیغمبراں دے ہندیاں منزل چڑھے کوئے نہ ساچی، حقیقت حق ویکھن کوئے نہ پائیا۔ دین دُنی پڑھ پڑھ تھکی کتابی، کایا کعبہ نظر کسے نہ آیا۔ ثابت رہن نہیں دتا عشق حقیقی مجازی، مزہ کوڑ دتا چکھایا۔ سجدہ سچ نہ رہیا آدابی، ڈنڈاوت بندنا کم کسے نہ آیا۔ منزل ملے نہ کسے محرابی، محبوب درس کوئے نہ پائیا۔ ثابت رہیا کوئے نہ حاجی، حجرہ حق نہ کوئے سہایا۔ اشٹ ست نہ کرشنا رادھی، سیتا رام نہ کوئے چترایا۔ تھادے مُرید سکھ تھادے نالوں کیتے باغی، پریم پیار مُجت نانا دتا تڑایا۔ ایہہ لیکھا جو نانک لکھ کے گیا بغدادی، بنگلیر رہن کوئے نہ پائیا۔ چار جگ دانام صدی چو دھویں رہے نہ کوئے امدادی، سگلا سنگ نہ کوئے رکھایا۔ ویکھ میری اتم بازی، بازاں والے دھیان لگایا۔ بدھی کسے دی رہے نہ بودھ اگادھی، اُنھو درِ شئی سکے نہ کوئے کھلایا۔ پُرکھ اکال دین دیال مینوں سب دا بنایا گاڈی، گرو اوتار پیغمبر چھوٹے چھوٹے حصے مذہباں والے رکھایا۔ میں پوتر رہن دتی نہیں کسے دی باڈی، مایا ممتا وچ ہلکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا حکم اک اُچھایا۔ گوہند کہا کلجگ اگے ہو جا چپ، بچن کہن کوئے نہ پائیا۔ تیرا پرکاش جانا چھپ، کوڑ اندھ رہے نہ رانیا۔ پُرکھ اکال دین دیال اک اٹھاؤنا اپنا ست، شبد دُلا را سوبھا پائیا۔ جس نے جوٹھ جوٹھ کڈھنا کٹ، کوڑ گگرم کرے صفایا۔ کلجگ ساچی بدلے رت، رتڑی اکو نام مہکایا۔ تیرا لہنا دینا جانا تک، مکمل رہیا سٹایا۔ توں میرا میں تیرا سر شئی در شئی اندر پڑھنی تک، سوہنگ ڈھولا اگم اتھاہیا۔ چار ورن اٹھاراں برن سب دا اُجل کرنا کھ، دُرمت میل دھوایا۔ دھرت دھول دی سچھل کرنی کھ، بھگت سہیلے آپ اٹھایا۔ کرے کھیل ابناشی اچت، چیتن سرتی دے کرایا۔ پڑدا اولہا رہے نہ لگ، بھيو ابھیدا دے کھلایا۔ ست سچ جیو جہان بدل جانا رُخ، رُخصت کوڑ کلپنا دے کرایا۔ اکو روپ نو ست دے منکھ، مانو مانس مانکھ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جھگڑا رہے نہ تن وجود پنچ

بھوت، سر پر بے نظیر رنگ رنگا گیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، امرت جام ہر گھٹ انتر دیوے گھٹ، رسنا چکھن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔

☆ ۳ کنگ شہنشاہی سمت ۵ صوبیدار رام سنگھ دے گرہ فروز پڑ چھاؤنی ☆

تنگ کہے واہ آگیا رام، سیتا ست نال وڈیا گیا۔ اوہ پرگٹیا کاہن، رادھا اپنے رنگ رنگا گیا۔ موسیٰ پہنچیا آن، سجدہ سیس اک جھکایا۔ عیسیٰ آ کے کرے سلام، صاحب تیری بے پروا ہیا۔ پینمبر محمد دے پیغام، سندیسہ اگم اتھا ہیا۔ نانک نرگن سرگن کھیل مہان، مہما کتھ کتھ درڑا گیا۔ گو بند چلیا لے کمان، تیر ترکش کندھ ٹکا گیا۔ کھوں ہس کے کہا کھیل سری بھگوان، ہر کرتا آپ کرا گیا۔ جوتی جاتا ہو مہربان، مہر نظر اک اٹھایا۔ شبد سندیسہ دتا بھیو کھلایا دو جہان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کما گیا۔ گو بند کہے میں پھڑیا کمان تیر، ترکش ویکھ دکھایا۔ سندیسہ دتا بے نظیر، نظر نظریہ دتا بدلایا۔ اوہ ویکھ کجگ انیر، آخر دیاں درڑا گیا۔ چاروں کنت شرع زنجیر، بندھن سکے نہ کوئے تڑا گیا۔ بدل سکے نہ کوئے تقدیر، تدبیر وچ کدے نہ آ گیا۔ پھیر ہو کا دتا کبیر، کوک کوک دتا سنا گیا۔ روداس پاٹے چیتھر دکھا کے لیر، نین اکھ اٹھایا۔ نامے نیز و ہایا نیر، ہنجھواں ہار بنا گیا۔ شمس تبریز من کے اکو پیر، کھل کھڑی دتی گوا گیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ فرمانا اک درڑا گیا۔ کنگ کہے میں ویکھیا اکو کرتا، وارتا دھر درگا ہیا۔ نہ جپوت نہ مردا، جپون مرن نہ روپ دکھایا۔ آد جگادی مالک ساچے گھر دا، گرہ مندر ڈیرہ لایا۔ جگ چو کڑی نرگن سرگن روپ دھر دا، دھرنی دھرت دھول ویکھ دکھایا۔ آد جگاد شبد کھنڈا دھار ہو کے لڑا، جھگڑا کرے تھاؤں تھانیا۔ نر ویر نرا کھر دھار ہو کے اکھر پڑھدا، سندیسہ نام کلمہ جنایا۔ نت نوت اپنا بھانا جردا، سیس جگدیش نرگن سرگن آپ جھکایا۔ جس کھیل کرنا کجگ کل دا، کل کاتی ویکھ دکھایا۔ جو ست سروپ ویس وٹائے اچھل اچھل دا، ول چھل اپنی کار کما گیا۔ لہنا دینا جانے جل تھل دا، مہیئل ویکھے تھاؤں تھانیا۔ جس دا

دیکھ جوت اگئی بداء، چار کُنٹ بیکنٹھ کرے رُشنائیا۔ جو گر اوتار پیغمبر گھلدا، حلقیاں وچ وند وندائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ کنگ کہے رام آیا نٹھا، کرشن پندھ مکائیا۔ پیغمبر ہو اکٹھا، گرو گر سیس نوایا۔ لیکھا کوئی جان نہ سکے ایضاً تھھا،
 بیتھار تھ سمجھ کوئے نہ آیا۔ لوچن ویکھ نہ سکے اکٹھا، نین نہ کوئے اٹھایا۔ پر بھو بھوئے نہ دتارتا، رتن امولک ہیرے مان وڈیایا۔ اتم اپنے نال پکاوے متا،
 مشورہ اور نہ کوئے رکھایا۔ جس نے چار جنگ چلایا رتھا، نرگن سرگن بن رتھواہیا۔ شاستر سمتر وید پُران چلائی کتھا، انجیل قرآن راہ دکھایا۔ سو
 پُرکھ اکالا پھرے نٹھا، دین دیالا بھجے واہو داہیا۔ صدی چوڈھویں سب دا ویکھے پٹا، پاربرہم پر بھ پڑدا لاہیا۔ جس وچ دین مذہب دارٹا، چاروں کُنٹ
 نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر کرتا وڈ وڈیایا۔ گوہند کہے میں تیر دی ویکھی کھی، نگھ برہما دھیان
 لگایا۔ سرشٹی وچ کوئی نہ سکھی، وشنوں وشو دتا درڑایا۔ کوڑ گڑیار دھار ابے نہ کمی، شکر پھڑ کے دتا سمجھایا۔ ممتا جڑ گئی نہ پٹی، اوتار پیغمبر گئے
 پھیریاں پائیا۔ نرگن دھار مول نہ اٹھی، شاستر سمتر وید پُران کر پڑھایا۔ امرت رس ملیا نہ گھٹی، اٹھسٹھ تیر تھ پندھ چکایا۔ اٹھ سکی نہ سرتی سستی،
 بلونا حق نہ کوئے لگایا۔ سہنجی ہوئے کوئے نہ رتی، رتزی رت نہ کوئے مہکایا۔ جھگڑاپیا پنج تت بتیں، بتخانے دین دُہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ پردہ آپ چکایا۔ گوہند کہے میں تیر دا ویکھیا نشانہ، نشانہ اپنا اک رکھایا۔ میتوں نظری آیا کرشنا کاہنا، گھنڈیا اپنا
 رُوپ درسایا۔ جس نے کیتا کھیل مہانا، تریلوکی ناتھ وڈ وڈیایا۔ اُس نے تھم سندیسہ دتا ارجن جانی جانا، بھو ابھیدا اک کھلایا۔ پھیر پر بھاس تکیا جتھے سچ
 مسانا، نگر کھیڑا نظر کوئے نہ آیا۔ جتھے بدھک ماریا نشانہ، چرن کول کول کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنا
 رنگ رنگایا۔ گوہند کہے بدھک داتیر اپارا، ثریا سمجھ کوئے نہ پائیا۔ اوہنوں گھڑیا نو نو واراں، اگنی بھٹھی وچ تپایا۔ اوہدی کھی بنائی پیندو نام سنیارا، پنجر
 تن وجود ہنڈھایا۔ جس دی انترہندی اک وچارا، وچر کے سکے نہ کسے سنایا۔ جے کرپا کرے آپ نرنکارا، نرگن ہوئے سہایا۔ میری سیوا لئے وچ
 دربارا، گھر ساچے سو بھا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، در ساچا اک دکھایا۔ سنیار کہے میں کھی گھڑیا گھاڑ،

گھاڑت دئے جنائیا۔ اوہ دن سی ستاراں ہاڑ، جس ویلے کٹھالی رنگ رنگائیا۔ نو وار سہاگا اُتے پھیریا پریم دی دھار، نیتز نین نین چکائیا۔ جے منظور کرے
 نر نکار، کرتار بے پرواہیا۔ اوس دا بدھک نال سی پیار، گوانڈھی نایں گھر دا نظری آئی۔ اوہ پہنچیا اوس بازار، خوشیاں وچ پنڈھ مکائیا۔ اگوں ہس کے
 کہا سنیار آیار، میرے پاس آسن لے لگائیا۔ آہ ویکھ میرا ہتھیار، تیرے تیر دی مکھی دیاں بنائیا۔ اونے چر نوں کرشن نے اندر دتا ہلار، مورتی اپنی دتی
 دکھائیا۔ ایہدی مکھی تیر اُتے چاڑھ، نو وار دینی دبائیا۔ ایس آونا وچ اُجاڑ، جوہ پھیرا پائیا۔ میں سونا چرن پیار، آپ اپنی لے انگڑائیا۔ ایہہ کھیل ہونا
 وچ سنسار، سنساری سمجھ کوئے نہ آئی۔ تیرا لہنا دینا پورا کرے کرتار، قدرت دا مالک پڑا لاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار
 کمائیا۔ بدھک کہائیتوں تیر پھڑاواں ہتھیں، ہتھ دتا ٹکائیا۔ سنیار کہا میں مکھی لاواں چار ماسے نو رتی ایہہ میری ونڈ ونڈائیا۔ اگلی کتھا کہانی سچی، سچ دیاں
 سمجھائیا۔ تیرا میل ہونا نال اوس سبھاپتی، جس نوں سارے سپس نوائیا۔ توں کھیل ویکھنا آکھیں، اکھراں توں باہر میری پڑھائیا۔ جس نے پیار کیتا نال
 سکھی، سکھیاں دا کاہن سو بھاپائیا۔ اوہ تیرا راہ رہیا تکی، نیتز لوچن نین اکھ اٹھائیا۔ سچنا میں تینوں کر داپکی، سچ وچ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑا آپ اٹھائیا۔ تیر کہے میرے اُتے چڑھ گیا کنچن روپ اپارا، اپر مہر سوامی دتی وڈیائیا۔ میرے اندر آیا
 اشارہ، سینت رہیا لگائیا۔ تیرا کھیل ہونا نیارا، نر نکار آپ کرائیا۔ کی بدھک کرے بے چارا، وچر کے سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ ایہہ کھیل سچی سرکارا، کرنی
 دا کرتا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جاں وقت سہنجن آئے وچ سنسارا، لہنا دینا دئے مکائیا۔ بدھک چلیا وچ اُجاڑا، ساتھی اپنے نال لیائیا۔ کرشن ستا چرن پیارا،
 آپ اپنی سو بھاپائیا۔ اوس ماریا تیر کرارا، پدم قدم وچ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کمائیا۔ تیر ماریا بدھک، مرگ نین
 جگ جان۔ کھیل پر بھو دا ادھک، کرائے آپ بھگوان۔ حکم دیوے سخت، میٹ سکے نہ کوئی وچ جہان۔ سہنجن ہویا وقت، کھیل ہویا مہان۔ پوری ہوئی
 شرط، رام نگاہان۔ لیکھا مکیا فرش، خوشی زمیں اسمان۔ نیڑے آیا ندھڑک، بل سوریر بلوان۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ حکم اک سنائیا۔ تن کنگ کہے بدھک آگیا کول، دبے دبے پیر ٹکائیا۔ سرتی ہوئی انھول، بھیسو سکیا نہ کوئے گھلائیا۔ جاں ویکھیا آ کے اُپر دھول،

لوچن دوئے دوئے راہ تکائیا۔ کرشن ہس کے پیا بول، فرمانا اک جنائیا۔ آتولاں تیرا تول، ترازو اپنا آپ بنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ بدھک دیکھ ہویا خیران، خیرانی انتر آئیا۔ ایہہ کاہن سری بھگوان، کرشن کرشن سو بھاپائیا۔ میں مورکھ بڑا نادان، تیر نشانہ
 دتا لگائیا۔ نیز ہنجھو لگا وہان، چھہر اک لگائیا۔ کرشن نے پکڑ کے کان، ہلونا دے کے زور نال ہلایا۔ آہ دیکھ تیرا لیکھا وچ جہان، تیتوں دیاں درڑائیا۔
 تیر دی سکھی اوہدے مستک پُھہائی نالے دتا دان، دیا آپ کمائیا۔ ایس تیر دے نال گوہند نے غریباں دی رکھیا کرنی مہان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ایس تیر
 دا لیکھا نال ہووے وشنوں بھگوان، بھگوان اپنا سنگ بنائیا۔ شبد گرو جودھا سور ہووے بلوان، بلدھاری اک وڈیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لے ملائیا۔ کرشن کہا بدھک اٹھ دیکھ مار جھاک، پڑدا دیاں اٹھائیا۔ آہ دیکھ گوہند ساقی، سچ پیالہ امرت جام رہیا
 پیائیا۔ اوہ دیکھ اندھیری راتی، ساچا چند رہیا چکائیا۔ ویس وٹا کے کملاپاتی، پت پر میثور سو بھاپائیا۔ اپنی کھیل دیواں داتی، داتا ہو کے دیا کمائیا۔ کلج
 انت تیرا جنم ہووے ساکھیاتی، سر اپنا ہتھ لگائیا۔ ایہہ جیہڑے تیرے نال ساتھی، اوہناں مانس دیہی لے وڈیائیا۔ توں مٹی میری آکھی، نمرتا وچ سیس
 جھکائیا۔ میل ملاوے کملاپاتی، پت پر میثور بے پرواہیا۔ پورا کرے میرا واک، واقف کار دھر در گاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ کرشن کہا بدھک انتر نہ کر رنج، رنجش دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ کرشن نے نیز دبا کے کہا آگے دیکھ سمت شہنشاہی پنج،
 پنج دھار توں پرے درڑائیا۔ جس ویلے کوئی مہانا رہیا نہ ونجھ، پتن پار نہ کوئے کرائیا۔ دین دنی ہونی اندھ، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ دین دیال ہونا
 بخشند، پاربرہم پر بھ بے پرواہیا۔ تیرے ساتھیاں نوں پاؤنا تند، جوڑی اپنے نال جڑائیا۔ صاحب سلطان ہو بخشند، سچ سنگھاسن سو بھاپائیا۔ اوس ویلے
 اوہدیاں سنتاں بھگتاں دی چھبھی پوہ نوں چڑھ کے آونی جنج، لاڑے سارے نظری آئیا۔ گوہند نے گوہند دی دھار دیکھنا رنگ، رنگت اکو دے دکھائیا۔
 تخت نواسی تخت دے اُتے بیٹھ کے ایہو تیر تیتھوں لینا منگ، سچے ہتھ نال سچے ہتھ دینا پھڑائیا۔ پھیر ضرور کلج انت سر شٹی وچ ہووے جنگ، جگہ
 جگہ ہووے لڑائیا۔ اگلا لیکھا چھبھی پوہ نوں دے ونڈ، بھو سارا دے کھلایا۔ جس نے کھیل کھیلیا پری اند، اند اند وچوں پر گٹائیا۔ توں میرا میں تیرا

دس کے چھند، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ سو سوامی لو آں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں آوے لنگھ، سچ دوارا اک سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے وچ ورجھنڈ، ورجھنڈی اپنا تھکم ورتائیا۔

☆ ۴ کنگ شہنشاہی سمت ۵ سو بھا سنگھ دے گرہ پنڈ ولور ضلع فروز پُر ☆

دھرنی کہے میرا سہاوا دیس، دشا ملے وڈیائیا۔ گھر سوامی ملے نریش، نر نرکار دیا کمائیا۔ جس سندیسہ شبد دتا دشمیش، گر گوہند گیا درڑائیا۔ اٹھ ویکھ اپنے کھیت، چاروں کُنٹ ہریاول چھائیا۔ ایہہ پر بھو دا ساچا ہیت، پر م پُرکھ آپ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ گوہند کہے مینوں آئی اگئی خبر، پُرکھ اکال دتا جنائیا۔ تھوڑا سماں کر صبر، صدق اپنا ویکھ دکھائیا۔ پھیر بنا کے بھیجاں شیر بر، نرگن ہو کے اپنا سنگ رکھائیا۔ جھگڑا مکاویں مڑھی گور قبر، مقبریاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ میرا نام سناویں دُھن مدُھر، مدھ سو دھن پڑدا آپ چُکائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا دیویں بدل، سنجگ سچ سچ سمجھائیا۔ دیناں مذہباں دا تیرے ہتھ ہووے عدل، انصاف اک کرائیا۔ شرع کرے کوئی نہ قتل، متقول روپ نہ کوئے وٹائیا۔ سچ دکھانا میرا وطن، بے وطنان دیا کمائیا۔ بن تیرے لیکھے لگے کسے نہ یتن، بیتھار تھ میرا گرہ نہ کوئے دکھائیا۔ توں سب نوں دسنا اکو پتن، پتا پُرکھ اکال اک جنائیا۔ بھگت سہیلے اُپجاؤنے رتن، امولک ہیرے مات پرگٹائیا۔ جنہاں دی لجا آونی رکھن، سر اپنا ہتھ دکھائیا۔ سچ دوارے دُھر دے وسن، درگاہ سچ ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ دھرنی کہے میرا ہویا بھاگ اگھا، اُدے است ملے وڈیائیا۔ پر بھ کرپا کیتی اُتے بسدھا، میری سدھ دتی بدلایا۔ جس پار کرنا کلجگا، چوتھے جگ ڈیرہ ڈھاہیا۔ مانو ذاتی اکو دسنا مدعا، جو مدت دا مالک سو بھا پائیا۔ اگلا بھیور ہے نہ لکا، اوہلا اندروں دینا چُکائیا۔ تن وجود صاف کر کے جسا، ضمیر دینی بدلایا۔ کوڑی کرپا میٹ کے غصہ، امرت میگھ دینا برسائیا۔ بھگت سہیلا سنت رہے کوئی نہ رُسا، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ بسدھا کہے میرا پچھلا پینڈا مُکا، مکمل دیاں جنائیا۔ میں گوہند دھار تکیا پُرکھ اکال دا

ستہ، دلدار اِکو نظری آئیہ۔ جس نے مارگ جیون جگ جگت دسنا اُچا، اُچ اگم اتھاہ دیا کمائیہ۔ پریم پیار دسنا سُچا، سنجم اِک سمجھائیہ۔ اُجل کراؤنا گرگھ سکھا،
 دُرمت میل دھوئیہ۔ بھاگ لگائے جننی سکھا، مہر نظر اِک ٹکائیہ۔ جنم کرم دامیٹ دئے دُکھا، دردیاں درد رہے نہ رائیہ۔ گھر اُچاوے ساچا سکھا،
 سائنک ست ست ورتائیہ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن دھار
 کدے نہ ہووے جُدا، ہر گھٹ انتر اپنا میل ملائیہ۔

☆ ۴ کنگ شہنشاہی سمت ۵ کلونت کور دے گرہ بستی خلیل ☆

دھرنی کہے میں دوس رین گھنماں، بھجاں واہو داہیا۔ جن بھگتاں پیر چُماں، جگ جگ اپنی سیو کمائیہ۔ پنڈت پاندھے چھڈاں شیخ مُلا، مساکاں
 سنگ نہ کوئے رکھائیہ۔ میں چرنی دھوڑ لاواں ہلاں، جو پر بھ دانام دھیائیہ۔ گرہ دیکھاں اوس کُلا، جو کُل بھگت بھگوان رُپ وٹائیہ۔ اوتھے ملے سوامی
 صلح کُلا، سچ دا مالک دیا کمائیہ۔ جس دی یاد وچ تڑ پھدا رہیا بلھا، فکرے شہنشاہی گائیہ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ دا حکم اِک ورتائیہ۔ دھرنی کہے میں آد جگاد نٹھی، بھجی واہو داہیا۔ چار جگ دی دیکھی کھٹی، سبجگ تریتا دوپر کُجگ پھول پھولائیہ۔ اوتار پیغمبراں
 گرو آں دی دیکھی پٹی، جو اکھراں وچ سٹراں گئے سمجھائیہ۔ نام کلمے دی دیکھی ہٹی، گرنتھ شاستر دین گواہیا۔ دھار تکی اٹھسٹھی، تیرتھ تٹ کنارے
 پڑدا لاہیا۔ ساچی وست کتوں نہ ملے رتی، نام بھنڈارا دات نہ کوئے ورتائیہ۔ چاروں گنٹ وچھوڑا ہویا کملاپتی، پت پر میثور میل نہ کوئے ملائیہ۔ بے شک
 مانو گاوندے دند ہٹی، رسنا جہوا ہلائیہ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اِک ورتائیہ۔ دھرنی کہے میں جگ جگ
 رہی بھجی، بھجن بندگی والے دیکھ وکھائیہ۔ پُرکھ اکال رہی لہدی، گر اوتار پیر پیغمبراں بھار اٹھائیہ۔ برہوں ویراگن ہو کے رہی سد دی، ہو کا حق حق
 جنائیہ۔ تیری کھیل نہیں چنگی گدی، سچ سوامی لینا ملائیہ۔ کیوں میتوں و نجانر کپتا سارے جگ دی، چوڑا سی لکھ جوئی میرے اُتے ٹکائیہ۔ کیوں کھیل کرائی

اگ دی، چار کٹ رہی تپایا۔ کیوں ونڈ ونڈائی دین مذہب حد دی، مندر مسیت رہے گر لایا۔ سچ کھیل دس اپنی جد دی، وشو پردہ دے چکایا۔ نام
 خماری دے کے مد دی، دُھن اگنی راگ سنایا۔ میں کھوجدی تبتوں کد دی، جگ چوکڑی گئے وہایا۔ گھری سلکھنی کر اچ دی، آپ اپنا رنگ رنگایا۔
 پُرکھ اکال دین دیال بن تیرے چرن کول کتے نہ سجدی، سوبھاؤنت سوبھاپائے کوئے نہ تھانیا۔ میں ماری شرم حیا لُج دی، نین سکاں نہ کوئے اٹھایا۔
 میرے اُتے جھگڑا پیا کھیل ہوئی ماس ناٹی ہڈ دی، مانو مانو پھول پھولایا۔ میں تیرے پیار مُجبت وچ تیرا اکو دھرم نشانہ گڈ دی، میرے گاڈ ہونا سہایا۔
 ہنس بدھی نہ رہے کلجک جیوگت دی، گرگھ گرگر لے اُپجایا۔ اوہ دیکھ تیری صدی چوڈھویں لنگھدی، منزل منزل پنڈھ مُکایا۔ ہُن کھیل دس اپنے
 اند دی، اند پُری والا نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کھیل
 دکھا اپنے نوری چند دی، چند چاندنا اک چمکایا۔

☆ ۴ کنگ شہنشاہی سمت ۵ ہری سنگھ دے گرہ بستی خلیل ☆

کرپا کرے جوت ربی، رابطہ اور نہ کوئے رکھایا۔ میری منسا پوری ہوئے سبھی، در گھر سچ ملے وڈیایا۔ سچ دست امولک لہھی، کھوجن دی لوڑ
 رہی نہ رانیا۔ پُرکھ اکال جوت جگی، اندھ اندھیرا رہیا گواپیا۔ جس لیکھے لاؤنی پیغمبراں والی صدی، صدمے سب دے دینے گواپیا۔ کلجک کوڑی کرپا
 میٹنی بدی، بدلا چکائے تھاؤں تھانیا۔ میں بھگتاں دے چرناں ہیٹھ دبی، بھار اپنے سینے اُکایا۔ کیوں اوہناں دی پریت اوس نال لگی، جتھوں سکے نہ کوئے
 تڑایا۔ سبجگ ست پُرکھ نرنجن دی چلنی گدی، باقی نظر کوئے نہ آیا۔ ڈھر دے نام دی لئے کوئے نہ وڈھی، رشوت حصہ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ نہ کوئی
 کھائے مچھی ڈڈی، ڈنڈاوت اکو دینی جنایا۔ نہ کوئی جھگڑا ماس ہڈی، تن وجود نہ کوئے لڑایا۔ اکو دھار دسنی لگی، بگ بیڑے لینے ترایا۔ اکو منزل دسنی
 پدی، پت پر میثور اک سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میللا لئے ملایا۔ دھرنی کہے میرا ہولا ہونا بھار،

بھاردواج گیا جنائیا۔ کل کلکی لئے اوتار، کلکیش دئے مٹائیا۔ پیغمبراں پاوے سار، امام نورِ الہیاء۔ سب نوں کرے دستبردار، حکم دُھر دا اک سنائیا۔
ست سچ بنا سرکار، دُھر فرمانا اک درڑائیا۔ شبدی گرو بنا مختیار، حکم اکو اک سنائیا۔ سرشئی درشئی تیج دئے سوار سوار تھ اپنا نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت
سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب نوں دئے آدھار، عدل انصاف اک کمائیا۔

☆ ۴ کنگ شہنشاہی سمت ۵ سپورن سنگھ دے گرہ فروزشاہ ☆

دھرنی کہے میری آسا پٹی، پر بھ دتی مان وڈیائیا۔ کلجگ انت پکار سنی، مہر نظر اک اٹھائیا۔ وڈ داتا بن کے گنی، دست امولک آپ ورتائیا۔ نام
شبد دی دے کے دُھنی، سوئی سرتی لئی اٹھائیا۔ بھگت سہیلے مات چُٹی، ہر جن اپنے رنگ رنگائیا۔ بھاگ لگا کے ساچی کُلی، کایا بنک دوار ویکھ وکھائیا۔ پریم
پریتی دست دئے انملی، انملڑی دولت جھولی پائیا۔ لیکھا مکایا چا رسنا بلیں، ہر دے وس کے انتر آتم رنگ رنگائیا۔ گرکھ آتم رہے نہ بھلی، پھڑ
باہوں آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ اک رنگائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے بھگت سوہندے، سچ
دھیان لگائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سوہنگ گاؤندے چھندے، شہنشاہ مل کے اپنی خوشی بنائیا۔ باہروں دسدے تتاں والے بندے، اندر نرگن جوت
رُشنائیا۔ چھڈ کے رسن وکار گندے، ہر سمرن وچ دھیان رکھائیا۔ نیتز نین ہن ہوئے نہ اندھے، سچ نیتز لیا کھلائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال بخشندے، مہر
نظر اک اٹھائیا۔ چوڑاسی وچوں کر کے چنگے، چار ورنناں وچوں باہر کڈھائیا۔ سدا سہیلا وس کے سنگے، سگلا سنگ بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک دیا کمائیا۔ دھرنی کہے میں ویکھے بھگت پیارے میت، پُرکھ اکال دتا جنائیا۔ جنہاں دی سب توں وکھری پیاری
ریت، سبج ساچا راہ تکائیا۔ کھہڑا چھڈ گئے مندر مسیت، کایا کعبہ دھیان لگائیا۔ جتھے صاحب وسے انڈیٹھ، ہر کرتا ڈیرہ لائیا۔ آتم پر ماتم بنائے
پریت، پریت ہو کے میل ملائیا۔ کایا کرے ٹھانڈی سیت، اگنی تت بُجھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سوہنگ گا کے گیت، پار برہم برہم اپنا رنگ رنگائیا۔ اٹھے

پہر سے چیت، من چت ٹھگوری رہے نہ رانیا۔ جھگڑا مُکا کے ہست کیٹ، اوچ نیچ اگو گھر وسایا۔ ساچے نام دی دے کے بھیکھ، بھکھیاں جھولی دے بھرائیا۔ ایکا چھتر جھلے سیس، دو جہان وجے ودھانیا۔ کرے کھیل آپ جگدیش، جگدیشر داتا دُھر در گاہیا۔ لکھ چوڑاسی پرکھے نیت، ورن برن کھوج کھوجانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چو کڑی بھگت سہیلا ساچا میت، متر پیارا اینکارا اگو نظری آتیا۔

☆ ۴ کٹک شہنشاہی سمت ۵ کپور سنگھ دے گرہ سرب مالوا سنگت نوت موگا ☆

نانک بابر دتی دات، دانی ہو کے دیا کمائیا۔ لیکھا لکھیا بن قلم دوات، کاغذ شاہی نہ کوئے وڈیائیا۔ سندیسہ دتا ویکھ پر بھو کھیل تماش، پروردگار رہیا جنائیا۔ میں دین نہ تکاں ذات، مذہب نہ ونڈ ونڈائیا۔ جو پروردگار رہیا آکھ، سو سندیسہ دیاں جنائیا۔ بن اکھراں والا واک، بن حرف حروف پڑھانیا۔ سکھیا ملے بنا استاد، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ نانک کہا سُن بابر، تیری بابت گیا جنائیا۔ شبد سندیسہ دیوے کرتا قادر، قدرت دا مالک بے پرواہیا۔ تیرا کرم ہووے اُجاگر، مہر نظر اُٹھانیا۔ تُوں دھرم دا بن سو داگر، ونج وپارا اک درڑانیا۔ سچ دوارے ملے آدر، آدرش اک دکھانیا۔ کوڑی کرپا وچ نہ ہوویں پاگل، مایا متاموہ ہلکانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ سنگر نانک ہتھ ماریا اپنی اُتے پیشانی، اُنگی ترے ترے جنائیا۔ پھر منزل دسی رُوحانی، باہر اندر کیتی رُشنائیا۔ بھيو کھول جسمانی، ضمیر دتی بدلانیا۔ جوت دسی نورانی، اندھ دتا مٹانیا۔ تیر ماریا کانی، سوئی سرت جگانیا۔ چھڈ دے بے ایمانی، کرپا کوڑ تجانیا۔ ویکھ آب حیات پانی، نہجھر دتا جھرائیا۔ سُن کلمہ دُھنکانی، واحد لاشریک درڑانیا۔ ویکھ اوس دی مہربانی، جو مہربان اکھوائیا۔ تیری شاہی انتم ہونی فانی، فنا فلا دے لوکانیا۔ یاد کر کر بلے والی قربانی، حسن حسین پیر وہانیا۔ ویکھ محمد والی جوانی، کی سندیسہ رہی درڑانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ بابر انتر کھلی

اکھ، چھن بھنگر دیا کمائیا۔ نور دیکھ پر تکھ، نانک نرگن سرگن وچ سمائیا۔ حقیقت لہجی حق، ہوئے دتی مٹائیا۔ دھیان ہو یا یک، واحد دیکھ دکھائیا۔ چرنی
 گیا ڈھٹھ، دھوڑی خاک رمائیا۔ کلمہ رہیا رٹ، یا مین تیری وڈیائیا۔ نور نورانہ تیرا سچ، جلوہ گر رُشنائیا۔ نانک پشت پناہ رکھ کے ہتھ، ہلونا دتا لگائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ نانک نرگن دتی دات، سرگن نانک سنگ ملائیا۔ باہر دھوڑی لائی
 خاک، مستک آپ جھہائیا۔ میں بردا تیرا چاک، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ نانک ہس کے کہا ایہہ میل تیرا اتفاق، اتفاقا میل ملائیا۔ تیرا لہنا دینا حساب،
 دُھر درگا ہوں جھولی پائیا۔ ویکھیں بھل نہ کھائیں کباب، اگی دن دتا سمجھائیا۔ نو وار روز کریا کریں آداب، روزہ رکھ کے جھٹ لنگھائیا۔ پاک پوتر رکھنا
 مزاج، ہوئے گڑھ نہ کوئے بنائیا۔ اک خدا دی رکھنی یاد، جو واحد نورِ الاہیا۔ کچھ لیکھا دسنا وچ بغداد، بغلگیر سرب کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پڑدا اوہلا آپ چکائیا۔ نانک ہتھ رکھیا پشت پناہ، مہر نظر اٹھائیا۔ بابر بخش تیرے گناہ، کوڑی کریا وچوں باہر کڈھائیا۔
 مارگ اک رہیا دکھا، نیز لوچن نین اکھ کھلائیا۔ وست امولک جھولی پا، ست ست وند وندائیا۔ انتم انت دتا جنا، سندیسہ سُننا دُھر درگاہیا۔ تیرا لہنا دینا
 چکھے وچ جہاں، لوک مات رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ بابر قدم بوسی کر کے گیا جھک،
 قداما سیس نوائیا۔ انتر اپنا دسیا دُکھ، دُکھرا دتا درڑائیا۔ نانک پڑدا رہے نہ لگ، سچ دینا سمجھائیا۔ کس بدھ میرا پینڈا جاوے مک، ہووے انت تباہیا۔
 کون جو دھا سور پوے اٹھ، بلدھاری لئے انگڑائیا۔ جیہڑی دات دتی ست مُٹھ، مُٹھی کھول کے دے دکھائیا۔ بابر خوشی نال پھڑ لیا گٹ، ہتھیلی نال
 دبائیا۔ سنگر نانک ہو کے چپ، اکھاں میٹ دھیان دھرائیا۔ پُرکھ اکال کولوں لیا پچھ، سچ سندیسہ دے درڑائیا۔ سری بھگوان سَنائی اگئی تک، دُھر فرمانا
 اک جنائیا۔ جس ویلے نانک تیری دھار میرا شبدی سنگر آوے سٹ، گوبند ناؤں دھرائیا۔ اس دی جزا خیری دیوے پُٹ، پچے نہیاں ہیٹھ دبائیا۔ محمد
 دھار جانی ٹٹ، ٹٹیاں نہ کوئے گنڈھائیا۔ اُمّتی اُمّت ہونا دُکھ، دردیاں درد نہ کوئے وندائیا۔ میرا بھانا نہ جاوے رُک، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ پھیر
 گوبندتت سریر چھڈ کے جانا اٹھ، لیکھتاں والا چکائیا۔ جھگڑا رہے نہ ماٹی بُت، بُتخانے جائے تجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ

اک سنائی۔ پُرکھ اکال کہا نانک سُن سندیس اتھاہ، الکھ اگوچر ہو کے دیاں درڑائی۔ بابر دے سمجھا، کی بابل کار کمائی۔ جس ویلے سرشٹی درشٹی بھری گناہ، پوت پاک نہ کوئے کرائیا۔ کائنات بھلے نام خُدا، خود غرضی گھر گھر ڈیرہ لائی۔ ساچا کلمہ رہے نہ کوئے ادا، ادب مذہب نہ کوئے جنائی۔ اوس ویلے کھیلے کھیل بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائی۔ گو بند ڈلار لئے اٹھا، جو دھا سور پیر پر گٹائی۔ انتم لہنا دینا دیوے پور کرا، کرنی دا کرتا ویکھ وکھائی۔ اوس دے آگے کرے اک دُعا، دوئے جوڑ منگ منگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھیو ابھیدا اک گھلایا۔ پُرکھ اکال کہا نانک نانک تیری جوتی انتم دھار دس، دسمیس ملے وڈیائی۔ کسے دار ہے کچھ نہ وس، واسطہ پر بھ دے آگے پائی۔ نوجوانا آوے نس، لوک مات لئے انگڑائی۔ تیر انیلا مارے کس، شاہ سلطانا بل پر گٹائی۔ انتم ایس دا کھیڑا کرے بھٹھ، لوک مات رہن نہ پائی۔ پھیر اپنا سریر جاوے چھڈ، ناتا جگت تت ہنڈھائی۔ میری جوت دھار جائے وس، سچھنڈ ساچے سو بھا پائی۔ پھر صدی چو دھویں ہووے پر گٹ، زرگن زرگن اپنی کار کمائی۔ ست دھرم دا کھول کے ہٹ، دیناں مذہباں جھگڑا دے مکائی۔ ایہہ کھیل کراؤنا پُرکھ سمرتھ، دین دیال پڑا رہیا چکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائی۔ پُرکھ اکال کہا نانک سُن سندیسہ ام اتھاہ، ہر کرتا آپ درڑائی۔ چاروں گنٹ نگاہ اٹھا، اتر پورب پچھم دکھن ویکھ وکھائی۔ تیری میری اک صلاح، مشورہ اور نہ کوئے جنائی۔ شبدی شہادت دیواں بھگتا، گواہی گرو گرو درڑائی۔ مینٹوں کہندے جلوہ گر خُدا، پیغمبر کلمیاں وچ صفتاں وچ آیتاں وچ شریعتاں وچ گائی۔ میں کھیلاں کھیل دو جہاں، جہالت ویکھاں تھاؤں تھانیا۔ توں بابر دے سمجھا، حکم سندیسہ نورِ الہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائی۔ سنگر نانک بابر کیتا اشارہ، سینت نال درڑائی۔ سُن سندیسہ پروردگارا، خود خُدا کی جنائی۔ تیرا لیکھا مکنا وچ سنسارا، لوک مات رہن نہ پائی۔ گو بند آوے پر بھ داسٹ ڈلارا، جو دھا سور پیر اکھوئی۔ جس دا کھنڈا ہووے دو دھارا، کوڑی کریا کرے صفائی۔ غریب نماں دے سہارا، کوجھے کلمیاں گلے لگائی۔ بابر خوشی وچ کیتی نمسکارا، سیس دتا نوئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دے گھلایا۔ بابر نانک چرن کیتی نمسکارا، نیوں نیوں لاگا پائی۔ اوہدے نال سی راجپوت سردار، جو دھا سور پیر

اکھوایا۔ اوس نانک دی دھوڑی لائی چھار، رسنا چرن چم کے خوشی منایا۔ نیتر رو کیتی پکار، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ جے بابر دتا تار، سر میرے ہتھ
 ٹکایا۔ میں وی منگتا تیرے دربار، در تیرے الکھ جگایا۔ میں درشن کرنا چاہندا گو بندست ڈلار، جو سورہر اکھوایا۔ بھوایں آؤنا پئے دوجی وار، لوک
 مات پھیرا پانیا۔ کرپا کر نانک ڈھیہہ پیا تیرے دوار، در تیرے سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمایا۔ نانک بابر کیتا
 سجدہ، سیس سیس نوایا۔ میں تیرا نفر بردا، سیوک سیوک کمایا۔ بھکھاری تیرے در دا، بھکھک جھولی ڈاہیا۔ آسا اک رکھا، نسا دیاں جنایا۔ میرے
 انتر کوئی دسدا، نانک سیوالے کمایا۔ سچ سچ کھیل تیرے جس دا، صفتاں وچ وڈیایا۔ توں لہنا دینا دینا حق دا، حقیقت تیرے در سو بھاپانیا۔ تیرے
 کول بھنڈارا بدھ مت دا، وست اگم ورتانیا۔ میں پنتا پنج تت دا، گناہاں بھریا نظری آیا۔ بابر پھیر چرن ڈھٹھا، نیوں نیوں سیس جھکایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتانیا۔ نانک سنگر کیتی مہربانی، ہتھ سیس دتا ٹکایا۔ تیری آشنا نہ رہے نادانی، دتی مان وڈیایا۔ اکو شبد تک
 گانی، بابر دیاں سمجھایا۔ جس درتے کلمہ منگے پانی، رہر پیاس بھجھایا۔ پیغمبر نہ کوئے نشانی، تت نہ کوئے دکھایا۔ دینی نہ پئے قربانی، سیس دھڑ نہ
 کوئے کٹانیا۔ اوہ کھیل شاہ سلطانی، ہر سچ سچ سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمایا۔ بابر پھیر کیتا ادب، نانک سیس
 نوایا۔ سد میری کرنی مدد، سنگر تیری اوٹ ٹکایا۔ جگت میٹنا تشدد، جھگڑا رہے نہ رانیا۔ جھگڑا چکاؤنا ایکا دو آعدہ، عدالت حق کمایا۔ نانک اپنے چرناں
 دا دکھایا پدم، باہر نین درسایا۔ اُس لما پئے کے چم لئے قدم، قدیم دا لیکھا دئے مکایا۔ ہلونا آیا بدن، سرت رہی نہ رانیا۔ دیک لگا جگن، اندھ اندھیر
 گوانیا۔ نانک زرگن دھار ہو کے مگن، سچ سندیہ اک سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمایا۔ بابر انتر
 آیا پیار، پریم پریتی وچ سیس نوایا۔ گلوں لاہ کے جڑاؤ ہار، ساڈھے تن دانک چرناں بھیٹ کرانیا۔ پھیر دھوڑی لا کے چھار، انگلاں کٹاں وچ پانیا۔
 اُچی کوک کہا پکار، یا اللہ تیری وڈیایا۔ میرے پیغمبراں دے سکدار، صاحب تیری سرانیا۔ کھوں ہس کے کہا میں تیرا برخوردار، سر میرے ہتھ
 ٹکایا۔ آہ مجت دا ادھار، تیرے چرناں بھیٹ چڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتانیا۔ نانک ہار

پھڑایا ہتھ، بابر دتا جنائیا۔ ایہہ میں کی کرنی وتھ، تیری توہے بھائیا۔ بابر جھک گیا جھٹ، سیس قداماں وچ لکائیا۔ ایہہ اپنے کول رکھ، میں اچ سیوا کی کمائیا۔ توں شہنشاہ الکھ، دو جہان سو بھاپائیا۔ میں بھکاری منگن والا بھکھ، در درویش نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ نانک کہا میں کی کرنا تیرا ہار، ہر دا اپنا ویکھ دکھائیا۔ میں چھڈیا تن شنگار، بستر تن نہ کوئے بھہائیا۔ میں پھراں جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ، چلی تیرے در چلائی۔ میں آسا چھڈی پڑکھ نار، پڑکھ اکال اک منائیا۔ میں چھڈ دتا گھر بار، گرہ مندر کوڑ تھجائیا۔ میں تھم متاں سچی سرکار، جو دیوے ڈھر در گاہیا۔ لے اپنی وست سنبھال، میرے کم کسے نہ آئیا۔ بابر پھر کہا توں پاتشاہ میں کنگال، نانک تیرا بردا نظری آئیا۔ تیرا جوتی نور جلال، جلوہ گر رُشنائیا۔ میں تیرے قداماں دتا سنبھال، میں توں لوڑ رہی نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک سنائیا۔ بابر پھیر ٹیکیا متھا، سیس ست ویراں رگڑائیا۔ اوس دے اندروں آواز آئی سن اگئی کتھا، کلمہ حق جنائیا۔ گوہند دھار آؤنا تھار تھ یتھا، سرگن اپنا ویس وٹائیا۔ جس کلغی توڑا سہاؤنا سوہنا اچھا، اچھی طرح سمجھائیا۔ جس نے تیر سہاؤنا کچھا، کچھہرا دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑکھ اکال بناؤنا اپنا بچہ، پوت سپوتا اک پرگٹائیا۔ بابر انتر آئی وچار، نرنتر ویکھ دکھائیا۔ گوہند سوربیر سکدار، جو دھا اک اگم اتھاپیا۔ جس دا تن وجود شنگار، ماٹی خاک وڈیائیا۔ نکیا نال پیار، نین اکھ گھلائیا۔ پھر نانک اگے کیتی پکار، پنے پنے سیس نوایا۔ ایہہ گوہند دے گل دینا ڈار، امانت تیری جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک ورتائیا۔ نانک کہا باہر ہور ویکھ نظارہ، نظر نین اٹھائیا۔ کی کھیل کرے پروردگارا، بے پرواہ اگم اتھاپیا۔ کی محمد دیوے سہارا، لوک مات دیا کمائیا۔ اوہ تک صدی چوڑھویں انت کنارہ، نیا نوکا پار نہ کوئے کرائیا۔ پھیر ویکھ گوہند دھار آؤنا دوبارہ، نرگن اپنا روپ وٹائیا۔ سمبل نگر کرے مظاہرا، تھم سندیہ اک سنائیا۔ تیرا اوس دے نال ادھارا، دین دیال رہیا جنائیا۔ میرا ویکھ اگم اشارہ، تیتوں دیاں درڈائیا۔ تیرے نال جو راجپوت تیرا سردارا، حوٰلدار سو بھاپائیا۔ نهن اس دے کر حوالہ، سانجھ کے رکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ بابر نے ہار اوس نوں دتا پھڑا، سچ نال اٹھائیا۔ کھوں کہا

تیرا شکر بڑا، بڑے دی بڑی وڈیاںیا۔ نانک کہا گوہند دی نشانی ہونی کڑا، بابر تیرا بابل رہیا جنایا۔ جس نے پھیر کھجگ اتنم دین دُنی دا مینڈا دھڑا، مذہب رہن کوئے نہ پانیا۔ سچ دوارے ہووے کھڑا، درگاہ ساچی آپ سہانیا۔ سب نوں پھرایا ہووے لڑا، پلو اپنا گنڈھ پوانیا۔ جس ویلے کھیل کرے نرائن نرا، کھجگ اتنم ویس وٹانیا۔ جگت جگ میٹے شریعت شرع، شاہ پاتشاہ اپنی کار کمانیا۔ سب دا پھولے مندر گرہ گھرا، ساڈھے تن ہتھ پڑدا آپ چکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتانیا۔ بابر کہا میں نانک انجان، سمجھ کچھ نہ آیا۔ توں میری سیوا کیتی پروان، مہر نظر لکانیا۔ ہتھ پھڑائی نوجوان، جوتیتوں سیس نوانیا۔ اگلا کھیل جانے توں آپے آپ مہان، موہے سمجھ ذرا نہ آیا۔ نانک ہس کے کہا ایہہ حکم میرے مہربان، محبوب رہیا سمجھانیا۔ جس ویلے پُرکھ اکالا پرگٹ ہووے وچ جہان، گوہند جودھا سورنال رلایا۔ اوس ویلے اُس نوں جنم ضرور ملے انسان، گرگھ سوہنا نظری آیا۔ لہنا دینا پورا ہووے (جہان)، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ پردہ آپ چکانیا۔ نانک کہا بابر کی تیتوں سمجھاؤنا، سمجھ دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ گوہند تیرا انت کراؤنا، گدی توں گداگر دئے بنانیا۔ اپنا تن وجود سچ روپ بھیٹ چڑھاؤنا، گر ارجن نام دھرانیا۔ تیغ بہادر سیس کٹاؤنا، دلی دوار وچے ودھانیا۔ گوہند پُر اند تجاؤنا، ایہہ میرا کھیل اگم اتھاہیا۔ مات پت بنس سرنس وار دکھاؤنا، وار تا اپنی آپ جنانیا۔ ماچھوواڑا سچ سہاؤنا، ستھر یارڑا اک ہنڈھانیا۔ پُرکھ اکال اک مناؤنا، دوسر سیس نہ کسے جھکانیا۔ پھر اپنا آپ تجاؤنا، ساڈھے تن ہتھ ڈیرہ ڈھاہیا۔ بچھنڈ ساچا اک وساؤنا، جوتی جوت جوت مل جانیا۔ پھیر پُرکھ اکال مناؤنا، ابناشی کرتا سنگ رکھانیا۔ کل کلکی ویس وٹاؤنا، امام اماماناؤں دھرانیا۔ شبدي دھار سنگ رکھاؤنا، گوہند گوہند جوڑ جڑانیا۔ سمبل نگر اک وساؤنا، ساڈھے تن ہتھ وچے ودھانیا۔ بابر لہنا پور کراؤنا، نانک نرگن دئے گواہیا۔ سمت شہنشاہی پنج وقت سہاؤنا، ودی سدی نہ کوئے رکھانیا۔ راجپوت سپوت پھیر اٹھاؤنا، لوک مات جنم دوانیا۔ اوس دا ویلا وقت وڈیاؤنا، مہر نظر نال ترانیا۔ پورب قرضہ آپے لاہنا، مقروض لیکھا دئے چکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کمانیا۔ بابر کہا میرے حضور، حضورئے نانک سیس نوانیا۔ میرے بخش لیں قصور، قسم کھا کے سیس جھکانیا۔ مینٹوں شرع نہ کرے مجبور، کلے والی ڈھانیا۔ میرا پار اتارنا پور، بیڑا

منجھ نہ کوئے رُڑھائیا۔ میں نیوں نیوں لاواں چرناں دھوڑ، خاکی خاک رمایا۔ جے میرا کہا پورا کرنا گو بند ضرور، اوسے دی جھولی پائیا۔ جیہڑا تیرا ہونا نور، نور نور رُشنائیا۔ سچ جنائے دستور، دست اپنا دست اُٹھایا۔ شرع میٹے کوڑ، کریا دئے گویا۔ اوس دا سنگ ایس نوں دینا ضرور، جس نوں ہار دتا پھڑایا۔ ایسے کارن لہنا دینا ہو یا سنگھ کپور، کپور دا نور دتا چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ نانک کہا کھیل ہونا نال پھیر کپور، سنگھ ملے وڈیایا۔ لیکھا مکاوے سرب گناں بھرپور، بے پرواہ اگم اتھایا۔ جس در سارے منگن دھوڑ، گر اوتار پیغمبر دھیان لگایا۔ جو چتر سنگھ بنائے مور کھ موڑھ، دُرمت میل کر صفایا۔ ایکا بخش کے اپنا نور، نور نورانہ چند چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ نانک کہے گو بند لہنا، سچ سچ سچ سمجھایا۔ شہنشاہی سمت پنچ انتم پئے دینا، لیکھا لیکھے وچ جنایا۔ بھگت بھگوان دکھائے اپنے نینا، نیتز لوچن نین اکھ کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پوہ چھبھی تھت سمجھایا۔ چھبھی پوہ نوں کھیل کھلاؤنا، ہر خالق دیا کمایا۔ مالوے والیو سوہنگ متھے وچ لکاؤنا، مٹک نال آؤنا چائیں چائیا۔ پر بھ دے گھر سب نے بن کے جانا پراہنا، پورن آسانال رکھایا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا گاؤنا، آتم پر ماتم وجے ودھایا۔ اگی گرگھاس سوا ہتھ پو پگ پیلے رنگ رنگاؤنا، گو بند رنگ دینا چکایا۔ اگی بیپیاں بیلا مستک تلک لگاؤنا، نال گو بند لکھنا چائیں چائیا۔ اگی گرگھاس سجا ہتھ سیس لکاؤنا، کھتا کن اتے رکھایا۔ اگی بیپیاں ہتھ وچ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان دی جے لکھ کے اٹھاؤنا، ساڈھے تن ہتھ لمبائی وچ سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمایا۔ چھبھی پوہ کہے مینٹوں پر بھ نے دینی شاباش، جن بھگتاں نال وڈیایا۔ سب دی پوری کرنی آس، نراسا نظر کوئے نہ آیا۔ اگی گرگھاس ہتھ وچ پھڑیا ہووے نیلے رنگ دا بنا آکاش، ستارے ست ست چکایا۔ اگی بیپیاں ہوون اکو ذات، ڈھولا اکو گاؤن دھر دامایا۔ اگی گرگھاس کردے آؤنا آداب، دوویں ہتھ مستک اتے لکایا۔ اگی بیپیاں ڈھولے گاؤن پُرکھ اکال توں ہی مائی باپ، ناتا کوڑ دتا چھڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھيو ابھیدا آپ کھلایا۔ چھبھی پوہ کہے اگی گرگھ مار دے آون تالی، زور زور لگایا۔ اگی بیپیاں سر چینی لے کے کالی، کلج کوڑی کریا دین دباہیا۔ اگی گرگھ دے مشعلاں

آون بالی، سبے ہتھھاں وچ لکائیآ۔ اکی بیسیاں ہتھ وچ پھڑ کے تھالی، زور زور نال کھڑکائیآ۔ اکی گرگھ جگت جگیا سو بنے ہون ہالی، آپ اپنا ویس بدلایآ۔ اکی بیسیاں سرتے چکیا ہووے پانی، برتن وڈا چھوٹا نہ کوئے سمجھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ چھبھی پوہ کہے میرا دوس ہونا اگھا، اگن آتھن ملے وڈیایآ۔ مالوے والیو اک لیانا بڈھا، جیہڑا روز پر بھ نوں گالاں کڈھ کے اپنا جھٹ لنگھائیآ۔ سوئدا ہووے اُتے بسدھا، کھٹیا کھاٹ نہ کوئے رکھائیآ۔ نال لیاوے کورا کجا، مائی برتن سو بھاپائیآ۔ اک بیبی آوے جیہڑی پوجدی رہی سگا، سیویاں تھال بھرائیآ۔ نال کٹورا ہووے ددھا، مجھ گاں نہ کوئے چٹرائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی دی کار کمائیآ۔ چھبھی پوہ کہے مالوے والیو نو بنے ہون ملاح، کھیوٹ کھیوٹ روپ بنایآ۔ جیہڑی گو بند کپورے نوں دے کے گیا صلاح، اُس دا پردہ دینا گھلایآ۔ کاغذ دی بیڑی کانے دا چھو لینا اٹھا، کلج دی نیا دینی دکھائیآ۔ وچ پنخ پنخ تینکے رکھنا گھاہ، سکا گلہ نہ کوئے وڈیایآ۔ وچلی چوٹی تے لکھ کے رکھنا خدا، خود مالک تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیآ۔ چھبھی پوہ کہے اکی بیسیاں دے ہتھ وچ ہووے اک اک موہتی، جو شمع روپ بدلایآ۔ اوہناں وچوں کسے دا مریا ہووے نہ پتی، سہاگناں مل کے خوشی منائیآ۔ کسے دے اندر وانہ ہووے تتی، ہوئے روگ نہ کوئے ستایآ۔ جنم دیاں ہون جتی، بنا پتی توں اکھ نہ کدے ملایآ۔ مستک لکھی ہووے پیٹی، پٹنے والا دُھر دا ماہیا۔ اوہناں دی ذات ہووے جٹی، دوسر سنگ نہ کوئے رکھائیآ۔ سب دی کئی توں تمیض ہووے پھٹی، ثابت نظر کوئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سنائیآ۔ چھبھی پوہ کہے پنخ گرگھ بنے ہوون پارسی، پارس لوہا سونا کنچن روپ بدلایآ۔ اک اک تنک پڑھدے ہوون فارسی، عالماں فاضلاں توں پرے پڑھائیآ۔ کرشن دی کردے ہوون آرتی، دیک تھال وچ لکائیآ۔ محبت رکھدے ہون اک یار دی، اینکار اشٹ منائیآ۔ اوہناں دی آئیو ہووے اک دھار دی، وڈا چھوٹا نہ کوئے سمجھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیآ۔ چھبھی پوہ کہے میں یاد کراؤندا پچھلی بیٹی، کتھا کہانی رہیا درڑائیآ۔ نواں گرگھ صاف کر کے آؤنا بیٹی، پگڑی پٹھی سدھی سپس بندھائیآ۔ لال نشان لاؤنا کبے ہتھ دی انگلی

چچی، اگے واسطے بھگتاں وچ چچک داروگ رہے نہ رانیا۔ اندروں بدل کے آؤنانیتی، کوڑی کریا باہر کڈھانیا۔ آتما پر ماتما لگی ہووے پریتی، پریتم مل کے وجے ودھانیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمانیا۔ چھبھی پوہ کہے پر بھ دی جوت جگی، جگت ہوئی رُشانیا۔ پنجاں بیپیاں سپس تے پا کے آؤنی سگی، پر اندا لال رنگ رنگانیا۔ لہنا مکنا چودھویں صدی، صدمہ محمد دینا دکھانیا۔ پچھلی رہنی نہیں کوئی گدی، گداگر ہووے لوکانیا۔ پر بھ دے نال بھگتاں پریت ہووے لگی، اگے سکے نہ کوئے تڑانیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمانیا۔ چھبھی پوہ کہے میرا رہے کوئی نہ روسا، رُسیاں لواں منانیا۔ پنجاں گرکھاں بٹھ کے آؤنا بھوتھا، ایہہ ریتی پچھلی دینی دکھانیا۔ پنجاں بدھا ہوئے لنگوٹا، تیڑ کچھہرا نہ کوئے سہانیا۔ پنجاں بیپیاں لایا ہووے لال رنگ دا گوٹا، سپس ڈپٹا دے وڈیانیا۔ سچے ہتھ دا رنگیا ہووے پیلا پوٹا، انگوٹھا لال رنگ سہانیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلانے ملانیا۔ چھبھی پوہ کہے میرا وقت سہانا، سونیسو دیاں جنانیا۔ گرگھ گرگھ ہر جن بھگت سہیلے بن کے آؤنا آپ پر اہنا، اپنا پنڈھ مکانیا۔ من ہنکار نہ کسے رکھانا، ہوئے وچ نہ کوئے وڈیانیا۔ در اوس پر بھو دے جانا، جتھے ساچی جگہ ملے وڈیانیا۔ در گاہ ساچی جس پچانا، سچکھنڈ دوار ٹکانیا۔ آد انت دا لیکھ مکاؤنا، مکمل لیکھا دے مکانیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، لہنا دینا آد جگادنت نوت چکائے وچ دو جہاناں، اوتار پیغمبر گر وشن برہما شو دیوت نر نر من جن پچیا رہن کوئے نہ پانیا۔

★ ۵ کنگ شہنشاہی سمت ۵ کپور سنگھ دے گرہ مالوا سنگت نوت موگا ★

پُرکھ اکال اگئی ڈنکا، دُھر شبد نام جنانیا۔ سندیسہ دیوے آد انتا، ہر کرتا بے پرواہیا۔ جس دا کھیل جگا جگنتا، نرگن سرگن کار کمانیا۔ کلجگ انتم بنس سہائے بکا، ساڈھے تن ہتھ ملے وڈیانیا۔ گرھ توڑ کے ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم اک جنانیا۔ میل ملاوے ساچی سنگتا، کھتری براہمن شودر ویش ونڈ

نہ کوئے رکھائیا۔ بودھ اگادھا بدھی توں پرے ہو کے پنڈتا، نش اکھر اکھر دھار دئے جنائیا۔ سب دی لاہوے ممتا، چننا ہوئے روگ مٹائیا۔ جن بھگت
 سہیلے دیوے ساچا نچا، دھیرج دھیر دھرائیا۔ آگے سنجگ مارگ لگنا اس دا، گر اوتار پیغمبر بیٹھن سیس نوایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ سنجگ روپ
 ہونا ساچے سکھ دا، سکھیا صاحب سلطان پُرکھ اکال اک جنائیا۔ اشٹ مٹنا گوبند دھار آگے پت دا، پر میثور اکو سو بھاپائیا۔ جھگڑا رہنا نہیں دین مذہب
 حص دا، ذات پات ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جس دا لیکھا آد جگاد کوئی نہ لکھدا، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کہانی بانی صفتاں کر کر صفت
 صلاحیا۔ سو جگ جگ دھار آپ نچھدا، کلجک ویکھے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا تھم اک
 اُپجائیا۔ ساچا تھم شبد اکال، ہر کرتا آپ درڑائیا۔ اوتار پیغمبر گرو نال، ترے گن لہنا رہیا اٹھائیا۔ وشن برہما شو سرت سنبھال، سوئی سرتی آپ جگائیا۔
 لیکھا ویکھو جیو جہان، چاروں گنٹ دھیان لگائیا۔ ساچا اشٹ رہیا نہ کوئے انسان، درشت و شیش نہ کوئے بنائیا۔ بھے رہیا نہ سیتا رام، کرشن کاہن نہ
 کوئے وڈیائیا۔ پیغمبراں بھلیا پیغام، سجدہ حق نہ کوئے رکھائیا۔ منتر پھرے نہ ستنام، چاروں گنٹ پئی دھائیا۔ واگر مٹے کوئی نہ آن، گوبند سیس نہ
 کوئے نوایا۔ سرشتی درشتی ہوئی بے ایمان، مایا ممتا وچ ہلاکائیا۔ شرع چھری بنی جہان، قتل گاہ دے لوکائیا۔ صدی چودھویں ثابت رہیا نہ کسے ایمان، ملا
 شیخ مسانک نیتز نیناں نیر وہائیا۔ چاروں گنٹ دے ویران، ویری گھر گھر من منو آڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ پڑدا آپ اٹھائیا۔ پُرکھ اکال کہے تھم اگتا دینامات، لوک پر لوک آپ جنائیا۔ کلجک میٹنی اندھیری رات، سہنجی سنجگ سچ چند رُشنائیا۔ گر اوتار
 پیغمبر رکھنے ساتھ، نرگن دھار نرگن رنگ رنگائیا۔ صدی چودھویں کھیل وکھاؤنا ساکھیات، پردہ اوہلامات چُکائیا۔ ویکھو جو دس کے آئے میرے نام دی
 گاتھ، کلمہ کائنات پڑھائیا۔ تہاڈے اُتے رہیا نہ کسے وشواس، وشیاں بھری لوکائیا۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ ہندا گھات، گر دوارے کوڑ کوڑ ہلاکائیا۔ آتم
 پر ماتم جڑے کسے نہ نات، پار برہم برہم میل نہ کوئے ملایا۔ ست دھرم دانکے نہ کوئی واک، لیکھ صفت نہ کوئے صلاحیا۔ جدھر تکو سادھ سنت کلجک
 ہوئے گستاخ، سائک ست نہ کوئے ورتائیا۔ ساچی منزل چڑھے کوئی نہ گھاٹ، ادھوالے بیٹھے مارن دھاہیا۔ رُوح بُت پیغمبر ہو یا کسے نہ پاک، اوتارو

پنت پُنت نہ کوئے جنایا۔ مانس جاتی اکو ذات، کیوں دین مذہب کرے لڑائیا۔ سچ دارہیا نہ کوئے اخلاق، خالق خلق ویکھ دکھائیا۔ تہاڈی اُمت ہوئی گُستاخ، چاروں گنٹ کوڑ دہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر داور، دُھر فرمانا اک آپ جنایا۔ پُرکھ اکال کہے میرا حکم اگم اپار، اندر شٹ دیاں جنایا۔ سب دا لہنا دینا نکاؤنا وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری لئے اُٹھائیا۔ جھگڑا رہے نہ گرو اوتار، پیغمبر ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ ساچی سکھیا دینی سکھال، آتم پر ماتم بھیو کھلایا۔ کایا مندر پئی دھر مسال، کعبہ اکو نورِ اِلاہیا۔ جتھے وسے پروردگار، پاربرہم جوت رُشنائیا۔ شبد ناد دُھن شنگار، انحد نادى ناد شنوائیا۔ امرت جہرنا نخبھر ٹھنڈا ٹھار، اگنی تت تپائیا۔ ترے گن مایا نہ سکے ساڑ، ہوئے روگ نہ کوئے جلائییا۔ تت رہے نہ بہتر ناڑ، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اک دکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے اوتار پیغمبر گر کھیل ویکھو اپر مپر، اگم دیاں جنایا۔ بھیو چکاؤنا سب دا انتر، انتسکرن ویکھنا تھاؤں تھائیا۔ سنجگ سچ چلاؤنا منتر، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ اکو اک پڑھائیا۔ چار ورن بنا کے منتر، ہرجن ساچے لینے اُچھائیا۔ جھگڑا میٹ گگن گلگنتر، زمیں اسماناں ڈیرہ ڈھاہیا۔ سچ سندیسہ دے کے اگماستن، ست ستوادی کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر کرتا اگم اتھایا۔ گر اوتار پیغمبر لوک مات دینی دات، ہر سنگر آپ درڑائیا۔ جھگڑا میٹ دین مذہب ذات پات، اوچ نیچ نہ کوئے دکھائیا۔ چار جگ تِساں لیکھا لکھیا نال قلم دوات، کاغذ شاہی جوڑ جڑائیا۔ میرے حکم شبد سندیس نوں نام کلمہ بانی آئے آکھ، اکھراں وچ اکھڑ جوڑ جڑائیا۔ میرا درس کرایا نہ کسے ساکھیات، ست سروپ نہ کوئے جنایا۔ جگ جگ سارے تہاڈا لہنا رہے وانج، واچک ہو کے کرن پڑھائیا۔ ایس ویلے اپنیاں دیناں مذہباں وچ مارو جھاک، پڑدا انتر اندر اُٹھائیا۔ ساچی دے نہ کوئی گاتھ، پریم پریم نہ کوئے پڑھائیا۔ تہاڈا دیوے کوئی نہ ساتھ، گر چیلے بیٹھے مکھ بھوایا۔ مُرشد مُریداں رہیا کوئی نہ ساتھ، ناتواں ہو کے پلو لو بھڈائیا۔ صدی چودھویں اپنا اپنا لیکھا ویکھو حساب، پردہ پردے وچوں اُٹھائیا۔ کی لیکھا لکھیا پچھلا پہلا حصہ تے پہلا باب، بابت تہاڈی کی جنایا۔ کلجگ انت جس ویلے پُرکھ اکالا دین دیا لا پرگٹ ہووے آپ، جوتی جاتا جوت کرے رُشنائیا۔ سب دا لیکھا جانے لہنا دینا پورب جاپ، جگ جیون داتا اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

دیونہارا دُھر دا ور، دُھر فرمانا اک سنایا۔ دُھر فرمانا دیوے پُرکھ اکالا، اکل کل دھاری آپ جنایا۔ سنجگ مارگ دسنا سکھالا، رہبر ہو کے دینا درڑایا۔ آتم پر ماتم من منکا پھیر کے مالا، مارگ اکو دینا سمجھایا۔ تن وجود مائی خاک ساڈھے تن ہتھ وس پئی دھر مسالہ، گرہ مندر دینا جنایا۔ جتھے ناد دُھن شبد اگئی وجے دُھنکانا، رسنا جہوا بتی دند دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ امرت رس نجھر جھرنا بوند سوانتی کول نا بھی ملے مہانا، اٹھسٹھ تیرتھ گنگا گوداوری جمناسرستی بھجن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ گھر دپیک جوت جوت کر نورانہ، بن تیل باقی کملاپاتی اندھ اندھیرا دے گوانیا۔ سچ بھومکا دس استھانا، سچ سہنجنی اک دکھایا۔ جتھے پاربرہم پت پر میشور جوتی جاتا نوجوانا، استری مرد روپ نہ کوئے وٹایا۔ جس نوں جھکدے زمیں اسمانا، برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال لاگن پانیا۔ جس درتوں اوتار پیغمبر گرو درویش ہو کے منگن دانا، خالی جھولیاں آگے ڈاہیا۔ پُرکھ اکال جگ جگ دیوے اپنا نامہ، نام ناماں جھولی پانیا۔ کسے نوں کہا سنا دے مات راما، کسے نوں کرشن کرشن نال پرچانیا۔ کسے اللہ دادے پیغام، پیغمبراں کری پڑھانیا۔ کسے نوں بھيو گھلا کے ستنا، ست ست دتا جنایا۔ کسے نوں واکرؤ دے نشانہ، نشانہ دھرم والا درسانیا۔ چار جگ پر بھ اپنا لاؤندا رہیا بہانہ، پورن بھيو نہ کسے گھلایا۔ بے انت کر کے ساریاں گایا اوس دا گانا، گا گا کے اپنا شکر منایا۔ حکمے اندر مندے گئے بھانا، سر سکيانہ کوئے اٹھانیا۔ دیناں مذہباں ونڈ ونڈانا، مانو مانو نال ٹکرائیا۔ ساچا رنگ نہ کسے چڑھانا، ہندو مسلم سکھ عیسائی ایشٹ منن تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کماپا۔ پُرکھ اکال کہے اوتار پیغمبر گرو چک لو پڑدا، سچکھنڈ نواسی ہو کے دیاں جنایا۔ دھیان مارو اتر پورب پچھم دکھن لہندا چڑھدا، بنا اکھاں اکھ اٹھانیا۔ دین مذہب تہاڈا ویکھو لڑدا، اللہ واکرؤ رام نام کھنڈا کھڑگ کھڑگ کھڑکایا۔ میری منزل حقیقی ساچے در کوئی نہ چڑھدا، درگاہ ساچی ملن کوئے نہ آپا۔ رسنا جہوا بتی دند سکھ مرید تہاڈا پڑھدا، ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ کیوں نہیں لوک مات وچ کلجگ جیو تر دا، نیا پار نہ کوئے لگایا۔ کیوں ایشان ملے نہ ساچے سروور گرہ سر دا، سروور سچ نہ کوئے نہایا۔ کیوں لیکھا چکھیا اٹھسٹھ جل دا، تھل پئی دہانیا۔ اپنا اپنا لیکھا ویکھو چودھویں صدی کل دا، کلجگ کی کی کار کماپا۔ مان رہیا نہ تہاڈی شبدی دھار گل دا، اکھراں اکھراں ونڈ ونڈانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتانیا۔ اوتار پیغمبر کہن اسماں آپا آپ

تکیا، تکی خلق خُدا ئیا۔ پھرے مدینے مکیا، مندر مسجد پھول پھولا ئیا۔ مانو ساچا کوئی نہ لہجیا، ہوئے روگ نہ کوئے مٹا ئیا۔ مایا ممتا وِچ تیا، پنڈت پاندھا ملّا شیخ بنیا قصا ئیا۔ اسیں حیران ہو گئے کتھے گیا ساڈا نام جییا، جو کلمہ خود خُدا تیرا آئے جنا ئیا۔ ساچا کھیڑا کوئے نہ وسیا، ساڈھے تن ہتھ وِجی نہ کوئے ودھائیا۔ مانو اک دُوبے دی کرن ہتیا، مذہب مذہب نال لڑا ئیا۔ ایہہ لڑنا پیغمبراں اوتاراں گرو آں دسیا، سائک ست نہ کوئے کرا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کرنی دے کرتے تیرا کیتا رہیا ہو، دُوجی اور نہ کوئے چڑا ئیا۔ چاروں کُنٹ ودھیا دھرو، دروہی دروہی نام خُدا ئیا۔ سچ دی رہی کوئی نہ لو، نچ لوچن نین نہ کوئے گھلا ئیا۔ گرو چیلے ٹٹاموہ، پتا پوت پئی لڑا ئیا۔ ہن اسیں وی تیرے جوگے گئے ہو، آگے تھم نہ کوئے سنا ئیا۔ ساتھوں سب کچھ لے کھو، آپ اپنے وِچ لکا ئیا۔ سانوں اگلا تھم دسنا سمت شہنشاہی پنج تے چھبھی پوہ، ودی سُدی نہ کوئے رکھائیا۔ تیرے درتے سب دا اکو ہووے گروہ، دُوجی ونڈ نہ کوئے ونڈا ئیا۔ توں زرگن دھار اسیں سرگن رُپ رہے نہ دو، دو آیکے وِچ سما ئیا۔ ساچے نام دے دھاگے لینے پرو، پر ہوتاں دی لوڑ رہے نہ ریا۔ سنجگ ساچا وِچ دینا بو، ہر ہر دے آپ لکا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کما ئیا۔ چھبھی پوہ نوں دسنا رستہ، ہر کرتے دینا سمجھائیا۔ پچھلا چار جگ بٹھاؤنا بستہ، بستر بندھن اپنا اک سمجھائیا۔ سب نوں ایکا دھار کرنا وابستہ، دکھرا رہن کوئے نہ پائیا۔ تیرا بھگت سہیلا ویکھنا ہسدا، تیری ہستی وِچ سما ئیا۔ سچکھنڈ درگاہ ساچی تیرا صفت صلاحی اکو نام جس دا، دُوجا راگ نہ کوئے الا ئیا۔ اوہو مان مات لوک دینا حق دا، مانو مانس آپ سمجھائیا۔ تیرا تھم ہووے سچ دا، نہ کوئے میٹے میٹ مٹا ئیا۔ لیکھا چکاؤنا کایا مائی کچ دا، کنچن گڑھ دینی وڈیا ئیا۔ تیرا بھگت دوارا اکو ہووے وسدا، جتھے ذات پات دین مذہب ورن برن نہ کوئے رکھائیا۔ نِشانہ دینا انتر اکھ دا، دب نیز آپ گھلا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کما ئیا۔ پُرکھ اکال کہے میرا مارگ ہونا ایک، اک اگلا دیاں درڑا ئیا۔ سب دی ساچی ہونی ٹیک، ٹکے مستک دھوڑ خاک رما ئیا۔ سنجگ بُدھ کراں بیک، دُرمت کوڑی میل دھوایا۔ آتم پر ماتم دسناں ہیئت، پاربرہم برہم جوڑ جڑا ئیا۔ سنجگ وِچ ملّا شیخ پنڈت پاندھا گرنتھی میرا نام کھائے کوئی نہ وِچ، قیمت ہٹاں وِچ پوایا۔ سب نوں سانجھا دسنا اکو

دیس، جس سچکھنڈ وچ دسے دُھر درگاہیا۔ شبد گرو گرو پرگٹ ہونا آد انت دا اک دسمیس، جو دھا سور پیر اکھوایا۔ جس نے چار ورن کرنے نیک، نکیاں وڈیاں گلے لگایا۔ لالچ رہن نہیں دینا کسے دا پیٹ، مایا ممتا موہ گواہیا۔ من کلپنا ساری جن بھگتاں کرنی پر بھو دے بھیٹ، چرن کول لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھایا۔ پرکھ اکال کہے شبد گو بند گو بند شبد سور ا ہووے جگ، جگ جیون داتا نال رکھایا۔ پیغمبراں دا پورا کرے جج، حاجت اور رہے نہ رانیا۔ اوتاراں پار کرا کے حد، حدود اپنی دے دکھایا۔ گرو گرو سوامی سد، سدا اکو اک سمجھایا۔ کلجگ اتم رہیا لنگھ، صدی چو دھویں دے گواہیا۔ آگے کھیل سور سرگ، ہر کرتا آپ کرایا۔ کلجگ میٹے اندھیرا اندھ، سنجگ سچ چند چکایا۔ آتم پر ماتم بخشے دُھر اند پری اند والا نال ملائیا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں پاوے ٹھنڈ، اگنی تت انتر بھجھایا۔ توں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا دُھر دا چھند، آد جگاد گر اوتار پیغمبراں ریتی چلی آئیا۔ آتما پر ماتما ہووے پابند، بندھن سکے نہ کوئے تڑائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹنا بھیکھ پکھنڈ، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ دین دیال بن بخشند، رحمت رحیم رحمان آپ کمائیا۔ چھبھی پوہ جگ چو کڑی سارے منگدے گئے منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ گو بند اپنی دھار لائے انگ، انگیکار اک اکھوایا۔ مالوے والیو خوشیاں نال مار کے آؤنا پندھ، غمی سنگ نہ کوئے رکھایا۔ جگ جنم دی ٹٹی لینی گنڈھ، آگے نہ کوئے تڑائیا۔ نو سو چرانوے چو کڑی جگ پچھے گئے ہنڈھ، کل کلکی ویس نہ مات وٹائیا۔ جس دے اوتار پیغمبر گرو سنگ، سگلا سنگ دکھایا۔ سب دا خوشی ہووے بند بند، بندگی اکو کرنی دُھر دے ماہیا۔ من چاؤ ہووے ویکھنا اوہ گو بند نوری چند، جو دو جہان کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چو کڑی دین مذہب وچ کدے نہ ہو یا پابند، مالک خالق پر تپاک اکو اپنا حکم ورتائیا۔

★ کپور سنگھ دی ورکشاپ وچ ★

ہر بھگت ہر کاروپ، ہر ہردے وچ سمائیندا۔ سرپرک ناتا پنج بھوت، تن وجود وند وندائیندا۔ آپ وسے اپنی کوٹ، جگ نیتز نظر کوئے نہ پائیندا۔ دسورین ویکھے سچ جھوٹھ، کام کردھ لو بھ موہ ہنکار پھول پھولائیندا۔ چار جگ وچ بنا پر بھ دی کرپا توں اچے تک بنے نہ کوئے سپوت، سچ وچ نہ کوئے سمائیندا۔ من مت بدھی والے سارے گئے اوت، چوراسی پھاسی گل لٹکائیندا۔ اگلی کسے نہ آئی سو بھ، پچھلی سمجھ نہ کسے سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیندا۔ بھگت بھگوان اکوراہ، انتر انتر ویکھ وکھائیا۔ بھگوان نوں دیوے نہ کوئے صلاح، جگت عقل بدھی کم کسے نہ آئی۔ اوتار گرو پیغمبر جس دے بن نہ سکے گواہ، شہادت سکے نہ کوئے بھگتائیا۔ اوس نوں کی کوئی سکے سمجھا، جیہڑا ہر گھٹ رمیا بے پرواہیا۔ جس ویلے چاہے پنت پاییاں دے تراء، ریشیاں منیاں خاک ملائی۔ اوہ داتا بے پرواہ، اگم اتھاہ اک ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ اک رنگائیا۔ بھگت بھگوان نہ کوئی منڈانہ کوئی کڑی، تن وجود نہ کوئے وکھائیا۔ بھگت بھگوان رکھے واسنا کدے نہ بُری، بُری ہووے جگت لوکائیا۔ اوہ کلپنا سدا نکری، سنگت وچ نہ کدے سمائیا۔ پریم وچ نہ کدے جڑی، جو نیتز نین رہی تھائیا۔ ایسے کر کے گوبند نے چھڈی انند پُری، پُر اند گیا تجائیا۔ ایسے کر کے شیر سنگھ دی کایا رڑھی، تن وجود نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ شیر سنگھ نہ کوئی تن وجود ماٹی خاکی، بھگوان بھگت ویکھ وکھائیا۔ آدانت دا بن کے ساقی، جام پیالے رہیا پیائیا۔ اوہنوں کی کوئی سمجھاوے باقی، عقل وچ کی درڑائیا۔ جس نے چار جگ گرو اوتار پیغمبراں تن دا بنا کے ساتھی، پھیر وچھوڑا دتا کرائیا۔ اگلی کھیل کسے سمجھ نہ آئی باقی، پردہ سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ جس ویلے چاہے جدھر چاہے اودھر بنا لئے اپنے ساتھی، اندر وڑ کے اپنا رنگ رنگائیا۔ کیوں ایہہ کھیل پُرکھ ابناشی، تئاں والا جیو سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامیلا آپ ملائی۔ بھگت بھگوان اکو سچ، آتم پر ماتم سو بھا پائیا۔ جتھے دیوے جوتی تیج، نور جوت رُشائیا۔ شبد سندیسہ دیوے بھیج، اگم ناد سنائیا۔ اوتھے ایہہ دو اکھاں نہ سکن ویکھ، جتھے بیٹھا اپنا رسیا

رس چکھائیا۔ بچ نہ سکن چار وید، پُران پردہ نہ کوئے کھلائیا۔ کی ہویا بے دُنیا والے دُنیا رہے ویکھ، دُنیا دی ممتا وِچ دُنیا دی مہما وِچ اپنا آپ گوانیا۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا جس نے اپنی کرنی اِنج تک نہیں دتی کسے اگے وِچ، ونجارا نظر کوئے نہ آئیا۔ جد آیتے رکھ کے اپنی سیدھ، نشانے اپنے گیا چلائیا۔ پُرکھ اکال سچا سَنگرو نہیں کوئی بکری بھید، واڑے وِچ پھڑ کے جتھے کوئی چاہے اوتھے بند کرائیا۔ ایہہ اوس پر بھو دی کھید، جو جگ جگ اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، سدوسے اپنے اگے دیس، دِشا لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت سب دی ویکھ وکھائیا۔

★ ۵ کنگ شہنشاہی سمت ۵ سردارا سنگھ دے گرہ مناواں ★

تن وجود ہون سب دے پوتر، گھر ملے سچ وڈیائیا۔ پون واسنا جائے نکل، اگنی تت نہ کوئے جلائیا۔ کرپا کرے سوامی متر، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ مانس جنم گرگھ جتن، لکھ چوڑاسی ڈیرہ ڈھاہیا۔ دوسرہٹ کدے نہ وکن، قیمت اور نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنا رنگ رنگائیا۔ تن خاکی مٹے روگ، چنتا غم رہے نہ رانیا۔ گھر رہے نہ سوگ، کوڑ گڑیا ڈیرہ ڈھاہیا۔ دے کے درس اموگھ، ترسنا دے مٹائیا۔ سرت شبد سنجوگ، میلا سچ سُبھائیا۔ سر رہے کسے نہ بوجھ، کندھا بھار نہ کوئے اٹھائیا۔ پیٹ رہے کوئی نہ سوج، دُکھ درداں ڈیرہ ڈھاہیا۔ سدا سہاوی ہووے مونج، مجلس اک رکھائیا۔ جو پچھلے ہوئے فوت، اجوئی وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اک اکھوائیا۔ سَنگرو شبد شبد گردیوا، دیو آتما ویکھ وکھائیا۔ امرت رس دیوے اگتا میوہ، امیوں رس آپ چوائیا۔ لیکھے لائے زبان رسنا جہوا، گنوتا گنوان دیا کمائیا۔ گھال تھایں پائے گرگھیاں سیوا، سیوک سیوا سچ کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر داہر، ہر داتا دیا کمائیا۔ تن وجود سنگھ ہووے سریر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ انتر رہے کوئی نہ پیر، دردی دردیاں درد وندائیا۔ نیتر وہاوے کوئی نہ نیر، ہنچھو اکھ نہ

کوئے گرایا۔ من مت بدھ ہوئے نہ کوئے دِگِیر، سائک ست دئے ورتائیا۔ گرہ رہے نہ کوئے فقیر، شہید شرع نہ کوئے دکھایا۔ ہاکن ڈاکن کٹ زنجیر، پسو پرتاں ڈیرہ ڈھایا۔ شبد نام مار لکیر، پچھلا لیکھا دئے چکایا۔ بچہ رووے نہ کوئے خوار شیر، دودھی دند نہ کوئے ڈھایا۔ کرپا کرے بے نظیر، مہر نظر اک اٹھایا۔ بنس سر بنس بدل دیوے تقدیر، تحریر تقریر وچ جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، انتر دیوے ساچی دھیر، دھیرج دھرم دھار بنایا۔

★ ۵ کنگ شہنشاہی سمت ۵ گرچن سنگھ دے گرہ پنڈ اُسا ضلع امرتسر ★

سنگر شبد کہے میرے شہنشاہ سلطانی، پُرکھ اکال تیری سرنایا۔ پاربرہم پت پر میثور جلوہ گر نورانی، پروردگار سانجھے یار تیری وڈیایا۔ آد جگاد جگ چو کڑی نت نوت تیری کھیل مہانی، نرگن سرگن سرگن اپنی کار کمایا۔ صدی چو دھویں انت اخیر بے نظیر محبوب مُجبت وچ کر مہربانی، مہان بیو بی خیر یا اللہ تیری اک سرنایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ چار کٹ دہ دشا ودھی بے ایمانی، بیوہ روپ ہوئی لوکایا۔ دُھر دا کلمہ ساچا نام ہردے وسائے کوئی نہ بانی، پاربرہم برہم میل نہ کوئے ملایا۔ چار ورن اٹھاراں برن دے شرع شیطانی، شریعت وچوں اصلیت نہ کوئے پرگٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگایا۔ سنگر شبد کہے گو بند نور اپارا، پر م پُرکھ تیری سرنایا۔ نرگن نوری نور کر اُجیارا، جوتی جوت ڈگمگایا۔ تیرا شبد ناد دُھن جیکارا، اکو اک اگم اتھایا۔ مان رہیا نہ گرو اتارا، پیغمبر ملے نہ کوئے وڈیایا۔ سر شئی در شئی اندر ہاہاکارا، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھایا۔ بھیو ابھیدا کھول کرپا کر آپ نر نکارا، نرگن نر ویر دیا کمایا۔ صدی چو دھویں ویکھ کھیل پروردگار، بے عیب پڑدا آپ اٹھایا۔ امام بن سکدارا، حکم حکم وچوں جنایا۔ چوتھے جگ تیری کردے رہے انتظارا، دھیان دھیان وچوں لگایا۔ تیرا کھیل ویکھنا کل کلکی اتارا، نہہکنک تیری وڈیایا۔ کوڑی کریا میٹ اکھاڑا، مایا ممتا موہ وکار دے گوائیا۔ جھگڑا مٹا پُرکھ نارا، نر نرائن دیا کمایا۔ تھدہ بن اور نہ کوئے سہارا، سبجگ

میت نہ کوئے اکھوائیا۔ دھرم دی دھار ہووے جیکارا، پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ گوہند تیرا اِکو سْت دُلا را، دو جہاناں ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سوامی انترجامی اپنی دیا کمائیا۔ شبد گرو کہے پُرکھ اکال تیرا لیکھا بے پرواہ، پت پر میشور بے پرواہی وِچ سمائیا۔ بھيو ا بھیدا اچھل اچھیدا دے کھلا، خالق خلق پردہ اک اٹھائیا۔ تیرا وقت سُنھنا آد نرنجنا جوتی جاتے گیا آ، پُرکھ بدھاتے بھو رہے نہ رائیا۔ جو بھوکھتاں وِچ کھتتاں وِچ نرگن سرگن آئے درڑا، لیکھا لکھ کے قلم شاہیا۔ گر اوتار پیغمبر سارے رہے سنا، بن رسنا جہوا شبدی شبد شبد پرگٹائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے اسیں نرگن نیئے سچ گواہ، شہادت اک بھگتائیا۔ سب دی قبول کر دُعا، سپس جگدیش اک نوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ شبد گرو کہے پُرکھ اکالے سجن، صاحب تیری سرنائیا۔ ساچا رہیا کوئی نہ مجن، دُرمت میل نہ کوئے دھوائیا۔ پریم پریتی وِچ کرے کوئی نہ بھجن، بندگی بندہ نہ کوئے کمائیا۔ جھگڑاپیا ساڈھے تن ہتھ کایا ماٹی بدن، بدلہ سکے نہ کوئے چکائیا۔ شاہ سلطان کرے کوئی نہ عدل، انصاف حق نہ کوئے کمائیا۔ پتا پوت کرے قتل، قتل گاہ بنی لوکائیا۔ ساچا ملے نہ کسے وطن، بے وطن ہوئی لوکائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرا راہ منگن، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ مان رہیا نہ مدینہ من، کعبے نور نہ کوئے چکائیا۔ پنڈت پاندھے سارے ننھن، اٹھسٹھ تیرتھ دین دُہائیا۔ ساچی چاڑھے کوئی نہ رنگن، نام خُماری نہ کوئے رکھائیا۔ تیرے دوارے سارے منگن، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ کرپا کر سورے سر۔نگن، پت پر میشور دیا کمائیا۔ سچ دوار سہا اپنا انگن، انگیکار آپ ہو جائیا۔ آتم برہم دے انندن، نجاند اپنارس چکھائیا۔ میری دُنڈاوت سجدہ بدن، نمو نمو کر کے سپس جھکائیا۔ صدی چودھویں آتم پر ماتم پاگنڈھن، شبدی ڈوری تند بندھائیا۔ تیرا کھیل سورے سر۔نگن، صاحب سلطان مہربان تُدھ بن اور نہ کوئے کرائیا۔ انت آخیری ویکھ اپنی منزل، منزل چکے کوڑ لوکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تُدھ بن دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ شبد گرو کہے میرے پر بھ سوامی، سماں کھج ویکھ دکھائیا۔ گھٹ نواسی انترجامی، لکھ چوڑاسی پھول پھولائیا۔ تیرے نام ہوئی بدنامی، کلمہ کائنات نہ کوئے درڑائیا۔ شرع زنجیر پائی غلامی، بندھن سکے نہ کوئے تڑائیا۔ جگت سنت سادھ ہوئے کامی، کرودھ لو بھ موہ ہنکار نہ کوئے تجائیا۔ ناتا جوڑے کوئی نہ باہمی، براہمن کھتری شوڈر

ویش رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ کرپا کر صاحبِ سلطانی، ہر سجن ہو سہائیا۔ ساچی منزل کر آسانی، رہبر اپنا راہ دکھائیا۔ دینی پئے نہ کوئے قربانی، قاتل
مقتول روپ نہ کوئے وٹائیا۔ اکو صاحبِ سنگر تیری ہووے مہربانی، محبوب تیری آس رکھائیا۔ کلج کوڑی کرپا چاروں گنت چڑھی ٹغیانی، جیواں جنتاں
سادھاں سنتاں رہی رڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، درگاہ ساچی سچھنڈ دوار ایکنکار تیری اوٹ تکائیا۔ سنگر شبد
کہے میرے پر م پڑکھ پر بھ سنگی، سنگ دل دیاں جنائیا۔ کلج جیواں پُشت پناہ پٹھ ہوئی ننگی، سر ہتھ نہ کوئے کائیا۔ ٹٹی دھار جائے نہ گندھی، ناتا سکے
نہ کوئے جڑائیا۔ پر ماتم آتم تڈھ بن ہوئی رنڈی، سہاگی کنت نہ کوئے ہنڈھائیا۔ چاروں گنت بھیکھ پکھنڈی، ست سچ نہ کوئے سمائیا۔ دیناں مذہباں ویکھ
ڈنڈی، ڈنڈاوت بندنا سجدہ تیرا گئے بھلائیا۔ ہر گھٹ انتر واسنا ہوئی گندی، پتت پُنت نظر کوئے نہ آئیا۔ مایا ممتا لائی پابندی، ہوئے گڑھ نہ کوئے
تڑائیا۔ ساچا ملے نہ کسے انندی، شکھ ساگر نہ کوئے سمائیا۔ ساچی منزل کسے نہ لنگھی، درگاہ ساچی سچھنڈ دوار مقامے حق ملن کوئے نہ آئیا۔ میں جدھر
تکاں سرشی ہوئی اندھی، لوچن نین نہ کوئے گھلائیا۔ پھری دروہی وچ ورجھنڈی، پردہ سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ چڑھے چند نہ کوئے نوچندی، نور ظہور نہ
کوئے رُشنائیا۔ صدی چو دھویں جاندی لنگھی، محمد آسائے ڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در اکو آس رکھائیا۔
سنگر شبد کہے پڑکھ اکال کھیل ویکھ اگتا، اگڑے دینا درڑائیا۔ کیوں جھگڑا پایا ماٹی چما، چم درشی دے بدلایا۔ کیوں دین مذہب رکھائی طمع، لالچ اوتار
پنغمبراں جھولی پائیا۔ کلج اتم سب دامیٹ کے سوگ غما، چنتا ہر کھ رہے نہ رائیا۔ سنج مارگ دے دے نواں، نو نو چار دا پندھ مکائیا۔ دین مذہب
دارہے نہ بنا، ذات پات نہ کوئے رکھائیا۔ اکو نوری تیرا جوت چند چمکے چٹا، چاروں گنت کرے رُشنائیا۔ شبد سنا دے بنا کتاں، انحد نادى ناد وجائیا۔ جو
آسا رکھ کے گیا جٹ دھتا، صدی چو دھویں پور کرائیا۔ جو لہنا دینا لیکھا لکھیا نانک دھار چو داں سو تیس پتا، پنشمینٹ سب نوں دے سزائیا۔ پورا لیکھا کر
دے گو بند کتا، کائنات دے درڑائیا۔ تیرا کھیل سری بھگوانا، بھگون جگ جگ نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور،
نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوانا، چنتا روگ مٹاوے غما، غمی دا پیار اکو دینا جنائیا۔

جگت دسہرا دہسہرا راون، رام رام دُہانیا۔ رام نالوں دہسہرا نوں ہتے گاؤن، ایہہ پر بھ دی بے پرواہیا۔ جس دا لیکھا نال باؤن، نرگن دہار اگم اتھاپیا۔ جس دا حساب گرو گرنہ دی دہار اکاؤن، پنج اک سو بھاپانیا۔ جس دا بھو جگت جگ دامن، پلو جگت دکھانیا۔ راون دا بھو نہ کوئے آیا سمجھاؤن، کوں رام کوں راون راون رام کی وڈیانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سمجھانیا۔ راون رام کدے نہ مردا، مرن وچ کدے نہ آئیا۔ جس نوں رام ماریا اوہ راون سچھنڈ دوارے وڈا، سچ وچ سماںیا۔ جس راون پچھے رام رہیا لڑدا، اوہ راون رام روپ پہلوں آیا پرگٹانیا۔ جے راون ایہہ کھیل نہ کردا، پھیر آدی ریتی جگ جگ پور نہ کوئے کرائیا۔ ایہہ کھیل اوس اگم گھر دا، جتھے رام تے راون بیٹھے سو بھاپانیا۔ جگت وہار من مت بدھی وچ چلدا، دوت سب دے وچ لگانیا۔ بھارت والیاں اپنا مان رکھیا اک گل دا، اپنی لے اگٹانیا۔ اندازہ نہیں لایا اوس دے بل دا، جس تریتا جگ دتا بدلانیا۔ جگت جگیا سوآں وچار چلدا، جیو جنت صلاح پکانیا۔ ساڈا رام اوتاری ایدھیا ملدا، سنگھاسن سو بھاپانیا۔ سب دے اندر سل کیوں سینتا نوں راون چھلدا، ستونتی ست گوانیا۔ ایسے غصے وچ بھارت راون جلد، اصل بھو نہ کوئے کھلانیا۔ سچ سچ سچ راون تے رام اکو دوارے پلدا، دوجا در نہ کوئے بنانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک پڑدا دے چکانیا۔

★ ۶ کنگ شہنشاہی سمت ۵ ارجن سنگھ دے گرہ پنڈ اُسا ★

سنگر شبد چلے جگ دہار، نرگن نرکار آپ چلانیا۔ درشی بدل دیوے سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری چلے نہ کوئے پترانیا۔ لہنا دینا پورا کرے گرو پیغمبر اوتار، اوتری اپنا حکم ورتانیا۔ دو جہاناں پاوے سار، مہاسار تھی ہو کے ویکھ دکھانیا۔ چار کُنٹ دہ دشا ہوئے اُجیار، جوت اُجالا اک کرائیا۔ سب دا لہنا دینا پورب ویکھے ویکھنہار، پڑدا پڑدیاں وچوں چکانیا۔ کلجگ کوڑی کریا کلپنا دے نوار، مایا متا موہ مٹانیا۔ ست دھرم دا ست کرائے جیکار، چاروں کُنٹ وچے ودھانیا۔ سچ دا مالک بن سکدار، ست ساچی کار کمانیا۔ سب دے کولوں اپنے ہتھ لے اختیار، مختیار نامے سب دے پور کرائیا۔ اگلا

حکم سچی سرکار، ایکٹارا آپ درڑاٹیا۔ ایک در اکو سارے کرو نمسکار، سجدہ بندنا ونڈ نہ کوئے ونڈاٹیا۔ اکو جیکارا نعرہ لاؤ اگم اپار، الکھ اگوچر آپ درڑاٹیا۔
 دین مذہب دارہے نہ کوئے ہنکار، ذات پات نہ ونڈ ونڈاٹیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کماٹیا۔ سننگر
 شبد اکو ہووے پوجا، سل پاہن پوجن کوئے نہ پانیا۔ اشٹ رہے کوئی نہ دوجا، پُرکھ اکال سارے سیس نوٹیا۔ پرہو بھو کھلائے گو جھا، پردہ اوہلا دئے
 اٹھانیا۔ کلج کوڑی کرپا بھانڈا کر کے موڈھا، وستو ستنام ہتھ پھڑانیا۔ جو دھیان دھر کے گیا بڈھا، صدی چوڈھویں راہ تکانیا۔ پُرکھ اکالا پرگٹ ہووے
 اُتے بڈھا، دھرنی دھرت دھول وڈیانیا۔ گر اوتار پیغمبر اں پینڈا جانا مُکا، مکمل دئے درڑانیا۔ کوڑی کرپا بھننا خٹھ، حکم اپنا اک سنانیا۔ چار ورن سنے
 ڈکھا، دردیاں درد گوانیا۔ سچ نشان دئے پنچ کھا، پنچم پیتا سچ سبھانیا۔ ست رنگ کرائے اگھا، اگن آتھن ملے وڈیانیا۔ پوجا رہے کسے نہ سگھا، مڑھی
 مسان نہ کوئے چترانیا۔ نمو نمو کرے ڈرگا، اشنہج سیس جگدیش جھکانیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم
 اک ورتانیا۔ شبد گرو کہے ایک نام ہووے پرچلت، سنجگ سچ ملے وڈیانیا۔ جو ہوئے سہائی ہت پلت، دو جہاناں ویکھ دکھانیا۔ مالک بنے خالق خلق، مخلوق
 اپنا حکم جنانیا۔ دین مذہباں نالوں توڑ کے تعلق، ناتا آتم پر ماتم دئے سمجھانیا۔ ویکھے کھیل اُپر فلک، اسماناں پرے نورِ الٰہیا۔ جوتی جاتا دیوے جھلک، نور
 نورانہ ڈمگاتیا۔ کھیل کھیلے اُپر عرش، فرش اپنی کار کماٹیا۔ غریب نمانیاں اُتے کرے ترس، مہر نظر اک اٹھانیا۔ جن بھگتاں لہنا دینا ملنا سمت شہنشاہی پنچ
 برس، برسی دھر دی لئے منانیا۔ من کلپنا میٹے حرص، ہوس اگلی دئے سمجھانیا۔ جھگڑا مُکا کے مندر مسیت چرچ، چراگاہاں کرے رُشانیا۔ گرکھاں پچھلا
 رہن نہ دیوے قرض، مقروض لیکھا دئے مُکانیا۔ صدی چوڈھویں اپنا پورا کرے فرض، پیغمبراں دئے درڑانیا۔ جو محمد کیتی عرض، آرزو سب دی ویکھ
 دکھانیا۔ کھیل کرے جو دھا سور پیر مردانہ مرد، مدد منگن کوئے نہ جانیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنا رنگ
 رنگانیا۔ شبد گرو کہے سچ وقت سہاؤنا، سوہنی رُتڑی ملے وڈیانیا۔ چھٹی پوہ پر م پُرکھ آپ ملاؤنا، پاربرہم پر بھ اپنی دیا کماٹیا۔ بھگت بھگوان رنگ چڑھاؤنا،
 زرگن دھا اتر کدے نہ جانیا۔ سچ سندیس اک سناؤنا، اگم اتھا پڑھانیا۔ زرگن پُرکھ اکالا اکو اشٹ رکھاؤنا، دوسر سیس نہ کدے نوٹیا۔ حکم سندیسہ اک

سناؤنا، فرمانا اگم اتھاہیا۔ ماجھے والیاں نو گرکھاں اپنا رُوپ بدلاؤنا، استری مرد سمجھ کچھ نہ پائیا۔ مستک سوبارنگ چڑھاؤنا، بندی لال نیلی وڈیائیا۔ کھجے نیتز اتے ستارا چند بناؤنا، رنگ ہرے نال وڈیائیا۔ گنگا دھار وچ رکھاؤنا، براہمن پروہت نہ کوئے درڑائیا۔ گوہند لیکھا پور کراؤنا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ شبد گرو کہے ویدیا والا رہے نہ کوئے پجاری، رسنا جہوانہ کوئے وڈیائیا۔ کرپا کرے آپ جوت نرنکاری، نرگن زرویر ویکھ وکھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن اکو اشٹ ہونا ادھاری، دوسر وند نہ کوئے وندائیا۔ اکو سیس جگدیش ہووے نمسکاری، نمو نمو سارے کہہ کے اپنی خوشی بنائیا۔ اکو در ہووے درباری، استھان بھومکا سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا آپ ملائیا۔ سنگر شبد کہے اکو ہووے گروڈ آر، مندر مسجد شو دوالا مٹھ جگ اکو رُوپ نظری آئیا۔ اکو نام ہووے جیکار، نو کھنڈ پر تھمی اکو ڈھولا گائیا۔ اکو شبد ہوئے ادھار، پوجا پاٹھ اک وکھائیا۔ اکو کلمہ ہوئے پیار، کائنات دے سمجھائیا۔ اکو دسے پروردگار، واحد لاشریک نور الاہیا۔ اکو ہوئے سچی سرکار، شاہ پاتشاہ شہنشاہ دھر درگاہیا۔ اکو نام ہووے جیکار، توں میرا میں تیرا راگ الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در ٹھانڈا اک وکھائیا۔ شبد گرو کہے لوک مات ہووے اکو گاتھا، سکھیا اکو اک سمجھائیا۔ کرپا کرے صاحب سمراتھا، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ ہوئے سہائی ناتھ اناتھاں، غریب بنائیاں گود ٹکائیا۔ وست امولک دیوے واتھا، ساڈھے تن ہتھ آپ ورتائیا۔ جھگڑا میٹے اندھیری راتا، سنجگ سچ چند چکائیا۔ پُرکھ اکال سب نے مٹنا پتاما، جو آد جگادی دھر دی مائیا۔ آتم پر ماتم جڑنا ناتا، سرتی شبدی میل ملائیا۔ شبد اگمی سُننا نادا، انحد نادی راگ سنائیا۔ امرت رس دینا بوند سوانتا، نجھر جھرن دے جھرائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیالا درس دکھائے اک اکانتا، سچکھنڈ نو اسی اپنا نور جوت کر رُشنائیا۔ کلج کھیلے کھیل بہہ بدھ بھانتا، پت پر میثور اپنی کل ورتائیا۔ جن بھگتاں نظری آئے ساکھیاتا، سوچھ سروپی شاہو بھوپی پردہ دے اٹھائیا۔ جنم جنم دا کرم کرم دا پورا کرے گھانا، نام ندھانا سیری بھگوانا آتم جھولی دے بھرائیا۔ جھگڑا میٹے دین مذہب اوچ نیچ ذات پاتا، پت پر میثور اپنا رنگ رنگائیا۔ صدی چودھویں انت اخیر بے نظیر گر اوتار پیغمبراں ویکھے کھاتہ، درگاہ ساچی آپ اٹھائیا۔ انت اخیر بے نظیر سب دا پورا کرنا بھوکھت واکا، پیشین گوئیاں اپنے لیکھے لائیا۔ دھرنی دھرت

دھول دھول پوری کرے آساء، آکاش پاتال نراسا رہن کوئے نہ پائیا۔ سمبل کر کے اپنا واسا، سمت شہنشاہی پنج دئے وڈیائیا۔ جن بھکتاں دے کے اک بھرواسا، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ پنجاں گرگھیاں ماجھے والیاں خوشیاں وچ کرنا ہاسا، چھبھی پوہ بھجنا واہو داہیا۔ نال کلجگ دا کردے آون تماشا، آپ اپنی ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان پرکھ ابناشا، ابناشی کرتا کر نہار اک اکھوایا۔

☆ ۶ کلک شہنشاہی سمت ۵ کیشو رام دے گرہ سرہالی جنڈو کی ☆

سنگر شبد کہے پر بھ دین دنی بدل دے طریقہ، کلجگ تاریک اندھیرا دے مٹائیا۔ لہنا دینا ویکھ لکھ چوراسی جیو جنت جی کا، چار ورن اٹھاراں برن پھول پھولائیا۔ جھگڑا مکا کایا ماٹی ساڈھے تن ہتھ سیں کا، تن وجود ماٹی خاک کرے نہ کوئے لڑائیا۔ اپنا مارگ دس نیکن نیکا، نر نرنکار نرویر اپنی دیا کمائیا۔ آتم پر ماتم ساچا بن پیتا، پاربرہم برہم میلا سبھائیا۔ پردہ کھول اٹھاراں دھیائے گیتا، بھکت بھگوان اپنا رنگ رنگائیا۔ تیرا امرت رس ملے بوند سوانتا، کلجگ کوڑی اگنی تت بھجائیا۔ لہنا دینا پورا کر بنوایا رام پیتا، سرتی شبد سائیا۔ جس کارن پیغمبراں یاد کیتا موسیٰ عیسیٰ، محمد دھیان لگائیا۔ جس آشا وچ نانک گو بند کھیل تکیا اک انڈیٹھا، انڈیٹھے پڑدا دے اٹھائیا۔ جس کارن گو بند پھولن نہیں دتا انگیٹھا، ہاڈی تن نہ کوئے اٹھائیا۔ سو سوامی ساچی دس دے ریتا، ساچا مارگ اک پرگٹائیا۔ دین دنی جھگڑا رہے نہ مندر مسیتا، شودوالا مٹھ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اکو گرہ نظری آئیں ترے گن اتیتا، ترے بھون دھنی اپنا بھيو دینا کھلایا۔ تیرا نام پدارتھ اکو لاگے پیٹھا، سچ سندیسہ دینا درڑائیا۔ کھتری براہمن شودر ویش کایا رنگ چڑھیا میٹھا، پاربرہم پت پر میثور اتر کدے نہ جائیا۔ نرگن دھار نرنکار سب دی بدل اندروں نیتا، نیتوان دیا کمائیا۔ جھگڑا رہے نہ ہست کپٹا، اوچ نیچاں اکو گھر وسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ ساچی دیا کمائیا۔ سنگر شبد کہے پر بھ سنجگ مارگ دس ویشال، ویشا کوڑ رہن نہ پائیا۔ سب دی اکو

ہووے دھر مسال، گُردوار اِکو وجے ودھائیا۔ جتھے سوہن شاہ کنگال، امیر غریب ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ ہندو مُسلم سیکھ عیسائی سب دی کر سنبھال، سوئی
 سُرَت آپ اُٹھائیا۔ وست اموک دے سچا دھن مال، نام خزینا اک بھرائیا۔ آتم پر ماتم وجے تیرا تال، ذات پاتی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ آکے ویکھ
 مُریدیاں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیا۔ گُراوتار پیغمبراں حل کر سوال، جو بھوکھتاں وِچ تیرا راہ تکائیا۔ ست دھرم دی بدل دے چال، کوڑ گُرم دا ڈیرہ
 ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ ستگر شبد کہے پر بھ اپنا مارگ دے دے سچ، ستجگ سچ
 ملے وڈیائیا۔ جھگڑا رہے نہ کایا ماٹی کچ، کنجن گڑھ دے سہائیا۔ سب نوں دینا دھیرج جت، ست سنتو کھ وِچ سمائیا۔ ناڑ بہتر نہ اُبلے رت، ناڑی ناڑی نہ
 کوئے گُرا لایا۔ مایا متا میٹنی اگ، آسا تر سنا دینی گوائیا۔ سر شٹی در شٹی ویکھ جگ، جگ جیون داتے تیری اوٹ تکائیا۔ درشن دے اُپر شاہ رگ، نو
 دوارے پنڈھ مکائیا۔ بن مکے کعبیوں کرا ج، جُجرہ کایا حق سہائیا۔ جتھے ملے پُکھ سمر تھ، ہر کرتا دُھر درگا ہیا۔ جیکارا بولے اک الکھ، الکھ اگوچر آپ
 سٹائیا۔ گُراوتار پیغمبر رہے کوئی نہ دکھ، ہندو مُسلم سیکھ عیسائی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، پر بھ
 تیری اک سرنائیا۔ ستگر شبد کہے پر بھ سچ سچ دی دے دے دات، دیاوان دیا مکائیا۔ کلجگ میٹ اندھیری رات، کوڑی کرپا پنڈھ مکائیا۔ ستجگ سچ دکھا
 پر بھات، نرگن نور کر رُشنائیا۔ تیرے نام دا جھگڑا اللہ و اِگرُو رام کرشن رہے نہ کاغذات، کلمہ اِکو دینا جنائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم سب دا بن ساک،
 سچن اک اکھوائیا۔ جیواں جتناں سادھاں سنتاں کھول تاک، پردہ اندروں دے اُٹھائیا۔ نرگن سرگن پورا کر بھوکھت واک، جو اوتار پیغمبر گُرو گئے
 جنائیا۔ ساچی منزل دوارا دکھا اِکو گھاٹ، پتن اِکو نظری آئیا۔ صدی چودھویں میٹ واٹ، محمد آشا دے دُہائیا۔ تیرا کھیل پُکھ ابناش، دو جہاناں ویکھ
 دکھائیا۔ ستجگ ساچی پاراس، بن گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ اِکو نور ہووے پرکاش، دوجا اشٹ نہ کوئے منائیا۔ اِکو پوجا ہووے پاٹھ، اِکو ڈھولا نام کلمہ
 صفت صلاحیا۔ اِکو مندر ہووے ماٹھ، گُرو دوار اِکو اک جنائیا۔ شبد ناد دُھن راگ، انراگی دینا سٹائیا۔ اِکو میلا ہووے کنت سہاگ، پت پر میثور لینا
 ملائیا۔ کلجگ انت بھگونت دین دُنی دی کھول جاگ، آلس نندرا دے مٹائیا۔ تیرے نام دا اُتجے اک ویراگ، ویری اندروں باہر کڈھائیا۔ آتم جوت جگا

چراغ، گھر اندھیرا ہے نہ رانیا۔ دُھر داشبد سنا ناد، انادی ناد سنا نیا۔ امرت رس دے سوانت، نچھر جھرنایک جھرائیا۔ کایا کھیڑا کر آباد، ساڈھے تن ہتھ و بے ودھائیا۔ وشار ہے نہ کوڑ وواد، وکھ اندروں باہر کڈھائیا۔ منوآ من نہ رہے گستاخ، بدھ مت دینی سمجھائیا۔ جو گر اوتار پیغمبر گئے آکھ، آخر لیکھا سب دا پور کرائیا۔ کرپا کر پُرکھ ابناش، ابناشی کرتے تیری اوٹ تکائیا۔ سنجگ سچ کر پرکاش، دھرنی دھرت دھول دھول ہوئے رُشنائیا۔ مانو مانس مانکھ تیرا نام چین سواس سواس، ساہ ساہ تیری صفت صلاحیا۔ اِکو رنگ رنگا پر تھمی آکاش، گگن گگنتر و بے ودھائیا۔ ست دھرم دا ساچا ہوئے سماج، مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچی منزل وکھا گھاٹ، دوارا اِکو اک سہائیا۔

☆ ۶ کنگ شہنشاہی سمت ۵ مکھن سنگھ دے گرہ پنڈ جوڑا ☆

ستگر نانک جوت آدانت، جگ جگ ویس وٹائیا۔ کھیل کھلائے سری بھگونت، پاربرہم پت پر میثور دُھر درگاہیا۔ جس دا حکم جگا جگنت، سنجگ تریتا دواپر کجک سیس نوایا۔ سو صاحب سوامی دُھر دا کنت، نرگن نرویر اِک اکھوائیا۔ جس دا ایک دا اِکو منت، آتم پر ماتم راگ اگم اتھاہیا۔ جس نوں چپے سادھ سنت، بھگت بھگوان اِشٹ منایا۔ جو توڑے گڑھ ہوئے ہنگت، کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھاہیا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، ساچی سکھیا دے سمجھائیا۔ ہر جن کدے نہ ہووے چنت، سوگ رہن کوئے نہ پائیا۔ سدا سدا سدا سارے پر بھ دی جوت شبد دی دھار اگے کردے منت، منتاں والا گرو نہ کوئے منایا۔ اِکو پُرکھ اکال دی ہمت، جو جگ جگ کھیلے کھیل تھاوں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کما نیا۔ نانک ستگر دیندا نام دان، گرہ گرہ جھولی پائیا۔ ملنا سری بھگوان، ابناشی کرتے دُھر درگاہیا۔ جس دا حکم سدا فرمان، جگ چو کڑی چلے واہو داہیا۔ جیہڑا پنج تت بنیا انسان، من مت موہ نہ کوئے رکھائیا۔ اوس داشبد گرو بلوان، ڈنک وجائے تھاوں تھانیا۔ دھرم جھلائے نشان، نشانہ کوڑ دے گوائیا۔ سر شئی در شئی

پائے آن، ایشی اکو ویکھ وکھائیا۔ گرکھاں کرے سوادھان، گرکھاں لئے اٹھائیا۔ شبد تیر انیلا نشان، دئی دویٹی ڈیرہ ڈھاہیا۔ جس دی مہا سدا مہان، صفتاں وچ صفت صلاحیا۔ اوہو گرو آد انت تک پردھان، جو ست ڈلارا پڑکھ اکالا نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائی۔ جو نرگن نانک دھار، سو نرگن نور جوت جوت رُشائیا۔ اوہ سدا سدا سب دی تیج دے سوار، ویلا وقت نہ ونڈ ونڈائیا۔ جس ویلے آوے لوک مات ہو اُجیار، جوتی جاتا ڈمگائیا۔ جیہڑا چل آوے دربار، درگاہ ساچی دے پُچھائی۔ جتھے اکو نانک اکو ایکنکار، اکو پڑکھ اکال اکو پروردگار سانجھیا سو بھاپائیا۔ کوئی وکھ ونج نہ کرے وپار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اک اکھوائیا۔ نانک نرگن سدا تارے، تارنہار اک اکھوائیا۔ نانک نرگن جوت نرکارے، تت وجود نہ کوئے وڈیائیا۔ نانک نرگن کھیل پارے، صدی چوڈھویں ویس وٹائی۔ نانک نرگن شبد جیکارے، دُھن اگئی راگ سٹائی۔ نانک نرگن سرب نمسکارے، پنے پنے سپس نوئی۔ نانک واسطے اکو جیہے جگ چوڈھویں چارے، اگا پچھا ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر کرتا بے پرواہیا۔ نانک فرق نہ جوتی دھار، سچ سچ درڑائی۔ ہن دا کھیل نہیں کسے پڑکھ نار، تت وجود نہ کوئے چترائی۔ اوہو شبد گرو دھنکار، راگی راگ سٹائی۔ جس نے پچھے تارے اوہ ہن وی دیوے تار، ایہہ پر بھ دی بے پرواہیا۔ نانک دے در اُتے فرق نہیں اک دوجے دا نہیں ادھار، ونڈی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اک اکھوائیا۔ جے نانک دا رکھیا ایشٹ، ایشٹ دیو اک اکھوائیا۔ ہن کھیل کرے مالک سرشٹ، پاربرہم پت پریشور بے پرواہیا۔ جس نے سدا کھولنی درشٹ، دشا اپنی دے وکھائیا۔ جھگڑا مُکا کے سورگ بہشت، سچ دوارا اک جنائیا۔ جتھے شاستر سمتر نہیں کوئی لکھت، اکھراں والی نہ کوئے پڑھائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم جوتی دھار ملت، میل ملاواں سچ سبھائی۔ من کلپنا نہیں کوئی علّت، عالم علم نہ کوئے چترائی۔ جس نوں نرگن دھار سنگر شبد انتر دیوے صدق، بھروسہ یوگ تن وجود دے بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آد انت آد جگا جگنت اکو روپ سرب گن ثالث اکو روپ بنائے خالص، اکو آلس نندرا وچوں باہر کڈھائیا۔ نانک نرگن

تارے تاں، جے طمع دیو گوانیا۔ پُرکھ اکال بنے پتا ماں، جے تھکم مٹو چائیں چانیا۔ دوہاں دی اِکو منزل دوہاں دا اِکو تھاں، سِجھنڈ ساچے سو بھاپانیا۔ آد جگاد جگ کرن نیاں، عدالت حق حق کمانیا۔ جے ہُن نانک دا دسیا بھلے ناں، تے نانک پلُو نہ کدے پھڑانیا۔ جے نانک دھار جاو سما، اپنا آپ جاو مٹا، من مت موہ گوانیا۔ پھیر نرگن نانک پُرکھ اکال ہُن وی ہووے سہا، اوہو جوت اوہو شبد شبدی دھار لئے ملاںیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی، پت پر میشور پتت اُدھاری جوت نرکاری، نرکار ایکا ایک اکھوانیا۔

★ ۶ سنگ شہنشاہی سمت ۵ ارجن سنگھ دے گرہ مانک پُر ★

سنگر شبد مارگ دسنا ایک، سنج سچ راہ درڑانیا۔ پُرکھ اکال دین دیال ہووے ٹیک، پاربرہم پت پر میشور اک لگانیا۔ ذات پات دین مذہب جھگڑا رہے نہ کسے دیس، نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ اِکو رنگ رنگانیا۔ نام اگما ڈھر فرمانا چار ورن ملے اک سندیس، صاحب سوامی انترجامی آپ سنانیا۔ مانو مانکھ مانس سچ دوارا اِکو لین دیکھ، گرہ مندر اِکو وجے ودھانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا تھکم اک ورتانیا۔ سنج ساچا ہووے مات لوک، نو نو چار پندھ مکانیا۔ آتم پر ماتم سناوے سچ سلوک، سوہنگ ڈھولا اگم اتھاپیا۔ سچ دوار دی بخشے مَوَج، درگاہ ساچی وجے ودھانیا۔ سرتی شبدی کرے کھوج، پردہ انتر دے اٹھانیا۔ بدھی توں پرے کرے بودھ، اگیان اندھیرا دُور کرائیا۔ اگلا بھیو کھولے گوجھ، ہر کرتا شہنشاہیا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی اِکو دیوے جوگ، اِکو کلمہ نام جنانیا۔ اِکو رسنا ہووے بھوگ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمانیا۔ سنج ساچا دھرنی اُتے دیوے دھر، ہر کرتا بے پرواہیا۔ نام بھنڈارا دے کے ور، مہربان دیا کمانیا۔ دین مذہب ذات پات اوچ نیچ اِکو جہا کر، کرنی کرتا کار کمانیا۔ نر بھو چکائے بھے ڈر، ہوئے ہنگتا گڑھ تڑانیا۔ آتم سرور نہائے ساچے سر، اٹھسٹھ تیرتھ لوڑ رہے نہ رانیا۔ پڑدا لاپے چوٹی جڑ، آتم برہم دے جنانیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سب نے ودیا جانی پڑھ، شاستر سمرت لیکھا اور نہ کوئے درڑانیا۔ جوتی جوت سرُوپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سچ دوارا اک پرگٹائیآ۔ سَٹجگ ساچے دینا مان، ہر کرتا دیا کمائیآ۔ کلجگ کوڑی کرپا توڑا ابھمان، مایا ممتا موہ
 مٹائیآ۔ سرشٹی درشٹی اندر دے گیان، آتم برہم دینا سمجھائیآ۔ امرت رس پین کھان، رسناگن نہ کوئے وڈیائیآ۔ شبد ناد دیوے دُھنکان، انادی ناد سٹائیآ۔
 گرہ مندر سہائے آن، ساڈھے تن ہتھ و بے ودھائیآ۔ بھيو مکائے زمیں اسمان، لوک پر لوک پردہ آپ چکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیآ۔ سَٹجگ ساچا دھرنا اُپر جگت، جاگرت جوت کر رُشٹائیآ۔ سنت سہیلے پرگٹاؤنے بھگت، بھاؤنا اندروں پھول پھولائیآ۔
 نرگن دھار دے کے درس، کوڑ کلپنا دینی مٹائیآ۔ جگت واسنا رہن نہیں دینی حرص، کوڑی دے کھپائیآ۔ مان دوا کے اُپر فرش، عرش جوتی میل ملائیآ۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اینکارا اک اکلآ آپ گھلایآ۔ سَٹجگ کہے میرا وقت ہونا سہاؤنا، ہر سوہنی بنت
 بنائیآ۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ اکو نام جپاؤنا، دوجا راگ نہ کوئے الائیآ۔ پُرکھ اکالا ہر سَٹجگن ایشٹ مناؤنا، دوسر سیس نہ کوئے جھکائیآ۔ گھر مندر دپیک
 اک جگاؤنا، اندھ اندھیرا دے گوائیآ۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم بھيو گھلاؤنا، خالق خلق دیکھ دکھائیآ۔ سچ سروور سچ دوارا اگتا ہووے نہاؤنا، اٹھسٹھ تیرتھ لیکھا
 دے چکائیآ۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا ساچا پکڑے دامنا، دامنگیر دیا کمائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے دُھر دا ور، ہر داتا
 بے پرواہیا۔ سَٹجگ کہے پر بھ کرپا کرے اپار، اپر پر دیا کمائیآ۔ کلجگ کوڑی کرپا مات نوار، ممتا موہ دے گوائیآ۔ ساچی سکھیا اک سکھال، ساچا پڑدا آپ
 اٹھائیآ۔ جھگڑا رہے نہ شاہ کنگال، اُوچ نیچ اکو رنگ رنگائیآ۔ سچ دوارا دکھا سچ دھر مسال، کایا کعبہ اک وڈیائیآ۔ گرہ مندر بیٹھ کرے سنبھال، سرتی شبدی
 جوڑ جڑائیآ۔ سنت سہیلے لئے بھال، بھگت بھگوان رنگ رنگائیآ۔ جنہاں پوہ نہ سکے کال، مہاکال نہ بھے دکھائیآ۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت
 کرے رُشٹائیآ۔ انت کنت بھگونت ساچے سنت کرے سنبھال، سمبل بہہ کے کھیل گھلایآ۔ جس نوں جھکدے گرو اوتار، پیغمبر سیس نوائیآ۔ سوکل کلکی
 لئے اوتار، جوتی جاتا ڈگمگائیآ۔ ایہتھے اوتھے دو جہاناں نرگن سرگن پاوے سار، سچ سوامی انترجامی دیکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ چوراسی وچوں گرگھ گرگھ

ہر جن ہر بھگت لہجہ کے اپنے لال، لال گُلا اپنا رنگ چڑھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آدانت جگا جگنت نرگن سرگن کرے سدا پرتپال، پرتپالک خالق مالک اکو دُھر درگاہیا۔

★ ۶ کنگ شہنشاہی سمت ۵ کرنیل سنگھ، جرنیل سنگھ دے گرہ پنڈ راجو کے ★

سنگر شبد پُرکھ اکال کیتا سجدہ، درگاہ ساچی سچکھنڈ دوارے سیس نوانیا۔ پاربرہم پت پریشور میں تیرا بردا، پروردگار سانجھے یار تیری سرناہیا۔ میں صدی چو دھویں کھیل ویکھیا گھر گھر دا، لکھ چو راسی جیو جنت سادھ سنت پھول پھولانیا۔ رسنا جہوا پتی دند مانوتیتوں یاد کردا، ہر دے وچ نہ کوئے وسانیا۔ ساچی منزل کوئے نہ چڑھدا، ادھوٹے بیٹھی کوڑ لوکانیا۔ اشان کرے نہ کوئی تیرے سرور سردا، دُرمت میل نہ کوئے دھوانیا۔ سرن چرن کوئے نہ پڑدا، دھوڑی خاک نہ کوئے رمانیا۔ میں خیران ہو گیا کی کھیل نرائن نر دا، کی کل رہیا ورتانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے رہیا سنانیا۔ سنگر شبد کہے پر بھو میں سب دے اندر ماری جھاک، نرنتر ویکھ دکھانیا۔ ساچا لے کوئی نہ ساتھی، سگلا سنگ نہ کوئے بنانیا۔ چاروں گنٹ اندھیری راتی، نرگن نور نہ کوئے رُشانیا۔ منو آ منے کسے نہ آکھی، کلپنا کوڑ رہی گرانیا۔ پیغمبر کرے کوئی نہ راکھی، اوتار سیس ہتھ نہ کوئے ٹکانیا۔ جیون وچوں بدلے نہ کسے حیاتی، آب حیات نہ کوئے پیاہیا۔ دین مذہب دا جھگڑا مکیا نہ کاغذاتی، چار جگ دے شاستر رہے لڑانیا۔ میرے انتر اگنی دھار بھاکھی، پاربرہم دیاں جنانیا۔ جیہڑی گو بند سکھی بنائی اک ست پنچ چھ اُتے وساکھی، شبدی دھار نال پرگٹانیا۔ اوہدی رہے نہ سچ جماعتی، ناتا پریم رہے تڑانیا۔ ساچی منزل تیری چڑھے کوئی نہ گھائی، سچ دوارے ملن کوئے نہ آہیا۔ اٹھ ویکھ پُرکھ اکال پُرکھ ابناشی، مہربان مہربان مہربان محبوب اپنی دیا کمانیا۔ ساچے منڈل گوپی کاہن پائے کوئی نہ راسی، دھرم دھار نہ کوئے جنانیا۔ میں سب دی واسنا اندر وڑ کے واپچی، واپک ویکھی جگت لوکانیا۔ میٹوں تیرے درتے آوے ہاسی، ہس کے دیاں سنانیا۔ ثابت رہیا نہ کوئی پنڈت کاشی، کلج کلا دتی ورتانیا۔ ملا شیخ بچھے کوئے نہ

واتی، و اتا ورن بدلیا جگت لوکانیا۔ رُوح بُت ہوئے کوئے نہ پاکی، پتت پُنت نہ کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگانیا۔ سَنگَر شبد کہے میں دیکھیا مدینہ مکیا، کعبے حُجرے پھول پھولایا۔ بھجیا مندر مٹھیا، شوالے پڑدالاہیا۔ تیرے پریم کوئی نہ رتیا، رتن امولک ہیرا رُپ نہ کوئے بدلایا۔ میں ہو گیا ہکا بکيا، حیرانی میرے اندر آیا۔ واہ واہ تیرا کھیل پُرکھ سمرتھیا، وڈ داتے تیری بے پرواہیا۔ صدی چو دھویں گھر گھر پایا رتیا، سائنگ ست نہ کوئے جنایا۔ اپنا نام بازاراں وچ وپچیا نال نکلیاں، قیمت گرنتھاں والی پانیا۔ پیغمبراں پورا ہون لگا ٹھیکیا، پٹنے والا دے گواہیا۔ تیرا کھیل الکھ اکھیا، لکھ سکے کوئے نہ رانیا۔ توں اپنا بھو کسے نہ دسیا، چارے جگ بے انت بے انت کہہ کے تیتوں گئے گانیا۔ چاروں کُنٹ ویکھ جگت جہان جائے چیا، ترے گن گنی تت تپانیا۔ نام نیچ کوئی نہ وتیا، تن وجود ہرا سنج نہ کوئے کرائیا۔ کلج کھیل بازی گر نٹیا، سوانگی اپنا سوانگ جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوار اینکار در تیرے الکھ جگانیا۔ سَنگَر شبد کہے میرے محبوب، مُجبت وچ دیاں جنایا۔ تیرا دھام عالیشان عرُوج، عرش فرش تیری وڈیایا۔ اپنی منزل ویکھ مقصود، مہبان بیدوبی خیر یا اللہ تیری سرناپا۔ میں در تیرے موجود، حاضر ہو کے رہیا جنایا۔ دروہی کلج کوڑی کرپا صدی چو دھویں کر نیست و نابود، جڑ دھرنی دھرت دھول دے اکھڑانیا۔ مایا ممتا کرے کوچ، کوچا گلی کر صفانیا۔ جس کارن گو بند بچے گئے جھونج، اجیت جُجھار دین گواہیا۔ دین دُنی وچوں کڈھ دے دُوج، اکو اپنا رنگ رنگانیا۔ پُرکھ اکالے تیری ہووے پُوج، سِل پاہن پاتھر سیس نہ کوئے نوانیا۔ کوڑ وکار ہنکار کایا مندر اندر ہونجھ، شبدی دھار کر صفانیا۔ سب دی نرمل کر بدھ، سریشٹ اپنا رنگ رنگانیا۔ تڈھ بن اور لئے کوئی نہ سدھ، بسدھا دے ڈہانیا۔ سرشٹی کر نہاری یدھ، جھگڑے وچ دے مات ہلکانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگانیا۔ سَنگَر شبد کہے میرے پُرکھ اکالے، صاحب تیری وڈیایا۔ پھل رہیا کسے نہ ڈالے، پت ٹہنی سنمل رُپ لہرایا۔ ویکھ کھیل اپنا حالے، حالت وگڑی جگت لوکانیا۔ دین دُنی دے بدل گئے چالے، چاروں کُنٹ رہی گر لایا۔ تیرے نام دی گھال کوئی نہ گھالے، کام کرو دھ لوبھ موہ ہنکار گھر گھر ڈیرہ لایا۔ سب دا انتم حل کر سوالے، مہربان پر بھ اپنی دیا کمانیا۔ جو شبد سندیسہ دے کے گیا نانک سَنگَر بالے، اگم

اتھاہ آپ درڑاٹیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تیری وجے نام ودھائیا۔ سَنگَر شبد کہے پر بھ میں دیکھی تیری بھجن بندگی، ہر گھٹ انتر پھول پھولائیا۔ دست ملے نہ کسے انند دی، نجاند پرمانند وچ نہ کوئے سماٹیا۔ لو چھٹے نہ کوڑ گڑیارے گند دی، امرت رس نہ کوئے چکھائیا۔ سمجھ آئے نہ کسے برہم ہنگ دی، آتم پر ماتم جوڑ نہ کوئے جڑائیا۔ جوت نظر نہ آئے تیرے گو بند چن دی، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ میری آسا صاحب سلطان اِکو منگ منگدی، مانگت ہو جھولی ڈاہیا۔ دین دُنی کھیل ویکھ بھکھ ننگ دی، دُکھیاں درد نہ کوئے گوائیا۔ سَت شبد دھار کوئی نہ گنڈھدی، انتر نر نتر رنگ نہ کوئے چڑھائیا۔ چاروں کُنٹ تیاری جنگ دی، جھگڑے وچ سرب ڈھائیا۔ ویکھ کھیل اپنی ور بھنڈ دی، برہمنڈ کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در آسا پور کرائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن شبد میرے ڈلارے، دُو لھے دُھر دے دیاں درڑائیا۔ اوہ ویکھ تیئی اوتارے، در بیٹھے سیس نوائیا۔ تک حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد بنے بھکھارے، خالی جھولیاں آگے ڈاہیا۔ گرو دھار ویکھ ونجارے، ونج اِکو اک سمجھائیا۔ سب دے لہنے دینے پورے کرنے وچ سنسارے، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملائیا۔ کرنی کھیل آپ نرنکارے، نر گن نر ویر حکم ورتائیا۔ جس نے پنڈھ مُکاؤنے جُگ چارے، سَنجگ تریتا دوپر کھج لیکھا دئے چکائیا۔ سَنجگ ساچے دئے ہلارے، سَت ستوادی آپ اٹھائیا۔ حکم دیوے سچی سرکارے، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ ساچی کار کمائیا۔ پُرکھ اکال کہا سُن اگئی شبد سَت، سَت دیاں سمجھائیا۔ ایہہ کھیل ابناشی اچت، چارے کُنٹ کھوج کھوجائیا۔ کھج وچ سَنجگ سہاؤنی رت، رتڑی اپنے نال مہکائیا۔ پوتر کرنے کایا بُت، بُتخائیاں کرے صفائیا۔ توں وی میری دھاروں جانا اٹھ، نر گن دھار لے انگڑائیا۔ کھج کوڑی کرپا جڑ دینی پُٹ، دھرنی دھرت دھول رہن نہ پائیا۔ پھیر سوادھان ہو کے لئیں بچھ، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، درگاہ سچ دیاں جنائیا۔ شبد سَت دیا دھار، دیا کماواں گا۔ کھیل کر سنسار، کوڑی کرپا میٹ مٹاواں گا۔ شبد جوت اگم اپار، نور ظہور چکاواں گا۔ کوڑی کرپا کر گرفتار، شبدی ڈوری تند بندھاواں گا۔ حکمے اندر رکھ پیئمبر اوتار، گرو گردیو اک جناواں گا۔ کالی رین میٹ کے دھواں دھار، نوری جوت چند چکاواں گا۔ سَت سچ دا کر جیکار،

کلمہ اِکو نام پڑھاواں گا۔ دھرم دی دھار تیرا پیار، پتا پوت گود سہاواں گا۔ ایکا رنگ رنگا کے پُرکھ نار، نر نرائن ڈنک وجاواں گا۔ سنجگ سچ ہوئے ادھار، اُدرا اپنے وچوں پرگٹاواں گا۔ ایہہ کھیل الکھ اگوچر کرے اگم اپار، اپر پیر اپنی کار کماواں گا۔ جو کہہ کے گئے پیغمبر گرو اوتار، بھوکھت سب دے ویکھ وکھاواں گا۔ پیشین گوئیاں رکھاں اپنے نال، نت نوت اپنا کھیل کھلاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ مارگ آپ وکھاواں گا۔ سنگر شبد کہے پر بھ ساچا مارگ لا دے جگ، جاگرت جوت کر رُشنا یا۔ ترے گن مایا بُجھا دے اگت اگنی تت نہ کوئے تپا یا۔ نوری درس دے اُپر شاہ رگ، نو دوارے ڈیرہ ڈھاہیا۔ تیرا کھیل سورے سر بگ، کایا مندر اندر ویکھ وکھا یا۔ بن کعبیوں کرا دے جج، جُجرہ اِکو اِک سہا یا۔ دین مذہب دی میٹ دے حد، مانو مانس مانگھ اِکو رنگ رنگا یا۔ سارے پُرکھ اکال تیری جد، تُوں اِکو جمن والی پتا مایا۔ کیوں تیری آتما تیتوں گئی چھڈ، لوک مات ہوئی پرا یا۔ دھرم نشانہ اِکو گڈ، چار کُنٹ دے ہلا یا۔ سنت سہیلے اپنے صد، بھرم سب دامیٹ مٹا یا۔ تیرا نور تیتھوں رہے نہ کدے الگ، وکھرا در نہ کدے سمجھا یا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے اوہ ویکھ کھجگ جیو بنے گگت، ہنس روپ نہ کوئے پرگٹا یا۔ جگت پیالے پی کے مد، نام خُماری نہ کوئے رکھا یا۔ باہروں بنے بگڑے بپ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے دے دُھر دا ور، سچ ساچی کھیل کھلا یا۔ پُرکھ اکال کہے شبد سُت اوہ ویکھ نظارہ، نظریہ دیاں بدلایا۔ کھجگ اتم کراں کنارہ، لوک مات رہن نہ پا یا۔ سنجگ سچ ہوئے ورتار، ویشیش و دیا اِک پڑھا یا۔ جس نوں مَنن گرو اوتار، پیغمبر سیس نوا یا۔ وشن برہما شو نہ کوئے اُجر دارا، سارے نیوں نیوں لاگن پا یا۔ تُوں بنیا میرا بر خور دارا، بدی کھجگ دینی گوا یا۔ سنگر روپ ہونا ظاہر، ظاہر ظہور کرنی رُشنا یا۔ اوہ ویکھ کچھ جھگڑا پینا وچ قاہرہ، محمد اشارے نال سمجھا یا۔ نو سو ورگ میل دا ہونا دائرہ، قائم مقام رہیا ورتا یا۔ ایہہ کھیل پر بھو دا گہرا، شاستر سمرت نہ کوئے سمجھا یا۔ کھجگ وکھائے اپنی لہرا، لہر لہر وچوں درسا یا۔ جس دی صفت کوئی کر نہ سکے عقل بدھی وچ شاعرہ، شہنشاہ رہیا جنا یا۔ کوئی ہووے نہ دار پہرہ، اگے ہو نہ کوئے بچا یا۔ کھجگ کوڑ لگرم ہویا بہرہ، ہر کا نام سُنن نہ پا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کما یا۔ سنگر شبد کہے میری بندنا، پر بھ ڈنڈاوت سیس نوا یا۔ کس بدھ کوڑی کرپا کرے

کھنڈنا، بن کھڑگ کھنڈا چکائیا۔ سچ دیوے انندنا، انندپری والا نال ملائیا۔ کس بدھ کلج کوڑا ونجھنا، صاحب سوامی دینا سمجھائیا۔ صدی چوڑھویں اتم
 لنگھنا، لوک مات رہن نہ پائیا۔ کون سچ سہائے پلنگنا، آسن سنگھاسن کون رکھائیا۔ کون چاڑھیں اپنی رنگنا، رنگت اک رنگائیا۔ کس بدھ تیرا نگارہ وچنا،
 ڈنکا شبد کرے شنوائیا۔ کلج گڑھ ہنکاری بھجنا، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ سنجگ ساچا کس بدھ لگنا، لوک مات لئے انگڑائیا۔ کی کھیل ہونا کایا ماٹی بدنا،
 ساڈھے تن ہتھ دینا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر داور، در تیرے منگ منگائیا۔ پڑکھ اکال کہے میرے سوت ڈلارے
 ایہہ میرا اقبال، اقبالی گر اوتار پیغمبر لینے کرائیا۔ ویکھو لوک مات اپنی دھر مسال، سچ دوارے پھول پھولائیا۔ جلوہ رہیا نہ کوئے جلال، نوری نور نہ کوئے
 چکائیا۔ جھگڑا تلو شاہ کنگال، ذات پات پی ڈھائیا۔ آتم پر ماتم ملے کسے نہ نال، پاربرہم برہم جوڑ نہ کوئے جڑائیا۔ سچ دسو تھیں کس دی کیتی سنبھال،
 سمبل بہہ کے منگ منگائیا۔ پڑکھ اکالا بن دلال، دلالی دھرم دھار جنائیا۔ کلج بدل کے اپنی چال، چال زراہی اک دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ سنگر شبد کلج انت بدلاواں گا۔ بن کے ڈھر داکنت، سچ سہنجی اک سہاداں گا۔ سنجگ چاڑھ
 کے اگتا رنگ بسنت، بسن بنواری ہو کے دیکھ دکھاواں گا۔ ساچے نام دادے کے منت، منتر اکو اک جناواں گا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، بدھی
 توں پرے آپ سمجھاواں گا۔ ہوئے گڑھ توڑ کے ہنگت، ہنگ برہم آپ دکھاواں گا۔ چار ورن بنا کے سنگت، سگلا سنگ دکھاواں گا۔ گرگھ کسے در نہ
 ہووے منگت، بھگت بھگوان جوڑ جڑاواں گا۔ جو سندیسہ دے کے گیا شبدی دھار انگد، انگیکار اک اکھواواں گا۔ سب دالہنا دینا چکاواں نقد، ادھار آگے
 نہ کوئے جناواں گا۔ شبد سندیسہ دیواں سخت، ڈھر فرمانا آپ جناواں گا۔ دھرنی کر کے سہیلا وقت، سہنجنا آپ بدلاواں گا۔ اکو تیری شبد گرو دی
 شکت، شکتی سب دی کچھ دکھاواں گا۔ کلج وچ سنجگ ایہو ہووے فرق، فقرہ اکو نام درڑاواں گا۔ بچھلا لہنا سب نے کرنا ترک، توت اگلا راہ درساواں
 گا۔ پھرے دروہی فرش عرش، زمیں اسماناں رنگ چڑھاواں گا۔ غریب نمائیاں اُتے کر کے ترس، رحمت حق حقیقت آپ کماواں گا۔ کھیل ویکھنا ایسے
 برس، سمت سمتی پڑدا لاہوانگا۔ چھٹی پوہ کھیل اسپرج، اچرج لیلآ آپ درتاواں گا۔ گر اوتار پیغمبر لے کے آونا دھرم دی فرد، فیصلے حقو حق

سناواں گا۔ اک جیکارا دو جہاناں بولنا گرج، غرض سب دی ویکھ دکھاواں گا۔ یودھا سورپیر بن مردانہ مرد، مدعا اکو اک درسواں گا۔ شرع چھری
 قصائی بنے کوئی نہ کرد، قاتل مقتول پندھ مکاواں گا۔ پٹھی سدھی کر کے نرد، نر نران بھیو کھلاواں گا۔ جھگڑا میٹنا مسیت چرچ، چراگاہاں جوت
 پرگٹاواں گا۔ غریب نمائیاں ونڈ کے درد، ڈھیاں اپنی گود اٹھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، دھرم دوارا
 اک درسواں گا۔ دھرم دوار اک درسائیگا۔ دین دیال دیا کمائیگا۔ پڑکھ اکلا ویس وٹائیگا۔ جوت جوالا اگن بجھائیگا۔ پوجا مالا منکا پھول بھلائیگا۔ ساچی
 دھرمسالہ ویکھ دکھائیگا۔ کون شاہ کون کنگالا، انتر اپنا بھیو چکائیگا۔ کلجگ توڑ ترے گن جنجالا، کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھائیگا۔ جس دا اوتار پیغمبر گر بھوکھتاں وچ
 دے کے گئے احوالا، سو سوامی کھیل کھلائیگا۔ لیکھا جان کال مہاکالا، مہربان اپنی کل ورتائیگا۔ پھل رہے کسے نہ ڈالا، سنمئل رُکھ جگت لہرائے گا۔ جن
 بھگتاں کرے آپ سمبھالا، سمبل بہہ کے ویکھ دکھائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، سچھنڈ سچ اک وڈیائیگا۔ سنگر شبد
 کہے میری اک عرضوئی، پر بھ عرض دیاں سنائییا۔ تیرا بھگت سہیلا سنت ورا کوئی کوئی، کوٹاں وچوں نظری آئییا۔ باقی ملے کسے نہ ڈھوئی، ڈھولک چھینے
 رہے کھڑکائییا۔ دین دنی دی سرتی سوئی، شبد ہلونا نہ کوئے لگائییا۔ بہڑی تیرا نام دروہی، ہائے ہائے کر سنائییا۔ امرت رس دینا چوئی، نچھر جھرنا اک
 جھرائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، دھرم دوار تیری سرنائییا۔ دھرم دوار دا بن کے متگتا، مانگت جھولی ڈاھیا۔ پڑکھ
 اکال میٹ دے متا، موہ وکار کر صفائییا۔ گڑھ رہے نہ ہوئے ہنگتا، نون سو اکھر دھار اک جنائییا۔ ست سروپ بنا لے اپنی جنتا، جیو جنت رہے گر لائییا۔
 اکو اشٹ دیو سوامی منائے اپنی متتا، دوسر سیس نہ کوئے جھکائییا۔ پورب کرم دی رہے کوئی نہ چنتا، ہرکھ سوگ غم دینا گوائییا۔ میں در تیرے ٹھانڈے
 کردا متتا، نیوں نیوں لاگاں پائییا۔ اک تیرے وچ شبدی دھار ہنتا، حوصلہ آگے دینا ودھائییا۔ لیکھا مکاؤنا محمد والی سنتتا، صاحب سنگر تیری بے پرواھیا۔
 سنجگ وچ سیس کوئی نہ ہووے من دا، مجھ داہڑی نہ کوئے کٹائییا۔ ایہو بھنڈارا تیرے گن دا، جو گو بند گیا ورتائییا۔ جھگڑا مٹاؤنا پاپ پُن دا، پنے پنے اپنا
 بھیو دینا درسائییا۔ توں مالک خالق گل دا، گل عالم تیرا نظری آئییا۔ آد جگاد جگ چوکڑی تیرا جیو جہان بھلدا، ابھل تیرے آگے واسطہ پائییا۔ تیرا نام اکو

مل دا، انملڑی دات دینی ورتائیا۔ تیرا امرت کدے نہ ڈھدا، شیرخوار بچے پی کے خوشی منائیا۔ تیرا بھگت بھگوان بوٹا کدے نہ ہلدا، پت تہنی پھول
 پھل دینا دکھائیا۔ تیرا دھرم نشانہ جھلدا، سچکھنڈ ساچے سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، تیری وجے سچ ودھائیا۔
 پُرکھ اکال کہے میرے بچے تھے، شبدی شبد جنائیا۔ سچ فرمان میرا مئے، من منسا دُور کرائیا۔ کرنا پرکاش پنج تت تے، وجود محبوب دینا درسائیا۔ لیکھا
 مُکاؤنا گوبند والے کئے، کائنات پڑدا دینا چکائیا۔ لہنا دینا پورا کرنا دھئے، جو جگت گیا سمجھائیا۔ لوک مات جو رہن نہیں دینے اٹھے، نج نیتز لوچن نین اکھ
 گھلائیا۔ شبد سناؤنا بنا راگ کئے، انحد نادی ناد وجائیا۔ بھيو گھلاؤنا چو داں سو تیبہ انک نانک شبد دھار صفتاں والے پنے، پر م پُرکھ پڑدا لاہیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے وجدی رہے ودھائیا۔ شبد کہے میرے صاحب میٹ دے ڈکھ، ڈکھاں بھری لوکائیا۔ دھرنی
 سفل کردے لکھ، روگ رہے نہ رانیا۔ بھگتاں اجل کر لکھ، دُرمت میل دھوائیا۔ بیر بیتالیاں جڑ پٹ، پون مساناں ڈیرہ ڈھاہیا۔ موکل جان اٹھ، بھے
 نہ کوئے رکھائیا۔ تیرے نام دی اکو سنی ہووے بک، تخم تاثیر دینی بدلایا۔ دین دنی دابدل دے رُخ، مارگ سچ سچ جنائیا۔ پڑدا اوہلا رہے نہ لگ، بھيو
 ابھید دینا گھلائیا۔ جن بھگت سہیلے اٹھالے سٹ، ڈلارے اپنی گود ٹکائیا۔ کوڑی کرپا کلپنا پینڈا جائے ٹک، آگے اور نہ کوئے ودھائیا۔ سب دے اندر
 دے دے سچ، سنجم اک جنائیا۔ تیری دھار مانس مانکھ، آتم پر ماتم ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا پڑدا دینا اٹھائیا۔ ساچا
 پڑدا دے لاه، لہنا سب دی جھولی پائیا۔ کھیوٹ کھیٹا بن ملاح، نام نیا نوکا اک دکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر بنا گواہ، شہادت اکو وار دینی بھگتائیا۔ سنجگ سچ
 لے پرگٹا، پرگٹا اپنا اک جنائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا دے مٹا، مٹی خاک نہ کوئے اڈائیا۔ اوہ ویکھ پیغمبر کرن دُعا، واسطہ تیرے آگے پائیا۔ تُوں محبوب
 حقیقت والا خدا، خدی تلبری دینی گوائیا۔ امام اماما تیری اک سرنا، سرنگت اک جنائیا۔ واحد کلمہ کائنات پڑھا، سندیسہ اکو اک جنائیا۔ میرے مہربان
 مہرواں، مہر نظر اٹھائیا۔ جہاں تہاں ہو سہا، غریب نمانے گلے لگائیا۔ ڈکھیاں ڈکھ دے گواہ، درد وندا ئیا۔ تُوں داتا بے پرواہ، بے انت تیری
 سرنائیا۔ تُوں شہنشاہ پاتشاہ، دو جہان سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دینی مان وڈیائیا۔ سنگر شبد کہے میری انت اپیل، اپر پیر

دیاں جنائیا۔ منسا من نہ کوئے دلیل، کلپنا کل نہ کوئے جنائیا۔ سب دا لیکھا پورا کر جو کرشن نال بھیل، بھیلنی نال رام دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ رنگت رنگ چڑھائیا۔ سنگر شبد کہے تیرے نام دی ہووے جے، جیکار کر سنائیا۔ بھگتاں انتر دکھ کوئی نہ رہے، رہبر ہو کے دینا مٹائیا۔ جو تیرا بھانا سہے، سچ شکھ ساگر وچ سمائیا۔ امرت دھار انتر وہے، کوڑی کریا دئے رڑھائیا۔ ساچا نام وہائے نئے، ناؤں نرنکارا اک پرگٹائیا۔ سچ سنگھاسن جانا بہہ، آتم سبجا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آدانت تیری شکتی شوئے، شو برہما وشن سارے بٹھے سیس نوائیا۔

☆ ۷ کنگ شہنشاہی سمت ۵ بی بی دیپو دے گرہ پنڈ باسر کے ☆

سجھنڈ نواسی ڈھر امام، پیغمبر سیس نوائیا۔ تیرا تھکم اگم کلام، الف یے ہوئے پڑھائیا۔ مقامے حق حق سلام، سرن سرن تیری سرنائیا۔ صدی چوڈھویں دیکھ عوام، مایا ممتا وچ ہلکائیا۔ جھگڑا دے تمام، طمع تمنا نہ کوئے گوائیا۔ ہجریاں وچ ہندا حرام، مسجد رہی گرائیا۔ شرع نے کیتا غلام، زنجیر سکے نہ کوئے تڑائیا۔ تیرا نام ہو یا بدنام، بدی وچ بدی دیکھ خلق خدائیا۔ ساچی منزل ملے نہ کوئے آسان، مہربان محبوب تیرا درس نہ کوئے کرائیا۔ حقیقی پیئے کوئی نہ جام، کوڑی کریا مات ہلکائیا۔ جدھر تکیئے اُدھر شام، نوری چند نہ کوئے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ پیغمبر کہن اسیں نیوں نیوں کردے سجدہ، پروردگار تیری سرنائیا۔ ساچا رہیا کوئی نہ بردا، بدی دیکھی تھاؤں تھائیا۔ مالک رہیا نہ کوئی گھر دا، بے وطن ہوئی لوکائیا۔ تیری منزل کوئی نہ چڑھدا، درگاہ ساچی درس کوئے نہ پائیا۔ بے شک رسنا جہوا کلمہ کائنات مانو پڑھدا، رسنا جہوا ہٹی دند ہلائییا۔ عمل صفت وچ کوئی نہ کردا، گرفت کوڑ ہوئی لوکائیا۔ وہن وہے ہنکار ہڑ دا، مایا ممتا رہی گرائیا۔ ایشان ملے نہ سروور سردا، دُرمت میل نہ کوئے دھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ پیغمبر کہن اوہ دیکھ تیری اوتار جھکدے،

نیوں نیوں سیس نواںیا۔ چار کُنٹ دہ دشا کلج کوڑ گڑیارے بندے، ست دھرم نہ کوئے جناںیا۔ انت اخیر بے نظیر کوڑی کریا جڑ پٹ دے، پٹنے والا نال رلاںیا۔ نام ندھانا آب حیات گھٹ دے، نجھر جھرنا اک جھراںیا۔ دھر فرمانا شبد سندیہ اپنے سٹ دے، سٹ دلارا اک اٹھانیا۔ بھو چکا دے کایا مندر مانو مانگھ دے، مانس اپنے رنگ رنگانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر داور، سچھنڈ ساچے اکو آس رکھانیا۔ پیغمبر کہن حقیقت دے دے حق، لاشریک تیری سرناںیا۔ اوتار کہن ٹیکدے مستک متھ، دھوڑی خاک رمانیا۔ کرپا کر پڑکھ سمرتھ، صاحب تیری وڈیاںیا۔ پڑھ پڑھ سرشٹی گئی تھک، تیری منزل چڑھن کوئی نہ پانیا۔ تیرے چار جگ دے شاستر ٹکیاں اتوں وکدے ہٹ، کرتا قیمت نہ کوئے پانیا۔ صدی چو دھویں سب دا کھیڑا دے سے بھٹھ، اگنی اک نہ کوئے بُجھانیا۔ تیرا کھیل بازی گر نٹ، سوانگی اپنا سوانگ رہیا ورتانیا۔ پروردگار محبوب مُجبت وِج دین دُنی دی میل کٹ، کٹاکش اپنا نام لگانیا۔ گر اوتار پیغمبر دین گواہیا۔ ساچا مارگ اینکار اکو دس، اک اکلے دیا کمانیا۔ آتم پر ماتم ہووے تیرے وس، پاربرہم برہم پڑدا دینا چکانیا۔ پچھلا لہنا دینا لیکھا سارے دیئے چھڈ، جھگڑا اگے نہ کوئے رکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر داور، در تیرے منگ منگانیا۔ پیغمبر کہن پر بھ سچ جھلا نشانہ، نشانہ اور نہ کوئے جناںیا۔ اوتار کہن سری بھگوانا، بھگون تیری بے پرواہیا۔ گرو سترگر کہن میرے مہربانا، مہر نظر اک اٹھانیا۔ کلج لوک مات بدل دے زمانہ، ضامن اپنا آپ جناںیا۔ سب دا اکو جیہا ہووے مانا، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ ایکا گرہ مندر ہووے در سہانا، سچ دوارا وجے ودھانیا۔ اکو سب دا ہووے پینا کھانا، خالص اپنا رنگ رنگانیا۔ اکو نام دُھن شبد ناد کلمہ کائنات ہووے گانا، سجدہ سیس جگدیش جھکانیا۔ اکو حکم سندیس ہووے فرمانا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر داور، تڈھ بن دوجا اور نہ کوئے اکھوانیا۔ پیغمبر کہن ساڈی منظور کر دُعا، دوئے جوڑ سیس نواںیا۔ نوری جلوہ گر خُدا، خُدی تلبری دے مٹانیا۔ مایا ممتانہ رہے وبا، اصل وصل دینا یار خُدانیا۔ تینی اوتار بیٹھے سیس جھکا، نیوں نیوں لاگن پانیا۔ تیرا اکو نام لئیے دھیا، دھیان گیان اک سمجھانیا۔ چار ورنال امرت جام پیا، رس اکو اک رکھانیا۔ اوچ نیچ ذات پات جھگڑا دے مٹا، کایا مٹی مٹی خاک ملے وڈیاںیا۔ دس گر کہن تیرا دو جہان وجے ڈنکا، ناؤں نرنکارا اکو اک سٹانیا۔ راؤ

رنک شاہ سلطان اکو گھر بہا، دو جا گھر نہ کوئے دکھائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے اپنا ایشٹ دے درڑا، دریشٹ سب دی دے گھلایا۔ اوہ ویکھ کی رام وشٹ کلجگ اتم سندیسہ گئے جنا، جانہار تیری سرنائیا۔ کل کلکی ویس وٹا، نہہکنکا رُوپ انُوپ درسائیا۔ امام ااما آپ اکھوا، دُھر دا کلمہ اک سمجھائیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے پروردگار سانجھے یار بے پرواہ، پردہ نشیں پردہ دے اٹھائیا۔ اوتار پیغمبر گرو تیرے گواہ، شہادت شبد نام بھگتائیا۔ کلجگ وچ ستجگ پر بھو ضرور دینا لا، مہربان مہربان مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آدانت جگا جگنت نرگن سرگن دو جہاناں ہونا سہا، سہانک نانک اکو اک تیری اوٹ رکھائیا۔

☆ ۷ کنگ شہنشاہی سمت ۵ بیبی جیتو دے گرہ پنڈ باسر کے ☆

شبد سنگر سنگر شبد، سنگر آپ نرنکار اکھوائیا۔ جس دانہ کوئی دین نہ کوئی مذہب، ذاتی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اپنے آپ دا آپے کرے ادب، سیس جگدیش آپ جھکائیا۔ جگ چوکڑی اپنا چکے آپے قدم، قدرت قدیم اپنا حکم ورتائیا۔ کھیل ویکھے تن وجود ماٹی خاک بدن، سر پر بے نظیر پھول پھولائیا۔ جن بھگتاں چاڑھے ساچی رنگن، رنگت اپنا نام دکھائیا۔ گرگھ دوجے در نہ جائے منگن، سب دی جھولی دے بھرائیا۔ سدا سہیلا رکھے اپنے انگن، انگیکار آپ اکھوائیا۔ سنت سہیلے ساچی منزل لنگھن، جگت پاندھی پندھ مکائیا۔ بھگت بھگوان اکو در و سن، در گھر ساچا سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک منائیا۔ شبد سنگر سنگر شبد دین، ذنی ویکھ دکھائیا۔ جس نوں سارے رہے چین، رسنا گا گا شکر منائیا۔ سو صاحب سدا پر پینت، پاربرہم درڑائیا۔ ہوئے نہ کسے آدھین، سیس نہ کدے جھکائیا۔ جھگڑا سمجھے نہ کوئے نر مدین، استری پُرش ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ سدا اپنے نام دی کرے تلقین، دُھر سندیسہ اک سنائیا۔ جس نوں سجدیاں وچ کرن آمین، محبوب نور خدائیا۔ اوہدی سب توں وکھری تعلیم، جگ جگ گرو اوتار پیغمبراں کرے پڑھائیا۔ سو لیکھا جانے دھرنی دھول زمین، ظاہر ظہور اپنی کل دھرائیا۔ بھگت سہیلا رہے نہ کوئے غم گین، غمی

خوشی وِچ بدلائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامارگ اک پرگٹائیآ۔ شبد گرو گرشبد سوامی، صاحب اک اکھوئیآ۔ جس دی صفتاں والی بانی، جو ہر گھٹ انترجامی لکھ چوڑاسی دیکھ دکھائیآ۔ امرت نخبھر جھرنا دیوے ٹھنڈا پانی، بوند سوانتی اک پُکائیآ۔ آتم پر ماتم ملائے ہانی، جوڑی دُھر دی جوڑ جُڑائیآ۔ لیکھا دیکھے چارے کھانی، انڈج جیرج اُتہج سہیج پھول پھولائیآ۔ پُرکھ اکال دین دیاں کرے مہربانی، مہر نظر اک اُٹھائیآ۔ بھگتاں منزل دس آسانی، آپ اپنا میل کرائیآ۔ دینی پئے نہ کسے قربانی، کربلیاں وِچ نہ کوئے بھوئیآ۔ ساچا نام دے کے دانی، دیاوان ہوئے سہائیآ۔ گرگھ رہے نہ کوئے ابھمائی، مایا ممتا گڑھ تڑائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سرب جیاں دا جان جانی، جانہار اک اکھوئیآ۔

★ ۷ کنگ شہنشاہی سمت ۵ ہر بنس کور دے گرہ پنڈ نارلا ★

ستگر شبد کہے سہنجی ہوئیں متی، سمت شہنشاہی پنج پنج وڈیائیآ۔ پر بھ دا کھیل نت نوتی، سہج تریتا دوپر کلجگ اپنا ویس وٹائیآ۔ جگ جگ گراوتار پیغمبراں کھیل دتے نکئی نکئی، حصیاں وِچ دین دنی ونڈ ونڈائیآ۔ ست سچ بھگت بھگوان سنت گرگھ بنا سکھی، دُھر دامارگ اک سمجھائیآ۔ دھرم دی دھار رکھ تکھی، دو دھاری اپنا تھم ورتائیآ۔ امرت دھار دے مٹھی، رس اگئی اک چوئیآ۔ صدی چو دھویں حضرت دے ہتھ پھڑائے چٹھی، محمد توں مہر دتی لگائیآ۔ تیری اُمت کامل مُرشد دھرتی روئے ٹئی، ٹکا مستک خاک رمائیآ۔ جس ویلے پروردگار کھیل کرے دو اک دا اگئی، اکیسا جگدیش اپنی کار کمائیآ۔ شرع کوڑ گڑیار وِچ تیری جائے وکی، قیمت اُمت نہ کوئے رکھائیآ۔ کلے والی رسنا ہونی پھکی، وعظ جائز نہ کوئے جنائیآ۔ اوس ویلے پروردگار سانجھے یار کھیل کرنی انڈٹھی، جس نوں جگ نیتز دیکھن کوئے نہ پائیآ۔ جھگڑا مٹاؤنا پتھر اٹی، اشٹ دیو سوامی اکو نظری آئیآ۔ مان رہن نہیں دینا جٹا جوٹ لٹی، تن بھوت نہ کوئے رمائیآ۔ اوس ویلے جن بھگتاں ڈھائی مُٹھاں لیانی مٹی، حد گھونڈ والی نظری آئیآ۔ جس دے نال ہاہے اُتے پاؤنی ٹپی، ہوڑا سسے اُتے

لگائیا۔ چھوٹی جہی پکاؤنی تھی، نو منٹ اگ وچ تپائیا۔ جس دی دھار جانی لکھی، پچھلا پڑدا دے اٹھائیا۔ جگت دیکھن مٹی رکھی، رکھیشتر دھیان لگائیا۔ چھبھی
 پوہ ہونی سہنجنی تھتی، وار وار تادے بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ مٹی کہے میرا لیکھا
 محمد نال تعلق، تابعداری دیاں جنائیا۔ میں دیکھاں کھیل اُپر فلک، عرش ازاں دھیان لگائیا۔ کی کھیل ہونا وچ خلق، خالق مخلوق کی حکم سنائیا۔ کسے نوں
 پتہ نہیں جگت جہان وچ پلک، کی پُرکھ اکالا دین دیا اپنا حکم ورتائیا۔ اندر امرت جل لیاوے وچ کلس، اپنا پنڈھ مکائیا۔ وشن برہما شو سارے آون
 رسک، دُور دُراڈا رہن کوئے نہ پائیا۔ اوتار پیغمبر گر ہوون مست، جُماری اگم اتھاہ چڑھائیا۔ دین دنی دی جس میںی حسد، دویت دنی ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ سمت کہے شہنشاہی شاہو بھوپ، شہنشاہ وڈیائیا۔ جس دا حکم چارے
 کوٹ، دو جہان نہ کوئے اٹھائیا۔ کلجک میٹنہارا جوٹھ جھوٹھ، کوڑی کرپا پنڈھ مکائیا۔ سہجک سچ اُپجائے پوت، پتا پُرکھ اکال دیا کمائیا۔ شبد شہانہ اٹھائے
 دوت، دُتیا بھاؤ دے مکائیا۔ سرشی درشی ایکا تانا پیٹا بنائے سوت، سوتر دھاری ہوئے سہائیا۔ کوڑ کلپنا لوک مات کرائے کوچ، کوچا گلی کرے صفائیا۔
 پچھلا حکم چار جگ داکر منسوخ، شبد سندیسہ اک درڑائیا۔ کر پرکاش چارے کوٹ، اتر پورب پچھم دکھن کرے رُشائیا۔ بھو رہے نہ کایا پنج بھوت، انتر
 زرنتر ناد شبد دُھن شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سچ نال وڈیائیا۔ سمت کہے میں دیکھنا جنگل جوہاں کُندرا،
 ٹلے پربت پھول پھولائیا۔ پُرکھ اکالا جوت سروپی اتی سُنڈرا، جس داروپ رنگ رکھ نہ کوئے درڑائیا۔ جس دالہنا دینا لیکھا لکھ سکے کوئی نہ اُنگلا، قلم شاہی
 نہ کوئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ سمت پنج کہے مٹی ہووے ڈھائی مٹھی، وڈھ گھٹ نہ
 کوئے رکھائیا۔ گرگھ دھار ہووے نہ رُٹھی، پریم پریتی وچ سمائیا۔ سچ پریت ہووے نہ ٹٹی، جُبت اک وڈیائیا۔ سرتی ہووے نہ ستی، شبد ناد شنوائیا۔
 منزل ہووے اُچی، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ کھیل رہے نہ لگی، اُگن آتھن وجے ودھائیا۔ اُمت اُمتی لیکھا جائے مکی، مکمل اپنی کار کمائیا۔ ہر سنگت
 رہے نہ دُکھی، دُکھیاں درد گوائیا۔ بھگت سہیلے اُجل کرکھی، دُرمت میل دھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ ساچی کار کمائیا۔ مٹی

کہے میرے ساتھ ہووے کھوپرے والی ٹھوٹھی، ادھا حصہ ونڈ ونڈائیا۔ منی سنگھ نال لیاوے چار چار دی انگوٹھی، پچھلا لیکھا محمد والا دیاں درڑائیا۔ پترکا لکھی ہووے جس دا لیکھ ہووے سرشت سبائی جھوٹھی، بن سنگر ساچا نظر کوئے نہ آئی۔ نگاہ مار چار کوٹی، اتر پورب پچھم دکھن ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا دے درڑائیا۔ انگوٹھی دا لیکھ ہووے اللہ، اکھر وڈ وڈیائیا۔ سیوا کرے اک اکلّا، محمد دا میزؤ سو بھاپائیا۔ نال پھڑاونا اٹارسی والا مُصلّا، جو بھگت سنگھ پچھے لے کے آئی۔ لوٹا بھریا ہووے جلا، سجے ہتھ وچ لکائیا۔ پٹھ تے بدھی ہووے کھلا، روپ انوپ درسائیا۔ نعرہ لاؤندا آوے اللہ اللہ، کھوں اکبر کہہ کے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ سمت پنج کہے جن بھگتو دسئی سچ پریت، پریتم اک منائیا۔ چھبی پوہ نوں پریتم سنگھ دی آتما ہر بھگت دوارے پنچے ٹھیک، ٹھا کر اپنا رنگ رنگائیا۔ جس نے توں میرا میں تیرا گاؤنا گیت، سوہنگ ڈھولا اگم اتھاہیا۔ درگاہ ساچی سچھنڈ ہو وسنیک، گرہ مندر لینا سہائیا۔ سدا سدا سدست وچ رہے اتیت، ترے گن پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ہر کرتا بے پرواہیا۔ سمت کہے میں دیواں سدست سندیسہ، سندھیا سرگھی نہ کوئے وڈیائیا۔ جن بھگتو سب دا جنم جنم دا لیکھا، پُرکھ اکالا ویکھ دکھائیا۔ کرم کانڈ دا رہے نہ کوئے بھلیکھا، بھانڈا بھرم بھوؤ بھٹائیا۔ ست سچ کرائے پیتا، ہتکاری دیا کمائیا۔ سب داست پُرکھ نرنجن ہووے نیتا، نراکار نرنکار اپنا حکم سمجھائیا۔ صدی چو دھویں پیغمبراں پورا ہووے ٹھیکا، آگے حکم نہ کوئے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جوتی جامہ دھار کے بھسیا، بھیکھ اولٹا اک اکلٹا اپنا آپ رکھائیا۔

☆ ۱۵ کنگ شہنشاہی سمت ۵ جمعدار کیشن سنگھ دے نوٹ رستے وچ پنڈ الھڑپنڈی ☆

نانک پیار جائے نہ برتھا، برتھی سرب لوکائی۔ لیکھا مول جائے نہ سرسا، گو بند دھار دئے گواہیا۔ لیکھے لگے شبد دھار ورسا، وارث ہو کے ویکھ
 وکھائی۔ رام دی پوری کرے حرصا، ہوس پچھلی نال ملائی۔ کرشن دا کرشن دھار درسا، کاہن کاہن رنگ رنگائی۔ موسیٰ لیکھ ویکھ دھر دا، کوہ طور راہ
 نکائی۔ عیسیٰ نور ویکھ مہر دا، واسطہ کرے خلق خدائی۔ محمد درس پایا شیر دا، شہنشاہ اکو بے پرواہیا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی سب دا لیکھ نیڑدا، سبجگ تریتا
 دوپر کجگ ویکھ وکھائی۔ زرگن سرگن لکھ چوراسی گیرا گیردا، آتم پر ماتم اپنا حکم سمجھائی۔ مالک خالق بنیا رہیا دیر دا، دُور دُراڈا دُھر در گاہیا۔ کچھ لیکھا باقی
 انت سمیں ندیڑ دا، دسم دھار دس دس وچ جنائی۔ جس دے حکم نوں حکم وچ کوئی نہ چھیڑدا، شرع شرع نہ کوئے بدلایا۔ اوہ لیکھا جانے تت وجود
 اندھیر دا، اوہ آتم کھوج کھوجائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائی۔ نانک لیکھا مول نہ ورسے،
 ورسے سرشٹ سب۔ پُرکھ اکالا دُھر دا مترے، وڈ داتا بے پرواہ۔ جوتی دھاروں آپے لکے، جس نوں جنمے کوئی نہ ماں۔ اپنی سکھیا آپے سکھ لئے، نراکھر
 وچوں اکھر آپ پرگٹا۔ حکم سندیسہ دُھر دا لکھ لئے، اوتار پیغمبر گرو کر رشنا۔ سب دے انتر نر نتر وچ رہے، شبدی جوتی روپ وٹا۔ لیکھ بھوکھ سچ کہے،
 سندیسہ دئے اگم اتھاہ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر قادر نور الاہ۔ نانک لیکھا چار گنت، سرشٹ درشٹ جنائی۔
 نگاہ مار کے وچ بیکنٹھ، پُرکھ اکال لیا منائی۔ کھیل ویکھ کے کاگ بھسند، بھيو ابھیدا دئے کھلایا۔ جگت جہان ویکھ کے جگیا سو جھنڈ، من مت بدھ پڑدا
 لاہیا۔ نگاہ مار کے نین مند، نین مدھاری انگ لگائی۔ پریم پریتی پنا ناسکا سنگھ، دو جہاناں خوشی بنائی۔ اپنے بستر سارے سنگ، چولا پٹھو اتے اٹائی۔ پھیر
 بیٹھ کے اتے کھنڈ، نگاہ اک وچ لگائی۔ پھیر ویکھے ساگر سمنڈ، آکاش پاتال کھوج کھوجائی۔ پھیر ویکھے کھ گنگ، جو کچھ کہہ سکن نہ رانیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائی۔ نانک کہا مول رہے نہ باقی، باقاعدہ اپنا حکم ورتائی۔ ویکھنہارا لکھ چوراسی جسم
 ضمیر خاکی، خالق خلق نور الاہیا۔ جس دا کھیل سدا جگ چار آدی، آدم حوا جس دی سیو کمائی۔ وشن برہما جس دی آبادی، دیوت سُر اپنا رنگ رنگائی۔

کچھ آسارکھ کے گئی اجیت جُجھار دی دادی، گجری گذرا سماں رہی جنایا۔ کچھ لیکھا نانک وچ بغدادی، بغلگیر ہو کے گیا درڑایا۔ جس ویلے کلجک وچ کسے سادھ سنت دی تھر نہ رہی سادھی، سادھنا وچ نہ کوئے وڈیایا۔ گر اوتار پیغمبر رہیا کوئے نہ گاڈی، سر ہتھ نہ کوئے ٹکایا۔ نام بانی داراگ بدل دین ڈھاڈی، سُر بے سُر تال وجایا۔ پھیر کھیل ویکھنی جو کرشن کہا یادو یادی، یادداشت اک درڑایا۔ پھیر پڑدا لاہنا جس بھو کھلایا آدی، انت اتم اک جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اک اکھوایا۔ نانک دا لیکھا لالو دے دوار، لہنا سمجھ کچھ نہ آیا۔ انتر دے ٹمار، خوشی غمی اکو رنگ وکھایا۔ سدیسہ دے کے وارو وار، نو وار پڑدا دتا چکایا۔ میرا قرضہ تیرا ادھار، لہنا دوہاں دا سانجھا اکو گھر وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک نور الاہیا۔ پندراں کنگ کہے میں تکدا کد دا، قدیم دا ویکھ وکھایا۔ چار گنت دہ دشا رہیا لہدا، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ اکھ اٹھایا۔ سماں سمیں نال گیا لنگھدا، گھڑی گھڑی نال بدلایا۔ میں آسا منگاں رہیا منگدا، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ مینوں لیکھا یاد آگیا سر سے والے جنگ دا، پوہ پنے پنے سیس نوایا۔ گوہند تن وار نیلے توں اتر کے تنگ اپنی ہتھیں کسدا، تن وار کمر کسا کچھ کے اپنے تن بندھایا۔ نال پُرکھ اکال ول ویکھ کے ہسدا، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ نیلا چار گنت نٹھدا، پردکھنا لے کے اپنی خوشی بنایا۔ شبدی محکم ہويا گوہند جس ویلے کلجک ویلا ہويا بھٹھ دا، بھٹھیالا کوڑ کُرم گنی ڈاہیا۔ ساچی کوئے نہ حد ہويا ٹپدا، درگاہ ساچی ملن کوئے نہ پانیا۔ پرکاش رہے نہ نج نیر اکھ دا، جگت سنت نہ کوئے چترایا۔ کلجک گنی وانگ ہويا گھدا، دین مذہب کرے لڑایا۔ مان رہنا نہیں پیوپت والی پگ دا، چاروں گنت پھرے ڈہایا۔ کایا مندر اندر دے کوئے نہ سنگر شبد سددا، رسنا پڑھ پڑھ سارے ڈھولے جگت سنايا۔ اوس ویلے کھیل ہونا سورے سرگ دا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا محکم ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا محکم اک سنايا۔ پندراں کنگ کہے گوہند اپنی لے انگڑائی، نگاہ زمیں اسمان اٹھایا۔ پُرکھ اکال تیری بے پرواہی، تیری تیرے وچ وڈیایا۔ توں میرا میں تیرا میری شہادت دینی بھگتائی، گواہ تیتوں لوواں بھگتایا۔ میرا لیکھانہ مٹے رائی، فرق رہن کوئے نہ پانیا۔ میں نہیں چاہندا کہ مات لوک وچ کوئی رہے قصائی، جیواں اُتے چھری نہ کوئے اٹھایا۔ چار ورن اٹھاراں برن ہندو

مُسلم ویکھاں عیسانی، ذات پات ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ کیوں توں سب دا مالک اک دُھر درگاہی، درگاہ ساچی دے مالک لوک مات ایہو ریتی دینی چلائی۔
 پُرکھ اکال ایہہ سندیسہ دتا شہادت اک پائی، پاربرہم اپنی دیا کمائی۔ عیسیٰ اٹھ کے دتی دُہائی، بہڑی بہڑی کر سُنائی۔ محمد نیئاں نیر وہائی، صدی چوڑھویں
 راہ تکائی۔ پُرکھ اکال کہا سُنو حکم اگم اتھائی، الکھ اگوچر ہو کے دیاں درڑائی۔ جس ویلے کلمے نام والے ہوئے شودائی، شرع دی کرن لڑائی۔ اوس ویلے
 لوک مات آواں چائیں چائیں، چاو گھنیرا سب نوں دیاں سُنائی۔ عیسیٰ گوہند دھار تیرا لیکھا دے مُکائی، لہنا اپنا جھولی پائی۔ اوس ویلے گوہند دے کول
 ویہہ گرسکھ جنہاں نے دھوڑی مستک لائی شاہی، چرنی ڈھیہہ کے اپنا آپ مٹائی۔ گوہند تھاپی پُشت پناہ لُکائی، کَلے اپنے لئے بنائی۔ خوشی وچ کہا جس
 ویلے میں آواں تے نال میرا ماہی، محبوب ہو کے پھیرا پائی۔ پھیر لہنا ویکھنا جو نانک لالو دتی وڈیائی، واہ واہ اپنی کار کمائی۔ اوگر سکھو تھیں اوس ویلے
 میرے پہریدار ہونا تھاؤں تھائیں، کرپاناں تلواراں کندھیاں اُتے لُکائی۔ پھیر ویکھی دھرنی دھرت دھول جو میری دھاروں جانی، تے جگت دی مائی رہی
 اکھوائیا۔ گرسکھاں ہس کے کہا گوہند ویکھیں کتے کر نہ جائیں جُدائی، توں سَنگر و اسیں چیلے وڈا چھوٹا نہ کوئے رکھائی۔ گوہند دوویں کر کے باہیں، اپنے
 ہتھوں دی گلو کڑی پائی، گرسکھو تھیں میرے صاحب تے میں تہاڈا راہی، پاندھی بن کے راہ تکائی۔ اوہناں نے پھیر کہا سَنگر و کون بھرے گواہی، لیکھا
 کون جنائی۔ گوہند نے پنج انگلیاں اکے وار اٹھائی، پھیر چھاتی نال لگائی۔ پنج پیارے تہاڈے سیوا دار جیہڑے جٹ جھیور تے چھیمبے نائی، ذات پات نہ
 کوئے رکھائی۔ پنج لکھاری تہاڈا لیکھ ویکھن چائیں چائیں، مستک بندیاں لال رنگ رنکائی۔ پھیر گوہند نے سچے چرن نال پٹی کھائی، نشان ڈونگھا دتا لگائی۔
 جس ویلے میرے سَنگر نے ریت سَنجگ چلائی، سچ سچ وڈیائی۔ پھیر لوک مات دی بدل دینی شاہی، شہنشاہ اپنا حکم سُنائی۔ آگے پیو مرے توں پُت نوں
 پگ سیس بٹھ دے تے مان ملدا دھی جوائی، گھر دی ریتی ریتی وچ بدلایا۔ پھیر کھیل کرنا پُت مرے تے پیو نوں ملے وڈیائی، ایسے کر کے پہلوں کھت
 دتی کرائیا۔ اگلا لیکھا رات نوں سُننا چائیں چائیں، جیہڑا نانک دت کے اپنی بغل وچ گیا رکھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ویکھنہارا تھاؤں تھائیں، تھان تھنتر گنگن گگنتر کھوج کھوجائی۔

☆ ۱۵ کنگ شہنشاہی سمت ۵ جمعدار کیشن سنگھ دے گرہ ☆

ارجن ویکھ لے جو سندیس دتا بڈھے بابے، بابے بڈھے دتا جنایا۔ کھیل دکھایا کس بدھ پر بھ پرگٹ ہووے دیس ماجھے، مہاراج اپنی کھیل کھلایا۔ گرسکھ میلے وچوں دوآبے، ڈہری اپنی کار کمانیا۔ کس بدھ مالوے والے رکھے لاگے، دُور دُراڈے جوڑ جڑانیا۔ کس بدھ جموں والے ہون سانجھے، سگلا سنگ بنایا۔ کس بدھ کھیل کرے وچ کعبے، اپنا حکم ورتانیا۔ کس بدھ وجائے اپنے اگئی واچے، شبدی ناد سنایا۔ کس بدھ سورا سنگر گاجے، گرض اپنا نام رکھانیا۔ کس بدھ کھیل کراونا اُتے واگھے، پُری گھنک گھنک وڈیانیا۔ ارجن پھیر ہتھ جوڑ کہا ایہہ کھیل اوس پر بھو ڈاڈھے، جس نوں ڈنڈاوت کر کے سپس نوایا۔ جو دھرم نشانے گاڈے، حکم اپنا اک سنایا۔ جو مہر کرے تے دھووے دُرمت میل دانغے، پاپاں کرے صفایا۔ گر ارجن دوویں ہتھ جوڑ جھک گیا آگے، آگن وچ سپس نوایا۔ پر پہلوں کھیل ویکھنا گو بند والے بازے، بازاں والا پھیرا پانیا۔ بڈھے کہا کچھ اس توں دس آگے، انگلاں کناں وچ پانیا۔ ارجن کہا جس ویلے سادھ سنت نہیں جانے سادھے، سادھنا رہن کوئے نہ پانیا۔ پھل رہنا نہیں دھرم دے بانغے، پھل بھل نہ کوئے مہکانیا۔ کلجک نیند وچوں کوئی نہ جاگے، غفلت پڑدا نہ کوئے اٹھانیا۔ ارجن پھیر چپ ہو گیا دھیان دھریا گو بند دا سروپ تے کنڈھا نظر آیا ڈھابے، جس دی مہا سنگھ دئے گواہیا۔ پھیر بڈھے نے کہا ارجن نوں مار کے دا بے، گروا کچھ ہو دے سمجھانیا۔ اوس کہا بابا اوس نے ساری سرشتی تولنی نام دے چھابے، شہنشاہ ترازو اک اٹھانیا۔ گر اوتار پیغمبر جس نوں ارادھے، ارادھنا وچ لوکانیا۔ جس دے بھوکھتاں وچ لیندے آئے خوابے، پیشین گوئیاں وچ پیشتر رہے جنایا۔ جس دے نام دی نانک وجائی ربابے، سارنگا کندھے اُتے لکانیا۔ اوس ویکھنے ڈونگھے کھاڈے، دین مذہب دے گڑھے پھول پھولانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ بابے کہا ارجن سنگر کی لالو دے اندر نانک ماری پھوک، فرنا دتا بدلانیا۔ اوہ وی پنج بھوت، تن وجود نظری آتیا۔ اوہ وی کایا کلبوت، ہڈ ماس ناڑی سو بھاپانیا۔ اوہ وی تانا پیٹا سوت، دوجا روپ نہ کوئے درسانیا۔ گر ارجن کہا بابا جس ویلے سنگر ساچا ہوئے موجود، جو چاہے دئے کرائیا۔ مہر دی نگاہ نال کر کے محفوظ، گود اپنی لئے بٹھانیا۔ بابے کہا

کی بھگتی دا اصل دیوے کہ سوڈ، کہ کُل دا کُل لیکھا دے مُکائیا۔ ارجن نے نگاہ ماری تکیا او بابا اجدے تے گوہند دے بچے جانے جھونج، اجیت جھجار نظری آئیا۔ بابے کہا سَنگَرُو کیوں سَنگَرُ وِچ ہندی نہ کوئی دُونج، دوآ دے سمجھائیا۔ گر ارجن کہا بابا جس ویلے نرگن توں سرگن دی ہندی ویکھی پونج، اوناں چر دوت نہ کوئے مٹائیا۔ بابے کہا ارجن سَنگَرُ ایہہ کوڑا کون دیوے ہونجھ، کرے سرب صفائیا۔ گر ارجن کہا میرا پُرکھ اکال دین دِیال غریب نمائیاں دے ہنچھو دیوے پونجھ، اپنے گلے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا اپنا کھیل دکھائیا۔ بابے بڈھے کہا سَنگَرُ کی سَنگَرُ اُتے وی آوے بڑھاپا، میتوں دے سمجھائیا۔ کی سَنگَرُ وی جوڑے ناتا، جگت وِچ لوکائیا۔ کی سَنگَرُ دا وی کوئی کھاتہ، کرماں کانڈاں وِچ اپنا جھٹ لنگھائیا۔ کی سَنگَرُ دا وی کوئی احاطہ، چار دیواری ونڈ کے اپنا حصہ لئے بنائیا۔ گر ارجن کہا بابا نہیں اوہ پُرکھ پُرکھ سمرا تھا، جو آد انت اکھوائیا۔ بابے کہا کہا کی اوہ مالا پھیرے کہ کرے پوجا پاٹھا، کہ اکھیں میٹ دھیان لگائیا۔ گر ارجن کہا اوہ آد توں انت تک سرب دارا کھا، تے سب دا پتا مانیا۔ بابے کہا پھیر توں کیوں چو نکڑا مار کے ماریں آواز، مٹھی بند رکھائیا۔ گر ارجن کہا بابا میں ڈردا مٹدا اوس دا آکھا، حکمے وِچ نہ ہوئے کوتاہیا۔ میں تے اوہدا ننگا جیہا کاکا، جس نوں نام کھلوانیاں نال رہیا کھلائیا۔ اک اُس دا بھوکھت دستاں واکا، پر یاد رکھیں جیوت جی رسنا جہوانہ باہر سنائیا۔ کیوں اوس پر بھونے کلج انت اپنیاں بھگتاں دیاں پوریاں کرنیاں آسا، نراسا رہن کوئے نہ پائیا۔ اوہناں دا سب دے اوتوں اڈ جانا بھروسا، بھروسہ اکے اُتے رکھائیا۔ جس دیاں گر اوتار پیغمبر نکیاں نکیاں شاخاں، شاہ پاتشاہ میرا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ کھلائیا۔ گر ارجن کہا بابا ویکھ میرا مستک، بڈھے دھیان لیا لگائیا۔ جاں تکیا سمت شہنشاہی پنج تے مہینہ کنگ، تھت وار پندراں نظری آئیا۔ نظارہ تکیا تے ویکھیا سہنجنا وقت، گھڑی گھڑی دے گواہیا۔ پیشین گوئیاں ویکھیاں اوس نے پوری کرنی شرط، جو شرع دے بدلایا۔ پھیر یاد آ گیا رام نے وچھڑن لگیاں کی سندیسہ دتاسی بھرت، پٹھی پیریں چل کے بھراتے نوں دتا سنائیا۔ تیرے رام دارام جس نے کلج آونا پرت، پترکا لکھنی نہیں نال کسے قلم شاہیا۔ کھیل کرنا اسپرج، اچرج لپلا اپنی دے درڑائیا۔ جن بھگتاں پٹھی سدھی کر کے نزد، نر نرائن اپنا رنگ چڑھائیا۔ پر میتوں یاد آ گیا ناک نے پھیر لالو توں لیسی اوہ

کرد، جس نے قاتل مقتول دینے مکائیا۔ گرگھو اک وار کھڑکا دیو کھنڈے نال کھڑگ، ٹک ٹک آواز سنائیا۔ تہاڈا ایہتھے اوتھے ہون نہیں دینا حرج، جس طرح تئیں میرے پہریدار ایسے طرح میں ہوداں سہائیا۔ کدی بیڑا ہون نہیں دینا غرق، ملاح بن کے بے پرواہ بن کے بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ کیوں آد توں لے کے انت تک پیغمبراں نال میری شرط، جس دی شرع نہ کوئے بدلایا۔ جد ویکھو عرش تے فرش، ترس بھگتاں اُتے کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کھیل دکھائیا۔ بابے کہا ار جن میرے اندر وجدی چوبھ، چُجھکاں رہی لگائیا۔ کی کوئی نام سوآ رہیا ایں کھوبھ، مینوں دے جنائیا۔ سنگر ار جن کہا بابا ایہتھے پا دے بھوگ، آگے شبد نہ کوئے سنائیا۔ بابے کہا مینوں سنگر نال بچن کرن داروگ، ایہہ سکے نہ کوئے مٹائیا۔ میں پر بھ دی بھگتی تے تیرا کیتا جوگ، جگتی نہ منگ منگائیا۔ ار جن اک میں جیہڑا نمسکار نو وار کردا روز، نو دوارے تیری جھولی پائیا۔ میرے جسم دی تینوں ہووے سوچ، بابا بڈھا پھرے چائیں چائیا۔ گر ار جن کہا بابا صدی چوڈھویں گر اوتار پیغمبراں دا مریداں سکھاں نالوں ہونا ویوگ، ویوگی ہو کے مارن دھاپیا۔ جدھر دیکھنا گھر گھر دسدا سوگ، خوشی وچ خوشی نہ کوئے پرگٹایا۔ صرف پر بھونے اپنے بھگتاں نوں دینی موج، موجود ہو کے رنگ رنگائیا۔ گرگھو تئیں گو بند دی فوج، فوجدار تہاڈا شہنشاہیا۔ دیکھنا کھیل لوک پر لوک، دو جہان دھیان لگائیا۔ اچ توں اوتار پیغمبراں گروآں نوں پے جانی سوچ، سوچ وچ نین لین اٹھائیا۔ کی کھیل ہونا پشکر کروچ، کل کلکی کی کل ورتائیا۔ جتھے کسے نہیں سکنا پہنچ، پنچے لا کے سارے میٹھے پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ گر ار جن کہا بابا سمت شہنشاہی پنچ دا آونا کنگ پندراں، اک پنچ رنگ رنگائیا۔ مان رہنا نہیں مسیتاں مندران، گرو دوار مٹھ نہ کوئے چترائیا۔ جوگ رہنا نہیں جوہاں کندراں، ٹلے پر بت پھرے دھائیا۔ پرکاش رہنا نہیں کسے دے اندراں، نوری جوت نہ کوئے چکائیا۔ انتر کھلے کسے نہ چندرا، کُنچی ہتھ نہ کوئے رکھائیا۔ کچھ لہنا کرشن دا بن بندرا، بندی والیاں دے سمجھائیا۔ کچھ لہنا سُرپیت اندرا، اند اندرا سن دھیان لگائیا۔ کچھ دینا لہنے دا جو نانک دکھایا وچ بندرا، انگد انگ لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ لیکھا پور کرائیا۔ بابے کہا گر ار جن اوہ سکھ کپڑے ہونے سماجی، سچ دے جنائیا۔ گر ار جن کہا اوہناں دین مذہب توں ہونا

باغی، ذات پات نہ کوئے رکھائیا۔ اک پُرکھ اکال نوں مٹنا امدادی، دُجی اوٹ نہ کوئے تکانیا۔ اوہناں دی دھار ہونی سادی، سادھاں توں اگلا گھر دینا دکھائیا۔ صدی چوڑھویں سرتی ہونی جاگی، آلس نندرا دین مٹائیا۔ تے پُرکھ اکال اوہناں دا بن کے حاجی، لوک مات حج کرن آوے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ جن بھگتو گوبند گرو تے گوبند گرو چیل، تے لیکھا پور کرائیا۔ آپس وچ کرپان دا کرپان نال کر دیو میلا، سنگر تہاڈی اوٹ رکھائیا۔ ایہہ جگ جنم دا میلا، وچھڑیاں میلا رہیا کرائیا۔ تئیں میرے تے میں تہاڈا سجن سہیلا، ناتا اکو لیا رکھائیا۔ راوی دا کنڈھاتے کھج دا بیلا، تے جگت دا سہیلا تہاڈا دسے ماہیا۔ جے سچ بچھو آد توں انت تک تے جگ چوڑی اکیلا، اک اک نال سدا کردا آیا گڑمائیا۔ ہن ساریاں توں ہو کے وہلا، چوہ جگاں دے وچھڑے لئے ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا لئے ملائیا۔ سنگر کہے میں شبد گرو شبد گرو دیوا، آتما گرو شبد گرو آتما پرما تمار گرو شبد گرو پرما تمار، پرما پُرکھ شبد گرو آتما دھرم دھرماتما، دھرم دی دھار ایکناکار اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ گرو گھو اک یاد رکھیو بولی، سچ نال دیاں جنائیا۔ رات نوں سنگل لک نال بنھے صدی چوڑھویں دی گولی، نال پنچ پیاریاں دی ہووے ٹولی، دوہاں ہتھاں نال تالی دینی وجائیا۔ سب نے داڑھے لینے کھولی، گھلا کھیل دکھائیا۔ اک گرو سکھ جس نے پاؤنی روئی، اوچی کوک کوک دے دہائیا۔ بولنا نہیں ہوئی ہوئی، حکم دتا سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ گرو گھو کتے تھکے تے نہیں، سچ دینا سنائیا۔ کسے دی پچھے چون والی تے نہیں مہیں، دھیان پچھے نہ کوئے رکھائیا۔ کسے دی پانی وچ دھری تے نہیں کہی، سرتی اپنی رہیا اٹائیا۔ کسے دی کوئی چیز گواچ تے نہیں گئی، سوچاں وچ اپنا آپ ڈرائیا۔ کسے دا لیکھا دین والا تے نہیں رہ گیا اُتے بہی، اندر لیکھا رہیا بنائیا۔ کسے دی وست کسے کول تے نہیں پئی، جو امانت آئے لکائیا۔ ویکھیو اچ دی رات سنگر دے لیکھے پاؤنی صحیح، صحیح سلامت اپنا آپ کرائیا۔ جس دے بچے دی سپڑی اچے ہوئی نہیں بہی، اوہ تہاڈی خوشی رہیا منائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تہاڈے پریم دا سدا نشئی، مستی وچ ہستی وچ عرشی ہو کے فرشی ہو کے پریم پیار دا غرضی ہو کے ملے چائیں چانیا۔

★ ۱۵ کنگ شہنشاہی سمت ۵ جمعدار کیشن سنگھ دے گرہ رات ساڈھے نووے پنڈا لہڑ پنڈی ★

پنج پیارے پھڑ لو سنگل، سگلا سنگ وکھانیا۔ گرکھو پر بھ نوں لبھن جانا نہیں کدے وچ جنگل، پچھلی ریتی دتی بدلائیا۔ تہاڈے گھر وچ ہووے چار منگل، خوشی کایا اندر وکھانیا۔ کلج کوڑی کریا زہر گندل، جڑ ہیٹھوں دینی پٹانیا۔ ہن عیسیٰ موسیٰ محمد دا ویکھنا دنگل، ویلا وقت دے گواہیا۔ صدی چوڈھویں نہیں دینی لنگھن، پینڈا سب دا دینا مکانیا۔ سب نے اکو کرنی بدن، بندگی اک جنانیا۔ سچ دوارے سارے آ کے منگن، خالی جھولی آگے ڈھاہیا۔ پُرکھ اکالا سب نوں لائے انگن، انگیکار اک اکھوانیا۔ سچ نام دی چاڑھے رنگن، رنگت اک رنگانیا۔ ویکھن آوے کھیل تریلوکی نندن، رام راما پھیرا پانیا۔ جگ چارے ونجھن، ونجھ مہانا رہن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سنانیا۔ سنگل کہے میں شرع زنجیر، شریعت دیاں درڑانیا۔ پیغمبر ویکھو ہوئی اخیر، آخر پردہ لاہیا۔ اوتارو تلو بے نظیر، نظر نین اٹھانیا۔ گرو گریو ویکھو گھر گمبھیر، کی اپنی کار کمانیا۔ جو سرشی دی بدن آیا ضمیر، درشی دیرگھ روگ گوانیا۔ بھگت ویکھو نال کبیر، قبراں توں باہر رہیا سمجھانیا۔ کھنڈا کھڑگ تلو شمشیر، شہنشاہ رہیا چکانیا۔ پاتشاہاں دی رہنی نہیں جاگیر، حکومتاں حکم نہ کوئے منانیا۔ دین دُنی بدل دینی تقدیر، تدبیر آگے نہ کدے سمجھانیا۔ پاتشاہ کدے بنے فقیر، فاقہ کٹ کے جھٹ لنگھانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دا کھیل آپ وکھانیا۔ پنج پیارے سنگل کھچو، کھچو بے پرواہیا۔ کھوں کہو سب کچھ کڈھنا تیرے وچوں، کیوں بیٹھا پر بھو لکانیا۔ بن کے دُھر درگاہی متو، متر پیارا ہو کے کیوں بیٹھا پڑدا پانیا۔ ساڈی حد ودھ گئی وتوں، وکھرے نال دیئے جنانیا۔ بے کرپا نہ کریں تاں اسیں سکھ نہیں رہ سکدے چتوں، چیتن سب نوں دے کرانیا۔ لکھار پو دُھر دا لیکھ لکھو،

نہ کوئی میٹھ میٹھ مٹائیا۔ آگے واسطے ذات پات وچ نہ کسے بھٹو، اُوچ نیچ نہ کوئے جنائیا۔ جے تئیں قربان نہیں ہو سکدے میں قربان ہو یا تہا تھوں وٹھو، اپنا آپ تہاڈے بھیٹ کرائیا۔ تہاڈا لیکھا جھڈایا پتھر اٹوں، بنا پُرکھ اکال توں سیس نہ کسے نوائیا۔ اک ایشٹ اک اُتے ٹکو، دوسر ٹکا مستک نہ کوئے جُھہائیا۔ پر بھو پیار وچ وکو، قیمت ہٹ نہ کسے پوائیا۔ ویکھو مَنہوں بنے رہو نہ مٹھو، اندروں وکھ رُوپ درسائیا۔ خوشی نال اُس صاحب دی سبجے لٹو، جو سنگھاسن تہاڈی آتم سیجا رہیا بنائیا۔ کلجگ انت کانجی والا دُدھ ہو نہ پھٹو، رُوپ سچ دینا درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ پنج پیاریو کھچو نال زور، زور اپنا لو لگائیا۔ ایہہ دُھر درگاہی چور، ڈاکو بنیا بے پرواہیا۔ پچھلی کڈھ لو خور، چار جگ دا لہنا لو مُکائیا۔ جے تئیں پھڑ نہیں سکے میں تہاڈے ہتھ وچ پھڑائی ڈور، جگت والا پلُونہ کوئے گنڈھائیا۔ نہ ایہہ ٹٹے تے تہاڈی پریتی نبھے توڑ، آگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ بھگت بھگوان نوں اکو جیہی لوڑ، ودھ گھٹ نہ کوئے رکھائیا۔ تہانوں نہاؤن نہیں دینا کسے تلاب جوہڑ، تیرتھاں اُتے نہ کوئے بھوائیا۔ مالک ہو کے جائے بہڑ، بہڑ گلے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لہنا رہیا مُکائیا۔ سنگل کہے ہور کرو آگے، زور نال کھچائیا۔ بن جاو شیر بگے، اپنا بل ودھائیا۔ جس نے گر اوتار پیغمبر اپنی دھاروں کڈھے، لوک مات دتے بھوائیا۔ نام کلمے والے لگا کے ڈگے، ڈورُو ڈنک دتے کھڑکائیا۔ جھکڑا پا کے ماس ناڑی ہڈے، تن وجود دتے لڑائیا۔ ہُن چڑھ گیا اوہ تہاڈے اڈے، اڈی دا زور لا کے لو کھچائیا۔ ایہہ موقع ملیا نہیں کسے آگے، سنگل بٹھ نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھیو چکائیا۔ سنگل کہے پنج پیاریو میں بڑا شرارتی، شرع وچ دین دنی لڑائیا۔ لکھاریو میرا لیکھا لکھو عبارت، دین دنی دینا پلٹائیا۔ کدے سنگر مٹو نہ سفارشی، بنا دیکھیاں من نہ کوئے لکائیا۔ وچولا بنیو نہ کوئے وچ اڑھتی، ہٹاں وچ نہ تول تُلایا۔ سدا اک حکومت اک سرکار دی، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ ہُن کھیل ویکھو پیغمبراں والے پروردگار دی، پاربرہم پر بھ کی اپنی کار کمائیا۔ گر گدی نہیں رہنی کسے غدار دی، گداگر ہوئے لوکائیا۔ سیوا منظور خدمتگار دی، جو خادم ہو کے پر بھ نوں سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ سنگل کہے میٹوں کھچو، پچھلا زور لگائیا۔ تہاڈی پوری ہووے اچھو، اپنا رنگ چڑھائیا۔ پچھے

پر بھو دے پڑھدے آئے تھے، قسمت لو بدلائیا۔ جگ نیتز کسے نہ دے، وہ دشاندھیرا چھائیا۔ جن بھگتاں آیا حصے، حصہ اپنا لو وندائیا۔ لگ نہ جائے
 کتے، قطعیاں دا مالک دو جہاناں اپنا کھ چھپائیا۔ سوہنی وار ویکھو تھتے، پندراں کنگ رت سہائیا۔ جس دے لیکھ گرو اوتار پیغمبراں لکھے، لیکھے بن قلم
 شاہیا۔ سب دا لہنا دینا آپ نجھے، ویکھنہارا اپنی اکھ کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک ہو آئیا۔
 سنگل کہے میں بھیو دسنا سکلا، سنگیو دیاں جنائیا۔ کی کھیل ہونا اگلا، پردہ دیاں اٹھائیا۔ گرگھ رہے نہ کوئے بیڑا بغلا، ہنس روپ لینا بدلائیا۔ اکو رنگ
 رنگاونا شاہ کنگلا، شہنشاہ دے وڈیائیا۔ جیہڑا مستک لایا چندنا، چندن واس سرب مہکائیا۔ نج آتم دے کے نج اندنا، نج نین کرے رُشنائیا۔ کسے دوارے
 پئے نہ منگنا، جھولی سب دی دے بھرائیا۔ وقت نال لین والیو سب کچھ تھانوں وندنا، اپنے وچ نہ رکھے لکائیا۔ جنم جنم دا ٹٹانانا گڈھنا، ویکھو گڈھ
 تھادے ہتھ پھرائیا۔ ویس وٹا کے وچ ورجھنڈنا، برہمنڈ دے سمجھائیا۔ جنہاں گرگھیاں چکائیاں کھنڈنا، پرچنڈ روپ دے بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ سنگل کہے پنج پیارے مینٹوں چھڈو، دھرنی دیو لٹائیا۔ اک دھرم نشانہ گڈو، جس نوں
 ویکھے سرب لوکائیا۔ تساں رہنا نہیں اڈ اڈو، گھر اکو دینا سہائیا۔ اپنا بھار سنگر اُتے لدو، آپ ہولے بھار چلو چائیں چائیا۔ کوڑی کریا وچ نہ بھجو، ہوئے
 ہنگتا گڑھ تڑائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش اکو تھاس بہہ کے سجو، ذات پات نہ کوئے رکھائیا۔ شیر وانگوں گجو، بھے اندروں دینا کڈھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ سنگل کہے مینٹوں کیوں چوڈھویں صدی دی گولی لگ نال بنھیا، کی میری وڈیائیا۔
 جس ویلے محمد نے پروردگار دا حکم مٹیا، منتاں وچ کیتی دُہائیا۔ نالے نکیا اُپر چٹیا، چوڈاں طبق ویکھ وکھائیا۔ کس بدھ تیرا حکم جائے ڈٹیا، پروردگار دینا
 ڈرائیا۔ اوسے ویلے حکم ملیا جس ویلے گوہند نے اک لایا کٹیا، کتا سمجھ کسے نہ پائیا۔ پھیر تیرا بے پرواہ آیا بھٹیا، لوک مات چائیں چائیا۔ جس چوڈھویں
 صدی نوں توں جنیا، نام جگت والا رکھائیا۔ اوہ میرا آد دا کھیل تے جگ جگ دا دین والا دھنیا، جو تیری جھولی پائیا۔ محمد اکھاں میٹ کے ہو گیا انھیا،
 چاروں کٹ چکر لیا لگائیا۔ اے مالک خالق پر تپالک تیرا کیہڑا چھرتے کیہڑا چھنیا، سانوں دے درٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے

کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سنائیآ۔ پروردگار کہا محمد صالحو، سچ دیاں درڑائیآ۔ جس بُت وچ ہووے رُوح، رُوح بُت نال وڈیائیآ۔ اُس وچ آواں ہو بہو، جس نوں سمبل کہہ کے گوہند جانا گائیآ۔ پھیر جھگڑا مُکاواں میں تے تُوں، بھائیں تہمت دے لوکائیآ۔ محمد نے نو وار کہا ہوں، ہوں ہوں کر سنائیآ۔ پھیر خوشی ہو یا لوں، لوں لوں لئی انگڑائیآ۔ پھیر اندروں آواز آئی اللہ ہو، ہو حق دتا درڑائیآ۔ محمد جس ویلے پیغمبر نہیں رہنے گرو، چیل گرو کرے لڑائیآ۔ دُھر دا تھم کسے نہ پُھرو، فرماں بردار نہ کوئے اکھوائیآ۔ چاروں گنٹ ہووے دُڑو دُڑو، دُھر دا دھرم نہ کوئے سمجھائیآ۔ دیناں مذہباں بیڑا رُڑھو، چپو نام نہ کوئے لگائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سنائیآ۔ محمد کہا میرے پروردگار میری خواہش، خصم خصمانے دے جنائیآ۔ چودھویں صدی میری آس، آہستہ آہستہ دینی دکھائیآ۔ پروردگار کہا تُوں میرے نور دی اک شاخ، شرع وچ وڈیائیآ۔ گلے دی دے شاباش، تھم دتا سنائیآ۔ انت ضرور دینا ساتھ، سگلا سنگ بنائیآ۔ بن کے پُرکھ ابناش، اپنا روپ لواں بدلایآ۔ شکر سمجھ نہ سکے اُپر کیلاش، برہما برہم نہ کوئے درڑائیآ۔ وشو دار ہے نہ کوئے وشواس، وشیاں وچ جگت لوکائیآ۔ زرگن نور جوت کر پرکاش، جلوہ گر ڈگمگائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ اک رنگائیآ۔ محمد کہا میرے معجزا، ظاہر ظہور تیری وڈیائیآ۔ میرے اللہ، تیرے اکو نظری آئیآ۔ میری بسملہ، بسوا حصہ تیری جھولی پائیآ۔ پروردگار کہا محمد اوہ ویکھ گوہند تیر کمان چلہ، ترکش کندھ رہیا اٹھائیآ۔ چوداں طبق ویکھ ہلا، زمیں اسمان دے ہلائیآ۔ تیرا چوداں صدیاں پورا کراواں چھلا، چھیل چھیل ہو کے ویکھ دکھائیآ۔ خبردار کدی نہ ہوویں ڈھلا، دُھر دا تھم اک درڑائیآ۔ محمد دارنگ ہو گیا پیلا، تھر تھراہٹ وچ تھر تھرائیآ۔ نکیا اسمان نیلا، پرکاش ویکھے جو پرکاش وچ سمائیآ۔ کن وچ انگلاں پائیاں میرے پروردگار تُوں میرا وسیلہ، وصل اور نہ کوئے رکھائیآ۔ دُھر فرمان ملیا اوہ ویکھ چودھویں صدی انت سب میرا اک قسیدہ، قبل از دیاں درڑائیآ۔ محمد اک جام پی لا، تیرے انتر دیاں لگائیآ۔ جس ویلے سب دا بن کے آواں وسیلہ، مالک نور الاہیآ۔ آگے چلے نہ کوئے دیلا، دلی تخت دینا ہلائیآ۔ محمد نے ہتھ وچ پھڑ کے تیلا، پھیر دندا ہیٹھ دبائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک ورتائیآ۔ محمد کہا میرے کالے زوی، یک تیری وڈیائیآ۔ کی تیری ترجیح، ترتیب

دے درڑائیا۔ پروردگار کہا میرا کھیل وسیع، حد حدود نہ کوئے رکھائیا۔ جھٹ نیڑے آگیا مسیح، مسد اپنا آگے ٹکائیا۔ میرے مالک تیری سند اتے لکھیا
 صدی ویہہ، ویہہ دے آگے اکیہ، اکی دا ایکا اکو نظری آئی۔ میری بول نہ سکے جیس، زبان ذبح کیتی خدائیا۔ توں مالک یا مبین، مہربان تیری وڈیائیا۔
 توں مالک آد قدیم، قدرت دا قادر سو بھاپائیا۔ سانوں اپنا دے یقین، بھروسہ دے سمجھائیا۔ پروردگار کہا اُس ویلے میری چار جگ توں دکھری ہووے
 تعلیم، حکم سندیسہ اک سنائیا۔ میرا مارگ ہووے عظیم، عالیشان رہیا جنائیا۔ شرع وچ ونڈی نہ ہووے زمین، دھرنی دھرت دھول دھول اکو رنگ
 رنگائیا۔ اکو مان نر مدین، مدعا آتم دینا درڑائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ محمد کہا میرا
 تنخاسدھ، صاحب تیری سرنائیا۔ کی تیری ہووے بدھ، بدی دا ڈیرہ ڈھائیا۔ چار جگ گراوتار پیغمبراں نال توں رکھی ضد، حصیاں والی ونڈ ونڈائیا۔
 آپے صالاہیں تے آپے دین نند، ایہہ تیری بے پرواہیا۔ سچ دس صدی چودھویں کس بدھ بیٹیں سگلی چند، چکھا دینیں بُجھائیا۔ پروردگار کہا محمد اوس
 ویلے امام بن کے آواں وچ ہند، تیری بند گو بند نال رکھائیا۔ پھیر ضرور پرکاش کراں پار سندھ، جوتی شبدی دھار کھیل کھلائیا۔ تہاڈی اُمت نکی جیہی
 ٹنگ، چوراسی وچوں دیاں سمجھائیا۔ محمد دے نیر وگ پئے ہنچھ، ہنچھو آں دھار بنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ کرنی کار کمائیا۔ محمد کہا میرا موزل حقے آداب، آداب نال سیس جھکائیا۔ کس بدھ صوفیاں دیویں خطاب، خود اپنا رنگ رنگائیا۔ سچ دکھاویں محراب،
 محبوب ہو کے ویکھ دکھائیا۔ پروردگار بنا اکھراں توں کھول کتاب، بنا کتب خانیاں دتی درڑائیا۔ محمد آہ ویکھ اک مالک اک جناب، جنابے عالی اکو سو بھا
 پائیا۔ پھیر اُس ویلے نانک وجاؤندا آونارباب، منتر ستنام درڑائیا۔ پھیر اوہ ویکھ غریباں والا جہاز، بیڑے رہیا بھرائیا۔ پھیر اوہ ویکھ لالو دا حساب، تیتوں
 دیاں دکھائیا۔ پھیر اوہ ویکھ سب کچھ میں آپے آپ، دو جا نظر کوئے نہ آئی۔ جس ویلے دین دُنی دا ودھیا پاپ، لک وچ سنگل پا کے سب دی شرع
 اپنے نال بندھائیا۔ رُوح بُت و سنا نہیں کوئی پاک، پاپی پتت دسے لوکائیا۔ محمد نے کہا اے میرے مالک کی کھیل کریں ساکھیات، سچ دے سمجھائیا۔ خود
 خدا کہا آہ لے آب حیات، بوند ڈھائی تیرے گھ چوائیا۔ جس ویلے انسان ہووے حیوانات، حیواناں والا رُپ گئے بدلایا۔ اصلیت رہی وچ نہ نباتات،

نبیاں مکے پڑھائیا۔ کلمے وچ نہ رہے جذبات، جائز حکم نہ کوئے سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ محمد کہا اے خدا کی نانک ضرور آؤنا ربانی، ربیول دینا جنائیا۔ کی اُس دا پیار حقیقی ہووے کہ مجازی، شرع دینی درڑائیا۔ پروردگار کہا اوہ ہونا بودھ اگادھی، بدھی توں پرے پڑھائیا۔ پریتی ہونی میرے نال لاگی، لگ ماتر دا ڈیرہ ڈھائیا۔ اُس نوں سناؤنا اکو راگی، راگ اپنا دینا گوائیا۔ اوس سب کچھ جانا تیاگی، ترے گن ڈیرہ ڈھایا۔ پھرنا ہو ویراگی، چاروں گنٹ واہو داہیا۔ غریب نمائیاں نال مل کے ہووے راضی، رازق رزق رحیم ہو کے دئے وڈیائیا۔ لالو دے نال پریم والی لاؤنی بازی، آپ اپنی دیا کمائیا۔ اُس دے نال اک ہونا حاجی، جیہڑا روپ لئے بدلایا۔ نالے شرع دا ہونا قاضی، قسم کھا کے نانک سیو کمائیا۔ اندروں اپرا دھی ہونا غازی، دُئی دویت وچ ڈکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ محمد کہا نانک رباب کی گاؤنا، کہہ کی سنائیا۔ پروردگار کہا محمد اوس کہنا اکو پُرکھ اکال مناؤنا، دوسر لوڑ رہے نہ رانیا۔ تیر تھ تھ پئے نہ نہاؤنا، جنگلاں وچ نہ کوئے بھوائیا۔ اگنی تن نہ پئے تپاؤنا، جل دھار نہ کوئے وڈیائیا۔ کن پاڑ نہ مندر پئے پاؤنا، گرہ مندر نہ کوئے تجائیا۔ اکو سیس جگدیش جھکاؤنا، دوجا اشٹ نہ کوئے رکھائیا۔ نال غریباں پیار ودھاؤنا، ایہہ نانک آس رکھائیا۔ تیری شرع دا شرع نال ٹکراؤنا، ایہہ میری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ محمد اکھاں لئیاں میٹ، دھرے دھیان اللہ۔ نظری آیا ہست کپٹ، صدی چوڈھویں سرشتی بھری گناہ۔ پیغمبراں تٹی پریت، اُمت بنے نہ کوئے ملاح۔ محمد دی نکلی چیک، ہتھ چھاتی اُتے اُکا۔ اندر سنی حدیث، کلمہ حق خدا۔ کھیل ویکھ بیس، چوڈھویں لگے ڈھاہ۔ تک نال نیجھ، نیتز نین گھلا۔ ویکھ اگنی رسید، جس دے بدلے پٹا دتا پھڑا۔ صدی چوڈھویں رکھیں اڈیک، انتم آواں نور خدا۔ سمت شہنشاہی پنج طریق، طریقے نال دتی درڑا۔ سمبل دھام دا ہو کے وسنیک، کر آوے نور رُشنا۔ جس دا ہووے نہ کوئے شریک، شرکت پچھلی دئے مٹا۔ اوس دے وچ ہووے حق تو فین، حکم دُھر دا دئے سنا۔ دین مذہب نہ رہے فریق، فرقے داری دئے گوا۔ مانس مانس کر رفیق، ایکا رنگ دئے رنگا۔ پھیر محمد دے اندر فرنا پھریا قرآن مجید، نعرہ حق دا دتالا۔ تیری صفت تیری تمہید، تیری مہما صفت سنا۔ میری تیرے اُتے اُمید، آسا منسا پور

کرا۔ محمد گلوں لاه کے قمیض، دوئے جوڑ کیتی دُعا۔ مینٹوں تیرے دیکھن دی ریجھ، دھرتی اُتے اپنا پھیرا پا۔ کی لہنا محراباں والی وچوں مسیت، مسلہ اپنا
 دے سمجھا۔ پروردگار کہا محمد اکھ وصیت، وصلے یار اک خُدا۔ جیہڑا سب دی بدل دئے طبیعت، تابیا وچ لئی رکھا۔ اِکو نام دی دئے اہیت، آپ اپنا
 تھم سنا۔ سب دی بدل دیوے نیت، نگاہاں ہو رہا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کماںیا۔ محمد کہے میں
 دیکھنا نظارہ عو، عجب دینا درڑاںیا۔ خُدا نے کہا پہلوں کر وُضو، ہتھ منہ دھو کے نک کن صاف کراںیا۔ پھیر اک کر رجوہ، اپنی رضا دیاں سمجھانیا۔ نانک
 دھار اک تے دس گرو، ایہہ میری بے پرواہیا۔ اوہناں توں بعد پھر کھجک ہونا شروع، چاروں کُنٹ اندھیرا چھانیا۔ سب دا بیڑا اپنی کرنی وچ رُڑھو،
 تہاڈا زور رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا دئے اُٹھانیا۔ محمد کہا میں مٹاں تیری تابعداری، تانا
 ہتھ وچ اُٹھانیا۔ سدا سدا سد رہے یاری، یارانہ دینا نبھانیا۔ پروردگار کہا صدی چوڑھویں اُمت ہونی غداری، سُنّت کم کسے نہ آںیا۔ میں ہونا جوت نور
 اُجیاری، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ دیکھاں وگساں سرشی ساری، دین دُنی کھوج کھوجانیا۔ کراں کھیل وانگ مداری، دل چھل اپنی کار کماںیا۔ جیہڑی کایا تٹاں
 میرے تھم نال شنگاری، مذہباں والی ونڈ ونڈانیا۔ ایس دا ہونا انت کناری، انتم رہن کوئے نہ پانیا۔ محمد نے جھٹ ہتھ وچ پھڑ لئی بہاری، دھرتی اُتے
 جھاڑو دتا لگائیا۔ پر بھو صدی چوڑھویں پُرکھ کہ ناری، مالک مینٹوں دے سمجھانیا۔ پروردگار کہا اوہ میری جوت اُجیاری، رنگ روپ نہ کوئے درسائیا۔
 انت اوس دی گولی ہونی کتیا کواری، کائنات ملے وڈیانیا۔ نہ مچھ نہ داڑھی، رام کرشن دا لیکھا دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، اوس نوں بن نہ دیوے کسے دی لاڑی، لاڑا نظر کوئے نہ آںیا۔ محمد کہا صدی چوڑھویں نور اُجالا، نور نورانے دتا جنانیا۔ جس ویلے
 اندھیرا ہویا کھجک کالا، کل کاتی دسی لوکانیا۔ سَت لہے کتے نہ بھالا، کھوجیاں ہتھ نہ کوئے پھڑانیا۔ سَت دھرم دانکلے دوالا، خالی کایا محل ویکھ دکھانیا۔
 لیکھا رہے نہ کسے مالا، جپ جپ نہ کوئے وڈیانیا۔ کرپا کرے دین دیاں، دیندھ اپنی کار کماںیا۔ جگت شرع توڑ جنجالا، سنگل اپنے لک بندھانیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک ورتانیا۔ محمد کہا اوس سنگل دا کی اصول، اصل دینا سمجھانیا۔ کس نوں ہوئے

قبول، قبروں وچ پیغمبر جانے سمانیا۔ دُھر دا حکم ملیا معقول، مکمل دتا درڑائیا۔ جس ویلے تہاڈا شرع دا لین آیا محسول، چنگلی خانے پھول پھولائیا۔ اگلا دسں آیا رول، رولا دین مذہب مٹائیا۔ سب نوں کرنا پئے قبول، سرسکے نہ کوئے اٹھائیا۔ جس دی مستک لاؤندے دھول، دھوڑی خاک رمائیا۔ اوہ کدے نہ جاوے بھول، اُبھل نورِ الہیہ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھو اُبھیدا دئے کھلایا۔ محمد کہا سنگل دی کی وجہ، سگلے سنگی دے سمجھایا۔ خدا کہا تہانوں ملے کوئے نہ جگہ، جگہ جگہ ہووے لڑائیا۔ تہاڈا رہے کوئے نہ دبا، بھے بھو نہ کوئے جنائیا۔ چاروں کُنٹ ہووے ہائے طوبی ہائے ربا، بہڑی بہڑی کر گرائیا۔ سرشٹی آر پار نہ ہووے پھرے وچ گبھٹا، کندھا نظر کوئے نہ آئیا۔ بنا بھگتاں توں ساچی رہے کوئے نہ سبھا، ملیچھ ہووے لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا اک اٹھایا۔ محمد دی نگاہ بدلی اچانک، اکھیں میٹ دھیان لگائیا۔ نظری آیا نوری نانک، سرگن رنگ چڑھایا۔ کھیل دیکھیا بھیانک، چار کُنٹ گرائیا۔ کسے دی دسی نہ کوئے سیانپ، مورکھ موڑھاں وجے ودھایا۔ دھرم دی دھار نہ کوئے امانت، عمل حق نہ کوئے کمائیا۔ دُھر دی دیوے نہ کوئے ضمانت، چوڑا سی پار نہ کوئے دکھایا۔ چاروں کُنٹ اندھیری شامت، شمع نور نہ کوئے رُشائیا۔ سچ دے نہ سچ صحیح سلامت، جوٹھ جوٹھ کرے لڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ محمد نظری آیا نانک لالو میت، پروردگار دتا دکھایا۔ اس توں اگے پر بھو دی ریت، مندر مسیت پنڈھ مکائیا۔ مُجبت وچ دے سے چیت، چاترک اپنے لئے بنایا۔ آتم پر ماتم دسں کے گیت، منتر ستنام سمجھایا۔ نمانے ویکھ غریب، مہر نظر اٹھایا۔ کھیل اک عجیب، عجب رہیا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا رہیا اٹھایا۔ جس ویلے نانک نانک پہنچیا دوار، بالا مردانہ سنگ رکھایا۔ قاضی ملاسی اوہناں دا یار، مسلے پریم والے سنایا۔ نانک دا بن کے خدمتگار، دُروں نیوں نیوں سپس جھکایا۔ اندر ہندا سی ہنکار، من واسنا نہ کوئے مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کمائیا۔ نانک جس ویلے لالو دے گھر آیا، وٹی سچ ودھایا۔ دھن گرو گرو ساچا پایا، ملی مان وڈیایا۔ قاضی ہس کے بچن سنایا، لوٹا وُضو والا ہتھ اٹھایا۔ اوئے لالو کیوں نہیں بھیٹ چڑھائی مایا، ستکار وچ ست نہ کوئے کرائیا۔ لالو خالی ہتھ دکھایا، ایہہ دین والا آیا بے پرواہیا۔

مانگت ہو کے جھولی آگے ڈاہیا، بُھکھیاں دینا رجاہیا۔ قاضی دے اندر غُصّہ آیا، اندرے اندر دلیل بناہیا۔ نانک کہو جیسے گھراں دے وچ پھیرا پایا، جیہڑا سکے نہ پیٹ بھرائیا۔ اودھروں لنگڑا لولا چل کے آیا، صدا اُچی اُچی سناہیا۔ کوئے نانک درس دے کرایا، میرا لیکھا دے مُکایا۔ قاضی نے کہا اوئے کملیا، اوہ تے بُھکھیاں ننگیاں نے گرو بنایا، وڈیاں گھر ملے نہ تھانہیا۔ لنگڑے کہا میں ضرور چل کے نانک دا درشن پایا، دُوروں نیوں کے سیس نوایا۔ لالو نے جھٹ اوس نوں گود اٹھایا، چھاتی نال لگایا۔ بچھوں قاضی نٹھا آیا، اُس بانہہ لئی کھچایا۔ پھڑ کے پچھے مُنہ دکھایا، اگلا گھر دتا دکھایا۔ ایہتے آگے حال ڈہایا، کیوں توں رولا دتا پایا۔ نانک مہر نگاہ اٹھایا، تکیا چائیں چانہیا۔ ایہہ وی کسے ماں دا جابا، جو چل کے میرے دوارے آیا۔ قاضی کہا توں کیہڑا ایہنوں دتا رجاہا، بنا رباب توں تیری کی وڈیایا۔ اوس لوٹھے کہا نانک کتے ایہنوں وی دے سزایا، جو تیتوں گیا بھلایا۔ نانک ہس کے کہا اپنا کیتا آپے لے پایا، اپنے نال ہنڈھایا۔ لالو پھیر کہا سنگر نانک کیوں ایہہ بچن سناہا، تیرا بچن نہ برتھا جایا۔ میں ایس دا درد وندایا، تیرے آگے واسطہ پایا۔ نانک کہا ایہہ بچن مڑے نہ رایا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ بنا تیرے توں ایہنوں سکے نہ کوئے بخشایا، بخشش کرن کوئے نہ آیا۔ لالو نیناں نیر وہایا، رو کے دتی ڈہایا۔ نانک انتر دھیان لگایا، ڈھائی سکنت زبان نہ کوئے ہلایا۔ پھیر ہس کے کہا لالو جس ویلے تیرا جنم دواہا، لوک مات ہووے رُشانیا۔ میرا پُرکھ اکال ہووے آیا، نرگن نور جوت رُشانیا۔ تیرا سدا ہووے سہایا، سر اپنا ہتھ لگایا۔ ایہہ قاضی تیری جھولی پایا، ایس نوں ایس لوٹھے والی ملے ضرور سزایا۔ توں ایس نوں لئیں ترایا، واسطہ پر بھ دے آگے پایا۔ لالو دا تھوڑا جیہا اندروں دل کمبایا، من لیا ڈلایا۔ نانک نے حوصلہ پھیر ودھایا، سچ دتا درڑایا۔ لالو چنتا نہ کر ایہدا انت دُکھ اکھیں ویکھن نہ پایا، تیرا ہتھ لگے نہ رانیا۔ ایسے کارن قاضی دا کلونت نام پرگٹایا، پرگنے اوسے لیا وسایا۔ نانک دا لیکھا پور کرایا، لالو اپنے نال رکھایا۔ دُکھ نہ کرے جس ماں نے جابا، پورب جنم دا داتا اکو دھردر گاہیا۔ نالے آگے واسطے مارگ لایا، ستجگ سچ ورتایا۔ پُت مریا ہر بنس کور نے اکھیں نہ نیر وہایا، خوشی خوشی نال چکھا دتا چڑھایا۔ جے پہلوں پندراں کنگ دا لیکھا نہ ہندا لکھایا، اچ دیندا نہ کوئے گواہیا۔ ستجگ دارنگ رنگایا، رنگت پچھلی دتی مٹایا۔ ایسے کارن گرگھ ماجھا مالوا دوآبہ جموں وچوں منگواہا، جو چل آئے چائیں چانہیا۔ اوہناں ست دھرم دا دستارا گر سکھ

سپس سجایا، پُت مرے توں پتا خوشی لئے منایا۔ نالے اگلا جنم پھیر بدلایا، ہر سنگت میلا ملیا سچ سُبھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دی کرنی کار کمائی۔ کُلونت کہے دیکھ میں آگیا چاچا، چلا کی نال دیاں جنائی۔ پچھلے جنم میں لنگی بٹھ داساں لاچا، کئی لال رنگ رنگائی۔ محمد نال رکھدا ہندا ساں ناتا، نماز پڑھ کے خوشی بنائی۔ میں دیکھیا پچھلا اپنا کھاتہ، ہنکار دی ملی سزائی۔ میں اپنیاں دساں باتاں، باطن پڑدا دیاں اٹھائی۔ میں کدے پچھے حکم نہیں سی نیا آکھا، ستکار نال سر نہ کسے جھکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنائی۔ کُلونت کہے میں آگیا پنڈراں کنگ دی رین، بھجیا چائیں چانیا۔ دوآبے والیاں دی دیکھنی رسین، جیہڑے میرے لئی لے کے آئی۔ دوندر کور دیکھنی دھرم دی بھین، جو برتن ہتھ لئے اٹھائی۔ سچ سندیسہ آیا کہن، کہہ کے دیاں سُنائی۔ بھین بھرا گرکھو اک دُوبے دے پچھے پائے کوئی نہ وین، نیناں نیر وہائی۔ کسے سادھ سنت نوں تھالیاں گلاس جھننے کوئی نہ جائے دین، بستر بھیٹ نہ کوئے کرائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دا حکم اک سُنائی۔ کُلونت کہے دوآبے والیاں میتوں ہون نہیں دتا اُداس، میری آسا پور کرائی۔ جن بھگتو سارے اک دوسرے نوں دیو شاباش، خوشیاں نال سُنائی۔ اک دُوبے نوں دیو آکھ، حکم دُھر درگاہیا۔ کسے دے من پچھوں کسے نوں دینا نہیں تھالی گلاس، گڑوی ہتھ نہ کسے پھرائی۔ تہاڈے برتناں وچ کوئی کھانہ جاوے ماس، تہاڈی کیتی کم کسے نہ آئی۔ جے اک پر بھو دی آس، بھروسہ اک رکھائی۔ او سے تے رکھو وشواس، وشا اور نہ کوئے جنائی۔ جس دا نور جوت پرکاش، آتم پر ماتم رنگ رنگائی۔ اکو وار سب نے کر لینا یاد، یادداشت لینی بنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائی۔ جن بھگتو من توں پچھوں کسے نے چکنی نہیں سواہ، سواہ رُپ لوکائی۔ دیکھو پنج لکھاری گواہ، متھے تلک رہے دکھائی۔ بندی ہونی نہیں بے وفا، ہندی لکھن والا دئے گواہیا۔ ٹیڈھی پگڑی اُلٹی لئی کرا، ریتی سدھ کرائی۔ جنہاں پنج پنج پنج کرپاناں دتیاں کھڑکا، کھڑگ کھڑگ نال ٹکرائی۔ جنہاں پنج پنج پنج پگلاں دتیاں بٹھا، چوتھے جگ کیتی صفائی۔ جنہاں پنجاں چندن تلک لیا لگا، تلکنبازی توں پار کرائی۔ جنہاں گرگھاں ہتھ اُتے لنگر لیا کھا، اوہ مان تان گئے مٹائی۔ جنہاں لنگر وچ حصہ لیا پا، اوہ سارے بن گئے بھین بھائی۔ جنہاں ارداسا لیا سدھا، ہتھ جوڑ کے سپس

نوائیا۔ سچ بچھو اوہناں کیشن سنگھ نوں لیا بچا، گھڑ دا مہینہ رووے مارے دھاہیا۔ ایسے کارن سارے لئے سدا، اکٹھے کیتے چائیں چانیا۔ بھگتو تہاڈی رضا
 وچ خُدا، سزا دے نال کرے تباہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ پندراں کنگ کہے مینٹوں
 کہندے پندراں، ادھ وچ وڈیا نیا۔ گرگھو کدی لبھن نہیں جانا وچ مندراں، مسیتاں وچ نہ پھول پھولایا۔ کھوجنا نہیں وچوں کندرا، ٹلے پر بت نہ پندھ
 رکھایا۔ سد اکو دوارا منگنا، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جو دیوے دُھر اندنا، اند اند وچوں پرگٹایا۔ کچھ لیکھا لہنا گو بند والا اندنا، اٹاری دی دھرتی
 دے گواہیا۔ جتھے کھیل کھلایا سی رام چندنا، چند سورج دین گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک
 ورتایا۔ پندراں کنگ کہے میں سب نوں دیواں اسپس، اصل دے اصل ویکھ وکھایا۔ جن بھگتو تہاڈا پریم نال جگدیش، جگت دا مالک خوشی بنایا۔
 سارے آگے ٹپ کے لیک، لائن بچھلی آئے بدلایا۔ سہنجی ہوئے تاریخ، تاریخ تواریخ نال رکھایا۔ سب دی سانجھی ہووے پریت، پریتم اکو لینا
 منایا۔ پنج پیارے اک گاون گیت، شبد شبد سچ سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سچ آپ ورتایا۔ پندراں
 کنگ کہے برہمنڈ کھنڈ جھکے، جھکلیا زمین اسمان۔ جن بھگتاں کوڑ کوڑیارے پینڈے مکے، مکیا کوڑ جہان۔ بھوساگر پار ہوون سکے، آگے نہ کوئے اٹکان۔
 سچھنڈ دوارے جان سُچے، سنگر ساچا ہوئے مہربان۔ منزل پوڑے چڑھن اُچے، جتھے ملے سری بھگوان۔ اُجل کرن کھے، سچھنڈ دوارے ملے امام۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان۔

کیشن سنگھ بغل وچ دے دے کر، کہے انگ پُھہایا۔ سچ نال ونڈے درد، دردیاں درد ونڈایا۔ مردانہ بن مرد، مدد کرے تھاوں تھانیا۔ ہر
 سنگت دی منظور کر عرض، تیرا جیون دتا ودھایا۔ ویکھ کھیل اسپرج، دوآبے وچوں وستو تیرے گھر منگایا۔ ایہہ بچھلا لہناتے بچھلا قرض، لیکھا دتا
 وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ کرد کہے مینٹوں کہندے پُھری، رسنا نال گایا۔ مینٹوں سارے کہندے بُری،

قصائیاں ہتھ پھڑائیا۔ میٹوں سارے کہندے نگری، سیس نہ کسے جھکائیا۔ سچ بچھو میں اند پڑوں تری، بھجی واہو داہیا۔ ڈھائی دن سر سے وچ رڑھی، صرف نو قدم پندھ مکائیا۔ پھیر میٹوں چک لیائی ٹھھیاراں دی اک کڑی، کھے ہتھ اٹھائیا۔ میری پتھراں نال آگوں دھار مڑی، نکھی پھیر نہ کسے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ چھری کہے میرا لیکھ دتے نہ کوئے کتیب، کاتب نہ کوئے لکھائیا۔ میں کردی نہیں فریب، جھوٹھی گل سنائیا۔ میرے نال اُس کتیا توں لے کے گوہند نے کتیا سی اک سب، ٹوٹے چار دتے کرائیا۔ پھیر پا کے وچ جیب، باہر لیا کڈھائیا۔ پھیر ویکھے چارے وید، کوئی اس دی دئے صفائیا۔ پھیر تکیا کھیل بھریا بھید، بُجھال لئی اٹھائیا۔ پہلوں ایہدی سیوالاواں ایہہ پھرے وچ دیگ، تیغ دی فتح نال لڑائیا۔ پھیر گھسائی اُتے ریت، پاسے دتے بدلایا۔ پھیر سٹی وچ کھیت، حکم دتا جنائیا۔ جس ویلے پُرکھ اکال بدل کے آوے بھیس، اپنا پھیرا پائیا۔ میٹوں وی پرگٹ کرے ماجھے دیس، گوہند ڈھائی انگلاں دستارا دتا اٹھائیا۔ پھیر تیرا اگلا بنے لیکھ، بچھلا دئے چکائیا۔ تیتوں بھجنا محمد والے دیس، دُھر دا حکم سنائیا۔ ٹوں جا کے کٹیں ملا شیخ، شرع دی کریں صفائیا۔ پھیر چھٹی پوہ نوں آ کے ہوویں پیش، پیشینگوئی اگلی دیں درڑائیا۔ سنگ رہیں ہمیش، ہمساجن اکھوائیا۔ چھری کہے جس ویلے گوہند نے پہلے دن گرکھاں توں رکھائے کیس، میٹوں چرناں ہیٹھ دبائیا۔ میرا اُدوں دا بقایا لیکھ، اے تک نہ کوئے مکائیا۔ میں وی بھگتو تہاڈے نال مل کے اُس پر بھو دی ویکھنی کھیڈ، جو کھلاڑی ہو کے اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنتک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آدانت دامالک ایک، ایکنکار ایکا نظری آئیا۔

☆ ۱۶ کنگ شہنشاہی سمت ۵ سانجھی رام دے نوٹ اٹھ پینڈی ☆

سنگل زنجیر توڑ دے شرع، شریعت دُھر دی اک سمجھائیا۔ رام دا لیکھا پورا کر دو اکھر مرا، دو اکھر کئے نال بدلایا۔ نگاہبان نگاہ مار لے ذرا، ذرہ ذرہ ویکھ وکھائیا۔ سچ دوار درسا دے در، در دربارا اک جنائیا۔ کلج کھیل ویکھ لے بڑا، بڑا چھوٹا دئے ڈہائیا۔ چاروں گنٹ کلش پڑا، پڑھی پُستک کم

کسے نہ آئی۔ اوتار پیغمبروں بنیا دھڑا، حصہ نام کلمہ رہیا دکھائی۔ گوہند دھار ویکھ لے کڑا، کنگن ہتھ نال وڈیائی۔ صدی چودھویں تک لے جڑا، جڑ چیتن پھول پھولائی۔ کرپا کر نرائن نرا، نر تیری اک سرنائی۔ مانو رکھ دسے کوئے نہ ہرا، پھل پھل نہ کوئے مہکائی۔ دھر دا حکم سنا دے کھرا، کھوٹے کھرے ویکھ دکھائی۔ سچ دوار دکھا دے در، گھر مندر اک جنائی۔ تیرا درس دیدار ہویا پرا، پرا پسنتی مدھم بیکھری سار کوئے نہ پائی۔ سب دی آسا منسا پورا کر دے ورا، وریام تیرے ہتھ وڈیائی۔ پُرکھ اکال دین دیال آدانت نرگن دھار چھرا، پتی سنگ نہ کوئے نبھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، ور داتا بے پرواہیا۔ تیری کھیل ویکھنی تاجی، تاج تخت دے مالک دینی دکھائی۔ غریباں اُپر ہوویں راضی، رازق رزق رحیم دیا کمائی۔ کلج انت کھیل دے بازی، بازاں والا نال ملائی۔ گرگھ رہے کوئے نہ پاجی، پزل کر سرب لوکائی۔ لہنا پورا کر دے ماضی، پورب لیکھا دے چکائی۔ اوتار پیغمبروں گروآں ویکھ عراضی، جو دھرنی دھرت دھول ونڈ ونڈائی۔ شرع شریعت مندر ویکھ پنڈت قاضی، گرنتھی پننتھی پھول پھولائی۔ دھر دھرم دے تک اپنے حاجی، جُجرے پڑا سچ اٹھائی۔ پُرکھ اکال دین دیال دین دنی تک لے باغی، من ممتا وچ ہلکائی۔ جگت سنت کرن اُپادھی، اپرادھاں وچ گر لائی۔ کس ویلے ہووے کلوکل بربادی، چاروں کٹ پئے ڈھائی۔ جن بھگتاں تھوڑی رہے آبادی، آبادکار دینے بنائی۔ جو کھیل ویکھیا گر اوتار پیغمبر کھوایی، پڑا دینا اٹھائی۔ جو سندیسہ دتاناںک ربائی، حکم سندیسہ اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، مہر نظر اک اٹھائی۔ پربھو ویکھ لے بن کے دین دنی داراجا، رعیت تک خلق خدائی۔ جس دا آپے سازن سازا، وشن برہما شو سیو لگائی۔ جس دے اندر نام وجایا واجا، انحد نادى ناد سنائی۔ جس دا کھیل کیا محتاجا، لالچ وچ نہ کوئے رکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، گھر سچ ملے سرنائی۔ تیری سرنگت سہارا، صاحب تیری وڈیائی۔ تیرا چرن مت ادھارا، چرنودک دینا پئیائی۔ تیرا وار تھت دھاڑا، کنگ اپنا رنگ رنگائی۔ تیرا دھرم دھار اکھاڑا، گر اوتار پیغمبر دتے گھلایا۔ تیرا کھیل بہتر ناڑا، ناری پُرش ویکھ دکھائی۔ تیرا گرگھ دھر دا لاڑا، لاڑی موت نہ کوئے پرنائی۔ تیرا

منگن آئے واڑا، در ٹھانڈے سیس جھکایا۔ منت وچ کڈھدے ہاڑا، ہوکا لے کے رہے سنایا۔ سچ دارنگ چاڑھ دے گاڑھا، گھر گبھیر اتر نہ جایا۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنا تھم ورتایا۔

★ ۱۶ کنگ شہنشاہی سمت ۵ کلونت سنگھ دے نوت اٹھڑ پنڈی ★

گر سکھ تک اپنے بیٹے، پتا پوت دھیان گایا۔ تیری شبد دوشال لپیٹے، دوجا بستر نہ کوئے وڈیایا۔ سچ سہنجی دھر دی لیٹے، آسن ملیا اگم اتھایا۔
جس پر بھو نوں لبدے گئے کیتے، کوٹن کوٹ پھیریاں پانیا۔ جس دانام جگت جگ وتیچے، اکھراں نال کر لکھایا۔ جس دے نام بانی دے پیچے، پیچیدہ
اپنی کار کمایا۔ اوہ کھیل آدانت دے دیکھے، جگ چوکڑی دھیان رکھایا۔ سب دا لیکھالاوے لیکھے، جو جن رہے سرنا یا۔ چرن دوار رکھے چھایہ، ہٹھے،
اگنی تت نہ کوئے تپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمایا۔ پُرکھ اکال تک اپنی نیا، نوکا نام دھیان لگایا۔
دیکھ کھیل اپنا سنا، صاحب سلطان دیا کمایا۔ جن بھگتاں دھرم رائے کڈھے نہ ہنیا، لیکھامنگے نہ کوئے گناہیا۔ وچھوڑا ہوئے نہ سا جن بھنیا، بھانڈا
بھرم دینا بھنایا۔ تیرا دوارا اکو رہیا، دوجا رہن کوئے نہ پانیا۔ جس کارن بلھے گایا تھنیا تھنیا، پیر زمیں نال رگڑایا۔ گو بند دا پورا ہویا پچھلا ڈھنیا،
ڈھونکے وچ دتا لنگھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمایا۔ پُرکھ اکال تک اپنے نڈھے، ناڈھو دھیان
لگایا۔ پیار نال بول دے ڈڈے، ڈنڈاوت بنا سیس نوایا۔ تیتھوں رہن کدے نہ اڈے، وکھرا گھر نہ کوئے دکھایا۔ دھرم نشانے جان گڈے، گھر گھر
تیری وجے ودھایا۔ تیری شبد دھار دے سدے، صدقے واری گھول گھمایا۔ جو سرن سرنائی ساچی لگے، سیس چرناں اُتے رکھایا۔ اوہناں دی لاج
رکھنی پکے، چوٹی میلا سچ سبھایا۔ رہن پرے مول نہ بگے، ہنس دینے بدلایا۔ تیرا نور نورانہ نور جگے، جاگرت جوت کرے رُشنا یا۔ بھگت سہیلے ہون
سچے، سا جن سوہنا نال ملا یا۔ گرکھاں ہتھ اٹھاؤنے اپنے کھے، سچا کھے نال ملا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ

بخشے اک سرناہیا۔ پُرکھ اکال دیکھ لے اپنے گنی، گن ندھان نظری آہیا۔ سچ پکار اک سُنیں، اُسنت دیئے درڑاہیا۔ بھگت سہیلے ساچے چُنیں، چاروں کُنٹ کھوج کھوجاہیا۔ سَنگَر شبد دی شبد ہووے دُھنی، دُھن آتمک راگ الاہیا۔ سَنگَر شبد کہے پنجاں گُرگھیاں چھبھی پوہ نوں بنا مُنی، کھ پٹی نال لُکایا۔ اُتے ہندسا کھیا ہووے اُنی، ایکانایاں جوڑ جڑاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کماہیا۔ پنچ مُنی ہون مانو، دلی گُرگھ ونڈ ونڈاہیا۔ نال پنچ ہوون دانو، دیتا والا رُپ درسایا۔ پنچ گُرگھ ڈھولے گاؤن، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ اک بنیا ہووے راؤن، دہسر اپنا رُپ جنایا۔ اک امرت برکھے ساؤن، چھہبر نام جنایا۔ اک کول ہندسا ہووے اکاؤن، باؤن گُرگھ گرنتھ دُہاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کماہیا۔ سَنگَر شبد کہے پنچ اُچے لے ہون مُنڈے، گُرگھ دھرم دھار دکھایا۔ اوہ بنے ہون گُنڈے، شستر ہتھیاں وچ لُکایا۔ مچھہرے ہون کُنڈھے، کُنڈل کتاں وچ لُکایا۔ سر توں مُنے نہ ہوون چُنڈے، کیس دسمیں نال وڈیاہیا۔ دوہاں دے ہتھ وچ ہوون کھونڈے، زور زور زمیں نال ٹھکراہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کھیل دکھایا۔ سَنگَر شبد کہے اگی بیسیاں بندھے ہون مُنڈاسے، ماجھے وچوں لے انگڑاہیا۔ کھ وچ پائے ہون پتاسے، ادھا اندر باہر رکھایا۔ ہتھ وچ پھڑے ہون کاسے، بغلیاں موڈھے اُتے لُکایا۔ کر دیاں آؤن ہاسے، ہستی دیکھنی بے پرواہیا۔ کھ ہوئے نہ کسے اُداسے، تیوڑی مستک نہ کوئے رکھایا۔ کھوں کہن گُر اوتار پیغمبر چھڈے چاچے، پتا پُرکھ اکال منایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک ورتاہیا۔ سَنگَر شبد کہے میں دیکھنی بھگتاں شادی، شادیاں وچاہیا۔ دین مذہب توں ملنی آزادی، اجل دی منزل دینی مُکایا۔ ہر جن آتم جانی سادھی، صدق صبوری نال وڈیاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کماہیا۔ سَنگَر شبد کہے سَنگَر بدھا ہووے گانا، مولی تند جوڑ جڑاہیا۔ پنجاں گُرگھیاں ہتھ وچ پھڑیا ہووے اک اک کانا، سوا ہتھ نال لمباہیا۔ سب دا ضلع وکھ وکھ ہووے بیگانہ، ہر جن میلا سچ سُبھایا۔ اک اک چیتھڑ کول ہووے پُرانا، کھے کندھے اُتے لُکایا۔ ہتھ وچ لکھیا ہووے اتم سب نے جانا وچ مسانا، تھر رہن کوئے نہ پانیا۔ جموں والیاں سیڑھی دا بنا کے لیاؤنا اک بانا، سوہنا رُپ دکھایا۔ اُتے لیکھ لکھیا ہووے وشنوں بھگوانا، جیکارا

سچ دھار درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں لیکھے لائے آنا جانا، جانہار جانی اپنی دیا کمائیا۔

★ ۱۶ کنگ شہنشاہی سمت ۵ باوا سنگھ دے گرہ پنڈ اٹھڑ پنڈی ★

ستگر شبد کہے پر بھوگر اوتار پیغمبر ویکھ اپنے راہک، رہبر ہو کے دھیان لگائیا۔ جیہڑے تیرے نام دے بنے گاہک، سودا جگت وچ کرائیا۔ انت مٹ گئے وچ خاک، لوک مات نظر کوئے نہ آئیا۔ ناتا مذہب دا جوڑ کے ساک، سجن گئے اکھوائیا۔ انت سندیسہ گئے آکھ، اکھراں وچ لکھائیا۔ کلجگ انت پُرکھ اکالا آوے آپ، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ دین دُنی دامیٹے سنناپ، ہوئے روگ گوائیا۔ توں میرا میں تیرا دس کے جاپ، جگ جیون داتا ہوئے سہائیا۔ چوڑاسی وچوں بھگت سہیلے تھوڑے راہک، رکھیا کرے تھاوں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ پردہ آپ چکائیا۔ ستگر شبد کہے پر بھو ویکھ اپنا سہیل، سمجھل پھیرا پائیا۔ گر اوتار پیغمبر بیٹھے کر تحومل، چریں وچھنے دھیان لگائیا۔ اپنی کرنی اُتے کر عمل، علم عالماں ڈیرہ ڈھاہیا۔ گرگھ بوٹا خالی رہے نہ سنمل، پت ٹہنی دینی مہکائیا۔ در ساچے آئی ملن، دُور دُراڈا پنڈھ مکائیا۔ وچھوڑے وچ کوئے گھائل نہ ہووے الن، اچی کوک نہ کوئے سناٹیا۔ کوڑی کرپا پار کرنی جلمھن، گلہ غصہ نہ کوئے رکھائیا۔ تیرے حکمے اندر دو جہان ہلن، کروٹ سکے نہ کوئے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ ستگر شبد کہے میرے پر بھو نرنکاری، نر ویر تیری سرنائیا۔ جیہڑے بھگت تیرے پُجاری، پوجنیوگ دینی وڈیائیا۔ مات لوک نہ جنم لئے دوجی واری، سچھنڈ سچ دینی سرنائیا۔ تیرے تیرے اوتوں بلہاری، بلہار تیری وڈیائیا۔ انتر آتم پر ماتم تیری یاری، یارانہ اور نہ کوئے جنائیا۔ کچھ لیکھا دسنا کیوں دکھ لگا پچھلے جنم دے ولی قندھاری، حکم حکم دینا درڑائیا۔ راوی کنڈھے سولاں پچھن سچ دہاڑی، توہاری دے سمجھائیا۔ اس دے ناں دی بدلی کیتی سی کسے عرض نہیں کیتی لکھاری، کیوں قندھاری توں کوڈا دتا لکھائیا۔ ایہہ وی

کھیل نیاری، جس دا بھيو کوءے نہ پائيا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائيا۔ سنگر شبد کہے پر بھ دھر دے مجوبے، محرم دھر درگا ہيا۔ تیری رمز کوءے نہ بوجھے، بُجھا دیک نہ کوءے جگائيا۔ تیرے اشارے سدا گوجھے، گنونت تیری وڈیائيا۔ بھيو کھلا دے دوجے، دُتیار ہے نہ رائيا۔ کوڑی کرپا بھانڈے کر کے مودھے، مڈت دے وچھڑے ہونا سہائيا۔ تیری اک منزل اکو مقصودے، مقصد سب دا حل کرائيا۔ گرگھ تیرے اوتوں جھو جے، اُس دا لیکھا اپنے گھر لگائيا۔ تیرے کھاتے گھر گبھیر ڈونگھے، ساگر سمند سار نہ کوءے آئيا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، در دربار تیری سرنائيا۔ سنگر شبد کہے تیرا دھرم ہووے دھرواں، دھر دھر دی آپ جنائيا۔ تیرا پریم ہووے پرکاش، اندھ اندھیرا دے گوائيا۔ تیرا آتم تیرے ساتھ، وچھوڑے وچ وچھڑ نہ جائيا۔ گرگھاں دینا سگلا ساتھ، صاحب تیری سرنائيا۔ ہر جن کدے نہ ہووے اداس، چنتا اندروں دینی مٹائيا۔ جو گرگھ گرگھ ہر جن ہر بھگت پُجا تیرے پاس، اُس نوں پچھے روئے نہ کوءے لوکائيا۔ جھوٹھا ناتا مائی باپ، بھائی بھین ساک سجن نار کنت نہ کوءے وڈیائيا۔ جس اُتے کرپا کرے آپ، آپ اپنی دیا کمائيا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا کھیل اُپر آکاش پرکاش دو جہان رکھائيا۔

★ ۱۶ کنگ شہنشاہی سمت ۵ ہزارا سنگھ دے ٹیوبل اُتے پنڈ بابو پُر ★

پُرکھ اکال تک لے اپنی دھول، دھرم دوارے ویکھ وکھائيا۔ ویکھ لے اپنے قول، اقرار نامے پڑدا لایا۔ ہر دے ہر کسے نہ گیا مول، مولا روپ نہ کوءے وکھائيا۔ بھل گئی گوہند کھنڈے امرت پائل، پاؤلی قیمت رہی کسے نہ رائيا۔ تیری دین دنی ہوئی انھول، سستی خلق خدائيا۔ ساچا تولے کوءے نہ تول، وزن وجود نہ کوءے کرائيا۔ سب دا پورا کردے بول، جو بولنوالے بول کے گئے جنائيا۔ تیرا کھیل سدا انمول، بھيو ابھیدا دینا گھلا ئيا۔ صدی چوڑھویں مار رول، رولا ویکھ کوڑ لوکائيا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ فرمانا اک جنائيا۔ سنگر شبد کہے پر بھ ویکھ مانس دیہی منگھ، پنج

ت اندر دھیان لگایا۔ جیہڑا تیرا اُٹا رُکھ، مات گربھ دتا لٹکایا۔ اُس دی ترسنا میٹے کوئے نہ بھکھ، ہوئے روگ نہ کوئے گویا۔ سسپھل کرے نہ جننی گھ، دھن جنیندی بنے نہ کوئے مایا۔ سچ دُلا رارہیا کوئے نہ سُت، اپرادھی بیٹھے ڈیرہ لایا۔ اتم آپ آپے پُچھ، اپنا حکم سنایا۔ کون تیتوں رہیا جھک، سجدہ سیس جگدیش درسایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمایا۔ سنگر شبد کہے ویکھ اوتار پیغمبر گر اپنے پراہنے، پراپنتی مدھم بیکھری جو تیرا نام آئے صلاحیا۔ راگاں وچ سنائے گانے، دُھناں وچ کری شنوایا۔ کلج اتم کتھے بہاؤنے، دھام اولٹا دے جنایا۔ پلنگ غلیچے کتھے وچھاؤنے، بستریاں ہوئے صفایا۔ کیہڑی کوٹ دشا کواؤنے، ٹکے مستک نال لگایا۔ کیہڑی دھار وچ اڈاؤنے، اتر پورب پچھم دکھن ویکھ وکھایا۔ کیہڑی دشا وچ لڑاؤنے، عیسیٰ موسیٰ محمد کرے لڑایا۔ کیہڑی جگہ اُتے نچاؤنے، گھنگٹ دینا اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ اپنا حکم سنایا۔ سنگر شبد کہے ویکھ اپنے بھگت سنت جگ میت، مٹر پیارے دھیان لگایا۔ کون چلے ساچی ریت، سچ سوامی اشٹ جنایا۔ کون چھڈ کے مندر مسیت، کایا کعبے تیرا دھیان لگایا۔ کون تیرا ہویا عزیز، خادم ہو کے سیو کمایا۔ کس نوں آئی سچ تمیز، طمع تمٹا گیا مٹایا۔ کس دی کرنی ساچی ریجھ، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ کس گرہ لنگھنا دہلیز، در مندر دینی وڈیایا۔ کس بدھ بیجنا نچ، سبج بھلواری آپ مہکایا۔ پُرکھ اکال کہا میری آد جگاد وکھری ریت، ریتوان دے سنایا۔ جن بھگتاں بخشے سچ پریت، پریتم ہو کے جوڑ جڑایا۔ ساچے نام دی کر بخشیش، رحمت دُھر دی جھولی پائی۔ کایا کر کے ٹھنڈی سیت، اگنی تے بُجھایا۔ اوہناں سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی بے گاؤنا گیت، ڈھولا اکو اک درڑایا۔ جھگڑا مٹاؤنا مندر مسیت، کایا کعبہ کر رُشٹایا۔ رحمت سچ ہووے بخشیش، بخشنہار ہوئے سہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سبج چلائے ریت، ریتوان دیا کمایا۔

☆ ۱۶ کنگ شہنشاہی سمت ۵ آسا سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُر ☆

گرگھ کہا چھڑیا نال رلا لے رنڈا، روداس نے دتی گواہیا۔ دوہاں دی اکو منزل اکو پوڑی اکو ڈنڈا، ڈنڈاوت اکو سیس نوایا۔ اکو تن وجود خاکی بندہ، ماٹی پنچ تت وڈیایا۔ پچھلا کھیل سورا سرینگا، ہر کرتا آپ سمجھایا۔ انہاں دوہاں داروپ ہندا سی پنڈا، پنڈت پچھلے نیو ماؤ نام جنایا۔ بیٹھدے سی گنگا کنڈھا، اپنا آسن لایا۔ سب نوں مار دے سی چھندا، گلے سٹ کے دین دکھایا۔ یاتریو کچھ بھٹا دے دیو نہیں تے تہاڈا پتا ہو جاو اندھا، نین ہن اکھوایا۔ پھیر ہری اوم تت ست سناوندے چھندا، گاستری منتر نال دھایا۔ پھیر جنیو دا پھڑ کے تندا، پھیاں نال پھرایا۔ پھیر لے کے جل چنگا، چلیاں دین دکھایا۔ پھیر اکھاں میٹ کے لین اندھا، مالا ہتھاں وچ بھوایا۔ پھیر اک اک پیر کر کے ننگا، انگلیاں وارو وار ہلایا۔ پھیر دھوتی نوں بنھن دا کرن دھندا، پیچے لگ نال چھہایا۔ پھیر ہتھ وچ پھڑ کے ڈنڈا، اٹھ کے دیکھن گنگا مایا۔ پھیر بودی نوں واہ کے نال کنگھا، ہتھاں وچ لین اڈایا۔ پھیر لاگے رکھیا انگل نوں لا کے تھندا، ناساں وچ پھرایا۔ پھیر دوجے براہمنوں دی کرن نندا، ایویں پوتھیاں رہے اٹھایا۔ پھیر تلسی نال دکھاوَن جل چنگا، کچے تند نال سہایا۔ پھیر کر کے منہ ونگا، نک مروڑ کے دین دکھایا۔ جمانوں تسیں دانو ماؤ دیاں ٹنگاں، آہ دیکھو ساڈے پترے رہے سمجھایا۔ تہاڈا پیو دادا سانوں دایاں چڑھاوندیاں رہیاں پنڈا، حصہ ساڈی جھولی پائی۔ پھیر بولن وانگ پنڈا، ٹر ٹر کر سناپا۔ پھیر سوں جان وچ نندا، گھراڑے مار دین ڈرایا۔ پھیر غصے وچ کہن ساڈے بنا تہاڈی نہیں مٹی چندا، چنتا نہ کوئے گواپا۔ اک دوجے نوں کہن ایہہ میرے نالوں بخشنا، باراں راسی کڈلی وچ پھسایا۔ دوجا کہے ایہہ پروہت بڑا چھندا، جمان سارے صفتاں وچ صلاحیا۔ پھیر دکھاوَن ہتھ وچ پھڑ کے چندا، بنا کنبھی توں انگلیاں اُتے بھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ پڑدا آپ چکایا۔ گرگھ کہا چھڑیا رنڈا رلا لے نال، روی پچھلا دھیان لگایا۔ مایا والا دکھاوے جال، جنجال وچ دھایا۔ ایہہ پنڈت مستک تلک لگا کے ترسولی رکھن نال، لایناں تن تن کھچایا۔ آسن لا کے سب نوں کہن اسیں گنگا مائی دے دلال، وچولے نظری آپا۔ ریکھ وچ میخ مارن نوں کمال، کرم جرم دیئے بدلایا۔ ساڈے متھے لگے نہ کوئے چنڈال، راجے رانے سانوں سیس نوایا۔ جے کسے

کول موتیاں دا تھال، ساڈی جھولی دیو بھرائیا۔ جے کوئی گھروں آیا کنگال، ساتھوں اگلا پروہت لو منائیا۔ جس دی کمائی حلال، اوہ سانوں دیو پھڑائیا۔
 جس دے گھر ہندا نہیں بال، آوتلک دیئے لگائیا۔ کچھ اپنے گھر دا دسو حال، کی تہاڈے گھر ہوئی کڑمائیا۔ کچھ ساڈی گڑوی وچ دیو ڈال، ایہہ گڑوی
 گنگا مائی دی سیو کمائیا۔ اوہ ویکھو لہر نے ماری اچھال، ماتا سانوں رہی سنائیا۔ او پنڈیو تئیں کاہدے دلال، جھماناں کولوں کچھ کے کچھ اہے نہ میری جھولی
 پائیا۔ جے تئیں ہن دچھنا نہ دتی گھر جانیاں نوں ہوو برا حال، گھر والی ہائے ہائے کر گرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ گرگھ کہا چھڑیا رنڈا سد لے نیڑے، پچھلا لیکھا دیاں جنائیا۔ تئیں دوویں وسدے سو روداس دے کھیڑے، گوانڈھی
 پچھلے سو بھاپائیا۔ کدی کدی چکر مار دے سی وچ بیڑے، موڈھا موڈھے نال لگائیا۔ سب نال کر دے سی ہیرے پھیرے، اپنی کر چترائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ گرگھ کہا کچھ پچھلا دساں لہنا، روی راہ جنائیا۔ سولاں کنگ نوں روی دے پنڈ
 دیاں دوویں سکیاں بھیناں، گنگا گتیاں چائیں چائیا۔ انہاں دوہاں تکیا نال نیناں، سینت نال لیا بلایا۔ آ جاؤ تہانوں دینے بہنا، اوہ گنگا مائی رہی جنائیا۔
 تساں سانوں کی کچھ دینا، اساں آگے بھینا دینی کرائیا۔ دوجے کہا بے شک ایہہ ایہدیاں لگدیاں بھیناں، سانوں لاہ کے دے دین اپنا گھنا، ایہو وڈی
 چترائیا۔ پھیر آگے کی کہنا، کہن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ دوجے کہا میری کندی کہندی انہاں دے تن سریر دا برج ڈھننا، ساڈی نظری آئیا۔ جس دن
 چندرمانوں لگنا گرہنا، انہاں دیاں اکھیاں اپنی جوت جان تجائیا۔ دوجے نے کہا انہاں دے گھر دا کوٹھا ڈھننا، تھلے آ کے لتاں لین بھنائیا۔ دوجے نے کہا
 انہاں دے سر اتے گھنم جانا ٹھننا، اُس کھننے نے انہاں دا گھر دینا گوائیا۔ اوہ روپئیاں ڈردیاں نیر دھایا نیناں، ہنچھو آں ہار بنائیا۔ انہاں بودی تے ہتھ مار
 کے کہا بیسیو رانیو ایہہ بھاناپینا سہنا، سکے نہ کوئے بچائیا۔ جھٹ دوہاں نے کہا ساڈیاں پٹھریاں کہن ایہہ بن گتیاں ڈیناں، ڈراونیاں نظری آئیا۔ انہاں دا
 ساک کسے نہیں لینا، ویاہ دا سگن نہ کوئے منائیا۔ چنگیاں ہوون مندریں وچ جا کے کھڑکاون ڈھولک جھینا، اپنا جھٹ لنگھائیا۔ پھیر کہا اوہ جمناسرتی گنگا
 نال کہے ترینا، تیا تاپ انہاں نوں دے ستائیا۔ انہاں ایس جگت وچ نہیں رہنا، بنا براہمنوں توں سکے نہ کوئے بچائیا۔ اک کہندا جے چنگیاں ہوں اک

وار سانوں نکلن اپنیاں نیناں، اپنا من لین بدلائیا۔ پھیر انہاں نوں ایہہ دکھ والا بھانا پئے نہ سہنا، ہری اوم تت ست کر کے لئیے بچائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ گرگھ کہا چھڑیا رنڈے نال کر ملاپ، پچھلا لیکھ سمجھائیا۔ دوہاں نے کہا جے
 ساڈے چرن چھوہو تہانوں کدے نہ چڑھے تاپ، گنگا مائی دی بے کر کے دیئے سنائیا۔ جے ساڈے نال ویاہ کرو تہاڈا اتر جائے پاپ، دوشنا رہن کوئے
 نہ پائیا۔ جس طرح اسیں پوترتے تہانوں کر دیئے صاف، جل گنگا نال نہائیا۔ ویکھو کڈا سوہنا گھاٹ، پتن اک وڈیائیا۔ آہ ویکھو تہاڈے پوربلے جنم دا
 کاٹ، اسیں سانہ سوٹ کے رکھیا تہانوں دیئے پڑھائیا۔ پچھلیاں دی چھڈ دیو واٹ، گھر پرت کوئے نہ جائیا۔ جے گھر گئیاں تہانوں سپ ڈسنا رات نوں
 اُپر کھاٹ، فنیسر شی شی کر کے اپنا ڈنگ دئے لگائیا۔ تہاڈی زندگی انج دا دن تے انج دی رات، سویرے چتا وچ دین جلائییا۔ اوہ روپنیاں ہائے ساڈیا
 باپ، کی ویلا گیا آئییا۔ اک کہندا ہتھوں لاہ کے دیو چھاپ، تہاڈا بھے دیئے مٹائیا۔ دُوبے کہا انہاں دا جنم دا لیکھا گیا پاٹ، میری پتری رہی جنائیا۔
 دُوجا کہے چھیتی کرو میرے چرن لو چاٹ، رسنا گھ وچوں باہر کڈھائیا۔ پھیر جوڑ دیو دوویں ہاتھ، نیوں کے سیس نواییا۔ دُوبے کہا جھٹ بن جائو داسی
 اسیں بن جائیے دوویں داس، سوہنا مل کے جھٹ لنگھائیا۔ پھر گوپی کاہن بن کے پائیے راس، پیر آگے پچھے لگائیا۔ ایہہ ساتھ گنگا ماتا دا گھاٹ، سوہنا
 سہننا سوہنا پائیا۔ اونے چر نوں اوتھے روداس چمارا آ گیا لے کے چمپاراں والی جماعت، ہوئی ہوئی پندھ مکائیا۔ نیڑے آ کے کہا پنڈت جی انج ایتھے
 کٹنی رات، رین بسیرا جھٹ لنگھائیا۔ اوہناں بیپیاں کہا ایہہ ساڈی آ گیا وچوں جات، جتیاں گنڈھن والا پھیرا پائیا۔ ایہدے کول کریئے بات، جے
 سانوں لئے بچائیا۔ پنڈتاں ماریا ہاتھ، اشارے نال کہا گھ ایدھر لو بدلائیا۔ ایہہ اچھوت اسیں براہمن دوہاں دا ہوئے کدے نہ ساتھ، سنگی سنگ نہ کوئے
 جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ روداس نے رکھ دتی کول رمبی آر، آہ کر کے آسن لیا لگائیا۔
 پنڈت جی سانوں پاپاں دا بڑا لگا بھار، ہولا دیو کرائیا۔ براہمن کہا پہلے گنگا وچوں نہا داری دو چار، صاف اپنا آپ کرائیا۔ پھیر دُوروں کر نمسکار، پروہت
 جی کہہ کے سیس نواییا۔ پنڈتاں نوں ملنا منزل بڑی دُشوار، شوڈر ملن کوئے نہ پائیا۔ ٹوں ذات دا چمپار، ڈھوراں کھل لہائیا۔ ہونہ جائیں ناراض، ست

دیئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پردہ آپ اٹھائیا۔ روداس سُن کے ہو گیا چُپ، اکھیں میٹ دھیان لگائیا۔ اودھروں گئی ڈاڈھی دُھپ، اگن واگ تپائیا۔ اوتھوں براہمن پئے اٹھ، پنچ قدم تے ڈیرہ لائیا۔ اوتھے مندر دی سی گٹھ، دشا دکھن والی وڈیائیا۔ دوہاں نے اپنا بنایا جُٹ، موڈھا موڈھے نال لگائیا۔ اک دُوبے دے ہتھ رہے گھٹ، مُٹھیاں اک دُوبے نال دبائیا۔ جے ہتھ آجاوے انج ساڈے ایہہ لٹ، پھیر سمجھئے کرپا کیتی گنگا مائیا۔ ایہدے چنگے بنیے پُت، پُت سوہنی سیو کمائیا۔ جے کوئی چنگا شاہوکار آوے اُس نوں لئیے لٹ، کچھ حصہ ماتا دی بھیٹ کرائیا۔ پھیر ہوئی ہوئی ہلاون لگے اپنے بُٹ، جاپ پاپ والا کمائیا۔ پھیر دوہاں نے دوہاں بیسیاں دے پھڑ لئیے گٹ، اکھاں میٹ کے رہے سناٹیا۔ تہاڈی زندگی دی ڈوری نہ جائے ٹٹ، گنڈھ براہمن برہما نال پوائیا۔ تسیں دوویں جاو اٹھ، پنچ وار پردکھنا لو چائیں چائیا۔ پھیر دوہاں دا بن جائے دو دو دا جُٹ، جوڑی گنگا مِیا دئے بنائیا۔ تسیں کدے نہ جاسوڑھ، اکٹھے رہ کے جھٹ لنگھائیا۔ جے بچن نہ مِیا انج رات نوں تہاڈا رہنا نہیں کایا بُت، سریر جانا تجائیا۔ ہُن کے اسیں براہمن ہوئے خوش، تہانوں لئیے بچائیا۔ اوہناں بیسیاں کہا اوہ ساڈے پنڈ دا ویر اُس توں لئیے بچھ، سندیسہ دیوے جا کے ساڈے پتا مائیا۔ براہمن کہن کر جاو چُپ، رسنا جھوانہ کوئے ہلائییا۔ اوہ تے چمپاراں دا پُت، براہمنال گھر وڑن نہ پائیا۔ اک نے ڈلے تے پھیر دتے سٹ، اک تن پنچ گن کے دتے دکھائیا۔ ویکھو تہاڈا جامہ بدلایا منگھ، دھرم رائے توں لیا بچائیا۔ ایس توں لامبھے جاییے لگ، اگے چلیئے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ پنڈتاں کہا ساڈی لا لو چرن دھوڑی، نک زمیں اُتے تن وار گھسائیا۔ اسیں چُکیئے گنگا جل تسیں چک لو ساڈی پھوہڑی، ساتھ سوہنا لئیے بنائیا۔ سب دی آسا گنگا ماتا کیتی پوری، چلو تہانوں پوریاں دیئے کھلائیا۔ نالے درشن کریئے شوواں دی حضوری، شو مندر ڈیرہ لائیا۔ بنا پنڈتاں توں دُنیا کوڑی، سچ وچ نہ کوئے سمائییا۔ کل جمان توں ٹھگی سی مجھ بوری، انج ماتا نے چوون والیاں سانوں دتیاں چائیں چائیا۔ تسیں چل کے کٹیو چوری، چورما لینا بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ جس ویلے اٹھ کے براہمن تڑے، قدم اک دو تن اٹھائیا۔ دوہاں دے اندر فُرنے پُھرے، سرت لئی انکڑائیا۔ نی اسیں ضرور روداس نوں بچھئے کڑے، کی سانوں دئے

جنائیا۔ دوہاں دے اندروں دل مُڑے، بھجّ کے آئیاں چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھيوَ اجدھا آپ گھلایا۔ بیسیاں کہا وے رُوداس، کچھ سانوں دے سمجھایا۔ ساڈے اچّ مکن والے سواس، بنا براہمنّاں توں سکے نہ کوئے بچایا۔ ایہہ سانوں لے کے چلے ساتھ، کہن اسیں ہوئے سہایا۔ ساڈا پورا ہندا واک، بٹی دند دین گواہیا۔ ساڈے نال جوڑونات، پتی پتی رُپ وٹایا۔ اسیں ڈردیاں کچھ کہہ نہیں سکیاں واک، ہاں وچ ہاں دتی ملایا۔ توں گھر جا کے دسیں ساڈے باپ، ماں نوں دینا جنایا۔ تہاڈیاں دھیاں نوں اچّ چڑھنا سی تاپ، موت اوہناں دی نیڑے آیا۔ پنڈتاں نے اوہناں دے سرتے رکھیا ہاتھ، لوک مات لئیاں بچایا۔ اپنے نال بنا کے ساک، ناتا لیا جڑایا۔ ایہہ سُن انوکھی بات، رُوداس لئی اگڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ رویداس دے اندر آئی ہاسی، ہسّ کے دتا دکھایا۔ انہاں بیسیاں نوں پتہ نہیں انہاں دی ماں ساڈی ماں دے مامے دی دھی تے ماسی، رشتہ بچھلا نظری آیا۔ رویداس نکلے ہندیاں انہاں دی ماں توں تن وار ددھ پیتا سی وچ گلاسی، چھٹاکاں دو ڈھائی ٹکایا۔ اوہ اٹھ کے بنیا ساتھی، نال تریا بن کے راہیا۔ براہمنّاں کول چُجّ کے اک گلّ آکھی، آکھ کے دتا سنایا۔ پنڈتو انہاں دی زندگی دی کی ساکھی، میٹوں دیو سمجھایا۔ پنڈتاں انتر بھے آیا کھوں نکلے نہ کوئے باقی، گلّ سکے نہ کوئے سمجھایا۔ اوہناں دوہاں کہا چمپارا اسیں بڑے پاپی، ہتیارے رُپ بدلایا۔ سانوں دیہو معافی، گستاخی نہ کوئے رکھایا۔ سانوں بھل گئی چلاکی، تیرا درشن پاپا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ رویداس کہا پنڈتو کی تہاڈا گیان، پڑھ کے دیو جنایا۔ کیوں بدل گیا دھیان، نگاہ نگاہ وچوں اٹھایا۔ اندر وڑ گیا شیطان، شور دتا مچایا۔ پنڈت ویکھ ہوئے خیران، خیرانی وچ ڈھایا۔ سانوں سوگند اوس کاہن، جو گوپیاں گیا ہنڈھایا۔ اسیں اُس نوں وچولا بنا کے اپنی پتری وچوں انہاں دوہاں دا منگیا دان، اون ساڈی جھولی دتیاں پاپا۔ پر تیتوں ویکھ کے ساڈے نین شرمٰن، ساڈے اندر مچی ڈھایا۔ جے سچ بچھیس توں وی ساڈا جمان، جمان کہہ کے تیری کرینے وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ رویداس کہا اپنی نیٹی لؤ بدلا، سیس دیو جھکایا۔ آپس وچ بنو بھین بھرا، دوسر اکھ نہ کوئے اٹھایا۔ اوہناں دوہاں کہا نکیاں ہندیاں دی

ساڈی مرگئی ماں، ماتا نظر کوئے نہ آئیا۔ پھیر ایہدا ہویا ویاہ، اُس وی کیتی جگت جدائی۔ ہن گھر وچ نہ کوئے ناری نہ کوئے گاں، گو ماتا نظر کوئے نہ آئیا۔ اک چھڑا اک رنڈا دوہاں نوں ملے کوئی نہ تھاں، سکھ سچ نہ کوئے دکھائی۔ رویداس کہا اوس پر بھو دا چپو ناں، جو سب دا پتا مائی۔ براہمنناں کہا ہن کرنی نہیں ہاں، ساڈا ناتا جگت نالوں دینا تڑائی۔ رویداس نے دوہاں دی پھڑ کے بانہہ، ہلونا دتا لگائی۔ اکھاں اٹھاؤ اوتے سماں، نیتز نین کھلایا۔ اپنا تلک دیو مٹا، انگلاں نال گھسایا۔ پھیر منگو منگ کرو دُعا، خالی جھولی دیو دکھائی۔ مکھوں کہو توں داتا بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائی۔ سانوں اپنے وچ سما، جیون دی لوڑ رہے نہ رائی۔ جس ویلے لوک مات آپ جاوے آ، جوتی جاتا ویس وٹائی۔ سانوں پھیر دیویں تھاں، چرن کول سرنائیا۔ ہن اسیں ماں مہٹر پھیر مرے نہ ساڈی ماں، سدا ساڈا سنگ رکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائی۔ رویداس کہا ایہہ کھیل پر بھو دا بڑا، وڈے وڈ وڈیائی۔ میں دُھر دا لیکھ پڑھا، بنا اکھراں دتا جنائی۔ تساں لوک مات جنم لینا چیتن جڑا، تن وجود رنگ رنگیائی۔ ایسے طرح پھیر اک ویاہیا ہوناتے اک چھڑا، جوڑی دوہاں دے دکھائی۔ پُرکھ اکال آپ سہائے در، گرہ اکو اک جنائی۔ دین دُنی دی بدل کے شرع، براہمن دا برہم دے پرگٹائی۔ دھیان دھریو ذرا، ذرا ذرا وچوں دیکھ دکھائی۔ ایسے کر کے گرگھ نے بچن سنایا کھرا، رویداس بچھلا لیکھا پور کرائیا۔ دلپ سنگھ ایہناں نوں پانی دا بھر کے دیندا سی گھڑا، گنگا وچوں آپ اٹھائی۔ مٹی دا کھود کے رکھدا سی گڑھا، جس وچ روز نویں تھاں رکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی اک اوترا، اوتر اپنا پھیرا پائی۔

سنگر لہنا کدے نہ مکدا، جگ جگ کھیل اپار۔ جن بھگتاں گودی چکدا، مان وڈیائی دیوے وچ سنسار۔ سچ دیوے جاپ اپنی تک دا، آتم پر ماتم کر پیار۔ جھگڑا مٹاوے کوڑے دکھ دا، دکھیاں دکھ نوار۔ ویلا وقت سہنجا کرے سکھ دا، سکھ ساگر آپ بنے کرتار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک ایکنکار۔

☆ ۱۷ کنگ شہنشاہی سمت ۵ میلا سنگھ سرپنج دے گرہ پنڈ بابو پُر ☆

اک نال اک دی کیتی بدلی، صفرا وچوں دتا اڈایا۔ پُرکھ اکال بن عدلی، انصاف بھگتاں نال کمایا۔ میلا سنگھ دی زندگی سی دھاڑا اچ لئی، اجل بھجے واہو داہپا۔ نال بدل کے لجیا رکھ لئی، رکھیا کیتی تھاؤں تھانیا۔ نانک دی دھار وچولی سد لئی، صدقے واری گھول گھمایا۔ کوڈے نے اک وار تکیا سی تپی ہوئی اگ لئی، اگنی ویکھ وکھایا۔ پھیر بھے آیا پر بھ جدوں آوے آوے بھگتاں دی جد لئی، یکے بعد دیگرے پھیرا پاپا۔ جنم کرم دی میٹن حد لئی، ہر اپنا رنگ رنگایا۔ نام چوغہ مائس گگ لئی، ہنس روپ بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمایا۔ نام بدلی دا دتا بدلا، بدلا رہیا چکایا۔ لیکھے لا کے جگت ریتی بھوں مرلا، مرجیوت روپ وکھایا۔ انتشکرن وچ کڈھن نہ دتا ترلا، مننت وچ سپس نہ کوئے نوائیا۔ اپنا حکم سنا کے پرلا، موت پر لوتوں لیا بچایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمایا۔ نام بدلیا بدلیا جنم، جنم دتی وڈیایا۔ کرم بدلیا بدلیا کرم، کرپا کیتی کرتے کریم بے پرواہیا۔ مٹیا بھرم، بھلیکھا بھرانٹ رہیا نہ رایا۔ سچ بخش کے سرن، صاحب دیوے سرنایا۔ دُکھ درد سارے ڈرن، دلدر ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ حکم اک ورتایا۔ نام بدلیا بدلہ چکایا آپ، بدی دا بد ویکھ وکھایا۔ کرم مٹایا دھرم دا تھاپن تھاپ، دیا دیاوان ورتایا۔ کوڑ دا کوڑ رہیا نہ پاپ، جھوٹھ دا جھوٹھ ڈیرہ ڈھاپیا۔ چنتا روگ نہ رہیا سنتاپ، ست ست وچ ملایا۔ کرپا کرے ساکھیات، صاحب سوامی ہووے سہایا۔ جس نوں جنم بخشیا کرم بخشیا دھرم بخشیا جا کے وچ پہلی وار کما، نانک دا لیکھا لیکھے وچوں پرگٹایا۔ او سے کما دے رس توں آئی یاد، جو گرگھاں راوی کنڈھے رس چکھایا۔ او سے کارن لیا راکھ، رکھیا کیتی پر بھ اپنی دیا کمایا۔ رگ روگ نہ رہے رانگ سنتاپ، ست سچ وچ سمایا۔ لیکھے لایا توں میرا میں تیرا جیبا جاپ، آتم پر ماتم رنگ چٹھایا۔ زرگن سرگن ہو کے دیوے ساتھ، سرگن اپنا بھو گھلایا۔ سجن سہیلا بن کے وسے پاس، پاسہ سکے نہ کوئے بدلایا۔ دُکھ درد مٹائے سنتاپ، سنسا دے چکایا۔

واقف ہووے اپنے واقعات، وعدہ سارا پورا کرائیا۔ میلا سنگھ پر بھ ملن دی دے کے دات، مل اندروں دے کڈھائیا۔ تن سریر ہووے شانت، اگنی اگت بھجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سد اپنی دیا کمائیا۔

★ ۱۷ کنگ شہنشاہی سمت ۵ ہزارا سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُر ★

دھرنی کہے میں پھراں پیر دے، ہوئی ہوئی اپنا قدم اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر ساتھ چھڈ گئے ہے، حُب وطن دا لیکھا گئے مکائیا۔ میرے سنسکار میرے اندر دے، بھڑی باہر سکے نہ کوئے کڈھائیا۔ چاروں کُنٹ واتی وگے، لو اگنی رہی تپائیا۔ میرے اُتے دین مذہب دی حدے، ایکا رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ مانس پسوآں دے دھرم اُتے ونڈے، سور گاں پئی ڈھائیا۔ میری شرم حیا رہی نہ لے، پردہ دُئی نہ کوئے چُکائیا۔ پھری دروہی کجے جے، حقیقت نظر کسے نہ آئیا۔ میرا صاحب سلطان کسے نہ لہے، لبائ اُتے سارے زبان رہے پھرائیا۔ میرے روندی دے بیٹھ گئے گھگے، اُوچی کوک کوک جنائیا۔ جگت سنت کردے دنع، کلجگ دھوکھا چاروں کُنٹ نظری آئیا۔ پُرکھ اکال سرن کوئی نہ لگے، سیس جگدیش نہ کوئے جھکائیا۔ مانس مانو بڑے وڈے وڈے، ہنکاری گڑھ جنائیا۔ دھرم دا دھرم نشان کوئی نہ گڈے، گائیڈ گاڈ نہ کوئے ملائیا۔ دپیک جوت کوئی نہ جگے، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ میرے اُتے وہن وہندے تیرتھ ت کنارے ندے، گنگا گوداوری جمنائستی سار کوئے نہ آئیا۔ مانس مان رکھدے گھوڑا ٹٹو گدھے، پنچھیاں نال چترائیا۔ آتم برہم دا لئے کوئی نہ مزے، مذاق کوڑے وچ لوکائیا۔ صاحب سلطان دی چلے کوئی نہ رزے، رازق رزق رحیم اشٹ نہ کوئے رکھائیا۔ میرے ول دُروں ویکھدی قضا، قضا اپنی اکھ گھلائی۔ دوویں ہتھ اگنی بدھے، بندنا وچ سیس جھکائیا۔ جگ چوکڑی لکھ چوڑاسی کھا میری دھار کدے نہ رے، ساتک ست نہ کدے سمائیا۔ صدی چوڑھویں پُرکھ اکال تھم دتا یدے، یدی اپنی کار کمائیا۔ چار کُنٹ جیو جنت بہہ ودھے، ودھیک دی تاریخ دینی بدلایا۔ صرف بھگتاں نوں ملنا پدے، پت پر میثور دے وڈیائیا۔ جیہڑا لوک مات آوند اکدے کدے، قدیم دے وچھڑے میل ملائیا۔ دھر فرمان

دے کے سدے، ہوکا حق حق سنایا۔ کرے کھیل سورا سربگے، پاربرہم اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میری آسا منسا میرے انتر وچوں کڈھے، کاڈھ اپنی اگلی میرے نال ملایا۔

★ ۱۷ کٹک شہنشاہی سمت ۵ چرن سنگھ دے گرہ پنڈ ہم راج پُر ★

کٹک کہے میں ویکھے کرم کانڈی، کنڈھا دین دنی دھیان لگایا۔ دین مذہب کھاوے سور ڈھانڈی، امرت رس نہ کوئے چکھایا۔ من کلپنا سرتی سب دی باندھی، بندنا سپس جگدیش نہ کوئے کرائیا۔ وڈیائی رہی نہ کسے نال دی، کلمہ کائنات نہ کوئے چترایا۔ عزت رہے نہ پتا پوت ماں دی، بھائی بھین کرے لڑایا۔ شہرت رہی نہ پوتر تھال دی، مندر مسجد شودوالے مٹھ رہے گرلایا۔ کلجک جیو بدھی ہوئی کاں دی، ہنس روپ نہ کوئے دکھایا۔ ستیا رہی نہ سنگر چھاں دی، اگنی اگ نہ کوئے بھجھایا۔ طاقت رہی نہ کسے بانہہ دی، سور پیر نہ کوئے چترایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمایا۔ کٹک کہے میں ویکھاں چار کٹ تکدا، تقدیر نہ کوئے بدلایا۔ گرہ ملے نہ کوئے حق دا، حقیقت بھو نہ کوئے کھلایا۔ جگت جہان بھریا شک دا، شکوہ سکے نہ کوئے گوائیا۔ مریداں پنج کوئے نہ رکھدا، مرشد ہوئے نہ کوئے سہایا۔ پرکاش ملے نہ کسے نج نیزا اکھ دا، آخر منزل نہ کوئے چڑھایا۔ بھاگ نکھٹیا رسنا والے جپ دا، جہوا چلے نہ کوئے چترایا۔ کوڑ گڑیارا جہان ویکھیا تپدا، اگنی اگ نہ کوئے بھجھایا۔ مایا زہر بھریا ناگنی سپ دا، ست سروپ نہ کوئے سمایا۔ نو دوارے منزل کوئے نہ ٹپدا، کوڑ وکار نہ کوئے گوائیا۔ آتم پر ماتم نام کوئے نہ چپدا، سوہنگ روپ نہ کوئے سمایا۔ ستھریار کوئے نہ گھندا، چاروں کٹ پھری دھایا۔ جھگڑاپیا کایا ماٹی مٹ دا، تن وجود کرے لڑایا۔ کوئی کھیل مکائے نہ تیر تھ اٹھسٹھ دا، گھر سروور اک نہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنایا۔ کٹک کہے میں ویکھیا دین دنی دا اندر، انتگنر پھول پھولایا۔ پوتر ہو یا کوئے نہ مندر، منسا من نہ کسے تجایا۔ بجر کپائی تٹا نہ جندر، ٹیڈھی بنک پار نہ کوئے کرائیا۔ اندھیر میٹیا نہ کسے کندر، اندھ

اندھیر نہ کوئے مٹائیا۔ پرکاش لبھے نہ سور یہ چندر، نوری جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ آتم کرے کوئی نہ بدن، پر ماتم سپس نہ کوئے جھکائیا۔ کھیل ویکھیا سورے سربنگن، کی کرتا کار کمائیا۔ ہاہا کار کرائے وچ ورجھنڈن، برہمنڈ دین دہائیا۔ ساچی منزل کلج جیو مول نہ لنگھن، قدم قدم نہ کوئے بدلایا۔ کوڑی کریاٹٹے بندھن، شبدی ڈور نہ کوئے پوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، در ٹھانڈے سپس نوائیا۔ کنگ کہے میں ویکھیا چار چھیرا، چاروں کُنٹ دھیان لگایا۔ اتر پورب پچھم دکھن دسے اندھیرا، اندھ آتم نہ کوئے رُشنائیا۔ کلج کوڑی کریا پایا گھیرا، جیو سکے نہ کوئے تڑایا۔ جھگڑا کئے نہ میرا تیرا، ممتا موہ نہ کوئے گوائیا۔ بھرماں ڈھائے کوئے نہ ڈیرہ، ہوئے روگ نہ کوئے جلائی۔ سور پیر دسے نہ کوئے دلیرا، کلج انت لئے انگڑائیا۔ صدی چوڑھویں لیکھ مُکاوے کھڑا، سارے بیٹھے سپس نوائیا۔ نوست ڈُبا جائے بیڑا، کھیوٹ کھیٹا پار نہ کوئے کرائیا۔ لکھ چوڑا سی آوے گیرا، جم کی پھاسی نہ کوئے تڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، در تیرے منگ منگایا۔ کنگ کہے میں ویکھیا دین دُنی روندی، نیناں نیر وہائیا۔ ساچی سیج مول نہ سوئدی، کنڈا خار چھبھے لوکائیا۔ امرت سرور نہ کوئے نہاؤندی، دُرمت میل نہ کوئے دھوائیا۔ آتم پر ماتم گیت کوئے نہ گاؤندی، ڈھر دا ڈھولا اگم اتھاپیا۔ پُرکھ اکلا میت نہ کوئے مناؤندی، لکھ چوڑا سی جگت یار ہنڈھائیا۔ ساچی رت نہ کوئے سہاؤندی، تھت ملے نہ کوئے وڈیائیا۔ کلج جیواں بدھی ہوئی کاؤں دی، ہنس مانک موتی چوگ نہ کوئے چگائیا۔ وڈیائی رہی نہ کسے تھاں دی، تھنتر انتر رہے گرلایا۔ ویکھی کھیل اگم اتھاپو دی، بے پرواہ آپ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، در تیرے آس رکھایا۔ کنگ کہے میں ویکھے بھگت پیارے، پریکی پر بھ سرنایا۔ گرگھ ویکھے گوبند ڈلارے، دوٹھے ڈھر دے نظری آئی۔ گرگھ تنکے نام ونجارے، اکوہٹ کھوج کھوجایا۔ سنت تنکے لین ہلارے، در ساچے سو بھاپایا۔ جنہاں ملیا میل میت مُرارے، متر پیارے جوڑ جڑایا۔ اوہ چڑھ گئے اُس محل مینارے، جتھے پوڑی ڈنڈا اگم اتھاپیا۔ امرت رس پیون جل دھارے، نچھر جھرنایا۔ ناد شبد سُنن دھنکارے، انحد نادی ناد وجایا۔ جوتی جوت ہوون اُجیارے، جوت جوت سمائی۔ کرپا کرے آپ نرنکارے، نرنکار دئے وڈیائیا۔ سچھنڈ ساچے آپ واڑے، واہ واہ اپنے گھر بہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کما ئیا۔ کنگ کہے میں دیکھیا صاحب سہانا، سمیں نال وڈیا ئیا۔ جس داسد نام ترانہ، تریا توں پرے پڑھائیا۔ منزل اک مہانا، جتھے سے نورِ الہیا۔ جوتی نور نور نورانہ، تن وجود نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی دھار سری بھگوانا، شبدی اپنا ڈنک وجائیا۔ کلجگ اتم پہر کے اپنا بانا، بانی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ کوٹاں وچوں جن بھگت آپ پچپانا، بے پہچان دیا کما ئیا۔ ساچا دے کے نام ندھانا، گن ندھان دے وڈیا ئیا۔ مہربان مہربان مہربان ہو مہربانا، مہر مُجبت نال ملا ئیا۔ گرگھ ساچے سنت جن دے کے دُھر دا دانا، دانشمند دے بنا ئیا۔ دھرم دوار دس ڈکانا، گھر اپنا اک وکھائیا۔ گرگھو ہو یو نہ کوئے بیگانہ، وکھری ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوانا، شہنشاہ شاہ پاتشاہ پاربرہم پر بھ اپنی کار کما ئیا۔

سنگر شبد شبد شبد نگارہ، ڈکا شبد وجائیا۔ شبد سنگر سنگر و میت مُرا، پیار مُجبت سدا رکھائیا۔ جگ چوکڑی دیونہار سہارا، نیت نوت اپنی کھیل کھلا ئیا۔ جن بھگتاں بیڑا پار کردا رہیا کنارہ، نیا لوک مات نہ کدے ڈبائیا۔ ایہہ حکم دینا دوبارہ، دوہری دھار سمجھائیا۔ نو گکھر نوں کیشن سنگھ دے نال اجیت سنگھ بناسی دُھر دا لاڑا، لوک مات جانا سی تجائیا۔ ایسے کارن شبدی حکم دتا اشارہ، پندراں کنگ دی تھت دتی سمجھائیا۔ اوس ویلے بھیت دستازگا سارا، صاحب سنگر ہو کے پڑدا آپ اٹھائیا۔ ایسے کارن اچ آونا پیا ایس دوارا، دوارکا واسی کرشن پچھلی دے گواہیا۔ ایس دا جنم سی پچھلا گھر ٹھٹھیارا، ارجن دا میت پچھلا سو بھاپائیا۔ اکی سال رہیا کوارا، پھر اپنا آپ گیا تجائیا۔ پھیر اوہو آئی وچ سنسارا، ویلا وقت دے گواہیا۔ کرپا کرے آپ نرنکارا، نر ویر ہوئے سہائیا۔ جنم وچوں جنم بخش کے دوبارہ، سر اپنا ہتھ رکائیا۔ ایس خوشی وچ چھبی پوہ نوں تن پہن کے آونیاں دو تلواراں، دو منٹ اپنا کھیل دینا وکھائیا۔ اگے لمی عمر تے اچیاں بہاراں، اچ اگم اتھاہ دے سرنائیا۔ پچھوں بھگتو تھائیاں سب گاوندے رہن واراں، صفتاں وچ صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوانا، چوویاں اوتارا، سرگن دی دھار چوتھے جگ لیکھا سب دا پور کرائیا۔

☆ ۱۸ کنگ شہنشاہی سمت ۵ بیبی شندرو دے گرہ پنڈ ہیمن راج پُر ☆

دھرنی کہے میرے انتر لگی دھڑکن، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھائیا۔ میری آسا لگی بھٹکن، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھٹائیا۔ پر بھ درشن نوں لگی ترسن، ترکھاؤنت ہو گر لائیا۔ تگن لگی اُپر عرش، بنائیاں اکھ کھلائیا۔ کرپا کر یودھے مردن، سور پیر تیری سرنائیا۔ سب دا پورا کردے قرضن، مقروض لیکھا پور کرائیا۔ میری بینتی سُن عرضن، ارجن گو بند دے صلاحیا۔ توں سر جنہار سر جن، سر سر رزق سبائیا۔ پُٹھی سدھی کردے نردن، نر نرائن بے پرواہیا۔ شرع چھری رہے نہ کردن، قضا دے نہ کوئے لوکائیا۔ قاتل مشول کھیل نہ ہووے کردن، قتل گاہ دا ڈیرہ ڈھایا۔ غریب نمائیاں ونڈ دردن، دکھیاں ہو سہایا۔ صدی چو دھویں پوری کر شرطن، شرع دے بدلایا۔ کلج بھانڈے صاف کر برتن، دُرمت میل دھوایا۔ تیرے وچھوڑے وچ لگی تڑپھن، رو رو دیاں دُہائیا۔ مینٹوں چال بھل گئی مشکن، نمائی ہو کے سیس نوائیا۔ چاروں کُنٹ جوٹھ جوٹھ لگا کھڑکن، کھنڈا نام نہ کوئے کھڑکائیا۔ تیرے ملن دی مایا متا پائی اٹکن، آگے ہو نہ کوئے کڈھایا۔ مینٹوں برہوں دُکھ لگا رڑکن، کنڈا خار رہیا چُجھایا۔ میرا سواس لگا لٹکن، راس منڈل نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، در تیرے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے ہائے میریا ابا، میاں جان تیری سرنائیا۔ میرے مستک لگا دھبہ، کرپا کوڑ نہ کوئے گوائیا۔ سچ دھرم دی رہی کوئی نہ سبھا، ملیچھ ہوئی لوکائیا۔ تیرے حکم دا دے کوئی نہ بدھا، بدن سچ نہ کوئے کمائیا۔ اپنا اکھر ویکھ ددا، جو دائرے دین دُنی بنائیا۔ آگے ویکھ دھدھا، جو دھرم داناتا تڑائیا۔ آگے ویکھ تئا، جو نانک دے گواہیا۔ آگے ویکھ پپا، پورن پورن برہم بے پرواہیا۔ آگے ویکھ بھپھا، بھل بھلواری ساچی نظر کوئے نہ آئیا۔ آگے ویکھ ببا، باہروں نہاتی دھوتی دین دُنی اندروں بنی قصائیا۔ آگے ویکھ بھبھا، بھرم بھلیکھا کڈھ انتر نرنتر نہ کوئے جنائیا۔ آگے ویکھ ماما، مالک خالق پڑا آپ اٹھایا۔ آگے ویکھ بیبا، یاد تیری گئے بھلائیا۔ آگے ویکھ رارا، رام بنواسی دے گواہیا۔ آگے ویکھ لالا، لال رنگ رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ آگے ویکھ واوا، وشنوں تیرے نام دی دے دُہائیا۔ آگے ویکھ ژاڑا، ژاڑ مٹے نہ سر شٹ سبائیا۔ آگے ویکھ ترتر، ترپا روپ ترے گن گن نہ کوئے بھجھایا۔ تینوں آد جگاد سارے کھندے اوترا، اوتاری بے پرواہیا۔ کلج میری سنجی سنجی سہاوے

کوئے نہ بسترا، آسن سنگھاسن نہ کوئے لگایا۔ گوہند چھڈ گیا کھنڈا کھڑگ شسترا، شستردھاری تیری اوٹ تکایا۔ دین دُنی میٹوں کھیل دسے تیرا مسخرہ، بے پرواہ تیری بے پرواہیا۔ میں تیری مہما سُن دی رہی وِج اکھشتر، اکھڑ دین گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، صاحب تیری وڈیایا۔ دھرنی کہے میرے مالک کرپا کر جلدی، جل تھل مہیٹل دے دُہایا۔ چاروں گنٹ اگت بلدی، گُگرم پاپ رہیا تپایا۔ کسے دھار نہ سُجھے حل دی، حالت وِگری جگت لوکایا۔ میں کھیل دساں کل دی، کلے والے روون مارن دھایا۔ کی حالت ہونی مذہباں والے دل دی، دلدری بسٹھے ڈیرہ ڈھایا۔ تیرا بھانا تیری دھار جھلدی، جھلک اپنی دے بے پرواہیا۔ ہُن کھیل چھڈ دے چھل دی، اچھل اچھل اپنا رنگ رنگایا۔ میں در دوارا تیرا ملدی، مالک تیری اک سرناپا۔ کسے نوں خبر نہیں گھڑی پل دی، پلکاں دے پچھے بہہ کے اپنا نور دے چکایا۔ میں بھکھی پیاسی تیرے پریم والی گل دی، دوس رین دھیان لگایا۔ میرے وینہدیاں وینہدیاں صدی چوڑھویں جلدی، انت آخری رنگ دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈا اک سہایا۔ دھرنی کہے میرے دُھر دے مالک پتا پُرکھ باپو، باپ آپ اکھوایا۔ شرع چھری چلے نہ کوئے چاکو، چاکر تیری ہوئے لوکایا۔ حقہ پیئے نہ کوئے تماکو، طمع کوڑ دینی گوایا۔ آتم پر ماتم دس دے ساکو، سجن اکو دینا دکھایا۔ بن تیری کرپا پت کوئے نہ راکھو، رکھک نظر کوئے نہ آیا۔ میں کوٹن وار نمسکار کر کے آکھوں، ڈھیہہ ڈھیہہ سیس نوایا۔ جھگڑا میٹ دے ذات پاٹو، وِتکرے والیاں وِتکرے دے گوایا۔ توں سب توں بڑا افلاطو، فلاصفر وڈا نظری آیا۔ توں سب توں وڈا مُشتاقو، خیرخواہ دُھر درگاہیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرے ننگے چہے کاکو، بچے بچپن والے نظری آیا۔ توں آد جگاد نرگن دھار سرگن ڈاکو، لُٹیرا اگم اتھایا۔ تُدھ بن میری منزل کوئے نہ کاٹو، پیٹڈا پندھ نہ کوئے مُکایا۔ میں گھنمدی وانگ لاٹو، دہ دشا سیو کمایا۔ میرا بدلن والا ہُن ٹاپو، پٹا تیرا نام دُہایا۔ دُھر دا حکم تُدھ بن کون تھاپو، تھاپن دیوے سرب تھانیا۔ تیرا فرمان کون چھاپو، چھاپا خانہ نہ کوئے وڈیایا۔ توں مالک دُھر دا آدو، انت تیری سرناپا۔ دھرنی کہے جس ویلے گوہند نے چرن رکھیا سی کول دادو، دیہرے توں پنج قدم پچھے لُکایا۔ ہس کے کہا کھجک انت بنا پُرکھ اکال توں ہونا نہیں کوئے آگو، جس دی آگیا گر اوتار پیغمبر سیس نوایا۔ جو دین مذہب سرب تیاگو،

ترے گن اتینا دیا کمائیا۔ سرشٹ سبائی وچوں اِکو جاگو، جاگرت جوت کرے رُشائیا۔ ایکا ٹھم کرے لاگو، دُھر فرمانا آپ سمجھائیا۔ جن بھگتاں نال ملائے بازو، بازاں والا جوڑ جڑائیا۔ سرشٹی تولے نام کنڈے ترازو، تریلوکی ناتھ ویکھ وکھائیا۔ دھرنی کہے میرے پرم پُرکھ میری ایہو آرزو، عرض دیاں جنائیا۔ میرا کارج سوار تُوں، تُدھ بن اور نہ کوئے دسائیا۔ آدانت اِک نرنکار تُوں، نرؤیر تیری وڈیائیا۔ کوڑی کِریا جگت شرع نوار تُوں، تُوں میرا میں تیرا اِکو رنگ وکھائیا۔ میری پُکار سچ ہو، نعرہ حق خُدا ئیا۔ پوتر کردے بُت رُوچ، رہبر نورِ الاہیا۔ تُوں آدانت دا اِکو سَنگُرو، صاحب تیری وڈیائیا۔ بن تیری کِریا سنجگ کدے نہیں ہونا شرُو، شرع سکے نہ کوئے بدلایا۔ تیرا منتر اِکو پُھرو، فُرنے سب دے دے اُٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر داور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، تیری دھار سچا سَنگُرو، گرو شبد اِک اکھوائیا۔

☆ پہلی گھٹ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

سچھنڈ دوار کھیل سورے سر بگے، ہر کرتا کار کمائیا۔ وشن برہما شو نرگن دھار آؤ آگے، آگن وچ ویکھو بے پرواہیا۔ تینی اوتار ٹھم سندیسے سدے، سد بھاونا پھول پھولائیا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد ویکھو ہتھ بدھے، سجدہ سیس جگدیش جھکائیا۔ نانک نرگن گوہند دھار سچے، سوربیر سلطان سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اِک سَنائیا۔ وشن برہما شو مارو جھاک، ہر کرتا آپ درڑائیا۔ اوتار تلو جسم ضمیر خاکی، تن ماٹی پھول پھولائیا۔ پیغمبر حقیقی جام تلو ساقی، ساکھیات دے درڑائیا۔ نانک گوہند دھار پوری کرو آکھی، آخر بن اکھراں اِک جنائیا۔ ست دھرم دارہیا کوئے نہ ساتھی، سگلا سنگ نہ کوئے نہ بھائیا۔ منزل چڑھے کوئے نہ گھائی، سچ دوارا سوبھا کوئے نہ پائیا۔ چاروں گُنٹ ویکھو اندھیری راتی، نوری چند نہ کوئے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر کرتا اگم اتھاپیا۔ وشن برہما شو تلو جگ، سو پُرکھ نرنجن آپ درڑائیا۔ تینی اوتار ویکھو اُپر شاہ رگ، ہر پُرکھ نرنجن رہیا سمجھائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد ویکھو اپنی حد، ایکنکار رہیا سمجھائیا۔ نانک گوہند ویکھو بھج، آد

نرِجنِ نُورِ کرے رُشنائیا۔ سرِشٹی درِشٹی شبدِ سُنے نہ کوئے ند، ابناشی کرتا رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ کوڑ و کار سکے کوئے نہ کڈھ، سِری بھگوانِ ملنِ کوئے نہ
 آئیا۔ دُھر داماگ سارے گئے چھڈ، پارِبرہم برہم رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ دھرمِ نشانہ دو جہاناں سکے کوئے نہ گڈ، کریا کوڑ نہ کوئے گوائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچِ سندیسہ اک سُنائیا۔ سچِ سندیسہ سُنو اگم اتھاہ، ہر کرتا آپ درڑائیا۔ وشن برہما شو ویکھو نین اٹھا،
 بن اکھاں اکھ گھلائی۔ تیئی اوتار دھرو دھیاں، چارو کُنٹ پھول پھولائیا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد ویکھو مہرواں، کی کھمی حکم پرگٹائیا۔ نانک گوہند دیو جنا،
 دُھر فرمانا دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچِ کرنی کار کمائیا۔ گر اوتار پیغمبر پر بھ چرن دوار اٹھے، ہر کرتا
 آپ سہائیا۔ اپنے اپنے ویکھو پٹے، پٹے والا نال ملائی۔ جس دین مذہب دے میٹنے رٹے، رٹا کوڑ دے گوائیا۔ اکو رنگ رنگاؤنا کایا پنچ تت مٹے، رُپ
 انُپ اک درسائیا۔ ونجارا اک دو جہاناں ہونا ہٹے، نوست ویکھ دکھائیا۔ جس دا اکو منتر نام دین دُنی جے، جگ جیون داتا دے وڈیائیا۔ ترے گن مایا
 اگنی تت مول نہ تپے، امرت میگھ اک برسائیا۔ مان مانا سرگن دھار اک پپے، پارِبرہم پر بھ اپنا پڑدا لاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچِ کرنی کار کمائیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر و اکو کرو دھیان، اگم اتھاہ جنائیا۔ کی پیشتر کیتا بیان، بھوکھتاں وچ سُنائیا۔ کل کلکی
 ہوئے مہربان، امام اِماما نُورِ اِلاہیا۔ نرِگنِ نُورِ جوت جگے مہان، اندھ اندھیرا دے مٹائیا۔ شبد ناد دُھن دُھنکان، اگم آپ سُنائیا۔ کھج کوڑی کریا میٹ
 طوفان، مایا ممتا دے گوائیا۔ سچِ سندیسہ دیوے دو جہان، نرِگنِ سرگن آپ سمجھائیا۔ صدی چودھویں بدل دیوے ودھان، وادھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ لہنا
 پورا کر کے کاہن، گھنٹیا نیا پار کرائیا۔ لیکھا ویکھ کے سیتا رام، سرتی شبدی ونڈ ونڈائیا۔ حکم سندیسہ دے اگم پیغام، بن الف یے کرے پڑھائیا۔ جھگڑا
 میٹ دین دُنی تمام، طمع تمنا دے گوائیا۔ ہوئے ہنگتا کھج رہن نہ دیوے حرام، بے ایمان بیوہ رُپ چاروں کُنٹ دے کھپائیا۔ شرع چھری نہ رہے
 شیطان، شریعت ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ پرگٹ ہو کے جودھا سورِیر بلوان، مرد مردان اپنی کار کمائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس نوں سیس جھکان، جھک جھک
 لاگن پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچِ کرنی کار کمائیا۔ پُرکھ اکال کہے سارے ویکھو اگا، پچھا نظر کوئے نہ آئیا۔

نو کھنڈ پر تھی کیہڑی پوتر جگہ، پاک پوت کون سمجھائی۔ کس گرہ مندر دیوے سدا، پریم پریتی منگ منگائی۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ دھام کیہڑا لبھا، لاجھد انک دیو جنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دھرم دی دھار اک جنائی۔ گر اوتار پیغمبر ویکھو دین دنی دی دھار، لکھ چوراسی پھول پھولائی۔ ست رہیا نہ وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری لو انگڑائی۔ کیوں سرشٹی درشٹی ہوئی خوار، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہلکائی۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن سکے نہ کوئے وچار، کھانی بانی رنگ نہ کوئے رنگائی۔ نو ست دھواں دھار، نوری چند نہ کوئے چکائی۔ مُرید مُرشد کرے نہ کوئے پیار، چیلگر رنگ نہ کوئے سمائی۔ سارے ویکھو نگہ مار، نگاہبان رہیا سمجھائی۔ کسے دا رہیا نہ کچھ اختیار، بھے بھو نہ کوئے سمجھائی۔ جیہڑے دینا مذہباں دے مختیار، مختیار نامے لو اٹھائی۔ دھرتی رووے نال بھار، پاپاں بھری رہی گر لائی۔ کرپا کر ہر نرنکار، نرویر تیری سرنائی۔ کل کلکی ہوتیار، کل کلکیش دے مٹائی۔ مایا ممتا موہ کر گرفتار، بچیا رہن کوئے نہ پائی۔ تیرے نام دا ہووے اک جیکار، بے جیکار کرے لوکائی۔ اکو چرن ہووے نمسکار، ڈنڈاوت بندنا سجدہ سیس جھکے سرب لوکائی۔ اکو ہووے مندر دوار، اکو اشٹ وجے ودھائی۔ اکو تخت سوہے سچی سرکار، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اکو سو بھاپائی۔ اک گرؤ گردیو اشٹ ہووے اک ہووے جیکار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، مہر نظر اک اٹھائی۔ اُدھروں کلجک آگیا پُرکھ اکال نوں کہے سلام، نمستے تیری سرنائی۔ نرگن دھار جوت امام، نرویر تیری وڈیائی۔ میں تیرا ست بلوان، جودھا اک اکھوائی۔ جس نے گھر گھر واڑیا حرام، پنج تت چولا بچیا رہن کوئے نہ پائی۔ تیرے اوتار پیغمبر کر نہ سکے انتظام، بندوبست نہ کوئے رکھائی۔ میں کلے والے کیتے شیطان، ملا شیخ کام کرودھ ہلکائی۔ کوڑ واسنا کیتے غلام، شرع زنجیر نہ کوئے کٹائی۔ میرے مالک میرے صاحب کچھ میتوں دے انعام، در تیرے جھولی ڈاہیا۔ تیرا نام کیتا بدنام، بدیاں وچ لوکائی۔ میں ڈھنڈورا دیندا شرع عام، چاروں گنٹ سنائی۔ سوربیر بن کے پہلوان، اتر پورب پچھم دکھن بھجائ چائیں چانیا۔ ست دھرم دارہن نہیں دتا پیتا رام، سرتی شبد نہ کوئے ملائی۔ مان رہیا نہ رادھا کاہن، بنسری نام دُھن نہ کوئے سنائی۔ اللہ دا دیوے نہ کوئے پیغام، سجدہ سیس نہ کوئے جھکائی۔ ہردے رہیا نہ کسے ستنام، واگرؤ تیرا جاپ گئے جھلکائی۔ ساری سرشٹی ویکھ تمام، طمع وچ ہلکائی۔

میں پُرکھ اکال تیرے چرن کراں پرنام، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ میں تیرا سُت نوجوان، ڈنکا کوڑ دتا وجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ کھجک کہے پر بھو میں تیرا سُت دُلا رانڈھا، نوجوان نظری آئیا۔ میں کوڑ نشانہ گڈا، چاروں گنٹ دیاں دکھائیا۔ مندر مسجد شو دوالے میرا اڈا، مایا متا وچ ہلکائیا۔ میرے اُتے نہیں کسے دا دبا، میں سارے لئے ڈرائیا۔ اوتار پیغمبر کوئی نہیں چھڈا، گرو آں نال کیتی لڑائیا۔ میرا کھیل دیکھ لے ہنبا، ہم ساجن پڑدا لاہیا۔ میرے ورگا سُت دُلا رانگے کوئی نہیں ودھا، لایق نظر کوئے نہ آئیا۔ میں پوتر رہن نہیں دتی کوئی جگہ، تیرتھ تھ رہے گر لائیا۔ دین مذہب بنا کے حداء، تیرے تیرے نال دتے لڑائیا۔ چو دھویں صدی چو داں طبق وجاؤنا ڈگا، ڈورو تیرا دینا سنا ئیا۔ کھجک کوڑی کرپا پھڑ کے ڈبا، نرگن سرگن دینا کھڑکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ کھجک کہے پر بھو میری کھیل رُوحانی، رُوح بُت جنائیا۔ سب دے اندر واڑ کے بے ایمانی، دھرم دی دھار دتی بھلا ئیا۔ شرع زنجیر جنا جگت شیطانی، شاہ دتے لڑائیا۔ ساچار ہن دتا نہیں کوئی دانی، لوبھ لالچ وچ سرب ہلکائیا۔ پر اک ڈر آیا جیہڑی گوہند بچیاں دتی قُربانی، بالے نہیاں ہیٹھ دبا ئیا۔ میرے سینے لگی کانی، تیرا نیالا دتا چلا ئیا۔ مینٹوں اُس دا دسے کوئے نہ ثانی، صاحب تیری بے پرواہیا۔ میں خیران ہو گیا کھجک کہے جس جُجھار نوں دتا نہ پانی، خالی پٹھ بھوائیا۔ ماچھو واڑے دی بیج مانی، ستھریار ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے کھجک اوہ دیکھ گوہند آیا، سوربیر سو بھا پائیا۔ جس دے بھے وچ بھجے ترے گن مایا، تریلوکی ناتھ بیٹھے سیس نوائیا۔ جس دی پنج تت نہیں کایا، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ جس دا مالک بے پرواہیا، بے پرواہی وچ سما ئیا۔ شبدی دھار رُپ دھرایا، دھرنی دھرت دھول وٹی ودھائیا۔ جس نے اکو ڈھولا گایا، توں میرا میں تیرا دُجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جس دی سب دے اُپر چھایا، سر سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ جس دے سرور تیرتھ جگت نہایا، تھ کنارے پندھ مکائیا۔ جس نوں واہ واہ کر کے سب نے گایا، واگرُو تیرا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کما ئیا۔ کھجک کہے پر بھو ایہہ تیرا گوہند سورا، سوربیر نظری آئیا۔ جوتی جوت اگئی نورا، نور نورانہ ڈمگائیا۔ شبد اناد انادی ثورا، ثریا توں پرے

کرے پڑھائیا۔ زرگن سرگن سرب کلا بھرپورا، بھرپور رہیا سرب ٹھانیا۔ آدجگادی حاضر حضورا، حضرتان توں پرے کر پڑھائیا۔ کلجگ کوڑی کریا ہوئجے کوڑا، مایا ممتا موہ گوائیا۔ گرگھماں دے کے چرن دھوڑا، ٹلے مستک نام رمائیا۔ چتر سنگھربنا کے مورکھ موڑھا، ہنس کاگ روپ جنائیا۔ پندھ مکا کے نیڑا دُورا، گھر گھر وچ رہیا جنائیا۔ تیرا نام کر مشہورا، مشورہ تیرے نال رکھائیا۔ جس دا بچن نہ ہووے ادھورا، دُھر دے حکم نال وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ گوہند کہے کلجگ آہ ویکھ میری کھرگ، کھنڈا نام چکائیا۔ ویکھ کھیل ندرک، حوصلہ نال ودھائیا۔ صدی چوڑھویں رہن نہیں دینی رُک، چوڑاں طبقات ویکھاں چائیں چائیا۔ دین ذنی دی میٹنی بھڑک، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال میری پوری کرنی شرط، شرع کوڑ دینی بدلایا۔ جو وعدہ کیتا اُتے عرش، فرش ویکھے چائیں چائیا۔ دوہاں دی اکو جیہی غرض، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جو دھا سور پیر بنا کے مردانہ مرد، زرگن نور لئے چکائیا۔ سب دی پوری کرے کیتی عرض، آرزو ویکھے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ کلجگ کہے گوہند میں ویکھیا تیرا کھنڈا، دو دھارا نظری آئیا۔ بھے دیوے برہمنڈا، برہمنڈ رہیا کر لائیا۔ جھگڑا مکاوے جیرج انڈا، اُتبیج سیتج ڈیرہ لائیا۔ کوڑی کریا میٹے حد، حدود اکو اک دکھائیا۔ نوست دیوے سدا، حکم سندیسہ اگم اتھاپیا۔ جس دے نال وشن برہما شو آوے بھجا، زرگن بن کے پاندھی راہیا۔ تینی اوتار ہووے کھتا سجا، رام کرشن رنگ رنگائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد ہووے بھجا، ناتا سکے نہ کوئے تڑائیا۔ تیرا کھیل سورے سربنگا، دو جہان ویکھن چائیں چائیا۔ کلجگ سروں آوے ننگا، اوڈھن سپیس نہ کوئے رکھائیا۔ دھرم تیرے دوارے منگا، در تیرے واسطہ پائیا۔ تیرا اکوست ڈلارا چنگا، چار ورن جس دی سرنائیا۔ لیکھا رہے نہ کسے پنڈا، ملا شیخ نہ ونڈ ونڈائیا۔ ست دھرم داست دینا اندا، اند پُر والے اند اند وچوں پرگٹائیا۔ سب دی ٹٹی پاؤنی گنڈھا، گنڈھنہار جوڑ جڑائیا۔ کلجگ کوڑا میٹنا گندہ، سنجگ سچ دھرم ورتائیا۔ گرگھ نیتزہن رہے کوئے نہ اندھا، نج نیتز لوچن نین نہ کوئے گھلائی۔ امرت رس دینا ٹھنڈا، نخبھر جھرنا بوند سوانتی کول نابھ ٹپکائیا۔ جو لیکھا دسیا گوہند ویراگی بندہ، بن بھجن بندگی آپ درڑائیا۔ پُرکھ اکال چاڑھنا نوری چندا، چند چاندنا کر رُشنائیا۔ جس ویلے محمد ویلا لنگھا، صدی چوڑھویں رووے مارے دھائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیآ۔ کلجگ کہے میں ویکھی اگم کتاب، بن حرف حرُوف پڑھائیآ۔ جس دے وچ جگ چوکڑی حساب، سنجگ تریتا دواپر کلجگ حصے ونڈ ونڈائیآ۔ اُس دا لیکھا نہیں کوئی اکھراں وچ کاو، کویتا رُپ نہ کوئے جنائیآ۔ صفتاں والا نہیں کوئی نام، مہما والی نہ کوئے وڈیائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر داتا بے پرواہیآ۔ کلجگ کہے اُس دا لیکھا اگم اتھاہ، ہر کرتا آپ درڑائیآ۔ صدی چودھویں اتم کھیل بے پرواہ، پاربرہم پروردگار آپ کرائیآ۔ جس نوں کہندے جلوہ گر خُدا، نور نورانہ ڈگمگائیآ۔ اِمام اِماما آوے ویس وئا، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اپنا کھیل کھلایآ۔ جس دی سمجھے سمجھ کوئے نہ را، رحمت وچ اپنی کار کمائیآ۔ اوہ لہنا دینا لیکھا جانے تھاوں تھان، تھان تھنتر کھوج کھوجائیآ۔ جس جھگڑا مٹاؤنا سور گان، ست دھرم دا دھرم اک وکھائیآ۔ اک چپاؤنا ناں، ناؤں نر نکارا اک سمجھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیآ۔ کلجگ کہے میں ویکھی کھیل اپارا، اپر میر دتا وکھائیآ۔ جس ویلے تیرے وچ ہويا دھواں دھارا، سچ چند نہ کوئے چکائیآ۔ مان رہیا نہ پیغمبر گر اوتارا، طرح طرح نال لڑائیآ۔ پتا پوت نہ کرے پیارا، مات گود نہ کوئے سہائیآ۔ ست دھرم دا قائم رہیا نہ کوئے دوارا، دُرگا اشٹ اشٹ گر لائیآ۔ اٹھسٹھ تیر تھ رووے وہن وھاوے دھارا، گنگا گوداوری جمناسرستی مینڈھی سیس نہ کوئے گندا ئیآ۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی پڑھ پڑھ تھکے سنسارا، سرتی شبد نہ کوئے جڑائیآ۔ نوری چند نر گن جوت نہ کوئے چمتکارا، اندھ اندھیر نہ کوئے مٹائیآ۔ شبد ناد دُھن سُنے نہ کوئے دُھنکارا، انحد نادى ناد نہ کوئے شنوائیآ۔ اُس ویلے پُرکھ اکال آؤنا چوویاں اوتارا، جس نوں جنمے کوئے نہ مائیآ۔ ناد شبد سنگرُ گو بند ہونا دُلارا، دُلھا دُھر دا سو بھاپائیآ۔ نام کھنڈا لے دو دھارا، دُھری کار کمائیآ۔ گرگھاں کرے پیارا، مسمکھاں دئے سزائیآ۔ ظاہرا ظہور ہووے وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری ویکھن چائیں چائیا۔ جس نے دین دُنی دی بدل دینی دھارا، دھرنی دھرت دھول دھول اکو ڈنک وجائیآ۔ کلجگ کہے میں کراں نمسکارا، نیوں نیوں لاگاں پائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا حکم اک سنائیآ۔ کلجگ کہے کتاباں وچ لیکھا لکھیا اوہ، جو بھوکھتاں وچ جنائیآ۔ جس دا بھيو کھلنا چھبھی پوہ، سمت شہنشاہی پنج نال وڈیائیآ۔ جوت شبد دھار نر گن نر گن کھیل دو،

دو آیکے وِچ سہائیا۔ جس نے اوتار پیغمبراں کولوں سب کچھ لینا کھوہ، خالی ہتھ دے دکھائیا۔ دین دُنی نالوں کر نر موہ، واسطہ جگت ناتا تڑائیا۔ سچکھنڈ دوارے میرے وِچ مل کے جاؤ سوں، سُنیاں پھیر نہ کوئے اُٹھائیا۔ سنجگ ست دھرم دی ست ستوادی کرے لو، لوئن بھگتاں آپ کھلائیا۔ من کلپنا کوڑی کرپا ہوئے اندر رہے نہ بو، بدی دا ڈیرہ دینا ڈھاہیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد حکم دیوے نہ کو، اُمت اُمت نہ کوئے چترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سد اپنا حکم ورتائیا۔ کلجگ کہے میں کتاب وِچ ویکھیا ہو مخاطب، لکھیا لیکھ لاہیا۔ پروردگار سب دا کرنا تعاقب، پچھلا پچھا ویکھ دکھائیا۔ لہنا دینا ویکھنا سرب مُناسب، بچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ حکم ورتاؤنا حکم مطابق، نہ کوئے میٹے میٹ مٹائیا۔ صدی چوڑھویں انت اخیر دین دُنی رہنا مول نہیں ثابت، صدق صبوری نہ کوئے ہنڈھائیا۔ لیکھا مگنا جگت سنت حجامت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھرم دی دھار اک پرگٹائیا۔ کلجگ کہے میں ویکھی اگم کلام، بن اکھراں لیکھ لکھائیا۔ جس دے اُپر نوری امام، عملاں توں باہر سو بھاپائیا۔ جس دے پیغمبر ہوئے غلام، چاکر ہو کے سیو کمائیا۔ اوہ کھیل کرے تمام، تمنا کوڑی دے مٹائیا۔ حکم سندیسہ دے پیغام، پیغمبراں توں پرے کرے پڑھائیا۔ مُجبت وِچ محبوب ہوئے مہربان، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ ست دھرم دا سانجھا ہوئے ودھان، حکم سندیسہ اک سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا حکم اک سُنائیا۔ کتاب کہے میں آئی کدی نہ وِچ کتب خانہ، کتب پڑھن کوئے نہ پائیا۔ ویکھیا نہیں کوئے مے خانہ، جام کھ نہ کوئے لگائیا۔ میں کھیل دسنا سری بھگوانا، جو بھگوان اپنی کار کمائیا۔ جن بھگتو سنیو نال دھیانا، سوئی سرت اُٹھائیا۔ جس نوں مندے سیتا راما، کرشن کاہنا نیوں لاگن پائیا۔ اوہ پاربرہم پت پریشور پروردگار نوجوانہ، سورپر دُھر درگاہیا۔ اُس لہنا دینا لیکھا ویکھنا دو جہاناں، گر اوتار پیغمبراں کولوں منگ منگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ کلجگ کہے میں آکھاں آخر اک بات، باطن دیاں جنائیا۔ جن بھگتو اگئی مُلا دی بن کے آؤنا جماعت، اکھر الف یے ہتھ اُٹھائیا۔ پھرنا آکڑ نال مزاج، تمنا جگت وٹوں بدلایا۔ تپٹھے ہتھ دا کرنا آداب، سدھا سس نہ کوئے جھکائیا۔ بدی وِچ دینا جواب، ایہہ کھیل ربی بے پرواہیا۔ چھٹی پوہ دی ہووے رات، بھنڑی نال ملایا۔ پھیر لیکھا دسنا کی نانک سندیسہ دتا وِچ بغداد، بغلی گل وِچ

لٹکانیا۔ جیہڑا حجرہ ہووے محراب، محبوب کون رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمانیا۔ کلجگ کہے
 میں چھبھی پوہ نوں آوانگا۔ اپنا بچھلا حال سناواں گا۔ بھيو ابھیدا اگم کھلاواں گا۔ چارے وید کھوج کھجاواں گا۔ پُران اٹھاراں رنگ رنگاواں گا۔ چھ شاستر
 ونڈ ونڈاواں گا۔ گیتا گیان کھوج کھجاواں گا۔ بالمیک سچ پریت پڑا لاهوانگا۔ انجیل قرآن ویکھ توفیق، تريت تريت آپ سمجھاواں گا۔ کھانی بانی بھيو
 دس کے ٹھیک، ٹھاکر اکو اک مناواں گا۔ گر اوتار پیغمبر دس تریک، توارنخ آپ جاناواں گا۔ کیوں دین مذہباں وچ بنے شریک، شرکت سب دی آکھ
 سمجھاواں گا۔ میں اپنی دسنی حق توفیق، حکم دھر دا اک الاواں گا۔ صدی چودھویں کوئی رہن نہیں دینا کسے دامت، پتا پوت نال لڑاواں گا۔ اللہ واگرؤ
 نام ست رام کرشن محبت وچ گائے کوئی نہ گیت، اندر وڑ کے سرب بھلاواں گا۔ جھگڑا پوا کے مندر مسیت، شودوالے مٹھ گرو دوار ڈنک وجاواں گا۔
 سادھاں سنتاں بدل کے نیت، صوفیاں مایا موہ وچ پھساواں گا۔ جھگڑا پا کے ہست کیٹ، شاہ سلطاناں نال لڑاواں گا۔ کراں کھیل اک انڈیٹھ،
 انڈیٹھری کار کماواں گا۔ ہنکاریاں وڈھاں پیٹھ، دُشیاں آپ ڈراواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی ساچی کار
 دکھاواں گا۔ کلجگ کہے میں چھبھی پوہ آونا ضرور، ضروری دیاں جنائیا۔ بھریا ہواں نال غرور، غربت وچ انگڑائیا۔ کیوں میں لہندی دشا پاؤنا فتور، فتویٰ
 سب دے اُتے لایا۔ پیغمبراں کر دیاواں مجبور، مجبوری وچ دُہائیا۔ شرع دا شریعت وچ لا قصور، ثابت رہن کوئے نہ پایا۔ عقل بدھی کرے مورکھ
 موڑھ، چتر سگھڑ دینے لڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُہر فرمانا اک سنائیا۔ کلجگ کہے میں چھبھی پوہ نوں بنا
 نہیں کسے داسکا، متر متراں دینا جنائیا۔ مکہ مدینہ لاؤنا دھکا، پیغام اگم الاہیا۔ جھگڑا پاؤنا بورا سکا، کلام بچھلی ویکھ دکھائیا۔ بھارت کھیل ویکھنا اکھاں،
 اکھاں والیو دیاں درڑائیا۔ دُنیا سڑنی بن کھٹاں، اگنی اگ نہ کوئے بُجھائیا۔ کیونکہ میرا پر بھ دے نال قول اقرار پکا، نہ کوئے توڑے توڑ تڑائیا۔ میں
 سب دی اکھیں پاؤنا گھٹا، جگت نیتز ویکھن کوئے نہ پایا۔ گرگھو پنجاں نے سیس تے دستارا بنھ کے آونا کھٹا، کھٹا آگے رہے نہ رانیا۔ چاروں گنٹ پینارٹا،
 رٹن رٹین وچ سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ پنجاں گرگھیاں نے کئی بنھ کے لیانا اک اک ٹکا، ٹکا قیمت پر بھ توں بھلیاں کوئی نہ پایا۔ پنجاں گرگھیاں نے مستک

لا کے آؤنا گھٹا، مٹی خاک نال رمانیا۔ پنجاں نے ہتھ وچ پھڑ کے لیانا پٹنے والے دا پٹا، گوبند نال وڈیا۔ پنجاں نے چھاتی اُتے لا کے آؤنا ٹھپا، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ پنجاں نے متھے اُتے لکھیا ہووے پیا، پورن پاربرہم پتھرا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اک اکھوایا۔ پُرکھ اکال کہے کھج کہے بندھایا۔ کھجک پیا ہس، تالی بن ہتھاں دتی وجایا۔ پربھو نے پہلوں گوبند نوں کہنا اپنے شبدی گھوڑے تنگ کس، قسم نال لے انکڑا۔ پھیر مینٹوں بازکا روپ دس، نوجوانا سو بھا پانیا۔ پھیر میرے دل ویکھے کھول کے اکھ، نین نین اٹھایا۔ پھیر پریم پیار دی تکتی لے تک، نگاہ نگاہ وچوں بدلایا۔ پھیر میں کہاں گوبند میرا تیرا پورا ہویا حق، باقی باقاعدہ دیاں جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کما۔ جھٹ کھجک دے نیتز آ گیا اتھر، بن نیناں نیر وہایا۔ مینٹوں دسدا چھبھی پوہ نوں گوبند دا اوہ ستر، جیہڑا یارڑے گیا ہنڈھایا۔ جس نوں گرکھ چار چکن ہتھن، سوربیر سوہنے سو بھا پانیا۔ اوہناں نے مکھ نال کھادھا ہووے مکھن، بلاں نال چھہایا۔ ہر دے وچ ہر دارُپ ہو کے وسن، وشا وکار باہر کڈھایا۔ اپنا اپنے وچ رچن، لوں لوں وچ سما۔ بھاگ لگا کے کایا کنچن، گرٹھ ڈھر دا لین وڈیا۔ پھیر خوشیاں دے وچ ہسن، مکھوں کہن گوبند تیری بے پرواہیا۔ پُرکھ اکال نال اپنا پورا کر لے پنچن، جو ماچھو واڑے سچ سہایا۔ تیرا اکو دوارا تے اکو وطن، بے وطن لے ملا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنی کار کما۔ کھجک کہے میں دسنی ہور عبارت، تھٹھے اکھراں وچ لکھایا۔ اک چھیڑنی ہور شرارت، شرع شرع والیاں نال ٹکرائیا۔ اک بدلنی ہور وزارت، جھگڑا پئے لوکایا۔ اک ویکھنی ڈونگھی غارت، جتھے لکھ چوراسی رووے مارے دھایا۔ اک پیغمبراں دکھاؤنی زیارت، ذرا فرق رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، دھرم دوارا اک گھلایا۔ کھجک کہے میں سب نوں لاؤنا دھتا، انت میری پتھرا۔ اُنیاں بھلا دینا ابا، امی سمجھ کوئے نہ آیا۔ اگے ودھن نہیں دینا اگا، صدی چوڑھویں دے دھایا۔ اخیر کر کے سب نال دغا، فریب وچ دینا پھسایا۔ مینٹوں اس وچ آؤندا بڑا مزہ، جے مذہب نال مذہب کرے لڑایا۔ جس دی سمجھ سکے نہ کوئے وجہ، پڑدا سکیا نہ کوئے اٹھایا۔ چار جگ سب نوں رکھیا وچ مدھا، مدعا ہتھ نہ کسے پھڑایا۔ جگت جہان

کوڑی کریا وچ بدھا، بندھن سکے نہ کوئے تڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن نور جوت صاحب سنگر سورا سرگا، صاحب سلطان اکو نظری آئیا۔

☆ ۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

مکھڑ کہے پُرکھ اکال دا اکو مدعا، مدت توں سکیا نہ کوئے سمجھائیا۔ اوتار پیغمبر گرو بھجدا رہیا اُتے بسدھا، دھرنی دھرت دھول دھول کھیل کھلایا۔ نام ندھانا دیندا رہیا گچھا، بودھ اگادھ بدھی توں پرے کرے پڑھائیا۔ لیکھا بدلدرا رہیا ایکا دوجا، دین مذہب ونڈ ونڈائیا۔ کھیل کھلاؤندا رہیا ستجگ تریتا دواپر کلجگا، کرم کانڈ دا سگلا سنگ بنایا۔ نرگن سرگن کراؤندا رہیا یدھا، کھنڈا کھڑگ ترکش تیر کمان پھڑائیا۔ صدی چوڑھویں انت اخیر بے نظیر ہو کے اگھا، اگن آتھن کرے رُشائیا۔ ساچے نام دا لین دیوے کوئے نہ بھگا، حصہ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ نرگن دھار شبد سندیسہ جو بن اکھراں دتار و، بن شاہی لیکھ جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر فرمانا اک سنایا۔ مکھڑ کہے میرا صاحب سنگر سلطانا، پروردگار بے پروا ہیا۔ جس نوں جھکدے زمیں اسماناں، دو جہاناں سپس نوایا۔ وشن برہما شو منگدے دانا، گر اوتار پیغمبر جھولیاں ڈاھیا۔ نام سندیسہ سُن دے بنا کانا، انحد نادى ناد جنایا۔ امرت رس پیندے بنا پینا کھانا، جھرنا اگم اتھاہ جھرائیا۔ نرگن دیا باقی جوت جگائے مہانا، کملا پاتی اگم اتھاہیا۔ اکھڑ وکھڑ سمجھا کے اپنا گانا، گہر گسپھر پڑدا دئے اٹھائیا۔ جگ چوڑی ہو پردھانا، نام پردھانگی اک رکھائیا۔ دین مذہب بنا نشانہ، نشانے جگت وقت جھلایا۔ لیکھا جان سینا راما، رادھا کرشن کاہن گڑمائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد دے پیغام، حضرت حضور لئے سمجھائیا۔ نانک گوہند دے ترانہ، بھيو ابھیدا آپ گھلایا۔ شاستر سمرت جنا کے وید پُراناں، ویدیا دا ووت روپ پرگٹائیا۔ کلمہ کائنات پُرانا، انجیل اجل دا لیکھ ڈھاہیا۔ گرنتھ پنٹھ کھیل مہانا، مہما مہربان سمجھائیا۔ صدی چوڑھویں سارے ہوئے خیرانا، خیرانی وچ ڈھائیا۔ ست سروپ کسے ملے نہ سری بھگوانا، پاربرہم پر بھ درس کوئے نہ پائیا۔ چاروں کُنٹ شرع شیطانا، کوڑی کریا

رہی گر لائی۔ کایا مندر نہ سوہے مکانا، گرہ و بے نہ کوئے ودھائی۔ کلجک جیو ہویا دیوانہ، بدھ بیک نہ کوئے بنائی۔ مانو مانو ویری بنیا انسانا، مُجبت سچ نہ
 کوئے رکھائی۔ ہوئے ہنگتا بدھا گانا، ہنکار و کار کرے لڑائی۔ گر اوتار پیغمبر آتم انتر دے نہ کوئے گیانا، اندھ اگیان نہ کوئے مٹائی۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائی۔ گھڑ کہے میں دساں حال انوکھا، ہر کرتا آپ درڑائی۔ سرشٹ سبائی ہووے دھوکھا،
 بھیو سکے کوئے نہ پائی۔ شاستر سمرت وید پڑان رسنا جہوا جس نے پڑھیا پوتھا، واکھ ہو کے جھٹ لنگھائی۔ اگلا مارگ کسے نہ سوچا، بدھی توں پرے نہ
 کوئے پڑھائی۔ آد انت پُرکھ اکال دا اکو نام تے اکو سلوکا، سوہلا ڈھولا اک وڈیائی۔ اک سندیہ چوڈاں لوکا، چوڈاں طبقاں اک پڑھائی۔ سنجگ تریتا
 دوپر کلجک گر اوتار پیغمبر اں دتا موقع، حصہ دین دنی و نڈائی۔ مارگ کسے نہ ملیا سوکھا، دیناں مذہباں کیتی لڑائی۔ کلجک وقت بیتیا چوکھا، چوکھر روپ
 ہوئی لوکائی۔ صاف نہ ہویا تن مائی کوٹھا، پنج ت و جی نہ کوئے ودھائی۔ نام جیپا رسنا جہوا بلاں ہونٹاں، راگا ناداں وچ گائی۔ انتر نرنتر شبد ناد نہ سنیا ہوکا،
 حکم ملیا نہ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھرم دارا اک وکھائی۔ گھڑ کہے جن بھگتو سنو حکم فرمان، دھر
 کرتا آپ درڑائی۔ سمرو سمرو سیری بھگوان، دوجا اشٹ نہ کوئے منائی۔ انتر ویکھو مار دھیان، کایا کعبہ پڑدا لاہیا۔ ملے محبوب نوجوان، نور نورانہ نظری
 آئی۔ جو آد انت دا کاہن، سینا سرتی رام پرنائی۔ جس دا منتر ستنام، ست ست دے سمجھائی۔ سو کھیل کرے مہان، مہما اکھ کھ درڑائی۔ کلجک کوڑی
 کریا میٹے نشان، نشانہ دھرم اک جھلایا۔ سمت سمتی لیکھا جانے جیو جہان، جاگرت جوت ڈگمگائی۔ جس نے چھٹی پوہ نوں بدل دینا ودھان، گر اوتار
 پیغمبر سارے ویکھن چائیں چانیا۔ جھکڑا گنا ہندو مسلمان، سکھ عیسائی و نڈ نہ کوئے و نڈائی۔ سب دا اکو ہونا حکمران، پاربرہم پروردگار نور الاہیا۔ کلجک
 کوڑی کریا بدل دینا نظام، نوبت نام حق سنائی۔ شرع دارہے نہ کوئے غلام، شرع زنجیر شمشیر دینا کٹائی۔ ساچی منزل دس آسان، رہبر ہو کے دے
 درڑائی۔ گھر سوامی ٹھا کر ملے آن، گرہ مندر اندر و بے ودھائی۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سوہنگ ڈھولا سارے گان، سنجگ ستوادی برہم برہمادی

شبد انادی دُھن وجائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی جگ چوکڑی نت نوت ویکھنہارا لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت وچ جہان، جاگرت جوت بن ورن گوت پاربرہم پت پر میشور ایکو اینکار نظری آئی۔

☆ ۳ مکھڑ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

مہندر سنگھ کیہر سنگھ دوویں پچھلے کاہنا کاکو، بکرمی ستارویں دھیان رکھائی۔ دوویں جنم کرم دے ڈاکو، سد لٹن جاندے راہیا۔ کول رکھدے سی چاکو، نو انچ لمبائی۔ جس دن گوہند دا گھوڑا وڑیا نہیں وچ تماکو، قدم اپنا لیا بدلایا۔ ایہہ اودھر آگے ویکھ کے کہا کڈا سوہنا باپو، گوہند چرناں دُروں سپس نوائیا۔ گوہند ہس کے کہا میں تے مالک نکے چھے ٹاپو، ٹپا اکھراں والا سٹائی۔ جگت مذہب دا بن کے ساکو، سگلا سنگ دکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سٹائی۔ گوہند کہا تئیں کردے کی کرم، کی تہاڈی وڈیائی۔ کی تہاڈا دھرم، کی کار کمائی۔ دوہاں دے نیتز آئی شرم، نیناں نیر وہائی۔ انتر کہا سانوں جیون نالوں چنگا مرن، کی سنگر دیئے سٹائی۔ پتہ نہیں شاید انچ ایہہ سانوں آیا پھرن، شاہ سوارا قدم اٹھائی۔ کہ ساڈے نال آیا لٹن، سانوں دے سزائی۔ اندرے اندر لگے ڈرن، بھے بھو وچ دہائی۔ نیوں نیوں لگے چرن، سپس سپس جُھکائی۔ منتاں لگے کرن، ساڈا ہو سہائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائی۔ گوہند کہا سنگر کدے نہ مارے، مارنہار نہ رُپ وٹائی۔ سرن آیا جگ تارے، دیوے مان وڈیائی۔ ہن تہاڈا تن نہیں رہنا وچ سنسارے، ناتا کوڑ دینا تڑائی۔ جس ویلے آواں پھیر دوبارے، لوک مات ویس وٹائی۔ تہاڈا جنم ہووے اجیارے، لوک مات ملے وڈیائی۔ تہاڈی سرتی آپ سمجھالے، سمبل بہہ کے ویکھ دکھائی۔ سد اپنے رکھے نالے، سگلا سنگ جنائی۔ اک ویراں ضرور مرن دے وچوں بچا لے، بچپن اپنی جھولی پائی۔ ایہہ کھیل سنگر و نرالے، نراکار آپ کرائیا۔ گرکھاں پچھے گھال گھالے، ایسے کارن انچ بنایا پاندھی راہیا۔ تن وار ہویا بازار دے وچکالے، اپنا رخ بدلایا۔ گرکھاں کر کے ساس سکھالے، سبھے لیا

بچائیا۔ جیہڑے کھیل رات دکھالے، سو دیکھے آپ چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ گو بند کہا اک ویر لوں تار، مہر نظر اٹھائیا۔ اگی دناں پچھوں پھیر ہونی ہار، لوک مات نہ کوئے چترائیا۔ کرپا کر کے پھیر پیچ دیواں سوار، سر اپنا ہتھ ڈکائیا۔ ڈھائی وجے پھیر لیکھا دستاں اپار، لہنا لکھا ونا نال قلم شاہیا۔ اگلا سنکٹ دیواں ٹال، ڈکھ درد نہ لاگے رائیا۔ سمبل بہہ کے کراں سنبھال، ایہہ میری بے پرواہیا۔ جے کیشن سنگھ نہ بن دا دلال، دلپ سنگھ نہ دیندا گواہیا۔ انج ایہہ رہنے نہیں سی لال، مانس جنم جاندے تجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔

☆ ۳ گھر شہنشاہی سمت ۵ رات ڈھائی وجے ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

اگلا لیکھا لیکھ ڈھر دا، ڈھر دا مالک دیا کمائیا۔ دیکھو کھیل پورے سنگر دا، جو ستیاں لئے ترائیا۔ جس دا بھانا کدے نہ مُردا، نہ کوئے میٹے میٹ مٹائیا۔ جو والی رہیا انند پُر دا، پُریاں توں باہر سو بھا پائیا۔ اوہ سدا سد گرکھاں نال تُردا، تُرت اپنا قدم اٹھائیا۔ جس ویلے گرکھاں جیون ہووے رُڑھدا، آگے ہو کے لئے بچائیا۔ جس دے کول گھاٹا نہیں تھڑ دا، سچ بھنڈار دے ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ سنگر پورا جنم دا جانو، کرم کرم کھوج کھوج جائیا۔ جو گرکھاں رنگ مانو، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ تیر انیلا مارے پانو، نکھی نکھی دھار دکھائیا۔ جم کی چکائے کانو، نیڑ کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ اگی دن نوں تن ماٹی گنی سی چوٹ، چوٹی سپس ڈکھ دکھائیا۔ تن رہنی نہیں سی جوت، جوتی جاتا دیا کمائیا۔ جس دی سوچ کوئی نہ سکیا سوچ، سمجھ نہ کوئے سمجھائیا۔ اوہ شبدی دھار آسا پوری کیتی لوچ، لوچن اکھ گھلائی۔ صاحب سنگر نیڑے آن نہ دیوے موت، مہر اپنا نام لگائیا۔ گر سکھ نہ ہووے فوت، فتویٰ دھرم رائے درسائیا۔ پچھلی سیوا کیتی بہت، گو بند چرن سپس جھکائیا۔ من وچوں کڈھ کے کھوٹ، آسا اک بنائیا۔ پچھلا پریم بھنڈارا اتوٹ، اتھ دتا ورتائیا۔ آگے جیون دی دیوے موچ، مہر نظر اٹھائیا۔ کرپا

ندھان گیا پہنچ، پوجنیک دھردر گاہیا۔ نہ ہرکھ رہے نہ سوگ، چنتا دکھ گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک
 نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنا بھانا آپے لئے روک، دوسر ہتھ نہ کدے پھڑائیا۔

☆ ۱۴ مکھڑ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

مکھڑ چوڈاں دھرم پروشا، دھرم دی دھار آپ وکھائیا۔ سب دا اکو دس کے ایشا، ایشٹ دیو دئے سمجھائیا۔ بھگت بھگوان دا ہووے نسا، نہچیل
 دھام دئے سمجھائیا۔ ساچے خون دا جوڑ کے رشتہ، رشتہ کوڑا دئے گوائیا۔ کاہن دا لیکھا پورا کر کے آہستہ آہستہ، آسا پورب جھولی پائیا۔ جیہڑا صاحب
 سنگر نہیں دسد، بن اکھاں اکھ دئے کھلایا۔ اوہ روپ دھار اینکار اک دا، اک اکل لئے انگڑائیا۔ آدانت دو جہاناں جت دا، ہار وچ کدے نہ آئیا۔
 صاحب سلطان ہو کے دسد، دہ دشا کرے رُشنائیا۔ تن وجود کایا ماٹی ہٹ کدے نہ وکدا، وکری جگت نہ کدے لگائیا۔ پچھلا لیکھا سب دا مٹدا، اگلا اپنا
 حکم سنائیا۔ جھگڑا رہیا نہ رویداس چمارے اٹ دا، بھگت دوارا دئے گواہیا۔ ست وچ ستوادی ہو کے ٹکدا، ٹکا اپنا نام لگائیا۔ کوڑا ناتا توڑیا وچ دا، وچوں
 اپنا آپ پرگٹایا۔ گرگھ روپ رہے سدا سکھ دا، سکھ سنگر سیو کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا لئے
 ملائیا۔ چوڈاں مکھڑ کہے میرا مضمون، مزہ دھر دارہیا درسائیا۔ شبدی دھار بدل قانون، قاعدہ باقاعدہ آپ سمجھائیا۔ من منسانہ رہے فرون، فارس دا لیکھا
 دئے مکائیا۔ لیکھا لکھ اگے خون، خونی دھار دتی بدلائیا۔ پیار محبت ونڈے نہ جگت پرچون، ہٹ دھرم دا اک کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا اپنا حکم ورتائیا۔ چوڈاں مکھڑ کہے پُرکھ اکال ست دا بنے سکا، ناتا کوڑ دتا تڑائیا۔ بھگتاں پریم دادے کے پھکا، فقرہ
 اگلا دئے مٹائیا۔ رائے دھرم نوں دے کے دھکا، در دوار یوں باہر رکھائیا۔ ساچے بھگتاں ویکھ نال اکھاں، آخر اکھ کھلایا۔ کیہڑا وجود سڑنا نال کھٹاں،
 ایندھن اگنی وچ جلائی۔ اُس دا لیکھا پچھے رکھا، اگے دئے نہ کوئے وڈیائیا۔ کایا ماٹی بھانڈا کچا، کاپی ونگ جگت لوکائیا۔ صاحب سنگر دا پچھلا اقرار پکا اگے

وعدہ پکا، پکی دُھر دی آپ کرائیا۔ کوڑ وکار رہے نہ رتا، رتی رت نہ کوئے جلائی۔ حکم سندیسہ بیتھارتھ بیتھا، یدی اپنا آپ درڑائی۔ اک سو اکاسی دا لیکھا
 مکایا سب دا اکٹھا، کرشن نیناں نال دکھائی۔ اک دو دا اگلا لکھ کے پٹا، پٹنے والا ہوئے سہائی۔ باقی مانینس والا بٹا، فگر سکے نہ کوئے بنائی۔ جگت واسنا میٹ
 کے رٹا، رائیٹ لیکھا دتا لکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائی۔ چوڈاں گھڑ کہے میرا دہاڑا اتیت، اتی
 سندر سو بھاپائی۔ میں ست دھرم دی ویکھنی ریت، ریتوان دے وڈیائی۔ چھٹی پوہ نواں بیسیاں پہاڑی گاؤنا گیت، جموں وچوں جمع لئے کرائیا۔ سب
 دے گل وچ ہووے تویت، لما چھاتی اُتے لٹکائی۔ ساڑھی انگی بستر ہووے ٹھیک، تن وجود سو بھاپائی۔ مکھوں کہن ساڈی پر بھ دے نال پریت، پریتم اکو
 لیا منائی۔ لپلاؤنتی ہووے اوہناں دے نیچ، مستک بندی لال رنگ رنگائی۔ ستائی پوہ نوں ایہہ شہادت دیون ٹھیک، شہنشاہ اپنا حکم سنائی۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائی۔ چوڈاں گھڑ کہے نو گڑگھ بنے ہون کورو، گرو کشیتر دے گواہیا۔ سوربیر بہادر بن
 کے پاؤن کھورو، شستر ہتھاں وچ چکائی۔ نال اک وجاؤن ڈورو، ڈنکا زور زور لگائی۔ مکھوں کہن کلج اتم کیہرا بھڑو، کاہن کاہنا پھیرا پائی۔ ستائی پوہ
 پورب جوڑ جوڑو، لڑمندا دُھر درگاہیا۔ کلج کوڑی کریا روہڑو، وہن وہناں وچ وہائی۔ سچ پریمی اپنے نال تورو، جس دی رام کرشن بل باؤن دے گواہیا۔
 باقی اور رہے کوئے نہ جورو، زر دا لہنا دے مکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دا حکم اک درتائی۔ چوڈاں گھڑ کہے میری سہنجنی
 ہووے ریتی، رتی فرق رہے نہ رائیا۔ سنگر بدلے کوئے نہ نیتی، نگاہ نین نہ کوئے اٹھائی۔ کرشن دی پچھلی آسا پوری کیتی، اگے ترسنا دتی گوائیا۔ اکو
 جوڑی رہے جیتی، بھگت بھگوان وجے ودھائی۔ خون دا لیکھا نال چچی، گوبند دی باغیچی اپنے رنگ رنگائی۔ ست دھرم وچ ست دی پریتی، ست وچ پور
 کرائیا۔ پچھلی پچھے جگ بیتی، اگے جگ گردیو ہوئے سہائی۔ جگت وشنا کوڑ کلپنا رہے نہ میٹھی، مٹھارس نہ کوئے چکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دھرم دی دھار بدل دیوے نیتی، نیتوان اپنا آپ بدلایا۔

☆ ۲۲ مگھر شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جھٹھووال جسبیر سنگھ جلالباد دے نوٹ ☆

کرپا کرے پر بھ بے نظیر، نظر مہر اک اٹھایا۔ جن بھگتاں بدل دیوے تقدیر، تدبیر اپنے ہتھ رکھایا۔ جنم مرن ویکھ آد اخیر، انت انتشکرن پھول پھولایا۔ لیکھا جانے گہر گور گئی گہیر، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دی صفت صلاح کردا گیا کبیر، کایا کعبے وچ وڈیایا۔ سو شاہ سلطان پیرن پیر، پاربر ہم پر بھ ہوئے سہایا۔ جیہڑا بھین بھراواں توں وچھڑنا سی ویر، پتانالوں ہونی سی جڈایا۔ تن چولا چھڈنا سی چیر، بستر کوڑنہ کوئے ہنڈھایا۔ ڈکھ درد ہونی سی پیر، روگ سکے نہ کوئے گویا۔ دھیرج دھرے نہ کوئے دھیر، دھرواس دھرم نہ کوئے رکھایا۔ بل لیکھا شاہ حقیر، شہنشاہ دئے درڈایا۔ پوہ ست ست انت ہونا سی جسبیر، ست مہندر کور نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھيو اھیدا اک گھلایا۔ جسبیر سنگھ جگت ناتا جانا سی ٹٹ، ٹٹی گنڈھ نہ کوئے پوایا۔ اودھم سنگھ کولوں وچھڑنا سی چھوٹا ست، رشتہ جگت نہ کوئے دکھایا۔ درگاہ ساچی جانا سی پچ، جتھے منزل بے پروا ہیا۔ جس دا بھيو اھیدا گجھ، سکے نہ کوئے درڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سنايا۔ جسبیر سنگھ بل دوارے واسی، سنجگ ساچا دئے گواہیا۔ مہندر کور ہندی سی داسی، سیوا دھرم وچ کمايا۔ جس دا اک کاکاتے اک ہندی سی کاکی، دو دو رنگ رنگایا۔ اک دن تن پہن پوشاکی، مگھر بانی خوشی منایا۔ ہس کے کہا دوجی داسی، ویکھ بھین چائیں چانیا۔ اُس اندر ماری جھاکی، پر بھو دھیان رکھایا۔ آئی اگئی آوازی، سندیسہ شبد اتھاہیا۔ اُس ویلے اُس بچے دا انت ہونا سی ست پوہ دی راتی، تھت نو دس وڈیایا۔ نیز رو کے داسی بچن دتا آکھی، گھوں کہہ سنايا۔ تیری کم نہ آوے کسے چنگی سوہنی پوشاکی، بستر کی وڈیایا۔ تیرے ست دے رہ گئے پندراں دن باقی، پر بھ میرا رہیا جنایا۔ اُس ہتھ ماریا اتے چھاتی، نیناں نیر دتا وہایا۔ ایہہ بڑی اوکھی گھائی، وچھوڑا سہہ سکے نہ رانیا۔ پکار کیتی اگے کملاپاتی، پت پر میثور اگے سپس نوايا۔ پر بھو بھگون میری کریں راکھی، سہانتا وچ تیری سرنايا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سنايا۔ دوجی داسی کیتی ارداس، میننتی دتی جنایا۔ پر بھو میری وی پوری کر آس، در تیرے سپس نوايا، ایس دا ست رہے ایس دے ساتھ، تیری بے پروا ہیا۔ مینٹوں

تیرے اُتے وشواس، وشن برہما شوتیتوں سیس نواہیا۔ تیرا کھیل پر تھی آکاش، دو جہاناں وجے ودھانیا۔ بخشش وچ دے دے دات، داتے دانی جھولی
 بھرائیا۔ شبد اگئی آئی آواز، دھر سُنہیہڑا اک سُنائیا۔ دوہاں دی بینتی دوہاں دا کاج، دو دو دھار سو بھاپانیا۔ ست سنجگ رکھاں لاج، کلجگ پھیر ڈُدا
 تاراں جہاز، مہر نظر اک اٹھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پورب لیکھا ویکھ وکھانیا۔ شبد کہہا دوہاں اک دھار،
 سندیسہ اک سُنائیا۔ کلجگ کھیل کرے کرتار، ہر نرنکار اگم اتھانیا۔ تہاڈا جنم پھیر ہووے سنسار، سنساری بھنڈاری دین گواہیا۔ کل کلکی لے اوتار، ہر
 کرتا ویکھ وکھانیا۔ تیرے دوست پھیر ہونے وچ سنسار، جگت سنگ بنائیا۔ ایہہ بستر شہادت دین اپر اپار، اپر پمردتا سُنائیا۔ دوجی داسی دا وبار، تیرا سنگ
 بنائیا۔ ایہہ کھیل اگئی کرتار، قدرت کرتا آپ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک سُنائیا۔ شبد اگئی
 کہا پر بھو دی نرا کھر دھار لکھت، قلم شاہی ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ پورب لہنا مہندر کور دانال ترپت، بل دھار دے گواہیا۔ ویکھ نہ سکے جگت درشت، نیتز
 نین نہ کوئے سمجھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک ورتانیا۔ دھر شبد کہے دھر دی کھیل مہانی، مہما
 اکھ اکھ جنائیا۔ کوئی سمجھے نہ جیو پرانی، پُران شاستر نہ کوئے وڈیانیا۔ پُرکھ اکالا جان جانی، جگ چوکڑی کھیل کھلانیا۔ آد جگادی دھر دا دانی، دیاوان اک
 اکھوانیا۔ بھوکھت وچ اندرشت جنائے بانی، بودھ اگادھ اپنا تھم ورتانیا۔ بھيو ا بھیدا جانے چارے کھانی، انڈج جیرج اُتہنج سیتج پھول پھولانیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک ورتانیا۔ سنگر شبد کہے ایہہ بستر نو مہینے اٹھاراں دن رکھنے سانجھ، تن نال نہ کوئے
 پُچھانیا۔ پھیر تھم ملنا سندیسے والا بعد، باطن اپنا بھيو کھلانیا۔ اودھم سنگھ نوں کہنا رکھنا یاد، دن سکے نہ مول بھلانیا۔ جس دا کھٹرا ہونا پھیر آباد، اُجڑیا
 دے وسانیا۔ متی اچ دی تھت رکھنی یاد، دھر فرمانا اک درٹانیا۔ انت آخری دن مار کے لیانا ضرور اک کاگ، کاگوں ہنس دے بنانیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمانیا۔ سنگر شبد کہے شبدی دھار تھم امرت رس سپر، پرا پنتی مدھم بیکھری بیٹھے
 سیس نواہیا۔ پہلی پوہ لیانی تصویر، سوہنا روپ وکھانیا۔ دوویں ہتھ جوڑے ہون جسبیر، بچہ ننھا نظری آہیا۔ سرتے لال ہووے چیر، چیرا ساڈھے تن

گزل ملبانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آگے کسے ہون نہ دیوے
دلگیر، درشن داویر درشن داویر پار کرائیا۔

★ ۲۸ گھڑ شہنشاہی سمت ۵ گیان چند گاندھی دے گرہ تلواڑا ★

گر اوتار پیغمبر جھکدے، سچھنڈ ساچے سپس نوائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال ساڈے پینڈے مکدے، پاربرہم پت پر میثور تیری اک سرناہیا۔ کلج
جیو جگت جہان بھرے ڈکھ دے، ڈکھیاں درد نہ کوئے گوائیا۔ جھکڑے مکن نہ اُلے گر بھواس رُکھ دے، نو اٹھاراں پنڈھ نہ کوئے مکائیا۔ آد جگاد جگ
چو کڑی تیرے بھانے کدے نہ رُکدے، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ اسپس کھیل ویکھے تیرے شبد ڈلارے سٹ دے، سو پُرکھ نرنجن دینا درڑائیا۔ جوتی
جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کرن سجدہ، نو نو سپس نوائیا۔ ہوں سیوک تیرا بردا،
پروردگار تیری سرناہیا۔ ساڈا لہنا مگنا لوک مات گھر دا، دھرنی دھرت دھول دھول نہ کوئے چترائیا۔ جگت جہان کھیل دیکھیا ہنکاری گڑھ دا، ہوئے ہنگتا
نہ کوئے مٹائیا۔ رسنا جہوا جگت جہان جیو پڑھدا، ہر دے تیرا نام نہ کوئے وسائیا۔ محبوب منزل تیری کوئی نہ چڑھدا، سچ دوارے ملن کوئے نہ آئیا۔
ایہہ تیرا کھیل نرائن نر دا، نر ہر تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ گر اوتار پیغمبر
نمسکار کر بندنا، بندگی وچ جنائیا۔ تیرا کھیل سورے سرنگنا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری بے پرواہیا۔ مرید مرشد رہیا کوئی نہ انگنا، چیلار نہ کوئے چترائیا۔
آتم برہم ملے نہ انندنا، پرمانند نہ کوئے سماہیا۔ صدی چو دھویں سب نوں پئی چندنا، چنتا چکھنا نہ کوئے بھجائیا۔ تیرا نام نام نہیں بندنا، نندیا وچ ڈہائیا۔
امرت دھار وہے نہ ساگر سندھنا، لہر لہر نہ کوئے ٹکرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، تڈھ بن دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔
گر اوتار پیغمبر خالی کردے جھولی، در ٹھانڈے سپس نوائیا۔ ہوں درویش تیرے در دی گولی، پاربرہم پر بھ تیری اوٹ تکائیا۔ کلج انت سری بھگونت

اپنے نام دی دس دے بولی، انہولت راگ جنائیا۔ سچ دوارا ایککارا اکو کھولی، خالق خلق میل ملائیا۔ نوست اک ترازو تولیس، تولنہار دیا کمائیا۔ کایا ماٹی خاک رنگ دے چولی، چوجی پریتم ہو سہائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، ہوں مانگت منگ منگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کرن ارداس، سیوک سیوا وچ سیس نوائیا۔ لکھ چوراسی منڈل پاراس، گوپی کاہن کھیل کھلائیا۔ کایات کٹ بناس، سینتارام رنگ رنگائیا۔ الہی نور کر پرکاش، اندھ اندھیرا دے مٹائیا۔ ست ست دا تیرا چپ، واہ واہ وجے حق ودھائیا۔ کلج کوڑ رہے نہ پاپ، پتت پنتیت دے کرائیا۔ جو بھوکھتاں وچ لکھتاں وچ ایشٹ تیرا آئے آکھ، سندیسہ دین دنی جنائیا۔ سو کھیل کر ساکھیات، پاربرہم پر بھ تیری اوٹ تکائیا۔ جھگڑا میٹ دے دین دنی مذہب ذات پات، تن وجود ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ سب دا پورا لیکھا کر بھوکھت واک، واقع ویکھ تھاوں تھانیا۔ تیرا نور جوت ہووے پرکاش، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، ست دوارے آس رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کرن بیننتی، نو نو سیس نوائیا۔ بودھ اگادھے دھر دے پنڈتی، پاربرہم برہم پڑا دے اٹھائیا۔ تیرے نام دی ہووے اکو پنتی، دوجی اور نہ کوئے پڑھائیا۔ گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگتی، ہنگ برہم اک سمجھائیا۔ کایا چولی چاڑھ رنگ بسنتی، بسن بنواری ہو سہائیا۔ صدی چوڑھویں جائے لنگھدی، محمد ویکھے تھاوں تھانیا۔ تیری سچ سہاوی ہووے پلنگ دی، جلوہ گر نور الاہیا۔ دھار رہے نہ دویت کندھ دی، کوڑ کرپا دینی کھپائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، سچکھنڈ نواسی تیرے ہتھ وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر کرن ڈنڈاوت، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ کلج کوڑی کرپا کڈھ بغاوت، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سچ محبت کر سخاوت، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ تیرے نام دی ملے نیامت، رسنا رس نہ کوئے چکھائیا۔ توں آد انت جگا جگنت صحیح سلامت، صاحب تیری سرنائیا۔ تیری مہما سدا مہانت، اگم اتھاہ وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرے آنجانت، انت کہن کوئے نہ پائیا۔ کلج چلے نہ کوئے سیانپ، بدھی عقل نہ کوئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، مانگت ہو کے منگ منگائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن، کہہ کہہ رہے جنائیا۔ توں آد جگادی ساک سجن سین، صاحب سلطان دھر در گاہیا۔ کلج کوڑی کرپا ویکھ وہن، وہندی دھار وہے لوکائیا۔ ایک نام نرگن دھار دے رسائن، رسیا رس اک چکھائیا۔ من منسا آوے چین، چار کٹ نہ کوئے

ہلکانیا۔ سرشٹی درشٹی انتر نرنتر ناتا جوڑ بھائی بھین، پتا پڑکھ اکال دیا کمائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن
 نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دا لیکھا پورا کر لہن دین، پورب جھولی دے پائیا۔

★ ۲۹ گھر شہنشاہی سمت ۵ جیا لال دے گرہ تلواڑا ★

رام دا لیکھا رام جگ تریتا، تریا ترے تتوت ویکھ وکھائیا۔ کلجگ کھیل رام رام دے نیتا، نرگن نر ویر نرنکار اگم اتھاہیا۔ لہنا دینا ویکھے سگھنڈ ڈھر
 دے دیسا، دھرم دی دھار بھيو ابھید کھلایا۔ سچ سوامی انتر جامی جگ چوکڑی کدے نہ بھلے چیتا، چیتن سب نوں دے کرائیا۔ پورب لیکھا لہنا جل دھار
 وچ کھیتا، کھتری براہمن شودر ویش سمجھ کوئے نہ پائیا۔ لیکھا جانے حکم سندیسہ ڈھر فرمانا ایکا، اک اکل پڑدا دینا اٹھایا۔ بھگت ادھارنا جگ چوکڑی جس
 دے کول ٹھیکا، ٹھا کر صاحب سنگر ڈھر درگاہیا۔ انتر نرنتر ویکھے اپنا بیٹا، پاربرہم پر بھ اپنی دیا کمائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک درتائیا۔ رام کہے میرا کھیل رام رمیا، رمتا رمتا جگت چلایا۔ تریتا دوپر کلجگ ویکھی چلدی نیا، نوکا ونجھ مہانے پھول
 پھولایا۔ سجن میت سنگی ویکھے سنیا، سرگن نرگن سرگن سنگ وکھائیا۔ بنسری کھیل کاہن ویکھیا گھننیا، رگھوپت روپ انوپ بدلایا۔ کلجگ انت سچ
 سوامی ہو کے پاوے اپنی صحیا، صحیح سلامت اپنی کار کمائیا۔ پورب لیکھا دھرم دی دھار کڈھ کے ہنیا، لہنا بچھلا دے چکائیا۔ خوشی منائے دھرنی دھرت
 دھول دھول جگت درشٹی میا، سرشٹی سمجھ کوئے نہ آئیا۔ ستائی پوہ اک دا لیکھا بھیدا کرنا اک زبیا، اک دے نال اک دے ترائیا۔ جوتی جوت سرپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لال جیا جیا لال رام دا لیکھا رام رام ہو کے دے چکائیا۔

☆ ۲۹ گھر شہنشاہی سمت ۵ جاگیر سنگھ نرین سنگھ دے گرہ تلواڑا ☆

گر اوتار پیغمبر ویکھن اپنے خاکے، نقشہ گزشتا ہتھ اٹھایا۔ لیکھ دیکھدے بھوکھت واکے، پیشینگوئی جو پیشتر آئے سنایا۔ اپنا آپ نکلیا دین دنی دے تصور ہوئے چاچے، پتا نظر کوئے نہ آیا۔ پر بھ دا نام حصیاں وچ آئے بانٹے، حد حدود جگت بنایا۔ صدی چودھویں انت سارے بن گئے کانٹے، کٹاکھش انیلا تیر نہ کوئے چلایا۔ سیج سہنجی رہی کوئی نہ کھاٹے، بستر سنگھاسن نہ کوئے وڈیایا۔ تن وجود سریر مائی خاک چولے سب دے پاٹے، لیرو لیر جامہ نظری آیا۔ سرور تٹ رہیا نہ گھاٹے، جل دھارا وہن نہ کوئے وڈیایا۔ امرت جل رہیا کسے نہ باٹے، رسیارس نہ کوئے چکھایا۔ سب دی منزل ہوئی ادھوالے، حقیقت حق نہ کوئے دکھایا۔ چاروں کٹ پھرن ناٹھے، بھجن واہو داہیا۔ مندر مسجد شودوالے تگن ماٹھے، چرچاں انتر کھوج کھوجایا۔ آتم برہم کرے کوئی نہ پاٹھے، انجھو پڑدانہ کوئے اٹھایا۔ جدھر دیکھیا چاروں کٹ پئے گھاٹے، نفع نام نہ کوئے جنایا۔ نرگن نور جوت نظر نہ آئی کسے للاٹے، شمع نور نہ کوئے رشنایا۔ منظور ہوئے نہ کسے ٹیکے ماتھے، مستک دھوڑی خاک نہ کوئے رمایا۔ حیران ہوئے کی کھیل کرے پر بھ آپے، پت پر میثور دیا کمایا۔ نرگن نور جوت کر پرکاشے، کلجگ اندھ اندھیرا دئے گویا۔ بھگت سہیلا وسے بھگتاں ساتھے، بھگون اپنا سنگ نبھایا۔ ساڈھے تن ہتھ چلا کے کایا مائی راتھے، رتھ رتھواہی اپنی کار کمایا۔ کوٹاں وچوں تھوڑیاں لہے آپے، آخر اپنا رنگ رنگایا۔ بھو کھول کے باطن باتے، بے وطنان وطن دئے درسایا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دس کے جاچے، جگ جیون داتا دئے وڈیایا۔ چار ورن اٹھاراں برن سب نوں بہا اک احاطے، بھومکا اکو اک وڈیایا۔ لیکھ مکائے مڑھی گور جل نہ اگنی کاٹھے، وہنا دھار نہ کوئے وڈیایا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھن کھیل اگم ساچے، ہر ساچا سچ جنایا۔ اگے سب نے لگنا اک دے آکھے، آخر اپنا حکم ورتایا۔ تسیں مات لوک دے رہنا نہیں راکھے، رکھیا چھڈنی جگت لوکایا۔ آب حیات امرت دھر دا پینا اکو کاسے، قسم سوگند دا جھگڑا دینا مکایا۔ مہربان محبوب محبت وچ دھر دی دھار جنائے ساکھیا تے، سکھا سہیلا دیا کمایا۔ حکمے اندر حکم حکمی سندیسہ سارے لین واپے، واکھ نظر کوئے نہ آیا۔ چھبھی پوہ سب نے سہنجی کرنی راتے، رتڑی رت نال مہکایا۔ بن کے آؤنا پر بھو دے لاڈلے کاکے، وڈا چھوٹا نہ

کوئے اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آدانت جُگا جگنت
چو کڑی جُگ بھروسے، جگت جیو لیش جگدیش ویکھ دکھائیا۔

★ ۲۹ مگھر شہنشاہی سمت ۵ جگندر سنگھ دے گرہ تلوڑا ★

گر اوتار پیغمبر کہن لوک مات بلیا سدا، سدھنا سین کبیر روی دے مالک دتا جنائیا۔ لوک مات سب نے آونا اپنی دھار بھجا، بھجن بندگی پوجا پاٹھ
پچھلا نال لیائیا۔ تیر ترکش کھنڈا کھڑگ چلہ کمان کول ہووے کوئی نہ گدا، گداگر ہو کے آونا چائیں چائیا۔ دھرنی اُتے اپنے دھرم دھار دی ویکھنی جگہ،
جگہ بجگہ پھول پھولایا۔ پھیر سچ دسنا کس دا ودھیا آگا، کی اگلا لیکھا بے پرواہیا۔ اک دوجے نال کریو نہ دغا، دین مذہب کھ رکھائیا۔ مانو انتر ویکھنا نر نتر
اُپر شاہ رگا، شہنشاہ اپنا حکم سنایا۔ من بدھی ویکھنی کون ہوئی سگا، کاگ وانگ گرا لایا۔ سنجگ تریتا دواپر کھیل ہو یا مدھا، کلجگ انتم پھری دہائیا۔ حکمے اندر
مُرید مُرشد چیل گرو کون ہووے بدھا، بندگی وچ مُچھندگی اک رکھائیا۔ سب دے کول ہووے اک اک ڈبا، خالی جگت جہان دینا کھڑکایا۔ اعلان کرنا
مان رہیا نہ مندر مسجد شودوالے مٹھ گردوارے اڈا، آگے اینڈ ملن کوئے نہ پائیا۔ پھیر نظری آوے دھرم نشان گدا، گاڈ گائیڈ بن کے دئے دکھائیا۔
اپنی رس دھار اپنا لینا سب نے مزہ، مذاق مُزّ دینا جنائیا۔ فیصلہ حق کرنا اک دا حکم اک دی چلنا وچ رضا، رازق رزق رحیم اک اکھوائیا۔ جس دی چار
جگ بیان کر نہ سکے کوئی وجہ، بے انت کہہ کے پلو آئے جھڈایا۔ اوہ کھیل کرے اپنا ہبھا، دوجا سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جنم کرم دا لیکھا چکائے جگندر سنگھ بگا، بگ بیڑا گرگھ ہنس روپ
بدلایا۔

☆ ۲۹ مکھڑ شہنشاہی سمت ۵ ہزار سنگھ دے گرہ پنڈ پنج ڈھیرا ☆

گر اوتار پیغمبر کہن لوک مات ماریئے جھاک، بن نیز لوچن نین اکھ پر تکھ گھلایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ سمند ساگر رہی کوئی نہ باقی، ٹلے
 پر بت چوٹی بیٹھے دھیان لگایا۔ چار کٹ دہ دشا اندھیری راتی، ست ستوادی برہم برہادی نوری چند نہ کوئے چکایا۔ توں میرا میں تیرا پار برہم برہم
 سب نوں بھلی گاتھی، گہر گبھیر بے نظیر نظر کسے نہ آیا۔ نام ونجارا دھرم رہیا کسے نہ ہائی، کلج کوڑی کریا ہوئی ہلکایا۔ جگت جگیا سو سنت فقیر منزل
 اگم چڑھے کوئے نہ گھائی، پت پر میثور پروردگار سانجھے یار ملن کوئے نہ آیا۔ وست امولک کایا گوک سچ دے کوئی نہ داتی، دیاوان ہو کے اگم اتھاہ
 دھار نہ کوئے وکھایا۔ جگت واسنا رسنا جہوار رہی کوئی نہ ساچی، ہتی دند کلپنا وچ ہلکایا۔ امرت سچ سرور سرت سوانی کوئی نہ نہاتی، دُرمت میل نہ کوئے
 دھوایا۔ کی کھیل کرے پر بھ الکھنا الاکھی، الکھ اگوچر اپنا حکم ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک
 ورتایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ویکھئے دھرنی دھرت دھول دھول لوک مات، ماتر بھومی دھیان لگایا۔ صدی چوڑ دھویں کیوں ہوئی اندھیری رات، نوری چند
 نہ کوئے چکایا۔ سب داپینڈا کیوں انتم کمی واٹ، اگے اور نہ کوئے وڈایا۔ سچ سہنجی دے کوئی نہ کھاٹ، سچ سنگھاسن وے نہ کوئے ودھایا۔ سب دا
 چیتھڑ جگت واسنا گیا پاٹ، پیت پیتمبر سیس نہ کوئے سہایا۔ جھگڑا ویکھئے دین دنی سماج، مذہب تعجب وچ گر لایا۔ شرع شریعت دھرم دا رہیا کوئی نہ
 راج، رعیت رحم نہ کوئے کمایا۔ جو حکم سدیسہ دے کے آئے بودھ اگادھ، بدھی توں پرے مات پڑھایا۔ تس دا لہنا دینا کس بدھ کئے آج، جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر دا مالک پڑدا لاہیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کیوں آوے انت کنارہ، نیا بیٹھی پنڈھ مکایا۔
 کی کھیل کرے پروردگار، نرگن دھار نور الاہیا۔ جس نوں جھکدے پیغمبر اوتارا، گرو گرو دیو سیس نواہیا۔ سو کھیل کھیلے کھیلنہارا، خالق خلق دے
 سمجھایا۔ اکو نام بول جیکارا، اکو کلمہ دے درڑایا۔ اکو دس دھرم دوارا، پردہ اندروں دے اٹھایا۔ اکو در ہووے نمسکارا، دوسرا شٹ نہ کوئے منایا۔
 جس نوں سارے کہندے آئے کل کلکی نرگن دھار چوویاں اوتارا، امام ااما اگم اتھایا۔ سو لیکھا جانے سرشی درشی سرب سنسارا، سنساری بھنڈاری

سنگھاری بیٹھے سیس نوائیا۔ جل تھل مہیئل پُری لوء آکاش پاتال پاوے سارا، گگن گگننتر کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دانور ظہور جوت جوتی دھارا، رنگ رکھ نظر کوئے نہ آئیا۔

★ ۲۹ گھر شہنشاہی سمت ۵ ریشم سنگھ دے گرہ پنج ڈھیرا ★

گر اوتار کہن ویکھے اپنی لوک مات دھرنی، نیز اکھ اٹھائیا۔ پُرکھ اکال کھیل کس بدھ کرنی، کرتا کی کی کار کمائیا۔ نو کھنڈ پر تھی اک دی لاگے سرنی، سرنگت اک جنائیا۔ اکو آیت تک سب نے پڑھنی، تخم تاثیر دے بدلایا۔ اکو منزل آتم پر ماتم ملے چڑھنی، دو جاراہ نہ کوئے دکھائیا۔ نیز کھول کے ہرنی پھرنی، نج نین کرے رُشنائیا۔ جھگڑا میٹ کے ورنی برنی، ذات پات ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، در ٹھانڈا اک پرگٹائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ویکھے جگت نشانہ، نشانہ پورب ساتھ رکھائیا۔ کی حکم سری بھگوانا، کل کرتا کی درڑائیا۔ کی کھیلئے کھیل وچ جہانا، جہالت پچھلی دے مٹائیا۔ صدی چودھویں انت اخیر کس بدھ ورتے اپنا بھانا، بھای سب دے سرتے نظری آئیا۔ نرگن دھار پھر کے بانا، جوتی جاتا ویس وٹائیا۔ چارگنٹ ہو پردھانا، نو نو چار حکم ورتائیا۔ شاہو بھوپ بن سلطانا، ست دھرم اک پرگٹائیا۔ لیکھا جان پیتاراما، کاہنا کرشنا کھوج کھوجائیا۔ پیغمبراں کر پچانا، گردیو سوامی ہوئے سہائیا۔ اکو نام ناد ترانہ، ثریا توں پرے دے درڑائیا۔ کھیل کھیل وچ جہانا، خالق خلق آپ سمجھائیا۔ جس نوں سارے کرن سلاماں، سجدیاں وچ سیس نوائیا۔ سو مہربان محبوب اماما، نور ظہور کرے رُشنائیا۔ کائنات کلمہ دس اگم کلاما، قدرت قادر دے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوانا، بھاگ بھگونت سب دا لیکھے پائیا۔

☆ ۳۰ گھر شہنشاہی سمت ۵ لال سنگھ دے گرہ پنڈ پنج ڈھیرا ☆

رام کہے سُن کرشن انادی اگم آواز، دُھر دا کاہن رہیا سُنایا۔ جس دا بھیا اگما اولٹا راز، انوکھا دسے نہ کوئے جنایا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی دین
 دُنی دا بدلدا آیا رواج، سَتجگ تریتا دواپر کلجگ حکم ورتایا۔ جس نے اوتار پیغمبراں گرو آں دتا راج، دیناں مذہباں بخششی شہنشاہیا۔ نام بھنڈارا اگم اتھاہ
 وتی دات، کلمہ کائنات جنایا۔ مانو ذاتی ونڈ کے وچ ذات پات، منس منشاں نال ٹکرایا۔ اپنی مہا صفت صلاح دس کے اُتے کاغذات، شاستر سمرت وید
 پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی اکھراں وچ وڈیایا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیالا کلجگ انت سیری بھگونت سرشی درشی ویکھے حالات، لکھ چوڑاسی جیو
 جنت سادھ سنت پھول پھولایا۔ چار ورن اٹھاراں برن نو کھنڈ پر تھی ست دیپ دھرنی دھرت دھول دھول ویکھے اندھیری رات، اتر پورب پچھم دکھن
 نور نورانہ چند نہ کوئے چکانیا۔ حکم سندیسہ دُھر فرمانا شبد اگما دیوے آپ، آپ اپنی کار کما کیا۔ زرگن سرگن سرگن زرگن ویکھو مار جھات، جھاکا اکو اک
 درسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ رام کہا کرشن سُن اگمی آواز، رام دا رام رہیا جنایا۔
 سیس پہننا نہیں کوئی تاج، مٹ بین نین نہ کوئے مٹکایا۔ صدی چودھویں انت اخیر بے نظیر واحد بدلن لگا راج، رعیت دو جہان اک بنایا۔ چار جگ دا
 بدل دینا سماج، سمگری جوت اگری اک ورتایا۔ نام ندھان سُنائے اپنا ناد، بن رسنا جہوا بٹی دند ڈھولا گایا۔ گر اوتار پیغمبر سارے ہوئے لاجواب، سر
 سکے نہ کوئے اٹھایا۔ کسے نوں پتہ نہیں کی کھیل ہونا کلجگ توں بعد، سَتجگ کس بدھ لوک مات لئے پرگٹایا۔ کس دھار مانو ذاتی کرے آباد، ہندو مسلم
 سکھ عیسائی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ نرمل کرم اجاگر کر کے دھوے دُرمت میل داغ، پتت پتت کرے صفایا۔ کسے توں منگے نہ کوئے امداد، ساتھی سنگ
 نہ کوئے جنایا۔ اکو وار ایککار ہر ہر دے اندر دیوے اپنی یاد، یاد ساڈی دے بھلایا۔ نام سندیسہ دے کے بودھ اگادھ، بدھی توں پرے کرے پڑھایا۔
 جس نوں کہندے آئے موہن مادھو مادھ، مدُھر دُھن اپنی راگ سُنایا۔ جھگڑا رہن نہ دیوے جگت جگیا سو سنت سادھ، سادھنا سچ وچ سمجھایا۔ ہنس
 رُوپ بنائے کلجگ جیو کاگ، سوہنگ ہنسا رُوپ درڑایا۔ وشن برہما شو اوتار پیغمبر گر دیوت سُر پکڑ کے اپنے ہتھ واگ، حکمے اندر سرب بھوایا۔ اکو نام

کلمہ اِکو ڈنڈاوت بندنا اِکو سجدہ دتے آداب، نمسکار نمو نمو اِکو سیس جگدیش سرب نواںیا۔ اِکو پوجا ہووے پُرکھ اکال سِری مہاراج، پروردگار اِکو نور
 رُشناںیا۔ ترے گن مایا ت کلپنا بُجھائے آگ، ساتک ست ست ورتاںیا۔ کایا مندر اندر سرور دکھائے اِک تالاب، اٹھسٹھ تیرتھ لوڑ رہے نہ رانیا۔
 مہربان ہو کے محبوب اندروں پڑدا چکے نقاب، نور نورانہ نوری جوت کرے رُشناںیا۔ گھر ٹھا کر سوامی کرتا ملے آپ، باہر لبھن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔
 پُستک پڑھنی پئے نہ کوئی کتاب، کُتب خانے ونڈ نہ کوئے ونڈاںیا۔ کرپا کر کے اپنیاں بھگتاں درشن دیوے ساکھیات، سوچھ سرُوپی شاہو بھُوپی نظری آںیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کماںیا۔ رام کہا کرشن سُن اگم آواز، بن کتاں کن لگاںیا۔ لیکھا دینا پئے
 حساب، پر بھ منگے تھاؤں تھانیا۔ جتھے نہ کوئی سوال نہ جواب، جواب طلبی وچ سارے سیس نواںیا۔ انت کنت بھگونت سُنے سرب فریاد، سانوں فارغ
 دین دُنی نالوں کراںیا۔ کی کھیل ہونا اپنا پچھلا لیکھا ویکھ رگ وید کہے وچ پنچ دھارا دی آب، دو آب موسیٰ کی گیا درڑاںیا۔ کی سندیسہ دتانا تک وچ بغداد،
 بغلگیر خود خالق مالک اِک رکھاںیا۔ کس بدھ گوہند اپنے انگیٹھے لائی آگ، چکھا جگت وچ جگاںیا۔ اوہ کھیل کرے ہر کرتا پر بھ واحد، آپ اپنا حکم
 ورتاںیا۔ کیوں اوتار پینمبراں گرو آں دے ہندیاں ودھ گیا پاپ، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی پوجا پاٹھ، سمرن جوگ ابھياس
 کلج جیواں پوتر نہ کوئے کراںیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان،
 دین دُنی ویکھنہار حالات، حالانکہ اپنا رُوپ انُوپ اپنے وچوں پرگٹاںیا۔

★ ۳۰ گھٹھ شہنشاہی سمت ۵ کرتا رنگھ دے گرہ پنچ ڈھیرا ★

کرشن سُن کے خوشیاں دے وچ ہسیا، اپنی ہستی دتی بدلانیا۔ رام کی رام سندیسہ دسیا، رام رام رام دُہانیا۔ میں سب کچھ ویکھاں اکھیاں، اکھراں
 توں پرے میری پڑھانیا۔ میں چھڈیاں بندرا بن دیاں سکھیاں، گوکل راساں رنگ نہ کوئے رنگانیا۔ آتم دھار پر ماتم کر کے پکیاں، نور جوت وچ وڈیاںیا۔

جھگڑا مُکا کے جگت جہان ستیاں، ست دارستہ دتا درسائیا۔ حصّہ چھڈا کے دین دیاں پتیاں، پت پر میثور اِکو دتا دکھائیا۔ جس نے کلجگ کوڑ گڑیار
 بُجھاوَنیاں بتیاں، اِکو نُور کرے رُشنائیا۔ دین مذہب دیاں رہن نہیں دینیاں ہتیاں، ہٹ و نجا اِکو اِک کھلایا۔ نام دیاں دکھریاں دکھریاں پڑھن نہیں
 دینیاں پتیاں، پٹنے والا گیا سمجھایا۔ برہوں ویراگ گُرکھ سنت سہیلے انتر آتم جان پھٹیاں، پھٹ نرالا اِک لگایا۔ پچھلیاں ڈوراں سب دیاں جان کٹیاں،
 اگے پلو شبد نام بندھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اِک سنایا۔ کرشن کہے رام میں دیکھاں اگئی سختی،
 تخت نواسی رہیا دکھایا۔ جس دے حکم وچ جگ جگ سدا آئی سختی، حکمے اندر اپنا حکم بدلایا۔ اوہ آدانت دا اِک ویکتی، زوریر نرکار نرکار جلوہ گر نُور
 الاہیا۔ اوہ کاہناں دا کاہن پریتم عرشی، پاربرہم بے پرواہیا۔ چار جگ دے شاستر اُس دی صفت دھار دی نکی جیہی پرچی، پراچین دا لیکھا دیکھے چائیں
 چائیا۔ کلجگ انت زرگن دھار بن کے درسی، سمدرسی ہو کے اپنا ویس وٹایا۔ تتاں والا گرو نہیں ہونا فرضی، جو جے تے مر جائیا۔ جس نوں اوتار پینمبر
 گر بھوکتاں وچ سارے گئے ورجی، پیشین گوئیاں وچ اوسے دا راہ تکایا۔ اوہ ہووے سب دا دردی، دیناں انا تھاں دین دیاں کماہیا۔ چھری شرع
 رہن نہ دیوے کردی، قتل گاہ روپ نہ کوئے درسایا۔ مایا ممتا موہ وکار ہنکار میٹے اندھیر گردی، ست دھرم دا ساچا راہ اِک چلایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست
 دیپ اِکو پُرکھ اکال توں میرا میں تیرا تک ہووے پڑھدی، آتم پر ماتم پر ماتم آتم مل کے وجے ودھایا۔ ایہہ کھیل اوس کاہن دی اپنے گھر دی، جو
 کاہناں دا کاہن نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سمیں دی
 دھار وچ کرے کدے نہ جلدی، جل تھل مہینل سمند ساگر ٹلے پر بت ڈو نگھی کندر اپنا حکم ورتایا۔

☆ ۳۰ مگھر شہنشاہی سمت ۵ دِیال سِنگھ دے گرہ پنڈ ڈڈاں ☆

کرشن کہے رام وڈیائی رہی نہ کسے مکت، سپیس جگدیش نہ کوئے نوایا۔ کلج کوڑی کریا ریتی ہوئی اُلٹ، ست دھرم سرشی درشی گئی بھلایا۔
 صفتی اکھر کر نہ سکن دُست، سماج راج نہ کوئے بدلایا۔ سرت سوانی ہوئی سست، نام کلمے نہ کوئے اُٹھایا۔ دُھر دا نام ونڈے کوئی نہ مُفت، چاروں
 کُنٹ پئی دُہایا۔ پردہ کھلے نہ کسے انگشت، بھيو اُجھد نہ کوئے جنایا۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ کر سکے کوئی نہ مُت، لکھ چوراسی جم کی پھاسی نہ کوئے کٹایا۔
 انت اخیر سب دی بچی مہلت، پاربرہم پر بھ اپنا حکم ورتایا۔ چار جگ دی پچھلی رہے کوئی نہ شوہرت، شہنشاہ شاہ پاتشاہ اپنی کار کماپا۔ چار کُنٹ دہ دشا
 دین دُنی ہوئی اندھ گھورت، سچ پرکاش نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ کرشن
 کہا رام ہر دے وسے نہ کسے رمیا، کاہن نظر کوئے نہ آیا۔ کلج کوڑی کریا وہن وہے نیا، نوکا نام نہ کوئے جنایا۔ پیار رہیا نہ بھین بھنیا، پتا پوت نہ
 کوئے وڈیایا۔ متر پیارا رہیا کوئے نہ سنیا، سجن سنگ نہ کوئے نبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پردہ اوہلا آپ
 چکایا۔ رام کہا کرشن کھیل ویکھ تریتے نال دُآپر، پورب دھیان لگایا۔ پر بھ دے بھانے اندر رہے کوئی نہ چاتر، عقل بدھی نہ کوئے وڈیایا۔ کلج انت
 کل کلکی آؤنا اپنی خاطر، براہمن گوڑا ویس وٹایا۔ جس نے سب دا لیکھا مُکاؤنا لگ ماتر، پچیا رہن کوئے نہ پانیا۔ بھيو اُجھد اُکھولے باطن، پردہ اندروں
 دے چکایا۔ کھتری براہمن شو در ویش بنا کے ساکن، برن اٹھاراں جوڑ جڑایا۔ نام سندیسہ دے کے پاتن، پتت پاپی لئے ترایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم
 جوڑ کے ناتن، پاربرہم برہم میلا میلے سچ سُبھایا۔ جس نوں کل کلکی سارے آکھن، شاستر سمرت وید پُران رہے جس گانیا۔ اوہ جھگڑا میٹے ذات پاتن،
 دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ صدی چو دھویں میٹ اندھیری راتن، سنجگ سچ کرے رُشایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 دُھر دا ہر، دھرم دوارا اک پرگٹایا۔ رام کہا کرشن اوہ ویکھ اگمی رتھ، مہاسار تھی دھیان لگایا۔ جیہڑی ار جن جنائی گتھ، اٹھاراں دھیائے دے گواہیا۔
 جس نوں سمجھ نہ سکے کوئی سچ، واکچ واکچ پڑدا نہ کوئے اُٹھایا۔ اوس کھولنی اگمی اکھ، نچ نیتر لوچن نین دب کرے رُشایا۔ کلج کوڑی کریا بدل دے

مت، سبج سچ راہ دکھایا۔ ناڑ بہتر نہ اُبلے رت، اگنی تت نہ کوئے جلائی۔ نرگن دھار ہو پرگٹ، پاربرہم پر بھ اپنا ویس وٹائی۔ جو وسنہارا گھٹ گھٹ، در ٹھانڈا اک سہائی۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان دیکھے نس نس، دو جہاناں اپنا پندھ مُکائی۔ جس دا صفتاں وچ بھوکھتاں وچ اکھراں وچ گایا جس، نام کلیاں وچ وڈیائی۔ سو لوں لوں اندر رہیا رچ، رچنا اپنی دئے جنائی۔ کلج انت بھاگ لگا کایا مٹی کچ، کنجن گڑھ دئے وڈیائی۔ بھگت سہیلے رہن نہ دیوے وکھ، گر چیلے اپنے رنگ رنگائی۔ دُھر دا کھیل کرے بازی گر نٹ، سوانگی اپنا سوانگ ورتائی۔ کی ہو یا جے سرشٹی درشٹی وچ اپنا اشٹ گئی چھڈ، ہر دے ہر نہ کوئے وسائی۔ سو سوامی انترجامی پاربرہم پت پر میشور کوڑی کریا کرم کانڈ دی دیوے کٹ، کٹاکش اپنا نام لگائی۔ دھرنی دھرت دھول دھول دھرم دوارا اینکارا اکو کھول کے ہٹ، وست امولک اگم اتھاہ آپ ورتائی۔ ایکا رُپ ست سرُپ شاہو بھوپ دین دُنی کائنات دیوے دس، مانو مانکھ مانس اکو رنگ رنگائی۔ اتر پورب پچھم دکھن دُور نیڑے رہے کوئی نہ وکھ، وکھرا گھر نہ کوئے بنائی۔ سب دی انتر نرتر ان درشٹ درشٹی وچ کھولے اکھ، اکھراں توں باہر دئے سمجھائی۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا پت پر میشور ہو پرتکھ، ساکھیات سنمکھ اپنا درس دکھائی۔ اک جیکارا سرب سنسارا آتم پر ماتم دھارا دو جہاناں ہووے جس، جسم ضمیر بے نظیر اندروں دئے بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرب کلا سمرتھ، دھرم دھار دی مہما اکھ، کتھنی توں باہر دئے وڈیائی۔

★ ۳۰ گھڑ شہنشاہی سمت ۵ دربارا سنگھ، رام سنگھ دے گرہ پنڈ گالڑی ★

عیسیٰ کہے میرے الہی یار موسیٰ، مکھتری دے کرائیا۔ کیوں کائنات وقت ہو یا منحوسا، کلمہ حق نہ کوئے وڈیائی۔ کی دھار بدلنی چھبی پوہ سوسا، بستر کون کون وڈیائی۔ کی دھار بدلنی روسا، حکم ملے اگم تھاہیا۔ کی کلمے دی بدلنی پوجا، پوجنیک اک اھوئی۔ اشٹ رہنا نہیں دوجا، بھاؤ دُتیا دئے مٹائی۔ پھڑ کے ہتھ وچ کورا کوزہ، مائی برتن رہیا اٹھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائی۔ عیسیٰ کہے موسیٰ

یار مُصاحب، مسلہ دے سمجھائیا۔ کیوں ساڈی کرنی ہوئی غائب، دُنی نظر کوئے نہ آئی۔ کی اسیں کر نہیں سکے پور فرائض، فرض اپنا سچ کمائیا۔ حکم من نہیں سکے جائز، جائزہ لے نہ سکے لوکائیا۔ شرع وچ نہ سنی ہدایت، حدیث حد نہ کوئے درڑائیا۔ یار خُدا نے سانوں بخشش نہیں کیتی عنایت، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ اسیں پورب پچھلے اوس دے نائب، حکمے اندر سیس نوایا۔ کی اگلا کھیل کرے عجائب، عجب لیلہ کی ورتائیا۔ سچ اوہ پرگٹ ہونا واحد، لاشریک نورِ الہیہ۔ جس نے بدل دینا قواعد، قانون قاعدہ اک درڑائیا۔ حق فرمانا کرنا رانج، رعیت رُوح بُت درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ عیسیٰ کہا حضرتے موسیٰ مسیح، مُسلسل دے درڑائیا۔ کی خُدا دا خود صحن ہونا وسیع، صحرا نور جوت کرے رُشنائیا۔ کی فرمان اندر کلمے دی کرے ترجیح، طبیعت سب دی دے بدلایا۔ کی حکم سنا دے نور ربّی، ربیول ثانی دے گواہیا۔ سچ میری پتیدی بیسویں صدی، سدے دے کے رہیا جنائیا۔ اُف ہائے ساڈی رہن نہیں دینی گدی، گداگر چاروں کُنٹ دے بنائیا۔ جھٹ جیب پاکٹ وچوں پچھلی لکھت کڈھی، کڈھ کے دتی دکھائیا۔ جس ویلے اک نورِ الہی جوت جگی، دو جہان وجے ودھائیا۔ دھار رہن نہیں دینی کوئی کوڑ کُریار وچ گئی، جگت بغلا پڑا ویکھے تھاؤں تھانیا۔ آتش سارے ہووے لگی، نیر رس نہ کوئے بھرائیا۔ آشنا دھار ہونی دین دُنی گدھی، بھار متا موہ اُٹھائیا۔ جھٹ ہتھ وچ پھڑ کے ڈبی، ماچس مسل کے دتی ٹکائیا۔ اشارہ کر کے ول نوح ندی، ہتھ مستک اُتے رکھائیا۔ پھیر ویکھیا سب دے اندر نظر آئی بدی، رُوح بُت پاک نہ کوئے دکھائیا۔ جھٹ پرکاش نکیا نوجوان نڈھی، رُپ سوہنا ویکھ دکھائیا۔ جس پب چک کے زور نال ماری اڈی، ککھوں کہہ کے دتا سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ عیسیٰ کہے موسیٰ چھڈ دے تسبیح، کی متعصب رہی درڑائیا۔ موسے کہا عیسیٰ اوہ ویکھ محمد آؤنا جس دھار چلاؤنی وچ عربی، اریب ایرا ارازون نظری آئی۔ کھیل ہونا اوس دا شرطی، شرکن وجے ودھائیا۔ جس نے سوراں دا بننا دردی، عرضی خود خُدا دے اگے رکھائیا۔ چوڈاں صدیاں اوس دی چلنی مرضی، مریض بنی جگت لوکائیا۔ اوس رام والی دھار کلمہ ویکھنی پڑھدی، اُنکلاں کٹاں وچ پائیا۔ ایہہ وی کھیل ہونا فرضی، فضل رحمت ہتھ نہ کسے پھڑائیا۔ انت اخیر ہونی اندھیر گردی، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ میتوں اے دسدا

موسىٰ کہے اوس آؤنا جس دی دھار نظر نہ آئے چوٹی جڑ دی، چیتن سمجھ کسے نہ آئی۔ جس دی آسا کلپنا وچ کدے نہ مردی، مُردیاں مُرید نہ کوئے اکھوایا۔ اوس دا کلمہ کلماں توں باہر رُوح رواں ہونی پڑھدی، آتما ایمان اک بنایا۔ ایہہ کھیل اوسے دے گھر دی، جیہڑا اپنے گھر وچ بیٹھا بن کے سب دا پتا مایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دھار وہائے امرت اپنے سردی، سروور اکو اک وکھایا۔

★ پہلی پوہ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

گر اوتار پیغمبر نراکھر دھار وچوں ویکھو اپنے اکھر، بن اکھاں اکھ کھلایا۔ جس نے تہانوں کیتا وکھر، صفتاں والے ڈھولے صفت صلاحیا۔ مان دوایا اٹاں پتھر، پاہن پوجس سل لوکایا۔ برہوں نیتز نیر ورو لے کوئے نہ اتھر، ہنخبھو آں ہار نہ کوئے بنایا۔ دین مذہب جنائی کسر، حدود کلمہ نام ونڈ ونڈایا۔ تن وجود بنا کے اپنے رتن، رتن امولک مات پرگٹایا۔ شبدي دھار تہاتھوں کرایا مین، بیتھار تھ اپنا حکم ورتایا۔ پچھے سب دا اکو دس کے وطن، آگے بے وطن کار کمایا۔ کھیل کھلا کے کروچ دیپ لکھن، پشکر رنگ رنگایا۔ حکمے اندر سارے لگے ننھن، بجھے واہو داہیا۔ اپنے نام دا دس کے پتن، پتھریاں اُتے کیتی لکھایا۔ انت اوڑ کایا کفن، لیکھا جگت چکایا۔ مڑھی گور ہو کے دفن، اگنی تت تت جلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر داور، ہر کرتا بے پرواہیا۔ گر اوتار پیغمبر اپنے ویکھو اکھر رنگ، رنگ رتڑا آپ جنایا۔ سیج سہاوی اٹھو پلنگ، نرگن دھار لو انگڑایا۔ صدی سدوی رہی لگھ، بیس بیسا حکم ورتایا۔ نگاہ مارو وچ نو کھنڈ، نو در کھوجو تھاول تھانیا۔ سرشی درشی ہوئی رنڈ، اشئی کنت نہ کوئے ہنڈھایا۔ پھری دروہی وچ برہمنڈ، برہمانڈ دین ڈھایا۔ ایکا اُتے کوئی نہ چھنڈ، سرتی شبد نہ کوئے سمایا۔ نخبھر ملے نہ پرمانند، نجانند نہ کوئے چترایا۔ اپنی اپنی ویکھو مذہباں والی کندھ، کندھا کندھے نال چھہایا۔ نشان تکو تارا چند، چوڈاں طبق ونڈ ونڈایا۔ کس بدھ جگت جہان ٹٹی گنڈھ، ناتا دھرم نہ کوئے رکھایا۔ سنجگ تریتا

دواپر کلجگ سب نے ماریا پندھ، پاندھی ہو کے پھیرا پائیا۔ انت انیر شاہ حقیر کیوں رسنا جہوالائے گند، امرت رس آب حیات کھ نہ کوئے چوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، سچ سندیہ اک سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کیوں اکھراں نال پائی میری ونڈے، حصے جگت والے جنائیا۔ کیوں وکھرے وکھرے مارگ راہ دتے ڈنڈے، ڈنڈاوت اک نہ کوئے جنائیا۔ کیوں دین مذہب جنائے دھندے، رسنا جہوا بتی دند صفت صلاحیا۔ کیوں مؤنڈ مؤنڈائے سیس کرائے ننگے، کیس مجھ داہری سوہا پائیا۔ کیوں مانو نال کیتے جنگے، گر اوتار پیغمبر ہو کے شستر ہتھ اٹھائیا۔ کیوں تیر کمان ترکش کندھیاں اُتے ٹنگے، کیوں کھنڈا کھڑگ آئے کھڑکائیا۔ سارے نگاہ مارو مانو ذاتی اکو میری دھار رنگے، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ ٹساں شرع وچ بندیاں نال لڑائے بندے، بندگی میری وچ رکھائیا۔ سچ دسو صدی چودھویں مرید کہ سکھ کپڑے تہاڈے پار لنگھے، سچکھنڈ دیو جنائیا۔ نگاہ مارو جیرج انڈے، اُتبھج سبتج پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ڈھر دا حکم اک درڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر واپنے نام دا سب نے کرنا حساب، انکڑے اپنے وچوں پرگٹائیا۔ میری بنا اکھراں توں ویکھو کتاب، کُتب خانے کدے نہ کوئے چھوایا۔ جس دا آد انت دا اکو باب، صفح ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اکو مندر رہے وچ محراب، محبوب اکو اک ٹکائیا۔ جس وچ اکو سجدہ اکو آداب، اکو نمو نمو ڈنڈاوت بندنا سیس نوایا۔ اکو شبد ستگرؤ مہاراج، اکو جوتی جاتا نور الاہیا۔ اکو ناد دُھن آواز، اکو راگ انراگ سنائیا۔ اکو رس اکو سواد اکو اک دے چکھائیا۔ اکو اللہ اکو داہرؤ اکو رام اکو کرشن اوم دا گاڈ، گائیڈ دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ اکو نور جوت دا آد، اکو پرکاش انت اکھوایا۔ اکو کھیل اگم تماش، اکو داتا بے پرواہیا۔ اکو منڈل پاوے راس، اکو گوپی کاہن نچائیا۔ اکو کھیل سینتا رام بناس، اکو زرگن سرگن ویس وٹائیا۔ سارے اپنی اپنی کرویاچ، یاچک ہو کے دھیان لگائیا۔ اپنی کرنی یعنی وایچ، وایچ ہو کے پھول پھولائیا۔ کیوں تہاڈے ہندیاں کلجگ ہوئی اندھیری رات، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ تیئی اوتاراں دی اٹھو جماعت، ستمکھ ہو کے لو انکڑائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد ویکھو اپنی کلاس، بن حرف حرُوف پڑھائیا۔ نانک گو بند شبد دیو آواز، اگئی راگ درڑائیا۔ پُرکھ اکالا دین دایلا اتم منگے جواب، جواب طلبی وچ اکٹھے لئے کرائیا۔ دین مذہب لوک مات ویکھو اپنا باغ، جو بغیچہ باغباں ہو کے آئے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، دیونہارا ڈھر دا ور، سچ سنہیہڑا اک سنایا۔ گر اوتار پیغمبرو اپنی اپنی ویکھو پُستک، ودیالا دھرم دوار جنایا۔ جس دے وچ اک دی اُست، نندیا رُپ
 نہ کوئے درسایا۔ جد تہاڈا ساریاں دا اکو مُرشد، اپنا اپنا رستہ آئے درڑایا۔ میرے نام دی کر کے اُفت، مہما وچ صفت صلاحیا۔ تہانوں کسے نوں ملی
 نہیں کوئی فرصت، وہلا وقت نہ کوئے جنایا۔ چار گنٹ دہ دشا نوست کوئی دھو نہیں سکیا دُرمت، پاپاں کری نہ کسے صفایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر سندیسہ اک سنایا۔ گر اوتار پیغمبرو اپنا اپنا لیکھا ویکھو بھوکھت، کاتب سنگ نہ کوئے رکھایا۔ بھو ابھیدا ویکھو
 بھوکھت، جو پیشین گویاں آئے درڑایا۔ جس وچ دسیا سب دا اکو ہونا اِشٹ، دوسر سیس نہ کوئے نواہیا۔ پروردگار سانجھا یار پُرکھ اکالا کھولے درشٹ،
 دین اپنی دیا کمایا۔ جھگڑا مُکاوے سورگ بہشت، سچ دوارا اک درسایا۔ جتھے لیکھا نہیں ٹانک تے جست، اکو نور جوت رُشایا۔ نظر آئے نہ کوئے
 نندک، سارے صفتی صفت صلاحیا۔ اُٹھو کرو اپنی ہمت، حوصلے لو ودھایا۔ کیوں کلجگ انتم ہوئی چنت، چنتا چکھا جلاہیا۔ منو آمن کرے علت، عالماں
 علم دتے بھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، حکم اگما اک سنایا۔ گر اوتار پیغمبر اک دُجے نوں کرن اشارہ، بن
 سینت سینت لگایا۔ اسیں سارے جوت نور دی دھارا، تت نظر کوئے نہ آہیا۔ اوتار پیغمبر گرو بن کے وچ سنسارا، تن وجود ہنڈھایا۔ نام دس کے
 آئے اکھراں وچ بن لکھارا، کاغذ قلم شاہی جوڑ جڑایا۔ سندیسہ دے کے آئے کلجگ انت کل کلکی آئے چوویا اوتارا، جس نوں جنمے کوئی نہ مایا۔ اوہ لیکھا
 جانے سرگن زرگن زرگن اپنی کارا، کرنی کرتا اپنے ہتھ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل وکھایا۔ گر اوتار پیغمبر
 سارے کرن صلاح، درگاہ ساچی سچ سہایا۔ کی سندیسہ دیوے اگم خُدا، پاربرہم بے پرواہیا۔ سانوں وکھڑے وکھڑے لوک مات بھیجے جُدا، جُز اپنا ونڈ
 ونڈایا۔ آپے نام کلمہ رہیا پڑھا، آیت شریعت سمجھایا۔ آپے مارگ دتا درڑا اتاں والی ونڈ ونڈایا۔ آپے دین مذہب اسلام اسم دا پڑدا دتا چُکا، خصم ہو
 کے حکم ورتایا۔ آپے ہن لیکھا منگے تھاؤں تھاں، سارے اکٹھے لئے بلاہیا۔ ہن دسو کس پدھ کریئے ہاں، ہاں وچ ہاں ملاہیا۔ کیوں پُرکھ اکالا سب دا پتا
 تے سب دی ماں، دوجا نظر کوئے نہ آہیا۔ دروہی ساتھوں ونڈ پوائی سورتے گاں، دھرم پشوآں اُتے بناہیا۔ اُس دا کھیل بے پرواہ، بے پرواہی وچ

سائیا۔ چھوٹے چھوٹے سانوں مارگ دس کے راہ، دیناں مذہباں وچ پھسائیا۔ آپ کردا رہیا چاء، چاؤ گھنیرا اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک پرگٹائیا۔ گر اوتار پیغمبر سارے اک دُوبے ول تنگن، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ ویکھو کھیل سورے سرنگن،
 کی کرتا کار کمائیا۔ سب توں لیکھا لگا منگن، بچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ پڑدا اوہلا رہے کوئی نہ جگن، جگت جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ سندیسہ دیوے اُپر
 گنگن، گلگنتر پڑدا لاہیا۔ جس دا نام دامہ ڈنک اگما لگا وِجن، انحد واہے نیوں نیوں لاگن پائیا۔ تریا پد اوتھے کوئی ویکھے نہ اکھن، نچ نین نہ کوئے
 چٹرائیا۔ کاہن لبھے کوئی نہ کھان کھن، راما دھنُش نہ کوئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، درگاہ سچ سچ
 وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر سارے اک دُوبے نوں رہے آکھ، بن رسنا جہوا بول جنایا۔ اسیں جھگڑا پایا ہڈ ناڑی ماس، تن وجود ہنڈھایا۔ جیہڑا تن بھسم
 ہووے راکھ، گوراں وچ دبایا۔ اُف جے اچ تکیئے اُپر آکاش، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ جس دا آد انت پرکاش، جگ جگ ویس وٹایا۔ گر اوتار پیغمبر بنا
 کے داس، سیوا وچ لگایا۔ اسیں منگ نہ سکے اکو دات، جھولی اک نہ کوئے دکھایا۔ جے نام دتا کلمہ دتا اوتار بنایا پیغمبر بنایا گرو بنایا تھکی دی دے
 شاباش، شبے روز حکم سنایا۔ حکم وچ کہا میں تہاڈا پتا پُرکھ ابناش، نہ مرے نہ جایا۔ تسیں سوربیر بہادر جاؤ جاگ، لوک مات راہ دکھایا۔ نام نال نام دا
 کریو تیاگ، اکھراں اکھراں جوڑ جڑایا۔ چھوٹی چھوٹی ڈوری مذہباں پوا کے واگ، تندی تند دتی سمجھایا۔ ساڈے اندر دے کے واس، دُھن اگئی ناد
 وجایا۔ امرت دے سواد، بن رسنا رس چکھایا۔ جوت کر پرکاش، اندھ اندھیر مٹایا۔ سچ دے دھرواس، سر اپنا ہتھ لکایا۔ اوتار پیغمبر گرواں میں تہاڈا
 باپ، پتا پُرکھ اکال ناؤں رکھایا۔ آہ لو میرا کلمہ آہ لو میرا جاپ، رسنا جہوا دیو جپایا۔ ایسے نال سر شٹی ہووے پاک، پتت پُنیت کرایا۔ پھیر او سے نوں
 دے کے جواب، اگلا حکم پھیر سنایا۔ پھیر حکم سندیسہ دے کے بودھ اگادھ، بدھی توں پرے پڑھایا۔ شبد اگئی دے آواز، سندیسہ اک سنایا۔ جس
 ویلے کلج انت ہوئے اندھیری رات، نوری چند نہ کوئے چکایا۔ دھرم رہے نہ لوک مات، دھول دئے گواہیا۔ بچپو پھیر آوازگا آپ، اپنا پھیرا پایا۔
 مہربان محبوب ہو کے کراں سب نوں پاک، دُرمت میل دھوایا۔ نرگن دھار کھول کے تاک، سرگن پڑدا دینا چکایا۔ جوں بھاوے توں لوواں راکھ،

ایہہ میری بے پرواہیا۔ اک یاد رکھیو بات، باطن سب نوں دیاں سنایا۔ حکمے اندر سب نے جانا جاگ، سویا رہن کوئے نہ پایا۔ جس ویلے کھجک جیواں
 ہنس بدھی ہوئی کاگ، سوہنگ ہنسا مانک موتی چوگ نہ کوئے چنگایا۔ کایا مندر اندر دیپک جوت نہ جگے چراغ، بن تیل باقی نہ کوئے رُشایا۔ دھرم رہے نہ
 کسے سماج، ایشٹ گردیو جان بھلایا۔ سادھاں سنتاں لگنی آگ، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ اوس ویلے تہاڈے ہتھوں دیناں مذہباں چھٹنی واگ، شاہ
 سوارا نظر کوئے نہ آیا۔ میں کھیل کھیلنا نرگن دھار دیس اگے ماجھ، سمبل اپنا چرن رکایا۔ جس دا آد انت نہ کوئے حساب، سمت ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔
 لبھاں وچوں نہ کسے نابھ، کولی کول نہ کوئے گھلایا۔ نرگن دھار ہو مہاراج، محبوب ہو کے ویس وٹایا۔ سارا لیکھا منگاں حساب، نراکھر دھار وچوں اکھر
 پھول پھولایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، ہر کرتا نورِ الاہیا۔ گر اوتار پیغمبر و سُنو اگم تعلیم، طلبیاں دیاں درڑایا۔
 جیہڑی تِساں کیتی تقسیم، ونڈن ونڈ ونڈایا۔ میں کرپا کراں ہو کے رحیم، رحمت حق کمایا۔ اکو رنگ رنگا کے دھرنی اُتے زمین، ضمیر سب دی دیاں
 بدلائی۔ میتوں سارے سجدہ کرن تے کہن آمین، لاشریک تیری بے پرواہیا۔ محل اٹل عالیشان وکھاواں اک عظیم، درگاہ ساچی سو بھاپایا۔ جتھے آد
 توں وساں قدیم، قدرت دا مالک ہو کے ڈیرہ لایا۔ اوہ وقت سہنجنا سب نے سمجھنا غنیم، غنیمت تہاڈے ہتھ پھڑایا۔ مارگ اکھاں توں پرے ہونا
 مہین، مہینہ پوہ دئے گواہیا۔ جس نے لیکھا تہاڈا منگنا پراچین، پراپنتی مدھم بیکھری توں پرے کرے پڑھایا۔ تِسیں اک دے انت اک روپ ہونا
 ادھین، اک دا اکو مالک نظری آیا۔ سب دا لیکھا حکمے اندر لینا چھین، اگے اک مذہب تے اکو دین، اکو اسم اکو جسم اکو قسم نر مدین، دو جا روپ نہ
 کوئے درسایا۔ اکو رسنا جہوا زبین، ڈھولے گاوے صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل وکھایا۔ گر اوتار پیغمبر و سُنو
 اگم فرمان، ہر کرتا آپ درڑایا۔ اینکار اک مارو دھیان، ایک ایکا ویکھ وکھایا۔ اکو شبد ستگر و بلوان، جو دھا سوربیر نظری آیا۔ جس دا کھیل دو جہان،
 برہنڈ کھنڈ سپس نواہیا۔ اوہ پرگٹ ہووے وچ جہان، جہالت کوڑی دئے گواہیا۔ سندیہ دیوے اک حکمران، حکم حاکم اک جنایا۔ تِسیں سب نے
 اپنیاں اکھراں دی لا کے آونی میزان، گنتی گنت وچ جنایا۔ تہاڈے کئے شش سکھ گئے وچ مسان شمشان، کئے مُرشد و مُرید مقبریاں وچ دباہیا۔ کئے

چھڈ کے زمیں پہنچے اُپر میرے اسمان، اِسْمِ اعظم ویکھ دکھائیا۔ کئے شاستر سمرت پار ہوئے پڑھ کے پُران، کئے گیتا گیان نال ترائیا۔ کئے حقیقی منزل پائی پڑھ کے بائبل انجیل قرآن، سجدیاں وچ سیس نوایا۔ کئے گا کے گئے ستنام، سچھنڈ آئے چائیں چانیا۔ کئے واگرُو گا کے ملے سری بھگوان، اپنا بل پر گٹایا۔ ایہہ لیکھا چھبھی پوہ نوں منگنا منگے اوہ نوجوان، جس دی نوبت نام آئے کھڑکایا۔ جو آدانت دامالک سب دا مہربان، محبوب اک اکھوایا۔ پر یاد رکھیو لیکھا لکھنا نہیں نال قلم شاہی تے بولنا نہیں نال زبان، شبدی دھار شبد وچ شبدی ونڈ کرایا۔ تہاڈا لیکھا اوتھے جتھے اکھراں دا نہیں گیان، الف یے اوڑا ایڑا اے بی سی والی نہیں پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اک سنایا۔ گر اوتار پیغمبر و سب نے اکٹھیاں جانا آ، آہ بھرن کوئے نہ پانیا۔ تہاڈا بھگت دوارے بنا بھگتاں توں ہوئے نہ کوئی گواہ، شہادت سکے نہ کوئے بھگتایا۔ اکو مارگ اکو منزل اکو پوڑی ڈنڈا اکو چل کے آؤنا راہ، رہبر اکو اک سمجھایا۔ اکو ڈھولا اکو سوہلا اکو کلمہ اکو گیت اکو نام انمولا لینا گا، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ ویکھیو مینٹوں کوئی نہ کہو واگرُو کوئی نہ کہو خُدا، رام کرشن دانام نہ کوئے سنایا۔ سب نے کہنا توں داتا بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمایا۔ جتنے نام اُتجے کلمے اُتجے گر اوتار اُتجے اوہ سارے اپنے وچ لے سما، سمیں دے مالک سماں دے بدلایا۔ سب دی صاحب ہو کے پکڑ لا بانہہ، بازو اپنے ہتھ اٹھایا۔ اسیں تیرا اکو چپانگے ناں، دوجا اشٹ نہ کوئے دکھایا۔ اکو سیس دیوانگے نوا، جھک جھک لاگاں گے پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پردہ اوہلا آپ کھلایا۔ گر اوتار پیغمبر و چھبھی پوہ آؤنا، سماں تہاڈا سوہا پانیا۔ پُرکھ اکالے تخت سُہاؤنا، سوہنا رنگ رنگایا۔ نورنگ دا بسترتن چُھہاؤنا، پوشاک خاک نہ کوئے وڈیایا۔ جس ویلے جن بھگتاں اک اک رُبیا ہتھ اٹھاؤنا، تہاڈے آؤن دا ستکار دے دکھایا۔ اوس ویلے سب نے سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی جے گاؤنا، ڈھولا اگم اتھاپیا۔ پھیر تہانوں اک دھار بہاؤنا، وڈا چھوٹا نہ کوئے رکھایا۔ بنا گوبند توں سیس تاج نہ کسے کُاؤنا، کُا مستک نہ کوئے لگایا۔ بنا شبد گرو توں سنگرُو نہ کسے اکھوؤنا، تتاں والی نہ کوئے وڈیایا۔ گوبند دا لیکھا ماچھوواڑے دا پور کراؤنا، ساڈھے تن ہتھ دی سیڑھی دے گواہیا۔ جس ویلے گرکھاں کندھیاں اُپر اٹھاؤنا، چاروں کُنٹ لین پھرایا۔ ساریاں نے کھوں کہنا تتاں والا گرو نہیں کدے مناؤنا، بنا پُرکھ

اکال توں سیس نہ کسے نوایا۔ اگلا لیکھا گرگھو پھیر سمجھاؤنا، جو گوہند پُرکھ اکال نال مل کے اپنے وچ گیا چھپایا۔ پورن دا لیکھا پورن پرکاش وچ کراؤنا، دین دُنی دین وچ اک چکایا۔ اک دا اک اک دا اک پر اہنا، اک دے گھر اکو آوے تے اک نوں مل کے وچے ودھایا۔ اک نے اک نوں اپنے گھر وساؤنا، سچ سُنھجی اک بنایا۔ جگت جہان جگت واسنا پر اہنا، تھر رہن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس نے برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان شبدي دھار شبد دے سھم وچ ہلاؤنا، خلیہ سب دا دے بدلایا۔

☆ ۸ پوہ شہنشاہی سمت ۵ مائی دُرگی دے نوٹ گجرات ☆

سنگر شبد سچ گواہ، شہادت آد انت بھگتایا۔ جگ چوکڑی ویکھنہارا تھاؤں تھاں، نت نوٹ پھول پھولایا۔ سنت سہیلے جن بھگت منزل چڑھدے ویکھے راہ، رہر ہو کے پڑا آپ اٹھایا۔ انتر نرنتر نرگن سرگن جانے اپنا ناں، ناؤں نرنکارا ایکنکارا اپنا بھيو کھلایا۔ دین دیاں دیندھ ٹھا کر سدا سد پکڑنہارا بانہہ، پاربرہم پت پر میثور اپنی دیا کمایا۔ ایٹھے اوٹھے دو جہاناں حقیقت وچوں کرے حق نیاں، لاشریک واحد اپنی کار کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سھم اک ورتایا۔ سچ کہے میں آد انت سچ، پر بھ سچ دتی سرناپا۔ جگ چوکڑی بھاگ لگاواں کایا مائی کچ، کچن گڑھ اک سہایا۔ جن بھگتاں لوں لوں اندر جاواں رچ، ساڈھے تن کروڑ دے گواہیا۔ اگنی تت وجود نہ جاواں مچ، سائک ست سروپ سماپا۔ من کلپنا وچ نہ جاواں نچ، نو دوار نہ اٹھ اٹھ دھایا۔ میرا لیکھنا ل پُرکھ سمرتھ، جو پاربرہم بے پرواہیا۔ جو جگ جگ جن بھگتاں سچ لئے رکھ، مہربان سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ دین دُنی نالوں کر وکھ، گرہ مندر دیوے مان وڈیایا۔ ساکھیاں درس دیوے پرکھ، پاربرہم برہم اپنا بھيو کھلایا۔ سچ دوار دے کے حقیقی حق، پرکھ اپنا میل ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سھم اک ورتایا۔ سچ کہے میں سچ دی دھارا،

دھرنی دھرت دھول دھول درڑاٹیا۔ میرا مالک ایکا اینکارا، اکل کل دھاری نور خدایا۔ جس دا کھیل جگ چوکڑی وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری
 ویکھن چائیں چانیا۔ سو بھگت سہیلا اک اکل ویکھے وگسے پاوے سارا، پاربرہم پت پریشور اپنی دیا کمائیا۔ جن بھگت سہیلے گرو گرو چیلے لے کے جائے اپنے
 دوارا، دوار کاو اسی جتھے بیٹھے سیس نوایا۔ چرن کول دیوے دھرم پیارا، پریم پریتی اک درڑاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر
 داور، دھرم دی دھار اک سمجھایا۔ سچ کہے میری دھار کدے نہ ہووے مردی، مرید مرشد دین گواہیا۔ ایہہ کھیل سچے سنگر دی، جو ست دامالک اک
 اکھوایا۔ جس دی کھیل اند پر دی، پریاں لوآں توں باہر سو بھاپایا۔ اوہ کھیل جانے حاضر حضور دی، حضرت اپنی کار کمائیا۔ منزل مکا کے پندھ نیڑے
 دُور دی، لیکھا ویکھے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ اک رنگایا۔ سچ کہے بھگت دھار ویکھی
 دُرگی، دُرگا ا شنبھج دھیان لگایا۔ سچ دوار انت تُرگی، تُرٹ پچھلا پندھ مکائیا۔ سچ پریتی وچ جُرگی، ناتا آگے نہ کوئے تڑایا۔ سچھنڈ دوارے پُج گئی،
 پوجا لیکھے لئی لگایا۔ حق پریتی وچ رُجھ گئی، رُچی پچھلی دتی بدلایا۔ بے شک لوک مات وچوں تتاں والی جوت بُجھ گئی، انت زرن گن جوت وچ سماپا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک زران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں سدا سدا لئی، سدی
 ودی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔

☆ ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۵ گرچرن سنگھ دے گرہ جموں ☆

اوتار پیغمبر گر کرن تیری، ترے گن اتپتے لین انگڑایا۔ شبدی دھار بول جیکاری، ڈھولا گاون اگم اتھاپیا۔ زرن گن نور جوت ویکھ زرنکاری، زراکار
 خوشی منایا۔ سارے ہوئے خبرداری، بے خبراں خبر سنایا۔ اشٹ گردیو سوامی اک دے ہونا پُجاری، پوجا پاٹھ دینی بدلایا۔ جس نوں کہہ کے آئے کل
 کلکی اوتاری، نہہکنکا نور الاہیا۔ اوہ کھیلے کھیل پروردگاری، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ سچھنڈ دوار درگاہ ساچی حق دی کرے سکداری، حقیقت پڑدا آپ

اٹھائیا۔ سب نے مٹی اک دی تابعداری، طبع طبیعت یعنی بدلایا۔ صدی چودھویں چوداں لوک چوداں طبق نیتز ویکھن نین اگھاڑی، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر سارے ہون سوادھان، نور نور وچوں پرگٹائیا۔ اکو نگاہ کرن دھیان، بنا اکھاں اکھ کھلایا۔ اکو اشٹ ویکھ سری بھگوان، پاربرہم پرہہ سیس جھکائیا۔ اکو شبد شبد گرو گیان، اکو کلمہ اگم اتھاہیا۔ اکو کھیل نوجوان، اکو نور نورانہ سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر اپنا اپنا پاسا رہے پرت، پرتیندھ اکو ویکھ وکھائیا۔ ساڈی بھوکھتاں دی پوری ہون لگی شرط، شرع شریعت دے گواہیا۔ اسیں ویکھئے اُتے عرش، عرشے اعظم نور الاہیا۔ جس نے کھیل کرنا اُپر دھرت، دھرتی دھول دھول دے وڈیائیا۔ جودھا سورپیر مردانہ بن کے مرد، مدعا اپنا دے درڑائیا۔ شرع چھری قصائی میٹے کرد، قتل گاہ ویکھے لوکائیا۔ سب دی میننتی ارداس منظور کرے عرض آرزو خواہش پچھلی جھولی پائیا۔ اکو نام ندھان کلمہ دے کے طرز، اکو شبد ناد دُھن کرے شنوائیا۔ پاربرہم پرہہ ویس وٹا اسپرج، اچرج لیلآ آپ کرائیا۔ آسا منسا تمنا خواہش پوری کر کے غرض، لیکھا ویکھے تھاؤں تھانیا۔ انت اخیر بے نظیر ونڈے درد، دیناں انا تھاں دُکھیاں ہوئے سہائیا۔ ساڈے کولوں پورب منگے فرد، گر اوتار پیغمبر اک دُوبے رہے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر سارے ہون کھڑے، بل اپنا آپ پرگٹائیا۔ دین مذہب دے چھڈنے پینے دھڑے، حصہ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ سرگن اکو دھار اکو اکھر نام پڑھے، اکو ودیا ودیالے توں باہر دے جنائیا۔ اکو منزل مانو ذاتی چڑھے، مارگ راہ اکو اک درسائیا۔ اکو دوار اینکار ایکا کھڑے، آگے ہونہ کوئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر کرتا اگم اتھاہیا۔ گر اوتار پیغمبر اپنا اپنا ویکھن لیکھا، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ جس وچ پرم پُرکھ داد سے ویسا، زرگن نور جوت الاہیا۔ مجھ داہری نہ کوئے کیسا، مونڈ منڈایا نہ رُپ دھرائیا۔ جس نوں جھکدے برہما شو ہمیشا، گنپت سیس نوائیا۔ اوتار پیغمبر گرو کرن آدیسا، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ اوہ کھیل کرے ہمیشہ، آد انت جگا جگنت کار کمائیا۔ کلج انت سری بھگونت نور نورانہ بنے نیتا، زرگن اپنی کار کمائیا۔ پچھلا پورب ماضی یاد رکھے چیتا،

پاسٹ بھل کدے نہ جائیاء۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیاء۔ گر اوتار پیغمبر چاروں گنت رہے تک، تقویٰ اک دھیان لگائیاء۔ کی سندیسہ ملیا حق، محکم شد بے پرواہیاء۔ جس وچ شرع دا ہووے کوئی نہ شک، شکایت کرن کوئے نہ پائیاء۔ سارے لوک مات رہے تک، بنا اکھاں اکھ اٹھائیاء۔ کی کھیل کرنا یک، یکے بعد دیگرے نہ کوئے پڑھائیاء۔ سب دا کرن لگا اکھ، ایکا در لئے بلائیاء۔ جھگڑا رہے نہ کوئی وکھ، وکھرا گرہ نہ کوئے سہائیاء۔ جگت دی دھار بدل کے اکھ، پرتکھ اپنی کار کمائیاء۔ جس نوں مالک خالق کہہ کے آئے سچ، ست وچ صفت صلاحیاء۔ سو صاحب سوامی ہو پرگٹ، پرگنا اکو اک جنائیاء۔ جتھے اکو وست اکو ہٹ، اکو ونج ونجارا نور الاہیاء۔ جوت پرکاش کر لٹ لٹ، اندھ اندھیر دئے گواہیاء۔ دُھر سندیسہ دے کے گھٹ گھٹ، سوئی سرت جگت اٹھائیاء۔ دین مذہب دی میٹ کے وٹ، وٹنا نام دادئے لگائیاء۔ جھگڑا رہے نہ تت اٹھ، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بُدھ ونڈ نہ کوئے ونڈائیاء۔ گر اوتار پیغمبر کہن ایہہ کھیل ویکھنا پُرکھ سمرتھ، سو سوامی اپنی کار کمائیاء۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد نرگن دھار کدے نہ ہووے وکھ، وکھرا جز نہ کوئے رکھائیاء۔

☆ ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۵ اجیت سنگھ دے گرہ جموں ☆

اوتار پیغمبر گر کہن ویکھئے اپنا اگئی صفحہ، جو صفتاں وچ صفت صلاحیاء۔ جس وچوں کی لابھ ہو یا نفع، نفی کِریا کوڑ کرائیاء۔ کیہڑی دھارا دستی دین مذہب دفعہ، محکم محکم وچوں پرگٹائیاء۔ کیوں پروردگار ہو یا خفا، خُفیا اپنا کھیل کرائیاء۔ ساڈی کرنی کرن لگا رفع، رفتہ رفتہ اپنی دھار وکھائیاء۔ دین دُنی جگت روگ وچوں دے نہ سکے شفا، ہوئے ہنگتا روگ گوائیاء۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا محکم اک ورتائیاء۔ گر اوتار پیغمبر کہن ویکھئے اگتا باب، بن پتر کا پتر پھول پھولائیاء۔ کی اوس دے وچوں ہو یا لابھ، وست ملی کی بے پرواہیاء۔ کی سجدہ دے آداب، بندنا ڈنڈاوت

سپس نوائیا۔ کی محل دسے محراب، محبوب نورِ الہیہ۔ کیوں ساتھوں منگیا جواب، پچھلی کیتی ویکھ دکھائیا۔ شاہو بھوپ بن نواب، نوبت اپنا نام وجائیا۔ جھگڑا مکا کے عشقِ حقیقی مجاج، مزہ اپنا رہیا چکھائیا۔ دین دنی دا بدلن لگا رواج، سماج اپنا اک سمجھائیا۔ کیوں ساڈا مذہباں دا اُجڑن لگا باغ، بغیچہ رہن کوئے نہ پائیا۔ اِکو شبد اگئی دے کے آواز، پچھلے کلمے رہیا بدلایا۔ کسے بھن نہیں کھانا کباب، کعبیاں وچ نہ کوئے وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر فرمانا اک جنایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کی تھم اتے عرشا، عرشی پریم رہیا درڑایا۔ کھیل ویکھے دھرنی فرشا، زمیں زماں پھول پھولایا۔ سب نوں اِکو پا کے پرچہ، پراچین دا لیکھا ویکھ دکھائیا۔ جس صاحب دی کردے آئے چرچا، چرچاں گرجیاں وچ دُھایا۔ جس دے نام دا کلمے دا لیندے رہے خرچہ، جگت کھا کے جھٹ لنگھایا۔ اوہ لیکھا پورا کرے چار جگ دا حرجا، حرجانہ اپنا آپ دکھائیا۔ جس دے کولوں ست دا لیا قرضہ، مقروض ہو کے سپس نوائیا۔ اوہ سب دا بدلن لگا درجہ، ترتیب اِکو اک درڑایا۔ کسے دارہن نہیں دینا کوئی جرگہ، جگہ جگہ کھوج کھوجایا۔ اِکو سوربیر مردانہ بن مردا، مدت دا لیکھا ویکھ دکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دا بنے رہے بردا، سیوک ہو کے سیو کمائیا۔ سرگن ہو کے کردے رہے عرضا، زرگن ہو کے سپس جھکائیا۔ اوہ کھیل کرے اسپرچا، اچرج لیلآ آپ ورتایا۔ جن بھگت سہیلیاں ونڈے دردا، دیناں انا تھاں دیا کمائیا۔ ساڈیاں چار جگ دیاں ویکھے فرداں، پردہ اوہلا آپ اٹھایا۔ جو نام کلمہ کائنات رہیا پڑھدا، آیت شریعت شرع وچ سمجھایا۔ جوان انسان ہو کے رہیا لڑدا، تتاں والی ونڈ ونڈایا۔ منزل حقیقی رہیا چڑھدا، محبوب حق خدایا۔ ویکھو کھیل کی کی کردا، قدرت دا مالک نورِ الہیہ۔ جس دا پلو لکھ پوراسی جیو جنت پھڑدا، صوفی سنت فقیر سپس نوائیا۔ اوہ سب دیاں پوریاں کرے غرضاں، غرضیکہ اپنی کار کمائیا۔ راگ ناد ویکھے طرزاں، اناد دُھناں کھوج کھوجایا۔ روگ سوگ چنتا دُکھ ویکھے مرضاں، مریض تگے جگت لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے درگاہ ساچی سگھنڈ دوار اپنے گھر دا، گرہ مندر اندر زرگن دھار اینکار اپنا تھم ورتایا۔

☆ ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۵ رام کور دے گرہ جموں ☆

اوتار پیغمبر گر کہن اسیں آد اک دانور، جوتی جوت جوت رُشانیا۔ ایکا اک دانام کریئے مشہور، مشورہ اکو اک بنایا۔ پچھے جو دکھ رہے دُور دُور، دیناں مذہباں ونڈ ونڈایا۔ آگے مارگ دسیئے اک ضرور، ضروری دُھر دا حکم سنایا۔ اوتار پیغمبر گر اکو نام کریئے منظور، منزل اکو سو بھاپایا۔ منو آمن کرے نہ کوئے فتور، کوڑی کریا فتویٰ دیئے تھاؤں تھانیا۔ ہوئے ہنگتا گڑھ ٹٹے ضرور، غرور غریت اندروں باہر کڈھایا۔ اکو صاحب سوامی نظری آئے حضور، جو حضرتاں دیوے مان وڈیایا۔ اک دُوجے اُتے لایئے نہ کوئے قصور، سارے مل کے وجے ودھایا۔ پر بھو بھنڈارا سدا بھر پور، دیونہار اگم اتھاپا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اکو دیئے پیغام، سندیسہ دُھر در گاہیا۔ اکو جنایئے نام، ناؤں نرنکارا اک وڈیایا۔ اکو سمجھایئے گرام، سچھنڈ ساچا درگاہ ساچی سو بھاپایا۔ اکو دکھایئے مکان، محل اٹل وجے ودھایا۔ اکو گایئے گان، تُوں میرا میں تیرا دُوجا نظر کوئے نہ آیا۔ اکو کھیل کھیلیئے مہان، جیو جگت جہان ملے وڈیایا۔ اکو پر بھ دانام منگیئے دان، داتا دانی دئے ورتایا۔ پچھلا جھگڑا چھڈیئے تمام، مذہب دی تمنا رہے نہ رانیا۔ اکو سچ حکم اسلام، اسم اعظم نور الہیا۔ جس دا کلمہ اگم کلام، کائنات کرے پڑھایا۔ سو ویکھیئے اماماں امام، جو عملاں توں رہت ڈیرہ لایا۔ جس صدی چو دھویں میٹنی اندھیری شام، شمع نور جوت کرے رُشانیا۔ سب دا لیکھا منگے تمام، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ جو ایکا رنگ رنگائے عام عوام، محبان محبوب آپ اکھوایا۔ اوس نے سچا سچ دساؤنا اک قیام، قیامگاہ اکو گرہ نظری آیا۔ آگے واسطے کوئی نہ کرے کسے بدنام، بدی دا ڈیرہ دینا ڈھاپا۔ اک دھرم اک جُھلے نشان، نوجوان نگاہبان اکو نظری آیا۔ سارے کریئے پروان، پر م پڑکھ پر بھ بے پرواہیا۔ جس دا لکھ چوراسی جیو جگت جہان، وشن برہما شو سیو کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، بھگوان اپنا رنگ رنگایا۔

☆ ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۵ پرکاش چند دے گرہ ☆

اوتار پیغمبر گر کہن سب دا سانجھا اکو تھاں، تھان تھنتر ویکھ خوشی منایا۔ سب دا اکو پتا اکو ماں، پُرکھ اکال پروردگار پاربرہم نورِ الاہیا۔ اکو گرہ مندر دے حق مکاں، در دوار اکو سو بھاپایا۔ اکو سب دا سچا ناں، نام نامِ وِچ صلاحیا۔ اکو امرت رس اگتا جام، بوند سوانتی اک پُکایا۔ اکو کھیل کرے تمام، جس نوں منڈل منڈپ سیس جھکایا۔ اکو تھم سندیسہ شبد پیغام، کلمہ اکھراں والا اک درڑایا۔ اکو آد انت جگا جگنت کرے انتظام، بندوبست وِچ بندھن دیوے سب نوں پاپایا۔ اکو تھم سندیسہ دیوے منائے اپنی آن، آنا فنا اپنی کار کماپایا۔ اکو لیکھا منگے اپنے مُریداں سکھاں دی لاؤ میزان، اکٹڑے ہندسے اکھراں وِچ سمجھایا۔ اک دے بردے اک دے رہیے غلام، غلامی دین مذہب رہے نہ راپا۔ سرشٹی دی درشٹی اندر اک دی دینی پچان، جو ذات پات نہ ونڈ ونڈایا۔ اک دا اک سمجھایے نشان، جو نشانے پچھلے دے بدلایا۔ جس دا کھیل سدا دو جہان، دوہری دھار نرگن سرگن ویس وٹایا۔ سو کھیل کرے سری بھگوان، ہر کرتا اپنی کار کماپایا۔ اوس دی دھوڑی منگئے دان، مستک ٹکے خاک رماپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، نرگن میننتی کرے پروان، پر م پُرکھ پر بھ اپنی دیا کماپایا۔

☆ ۱۲ پوہ شہنشاہ سمت ۵ گردت سنگھ دے گرہ چھب جموں ☆

اوتار پیغمبر گر منگن دان، درگاہ ساچی سچکھنڈ جھولی اپنی ڈاہیا۔ سو پُرکھ نرنجن کرپا کر مہربان، محبوب مہرواں تیری سرناپا۔ ہوں بال آنجانے نڈھے جگت نادان، دو جہان تیری بے پرواہیا۔ سبجگ تریتا دواپر کھج کھیل ویکھیا مہان، مہما تیری اکھ صفتی صفت وِچ صلاحیا۔ نام شبد کلمہ دے کے آئے گیان، نراکھ دھار وچوں اکھ لوک مات پرگٹایا۔ دین مذہب دھرم اسلام جھلا کے آئے نشان، تارا چند دے گواہیا۔ صدی چوڑھویں انت اخیر بے نظیر سارے ہوئے حیران، پریشانی وِچ ڈھاپا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ چوڑاں لوک چوڑاں طبق تیری مئے کوئی نہ آن، سجدہ سیس جگدیش نہ

کوئے جھکائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا ہر ہر دے دے شیطان، من کلپنا وچ کوڑ لوکائیا۔ پرکاش رہیا کسے نہ بھان، سور یہ چند رووے مارے دھاہیا۔ تیز دھار نہ
 رہی کھڑگ کھنڈا کرپان، گوہند گر دے گواہیا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی سرب پچھتان، عیسیٰ موسیٰ محمد دیکھن تھاواں تھانیا۔ سرگن زرگن کرے نہ کوئے
 پروان، پرم پُرکھ پر ماتم تیرا میل نہ کوئے ملائیا۔ امرت اگتا رس ملے نہ پین کھان، جگت ترسنا بھکھ نہ کوئے مٹائیا۔ جدھر تکیے نوست جیو جنت سادھ
 سنت ہوئے نادان، نج نیز لوجن نین دب اکھ نہ کوئے گھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔
 گر اوتار پیغمبر درگاہ ساچی رہے تک، بن نیناں نین اٹھائیا۔ حقیقت رہی کوئی نہ حق، ست سچ نہ کوئے چترائیا۔ ناڑ بہتر سب دی ابلے رت، اگنی پنج تت
 جلائیا۔ دھیرج سنتو کھ رہیا نہ بیت، سادھ سنت کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہلکائیا۔ بھگت بھگوان رکھے کوئی نہ پت، پت پر میثور ملن کوئے نہ آئیا۔ من
 کلپنا سرشٹی درشٹی رہی نس، اشٹ گردیو سوامی سیس نہ کوئے جھکائیا۔ ساچا مارگ آوے کسے نہ ہتھ، کایا گرہ مندر کرے نہ کوئے رُشنائیا۔ جھگڑا پیا تت
 اٹھ، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بُدھ کرے لڑائیا۔ نو دوار کرے کوئی نہ دکھ، دسواں در نہ کوئے گھلائیا۔ نجھر ملے کسے نہ رس، رستہ تیرا
 گئے بھلائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیالے پروردگار ساڈا رہیا کوئی نہ وس، واسطہ تیرے آگے پائیا۔ انت اخیر بے نظیر لاشریک ہوئی بس، بستہ سارے رہے
 بندھائیا۔ توں صاحب سنگر آد جگاد وسین گھٹ گھٹ، لکھ چوراسی اندر ڈیرہ لائیا۔ دین دنی دویت دئی کڈھ دے وٹ، شرع حد نہ کوئے رکھائیا۔ بھاگ
 لگا دے کایا ماٹی مٹ، ساڈھے تن ہتھ ہووے رُشنائیا۔ شبد اگنی مار سٹ، سوئی سرت دے اٹھائیا۔ سچ ست کھول ایک ہٹ، سنگر ساچا راہ چلائیا۔ تڈھ
 بن انت کنت بھگونت کوئی نہ رکھے پت، پاربرہم پت پر میثور ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر دا مالک
 بے پرواہیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھو ساڈے انتر آئی حیرانی، حیرت وچ ڈھائیا۔ لیکھ رہیا نہ کسے پیشانی، مستک دھار نہ کوئے وڈیائیا۔ چاروں کُنٹ شرع
 شیطانی، چھری بنی نام قصائیا۔ وویاہین ہوئے ودوانی، ودت روپ نہ کوئے درسائیا۔ تیرا نام انیلا مارے تیر کوئی نہ کانی، کائنات پڑدا نہ کوئے اٹھائیا۔
 بھرے بھلی چارے کھانی، انڈج جیرج اُتبھج سبتج رہی گُرائیا۔ مان رہیا نہ کسے اکھر شبد بانی، کلمہ حق نہ کوئے سنائیا۔ امرت رس رہیا نہ ٹھنڈا پانی،

آبِ حیات نہ کوئے پلائیآ۔ تیرا کھیل شاہِ سلطانی، شہنشاہِ دو جہان ویکھ وکھائیآ۔ تن وجودِ سریرِ مائی خاک پنج تت پتلے تیری دے کے گئے قربانی، گر اوتار پیغمبر رہے سنائیآ۔ کلج انت انت کر مہربانی، محبوبِ اپنی دیا کمائیآ۔ سبج ساچے سچ دھرم دی دے نشانی، نشانے کوڑے مات بدلائیآ۔ اکو تیری منزل ہووے رُو حانی، رُو بت کر صفائیآ۔ لیکھا لکھ دے نال قلم کانی، قاعدہ قانون اپنا دے جنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکنک زائن زر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی منزل کر آسانی، اصل وچ وصل یار اپنا دے نورُ خدائیآ۔

☆ ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۵ ہر سنگت چھب جموں ☆

اوتار پیغمبر گر سُنو تھم پُرکھ اکال، اکل کل دھاری آپ جنائیآ۔ دیندھ ٹھا کر ہو کے دین دیاں، مہربان اپنا تھم ورتائیآ۔ سچکھنڈ درگاہ ساچی ویکھو دھرمسال، دوارا ایککارا اکو اک جنائیآ۔ بن نیتز لوجن نین وچار کرو خیال، انترپو انتر اپنا دھیان لگائیآ۔ سمت شہنشاہی پنجواں سال، پنچم لیکھا کھوج کھوجائیآ۔ سب نوں بدلنی پینی اپنی چال، ریتی نیتی لینی بدلائیآ۔ دُھر دا کھیل ویکھنا حال، حالت سب دی دے جنائیآ۔ نگاہ مارو ویکھو مہاکال، کال کی اپنی کل ورتائیآ۔ سرشی اُتے جو گھال کے آئے گھال، گھالنا وچ اپنا آپ لگائیآ۔ چار گنٹ ہوئی بے حال، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیآ۔ شبدان اکھراں وچ میرا دے کے آئے احوال، حالانکہ اپنی کار کمائیآ۔ جگت وچولے بن دلال، سرشی مانو آئے سمجھائیآ۔ سو کھیل کھیلے والی دو جہان، برہمنڈ کھوج کھوجائیآ۔ پچھلی سب نوں چھڈنی پئے آن، تھم اکو اک سنائیآ۔ سچکھنڈ دوار کرو پروان، پر م پُرکھ سیس نوائیآ۔ پھیر تھانوں دیواں شبد بان، اگئی اپنا اک وکھائیآ۔ جو سب نوں اکٹھا کرے دیوے دھرم دا دان، اکو رنگ رنگائیآ۔ تھم مٹنا تھمران، سارے اکو وار سیس نوائیآ۔ وقت سہنجنے پہنچنا وچ جہان، آپ اپنا پندھ مکائیآ۔ پہلاں نورُ تکنا سوریہ چند بھان، پرکاش اگم اتھاپیآ۔ پھیر وشن برہما شو تکنے بنا اسمان، اصل اپنا نین اٹھائیآ۔ پھیر اندر خواجہ مارنا دھیان، ویکھن سیس نوائیآ۔ پھیر گوہند تکنا نوجوان، سچ سہنجنی سو بھاپائیآ۔ پھیر تکنا پورن پورن جوت روپ بھگوان، لوک مات نورُ رُشائیآ۔ پھیر تھادی انت

دچھنا گرکھاں دا اک اک رُپیا دان، چرن بھیٹ پر بھ دی اکو وار کرائیا۔ آگے واسطے ہر بھگت تہاڑے نال سرب مل جان، دکھرا رہن کوئے نہ پائیا۔ سب دا اکو ہونا نام، اکو ڈھولا لینا گائیا۔ اکو سندیسہ ہووے پیغام، اکو حق پڑھائیا۔ اکو مندر ہووے مکان، گرہ اکو سو بھاپائیا۔ اکو دھرم ہووے نشان، نشانہ ست رنگ دکھائیا۔ پشت پناہ تے ویکھنا مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پٹھ سب دی ہتھ لکائیا۔ زرگن دھار ویکھنا نگاہبان، زرویر ہوئے سہائیا۔ جو کھیل تکدے اُپر اسمان، سو دھرنی دھرت دھول دینا جنائیا۔ جیہڑے منگن والے دان، داتا دانی دے دکھائیا۔ اوہ سارے اکٹھے ہوون اک دس ددھان، وادھا اور نہ کوئے بنائیا۔ صاحب سنگر سینے نال لگ کے پاؤن سارے مان، چھاتی اُتے راتی چھب پوہ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک زرائن زر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آدانت دا کملاپاتی پاربرہم پت پر میثور اپنا کھیل دکھائیا۔

☆ ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۵ پچھمن سنگھ دے گرہ چھب جموں ☆

اوتار پیغمبر گر حکم سُنو جوت زرنکاری، زرنکار زراکار رہیا سنائیا۔ شب دی دھار ہونا خبرداری، خوف خطرہ نہ کوئے رکھائیا۔ اپنا پورا کراؤنا قول اقراری، اقرارنامہ جو آئے لکھائیا۔ کلجگ انت کل کلکی آئی واری، نہہکنک اپنا کھیل کھلایا۔ سارے دین مذہب دی چھڈیو تکراری، جھگڑا تہ رہن نہ پائیا۔ دُھر دے نام تے ہوئے نہ بے اعتباری، اطمینان اپنا لینا کرائیا۔ اک حکم اک چلے سیکداری، سک اکو اک رکھائیا۔ شرع کوئی نہ کہو ہماری، اپنی آپ نہ کوئے وڈیائیا۔ سب نے کہنا کھیل پر بھو تمہاری، تڈھ بن دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ اک نور اک در کرنی نمسکاری، سجدہ سپس اک جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک زرائن زر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ گرہ درسائے اک درباری، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔

☆ ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۵ پرتاپ سنگھ، ایشر سنگھ، پرکاش سنگھ دے گرہ پنڈ ڈ جموں ☆

گر اوتار پیغمبر کہن جھلڑا چھڈیئے سُر گاں و چھی، وشو اکو رنگ ویکھ وکھائی۔ آتم دھار پر بھ دی جوت آد جگاد اچھی، اچھی طرح دینیئے درڑائی۔ کوئی نہ کھاوے ڈڈی مچھی، ڈنڈاوت بندنا اکو دیئے درسائی۔ سارے ویکھیئے چار کٹ دہ دشا اگنی مچی، امرت میگھ آب حیات بوند نہ کوئے برسائی۔ بیخ ت و جود رہیا کوئی نہ تپی ہٹھی، ہٹھ نہ کوئے جنائی۔ نام دان رہیا نہ رتی، رتن امولک ہیرا روپ نہ کوئے بنائی۔ گنگا گوداوری ہووے کسے نہ گتی، گت مت نہ کوئے سمجھائی۔ سب نوں وچھوڑا ہویا کملا پتی، پت پر میثور میل نہ کوئے ملایا۔ زرگن نور جگے کوئی نہ ہتی، باطن پڑدانہ کوئے گھلایا۔ صاحب سوامی درس پائے کوئی نہ اٹھیں، آخر رنگ نہ کوئے رنگائی۔ سچ کاہن دی بنے کوئی نہ سکھی، زرگن وجے نہ کوئے ودھائی۔ سب دالیکھا ویکھو کس بدھ گدا ہتھو ہتھی، چاروں کٹ دھیان لگایا۔ اک دوجے دارہیا کوئی نہ پکھی، سنگی سنگ نہ کوئے جنائی۔ ساتھوں پت جائے نہ رکھی، پت پر میثور ہوئے سہایا۔ دین دنی اپنی حد پٹی، جگت ٹاپو آں پئی ڈھائی۔ آتم برہم پڑھی کسے نہ پٹی، پٹنے والا دئے سنایا۔ سب دی ڈوری جانی کٹی، تند سکے نہ کوئے جڑایا۔ پڑکھ اکال کھیل کرنی حقی، حقیقت دامالک دیا کمائی۔ سارے اکو وار کر لو پئی، یقین بھروسے نال سمجھائی۔ اکو آواز کڈھو اٹھی، ڈھولا اکو راگ گایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک ورتائی۔ گر اوتار پیغمبر ویکھو اپنی مالا منکے تسبیح، متعصب وچوں دھیان لگایا۔ رسنا جہوا و دیا ویکھو ہندی اردو فارسی عربی، انک انگلستان دھیان لگایا۔ کیوں سُر گاں دی کھادھی چربی، چراگاہاں دین ڈھائی۔ کسے نوں سمجھ نہ آئی اپنے گھر دی، گرہ مندر پڑدانہ کوئے اٹھائی۔ آتما پر ماتما ڈھولا کوئے نہ پڑھدی، سُر تقی شبد نہ کوئے سمایا۔ ویکھو کھیل کجگ کل دی، کالکھ ٹکے رہیا لگایا۔ قیمت پئی نہ گو بند والی اک گل دی، جو پنچم پنچم گیا درڑائی۔ سمجھ آئی کسے نہ جل دی، جو امرت رس بھرائیا۔ کھیل ویکھی نہ راجے بل دی، باون دئے گواہیا۔ جیہڑی دھار تھم سندیسہ رہی گھدی، جگ جگ نام سنایا۔ اوہ کھیل کرے اچھل اچھل دی، دل چھل اپنا تھم ورتائی۔ منزل جنائے اک اٹل دی، پد پدوی اک سمجھائی۔ جتھے جوت اگنی بلدی، دیا باقی تیل نہ کوئے وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل

سچا ہر، سچ دا حکم اک سمجھائیا۔ اوتار پیغمبر گر جگت جیو جہان دیکھو تُردے، تُرت اپنا دھیان لگائیا۔ کیوں بنا نام توں ہوئے مُردے، مُرید مُرشد دیکھو تھاوں تھانیا۔ کیوں شوہ دریا جاندے رُڑھدے، آگے ہونہ کوئے اٹکائیا۔ کی بھوہندے پورے سَنگَر دے، سَت سَت وِچوں سمجھائیا۔ کی لہنے لیکھے انند پُر دے، گوہند گوہند دے وڈیائیا۔ کیوں نہ میلاندے اگئی دُھر دے، دُھر مستک لیکھ نہ کوئے دکھائیا۔ کیوں کلجک جیو روپ بنے ٹھگ چور دے، مایا متا موہ وِچ ہلکائیا۔ کیوں کھیل ہوئے اندھیرے اندھ گھور دے، نوری چند نہ کوئے چکائیا۔ کیوں جگت جہان جیو تھانوں ہتھ جوڑدے، نیوں نیوں سیس نوئیا۔ صدی چوڑھویں گھر گھر تسیں کیوں نہیں جا کے بہڑدے، بہڑی بہڑی کرے خلق خدائیا۔ کیوں تھادے پریم پیالے بھرے کوڑ دے، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ ذرا دھیان دھرو نال غور دے، گھر گمبھیر اکھ گھلایا۔ لیکھے دیکھو من کلپنا شور دے، شوہر ہو کے رہیا جنائیا۔ کی انتم تسیں لوڑدے، لوڑیندے سجن دیو سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، کھیل کرے اپنے زور دے، جو رُو زور دا جھگڑا دے مُکائیا۔

★ ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۵ رنیا رام، سیوارام، پیارالال دے گرہ کلوائے جموں ★

اوتار پیغمبر گر کہن پچھلی دھار چھڈی، پچھٹی جگت لوکائیا۔ دھرم نشانہ اکو گڈیں، گاڈ تیری بے پرواہیا۔ سب دی دیکھ لا بھوکھتاں والی صدی، صدمے وِچ سرب ڈہائیا۔ تیرا کھیل کدی کدی، قدیم دے مالک نظری آئیا۔ نو سو چرانوے چو کڑی جگ دی فصل ربی، خریف ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ دُھر دا حکم کریدی، یدپ اپنی کار کمائیا۔ چاروں گنٹ دیکھ کوڑ گڑیار وہن ندی، نوکانام نہ کوئے دکھائیا۔ ساڈی سب دی پوری ہوئی گدی، گداگر ہو کے دیئے سنائیا۔ ساڈی آشا بھوکھتاں والی جائے نہ رڈی، پوری پورن دینی کرائیا۔ دین دُنی دے اندروں کڈھ بدی، بدھی بیک کر صفائیا۔ چار گنٹ دہ دشا جگت اگنی گئی، ہوئے ہنگتا رہی جلائی۔ تیری جوت پرکاش کتے نہ جگی، نرگن نور نہ کوئے رُشنائیا۔ جھگڑا میٹ دے ماس ناڑی ہڈی، چم درشتی دے

بدلائیا۔ جگ آویو ہو گئی بڈی، بڑھیا سب دے سرتے چھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، واہ واہ تیری اک وڈیائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن بدل دے اپنا رستہ، پگڈنڈی رہن کوئے نہ پائیا۔ شرع دا دکھرا رہے کوئی نہ بستہ، پُستک ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ کھیل کھلا فرشا عرشا، عرشی پریتم ہو سہائیا۔ سب دا پورب لاه قرضہ، مقروض ہو کے دے چکائیا۔ سب دا اکو جیہا کر درجہ، اوچ نیچ نہ کوئے دکھائیا۔ تیرے نام دی اکو ہووے چرچا، چرچ چراگاہاں کر صفائیا۔ اکو اینکار تیری صفت دا ہووے پرچہ، پراچین دا جھکڑا دینا مکائیا۔ انت اخیر ساڈا پورا کر دے خرچہ، کھا کھٹ تیرا شکر منائیا۔ سب دی بینتی اکو عرضا، آرزو دتی سنائیا۔ توں جو دھا سورپیر مردانہ مردا، پاربرہم بے پرواہیا۔ کلج کوڑی کر یا میٹ دے اندھیر گردہ، دھواں دھار میٹ لوکائیا۔ بھيو کھول دے اپنے گھر دا، کیوں بیٹھا پڑدا پائیا۔ جو بھگت سہیلا وچھڑیا چر دا، چری وچھنے لے ملائیا۔ تیرا دوارا اکو تھر دا، آدانت سو بھاپائیا۔ جتھے گرگھ گر سکھ کدے نہ وچھڑدا، وچھڑا آگے رہے نہ رائیا۔ غریب نمانا گل لگا بھریا چکڑ دا، دُرمت میل کر صفائیا۔ تیرا کھیل ویکھنا ساجن ساچے متر دا، متر پیارے ہو سہائیا۔ تیرے نور وچوں نور ہووے نکدا، ایکا جوت ڈمگائیا۔ انت لیکھا دسنا سخر دا، چوٹی پڑدا دینا اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جموں والیاں اک ڈنڈا لیانا لکر دا، ساڈھے تن ہتھ ہووے لمبائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں کدے نہ وِسردا، وِسرِیاں وِچھڑیاں اپنا میل ملائیا۔

☆ ۱۴ پوہ شہنشاہی سمت ۵ سردار سنگھ گرنام سنگھ دے گرہ سیڑ ☆

گر اوتار پیغمبر و حقیقی بن جاوے سچ مرید، مُرشد اکو اینکار منائیا۔ دین مذہب دی رہے نہ کوئے ترتیب، مانو ذاتی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ لیکھا رہے نہ اماوس عید، پورنما پوری کھیل نہ کوئے کھلائیا۔ اکو مارگ سب دا ہووے ہووے اکو سپدھ، سدھ سادھک نظر کوئے نہ آئیا۔ بھوکھتاں والی کھتتاں والی ایشاں والی پوری کرو امید، آسا آساناں ملائیا۔ اگلا کھیل تکو عجیب، عجب نرالا آپ دکھائیا۔ ذات پات اُتے مارو لیک، لائن پچھلی دیو گوائیا۔ ہندو مُسلم

سکھ عیسائی شرع دار ہے نہ کوئے شریک، لاشریک اِکو نظری آئیآ۔ اِک دی مٹو سچ توفیق، طوبیٰ طوبیٰ کر کے سیس دیو جھکائیآ۔ جس نے شاستر سمرت وید پُران لیکھ لکھایا انجیل قرآن مجید، مسلہ اپنا آپ سمجھائیآ۔ جس دی اکھراں وچ قلم شاہی نال کیتی تمہید، صفتاں وچ صفت صلاحیا۔ اللہ واگر رام اوم کرشن دے نام دی لئی رسید، لیکھا اپنا اپنے نال جڑائیآ۔ سو صاحب سلطانا نوجوانا مرد مردانہ جس دی کردے رہے اڈیک، پیشین گویاں وچ پیشتر گئے جنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اِک سنائیآ۔ اوتار پیغمبر گر ویکھو اگلا رنگ، پچھلی رنگت نہ کوئے وڈیائیآ۔ سچ سنگھاسن تکو پنگ، پت پر میثور نظری آوے اِکو نورِ الہیا۔ جس دے کولوں نام کلمے آئے منگ، سنجگ تریتا دوپر کلجگ جھولی ڈاہیا۔ اوہ حکم دیوے سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ دین مذہب دا کریو کوئی نہ جنگ، جھگڑا ذات نہ کوئے رکھائیآ۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم سب نوں دسو اِک اند، اند اند وچوں پر گٹائیآ۔ توں میرا میں تیرا گاؤ چھند، سنسا اور رہے نہ رانیآ۔ اِکو نور چمکے اگمی چند، رین اندھیرا رہے نہ رانیآ۔ سب دا انت اخیر پورا ہووے پنڈھ، منزل اپنی ڈیرہ لینا لائیآ۔ جتھے دویت رہے نہ کندھ، دئی ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ اکھر شرع نہ پاوے ونڈ، ڈنڈاوت سجدہ نہ کوئے دکھائیآ۔ جمنا دھار وہے نہ گنگ، سُستی گوداوری نہ لہر ٹکرائیآ۔ رسنا جہوا بولے کوئی نہ جتی دند، اکھراں والی نہ ہوئے پڑھائیآ۔ اِکو ایک ایکنکارا ویکھنا سنگ، سگلا ساتھی جو اکھوائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آدانت جگنا جگنت نرگن سرگن دات دیوے ونڈ، جھولی اگم اتھاہ بے پرواہ آپ بھرائیآ۔

☆ ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۵ دیوی سنگھ دے گرہ گھووالی ☆

اوتار پیغمبر گر کہن دھرنی دھرت دھول دھول کبی، تھر تھراہٹ وچ دئے ڈہائیآ۔ بہڑی میرے اُتے انگنت سادھ سنت فقیر ہوئے ڈمبھی، ست سچ نظر کوئے نہ آئیآ۔ نام بانی کلمے والے ہوئے پکھنڈی، دھر دی دھار نہ کوئے رکھائیآ۔ سچ وست ملے کتوں نہ منگی، جوٹھ جھوٹھ وٹی ودھائیآ۔ میری

پٹھ ہوئی تنگی، اوڈھن سیس نہ کوئے ٹکائیا۔ میرے انتر آئی تنگی، ڈکھی ہو کے رہی سناٹیا۔ پوتر دھار رہی نہ جمننا سُرستی گنگی، گوداوری رووے مارے دھاہیا۔ کوڑ گڑیارا میری پاڑ دتی انگی، انگن انگ نہ کوئے سہائیا۔ مینڈھی سیس رہی نہ کنگھی، دھوڑی خاک نہ کوئے رماٹیا۔ سُرست نرت رہی نہ چنگی، کرت گھن ہوئی لوکائیا۔ ورجھنڈ وچ پی بھنڈی، برہمنڈ رہے گرلائیا۔ کلجک جیواں درشی ہوئی اندھی، نچ نیتراکھ نہ کوئے کھلائیا۔ چاروں کُنٹ دوتیت کندھی، ہوئے گڑھ نہ کوئے تڑائیا۔ دین مذہباں پائی پھندی، پھندن وچوں باہر نہ کوئے کرائیا۔ صدی چوڑھویں جاندی لنگھی، سماں سمیں نال ٹکرائیا۔ جگت سہاگن دھار ہوئی رنڈی، کنت ملے نہ بے پرواہیا۔ ودیا رہی نہ ہردے پنڈی، پنڈت پردہ نہ کوئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دھرنی ویکھو روندی، نیناں نیر وہائیا۔ دوس رین مول نہ سوئندی، دکھاں وچ رہی گرلائیا۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ پھرے بھوندی، گر اوتار پیغمبر راہ تکائیا۔ کھیل ویکھے جگاں چوہ دی، چاروں کُنٹ نین اٹھائیا۔ کیوں کلجک جیواں ہنس بدھی ہوئی کاؤں دی، کوڑ کاگ وانگ گرلائیا۔ کیوں ہنگتا ودھی ہوں دی، ہنگ برہم نہ کوئے سمجھائیا۔ لجا رہی نہ پتا ماؤں دی، پوت گود نہ کوئے سہائیا۔ وڈیائی رہی نہ کلمے ناؤں دی، نیترا لوچن اکھ نہ کوئے کھلائیا۔ صفت رہی نہ واکرؤ واہو واہو دی، وعدہ پور نہ کوئے کرائیا۔ کیوں کھیل وگڑی پنچ تت کایا گراؤں دی، گڑھی سچ نہ کوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ویکھو دھرنی وال کھلے، مینڈھی سیس نہ کوئے گندائیا۔ چاروں کُنٹ انگی تت ابلے، پون ٹھنڈ نہ کوئے ورتائیا۔ کلجک میٹل پاپاں مول نہ ڈھلے، آب حیات ہتھ کسے نہ آتیا۔ کی دہائی دتی بلھے، بلاں توں بچھے حکم سناٹیا۔ میرا مالک محبوب جد آوے کایا کُلے، کُل مالک نور الایہیا۔ سچ دوارا ایکو کھلے، دو جہان وجے ودھائیا۔ گر اوتار پیغمبر اگت رہنی کسے نہیں چلھے، ہانڈی اور نہ کوئے چڑھائیا۔ لکھ چوڑا سی جیو جنت چارے کھانی اک ترازو ٹلے، تولنہارا آپ تلائیا۔ درگاہ ساچی سچھنڈ دوار قیمت پائے ملے، امولک اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا پڑدا لاہیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ویکھو دھرتی مارے آہ، ہائے ہائے کر سناٹیا۔ میری قبول کر دُعا، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ میرے اماں امام خدآ، خود مالک نور الایہیا۔

میرے نالوں نہ ہو جُدا، دکھراگرہ نہ کوئے سہانیا۔ میری ادب نال ادا، عدل دینا کمائیا۔ تیرے نام دی اکو سناں صدا، آواز اکو اگم اتھاہیا۔ سدا چلاں تیری وچ رضا، رازق رزق رحیم تیری سرنائیا۔ اپنے پریم پیار دا دے دے مزہ، مذاق رہے نہ کوڑ لوکائیا۔ سب دے سرتے کوکدی قضا، چاروں گنٹ نظری آئیا۔ نرگن دھار ویکھیں دیویں نہ دغا، دھوکھا کریں نہ بے پرواہیا۔ میرا سنجک وچ ودھا دے اگا، بھگتاں نال کر گڑمائیا۔ تیرا رُپ نُورِ الہی بگا، بغاوت میٹ خلق خُدا ئیا۔ ست سچ دا بٹھ دے تگا، ڈوری اپنا نام رکھائیا۔ مالک خالق رہویں سدا، سد تیرا دھیان لگائیا۔ چار جگ تیری سمجھی کسے نہ وجہ، بھیو سکیا نہ کوئے گھلائیا۔ کسے نے باپ کہا کسے نے کہا ابا، پتا پُرکھ اکال تیری وڈیائیا۔ تُو دھ بن ست دھرم دا نشان نو کھنڈ پر تھی کسے نہ گڈا، چتر سیس نہ کوئے جھلائیا۔ جو گر اوتار پینمبر آیا لوک مات پا کے گیا وٹا، حصہ تیرا نام جنائیا۔ ہُن سب دا پورا کر دے پٹا، پٹنے والے دے وڈیائیا۔ کسے دا لیکھا رہے نہ پیسا ٹکا، قیمت پورب دے چکائیا۔ سچ دوار دا کھول دے اکو ہٹا، ونجارا اکو اک اکھوائیا۔ جھگڑا رہے نہ چونکہ چنانچہ البتہ، اکھراں والی نہ کوئے لڑائیا۔ تیرے حکم دی ہووے فتح، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ دھرنی کہے میرا پورا کر دے متا، مطلب اپنے نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا نام ندھانا سچا، سچ دے مالک ست سچ تیری سرنائیا۔

☆ ۱۵ پوہ شہنشاہی سمت ۵ پرکاش چند دے گرہ پنڈ مگھووالی جموں ☆

گر اوتار پینمبر و لیکھا مُکاؤنا دھوتی تہمت کچھا، کچھ مجھ رہے گر لائیا۔ جھگڑا گواؤنا سور گاں وچھا، پشو دھرم نہ کوئے دھرائیا۔ اکو مارگ سچ دا ویکھو اچھا، اچھی طرح درڑائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت پر م پُرکھ دا بچہ، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ اکو نام کلمہ سچا، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ تن سریر رہے کوئی نہ کچا، لوک ماتی مائی خاک وکھائیا۔ نگاہ مارو ذرا رتا، نگاہبان رہیا سمجھائیا۔ تہاڈا سب دا پورا ہووے متا، من مت بُدھ نہ کوئے چترائیا۔ منو آ اپنی دھار پھرے نٹھا، بجھے واہو داہیا۔ تہانوں سب نوں کیتا اکٹھا، حکم اکو اک سنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سب نے گاؤنا ٹپا، سوہنگ ڈھولا اگم

اتھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، آد جگادی ایکو ستا، سح سب دی دے بدلائیا۔

★ ۱۵ پوہ شہنشاہی سمت ۵ وکیل سنگھ دے پنڈ ہنسا جوں ★

اوتار پیغمبر گر ویکھو سچ رہیا کسے نہ اندر، کایا کوڑ کپٹ ہلکایا۔ پوتر دے نہ کوئی تن مندر، ناد دُھن شبد نہ کوئے شنوایا۔ اندھیرا مٹے نہ دُگھی کدر، زرگن نور جوت نہ کوئے رُشایا۔ بجر کپاٹی تئے کسے نہ جندر، پڑھ پڑھ تھکی جگت لوکایا۔ منو آدہ دِش اٹھ دھاوے بندر، سرتی شبد نہ کوئے بندھایا۔ پر ماتم لاوے کسے نہ انگن، آتم انگیکار نہ کوئے اھوایا۔ سادھ سنت صوفی فقیر بھکھاری بن کے در در منگن، کلجگ کوڑ کلپنا رہی گر لایا۔ تن وجود مائی خاک چڑھی کسے نہ رنگن، پنج تت سوبھا کوئے نہ پایا۔ پاربرہم برہم دیوے کوئی نہ اندن، نجاند رس نہ کوئے چکھایا۔ مستک دھوڑی خاک رمائے کوئی نہ چندن، تلک للائی نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سٹایا۔ گر اوتار پیغمبر و کیوں مات لوک ہوئی بدنامی، بدی گھر گھر ڈیرہ لایا۔ شرع سچ نہ رہی کلامی، کلمہ کائنات نہ کوئے وڈایا۔ سندیسہ ملے نہ دُھر پیغامی، پیغمبر ہوئے نہ کوئے سہایا۔ کیوں پھری دروہی وچ اسلامی، اسم اعظم نظر کوئے نہ آیا۔ کیوں اوتار گرو آں بھلی بانی، بان انیالا تیر نہ کوئے چلایا۔ کیوں شاستر سمتر وید پُران پڑدا لاہے نہ چارے کھانی، بدھ بیک نہ کوئے کرایا۔ امرت رس نچھر جھرنالے کسے نہ ٹھنڈا پانی، جگت ترسنا کوڑ نہ کوئے بھجایا۔ کیوں سکھڑ سچھی بنے نہ کوئے سوانی، آتم پر ماتم میل نہ کوئے ملایا۔ سارے ویکھو چار کُٹ ہو کے زگاہبانی، بن نیناں نین اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک دیا کمایا۔ گر اوتار پیغمبر و کیوں دین دُنی بھلی، مارگ سچ نہ کوئے رکھایا۔ بھاگ لگانے کایا کُلی، اگنی تت رہیا جلا یا۔ امرت رس ملیا نہ چلی، گنگا گوداوری جمنا سرتی رہی گر لایا۔ سرت نرت کسے نہ کھلی، پردہ اندروں نہ کوئے چکایا۔ مالک ملیا نہ صلح کُلی،

صاحب سنگر اگم اتھاہیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ مانس ذاتی رلی، پاربرہم برہم میل نہ کوئے ملائیا۔ نام کنڈے دھرم ترازو کوئے نہ تلی، تلاء نظر کوئے نہ آئیا۔ سارے ویکھو اپنی دین دنی، مذہباں توماں وچ دھیان لگائیا۔ نام کلمہ اوڈھن سپس رہی نہ چنئی، سپس جگدیش ہتھ نہ کوئے رکھائیا۔ سب دی خالی ہوئی ساڈھے تن ہتھ کایا کئی، امرت رس نہ کوئے بھرائیا۔ سچ دارہیا کوئی نہ رکھی منی، جو گیشتر تپیشتر روپ نہ کوئے درسائیا۔ سرشٹی رسنا جہوا نام چیدی بلیس، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیا۔ مستک چھار دھوڑی لائے کوئے نہ دھولی، ٹلے نام نہ کوئے رمائیا۔ تہاڈی دھرم دی دھار ہوئی معمولی، ہندو مسلم سکھ عیسائی سارے گئے بھلائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیالا لوک مات ہون نہ دیوے بے اصولی، اصل اپنا حکم ورتائیا۔ کلجگ انت تہاڈے نام کلے دی سب دے کولوں کرنی وصولی، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نہ، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آدانت داک کنت کنتولی، مالک خالق نظری آئیا۔

★ ۱۵ پوہ شہنشاہی سمت ۵ تیج بھان دے گرہ سیئی کیمپ جموں ★

اوتار پیغمبر گر انتم مارو اپنا گہڑا، نرگن نراکار روپ درسائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول ویکھو اپنا کھیرا، پاربرہم پت پر میشور پروردگار رہیا جنائیا۔ نام کلمہ دن کے آئے جیہڑا، حرفاں وچ جگت پڑھائیا۔ کیوں دھرم دی دھار پیا جھیرا، جھگڑے وچ لوکائیا۔ میرا گرہ مندر دے کسے نہ نیڑا، دُور دُراڈا پندھ نہ کوئے مکائیا۔ سرشٹی درشٹی تسیں کیوں نہیں کردے مہرا، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ ثابت رہیا کوئی نہ چیرا، مُرید وچ نہ کوئے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ اوتار پیغمبر گر کیوں نہیں کایا مندر اندر وڑدے، منزل ساڈھے تن ہتھ مکائیا۔ ساچے گرہ کیوں نہیں چڑھدے، نرگن اپنا رنگ رنگائیا۔ پیار کیوں نہیں کردے تہاڈے بردے، پریم پریتی وچ نہ کوئے سمائیا۔ در کھلن نہ میرے گھر دے، بجر کپاٹی نہ کوئے تڑائیا۔ تسیں کیہڑی گلوں ڈردے، سچ دیو سنائیا۔ ویکھو کھیل کلجگ کل دے، کی اپنی کل ورتائیا۔ تہاڈے

مان رہے نہ بل دے، شستر ہتھ نہ کوئے اٹھایا۔ رس رہے نہ امرت جل دے، رسنارس نہ کوئے چکھایا۔ اپنے سوال دسوں حل دے، حالت دین دنی لو تکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، شبد سندیسہ اک جنایا۔ گر اوتار پیغمبر و کیوں وگر گیا نظام، نوبت حق نہ کوئے وجایا۔ کدھر کلمہ گیا کلام، نام نام نہ کوئے شنوایا۔ حقیقی ملے کسے نہ جام، امرت رس نہ کوئے چکھایا۔ سارے اٹھ کے ویکھو تمام، طمع تمنا وچ کوڑ لوکایا۔ کوڑی کرپا کیتا غلام، بندھن سکے نہ کوئے تڑایا۔ جنہاں تہانوں سیس جھکایا ڈنڈاوت بندنا کیتا سلام، نیوں نیوں لاگے پانیا۔ کیوں نہ پار ہوئے وچ جہان، جہالت وچوں باہر کڈھایا۔ حکم سندیسہ سنو بنا کان، بن اکھراں رہیا درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، پاربرہم پر بھ بے پرواہیا۔ گر اوتار پیغمبر اک دوجے نوں رہے آکھ، سچ سچ سنایا۔ کی حکم دیوے ساکھیاں، ہر کرتا دھر درگاہیا۔ اپنے اپنے ویکھئے کاغذات، جتھے لیکھا بنا قلم شاہیا۔ دین مذہب دی نہیں جماعت، اکھر ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اکو نور جوت تعلقات، اکو شبد نام کلمہ صفت صلاحیا۔ کی دیئے انت اخیر بیانات، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوایا۔ گر اوتار پیغمبر اک دوجے نوں آکھن، شبدی راگ جنایا۔ دین دنی سچ دارہیا کوئی نہ ساتھن، سگلا سنگ نہ کوئے بنایا۔ لیکھے لگے نہ کسے دی پوجا پاٹھن، پتت پتت نہ کوئے کرایا۔ پھیر سارے کہن ساڈا پورا ہونا بھوکھت واکن، واقع پر بھ اپنی کار کمایا۔ ساچی منزل چڑھے کوئی نہ گھاٹن، سچ دوارے ملن کوئے نہ پانیا۔ ایہہ پر بھ دا کھیل پر تھی آکاشن، گگن گگنتر کھیل کھلایا۔ جس نے کلج میٹنی اندھیری راتن، ستجک سچ چند چکایا۔ اوہ سب دا لیکھا جانے باطن، پردہ آپ اٹھایا۔ حکمے اندر لگا وچن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا آپ کھلایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈا چلے کوئی نہ چارا، چاروں گنٹ کوڑ ڈھایا۔ سب دا آیا انت کنارہ، انتشکرن بدلایا جگت لوکایا۔ شبدی ناد نہ کوئے دھنکارا، نادى ناد نہ کوئے شنوایا۔ ایہہ کھیل ہر کرتارا، قدرت دا مالک آپ کرایا۔ جس نوں کاغذ قلم نہ کھنہارا، گر اوتار پیغمبر بیٹھے سیس نوایا۔ جھک جھک کرن نمسکارا، سجدہ ڈنڈاوت بندنا سو بھاپانیا۔ سو سوامی انترجامی جوتی جاتا ہو اُجیارا، اجرت مگے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر دا مالک بے پرواہیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن

اسیں کرنا کی، قیمت کہن کوئے نہ پائیا۔ ہاں وچ ہاں جی وچ کہینے جی، نیوں نیوں سیس نوایا۔ پُرکھ اکال دین دیاں توں کلج اکھیرنی نیہ، سنجگ سچ راہ چلایا۔ امرت دھار برسنا مینہ، میگھلا ملے نہ کوئے وڈیایا۔ چار جگ دی دھارا بدلنی نیہ، رستہ اکو اک دکھایا۔ تیرا کھیل سدا وسیع، پیمانیاں وچ ناپ نہ کوئے دکھایا۔ ست دھرم دی دینی ترجیح، ترتیب اپنے وچ چھپایا۔ ساڈے کول چار جگ دی پٹیداری دی رسید، بن اکھراں نظری آیا۔ سو سب دی آسا منسا پوری کرنی اُمید، آمد وچ تیرا راہ نکایا۔ صاحب سوامی گھٹ نواسی تیری حق نصیحت، اصلیت وچوں جنایا۔ صدی چودھویں سب دی بدل دے طبیعت، طبی ہو کے ویکھ دکھایا۔ تیرے نام دی ہووے اک اہمیت، اکو وجے ودھایا۔ دُئی شرع نہ رہے شریعت، شاہ سلطان تیری سرنا یا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت چارے کھانی دی اکو ہووے ولدیت، ولد والدہ توں ہی نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، نہہک نک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیری حکم دھار اصلیت، اصل وچوں اصل آپ پرگٹایا۔

★ ۱۶ پوہ شہنشاہی سمت ۵ بیلو رام دے گرہ سئی جموں ★

گر اوتار پیغمبر شبد سندیہ، سُننا چائیں چانیا۔ تہاڈے پتا پر م پُرکھ دا ویسا، باپ پتا روپ بدلایا۔ سب دا کھیل ویکھے دھار انیکا، انک کل دھاری اپنی دیا کمایا۔ تہاڈا پروان کرے متھاٹیکا، سجدہ سیس نوایا۔ اگے واسطے سب نے اکو کرنا ایکا، اک اک دی آس رکھایا۔ پچھلا پورا ہونا لیکھا، کھت بھوکھت دئے گواہیا۔ جگ چوکڑی جو نرگن دھار سرگن نام ویچا، قیمت مذہباں ہٹ وکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہک نک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دا سانجھا کرے دیسا، گرہ اکو مات وڈیایا۔

★ ۱۶ پوہ شہنشاہی سمت ۵ گرے شاہ دے گرہ سئی جموں ★

پینغمبر اوتار گر سُنو تھم اِمامی، ہر اِمام آپ دِرڑاِیَا۔ کَلجگ انت دین مذہب دی ہونی نیلامی، بولی جگت نہ کوئے سُنایَا۔ ڈھنڈورا دیو کائنات عوامی، پیغام اکِ اِلاہیا۔ شرع مکنی تمامی، تاریک اندھیرا رہے نہ رایَا۔ اِکو قایم ہونی کلامی، کلمہ کل مالک جنایَا۔ انت وار دی انت لیو سلامی، سلاما علیکم کہہ کے شکر منایَا۔ اکِ یاد رکھیو نشانی، نشانہ دُھر دا اکِ دکھایَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سِنگھ وِشنو بھگوان کرے مہربانی، مہرباں مہر نگاہ اُٹھایَا۔

★ ۱۶ پوہ شہنشاہی سمت ۵ نانک چند دے گرہ سئی ★

اوتار پینغمبر گر سُنو سچ رسو، رسوللا رہیا جنایَا۔ تھم جاننا معقول، تھم آپ دِرڑاِیَا۔ تہاڈے پیار وِچ بدلنا اصول، اصل وصل اکِ سمجھایَا۔ سب نوں خاک ملے اگئی دھول، دھوڑی جگت مان وڈیایَا۔ لیکھا رہنا نہیں عرض طول، مُسطیل ونڈ نہ کوئے ونڈایَا۔ پروردگار سانجھا یار اکِ جنائے قانون، قاعدہ باقاعدہ آپ دِرڑاِیَا۔ اِکو کلمہ سمجھنا مضمون، مجموع اور نہ کوئے دکھایَا۔ لیکھا مگنا نقطہ نوں، الف یے حد نہ کوئے رکھایَا۔ دُھر دا کلمہ ونڈیا جائے نہ وِچ پرچون، حصیداری نہ کوئے رکھایَا۔ اگلا کھیل کرنا نا معلوم، اِمام اِماماں دھار جنایَا۔ صدی چودھویں میٹنا مزلوم، ملزم ویکھنے تھاوں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دا تھم اکِ ورتایَا۔ پینغمبر اوتار گر سُنو پیغام الاہ، عالمین اِنبل آپ جنایَا۔ اپنا مشورہ دِیو صلاح، صلحکل اگے لکایَا۔ کس پدھ سب دا اِکو ہونا راہ، رہبر ہووے نورِ اِلاہیا۔ تہاڈی قبول کرے دُعا، دو عالم ہوئے سہایَا۔ سارے سجدہ کروناں چا، وجے حق ودھایَا۔ اکِ نور اکِ ظہور اکِ خد، خود مالک اکِ اکھوایَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سِنگھ وِشنو بھگوان، سب دا لیکھا جانے آد انت جگ چوکڑی مُدعا، مُدّت دا لیکھا اپنے ہتھ رکھایَا۔

★ ۱۶ پوہ شہنشاہی سمت ۵ شو سنگھ دے گرہ سئ ★

پینغمبر اوتار گر تلو جگت گور، مانو خاکی خاک سمائیا۔ ست سچ دی رہی کوئی نہ ڈور، تندى تند نہ کوئے بندھائیا۔ تہاڈا رہیا کوئی نہ زور، زوراور ہوئی لوکائیا۔ سکھ مرید ہوئے چور، ٹھکی مرشد گروآں نال کمائیا۔ چار گنت ویکھو دوڑ، بھجو واہو داہیا۔ امرت رس ہويا کوڑ، ساچا سکھ نہ کوئے سمجھائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ ہويا جوہر، سرور سر نہ کوئے وڈیائیا۔ غور نال تلو براہمن گوڑ، گاڑ اپنی کھیل کھلائیا۔ مالک ہو کے رہیا بہر، بہڑی بہڑی سنے تھاون تھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن دھار اور کا اور، عورت مرد روپ نظر کوئے نہ آئیا۔

★ ۱۶ پوہ شہنشاہی سمت ۵ کچھن سنگھ دے گرہ سئ جموں ★

سپت سُرکھی کہن ساڈا ایٹھے ہندا سی دھوآں، دھوئی نو سال تپائیا۔ نو ہتھ تے دکھن ول ہندا سی کوآں، جل پانی نال بھرائیا۔ کلی داستاراں ہتھ تے ہندا سی بوہا، پچھم ونڈ ونڈائیا۔ اک دن کھیل کیتا پر بھ اوہاں، نرگن چک دتی چکائیا۔ بھيو دسیا پرے پریاں لوآں، لوئن نین اکو اک کھلائیا۔ ویکھو رہیو کوئی نہ سویا، ستیاں دتا جگائیا۔ جس ویلے کلجگ انت اندھیر ہويا، نوری چند نہ کوئے چکائیا۔ دین دنی دھار بنی بٹاٹويا، سمبھل قدم نہ کوئے کھائیا۔ سچ دھرم جائے کھویا، کوڑ گڑیار وجے ودھائیا۔ مانو رہے نہ کوئے نروآ، نر نرائن ملن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ سپت سُرکھی کہن اتری دے اندر لائی آگ، اگنی اگت جلائیا۔ اٹھ ویکھ کل سماج، سچ دتا درڑائیا۔ ثابت رہے نہ کوئی سادھ، صدق صبوری نہ کوئے رکھائیا۔ ہر دے ہر رہے نہ یاد، رسنا گاوے جگت لوکائیا۔ آتمک دھن سنے کوئی نہ ناد، اگنی راگ نہ کوئے جنائیا۔ کلمہ ملے کوئی نہ واحد، واہ واہ رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ کھیڑا تن دے نہ کوئے آباد، جنگل جوہ ہوئے لوکائیا۔ اوس ویلے کھیل کرنا پر بھ آپ، پار برہم

پر بھ اپنا ویس وٹائیا۔ جس دا چار جگ سب نے کرنا چا، صفتاں وچ اکھری ڈھولے گائیا۔ اوہ کھیل دیکھے زرگن دھار جگت تماش، پاربرہم پر بھ اپنی
 دیا کمائیا۔ جوتی جاتا ہو کے پرگٹے ساکھیات، سکھا سہیلا اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک
 سنائیا۔ خبر سنی بھاردواج، ڈھر کرتے دتی درڑائیا۔ اٹھ دیکھ کھول آنکھ، اکھراں توں پرے پڑھائیا۔ جس ویلے کلجک جیو ہنس بدھی ہوئی کاگ، مایا متا
 موہ وچ ہلکائیا۔ دُرمت میل کوئی دھو نہ سکے داغ، پاپاں بھری لوکائیا۔ اگئی شبد دی سنے نہ کوئے آواز، اکھراں پڑھ پڑھ اپنا جھٹ لنگھائیا۔ اوس ویلے
 کھیل کرے پر بھ جو مالک جگاد آد، انت اپنا پھیرا پائیا۔ نام سندیسہ دیوے بودھ اگادھ، بدھی توں پرے کرے پڑھائیا۔ آتم پر ماتم دا بنا کے سماج، تن
 وجود دانا تا دئے تڑائیا۔ بھيو ابھیدا کھول کے آغاز، سُر ت شبد سُر ت وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ
 دا حکم اک سنائیا۔ سپت رکھی کہن ساڈے اندر دتا ہلونا، سچ نال ہلایا۔ ساڈا بند ہو گیا رسنا نال کونا، جہوا سکے نہ کوئے ہلایا۔ پھیر پرکاش کیتا دونا، اندھ
 اندھیرا دتا مٹایا۔ پھیر دکھایا میرا نام ونڈیا جائے وچ پرچوناں، ہٹ چھوٹے چھوٹے جنائیا۔ پھیر بھيو کھولیا سب نے انتم ہو جانا اونا، بھیرا رہن کوئے نہ
 پائیا۔ دین دنی اُتے کلجک کوڑی کرپا دا ہونا ٹونا، نام کلمہ چلے نہ کوئے چترائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم
 اک درڑائیا۔ رشی کہن ساڈے اندر آئی حیرانی، اٹھ کے لئی انگڑائیا۔ میننتی وچ کہا پر بھو کر مہربانی، بھيو ابھید گھلایا۔ زرگن نور جوت چکا کے اک
 نورانی، جھلک جھلک وچوں پرگٹایا۔ رشیو اوس ویلے منزل رہنی نہیں کوئی رُوحانی، رُوح بُت کرے نہ کوئے صفائیا۔ سب نے اکھراں والی بانی پڑھنی
 زبانی، زنج من نہ کوئے کرائیا۔ عقل و دیا نوں کہن و دوانی، بدھی نال چترائیا۔ جیہڑے پر بھ دے اکھڑ وکنے دوانی نال چوانی، اوہناں نوں سنگر من کے
 سیس نوائیا۔ امرت رس ملے کسے نہ پانی، نچھر رس نہ کوئے چکھائیا۔ سب نے نیوں کے کہا ساڈے مالک اسمانی، کی اسم تیری چترائیا۔ پُرکھ اکال کہا
 میں آد انت دا اک نور جگت جگ دامالی، مالک اک اکھوائیا۔ اوس ویلے لکھ چوڑاسی ویکھاں پھل پت ڈالی، چارے کھانی کھوج کھوجایا۔ رشیاں کہا کی
 سانوں دسیں نشانی، نشانہ سچ جنائیا۔ شبد اگئی دھار کہا جس ویلے بل باون دی کھیل ہووے وچ جہانی، رشی تیراں سو ستاسی سو بھاپائیا۔ اوہناں نوں پھیر

دینی زندگی، جیون جیون وچ بدلایا۔ چار جگ دی سچ سچ سب دی رکھاں نال کہانی، کتھا اگلی دیواں بنایا۔ اوہناں نوں جنم دیواں کرم دیواں دھرم دیواں سرن دیواں ایہو کراں مہربانی، مہربان ہو کے سر اپنا ہتھ رکھایا۔ اوہناں دے دوارے چل کے آواں تے اپنی جو بن والی دتتاں جوانی، پردہ بال روپ نہ کوئے وٹایا۔ سمت شہنشاہی پنج کلج کوڑی کریا دی ہووے طغیانی، لہر سکے نہ کوئے بدلایا۔ ساچیاں بھگتاں تے ہو کے آپ قربانی، آگے قربان ہون دا لیکھا دیاں مکایا۔ اوہناں نوں آون نہ دیواں ہانی، سچھنڈ سچ دوارے لے کے جاواں چائیں چانیا۔ وشن برہما شو اوتار پیغمبر گر اوہناں نوں رستے وچ دین اپنا امرت پانی، نخبھر رس دین چکھایا۔ اوہ اک گاون توں میرا میں تیرا دھر دی بانی، دوجا راگ نہ کوئے لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چو کڑی دا داتا دانی، دیونہار اک اکھوایا۔

★ ۱۶ پوہ شہنشاہی سمت ۵ کرپال سنگھ دے گرہ سئی جموں ★

سپت سُرکھ کہن اسیں تکیئے لوک مات، جوت ادھاری اکھ کھلایا۔ کی سچ ہوئی اندھیری رات، اندھ اندھیرا چھایا۔ ساچی دے نہ کوئے جماعت، ست وچ نہ کوئے سہایا۔ اگلا لیکھا ویکھے کھات، پردہ اندروں اک اٹھایا۔ واقع کی کھیل کرے پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا اپنی کار کمایا۔ نرگن نور جوت کر پرکاش، ویکھے وگسے تھاؤں تھانیا۔ لیکھا مکائے ساکھیات، سکھا سکھائی دھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرشٹی دا لہنا ویکھے واقعات، واقع اپنا نور کر رُشناہیا۔

☆ ۱۶ پوہ شہنشاہی سمت ۵ کچھن سنگھ دے گرہ سئی جموں ☆

سپت سُر کھ کہن ساڈی پورب آسا نسا، متا جگت نہ کوئے جنائیا۔ آتم پر ماتم سوہنگ دھار ہووے ہنسا، کاگ کوڑ نہ کوئے گر لائیا۔ بھگت بھگوان دا سوہے اک ہنسا، سربنس ملے مان وڈیائیا۔ ہوئے گڑھ رہے نہ ہنگتا، ہنگ برہم بھو کھلاییا۔ شبد گردیو ہووے دُھر دا پنڈتا، جگت و دیا نہ کوئے چترائیا۔ تت سریر وجود کرنی پئے کوئی نہ متتا، مائی خاک نہ سپس نوایا۔ جھکڑا رہے نہ تن وجود مائی چم کا، ذاتی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ لیکھا رہے نہ ہر کھ سوگ غم کا، چنتا چکھا دئے گوائیا۔ بھاؤ کلپنا رہے کوئے نہ من کا، من کا منکا آپ بھوائیا۔ کھیل دکھائے اکو ہر جن کا، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ شبد وڈیائی رہے نہ کوئے کن کا، اگئی نادی دُھن آپ اُجائییا۔ پرکاش ویکھنا اک چن کا، جو زرگن نور جوت کرے رُشائیا۔ جونت نوت سا جن ہووے ہم کا، متر پیارا اک اکھوائیا۔ سہارا کدے لئے نہ دم کا، دامن اور نہ کوئے پھڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کماہیا۔ سپت سُر کھ کہن دھرنی دھرت دھول دھرم داماریا دھونسا، دھول رہی جنائیا۔ میرا پورا ہویا انتر نر نتر شوکا، تر سنا ترپت رہی نہ رانیا۔ نور تھکیا نام سُنیا نرنکار ناؤں کا، نر اکار آپ جنائیا۔ جھکڑا گیا پتا ماؤں کا، پار برہم پر بھ اپنی گود اُٹھایا۔ لیکھا رہے نہ کلج داؤ کا، کوڑ کُٹب نہ کوئے چترائیا۔ ڈنکا و جتا واہو واہو کا، ہر کرتا آپ سنایا۔ حکم چلنا ایک شاہو کا، شہنشاہ آپ جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کماہیا۔ سپت سُر کھ کہن اسپس ویکھئے دُھر نظارہ، دھرم دی دھار جنایا۔ جس دادے کے گئے اشارہ، سینت شبد اک لگایا۔ سو کھیل کرے زرگن نر ویر نر اکارا، نرنکار اگم اتھاہیا۔ جس نوں کہندے چوویاں اوتارا، زرگن نور جوت رُشائیا۔ امام اماماں وڈ سکدارا، دو جہاناں اک اکھوائیا۔ سہنجا کرے اک دوارا، بھگت بھگوان دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھو آپ کھلایا۔ رکھی کہن ویکھئے پار برہم پر بھ ٹھا کر، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جس دانام ندھانا ڈونگھا ساگر، گر اوتار پیغمبر گئے تاریاں لایا۔ جو آد جگاد جگ چو کڑی جو دھا سوربیر بہادر، لکھ چوڑاسی حکمے وچ پھرائیا۔ جس نوں رسنا جہوا بٹی دند پیغمبراں کہا کریم قادر، قدرت دا مالک نور الاہیا۔ سو کلج کوڑی کر یا جگت اندھیرا میٹے بادل، زرگن نور جوت کر

رُشنائیا۔ من منو آ کوئی رہن نہ دیوے پاگل، کاگ وانگ جگت کوڑ نہ کوئے گر لائیا۔ دھرم سوامی ہو کے کرے عادل، انصاف اپنے ہتھ رکھائیا۔ لیکھا
 مُکاوے مقول قاتل، قتل گاہ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جن بھگتاں بھو کھول کے باطن، پردہ زرنتر دئے چکائیا۔ کلج کوڑ کر یا میٹ کے راتن، ست سچ کرے
 رُشنائیا۔ رکھی مُنی جس نوں جھاکن، گر اوتار پیغمبر دھیان لگائیا۔ اوہ سب دا لہنا دینا دیوے باقن، بچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ سچ دوارا کھول کے ہاٹن، گرہ
 اکو اک سہائیا۔ لیکھا جان پر تھی آکاش، گگن گگنتر پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا داتا وڈ وڈیائیا۔
 سپت سُرکھی کہن اساں دھرنی اُتے تکیا اوہ، جو زرنن نور جوت رُشنائیا۔ جس دا آد جگاد بھگتاں نال موہ، مُجبت ہر جن سنگ رکھائیا۔ نام درڑائے سوہنگ
 سو، سو سوامی ہوئے سہائیا۔ کوڑ کر یا گرکھاں کولوں لئے کھوہ، شبدی تھم اک ورتائیا۔ دغا فریب کرے نہ دھروہ، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جس آتم نال
 پر ماتم ہو کے جاوے چھوہ، لکھ چوڑا سی گیرا دئے کٹائیا۔ جگت جہان نالوں کر زرموہ، مُجبت اپنے وچ رکھائیا۔ جس نے لیکھا دینا جن بھگتاں چھبھی پوہ،
 ودی سدی نہ ونڈ ونڈائیا۔ گھر پرکاش کر کے لو، لوئن اپنا اک گھلائییا۔ بھو رہے نہ ایکادو، دو آیکے وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک سٹائیا۔ سپت سُرکھی کہن اسیں دیکھئے جوت شبد دی دھار، تت وجود نظر کوئے نہ آئییا۔ شبدی نام دُهن جیکار،
 اگم اتھاہ اتھاہ وڈیائیا۔ جس دا لیکھا کاغذ قلم نہ لکھنہار، شاہی چلے نہ کوئے پترائیا۔ سو کھیل کرے کرتار، قُدرت دا قادر دیا کمائیا۔ پورب لہنا لئے پچان،
 ساڈا لیکھا ویکھ رکھائیا۔ اوہ دھرنی پہنچیا آن، جتھے دھونیاں گئے تپائیا۔ ساڈی نسا کر پروان، پر م پرکھ ویکھ رکھائیا۔ بھاردوان کرے چرن دھیان،
 نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ اتری کہے میرے بھگوان، تیری وڈ وڈیائیا۔ کھیل کر یا وچ جہان، ویس اولڑا آپ پرگٹائیا۔ جس نوں سکے نہ کوئے پچان، نیتز
 اکھ نہ کوئے سمجھائیا۔ جو دھا سور پیر بن بلوان، بلدھاری ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا رنگ
 رنگائیا۔ سپت سُرکھ کہن ساڈی پنی آس، نراسا رہن کوئے نہ پائیا۔ جن بھگتاں دینے شاباش، جنہاں ملیا سچ سُبھائیا۔ ہر ہردے رکھے واس، گرہ مندر
 جوت رُشنائیا۔ اندھیری گندر کرے پرکاش، نیتز لوئن اکھ گھلائییا۔ اتم ویکھے پچھے وات، ہوئے آپ سہائیا۔ دیوے نام دی دات، داتا سچ سکھدائیا۔

جھگڑا میٹ کے ذات پات، آتم برہم اک سمجھائیا۔ سب دا پورا کر بھوکھت واک، لیکھا لیکھے وچوں لگائیا۔ ساڈا سب دا کر کے ساتھ، سگلا توڑ نبھائیا۔ بن سیس توں ٹیکئے ماتھ، چرن کول سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اک اکھوائیا۔ سپت سُرکھ کہن خوشیاں نال جایی دس، دہ دشا دھیان لگائیا۔ جس دا چار جگ گایا جس، ڈھولے صفتاں وچ صلاحیا۔ جس دانام بانی ماندے رس، رسنا جہواراگ الائیا۔ سو پُرکھ اکالا صاحب سمرتھ، نرگن دھار ویس وٹائیا۔ کھوجیاں کسے نہ آوے ہتھ، جوہ جنگل دین دُہائیا۔ جن بھگتاں کرپا کرے آپ، آپ اپنا رنگ رنگائیا۔ آتم دا پر ماتم بن کے باپ، گود سہنجی اک سہائیا۔ تُوں میرا میں تیرا کرنا جاپ، دُو جی وِ دیا اور نہ کوئے پڑھائیا۔ ست سچ دا جوڑ کے نات، ناتا اپنے نال رکھائیا۔ اکو منزل پوڑی چڑھا کے گھاٹ، درگاہ ساچی دے دسائیا۔ آون جاون دی میٹے واٹ، جھگڑا چوڑا سی رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دا پورا کرے بھوکھت واک، واقف کار آدانت جگا جگنت اک اکھوائیا۔

★ ۲۶ پوہ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

سچھنڈ نواسی ویکھے کھیل کجگ کل دی، کل کلکی ویس وٹائیا۔ گر اوتار پیغمبر کرو جلدی، درگاہ ساچی تھم سنائیا۔ لوک مات ویکھو اگت بلدی، چار گنت سکے نہ کوئے بُجھائیا۔ طاقت رہی نہ کسے مل دی، باہو بل نہ کوئے چترائیا۔ من کلپنا ہو گئی چھل دی، اچھل اچھل گئے بھلائیا۔ چنگلیائی رہی نہ ساڈھے تن ہتھ تت کھل دی، ہڈ ماس ناڑی دے دُہائیا۔ آتم پر ماتم دھار کوئے نہ رلدی، سرتی شبد نہ کوئے سمائیا۔ صدی چوڑ دھویں کدے نہ ٹلدی، پروردگار رہیا درڑائیا۔ گو بند کھیل سدا اٹل دی، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر کرتا نور الاہیا۔ سچھنڈ نواسی کہے گر اوتار پیغمبر جاگو، سچ دوار لو انگڑائیا۔ تھم منو کنت سہاگو، دُھر فرمانا اگم اتھایا۔ نرگن دھار ہو کے بھاگو، لوک مات ویکھ

دکھائی۔ کیوں تہاڑے سیکھ مُرید ہنس ہوئے کاگو، من ممتا وچ ہلکائی۔ دین مذہب دا جھگڑا تیاگو، ایکا دسونا نام خُدا ئی۔ سب دے اندر وڑ کے ہر دے
 سادھو، سادھنا اِکو دینی جنائی۔ پر بھ ٹھاکر آد انت دین دُنی دامادھو، مدھر دُهن راگ سنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم
 ورتائی۔ سچھنڈ نو اسی کہے میرا فرمانا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائی۔ تیئی اوتاراں اٹھ جانا، جوتی جوت جوت رُشنائی۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد ویکھنا کھیل دو
 جہاناں، چو داں طبق نہ کوئے پترائی۔ دس گرو تکو نام وَنجھ مہانا، نو کھنڈ پر تھمی پھول پھولائی۔ ست دا رہیا کوئی نہ بانا، بھانا مئے نہ کوئی بے پرواہیا۔
 ساری سرشٹی رسنا جہوا گاؤندی گانا، ہر دے ہر نہ کوئے وسائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر داتا بے پرواہیا۔
 سچھنڈ نو اسی کہے گر اوتار پیغمبر ویکھنا وقت، نو دس جنائی۔ پہنچنا دھرنی اُپر جگت، دھول نور رُشنائی۔ حکم سننا ایکا فقط، فکرے پچھلے دینے بھلائی۔ تہاڑی
 سب دی پوری کرنی شرط، شرع زنجیر دینی کٹائی۔ جو والی اُپر عرش، سو فرش ہوئے سہائی۔ بھوکھتاں لکھتاں دالاہنا قرض، مقروض لہنا دینا دے چکائی۔
 نام کلے دی بدل دینی طرز، اِکو ڈھولا دینا سمجھائی۔ آتما پر ماتم سانجھی غرض، دوجا اشٹ نہ کوئے رکھائی۔ برہم پاربرہم ونڈے درد، ایش جیو وجے
 ودھائی۔ مذہب چھری رہے نہ کرد، قصائی قضا نہ روپ جنائی۔ اِکو وار من کے عرض، آرزو سب دی ویکھ دکھائی۔ آد انت دا جگا جگنت دا پاربرہم پت
 پر میثور اِکو سوربیر مردانہ مرد، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ جس نے گو بند ہتھ پھرائی کھڑگ، اوہ نام کھنڈا رہیا چکائی۔ سب دی پوری کرنی پچھلی کھت
 پڑھت، لیکھا اور رہے نہ رائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر داور، مہر نظر اِک اٹھائی۔ گر اوتار پیغمبر اِکو وار مارو چھال، شالا
 ملے وڈیائی۔ تسیں چار جگ دے پر بھو دے لال، بالے نڈھے سو بھاپائی۔ میرے نام دے جگت دلال، اکھراں والی کر کے آئے پڑھائی۔ کایا مندر دس
 کے آئے دھر مسال، ساڈھے تن ہتھ وٹی ودھائی۔ جھگڑا پا کے آئے کال مہاکال، نو دس وچ سمجھائی۔ صدی چو دھویں کرے نہ کوئے سنجال، ویکھو
 دین مذہب کرے لڑائی۔ پھل رہیا نہ کسے ڈال، ہندو مسلم سکھ عیسائی رہے گر لائی۔ ترے گن مایا توڑے نہ کوئی جنجال، اللہ واگر و رام ہری اوم تت
 ست ہووے نہ کوئے سہائی۔ جیہڑی گھالنا آئے گھال، انت لیکھے نہ کوئے لگائی۔ پھل دے نہ دین مذہب دے ڈال، سنمل رکھ جگت لوکائی۔ انخ

نادی دُھن و بے نہ کوئے تال، اگئی راگ نہ کوئے سُنائیا۔ پہلوں اپنے اپنے سکھ مُرید لینے بھال، مندر مسجد شو دوالے مٹھ گُرو دوار کھوج کھوجائیا۔ پھیر سب دا دسنا حال، پردہ رہے نہ رانیا۔ سب دی اکو میننتی اکو ہووے سوال، دوجی آواز نہ کوئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لھم اک سُنائیا۔ گُرو اتار پینغمبر و اٹھ کے ہونا سوادھان، سادھنا اور نہ کوئے جنائیا۔ اپنیاں اپنیاں اکھراں دا ویکھو گیان، جو کاغذاں اُتے آئے لکھائیا۔ جس نوں رسنا نال جہواناں بتی دنداں سارے گان، پڑھ پڑھ سروناں رہے سُنائیا۔ نگاہ مارو سچھنڈ دوارے کوئی نہ ملیا آن، درگاہ ساچی جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ میں کھلج انت ہو یا حیران، حیرانی وچ سمجھائیا۔ کدھر سکھیا گئی وید پُران، انجیل قرآن کی چترائیا۔ بانی انیالا مارے کوئی نہ بان، بنا حد نہ کوئے تڑائیا۔ اک گو بند دے کے گیا فرمان، سندیسہ شہنشاہیا۔ جس ویلے ماچھو واڑے دی سبجے سُتا نوجوان، ستھر یارٹا اک ہنڈھائیا۔ چلہ کھچ کے تیر کمان، ترکش اپنا لیا ہلایا۔ ہس کے کہا دس میرے مہربان، محبوب بے پرواہیا۔ کھلج انت کس بدھ کھیل کریں جہان، جہالت کوڑی دس کڈھائیا۔ اسیں گُرو اتار پینغمبر تیری مذہباں والی چلاؤندے رہے دکان، پرچون تیرا نام ہٹ وکائیا۔ میں نیوں کے کراں پرنام، بن چرنا سیس جھکائیا۔ توں گھنٹیا کاہناں دا کاہن، جس نوں سینتا رام رام کہہ کے سیس جھکائیا۔ جو نرگن سرگن کھیلے کھیل مہان، مہما اگم اتھایا۔ سانوں دے کے تھوڑا تھوڑا دان، گُرو اتار پینغمبراں مات لوک دتا پرچائیا۔ اسیں خوشیاں وچ لگے گان، اوم رام کرشن اللہ ستنام واہگرو کہہ کے تیری صفت صلاحیا۔ تیری سچی اک دسی نہ کسے پہچان، تیرا نور اک نہ کوئے رُشنائیا۔ ساڈے پچھے جیو تیرا دکھرا دکھرا نام گان، تیرے نام دی پئی لڑائیا۔ آہ لے میرا چلہ آہ لے میرا کمان، بھٹھا پھڑ کے دتا سُٹایا۔ جے میں گو بند توں بھگوان، کیوں نہ مہربان داروپ وٹایا۔ میرے واسطے نہ کوئی ہندو نہ مُسلمان، سکھ تیری ثابت صورت دتی سمجھائیا۔ اک تیری مٹاں آن، دوسر سیس نہ کسے جھکائیا۔ اک تیرا پریم میرا پین کھان، دوجی آس نہ کوئے تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ پُرکھ اکال تاڑی مار کے ہس، خوشیاں نال جنائیا۔ گو بند شبد گُرو آد انت دا میرا بچہ، جو تیرے وچ سمایا۔ تیری کایا دا بھانڈا کچا، انت رہن جگ نہ پائیا۔ تینوں کھیل دکھاواں بنا اکھاں، اک نور کر رُشنائیا۔ تیرا روپ

دھراواں سچا، سچ وچ وڈیاںیا۔ سُننا میرا پتہ، پتتاں دے مالک دیاں جناںیا۔ جس ویلے ست دھرم رہیا نہ رتا، چاروں کُنٹ اندھیرا چھایا۔ مان رہنا نہیں گرو دساں، دس دسمیس رہیا درڑاںیا۔ اُس دی دھار اوسے وچ دساں، واسطہ اِکو نال رکھایا۔ پنا لتاں باہواں توں نساں، چار کُنٹ بھجاں واہو داہیا۔ پچھلی ڈوری سب دی کٹاں، کٹاکش اپنا نام لگایا۔ چار جگ دا ختم کر کے پٹا، پٹنے والا اِکو تیرا تھم سناںیا۔ کلج کوڑی کریا میٹ کے گھٹا، ستجگ ساچا راہ وکھایا۔ جھگڑا مُکا کے تت اٹھا، آتم برہم دیاں درڑاںیا۔ دین دُنی نوں کڈھ کے وچوں من متا، دھرم دوارا اِک سمجھایا۔ کوٹاں وچوں تیرا بھگت لبھاں جو تیرے وچ ہووے رتا، رتن امولک نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، در تیرے سپس نوایا۔ سچھنڈ نو اسی کہے گر اوتار پیغمبر چاروں کُنٹ لاؤنا چلر، چکرورتی ویکھنے تھاوں تھانیا۔ اپنے نام بانی دا ویکھنا اکھر، کلمے کھوج کھوجایا۔ کی مُلا شیخ پنڈتاں دا ہویا حشر، ودواناں کی چترایا۔ کی لیکھ لکھدے وچ نثر، سچ دینا سمجھایا۔ صدی چودھویں دی پیغمبر ویکھنی رچن، پڑدا نقاب لینا اٹھایا۔ اوہ گوہند اِک پُرکھ اکال دا مٹنا پچن، جو پچے نہیاں ہیٹھ دباںیا۔ پھیر ویکھنا سچھنڈ دوار میرا وطن، جتھے وسے دُھر درگاہیا۔ سب دا اِکو دوارا تے اِکو پتن، دین مذہب دی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اگے چلنا نہیں کسے دایتن، بیتھار تھ دیاں درڑاںیا۔ کلج انتم نرگن جوت اگے سب نوں آواں رکھن، رکھیا کراں تھاوں تھانیا۔ پچھلی ڈوری آواں کٹن، کٹاکش اپنا نام لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر داہر، ہر کرتا وڈ وڈیاںیا۔ گر اوتار پیغمبر اِک دُجے نوں مارن ہلونا، جوتی دھار رہے جگایا۔ رسنا نال کسے نہیں کونا، جہوا جگت نہ کوئے ہلایا۔ نام کلمے دا کرنا نہیں کوئی ٹونا، جادو مذہب نہ کوئے وکھایا۔ اکھراں والا وکھ وکھ لکھنا نہیں مضمونا، دُھر دا نام ونڈ ونڈایا۔ پھیر کلج ویکھنا کون جیو نام وھونا، ہر اِک دے اندر وڈ کے کایا مندر کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر داہر، دُھر تھم اِک جناںیا۔ گر اوتار پیغمبر شبدی دھار مارن ہُجاں، ہلونے رہے لگایا۔ ویکھو پر بھ دا کھیل گجھا، چار جگ دے شاستر نہ سکے سمجھایا۔ جس دے وچ بھيو نہیں کوئے دُجا، ایکا اکتکار نظری آیا۔ سب دا مالک تے سب دا ایہو مدعا، مدت دے وچھڑے لئے ملایا۔ جس نے مان دوایا جو منس ذاتی وچ سب توں بڈھا، جن بھگتاں ہووے سہانیا۔ کھیلے کھیل اُپر بڈھا، دھرنی دھرت دھول

دھول ویکھ وکھائیا۔ ایکا اپنا نام کرائے اگھا، اگن آتھن سارے سیس نوائیا۔ ایکا پر بھو دا دوارا ہووے جھگا، چار ورن اک شنوائیا۔ ایکا پوڑا ہووے اچا، ہندو مسلم سکھ عیسائی اکو منزل دے ٹکائیا۔ ایکا آتم ہووے سچا، من کلپنا وچوں باہر کڈھائیا۔ جس طرح پُرکھ اکال نے گوبند نوں کہا آ میریا پتا، اُس نوں اپنی گود اٹھائیا۔ گوبند گرسکھاں نوں کہا او بچو تہانوں چھاتی نال گھٹاں، اپنے بچے نہیں ہیٹھ دبائیا۔ پھیر شبدی دھار ہو کے اٹھاں، پُرکھ اکال نال رلائی۔ کلج کوڑی کریا جڑ پٹاں، پٹے والا اپنی دے گواہیا۔ سورپیر مردان ہو کے بھٹاں، پُھٹ دین دُنی وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی دھار نالوں کدے نہ ٹٹاں، ٹٹیاں لواں ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائی۔ گر اوتار پیغمبر سچکھنڈ دوارے ہوون تیار، چھبھی پوہ تھت ویکھ وکھائیا۔ سارے قول کرو اقرار، واحدے وچ وڈیایا۔ دین مذہب دا چھڈیئے تکرار، جھگڑا تن رہے نہ رایا۔ مذہباں دی کھائے کوئے نہ خار، خالص روپ لینا پرگٹایا۔ حکم توں ہوئے کوئی نہ باہر، نمستے سلام علیکم کہہ کے ڈنڈاوت وچ سیس جھکایا۔ اک پر بھو نوں کرنی نمسکار، دوجا اشٹ نہ کوئے منایا۔ سارے ہو کے خبردار، بن اکھاں اکھ اٹھایا۔ جدھر ویکھن اُدھر ہاہاکار، مکے کعبے پئی دُہایا۔ ساچا ملے نہ کسے میت مُرار، سجن سنگ نہ کوئے نبھایا۔ اک دوجے ول تگن کرن اشار، سینت شبد لگایا۔ بہڑی کیوں ساڈے نام کلمے ہندیوں ساڈھے تن ہتھ سب دی ہوئی اُجاڑ، پت ٹہنی پھل بھل ہر کا نام نظر کوئے نہ آئی۔ ترے گن مایا گنی سب نوں رہی ساڑ، ترسنا ترکھانہ کوئے گوائیا۔ جدھر ویکھئے کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار لگا اکھاڑ، سادھ سنت بچیا نظر کوئے نہ آئی۔ کلج سب نوں پیڑی جاندا اپنی داڑھ، بچیا رہن کوئے نہ پائی۔ گر اوتار پیغمبراں کہا او گوبند، جس نے ماجھے والیاں دا لیکھا بے دعوے والا دتا پاڑ، ایسے طرح دین دُنی وچوں بدی دے کڈھائیا۔ تیرا پُرکھ اکال تیرے نال، دوہاں دا اکو حکم تے اک سوال، دوجا کھیل نہ کوئے وکھائیا۔ آتم پر ماتم دا بن دلال، شبد گرو ہوئے سہایا۔ اکھراں والی گھاننی نہ پئے کوئے گھال، مالا مکے نہ کوئے چترایا۔ مہر نگاہ نال توڑ کے جگت جنجال، شرع شریعت دے گوائیا۔ جس طرح آپ کہا آ کے ویکھ مریداں حال، مُرشد دُھر درگاہیا۔ یارڑے دا ستھر ہنڈھایا ستا خوشیاں نال، اپنا آسن لایا۔ اوسے طرح ویکھ تیرے بچے سارے کنگال، تیرا راہ تکایا۔ چار گنٹ اتر پورب پچھم دکھن کردے پھر دے بھال، بہڑی سکتوں نہ

ملے گوہند ماہیا۔ جنہاں تے کرپا کریں اوہناں نوں سُتیاں لئیں اُٹھال، آلس نندرا وچوں باہر کدھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا
 دُھر دا ور، مہربان محبوبِ مَحَبَّت وِچ سمایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ویکھو آؤندا جاندا ویلا، وقت دے وڈیائیا۔ گوہند دا بچن پورا ہونا اِکو رُپ ہووے گُرو
 چیلّا، چیلّا گُرو وِچ سمایا۔ سنگرُ ساری دُنیا نالوں وِہلا، گرگھاں نال ناتا سدا رکھائیا۔ کیوں اوہ رہندا ساڈھے تن ہتھ دے جنگل بیلا، نو دواریاں وِچ اندر
 وڑ کے کرے صفائیا۔ گوہند دا سکھ پیار دے امتحان وِچ کدے نہ ہووے فیلا، ہندسہ اِکو نظری آئیآ۔ کیوں جس دا پُرکھ اکال سچن سہیلا، مِتر نورِ الاہیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنی کار کمائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اپنا آپ لئیے سمبھل، سمبل ویکھنا دُھر درگاہیا۔
 اوڈھن نال لینا نہیں کوئی کمبل، تکیہ لیف نہ کوئے رکھائیا۔ جس نوں کہندے نورِ الاہی اول، عالمین اِگم اتھاہیا۔ اوس دا نظارہ تنکا اُپر دھول، جو دُھر دا
 مالک جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جس دی دھار امرت پاہل، نچھر رس چکھائیا۔ جس نے مان وڈیائی دتی دُشٹ دمن، دامن اپنا اک وکھائیا۔ ہن سب نے ویکھنا
 اوس دا چمن، بغیچہ بھل بھلو اڑی گرگھ سوہنے نظری آئیآ۔ اُس دا بھو جانے کون، بدھی نہ کوئے چترائیا۔ امرت میگھ برسے سون، ساول سندر کاہن
 کاہنا اک وڈیائیا۔ جس نے بھگتاں میٹنا اُون گون، چوراسی پنڈھ مٹائیا۔ سب نوں اپنے وِچ کر کے دمن، دماں دا لیکھا اپنے وِچ ٹکائیا۔ ایہہ کھیل سوامی
 پون، آد جگاد ریتی چلی آئیآ۔ گرگھاں نے اک نکی جیہی تپاؤنی بھٹھی تے تہانوں اگے واسطے کرنا پئے نہ ہون، اہوتی دُھر دا نام تہاڈی کایا مندر وِچ دینی
 ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اِک سناہیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جن بھکتو اسیں آؤن والے مات لوک،
 لوکو لوکو لوکو دیئے سناہیا۔ اسیں سناؤن آؤنا اِک سلوک، سوہلا ڈھولا دُھر درگاہیا۔ جس پر بھو دے بھانے نوں سکے کوئی نہ روک، گر اوتار پیغمبر سارے
 سیس نواہیا۔ اوس دی تنگن اِکو نزل جوت، جو آد توں انت تے جگا جگنت اپنا نور نور وچوں پرگٹائیا۔ جس نوں لبھدے کوئی کوٹ، اگنت بیٹھے دھیان
 لگائیا۔ سوچاں رہے سوچ، سمجھ وِچ نہ کوئے چترائیا۔ جو سب نوں دیوے مَوج، مجلس اپنے نال رکھائیا۔ گرگھو اوس نے تہاڈی تہاڈے وچوں کرنی

کھوج، خواجہ خضر بھجے واہو واہیا۔ ہن اینا لیکھا بہت، اگلا آگے دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک
 نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نام نُماری کرے مدہوش، مدھر دُھن اگئی راگ سُنائیا۔

★ ۲۶ پوہ شہنشاہی سمت ۵ رات دے سمیں ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

جن بھگتو سچ ودھائی، گر اوتار پیغمبر رہے جنائیا۔ جگاں پچھوں سُنجنی رتی آئی، ہر دتی مان وڈیائیا۔ چار ورن بنا کے بھین بھائی، ایک رنگ
 رنگائیا۔ پر بھ بن کے دُھر دامہی، گو بند اپنی گود سہائیا۔ پچھلا لہنا رہیا مُکائی، پورب قرض رہے نہ رائیا۔ لیکھا جانے شہنشاہی، سمت پنخ دے گواہیا۔
 جیہڑا گو بند بوٹا پٹیا کاہی، اوہ کلمہ رہیا بدلایا۔ سب نوں بنا کے پاندھی راہی، بھگت دوارے جوڑ جڑائیا۔ دیونہار سرب وڈیائی، وڈا رنگ رنگائیا۔ سر
 دیوے ٹھنڈیاں چھائیں، کلجگ اگنی تت بُجھائیا۔ مالک خالق ہو کے سائیں، صاحب سلطانا ویس وٹائیا۔ گر اوتار پیغمبر درشن کرنا چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا
 اک درسائیا۔ جو سب دا دایا دائی، دعویدار اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر میلانے ملایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں آئے نال
 اُتہا، اُست کر کے دیئے جنائیا۔ جس نوں کہندے رہے پاتشاہ، سو شہنشاہ ویکھ وکھائیا۔ دین دایا دیا رہیا کما، مہر نظر اٹھائیا۔ جن بھگتاں بخش کے
 سرب گناہ، پچھلا لیکھا رہیا چکائیا۔ چھبھی پوہ آتم پر ماتم سچ دا کر ویاہ، نکاح نرگن دھار پڑھائیا۔ لوک لجیا نہ کوئی حیا، حیاتی سب دی دے بدلایا۔ کرم
 کانڈ دا لیکھا کر کے رفع، رفاقت نرگن دھار جنائیا۔ اپنا بن اکھراں والا کڈھ کے صفحہ، صفحہ ملیچھ دے مٹائیا۔ جن بھگتاں دے کے نام دا گپھا، کُفا بھور
 دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ چار جگ دا پچھلا نفع، مُنافہ سب دی جھولی پائیا۔ جس اُتے دین مذہب دی لگے کوئے نہ دفعہ، قانون جنون نہ کوئے رکھائیا۔ لال کالا
 کر کے متھا، دُرمت میل دھوائیا۔ دُھر داناتا کر کے پکا، پگی گنڈھ پوائیا۔ پروردگار بن کے حقا، حقیقت اپنی اک سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈا رہیا
 کوئی نہ شکا، شکوہ دتا گوائیا۔ اسیں سارے کہندے اچھا، اچھی پر بھو تیری وڈیائیا۔ جنہاں پہریداراں تیڑ پایا کچھا، پنخ چکر دوالے دین لگائیا۔ باقی ساری

سنگت کہے پر بھو بھگت تیرا بچہ، مالک پاربرہم اکھوایا۔ پنجاں لکھاریاں جیہڑا دھاگا گل وچ پایا کچا، پھڑ کے دیو دکھایا۔ گرگھو پریتی وچ فرق رہے نہ رتا، رتن امولک روپ بدلایا۔ لہنا دینا مکاؤنا ہتھو ہتھا، جنہاں ہتھیلی لئی رنگایا۔ جنہاں تُوں میرا میں تیرا گائی کتھا، کتھنی نال وڈیایا۔ جنہاں نے کئی بدھا ٹکا، بھچھیا بچھلی جھولی پائی۔ جنہاں ہتھ وچ پھڑیا وچھا، گوالے کرشن نال ملائی۔ جنہاں نے لیکھ لکھے اُتے گتا، شاہی نال چترایا۔ اوہناں دا ساتھی نانک تپا، زرگن سرگن جوڑ جڑایا۔ جنہاں دے نال رہیا پیپا، پورن برہم سمجھایا۔ جنہاں تالی لائی دو ہتھاں، ہر گوبند ساتھی سوہا پائی۔ جنہاں نے مستک لایا گھٹا، ناتھ ناتھاں وچوں پرگٹایا۔ جنہاں گوبند پھڑیا پٹا، براہمن پٹنے والے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیایا۔ گر اوتار پینمبر کہن سانوں ہوئے چاؤ گھنیرے، گھنیا وچوں اٹھ کے دے جنایا۔ میں سکھیاں ویکھاں چار چھیرے، چاروں کُنٹ دھیان لگایا۔ میں پھریا تریلوکی دے ویڑے، بھجیا واہو داہیا۔ میں گیا سبناں دے ڈیرے، پڑدے پھولے تھاؤں تھانیا۔ میں تے دین دنی دے جھیرے، جھگرے وچ لوکایا۔ جگ دیکھے کیہڑے کیہڑے، کیہڑے دیاں جنایا۔ لکھ چوراسی وچوں چڑھیا کوئی نہ بیڑے، بیڑی کاغذاں والی دے گواہیا۔ پھیر میں تے نیوں نیوں گرو گرو گر چیرے، چیلیاں دھیان لگایا۔ سارے کردے میرے میرے، ہوئے وچ لڑایا۔ پھیر میں پھریا نو کھنڈ پر تھی دین دنی دے اُتے بنیرے، قدم سچ سچ لکایا۔ پھیر میں وڑ گیا کُنڈراں وچ اندھیرے، گھپھا مانو کھوج کھوجایا۔ پھیر میں چڑھ گیا اُتے وچھیرے، پاکھرنیلے اُتے لکایا۔ پھیر کر کے ہیرے پھیرے، گر سکھ دتے بھلایا۔ پھیر پڑکھ اکال دے ہو کے نیڑے، نگاہ زمیں اسمان تجایا۔ پھیر کر کے وڈے جیرے، یارڈا سولائ ستر سچ ہنڈھایا۔ پھیر لا کے جنگل وچ ڈیرے، ماچھوواڑے سوہا پائی۔ پھیر پڑکھ اکال نے کیتی مہرے، مہربان سمجھایا۔ او گوبند میرے سوت دلیرے، تیری وڈ وڈیایا۔ تُوں آجا میرے کھیڑے، کھڑکی جگت جہان تجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دا حکم اک سنایا۔ گر اوتار پینمبر کہن اسیں تکیا بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائی۔ بہڑی جس نوں کہندے رہے خدا، خود مالک نور الاہیا۔ جس دے آگے کردے رہے دُعا، سجھیاں وچ سیس نوایا۔ اوہ ہویا نہیں بے وفا، مہر نظر اٹھایا۔ اوہ پنجاں دی ڈوری بٹھ کے اپنی بانہہ، سر اپنا ہتھ لکایا۔ انہاں دانہ کوئی پتانہ کوئی

ماں، پُرکھ اکال اپنی گود سہانیا۔ چار جگ جنہاں دارہنا ناں، اوہ گرکھ بیٹھے سو بھاپانیا۔ پر بھو دے بھگت کہہ دیو ہاں وچ ہاں، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔
 میٹوں سدا ملن دا چاء، چاؤ گھنیرا اک رکھانیا۔ جگاں پچھوں بھگتو بھگوان آوند اکسے دے داء، نیتز نین درس کوئے نہ پانیا۔ سر شئی دیکھو در شئی دیکھو ہنس
 بدھی ہوئی کاں، کاگ وانگ گر لائیا۔ کسے نے سور کھا لیا کسے نے کھائی گاں، دوہاں نوں ملے سزائیا۔ جنہاں گوبند دا لیا ناں، اوہ گوبند شبد گرو
 وڈیائیا۔ تیئی اوتاراں کہا واہ واہ، تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اساں تھوڑی ویکھی
 بھگتاں دی آبادی، گنتی انکڑیاں وچ نظری آئیا۔ اچ خوشیاں نال ویکھیے شادی، آتما پر ماتما مل کے وجے ودھائیا۔ او بھگتو ہن شرم حیا کاہدی، شیر بکيا
 تھاوں تھانیا۔ تہاڈا سب دا مالک تے سب دا گاڈی، گائیڈ اکو نظری آئیا۔ ذرا نگاہ مارو اجیت جھجار دی جیہڑی دادی، گجری کی گئی سمجھائیا۔ جس کارن تیغ
 بہادر لائی سادھی، انتر انتر کھوج کھوجانیا۔ کرشن مار کے گیا آوازی، رادھا اک درڑائیا۔ رام رام دی تک انوکھی آکھی، سیتا سرت وچ سمجھائیا۔ جس
 ویلے کلجک جیو ہو گئے پاپی، پتت پتت نہ کوئے کرائیا۔ سچا لبھنا نہیں کوئے ساتھی، دھر داسنگ نہ کوئے رکھائیا۔ رسنا جہوا ساری دُنیا پڑھنگی گاتھی، مالا
 منکے ہتھیاں وچ پھرائیا۔ شاستر سمرت وید پُران دے بننگے پاٹھی، پاٹھشالا وچ ٹل کھڑکائیا۔ جگت جہان چلاون ہاٹی، ونجارے اپنا اپ درسائیا۔ رام کہا
 سیتا دُرمت میل نہیں جانی کاٹی، گوبند کہا کٹاکش تیر نہ کوئے لگائیا۔ اوس ویلے میرا امرت ہتھ آوے کسے نہ باٹی، رس نہجھر نہ کوئے جھرائیا۔ اک
 بھنڈارا میرے بھگت دا گرچرن کور جٹی اٹھ کے دکھاوے لسی دی چاٹی، آگے آوے چائیں چائیا۔ جس نے اک دی مٹی آکھی، اکو مٹیا پتاماٹیا۔ او گرکھو
 ایہہ دن تے ایہہ پر بھاتی، جگت وچ ویکھے کھیل لوکائیا۔ ایہہ اوس پر بھو دی کاکی، جس نے ماچھو واڑے وچ کیرٹی دا پکوان کر کے پروان جنم جنم وچوں
 بدلایا۔ اوس کاہن دی راسی، جیہڑا منن وچ ابناشی، واسی گھر گھر دا سو بھاپانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب
 سنگر وڈ وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں ویکھن آئے اچ بھگتاں دا ہونا نکاح، تے سوئی نکا نال لیاٹیا۔ حرف حروف اکھرن بنائے گواہ، شہادت قلمناں والی
 بھگتائیا۔ جموں والیو کانے دی قلم دیو دکھا، جیہڑی محمد نے نو وار دنداں ہیٹھ دباٹیا۔ پھیر کر کے حق دُعا، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ حکم ملیا الاء، الاء ہی نور

سمجھائی۔ جس ویلے امام اِماما بن کے جاواں آ، آنا فانا کھیل کھلایا۔ قدرت دا قادر آپ اکھوا، آخر اپنا حکم ورتایا۔ جس نوں کہندے خُدا، خود مالک ہو کے پھیرا پائی۔ اے مالک میرے خالق میں بھیتا دیاں چٹھا، کی تیری سیوا کی نیازاں وچ تیرے آگے ٹکائی۔ حکم ہو یا او محمد ذرا نین اٹھا، چوداں طبق دیاں دکھائی۔ جس ویلے تیری اٹھن لگی صفا، صفح پچھلے دیاں ورتایا۔ تیتوں اِس اُمت وچوں نہیں نفع، نقصان ہتھاں اُتے رکھایا۔ صدی چودھویں بھو نہیں رہنا چھپا، آہ چھاپ اللہ والی دے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ محمد نے کہا تیری کھیل چنگی، الجوتے دُعا نورے نُزو نیزالے ثنائی، سر قدمے عدم جھکا، بالستول زوکھمل جو کھو میرے شہنشاہ، شاہے مزیں مہرے زبیں جُنسے زخسویکے یکاں نزگانے نورِ الایہا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر اپنا کھیل کھلایا۔ محمد ہتھا ماریا اُتے گردن، مُنڈی دتی نوایا۔ یاد آ گیا کی کرشن سندیسہ دتا ارجن، کتاں وچ سنایا۔ کی کھیل کھلایا جس ویلے انگلی تے اٹھایا گوردھن، اپنی کار کمائی۔ اوہ کلج انت کاہن دے کاہن دا کھیل ہونا اسپر جن، اپنی لیلادے ورتایا۔ سب نوں کرے ان پڑدن، پڑدارہے نہ رانیا۔ گر اوتار کرے مردن، مرد مردانہ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دھرم دوار اک پرگٹائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن او کڈی چنگی رات، ستیاں دیاں جگائی۔ کڈی چنگی جماعت، بھگتاں صوفیاں سو بھا پائی۔ چنگی پر بھو دی بات، سوہنگ اکو پیٹی جنایا۔ میں ویکھاں مار کے جھات، چاروں گنٹ نگاہ اٹھائی۔ پھیر واسطہ پا کے کہا جن بھگتو بھگتو رکھو نہ ذات پات، جے ملنا دُھر دے ماہیا۔ ایہہ گوہند دی سکھیا خاص، جو خاص خالصہ بنایا۔ جہاں چر اک تے نہ رکھو وشواس، وشیاں توں سکے نہ کوئے بچائی۔ اوہ بونجا اکھری تے بونجا پتے تاش، تے باؤن نے ایہہ جگت کھیل چلایا۔ کسے نوں بنا پڑکھ اکال توں ملی نہیں کدے دات، جو آیا سو منگ کے اپنا جھٹ لنگھایا۔ گر اوتار پیغمبراں دا پورا ہونا واک، پورب دا لیکھا دے سمجھایا۔ سب دی پُنی آس، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ جنہاں دے ہتھ وچ پھڑیا آکاش، ستاں اسماناں توں پرے ڈیرہ لائی۔ جنہاں سر تے پانی چکیاں اوہناں جنم جنم دی بُجھائی پیاس، تھالی کھڑکان والیاں آگے بھکھ رہے نہ رانیا۔ جیہڑے مار کے آئے واٹ، دُور دُراڈے بن کے پاندھی راہیا۔ حضرت عیسیٰ کہے اوہناں نوں جگہ ملنی اُپر ٹاپ، ٹوپی ہیٹ نہ کوئے

چتر آیا۔ حضرت موسیٰ ال سلام کہے میرے پیغمبراں دے پیغمبر دا پورا ہو گیا کھاٹ، کھٹیا کی جیہی نظری آیا۔ اے جن بھگتو تہاڈے پچھلے جہاں دا پورا ہو گیا پاٹھ، اکھراں دی ہوئے نہ کوئے پڑھائیا۔ گر اوتار پیغمبر و ستمگھ ہو گئی تہاڈے ٹاک، واک کر کے آئے چائیں چانیا۔ اوہ تہانوں سب نوں دین آیا شاباش، دوآبے والیاں دا چھبنا دئے گواہیا۔ آہ دیکھو شکر تکدا اتوں گیلاش، جس وچ جوت دا پرکاش، سدا اوہدے رہیے ساتھ، سینے لگ کے جھٹ لنگھائیا۔ برہما کٹ کے آیا واٹ، وشن کھول کے تاک، بھنڈارا دیوے چائیں چانیا۔ اندر لے کے پانی دا گلاس، خواجہ زور نال رہیا آکھ، کوک کوک سنائیا۔ گوہند ستاکٹ کے اپنی واٹ، منزل پنہہ مکائیا۔ او جس ویلے پھیر آواں میرا پُرکھ اکال ہووے ساتھ، دوویں مل کے جھٹ لنگھائیا۔ ایسے کر کے ساڈھے تن ہتھ نوں سمبل کہا خاص، جس وچ اپنا ڈیرہ لایا۔ اک دا ہون لگا پرکاش، نور ظہور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا اپنا حکم سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ اپنی کرے مہرے، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ جن بھگتو سر شٹی دے ویاہ ہندے سویرے، چار جگ دی ریتی چلی آئی۔ تے شادی کرن کراؤن والے رہندے وچ اندھیرے، آتما پر ماتما دا درس کوئے نہ پائیا۔ ساریاں اٹھ کے مکھوں کہنا آتما پر ماتما دے ساچے پھیرے، تتاں والا گرو جگت کنت نہ کوئے ہنڈھائیا۔ جو آیا سو چڑھ گیا بیڑے، درگاہ ساچی سو بھا پائیا۔ سنگر ملیا سنگھ شیرے، شہنشاہ نورِ لاہیا۔ جس نے اپنے پائے گھیرے، پلو لے بندھائیا۔ گر اوتار پیغمبر چل کے آئے بھگتاں دے ڈیرے، سبجے چائیں چانیا۔ سارے ہس کے کہن انت ہونے نہیں کدے نکھیرے، گرکھ وچھڑ کدے نہ جائیا۔ گرکھو بیٹھ جاؤ نال جیرے، جیرج انڈج اتبج سیتج دا لہنا دتا مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنی کار کمائیا۔ گر اوتار پیغمبر ہتھ کرو کھڑے، بن ہتھاں ہتھ اٹھائیا۔ جیہڑے تہاں میرے نام دے اکھ پڑھے، سو سچ نال دیو سنائیا۔ جیہڑے دین مذہب دے گھاڑن گھڑے، تن وجود مائی ونڈ ونڈائیا۔ جیہڑے اگنی وچ سڑے، اپنا آپ گوائیا۔ جیہڑے مقبریاں وچ پڑے، مٹی خاک ڈیرہ لایا۔ سچ دسوانت گئے کیہڑے گھرے، گھرانہ کون سہائیا۔ سنگر شبد کدے نہ مرے، اپنا آپ نہ کدے مٹائیا۔ سارے بھے وچ بیٹھے ڈرے، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ اک گوہند کہا آگے اک تے اک توں دو تے نشانی میرے دو کڑے، کوڑ

گڑیار دا لیکھا دتا مُکائیا۔ اے میرے پُرکھ اکال دینِ دِیال آتیتوں دکھاواں جیہڑے گرکھ تیرے پوڑے چڑھے، چڑھدے لہندے دکھن پہاڑ دیکھ چائیں
 چائیا۔ انہاں پینا نہیں کسے ذات پات دے گڑھے، ڈوگھی ڈل نہ کوئے سُٹائیا۔ ایہناں اُتے اِکو سنگرُ شبد شبد کرپا کرے، کرپال ہو کے اپنے انگ لگائیا۔
 اے میرے مالک جس نوں توں آپ پھڑیں، وارث ہو کے سر اپنا ہتھ لکائیا۔ پھر اوہ کیوں نہ لوک مات وِچ ترے، جس نوں تارنہارا اپنے کندھ لکائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سحَم اِک سُٹائیا۔ گر اوتار کہن سارے حساب والے بستے، پُستکاں بندھ بندھائیا۔
 اسیں چلے آکاشاں پاتالاں توں باہر دے رستے، بجھے چائیں چائیا۔ پُری لوء کھنڈ برہمنڈ دیکھے وسدے، کوٹن کوٹ سوبھاپائیا۔ نوگرہ دیکھے نچدے، بھجّ
 تھاوں تھانیا۔ لارے تکے گوہند والی اکھ دے، جو ماچھوواڑے ڈیرہ لائیا۔ جس درشن کیتے پر بھو پر تکھ دے، جلوہ گر نور اکھوائیا۔ پھیر سکھ مانے سچ والی
 لکھ دے، یارڑا ستر ہنڈھائیا۔ پھیر رنگ دیکھے اپنی رت دے، جو رتن امولک ہیرے رہی بنائیا۔ پھیر سہارے دیکھے اپنی پت دے، پت پر میثور
 دے وڈیائیا۔ پھیر نشان دیکھے پھٹ دے، گھاؤ ڈوگھے سوبھاپائیا۔ پھیر گر اوتار پیغمبر دیکھے نچدے، بھجّ واہو داہیا۔ خوشیاں وِچ ٹپدے، آہ ملنا
 دھر درگاہیا۔ جس نوں جگ چو کڑی رہے لہندے، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ نعریاں جیکاریاں وِچ رہے سد دے، کلاماں وِچ پا دُہائیا۔ رستے سد دے
 رہے شاہ رگ دے، نوواں دوریاں باہر سمجھائیا۔ پڑدے لاہندے رہے چوتھے پد دے، منزل کوڑ کر یا گوائیا۔ واجاں مار رہے سد دے، ہندو مُسلم سکھ
 عیسائی کہو چائیں چائیا۔ ونجارے بنے رہے مذہباں والے جگ دے، دین دُنی ونڈ ونڈائیا۔ انگیارے بنے رہے شرع والی اگ دے، اگنی تت جلائی۔
 آب حیات پیالے پیانڈے رہے مدھ دے، نام خُماری اِک سمجھائیا۔ حصّے پاوندے رہے ماس ناڑی ہڈ دے، تن وجود ونڈ ونڈائیا۔ تیرے نام دے
 پر بھو اللہ رام کرشن ستنام واگرُو دے جھنڈے رہے گڈ دے، اپنا ڈنک وجائیا۔ پر تیرا راہ تکدے رہے کد دے، بھوکھتاں وِچ گئے سُٹائیا۔ کھیل ہونے
 سورے سرگ دے، جو شہنشاہ اکھوائیا۔ صوفی فقیر ہو کے رہے نچدے، مان سنگھ بلھے دارو پ ہو کے واسطہ لئے پائیا۔ اوہ گر اوتار پیغمبر منشاں وانگوں
 ونجارے رہے پھگ دے، کام کرودھ وِچ آپا آپ سمائیا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلج جگ گئے لنگھدے، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ پر بھ اسیں وی رہے سنگدے،

اُچی کوک نہ کوئے سٹائیا۔ کسے نے کھیل کیتے جمناکنارے مان بخشے گنگ دے، تٹاں دے وڈیائیا۔ تیرے نام نوں بٹھ بٹھ کے رہے ٹنگدے، کلیاں نال لٹکائیا۔ پورے رس نہیں دتے کسے نوں انند دے، ٹکھ وچ ٹکھ نہ کوئے دکھائیا۔ جو گر اوتار پیغمبر اں کہا اُس نے حصے پائے دیناں مذہباں وچ کندھ دے، کندھے نال کندھانہ کوئے ملائیا۔ اوہ محمد ویکھ اپنے نشان تارے چند دے، چند چاندنی کی سمجھائیا۔ صدی چوڑھویں دن جاندے لنگھدے، پوٹیاں اُتے لیکھے لئے گنائیا۔ ہن و نجرارے رہ گئے اک دو چار ڈنگ دے، ڈنگر کھان والیو تہاڈا ہوئے کوئے نہ سہائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنی کار کمائیا۔ تیئی اوتار کہن نمو نمو نمو، نمسکار پر بھو سرنائیا۔ پیغمبر کہن شمو شمو شمو، شبے روز تیری وڈیائیا۔ دس گرو کہن تمو تمو تمو، سواس سواس تیرا نام دھیائیا۔ پُرکھ اکال کہے او بچھو تے چار جگ دے و نجرایو جے میرا حکم منو، دین مذہب دا جھگڑا دیو مکائیا۔ تے نہ کوئی خوشی تے نہ کوئی غمو، سکھ مریداں توں پلو لو چھڈائیا۔ نہ کوئے جننی بن کے کھوں جمو، تے نہ کوئے ہوئے جنندی مانیا۔ تے نہ کوئے نیز رووے چھم چھموں، سیتارام نہ کوئے رکھائیا۔ نہ کوئے رتھ چلائے بنو، راساں ہتھاں وچ ہلایا۔ نہ کوئے پھاسی چڑھائے پھڑ کے کو، صلیب نال لٹکائیا۔ نہ کوئے محمد اشرع وچ ڈنو، جلوہ گر اک نورِ الہیا۔ نہ کوئے زرگن سرگن اک دھار جانو تنو، گو بند کھنڈا نہ کوئے چکائیا۔ چار جگ دا کھیل کیتا پر بھ نے سٹھو سٹھو، آدانت نہ کوئے سمجھائیا۔ ہن دسو کس نوں سوارو تے کس نوں ڈنو، آپو اپنے گرکھ دیو دکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ تیئی اوتار کہن اسیں آئے وچ لوک مرٹو، مرتک ہو کے اپنا آپ گوائیا۔ او پر بھو تیرا کھیل ویکھیا پرٹو، پرتپال تیری وڈیائیا۔ توں چار جگ دا پھرٹو، جگ جگ بھجیس واہو داہیا۔ توں جگت واسنا دا حرصو، ہوس وچ سارے دتے لڑائیا۔ توں نام کلمے دا کرسو، کجوس ہو نہ کسے ورتائیا۔ جے اسیں تیرے پیغمبر اوتار گرو پھرکو، تے پھر کے بنان والا توہی نظری آئیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سٹائیا۔ پیغمبر کہن اسیں آئے چل کے بنا قدماں، قدیم دے وچھڑے دیئے جنائیا۔ سجدہ کریئے نال ادباں، آداب وچ وڈیائیا۔ ویکھئے سوربیر مرداں، گرکھ کھوج کھوجائیا۔ جنہاں دیاں پوریاں ہوئیاں عرضاں، عرض اپنے لیکھے پائیا۔ جنم کرم دیاں میٹیاں درداں،

دُکھیاں دُکھ رہے نہ رانیا۔ شرع دیاں کرد بنائیاں کرداں، قتل گاہ وچوں باہر کڈھائیا۔ جنہاں دے ہتھھاں اُتے پھڑائیاں فرداں، اوہ ساتھی کرشن دے سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک سنائیا۔ گرو دس کہن اک جوت پر بھ آؤندے، آکے خوشی منائیا۔ اک پُرکھ اکال پر بھ دھیاؤندے، دوجا نام نہ کوئے وڈیائیا۔ اک بچھنڈ دوار سہاؤندے، سونہ رنگ رنگائیا۔ اکو تیرا درشن پاؤندے، دوسرا کھ نہ کدے ملایا۔ پر بھ چرنی سپس نواؤندے، نیوں نیوں لاگن پانیا۔ گل پلّو واسطہ پاؤندے، بیننتی رہے سنائیا۔ اسپس بتھیرا دین مذہب نوں رہے بھلاؤندے، کھنڈا کھڑگ چکائیا۔ پھیر وی تیری اوٹ رہے تکاؤندے، اوڑک توں ہی سب دا پتا مایا۔ ہن سارے اکٹھے ہو کے در تیرا سہاؤندے، سونہا روپ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ گر اوتار پیغمبر و آؤ اگلی کرو صلاح، صلح کل جنائیا۔ کس نوں مٹو ملاح، بیڑا کون کندھ اٹھائیا۔ کیہڑا چنگا راہ، سچ دیو سمجھائیا۔ کیہڑا چنگا ناں، جس نوں گا کے جھٹ لنگھائیا۔ سارے کہن ساڈی اک دے آگے دُعا، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جو مالک مہربان بے پرواہ، محبوب نور خدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر و تکو اکو اکھ، بنا اکھاں اکھ اٹھائیا۔ دیکھو کھیل پر تکھ، پاربرہم کرے گوسانیا۔ جس نے مارگ دسیا دکھ دکھ، اوہو رہیا جنائیا۔ سب دا سانجھا اکو حق، حقیقت دے گواہیا۔ پچھلی کیتی ڈوری ڈوری بنھن والیو لیکھے وچ دیو کٹ، کٹاکش دُھر دا نام لگائیا۔ اک بھکت دوار تے اک پر بھو داہٹ، ہٹی والا گلاٹی دے گواہیا۔ تکرّی نوں پاسکو رکھیا جیہڑا تولے گھٹ، گھاٹا پچھلا پور کرانیا۔ نانک سنگر سب نوں ساچی تولنی گیا دس، تیرا تیرا راگ الاٹیا۔ بھکتو تہاڈا سب دا لہنا پورا کیتا حق، پچھلا پورب رہیا نہ رانیا۔ آگے جگت ٹھکوریوں جانا بچ، ٹھگال ہتھ کوئے نہ آئیا۔ ایہہ کایا مائی کچ، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ جس اندر منو آ رہیا بچ، واسنا نو دوار ہلکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھو کرینے کی گل، گلو کڑی اک دوجے نال پانیا۔ تیرا چار جگ دا چھل، اچھل چھلدھاری سمجھ کوئے نہ آئیا۔ جے تارن لگا تار دتے باؤن ہو کے دوارے بل، دتی مان وڈیائیا۔ کھیل کر کے وچ کل، کل کلکی ویس وٹائیا۔ بیٹھ کے نہچل دھام اٹل، اٹل تھم جنائیا۔ گر گھو دیکھو

امرت سب دے اُتے برسد اِجل، اوہ بچھلا گھنٹیا رہیا ورتائیا۔ تہاڈے اُتے دُکھ رہے نہ مارو تھل، اسگاہاں وچوں پار لنگھائیا۔ کی ہو گیا جے تہاڈا مالک ہو کے واہن والا ہل، تے ہل واہ کے کوڑی جڑ دے اُکھڑائیا۔ جتھے چاہے اوتھے لئے تھل، اگے بچھے نہ کوئے کرائیا۔ اوہ جس دے ہتھ وچ لوٹاتے مُصلا بدھی کھل، اٹارسی والیاں دا بچھلا بھائی آ۔ پرگٹ سنگھ نوں ملنا پھل، عیسیٰ موسیٰ دا کلاک سب نوں دے دکھائیا۔ تاڑی وچا کے اپنا دس ہل، کوک کوک سنائیا۔ اوہ گلزار سنگھ اگے آوے چل، کلجگ دا کرتب دے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھو چڑھدے، لہندے دکھن پہاڑ دھیان لگائیا۔ سارے اِکو ڈھولا پڑھدے، تُوں میرا میں تیرا رہے گائیا۔ اِکو کنت سہاگی وردے، دُوجی کری نہ کوئے گڑمائیا۔ دُنی والی مَوْت کدے نہ مردے، بھگت بھگوان مل کے وجے ودھائیا۔ انہاں اِشان کرنے اِکو سر دے، تیر تھ تٹ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ کایا مندر اندر وڈدے، جگت دوارے پلُو آئے چھڈائیا۔ درشن کرن نرائن نردے، نچ نیتز اکھ گھلائی۔ واسی ہو گئے اپنے گھر دے، گھرانہ کوڑا گئے چھڈائیا۔ ایہہ نہ جمدے نہ مردے، پر بھ اپنی گود رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا محکم اِک ورتائیا۔ گوہند کہے میں سیجا ستا چھیتی، اپنا آسن لائیا۔ پھیر پر بھ دا ہو کے بھیکھی، کتھا دتی درڑائیا۔ پُرکھ اکال نے محکم کیتا گوہند تیتوں پھیر ویکھنی پئے اپنی کھیتی، راکھا ہو کے پھیرا پائیا۔ لد جانے کیت کیتی، کوٹن کوٹ پنڈھ مُکائیا۔ اُس ویلے نانک دی دھار جوت نرنکار سب دارُپ دھرے بیٹا بیٹی، پتا پوت گود سہائیا۔ جن بھگتاں دی چار جگ دی ویکھے نیکی، نکلے وڈے لئے ملائی۔ جنہاں نے اپنی آتما پر ماتا دے گھر وپچی، اوہ گوہند دے ساتھی تے گوہند دے راہیا۔ ایہہ دُھر دی آد انت دی لیکھی، نہ کوئے میٹے میٹ مٹائیا۔ جس ویلے گوہند پہلی وار گجری توں نہاتا سی کیسیں، وال ہتھاں وچ پھڑائیا۔ دو ہتھاں دی تاڑی مار کے کہا میں آد انت دا پردیسی، اِک گھرانے ڈیرہ کدے نہ لائیا۔ ویکھیں میتوں پیار وچ کدے نہ وپچیں، کسے ہو نہ ہتھ پھڑائیا۔ میرے اُتے دیویں کدے نہ کھیس، بالیاں وانگ چائیں چائیا۔ ہتھ پھیر کے کہا ماتا میں اِکو وار تیرے اگے بھگتنی پیشی، پھیر ہتھ کدے نہ آئی۔ کتے مان وچ مار نہ بہیں شیخی، کہ میرا بچہ وڈا وڈا سو بھاپائیا۔ تے میرا کھیل خوشیاں وچ ویکھیں، نیناں نیر نہ کدے وہائیا۔ گجری

خوشی دے وچ لیٹی، آسن لیا سہائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ ماتا گجری ہس کے کہا آو میرے لال، چھاتی لواں لگائیا۔ گوبند ڈھائی قدم پچھے ماری چھال، ہلونا لا کے تالی دتی وجائیا۔ اپنے آگے مار کے لکار، خوشی وچ سنائیا۔ ماتا تیرا میرا جگت والا نہیں پیار، لالسا وچ کدے نہ آئیا۔ میں تے منزل چڑھنی دُشوار، میرا صاحب رہیا دکھائیا۔ پنج پیارے مکھوں کہہ دیو گر مکھوں کوئے نہ بنیو غدار، ایہہ گوبند گیا درڑائیا۔ سر تے کدے نہ کوئے کال، مہاکال بیٹھا سپس نوایا۔ سب دی کرے سدا پرتپال، پرتپالک ہو کے ویکھ دکھائیا۔ اوہ نکلے نکلے جس دے بال، بچپن اپنے نال نبھائیا۔ جے کوئی سوں گیا تے اُس نوں ساتھی پھڑ کے دیو اٹھال، سویا رہن کوئے نہ پائیا۔ نہ کوئے شاہ تے نہ کوئے کنگال، گر مکھو اکو جہے سو بھال پائیا۔ جنہاں دا اک پر بھو دلال، وچولا ہور نہ کوئے رکھائیا۔ مستک چاڑھ کے رنگ گلال، ٹکے دُھر دے دتے لگائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چکائیا۔ گر اوتار پیغمبر اک دُجے نوں لاون پوٹے، ہوئی ہوئی ہلائییا۔ جس نے ساتھوں کرائے منشاں دے مذہباں دے وچ ٹوٹے، حصیاں دے وچ ونڈ ونڈائیا۔ اپنے نام نوں کھرے بنا کے کھوٹے، نکسال جگت والی چلائییا۔ ہتھھاں وچ پھڑا کے لوٹے، وُضو آں وچ لگائیا۔ پانی دے وچ دے کے غوطے، تیرتھاں وچ نہائیا۔ ہتھھاں وچ پھڑا کے سوٹے، گر اوتار پیغمبر دتے لڑائیا۔ تیر بٹھا کے بھوتھے، نادنا وچ دتے کرائیا۔ مارگ دس کے اوکھے، حکم اک سنائیا۔ پڑھا کے صفتی پوتھے، سوہنے دتے جنائیا۔ اسیں دیندے آئے ہوکے، حکم مٹو دُھر درگاہیا۔ سانوں گر اوتار پیغمبر بنایا نال موقے، پچھے ہور دا ہور حکم چلائییا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ پیغمبر کہن سانوں پڑھا دتی عربی، علم عالماں توں باہر جنائیا۔ ساتھوں وکا دتی گو دی چربی، او جموں والیو تے گواں سانوں دیو دکھائیا۔ ساتھوں شرع بنا کے کردی، قتل گاہ وچ دُہائیا۔ ساڈی اُمت کلے رہی پڑھدی، اللہ ہو اکبر دا نعرہ لائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جگت جھگڑے من کے، من کا منکا نہ کوئے بھوایا۔ ویکھن پرکاش سورہ چند دے، اندر دی ریتی چلی آئییا۔ کوٹن کوٹ پچے گئے جن کے، مات پتا روپ بنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دُہائی بھگت گیا کوئے نہ بن کے، جنہاں چر پر بھو سر ہتھ نہ لگائیا۔ ایہہ کھیل پنج

تت تن کے، تن وجود دی کرے نہ کوئے صفائیا۔ جن بھگتوئن لوناں کن دے، جنہاں ہتھ کناں اُتے لئے رکھائیا۔ سنگر شبد گرکھاں نوں کدے نہ جائے ڈن کے، جد آوے تے لے کے پار لنگھائیا۔ سب دے بیڑے جاوے بٹھ کے، بھار اپنے کندھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامارگ اک درسائیا۔ اوتار کہن پیغمبر کہن اسیں منکے ویکھے اِگی، نوں پچھلے نظری آئیا۔ ایہہ گرگھ اوہ، جنہاں دا پورب جنم سوہا پائیا۔ اوہ سرگن توں سرگن آئے ہو، زرگن زرگن رنگ رنگائیا۔ جس ویلے گوہند پہلی وار سکھیا دا روپ دسیا اک دو، اِگی اپنے رنگ رنگائیا۔ اوہ دی گانی نال گئے چھوہ، بانکا چھوہرا روپ بن کے درس دکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن چار جگ توں تھت وار رہے تكدے چھبھی پوہ، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا سب دے کولوں سب کچھ لئے کھوہ، اپنا حکم ورتائیا۔ اسیں اِکٹھے بن کے آئے گروہ، بججے چائیں چانیا۔ اس دا بھيو نہ جانے کو، کوٹن کوٹ بیٹھے دھیان لگائیا۔ بنا بھگتاں توں کسے اندر نہ ہوئے لو، لوئن اکھ نہ کوئے کھلایا۔ جدھر ویکھو سارے رہے رو، ہائے بہڑی ملیا نہ دُھر دا ماہیا۔ جس دی آتما پر ماتما نال جائے چھوہ، انت شہنشاہ وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈے اندر آئی خیرانی، خیرت وچ جنائیا۔ آد توں لے کے انت تک جگ چوکڑی سنگر شبد دی سدا شیطانی، شرع وچ سارے دتے لڑائیا۔ اپنی سدا ویکھے اِکو جیہی جوانی، گر اوتار پیغمبر بال جوان بڈھے بنائے انت قبراں وچ سوائیا۔ جد کرے تے اپنیاں بھگتاں اُتے مہربانی، مہربان محبوب ہو کے اپنے گلے لگائیا۔ سدا دیوے امرت رس ٹھنڈا پانی، جگت ترسنا بھکھ گوائیا۔ جنہاں گرکھاں دے ہتھ وچ اک اک کانا کانی، کانات دین ہلایا۔ ساری دُنیا دسدی فانی، انت نظر کوئے نہ آئیا۔ او گرکھو تہاڈی لیکھے لگے اک اک چوانی، جو پلے بٹھ کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ تہاڈے پچھے دتی گوہند گرو قربانی، کر بلے دا لیکھا محمد رہیا درسائیا۔ جن بھگتو تہاڈی اِکو منزل رُوحانی، رُوح بُت دا میلا لیا ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں ویکھنا کھیل مداری، آئے چائیں چانیا۔ او گرگھ آگے لیا پٹاری، پٹنے والے دا لیکھا دے سمجھائیا۔ جس دی سوہے مچھ تے داڑھی، کیساں نال وڈیائیا۔ اُس نے گرکھاں دی آتم بنائی لاڑی، لاڑا اِکو دُھر دا ماہیا۔ سچکھنڈ دوارے جاندا واڑی،

مندر اِکو اِک سہائیا۔ سب دی سیجے سوَندا اِکو واری، جوتی جاتا ہو کے دیکھ وکھائیا۔ گر سکھو تہاڑی اِج دھار نہ رہے کواری، مالک ہو کے لئے پرنائیا۔ سارے گرگھ بیٹھے بیٹھے مستک دھوڑ لاؤ چھاری، ایہہ پہلوں سارے گئے بھلائیآ۔ نو وار چرن رگڑ کے خاک اُتے تہاڑے تھلے پھیراں بہاری، سنگر ہو کے اپنی سیو کمائیآ۔ ہن تہاڑی آئی واری، بھوویں گالاں کڈھو بھوویں دیو وڈیائیآ۔ ایہہ کل نوں دساگا جس ویلے نو بیسیاں گیت گاؤن گیاں پہاڑی، کس طرح پہاڑاں وچوں کڈھ کے بھگت دوارے دیاں بہائیآ۔ ذرا ہن کھیل ویکھو کلجگ دی مایا ناری، اپنا لیکھا دئے وکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اِک سٹائیآ۔ گرگھ چارے بنے کانھی، کاہن رام ویکھ وکھائیآ۔ پیغمبر کہن دُنیا فانی، انت رہے نہ کوئے خُدائیآ۔ گرُو آں کہا کوڑ جسمانی، تن وجود نہ کوئے وڈیائیآ۔ جو چھڈ کے گیا اپنی جوانی، بردھ بال نہ ونڈ ونڈائیآ۔ سب نے آسا رکھی لیکھا لکھیا بنا قلم کانی، کائنات جنائیآ۔ جس ویلے دین دُنی وِچ ودھی بے ایمانی، بیوہ سرشی درشی نظری آئیآ۔ اٹھسٹھ تیرتھ پاک رہیا نہ پانی، دُرمت میل نہ کوئے دھوئیآ۔ سادھ سنت دی منزل نہ رہے رُوحانی، شاستر پڑھ کے جھٹ لنگھائیآ۔ گر اوتار پیغمبراں نوں آونی ہانی، سکھ مُرید کلمے جان بھلائیآ۔ اُس ویلے پُرکھ اکال پروردگار سانجھے یار کرنی کھیل اِگم مہانی، مہما بے پرواہیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیآ۔ سیڑھی کہے میں بٹھاں سیہرا، سیہرا سیس گندائیآ۔ جن بھگتو گوبند دا وقت سدا سد نیڑا، دُور دُرادا پندھ نہ کوئے مکائیآ۔ جس دا ساڈھے تن ہتھ وِچ ویڑا، سمبل سو بھا پائیآ۔ اوہ سب دا بٹھ کے بیڑا، اپنے کندھ اِکائیآ۔ تتاں والے سریر دا چھڈ کے جھیرا، جھگڑا رہیا چکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیآ۔ او گرگھو سنگر کدے نہ کرے بے ایمانی، شبد گرُو اِک وڈیائیآ۔ ایہہ سریر جگت نشانی، جو جگ جگ اپنی کھیل کھلائیآ۔ تہاڑے وینہدیاں ہو چلیا جے فانی، اپنا آپ چھپائیآ۔ جان دے پچھوں نہ بردھ نہ بال لہے نہ لہے جوانی، جو بن رنگ نہ کوئے رنگائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائیآ۔ ویکھو گرگھو شبد گرُو پنج تت وِچ چلدا پھر داتے تُر دا، تہاڑے ساہنے نظری آئیآ، ہن وینہدیاں وینہدیاں ہو چلیا جے مُردا، چارے کانھی لین اٹھائیآ۔ کیوں اکال پُرکھ دا بھانا کدے نہ مُردا، نہ کوئے میٹے میٹ مٹائیآ۔ بنا سنگر شبد توں شبد نال کوئے نہ جُر دا، جوڑن والا زور نہ کوئے

دکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھائی۔ او جن بھگتو جے تتاں والا جائے مر، تے خوشی لو منائی۔
 پورن گیتے پھیر کاہدا ڈر، مزے نال اپنا جھٹ لنگھائی۔ جے میں سنگر ہويا تہاڈے اندر جاوانگا وڑ، ایہہ میری بے پرواہیا۔ جتھے ہوووگے اوتھے جاوانگا
 کھڑ، راتی ستیاں لواں جگائی۔ جے تسیں میرے نال پوگے لڑ، ہتھ جوڑ کے واسطہ پائی۔ کیوں تسیں میرا رہن والا گھر، تہاڈے بنا در نہ کوئے سہائی۔
 تسیں میرا دین والا ور، ورتا تہاڈا اکو ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائی۔ جن بھگتو جے سنگر
 جیوندا جاگدا، تے سب نوں دے سمجھائی۔ جے سنگر روپ ہووے شبد اگئی آواز دا، لیکھا دے بنائی۔ جے سنگر ہوئے ساری سرشی دی درشی دے
 سماج دا، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ جے سنگر ہووے اوہ مالک اُس اگئی راج دا، جتھے رعیت دو جہان سوبھا پائی۔ جے سنگر ہوئے آد دا، انت ہوئے
 سہائی۔ جے سنگر ہوئے کھان پین والا روٹیاں، تے مڑھی مساناں سادھ دا، تے پھیر مڑھیاں گوراں وچ ڈیرہ لائی۔ گرکھو تسیں بوٹا پھلایا اُس باغ دا،
 جس نوں گوہند گیا لگائی۔ پارسیاں دے کول سی دیک اک چراغ دا، سب نوں کرے رُشنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دا کھیل اک جنائی۔ جن بھگتو جے سنگر جائے لگ، اکھیں نظر نہ آئی۔ پھیر دُنیا دا پیار جائے نک، مُجّت وچ نہ کوئے وڈیائی۔ خوشی وچ
 ونڈے کوئے نہ دُکھ، دردیاں درد نہ کوئے ونڈائی۔ گودی لئے کوئے نہ چک، امرت سیر نہ کوئے پیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنی کار کمائی۔ جن بھگتو پورن دا سر پر گیا چھٹ، تن نظر کوئے نہ آئی۔ تتاں والا ناتا گیا ٹٹ، گنڈھ نہ کوئے پوائی۔ پنجاں
 لکھاریاں نے گانے بٹھے گٹ، بانہہ کڈھ کے دین سمجھائی۔ جن بھگتو تسیں اُس پر بھو دے پت، جس نے ساڈی سیوا لکھن اُتے لائی۔ تسیں آؤنا نہیں
 مات گر بھ اُلٹے رُخ، جننی جنے کوئے نہ مائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا اپنے اُتے پائی۔ پردہ پا کے ہو
 گیا اوہلے، جن بھگتو پورن دیہہ دا کیتا وہار، انت داسماں دتا درسائی۔ ہر سنگت اکٹھی ہوئی خوشیاں کھڑی بہار، گلشن اپنا گل مہکائی۔ بھگت دوارے سوہنا
 لگا دربار، درباری دین گواہیا۔ پتہ نہیں ایس سریر دا انت کتھے ہوئے کتھے دین ساڑ، گرکھ وہار کرن کوئے نہ جائی۔ کرپا کر کے تہاڈے ساہمنے کیتی کار،

کرتا آپ بھگتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی نظر اک اٹھائیا۔ جن بھگتو تہاڈے پریم دی بن گئی ار تھی، سوہنی سیج سہائیا۔ اگے سکھی جانی پرکھی، ویکھو بھل رہے نہ رائیا۔ ہن چڑھاؤنا نہیں اُتے کوئی چرخی، دیگاں وچ سٹائیا۔ اکونڈیا کراؤنی اپنے گھر دی، ایہہ میری کھیل بے پرواہیا۔ جیہڑی آتما پر ماتا وردی، کنت کنت کنتوہل ہنڈھائیا۔ اوہ واج سنے نہ کدے کن دی، من وچ ہلکائیا۔ تتاں والی کھیل سدا تن دی، جگ چوکڑی چلی آئی۔ سب توں دکھری دھار گو بند چن دی، چند ستارے دین گواہیا۔ جیہڑا تھم سندیہ شبد گھلدی، جوت زرنکاری اک اکھوائیا۔ اُس نے صفا میٹنی کل دی، کلکاتی دے مٹائیا۔ ایہہ کتھا کہانی بل دی، باؤن رہیا سمجھائیا۔ اوگر کھوکھے نوں خبر نہیں گھڑی پل دی، تے گرو دی موت دی سمجھ کسے نہ پائیا۔ جتنی کھیل سمت پنج وچ چھل دی، چھل وچ سارے دتے بھلایا۔ ایہہ دھار وکاری دل دی، چاروں کنت دتی بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ جن بھگتو ویکھو نو فٹ دا دائرہ، سوہنا نظری آئی۔ پنجاں گرکھاں دا پہرا، اٹھ کے دیو دکھائیا۔ جنہاں دے تیڑ کچھہرا، گو بند رنگ رنگائیا۔ جنہاں وچوں اک بولا جس نوں کہندے بہرہ، ایہہ اوہ رچھ جس دی جون گو بند دے پرساد دتی بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی اپنی کھیل دکھائیا۔ گرکھو پریم وچ پین نہیں دینی پھٹ، بھٹیاں جوڑ جڑائیا۔ اگے واسطے کسے نمسکار نہیں کرنی اگے آ کے نو فٹ، دوروں سیس دینا جھکائیا۔ میرا ویکھو بھگٹ، پنج لکھاری دین گواہیا۔ لگی پریت نہ جائے ٹٹ، ٹٹیا لواں جڑائیا۔ جے میں تہانوں اک وار کہہ دتا پت، تے پتا ہو کے گھ نہ کدے بھوائیا۔ بھائیں ناراض رہو بھائیں رہو خوش، ایہہ وی تہاڈے ہتھ وڈیائیا۔ تہاڈے پچھے بھائیں کٹنی پئے بھکھ، بھکھارہ کے جھٹ لنگھائیا۔ پھیر وی تہانوں اُس جوتی نور دی رکھنا وچ گھ، جتھے دے نہ کوئے سزائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کھیل کھلایا۔ جس ویلے ستاراں ہاڑ چھٹی پوہ دا ہوئے وہار، سوہنا رنگ رنگائیا۔ کپور سنگھ کیہر سنگھ ناظر سنگھ کرپال سنگھ ایہہ ہون گے میرے نال پہریدار، سدا سیو کمائیا۔ نو فٹ دے اندر جے کوئی آئے کرے نمسکار، انہاں ملے سزائیا۔ انہاں منگ منگی سی جس ویلے موگے داکیتا سی وہار، خوشیاں وچ چل کے اپنا دن منائیا۔ کوئی بیی سنگر دے کول آ کے گل نہ کرے نال زبان، کلام نال بچن نہ

کوئے سٹائیا۔ دُوروں مندرراں مسجدِاں شو دوالے مٹھاں وانگو کر جایا کرو سلام، نیوں نیوں اپنا جھٹ لنگھائیا۔ پر یاد رکھیو سٹگر و کدے نہیں ہندا بدنام،
 بدی وچ کدے نہ آئیا۔ اُس دے کول اپنی آپ پہچان، دوسرے دی پہچان اکھ نہ کدے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، جے ایہہ تھم گرکھو تہانوں پروان، تے باہواں لو اٹھائیا۔ جن بھکتو سُنو نال چاء، چاؤ نال جنائیا۔ جے کوئی غصّہ روس تے گلہ دیو سٹنا، خوشی نال
 اٹھائیا۔ جے چاہوتے بھل لو بخشا، ایہہ اکھر دیاں مٹائیا۔ کیوں نانک دا بابر دے نال جیہڑا بنے گواہ، تے بابر دا سردار کپور سنگھ نظری آئیا۔ جس نے
 گل وچ ہار دتا پہنا، نانک دی گوبند جھولی پائیا۔ ایسے پچھے سارے بخشے جانے گناہ، لیکھا اپنے وچ ٹکائیا۔ جو آد توں انت تک اکال پُرکھ سب دا پتاتے
 سب داماں، بالک سارے اپنی گود اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ ایہہ ہار کہے میں گوبند دی اوہ نشانی، جو کپور
 سنگھ لیا کے گل وچ پائیا۔ میری پر بھو دے آگے بینتی جوں مقدمہ دیوانی، پچھلا دُور دا چلیا آئیا۔ اک دے پچھے باقیوں دی لیکھ لیکھنی مٹ جائے کانی،
 کائنات وچ نظر نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلائیا۔ کپور سنگھ جے تُوں نہ ہوویں وچولا، پچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ نہ
 کوئی پڑداتے نہ کوئے اولہا، سچ دتا سٹائیا۔ اکو شبد اکو ڈھولا، اکو راگ الاہیا۔ تسیں میرے صاحب تے میں تہاڈا گولا، جگ جگ سیو کمائیا۔ کی ہو گیا
 جے بدل کے آگیا ایس وچ چولا، کایا ماٹی سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایہہ تہاڈا خوشیاں والا ہولا، تے خوشیاں رنگ رنگائیا۔
 گوبند کہے میرا ماچھو واڑے دا سنگھاسن، سوہنا رنگ رنگائیا۔ میرا جوت نور پرکاشن، دو جہان رُشنائیا۔ میرا کھیل پر تھی آکاشن، دین دُنی و تھی ودھائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا رنگ اک رنگائیا۔ چار کہار چک لو جگت بان، بان دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ گرکھ در
 آئے پروان، پرم پُرکھ دئے وڈیائیا۔ سب دا اکو جیہا مان، وڈا چھوٹا نہ کوئے رکھائیا۔ جیہڑے گوبند دے میت داتریاں والے آئے کرسان، کوڑی کریا
 کرن صفائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال پار کرائیا۔ گر اوتار پیغمبر آ جاؤ اگلی کریئے گل، آسن اُتے ڈیرہ لائیا۔ وچھوڑا ہوئے
 گھڑی نہ پل، پلکاں دے پچھے دئے سمجھائیا۔ سب دا سانجھا پورب اکو جیہا پھل، وڈھ گھٹ نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ اک رنگا۔ گر اوتار پیغمبر پھولو اپنے پوتھے، پُستک کھوج کھوجا۔ دسو کئے ہمتے تے کئے چوکھے، چوکھراں وچوں پار
 لنگھایا۔ کئے سچ دوارے سچکھنڈ پنچے، پر بھ جوت وچ سما۔ کئے جگت جہان گئے اونٹے، ملی مان نہ کوئے وڈایا۔ کئے خصم ہنڈھا کے گئے کھونٹے،
 سوہنی سچ سہایا۔ کئے کایا مائی صاف کر کے گئے چوئے، ستھرا اپنا آپ بنا۔ کئے پریم پیار وچ گاؤندے گئے نال شوقے، رسنا جہوا بتی دند ہلایا۔ کئے
 بناں وچ گئے سوں کے، کتنے دھونیاں گئے تپایا۔ کتنے چوراسی وچ گئے بھوں کے، چارے کھانی ونڈ ونڈایا۔ کتنے توں ہی توں ہی گئے گاؤ کے، سوہنا
 راگ الاہیا۔ کتنے روپ بنا کے گئے کاؤں کے، گھ وٹھے نال بھرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دیوے مان
 وڈایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی کتاب اُتے نہیں کوئی اکھر، اکھراں والی نہ کوئے پڑھایا۔ آخری تیری سچ تے تیرا ستھر، گوہند آیا ہنڈھایا۔ چھڈ کے
 پاہن پتھر، تیری اوٹ تکایا۔ ساچا یتھارتھ دس کے یتن، یتھ تیرا رنگ رنگا۔ درس پا کے اکھن، پڑدا آیا کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کما۔ گر اوتار پیغمبر کہن سچ چھٹی پوہ دی آئی رات، رُٹڑی اک مہکایا۔ گر گھ سنگھ پھڑ لے لال قلم دوات،
 کاغذ کورے ہتھ اٹھایا۔ نو کارڈ لے کر ہاتھ، سوہنی ونڈ ونڈایا۔ دکھا دیو جل والی پرات، پراتن پڑدا دے چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ پرات کہے میرے وچ بھریا پانی، سچ دیاں سنایا۔ جن بھگتو بھگوان دی تہاڈے لئی بانی، جگ جگ
 چلی آیا۔ آتما دا بنے ہانی، پر ماتما ویکھ دکھایا۔ جھکڑا مکا کے چارے کھانی، اکو رنگ رنگا۔ گر گھو گر گھ بنے سوانی، جو بن وئی سو بھاپایا۔ دھر دے
 مالک دی بن کے رانی، درگاہ ساچی بھیئے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کما۔

☆ پہلا کارڈ کپور سنگھ موگا دے نام : ☆

لیکھا لکھو اُپر کاٹ، کارڈ اُتے لکھائیا۔ کپور سنگھ جنم کرم دی مٹی واٹ، پندھ رہیا نہ رائیا۔ نانک دا لیکھا چکيا بابر والا ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ تیرا گرہ ہویا پاک، اندر وٹی ودھائیا۔ جنم لینا نہ پئے پھیر لوک مات، جھکڑا دتا مکائیا۔ ضرور بچے دی بخشاگا دات، خالی جھولی دیاں بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کمائیا۔

☆ دوسرا کارڈ کرپال سنگھ گولے وال دے نوت : ☆

کرپال سنگھ تیرے اُتے کرپا کرنی، کرتی پچھلا نظری آئیا۔ ہر بنس کور جیہڑی پوہ مہینے سی مرنی، پھیر جوڑی تیرے نال بنائیا۔ پریم وچ چھونہدے رہنا چرنی، جگت مان ملے وڈیائیا۔ کسے دی تک کناں تھانیں نہیں سننی، سور پیر بہادر ہو کے اپنا بل دھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔

☆ تیسرا کارڈ کیہر سنگھ رچیوالا فروز پُر دے نوت : ☆

کیہر سنگھ پڑھ لیا اک قاعدہ، کلمہ اگم اتھایا۔ پریم بخشیا جائے باقاعدہ، اندر وجدی رہے ودھائیا۔ سنگر شبد نالوں کدے نہ ہوویں علیحدہ، مہر نظر نال ترائیا۔ من بدھی وچ کدے نہ لیا جائے جائزا، عقل چلے نہ کوئے چترائیا۔ تھاڈا آتما پر ماتما دا ہویا معاہدہ، شرکت سکے نہ کوئے بدلایا۔ تھاڈا تھانوں ہویا فائدہ، دیونہار دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا دئے لکھائیا۔

☆ چوتھا کارڈ ناظر سنگھ ماڑی مُصطفا دے نُوت : ☆

چوتھا کارڈ لکھنا سنگھ ناظر، ماڑی مُصطفا ویکھ وکھانیا۔ گرگھ بنیا رہنا عاجز، نرمانتا وچ سرنا نیا۔ پریم وچ من کرے کدے نہ سازش، کوڑ چلے نہ کوءے
چترانیا۔ دیاوان دیا ندھ ٹھا کر کرے نوازش، سر اپنا ہتھ رکھانیا۔ تُوں آد انت توں جگا جگت ستاسی جنم دا عاشق، پریم پریتی پر بھ دے نال رکھانیا۔
جس ویلے شکر گل وچ رکھد اسی تشک تے باسک، نو وار دھوئی اُس دی آپ تپانیا۔ سچ دی سچ وچ سدا امانت، جو سنگر آئے پرنا نیا۔ جیہڑے کان پُر توں
بن کے آئے دینت رُوپ راکھش، ایہہ اُس ویلے دے تیرے پچھلے بھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا اکھر
اک پڑھانیا۔

☆ پنجواں کارڈ ماجھا سنگت دے نُوت : ☆

پنجواں خط واجنا ماجھا سنگت، شبد گرو جنانیا۔ جس ویلے نانک نے لہنے نوں لایا سی انگ تے بنایا سی انگد، اندر وڑ کے اک دتا سمجھانیا۔ سنگر و شبد
تے شبد گرو دا پریم پریم دی دھار پننگت، وڈا چھوٹا نہ کوءے بنانیا۔ نام بھنڈار کسے دواویوں نہیں جانا لین بنکے منگت، جھولی کسے آگے نہ ڈاہیا۔ میں تیری
پُرکھ اکال کول بنائی سند، لیکھا دتا لکھانیا۔ جس ویلے کلج آوے انت، پُرکھ اکالا پھیرا پانیا۔ گرگھیاں بنائے بنت، بھگتاں رُوپ درسا نیا۔ جھگڑا مٹا کے
سورگ بہشت جنت، سچھنڈ ساچے آپ بہانیا۔ آتما پر ماتا دا بن کے کنت، سچ سوامی لئے پرنا نیا۔ ماجھے والیو تہاڈا سدا پریم رہے بے انت، بے پرواہی
وچ سما نیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا گھر درسا نیا۔

★ چھیواں کارڈ مالوا سنگت دے نوت : ★

چھیواں کارڈ مالوے والیو گوہند دی دھار داپیناٹل، گوہند شبد گیا جنائیا۔ سب دی اکو ذات تے اکو کُل، کُل مالک وکھ وکھائیا۔ امرت دھار جائے نہ ڈلھ، رس کایا اندر رکائیا۔ ست بھل جائے نہ ہل، سنمل روپ نہ کوئے وکھائیا۔ ساچے کنڈے جاناٹل، تکل نام والے تُلایا۔ اوہ ویکھو سنگھاسن دے کول بلدی چلھ، ترے گن مایا روپ بدلایا۔ تسیں گرگھ بنیو ہر جن اگے پھل، پھل بھلوڑی مات مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔

★ ستواں کارڈ جموں سنگت دے نوت : ★

جموں سنگت دھرو دھیان، شبد سچ جنائیا۔ باؤن دا لیکھا ہوئے پروان، پروانے گرگھ روپ بنایا۔ ست دا سچ نال مان، ابھمان رہے نہ رانیا۔ اکو رنگ بردھ بال جوان، اکو گرہ دے وکھائیا۔ اکو دھرم دھار نشان، جھلے چائیں چانیا۔ تہاڈا جھگڑا مکیا زمیں اسمان، عرش فرش ڈیرہ ڈھاہیا۔ سچکھنڈ سارے ہوئے پروان، پاربرہم اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔

★ اٹھواں کارڈ دوآبہ سنگت دے نوت : ★

اٹھواں کارڈ دھرم دی دھار سُنو دوآبہ، دوہری دھار لگائیا۔ تہاڈی منگ منگ کے گیا بڈھا بابا، گرو ار جن سیس نوایا۔ جموں والیاں جیہڑا لیاندا پتر تانبا، ایسے دے اُتے اُس ویلے دی لکھائیا۔ جس ویلے مستک اُنگی لائی سی کرشن رادھا، خوشیاں نال چھہائیا۔ کلج انت پُرکھ اکال ہنس بنائے کاگا، کاگوں ہنس اڈائیا۔ گوہند دی دھار کھیل کھیلنا آر پار واگھا، وہندا وہن وہائیا۔ کچھ گوہند لیکھا لکھیا اُپر ڈھاہا، مہا سنگھ سمجھائیا۔ ہن میدنوں کہندے سنگر والا

بازاں، باز رہیا اڈایا۔ پھیر شبد گرو ہو کے لگنا نہیں وچ سادھاں، اگنی مٹھ تپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ رنگایا۔

★ نوواں کارڈ ہر سنگت دی گوبند آگے ارداس : ★

نوواں کارڈ گوبند تیرے آگے ارداس، ہر سنگت رہی جنایا۔ توں مالک سواس سواس، ساہ ساہ تیرے وچ لکایا۔ اپنا نور دے پرکاش، اندھ اندھیر رہے نہ رانیا۔ پورا کر بھوکھت واک، کھج کوڑی کریا دے کھپایا۔ پنج درباری آگے آؤ بن کے ساتھ، ہتھ ہتھ وچ ملایا۔ گرچرن سنگھ آگے آوے جس نوں وچا کاٹھ، گوبند دا چور سو بھاپایا۔ کورا بھانڈا پیارو لیاوے تے گرکھ سنگھ پگ وچوں کڈھے چاک، ٹکڑا کچ دا باہر کڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کما یا۔

کورا بھانڈا لیاؤ ضرور، کپور سنگھ دے ہتھ پھڑایا۔ کپور سنگھ اس دے اُتے لکھے پُرکھ اکال اک حضور، حضورے گراوتار پیغمبر سو بھاپایا۔ جس دا آدانت سچ دستور، چیل سنگھ اکھ دے بنایا۔ کیہر سنگھ لکھے جھگڑا میٹ دے کوڑ، کوڑ کریا دے کھپایا۔ میلا سنگھ چرناں دی لے کے دھوڑ، اُتے انگوٹھا دے لگایا۔ گدرشن کور لکھے بھگت بھگوان اک دُوبے دے مزدور، جگ جگ سانجھی سیو کما یا۔ جے بھگت نہ ہوون تے بھگوان دانہ کوئے بیڑا تے نہ کوئے پور، ونجھ مہانا نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کھیل وکھایا۔ کورا بھانڈا کہے جنہاں دے ہتھ وچ لکھیا نر نرائن، اکو رنگ وکھایا۔ میں سب نوں آیا کہن، چاروں کُنٹ دیاں جنایا۔ جن بھگتوناتا رکھیو بھائی بھین، مات پتا پُرکھ اکال رکھایا۔ جو آیا جو جیسا تے نوں کھا گئی لاڑی موت ڈین، بچیا کوئے رہن نہ پانیا۔ چھبھی پوہ سارے جاگو خوشیاں وچ مناؤ رین، رین بھنڑی نال ملا یا۔ تہاڈے وچ نہ کوئی

دو جی ذاتی تے نہ کوئی طرفین، تیجا نظر کوئے نہ آئی۔ نام کُٹھالی وچوں تئیں اک بنے رسین، رستہ سب نوں دتا دکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائی۔ جن بھگتو ویکھو کچا بھانڈا، سیس اُتے سو بھا پائی۔ میرے وچ نہ کوئے سُر کھائیو نہ ڈھانڈا، مچھی ماس نہ کوئے چترائی۔ میں ہر بھگت ویکھنا اکو بچہ جننی ماں دا، چاروں کُنٹ سو بھا پائی۔ جیہڑا بھروسہ رکھے اک دے ناں دا، دو جا اِشٹ نہ کوئے منائی۔ گر اوتار پیغمبر تہاڈا ڈھولا گاؤن واہ واہ دا، تیری اک سرنائی۔ ست رنگا کہے میرا اک ہور مَتر، گر کھو تہانوں دیاں جنائی۔ میں کڈا سوہناتے اوہ ڈنڈا لکر، اپنے رنگ دکھائی۔ ڈلے دا ہتھیار جیہڑا بھریا چکڑ، ترسول شکر دے ہلایا۔ بنا سنگر شبد ڈنڈے توں شکر برہما شو کوئے نہ چڑھے سخر، ترسول والا کم کسے نہ آئی۔ ویکھو سارے ایسے وچوں آئے نکل، چھاتی اُتے بیٹھے سو بھا پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا پڑدا دے اُٹھائی۔ لکر دا کہے ڈنڈا، او ست رنگے تیری کی وڈیائی۔ ست رنگا کہے میں بڑا چنگا، جو صاف ستھرا سو بھا پائی۔ میں نہاؤندا وچ گنگا، ہری اوم ہری اوم کہہ کے اپنا رام منائی۔ اوتیوں تکھا تکھا کنڈا، ہتھ نہ کوئے چھہائی۔ تیریاں جٹ کرساں پاؤندے ونڈاں، ہلاں وچ پھسائی۔ میتوں پھڑدا کوئی چنگا بندہ، جیہڑا پر بھ دا نام دھیائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کھیل دکھائی۔ ڈنڈا کہے میں ککر دا سوٹا، سوہنا نظری آئی۔ میں ویکھنا کھرا کھوٹا، ہر دے سب دے پھول پھولائی۔ میں پھولنا کایا کوٹھا، سب دے بجر کپائی دے کُنڈے دتے تڑائی۔ میں چارے کُنٹ ٹھوکاں، زور نال دبائی۔ ست رنگیا باہنناں، توں مالا دے منکے پھراؤندا اُتے پوٹا، پوٹیاں وچ ہلایا۔ میں پھٹا وانگ ویکھ جھوٹا، آکڑ کے دیاں جنائی۔ او ہن کسے نوں پچھلا نام چین نہیں دینا چوکھا، اکھیں میٹ نہ دھیان دھرائی۔ او براہمن میں پڑھن نہیں دینا پوتھا، جا سنگھاسن تے بہہ جاتے مالا دے منکے لے ہلایا۔ میں تے بھگتاں نوں جٹ بن کے اک نام دسنا سوکھا، توں میرا میں تیرا ڈھولا لینا گایا۔ نہ کوئی غصہ نہ کوئی گلہ تے نہ کوئی روسا، جے کوئی رُسیا بابے نندو وانگو لواں ڈھاہیا۔ کیوں ایہہ چھب والیاں نے لیاندا جیہڑے دیویاں دیاں جگاؤندے سی جوتاں، پہاڑاں والی کہہ کے سیس نوائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کھیل دکھائی۔ ست رنگا کہے کیوں اوئے موٹیا جٹا، تیتوں دیاں سمجھائی۔ توں گھاہ کھوتن والا اوتوں وٹاں، براہمنناں نال کریں

چتر آئی۔ چھیتی کر پہلاں مینوں دچھنا دے پنج ٹکا، میری پتری رہی سمجھائی۔ نہیں تے نوگرہ گھر وچ پا دینگے رٹا، راہو کیتو بجھے آون چائیں چانیا۔ منگل
 بنیا نہیں کسے داسکا، شجر نے سارے دتے رُلایا۔ اوہ ویکھ بھگوان آگیا چڑھیا اتے کجھا مجھا، اپنا ڈیرہ لایا۔ ککر دا کہے ڈنڈا، جاوے پنڈتا، مینوں ہتھ
 لایا جموں والی مائی مساں، جیہڑی دُوروں آکے پر بھ دا درشن پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگایا۔ ککر دا سوٹا کہے
 براہمن چھڈ دے اڑی، اڑیا اڑی دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ ہن نہ نچھتر رہے نہ گھڑی، گھڑی پل سمجھ کوئے نہ پانیا۔ کلجک جیواں ودیا بہتی پڑھی، پڑھ پڑھ
 تھکی جگت لوکائی۔ جاں میں ویکھیا سادھاں سنتاں منزل پوڑی کوئے نہ چڑھی، پوجا کرن والیا آگے بچن کوئے نہ پانیا۔ جدھر تکاں کوڑ کلپنا وچ سر شتی
 ساری سڑی، سوہنا رنگ نہ کوئے رنگایا۔ چوراسی وچوں کوئی نہ کرے بری، بُریاں روپ نہ کوئے مٹایا۔ براہمن کہے اوئے ڈنڈیا ہری ہری ہری، ہر
 ہر دے میں اپنے لیا وسایا۔ میں ویکھ تپسیا کنی کری، کالے توں نیلانیلے توں پیلا پیلے توں چٹا چٹے توں سوہا سوہے توں کنچن کنچن توں لال رنگ رنگایا۔
 ککر دا ڈنڈا کہے جاوے ایویں ستاں گھراں دا لنگھدا رہیا بوہا، ہوئی ہوئی اپنا پیر ٹکایا۔ مینوں آس جا پدا توں بندگی کرن والا چوہا، گھر گھر ٹھو کراں کھانیا۔
 اوئے اک من لے شبد گرو سب دا سوہا، اکو وار لکھ چوراسی کھوج کھوجایا۔ ڈنڈا کہے جے سچا سنگرو پاک کر دے سب دیاں رُحاں، کال مہاکال چتر
 کپت دھرم رائے لیکھا گرکھاں سکے نہ کوئے دکھایا۔ براہمن کہے اوہ میرے بدن نوں لگ گیا لوہا، کلجک اگنی دتی تپایا۔ اوئے کوئی لکھاریو تہاڈے کول
 ہے کوآ، جتھوں پانی لے کے اپنی تپش لواں بھجھائی۔ ہائے مینوں آگوں دس پیا ہوآ، کڈا موٹا نظری آئی۔ ہائے اوہ ویکھ مایا رانی آگئی بہوآ، براہمن
 بودی رہیا ہلایا۔ اچی کہے میں تہاڈا گرو آں، اوئے میں تہاڈا گرو آں، اوئے جنم کرم دے ڈکھڑے دیاں گوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دیوے مان وڈیایا۔ ست رنگا کہے ہن بن جائے بھرا، بھوای سب تے نظری آئی۔ وڈے چھوٹے داماں دیئے گوا،
 ذات پات نہ ونڈ ونڈایا۔ اک دے آگے کریئے دُعا، واسطہ لئیے پانیا۔ جیہڑے گرگھ بابا آدم تے بنے مائی حوا، اوہناں نوں نال لئیے ملائی۔ مردانے تے
 بالے نوں بنائیے گواہ، نانک لیکھا سمجھائی۔ اعلیٰ شاہ نے مئی اک خدہ، اوہنوں لئیے رلائی۔ جنہاں پنجاں نے فارسی دا اکھڑ لیا گا، پارسی روپ دھرائیا۔

سب نوں اِکو تھال لئیے بہا، وڈا چھوٹا نہ کوئے اُکھوایا۔ کِکر دا ڈنڈا کہے اوئے براہمن کتے لاناہ جائیں داء، مینوں بھولا جٹ سمجھ کے لالچ وِچ پھسایا۔ ہن کِکر دا ڈنڈا کہے اوہ میرے ساتھی نے اِک سانگھا لیاندا اُٹھا، تیریاں دوہاں لتاں وِچ لئیے اڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنی کار کماایا۔ جٹ کہے او براہمن تیرا میرا ہو جائے ملاپ، گلوکڑی لئیے پائی۔ اِکو پُرکھ اکال منیئے باپ، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ سوہنگ جینیئے جاپ، جو چار جگ دے گر اوتار پیغمبر آئے گا۔ ذئی دارہے نہ وِچ پاپ، دُرمت میل دھوایا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش پر بھو دے بھگت پر بھو دے ساک، دوجا روپ نہ کوئے درسایا۔ براہمن کہے اوئے بھولیا اِجے بھگتاں وِچ تھوڑا تھوڑا سُر اکھ، صاف نیقی نہ کوئے اپنایا۔ کِکر دا ڈنڈا کہے اوئے سہریا، میرا صاحب سب نوں کر دیوے معاف، جو اِک وار سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کماایا۔ ست رنگا کہے پر بھو اِجرج کھیل کھلاؤنا اے۔ مہربان محبوب پڑدا لاہنا اے۔ دھرم دھار دی اِک (پوچ)، اِک دوج مٹاؤنا اے۔ سچ پیار دی دے کے سوُجھ، سُنیاں آپ اُٹھاؤنا اے۔ سَنگر شبد بھیج کے دُت، دین دُنی داراہ دکھاؤنا اے۔ جھگڑا میٹ کے کایا کلبوت، کایا کعبہ اِک پرگٹاؤنا اے۔ جدھر تکلن اودھر مَوْجود، پُرکھ اکالا نظری آؤنا اے۔ پچھلا کھیل کر مَوْقوف، اگلا حکم حق آپ چلاؤنا اے۔ گر اوتار پیغمبر جس دا دین آئے ثبوت، ثابت اُس نے اپنا آپ جناؤنا اے۔ جس نوں کر دے پھر دے ساڑ پھوک، سو سَنگر اِک پرگٹاؤنا اے۔ جس دی صِفت کرنہ سکن حروف، اکھرمات نہ کسے وڈیاؤنا اے۔ اِج توں مٹ گئی جگت کوڑی چھوت، چھری شرع نہ کوئے چلاؤنا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتاؤنا اے۔ پر بھو وِشنوں کہ لکشمی، کہ نرائن روپ وٹایا۔ دکھن وسے کہ پچھمی، کہ اتر پورب ڈیرہ لایا۔ گھيو کھاوے کہ کھنی، سچ دینا سمجھایا۔ کی بھگتاں دی تیج رکھنی، رکھیا کرے تھاوں تھانیا۔ کی دُنیا دھار ویکھنی سکھنی، چاروں کُنٹ پھول پھولا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر و میں سب دا پُرانا وطنی، وطن دا مالک سو بھاپایا۔ تیس آئے وارو واری دیناں مذہباں دی پتی، پتن تے بیٹھے راہ تکایا۔ کسے نے شورا کھادھا کسے نے چٹنی، چپٹک رسنا والا جنا۔ سچ دوار توں کھٹی اُس نے کھٹنی، جو کھٹکا دوجا دے مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکایا۔ اوتار

پسینمبر کہن کیوں سوریہ چند آئے اُتے چھاتی، اپنا پندھ مُکائی۔ وشن برہما شو حکم منن کملاپاتی، پت پر میثور دیکھ دکھائی۔ کیوں اندر منگ کے بوند سوانتی، کلس اپنا رہیا جنائی۔ کیوں خواجہ خضر میر دا پیر دیکھے آبِ حیاتی، جو بن نیئاں اکھ اُٹھائی۔ کیوں نوگرہ بدلدے پر بھاتی، پر بھو دینا سمجھائی۔ کیوں گوبند سیجے ستا جنگل وچ پر بھاسی، اپنا آسن لائی۔ کیوں پورن جوت پورن وچ پر کاشی، پردہ دینا کھلایا۔ اسیں سارے کٹھے آئے دُور دُراڈے کٹ کے واٹی، وٹائل کے چلے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا اپنا حکم ورتائی۔ پر کھ اکال کہے گر اوتار پسینمبر و لینا تک، تکیہ پیٹھ نہ کوئے لگائی۔ دُھر دا حکم وچوں ست، نہ کوئے میٹے میٹ مٹائی۔ تہاڈے نال قول اقرار کیتا یک، لیکھا کھیا بن قلم شاہیا۔ کلجگ انت رہے نہ سچ، دھرنی دھار نہ کوئے وڈیائی۔ کایا ماٹی کچ، ٹھیکر صاف نہ کوئے دکھائی۔ منو آمن جائے نچ، نو دوار ہوئے ہلکائی۔ نچ نیز کھلے کسے نہ اکھ، دب نین نہ نور رُشنائیا۔ گر اوتار پسینمبر وٹساں اپنے مذہباں دا کرنا پکھ، سانجھا رنگ نہ کوئے رنگائی۔ سب مانو منس کرنے دکھ، کلمے میرا نام پڑھائی۔ تن وجود حصے لینے کٹ، مچھ داہری جوڑ جڑائی۔ چھوٹا باونا آگے آوے نٹھ، چھبھی چھبھی انچ پچھلا رکھیاں لیکھا دے جنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دھرم دی دھار اک پر گٹائی۔ گر اوتار پسینمبر و آہ دیکھو بچہ نکا معصوم، چھوٹا قد دا نظری آئی۔ ایہدا لیکھا کسے نہیں معلوم، شاستر سمرت نہ کوئے سمجھائی۔ آد انت توں پر بھ دا قانون، آد توں انت تک نہ کوئے میٹے میٹ مٹائی۔ ایہنوں پتہ نہیں الف کی تے نون، حمزہ کی سمجھائی۔ ایہہ محمد دے نزدیک ہٹی کردا ہندا سی پرچون، نو وار محمد نمک لے کے ایہدے کولوں کھائی۔ پھیر ہتھ نال کہا ہلون، سیس دتا دبائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دا پردہ دے چکائی۔ محمد نے ہتھ لایا ایس دی ٹھوڈی، خوشی نال وڈیائی۔ ایس نے ہتھ لایا اُس دی گوڈی، سجدہ سیس جھکائی۔ اُس نے پچھیا توں کوئی سادھو کہ جوگی، کہ صوفی فقیر سو بھاپائی۔ ایس نے کہا میں اُس خدا دا موبی، جو خود مالک اپنیاں بچیاں گودی وچ لکائی۔ جو رازق رزق رحیم بن کے دیوے روزی، بنا روزیاں نمازاں توں پار لنگھائی۔ اس دے ساتھی ہندے سی جنہاں نے کالے نشان لگائے گوڈی، پورب وچھڑے جوڑ جڑائی۔ جیہڑے بنے سوڈھی، اوہ وی ملدے رہے چائیں چائیا۔ جنہاں نے کرپاناں دھریاں موڈھیں، اوہناں لہنا رہیا

مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اک اکھوائیا۔ گر اوتار پیغمبر و آو بیٹھئے اُتے منجے، دھرتی اُتے سوبھا پائیا۔ کلجک جیو ویکھئے کانے گنجے، نیتزہن کھوج کھوجائیا۔ نالے میٹوں دکھاؤ اپنے بندے، بندگی والے دیو درڑائیا۔ محمد کہے اے خدا میٹوں ویکھ لین دے سب دے تھے، کھلیا پڑدا لوواں اٹھائیا۔ جنہاں کھادھے دُنبے، گٹواں کھل لہائیا۔ پانی بھریا وچ کنبھے، گھڑے کچے نال وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ پڑدا دے اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھو تیری منجی ویکھی موجود، سوہنی نظری آئی۔ جس دا مالک اک محبوب، مُجت وچ وڈیائیا۔ وسے عالیشان عرش عروج، تخت نواسی ڈیرہ لائیا۔ منزل دس مقصود، پڑدا دے چکائیا۔ مٹاون آیا دوج، دُتیا بھاؤ گوائیا۔ سب نوں دیوے سوچھ، آتم پر ماتم پڑدا لاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لے ملائیا۔ گر اوتار پیغمبر کھولن اپنا ورقہ، ورقہ پھول پھولائیا۔ پر بھو کی بھو دسیئے اپنے گھر کا، گھر گھر پی لڑائیا۔ امرت ملے نہ ساچے سر دا، سرودر میل نہ کوئے دھوایا۔ ساڈے کولوں کوئی نہ ڈردا، بھے سارے بیٹھے چکائیا۔ بے شک جگت جہان و دیا پڑھدا، پڑھ پڑھ پار نہ کوئے کرائیا۔ سانوں ایوں جاچدا جیہڑا جسیا چوڑا سی وچ مردا، تیرے در نہ کوئے پہنچائیا۔ تُوں آپے سب دا گھاڑن گھڑدا، وشن برہما شو اپنی کھیل کھلائیا۔ تُوں مالک چوٹی جڑ دا، تیرا رُپ اگم اتھاپیا۔ بن تیری کرپا کوئی نہ تردا، گر اوتار پیغمبر اس تیری آس رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن، او پر بھو نہ منگ ساتھوں لیکھا، لیکھا نظر کوئے نہ آئی۔ داتا بن کے پالیا بھرم بھلیکھا، کی تیری بے پرواہیا۔ یاد کر لے باؤن والا کُنڈل تے پچھلا چیتا، بل دوارا دے گواہیا۔ کرشن کاہن والا ٹھیکا، گر کشیتر رہیا گر لائیا۔ اوہ اللہ والا نیتا، اُنگی انگ لگائیا۔ گو بند شبد کسے نہ ویچا، مانجھے والے دین سنا ئیا۔ سواتن فٹ دی کرپان کر دیو بھٹا، دھرم دھار درڑائیا۔ اجے ستاراں گز دا ماریا نہیں پیچا، کمر ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ ست رنگ تہاتھوں رنگایا اچھا، اُچ دا پیر رُپ بدلایا۔ پنجاں لکھاریاں جوڑا لیاندا اپنے میچا، اُنکلاں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ سب دی بدل دینی جنم کرم دی ریکھا، رکھیاں منیاں توں پرے آپ درڑائیا۔ سنگر شبد شبد گرو دا بیٹا، دوجی جنمے کوئے نہ مائیا۔ او جن بھگتو اچ ہونی جے نیلامی، مات لوک دا چکنا جے ٹھیکا، گر اوتار پیغمبر بولی

دیون آئے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ ماجھے والیو دے دیو چنڈی، جو چنڈالاں کرے صفائیا۔ ویکھو دُہائی پئی وچ ورجھنڈی، برہمنڈ رہے گرلائی۔ اندروں کڈھے نہ کوئے واسنا گندی، سرت شبد نہ کوئے ملائی۔ سنگر شبد نوں کلجک گرو آں بنایا پکھنڈی، آپ سنگر بن کے بیٹھن تھاوں تھانیا۔ پُرکھ اکال نوں بنا کے دُہاگن نار رنڈی، آپ کل مالک بن کے جگت رہے اکھوائیا۔ جس ویلے شبد سنگر نے سب دے اندر وڑ کے نو دوارے دی حد لکھی، پڑدا دتا اٹھائیا۔ اوتھے مایا رانی دی لگی منڈی، تولے بیٹھے تکر اٹھائیا۔ کوئی کہے اللہ رانی چنگی، کوئی کہے دُرگا دُھر دی مائیا۔ کوئی کہے محمد توڑے پھنڈی، موسیٰ کرے صفائیا۔ اوم تت ست دیوے انڈی، کوئی کہے سیتا رام دُہائیا۔ کوئی کہے رادھا کرشن چاڑھے رنگی، اکو رنگ رنگائیا۔ کوئی کہے ستنام و اگرو گاؤ چھنڈی، سنساروگ مٹائیا۔ جاں ویکھیا تے اکھراں والا نام تے صفتاں والی ڈنڈی، ڈنڈاوت وچ منوت آپو اپنی رہے کرائیا۔ پر ماتا دے نام توں لوئی پابندی، پابند اپنا آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ چنڈی کہے میں کھیلنی ہولی، ہولی ہولی سنائیا۔ اچی کوک کے پاواں رولی، دو جہان درڑائیا۔ آگے سنجگ نام دی ہونی بولی، سارے اکٹھے ہوو تھاوں تھانیا۔ پچھوں پائے کوئی نہ رولی، جھگڑا نہ کوئے رکھائیا۔ اوتارو پہلوں تئیں کرائیو بوہنی، اپنی آواز دیو سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے شبد سنگر ہو جا سوادھان، سب نوں دے جنائیا۔ اکو حکم تے اک فرمان، اکو اک سمجھائیا۔ اکو نام کلمہ ہووے کلام، اکو گیان ہووے پڑھائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پری لوء ہو جاو سوادھان، سویا رہن کوئے نہ پائیا۔ گوہنڈ دا کھنڈا کدے نہیں پیا وچ میان، جہاں چر دُشمنان دی کرے نہ مات صفائیا۔ تہاڈے دُشمن پنج تتاں وچ پنج نوجوان، کام کرودھ لوہ موہ ہنکار نظری آئی۔ جہاں دا چڑھ گیا طوفان، شاہ سلطاناں رہیا رڑھائیا۔ سُنو حکم اگئی فرمان، فُرنے سب دے ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر سارے اکٹھے ہوو بولی دیو وچ جہان، اک دو تین، تین لوک دا کھیل پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھو ساڈی بولی زیرو، زور نال سنائیا۔ آگے سُنو پیغمبر پیرو، پراپسنتی مدھم بیکھری توں پرے دیاں جنائیا۔ تئیں چار جگ دے ہیرو، سنجگ تریتا دوا پر کلجک ملی مان وڈیائیا۔ انت ویکھو

انیرو، کی کھل کھیل کھلایا۔ تہاڈا مذہب ملکہ رہے نہ جاگیر، اُمت سنگ نہ کوئے نبھایا۔ او بدھکا لیا دے کمان نال تیرو، سچے ہتھ نال پھڑایا۔ اک وار کہہ دے گرگھو میرے ویرو، پُرکھ اکال سب دا پتا مایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا رنگ رنگایا۔ تیر کہے میری چار ماشے تے نورٹی دی مکھی، کنچن رنگ رنگایا۔ جس نے بدھک دھار کرشن کیتا سی ڈکھی، پدم وچ چرن کول نشان لکایا۔ جس دے پیر نہیں سی جتی، چڑی ماس اپنی آپ رہیا کٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کما یا۔ تیر کہے میں جس ویلے چرن کرشن دے لگا، لگن لئی لگایا۔ اُس نے خوشی نال میتوں دبا، انگلاں وچ دبا یا۔ میرے منہ وچوں نکلیا ہائے ربا، جو دوآبے والے چھبے اُتے آئے لکھایا۔ پھیر اُس نے میتوں تھوڑا جہا دبا، جھٹکے نال ہلایا۔ میتوں نظری آیا آگا، دوپرتوں بعد کھلک لوک مات لئے انگڑایا۔ اک گٹوں دا پالی تے پھیر منشاں نے کھانا وچھا کٹا ڈھگا، سچ نام نہ کوئے (کمایا)۔ ہنس بُدھی ہوئی سگا، سچ نام نہ کوئے دھیایا۔ کرشن نے کہا اس دی خاص کوئی وجہ، تیتوں دیاں جنایا۔ میتوں بڑا آیا مزہ، رس بن رسنا دتا چکھایا۔ کرشن نے کہا تیری ہور ہور چنگی جگہ، شبدی دھار سنایا۔ جس ویلے گوہند آیا سورا سربگا، ناک جوت کرے رُشنا یا۔ تیرے نال اوس نے دُشٹاں نوں دینی سزا، کمند کھچ کے تیر دے چلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ تیر کہا پھر آگے کی کار، میتوں دے سنایا۔ کرشن کہا جس ویلے ہووے اندھ اندھیار، چاروں گنٹ اندھیرا چھایا۔ پھر پرگٹ ہووے کل کلکی اوتار، نہہکنکا روپ دھرایا۔ جس نوں سمجھے نہ کوئے سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری اُس دی چھاتی تے بیٹھے دین گواہیا۔ تیر کہے میں اوس دا کراں انتظار، اپنی اکھ کھلایا۔ کرشن نے کہا تیرا بدھک نال پیار، اوسے ہتھ پھڑایا۔ اوہدا قرضہ تے میرا ادھار، لہنا پُرکھ اکال چکایا۔ سو ویلا جگت پہنچیا آن، سمت شہنشاہی پنج اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھایا۔ تیر کہے گرگھو اُپر ہتھ اٹھا لو کہے، ہتھ ہتھ وڈیایا۔ جس دے وچوں پر م پُرکھ ملن دی ریکھا لبھے، ڈھائی چکراں وچ نظری آیا۔ اوہ ہندی طرف طرف دی گبھے، شاستر سکیا نہ کوئے سمجھایا۔ جنہاں پڑھیا اوہ بیٹھے راہ وچ ادھے، اگلا پنڈھ نہ کوئے مکایا۔ جن بھگتو پر بھ ملن دا موقع ملدا کدے، جگ چوکڑی راہ تکایا۔ پر بھو نوں جدوں ویکھو

اچھل چھلدھاری سب نال کردا دنع، فریباں وِچ اپنا جھٹ لنگھایا۔ گر اوتار پیغمبر لکھ کے گئے پئے، صدیاں وِچ ونڈ ونڈایا۔ انت سب دا لیکھا ٹھپے، مہر اکو نام جُھہایا۔ جن بھگتاں ناتے کر کے پکے، گرگھ اپنی گود سہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد دیوے مان وڈیایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھو اسیں پتے پنج ت خاکی، انت خاک وِچ سمایا۔ تیرے نام دی سمجھ نہ سکے چلاکی، چار جگ اکھراں وِچ بھرمایا۔ پریم پیالے دا بن کے ساقی، جام دتے مکھ لگایا۔ اک نوں اک دُوبے نالوں کر کے عاقی، آقا ہو کے اپنا حکم سنایا۔ ونڈ کے نکئی نکئی واٹی، جھگڑے دتے پوایا۔ رسنا دے بنا کے پاٹھی، اکھڑ دتے سنایا۔ آپ بن کے جودھا سورپیر ہاٹھی، سچکھنڈ بیٹھا ڈیرہ لایا۔ دھن بھاگ جے کلجک انت توں سب دی من کے آکھی، آخر اپنا پھیرا پانیا۔ جن بھگتاں دی کریں راکھی، نام چلہ تیر اکو ترکش کندھ اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلانے ملایا۔ گرگھو سچا ہتھ نال دیو جوڑ، جوڑی آپ بنایا۔ بھگتاں دی ریتی ایسے طرح نبھدی توڑ، جو پر بھ راتی ستیاں شبد وِچ سمجھایا۔ اس منزل نوں کوئی نہ سکیا بھر، جگت ریتی وِچ جگت ونڈ ونڈایا۔ گرگھو کلجک اندھیرا گھور، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ سنگر شبد بنھ کے ڈور، چوری چوری تہاڑے اندر ڈیرہ لایا۔ جنہاں نے چوڑاں چوڑاں منٹ کیتا چوڑ، چوڑاں طبقاں نہ رہی مان وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلانے ملایا۔ دوویں ہتھ کہن پر بھو ساڈی میننتی، بنے اک سنایا۔ مان کڈھ دے ہوئے ہنگتی، ہنگ برہم جنایا۔ تیرے نام دی پڑھیے اکو پنگتی، جیہڑی پنجم گرو بابے بڈھے گیا سمجھایا۔ جس وِچ ریتی دسی کارج انند دی، چوتھی لانو گیا سمجھایا۔ اوہ کھیل ہوئی سورے سرنگ دی، گرگھ آتمالی پرنایا۔ جوت اکالن خوشیاں وِچ پریم پیار پھرے ونڈی، سب دی جھولی پانیا۔ جیہڑی اک اک دست لیاندی پر بھ دے نام گنڈھ دی، اوہ ٹٹی لئے گنڈھایا۔ ہن واری آگئی جے گرگھو اکی جیکارے لاؤنے دھار اچے سوہنگ چھند دی، رسنا جہوا گانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ وِچ وچوں پرگٹایا۔ گرگھو ہتھ کر لو تھلے، آرام نال بیٹھو چائیں چانیا۔ تہاڑی دات تہاڑے پاواں پلے، پلو اپنی گنڈھ بندھایا۔ چار جگ پچھوں تہاڑی ہونی بلے بلے، سرشی ڈھولیاں وِچ سنایا۔ تیس کدے نہ جانو اسیں اکلے، تہاڑا ساتھی

دُھر درگاہیا۔ تئیں اوس پر بھو دے در ملے، جتھے گر اوتار پیغمبر بیٹھے سیس نوایا۔ بھویں تہاڈے اُتے کئے ہون ہلے، سورے ہو کے اپنا بل لینا
 پر گٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھو اوہ آگیا کلج، کل کاتی روپ
 وٹایا۔ کدھروں گیا تچ، اپنا پندھ مکایا۔ ویکھو موٹے ڈنڈے دا ماردا تچ، سب نوں رہیا جگایا۔ مندر مسجد شودوالے چٹھیا کد، بھجے چائیں چانیا۔ میں
 دھرم دارہن نہیں دتا مڈھ، سب نوں رہیا سنایا۔ میں پھر کے اکو وچ رگ، کھاپی کے اپنی خوشی بنایا۔ کلج سرشی کھاوے پیوے گھیوتے ددھ،
 کلج کہے میں سادھاں سنتاں دی سرتی کھاپی کے اپنا جھٹ لنگھایا۔ پھیر مارن ڈہ پیا ڈھڈ، ہائے ہائے میری ڈہانیا۔ کیوں میرا کجھ لیکھا لکھ کے گیا
 بدھ، تینویاں اوتار گیا سنایا۔ جس ویلے ودواناں وچ رہی نہ سدھ، عقل چلے نہ کوئے چترایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ کرنی کار کما یا۔ کلج کہے پر بھو میں آیا تیرے دربار، سوہنا روپ بنایا۔ مینوں چنگی لگے تیری کٹار، تیج دھار چکایا۔ مینوں بڑا کھیل چنگا
 لگے وچ سنسار، جو اپنی کرپا نال ورتایا۔ میں بڑا ہویا ہوشیار، و دیا تیری موہے بھانیا۔ میں جھگڑا پوا کے پڑکھ نار، پتا پوت دتا لڑایا۔ گر اوتار پیغمبراں
 دارہن نہیں دتا پیار، ناتا ودھاتا نہ کوئے جڑایا۔ صدی چودھویں میرا سب کچھ اختیار، مختیار نامے سب دے پھول پھولایا۔ اے میرے مالک تیرے
 نام نہیں دو چار، انیک تیرے صفتاں والے ڈھولے گایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کما یا۔ کلج
 کہے میں بڑا بڑا اڈیکدا، چری وچھنا دھیان لگایا۔ میں دُور دُراڈا بہہ بہہ چیکدا، ہائے ہائے کر سنایا۔ اپنے اندر نقشے اُلیکدا، جگت ونڈاں ونڈ ونڈایا۔ کس
 ویلے ویلا آوے اُس تاریخ دا، جس دا طریقہ گو بند گیا سمجھایا۔ پر بھ نے جھگڑا مُکاونا اوچ نیچ دا، اکو رنگ دکھانیا۔ پیار دسنا ساچے میت دا، ناتا جوڑنا
 دُور نزدیک دا، دو جہاناں پندھ مکایا۔ وقت سہنجا کرنا تصدیق دا، شہادت شبد گرو بھگتایا۔ لیکھا پورا کرنا اُمید دا، جو آسا منسا گر اوتار پیغمبر گئے
 رکھانیا۔ پڑدا پھولنا جگت جگیا سونیت دا، نیتوان ہو کے کھوج کھوجایا۔ پھیر مارگ آونا سبج ساچی ریت دا، رستہ اک دکھانیا۔ میلا کرنا بھگت بھگوان
 پریت دا، پریت اکو دے وڈایا۔ جھگڑا مُکاونا قرآن حدیث دا، حضرتان توں پرے دے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل

ساچا ہر، سچ پڑدا آپ اُٹھایا۔ سنگر دھار دی ہووے سکھی، سکھیا جگت گرو جنایا۔ دین دُنی جانی متھی، بھانڈا بھرم بھٹایا۔ چھبھی پوہ دی دیکھ کے متی،
 سمت شہنشاہی پنج نال ملایا۔ کسے دی آسار ہے نہ دوچتی، اِکو رنگ رنگایا۔ جس ویلے کبیر لگیا سی وِچ کھتی، خطا اپنی دتی درڑایا۔ نرگن دھار بنیا ہتی،
 دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پڑدا اوہلا دئے چکایا۔ پڑدا کہے میں رہندا اوہلا، نقاب دئے
 چکایا۔ کر پرکاش اُپر دھولا، دھرنی سوہا پائی۔ نرور ہو کے رُوپ مولا، مہربان ویس وٹایا۔ اپنا پورا کرے اقرار قول، کول نین کھوج کھوجایا۔ جن
 بھگتاں بھار کرے ہولا، گٹھری گٹھری بھار نہ کوئے بنایا۔ اپنا حکم ورتے تولا، دھر فرمانا اک سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سد اپنی کھیل دکھایا۔ کھیل کہے میں ہونا ضروری، ہر کرتا آپ کرایا۔ سب دی آسا کرنی پوری، پورن برہم رہیا درڑایا۔ کلج کریا
 میٹنی کوڑی، ہوئے ہنگتا روگ گوائیا۔ جموں والیو حاضر کر دیو جوکٹ کے لیاندی چوری، چارے گھر سوہا پائی۔ جیہڑا تہاڈا مزدور کردا مزدوری، بھکھے
 نوں دیو رجایا۔ ملے پرکاش جوت نوری، اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ ادھر گلاٹی دی ویکھو پھوڑی، اپنا رنگ رنگایا۔ ناتھاں دی تکو چوڑی، جوکناں وِچ
 لٹکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا پڑدا لاہیا۔ پڑدا کہے میں پردے وچوں دیکھے گرگھ ہیرے، رتن امولک
 نظری آئی۔ جنہاں نے ہتھیں بٹھے کلیرے، سگن دھر دے مات منایا۔ ہر جن سارے اوہناں دے ویرے، نظر اُٹھی نہ کوئے کرایا۔ جنہاں نے
 لال بدھے چیرے، پیلے پلو آئے رنگایا۔ جنہاں دے ترلے کڈھے اخیرے، سوا ہتھ لمبایا۔ جنہاں ہتھاں وِچ پھڑے پیڑھے، تریتا جگ دیوے
 گواہیا۔ جنہاں دے لال رنگ دے لیڑے، پر بھ سوہنا رنگ چڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیایا۔ سب دی پوری
 کرے آس، آسار ہن کوئے نہ پائی۔ جنہاں نوں پانی ملیا وِچ گلاس، گرد رشن ہتھ پھڑایا۔ انہاں دی باون ویلے دی بھجھی پیاس، ترسنا آگے رہے نہ
 رایا۔ جنہاں نے مستک لائی راکھ، ترسول نشان بنایا۔ اوہ لیکھے گئے جماعت، شکر لہنا جھولی پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا
 رنگ رنگایا۔ جیہڑے گرگھ اِگی نال غریب، غرت گئے مٹایا۔ آگے ملے سب نوں سچ ترتیب، طریقہ اک سمجھایا۔ اندروں صاف کر کے نیت، جگ

دیوے مان وڈیاںیا۔ اِکو پرم پُرکھ دی پریت، دوجا اِشٹ نہ کوئے درڑاںیا۔ جنہاں گوہند گایاگیت، رنگ رتڑا دُھر دا ماہیا۔ جس سوہنگ ماری چپک، لیکھا لیکھے پائیا۔ جنہاں نوبت وجائی ٹھیک، ایہہ گوہند کھوج کھوجاںیا۔ جیہڑے گھروں کر کے آئے بند بھیت، اوہ جگت واسنا گئے مُکائیا۔ جیہڑے مکھ دھو کے بنے عزیز، عاجز ہو کے جھٹ لنگھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ جیہڑے بن گئے چار کاہنی، دُھر دا کاہن دئے وڈیاںیا۔ دھرم دھار دے بن اِشانی، اِشان اِکو اک وکھائیا۔ منزل چڑھ رُوحانی، پر بھ مل کے وجے ودھائیا۔ منزل کٹنی نہ پئے جسمانی، پڑدا اسمانی آپ چُکائیا۔ پر بھ دا نُور وڈ نورانی، گیان دھیان دا ڈیرہ ڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ چڑھائیا۔ جنہاں دا ویس عورت مرداں، سانجھا رُپ دھرائیا۔ ایہہ کھسرے کردے رہے سی عرضاں، ہر گوہند آگے سیس نوایا۔ نو دِن گاؤندے رہے سی نال طرزاں، سچ کے جگت وکھائیا۔ اُسدے قول اقرار دا دتا قرضہ، پورب جھولی پائیا۔ پر بھ کول سب دیاں فرداں، لیکھا ویکھے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیاںیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں آئے بھجے دوڑے، دُھر دا پنڈھ مُکائیا۔ چلو ویکھے براہمن گوڑے، جس دی صفت آئے سناںیا۔ جو ویکھے مٹھے کوڑے، لکھ چوڑا سی پھول پھولائیا۔ جن بھگتاں اندر بھڑے، بھڑی کرے لڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سانوں ملی اگم اِطلاح، مُطلع دتا کرائیا۔ چھبھی پوہ نوں جانا آ، آہ سرد نہ کوئے بھرائیا۔ مھم دیوے حق خُدا، خود مالک آپ درڑاںیا۔ کلج کوڑی کرپا مینٹی وبا، ہوئے روگ دینا گوائیا۔ سب نوں اک جپاؤنا ناں، ناؤں نرنکارا اک سمجھائیا۔ سب دا بن کے پتا ماں، گر لکھ گر گر گود ڈکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈا استغنیٰ، سچ نال جنائیا۔ اپنے پیار دادے وظیفہ، سچکھنڈ بہہ کے جھٹ لنگھائیا۔ آگے بھیریاں کیتیاں تیریاں تعریفاں، صفتاں وچ صلاحیا۔ لکھ کے آئے تمہیداں، ڈھولیاں وچ گائیا۔ کر کے آئے تعیداں، حکمے وچ سناںیا۔ دھن بھاگ جے ساڈیاں پوریاں کریں اُمیداں، بچھلا لیکھا رہے نہ رائیا۔ گر گھماں نے اپنے آگے ماریاں لیکاں، بچھلی لائن گئے بدلایا۔ پنچ پنچ روڑے پھڑ کے ہست کیتا، اوچا نیچا ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در تیرے وجے ودھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں گایے دُھر دے دوہرے، دُہرا تیرا نام وڈیائیا۔ جیہڑے گرکھاں پنچ پنچ
 سٹے روڑے، روڑی سکھر دئے گواہیا۔ جس ویلے ایمناباد نانک ستا وچھا کے دُہرے، بھوشن نال سہائیا۔ ایہہ چُجھے سی وچ مورے، تن دتا رگڑائیا۔ اُس
 ہس کے کہا جس ویلے میری دھار گوبند چڑھے گھوڑے، نیلے اُتے وڈیائیا۔ گرگھ سر سے وچ روڑھے، اپنی کھیل کھلایا۔ شستر دی تھاں ہتھ وچ پھڑ کے
 روڑے، پانی وچ ڈبائیا۔ بچن کیتا تئیں رہنا نویں نکوارے، تتی وانہ لاگے رانیا۔ جس ویلے پُرکھ اکال نال آواں بن کے بانکا چھوہرے، شہنشاہ نال
 چُترائیا۔ تہانوں میلاں نال زورے، اپنا بل ودھائیا۔ ساچی پینی لوڑے، لوہرا پئے لوکائیا۔ شبدی دھار چڑھ کے گھوڑے، گھننے چائیں چانیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کمائیا۔ گرکھاں پنچ پنچ روڑے دتے سٹ، جگت حد دتی ٹپائیا۔ پنچ تت کایا جس ویلے گئی چھٹ، دھرنی دی
 بھیٹ کرایا۔ آپ گوبند بان وچ جانا اڈ، پُریاں لوآں پندھ مُکائیا۔ حق خدانوں کہنا گاڈ گڈ، واہ واہ تیری وڈ وڈیائیا۔ نالے ہس کے کہنا سانوں کرنا پیا
 نہیں یُدھ، کری نہ کوئے لڑائیا۔ خوشیاں وچ خالی ہتھ سچھنڈ گئے پنچ، اپنا پندھ مُکائیا۔ ہن پر بھو کتھے جائینگا لگ، سانوں دے سمجھائیا۔ وشن برہما شو
 کول گئے نہیں رُک، دھرم رائے نہ کوئے اٹکائیا۔ ساڈی پچھلی منزل گئی ٹک، پندھ رہیا نہ رانیا۔ سبجگ گیا تریتا گیا دواپر گیا ہن آیا کلج، جگاں دے
 وچھڑے لئے ملائیا۔ اپنے بنا لئے سٹ، دُلا رے گود اٹھائیا۔ کی ہویا جے بچے گئے رُس، پھڑ باہوں لے منائیا۔ راتیں ستیاں گھر گھر جا کے پُچھ، اندر
 وڑ کے لے اٹھائیا۔ بھکھیاں نوں دے ٹک، دُکھیاں دُکھ گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹکائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن او
 پر بھو تیرا وسدا رہے جُھگا، بھگت دوارا نظری آئیا۔ جیہڑی بی بی پوجن والی سگا، سیویاں تھال دئے دکھائیا۔ جیہڑا گالاں کڈھدا بڈھا، بھوں تے سوں کے
 جھٹ لنگھائیا۔ اوہ ایہو پُرانا بڈھا، جو ہر اک دے اندر وڑ کے بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ بنا سنگھاسن توں ستا، آسن سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، سد اپنی کھیل دکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سانوں تھال دیو پروس، پڑوسی سارے اکتھے آئیا۔ ساڈا رہے کوئی نہ روس، اکو رنگ دینا رنگائیا۔
 مذہباں والا مٹا دے جوش، امرت سیر دُدھ پیائیا۔ سب دے ہر دے دے سودھ، کوڑی کریا باہر کڈھائیا۔ پر بھو اپنے پیار دا لا دے بھوگ، بھوگیاں

اندر کر صفائیا۔ تیرے نام دا ہووے جوگ، جوگیاں دالہنادے چُکائیا۔ تیرا اِکو قلعہ سہائے کوٹ، کُٹیا کایا کر صفائیا۔ کھجک جیو آلیوں ڈگے بوٹ، پھیر سکے نہ کوئے بچائیا۔ شبد نگارے دی لا دیو چوٹ، چوٹی چڑھ کے دے ہلایا۔ جنہاں بیسیاں دی اِکو گوت، اوہ گوتم دے گوانڈھی سو بھاپائیا۔ جنہاں دے کول مشعلاں ایہہ کھیلاں کھیڈدے سی روز، گو بند نال اپنا سنگ بنائیا۔ کھنڈے دھار دھرم دی فوج، فوجدار ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک آپ ہو آئیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھو چل جگت دی کریئے تلاشی، چاروں گنٹ ویکھ دکھائیا۔ اوتار کہن گنگا جمن گوداوری سُرستی کہ جائیے پہلوں کاشی، مندرراں مٹھاں کھوج کھوجائیا۔ پیغمبر کہن چلو ویکھیے نمازی، جو روزے رکھ کے جھٹ لنگھائیا۔ سنگر کہن چلو ویکھیے جنہاں دی اندر لگی سادھی، سُن سادھ وِچ سمایا۔ شبد گرو کہا یاد رکھو کی سندیسہ دے کے گیا نانک وِچ بغدادی، بغلی کندھے اُتے لٹکائیا۔ صدی چو دھویں کہے کوئی رہنا نہیں کسے دا گاڈی، حکم حق نہ کوئے سنایا۔ اُس ویلے ٹھگن چوراں بد معاشاں دی ودھنی آبادی، من مت کرے لڑائیا۔ جھگڑا پاؤن گے مُلا قاضی، گر نتھی پنتھی ونڈ ونڈائیا۔ دھرم دا دسنا نہیں کوئی ساتھی، سگلا سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ سنگر دی منے کوئی نہ آکھی، گو بند دیوے انت سزائیا۔ سب دا پورا کر کے بھوکھت واکي، واقع اپنا دے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی کیہڑی مرضی، مریض ہوئی لوکائیا۔ پر بھ توں سانوں جسم دی دتی وردی، کھان پین دتا سمجھائیا۔ اسیں تیرے نام دے بن کے غرضی، ڈھولے آئے گائیا۔ اے بھگوان اے خُدا تیرے پچھے تیری دُنیا لڑدی، کی تیرے وِچ وڈیائیا۔ کیوں نہیں کھیل مُکاؤندا چوٹی جڑ دی، جڑ چیتن دے سمجھائیا۔ ویکھ کھیل کھجک ہڑ دی، چاروں گنٹ و ہن وہائیا۔ گر اوتار پیغمبر بنے کوئے نہ دردی، ہائے اُف بہڑی کرے لوکائیا۔ انت کھیل نرائن ز دی، نر ہر تیری اک سرنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دا میلانے ملایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھو ساڈا پا دے بھوگ، انت دے کرائیا۔ اپنا کر سنوگ، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ ہوئے کڈھ دے روگ، دُکھیاں دُکھ مٹائیا۔ چنتا رہے نہ سوگ، چکھانہ کوئے جلائی۔ اِکو دے دے مَوج، اپنا نام وڈیائیا۔ سچ دوارے جانا پہنچ، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ کی کھیل کرنا آگے پُشکر کروچ، لکھن دیپ پے دُہائیا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پردہ اوہلا دینا چُکائیا۔ پُرکھ اکال کہے کی بچھنا، شبد گرو گرواک۔ پردہ اوہلا رہے نہ لکواں، پورا کرنا بھوکھت واک۔
 جیہڑیاں سکھدے رہے سکھناں، اوہ لیکھا ویکھنا آج۔ کوڑی کرپا ملیجھ اٹھنا، سندیسہ دے کے گیا بھاردواج۔ پر بھ دا بھانا کدے نہ رُکنا، آد جُگاد دا سچ
 رواج۔ جن بھگتو مارگ پئے کسے نہ گھسنا، جو بن جوانی لگے نہ داغ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کوڑی کرپا بدل دیوے سماج۔ گر اوتار
 پیغمبر کہن پر بھ تیرے نام دا کیتا بڑا خرچ، کھا خرچ کے جھٹ لنگھائیا۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ بنائے چرچ، مسجداں وچ ونڈ ونڈائیا۔ گرو دواریاں وچ
 بیٹھے پرت، پھر پھر پھیرا پائیا۔ تیری اک سانجھی دھرت، اسیں حصے آئے ونڈائیا۔ کلجگ انت کھیل اسپرچ، اچرچ لپلا دے ورتائیا۔ کی تیتوں میری
 پئی غرض، پردہ دینا اٹھائیا۔ پُرکھ اکال کہا میں آد جُگاد جگ چوکڑی نت نوت زرگن سرگن بھگتاں دا ونڈاں درد، بھگوان ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ سچ دا حکم سُنو فرمانا، فرماں بردار دیاں سُنائیا۔ اگلا کھیل ہونا مہانا، مہربان
 ویکھ وکھائیا۔ چھٹی پوہ سماں سہاونا، سوہنی رتزی نال مہکائیا۔ انت سب نے اکو شبد گانا، رسنا جہوا صفت صلاحیا۔ پر بھو تیرا بھگت سد رہے وچ تیرے
 بھانا، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ دھر دے در ملے مانا، ممتا موہ چُکائیا۔ جنہاں گایا اتنم جانا نہ وچ مسانا، اوہناں بخشے اک سرنائیا۔ تیرا گرگھ نہ ہوئے پُرانا،
 جگ چوکڑی اوہو چلیا آئیا۔ کیڑی دا روپ بنیا مستانہ، لال سنگھ ہائے گو بند ہائے گو بند کہہ کے دے سُنائیا۔ سچ در ہوئے پروانہ، پاربرہم ویکھ وکھائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد پڑا دے چُکائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھو جن بھگتاں دے دے چھٹی، اپنی دیا کمائیا۔ اسیں ویکھ لیا
 تیری پریم دھار نہ ٹٹی، جگ چوکڑی چلی آئیا۔ انہاں نوں لوڑ رہی نہ منزل پار کرنی پئے نو دوار ترکٹی، سہس دل وچ نہ کوئے بھوائیا۔ دسم دوا ری
 چھوٹی چھوٹی پوہ بھٹی، سورج چن کرن رُشائیا۔ جتھے تیری جوت دھار بہہ رتی، زرگن نور نور چکائیا۔ اوتھے اک پیار تے اکو خوشی، اکو وجے ودھائیا۔
 جن بھگتو سارے تاء دیو مچھیں، پر بھ ملیا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ گر اوتار پیغمبر
 کہن کل ویکھنا کھیل اپارا، اپر پیر دے وکھائیا۔ کرشن دا ادھارا، دوا پر جگ گواہیا۔ کلجگ دا پسارا، مایا ممتا نال رلائی۔ چودھویں صدی دا جیکارا، گولی رنگ

رنگائیا۔ تیراں سو اٹھاسیواں رشی روپ نیرا، اپنا آپ آیا بدلائیا۔ دوہاں دا پیار ہونا سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری دیکھن چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ چھبھی پوہ کہے گوبند دے ہتھ گوبند دھار انگوٹھی، گوبند رنگ رنگائیا۔ منی سنگھ کول گری دی ٹھوٹھی، اللہ ہو اکبر نعرہ رہیا سنائیا۔ جھکڑا پینا چارے کوٹی، آگے سکے نہ کوئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شبد دھار بن کے دوٹی، دو جہاناں کھوج کھوجائیا۔

★ ۲۷ پوہ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

سنگر شبد وچ سارے ہو جاؤ مگن، مگرلا لیکھا دیو مکائیا۔ ترے گن مایا بھجاؤ آگن، تتوت نہ کوئے جلائیا۔ ہر بھگت سیس دے کسے نہ نگن، اوڈھن ہر کا نام جنائیا۔ گھر گھر اندر جوتی دیک جگن، اندھ اندھیر مٹائیا۔ کایا ماٹی جھوٹھا سمجھو بدن، بدی توں لینا بچائیا۔ آتم پر ماتم ملن دا کرنا یتن، یتھار تھ منشا جنم وڈیائیا۔ صاحب سنگر دے بنارتن، اموک ہیرے سوبھا پائیا۔ اوہ جس نے تھانوں پھیر کھڑنا اُس وطن، جتھوں بے وطن ہوئی لوکائیا۔ گر اوتار پیغمبراں دسیا پتن، پترکا دھر دانام سنائیا۔ بھو کھلا کے اتر پورب پچھم دکھن، دشا دھرم دی اک جنائیا۔ اچی کوک پکار کہا کھجگ اتم کل کلکی آوے رکھن، امام امانور الاہیا۔ جو سے گھٹ گھٹن، ہر گھٹ رہیا سمائیا۔ سوئی سرتی لاوے سٹن، آلس کوڑی دئے گوائیا۔ من کلپنا آوے نتھن، ڈوری دھر دی ہتھ اٹھائیا۔ کھجگ کوڑا لوک مات وچوں آوے کڈھن، دھرنی اُتے رہن کوئے نہ پائیا۔ سچ دانام آوے ونڈن، وست اک ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ اوتار کہن پر بھو ساڈی اتم لوک مات دی آرتی، دیک گگن تھال وکھائیا۔ تیرے کھیل آگے چلے نہ کوئے سفارشی، صفتاں وچوں صفت نہ کوئے صلاحیا۔ سبجگ تریتا دواپر کھجگ تیرا نام چلدا رہیا عارضی، جگ جگ روپ بدلائیا۔ کسے سمجھ نہ آئی تیرے شبد سار دی، شہنشاہ تیری بے پرواہیا۔ جس ویلے نانک رباب وجائی نرنکار دی، توں ہی توں ہی راگ الائیا۔ جس

ویلے گوہند دھار ویکھی کھڑگ کھنڈے سار دی، نکی تکیھی روپ درسایا۔ اُس ویلے کھیل ہوئی ایکنکار دی، اک اکل کار کمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگایا۔ اوتار کہن اسیں دیکھ ویکھیں بلدے، سوہنا رنگ رنگایا۔ جیہڑے تیرے نام سندیسے رہے گھلدے، جگ جگ مات سنایا۔ دھرم سنگھاسن رہے ملدے، سچ دوارے ڈیرہ لایا۔ پڑدے کھولدے رہے اٹل دے، سچکھنڈ دوارا اک جنایا۔ اسیں کھیل ویکھدے رہے کل دے، کی کجگ کار کمانیا۔ ساڈے قول اقرار ویلے بل دے، باؤن نال درسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ تینی اوتار کہن سپتا رام تے رام سپتا، سب دا اکو نظری آئی۔ دُھر دے نور نور دا پیتا، تن وجود نہ کوئے چترایا۔ جس دا کھیل آدمہ نیکن نیا، جگ چوکڑی نہ کوئے سمجھایا۔ سد پریم دی دتے پریتا، پریتم ہو کے ویکھ وکھایا۔ زرگن سرگن چلا کے ریتا، لوک مات ویکھ وکھایا۔ اپنا روپ دس اندھیا، جگ جگ پڑدا پانیا۔ کوٹاں وچوں کسے گرگھ چاڑھ کے رنگ مچھیا، دُھر دا نور دے چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ اوتار کہن کھیل ویکھنی نیاری، زرنکار تیری وڈیایا۔ کٹھے ہوئے کجگ اتم واری، صدی چودھویں دے گواہیا۔ محمد چھڈ کے آیا چاری، عیسیٰ موسیٰ خالی ہتھ وکھایا۔ رام کرشن کرن نہ کوئے پیاری، پریا روپ نہ کوئے جنایا۔ نانک گوہند چھڈی دُنیا ساری، بنا گرگھاں ہتھ کسے نہ آئی۔ جاں تکیئے تیرا دُھر درباری، درگاہ ساچی اکھ اٹھایا۔ اوتھے اکو نور جوت اُجیاری، دُجا نظر کوئے نہ آئی۔ جن بھگتو بھگتاں وچ نہ کوئے مرد تے نہ کوئے ناری، بچے پر بھو دے سارے سو بھاپانیا۔ جگ چوکڑی پچھوں آؤندی اک دی واری، انیک دا اکو روپ درسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لائے ملایا۔ اوتار کہن گرگھو جگت شنگار کوڑی مایا، گرگھ نیترا اکھ نہ کوئے بھوایا۔ جو بن جوانی چار دن دی چھایا، مڑ کے ہتھ کسے نہ آئی۔ جنہاں بھگتاں پر بھو داگیت گایا، رسنا نال وڈیایا۔ اوہناں مڑ کے جنم کدے نہ پایا، چوڑاسی وچ نہ کوئے بھوایا۔ اوہناں دا اکو دائی دایا، سنگر نانک گیا جنایا۔ جنہاں اک پُرکھ اکال منایا، گر گوہند ہوئے سہایا۔ جنہاں اکو رام پرنا، اوہ سپتا سرتی درتے ساچے بیٹھی سو بھاپانیا۔ جنہاں اکو کاہن ہنڈھایا، سو رادھا اپنے ردے توں باہر بیٹھی ڈیرہ لایا۔ اُس پر بھو نے برہمنڈ کھنڈ رچایا، دھرنی دھرت دھول دھول آکاش سہایا، جل تھل مہیلل

اوہ اپنی کار کمانیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹے رہن نہ دیوے رایا، راؤ رنک اِکو رنک رنگا نیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتا نیا۔
 اوتار کہن جن بھگتو تسیں سارے اِکو گوتی، دُجا نظر کوئے نہ آئی۔ باہروں تن نہ دیکھو اندروں دیکھو پر بھ دی جوتی، گھٹ گھٹ اندر سو بھا پائی۔ نگاہ
 اپنی جگت وبار وچ کدے نہ کریو کھوٹی، سب نوں جاننا بھیناں تے مائی۔ تے بھگتاں آؤنا سب توں اُتے چوٹی، کبیر جُلاہا دئے گواہیا۔ جتھے لہجہ کھوٹن
 کوٹی، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئی۔ دیکھو کھیل پر بھو دی انوکھی، نرالی آپ جنا نیا۔ کیوں گواہی دیوے رِوداس چمارا موچی، گرگھ اپنی ریت چلایا۔ بیخ
 لکھاریاں دُنیا اُٹھانی سوتی، سُنیاں لئے جگائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اِک اُٹھایا۔ اوتار کہن جن بھگتو اِکو وار جھاتی لو مار، ویلا
 انت انت جنا نیا۔ کدی تکیو نہ کسے دی نار، ہار شنگار وچ سب نوں جاننا بھین تے مائی۔ تسیں سارے بدھے وچ پیار، پریکی پریتم اِکو لینا منایا۔ جس نے
 سر شٹی دی رچنا رچی سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری بیٹھے سیو کمانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار
 کمانیا۔ اوتار کہن جموں والیو دے دیو جیب وچ پائی رسی، ہتھ اُپر لو اُٹھایا۔ جیہڑی سنگناں والی دست مشری کو جاسا بھ کے رکھی، اوہ ایٹھے دیو اُٹھایا۔
 جیہڑی چیل سنگھ دے ہتھ وچ پٹی، ہتھ دیو پھڑایا۔ دیکھو کسے دی بھریو کوئے نہ چٹی، پناشبد گرو توں ہوئے نہ کوئے سہانیا۔ جد دست منگو تے منگو نام
 دی رتی، دوجی کم کوئے نہ آئی۔ جے پریتی پاؤ تے اِک نال پٹی، جو آتم پر ماتم دا میلا میلے سچ سُبھانیا۔ جد دھرم کماؤ تے جنم دے رہو جتی، دوسرا کھ
 نہ کوئے تکا نیا۔ پھڑا دیو موہتی، جیہڑی لے کے آئے چائیں چانیا۔ اوہ کتھے جے جموں والیو تہاڈا ہندسہ چھٹی، چھتیاں جگاں دی نانک دین آیا گواہیا۔
 دوآبے وچوں آجاوے سو ت دی ائی، موئی تند بندھانیا۔ گُلائی ایٹھے رکھ دے پھٹی، سچ نال درٹا نیا۔ جن بھگتو سب نے کلجگ کوڑی کریا دی حد جانا
 پٹی، چھلانگ نام والی لگائی۔ اِکو مَنّا پُرکھ اکال کملا پتی، جیہڑا آد انت جگا جگنت آتم پر ماتم سب دا پتا مائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اِک سنا نیا۔ اوتار کہن ایہہ ساڈا مشری کو جہا، باؤن منگ منگایا۔ کسے دے اندر اشٹ رہے نہ دُجا، دُتیا بھاؤ مٹانیا۔ جس
 نے تہاڈا پریم کرنا اگھا، نا بھی رس چوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کمانیا۔ اوتار کہن اسیں آئے چوکے، پچھلا پنڈھ مگانیا۔

جاں دھرنی تکی اک دُوبے نال ہندے دھوکھے، دھرمی دھرم نہ کوئے دکھائیا۔ جدھر دیکھئے پڑھدے پوتھے، رسنا والے ڈھولے گائیا۔ دُہائی سچھنڈ دوارے کوئی نہ پہنچے، کلجگ جیو رہے گر لائیا۔ بنا پر بھوتوں سارے دسنے اُونتے، پُت پوترے کم کسے نہ آئیا۔ باہروں دسدے سب دے بھانڈے پوچے، اندروں کرے نہ کوئے صفائیا۔ من وکار وچ کھوٹے، گیانی ودوانی پر بھ دا درس کوئے نہ پائیا۔ جنہاں پچھے گوبند بچے جگر کرا کے گیا ٹوٹے، چھوٹے نیہاں ہیٹھ دبا ئیا۔ اوہ بھمبل بھوسے کھاندے ساگر جگت وچ لیندے غوطے، پار کنارہ نہ کوئے دکھائیا۔ جدھر تنگن اک دُوبے نال ہندے دھوکھے، سچ دا راہ نہ کوئے چلا ئیا۔ پر بھو دا بھانا کوئے نہ روکے، سارے رہے سنا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کما ئیا۔ پیغمبر کہن یا خبر از بو یا وشکا نوی یا بچا زوے چانے نورے نزع نظامے حق نورِ الہیہ۔ سنگرُو گردپو کہے میرا داتا بے پرواہ، بے پرواہی وچ سما ئیا۔ جس دا آد انت جگا جگنت اکو مارگ تے اکو راہ، منزل اکو اک سمجھائیا۔ اُس نوں کسے رام کرشن اللہ واکرُو کہا خدا، خود مالک سب دا پتا مانیا۔ جُوہ جگاں وچ سارے ہوئے جدا، جز اپنا ونڈ ونڈائیا۔ نام کلیاں دی پئی ادا، دکھ دکھ کرمی پڑھائیا۔ انت کرن سرب دُعا، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ ساڈے مالک پر تپالک دُھر دے خالق نرگن نور جوت کر رُشنا، کلجگ اندھیر دے مٹائیا۔ تیتوں نیا اک الہ، اک اللہ عالمین تیری سرنا ئیا۔ جدھر دیکھئے سر شٹی بھری گناہ، پنت پُنیت پاپاں میل نہ کوئے دھوائیا۔ سانوں آس جا پدا صدی چودھویں ساریاں ہو جانا انت فنا، بچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ اک وار مہربان ہو کے اپنے چرناں دے پناہ، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ پیغمبراں دا لیکھا چکے بابا آدم تے مائی حوا، حضرت عیسیٰ نہ کوئے وڈیائیا۔ بچھلا لیکھا دیو پڑوا، گو دی مورتی دیکھے چائیں چائیا۔ اک وار اپنی تار ستار پھیر و جا، نانک ربانی نور بن الہیہ۔ تیتوں بھگت ادھارن دی سدا ادا، جگ جگ ویس وٹائیا۔ کلجگ اتم پھیر آ، اپنا پھیرا پائیا۔ اسیں تکیئے اوہ ملاح، جو کھیوٹ کھیٹا نام رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ دے اٹھائیا۔ پیغمبر کہن ماجھے والیو ست رنگ دی دے دیو پگ، محمد راہ تکائیا۔ ویکھنا کھیل جگ، جگت جگت سمجھائیا۔ اگنی لگی اگ، چاروں گنٹ دُہائیا۔ بنا بھگتاں توں دپیک کسے گھر نہیں جانا جگ، جموں والے دین گواہیا۔ کلجگ جیو ہوئے گگت، سوہنگ ہنسا نام رہے بھلا ئیا۔ کوڑی کر یا دی پیندے مد، نام نُماری نہ کوئے چڑھائیا۔ کھاندے

مَجھھی ڈڈ، سوراں گٹواں ونڈ ونڈا ئیا۔ آتما پر ماتمانالوں ہو گئی اڈ، سکے نہ کوئے ملانیا۔ درگاہ ساچی لئے کوئے نہ سد، پُرکھ اکلا انگ نہ کسے لگایا۔ جن بھگتو
 تئیں ساریاں دی پار کرنی حد، اکو حدود ویکھنی چائیں چانیا۔ جتھے پریم پریتی جائے بھج، پریم اکو نظری آئی۔ آتم پر ماتم رہے نہ کوئے الگ، دکھرا گھر
 نہ کوئے سہانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سلطان وڈ وڈیا ئیا۔ پیغمبر کہن ست رنگ دی پگ دا بنھنا اک
 منڈاسا، اپنا بل پر گٹا ئیا۔ جنہاں دے مکھ وچ لیا پتاسا، بغلیاں گل لٹکایا۔ ہتھ وچ پھڑیا کاسہ، ایہہ نانک بغداد وچ آیا سنا ئیا۔ جس ویلے کلجک دا پُرکھ
 اکال ویکھن آیا تماشا، زرگن ہو کے پھیرا پانیا۔ سمبل کرنا واسا، گوبند نال وڈیا ئیا۔ جوت نور ہووے پرکاشا، کل کلکی ناؤں دھرا ئیا۔ زرگن دھار جوت
 دے بھروسا، امام اما پھیرا پانیا۔ لیکھے لا بھگتاں سواسا، ساہ ساہ اپنے وچ سما ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ
 کرنی کار کما ئیا۔ پگڑی کہے میرے ست رنگ، سوہنے نظری آئی۔ محمد نچدا بن ملنگھ، ڈور و اپنا ڈنگ و جا ئیا۔ میری صدی چودھویں وی رہی لنگھ، ویلا انتم
 دے دہا ئیا۔ انتم سونا ملے کسے نہ پلنگ، سکھاسن نہ کوئے وڈیا ئیا۔ سب نے بھجنا پیریں ننگ، نسنا واہو داہیا۔ کسے نے دل دل دا کسنا نہیں تنگ، علی شاہ
 رووے مارے دھاہیا۔ دھر دے نام دا وہن و ہنا گنگ، چاروں گنٹ دے رڑھانیا۔ کھانا ملنا تیجے ڈنگ، چلھا گھر نہ کوئے تپا ئیا۔ نام دا کلمے دا کسے نہیں
 ہونا سنگ، سنگی سنگ سارے جان تجا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتا ئیا۔ ست رنگ کہن اسیں سونہدے اُس سیس، جو
 سیس اپنے لیکھے لایا۔ جس نوں منڈے سرب جگدیش، جگدیش بے پروا ہیا۔ جس دا کلمہ اک حدیث، کرے حق پڑھانیا۔ دیوے دھر تو فین، تحفے
 جھولی پانیا۔ اوہ سب دی پوری کرے امید، ترسنا دے چکا ئیا۔ غفلت کھولے نیند، نیتز لوچن نین کرے رُشنا ئیا۔ کایا کرے سیت، اگنی تت بھجھانیا۔ ویکھے
 مندر مسیت، کعبیاں کھوج کھوجا ئیا۔ محمد بیٹھا رکھ کے اڈیک، صدی چودھویں راہ تکا ئیا۔ جس نے شرع دے اتے سچ حکم دی پھیرنی لیک، لائن نام
 دی دینی لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتا ئیا۔ نانک گوبند کہے اکو مننا پُرکھ اکال، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ جو سب دا
 دین دیال، دیا ندھ سچ سکھدایا۔ وسے کایا ماٹی دھر مسال، ساڈھے تن ہتھ ڈیرہ لایا۔ دس کے نام سکھال، ہر دے کرے صفایا۔ کلجک ہوئے کنگال،

ترے گن توڑ جنجال، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جن بھگتو ایسے طرح تہاڑے اندر دپیک دینے بال، نرگن جوت کرے رُشناہیا۔ پر بھوکدی نہیں دیکھدا کون شاہ کون کنگال، غریب نمائیاں اپنے گلے لگائیا۔ جلاہیاں چمپاراں آپے مجھے حال، نائیاں اپنا رنگ چڑھائیا۔ غریباں ہوئے پرتپال، سر اپنا ہتھ لگائیا۔ ہن سارے ویلا وقت لو سنبھال، گیا پھیر ہتھ نہ آہیا۔ جگ چوکڑی پچھوں پر م پڑکھ دا کدے وجد اتال، جگ جگ سرگن ویس وٹائیا۔ آگے دیکھنا کھیل حال، ماضی دا جھکڑا دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ----- نانک گوہند کہے ساڈی ساچی سکھیا، سکھ چار ورن اکھوائیا۔ جس دا اکھر کوئی نہیں لکھیا، اوہ مالک دُھر درگاہیا۔ ایہہ سرشٹی دسری مٹھیا، انت رہن کوئے نہ پائیا۔ او جن بھگتو کسے نال لگ کے کوئی نہ جاوے بھٹیا، آتم ہر گھٹ اندر اکو نور الاہیا۔ جیہڑا سنگر دوارے وکیا، قیمت اپنی گیا چکائیا۔ ایہہ بھگتاں وانگو من ہووے ٹکیا، لوک لجیا پرے ہٹائیا۔ کیوں زندگی وچوں جیون دا ملدا سٹیا، جس سر سنگر ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کمائیا۔ گوہند کہا میری گوہند گوہند دھار، گوہند رنگ رنگائیا۔ میرا کھیل نال اکال، پر م پڑکھ سرنائیا۔ میں کسے ماتا دی گکھ دا بننا نہیں بال، جس والی اور کوئے نہ مانیا۔ میں اکو منزل چڑھنا جتھے ملے دین دیاں، دیاں دیا کمائیا۔ سرشٹی دی درشٹی وچ مارگ دسنا سکھال، سدھاراہ دکھائیا۔ جتھے خوشیاں نال پر بھو دے دوارے نچن ٹپن شاہ کنگال، راج راجان ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اکو مندر اکو مکان، اکو نور سری بھگوان، اکو جوت شاہ سلطان، اکو دسے رنگ راجان، دوجا نظر کوئے نہ آہیا۔ جس دی صفت کرن چار وید اٹھاراں پُران، شاستر ڈھولے گیت گان، گیتا مہما کرے مہان، صفتاں نال بھری انجیل قرآن، گرو گرتھ اوسے دی دئے صفائیا۔ جیہڑا مالک کل جہان، لکھ چوراسی دیوے دان، وشن برہما سیو کمان، سور یہ چند چمکن بھان، دھرنی دھرت دھول چرن دھوڑی منگے دان، جل تھل مہینل راہ تکان، بنا اکھاں اکھ اٹھائیا۔ آتما سکھی ایسے داراہ تکی اوس کاہن، جو گھنیا نیا نام والی لئے چڑھائیا۔ مہربان ہو کے پڑے بہنیا، سنگر ہو کے اپنا سنگ نبھائیا۔ اوتھے دھرم رائے نہ کڈھے بہیا، چتر گیت نہ لیکھ چکائیا۔ اوتھے سپس جھکاوندی ا شنبھج دیوا مہیا، نیوں نیوں لاگے پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ نانک کہا گوہند دیکھ اگم نظارہ، چاروں

کُنٹ دھیان لگایا۔ کلجک دانت ہووے کنارہ، نیا پار نہ کوئے کرائیا۔ دُھر دے نام دارہیا نہ کوئے سہارا، کائنات دیوے نہ کوئے وڈیایا۔ جھگڑاپیا گرو اوتارا، پیغمبر کرن لڑایا۔ پُرکھ اکال کھیل اپارا، اپرپر سوامی رہیا کرائیا۔ گوہند کہا دُھر دی دھار نال میں وی پھیر آواں دوبارا، شبدي اپنا ڈنک وجایا۔ کھنڈا کھڑگ میان وچ رکھا اک تلوار، چلہ تیر کمان ترکش نہ کوئے اُٹھایا۔ جدھر جاواں اک آتما پر ماتا دالا آواں جیکارا، جگ جنم دے وچھڑے لوواں ملایا۔ ساچے گرکھاں دالا کے اکھاڑا، دین دُنی دے جھگڑے دیاں اُٹھایا۔ اک پر بھو بنا کے دُھر دالاڑا، لکھ چوراسی اوسے نال پرنایا۔ جس دے آگے گر اوتار پیغمبر جگ جگ کدھدے ہاڑا، ہتھ جوڑ کے واسطہ پانیا۔ اوہ کھیل کرے وچ سنسارا، صاحب سلطانا ویس وٹایا۔ پھیر سناواں اک جیکارا، ڈھولا اگم اتھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کمایا۔ گوہند کہے میٹوں یاد آئی دُشٹ دمن دی ریت، پورب دیاں جنایا۔ جس دا لیکھا کوئی نہیں سکيا اُلیک، اکھراں وچ نہ کوئے درڑایا۔ شہادت وچ کرے نہ کوئے تصدیق، قلم شاہی نہ کوئے چترایا۔ آگے ہوئے نہ کوئے نزدیک، دُور دُراڈا پنڈھ مُکایا۔ اک دی اک نال پریت، اکو راہ تکایا۔ اُس ویلے دُشٹ دمن خوش ہندا سی سُن کے پہاڑی گیت، پہاڑاں وچ رہ کے اپنا جھٹ لنگھایا۔ جموں والیو تہاڈے کولوں ایہو اُمید، آسا پچھلی نال رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جموں والیاں بیبیاں گاؤنا اک گیت، پہاڑی راگ الاپیا۔ گرکھو جیہڑا لیاندا اک اک دانہ، اوہ سٹ کے دیو وکھایا۔ دُشٹ دمن نے گوہند دی دھار وچ ایسے کر کے منگیا اک دانہ، اپنا سحلم سنایا۔ پھیر جوتی جوت سمانا، تن سریر دینا گوائیا۔ پھیر اڈنا پنا بانا، دو جہان پنڈھ مُکایا۔ پھیر آؤنا وچ جہانا، شبدي کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی ساچی کھیل وکھایا۔ جموں والیاں بیبیاں گاؤنا نال چاء، خوشیاں وچ وڈیایا۔ شبد گرو مننا ملاح، بیڑا پار دے کرائیا۔ اس زندگی دا کوئی نہیں وساہ، انت رہن کوئے نہ پانیا۔ دُنیاپاں بھری گناہ، اندر کرے نہ کوئے صفایا۔ تہاڈا کسے داسہائی ہويا نہیں جے پتا ماں، بھائی بھین کم کسے نہ آپیا۔ ساک سبندھیاں نوں پین کھان دا داء، تے مایا وچ سرب ہلکایا۔ او گرکھو کلجک کوڑے ناتے چھڈ کے اکو پُرکھ اکال لو منا، دوجا ہر دے نہ کوئے وسایا۔ اوسے دی محمد کیتی دُعا، حمد وچ ڈھولا گانیا۔ اوسے نوں عیسیٰ موسیٰ سیس گئے جھکا، نیوں

نیوں لاگے پائیا۔ او سے دی نانک رباب لئی وجا، ستنام دا ڈھولا گائیا۔ او سے نوں واپگرُو آھ کے گوہند جیکارا دتا لگا، فتح دا ڈنکا اک سنائیا۔ او سے نوں
 سدا سدا دتا بھوکتاں وچ گا، گہر گبھیر تیری بے پرواہیا۔ جد آویں زرگن نور جوت کر رشنا، جوتی جاتا ہو کے ویس وٹائیا۔ گرکھاں دی پکڑنی بانہہ،
 صوفیاں انگ لگائیا۔ بھگتاں لئیں اٹھا، سویا رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی دھار اک
 سمجھائیا۔ گاؤن گانا نال پریت، مل سنگھ سگن کردے بھٹا، پورب لیکھ چکائیا۔ جن بھگتو سارے سچا ہتھ رکھو اتے اپنے پیٹا، سچ نال دیو دبا ئیا۔ کھوں
 کہو ہر جن پر بھو دا بیٹا، دوجا مات پت نہ کوئے اکھوائیا۔ پچھلے جنم دا سارے کرو چیتا، چار جگ دا لہنا ویکھ وکھائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ ویکھو ٹھیکا،
 ٹھیکیداری کون کما ئیا۔ تہاڈا ست کسے نہ ویچا، کوڑی کریا کرے کون گڑمائیا۔ کون مارے مایا متا پیچا، ہوئے ہنگتا نال لڑائیا۔ کون دیوے ترے گن مایا
 سیکا، گنی تت جلا ئیا۔ گوہند کہا چار ورن کر لو ایکا، کھتری براہمن شودر ویشاں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ پُرکھ اکال منو جو آدانت رہے ہمیشہ، جس نوں جنم
 کوئے نہ مایا۔ جس دا سچھنڈ ساچا دیسا، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ اوہ کرپال ہو کے دیال ہو کے شبد گرو دا جگ جگ کرے ویسا، اوتار پیغمبر گرو اپنا روپ
 بنائیا۔ پھرے لوک مات پر دیسا، بھجے واہو داہیا۔ جس نے بخشے مجھ داہری کیسا، موئڈ منڈا کے بودی دتی دکھائیا۔ جس نے تن وجود کٹا کے محمد جنایا
 لیکھا، کلمہ حق پڑھائیا۔ جو زرگن دھار سرگن بدلے ریکھا، رکھیاں نیاں دے درڑائیا۔ سو کھیل کرے پر بھ دھار اولڑا ویسا، کلجگ ویکھے ویسوارنگ
 لوکائیا۔ مایا وچ مایا دھاری دا پیشہ، پیشینگوئی وید ویاسا دے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا اپنا حکم ورتائیا۔
 گوہند کہے میں ماچھو واڑے ستا، سوہنی سچ ہنڈھائیا۔ پُرکھ اکال نے کہا پتا، شبدی شبد اٹھائیا۔ میں ہس کے کہا میں تیتوں کی پچھاں، کی منگ منگائیا۔
 پھیر تاء دے کے مچھاں، اپنی لئی انکڑائیا۔ پھیر دوبارا حکم دیویں کلجگ دی جڑ پٹاں، ایسے کر کے بچے نہیاں ہیٹھ دبا ئیا۔ تیرے نالوں کدے نہ ٹٹاں، اوہ
 گرگھ ٹٹیاں لواں جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ گوہند کہے میرا ہوئے وقت سہاؤنا،
 سوہنی رت سہائیا۔ سندیسہ دیوے دو جہان پونا، شبدی شبد درڑائیا۔ اوس ویلے میں سننا اوہ گاؤنا، جیہڑا ڈلے نوں مالوے وچ سمجھائیا۔ اوہ ٹلیاں والیو ریتا

والیو تہانوں باغاں وچ بہاؤنا، سچ نال سناہیا۔ اجڑیا کھیڑا پھیر وساؤنا، ایہہ میری بے پرواہیا۔ ہن سب کچھ بھیٹ کر اونا، خالی ہتھ تالی دتی وجایا۔ پُرکھ اکال اک مناؤنا، جو دُھر دا پتا مایا۔ او سے نوں او سے دارو پ ہو کے نال لیانا، دوہاں نوں جنمے کوئے نہ مایا۔ اوہ جوت دھار میں شبد گرو اکھواؤنا، ڈنکا اکو نام وجایا۔ گو بند کہا جے سر پر کر کے آواں چند دن دا پراہنا، پھیر ہتھ کسے نہ آہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کماہیا۔ مالوے والیاں بیہیاں گانا گاؤنا نال پریم، راگ گھوڑیاں وچ الاہیا۔ ہر دیوں کہنا اسیں پر بھو دے نال رکھنا نیم، دوجی آس نہ کوئے رکھایا۔ جس نے تپسیا کیتی اُس دا پچھلا کُٹ ہم، جلدھارا سیس وچ پوایا۔ اُس دا صدی چو دھویں دا انت ہونا جے ٹیم، جست ٹانک ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ گرگھو رہنا ہن قائم، قائم مقام دے سمجھایا۔ ضرور کرے رحم، رحمت دا مالک اک اکھوایا۔ ویکھو دُنیا توں ڈر کے نہ جانیو سہم، جوصلے لینے ودھایا۔ تے اندروں کڈھنا وہم، کدے ملے نہ نور الاہیا۔ بن نیتز ویکھنا اُس عیسائی سین، جو سجن اک اکھوایا۔ تہاڈے وچ رہن نہیں دینا کوئی طرفین، ورن برن دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ مذہب دا جھگڑا نہیں دینا پین، کلمہ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ تہاڈا نشانہ گو بند دے نال عین دا عین، نقطہ غین نہ کوئے سمجھایا۔ سب نوں سمجھنا بھائی بھین، ٹھگی چوری یاری نہ کوئے کماہیا۔ تہاڈے کول نام دی رسین، جس نوں سکے نہ کوئے پُراہیا۔ تہاڈے ساہنے کلج مایا رانی ہونی شُدرین، شاہ سلطاناں خاک ملاہیا۔ چھتر دھاریاں کھاوے ہو کے ڈین، گھر گھر پھیرے پانیا۔ جس ویلے بالمیک رکھی نے لکھی سی رمان، رام دی شہادت رام توں بنا دتی پانیا۔ جس ویلے ارجن دا کرشن نے کھولیا سی نین، نچ نیتز کیتی رُشناہیا۔ اٹھاراں دھیائے وچ لگا کہن، حکم وچ سناہیا۔ جس ویلے کلج دا وگیا وہن، ارجنا پھیر میں کاہن تے میرا کاہن پھیرا پانیا۔ سب دا لہنا چکاوے دین، دیونہار اک ہو جانا۔ جس نوں کہندے کا مدھین، اوہ گرگھیاں دے اندر امرت رس دے بھرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگایا۔ او جن بھگتو ایہہ اسو دا سگن، جموں والیاں سنگ مالوے گنڈھ پوایا۔ سچ پریم دی چاڑھو رنگن، رنگت کوڑی دیو گویا۔ ویکھو کدی کسے دوارے نہ جانیو منگن، بنا پر بھو دے جھولی نہ کوئے بھرایا۔ جگت نیتز میٹ نہ ہو یو اندھن، اکھیاں میٹ نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ جن بھگتو ایہہ

سگن پاؤنا اوس دی جھولی، جو جھولا نام جھلایا۔ جیہڑی چڑھی نہیں کدی کسے دی ڈولی، نتاں والا کنت نہ کوئے ہنڈھایا۔ جد سنے اوس پر بھو دی بولی، شبدی راگ اپنے وچ وسایا۔ جد کھیلے اُس دے پریم دی ہوئی، اپنا آپ دئے کٹایا۔ جد نئے اُس دے کٹدے دی بن کے تولی، تلبھا اور نہ کوئے رکھایا۔ اوہ وقت پہنچیا باؤن دا لیکھاتے کلجگ انت ہوئی، ہولا بھار سب دادے کرایا۔ پہلوں سارے اک وار زور نال پاؤ روئی، پر بھو لوہڑا کی رہیا پایا۔ پھر ہتھ مارو اُپر ڈولی، پہلوان بن کے دوویں ہتھ اُٹھایا۔ پھیر پیراں نال کٹو دھولی، دھرنی دیو ہلایا۔ پھیر چھیتی اُٹھو تولی، تالی دیو لگایا۔ پر بھو دے نام دی کرنی بوہنی، خوشیاں دن وجے ودھایا۔ ہن تہاڈی اکو وار پک جائے ہاڈی سوئی، ربی خریف ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اپنے کایا کول دی سنگر آگے ڈاہ دیو کولی، امرت رس دے بھرایا۔ تئیں گو بند دے سارے بن گئے پاہلی، کھنڈا دھار وچ ترایا۔ کرشن دی دھار ویکھو سولی، سوہنا رنگ چوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کھیل کھلایا۔ سب نے اُچی دینا ہوکا، حکم سنو بے پرواہیا۔ سکھ سکھ نال کرے کوئے نہ دھوکھا، گر گو بند گیا سمجھایا۔ پُرکھ اکال دا سب نے بنا پوتا، اکو گھر وجے ودھایا۔ جھگڑا چھڈنا چو داں لوکا، چو داں طبق نہ کوئے چترایا۔ تُوں میرا میں تیرا سب نے گاؤنا اک سلوکا، سوہنگ ڈھولا نانک گیا لگایا۔ پُرکھ اکال نوں ملنا نال شوقا، من چاو گھنیرا اک جنایا۔ جن بھگتو تہاڈے اندر جگ جنم دیاں جوتاں، ایہہ بیپیاں جوتاں والیاں دین گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کمایا۔ سگن کہے میں پیا پُرانا، پُرانا بھوکھت دئے میری گواہیا۔ گرڑ وچ لیکھا لکھیا مہانا، ناویں کانڈ وچ سمجھایا۔ وید ویاسے کہا ورتنا بھانا، نہ کوئے میٹے میٹ مٹایا۔ رام نے دسیا بیابانا، سینا تائیں سنایا۔ رادھا بلوٹا دتا کرشنا کاہنا، انتر نرنتر ہلایا۔ موسیٰ کر دھیانا، کوہ طور اکھ کھلایا۔ عیسیٰ پھر کے جامہ، حق آواز سنایا۔ محمد سُن کلاما، صدی چو دھویں راہ تکایا۔ نانک حکم سندیہ دتا مہانا، نہکلنک رُشایا۔ گو بند کہا کلکی آوے وچ جہانا، سمبل ڈیرہ لایا۔ سب دا سندیہ ہو یا پروانا، پر م پُرکھ ویکھ وکھایا۔ نگاہ مار کے دو جہاناں، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسماناں کھوج کھوجایا۔ چاروں کُنٹ دے ویرانہ، پھل بھل ڈالی نہ کوئے مہکایا۔ آتما پر ماتما گائے نہ کوئے ترانہ، تریا توں پرے پندھ نہ کوئے مکایا۔ جاں تکیا گر سکھ گر سکھ نوں سمجھے بیگانہ، متر میت نہ کوئے سکھایا۔

ایسے کر کے گرکھاں دے ہتھ وچ پھڑایا کانا، کائنات دینا سمجھایا۔ سچے پٹ توں پڑوا کے پجامہ، اک ٹنگی رکھی لوکایا۔ توں ہی مائی باپ گوا کے گانا، پیر پیغمبر دتا سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کماہیا۔ گوہند کہے محمد دا پچھلا کھیل ضرور، ضرورت ویلے جناہیا۔ جس ویلے اُس تکیا نور، نور نور وچوں چکایا۔ اندر پیا فتور، فتویٰ اپنے اندر لگایا۔ پھیر رضا کر منظور، سجدہ سیس جھکایا۔ پھیر ویکھیا خدا نیڑے کہ دُور، بن اکھاں اکھ اٹھایا۔ جاں تکیا تے ویکھیا حاضر حضور، جوتی جاتا سوہا پائیا۔ پھیر دکھایا ایہہ اُمت ایہہ سنت کوڑو کوڑ، انت رہن کوئے نہ پائیا۔ پھیر دکھایا محمد اچرناں لا دھوڑ، دھوڑی مستک خاک رمایا۔ محمد نے آسا کیتی اپنا آپ کیتا چور، قداماں وچ سٹایا۔ اے مالک واحد تیرا نام کراں مشہور، کلمہ کلے وچوں سمجھایا۔ خدا نے کہا ذرا مچا دے فتور، حکم اک سنایا۔ پھیر تھاپی ماری تے بھر دتا غرور، غربت نال وڈیایا۔ چوڈاں صدیاں تیرا تپدار ہے تندور، گنی جگت والی ڈاہیا۔ جس ویلے انت ہویا تے پھیر آواں ضرور، امام اماما پھیرا پائیا۔ جس نے مالوے وچوں لیاندا سور، سادھو سنگھ نو دن محمد دے نال رہ کے پچھلے جنم وچ اپنا جھٹ لنگھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کماہیا۔ مالوے والیو اے تک کیوں نہیں گایا گانا، بچن دیو سنایا۔ ستائی پوہ کہے شبد گرو دی دھارا، دھرم دھار وڈیایا۔ اگنی اگم ملے اشارہ، اگم اگمرا آپ جناہیا۔ الکھ اگوچر دے نظارہ، نرگن دھار نور الاہیا۔ سارے ویکھے گر اوتارا، پیغمبراں نال ملایا۔ چاروں گنٹ اندھ اندھیا، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ دُھر دا نام نہ کوئے اُجیارا، اُجرت سکے نہ کوئے چکایا۔ دین مذہب ودھیا ہنکارا، ہوئے گڑھ نہ کوئے تڑایا۔ جودھا سور پیر بن کے مارو لکارا، لوک مات لو انگڑایا۔ اگلا حکم دسو سنسارا، فرمانا اگم اتھایا۔ سارے کہن پر بھو نمسکارا، دوئے جوڑ سیس نوائیا۔ اسیں مات لوک نہیں جانا دوبارہ، تن وجود جگت ہنڈھایا۔ کھج انتم چلے کسے نہ چارا، چاروں گنٹ پئی دُہایا۔ امرت رس ملی نہ ٹھنڈی ٹھارا، اگنی تت نہ کوئے بھجھایا۔ سارے تیرے اگے کڈھدے ہاڑا، گل پٹو سیس نوائیا۔ پُرکھ اکال جوتی جامہ دھار بن جا لاڑا، لکھ چوراسی آتم لے پرناہیا۔ اکو پُرکھ اکال دی سرشٹ سبائی نارا، نر نرائن وجے ودھایا۔ سچ دی دھار کر پیارا، پیا پریتم ویکھ دکھایا۔ ساچے بھگتاں چڑھا دے اپنے کھارا، کھاری سیس لے اٹھایا۔ گرگھ اکو وار منگن تیرا واڑا، بن کے پاندھی راہیا۔

پھیر اوہناں دا ہوئیں سہائی وچ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑا، ٹلے پر بت سمنڈ ساگر پھول پھولایا۔ ہر جن بھریا رہے کوئے نہ چکڑ گارا، دُرمت میل دینی دھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھیو کھلایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈے جوڑے ہتھ، ہتھیلی ہتھیلی نال ملایا۔ توں پُرکھ اکال سمرتھ، بھرپور رہیا سرب ٹھانیا۔ سب دی جانیں مت گت، لکھ چوڑا سی وچ سمایا۔ جھکڑا میٹ دے پنج ت، ہندو مسلم سکھ عیسائی کرے نہ کوئے لڑایا۔ اکو تیرا نام لین جپ، اکو کلمہ دے سنا یا۔ ناڑ بہتر نہ اُبلے رت، ساڈھے تن ہتھ نہ پئے دُہایا۔ ہر گھٹ ہر دے اندر وس، نرگن ڈیرہ لایا۔ پر بھو ساڈی ہو گئی بس، تیرے آگے واسطہ پایا۔ چار جگ دے گرنتھاں تیرا گایا جس، صفتاں وچ صلاحیا۔ کلمہ نام بانی دا دتار س، تیرے ملن دارستہ آئے دکھایا۔ انت اخیر تیرے اُتے دتا چھڈ، چھڈی سرب لوکایا۔ جگت جہانوں ہو کے اڈ، دُھر دی جوت وچ سمایا۔ سب دی کیتی بھادیں اکو وار دیویں رو، اپنا حکم ورتایا۔ اسیں ہوئے گد گد، خوشی خوشی وچوں پرگٹایا۔ تیری اوتار تیری جد، موسیٰ عیسیٰ محمد تیری رُشانیا۔ نانک گوہند اکو جوت گئی جگ، جامے دس جگت ہنڈھایا۔ انت شبد گرو کہا گج، زور نال سنا یا۔ دین دُنی وچ اکو تیرا کعبہ تے اکو تیرا حج، حقیقی مالک اکو نظری آیا۔ اکو نور الہی رب، عالمین کہہ کے جس نوں سیس نوایا۔ پتہ نہیں کیوں دین مذہب دی پائی حد، منس منس وچ ونڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کما یا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھو تیری لوڑا، لوہڑا پیا لوکایا۔ چڑھ کے آ جاشدی گھوڑا، گھوڑیاں گاون والیاں راہ نکایا۔ بھگت بھگوان دا بنا لے جوڑا، جوڑی اپنے رنگ رنگایا۔ تیرا روپ نہ کالا نہ گورا، اکھ نین نہ کوئے شرمایا۔ توں جدوں آویں تے بھگتاں دے اندر وسیں وانگ چورا، ستمکھ نظر کوئے نہ پانیا۔ اپنے پریم دیاں پالے ڈورا، جموں والیاں دا دھاگا دئے گواہیا۔ سسے اُپر لایا ہوڑا، نرگن سرگن دھار سمجھایا۔ ہنگ برہم تیرا نواں نکورا، آتما نہ مرے نہ جایا۔ تیرا شبد گرو سدا بانکا چھوہرا، دو جہان پھرے چائیں چانیا۔ انت ویکھ کلجگ اندھیر گھورا، ساچا نور نہ کوئے رُشانیا۔ تیرا اسیں نام ونڈ کے آئے بھورا بھورا، رام کرشن اللہ واکرؤ سنام جھولی پانیا۔ اوہناں دی آپس وچ پے گئی کھورا، کھیہ کھیہ کرن لڑایا۔ تیرا دھرم ونڈیا اُپر ڈھورا، سور گاں سو بھا پانیا۔ مہربان محبوب ہو کے لوک مات پایا موڑا، مڑ اپنا ویکھ دکھایا۔ آگے وقت رہ گیا تھوڑا، تھوڑے توں تھوڑا

پڑا دے چُکائیا۔ تیرے حکم بھانے اندر کوئی اٹکانہ سکے روڑا، نانک روڑی سکھ گیا جنائیا۔ تیرا امرت رس نہ ہووے کوڑا، نئم روپ نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے دے دُھر داور، در تیرے آس رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تینوں دیکھئے کایا مندر کعبے، گرودوارا ساڈھے تن ہتھ سو بھاپائیا۔ جو بھیو کھلایا سنگر ار جن بڈھے بابے، پردہ پردے وچوں اٹھائیا۔ پُرکھ اکال انتم آونا دیس ماجھے، سمبل نگری ڈیرہ لائیا۔ اگئی نام وجائے واجے، انت لہنا نہ کوئے رکھائیا۔ سب دے ناتے کرے سانجھے، دین مذہب ڈیرہ ڈھاپیا۔ جن بھگت رہن نہ وانجھے، میلا میلے سچ سُبھائیا۔ نام نام دے پھیر کے مانجے، اندروں کرے صفائیا۔ ہر جن رہن پیندے کھاندے، جگت چلدیاں پار کرائیا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا رہے گاندے، گا گا خوشی منائیا۔ لوڑ رہے نہ کسے پنڈت پاندھے، سگن گرکھاں دی جھولی آپ پائیا۔ لکھ چوراسی جیو آون تے رہن جاندے، انڈج جیرج اُتج سیتج وچ پھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھو دے دے حیات آبا، ابا تیرا راہ تکائیا۔ لیکھ ویکھ کرشنا رادھا، رام سیتا کی درڑائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد داتک وعدہ، اقرار نامہ دے گواہیا۔ نانک گوہند کہا کدے نہ ہوئے علیعدا، وکھرا گھر نہ کوئے بنائیا۔ شبد گرو کہا پُرکھ اکال ہے گا، نرگن نور جوت کر رُشنائیا۔ جن بھگتو جے قیمت نال لبھو دو جہاناں نالوں مہنگا، دھن دولت نال ہتھ کسے نہ آئیا۔ جو اُس دا بھانا سہندا، حکمے وچ سیس نوائیا۔ سچ بچھو پریم وچ اُس دے کایا مندر اندر بہندا، اپنا ڈیرہ لائیا۔ محمد نے کہا محبوب کدے نہ ملے چڑھدا لہندا، مشرق مغرب ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جاں تکیا تے زمیں اسماناں دا اکو پینڈا، چوداں طبق ہوئی رُشنائیا۔ پھر ویکھیا وہن وگے نیس دا، آب حیات روپ وٹائیا۔ پھیر ٹھکوری وچوں روگ کدھیا ہو میں دا، ہنگتا دتی گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں ویکھنا سانجھا سماج، سَتج دی ریتی سو بھاپائیا۔ کی کھیل ہونا کجگ توں بعد، چار گنٹ وچے ودھائیا۔ اک پر م پُرکھ دا ہونا راج، رعیت اِکو روپ درسائیا۔ اِکو نام وچنا ناد، دُھن انادی اِک درڑائیا۔ سب نے جانا جاگ، ستا رہن کوئے نہ پائیا۔ سُنو حکم آواز، شبدی بول جنائیا۔ دو آبے والیو تْساں گیت گاؤنا سہاگ، آگے آونا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اپنی کار کمائیا۔ گیت گاؤنا نال خوشی، خوشیاں وچ وڈیائیا۔ پر بھ دے نال لاؤنی رچی،

من کلپنا دینی گوائیا۔ آتما کرنی سچی، دُرمت میل دھوائیا۔ بھاگ لگاؤنا پتی، ملے مان وڈیائیا۔ دھار رہے نہ دُوجی، دُتیا بھاؤ گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ پُرکھ اکال کہے سبجگ ساچی دیکھو ریتی، سچ سچ وچ سمجھائیا۔ سب دی سانجھی اکو پریتی، بھائی چارا اک دکھائیا۔ جیہڑا خون گوبند نے کدھیا وچوں چپچی، چری وچھنے رہیا ملاییا۔ بھگت رام کرشن دی باغیچی، صوفی سنتاں نال سہائیا۔ ساچی دھار گاؤن پیٹھی، ڈھولا اگم اتھاپیا۔ کھیل تنگ انڈیٹھی، جس نوں جگ نیتز دیکھن کوئے نہ پائیا۔ اپنی کمائی لین کیتی، پچھلا لیکھاسنگ رکھائیا۔ کی کھیل دیکھنی پتی، اگلی اگے دے سمجھائیا۔ سب نے صاف رکھنی پتی، ہر دے ہر جو لینا وسائیا۔ کان پُر اٹارسی والیاں بیسیاں گاؤ اک گیتی، راگ سوہنا اک سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ پُرکھ اکال کہے دیکھو وقت سہانا، سب نوں دیاں دکھائیا۔ اکو گاؤن گانا، اکو رنگ رنگائیا۔ گرکھو تسیں پر بھو دے گھر بن کے آئے پراہنا، اپنا پنڈھ مکائیا۔ اکو گھر وچ گڑی تے منڈا سب نے ویاہنا، سوہرے پیئے ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اگے واسطے اک دُوبے نوں برا نہیں کسے تکاؤنا، گرکھ سمجھ کے جھٹ لینا لنگھائیا۔ مڑ کے پھیر جگت نہیں آؤنا، جگت واسنا ملے نہ کوئے وڈیائیا۔ بھین بھائی مات پتا سنگ نہیں کسے نبھاؤنا، جھوٹے ناتے دیکھو نیتز روون مارن دھاپیا۔ اپنا پتہ اپنے ہتھیں بونا، گر سنگر سیو کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ جن بھگتو تھائے سانجھے ہو گئے رشتے، دُئی رہی نہ راپیا۔ سچ پچھو تھائے کولوں ڈردے فرشتے، جبرائیل عزرائیل بیٹھے سپس نوائیا۔ تھائے نور اگمی دسدے، ہر دے اک رُشنائیا۔ جن بھگت دُوبے ہٹ کدے نہ وکدے، ٹکلیاں والی قیمت نہ کوئے رکھائیا۔ جے تسیں بچے اک دے، تے اک نوں لو منائیا۔ جے تسیں سیر پیتے ماتا والی چھاتی ہک دے، رسنا منماکھ لگائیا۔ پھیر کیوں دُکھاں وچ پڈدے، کلپنا وچ گر لائیا۔ تھائے کھہڑے جھڈا دتے پتھر اٹ دے، اکو نور جوت نال دتا ملاییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا اپنا حکم ورتائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن اگلا کھیل اولاء، اول اک جنائیا۔ جن بھگتاں دا بھاری دیکھیا پلا، بدھی گنڈھ نہ کوئے کھلایا۔ جس نوں کہندے اللہ اللہ، علی حیدر نعرہ لائیا۔ اُس نوں دیکھنا وسا کے محلا، پچھلی ریتی دتی مٹائیا۔ پورب جنم دا دے کے پھلا، بھکھیاں دتا

رجائیا۔ دس کے نہچل دھام اٹلا، پینڈا دتا مکائیا۔ جتھے کرے کوئے نہ ہلا، ہندو مسلم سکھ نہ کوئے لڑائیا۔ مالک اک تے حکم دیوے اگلا، اکل کل دھاری اپنی کل ورتائیا۔ کھیل کرے دھرنی اُپر تھلا، جل تھل کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا اپنا حکم ورتائیا۔ اوتار پیغمبر کہن گر گوہند دس کوئی کہانی، کی کہوت جگت جنائیا۔ او کیوں نہیں جُجھار نوں دتا پانی، خالی ہتھ بھوئیا۔ کی کھیل وچ نانک بانی، راگاں وچ وڈیائیا۔ کس بدھ پار ہوئے پرانی، پرانیت مل کے خوشی منائیا۔ گوہند کہا میں اکو دسی نشانی، نشانہ ست سمجھائیا۔ جیہڑا سنگر کدے نہ ہووے فانی، مڑھیاں گوراں وچ ڈیرہ کدے نہ لائیا۔ جد چاہے بھگتاں اُتے کرے مہربانی، مہر نظر نال لئے ترائیا۔ اوس دے آگے دینی پئے نہ کوئے قربانی، صرف نمستے کر کے سیس نوئیا۔ دو جہان آئے کدے نہ ہانی، نیز اکھ نہ کوئے شرمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ گوہند کہا گر اوتار پیغمبر و اوہ ویکھو دیس ماجھا، سمبل کھوج کھوجائیا۔ سارے سُنو اک آواز، حکم اگم اتھاپیا۔ اکو ویکھو دُھر داراجا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دے آگے نہ کوئی سوال تے نہ جوابا، جواب طلبی وچ سارے لئے بلائیا۔ ہُن قول اقرار کرنا پینا تے چھڈنا پینا کعبہ، جُجھریاں سیس نہ کوئے جُھکائیا۔ پچھلا پورا کرے خواہا، خواجا خضر راہ نکائیا۔ آگے نوں نام دے کے سادہ، سادھ پنا سادھنا دئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا لئے ملائیا۔ گوہند کہے گر اوتار پیغمبر و سارے تکو دو بیپیاں بدلی چولی، آگے ہو کے لوانگڑائیا۔ اک شبد دھار دی گولی، جوگندر سو بھاپائیا۔ راج کمار پرہلا دے ویلے کھیڈی سی ہولی، خوشیاں اپنا رنگ اک دکھائیا۔ دوہاں دا لیکھا گوہند نال جس نے شبد دھار پائی رولی، انتر نرنتر دتا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوئیا۔ گر اوتار پیغمبر و ویکھو رُپ انوپ سرُپ، سرت شبد سمائیا۔ ویکھو شہنشاہ شاہو بھوپ، ناتا دُھر درگاہیا۔ ویکھو چارے کوٹ، ہر جن بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ چھڈ کے جوٹھ جھوٹھ، اکو پُرکھ اکال منائیا۔ سب نے چھڈ جانا گرکھو پنچ تت دا کلبوت، ہار شنگار کم کسے نہ آئیا۔ اپنے سنگر نوں اپنے وچ سمجھو موجود، اندر بیٹھا دیکھے چائیں چائیا۔ جو گر اوتار پیغمبر آیا اوہ وی کر کے گیا کوچ، کوچا گلی رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا

کھیل دکھایا۔ گوہند کہے ماجھے والیاں بیپیاں گیت گاؤنا سُنھنجا، سچ رنگ رنگایا۔ اِکو دھوڑتے اِکو مِجنا، اِشان اِکو کر دکھایا۔ اِکو سَنگر ساچا منگنا، جو
 دیوے مان وڈیایا۔ اِکو سَچے سوَنا پلنگنا، جتھے سُنیاں نہ کوئے اُٹھایا۔ اِکو ڈنڈاوت کرنی بندنا، سِیس جگدیش اِک جُھکایا۔ جگت جہان وِچوں سب نے
 ونجھنا، ونجھ مہانے کم کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنا بھو کھلایا۔ سگن کہے میں رہیا آد توں آد،
 آد آد جنایا۔ میٹوں کھا سکلیا کوئے نہ سنت سادھ، گر اوتار پیغمبر نہ کوئے ورتایا۔ میں سب دی سُن دا رہیا آواز، صفتاں والی صفت صلاحیا۔ سارے
 پُرکھ اکال نوں مندے رہے باپ، پتا پوت سیو کمایا۔ صفتاں والا کردے رہے جاپ، کلمیاں وِچ گایا۔ جوڑدے رہے نات، سُر ت شبد ملایا۔ رُوح بُت
 کردے رہے پاک، آب حیات دکھایا۔ کھولدے رہے تاک، نچ نیزا کھ کھلایا۔ کردے رہے بھوکھت واک، سارے گئے سُنایا۔ کلجگ انتم جھگڑاپینا
 ذات پات، دین مذہب گر لایا۔ ہر دا کسے نہ رہے صاف، دُرمت میل نہ کوئے دھوایا۔ اپرا دھیاں کرے نہ کوئے معاف، دُشٹاں پار نہ کوئے لنگھایا۔
 ہنس بُدھی ہونی کاگ، ہوئے روگ دُہایا۔ مایا ممتا لگنا داغ، کپڑ کوڑ کرے نہ کوئے صفایا۔ سویا سکے نہ کوئے جاگ، دُضو بانگ نہ کوئے چترایا۔ جھگڑا
 مٹے نہ کایا ہاڈ، ناڑی چم نہ کوئے سمجھایا۔ انت سب دا اگھڑنا پانج، پردہ سکے نہ کوئے لکایا۔ پُرکھ اکال نے دینا اِکو کورا جواب، جواب طلبی وِچ سارے
 بیٹھن سِیس نوایا۔ سب نوں اِکو سجدہ دس کے آداب، ڈنڈاوت بندنا اِک درڑایا۔ حکم دینا ہو کے مہاراج، شہنشاہ اپنی کار کمایا۔ سِیس جگدیش رکھ
 کے تاج، تاجاں والا تخت دے اُٹایا۔ پرگٹ ہو کے دیس ماجھ، سمبل رُت سہایا۔ سگن کہے میں اُس دے کول جا کے بنا پر ساد، کرپا وِچوں کرپا
 میری جھولی پائی۔ ایہہ دات ملنی چھبی پوہ ترپت دی بچھلی زندگی توں بعد، اگلا جنم اپنے ہتھ رکھایا۔ جیہڑی کانگیاری دکھائی وِچوں کماد، پھوکٹ روپ
 درسایا۔ اوہ دتے بھگتو متو اِک واحد، پاربرہم بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنی کار کمایا۔ سگن کہے
 میں دساں باؤن دی دھار، دھرم دوار جنایا۔ میرا بھگتاں نال پیار، تیراں سو ستاسی رشی اِک کشتی نال وڈیایا۔ جس دا روپ انوپ رہیا دسی، راج کمار
 اُٹھ کے دے دکھایا۔ جوگندر گوہند دی دھار سکھی، سکھیا سچ وِچ وڈیایا۔ جن بھگتو گرگھ خون نال تہاڈی پریتی جائے لکھی، نہ کوئے میٹے میٹ مٹایا۔

جیہڑی گھونڈ دی حد دی آندی مٹی، جگتار سنگھ ایچھے دے ٹکائیا۔ اوہ ٹکی جی ٹکی، مٹی نو منٹ سڑ کے دے گو اہیا۔ سسے دا بن کے ہوڑا ہا ہے دی بن کے پٹی، ٹیکا پٹنی وچوں گرکھو تہانوں باہر کڈھائیا۔ جنہاں نے گانا بدھا گئیں، دوآبے والے بیاسا دی دھار وچوں باہر کڈھائیا۔ دو اک دی سُن لو سکھی، سچ دے سمجھائیا۔ چھبھی پوہ دُھر دی متی، متر پیارا نال لیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ اپنا رنگ رنگائیا۔ مٹی کہے میں آئی وچوں گھونڈ، سنگھ شیر دا درشن پائیا۔ گرکھو میں پھرنا تہاڈے کایا وچ پنڈ، ساڈھے تن ہتھ بھجاں چائیں چائیا۔ تئیں اُس پر بھو دی جند، جیہڑا زندگی نوں سب دی جھولی وچ پائیا۔ تئیں شبد گرو دی ہند، نہ مرے نہ جائیا۔ تہاڈا جھنڈا جھلنا وچ ہند، ست رنگ اپنا رنگ دے چکائیا۔ اجے ڈھائی سال تھوڑی تھوڑی ہونی ہند، پھیر جھگڑا اکو وار دینا پائیا۔ کیوں ایہہ کھیل سورے مرگند، مہربان ویکھ دکھائیا۔ سارے بنا اتھرو آں توں اک دھار وھاؤ ہنچھ، بہڑی بہڑی کر کے رولا دیو پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ مٹی کہے ویکھی کھیل عجیبی، عجب دیاں جنائیا۔ گرکھو تہاڈے اندروں کڈھنی غریبی، غریب نمائیاں ہوئے سہائیا۔ جیہڑی دیناں مذہباں دی ہوئی بے ترتیبی، طریقہ اکو دیاں درڑائیا۔ ویکھو تئیں دور درڈے بن گئے نزدیکی، ذات پات نہ کوئے رکھائیا۔ کسے نے جانا نہیں مندر مسیتی، پُرکھ اکال دا اکو گھر ویکھ دکھائیا۔ ہن چھڈ دیو پہلی کہانی پتی، اگلا سماں ویکھو چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ جن بھگتو ایہہ سگن رکھنا تہاڈے اندر، گھر گھر دیاں ٹکائیا۔ کھول دینا بجر کپائی جندر، کُنجی جگت نہ ہتھ پھڑائیا۔ منو آ من بھوے نہ بندر، وہ دِشا نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ اندھیری گچھا وچوں کڈھ کے کندر، کاہن دینا ملائیا۔ تہاڈا سوہنا سہاؤنا انگن، اپنا چرن پُھہائیا۔ کسے دوارے کسے نہیں جانا منگن، جھولی کسے آگے نہ ڈاہیا۔ آہ ویکھو گو ہند دی دھار گرکھاں دے شکلنگن، سوہنی گنڈھ پوائیا۔ اکو سجدہ اکو بدن، اکو ڈنڈاوت کرنی دے سمجھائیا۔ ہن جھگڑا پینا وچ ور بھنڈن، برہمنڈ دے ڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ سنگر شبد کہے کچھ ویلا آؤنا سخت، سختی نال سمجھائیا۔ اک اکال دا قائم رہنا تخت، اٹاں پتھراں والا رہن کوئے نہ پائیا۔ جتھے مایا دی کرے کوئی نہ بچت، گولکاں سکے نہ کوئے بھرائیا۔ اکھراں وچ بنائے کوئے نہ بچت، ہندسیاں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ سنگر و گھر وچ کدے نہیں گنی

جائے اِنج کئی ہوئی وُتت، مایا نال مایادھاری دینے رُڑھائیا۔ ویکھو کیہڑا آؤنا اوہ وقت، وقت ویلا دے گواہیا۔ کوئی قائم رہسی شخص، جس سر اپنا ہتھ
 ٹکائیا۔ ایہہ کھیل ورتاؤنا والی عرش، فرشاں تے پئے دُہائیا۔ نظر آؤنا نہیں کوئی چرچ، چراگاہ دے لوکائیا۔ بھگتاں دا ونڈے بھگوان آپ درد، دُکھیاں دا
 دُکھ گوائیا۔ تئیں بینتیاں روز کروتے سَنگرو دی تہاڈے اگے اک عرض، اِکو وار سنائیا۔ ساریاں بولنا زور نال گرج، بنا پر بھو توں سیس نہ کسے جُھکائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ ستائی پوہ کہے میں وجاؤن آیا ڈورؤ، اوئے ڈنکا اک سنائیا۔ جن بھگتو
 اُٹھ کے پاؤ کھورؤ، اوئے سویا رہن کوئے نہ پائیا۔ ویکھو اِکو تہاڈا پاہرؤ، اوئے خبردار سب نوں رہیا کرائیا۔ تہانوں وڑن نہیں دینا مساناں وچ گورؤ، اوئے
 قبراں توں باہر تہاڈا مندر سچھنڈ سو بھاپائیا۔ پر بھہ داشد آد انت دا بانکا چھوہرؤ، جس تہاڈے نال کیتی گُرمائیا۔ جس ویلے چاہو گے اوس ویلے بہرؤ،
 ویکھے تھاوں تھانیا۔ جس نوں کہندے براہمن گوڑو، اوہ ویکھو اپنا روپ وٹائیا۔ تہاڈی اِکو منزل تے اِکو پوٹرؤ، اِکو پوٹرے دے چڑھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کمائیا۔ ستائی پوہ کہے اوہ پر بھو وڈیا چلاکا، کی جگ جگ کار کمائیا۔ دیناں مذہباں دا کھچرا رہوں خاکہ، انساناں
 اندر ونڈ ونڈائیا۔ آپ بنیا رہوں معصوم کاکا، گر اوتار پیغمبراں دتی وڈیائیا۔ جنا کے نام والیاں واجاں، صفتاں وچ صلاحیا۔ اِکو گوہند اشارہ دتا میں
 سمبھل کے آواں سمبل دے رہاں دیس ماجھا، سمبھل اپنا قدم ٹکائیا۔ سچ دوارے بہہ کے دو جہان دیاں پکڑاں واگاں، واگی ہو کے بھگتاں کھج وچوں
 باہر کڈھائیا۔ مان رہے نہ سنت سادھاں، ست وچ نہ کوئے سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا حکم اِک
 سنائیا۔ سَنگرو شبد کہے پُرکھ اکال دا اِکو گن، گنوتا دے جنائیا۔ جن بھگتو سچے کبھے ہتھ دیاں مُٹھاں میٹ کے بنا لو گھسُن، اِک دُوبے نال دیو ٹکرائیا۔
 کوئی رہنا نہیں رکھ مُن، پیغمبراں دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ بھگوان نے اپنے بھگت لینے چُن، مہر نظر اِک تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ویکھی اگم گھاٹی، لوک مات دھیان لگائیا۔ ستائی پوہ سہائی راتی، رُترئی اپنے نال مہکائیا۔ سب دا
 اِکو سندیسہ اِکو لیکھ پاتی، پترکا نال چترائیا۔ جن بھگتاں پوری ہوئے آسی، آہستہ آہستہ اصل اپنا روپ درسائیا۔ سب دی بخش دیوے گستاخی، کرم کاند دا

ڈیرہ ڈھاہیا۔ اکو سمجھا کے سچی باتی، باطن دا پڑدا دئے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ستائی پوہ کہے میں تکیا دُھر دا ماہی، جو ممتا موہ مٹائیا۔ میں تکیا دُھر دا راہی، جو رہبر تھاؤں تھائیا۔ میں تکیا دُھر دا شہنشاہی، شاہ پاتشاہ اکو اکھوائیا۔ میں تکیا نورِ الہی، جوت جوت رُشائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دی دیندے رہے گواہی، شہادت کلیاں وچ بھگتائیا۔ اوہ بھجیا آیا بن کے راہی، اپنا پنہدھ مُکائیا۔ جنہاں گرگھاں نوں پچھے چلایا قدم ڈھائی، ڈھینے دا جھگڑا دتا چُکائیا۔ آگے رہی کوئے نہ کھائی، ڈُونگھی کندر نہ کوئے چترائیا۔ جن بھگتو سچ دوارے دئے بہائی، پھڑ باہوں آپ لُکائیا۔ ایہہ چھبی پوہ دی سب نوں ملے ودھائی، وادھے وچ وادھا دئے کرائیا۔ گھر نوں جانا چائیں چائیں، خوشیاں رنگ رنگائیا۔ گرگھ گرگھ نوں سمجھنا توں میرا دھرم دھار دا بھائی، تے سانوں جس والی پُرکھ اکال اکو مانیا۔ جے شبد سنگر بچن منظور اے ہس کے دیو وکھائی، خوشیاں رنگ رنگائیا۔ سارے کہو چاچی تائی، کم کسے نہ آئیا۔ ماسی پھوپھی توڑ کوئے نہ جائی، بنا سنگر شبد توں ہوئے نہ کوئے سہائیا۔ ناتا کوڑا دسے نارکت اک دُوبے نوں سمجھن دھار پرانی، مڑھی مساناں بیٹھے کھ بھوائیا۔ سنگر پورا کدے نہ کرے جدائی، آدانت اپنا ساتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لُکائیا۔ سنگر شبد کہے او گرگھو تئیں چڑھ گئے اوس کھارے، جتھے منزل بے پرواہیا۔ تہاڈی منزل مک گئی جگت دوارے، دُھر دا کنت اک منائیا۔ اوہ سگن جیہڑا اسو دارکھیا سمجھالے، ہر سنگت تیری جھولی پائیا۔ جن بھگتو تہاڈے وچوں اے ڈولدے باہلے، من ساریاں لینا لُکائیا۔ بھانا ویکھن نوں بنو نہ کاہلے، ہوئی ہوئی سمیں نال ورتائیا۔ سد رہواں تہاڈے آلے دوالے، اپنا آپ نہ لوں چھپائیا۔ سب دے حل کراں سوالے، بچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ بے شک چھبی پوہ دا دن ستائی دی رات تئیں بڑے کٹے پالے، ٹھنڈ وچ اپنا جھٹ لنگھائیا۔ ضرور پھل لگاواں گا تہاڈے کایا ڈالے، امرت رس چکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جن بھگتو تہاڈا ویکھ کے کھیل انوکھا، سب نے خوشی منائیا۔ پر بھ نوں منن وچ کدے نہیں ہويا دھوکھا، تے سنگر شبد پوئے نہ کدے چھڈائیا۔ جس مارگ دتا سوکھا، سدھا راہ جنائیا۔ پڑھنا پئے کوئی نہ پوتھا، پُستک بغل نہ کوئے لُکائیا۔ لہجنا پئے کوئی نہ کوٹھا، اندر وڑ نہ دھیان لگائیا۔ منکا پھیرنا پئے نہ اُتے پوٹا، گنتی گنت نہ کوئے گنائیا۔ توں میرا میں

تیرا ڈھولا گاؤ نال شوٽا، شوٽین ہو کے ملے تہاڈا ماہیا۔ جے تہاتھوں صاف نہیں ہندا کایا چونکا، تے آپے کرے صفایا۔ تہانوں ہن پتہ نہیں اپنے نال ملاؤن دا بنایا مَوَق، مَوَقے نال سارے لئے ملایا۔ گوہند جا گیا لا کے ڈھونکا، نورا اھ کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ دکھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن گولی گاؤے اک شبد، پُرکھ اکال شبد اک وڈیایا۔ جھگڑا رہے کوئی نہ مذہب، دین ذنی نہ ونڈ ونڈایا۔ جن بھگتو اک دُو جے دا کرنا ادب، پیار وچ سمجھایا۔ جے تئیں میرے ول آؤ گے اک قدم، کوٹاں جہاں دا لیکھا دیاں مُکایا۔ تئیں سمجھیو نہ ایہہ کایا بدن، تتاں والا جگت ہنڈھایا۔ ایس وچ بہہ کے پُرکھ اکال کرے عدل، انصاف اپنے ہتھ رکھایا۔ ایہو جامہ گوہند دا آیا بدل، بدلی کرے جگت لوکایا۔ سنگر شبد نوں کر سکے کوئی نہ قتل، کھنڈا کھڑگ نہ کوئے اٹھایا۔ تہانوں لے کے جاواں اوس وطن، جتھے ملے بے پرواہیا۔ تہاڈا اکو کنارہ تے اکو پتن، اکو بیڑا کندھ اٹھایا۔ تہاں اک مننا بچن، بنا پُرکھ اکال توں سیس نہ کسے نوائیا۔ جتھے بھگت بھگوان وسن، اوہ دوارا تہاڈا سوبھا پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلایا۔ جن بھگتو کتے بیٹھے تے نہیں تھکے، تھکاوٹ وچ نیندر آیا۔ میں تہانوں لے کے جاواں جن بھگتو مدینے مکے، کعبیاں وچ پھیرا پائیا۔ جتھے مکے دے وجدے پھلے، اللہ ہو اکبر علی حیدر نعرہ لایا۔ فقیر بن کے منگدے مکے، بغلیاں ہتھاں وچ ٹکایا۔ اوہ مُرید کدے نہ ہندے پکے، جیہڑے مُرشد دا راہ گئے بھلایا۔ بھاریں کوئی کعبے وسے، سنگر دے آگے پچھے نٹھے، جنا چر صاحب نہ ہردے وسے، ملے نہ کوئے وڈیایا۔ آؤ ہن قول اقرار کریئے اکتھے، گر چیل وند نہ کوئے ونڈایا۔ پُرکھ اکال کولوں منگ منگو اسیں بھگت نہ رہیئے کچھے، کچھیاں توں پکے دے بنایا۔ چوڑا سی وچ نہ کھائیئے دھکے، آون جاون دے کٹایا۔ تیرے بنا پت کوئی نہ رکھے، پت پر میثور تیری اک سرنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنا کھیل دکھایا۔ جن بھگتو آؤ چلیئے وچ گرے، پھریئے چائیں چانیا۔ پہلوں صاف کرو اپنے ہردے، کلپنا باہر کڈھایا۔ پھیر کھیل دیکھیئے اگمی پر دے، جو پریتم اک اکھوایا۔ تئیں نہیں جان دے کھیل چار جگ پچھلے چر دے، کلجگ اتم جوڑ جڑایا۔ ہن ملے کدی نہ وچھڑدے، سچکھنڈ دوارے دیاں پُچایا۔ بے شک تئیں بھرے لبرے گارے چکڑ دے، ہتھیں دھو کے تہاڈی دُرمت میل کراں صفایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنی کار کمائی۔ بھگتو آؤ چلیے وچ مٹھاں، شو دوالے کھوج کھو جائیا۔ پھرے تیرتھ تھان، گنگا گوداوری جمنا سُرستی
 ویکھ وکھائی۔ ویکھئے تتاں اٹھاں، گرہ مندر پھول پھولائی۔ ویکھئے نام بانی دے ہٹاں، کلیمیاں کی پڑھائی۔ سب داماتا پتا اکا، اکو اک اکھوئی۔ اوگر گھو
 پھیر دین مذہب دا جھگڑا کاہدارٹا، سب کچھ اپنے ہتھ رکھائی۔ جگ جگ کھیل پڑھ سمرتھا، اپنی دیا کمائی۔ ایسے کر کے گوبند نے مان وڈیائی وتی سکھا،
 سکھ سکھیا وچوں سمجھائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کمائی۔ پوہ ستائی کہے میں کی سناواں، سناون دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ میں
 کی گاواں، گاؤن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ کوٹن نچے جہریاں ماواں، بھگت گودی نہ کوئے اٹھائی۔ جدوں مردے سارے بھر دیاں ہاوا، ہائے ہائے کر سنائی۔
 گرگھو تہاڈے بنا سچ نہیں کوئی ٹکانا، دُھر دا ساتھی نظر کوئے نہ آئی۔ دین دُنی پھردی وانگ کاواں، کاگ وانگ گر لائی۔ تہاڈا اوس پر بھو دے درتے
 ناواں، جتھوں سکے نہ کوئے تڑائی۔ تساں نہیں آشنا کیتی پر بھونے اپنے آپ تہاڈے نال لے لیاں لاواں، آتما پر ماتمانال پر نائی۔ ہن دوہاں دا پیار ہو
 گیا ساواں، اگے سکے نہ کوئے تڑائی۔ جے بھوگے اگے ہو کے آواں، پہریدار ہو کے لوواں اٹکائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سد اپنا حکم ورتائی۔ ستائی پوہ کہے میں ہو گیا چپ، کہن کچھ نہ پائی۔ جیہڑے بن گئے پر بھو دے پت، اوہ اوس دی گود وچ سمانیا۔ اوہ
 نکل گئے وچوں اندھیرے گھپ، کلجک پنڈھ مکائی۔ اوہناں سدھا سچکھنڈ ول کر لیا رُخ، چلن چائیں چانیا۔ جتھے نہ کوئی سکھ تے نہ کوئی ڈکھ، اکو رنگ
 وکھائی۔ جن بھگتو تساں پھیر آونا نہیں کسے ماں دی گھ، رکت بوند نہ جوڑ جڑائی۔ اک وار پھیر خوشیاں وچ سارے جاؤ اٹھ، سوہنگ ڈھولا گائی۔ ستا
 رہن نہیں دینا کوئی وچ گٹھ، سبے نال ہلونے دتے لگائی۔ بھاویں کنے باہر والے رضائیاں لو گھٹ، پردے اپنے اتے پائی۔ ایہہ سون والی نہیں رت،
 ستیاں رہیا جگائی۔ سب نوں اپنی گودی چک، ہلونیاں نال ہلائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ وکھائی۔

☆ ۲۸ پوہ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

جموں سنگت کیسر لیانا رتی ڈھائی، ڈھنیا گوہند ویکھ وکھائی۔ سچ دوارے ست سچ گڑمائی، ناتا کوڑ نہ کوئے رکھائی۔ مستک تیک دینا لگائی، تیج بھان سیو کمائی۔ شبد شہادت دئے گواہی، ستمکھ ہو کے دئے سمجھائی۔ جن بھگتو ہردے کوڑ نہ رکھنا رائی، متا دینی مٹائی۔ سوہرے پئے کھیل دھی جوئی، پر بھ دا اکو آتما سو بھاپائی۔ سچ دوارے سیس دینا نوئی، چرن کول سرنائی۔ سوہنی رت سہنجی آئی، پھل بھلواری آپ مہکائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائی۔ جموں والیو دے دیو پگ کشمیری، کچھ مجھ دا لیکھ مکائی۔ ہردے رہے نہ کسے دلگیری، نرنتر انتر وجے ودھائی۔ گرگھو جھگڑا چھڈنا غریب امیری، اکو رنگ ویکھنا چائیں چائیا۔ ایہہ آشا رکھ کے گیا ہر گوہند جس نے دھار چلائی میری پیری، پیر پیراں رنگ رنگائی۔ اک دوار اکو پر بھو دی چلے پیڑھی، جگ چوکڑی ریتی چلی آئی۔ جس پر ہلا دتاریا بن کے کیری، سو ست سرپ دیوے مان وڈیائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائی۔ جموں والیو آتا دے دیو سوا سیر، بل باون منگ منگائی۔ پر بھ کرتا کرے مہر، مہربان سرنائی۔ شبد گرو سہائی دھر دا کیسہر، بھبک اکو اک درڑائی۔ کٹیا جائے چوراسی گیر، چارے کھانی نہ کوئے بھوئی۔ آتم پر ماتم سے نیڑ، دور دراڈا پندھ مکائی۔ لہنا دینا دئے نیڑ، پورب لیکھا رہے نہ رائی۔ بھاگ لگا کے کایا کھیر، اندروں پردہ دے چکائی۔ فرق رہے نہ زبر زیر، نور نور رُشنائی۔ آد جگاد دا داتا شبد گرو گر شیر، سنگھ روپ درسائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائی۔ سوا سیر آتا رہیا ہس، خوشی نال جنائی۔ جن بھگتو پر بھ دا گاؤنا اکو جس، اکو داتا صفت صلاحیا۔ جو ہر گھٹ اندر رہیا وس، لکھ چوراسی ڈیرہ لائی۔ امرت دھار دیوے رس، نخبھر جھرنا اک جھرائی۔ انیالا تیر مارے کس، مکھی دھار شبد وڈیائی۔ دُرمت میل دیوے کٹ، پاپاں کرے صفائی۔ سرتے رکھے آد جگادی ہتھ، سمرتھ بے پرواہیا۔ ساڈھے تن ہتھ کایا چلائے رتھ، ہڈ ماس ناڑی رنگ رنگائی۔ نج نیز کھول کے اکھ، اندھ اندھیرا دئے مٹائی۔ درشن دیوے ہو پر تکھ، جوتی جاتا ڈگمگائی۔ جن بھگتو تھادی ریتی چار جگ توں وکھ، سوہنا مارگ اک سمجھائی۔ ورننا برناں اک دوارے جانا وس، جگت ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ سب دا سانجھا اکو جیہا

حق، حقیقت نال دے سُنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیآ۔ سوا سیر آٹا کہے اک رُبئیآ لیاوے جیا لال، رام دا لیکھا دیاں مُکائیآ۔ جنم جنم وِچ بن دارہیا بال، کرم کرم سنگ رکھائیآ۔ لہنا دینا ویکھنا ماضی حال، بھيو اہید رہے نہ رائیآ۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت کرے رُشنائیآ۔ آسا نسا والا سوال، خواہش خواہش وچوں بدلایآ۔ کدے پوہ نہ سکے کال، مہاکال رُپ درسائیآ۔ سنگر شبد وچولا جگ جنم دیاں وچھڑیاں لئے بھال، ویکھے تھاوں تھانیا۔ جن بھگتو تہاڈا سگن اک رُبئیآ جتھے نہ کوئی شاہ تے نہ کوئی کنگال، وڈے چھوٹے اکو رنگ رنگائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کمائیآ۔ جموں والیو ویکھو اکھ کھول، باؤن آیا چائیں چانیا۔ پُرکھ ابناشی رُپ اکو پول، ست سرُپ سوبھا پائیآ۔ شبد اگئی رہیا بول، انادی دُهن جنایآ۔ چیلآ سنگھ جیہڑیاں پنج وستو لیاندیاں کول، گردرشن کور دی جھولی دینیاں پائیآ۔ ہر سنگت سدا رہنا اڈول، نہ کوئی ڈولے ڈول ڈلایآ۔ چار جگ شبد دی دھار وِجنا ڈھول، ڈھولک چھیننا نہ کوئے کھڑکائیآ۔ گوہند ویکھن والا گھول، دنگل پینا چائیں چانیا۔ جس دا لیکھا کوئی نہ جانے پنڈت پاندھا رول، نچتر گرہ وِند نہ کوئے وِندائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کمائیآ۔ پگڑی کہے میں ست رنگ دی دستار، دست دست لے وڈیائیآ۔ میرے اندر پریتی اوس نرنکار، جو جوتی جوت جوت رُشنائیآ۔ میتوں لیکھا دسیا جو وِجاودا رہیا ستار، ست ست آواز سُنائیآ۔ میرا کھیل ہويا اک وار، جنک دوارے سوبھا پائیآ۔ جس ویلے رام نے دھنُش لیا سی اُٹھال، خوشیاں رنگ رنگائیآ۔ سیتا پاؤن لگی سی ہار، ستے رنگ اک دُوجے نال دتے جڑائیآ۔ اوہناں کیتا حال حال، کوک کوک سُنائیآ۔ ہن اسیں نکے نکے رومال، چھوٹے چھوٹے ویکھ وکھائیآ۔ رام نے نگاہ ماری اُپر اسمان، بن نیناں نین اُٹھائیآ۔ پھیر ویکھیا رام نے رام، جو رام دا مالک اک اکھوائیآ۔ اوس سندیسہ دتا ڈھر پیغام، شبدی شبد جنائیآ۔ جس ویلے کلج انت آیا وِچ جہان، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیآ۔ اکھراں دارہے نہ کوئے گیان، سرتی شبد نہ کوئے ملائیآ۔ مدراماس سارے کھان، رسنا کوڑ کوڑ ہلکائیآ۔ ہردے ہر نہ مول وسان، کایا مندر نہ کوئے رُشنائیآ۔ دین مذہب ذات پات مانو مانو اک دُوجے نوں بُرا تکان، سنگی سنگ نہ کوئے رکھائیآ۔ تیج رہے کسے نہ بھان، سورہ چند نہ کوئے رُشنائیآ۔ شبد سُنے کوئے نہ کان، ڈھولے کوڑے گاؤے جگت لوکائیآ۔ دھرم دا دیوے کوئے نہ دان، جگت لُیرے سوبھا پائیآ۔ پنڈت

پاندھے ہون بے ایمان، مُلا شیخ مسانک تسبیح کوڑی گل لٹکایا۔ ودیا والا رہے نہ کوئے ودوان، پاٹھی سنگ نہ کوئے نبھایا۔ ہر دی کرے نہ کوئے پچان، مندر مسجد شودوالے مٹھ گرو دوارے سارے سیس نوایا۔ رام کہے میں دیکھ ہویا حیران، حیرانی میرے اندر آیا۔ اونے چر نوں سیتا کرتی پرنام، چرناں سیس جھکایا۔ میرے صاحب پچے بھگوان، تیری اوٹ تکایا۔ توں ہونا نگاہبان، مہر نظر اٹھایا۔ رام نے اپنے پکڑ کے کان، ہلونا دتا لگایا۔ کملیئے میں پھرنا بیابان، جنگلاں وچ بھجاں واہو داہیا۔ اگلا کھیل ہونا مہان، اندرے اندر سٹایا۔ میرا ساتھی راون نوجوان، پلو تیرا لئے اٹھایا۔ پھیر پھرنا تیرے کمان، چلہ اپنے کندھ اٹھایا۔ یدھ کراں گھسمان، ہنونت نال وڈیایا۔ لنگاپتی ماراں جھگڑا مُکاواں زمیں اسمان، حکم متاں بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کماہیا۔ پگ کہے میرے ستے رنگ، ست دی دھار جناہیا۔ آدانت توں گر اوتار پیغمبراں منگی منگ، ستجگ تریتا دواپر کلجگ دے گواہیا۔ جس ویلے کوئے رہے نہ سنگ، سگلا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ سیس اوڈھن کرے ننگ، پڑا سکے کوئے نہ پانیا۔ کلجگ نچے بن ملنگ، ڈور وگھر گھر ڈنکا لایا۔ سرشی درشی ہووے اندھ، نیتز نین نہ کوئے کھلایا۔ آون جاون کئے کسے نہ پنڈھ، سچ دوارے سوہا کوئے نہ پانیا۔ اوس ویلے بھگت بھگوان دا سانجھا ہونا چھند، توں میرا میں تیرا دوہاں نے ڈھولا لینا گایا۔ پت پریشور نے آتما پر ماتما دا کرنا کارج اندھ، تن وجود دا حصہ جگت ونڈ ونڈایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ دکھایا۔ پگڑی کہے میں سب دے سرتے پاؤنا بھگت پڑا، ست ست سمجھایا۔ جو پر م پڑکھ دا ہووے بردا، پت پریشور سیس نوایا۔ بھو کھولنا اوس دے گھر دا، گرہ مندر دیاں دکھایا۔ رنگ رنگاؤنا نرائن نر دا، نر ہر اپنی دیا کماہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سٹایا۔ پگڑی کہے میں سب دے اُتے آؤنا سیس، چھتر دھاری نظر کوئے نہ آیا۔ مالک دسنا اک جگدیش، جگدیش بے پرواہیا۔ جو لیکھا جانے بیس اکیس، اکیس اکیسا نور الاہیا۔ جس دا اکونام کلمہ حدیث، حضرتان توں پرے کرے پڑھایا۔ کلجگ انتم جانا بیت، لوک مات رہن نہ پانیا۔ ست رنگ پگڑی کہے جن بھگتو تہاڈی ستجگ والی ریت، چار ورن لینا اپناہیا۔ تہاڈا وچولا اک اک میت، پر م پڑکھ اھوایا۔ سب نے صاف رکھنی نیت، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار دینا تجایا۔ تہاڈی کایا رہے ٹھانڈی

سیت، اگنی تہ نہ کوئے تپائیا۔ تہاڈا کھہرا چھٹ گیا مندر مسیت، شودوالے مٹھ وند نہ کوئے وندائیا۔ ہن ساری سنگت اک پریم دا گا لوگیت، شبد شبد وچوں وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلا لئے ملاییا۔ جن بھگت اکو وار کُرم کُرم کرو کُرمائی، کُرمیٹا بنس سو بھاپائیا۔ لین دین دی آسا ترسنا دینی تجائی، اندر منگ نہ کوئے منگائیا۔ ناتا رکھنا بھین بھائی، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ خوشیاں منگل لینا گائی، سو ہلا اگم اتھاپیا۔ کلجگ مایا جھوٹھا لالچ کم کسے نہ آئی، دھن دولت نہ کوئے چترائیا۔ شاہ سلطان خالی ہتھ جانڈے رائے دھرم دے سزائی، اگے ہونہ کوئے بچائیا۔ نساں مل کے ستجگ دی ریتی چلائی، ذات پات دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ اک رنگائیا۔ گرگھو شادی دے شادیانے، جگت سکے نہ کوئے وجائیا۔ جس دے کارن گر اوتار پیغمبراں دتے بیانے، نام وسیقے اُتے گئے لکھائیا۔ اوہ بدل گئے زمانے، سماں اپنا ڈھنگ بدلایا۔ اگے حکم ورتنا سری بھگوانے، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جگت وبار دے رہنے نہیں مہمان خانے، گرہ اکو وجے ودھاپیا۔ اکو رنگ رنگاؤنے رنگ راؤ رانے، در اکو سو بھاپائیا۔ گرگھو سب نے بننا سنگھڑ سچے سیانے، من مت دینی گوائیا۔ گر گوہند دس کے گیا پُرکھ اکال دے مننے بھانے، اوٹ اکو اک تکائیا۔ گھر بار چھڈ کے بنس سر بنس وار کے ماچھو واڑے ستا دے کے بانہہ سرہانے، ستھر یارڑا اک ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ او گرگھو ہویا ویاہ، پایا ہر نرنکار۔ بھگتاں دے بھگت گواہ، شہادت دین پیغمبر گرُو اوتار۔ ستجگ ساچا سب دا ہووے راہ، رہبر ہووے پروردگار۔ اکو در ہووے دُعا، سجدہ اک ہووے نمسکار۔ جس نوں کہندے رہے خُدا، خود مالک سانجھا یار۔ اوہ کلجگ دا کل رہیا بدلا، ستجگ سچ کرے اجیار۔ وشن برہما شو کہن واہ واہ، کروڑ تینتیا پھولن برکھے اپنی دھار۔ اندر سیوا رہیا کما، امرت چھڑکے اپر اپار۔ وقت سہنجنایا آ، ناتا تٹے کوڑ سنسار۔ گرگھو جے تہاڈا سب دا اک پیار، تے سارے باہواں لو اٹھال۔ گر سکھ ہو کے بنیو نہ کوئے بُریار، رسنا نال پھکا بول کریو نہ کوئے گناہ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد بخشنہار دیدار۔ اٹھائی پوہ کہے میرا دواٹھ دا سماں، سرگن تتاں وچ وڈیائیا۔ دھرم سندیسہ دُھر دا کہواں، کہہ کے دیاں سنایا۔ ستجگ مارگ چلنا نواں، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ وجے

ودھایا۔ آگے وقت نہیں رہیالما، بینڈا اپنا پندھ مُکانیا۔ نہ کوئی ہرکھ سوگ رہے غما، جن بھگتو اندروں چنتا دینی کڈھایا۔ لین دین دی کسے نہیں کرنی طمع، لالچ وچ کوئے نہ آئی۔ تہاڈے کولوں ست دی دھار کرنی رواں، بھگت جگت وچ پرگٹایا۔ موہ وکار دا لاکے تہاڈے اندر بنا، حد پچھلی دینی گوانیا۔ ویکھو ہر جن ہو کے بنیو کوئے نہ اٹھا، نیزہین نہ کوئے اھوایا۔ سندیہ سُنو پنا کٹناں، ہر دے اندر اپنے کھوج کھوجایا۔ اوکسے کم نہیں آؤناماٹی چمّا، چمّ درشٹی لینی بدلایا۔ یاد کر لو پیسے پچھے گو بند دے بچے پھڑائے براہمن ہو کے پمّا، دھن دولت کم کسے نہ آئی۔ تہاڈے کول پر بھ دے نام دا دھنا، کھاؤ خرچو کھٹ کدے نہ جایا۔ رائے دھرم نہ دیوے ڈٹا، پترکپت نہ لیکھ جنایا۔ ایہو ووار دسیا گرو گرتھ چو داں سو تیبہ انک دا پتا چو تھی لانو پر بھ ابناشی نوں مل کے اپنا مندر لو سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہنکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگت ویکھے اپنے چنّا، چن سورج توں پرے کھوج کھوجایا۔

☆ ۲۹ پوہ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

اوتار پیغمبر گر کہن پر بھو تیریاں بھگتاں منگی لوہڑی، لوآں پریاں توں باہر دھیان لگایا۔ کیشن سنگھ حال دُہائی کیتی بھڑی، اُچی کوک کوک سُنایا۔ دات وچ منگن بھگت بھگوان دی بنی رہے جوڑی، ناتا آتم پر ماتم رکھایا۔ سوہنگ دھار مٹھارس دے گڑ روڑی، روڑا کوڑ رہے نہ رانیا۔ پچھے دیندا رہوں بھوری بھوری، ہن جھولی دے بھرایا۔ سادھ سنت تیتوں لبھدے چوری، اندر وڑ دھیان لگایا۔ بھگتاں اپنے نال بٹھ لے ڈوری، آگے سکے نہ کوئے تڑایا۔ من کلپنا ولوں موڑیں، مورکھ موڑھ آپ سمجھایا۔ ساڈی منگ بھتی تھوڑی، خوشیاں نال منگ منگایا۔ ویکھیں در آئے کسے نہ ہوڑیں، کروٹ اپنی نہ آپ بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کماہیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جن بھگت منگدے مُراد چنگی، لوڑیندے سجن دینی پانیا۔ ساڈی پٹھ رہے نہ ننگی، مہر نظر ہتھ اٹھایا۔ دکھ بھکھ رہے نہ تنگی، شکھ ساگر وچ سماہیا۔ نیز اکھ رہے نہ اندھی،

لوچن دینا گھلایا۔ آتم دھار رہے نہ رنڈی، کنت سہاگ ہونا سہایا۔ پچھلی ٹٹی جائے گنڈھی، آگے سکے نہ کوئے تڑایا۔ من واسنا رہے نہ مندی، موہ
 متا پرے تجایا۔ سر جھکے کسے نہ ڈمبی، بکھنڈی سنگ نہ کوئے نبھایا۔ دین مذہب دی رہے نہ کوئے پابندی، شرع زنجیر دینے کٹایا۔ جھکڑا مکاونا جیرج
 انڈی، اتبج سیتج کھسڑا دینا جھڈایا۔ نام مہانا دینا ونجھی، سنسار ساگر پار کرایا۔ آتم بیج سہاؤنی منجی، سنگھاسن اپنا آپ وڈیایا۔ ڈئی دی دھار رہے نہ
 کندھی، ہوئے روگ دینا گویا۔ بھگت بھگت دا بناؤنا ست سنگی، گرگھ گرگھ جوڑ جڑایا۔ نجھرس دینا انندی، انند اپنا اک ورتایا۔ واسنا موئل رہے نہ
 گندی، دُرمت میل دینی دھوایا۔ پچھلی پچھے جیہڑی لنگھی، آگے اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ
 اپنی کھیل کھلایا۔ اوتار پیغمبر گر کہن گرگھ لوہڑی منگدے نام ندھان، تیری سرناہیا۔ اگلا حکم دس پیغام، حضراتاں دے حضرت کر پڑھایا۔ منزل
 مارگ ہوئے آسان، رہبر راہ دینا جنایا۔ شرع زنجیر رہے نہ کوئے غلام، غرُبت اندروں باہر کڈھایا۔ اکو کلمہ دے کلام، کائنات دے سمجھایا۔ اکو
 محبوب ہووے مہربان، مُجبت وچ سمانیا۔ اکو رس پین کھان، اکو گنڈھ دینی جنایا۔ اکو رنگ محل اٹل مہان، بے پیچان دینا جنایا۔ تیرا لیکھا نوجوان،
 جگ جگ سب دی جھولی پانیا۔ کلجگ انتم مار دھیان، گیانی دھیانی بیٹھے کھ بھوایا۔ پوتر ہو یا نہ کوئی کر ایشان، اٹھسٹھ سارے دین دہانیا۔ پُستک پڑھ
 پڑھ تھکا جہان، تیرا درس کوئے نہ پانیا۔ کرپا کر کے جن بھگتاں آپے مل آن، ملنی اپنے نال کرایا۔ کوجھیاں کملیاں کر پروان، چکڑ بھرے گود
 اٹھایا۔ ساڈے سر کر آسان، سر اپنا ہتھ لٹکایا۔ پر بھو بھگت نالے تیرے منگتے نالے تیرے مہمان، دوویں روپ درسانیا۔ نالے بُڈھے نڈھے بن
 آنجان، رو رو گر لایا۔ ساڈی جھولی پا دے بھگتی دا دان، جگت لوہڑی منگ نہ کوئے منگایا۔ رسنا منگے نہ پین کھان، پان سپاری نہ رس چکھایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کماہیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن جن بھگت لوہڑی منگن کوئے نہ آیا، پچھلا جگ
 دے گواہیا۔ کلجگ کھیل ویکھ بے پرواہیا، بے پرواہی وچ سمانیا۔ ہر جن جو اپنے رنگ رنگایا، رنگ رتڑا گھر بہانیا۔ اوہ چھڈ کے جگت مایا، جھولی نام آگے
 ڈھاپا۔ دے وست جیہڑی توہے بھایا، بھاؤ بھاؤنی نہ کوئے رکھایا۔ مایا متا موہ تجایا، رجو طمو ستو سنگ نہ کوئے رکھایا۔ اپنی کایا چرناں بھیت چڑھایا، تیرا

تیری جھولی پائیا۔ نام بھنڈارا دے ورتایا، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جن بھگتاں رل کے شور مچایا، اُچی کوک کوک سنائیا۔ پر بھو کہنوں کہیں پرایا، ناتا جائیں تڑائیا۔ جو تیرے درتے آیا، خالی پرت گھ نہ کوئے بھوایا۔ سچ بھنڈارے نال دے رجایا، ترسنا ترکھا گوائیا۔ جگ چوکڑی بچھوں لوٹ بندے سجن لوہڑی منگن تیرا ہر جن آیا، بھگت سہیلا پچھلا پنڈھ مکائیا۔ وست اگم دے ورتایا، اموک اپنی جھولی بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، در تیرے آس رکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے میری لوہڑی سدا انڈھٹی، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ ایہہ جگت رسنا سواد نالوں مٹھی، رسنا چکھ کہن کچھ نہ پائیا۔ نہ ایہہ آکاش ملے نہ دھرتی والی وچوں مٹی، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ نہ ایہہ کالی نہ ایہہ چٹی، سوہا ویس نہ کوئے وٹائیا۔ نہ ایہہ وڈی نہ ایہہ نکلی، جوانی روپ نہ کوئے درسائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش نہ ہندو مسلمان عیسائی سکھی، تن وجود نہ کوئے رکھائیا۔ نہ کوئی دو اک سرگن زرگن روپ درسائے من چتی، ٹھگوری کھیل نہ کوئے کھلائیا۔ قلم شاہی نال نہ جائے لکھی، کاغذ جوڑ نہ کوئے جڑائیا۔ جگ چوکڑی جس نوں مہربان ہو کے دتی، کرپا ندھان جھولی آپ بھرائیا۔ اوسے لوہڑی دی دھار دی ہا ہے اُتے بنی ٹپی، جنھ آتما دتی پرگٹائیا۔ جس آتمانے پرما تمانا مل کے انیک زباناں دی بنائی لپی، علم عالماں تائیں جنائیا۔ سادھاں ہتھ پھڑا کے چپی، در در دتا بھوایا۔ شرع زنجیر پوا کے کچی، گر اوتار پیغمبر دتے بندھائیا۔ سرشی دے متھے گھسا دتے پتھراں اٹی، مندر مسجد شوڈوالے مٹھ گروڈوار رگٹائیا۔ اک تھاں کدے نہ لگی، جگ چوکڑی بھیجی واہو داہیا۔ سنجگ تریتا دوا پر کجگ دُہتھڑ مار کے پٹی، روکے دتا سنائیا۔ ماٹی خاک وچ لٹی، اپنا روپ بدلایا۔ پھر واسطہ پا کے منگی چٹھی، دوئے جوڑ سپیس نوایا۔ مکھوں ہس کے بات کیتی مٹھی، نیناں نیر وہائیا۔ پھیر نکلیا بٹ بٹی، اکھ نہ کوئے جھمکائیا۔ پر بھو کرپا کر دات دے دے داتار اپنی ٹپی، جس اُتے ٹیکا ٹپنی رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کی بھاؤ پر بھو تیری لوہڑی، سچ دے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہا میں اپنی اپنے نال بنا کے جوڑی، آپ اپنا میل ملائیا۔ اپنی وست آپ دے کے تھوڑی، اپنی جھولی آپ بھرائیا۔ اپنی کھیل آپ توری، ترت اپنی کار کمائیا۔ جس دا روپ ناری نہ جوڑو زوری، جوڑو نظر کوئے نہ آئیا۔ جو بن ونتی نہ بانکی چھوہری، مینڈھی سپیس نہ کوئے گندائیا۔ ہر دا

کپٹ نہ دسے کٹھوری، ممتا موہ نہ کوئے ہلکایا۔ ہائے اُف نہ کرے بھڑی، دُکھی ہو نہ کدے گر لایا۔ اِکو در اِکو در اِکو گھر میرا رہی لوڑی، سچ لوڑی نوں
 لوہڑی دتا بنایا۔ ایہہ ریتی وِشن برہما شو نے توری، نرِگن کولوں نرِگن منگ منگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھایا۔
 لوہڑی کہے میں سارے دیکھے منگتے، منگے جگت لوکایا۔ جگ چو کڑی گئے لنگھدے، سماں سمیں وِچوں بدلایا۔ میں کھیل دیکھدی رہی اوس انند دے، جو
 انند انند وِچوں پرگٹایا۔ جس در توں سارے گئے منگدے، گر اوتار پیغمبر جھولیاں ڈاہیا۔ اوہ لوہڑی پر بھو اہناں بھگتاں ونڈ دے، جنہاں تیری آس
 رکھایا۔ جے پچھے وِچھڑے تے اگے گنڈھ دے، ناتا سکے نہ کوئے تڑایا۔ شوہ دریا جگت وِچوں بیڑا بٹھ دے، پھڑ اپنے کندھ اٹھایا۔ جیہڑے تیتوں
 بھگوان کر کے منڈے، اوہناں اپنا رنگ رنگایا۔ سچ پریم دا ساچا دھن دے، من منسا کوڑ گوانیا۔ پھلکے بول نہ سُنئے کن دے، پُجلی نندیا نہ کوئے چترایا۔
 جے کرپا کریں تے درشن کرینے گو بند تیرے چن دے، اندھ اندھیر رہے نہ رانیا۔ جیہڑے کوڑے ناتے تن دے، جگت جانیے تجانیا۔ اندروں لیکھے
 مُکا دے غم دے، چنتا چکھا باہر کڈھایا۔ میل ملا لے ہنگ برہم دے، پار برہم اپنے وِچ ملایا۔ جن بھگت جگ چو کڑی جدوں جدے، جم کے منگتے
 تیرے اگے جھولی ڈاہیا۔ سچ بختیش اپنا روپ برہم دے، پار برہم سرنایا۔ لیکھے رہن نہ جنم کرم دے، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ بھلکھے کڈھ دے
 اندروں بھرم دے، ہوئے ہنگتا رہے نہ رانیا۔ اپنے گھر وِچ اپنا جرم دے، جن بھگتاں بھل جاوے جن والی مایا۔ سدا پُجاری رہن تیرے چرن دے،
 دوسر سپس نہ کدے نوایا۔ بھے چکا دے ڈرن مرن دے، چو راسی گیڑ کٹانیا۔ تیرے ہو کے تیرے ڈھولے پڑھنگے، توں میرا میں تیرا راگ الاپیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، سچ سرنائی سرن دے، سر اپنا ہتھ رکھایا۔

☆ پہلی ماگھ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

شہنشاہی سمت پنج کہے میرے مہربان دی ماگھی، مگن اپنے وچ کرائیا۔ اوتار پیغمبر گرو بن کے راگی، انراگی راگ سنائیا۔ توں ہی توں کہندے وڈبھاگی، بھگون تیری بے پرواہیا۔ تیرا کھیل جگاد آدی، انت تیرا تیرے وچ سائیا۔ ساڈی پترائی کاہدی، کل مالک تیری وڈیائیا۔ اسیں صفت کردے رہے تیرے نال دی، ناؤں نرنکارا اک جنائیا۔ تیرا شبد گرو گریو انادی، ناد دھن سانوں تتاں وچ سنائیا۔ اسیں تیرے چار جگ دے سیوک چاکر لاگی، در در گھر گھر لکھ جگائیا۔ تیرا تھم نصیحت ڈاڈھی، ڈنڈاوت بندنا دتی درڑائیا۔ نت نوت بنا کے گاڈی، رستہ مارگ اک سمجھائیا۔ دین مذہب دی ودھا آبادی، ادب اپنا اک سکھائیا۔ پیتا رام بنا کے کرشن رادھی، اللہ نام سنگرو واہ واہ کیتی پترائیا۔ اسیں کھیل ویکھیا تیریاں بھگتاں دی تیرے نال ہوئی شادی، شادیاں سارے رہے وجائیا۔ توں موہن مادھو مادھی، مدھر دھن اپنی دے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن آتم پر ماتم ہندا ویکھیا نکاح، نقاب انتر رہی نہ رائیا۔ اسیں سارے اوس سمیں دے بنائے گواہ، تھم اپنا اک جنائیا۔ سانوں انھول، ستیاں نوں اپنی دھار وچوں کڈھا کے لالیا داء، دائریاں وچوں باہر کڈھائیا۔ اے مالک بے پرواہ، کی اپنی کل ورتائیا۔ سانوں شبد سندیسہ دتا سنا، کلمہ تھم اگم اتھاپیا۔ چھٹی پوہ نوں سب نے جانا آ، لیکھا اپنا بغل اٹھائیا۔ بھگت دوارے پہنچنا نال چاء، چاؤ گھنیرا اک سمجھائیا۔ جاں پندھ مار کے آئے ویکھیا سہنجن تھان، تھانتر ملی وڈیائیا۔ جتھے سب دا اکو پتا اکو ماں، دو جا نظر کوئے نہ آئیا۔ اکو نام ندھانا رہے گا، غریب امیر نہ ونڈ وندائیا۔ اکو رنگن رہے رنگا، چار ورن نہ کوئے پترائیا۔ پھیر تھم دتا اگم اتھان، سہج نال درڑائیا۔ جن بھگتو تھادی آتمائی پرنا، پر م پڑکھ شبد سندیسے وچ جنائیا۔ اسیں اک دوجے ول رہے تکا، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ نہ کوئی نام کلمہ لیا درڑا، پوجا پاٹھ نہ کوئے کرائیا۔ ہمدے ہمدے خوشی نال کہا گر کھو میں تھادا کیتا ویاہ، آتما پر ماتما اپنے رنگ رنگائیا۔ سدا سہیلا ہو کے دیواں ٹھنڈی چھاں، گنی اگ نہ لاگے رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب کچھ سانوں دتا دکھا، سدا دے کے آپ بلائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن اسیں بن کے گئے سجن سہیلے میت، متر پیارے روپ بدلایا۔ جھگڑا اندر

نہ رکھیا چیت، ٹھکوری سنگ نہ کوئے لجا ئیا۔ کھیل دیکھیا انڈیٹھ، انڈیٹھری کار کما ئیا۔ صاحب تکیا اتیت، ترے گن باہر سو بھا پائیا۔ جن بھگتاں کہے بچھو
 گاؤ سو ہنگ گیت، گو بند رنگ رنگا ئیا۔ نہ کوئی دیکھی مندر مسیت، مٹھ نظر کوئے نہ آ ئیا۔ سب توں وکھری نرالی ریت، ریتوان دتی درڑا ئیا۔ جن بھگتو
 کریو اک پر بھو دی پریت، دوجا اشٹ نہ کوئے منا ئیا۔ اکو کلمہ اک حدیث، حضرت اکو اک پڑھائیا۔ نیڑے آوے نہ شرع الیس، شیطانی سور نہ کوئے
 کما ئیا۔ ساڈی سب دی اصلیت، اصل اصل وچوں پرگٹا ئیا۔ اپنی انت دی دیکھو وصیت، جو لیکھا بنا قلم شاہیا۔ کلجگ رہنی نہیں کوئی ملکیت، مالک نظر
 کوئے نہ آ ئیا۔ انت ہونی سب دی اک ولدیت، وعدے نال سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنا رنگ
 رنگا ئیا۔ سمت پنج کہے میرا پریم متا ماگھ، مجن اک کرائیا۔ دھووے دومت داغ، پاپاں کرے صفائیا۔ جو صاحب سرنائی گیا لاگ، چرن کول وڈیا ئیا۔ شبد
 سنائے ناد، اگئی راگ الاہیا۔ سنت بنائے سادھ، سادھنا اک سمجھائیا۔ انتر رہے نہ سوال جواب، کلپنا کوڑ دئے کھپائیا۔ جھگڑا مکا عشق حقیقی مجاز،
 طبیعت اپنے نال ملا ئیا۔ ست سچ سنا ناد، پردہ پردے وچوں اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر داتا اگم اتھایا۔ سمت
 پنج کہے میرا ماگھ سو ہنا چنگا، چار کٹ وڈیا ئیا۔ گر اوتار پینغمبر پھرے پیریں ننگا، سچ دوار بیٹھے تھاؤں تھانیا۔ نرگن دھار کر کے سنگا، سگلا سنگ دکھائیا۔
 نیز رہے کوئی نہ اندھا، لوچن اک کھلا ئیا۔ شبد گرو کہا (رہا) کوئی نہ بندہ، جو بندگی بندیاں رہیا درڑا ئیا۔ لکھ چوراسی بھار اٹھائے اپنے کندھا، باہو بل اک
 پرگٹا ئیا۔ انک بدھی اپنا رکھ کے ڈھنگا، چال نرالی اک سمجھائیا۔ جو برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال لنگھا، گنگن گگننتر ڈیرہ ڈھایا۔ جھگڑا مکا کے جیرج
 انڈا، اتبھج سیتج ویکھ دکھائیا۔ اُس دا درس نصیب ہووے نہ جمناسرتی گوداوری گنگا، نیز رو مارن دھانیا۔ چلی بھر سکے کوئی نہ پنڈا، امرت ہتھ کسے
 نہ آ ئیا۔ بن سنگر شبد کسے نہ ونڈا، دوسر نظر کوئے نہ پائیا۔ جو آیا سو گا کے گیا چھندا، ڈھولا صفتاں والا گائیا۔ تن ویس کرایا دھوتی بودی تمبا، مچھ
 داہری کیس کچھہرے نال وڈیا ئیا۔ کسے سمجھ نہ آئی پر بھ دا کیہڑا ویس چنگا، کون رنگ سما ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سد اپنا کھیل کھلا ئیا۔ اوتار پینغمبر کہن گر، صفتاں وچ صالحیا۔ جس ویلے درشن پایا سوامی دھر، دھر مستک بھگتاں دیکھے چائیں چانیا۔ خالی کوئی نہ جائے

مڑ، نراسارہن کوئے نہ پائیا۔ انتر آتم نال جائے جڑ، باہر ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ پریم پیار دی رہے کوئی نہ تھڑ، تھڑے تھڑکیاں لے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ شبد اک سنائیا۔ اوتار پیغمبر کہن گر شبد جنایا چپ چپیتے، سمجھ کسے نہ آئیا۔ حکم دتا دھر دے پیتے، مطلب اپنا اک سمجھائیا۔ ویکھو پھل اپنے کیتے، چارے جگ دھیان لگائیا۔ تساں میرے نام دے صفتاں والے کیتے ٹیکے، حرفاں وچ وڈیائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ گرو دوار اکٹھے کیتے، ٹھیکے اٹاں پتھراں نال وڈیائیا۔ نام کلمہ بانی پڑھ کے رہے جیتے، جیون جگت وچ سمجھائیا۔ صفتاں وچ کیتی تمہیدے، نظماں وچ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں ویکھیا کھیل اگتا، آگن وچ وڈیائیا۔ جس جھگڑا مٹایا ماٹی چمّا، چمّ درشتی دتی بدلایا۔ مارگ دسّ کے نواں، نو نو چار دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ دھرم دی دھار بدل کے سماں، سمن سب دے دتے کڈھائیا۔ سب نے ہو کے آؤنارواں، بھجنا واہو داہیا۔ کسے نہیں بھروسہ دماں، جیون جگت نہ کسے سمجھائیا۔ کھیل وکھا کے ہرکھ سوگ غما، چنتا چکھا وچ وڈیائیا۔ جھگڑا پا کے کلپنا منا، منسا سنگ رکھائیا۔ پھیر ہسّ کے کہا گو بند چنّا، چنّ تیری رُشنائیا۔ شبدی دھار گرو گر جنا، جن جنیندی بنیا مائیا۔ دین مذہب دا میٹنا بنا، حد حدود رہے نہ رانیا۔ جیہڑا گو بند لایا کتا، پردہ پردے وچ سمجھائیا۔ ایہو فرق رہنا پڑھ اکال دا شبد دھار دا وچ سر پرتا، جس نوں سمجھے کوئے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی دیا کمائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کیوں گو بند لایا کتا، ڈنڈا دس دس دھار بدلایا۔ ویکھ کے اتم کڈھا، کلجک نین اٹھائیا۔ پر بھ دا کھیل کوئی کرنے سکے پنجاں تتاں والا بندہ، گر اوتار پیغمبر نہ کوئے چترائیا۔ ہن میں کیتا کھنڈے نال جنگا، یدھاں نال لڑائیا۔ پھیر پھراں وچ برہمنڈاں، شبدی دھار سچ سکھائیا۔ دو جہاناں نرگن دھار بدل کے لنگھا، پُری لوء کھوج کھوجائیا۔ جننی گلھ کسے نہ جتا، رکت بوند نہ میل ملائیا۔ پون سواس لوواں نہ دما، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ رسنا نال کسے نوں کہنا نہیں امری اماں، گودی گود نہ کوئے ٹکائیا۔ دین مذہب دا ہونا نہیں کوئی طمع، تاس ترسنا دینی گوائیا۔ اکو صاحب دا حکم مٹاں، پڑھ اکال اک چترائیا۔ میرا اوہدا نرگن دھار سرگن فرق ہووے اک کتا، کتا ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کمائیا۔ گو بند کہے میرے کتے دا بھاؤ آہ،

آمد وچ سرنایا۔ مہربان میرے وچ سما، سمگری اپنی وچ لکایا۔ جوتی جاتا ہو کے جوت جگا، نور ظہور کر رُشانیا۔ پُرکھ اکال ہو کے شبدي ناد وجا، انراگی راگ سنايا۔ سانجھا مندر اک سہا، حصہ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ سچ سگھاسن اک وچھا، سو بھنیک اک سہانیا۔ سد مل کے اپنا جھٹ لنگھا، ایکا دو آنہ کوئے چترایا۔ پُرکھ اکال کہا گو بند ایہہ کتا تیرا میرا گواہ، شہادت نرنتر دے بھگتایا۔ اس نوں سمجھ سکے کوئی نہ راء، پردہ پردہ نشین نہ کوئے اٹھایا۔ گو بند کہا واہ واہ، واہو واہو واہو تیری سرنایا۔ پُرکھ اکال پھڑ کے بانہہ، بازو دتا ہلایا۔ جس ویلے سرشی درشی ہوئی کاں، کاگ وانگ گرایا۔ مات پت اکا دو بے ول لین تکا، بھین بھنیا اکھ بدلایا۔ اوس ویلے دوہاں نے جانا آ، دھر دا پھیرا پانیا۔ ایہہ کتا کامل مُرشد دا سدا سدا گواہ، شہادت شرع توں باہر بھگتایا۔ دوہاں نوں مل کے کرنی پئے نہ کوئے دُعا، سجدے وچ نہ سیس نوانیا۔ چیلارو اک روپ ہو کے دیئے دکھا، وکھرا گھر نہ کوئے جنایا۔ شبد جوت دا کو ہووے راہ، رہبر اکو نور الاہیا۔ گو بند جھٹ چھاتی اُتے ہتھ دتا ٹکا، سینہ زور نال دبانیا۔ ویکھیں کتے پر بھولا نہ جاویں داء، اچھل چھلدھاری اپنی کار کمانیا۔ جے دوویں پھیر آئیے تے سور گاں دا جھگڑا دیئے مُکا، پشوآں اُتے دھرم نہ کوئے لکایا۔ اک تیرا اک میرا رہ جائے ناں، دو جا نظر کوئے نہ آيا۔ جیہڑا ساڈی دوہاں دی چرن دھوڑی لئے نہا، جگ جنم دی دُرمت میل دھوایا۔ پُرکھ اکال نے ہاں وچ ملائی ہاں، ہس کے دتا سنايا۔ اوس ویلے آتما پر ماتما پر ماتما آتما دوہاں دا سانجھا ہونا ناں، میری اکلے دی چلے نہ کوئے چترایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کھیل کرے اگم اتھا، اتھا اپنی کار کمانیا۔

★ ۱۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۵ سرگھ سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ★

اوتار پیغمبر گر کہن ویکھیا پر م پُرکھ دا سماج، کلج انت سری بھگونت پڑدا دتا اٹھایا۔ سگھنڈ دوارے جوتی جاتے ہو کے گئے جاگ، بن نیز لوچن نین اکھ پر تکھ کھلایا۔ برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر جوتی جگدا ویکھیا چراغ، بن تیل باقی کملا پاتی کرے رُشانیا۔ سری بھگوانا نوجوانا

مرد مردانہ اینکار تکیا سہاگ، لکھ چوڑاسی چارے کھانی انڈج جیرج اُتبیج سبیج رہیا پرناٹیا۔ شبد سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی آتم پر ماتم پکڑے واگ، زرگن سرگن سرگن اپنا جوڑ جڑاٹیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ست ستوادی اپنی سازن ساز، سجن میت مرار پروردگار سانجھیا اپنی کھیل کھلایا۔ کلج کوڑی کر یا میٹے راج، ستجگ ساچے لاوے بھاگ، ست ستوادی اپنی کار کماٹیا۔ ترے گن مایا پنج تت موہ وکار بُجھائے آگ، امرت میگھ آب حیات اک برسایا۔ دُھن اگئی نام انادا سنائے اپنانا، انراگی دُھر داراگ جنایا۔ گرگھ گر سیکھ سنت سہیلے بھگت بھگونت ویکھے سادھ، چار کُنٹ کھوجے تھاؤں تھانیا۔ جس نوں اوم رام کرشن اللہ واکرؤ کہا گاڈ، نمستے ڈنڈاوت بندنا کر کے سیس جھکایا۔ اوہ ہر گھٹ انتر زرنتر ہو وساد، بسمل ہو کے اپنی کھیل کھلایا۔ سچ سندیسہ دے کے بودھ اگادھ، بدھی توں پرے کرے پڑھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کماٹیا۔ اوتار پینمبر گر کہن تکیا نور الہ، ہر کرتا بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں ویکھے سرب گناہ، لکھ چوڑاسی پھول پھولایا۔ بھيو ابھیدا اچھل اچھیدا دے کھلا، پڑدا اوہلا رہن کوئے نہ پانیا۔ جس دے آگے نمو نمو کردے دُعا، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ سو لیکھا منگے تھاؤں تھاں، تھان تھنتر ویکھے چائیں چانیا۔ صدی چوڈھویں ناؤں نرکارا اینکارا درڑا کے اپنانا، نام ندھانا اک سمجھایا۔ آتم پر ماتم بن کے پتا ماں، پوت سپوتے اپنی گود کٹایا۔ سچکنڈ دوار درگاہ ساچی دس اولڑا تھاں، حقیقت حق حق جنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیاٹیا۔ اوتار پینمبر گر کہن پر بھ دا حکم نرالا، زرویر آپ جنایا۔ حکم سندیسہ دیوے جوتی دھار پُرکھ اکالا، اکل کل دھاری اپنی کار کماٹیا۔ ست سچ جنائے بن چھپر چھن دھرمسالہ، دوار اکو اک پرگٹایا۔ جتھے پوہ نہ سکے کال مہاکالا، چترکپت دھرم رائے دے نہ کوئے سزایا۔ پھیرنی پئے کوئی نہ مالا، تیرتھ تٹ ایشان نہ کوئے کراٹیا۔ ایکا مارگ دس سکھالا، توں میرا میں تیرا دے جنایا۔ ستجگ ساچی ست دھرم دی چلکے چالا، چار کُنٹ کرے رُشٹایا۔ جس دا گر اوتار پینمبر سرگن زرگن دے کے گئے احوالا، صفتاں وچ صفت صلاحیا۔ سو جو دھا سورپیر پرگٹ ہو مرد مردانہ، زرگن زرویر لے انکڑاٹیا۔ آتم بودھ شبد سوامی دس کے گانا، انبولت اپنا راگ جنایا۔ ست دھرم سچ جھلا نٹانہ، کوڑ نٹانے دے مٹایا۔ اک محل اٹل درسائے سچ مکانا، جتھے بن تیل باقی زرگن

نور کرے رُشنائیا۔ سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی پروردگار سانجھ یار رام راما ہو پردھانا، پرم پُرکھ اپنا لھکم ورتائیا۔ ست سندیسہ نر نریشا شبدی دھار دے دو جہاناں، برہمنڈ کھنڈ اپنی کار کمائیا۔ جس نوں جھکن زمیں اسمانا، چوڈاں لوک چوڈاں طبق سبق سکھیا وچ درڑائیا۔ سو لیکھا جانے دین دُنی جگت جگ جہاناں، جہالت ویکھے بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر نوری جوت پھر کے جامہ، نرگن دھار کرے رُشنائیا۔ جن بھگت سہیلے گر چیلے کر پروانہ، پرم پُرکھ پر بھ اپنا رنگ رنگائیا۔ آتم دھار دے کے برہم گیانا، ودیا برہم برہم جنائیا۔ جس نوں سمجھ سکے نہ کوئے انسانا، عقل بدھی نہ کوئے چترائیا۔ کاغذ قلم شاہی کر نہ سکے کوئے بیانا، اکھراں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ سو کھیل کرے سری بھگوانا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر کرتا شہنشاہیا۔ گر اوتار پینمبر کہن ویکھنا اگم نظارہ، نظریہ سکے نہ کوئے جنائیا۔ کی کھیل کرے کرتارا، قدرت دامالک دُھر درگاہیا۔ نرگن سرگن پاوے سارا، مہاسار تھی اپنی کار کمائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہو چوڈیاں اوتارا، پردہ اوہلا دے چکائیا۔ مُرید مُرشد مہربان محبوب ہو کے پاوے سارا، دین دُنی کلمہ کائنات کھوج کھوجائیا۔ رحمت وچ مُجت وچ الہی دیوے اک اشارہ، عیش و عشرت لیکھا دے مکائیا۔ بھيو کھلائے دیا کمائے محمد محبوب نال چار یارا، یارانہ کوڑ رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد انت جگا جگنت نرگن نور جوت اک اوتارا، اوتر نرگن سرگن سرگن نرگن اپنا ویس وٹائیا۔

★ ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۵ جمعہ دار کیشن سنگھ دے گرہ پنڈ اٹھ پینڈی ضلع گرداس پُر ★

سنگر شبد کہے پورن تت ہو یا پروانا، پرم پُرکھ دتی وڈیائیا۔ میرا میٹوں ملایا کانا، سمبل سمبھل ڈیرہ لائیا۔ کھیل کر وشنوں بھگوانا، بھگون اپنی کار کمائیا۔ دُھر دانام دے ترانہ، تریاتوں اگے طرز سمجھائیا۔ برہم رہیا نہ کوئے بیگانہ، پار برہم وچ ملایا۔ دھرم دی دھار سچ نشانہ، جیو جہاناں رہیا دکھائیا۔ مہربان ہو مہربانا، مہر نظر اک اٹھائیا۔ کلمہ دے دُھر فرمانا، کائنات رہیا سمجھائیا۔ جو آد جگادی پھرے بانا، نرگن سرگن ویس وٹائیا۔ سو جو دھاسو رپر

مرد مردانہ، مہربان لئے انگڑائیا۔ چاروں کُنٹ مار دھیانا، دہ دشا پڑدا لاہیا۔ دھرنی دھول ویکھ زمیں اسمانا، دو جہاناں کھوج کھوجائیا۔ چوڑاسی وچوں ایکا
تت پہچانا، رت اپنے رنگ رنگائیا۔ ست سچ کر پردھانا، دیوے مان جگت وڈیائیا۔ مندر ویکھے اگم مکانا، سچ دوارے سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا ہضم اک ورتائیا۔ سنگر شبد کہے پورن تت تت پر بھ لیکھے، جگت لیکھ نہ کوئے وڈیائیا۔ جس گرہ وسے ز
زیشے، نر زان ڈیرہ لائیا۔ کوڑ بھرم نہ رہے بھلکھے، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ جوتی دھار کر کے ویسے، وشو بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ مان وڈیائی دے ایکے،
اینکار رنگ چڑھائیا۔ نرگن دھار بخش کے ٹیکے، سرگن دھوڑ مستک رمائیا۔ ناتا جڑیا پتا پڑکھ اکال ست دُلا رے گو بند بیٹے، دُجا اور نہ کوئے دکھائیا۔ دو
جہاناں کھیوٹ کھیٹے، بیڑا برہنڈ رہیا چلائییا۔ جگ چوکڑی بچن رکھے چیتے، چیتن ہو نہ کدے بھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
کھیل ساچا ہر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ سنگر شبد (کہے) پورن تت جوت اجیارا، اُجل ایکا ایک کرائیا۔ پورب جنم جنم ادھارا، لیکھا لیکھے وچوں پرگٹائیا۔
شاہ پاتشاہ سچ سرکارا، شہنشاہ اک وڈیائیا۔ جس نوں جھکدے پیغمبر گر اوتارا، وشن برہما شو سیس جھکائیا۔ جس دا آد انت اک جیکارا، نام ڈھولا صفت
صلاچیا۔ سو جگ جگ آوے وارو وارا، نت نوت اپنا ویس وٹائیا۔ جس دا کردے گئے اشارہ، بھوکھتاں وچ درڑائیا۔ سو کل کلکی اوتارا، سمبل بیٹھا ڈیرہ
لائییا۔ ساڈھے تن ہتھ منارا، منی مَنیشتر ہتھ کسے نہ آئییا۔ جس دی دھرم دھار دیوارا، چاروں کُنٹ رنگ رنگائیا۔ قلعہ کوٹ اک اپارا، اپر پر سوامی لیا
بنائیا۔ جگت کھیل دکھا کے نو دوارا، دسویں دھار راہ چلائییا۔ اس توں آگے کر کنارہ، سور یہ چند چرناں ہیٹھ دبائییا۔ ترے پنج نہ کوئی اشارہ، ناد دُھن نہ
کوئے وجائییا۔ نرگن نور کر اجیارا، جوتی جاتا سو بھاپائیا۔ نرگن دھار بول جیکارا، آتم پر ماتم رہیا سٹائییا۔ سندیسہ دے گر اوتارا، پیغمبراں رہیا اٹھائییا۔ کلج
کوڑی کر یا ویکھ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سٹائییا۔ سنگر
شبد کہے پورن تت تت دا ویتا، وٹکرا نظر کوئے نہ آئییا۔ جس دا نور اگمی نیتا، نر اکار نر نکار سو بھاپائیا۔ سو سرگن دھار کرے پیتا، ہتکاری ہو کے ویکھ
دکھائییا۔ گو بند پیار کر کے چیتا، چیتن سب نوں رہیا کرائیا۔ سہائی ہووے سدا ہمیشہ، آد انت نہ کدے بھلائییا۔ جوتی دھار بن زیشا، شبدی شبد کرے

اگوانیا۔ اگم اتھاہ دے بھیتا، پردہ انتر اک اٹھانیا۔ لیکھے لائے گرو ار جن والی تتی سیس پئی ریتا، راوی روادار نہ کوئے دکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکانیا۔ سنگر شبد کہے پورن تت میرا ادھار، سنگھاسن آسن اک سہانیا۔ دوہاں میلا اک کرتار، قدرت قادر رنگ رنگانیا۔ ساچا مندر سچ دوار، دوار کاواسی جتھے سیس نوانیا۔ محل اٹل اُچ منار، محبوبُ محبت وچ وڈیانیا۔ کھیل ویکھ سچّی سرکار، ست سچ وچے ودھانیا۔ جس نوں منن پیغمبر اوتار، گرو گردیو راہ تکانیا۔ سو کھیل کرے اپار، اپر پیر اپنا تھم ورتانیا۔ ایکا جوت جوت جگے نرنکار، ساڈھے تن ہتھ نور رُشانیا۔ جس دا انت نہ پاراوار، بے انت آپ ہو آتیا۔ سو میلا میلے میلنہار، وچھوڑا آگے رہے نہ رانیا۔ جن بھگتاں کرے پیار، مہر نظر اک اٹھانیا۔ جو سیوا کرن دوس رین دوس دوچار، گھڑی پل اپنے لیکھے پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک سنانیا۔ سنگر شبد کہے پورن تت بھگت وچولا، بھگون جس وچ نظری آتیا۔ پریم پریتی کھیلے ہولا، رنگ رتزارنگ رنگانیا۔ مان بخشے اُپر دھولا، دھول ملے وڈیانیا۔ سب دا پورا کرے قول، کول نین دے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ست سروپ اول کا اول، اول اپنا تھم ورتانیا۔

★ ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۵ باوا سنگھ دے گرہ پنڈ اٹھ پینڈی ضلع گرداس پُر ★

پورن تت پر بھو دا گھر، گھرانہ گر اوتار پیغمبر گئے سمجھانیا۔ جس گرہ پار برہم داسر، پت پر مینشور امرت ست بھرانیا۔ نرگن سرگن ملے ور، آتم پر ماتم کھوج کھوجانیا۔ دھن دولت ویکھے جور و زر، ذرہ ذرہ کھوج کھوجانیا۔ لہنا دینا جانے ناری نر، نر اکار ساکار پڑدا آپ اٹھانیا۔ ساچی پوڑی آپ چڑھ، مندر سچ اک وڈیانیا۔ بھيو کھول کے چیتن جڑ، سرتی شبدی ویکھ دکھانیا۔ نہ جیوت نہ جائے مر، آدانت ایکا رنگ سمانیا۔ جگت جگیا سو سکے کوئی نہ پھڑ، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آتیا۔ مہربان محبوب مہر آپے کر، کرنی کرتا کار کمانیا۔ سچ دوار ایکنکار آپے کھڑ، در گھر ساچا اک وڈیانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ اک دکھانیا۔ پورن تت پر بھوگرہ مندر، سچ سہنجننا سوبھا پانیا۔ اٹھے پہر کھلا رہے جندر، کنجی ہتھ نہ کسے پھڑانیا۔ پرکاش کر اندھیرے کندر، جوتی جاتا ڈمگائیا۔ نام ندھانا پرگٹا منتر، ٹوں میرا میں تیرا سچ پڑھانیا۔ بھيو اجدھا کھول زرنتر، زرگن نور جوت رُشانیا۔ اگنی اگت بھجا بسنتر، امرت میگھ میگھ برسائیا۔ دھرم دی دھار بنا بنتر، سمبل اپنا رنگ رنگانیا۔ کھیل ویکھے گگن گگننتر، زمیں اسماناں کھوج کھوجانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ اک دکھانیا۔ پورن تت پر بھو پر بھ دوارا، دوارا کاوسی سپس نوانیا۔ ا شتُبھج بُھج نمسکارا، دیو دیو آتماراہ تکانیا۔ وشن برہما شو ویکھن نین اگھاڑا، بن لوچن نین اکھ گھانیا۔ پیغمبر سجدہ کرن وارو وارا، بن قداماں سپس جگدیش جھکانیا۔ گر گر دھوڑی لاون چھارا، خاکی خاک خاک رمانیا۔ صوفی سنت بن بھکھارا، در بیٹھے جھولیاں ڈاپیا۔ بھگت بھگوان اکو ہووے جیکارا، آتم پر ماتم وجے ودھانیا۔ ایہہ کھیل سچی سرکارا، ہر کرتا آپ کرانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا مارگ اک درسائیا۔ پورن تت تت سنگھاسن، سنگھ شبد جوت تیج روپ وڈیانیا۔ برابے صاحب پرکھ ابناشن، کرنی کرتا سوبھا پانیا۔ اگنی شبد اگنی آوازن، اگم دھار پرگٹانیا۔ زرویر نراکار کھول کے رازن، زرنکار پڑدا لاہیا۔ سچ دوار دا کر کے سادھن، سد بھاؤنا وچ سمائیا۔ جس نوں چار جگ اوتار پیغمبر گر ارادھن، سو سمبل بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جس دا کھیل موہن مادھو مادھن، مدھر دُھن راگ سنائیا۔ جس دا پوجا پاٹھ پاٹھن، رسنا جہوا بتی دند صلاحیا۔ جس دا لیکھا باہر آن باٹن، گربھ واس نہ ڈیرہ لائیا۔ سو کھیل کرے سمراٹھن، سمرتھ اپنا ٹھم ورتانیا۔ جس نوں نہکلنک کل کلکی سارے آکھن، امام اماما صفت صلاحیا۔ جو آد جگادی دُھر دا باپن، پتا پُرکھ اکال وڈیانیا۔ سو کجگ انت میٹے اندھیری راتن، سنجگ سچ چند چکانیا۔ جس دا شبد شبدی دھار بھاشن، بھاشا دین دُنی بدلانیا۔ انت سندیسہ آیا آکھن، آتم پر ماتم راگ درڑانیا۔ جن بھگت سہیلے لکھ چوراسی وچوں ورو لے ماکھن، مہربان اپنی دیا کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ داراہ اک دکھانیا۔ پورن تت گرُگردیوا، دیو دیوا آتماروپ سمائیا۔ سچ گھرانہ سدا نہکیوا، نہچل اکو اک دکھانیا۔ جس دی صفت کر نہ سکے جہوا، زبان اُلفت وچ نہ کوئے وڈیانیا۔ جس دا نام اگنی میوہ، امرت رس رس چکھانیا۔ سو صاحب سوامی لکھ ابھیوا،

اچرج اپنی کار کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ نام دامستک لاوے تھیوا، مستی اپنی آپ رکھایا۔

★ ۲۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۵ سرب دھرم سمیلن ۶ فروری ۱۹۷۰ رام لپلا گراؤنڈ دلی ★

کھتری براہمن شوڈر ویش سکھ عیسائی مسلم جینی ہو جاؤ دھرم دھار دے جھنڈے ہیٹھ اکٹھے، وکھرا رہن کوئے نہ پائیا۔ چار گنٹ دہ دشا دین مذہب ذات پات جھگڑے وچ پھرو نہ نٹھے، انتر آتم پر ماتم اکو لینا منایا۔ انت اخیر بے نظیر پروردگار سانجھیا پاربرہم پت پر میشور سب نوں اپنے رنگ رتے، رنگ رتڑا اکو ایک ام اتھایا۔ ست دھرم دی وشو جانوستے، ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی اپنا آپ لو بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا رنگ دکھایا۔ فور تھ ورلڈ ویکھو کانفرنس، دلی دوارے سو بھاپایا۔ مہاتما دی آتما تیس سارے انس، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ گرو اوتار پیغمبر عیسیٰ موسیٰ حضرت محمد نانک گو بند جو مارگ گئے دس، سرب سرشی درشی اندر لو رکھایا۔ اک دوجے دا پریم پیار محبت وچ گاؤ جس، دویت اندروں دیو کدھایا۔ سادھ سنت صوفی فقیر اچاریئے دھرم نچ نیتز اندر کھولو اکھ، پڑدا بھيو دا دینا مٹایا۔ پاربرہم پت پر میشور دھرم سٹیج تے ویکھو پر تکھ، لگیا رہن کوئے نہ پائیا۔ آگے واسطے ہر دے اندر اپنا ارادہ کر لو پک، اک دوجے ول بُری نگاہ نہ کوئے اٹھایا۔ جو مذہب اُتے مذہب دا کرے شک، اوس دا شکوہ سارے اکٹھے ہو کے دیو گویا۔ دھرم دی پالنا دھرم دی اوستھا کرنا دھرم دا پرچار کرنا دھرم تے چلنا ساریاں دا حق، وکھری ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ سب دا مالک خالق پرتپالک پُرکھ اکال دین دیال سمر تھ، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ ویکھو غریباں دی سہائتا کرن والا تہاڈے ساہمنے جگھیون رام بیٹھا سچ، سارے بھارت نوں ایکتا دے رنگ وچ رنگ پردھان منتری متر رہیا بنایا۔ آگے واسطے پرن کر لو تہاڈا سب دا سانجھا اکو حق، دین مذہب دا جھگڑا مات لوک دھرنی دھرت دھول دھول بھارت کھنڈ یورپ ایشیا وچ رہن کوئے نہ پائیا۔ بنا

دھرم توں ہور کچھ نہیں جے سچ، بنا سچ توں ست پاربرہم پت پریشور نظر کسے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا گھر گھر، سنت کرپال جی مئی سشیل جی ساریاں دا بیٹھے کر اکھ، دیس دیسانتراں دے اچارینے دھرم دے آگوبیٹھے ڈیرہ لائیآ۔

★ ۲۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۵ چوتھا دھرم سمیلن ۷ فروری ۱۹۷۰ رام لپلا گراؤنڈ دلی ★

وشو دھرم سمیلن ست فروری گنٹ چار، دہ دشارہیا جنائیآ۔ دھرنی دھرت دھول اُتے سادھاں سنتاں صوفی فقیراں رکھیاں مئیاں دے سب نے سنے وچار، جو وچر کے گئے جنائیآ۔ دھرم سندیسہ اچ دھاڑے درگاہ ساچی مقامے حق سنیا اوس پروردگار، جو جلوہ گر نور الاہیا۔ جس دی سنجگ تریتا دواپر کلج تینی اوتار حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد نانک گوہند صفتاں وچ صفت کر کے گئے اظہار، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن گرو گرنٹھ صاحب دی بانی اوسے دا جس گائیآ۔ بھوکھتاں وچ لکھتاں وچ ایشاں وچ دریشاں وچ رسنا جہوا بتی دند بول کے گئے زرگن شبد دی سرگن شبد دھار، تت وچوں تت لینا پرگٹائیآ۔ صدی چودھویں انت اخیر بے نظیر لاشریک پروردگار سانجھا یار اینکار نراکار پرگٹ ہووے وچ سنسار، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اپنا رُپ لئے پرگٹائیآ۔ جس نے ست دھرم سچ نام سچ کلمہ کائنات دُنیا ورلڈ سرشتی دی درشتی دے اندر کرنا اجیار، ذات پات دین مذہب دا پڑدا دینا اٹھائیآ۔ سارے عالم والے ہو جاؤ خبردار، بے خبراں خبر دیو سنائیآ۔ جس نوں مندر مسجد شودوالے مٹھ لہجہ دے گرو دوار، سو مالک خالق پرتپالک تہاڈا میت آد دا انت تک قدیم دا قدرت دا قادر تہاڈے وچ بیٹھا سو بھاپائیآ۔ جس دی سدا سدا انت نوت کردے رہے اڈیک، ویکھدے رہے اکھراں تے ہندسیاں والی تاریخ، جس دا مارگ شاہ رگ توں اُتے ویا سنتاں کہا باریک، جگت نیتز نظر کسے نہ آئیآ۔ جس دی چار جگ سب نے کیتی تصدیق، رسول شہادت گئے بھگتائیآ۔ سو تہاڈی آسا منسا ضرور پوری کرے اُمید، درگاہ دا مالک عرشاں دا مالک فرش اُتے اپنا نور جوت کرے رُشنائیآ۔ کیوں اوس نے سب دا پورا کرنا بھوکھت واک، بند کواڑی دا اندروں کھولنا تاک، آتم پر ماتم دا دینا ساتھ، تن وجود ماٹی خاک دا جھگڑا دینا مکائیآ۔ کوئی ہندو مسلم سکھ عیسائی پارسی

بودھی جینی رہن نہیں دینا اُداس، ہوئے ہنگتا کوڑی کریا کایا مندر اندر کرنی آپ صفایا۔ جس دا کلمہ سچ آداب، نمسکار نمستے اِکو دینی درڑایا۔ ہن ایتھے
 شرع دا شریعت والا کوئی ہونا نہیں حساب، عالماں دا علم پریم دا دیوے خطاب، نام دے رسول سب نے کلمہ کرنا قبول، کائنات اعلیٰ اعظم ایکا ایک نور
 کرے رُشنائیا۔ جس دی گوہند دے شہادت، بدل دینی من کلپنا دی عبادت، سب نوں دسنی اِکو صداقت، لیاقت دھرم والی جنایا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اِک اکھوایا۔ فور تھ ورلڈ کانفرنس دے سرب عوام، دین دُنی جنایا۔ سب دا مالک پاربرہم پت
 پر میثور اللہ رام و اِگر و کرشن گاڈ جس نے بن کے آؤنا امام، امام اِماما پھیرا پائیا۔ اوس جھگڑا میٹنا کوڑ کلپنا دا تمام، طمع کوڑی دینی (گواہیا)۔ کلجگ رہن
 نہیں دینی اندھیری شام، سنو مہاتمو مہا پُرشو ست دھرم دا جگ دینا بدلایا۔ او تئیں بردھ نہیں ہونا کیوں کہ تہاڈا مالک تہانوں کرے جوان، جو بن ونٹی
 حیاتی لینی ہنڈھائیا۔ اودا اِک دھرم تے اِک اسلام، دُجی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جو آیا سولے کے جاسواک دُجے دا سچ پیارا، پریم پریتی وچ اپنا آپ
 بندھائیا۔ ویکھو اپنے من دے ادھین ہو کے بن نہ جاسو آوارہ، کلپنا وچ بھجو واہو داہیا۔ ذرا آتما داس مائو پر ماتما داس مائو پھیر ویکھو کی نظارہ، جیہڑا
 نظر توں پرے بے نظیر دے دکھایا۔ ذرا اِک دے سارے بن کے ویکھو تابعدارا، ادھین ہو کے مسکین ہو کے سجدہ کرو اوس خُدا، جو سب دا پتا مائیا۔
 ایہہ اوسے دا سچا دربار، جتھے وسے آپ نر نکارا، شہنشاہاں دا شہنشاہ پاتشاہاں دا پاتشاہ، بے انت تے سانجھا میت مُرارا، مٹر سارے لئے بنایا۔ ہن
 جھگڑے والا کسے بنے رہن نہ دیو اکھاڑا، کوڑی کریا جگت ویسواناچ نہ کوئے نچایا۔ سارے بن کے بھائی چارا، اِک دُجے نوں ملن واسطے دوویں ہتھ لو
 اُٹھایا۔ جھوٹھیاں کامیاں کرو دھیاں لو بھیاں ہنکاریاں و بھجاریاں لگرمیاں بھر سٹاچاریاں نوں دُروں کرو نمسکارا، ڈنڈاوت کر کے اِکو وار پٹو لو جھڈایا۔
 نالے ساریاں نوں بولو اسیں آتما اوہ ساڈا پر ماتما دوہاں دا ساچا پیارا، وچھوڑا نظر کوئے نہ آئیا۔ جے تئیں نہ اُٹھے ساری دُنی وچ سر شئی کائنات وچ وگیان
 نے کر دینی ہاہاکارا، حق حق دا نعرہ نہ کوئے لگایا۔ ایہو پریم پریتی مُجبت دا سارے کرو مُظاہرا، خوشی نال دو ہتھاں دی تالی دیو و جائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگایا۔ سنو ست فروری والی بات، دلی دوار دیاں سنایا۔ کی کھیل ہندا درگاہ ساچی اچ دی رات، ویلا وقت

دئے گواہیا۔ اوتار پیغمبر گرو سارے اکٹھے بیٹھے لوک مات ول مارن جھات، بنا نگاہ توں نگاہ اٹھایا۔ جیہڑا اسیں شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن لیکھا کھ کے آئے نال قلم دوات، کاغذاں اُتے شہادت آئے پائیا۔ اچ اُس نوں اوہ بُھل گئی دین مذہب والی جماعت، دُنیا اکھر پڑھ کے جھگڑا دُنیا وچ پائیا۔ جہاں چر خُدا مہربان محبوب توں آپ نہ آئیوں ساکھیات، پرگٹ ہو کے اپنا روپ درسایا۔ اوناں چر جھگڑا نہیں مگنا ذات پات، دین مذہب کردار ہے لڑایا۔ سادھ سنت صوفی فقیر سب دیکھو دین ذنی اندر دا واقعات، کایا مندر ساچے کعبے وچ کھوجو چائیں چانیا۔ پیار محبت وچ سارے بن جاؤ اک دے داس، داسی ہو کے سیو کمایا۔ اوہ کاہن تے تئیں گوپی تہاڈی سرت شبد نال پائے راس، اللہ ہو انا ہو اکو رنگ دکھایا۔ واحد امرت پیوتے پیو آب حیات، اپنی زندگی لو بدلائی۔ تہاڈے گھر اوہ دھن اوہ سورج مہتاب، جس دی لائیٹ سن مون سمجھ کسے نہ آئی۔ دیکھو اچ کوئی سنت مہاتما کر کے نہ جانیو آؤٹ واک، اپنا پلو لو چھڈایا۔ پیار نال کہو دھرم سمیلن چوتھے وچ ساڈا ساریاں دا ہویا اتفاق، نفاق والا نظر کوئے نہ آئی۔ ایہو میننتی ایہو آرزو ایہو ارداس، وشو دھرم دے بانیو سارے پرکھ اکال نوں دیو سنائی۔ تہاڈا گرو سے تہاڈے آس پاس، دُور دُراڈا نظر کوئے نہ آئی۔ آؤن والیو گرگھو پریمیو پیاریو پر بھو دے بھگتو سنتو تہانوں انیری دیواں شاباش، جیہڑے بیٹھ کے انتر آتما پر ماتما دا جس سُن کے اپنی خوشی بنایا۔ آگے واسطے سب دا سانجھا اکو پتاتے اکو مات، کیوں کہ، آتما جگت ماتا کسے سر پر وچ نہ کدے نکایا۔ اکو دین اکو مذہب اکو ذات اکو نام کلمہ تے اکو گاتھ، توں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا لینا گایا۔ پھیر اپنے آپ نوں لینا وچ، سمجھو ایہہ اوس دا کھیل تماش، جو خلق دا خالق دین دُنی دا مالک جلوہ گر نور رُشنائی۔ اوہو سدا سدا واحد، ایکنکار اوسے نوں سارے کہہ کے گئے گایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دیوے مان وڈیایا۔ ست فروری کہے میرا اکو اک سندیہ، سرب نوں دیاں سنائی۔ مُنی سُشیل کمار سنت کرپال سنگھ ساریاں اکٹھے رہنا ایسے طرح ہمیشہ، وچھوڑا نظر کوئے نہ آئی۔ ساریاں دا اکو ویس تے اکو دیسا، وچھوڑا آگے نہ کوئے رکھایا۔ گر اوتار پیغمبر ایہو دس کے گئے اپنا جگ جگ بدل کے ویسا، کایا دے پتے دئے بدلائی۔ بھائیں کوئی ملامت مسانک شیخا، پنڈت پاندھا گرنتھی پننتی ہندو مسلم سکھ عیسائی اکو رنگ رنگایا۔ سب دا پیار تے آتما پر ماتما دا پتتا، ایہو جگت وچ وڈیایا۔

تسین ہن آگئے اوس بھومی وچ اوس رن کھیت وچ جتھے کلج دی کوڑی کریا کرنی کھیتا، نام دا کھنڈا ہتھ وچ لینا چکایا۔ یاد کر لو گرا اوتار پیغمبر بھوکھتاں وچ سب نوں کرا کے گئے چیتا، نانک دا شبد کلمہ اگم اتھاہیا۔ پیار محبت کرن والا پاربرہم پت پر میسور اکو نر نریشا، نر نرائن کہہ کے جس نوں سارے صفت صلاحیا۔ ہر سنگت پریمی پیاریو آون والے گرگھو کل نوں اس توں وڈا تہاڈے اُتے ہور ذمیواری دا ٹھیکہ، منی ہوراں دی خوشی دینی بنائیا۔ جیہڑا کوئی پیار پچھے گھر چھڈ کے آئے اوہ وی کل نوں ایس رام لیلہ دی گراؤنڈ وچ آ کے سنتاں دی کر دینا بھینا، تے سنتاں دا سنگ بنا کے چلنا چائیں چائیا۔ کیوں کہ تہاڈا سب دا مالک اکو پڑکھ اکال دین دیال جو ہر گھٹ وسیا اوہو تہاڈا نیتا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اوہو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن نرگن نرگن سرگن سرگن اینکار اک اکل پروردگار سانجھیا آتم پر ماتم آتم ایکا اپنا رنگ دے دکھایا۔ ۲۷ ماگھ رام لیلہ گراؤنڈ دھرم سمیلن چوتھے آتما پر ماتم دتا سدا، ہوکا حق دھرم والا سنایا۔ دین مذہب ذات پات اوچ نیچ راؤ رنگ دیاں چھڈ دیو حدان، مایا ممتا موہ ہنکار و بھچار گگرم بھر سٹاچار اندروں دینا کڈھایا۔ سنت جن صوفی فقیر جیہڑے بیٹھے چڑھ کے چوتھے پدا، سمیلن وچ اپنا رنگ دین دکھایا۔ کسے دا جھگڑا رہن نہ دینا کایا مائی ناڑی ماس ہڈا، تن وجود دا باہروں لیکھا دینا مکایا۔ ایس دھرنی دھرت دھول دھول اُتے مندر مسجد شہود والا مٹھ گرو دوار تے اکو بھگت دوارا ہووے جگہ، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شودر ویش ہندو مسلم سکھ عیسائی پارسی بودھی جینی اکو منج اُتے ہووے سجا، تے اکو روپ ساہمنے بیٹھے سارے نظری آئیا۔ سنسار وچ پیار وچ وچار وچ سارے بدل جاؤ پچھلا پچھے توں سمجھ لو کیہڑا ساڈے آونہ اگا، آگن وچ اک دھرم نوں سارے دیو ودھایا۔ کیوں تہاڈا پر بھو پروردگار سانجھیا پڑکھ اکال دین دیال سدا وسدا تہاڈی اُتے شاہ رگا، سنتاں دی سکھیا بنا دھن آتم راگ دے وچ نہ کوئے سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ چڑھایا۔ چوتھا سمیلن اک دوجے نوں دیوے دعوت، منی تے منی جن اکٹھے بیٹھے سو بھاپایا۔ انج فیصلہ کر لو سب نے اندروں کڈھ کے جانی عداوت، اندر باہر ویر و رودھ رہن کسے نہ پایا۔ پر بھو دا کھیل ہون والا جے بھیانک، اچانک اپنی کار کما ئیا۔ جنان چر دھرم نے سیاست دی دتی نہ ضمانت، سنسار نوں سکے نہ کوئے بچایا۔ پریم دی پریم دیناں

مذہباں نوں سا نجھی دے دیو نیامت، وکھرا رہن کوئے نہ پائیا۔ جے سنتاں مہاتما دے ہندیاں وکار ہنکار دی سنسار دے کایا مندر اندر رہ گئی علامت، پھیر نام کتے ہتھ نہ آئیا۔ سارے اکٹھے ہو اُس پر ماتما خدا و اِگرو اللہ گاڈ توں منگو اک سخاوت، جو اک سخن نال دین دُنی ساری لئے ترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سب دامالک پاربرہم پت پر میثور، سنتاں دے انتر نرنتر ستمکھ سب دے سو بھاپائیا۔

★ ۲۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۵ ریشم سنگھ دے گرہ میرٹھ چھاؤنی ★

اوتار پیغمبر گر لوک مات تکیا، چار گنٹ دہ دشا نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ دھیان لگائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر ست دھرم دی رہی کوئی نہ ستیا، ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی دُھن نہ کوئے سنائیا۔ پر بھو پریم پیار بھگتی وچ دے کوئی نہ رتیا، رتن امولک ہیرا روپ نہ کوئے درسا ئیا۔ من ممتا کوڑ واسنا جیو جہان پھرے نسیا، اٹھے پہر بھجے واہو داہیا۔ سچ دوار ساڈھے تن ہتھ اندر ہوئی رین اندھیری مسیا، نرگن نوری جوت چند نہ کوئے رُشائیا۔ کلجگ صدی چو دھویں دیکھ کے کھڑ کھڑا کے ہسیا، تالی دو ہتھاں والی لگائیا۔ سادھ سنت جگت فقیر صوفی مایا ممتا ڈسیا، امرت وکھ روپ بدلایا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار لوں لوں اندر رچیا، ساڈھے تن کروڑ دے گواہیا۔ من کلپنا وچ امیر غریب نچیا، سامتک ست نہ کوئے کرائیا۔ دین مذہب اک دوجے دی کردے ہتیا، ہتکاری نظر کوئے نہ آئیا۔ آب حیات امرت رس ملے کسے نہ رسیا، ہوئے ترسنا روگ نہ کوئے مٹائیا۔ چاروں گنٹ پیا رتیا، جھگڑا ہووے تھاؤں تھانیا۔ جیو جہان کھیل بازی گر نٹیا، کلجگ سوانگی اپنی کل ورتائیا۔ نام انیالا تیر جائے کوئی نہ کھچیا، بجر کپائی پڑدا نہ کوئے اٹھائیا۔ سچ دوارے لاہا کسے نہ کھٹیا، کھٹکا دے کوڑ لوکائیا۔ مد پیالہ و بھار پیتا گٹیا، حرص ہو س نال ودھائیا۔ پھری دروہی سرور تیر تھ تٹیا، تٹ کنارے روون مارن دھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا بے پرواہیا۔ سماں کہے میرا کلجگ سوہنا میت، کلکاتی رنگ رنگائیا۔ جس دین دُنی دی بدل دتی نیت، نیتیان نہ کوئے چترائیا۔ جھگڑا پوا کے ہست کپٹ، اوچاں نیچاں رہیا لڑائیا۔ کھیل ویکھ کے نام حدیث، حضراتاں رہیا

جنائیا۔ جو ویلا پچھے گیا بیت، گر اوتار پیغمبر کس دی دین صفائیا۔ آگے جھکڑا میٹنا مندر مسیت، شودوالے مٹھ گرو دوار رہے کر لائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر داور، دھر سندیسہ اک سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تکیا جگت جہان، چوراسی اندر کھوج کھوجائیا۔ مانو ذاتی خالی ہویا مکان، ساڈھے تن ہتھ وٹی نہ کوئے ودھائیا۔ روپ بنایا بھومی شمشان، شمع نور نہ جوت رُشنائیا۔ اکھراں والا پتھراں والا لیندے گیان، نراکھر سکیا نہ کوئے پڑھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران سُن دے کان، دُھن انادی ناد نہ کوئے جنائیا۔ چاروں گنت پھرن انسان، من کلپنا بھجن واہو داہیا۔ آتم پر ماتم کرے نہ کوئے پروان، پر م پُرکھ ملن کوئے نہ پائیا۔ ست دھرم دارہیا نہ کوئے نشان، نشانے دین دُنی بدلایا۔ کرے کھیل سری بھگوان، ہر کرتا اگم اتھاپیا۔ گر اوتار پیغمبر اں دے بھوکھتاں دا لیکھا دکھائے وچ جہان، حضرت محمد نال رلائییا۔ صدی چودھویں انت ویکھ طوفان، شوہ دریا وہن وہائیا۔ کیڑا اوتار پیغمبر لوک مات جائے بچان، نرگن دھار لو انگڑائیا۔ درگاہ ساچی سچکھنڈ دوارے سارے نیوں نیوں سیس جھکان، بن چرن کول چرناں سیس ٹکائیا۔ تُوں صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی مہربان، محبوب تیری وڈیائیا۔ سانوں ایں جاپدا ساڈا انت آخری وقت پہنچیا آن، انک کل دھاری تیرا بھيو کوئے نہ آئییا۔ سچکھنڈ دوارے سارے ہوئے اسیں خیران، خیرانی اندر تیرا نام دُہائیا۔ ثابت رہیا نہ کسے ایمان، دھرم دی دھار نہ کوئے جنائیا۔ چاروں گنت پھرے شیطان، شرع چھری بنی جگت قصائیا۔ تیرا نور نظر آئے نہ کوئے امام، عالم علم نہ کوئے پترائیا۔ اسیں دین دُنی کائنات ویکھی شان، اندر وڈ کے مندر چڑھ کے کھوج کھوجائیا۔ تیرا درس مول نہ پان، منزل ملے نہ بے پرواہیا۔ رسنا جہوا بتی دند ڈھولے سارے گان، واہ واہ کر کے جھٹ لنگھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر داور، دھرم دوارا اک سمجھائیا۔ پیغمبر کہن حق خدا وقت نزدیک، نوری نظر نین اٹھائیا۔ تیرے وچ اک توفیق، مہربان محبوب تیری وڈیائیا۔ تیری رکھ کے آئے اڈیک، صدی چودھویں انت جنائیا۔ تُوں پروردگار لاشریک، شہنشاہ نور الاہیا۔ ساڈا کلمہ کرے تصدیق، شہادت رسول آئے بھگتائیا۔ جس دی صفت کرے قرآن مجید، تیس بتیسنا نال ملائییا۔ سو کلجگ کوڑی کریا غفلت وچوں کھول دے نیند، آلس نندرا دے مٹائیا۔ تیرے اُپر اک امید، آمد وچ تیرا راہ تکائیا۔ تیری صفت تیری تمہید، تیرا راگ الائییا۔ کلجگ کوڑی کریا اُتے مار

دے لیک، لائن عین اک دکھائیا۔ دروہی تیرے نام دی مار دے چیک، چیک چھاڑا پئے لوکائیا۔ کھیل دیکھنا کروچ دیپ، کھن نال ملایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، پڑدا اولہا دئے چکائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تکیا جگت جہان کایا مندر، کعبہ حجرہ ساڈھے تن ہتھ دیکھ دکھائیا۔ پرکاش دے نہ اندھیری کندر، دیک جوت نہ کوئے رُشائیا۔ من کلپنا نئے وانگ بندر، دہ دشا اٹھ اٹھ دھاہیا۔ انتر کھلا کے جندر، سرتی شبد نہ کوئے ملایا۔ مانس ذاتی ہوئی پسو ڈھور ڈنگر، جو پر بھ نوں گئے بھلائی۔ نو دوارے مول نہ لگھن، سکھن ایڑا پنگل پندھ نہ کوئے چکائیا۔ ہوئے ہنگتا ڈھاہے کوئی نہ کندھن، ذئی دویت نہ کوئے مٹائی۔ توں میرا میں تیرا گائے کوئے نہ چھندن، آتم پر ماتم نہ کوئے سنائی۔ اک پُرکھ اکال نوں کرے کوئی نہ بندن، مندر مسجد شو دوالے مٹھ گرو دوارے سارے سیس نوایا۔ ابناشی کرتا لائے کسے نہ انگن، دھرم دی گود نہ کوئے بہائی۔ گر اوتار پیغمبر اکو منگ منگن، دوئے جوڑ سیس جھکائی۔ پر بھو ڈنکا نام و جا مردنگن، سوئی سرشی سرت شبد جگائی۔ صدی چودھویں انت اخیر نہ دیویں لگھن، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ پچھلی کیتی کرنی کھنڈن، کھڑگ کھنڈا چند پر چند نام اٹھائی۔ تھہ بن کوئی نہ دتے اکو بندن، بندگی ڈنڈاوت سجدہ اکو دینا جنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کی کرے کھیل مولا، پاربرہم پر بھ داتا دھر درگاہیا۔ جس دانام اک اول اولہا، عالمین نور الایہا۔ اوس نے سب دا پورا کرنا قولہ، اقرار نامہ دیکھ دکھائی۔ جھکڑا پوا کے دھرنی دھرت دھول اپر دھولا، دین دین نال ٹکرائیا۔ دُشت ہنکاریاں کر کے بھار ہولا، ہر جن گرگھ سنت لئے پرگٹایا۔ شاہ سلطاناں مودھا کر کے کولا، کاسے بغلی ہتھ پھڑائی۔ چار گنت دہ دشا شبدی دھار پئے رولا، رونق کجگ دئے دکھائی۔ پھرے دروہی کونا کونا، گوشہ گوشہ دئے گواہیا۔ سکھ دی نیند ملے کسے نہ سونا، بستر نہ کوئے ہنڈھائی۔ جیو جگت جہان ہلاؤنا، بے خبراں خبر کرائیا۔ جس کارن پُرکھ اکال دین دیال پروردگار سانجھے یار آؤنا، اوہ ویلا وقت دئے وڈایا۔ کجگ کوڑی کریا وچ سنسار چار دن دا پر اہنا، چوتھے جگ دی اتم ہوئے صفائی۔ سنجگ ساچا دھرم دھار لوک مات بہاؤنا، سچ دوارا اک دکھائی۔ پُرکھ اکال دین دیال سماں سمیں وچوں پرگٹاؤنا، جس سمیں دی سمجھ کسے نہ آئی۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان پڑھ نہ کسے سمجھاؤنا، بھوکھت لکھت بن اوتار پیغمبر گرو دوسر سکے نہ کوئے

سمجھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جس دا کھیل او سے نے
کر اونا، کرنی کرتا اک اکھوائیا۔

★ ۲۹ ماگ شہنشاہی سمت ۵ کچھمن سنگھ دے گرہ پنڈ دھوڑی ضلع روپڑ ★

گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ سر شٹ سبائی کر دے سکھی، سکھ آتم پر ماتم اک جنائی۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ رہے کوئے نہ دکھی، غریب نما نیاں
کو جھیاں کملیاں اپنے گلے لگائی۔ بھاگ لگا دے جننی سکھی، ہر جن جن تھاؤں تھانیا۔ تیرے پریم دی سب دے انتر ہووے رُچی، رسنا جہوا ڈھولا
صفت صلاحیا۔ پنج تت کایا کر دے سُچی، کوڑی کر یا باہر کڈھائی۔ سچ سہنجی کر دے رُتی، رت اپنے نال مہکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
کر، ایک دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ دے دے اک سہارا، صاحب سوامی دیا کمائی۔ چار ورن ہوئے تیرا پیارا، کھتری
براہمن شو در ویش ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ اکو نام دس جیکارا، نو کھنڈ پر تھی تیرا راگ الائیا۔ اکو مندر دس دوارا، گرہ اکو سو بھاپائی۔ اکو امرت دے ٹھنڈا
ٹھارا، کلج گنی تت بُجھائی۔ اکو دیپ کر اجیارا، جوتی جاتے کر رُشنائیا۔ اکو لگے تیرا سچ اکھاڑا، سرتی شبدی گوپی کاہن نچائی۔ اکو نظری آئے دُھر دا
لاڑا، لاڑی موت سکے نہ کسے پرنائیا۔ پُرکھ اکال تیرے آگے ہاڑا، نیوں نیوں سیس جھکائی۔ تیرا کھیل اگم اپارا، الکھ اگوچر دے وڈیائی۔ چاروں گنٹ
اندھ اندھیارا، سچ جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ سچ سوامی تیرے چرن کوئل نیوں نیوں نمسکارا، سجدیاں وچ سیس جھکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ دیکھ لے اپنی کائنات، دین دُنی کھوج کھوجائی۔ ہر ہر دے اندر مار
لے جھات، بن نگاہ نین نین اک اٹھائی۔ جدھر تکیئے اندھیری رات، ساچا چند نہ کوئے چمکائی۔ جھگڑاپیا ذات پات، اوچ نیچ ہندو مسلم سکھ عیسائی کرے
لڑائی۔ بھوکھتاں وچ کھھتاں وچ اسیں سب نوں آئے آکھ، نام سندریساں وچ جنائی۔ کلج انت سری بھگونت پرگٹ ہووے ساکھیاں، جوتی جاتا پُرکھ

بدھاتا ڈگمگائیا۔ آتم پر ماتم سب دا جوڑے نات، پاربرہم برہم میلے سچ سُبھائیا۔ توں میرا میں تیرا دس کے گاتھ، گھر گمبھیر کرے پڑھائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، ٹدھ بن دُجا نظر کوئے نہ آئیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کرپا کر پر بھو پر ماتم، پر م پُرکھ تیری
 سرنائیا۔ زرگن دھار بن ساتھن، سگلا سنگ نبھائیا۔ ہوں سیوک داسی داسن، جگ جگ تیری سیو کمائیا۔ کلجگ سرشٹی من کلپنا ہوئی پاپن، پنت پنت
 دے کرائیا۔ سب دا سانجھا کردے جاپن، جگ جیون داتے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، صاحب
 سلطان تیری سرنائیا۔ پُرکھ اکال شبد جئاؤندا اے۔ دین دیال دیا کماؤندا اے۔ اگم سندیس اک پرگٹاؤندا اے۔ جوتی جامہ دھار کے ویس، ویکھ وکھاؤندا
 اے۔ جو لیکھا لکھ کے گیا دس دسمیش، پور کراؤندا اے۔ گھٹ نواسی نیتن نیت، نج گھر اپنا پڑدا لاہندا اے۔ جن بھگتاں کر کے ہیت، جگ جنم دے
 وچھڑے میل ملاؤندا اے۔ زرگن سرگن کر کے کھید، خالق خلق ویکھ وکھاؤندا اے۔ جوتی دھار پرکاش کر کے تیج، نور نورانہ ڈگمگائیا اے۔ لہنا پورا
 کر کے چارے وید، شاستر سمرت وید پُران کھوج کھجاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچ سندیسہ اک سناؤندا
 اے۔ سچ سندیسہ اک سناواں گا۔ زرگن نور جوت پرگٹاواں گا۔ ورن گوت ڈیرہ ڈھاہوانگا۔ ہر دا سودھ سچ پرگٹاواں گا۔ نام بنا کے بودھ، بُدھی توں
 پرے شبد سناواں گا۔ کھیل ویکھ کے لوک پر لوک، سچ سلوک اک سناواں گا۔ پر بھ دا بھانا سکے کوئے نہ روک، ہوکا حق حق جئاواں گا۔ کلجگ کوڑی
 کریا ڈھاہ کے قلعہ کوٹ، سچ دوارا اک پرگٹاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈا اک سہاواں گا۔ در ٹھانڈا
 اک سہائیکا۔ دین دیال دیا کمائیکا۔ کوٹن کوٹ جیو اٹھائیکا۔ چڑھ چوٹی ناد وجائیکا۔ سرتی سوتی آپ ہلائیگا۔ لکھ چوراسی وچوں مانک موتی گرکھ اپنے رنگ
 رنگائیکا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سنائیگا۔ سچ سندیسہ اک سناواں گا۔ وشن برہما شو مہیش اٹھاواں گا۔
 دیوت سرنال رلاواں گا۔ گن گندھرب اکھ کھلاواں گا۔ گر اوتار پیغمبر سنگ رلاواں گا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ اڈمبیر، سنجگ سچ راہ چلاواں گا۔ سرب
 کلا بھر تمبر، پاربرہم اکھواوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، در ٹھانڈا اک وکھاواں گا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ویکھ لے

اپنی دھرتی، دھول دھیان لگایا۔ پر بھ مالک دُھر دے عرشی، پر یتیم بے پرواہیا۔ کھیل کر فرشی، اپنا پھیرا پانیا۔ چاروں کُنٹ اندھیر گردی، سچ سچ نہ کوئے سَنایا۔ پتا پوت رہیا نہ دردی، بھائی بھائی کرے لڑایا۔ نار کنت اُتے پاوے عرضی، ساچا سنگ نہ کوئے رکھایا۔ دیکھ کھیل کھج کل دی، کلکاتی ہوئے قصایا۔ وڈیائی رہی نہ تیر تھ تٹ اٹھسٹھ جل دی، گنگا گوداوری جمناسرتی رووے مارے دھانیا۔ تیری جوت بن ورن گوت پُرکھ اکال کوئے نہ بلدی، چاروں کُنٹ اندھیرا چھایا۔ پھری دروہی کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار دل دی، چار ورن اٹھاراں برن سب دے اُتے چھایا۔ کھیل تک کھج چھل دی، کپٹ وکار ہنکار ہو یا تھاوے تھانیا۔ بھٹکنا مٹے نہ کسے من دی، ممتا موہ نہ کوئے چُکایا۔ آسا پوری کر دے پر بھو گو بند گجری والے چن دی، ماچھو واڑا دے گواہیا۔ آواز سنے نہ کسے کن دی، قلم حرف نہ کوئے درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تک لے اپنی دین دُنی دا نظارہ، بے نظیر نظر اٹھایا۔ میرے شہنشاہ شاہ پاتشاہ استغفار، پروردگار بے پرواہیا۔ حقیقت حق نہ کوئے جیکار، نعرہ نام نہ کوئے لگایا۔ سرشی بھل گئی تیرا دوار، سچھنڈ ملن کوئے نہ آیا۔ جو سندیسہ دے کے گئے پیغمبر گر اوتار، پرا پسنتی مدھم بیکھری توں باہر جنایا۔ سو کھیل دیکھ وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری بیٹھے سپس نواپا۔ تھہ بن دوجا اور نہ کوئے آتم پر ماتم کرے پیارا، پر یتیم ہو کے میل ملاپا۔ کھج کوڑی کریا کر کنارہ، نیا نوکا اپنا نام جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، نہ کھنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال گگن گلنتر تیرے نام دا اک اشارہ، سینت شبد دھار لگایا۔

☆ پہلی پھلگن شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

پُرکھ اکال کہے پھلگن اندر گر اوتار پیغمبر میرے نام دا کھاؤ حق فروٹ، بھٹکل رہن کوئے نہ پانیا۔ سب دا سانجھا اکو ہووے مارگ رستہ روٹ، وکھرا راہ نہ کوئے چلاپا۔ نگاہ مارو چارے کوٹ، دہ دشا اکھ اٹھایا۔ دین دُنی تکو جوٹھ جھوٹھ، ہر ہر دا پھول پھولایا۔ سچ دا نظر آئے نہ کوئے پوت، پتا

پُرکھ اکال نہ کوئے منائیا۔ سہنجی ہوئے کوئے نہ روت، رُتڑی بسنت نہ کوئے مہکائیا۔ جھگڑاپیا کایا تیج بھوت، ساتک ست نہ کوئے دکھائیا۔ نوکھنڈ
 پر تھی ست دیپ ویکھو کر کے کوچ، کوچا گلی تن وجود پھول پھولائیا۔ ست دھرم داتانا پیٹا رہیا کوئے نہ سوت، سوتر دھاری پڑدا دیو اٹھائیا۔ کیوں جگت
 ترسنا ودھی بھوہ، کوڑی کر یا کلپنا وچ ہلکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر کرتا اگم اتھاپیا۔ پھلگن کہے پر بھ نام دا
 چکھو رس، بن رسنا رس دکھائیا۔ دین دُنی ویکھو نس نس، نرگن بن کے پاندھی راہیا۔ منوآ رہیا کسے نہ وس، ساتک ست نہ کوئے کرائیا۔ نج نیتز کھلے
 کوئی نہ اکھ، پر تکھ ملے نہ کسے گوسانیا۔ امرت لئے کوئی نہ چکھ، ترکھا ترپت نہ کوئے کرائیا۔ شبد ناد وجے نہ سٹ، سوئی سرت نہ کوئے اٹھائیا۔ نرگن
 جوت جگے لٹ لٹ، اندھ اندھیر نہ کوئے مٹائیا۔ بھاگ لگے نہ کایا مٹ، ساڈھے تن ہتھ دُہائیا۔ ونجارا ملے کسے نہ ہٹ، وست اگم نہ کوئے ورتائیا۔
 پھری دُہائی تیر تھ تٹ، گنگا گوداوری جمنائستی رہی گر لائیا۔ نیتز روندے مندر مٹھ، اچی کوکن مارن دھاپیا۔ دین مذہب دی میٹے کوئی نہ وٹ، سچ گرہ
 نہ کوئے دکھائیا۔ رسنا جہوا ہتی دند نام کلمہ سارے رہے رٹ، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیا۔ سرشی درشی ہوئی ہمت، آتم پر ماتم جوڑ نہ کوئے جڑائیا۔ گر
 اوتار پیغمبر سب دی ویکھو مت گت، گہر گمبھیر رہیا جنائیا۔ کیوں تن وجود ناڑ بہتر ابلے رت، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ چار گنٹ رہیا نہ سچ، دہ دشا
 کوڑ دُہائیا۔ مایا اگنی دُنی رہی مچ، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن سکے کوئی نہ تیج، بچپن پر بھ دی جھولی پائیا۔ سُنو حکم کلاپت، پت
 پر میثور آپ جنائیا۔ جگ چوکڑی بھوکھت ویکھو پیشین گویاں والے خط، جو اکھراں نال وڈیائیا۔ کیوں درگاہ ساچی بیٹھے ستھر گھت، لوک مات تلو
 خلق خدائیا۔ حقیقت رہی کوئی نہ حق، حکم مئے نہ کوئی بے پرواہیا۔ کایا کھیڑا سب دا ہووے بھٹھ، کلج اگنی تت تپائیا۔ جوگ ابھیاں رہیا کسے نہ ہٹھ،
 اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بدھ سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک اک اکھوائیا۔ پھلگن
 کہے گر اوتار پیغمبر پریم پریتی برسو پھول، پھلی بھوت دئے کرائیا۔ نور تلو کنت کنتوبل، جو مالک خالق دُھر درگاہیا۔ جس دا آذانت نام اصول، دوجی
 دھارا نہ کوئے دکھائیا۔ مہربان محبوب چرن کول دے کے دھول، دھرم دوارا اک درسائیا۔ جس داست سچ اصول، اصلیت اپنا آپ پر گٹائیا۔ نام کلمہ

دے معقول، دُھر فرمانا اِک سُنایا۔ جس دا سچ پنگوڑا رہے جھول، ہلارا دو جہاناں باہر دکھاپا۔ اُس دانہ کوئے عرض نہ کوئے طول، ونڈن ونڈ نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست سچ سمجھایا۔ پھلگن کہے گر اوتار پیغمبر پریم برساؤ برکھا، بدھ رہن کوئے نہ پانیا۔ چنتا روگ رہے نہ ہرکھا، ہوئے گڑھ دینا تڑایا۔ سمت شہنشاہی پنج اگتا برسا، برخورداراں اِک درڑایا۔ جو قول کیتا گوہند اُتے سرسا، شہادت شبد گرو بھگتایا۔ میرا ڈھیے دا پورا ہووے عرصہ، عرشی پریتم نور جوت کرے رُشَنایا۔ پرگٹ ہووے اُپر فرشا، فیصلہ زمیں اسمان مُکایا۔ گر اوتار پیغمبراں پوریاں کرے غرضاں، گہر گمبھیر دیا کمایا۔ چار جگ دیاں لیکھے لاوے کیتیاں عرضاں، بینتی اپنی جھولی پانیا۔ نو نو چار دیاں کڈھ کے فرداں، لیکھا ویکھے تھاؤں تھانیا۔ غریب نمائیاں ونڈے درداں، کوچھیاں کملیاں گلے لگایا۔ جن بھگتاں ہون نہ دیوے حرجا، حرجانہ اپنے وچوں پور کرایا۔ ستجگ تریتا دو پر کلج دیوے پچھلا قرضہ، مقروض پچھلا دیوے چکایا۔ کلج کوڑی کریا میٹے اندھیر گردہ، گردش ویکھے جگت لوکایا۔ جو دھا سور پیر بن مردانہ مردا، بن مدد ویس وٹایا۔ شبدی گوہند نال رکھاوے بردا، بندگی اپنی اِک سمجھایا۔ شرع چھری قتل کرے کسے نہ کردا، قاتل مقتول دا لیکھا دے مُکایا۔ توں میرا میں تیرا اِکو نام کلمہ ڈھولا آتم پر ماتم ہووے پڑھدا، دوسر راگ نہ کوئے الایا۔ شبد سُنائے لہندا چڑھدا، دکھن پہاڑ وچے ودھایا۔ ستجگ ساچا کارج کردا، وشن برہما شو چلے نہ کوئے پترایا۔ اوتار پیغمبر گر پھرے ڈردا، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ کھیل ہو یا نرائن نردا، نرگن اپنی کار کمایا۔ جیہڑا نہ جتے نہ مردا، چوراسی ونڈ نہ کوئے رکھایا۔ اوہ مالک بن کے اپنے گھر دا، گھرانہ دین دُنی ویکھ وکھایا۔ سنت سہیلے گرگھ پھردا، جن بھگت گود رکھایا۔ لیکھا جانے در در دا، دُھر درویشی پھیرا پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ تھم اِک ورتایا۔ گر اوتار پیغمبر و پھلگن کہے ویکھو پھول مالا، منکا نظر کوئے نہ آیا۔ ماضی لیکھا چھڈو دیکھو کھیل حالا، حالت بدلی جگت لوکایا۔ پیغمبر و تھم سُنو اُس خدا تھالا، جس طالب سارے لئے کرایا۔ چاروں گنت اندھیرا کالا، دیا باقی نہ کوئے رُشَنایا۔ سندیسہ دے کے گیا نانک نرگن سرگن بالا، شبد شبد وچ سمجھایا۔ کلج انتم کھیل کرے پُرکھ اکالا، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ جس دیاں گھال دے رہے گھالاں، جگ چوکڑی سیو کمایا۔ جس دے اگے کردے رہے سوالا، بینتی

آرزو اک درڑا ئیا۔ جو لیکھا جانے سچھنڈ سچی دھر مسالہ، درگاہ ساچی اک وڈیا ئیا۔ صدی چو دھویں انت اخیر بے نظیر اپنی بدل دیوے چالا، چلا کی خاکی بندہ سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اک اکھوائیا۔ پھلگن کہے سہنجنی رتی، ہر کرتے میری مہکائیا۔ گر اوتار پیغمبر کھیل ویکھو کایا بتیں، بتخانے پھول پھولائیا۔ سرشتی گوڑھی نیند سستی، تہاڈا نام کلمہ سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ من کلپنا ہوئی دکھی، دردیاں درد نہ کوئے وڈائیا۔ بھاگ لگے کسے نہ لکھی، بھگت جنم نہ کوئے مائیا۔ امرت پیئے کوئے نہ گھٹی، نہجھر رس نہ کوئے چکھائیا۔ ویکھو تہاڈے مریداں سکھاں دی تہاڈے نالوں انتر دھار تٹی، دوہاں مل کے وے نہ کوئے ودھائیا۔ پھلگن رت سہنجنی تیس سارے کر لو چھٹی، پھٹکارا جگت وٹوں پائیا۔ کیوں دین دنی جاندی لٹی، کلج لٹیرا پھڑ سکے کوئے نہ رائیا۔ سارے اپنیاں میٹو مٹھی، پنچے انگلاں لو دبا ئیا۔ پھر ہتھ لگاؤ گٹیں، اشارے نال دبا ئیا۔ پھیر چرناں وچ ویکھو جتی، جوڑا کون سہائیا۔ کیوں دُنیا تہاڈے ہندیاں راہوں گھتھی، مارگ ملے نہ بے پروا ہیا۔ کیوں مت ہوئی پٹھی، پٹھے لکن والیاں سمجھ رہی نہ رائیا۔ کیوں جاپ کردے ہلاں بٹیں، انتر درس کوئے نہ پائیا۔ کیوں ابھیاں کردے نو دوارے باہر ترے کٹی، ایڑا پنگل سکھن راہ تکائیا۔ کیوں سرت سوانی سوئی نہ اٹھی، نرگن دھار نہ لئے انگڑائیا۔ پھلگن کہے اوہ ویکھو میری شاخ چار کٹ وچ بھٹی، رنگ اپنا رہی دکھائیا۔ ایہہ کھیل رہنی نہیں لگی، پڑدا سکے کوئے نہ پائیا۔ سب نے گاتھا گاؤنی دوٹکی، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ رنگ آپ رنگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کیہری تیری رت، کی سانوں رہیا سٹائیا۔ آگے کر جا چپ، پر بھ دا بھو کوئے نہ آئیا۔ جس دلارا بنایا گو بند ست، جننی اک اکھوائیا۔ اوہ نرگن دھاروں آپے اٹھ، جوتی نور کرے رُشنا ئیا۔ اوہلا رہن نہ دیوے کسے گٹھ، اتر پورب پچھم دکھن پھول پھولائیا۔ لکھ چوراسی وچوں پہلے بھگت کر کے اکٹھے اک مٹھ، مٹھی اپنی وچ بندھائیا۔ پھیر سرشتی درشتی لئے لٹ، لٹیرا ہو کے کھیل کھلا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کما ئیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پھلگن تیری ویکھی خوشبو، مہک مہک وچوں کھوج کھوجا ئیا۔ اوہ مالک ویکھ جس نے تیتوں بخشیا رُوح، رُوح بُت وٹی ودھائیا۔ پھلگن کہے اسیں او سے دے سارے نور ہو بہو، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جیہڑا وسیا مانو ذاتی ساڈھے تن

کروڑ لوں لوں، لونناں توں پچھے بیٹھا نظری آئی۔ اوس دی مہما صفت چار جگ کردے رہے نال منہ، مکھ منتر اں نال صلاحیا۔ اوہو سنگر اوہو شبد
 گرو، گردیو سوامی اک اکھوایا۔ جس دانام منتر کلمہ کائنات اکو پھرو، فرنے سب دے بند کرائیا۔ اپنی کرنی کرنوں کدے نہ مڑو، حکم دیوے تھاؤں
 تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر داور، ہر وڈا وڈ وڈیا۔ پھلگن کہے گر اوتار پیغمبر ویکھو کھیل اپارا، اپر پیر دیاں جنا۔
 جس نوں کہندے رہے چوویاں اوتارا، جوتی جاتا ویس وٹایا۔ سب نوں دے ادھارا، مہربان مہربان مہربان مہر نظر اٹھایا۔ دو جہاناں بن سکدارا، حکم
 اپنا اک درڑایا۔ دھرم دی دھار کھول دوارا، گرہ اکو اک سہایا۔ ایکانام شبد جیکارا، چاروں کنت دے سنا۔ ایکا برہم کر پیارا، پار برہم جوڑ جڑایا۔ ایکا
 نیز لوجن نین کھول سچی سرکارا، سرگن زرگن پھول پھولایا۔ سانجھا بن کے پروردگارا، پر م پڑکھ ہوئے سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا دھر داور، سد اپنا رنگ وکھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پھلگن آیا وقت سہیلا، سہنجی رت سہایا۔ پر بھ کرے کھیل اکیلا، اکل کل دھاری اپنی
 کل ورتایا۔ جن بھگتاں کر کے میلا، وچھڑے جوڑ جڑایا۔ زرگن سرگن بن کے سجن سہیلا، ست ستوادی ویکھ وکھایا۔ ایکا رنگ رنگا گرو گر چیلا، چیلا
 گرو وچ سما۔ اچرج کھیل پر بھو کل کھیل، خالق خلق ویکھے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن
 نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، دو جہان ویکھے جنگل بیلا، زرگن دھار سرگن نالوں ہو کے وہلا، دوس رین اٹھے پھر گھڑی پل آپ اپنی کار کمایا۔

☆ ۲ پھلگن شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

پھلگن کہے گرو اوتار پیغمبر اں اپنا ہتھ رکھیا اتے سیس، سیس جگدیش نوایا۔ پھیر پشت پناہ ویکھی پیٹھ، کروٹ اپنے وچوں بدلائی۔ پھیر مکھ وچ
 انگل پا کے ماری چیک، اچی کوک دتا سنا۔ پھیر چھاتی دی کر تصدیق، پستان اندر آپ دبا۔ پھیر چرن کول تک میت، نیز نیناں نیر وہایا۔ پھیر چار
 جگ دے شاستر ویکھے ٹھیک، جو ٹھا کر گیا لکھایا۔ پھیر لمے پے کے ماری لیک، لائن نک نال بنایا۔ پھیر امرت رس پیتا لا کے جھیک، ترسنا ترپت

کرائیا۔ پھیر ہو کے ٹھانڈے سیت، ساہ ساہ نام وڈیایا۔ پھیر سرشی دی دیکھی نیت، مُرید گرسکھ کھوج کھوجایا۔ پھیر وچار آیا چیت، چیتن اپنا آپ
 کرائیا۔ بہڑی چار جگ من کلپنا سکے نہ جیت، بھے بھو نہ کوئے وڈیایا۔ جھگڑا مکا نہ سکے ہست کیٹ، اوج نیچ نہ رنگ رنگایا۔ پھیر بول کے نال جیبھ،
 زبان نال دتا درسایا۔ کجگ اتم کسے دا بدلے نہ کوئے نصیب، نسبت سکے نہ کوئے کڈھایا۔ پھیر تکی دین مذہب ترتیب، جو طرح طرح بنایا۔ پھیر
 کھیل ویکھیا عجیب، پُرکھ اکالا کی کار کمایا۔ پھیر جھگڑا تکیا امیر غریب، وڈا چھوٹا کرے لڑایا۔ پھیر تکیا قرآن مجید، جس دامسلہ حل نہ کوئے کرائیا۔
 پھیر تکیا عید بقر عید، نماز روزہ کھوج کھوجایا۔ پھیر تکیا جو گرو گرو دیو ہوئے شہید، شہادت اپنی گئے بھگتایا۔ پھیر تکیا لا کے نیجھ، بن اکھاں اکھ اٹھایا۔
 پھیر تکیا کون دُور کون نزدیک، گرہ گرہ کون سہایا۔ جاں غور نال تکیا اکو پر ماتا اکو آتما سچی پریت، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ سارے ہو گئے بھے بھیت،
 سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ ترے گن توں باہر ترے گن اتیت، ترے بھون اک اھوایا۔ جس لیکھا مکاؤنا اوج نیچ، راؤ رنگاں اکو رنگ رنگایا۔ جو سب دے
 بھیت سب دے باہر سب دے نیچ، اک اگلا کھیل کھلایا۔ جس دے جگ چوکڑی گئے بیت، سنجگ تریتا دواپر کجگ اپنا پنڈھ مکایا۔ سو صاحب کرے
 بختیش، رحمت اپنا نام ورتایا۔ ساچا کلمہ دس حدیث، حضراتاں توں پرے کرے پڑھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سانوں اک اک اُمید، آسا آسا وچوں
 رکھایا۔ جس دی صفت کیتی تمہید، طرح طرح وڈیایا۔ جو آد انت نہ ہوئے پلیت، پت پُنیت لئے ترایا۔ جو سب دی بدل دئے طبیعت، طبیعت
 اپنے نال ملایا۔ موسیٰ عیسیٰ محمد ویکھے وصیت، بن اکھراں اکھ کھلایا۔ جس نے سانجھی کرنی اک ولدیت، اکو بنا پتا مایا۔ اُس دی حق نام اہیت، اعلیٰ
 ادنیٰ رنگ رنگایا۔ دھرم دی دھار دتے انسانیت، حیوان انسان رُوپ وٹایا۔ سب دی ویکھنہارا بدنیت، بدی اندروں کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ گر اوتار پیغمبر، پھلگن کہے، ہتھ رکھن اپنے گوڈے، گٹنے رہے ہلایا۔ پھیر نگاہ
 ماری اُتے چوٹی بودے، کیسا دھاری کھوج کھوجایا۔ پھیر سوربیر بہادر ویکھے بودھے، جو انگ انگ گئے کٹایا۔ پھیر تگے چار جگ دے ارداسے سودھے،
 ودی سُدی بھيو چُکایا۔ پھیر تگے پر بھ دا بھانا کوئے نہ روکے، نہ کوئے میٹ میٹ مٹایا۔ گر اوتار پیغمبر دیندے ہوکے، بھوکھتاں وچ سٹنایا۔ اُس دے

سوہنے لگے مَوَقَع، مکمل اپنی کار کماٹیا۔ ساچے مارگ دس کے سوکھے، جن بھگت لئے اُٹھائیا۔ ہر جن رہے کوئے نہ وِچ دھوکھے، بھانڈا بھرم بھرم بھٹائیا۔ گوڑھی نیند رہے نہ سوتے، سُتیاں لئے جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، کایا ماٹی بھانڈے اندروں پوچے، پراچین دا لیکھا اندروں دے مٹائیا۔

☆ ۸ پھلگن شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

اوتار پیغمبر گر کہن ویکھی قبر مڑھی، مقبریاں شمشاناں پھول پھولائیا۔ دین دُنی مری بڑی، انگنت گنت نہ کوئے گنائیا۔ اگنی اگت وِچ سڑی، تن وجود گئی مٹائیا۔ وِدیا جگت شاستر بڑی پڑھی، اکھراں نال صفت صلاحیا۔ کھیل کھیلیا دکھ سکھ دی گھڑی، وقت ویلا دے گواہیا۔ ناچ نچایا پنچ تت کایا گڑھی، کلپنا ہوس نال ملایا۔ تن لباس رکھایا زری، زر زیور نال چترائیا۔ جگ پھیرا پایا گھر گھری، گرہ گرہ ڈیرہ لایا۔ من وِکار کیتا اڑی، ہوئے روگ سنگ رکھایا۔ واسنا رکھی بہتر نڑی، ناڑی ناڑی دے گواہیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن بنا پر بھ کرپا آتما سچھنڈ دوار کوئے نہ وڑی، درگاہ سچ نہ کوئے سہائیا۔ بنا شبد گرو توں شستر نہیں کوئی چھڑی، کھنڈا کھڑگ نہ کوئے چترائیا۔ کسے کم نہ آوے حقہ نڑی، حاکم ملے نہ دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سٹائیا۔ اوتار پیغمبر کہن اسیں ویکھے جگت تالاب، تیرتھاں کھوج کھوجائیا۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ مسیتاں وِچوں محراب، محبوب نظر کوئے نہ آئیا۔ ڈنڈاوت بندنا نمسکار بندے ویکھے آداب، سجدیاں سپس جھکائیا۔ گرہ درہندے ویکھے آباد، مان مان وِچوں پرگٹائیا۔ خلعت تگے خطاب، خود مالک ہوئے سہائیا۔ جگت جگیشتر ویکھے تیسشر بھوگی ویکھے راز، جوگی جگت نال درڑائیا۔ گرگھ ہنس ویکھے مورکھ بدھی ویکھے کاگ، کاگ وانگ گرائیا۔ دپیک جوتی ویکھے چراغ، چاروں گنٹ گنٹ رُشنائیا۔ من کلپنا ویکھے مزاج، سرتی اندر کھوج کھوجائیا۔ ست سوال ویکھے جواب، جواب طلبی وِچ خدائیا۔ کایا مندر ویکھے کول نابھ، نچ لوچن پھول پھولائیا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھے کردے امداد، صفتاں والی صفت صلاحیا۔

رَسنا جہوا بٹی دند ویکھے جو رہے ارادھ، سمرن پوجا وچ وڈیاںیا۔ بُدھی توں پرے دیکھیا بودھ اگادھ، اگم اتھاہ سمجھایا۔ دین دُنی تکیا سماج، دیناں مذہباں پھول پھولاںیا۔ شاہو بھوپ تکیا نقاب، شہنشاہ بے پرواہیا۔ جاں کھیل تکیا نرگن سرگن سرگن نرگن کرے آپ، دوجا نظر کوئے نہ آئیآ۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ بن کے باپ، دیونہار وڈیاںیا۔ جس دوارے پتت جان کانپ، پُنیت سیس جُھکایا۔ ترے گن ڈسنی نہ ڈسے سانپ، اکھاں اکھ اُٹھایا۔ اوہ کھیل کرے ساکھیاں، صاحب سلطان نورِ لاہیا۔ پورا کر بھوکھت واک، لیکھا چُکائے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کلجگ انتم ویکھے واٹ، پینڈا دور دُراڈا پندھ مُکایا۔

☆ ۹ پھلگن شہنشاہی سمت ۵ ہر سنگت نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

اوتار پیغمبر گر کلجگ انتم نیتز نیر وھاؤن ہنچھے، ہنچھو آں دھار وہایا۔ جگت سنگھاسن دین دُنی دے دیکھن منجے، کھٹیا کھاٹ پھول پھولاںیا۔ دھرم دی دھار وچ دسن مول نہ بندے، بندگی وچ بنداناہ کوئے کرایا۔ جگ نیتز نین ہین ہوئے اندھے، نچ اکھ نہ کوئے کھلایا۔ مایا ممتا وچ ہوئے گندے، ہوئے روگ نہ کوئے گواںیا۔ بھجے پھر دے اُتجج سیتج جیرج انڈے، چارے کھانی راہ تکایا۔ کتے امرت رس لے نہ شبدی دھار کھنڈے، کلجگ کھنڈن ہوئی لوکایا۔ ٹٹی جنم جنم نہ کوئے گنڈھے، تندی تند نہ کوئے بندھایا۔ انتم سب دی جوانی ہنڈھے، بُدھیپا بردھ نظری آئیآ۔ صدی چودھویں دسری کنڈھے، پار کنارہ نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کماںیا۔ اوتار پیغمبر کہن دیکھیا کھیل گر گر دیناں، دین مذہب پھول پھولاںیا۔ ساچی رت بسنت دسے نہ پھلگن مہینہ، ماہ ماس رہیا تکایا۔ جدھر تکیے من کلپنا وچ جیو ہویا کمینہ، کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار ہلکایا۔ بنا بھگتاں توں ٹھانڈا ہوئے کسے نہ سینہ، اگنی تت نہ کوئے بُجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن دھار دے تعلیم، تسلیم اپنا آپ کرایا۔

☆ ۱۱ پھلگن شہنشاہی سمت ۵ سُرچیت سنگھ دے نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

سنگر شبد گرو گرداتا، دیونہار اکھوانیا۔ پُرکھ اکال اکل کل دھاری سب دا پتا ماتا، پت پر میثور نظری آئیآ۔ کلجگ انت میٹے اندھیری راتا، زرتڑی اپنا نام مہکائیآ۔ سرب جیاں بن گیاتا، گہر گمبھیر ویکھ دکھائیآ۔ نوست کھیلے کھیل تماشآ، چار گنت بھجے واہو داہیا۔ کرپا کرے پُرکھ ابناشا، ابناشی اپنی کار کمائیآ۔ سچ دوارے کر کے واسا، سچھنڈ اک وڈیائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دیوے مان وڈیائیآ۔ سنگر شبد کہے میرا کھیل اتیت، ترے گن باہر جنائیآ۔ بھگتاں سنگ پریت، پر بھ پریتم میل ملائیآ۔ سدا رکھ اتیت، ترے گن ڈیرہ ڈھاہیا۔ ہر دے وس چیت، چیتن سرتی آپ کرائیآ۔ توں میرا میں تیرا دس کے گیت، گہر گمبھیر پڑدا لاہیا۔ گرکھاں وسے نیچ، کایا مندر اندر ڈیرہ لائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں کرے آپ اتیت، شہادت شبد گرو بھگتائیآ۔

☆ پہلی چیت شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد جھکے، نانک گوہند نال ملائیآ۔ ساڈے سب دے پینڈے مکے، مکمل دیئے جنائیآ۔ ویکھنا کھیل ابناشی اچتے، پاربرہم دھیان لگائیآ۔ جس دی دو جہان سہنجنی ہونی رتے، زرتڑی اپنے نال مہکائیآ۔ سنت سہیلے اٹھائے ستے، جن بھگت لئے جگائیآ۔ دیس دیسانتر انتر بچھے، دُور نیڑا ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ ساچے مارگ کر کے سچے، انتر درشتی دئے گھلایآ۔ پھڑ بانہوں گودی چکے، مہربان محبوب اپنا رنگ رنگائیآ۔ چار ورنال انتر نرنتر کوئے نہ دُکھے، دردیاں درد ونڈائیآ۔ جو چار جگ دے بھکھے، تنہا ترسنا دئے مٹائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم سنائیآ۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد ویکھن لا کے نگاہ، نانک گوہند سنگ رکھائیآ۔ دھرنی دھرت دھول دھول اُتے کون سہنجنی جگہ، انت ملے مان وڈیائیآ۔ پاربرہم پت پر میثور پروردگار سانجھیا ہووے اگھا، گاڈ گائیڈ روپ درسائیآ۔ جو سندیسہ دے کے گیا رام کرشن وید ویاسا بڈھا، بھوکتاں وچ اپنا راگ الائیآ۔ اُس دا

کھیل ویکھنا جس دا آدانت توں کسے سمجھ نہ آیا مُدّعا، مُدّتاں توں سارے راہ تکانیا۔ اوہ پرگٹ ہووے گھر گسپھر بے نظیر اُتے بسدھا، دھرنی دھرت
 دھول دھول کرے رُشائیا۔ سچ دوار اینکار کھول کے اُچا، اُوچ نیچ دا جھگڑا دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ کرنی کار کمائیا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد کہے پروردگار اِکو گائیڈ، دو جہاناں سو بھاپائیا۔ جس دا مارگ رستہ وائیڈ، نیرو رُپ نہ کوئے جنائیا۔ دین مذہب
 دی پکڑے کوئے نہ سائیڈ، سدھا اِکو راہ چلائیا۔ اوہلے رہے نہ کدے بیہائینڈ، ستمکھ ہو کے سو بھاپائیا۔ جس نے یورپ ایشیا ویکھنی لیڈ، لیڈ مارک کھوج
 کھوجائیا۔ شبد سندیسہ تھم کرے سینڈ، چار کُنٹ کُنٹ جنائیا۔ صدی چو دھویں کر کے اینڈ، اڈیکس ویکھے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اِک سنائیا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد کہے میرے ولزجا، لاؤل زملازور نورِ الاہیا۔ کائزیکلی یکے اُسٹو تانزی
 مُنز بیٹے چشمے چا زختو زو اعلیٰ نور خدائیا۔ مُفتابی نورے ربی اعلیٰ طہی، جمائیشی خزونے نبی، نظرے نیاز محمدے رضا، مؤز نومی زکیزوا محمدے رضا،
 پیغمبرے صدا آدابے اللہ، عالمین نور خدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ محمد کہے نانک نمسکار،
 گو بند ڈنک وجائیا۔ عیسیٰ کہے نورے اظہار، ظاہر ظہور رُشائیا۔ عیسیٰ کہے ز کھنیل تاجخیزل بخشے رُوح، رحمتے رحمان امام بے پرواہیا۔ گو بندے گزی،
 نانکے وجیہ شہنشاہ ازیں زکلو جمو شہرائے ہزو، شریعتے تزو، تالے، تزبو عالمے عالم اعلیٰ ادنیٰ ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اِک سنائیا۔ اتار پیغمبر گرو گدیو کردے سجدہ، صاحب سلطان سپیس نوائیا۔ مہربان محبوب لیکھا ویکھ سب دا، پورب پھول
 پھولائیا۔ چار جگ تیرا نام کلمہ سرگن ہو کے رہیا رٹدا، رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ تیتوں مالک بنایا گھٹ گھٹ دا، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا
 گیان کھانی بانی دئے گواہیا۔ تیرا کھیل ویکھیا دین مذہب دی حد دا، چار کُنٹ دہ دشا دین دنی گرالائیا۔ تیرا نور تکیا اُپر شاہ رگ دا، جتھے دپیک اگئی
 جگدا، دُھن انادی شبد وجداء، انراگی راگ الائیا۔ بھگت سہیلے سنت ساجن سدّ دا، گرگھاں گر گر جوڑ جڑائیا۔ تیرا اِک جیکارا سنا حق الکھ دا، لکھ پاتالاں
 آکاش تیرا دھیان لگائیا۔ بن تیری کرپا برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال کوئے نہ وسدا، وسنیک نظر کوئے نہ آئیا۔ تیرا بھیونج نیتز لوچن نین اکھ دا،

پرتکھ اپنا پڑدا لاپہا۔ جگت ونجارا کردے پُرکھ اکال اپنے ہٹ دا، ہٹوانے سارے دین دُہانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سد اپنی کار کمائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اوہ آگیا نورِ الہ، عالمین وڈیائیا۔ جلوہ گر نورِ خُدا، خُدی تکتبر ویکھ خلق خُدائیا۔ تیرے تیرے نالوں ہوئے جداء، آتم پر ماتم میل نہ کوئے کرائیا۔ من کلپنا کوڑی کرپا ہوئے ہنگتا ودھی وبا، دُرمت میل نہ کوئے دھوئیا۔ تیرے نام دی سارے لاؤندے سداء، رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ دروہی تیرا در کسے نہ لدھا، گرہ مندر محبوب ملن کوئے نہ جائیا۔ صدی چو دھویں کسے سمجھ نہ آوے کی کھیل تیرا کی وجہ، وجوہات نہ کوئے درڑائیا۔ کیوں جگت جگیا سوآں اندروں بدلی طبع، طیب رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ توں مالک خالق پاربرہم سب دا اک ابا، امی اپنا روپ درسائیا۔ تیرا سچھنڈ دوارا مقامے حق اکو اگئی جگہ، دوجا در نہ کوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ پردہ آپ اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اپنی دھار دھار پر بھ بھیجی، بھجن بندگی لوڑ رہے نہ رانیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی جگت رسنا بدھی وچ پنجابی ہندی کی کرے انگریزی، لینگو اتج کم کسے نہ آیا۔ بن تیری کرپا کوئی نہ سویں اپنی سچی، سنگھاسن سچ نہ کوئے سہائیا۔ بن تیرے سارے ہوئے پردیسی، دیس نظر کسے نہ آیا۔ کلج انت کوڑی کرپا بدل دے ریکھی، رکھیاں مٹیاں دیو سمجھائیا۔ اپنے دوارے سب دی منظور کر لے پیشی، پیشوا سارے رہے سنائیا۔ نرگن دھار جوت نرکار نو کھنڈ پر تھی ست دیپ ویکھی، دکھیان کرن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کمائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن آگیا وقت سہنجنا، سو بھاؤنت سہائے۔ کی کھیل کرے درد دُکھ بھے بھنجنا، پر بھ داتا بے پروا ہے۔ جس نوں نو کھنڈ پر تھی لبھنا، بدھی اندر ویکھن تھاؤں تھیں۔ اُس نے در در گھر گھر آپے ونجھنا، ونجھ مہانا نہ کوئے رکھائے۔ آتم پر ماتم پر ماتم ہو کے سدنا، سدیسہ شبد نام درڑائے۔ اک اک دی چاڑھے رنگنا، دُتیا بھاؤ مٹائے۔ اکو دس ڈنڈاوت بندنا، سجدہ سیس جگدیش اک جھکائے۔ اکو نام ندھان پا کے انجنا، نج نیترا کھ گھلائے۔ اکو سوامی لاوے انگنا، کنت سہاگ نور الہ ہے۔ جھگڑا میٹ کے کایا ماٹی بدنا، متوت برہم درڑائے۔ سچ نگارہ اکو وجنا، ڈنکا شبدی شبد سنائے۔ جن بھگت سہیلے جگت ساگر لنگھنا، دین مذہب نہ کوئے اٹکائے۔ ایہہ کھیل سورے سرنگنا، ہر کرتا آپ جنائے۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھائے۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں بولیں حق حقیقت، سچ سچ رہے سنائے۔ تیری ملے نہ کتے اصلیت، اصل وصل نہ کوئے جنائے۔ نام کلمے دی رہی نہ کوئے اہمیت، دین دُنی ہوئی ہلکائے۔ کرپا ندھان مہربان آتم پر ماتم اِکو دسّ ولدیت، دُوجا نظر کوئے نہ آئے۔ تیرا نور تیری شخصیت، شرع زنجیر دینا کٹائے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دامارگ اِک کھلائے۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھو ویکھ لے اپنی کائنات، ورلڈ کھوج کھوجائیا۔ بن اکھٹاں مار جھت، بن قداماں قدم اُٹھائیا۔ اندروں کھلیا کسے نہ تاک، چار جگ دے شاستر سارے رہے وانج، اکھراں صفت صلاحیا۔ رُوح بُت کسے نہ ہو یا پاک، پتت پُنت نہ کوئے جنائیا۔ صدی چو دھویں اندھیری رات، نوری چند نہ کوئے رُشنائیا۔ ساچی دسّ اپنی گاتھ، کلمہ اگم اتھاہیا۔ تُوں صاحب پُرکھ سمراتھ، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ہوں سیوک تیرے ناتھ، شہنشاہ سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اوہ ویکھو کلج پھرے بھجا، بھجے واہو داہیا۔ ہتھ اُٹھاوے سچا، سب نوں رہیا جنائیا۔ مُریداں مُرشدان کولوں کرایا اِک دُوبے نال دغا، گرُو چیلے دتے لڑائیا۔ میں پر بھ دے حکم دا بدھا، بدی وچ دُنی دتی پھسائیا۔ کوٹاں وچوں میٹوں بھگت سنت کوئے نہ لبھا، جو پر بھ دے وچ سمائیا۔ دُہتھر مار کے کہا اُف خُدا ہائے ربا، خُدی وچ کئی جگت لوکائیا۔ جدھر جاواں اودھر کوڑ گڑیا اڈا، دھرم دی دھار نہ کوئے دکھائیا۔ میں سب نوں دیواں سدا، کوک کوک جنائیا۔ گر اوتار پیغمبر و تھادے نام کلمے دا کھڑکدا سنے کوئے نہ ڈبا، کلج ڈورُو اپنا رہیا کھڑکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ کلج کہے گر اوتار پیغمبر و میں ہتھ ماراں اُتے چھاتی، للکار کے دیاں جنائیا۔ کوڑ کرایا دی لا چواتی، دین دُنی دتی جلائییا۔ تھادھی مئے کوئے نہ آکھی، چیلے مُرید گئے کھ بھوائیا۔ تھادھی اکھراں والی پاتی، سُن کے ملن کوئے نہ آئییا۔ سب توں اوکھی منزل میری گھاٹی، انت چڑھن کوئے نہ پائییا۔ اُٹھو ویکھو اندھیری راتی، ساچا چند نہ کوئے چکائییا۔ محمد نگاہ مار لے تُوں میرا اِک جماعتی، جملہ اکھر دیاں سنائیا۔ چو دواں صدیاں جیہڑی اُمت دی کردار رہیا آپاشی، آب حیات مہر مہر برسائیا۔ اوتار دیندے رہے امرت بوُند سوانتی، جھرنا نچھر نچھر پر گٹائییا۔ گرُو گریو سناوندے رہے اگمی گاتھی، صفتاں وچ صلاحیا۔ انت انتسکرن دی دھار کسے نہ بھاکھی، بھاکھیا بھيو نہ

کسے کھلایا۔ مات لوک وچ آئے انت سچھنڈ دے واسی، واسطہ جگت نالوں تڑایا۔ چار کُنٹ گر اوتار پیغمبر کرے کوئے نہ راکی، رکھک نظر کوئے نہ آئی۔ کجگ کہے ایہہ ضرور میری گستاخی، غصّہ گلہ نہ کوئے جنایا۔ میں سب دی اُلٹ دتی بازی، بازاں والا دئے گواہیا۔ کیوں میرا پُرکھ اکال پروردگار میرے تے راضی، رازق رحیم دیا کمایا۔ میں بن کے جودھا سُرپیر وڈا غازی، غضب دی اپنی کار کمایا۔ جگت سنیا سی بیراگی تیاگی، اپنا آپ سکے کوئے نہ سادھی، سادھنا وچ نہ کوئے صفایا۔ بے شک رسنا جہوا پتی دند دین مذہب نام کلمے رہے ارادھی، ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ دروہی پنا بھگتاں توں پُرکھ اکال نال ہووے نہ کسے شادی، شادیانے نہ کوئے وجایا۔ کجگ کہے میرا انت اخیر گر اوتار پیغمبر کوئی لہجہ لو اپنا امدادی، جس دی آمد وچ بیٹھے راہ تکایا۔ میں پیار محبت داناتا رہن نہیں دتا حقیقی تے مجازی، پورب جھگڑا دتا چکایا۔ بے شک دُنیا دی بہتی ودھی آبادی، انگنت ہوئی لوکایا۔ کسے دا میت بنیا نہ ڈھر دا ڈھاڈی، سوئی سُر ت نہ کوئے جگایا۔ جوتی جوت سُرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن، کجگ کھوں بچن کہہ نہ متدا، ست ست درڑایا۔ سانوں سمجھیں مول نہ بندہ، بندگی والا رُپ درسایا۔ اسیں اوس نور دا چندا، جو چند نور کرے رُشانیا۔ کجگ اگوں کڈھ کے اپنے دنداں، ہس کے دتا دکھایا۔ میںوں اک ڈر جس ویلے گو بند دا ویکھدا کھنڈا، بھے وچ سپس نوایا۔ پھیر پچھو میں سب توں اتم سریشٹ چنگا، چار کُنٹ وڈیایا۔ میں پنڈت پاندھے بھلائے اُتے گنگا، گوداوری جمن سُرستی وہن وہایا۔ سنتاں اندر رہن نہیں دتا اندا، پرمانند وچ نہ کوئے سمایا۔ ساچی منزل درگاہ سچ کوئے نہ لنگھا، عیسیٰ موسیٰ محمد دیو گواہیا۔ گو بند نے سپس توں کڈھ کے کنگھا، نو وار گوداوری وچ بھوایا۔ میرے ڈھئے توں بعد جگت جہان ہو جانا رنڈا، سہاگی کنت نہ کوئے ہنڈھایا۔ انتر اتم کسے نہیں ہونا ٹھنڈا، اگنی تت تپایا۔ جوتی جوت سُرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک بے پرواہیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کجگ ویکھ زمیں اسمان، اُپر نیچے دھیان لگایا۔ کجگ کہے میں چھڈے سینا رام، رادھا کرشن نہ ویکھ دکھایا۔ پیغمبر و تہاڈا سناں نہ کدے کلام، اُنکلاں کٹاں وچ پاپا۔ نانک گو بند تہاڈا ویکھ لیا انتظام، چاروں کُنٹ کھوج کھوجایا۔ کسے وچ نہ رہیا ستنام، ست دی دھار نہ کوئے درڑایا۔ حقیقی سُنے نہ کوئے پیغام، پراپسنتی مدھم بیکھری توں پرے کرے نہ کوئے

پڑھائیا۔ مینٹوں آیں جاپدا تئیں سارے میرے ورگے اُس پر بھو دے غلام، جو کائنات دا دُنیا دا سر شئی دا در شئی دا ورلڈ دا مالک اک اکھوائیا۔ تہاڈے ہندیاں ویکھو میں کیتی اندھیری شام، شمع نور نہ کوئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پردہ پردے وچوں اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کلجگ کہندا کی، کی رہیا جنائیا۔ سارے آکھن ہُن سمت آگیا ویہہ، حضرت عیسیٰ دے گواہیا۔ محمد کہے صدی چوڑھویں جس دی میں آگیا رکھ کے نیہہ، لوک مات مات لگائیا۔ جس خُدا دی حقیقت وچ کر کے آیا تشریح، نبیاں نبیاں وچ سنائیا۔ اُس دا کھیل ہونا وسیع، مذہب پیمانے وچ ناپ نہ کوئے کرائیا۔ جس دی دھار نہ خریف نہ ربی، سد اکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ کلجگ خوشیاں نال دُوروں کھلو کے ماری تالی، خُدا تَعَالَا کی جنائیا۔ ویکھو کھیل ماضی حالی، نیتز کھولوں چائیں چائیا۔ تہاڈے کلے دیکھ جوت کسے اندر نہیں بالی، بالا مردانہ دے گواہیا۔ نانک بغداد وچ دس کے آیا نکی جیہی بات سکھالی، سچ نال درڑائیا۔ جس ویلے صدی چوڑھویں رین اندھیری ہووے کالی، نوری چند نہ کوئے چکائیا۔ اُس ویلے پرگٹ ہونا اک سمر تھاتے اک جوت اکالی، واحد واحد نظری آئیا۔ میں سُنیا مچھیاں دا پالی، اُس دین دُنی دے مالک نے نو کھنڈ پر تھی مانو ذاتی اپنے اگے لیسی چلائیا۔ کوئی ہر دار ہن نہیں دینا خالی، جس انتر نر نتر نرگن جوت نہ کرے رُشنائیا۔ کسے دی رہن نہیں دینی دلالی، وچولا نظر کوئے نہ آئیا۔ جھگڑا میٹ زمیں اسمانی، دُئی دویتی ڈیرہ ڈھاہیا۔ جاں تکیا سب دا ناتا جوڑے باہمی، اکو رنگ رنگائیا۔ شبد تیر مار کے کانی، کائنات لے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کھیل کھلائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کلجگ نہ کر اپنا زور، جو رُو زر دُہائیا۔ کلجگ کہے اوتار پیغمبر و تہاڈے سکھاں مُریداں کھادھے پشو تے ڈھور، تتاں کھل لہائیا۔ آتم پر ماتم ناتا سکے کوئے نہ جوڑ، جوڑی دھر نہ کوئے بنائیا۔ ایس ویلے اس دی سب نوں لوڑ، اک دا اک نور رُشنائیا۔ جیہڑا شبد ڈنڈے نال سب دے اندروں کڈھ دے کھور، جھگڑا دُئی رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر اس کلجگ دی سُن کے ساکھی، سچکھنڈ نو اسی دھیان لگائیا۔ جوتی دھار جامہ بدل نور جوت پوشاکی، بے پچان پھیرا پائیا۔ خبردار سارے سُن لو اکو باتی، باطن دیاں جنائیا۔ ویکھو اپنی اپنی بھوکتاں دی

پچھلی پاتی، بنا اکھراں کھوج کھوجائی۔ صدی بیسویں کسے دارہنا نہیں کوئی ساتھی، سگلا سنگ نہ کوئے بنایا۔ صدی چوڑھویں مٹی نہیں کسے دی آکھی، آخر
 محمد گیا درڑائی۔ نانک نرگن سرگن بول کے بچن ستنام دی ساتی، ست ست وچوں پرگٹائی۔ گوہند چھڈ کے قلم دواتی، دھر سندیسہ اک درڑائی۔ پُرکھ
 اکلا دین دیا کجگ اتم آوے جس نے میٹنی سب دی وائی، اگلا پنڈھ مکائی۔ آتم پر ماتم جوڑ کے ناتی، نر نرائن ویکھ وکھائی۔ سچ جیکارا بول الاکھی، الکھ
 اکھنا دے درڑائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، نرگن دھار نور رُشنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سمت چڑھ گیا چھ،
 شہنشاہ وڈیائی۔ سمت پنج کہے میرا ویکھو امرت بر سے مینہ، میگھلا سیو کمائی۔ جس نوں خدا گاڈ اللہ واکرُ رام کرشن کہندے دیو دیو، دیو دیوتے سپس
 نوائیا۔ اوہ اک اکلا آد انت جگا جگنت سدا رہے، رہبر اکو اک اھوائیا۔ جد تکو بھگتاں دے کایا مندر ہے، باہروں نظر کسے نہ آئی۔ جس نے کجگ دی
 کریا کرنی لے، لائن پچھلی دے مٹائی۔ چاروں کُنٹ دے کے بھے، بھے بھنجن ویکھ وکھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل
 وکھائی۔ پُرکھ اکال کہے تینی اوتار ہوو سو پیر، اپنا بل پرگٹائی۔ کیوں تہاڈے منن والے نہیں دھر دے دھیر، دھیرج دھار نہ کوئے جنایا۔ رام جی کتھے
 گیا تیرا دھنش تے تیر، سینا سرتی نہ سنگ رکھائی۔ کرشنا کتھے گیا کورو پانڈو والا دھیر، اٹھائی کشونیاں ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ موسیٰ عیسیٰ محمد کدھر گئی کلمے
 والی تقریر، بے نظیر نہ کوئے ملائی۔ نانک گوہند کیوں نہیں پوڑی چڑھدے اخیر، جو ستنام واکرُ دا ڈھولا گایا۔ سچ دسو کیہڑا پیغمبر تے کیہڑا گرو کیہڑا اوتار
 تے کیہڑا پیر، کس نوں سپس جھکائی۔ کیہڑا اشٹ کیہڑی تصویر، کیہڑا روپ رہے سمجھائی۔ کیہڑا شہنشاہ کیہڑا وزیر، حکومت حکم کون جنایا۔ کیہڑا کھنڈا کیہڑا
 شستر کیہڑا شمع نور کرے رُشنائیا۔ سارے کہن اسیں ہوئے پر بھو دیکر، سچ سچ سمجھائی۔ جیہڑی ساڈی دیناں مذہباں والی لیکر، فقیر ثابت نظر کوئے نہ
 آئی۔ کجگ کہے میں سب دی بدل دتی ضمیر، اندر وڑ کے کوڑی کریا دتی بھرائیا۔ تئیں کسے دی بدل نہیں سکدے تقدیر، تحریر وچ اپنا حکم لکھائی۔
 جھٹ آواز مار لئی نیڑے آکیر، قبراں دا جھگڑا دے مکائی۔ کیوں غریب بنائیاں ہندی پیر، برہوں روگ ستایا۔ اُس دھیان دھریا چوڑاں سو تیبہ پٹا
 تے کسے سار نہ پائی گرو ارجن والی پیر، بیڑا دھرم نہ کوئے اٹھائی۔ پر بھ دا بھو کسے نہ جانیا گھر گمبھیر، گجری دالال کرے شنوائیا۔ بنا شبد گرو توں کسے

دا بجر سکے کوئے نہ چیر، چیرے سارے سیس تے بیٹھے لکائیا۔ بنا سنگرتوں امرت بخشے کوئے نہ نیر، اٹھسٹھ دین دُہائیا۔ کیوں محمد نے شرع وچ رکھے
 خنجیر، کرشن بھگوان گنواں دا پالی ہو کے بناں وچ پھریا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھم سنائیا۔ سارے کہن سمت
 سوہنا چڑھیا، مہینہ چیت - اکو کلمہ پڑھیا، نام ابناشی اچت۔ جو سچ دوارے کھریا، بچھلا پینڈا گیا تک۔ جو دین مذہب نال لڑیا، اوہ بیٹھا ڈھک۔
 جیہڑا نہ جنم نہ مریا، نہ ہرکھ سوگ ڈھک۔ جس گر اوتار پیغمبر گھاٹن گھریا، عرش توں فرش اُتے دتا سٹ۔ انتر دھار ہو کے زرنتر وریا، بنا کے اپنا
 سٹ۔ پھیر شرع زنجیر وچ جڑیا، نہ کوئے پڑدا نہ کوئے اولہ لگ۔ وکھو وکھرا کلمہ سب دے آگے دھریا، تے صفتاں والی سنائی تک۔ ایسے کارن جگت
 جہان وچ پُرکھ اکال اچے تک اپنا روپ ساکھیا کدے نہ دھریا، دھرنی دھرت دھول رو رو رہی سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، بھيو ابھیدا آپ گھلائی۔ سمت چھ کہے میں دیکھے چھ گھر، گھرانے کھوج کھوجائی۔ کھولنے اوہ در، جتھے دربان نظر کوئے نہ پائیا۔
 دیکھنے اوہ سر، جس سروور کوئے نہ نہائیا۔ دیکھنے اوہ گرہ اوہ مندر اوہ در، جس نوں ورن کوئے نہ آئی۔ جاں نگاہ ماری زرن گن سرگن سرگن زرن گن اک
 دُوبے دے اندر گئے وڑ، روپ انوپ نظر کوئے نہ آئی۔ کس نوں چھڈاں تے کس نوں لوواں پھڑ، گلوکڑی کس دے نال پائیا۔ کس دے نال رہواں
 تے کس دے نال جاواں مر، ناتا دین دُنی تڑائیا۔ جاں نگاہ ہوئی زرن زرن نکیا نوری جوت زرن ہر، جس نوں جنم کوئے نہ مایا۔ میں درشن کیتا گیا تر،
 تڑت اپنا پندھ مکائیا۔ پھیر نکیا مات لوک وچ دین دُنی نام کلمہ رہی پڑھ، اکھراں پتھراں نال جنائیا۔ ترے گن مایا وچ رہی سڑ، اگنی تت نہ کوئے بُجھائیا۔
 حالت دیکھ کے ڈگا وڑ، بہڑی بہڑی دُہائیا۔ بھجیاں نٹھیاں کسے بٹھائے کوئے نہ لڑ، پو گنڈھ نہ کوئے رکھائیا۔ پھیر گیا ڈر، واسطہ پر بھ دے آگے پائیا۔
 کرپال اپنی کرپا کر، تیری اک سرنائیا۔ اُس شبد سندیسہ دتا دسیا نال اشار، سینت نال سمجھائیا۔ سارے دیکھو سمبل میرا گھر، جس نوں سارے آئے
 سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک ساچی کار کمائیا۔ سمت کہے میں کی دساں اپنی ریت گت مت،
 مت گت پر بھ دی دیاں جنائیا۔ اوس نے کھیل دیکھنا پنچ تت، تتوت کھوج کھوجائی۔ پھیر نگاہ پے گئی اُس نوں نکاں اوہ دیکھو جیہڑا بیٹھا ستھر گت،

گوبند بے پرواہیا۔ اک یارڑے ول اکھ، نگاہ لئی ٹکائی۔ پھیر ہس کے کہا جوں بھاوے توں لینا رکھ، تیری بے پرواہیا۔ میرے خالی ہتھ، پُرکھ اکال تیری
 ڈہائی۔ ابناشی کرتے کہا جھٹ، شبدي حکم جنایا۔ گوبند تیری دھار ہوواں پرگٹ، دو جہان کراں رُشنائیا۔ سُوپر بن کے جٹ، ڈنڈا ست رنگ اٹھائی۔
 دین مذہب دی ڈوری دیواں کٹ، ایہہ میری بے پرواہیا۔ جھگڑا میٹاں ذات پات، اوچ نیچ ایکا رنگ رنگائی۔ اک دا اک دستاں ست، ست ستوادی بھيو
 گھلایا۔ جس ویلے پھیر آواں وت، وطن نواں لوواں بنایا۔ گوبند پیا ہس، چھاتی اُتے ہتھ ٹکائی۔ او میرے وچ دس، ہووے نہ کدے جدائی۔ میری
 لگی رہے اکھ، پرکھ تیرا نور نظری آئی۔ میں گاواں تیرا جس، صفتاں صفت صلاحیا۔ پُرکھ اکال جوتی دھار آیا نٹھ، بھجیا واہو داہیا۔ تیرا میرا سد
 اکھ، نہ کوئے توڑے توڑ تڑائی۔ میں سدا شبد گرو دا دیواں ساتھ، تاں والے ناتے دیاں تڑائی۔ گوبند کہا ست سچ دس، میرے دھر دے ماہیا۔ کی
 دھار دیویں رس، امرت کی چکھائی۔ پُرکھ اکال کہا عیسیٰ موسیٰ محمد تینی اوتار دس گرو ایہہ آد میرے نور دی رت، رتی رت وچ سمائی۔ انت کنت
 بھگونت ہو کے سب دی رکھاں پت، پت پر میثور ہو کے ویس وٹائی۔ پچھلا لیکھا سب دا دیواں ٹھپ، ٹھپا اپنا نام لگائی۔ وساں گھٹ گھٹ، چور اسی
 اندر ڈیرہ لائی۔ نویں دھار وچ دھرم دا کھول کے ہٹ، سچ بھنڈارا دیاں درتائی۔ اکو سب دا کملاپت، پت پر میثور نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھيو ابھیدا دئے گھلایا۔ کھجگ کہے سمت چھے توں مارنا اچا نعرہ، کوک کوک سنائی۔ یاد کر لے میرا اچے باراں
 سال ہور پہرا، چاروں گنٹ پھرنا چائیں چانیا۔ کھجگ جیو پھرن آوارہ، دھرم دی دھار نہ کوئے رکھائی۔ بھاویں کناں کڈھو ہاڑا، منن وچ کدے نہ آئی۔
 سب نوں چباواں اپنیاں داڑھاں، داڑھاں ہیٹھ رکھائی۔ ایہہ میری دھر دی سرکارا، ہر کرتے سیوا دتی لگائی۔ جھگڑا پا کے پُرکھ نارا، نار کنت دتے لڑائی۔
 ناتا توڑ کے یار یاراں، پتا پوت بناؤنے قصایا۔ میریاں پھیر سب نے گاؤنیاں واراں، وارتا دینی سنائی۔ اُس ویلے دُنیا وچ بھاویں کنیاں ہون اخبارا، ست
 دی خبر نہ کوئے جنایا۔ کھجگ کہا جتا چر آوے نہ دھر دالاڑا، ہر کرتا بے پرواہیا۔ سچ در دسے نہ کسے اکھاڑا، درگاہ سچ نہ کوئے سہائی۔ جس نے کرپا کر
 کے نو کھنڈ پر تھی ست دیپ بناؤنا بھائی چارا، ہندو مسلم سکھ عیسائی پارسی بودھی لینے منائی۔ پھیر اپنے حکم داشد دانام دا کلمے دا چار گنٹ دے کے

پاہرا، پاربرہم پت پر میثور اپنی کار کمانیا۔ ماؤ مانس مانس ہووے کوئے نہ باہرا، دُور دُراڈا نظر کوئے نہ پانیا۔ کچھ یاد کر لو ہُن جھٹڑا پینا وچ قاہرہ، محمد موسیٰ نال کرے صلاحیا۔ کیوں ایہہ کھیل ہونا دوبارہ، دُھر دی دھار جنایا۔ کجک کہے اوئے سمت چھے بس کریارا، اگلی گل نہ ابے سنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک بے پرواہیا۔ سمت چھے کہے میں آیا لوک مات، ماتر بھومی ویکھ دکھانیا۔ حکم سندیسہ دینا آج، اچ دی رات راتی رُتری آپ سہانیا۔ دین دُنی دے سنگیو بن جاؤ اک جماعت، اکو رنگ سمانیا۔ سب دامالک اک ابناش، کرتا دُھر درگاہیا۔ جس دے پچھے سیتا رام کٹیا بنواس، گوپی کاہن راس رچانیا۔ موسیٰ منہ دے بھار ڈگا صاف، کوہ طور دے گواہیا۔ حضرت عیسیٰ جس گل وچ پائے پھاس، اپنا آپ لٹکانیا۔ محمد پی کے آب حیات، ڈھائی گھٹاں جھٹ لنگھانیا۔ نانک زرگن سرگن ویکھ کے کھیل تماش، بے انت کہہ کے گیا گانیا۔ گوہند کر کے اک ارداس، فتح ڈنکا دتا سنایا۔ جس ویلے میرا پُرکھ اکالا آوے آپ، آپ اپنا پھیرا پانیا۔ شبد گروتے سب دا بنے باپ، آتم پر ماتم نور الاہیا۔ سر شٹی دی دِشٹی اندروں کڈھے پاپ، پتت پُنیت دے کرائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے جاپ، سوہنگ ڈھولا اک سنایا۔ ایہو کھیل ویکھنا خاص، گر اوتار پیغمبر رہے دِرڑانیا۔ بنا پر بھو دی کرپا توں اُس ویلے کوئی نہیں ہونا پاس، پاس آوٹ نہ کوئے کرائیا۔ بھاویں کوئی یورپین لیٹے اُپر گرین گراس، سوہنا رنگ رنگانیا۔ بنا بھگتاں توں ملیں نہیں کسے شاباش، سر ہتھ نہ کوئے لکانیا۔ ایہہ لیکھا پچھے نہیں سی تے ہُن لکھیا جاندا نال قلم دوات، شاہی کانی دے گواہیا۔ کسے نوں کسے نے کرنا نہیں مُعاف، لیکھا دینا تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اک اکھوانیا۔ سمت کہے او وشن برہما شو دیو گرو گرو دیو، دیوتیاں سنایا۔ تہاڈی کتھے گئی سیو، کی پوجا ونڈ ونڈانیا۔ کی آسامہا دیو، میتوں دیو دِرڑانیا۔ کی کھیل ہونا نہکیو، نہچل کی جنایا۔ کی گجھا رکھیا بھيو، پڑدا دیو اٹھانیا۔ کی رس چکھنا میو، بن رسنا دے چکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھدا اپنے ہتھ رکھانیا۔ سوادھان ہووو سوریہ چند، ہر چند چند جنایا۔ کی کھیل دسیا گوہند انت پُری اند، شبدی شبد دھار دِرڑانیا۔ جس ویلے میرے ڈھئیے دامکیا پنڈھ، اگلا برس برس اُپجانیا۔ میرے مالک دامیرے صاحب دا کو ہونا چھند، اکو رنگ رنگانیا۔ جو سب دی ٹٹی لئے گنڈھ، اپنے نال ملانیا۔

خوشی کر کے بند بند، بندنا اک سمجھائیا۔ لو آں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں آکاشاں پاتالاں جائے لنگھ، آگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ چار گنٹ دہ دشا چھڈ کے اک دوارے اک سیج تے اک پلنگ، دُجا آسن سَنگھاسن نہ کوئے وڈیائیا۔ شبد اگمّا بول جنائے اگمے دند، بتی دند نہ صفت صلاحیا۔ جس نے دُئی دُوتی ڈھانہنی کندھ، کنڈھی بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ کوڑی کریا کر کے کھنڈ کھنڈ، کھنڈا نام دینا کھڑکائیا۔ ساچا پریم دینا ونڈ، ہر ہر دے آپ لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا اپنے وچ چھپائیا۔ سمت چھے کہے میں آیا سوہنا، سب نوں دیاں جنائیا۔ جگت جہان پینا رونا، نیناں نیر وہائیا۔ دُرمت داغ کسے نہیں دھونا، پایاں پُنیت نہ کوئے کرائیا۔ نیز کھلے کسے نہ لوئا، نچ اکھ نہ کوئے گھلایا۔ آتم سیج کسے نہ سونا، سُنجنی رُت نہ کوئے وڈیائیا۔ آتم پر ماتم ڈھولا کسے نہ گاؤنا، من بُدھی کرے نہ کوئے چترائیا۔ ساچا کایا کھیڑا نگر کسے نہ وساؤنا، ساڈھے تن ہتھ رنگ رنگائیا۔ بنا بھگتاں پر بھ دا درس کسے نہ پاؤنا، پون پانی دین ڈھائیا۔ ساچے گھر نہ کسے بہاؤنا، در دوار نہ کوئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، پردہ پردے وچوں چکائیا۔ سمت چھے کہے آؤگر اوتار پیغمبر سارے کرئے صلاح، متا اک پکائیا۔ کلج کہے مینوں بناؤ گواہ، شہادت دیاں بھگتائیا۔ وشن برہما شو کہن نہ نہ، اشارے رہے دکھائیا۔ تینتیس کروڑ کہے بھڑی ساری دُنیا بھری گناہ، انتر زرنتر نہ کوئے صفائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی کلمہ کہے سانوں کسے نہ وسایا وچ دماں، دامنگیر نہ کوئے اکھوائیا۔ سانوں چپدے رہے کایا مائی بن کے چّما، چمّ درشی وچ پر بھ دا اشٹ نہ کوئے منائیا۔ ہن سانوں آس جاپدا پُرکھ اکال دین دیال پروردگار سانجھے یار نے بدل دینا سماں، نواں اپنا رنگ رنگائیا۔ کسے دالوبھ لالچ کوڑی کریا دارہن نہیں دینا طمع، تانس اندروں دینی کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ سمت کہے آو بیٹھو اک دوار، مجلس اک لگائیا۔ کرئے سچ پکار، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ اسیں خادم تیرے خدمتگار، سیوک سیوا وچ سمائیا۔ کردے رہے انتظار، جگ چو کڑی دھیان لگائیا۔ کل کلکی لے اوتار، امام اماما ویس وٹائیا۔ نوری جوت کر اُجیار، اندھ اندھیر رہے نہ رانیا۔ سو ویلا وقت ویکھ لیا وچار، وچر کے دیئے سناٹیا۔ کرپا کر آپ کرتار، قُدرت قادر ویکھ دکھائیا۔ سرشی درشی دُنیا کر خبردار، بے خبراں خبر پہنچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم

اک سنایا۔ دُھر دا حکم سُنو سُنائے صاحب ست میت، متر پیارا درڑا نیا۔ سب نے رکھنا چیت، چت وت ٹھگوری نہ کوئے جنایا۔ پُرکھ اکال بدلنی ریت، ریتوان پڑدا لاہیا۔ جھگڑا مُکا کے مندر مسیت، کایا کعبہ اک جنایا۔ جتھے بیٹھا رہے اتیت، ترے گن ڈیرہ ڈھاہیا۔ بھو رکھے نہ اوچ پنچ، ذات پات نہ کوئے وکھایا۔ اکو آدانت داگیت، آتم پر ماتم دے پڑھایا۔ کایا کر کے ٹھانڈی سیت، اگنی تت بُجھایا۔ ساچا کلمہ حق حدیث، حضراتاں توں پرے کرے پڑھایا۔ چار جگ دی میٹ کے لیک، لائن اگلی دے وکھایا۔ گر اوتار پیغمبراں کرنی تصدیق، شہادت اک بُھگتایا۔ پُرکھ اکال تیرے اُتے اُمید، آسا اک جنایا۔ ساڈے کول دین مذہب دے پٹے والی رسید، ہتھو ہتھ ویکھ وکھایا۔ تیرے حکم نال تیرے نام دی کیتی تمہید، صفتاں وچ صلاحیا۔ تیری بخشش وچوں کیتی بخشیش، رحمت نام وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے الکھ جگایا۔ پُرکھ اکال کہے سُنو حکم دُھر فرمانا، فرنیاں توں باہر جنایا۔ سب نوں مٹنا پینا بھانا، نہ کوئے میٹے میٹ مٹایا۔ تخت نواسی رہے کوئے نہ رانا، راؤ رنک کھوج کھوجایا۔ کھیل ہونا وچ جہانا، نوست پڑدا لاہیا۔ شبدی دھار حکم مہربانا، محبوب اک سنایا۔ سمت چھے وچ رُسا چینا نگاہ تیرے وچ لکانا، اکھ اکھ نہ کوئے ملایا۔ عیسائی مُسلم سانجھا رہے نہ کھانا، محمد عیسیٰ کھوج کھوجایا۔ جھگڑا پے وچ پھاناں، پٹھی لہر آپ دہایا۔ بھارت کھنڈ کھیل مہانا، بھاگ دسواں دے ہلایا۔ جو لیکھ لکھیا وچ سکند پُرانا، اُس دا لہنا پور کرائیا۔ شبدی شبد اڈا بانا، دو جہاناں ویکھے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنا حکم ورتایا۔ سمت کہے کھیل ویکھنا وچ عرب، عرب دیاں جنایا۔ کوڑ دا ہونا فریب، جھگڑے وچ لوکایا۔ محمد دی بھوکھت والی کتیب، بن الف یے رہی سمجھایا۔ کلمہ کلمے اُتوں دینا وچ، قیمت سکے نہ کوئے چکایا۔ حق خدا نے مارنا پیچ، پیشینگوئی وچ دہایا۔ اوتھے نبی رسولاں پیغمبراں ملا شیخاں چلنی نہیں کوئی پیش، پیشوا ہوئے نہ کوئے سہایا۔ ایہہ کھیل ورتنا دیش بدیش، بدیشاں دے جنایا۔ شکر گل وچ ہلائے ناگ شیش، باسک رہیا اٹھایا۔ رُپ بدلایا جس گنیش، سو پردہ رہیا چکایا۔ جس رام کرشن بنائے در درویش، پیغمبر سجایاں وچ سپس جھکایا۔ گرُو گر دیو کرن آدیس، نمو نمو وچ وڈیایا۔ سو دھار کے آوے بھیکھ، جوتی جاتا پھیرا پانیا۔ جس دا مچھ داہڑی نہ کوئے کیس، نہ کوئے موئڈے موئڈ مٹدایا۔ آد جگاد سدا رہے ہمیش،

سَتَجگ تَریتا دواپر کھلجک اپنی کار کمائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیا ئیا۔ سمت چھے کہے میرا صاحب
 سوامی، متر پیارا نظری آئی۔ آدانت دا انترجامی، انتشکرن ویکھے تھاؤں تھانیا۔ جس دی صفتاں والی سرگن دھار اکھراں وچ بانی، سطران وچ لکھائی۔
 اوہ مالک خالق پرتپالک جیو پرانی، پُران اٹھاراں توں باہر کرے پڑھائی۔ جس دی انجیل قرآن نشانی، پیغمبر گئے دکھائی۔ جس دا نانک بنیا بانی، گوہند
 کری اگوائیا۔ اوہ انت سب دی لئے قُربانی، کربلا لیکھ چُکائی۔ مہربان ہو کے کرے اپنی مہربانی، محبوب ہو کے کھوج کھوجائی۔ سب دا مستک ویکھے
 پیشانی، پردہ پردے وچوں چُکائی۔ منزل تکے رُوحانی، رُوح بُت دا پڑدا لاہیا۔ شبدی دھار دے جوانی، جو بن و نت اکھوائیا۔ پرگٹ دھار نُور اسمانی، جسمانی
 نُور دے چُکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائی۔ سمت چھے کہے میرا شبد دھار مظاہر، مُشکل حل کرائیا۔ ویکھے چار کُنٹ
 دا لہرا، لہر لہر نال ٹکرائیا۔ سرشٹی وچوں نو اُجڑنے وڈے شہرا، اُتر پورب پچھم دکھن کھوج کھوجائی۔ کھلجک و دووان ہونا بہرہ، دُھر دا نام سُنن کوئے نہ
 پائی۔ جو مذہباں والا دیناں والا اسلاماں والا نکا نکا دائرہ، حصیاں و نڈ و نڈائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل اگما ہر، ہر ہر دا ویکھ
 دکھائی۔ سمت چھے کہے میں ویکھنا چڑھدا لہندا، اُتر پورب پچھم دکھن پھول پھولائی۔ کس کوئے کھلجک و ہندا، کی اپنی کار کمائی۔ کھلجک کہے میں عیسیٰ
 موسیٰ محمد ویکھنا کھیہندا، کھار کھار وچ دُہائی۔ جگت منارا ویکھنا ڈھیہندا، سر سکے نہ کوئے اُٹھائی۔ سب نوں ایہہ سمت پینا مہنگا، کوڈی قیمت نہ کوئے
 چُکائی۔ اگے مکے کسے نہ پینڈا، پاندھی پندھ وچ گرائیا۔ جس کارن بھینٹا چڑھاؤندے رہے گیڈا، بدھی توں پرے سمجھائی۔ کھیل ویکھدے رہے جل
 دھار والی نی دا، وہناں وچ وہائی۔ مان ودھیامیں دا، ہوئے وچ لڑائی۔ ڈر رہیا نہ سَنگر بھے دا، سپس سکے نہ کوئے جھکائی۔ ہُن وقت آگیا لے دا، لہنا
 گنا تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، حکم سندیہ اک سنائی۔ حکم سندیہ اگم اپار، اپر پیر رہیا جنائی۔ کی
 جگت کھیل ہونا سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری ویکھے تھاؤں تھانیا۔ جگت جگت وچ ہاہاکار، بھگتی بھگت نہ کوئے چترائی۔ میت رہے نہ کوئے غم خوار،
 سجن سنگ نہ کوئے نبھائی۔ پتا پوت کرے خوار، بھین بھائی بھائی لڑائی۔ چاروں کُنٹ ہاہاکار، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھائی۔ ایہہ کھیل سچی سرکار، ہر

کرتا رہیا سمجھانیا۔ محمد نوں چھڈنے پینے چار یار، میت اِکو اِک منانیا۔ جس دا سِجھنڈ دوار، دھرنی دھرت دھول دھول عرش فرش اِکو رنگ رنگانیا۔ سو پرگٹ ہو کے بولے اِک جیکار، دُھر دا نام الایا۔ جس نوں سکے کوئی نہ مار، مر جیوت نہ رُوپ مٹانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سر اپنا ہتھ رکھانیا۔ سمت چھے کہے گر اوتار پیغمبر کرو عدلا، عدل انصاف جنانیا۔ کلج کوڑی کرپا چکا دے بدلا، بدی دُور کرانیا۔ سب دی سانجھی اِکو ہووے منزلا، منزل اِک درسایا۔ اِکو ڈھولا گیت نام ہووے غزلا، اِکو راگ الایا۔ اِکو محل اٹل ساڈھے تن ہتھ دا بنگلا، باغی من رہے نہ رانیا۔ پر بھو متر بن جائے رنگا، رنگ رتڑا دُھر دا ماہیا۔ شرع زنجیر مٹا دے سنگلا، چھری کرد نہ کوئے اٹھانیا۔ بھو کھول دیوے اگلا، کی سنجگ دھار سمجھانیا۔ پوتر کر کے کوڑا کاگ بگلا، ہنس رُوپ جنانیا۔ پھر پھرنا پے نہ جنگلا، ٹلے پر بت نہ ویکھ وکھانیا۔ کایا مندر اندر کرے چار منگلا، انادی دُھن اُپجائیا۔ ساچی اُس نوں کرے بدنا، ڈنڈاوت سجدہ سیس نوایا۔ جس چھڈیا پُری انڈنا، انڈا اند وِچ سماںیا۔ اُس سمبل دوارے لنگھنا، جتھے سکے نہ کوئے اٹکانیا۔ جس داست دھرم دا کنگنا، کندھی ویکھ وکھانیا۔ کلج میٹ کے پندھنا، پاندھی سنجگ لے جگانیا۔ سندیسہ دیندیا موں نہ سنگنا، حکم اِک درڑانیا۔ سب نے اِکو دوارا منگنا، جتھے وسے بے پرواہیا۔ لیکھے لاؤنا ت پنجانا، اپ تیج داے پر تھی آکاش سو بھا پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم سنانیا۔ سمت چھے کہے ویکھو حضرت عیسیٰ دا کلاک، ٹک ٹک آواز لگانیا۔ جس نے حکم وِچ حکم کیتا لاک، تالا دتا لگانیا۔ پھیر پھڑ کے مٹی خاک، ہتھاں وِچ اڈانیا۔ اوہ ہینہ سی وساھ، نو دن دین گواہیا۔ پھیر تک کے اُپر رات، چند تارے رہیا سمجھانیا۔ سُنو میری اِک بات، تہانوں دیاں درڑانیا۔ بنا بدھی توں لینا واچ، واچ کلاک دے درسایا۔ جس ویلے پروردگار ظاہر ظہور آوے آپ، آپ اپنا پھیرا پانیا۔ میں اُس نوں کہاں باپ، اوسے نوں سیس جھکانیا۔ تیس نکی نکی شاخ، ٹہنی ٹہنی نال درسایا۔ اوہ داتا لکھنا لاکھ، اگوچر اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اِک سرانیا۔ حضرت عیسیٰ کہا میرا حق حقوق، محمد کہا یک یک اکھوانیا۔ موسیٰ کہا تلزے زے زبازے زمہ زم ترانیا۔ خدا کہا میرا نور ہو بہو، رُو برُو سب دے کرے رُشانیا۔ میرا کلمہ دھار گرو، شبد شبد درڑانیا۔ جس ویلے شہنشاہی سمت چھے ہونا شروع، شرع دی شریعت

دیاں بدلائیا۔ اک نواں مارگ ترو، تروت دیاں درڑائیا۔ دُور دُرڈایاں پُرانیاں ساتھیاں پھرن والیاں دے اندر فُرنا پُھرو، فُرنے وِچ وڈیائیا۔ دُھر دا لھم کدے نہ مُرو، نہ کوئے میٹے میٹ مٹائیا۔ کوڑی کریا بیڑا رڑھو، کلجگ شہو دریا رڑھائیا۔ جس اُتے کریا کیتی اوہ دُور نیڑے سن والا آپے جڑو، کسے نوں جوڑن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر دیوے مان وڈیائیا۔ سمت چھے کہے میں دیواں سچ سندیسہ، سد واری جنائیا۔ جس دا کسے نہیں لکھیا لیکھا، قلم شاہی نہ کوئے چترائیا۔ اوہ سب دا کڈھے بھرم بھلیکھا، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ پڑدا رہنا نہیں وِچ بدیشا، یورپ ایشیا اکو رنگ دکھائیا۔ بھگت تارنا جس دا پیشہ، پیشتر سب نوں گیا سمجھائیا۔ اوس دی سارے کردے ویتا، انتظاری وِچ راہ تکائیا۔ جس دی سیوا وِچ گو بند بچے چاڑھ کے گیا بھیدا، کھیوٹ کھیٹا اپنا رنگ رنگائیا۔ اوس کول کلجگ انت دا گر اوتار پینمہر دتا ٹھیکا، بولی سکے نہ کوئے ودھائیا۔ جس نے سب دا کرنا ایکا، اکو رنگ دینا دکھائیا۔ دو جہاناں بن کے نیتا، نج نیتز پھول پھولائیا۔ سہجگ ساچی وست دے کے ویتا، وِٹکرا کوڑا دینا گوائیا۔ دیناں مذہباں میٹ کے بھیدا، بھانڈا بھرم دینا بھٹائیا۔ بھاویں جٹ ہووے ہل واہے وِچ کھیتاں، موسیٰ دے کے گیا عیسیٰ نال دُہائیا۔ اوس نے مارنا اپنے نام دا پچھا، کلمہ کائنات بندھائیا۔ دین دُنی وِچ کھیڈے کھیڈاں، کھلاڑی ہو کے پھیرا پائیا۔ اوہ کوئی یالی نہیں کوئی پالی نہیں چارے گواں اتے بھیداں، کہ ہاکاں سوریوں تائیں لگائیا۔ اُس نے سب نوں مارنا ٹھیدا، دھکے نال دینا ہٹائیا۔ بھگت کر کے اپنے جیڈا، درگاہ دینی وڈیائیا۔ کسے دی چاڑھنی پئے نہ دیگا، بھیدا وِچ نہ سیس نوائیا۔ سب دا سانجھا کر کے لیکھا، اگلی کھت دینی جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ کلجگ کہے میرے رہندے دن باقی، سمت تیتوں دیاں سنائیا۔ میں لڑاؤ نے بندے خاکی، خالصہ خالص رہن کوئے نہ پائیا۔ میں انت تے آخری اوکھی گھاٹی، منزل چڑھن کوئے نہ پائیا۔ میری دھار بڑی ڈاڈھی، پر بھ ڈاڈھے دتی سمجھائیا۔ جس ویلے امر داس ڈگاسی وِچ کھاڈی، ہتھ کھڈیاں وِچ لکائیا۔ گوڈیاں بھار ہو کے کیتا یادی، اکھاں میٹ واسطہ پائیا۔ میں سنگر داپاندھی، اپنا پندھ مکائیا۔ نہ کوئی کرشن تے نہ کوئی رادھی، سیتا رام نہ کوئے چترائیا۔ میری دھار سدھی سادی، سادھنا تیرے اُتے لکائیا۔ اک آئی اگمی آوازی، شبد دتا سنائیا۔ تُوں سدراہ راضی، رازق رازق رحیم تیری

جھولی دے بھرائیا۔ پر پھیر ویکھیں مُلا قاضی، تیری دھار نوں دین سزائیا۔ پھیر امرداس دی سرتی جاگی، انتر لئی انگڑائیا۔ چاروں کُنٹھ اُٹھ کے بھاگی، ویکھیا تھاواں تھانیا۔ جاں نگاہ ماری پر بھ دے نالوں سب دی آتما باغی، منزل چڑھن کوئے نہ پائیا۔ جدھر ویکھے اُدھر ناراضی، مُجبت وِچ نہ کوئے سمائیا۔ پھیر تکیا کعبے دا بنیا کوئے نہ حاجی، حُجرہ حق نہ کوئے دکھائیا۔ کھلج دی ویکھی آبادی، پر تھی اُتے دین دُنی درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا پڑدا لاہیا۔ سمت چھے کہے پر بھو کس بدھ ہووے امن، مینٹوں دے جنائیا۔ کھلج کہے میرا کوڑ گڑیار دا سوہنا مَجن، چاروں گنٹ نظری آئیا۔ جِناں چر پر بھو گر اوتار پیغمبر اں شبد گرو نہ کڈھے سمَن، پھیر پرگٹ ہوئے گو بند دھار آوے نہ دُشٹ دمن، دماں توں باہر کرے پڑھائیا۔ کھلج نوں میٹے کون، کس وِچ چترائیا۔ روندی پھردی ہوا پون، اٹھسٹھ پانی دے دُہائیا۔ کی لیکھا لکھ کے گیا بل دوارے باؤن، شہادت اک بھگتائیا۔ بھگت بنا کے ضامن، سمجھ گیا سمجھائیا۔ پر بھ دا کھیل ویکھنا آہمنوں ساہمن، سوہنا رنگ رنگائیا۔ اوس ویلے پتری وِچ سکے کوئی نہ باہمن، برہم وِدیا نہ کوئے چترائیا۔ سرشٹی تے ہوئے طمع طامن، طمع نہ کوئے گوائیا۔ کوڑی کرپا ہووے کامن، کام واسنا کوڑ ہلکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے دُھر داور، دُھر دامالک دیا کمائیا۔ کھلج کہے میں بڑا لمبا چوڑا، سوربیر اکھوائیا۔ میرے واسطے منگاں منگدے گئے آؤنا براہمن گوڑا، جس نوں جنمے کوئے نہ مائیا۔ پیغمبر لاؤندے گئے پوڑا، چوڑاں طبقاں ونڈ ونڈائیا۔ گرو گرو دیو ویکھدے گئے نال غورا، نگاہ نگاہ وِچوں اُٹھائیا۔ پر کم کسے دا مول نہ سوراء سوہرے پیئے رہے گر لائیا۔ جاں کھیل تکیا اور کا اورا، عورت مرد رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ جو آیا سو نام دا بنیا بُورا، کلمے وِچ گر لائیا۔ ست دوارے بن کے بھورا، گونج اپنی گیا سنائیا۔ کھلج انت سنے کوئے نہ شورا، شوہر بانکا نظر کوئے نہ آئیا۔ سارے کہن پُرکھ اکال دین دِیال نرگن دھار چڑھ کے آؤنا اُپر گھوڑا، راساں اپنے ہتھ اُٹھائیا۔ سچ بچھو کسے نوں خبر نہیں جے بھورا، بھوری بھوری ونڈ کے سارے حصے گئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک اُپجائیا۔ سمت چھے کہے میرا داتا، گھر گسپیر اکھوائیا۔ جو سرب کلا کل گیتا، گنوت وڈیائیا۔ سب دا پتاما، سب دا بھین بھائیا۔ سب دا بنے راکھا، نت نوت سہائیا۔ گر اوتار پیغمبر اں دس کے جاچاں، نکے نکے حصے ونڈ ونڈائیا۔ جھگڑا پا کے کایا مائی کاچا، تت تت نال

ٹھکرائیا۔ سب دا ڈونگھا رکھ کے کھاتہ، اپنے وچ چھپائیا۔ نام کلمے دیاں نکلیاں نکلیاں دس کے باتاں، بے وطن کر کے دتا سمجھائیا۔ دین دُنی دا کھیل سار
 پاشا، نزدِ پٹھی سدھی دکھائیا۔ آپ سچھنڈ بیٹھ کے سب دا دیکھدا رہیا تماشا، نگاہ نگاہ وچوں بدلایا۔ سندیسہ دیندا رہیا خاصہ، حکم حکم پرگٹایا۔ کلجگ انتم
 پرگٹ کرے آبا، اپنے وچوں پرگٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترایا۔ پُرکھ اکال کہے کڈھو اپنے پوتھے، پورب کھوج
 کھوجایا۔ تینی اوتار دسو پر بھ دا بھانا کون روکے، آگے ہو کون اٹکایا۔ پیغمبر بولو کی تہاڈے انتر آئی سوچے، سمجھ نال سمجھایا۔ گرو گرو دسو کی آسا
 منسا لوچے، لوچن توں پرے کی رُشنائیا۔ شبد گرو دسو کس بدھ سب دے ہر دے سودھے، سدی ودی نہ ونڈ ونڈایا۔ ساریاں ہس کے کہا پر بھو اسیں
 تیرے سرگن روپ جودھے، اوتار پیغمبر گرو نام پرگٹایا۔ تیرا نام اگادھ بودھے، بدھی توں پرے آپ سمجھایا۔ انتم ہو گئے تیرے جوگے، جگتی نال
 درڑایا۔ پچھلے چار جگ بھوگے، بھوگی بن کے اپنا آپ درسایا۔ ہن سب دے خالی دیکھ لے بوجھے، پاکٹ جیب نام کلمہ نظر کوئے نہ آئی۔ بھوویں
 مونڈ منڈائے سپس رکھائے کیس بودے، مچھ داہری نال چترایا۔ ہن تیری کرپا سارے ہو گئے گوجھے، عقل چلے نہ کوئے چترایا۔ اوتار پیغمبر گرو
 سب بھار ڈگ پئے گوڈے، واسطہ پر بھ دے آگے پائیا۔ انگلی رکھ کے اُتے تھوڈے، سوچاں وچ سوچ سمائی۔ کایا بھانڈے کوئی نہ پوچے، اندروں کرے
 نہ کوئے صفائی۔ بن تیرے پوری کرے کوئی نہ لوچے، لوچن نین اکھ نہ کوئے کھلایا۔ بھاگ لگا دے کایا کوٹھے، کٹیا کر صفائی۔ تیرے پچھے گوہند نے
 بھٹا چڑھائے جگر دے ٹوٹے، گرگھ ٹٹیاں لئے جڑایا۔ دیکھیں لیکھے کدی نہ اُتے پوٹے، گنتی گنت گنایا۔ ساتھوں اپنے آپ جان نہ سودھے، پوتر
 روپ نہ کوئے بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلایا۔ سمت چھے کہے مہندرو بی جندیا لے والی لیا دے نریل، جو شبد وچ
 سمجھایا۔ کشن سنگھ پٹیاں پھڑا دے لاویں نہ دیر، ویلا وقت سمجھایا۔ کرپا کرے سنگھ شیر، بھبک نال بھبک اک لگایا۔ پچھلا لہنا دے نیڑے، لیکھا جھولی
 پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا کھیل کھلایا۔ کشن سنگھ شبدی دھار سپس لین دے پٹیاں، اپنا آپ
 جنایا۔ جیہڑیاں آساں رکھیاں رکھیاں مٹیاں، سننہڑا رہیا سننایا۔ بھوویں طعنے دیوے دُنیا، ہاہاکار کرے لوکایا۔ پر بھ داتا گن گنیا، دیونہار سرنائیا۔ ایہہ

لیکھا سمت اُنیاں، اُنیسا ونڈ ونڈائیا۔ جس فریاداں دُھر دیاں سُنیاں، سُننہار دیا کماںیا۔ جس نوں یاد کردیاں بُلیاں، رسناکھ وِچ ہلایا۔ جس دی بھیتا
 چاڑھدے بھلیاں، پتاسیاں بھوگ لگایا۔ سو وسے کایا کُلیاں، کعبیاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ پر بھو دے در آیاں رُوحاں کدے نہ رُلیاں، آپ اپنے وِچ سماںیا۔
 پھل دار کدے نہ حُلیاں، پتچھڑ نہ کدے جنایا۔ کسے دیاں چکنیاں پین نہ جُلپیاں، سَنگَر اوڈھن سیس لُکایا۔ جنہاں دا مالک اک اوہ، اوہ کدے نہ
 دُلپیاں، دُلاؤن والا رُوپ نہ کدے درسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سر اپنا ہتھ لُکایا۔ چُنٹی کہے میں دھرم دھار دا
 لیڑا، سَنجگ تریتا دوا پر کُجگ راہ تَکایا۔ میرے مالک حکم دتا پیرن پیرا، سندیسہ اک سَنایا۔ سچ دھار دا کر ورتیرا، حق حق وکھایا۔ جنہاں بہنا نہیں کسے
 رنگے پیرھا، کنت جگت نہ کوئے چترایا۔ نیز وھاؤنا نہیں نیرا، وچھوڑے وِچ نہ آہ لگایا۔ ست سچ دا چک کے پیرا، بیڑا اپنا لینا ترایا۔ بے شک دُنیا دا راہ
 بھیرا، گرگھاں تتی واء نہ لاگے رانیا۔ ایہہ وقت انت اخیرا، آخر دیاں درڑایا۔ جس صاحب دے سرتے چیرا، چیرے والا دُھر دا ماہیا۔ جس دے
 ہتھ نام شمشیرا، کھنڈا رہیا کھڑکایا۔ اوہ دیونہارا دھیرا، دھرم دھار درسایا۔ کیشن سَنگھ بن گیا ویرا، سر کپڑ دتا لُکایا۔ تربت جگندر دا پہلا در تیرا،
 وِتکرے وِچوں باہر کڈھایا۔ بھاویں رہنا پئے وانگ فقیرا، بھکھی رہ کے جھٹ لنگھایا۔ سر سب توں رکھنا نیواں، اوچا اوچ نہ کوئے اکھوایا۔ سچ بچھو
 گرگھاں واسطے ست رنگ مَنگھاں واسطے ساڈھے تن ہتھ دی سیواں، باقی دھن دولت کم کسے نہ آیا۔ پتر دھیاں نال کسے دا بنیا نہیں جینا، کنت نال
 بھگونت ملن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ سمت چھے کہے حکم دینا یورپ، یکتی نال درڑایا۔ ہر آسا منسا
 سب دی پورت، پورن وِچ سماںیا۔ جد سووونگے حاضر حضورت، مالک دُھر درگاہیا۔ جلوہ دکھا کے نورو نورت، اندر کرے رُشانیا۔ ناتا توڑ کے کوڑو
 کوڑت، دھرم دی دھار اک پرگٹایا۔ چتر سگھڑ بنا مورکھ موڑھت، کوچھیاں کملیاں گلے لگایا۔ سرب کلا بھر پورت، ویکھے تھاؤں تھانیا۔ جس نوں
 کہندے رب دی صورت، اوہ رسولاں دا رسول سب دا ماہیا۔ جس نے مسٹر بیرن کرنا مشہورت، مشورے نال درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، پردہ پردیاں وِچوں چُکایا۔ گر اوتار پینمبر کہن اسیں ہوئے سارے مگن، اک دھیان لگایا۔ جے پر بھو پیاریاں نوں دیوے سگن، گرگھاں

جھولی پائی۔ اندروں لائے اپنے نال لگن، لگ ماتر دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ راتی سُنتیاں دِنے جاگدیاں اوہ دِپک وانگ جگن، اندھ اندھیر رہے نہ رانیا۔ جے پورپ
 وچوں بیرن آیا سَدَن، صدا نام دادے سُنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو اُبھیدا دے کھلایا۔ نرل کہے میری مست مست جوانی،
 جو بن و نت اکھوایا۔ ہر بنس کور جو لے کے آئی قلم دی کانی، کلسیاں والی دے پھڑایا۔ ایہہ اُس پر بھو دی نِشانی، جو نشانے سب دے دے بدلایا۔
 جس نے بخشنی منزل اک رُو حانی، رُو ح بُت کرے صفایا۔ امرت دھار بخش کے پانی، سر سرور دینا نہایا۔ ہن پچھے توں اگلی بدل دینی بانی، بان انیالا
 تیر چلایا۔ جھکڑا مُکاؤنا چارے کھانی، انڈج جیرج اُتُبج سیتج ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کماایا۔ کانا کہے میری قلم
 ہندی سی پُرانی، پُراناں ویداں وچ لکھایا۔ کجگ انتم مینوں انتم آئی ہانی، ہانی سنگ نہ کوئے رکھایا۔ میری سار کسے نہ جانی، پردہ سکے نہ کوئے اُٹھایا۔
 میرے اندر آئی خیرانی، میں رو کے دتا سُنایا۔ او پر بھو بن تیرے میرے اُتے کرے نہ کوئے مہربانی، سر ہتھ نہ کوئے ٹکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگایا۔ کانی کہے میں دساں سچ وچار، وچر کے دیاں جنایا۔ مینوں گھڑنا نال پیار، رات اُج دی خوشیاں نال سُنایا۔ میرا
 دو چیت نوں کرنا وبار، واسطہ رہی پائیا۔ میرا لیکھا لکھنا دوجی وار، صفحہ صفحے وچوں بدلایا۔ ایہہ محکم سچّی سرکار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ جتنی کھت
 ہر بنس کور نے لکھی سی اوہ دوبارا جگندر کور نے یسّی اُتار، کاغذ قلم اُتے چلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھایا۔ قلم کہے
 مینوں گھڑ دیوے روداس، گرگھ ہتھ پھڑایا۔ میرے نال صرف پنج ویراں "سوہنگ مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی جے" لکھنا خاص، اگے اکھرنہ
 کوئے بنایا۔ میں سادی میری جنگلاں وچ آبادی تے گرکھاں دے لیکھے لاؤنے سواس، ساہ ساہ نال ترایا۔ میں بھجنا نہیں آکاش، میں جانا نہیں
 کیلاش، میں ویکھنا نہیں پرہاس، میں لبھنی نہیں دوات، میں تنکنے نہیں کاغذات، میں چاہندی میں ویکھاں بھگتاں دی اک جماعت، جو ذات پات دا
 جھکڑا گئے مکایا۔ ایسے کر کے شبد گرو نے مینوں کیتا ساکیات، پورن سنگھ نے کیتی نہیں کوئی بات، راتیں سُنتیاں دتی دات، دِنے جاگدیاں دے
 دکھایا۔ گرگھو تہاڈی منزل تے تہاڈا پورا کرنا گھاٹ، چوراسی دی رہے اگے نہ واٹ، ملے میل کملاپات، جو پت پر میثور تہاڈا دھر دا ماہیا۔ آؤ سارے

اِکٹھے مل کے اِکٹھا بنائیے سماج، دین دُنی دا بدل دیئے رواج، اِکو نام دے چڑھیئے جہاز، جس نوں چلاؤن والا دُھر درگاہیا۔ اِکو مَنیئے باپ، اِکو مَنیئے ذات، اِکو رکھیئے آس، اِکو مَنیئے پرکاش، دُوجا نظر کوئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیآ۔ قلم کہے میرے نال کھنا نال زور، سچی اُنکلی نال دبائیآ۔ کھتا ہتھ کن وِچ پا اندر ویکھنا نال غور، گھر گسپھر دھیان لگائیآ۔ مکھوں کہنا سنگرُ تیرے اُتے ڈور، دُوجا نظر کوئے نہ آئیآ۔ میرے اندر رہن نہ پیچ چور، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیآ۔ ناریل کہے میں ویکھنا پُرکھ نارا، نر نرائن سمجھائیآ۔ میں ویکھنا جگت شنکارہ، تتاں نال وڈیائیآ۔ میں ویکھنا دین دُنی دیاں دھاراں، دھرنی دھرت کھوج کھوجائیآ۔ میں ویکھنا سبّج میت یاراں، سُہیلے رنگ رنگائیآ۔ میں ویکھنیاں ورلڈ دیاں اخباراں، سبّج کھبے دھیان لگائیآ۔ پھیر لگاؤنا حق دانرہ، اُچی کوک کوک سنائیآ۔ خبردار ہو جاؤ سوادھان ہو جاؤ اٹینشن ہو جاؤ اوہ آئیآ اوہ آئیآ اوہ آئیآ جو سب دا یارا، یاری یاراں نال نبھائیآ۔ اوہ آئیآ اوہ آئیآ اوہ آئیآ دوبارہ، سرگن توں نرگن روپ وٹائیآ۔ اوہ آئیآ اوہ آئیآ اوہ آئیآ جس دا بھگتاں اُتے پہرہ، پہریدار ہو کے ہوکا دیوے چار جگ دا راکھا لکھ چوراسی وچوں باہر کڈھائیآ۔ اوہ آگیا جس نے آتما پرما تدا دتا اشارہ، اشارے نال پار کنارہ، دئے کرائیآ۔ اوہ آئیآ، اوہ آئیآ، اوہ آئیآ جس دا آد توں انت گر اوتار پیغمبراں تکیا نظارہ، سجدیاں وِچ ڈنڈاوت بندنا وِچ سیس نوائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اِک سنائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن واہ واہ حق خُدا، خود غرض ویکھی تیری خُدائیآ۔ خُدا کہے کیوں ہوئے میرے نالوں جُدا، جُز اپنا ونڈ ونڈائیآ۔ پیغمبر کہن تیرے اُتوں ہوئے فدا، اپنا آپ مٹائیآ۔ خُدا کہا میرا مارگ اِکو سدھا، لائن عین دتی لگائیآ۔ تسیں کیوں اوتاراں نال کیتیاں ضداں، جھگڑے آئے پائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائیآ۔ اوتار پیغمبر آکھن پر بھوتوں بڑا جھگڑاؤ، سانوں جھگڑیاں وِچ رکھائیآ۔ کھج کہے، نہیں، میرا صاحب بڑا دیاؤ، جو میری پشت پناہ ہتھ ڈکائیآ۔ بھڑی ڈراؤندا، کیوں نانک جی گھر کالو، جس کوڈے ورگیاں دتا بدلایا۔ پھیر دس کے اِکو پُرکھ اکال انت سب نوں سمبھالو، جو گوبند دھار سمبل ڈیرہ لائیآ۔ اُس دا حکم سندیسہ شبد ہونا چالو، چال نرالی اِک رکھائیآ۔ بھوویں تپدی ہووے ریت بالو، گنی اگ اگ روپ بدلایا۔ اوہ گرگھاں دے اُتے

دے کے لال سالو، سوہرے پیئے اکو رنگ دکھائیا۔ اوہنوں اوہدی کرپا توں بغیر کوئی نہ پالو، بھوویں پالن چڑھے لوکائیا۔ جے کرپا کرے بیرن ورگیاں نوں کھوا کے کچے آلو، اندروں پڑدا دئے کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ اک رنگایا۔ قلم کہے میں بڑی چھیتی چھیتی تُردی، چار جگ دا پندھ نکائیا۔ پر بہڑی میں سار نہیں پائی اُس سچے سنگر دی، جو شبد گرو اکھوائیا۔ میٹوں جدھر چاہے لکھاری میں اوسے طرف مُردی، بھجاں واہو داہیا۔ میں کاغذ دے نال جُردی، اپنا میل ملائیا۔ پر جے سچ بچھوتے میں پانی دے وہناں وچ رُھدی، تے رُھدی نوں پار نہ کوئے لنگھایا۔ چار جگ کسے اتار پیغمبر گرو میٹوں جیوت نہیں کیتا تے میں رہی مُردی، مُردیاں وچ رہ کے اپنا جھٹ لنگھایا۔ میرے اندر اک آسا رہی پُھردی، فُرنیاں وچ سنایا۔ میٹوں خواہش اک نُور دی، جو نُور نورانہ ڈگمگائیا۔ جس دی آواز شبد اگئی اک تُو دی، تُو یا تو پرے کرے پڑھایا۔ جو جیون زندگی لیکھے لاوے گرکھاں موڑھ دی، غریباں ہوئے سہایا۔ قلم کہے میں پیاسی رہی اُس دے چرن دھوڑ دی، جو دھوڑی ٹکے خاک رمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھایا۔ سمت کہے میرا چڑھیا مہینہ چیتر، چتر بھج اگوائیا۔ میرا پہلا ہونا پیپر، سچ دیاں سنایا۔ میں جانا عرب دلش دے کھیتر، سوہنی ونڈ ونڈایا۔ پہلا حصہ ونڈاؤنا اُنی سو ایکڑ، جتھے متا لینا پکائیا۔ پھیر اُنی سو میل وچ کر کے چھیکڑ، چھکے سب دے دینے جھڈایا۔ پھیر کر کے وڈی جینکڑ، ہتھ ہک اُتے لکایا۔ پھیر کھول کے اپنا نیتر، دین دُنی ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کمائیا۔ چیتر کہے میں چڑھ گیا مہینہ، اپنا روپ بدلایا۔ سب نوں آون لگا پسینہ، تھر تھر اپنا آپ رہے کمبایا۔ کچھ مسلہ بن لگا چینا، چین کے سکے نہ کوئے سمجھایا۔ جھکڑ اپینا نر مدینا، ایہدا بھینو نہ کوئے کھلایا۔ جس کارن پاکھر پائی اَسو زینہ، زینہ پوڑی سیڑھی ویکھے حق خدایا۔ پھیر لیکھ ویکھنا ملک تینا، ترے گن رنگ رنگایا۔ جتھے وجے ہنکاری بینا، بے کر سیس نہ کوئے نوائیا۔ جل ملے نہ پانی بینا، ساتک ست نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ دکھایا۔ قلم کہے میں بڑی کاہلی، او گرگھ کاہلیو دیاں جنایا۔ میں بڑی گھالنا گھالی، چار جگ دے شاستر لکھے چائیں چائیا۔ میٹوں کسے نے نہ بنایا سالی، ناتا گیا نہ کوئے جُڑایا۔ میں پھر پھر تھکی چار کُنٹ بھالی، چار جگ ویکھ دکھایا۔ میٹوں اک دن

اچانک سُپنا آیا، قلم کہے نی کملیئے اوہ ویکھ جٹ ہالی، جو حالت سب دی رہیا بدلایا۔ کوئی نہیں منگدا وِچ دلالی، وِچولا اور نہ کوئے رکھایا۔ جو آئی سو در
توں کدے نہ جائے خالی، خالی جھولی دئے بھرائیا۔ جس نوں کہندے جگت دا دالی، اوہ وارث ہو کے پھیرا پائیا۔ کانی کہے جاں میں اگے ہوئی نیڑے
ہو کے تکیا کٹاں نال سُنیا ہتے اُس نوں کڈھدے گالی، گاہک وِلا ویکھ وکھایا۔ نی کملیئے میں خوشی وِچ کھلو کے اسماناں ول دو ہتھاں دی ماری تالی، خُدا
تعالا تیری بے پرواہیا۔ اک سوال اک جواب پھیر ویکھیا گر اوتار پیغمبر اوسے دے سوالی، سوالاں وِچ اپنی آسارہے پرگٹایا۔ پھیر تکیا چوٹی ہمالی، ہمالیا
دے پچھے دوالیا سب دارہیا کڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، قلم کہے میں بھٹی دوڑی، اپنا
پندھ مُکایا۔ میں ویکھی دین مذہب دی پوڑی، ڈنڈے ڈنڈے ہتھ اٹھایا۔ اسیں اندر وڑ کے ویکھیا کیہڑی دھار مٹھی کوڑی، رس کون چکھایا۔ جاں
تکیا سب دے اندر پر بھ دی آس تھوڑی، بہڑی بہڑی کرے لوکایا۔ میری آسا کہے نہ دوڑیں، اگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
اپنی کرپا کر، سد اپنا تھم ورتایا۔ قلم کہے پر بھو میرا کر دے حساب، انکڑے ویکھ وکھایا۔ پُرکھ اکال کہے او کملیئے میرے کول اکھراں والی نہیں کتاب،
اے بی سی ڈی الف یے اوڑا ایڑا ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ میرا اکو حصہ اکو باب، بنا پئییاں توں میری صفت صلاحیا۔ اکو وار کر دے آداب، بنا سجدیاں
سیس جھکایا۔ مہربان ہو کے دیواں مات خطاب، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ اوتھے نہ کوئے سوال نہ کوئے جواب، جواب طلبی وِچ سارے بٹھے سیس جھکایا۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا رنگ رنگایا۔ چیتر کہے میں آیا چاترک، ترکھا پیاسا جگ۔ لے مینٹوں ست
سانک، اُتے شاہ رگ۔ پر بھو دا بناں یاچک، ناتاٹے کوڑا جگ۔ سدا ہوواں آستک، رہاں نہ بغلا بپ۔ پریتی کراں اکو واستک، جو صاحب سورا
سرگ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، شبد اگئی وجاند۔ قلم کہے میں لکھ لکھ بھرے کتب خانے، میری وڈ وڈیایا۔ میں
جدوں آئی تے آئی ہتھ بیگانے، میری سیوا ہوئی پرایا۔ میں گرو آں دی مہا کیتی تے شبد گرو دے کھے گانے، اکھراں نال صلاحیا۔ سیوا کیتی پر بھ
دی نال بہانے، جگ جگ اپنی کار کماپا۔ کلج انتم میرے لیکھ لیکھ نوں دیون طعنے، دین مذہب مذہب نال ٹکرایا۔ میرے جھوٹے دسن یرانے، کوڑ

نال سمجھائیا۔ میں روکے کہا پر بھو میرے لیکھ ہوئے پُرانے، پرانی نیوں نیوں نہ سیس نوائیا۔ جھٹ حکم دتا سیری بھگوانے، بھگوان دتا درڑائیا۔ توں سوادھان ہو لوک مات وچ جہانے، جہالت کوڑی دینی گوائیا۔ لیکھ لکھ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوانے، جس توں آگے ہو نہ کوئے پڑھائیا۔ اوتھے ٹٹ جاندے پیغمبراں والے یرانے، گرو گود نہ کوئے اٹھائیا۔ مک جاندے جگت جیون دے دانے، ترسنا ترکھا مٹائیا۔ رس نہ رہندے پیئے کھانے، نو نو چار ڈیرہ ڈھاپیا۔ صرف ملدا کی کلمیئے بھگت بھگوان دا میل جتھے سدا اکو رنگ اکو جو بن جوانی مانے، بُڑھیا نظر کوئے نہ آئیا۔ نہ کوئی طعنہ نہ کوئی میہنا نہ کوئی دئے اُلا نمبھے، ٹھوکر جگت نہ کوئے لگائیا۔ قلم ہس پی پر بھو ول نس پی، پر بھو جو توں کہا سو میں ویکھیا گر اوتار پیغمبر تیرے جگ جگ (نکے نکے بال آنجانے)، حکم وچ سیوک سیوکمائیا۔ تن وجود دے بدل کے آوندے بانے، بانی نام کلمہ تیرا سٹائیا۔ پھیر ویکھاں سارے تیرے وچ سامنے، وکھرا رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ قلم کہے میں لکھنا لیکھ نہیں اُتے تختی، تخت نواسی رہیا جنائیا۔ جس نے کرنی سب دے اُتے سختی، سخت حکم درڑائیا۔ کلج کوڑی کرپا آئی کبختی، مایا متتا رہی گر لائیا۔ کیوں میرا مالک آیا عرشی، فرشی سو بھاپائیا۔ جو سدا سدا آتم درسی، پاربرہم برہم میلے سچ سبھائیا۔ اوس نے بھگتاں دی چھیویں گھر منائی برسی، سوہنا رنگ رنگائیا۔ جیون داتا بن کے دردی، دکھیاں دُکھ مٹائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں لکھ کے دیئے عرضی، درخواست پر بھ دے آگے لکائیا۔ ساڈے مالک خالق جو چاہیں سو آگے کر اپنی مرضی، سارے اکو وار سیس بھکائیا۔ اسیں نام کلمہ دے کے آئے فرضی، جو جگ جگ گئے بدلایا۔ توں پٹھی سدھی کر زردی، دین دُنی تیرے ہتھ پھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر کر دے دھر دے سوامی، سارے رہے جنائیا۔ توں آد جگ جگاد دا دانی، داتا اک اھوائیا۔ ساچی منزل دے اسانی، رہبر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ بے شک تیرا لیکھ لکھدی قلم کانی، کائنات وچ صفت صلاحیا۔ جس دی قیمت پیسا دھیلا نہیں کوئی دوانی، دیوانی دا مقدمہ چار جگ دا میرا چلایا آئیا۔ تیرے اوتار پیغمبر گرو سارے ہو گئے فانی، اوہناں داتت نہ کوئے وکھائیا۔ میرے لیکھ دی اے تک رہی نشانی، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی دئے گواہیا۔ میں چاہندی ہن اکو وار اپنیاں بھگتاں اُتے کر دے مہربانی، گھر گھر

منگن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ کیوں کلجگ کوڑی کریا دی چڑھی ٹغنیانی، دیناں مذہباں رہی رُڑھانیا۔ سمت چھے کہے میری عرض جگدیش اک مانیں، سوارتھ میرا پور کرائیا۔ تیریاں بھگتاں آئے سکتے نہ ہانی، سر اپنا ہتھہ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کلجگ میٹ اندھیری شامی، شمع نور جوت تیری رُشانیا۔

☆ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال (ہر دیو سنگھ رُڑکا کلاں) ☆

سپتس رکھی بیٹھے اُتے تٹ کنارہ گنگے، اپنا آسن لائیا۔ اوتھے آگئے تن اندھے، نین ہین درسائیا۔ کایا ولوں سور پیر چنگے، سو بھنیک سو بھاپانیا۔ اتری ویکھیا اپنے کنڈھے، گھاٹ اُتے دھیان لگائیا۔ اوہناں دے ہتھہ وچ پھڑے ڈنڈے، چلن چائیں چاننیا۔ جھولی وچ دسے منڈے، ٹکڑے سکے سو بھاپانیا۔ ڈھائی دن دے ٹھنڈے، اگنی سیک نہ کوئے دکھائیا۔ نال کھان نوں گنڈھے، دوجی دست نہ کوئے جنائیا۔ پنڈھ کر کے آئے لبے، میل نو نو درسائیا۔ قدماں قدماں وچ ہمبھے، زور بل نہ کوئے رکھائیا۔ سردی نال کبے، دندیاں رہے وجائیا۔ اودھروں آگیا اک اداسی جو سے وچ چھبے، واسی پہاڑی نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کھیل کھلائی۔ تن اندھے بیٹھے تٹ کنارے، گنگا سو بھاپانیا۔ اتری ویکھے ایہہ نظارے، رشی اپنا دھیان لگائیا۔ اونے چر نوں چھبے والا آگیا بیٹھا پیر پسرے، اپنی لئی انگڑائیا۔ انہاں ڈکھڑے پئے بھارے، نیتزہن نین نہ کوئے رُشانیا۔ کی کرن وچارے، وچر کے سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ ڈکھ بُکھ دے مارے، پھردے واہو داہیا۔ جگت شاید بنے کدے نہیں لاڑے، لاڑی نار نہ کوئے پرنائیا۔ در در گھر گھر منگدے واڑے، خالی جھولی آگے ڈھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ تے اندھے اپنی رکھ کے سوٹی، آسن لیا لگائیا۔ ہتھ مار کے بودی، اپنی خوشی بنائیا۔ اودھروں آگیا اک جوگی، بین رہیا سنائیا۔ اودھروں آگیا اک بھوگی، جو ویسوار رہیا ہنڈھانیا۔ اودھروں آگیا اک سنجوگی، جو دھرم وچ سمائیا۔ اودھروں آگیا پنڈت ہتھہ لاؤندا گوڈیں، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ اودھر دھیان ماریا اتری

کھیل دیکھیا گھروگی، پردہ پردے وچوں اٹھائیا۔ نالے ہس کے کہا پر بھ ٹھا کر بڑا موبجی، دیکھو مجلس رہیا بنائیا۔ جیہڑا سدا اگادھ بودھی، بدھی توں پرے
 کرے پڑھائیا۔ دس نام سلوکی، سوہلا اک سنائیا۔ اُس دی منزل اوکھی، چڑھن کوئے نہ پائیا۔ جگت و دیا وچ پڑھا کے پوتھی، اکھراں وچ بھرمائیا۔ انت
 ملے کسے نہ موکھی، مُت جگت گئے سمجھائیا۔ سوڈا ہووے کسے نہ روکھی، روکڑ وہی نہ کوئے کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا لھم
 ورتائیا۔ اٹھے کہن آو کھایے ٹنکر، ٹنکڑے باہر کڈھائیا۔ اودھروں آگیا پروہت شکر، سچ نال سنائیا۔ تئیں کدھروں آئے پھر دے پورب کہ اتر، کہ
 پچھم دکھن ونڈ ونڈائیا۔ تئیں کس ماں دے پتر، جمن والی کون اھوائیا۔ کس نے چکيا کچھڑ، گودی لاڈ لڈائیا۔ اوہ تے لگے جھکن، نیوں نیوں سپس
 نوائیا۔ کھوں لگے ٹھکن، تھو تھو رہے سنائیا۔ کی سانوں لگا پچھن، کیوں ڈکھڑے رہیا پرگٹائیا۔ ساڈا انت اخیر لگا کن، لوک مات رہن نہ پائیا۔ اتری
 لاگوں لگا اٹھن، اپنی لئی انگڑائیا۔ چبے والا لگا بنن، زور نال سنائیا۔ ہن کیوں پچھے لگا کن، سمنکھ دیکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 سد اپنا کھیل وکھائیا۔ چبے والے داناں سی بکا، بالی کہہ کے سارے گائیا۔ اوہ عمر ذات دا ہکا، وڈی وڈ نہ کوئے وڈیائیا۔ اُس نے اندھیاں نال پالیا تعلقا،
 چھن چھن جوڑ بڑائیا۔ نیرینو پر بھ دا کھیل سدا چھل کا، اچھل اچھلی کار کمائیا۔ تہاڈا میل ملایا دل کا، اکٹھے لئے کرائیا۔ کچھ سوال لبھو حل کا، کیوں
 وقت رہے گوائیا۔ نہیں بھروسہ کل کا، گھڑی پل ہوئے نہ کوئے سہائیا۔ دیکھو وہن وگدا جل کا، گنگا دھار درڑائیا۔ ایٹھے نواس ہندا سی بل کا، باون
 کھوج کھوجائیا۔ لاہا لو جنم کے پھل کا، پھلی بھوت بھوت کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لھم اک سنائیا۔
 اندھیاں کہا ساڈا اکو اندھ اندھیرا، ست سچ جنائیا۔ اکو سنجھ سویرا، سورج چند نہ کوئے زشائیا۔ اکو چوراسی گیڑا، نت نت بھوائیا۔ اکو نگر کھیڑا، سرگن
 تت ہنڈھائیا۔ اکو بیٹھے کر کے جیرا، ترسنا تر کھانہ کوئے ودھائیا۔ آپے مالک کرے نیڑا، ہر کرتا ڈھردر گاہیا۔ اونے چر نوں پنڈا آگیا اوہنے تئاں دے
 منہ تے ماریا اک اک لپھیرا، تھپڑ دتا لگائیا۔ تہانوں پار لنگھاوے کیہڑا، گرو گردیو کون اھوائیا۔ آہ دیکھو میرے گل وچ جنجو والا جیڑا، جیہڑا سب نوں
 رہیا بندھائیا۔ تہاڈا وقت آگیا نیڑا، پڑدا دیاں اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کمائیا۔ تے اندھے بولے نال زور، زور زور

سُنائیَا۔ اُچی اُچی پایا شور، شوہر اِکو لینا منائیَا۔ جس دے ہتھ اساڈی ڈور، تند سکے نہ کوئے تڑائیَا۔ سانوں پنڈتا نہیں تیری لوڑ، تیرے آگے نہ جھولی ڈاہیا۔ اسیں اُس تٹ گئے بہڑ، جتھے رَویداس دا میت لے دھر دا ماہیا۔ جس نوں کہنا براہمن گوڑ، جنمے کوئے نہ مائیَا۔ لیکھ مُکاوے مڑھی گور، کایا قبری ڈیرہ ڈھاہیا۔ لہنا دیوے اور کا اور، عورت مرد ونڈ نہ کوئے ونڈائیَا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھم سُنائیَا۔ پنڈت کہنا میرا ناں ناتھ جگن، جگمگ جوت جگائیَا۔ میں پر بھو بھگتی وچ مگن، اٹھے پہر مایا وچ سمائیَا۔ ویکھو میرا صاف سُتھرا بدن، مستک تلک للاٹ جگائیَا۔ پھیر اپنا آپ کرے نگن، خوشیاں وچ جنائیَا۔ بن میرے توں پار مول نہ لنگھن، نیا جگت وچ ڈلائیَا۔ آو تھانوں لاواں انگن، اپنے گھر وسائیَا۔ پھیر جھماناں گھر جاواں منگن، شاہ سلطاناں کھوج کھوجائیَا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھيو چُکائیَا۔ اندھے کہن سانوں نہ چڑھا غصّہ، ایوں رہیا ستائیَا۔ اساں کی کرنا تیرا جُسا، تتاں ویکھ نہ خوشی منائیَا۔ اک سب توں وچوں بُڈھا، اوہ زور نال درڑائیَا۔ ویکھ میں لتوں تھوڑا ڈڈھا، ہوئی ہوئی پنڈھ مُکائیَا۔ پھیر خوشیاں دے وچ گدا، اُچھل کے دتا جنائیَا۔ سانوں گنگا ماتا لین دیوے نہ کسے توں بھگا، حصّہ ونڈ نہ کوئے ونڈائیَا۔ نالے ہتھ وچ ہلایا چگھا، ڈنڈے نال ڈرائیَا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھم ورتائیَا۔ براہمن کہنا اندھیا مول ہو نہ ہلکا، کیوں بچن کسبچن سُنائیَا۔ میرے کول لوٹا گنگا جل کا، تیری کرے تباہیا۔ وچھوڑا ہووے سل کا، پر بھو نالوں جُدائیَا۔ میرا بچن کدے نہ ٹلدا، سچ دیاں سمجھائیَا۔ بنا پنڈتاں توں کدے کوئی نہیں پھلدا، پھلی بھوت نہ کوئے کرائیَا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پردہ اوہلا دئے چُکائیَا۔ بُڈھے اندھے کہنا سُن لے میرا گاؤنا، تیتوں دیاں سُنائیَا۔ میں پر بھو اک مناؤنا، دُجا نظر کوئے نہ پائیَا۔ جس اِکو رنگ رنگاؤنا، اِکو گرہ وڈیائیَا۔ اِکو سیس جھکاؤنا، اِکو الکھ جگائیَا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھيو گھلایَا۔ بُڈھے کہنا پنڈتا توں کیوں ہويا ہلکایا، سانوں وڈھ وڈھ کھائیَا۔ اونے چر نوں اتری کول چل کے آیا، دوہاں رہیا سُنائیَا۔ کیوں ایویں جھگڑا پایا، وادھو کرو لڑائیَا۔ اودھرو شبد اگئی اپنا تھم سُنایا، دھار دھار وچوں پرگٹائیَا۔ دوہاں دا لیکھا پر بھ اپنے ہتھ وچ رکھایا، تٹ کنارہ دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھيو چُکائیَا۔ سُنیا شبد اگئی ایک، ایک اِک سُنائیَا۔ سارے مستک دیو ٹیک، متھے

دھوڑ لگائیا۔ اپنا آپ لو ویکھ، انتر دھیان لگائیا۔ کیہڑا سچا دیش، کون ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا اک سمجھائیا۔ اندھے کہا میں پر بھو نوں آکھ سناؤنا، انسنت دیاں جنائیا۔ ایس پانڈے نوں جنم ضرور دواؤنا، مانس مانس وچوں پرگٹائیا۔ ساڈا سنگ ایس نال رکھاؤنا، ویکھئے چائیں چائیا۔ ایہدا لہنا دینا مُکاؤنا، مکمل اپنا لھم ورتائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ پُرکھ اکال کہا اندھے کر لے انتظاری، شبد شبد سنائیا۔ کلجگ انت ایس دی آؤنی واری، وارث ہو کے لوں پرگٹائیا۔ تیری آسا پوری کراں سنساری، ساہ ساہ ویکھ وکھائیا۔ دُھر دا لھم رکھاں برقراری، نہ کوئے میٹے میٹ مٹائیا۔ تہاڈی ہووے پتا پوت دی یاری، یارانہ یرانے وچوں بنائیا۔ رسنا بول بول نہ جاوے خالی، خالق خلق ویکھ وکھائیا۔ ایہدی آبو رکھاں نہ باہلی، بہتی اور نہ کوئے ودھائیا۔ توں پریم نال اس نوں سمجھالی، تیری جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لھم اک سنائیا۔ اندھے کہا سیوا کراں ضرور، اپنی سیوا کمائیا۔ پُرکھ اکال کہا میں ویکھاں حاضر حضور، ہر انتر کھوج کھوجائیا۔ پینڈا اہے دُور، کل کلش پردہ اٹھائیا۔ جس ویلے دین دُنی ہوئی مغرور، ہوئے گڑھ نہ کوئے تڑائیا۔ اُس ویلے اپنی جوت دا دے کے نور، ظہور دیاں وکھائیا۔ توں ہونا میرا مشکور، مشکل انت تیری حل کرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لھم اک اُچائیا۔ بڈھے کہا کی وقت سہنجنا آؤنا، پر بھو دے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہا تہانوں مات جنم دواؤنا، مات لوک ملے وڈیائیا۔ پورب لیکھا پور کراؤنا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ ایسے پنڈے نوں تیرے گھر وچ بلکاؤنا، برتھا بچن مول نہ جائیا۔ پھیر اپنے نال ملاؤنا، جوت جوت وچ سمائیا۔ اپنے ہتھیں بان بٹھاؤنا، اپنے انگ ٹکائیا۔ درگاہ ساچی دھام سہاؤنا، سچھنڈ رنگ رنگائیا۔ اتم لہنا دینا مُکاؤنا، لیکھا رہے نہ رائیا۔ خوشیاں والا وقت خوشیاں وچ لنگھاؤنا، غمی دی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکلک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پنڈت دا لیکھا ہر دیو جنم پور کراؤنا، پورب دا پورب جھولی پائیا۔

☆ ۳ چیت شہنشاہی سمت ۶ چیف انزینیسر آر۔ ایل۔ شرما دے گرہ جموں ☆

اوتار پیغمبر گرو ڈنڈاوت بندنا کرن سلام، پنا سیس سیس جگدیش جھکائی۔ پاربرہم پت پر میشور پروردگار سانجھے یار ویکھ دین دنی عوام، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ چار کٹ دہ دشا پھول پھولائی۔ کھتری براہمن شوہر ویش ہندو مسلم سکھ عیسائی سچ دھرم دارہیانہ کوئے انتظام، بندوبست سکے نہ کوئے کرائیا۔ سرشٹی درشٹی انتر زرنتر دین دنی دیوے نہ کوئے حق پیغام، پراپسنٹی مدھم بیکھری توں پرے کرے پڑھائی۔ رسنا جہوا ہتی دند تیرا صفتاں والا سارے چپدے نام، آتم پر ماتم پر ماتم آتم میل نہ کوئے ملائی۔ نگاہ مار مانو مانس مانگھ ساڈھے تن ہتھ مینار، کایا مندر دھر دا کعبہ زرن گن زراکار ویکھ وکھائی۔ ست ستواد دارہیانہ کوئے نشان، من کلپنا ہوئی شیطان، شرع مذہب دین دنی کرے لڑائی۔ تیری منزل محبوب حقیقت وچ ملے نہ کسے آسان، اصل وصل یار تیرا درس کوئے نہ پائی۔ جو نام کلمہ دے کے آئے پیغام، حرف حروف اکھراں نال جڑائی۔ سو کلجگ انت ہوئے بدنام، سری بھگوان تیرا بھے نہ کوئے رکھائی۔ سکھنڈ دوار ایککار زرن گن دھار اسیں سارے ہوئے خیران، خیرانی اندر جوت نورانی نور نور رہیا سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے منگ منگائی۔ اوتار پیغمبر گر کہن کی دسیئے کتھا کہانی، وچرن دی لوڑ رہی نہ رائی۔ نیتز رووے اٹھسٹھ تیرتھ پانی، گنگا گوداوری جمنا سستی رووے مارے دھاہیا۔ پیار رہیا نہ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآنی، کھانی بانی رنگ نہ کوئے رنگائی۔ پاربرہم برہم آتم پر ماتم ملے نہ کوئے نہ ہانی، زرن گن زرن گن میل نہ کوئے ملائی۔ من کلپنا کوڑی کریا جگت واسنا ہوئی شیطانی، ست سنو کھ دھیرج دھیر نہ کوئے رکھائی۔ چار کٹ دہ دشا شاہ سلطان کرن بے ایمانی، بیوہ روپ ویکھ خلق خدائی۔ تیرا جلوہ اُپر اسمانی، کرپا کر دھر دے بانی، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری آس رکھائی۔ سنجگ تیرتا دوا پر کلجگ تیرے نام دی صفت کردے رہے وچ جگت جہانی، جہالت وچ عدالت تیرا حکم وکھائی۔ تن وجود مائی خاک کردے آئے قربانی، مایا متا موہ وکار ہنکار ناتا جگت تڑائی۔ بہڑی دروہی تیرا نور نظر نہ آئے جگت جگت نورانی، زرن گن نیتز لوچن نین اکھ نہ کوئے گھلایا۔ کرپا ندھان ٹھاکر سوامی بھو کھلا عالمے زاویدانی، بھگت سنت کنت انت بھگونت اپنا رنگ رنگائی۔ تیرا ظہور منظور ہووے پیشانی، اندھ اگیان اندروں دے کڈھائی۔

رسنا جہوا صفت صلاح اکھراں وچ تیری کرے کلامی، نراکھر دھار نرگن دھار دے درڑا ئیا۔ ست دھرم دی سچ دھار بخش اک نشانی، جس وچ دین مذہب ذات پات ونڈ نہ کوئے ونڈا ئیا۔ تن وجود مائی خاک سب دا دسے فانی، جس دی شرع اُتے دین دنی ہندو مسلم سکھ عیسائی بیٹھے روپ بدلا ئیا۔ تیرا کھیل آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت نرگن سرگن سرگن لکھ چوراسی چارے کھانی، اندج جیرج اُتھج سیج اپنا حکم ورتا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، سد اپنا بھيو گھلا ئیا۔ اوتار پیغمبر کہن کرپا کر مہربان محبوب خالق، خلق اپنی ویکھ دکھائیا۔ توں آد جگادی سچھنڈ نواسی دھر دا مالک، پاربرہم پت پریشور اکو نظری آئیا۔ نرگن دھار نرور نرکار نرکار اپنی لگا سچ عدالت، عدل انصاف اپنے ہتھ رکھائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ علامت، اللہ دا نور ظہور کر اک رشنا ئیا۔ صدی چودھویں اوتار پیغمبر گرو جس دی دین ضمانت تنہاں دا لہنا دینا تھاؤں تھانیا۔ بھگت بھگونت تیری آد انت دی امانت، مدھ اپنا سنگ رکھائیا۔ تیرا کھیل سدا صحیح سلامت، جیون مرن روپ نہ کوئے بدلا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے لکھ جگائیا۔ اوتار پیغمبر گرو کہن تیرا اک سہارا، تھہ بن دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ کلجگ نیا بھوساگر کوئی کرے نہ پار کنارہ، ونجھ مہانا کم کوئے نہ آئیا۔ آد نرنجن جوت اجالے نرگن نور کر اُجیارا، چارگنٹ دہ دشانندھ اندھیرا دے اٹھائیا۔ تیرا جوت پرکاش اک کل کلکی ہووے اوتارا، اوتری اپنا پھیرا پائیا۔ گر اوتار پیغمبر جو دے کے گیا لارا، بھوکھتاں وچ کھتاں وچ ایشاں وچ دریشاں وچ اپنا بھيو گھلا ئیا۔ سو لہنا دینا پورا کر دے وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری بیٹھے سیس نوایا۔ امام ااما بن سکدارا، ملا شیخ مساتک نبی رسولاں پیغمبراں لیکھا دے مکائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم دس سچ دی دھارا، دھرم دھار دا مارگ اک اُچائیا۔ جھگڑا میٹ دے ذات پات اوچ نیچ شاہ کنگالا، راو رنک دوار بنک ونڈ نہ کوئے ونڈا ئیا۔ جن بھگتاں اپنے نام دی دے اگئی مالا، من کا منکا آپے دے بھوایا۔ امرت رس نچھر سروور دے اُچھالا، اچھل چھلدھاری اپنی دیا کمائیا۔ جو آسا رکھ کے گیا سندھو بالا، بالمیک بٹوارا نال ملا ئیا۔ سپتس رکھی کہن نرگن نور جوت اجالا، جس دا پڑدا لاه کے گیا کرشن گوالا، گوپال سوامی ہو کے اپنی دیا کمائیا۔ جس دی کار کماؤندا رہیا دسرتھ بیٹا راما، سپتاست سرت شبد شبد پرنا ئیا۔ جس دا حضرت موسیٰ دیا اجالا، کوہ طور ظہور رشنا ئیا۔ جس دا حضرت

عیسیٰ دتا حوالہ، باپ اِکو نُورِ اِلاہِیا۔ جس نوں کہا مُخدا تعالا، تاریک اندھیرا دئے گوائیا۔ جس نوں نانک زِرگن سرگن گایا انتر مار اُچھالا، صفتاں وِچ صلاحیا۔ جس دیاں گوبند گھالیاں گھالاں، بچے نہاں ہیٹھ دباہیا۔ سو کھیل کرے کرنہارا دین دِیالا، دِیاندھ اپنی کار کماہیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی سب دی گھس گئی انت منکیاں والی مالا، تسبیح مُنتعَب وِچ رووے مارے دھائیا۔ تُوڈھ بن ترے گن توڑے نہ کوئے جنجالا، جاگرت جوت بن ورن گوت نہ کوئے رُشناہیا۔ سچ دوار کھول پئی دھر مسالہ، جتھے کھتری براہمن شوڈر ویش وند نہ کوئے وندائیا۔ چرن پریتی ساچی ریتی اِشٹ دیو سوامی مارگ دس سکھالا، در تیرا نظری آہیا۔ مندر مسجد شوڈوالے مٹھ چرچاں ہتھ نہ آئے بھالا، رسنا جہوا پئی دند پڑھیاں ملن کوئے نہ پائیا۔ صدی چوڈھویں کلجگ کوڑی کریا داغ میٹ کے کالا، کل کلکی اپنا رنگ رنگائیا۔ چار جگ دے شاستر تیریاں صفتاں والیاں دیندے رہے مثالاں، نام کلمہ ڈھولے گا گا شکر منائیا۔ تیرا آدانت دا حل ہویا نہ کسے کولوں سوالا، سوالی در بیٹھے سیس نوایا۔ تھوڑا تھوڑا کل کلکی اوتار عوام دے کے گئے احوالا، بھو اِبھدا سکیا نہ کوئے کھلایا۔ تیری جانے نہ کوئے آد جگاد جگ چو کڑی اولڑی چالا، چال زِالی بے مثالی اپنے وِچ چھپایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پاربرہم پت پر میثور ساڈا اِکو من سوالا، سوالی ہو کے سارے سیس نوایا۔ بھاگ لگا دے کایا مائی تن وجود ساڈھے تن ہتھ کھالا، خالق خلق مخلوق اپنا میل ملاہیا۔ شبدی سنگر سنگر شب آتم پر ماتم بن دلالا، وچولا بن کے اوہلا اندروں دے چکایا۔ اِکو نام اِکو کلام اِکو قلم رنگ چاڑھ دے باہلا، لالن ہو کے اپنی دیا کماہیا۔ تیرا نُور ظہور سیس جھکائے اِشنہج جوالا، شستر دھاری دھرم دھار در سائیا۔ کرپا کر کرپن میت پڑکھ اکالا، اتیت اپنی کار کماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ اوتار پیغمبر کہن گردیو سوامی مہربان محبوب، در تیرے الکھ جگائیا۔ تیرا مندر عالیشان عروج، عرش فرش تیری وڈیایا۔ تیری منزل اِک مقصود، مہما اِگم اتھاہیا۔ کرپا کر کے دیناں مذہباں میٹ دے حدود، حضرت حضور بے نظیر اِکو نظری آہیا۔ جدھر تکلن سنگھ ہو کے موجود، موجودہ پرگٹ ہو کے اپنا حکم ورتائیا۔ گر لکھ سنت سہیلے صوفی جن بھگت کر محفوظ، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ کوڑی کریا کلجگ گلی وچوں کر جائے کوچ، چار ورن اٹھاراں برن رہن کوئے نہ پائیا۔ سچ دوار دی سب نوں دے سوچھ، بدھی توں پرے اپنی دس پڑھائیا۔ ہر ہر دے وچوں

کدھ کے دُوج، دُتیا بھاؤ رہے نہ رانیا۔ اکو گرہ اکو مندر اک دوار کُٹیا دس دے کوٹ، نو نو چار دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگانیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دھرم دا ہووے جگ، جگتی شبد نام جنانیا۔ بھگت سہیلے سرشتی دُنیا کائنات ورلڈ وچوں لینے جگ، ذات پات دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ جن بھگتاں انتر نرنتر من کلپنا کرنی شدھ، سُدی ودی دا پروشٹا نہ کوئے ملانیا۔ کامی کرودھی لو بھی ہنکاری اُجل کر وانگ نرمل دُدھ، سیر شیر مکھ اپنے نام چوانیا۔ جو دھرم دھار دی سکھیا دے کے آیا بُدھ، سندیسہ دھرم دھرم جنانیا۔ جو تیری انتر ویشیش ودیا والی ذاتی شدھ، برہم براہمن اک درڑانیا۔ تیرا بھیو رہے نہ لگ، پردہ پردیاں وچوں چُکانیا۔ ہر جن اپنے ڈلارے بناست، سُنٹیاں لے اُٹھانیا۔ در تیرے جاون جُھک، اور سیس نہ کوئے نوانیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ ہندو مسلم سکھ عیسائی صوفی سنت فقیر تیرے پیارے ست، ست ڈلارے رنگ رنگانیا۔ کچھ لہنا دینا ویکھ کی باقی کلج کچھ، کوجھیاں کملیاں پڑدا لاہیا۔ سنگر شبد کہے آپ اپنی دھاروں اُٹھ، چاروں کُنٹ کھوج کھوجانیا۔ میرا پیار امرت گھٹ، بن پیتیاں خُماری دے چڑھانیا۔ گر اوتار پیغمبر و میرا بھنڈارا کدے نہ جائے کھٹ، جگ چوکڑی جگت ورتانیا۔ سدا سہنجنی رکھاں رت، رُتری اپنے نال مہکانیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی بُت، بُتخانے کراں صفانیا۔ لہنا دینا جنم کرم دا سب دا ویکھاں ہو کے چپ، اُچی کوگ نہ کدے سنانیا۔ جس ویلے وقت جائے بُج، سماں سمیں نال ٹکرانیا۔ پھیر بھیو کھولاں گجھ، ایہہ دُھر دی بے پرواہیا۔ سنجگ تریتا دوا پر گیا پار انتم آیا کلجگ، چوکڑی اپنا رنگ رنگانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا تھم ورتانیا۔ سنگر شبد کہے میرا کھیل اگتا کر آپ، اپنی دیا کمانیا۔ نت نوت کھیل تماش، نرگن سرگن ویکھ وکھانیا۔ کلجگ ویکھاں اندھیری رات، چاروں کُنٹ پھول پھولانیا۔ جھگڑا پیا ذات پات، دین مذہب کرے لڑانیا۔ پورب لیکھا دستاں ساکھیات، سچ نال سمجھانیا۔ جتھے جھگڑا نہیں کوئے سماج، حد حدود نہ ونڈ ونڈانیا۔ اکو آتم پر ماتم کاج، ناتا دُھر دا جوڑ جڑانیا۔ شبد گرو گرو دیو مارے آواز، سوئی سرتی سرت جگانیا۔ پڑھنی پئے نہ کوئے نماز، گاستری منتر نام صفت صلاحیا۔ وجاؤنا نہ پئے کوئے ساز، ڈھولک چھینا نہ کوئے کھڑکانیا۔ راتی اُٹھ نہ پینا جاگ، تیر تھ تٹ نہ کوئے بھوانیا۔ جس ویلے کرپا کرے پر بھ آپ، مہر نظر اُٹھانیا۔ پھڑ ہنس بناوے کاگ،

دُرمت میل دھوایا۔ لیکھا اپنے ہتھ رکھے واحد، واہ واہ اپنے وچ سمانیا۔ اگلا کھیل کرے جائز، جائزہ لے کے خلق خدایا۔ دُھر دا محکم کرے رانج، رانا سبھتوں نواپا۔ جن بھگتاں کرے حمایت، ہم ساجن ہو کے دیکھ دکھایا۔ پوری کرے شرع شریعت وچ شراعت، شرع وچ اصول محکم محکم وچ بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھایا۔ سنگر شبد کہے سوہنا وقت سہاوا، ودھی اک ودھایا۔ بھاگ لگا تھاواں، تھنتر سوہا پاپا۔ جتھے رہندا سی اک باوا، مچھندر چیل اپنا ڈیرہ لایا۔ اکاسی دن تپاؤندا رہیا ایٹھے آوا، آواگون دا دھیان رکھایا۔ باہواں بل رکھے ساواں، ہتھ ترسول اُتے رکھایا۔ روز پیار کرے نال کاواں، ٹکڑے منگ کے آپ کھوایا۔ کدے ہس کے کہے پر بھو پیار کرے وانگ پتراں ماواں، آپ اپنی گود اٹھایا۔ اک دن ہو کے دے وچ بھریا ہوا، ہائے کر دتا سٹایا۔ میں درس کس بدھ پاواں، ملے میل دُھر دا ماہیا۔ پھیر دھیان دھریا جے کاہن مل جائے چاردا گاواں، بنسری دُھن سٹایا۔ پھیر اُچیاں کر کے باہواں، ہتھ جوڑ کے سیس نواپا۔ پر بھو میں تیتوں کتھوں پاواں، لبھیاں ہتھ کچھ نہ آیا۔ کیٹھی کوٹے جاواں، بھجاں واہو داہیا۔ کیٹھے دیکھاں گراواں، گلی کوپے راہ تکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کھیل دکھایا۔ شبد اگمی دتا فرمان، سچ سندیس جنایا۔ ہن چھڈنا پئے جہان، تن وجود تجایا۔ پھیر کرپا ہووے مہان، مہما گم اتھایا۔ کرپا کرے سری بھگوان، مہر نظر اٹھایا۔ جنم لینا پئے وچ ایس استھان، انسان انسان روپ بدلایا۔ پر بھو دیوے آتم جوتی گیان، اگیان اندھیر مٹایا۔ اُچی کل ہووے مہان، براہمن رنگ رنگایا۔ شرما ایسے کر کے ہویا پروان، پورب جنم دا لہنا جھولی پاپا۔ بیرن آیا جو بن پردھان، پچھلا ساتھی دے سمجھایا۔ ایہہ ودیا وچ ہندا سی بڑا مہان، عقل بدھی نال پترایا۔ مذاق وچ ہندا سی شیطان، اکھر انگلاں اُتے لکھایا۔ اس نے منگیا اک دان، پر بھو اگے جھولی ڈاہیا۔ میں دیکھنا تیرا نشان، کی جگ جگ نشانے رہیا بدلایا۔ شبد گرو کہے پھر آونا پئے جہان، سرگن روپ بدلایا۔ کی کریں پہچان، کی تیرے وچ وڈیایا۔ اس نیوں کے سیس نوا کیتی پرنام، بندنا بندنا وچ جنایا۔ براہمن گھر ایس دا جنم ہندا سی داس بھگوان، لیکھا عیسیٰ توں بعد سمجھایا۔ پچھلا لہنا میلا ملیا آن، پڑدا اور رہیا نہ راپا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پاربرہم پت پر میشور اپنا رنگ رنگایا۔

☆ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۶ چیلہ سنگھ دے گرہ جموں ☆

کال کہے سُن کھج کاتی، قتل گاہ دے سمجھایا۔ میں دیکھاں جگت اندھیری راتی، چاروں گنٹ پھول پھولایا۔ تیرا دھرم دا بناں ساتھی، سگلا سنگ نبھایا۔ جیہڑی چار جگ گاتھی، پورب پوری دینی کرایا۔ چوراسی کرے کوئی نہ راکھی، گل پھاسی دینی لٹکایا۔ دھرم دی رہے کوئی نہ داسی، سیوا سچ نہ کوئے کمایا۔ منڈل پوے کسے نہ راسی، گوپی کاہن مکھ بھوایا۔ سب دالہنا دیکھنا باقی، پڑدا پڑدے وچوں چکایا۔ جھگڑا دیکھنا تن خاکی، وجود مائی کرے لڑایا۔ منو آمن کرے عاتی، اکبر لیکھا دینا دکھایا۔ مینوں کتھنا ساچی، سچ سچ سمجھایا۔ کس بدھ پرکاش ہووے پر بھاتی، نور چند رُشنا یا۔ کی سندیسہ دتا کاہن کرشن پر بھاسی، بدھک بدھ کرایا۔ کی رادھا رکھی آسی، اپنی منگ منگایا۔ کی رام ماری کاتی، سپتاسنگ وڈیایا۔ کی راون اپنی آسا آکھی، انتر گیا درڑایا۔ سو کھیل دیکھنا جگت تماشی، دین دُنی پڑدا دینا اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنا یا۔ کال کہے کھج پریم دا دے اشارہ، عیش و عشرت دیکھ جگت لوکایا۔ کوڑ کریا مار نعرہ، بن رسنا جھوا گایا۔ میں کراں کھیل وچ سنسارا، دہ دشا پھول پھولایا۔ ہر ہردے پاواں سارا، مہاسار تھی ہو کے بھجاں چائیں چانیا۔ مانو مانو آئے ہارا، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ تیرا ہووے انت کنارہ، پاندھی پاندھ رہے نہ رایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، مہر نظر اک اٹھایا۔ کھج کہے اوہ کال ہمارے سجن، کل کی دیاں سمجھایا۔ کسے دا ہون نہ دیوے مجن، دھوڑی خاک نہ کوئے رمایا۔ مانو ذاتی پر بھ نوں لبھن، سنمکھ درس نہ کوئے کرایا۔ چاروں گنٹ لگائی اگن، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ سرتی لگے نہ وچ بھجن، بندگی بندیاں وچوں کڈھایا۔ بن اوڈھن سپس پھردے نگن، پردہ سکے نہ کوئے لٹکایا۔ کالی دھار ہو یا بدن، بدی دا بدلہ نہ کوئے چکایا۔ سوادھان ہو کے دیکھ وچ عدن، نگاہ نین نین اٹھایا۔ کل کلپنا لگی وگن، اندھ اندھیر وہایا۔ کھج کہے کال دوہاں دا اکو دوار پینا سگن، ناتا دھرم جڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ست پریم دی چاڑھے رنگن، رنگت وچ اپنا رنگ رنگایا۔

☆ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۶ بھمن سنگھ دے گرہ جموں ☆

کال کہے کلجک ویکھئے ٹائم وقت، گت ویکتی کھوج کھوجا۔ کی کھیل کرنا ایہہ جگت، جگتی جگہ جگہ بنا۔ کس بدھ سب دی پوری کرنی شرط، جو
 گر اوتار پیغمبر بندھن پانیا۔ کی سندیسہ دتا رام وچھوڑے وچ بھرت، بھارت وچ دہانیا۔ نگاہ مار کے اُپر عرش، عرش پریتم ویکھ دکھانیا۔ جس ویلے لیکھا
 رہیا نہ سورگ نرک، دین دُنی ہوئی ہلکانیا۔ نیتز رووے دھرنی دھرت، دھول دئے دہانیا۔ گر اوتار پیغمبراں پوری کرنی عرض، پر بھ اپنا پڑدا لاہیا۔
 جوتی جاتا آوے اُتے فرش، فیصلہ حق سنانیا۔ لیکھا ویکھاں سمت شہنشاہی اپنے برس، برسی سب دی پھول پھولانیا۔ جن بھگتاں اُپر کر کے ترس، رحمت
 اپنا نام دکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنانیا۔ کال کہے کلجک کی پکاؤنا متا، مت بدھ کی چترانیا۔
 کی تینوں اگلا کچھ پتہ، پت پر میثور کی کار کمانیا۔ مینوں بھو کھول دے رتا، سنسا اندر رہے نہ رانیا۔ کلجک دوویں جوڑ کے ہتھاں، نیتز میٹ دھیان
 لگانیا۔ پھیر ٹیک کے متھا، پلو گل وچ رہیا دکھانیا۔ نیر وہا کے اکھاں، ہنچھو آں ہار بنا۔ ایہتے اوتار پیغمبر گرو ہو گئے لکھاں، نت نت اپنا پھیرا پانیا۔
 انت سڑ گئے وچ لکھاں، تن وجود نہ کوئے رکھانیا۔ قول اقرار کر گئے پکا، وعدیاں وچ سنانیا۔ اشارہ دے کے گئے مدینہ مکہ، کعبیاں وچ دہانیا۔ آسا
 رکھ کے گئے بوراسکا، لوچن اکھ گھلانیا۔ دس کے گئے چیتن سٹا، ست ستوادی بے پرواہیا۔ جس نوں لہجہ دے کوٹن لکھاں، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آنیا۔
 اوہ صاحب پُرکھ سمر تھا، نرگن نور جوت رُشنانیا۔ جس چلائے چو داں ہٹاں، طبق سبق پڑھانیا۔ وسے گھٹ گھٹاں، چوڑاسی وچ سمانیا۔ ویکھے تیر تھ تہاں،
 کھوجے تھاون تھانیا۔ سو اک سنانے پٹا، ہنگ برہم کرے پڑھانیا۔ اُس نے منسوخ کرنا سب دا پٹا، پٹنے والا نال ملانیا۔ قیمت رہے نہ کسے ٹکا، کوڈی
 کوڈی ہٹ وکانیا۔ پھیر دھرنی اُتے اڈنا گھٹا، مٹی خاک دئے دکھانیا۔ شبد شبد دی مار کے سٹا، قاتل مقتول دا لیکھا دئے مکانیا۔ اُس دا حکم ہونا سچا، نہ
 کوئے میٹے میٹ مٹانیا۔ کال کہا کلجک دھر دا پنجن ہووے نہ کچا، کچا تند نہ کوئے دکھانیا۔ کلجک اگوں کہا اچھا، ایہہ اوسے دی بے پرواہیا۔ جن کھیل کھلایا
 مجھاں کچھاں، جل دھارا وچ رہانیا۔ جس جوڑ جڑایا آتم پر ماتم پر ماتم آتم نتا، ناتا اک دکھانیا۔ سو لیکھا جانے اٹھ تہاں، تتوت کھوج کھوجانیا۔ بن اُس

دی کرپا کوئے نہ ہووے متا، صلاح صلاح نہ کوئے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، ہر ہر دے اندر وسا، وسنہار اک اکھوائیا۔

★ ۵ چیت شہنشاہی سمت ۶ تیج بھان دے گرہ سئی خرد جموں ★

کھج کہے میرا سماں بیتیا بہتا، بہتی گنتی وِچ جنائیا۔ کال توں کیوں رہیا سوتا، ستانہ کوئے جگائیا۔ جگت جہان ویکھ روتا، نیتز نیناں نیر وھائیا۔ سچ دھرم دی آوے کسے نہ سوچا، دین دُنی ہلکائیا۔ نچ نیتز کھلے کسے نہ لوچا، لوچن اکھ نہ کوئے گھلایا۔ کوڑی کرپا وِچ ماریا غوطہ، پارکنار نہ کوئے دکھایا۔ پر بھ ملے نہ میت دُھر دا کھوتتا، خصم قسم نال نہ کوئے ہنڈھایا۔ انتر سب دا ہویا اونتا، دُھاگن رُپ خلق خدائیا۔ کسے صاف نہ کیتا کایا چوَنکا، براہمن برہم نہ کوئے وڈیائیا۔ اٹھ ویکھ گوہند دا پورا ہویا ڈھنیا والا ڈھونکا، صدی چو دھویں دے گوہیا۔ دین دُنی کھیل ویکھنا نال شوقا، چاروں کُنٹ پھول پھولایا۔ سوہنا سُنہجنا بنے موقع، ویلا وقت نال ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ کال کہے میں کھج جاگا، آلس نندرارہیا نہ رانیا۔ میں حکم متاں کنت سہاگا، جو مالک دُھر درگاہیا۔ سرشٹی درشٹی اندر ویکھاں دُرمت دانغا، پردہ پردیاں وِچوں اٹھایا۔ کون ہنس کون کاگا، کون کرپا کوڑ وِچ ہلکائیا۔ کون میلا سیتا رام کرشن رادھا، سرتی شبد کون سمائیا۔ کون سنے اگئی نادا، دُھن آتمک راگ شنوائیا۔ کون کھیل ساچے ستن سادھا، ست ست وِچ وڈیائیا۔ تکیا پر بھ دا حکم اگئی ڈاڈھا، ڈنداوت سب دی رہیا بدلایا۔ جس نوں کہن اللہ وِگرو رام کرشن اوم گاڈا، سو گائیڈ اکو اک اُپجائیا۔ جس دا چم ماس نہ کوئے ہاڈا، تتوت نہ کوئے رکھایا۔ نیتز نین کسے نہ لادھا، جگت اکھیاں ویکھن کوئے نہ پائیا۔ جس نے سرشٹ سبائی سازن سازا، سجن بن بے پرواہیا۔ جس کھج وِچ سنجگ کرنا وادھا، ودی سدی دا پندھ مکائیا۔ سچ مندر سہاؤنا محرابا، محبوب اکو نظری آئیا۔ اُس نوں بھے بھو کاہدا، جو سب نوں رہیا ڈرائیا۔ گر اوتار پیغمبراں پورا کرے وعدہ، معاہدہ پچھلا ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈا وڈیاں۔ کلجگ کہے کال کی کجھ کرنا، کی تیری چترائیا۔ کال کہا میں پہلوں پر بھ ابناشی سیس جھکاؤنا چرناں، دھوڑی خاک رمانیا۔ پھیر حکمی گھوڑے چڑھنا، بھجاں چائیں چانیا۔ پشکر دیپ وڑنا، اپنا قدم لگائیا۔ نرگن ہو کے لڑنا، سرگن پئے دُھائیا۔ میرے اگے کسے نہ اڑنا، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ پر بھ دا بھانا سب نوں پئے جرنہ، نہ کوئے میٹے میٹ مٹائیا۔ مانس جنم پئے ہرنا، چوراسی وچ دُھائیا۔ کوٹاں وچوں گرگھ ورلے ترنا، جس پر بھ دیوے مان وڈیاں۔ باقی سب نے دھرم رائے دی پھاسی چڑھنا، اگے ہو نہ کوئے بچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنا کھیل آپے کرنا، کرنی دا کرتا اک تھم ورتائیا۔

☆ ۵ چیت شہنشاہی سمت ۶ شو سنگھ دے گرہ جموں ☆

کلجگ کہے کی کال تیرا ارادہ، ست سچ سمجھائیا۔ سب دا دیکھ پورا پورب وعدہ، واحد تھم کی سنائیا۔ جس نے دین مذہب کیتے علیحدہ، مانو مانو ونڈ وٹائیا۔ اوہ کس بدھ سرشی دا لئے جائزہ، جائزہ نجات دیکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا تھم اک سنائیا۔ کال کہے کلجگ اوہ دیوے شبد اشارہ، شرع توں باہر سمجھائیا۔ جودھا سوربیر بن بلکارا، بلدھاری رہیا درڑائیا۔ کلجگ انتم ہووے کنارہ، کائنات دیکھ دکھائیا۔ جو گر اوتار پیغمبراں دتا لارا، بھوکتاں وچ سمجھائیا۔ اوہناں دا پورا کرے خسارہ، لیکھا دیکھے تھاوں تھانیا۔ دین مذہب دا تے دائرہ، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ کچھ سندیسہ دیوے وچ قاہرہ، قہر ورتے وچ لوکائیا۔ کلجگ سُن لے ہو نہ جائیں بہرا، شبدی دُھن شنوائیا۔ پروردگار ہونا ظاہرا، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک ورتائیا۔ کلجگ کہے کال کی تیری انت دلیل، دلبر پیارے دے جنائیا۔ کال کہے میں دیکھی جگت دلیل، ہر گھٹ اندر دیکھ دکھائیا۔ سچ دوارے کرے نہ کوئے اپیل، اپر پیر سوامی ملن کوئے نہ پائیا۔ جو سندیسہ دے کے گیا ارجن بھیل، کرشن وچولا وچ رکھائیا۔ اشارہ کیتا بسن بنواری نیل، نیل کنٹھ کی کی کار کمائیا۔ جس ساری سرشی کرنی ذلیل، دلیل وچ نہ کوئے سمجھائیا۔

من ممتا ویکھے کچیل، پنج تت پھول پھولایا۔ دھرم دی دھار نہ رہے سُشیل، سوبھاؤنت نہ کوئے سہانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چُکایا۔ کال کہے کھج تُوں مچا دے جگت دنگا، دنگل ویکھ دکھانیا۔ پھیر تھم دیوے سورا سرنگا، صاحب سلطان دیا کمایا۔ میں دیکھاں تیرا اتنم کنڈھا، کنڈھی بیٹھا ڈیرہ لایا۔ میرا لیکھا سمجھے کوئی نہ بندہ، بندگی والے رہے گر لایا۔ دھرم وچ رہن دتا نہیں کوئی چنگا، ست وچ نہ کوئے سمایا۔ بھویں کوئی بستر پاوے بھویں پھرے ننگا، دھوڑی خاک خاک رمایا۔ پوتر جل رہن نہیں دتا گنگا، گوداوری جمناسری مل کے مارے دھابیا۔ جھگڑا پا کے دھوتی بودی تہمت جنجو تمبا، چار گنٹ دتا لڑایا۔ کھج کھیل ویکھ کے جگت جگیا سو کما، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرایا۔ دُور دُراڈی ویکھے اشنُج جس نوں کہندے دیوا امبا، امبری کہہ کے سارے گایا۔ بھے وچ سارے تکرے پُرکھ اکال دین دیاں لیندا اگئی ڈنڈا، ڈنڈاوت سب نوں دے سمجھایا۔ جیہڑا پرگٹ کیتا وچوں چھمبا، دھار دھار وچوں اُپجایا۔ اُس نے کھیل کرنا پر بھو سندھا، سندھیا سرگھی اکو رنگ دکھانیا۔ کھج جیو رہن نہیں دینا کوئے گندہ، جو کوڑی کرپا وچ ہلکایا۔ لہنا دینا پورا کرنا جو گوہند نے سر سے وچ نو وار دھوتا کنگھا، نو کھنڈ پر تھمی دا لیکھا گیا جنایا۔ جو اشارہ کیتا محمد نے تارا چندا، چند ستار دین گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگت سہیلا دُھر دا سنگا، سگلا سنگ اک اکھوایا۔

☆ ۵ چیت شہنشاہی سمت ۶ چھمن سنگھ دے گرہ سئی کلاں جموں ☆

کھج کہے میں اندھیرا کیتا وچ رو سسا، سہنسر ناؤں پر بھ دے دتے بھلایا۔ کال کہے میں ویکھ کھڑ کھڑ ہسا، بھرے بھلی جگت کوڑ لوکایا۔ چار گنٹ دہ دشا اٹھ اٹھ نسا، بھجاں واہو داہیا۔ جیواں جنناں سادھاں سنتاں تکاں اکھاں، کون پر بھ دا درسن پانیا۔ جاں ویکھیا سچ پریم کوئے نہ رتا، رتن امولک ہیرا روپ نہ کوئے درسایا۔ من ہنکار وچ جیو جنت تپا، اگنی تت نہ کوئے بھجایا۔ اک دُوجے دی کرن ہتا، ہتیا وچ سرب گر لایا۔ واسنا وچ

ودھی من متا، گرمت سارے گئے بھلایا۔ سچ دھرم دارہیا کوئے نہ ہٹا، دست نام نہ کوئے وکایا۔ کلج کہے کوڑی کریا چھانے گھٹا، دھرنی دھرت
 دھول ڈھایا۔ مان رہیا نہ تیرتھ تٹاں، گنگا گوداوری جمنا سستی رہی گرلایا۔ ثابت رہیاں نہ کسے دیاں لٹاں، جٹا جوٹ روون مارن دھایا۔ گر اوتار
 پیغمبراں پورا ہویا پٹا، پٹنے والا ویکھ وکھایا۔ انتم سب دی پٹھ تے لگا ٹھپتا، کالکھ داغ نہ کوئے دھوایا۔ سرشٹی زیرو نال زیرو ہوگئی بٹا، ہندسا انکڑا ونڈ
 نہ کوئے ونڈایا۔ چار جگ دے شاستراں قیمت رہی نہ ٹکا، در در ہٹو ہٹ وکایا۔ پر بھ دا کھیل بازی گر نٹا، سوانگی اپنا سانگ ورتایا۔ کلج انت چیتھڑ
 پُرانا سب دا پھٹا، اوڈھن سپس نہ کوئے ٹکایا۔ سب دا کھیڑا ہویا بھٹھا، وجے نام نہ سچ ودھایا۔ لہنا مکیا اٹھسٹھا، مندر مٹھ نہ کوئے چترایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمایا۔ کال کہے میں ویکھی کلج اندھیری رین، بھنڑی رنگ نہ کوئے رنگایا۔ جھگڑاپیا
 مات پت بھائی بھین، مجت وچ نہ کوئے سمایا۔ ناتا تھیا سجن سین، سگلا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ کوڑی کریا وگے وھن، کنارہ پار نہ کوئے دسایا۔ نقطہ میٹے
 کوئے نہ غین، عین روپ نہ کوئے درسایا۔ سرشٹی پر بھ توں ہوئی طرفین، آتم پر ماتم میل نہ کوئے کرایا۔ رسنا جہوا بتی دند صفتی ڈھولے سارے
 کہن، ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ لکھ چوراسی مکے نہ کسے دا لہنا دین، آون جان پنڈھ نہ کوئے مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ کلج کہے ویکھو کھیل جگت، جگ جیون داتا رہیا وکھایا۔ ست دی رہی کوئی نہ شکت، شخصیت وچ نہ کوئے سمایا۔
 پنا پر بھو توں میلا ملے نہ کسے بھگت، بھگوان ملن کوئے نہ پانیا۔ نہ کوئے منزل چڑھے روحانی عرش، فرش پنڈھ نہ کوئے چکایا۔ چاروں گنٹ اندھیرا
 گرد، نوری چند نہ کوئے رُشنا یا۔ غریب نمائیاں ونڈے کوئے نہ درد، کوجھیاں کملیاں گود نہ کوئے اٹھایا۔ ایہہ کھیل پر بھو اسپرج، بدھی عقل سمجھ سکے
 نہ رانیا۔ جو دھا سور پیر بن مردانہ مرد، مدد اور نہ کوئے رکھایا۔ کلج کوڑ کلپنا پاتشدد، تسبیح مالا منکے دتے ٹھکرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھرم دوارا اک سمجھایا۔ کال کہے میں ہویا کاہلا، جلدی جلدی پنڈھ مکایا۔ کلج تیرا سماں رہے نہ باہلا، اُنتی وچ نہ
 کوئے چترایا۔ پر بھ نے حکم دتا سکھالا، سچ سندیسہ اک درڑایا۔ صدی چو دھویں رہے نہ کوئے دللا، وچولا روپ نہ کوئے جنایا۔ دین دُنی دی بدل

دینی چالا، محکم سندیسہ اک منائیا۔ جس دا اوتار پیغمبر گُر دے کے گئے احوالا، صفتاں نال صلاحیا۔ اوہ کھیل کرے نرالا، نرکارا رُوپ دھرائیا۔ کُچھ لیکھا دیکھے پار ہمالا، پر بت اُٹھ اُٹھ دیکھن تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، وسنہار بچھنڈ سچّی دھر مسالہ، دھرم دوار اینکار اک اگلا اپنا محکم ورتائیا۔

☆ ۶ چیت شہنشاہی سمت ۶ انگریز سنگھ دے گرہ جموں ☆

کال کہے چتر گپت لیکھا رہیا کر، دوس رین حساب لگائیا۔ چونتی سو کھرب دیکھے گھر، دین دُنی پھول پھولائیا۔ جنہاں وچوں اک لکھ گیاراں ہزار پر بھ دا پھرن لڑ، دوسر سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ جھگڑا تے سیمس دھر، ساڈھے تن ہتھ پڑدا لاہیا۔ پھیر نگاہ ہیٹھاں اُپر کر، زمیں اسماناں کھوج کھوجائیا۔ کی سندیسہ دیوے ہر، ہر شبدی شبد سنائیا۔ جدھر تے آوے ڈر، بھے بھو جگت دکھائیا۔ منہ دے بھار ڈگا ڈر، سرت رہی نہ رانیا۔ کی گھاڑن رہیا گھڑ، پر بھ داتا بے پروا ہیا۔ صدی چودھویں قیامت و ہے ہڑ، اگے ہونہ کوئے اٹکائیا۔ جھگڑا کئے چوٹی جڑ، چیتن اپنا پڑدا لاہیا۔ سرشٹ سبائی رہی سڑ، اگنی ت نہ کوئے بُجھائیا۔ پُرکھ ابناشی کھیل کلج کپٹ چھل، اچھل چھلدھاری اپنا محکم ورتائیا۔ لیکھا دیکھے جل تھل، مہینل کھوجے تھاؤں تھانیا۔ دین دُنی رہی بل، قدم قدم نہ کوئے اٹکائیا۔ پتہ نہیں محکم ملے کس گھڑی کس پل، پُرکھ ابناشی شبد سندیس سنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ دا مالک دیا کمائیا۔

☆ ۶ چیت شہنشاہی سمت ۶ وکیل سنگھ دے گرہ سئی گیمپ جموں ☆

چتر گپت لیکھا کرے چھیتی چھیتی، دوس رین سیو کمایا۔ مانو ذاتی دیکھے بدی نیکی، نکلے وڈے کھوج کھوجایا۔ شاہ سلطان دیکھے سیٹھی، غریب نمانے پھول پھولایا۔ کس رکھی پر بھ دی ٹیکی، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمانیا۔ کون آتما سچ سنگھاسن لیٹی، سکھ آسن ڈیرہ لایا۔ کون دھرم دھار دی بنی بیٹی، پتا پڑکھ اکال منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کسے دی رہن نہ دیوے شیخی، شیخ ملا مسانک پنڈت دیکھے تھاول تھانیا۔

☆ ۶ چیت شہنشاہی سمت ۶ اندرو دیوی دے گرہ سئی گیمپ جموں ☆

چتر گپت کہے میں کراں کی حساب، لیکھا لکھ لکھ جنایا۔ نو کروڑ نڑنوں صفحے دی میری بھر گئی کتاب، انک انک دتے بدلایا۔ آگے پر بھ دے کولوں ہونا لاجواب، بیننتی وچ سیس نوائیا۔ پر بھو کلجک جیو تیرا دسے نہ کوئے محتاج، لوڑوند نہ کوئے درسایا۔ سب دا اندروں وگڑیا مزاج، مذاق وچ ہلکایا۔ اگلا حکم دے جناب، سچ صاحب ملے گوسانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کمایا۔ چتر گپت کہے میں دیکھ ہویا حیرانا، حیرت وچ جنایا۔ جدھر تکاں تیرا تیرے نالوں بیگانہ، ساچا سنگ نہ کوئے دکھایا۔ پیمائش دارہیا نہ کوئے پیمانہ، ناپ پاپ نہ کوئے کرایا۔ کلجک کوڑی کریا گھر گھر بھریا خانہ، خالص روپ نہ کوئے درسایا۔ مانو روپ ہوئے حیوانا، انسان اپنا آپ بدلایا۔ کوٹاں وچوں تھوڑے جن جیہڑے تیرا گاؤندے گانا، توں میرا میں تیرا راگ الایا۔ سچ دس میرے سلطانا، صاحب بے پرواہیا۔ کس بدھ مٹے کوڑ نشانہ، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان شاہ سلطانا، ست دا اپنا کھیل دکھایا۔

☆ ۶ چیت شہنشاہی سمت ۶ روشن لال دے گرہ سئی خرد جموں ☆

چترگپت کہے پر بھ تیری بے پرواہی، بے پرواہی وچ سمایآ۔ کلجک جیواں لیکھا لکھے کوئے نہ شاہی، کاغذ چلے نہ کوئے چترائیآ۔ پاندھی بھلے تیرے راہی، ساچی منزل چڑھن کوئے نہ پائیآ۔ اوتار پیغمبر گرو دین گواہی، شہادت شبد گرو دیو بھگتائیآ۔ کوڑی کریا پار کرے کوئے نہ کھائی، خالص روپ نہ کوئے درسائیآ۔ جدھر تکاں حال ڈھائی، بھڑی بھڑی وچ گرا لائیآ۔ جو نانک لیکھا لکھیا ہتھیلی اُتے کلائی، کلمہ محمد والا بدلائیآ۔ گوہند بوٹا پٹ کے کاہی، ڈھائی انگلاں جڑ ہیٹھوں دکھ کرائیآ۔ تیرا حکم حق خدائی، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیآ۔ صدی چودھویں نیڑے آئی، انت لیکھا دئے مکائیآ۔ جہنم وچ دے سزائی، نرکاں رنگ رنگائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر داور، ہر سجن اک اھوئیآ۔

☆ ۶ چیت شہنشاہی سمت ۶ دیوا سنگھ دے گرہ جموں ☆

چترگپت کہے میں دیکھاں وقت آخری، بن اکھاں دھیان لگائیآ۔ مینٹوں نظر آئے اوہ زنجیری، جو دوست وند وندائیآ۔ جس نے سرب سرشتی کرنی دیکھیری، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیآ۔ کسے دی رہنی نہیں میری پیری، پیراں دا پیر حکم ورتائیآ۔ جھگڑا مکے شاہ حقیری، شہنشاہ اپنی کار بھگتائیآ۔ نیز سب دے وہنا نیری، نین نور نہ کوئے چکائیآ۔ لیکھا دیکھنا پر ہلا د والی کیری، کلجک اگنی تھم تپش دئے بھجائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پچھلے لیکھے اُتے مار لکیری، لائن اگلی دے دکھائیآ۔

☆ ۶ چیت شہنشاہی سمت ۶ کرپال سنگھ دے گرہ جموں ☆

چترگپت کہے میں دیکھاں اگا بچھا، پچھم دکھن دھیان لگائیا۔ کس دی کرے پر بھ رچھا، مہر نظر اٹھائیا۔ کس دی پوری ہووے اچھا، نراجھت ہوئے سہائیا۔ کس دا لیکھ دُھر دا لکھا، نہ کوئے میٹے میٹ مٹائیا۔ کس پر بھو نوں دتی پٹھا، ستمگھ ہو نہ درسن پائیا۔ کس دا لہنا دینا چٹا، دُرمت میل نہ کوئے رکھائیا۔ کس نے اشٹ رکھایا پتھر اٹا، تتاں سپس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کی اپنا پڑدا لاہیا۔ چترگپت کہے میں پھولا ورقہ ورقہ، چوڑاسی چوڑاسی پھول پھولائیا۔ کوئی بھگت ملے پر بھو گھر کا، جو گھر بیٹھا درسن پائیا۔ اشان کرے ساچے سر کا، سروور گرچرن ملے سرنائیا۔ دروازہ کھولے اپنے در کا، درگاہ ساچی وجے ودھائیا۔ جھگڑا مکائے جوڑو زر کا، رنگ اکو ویکھ دکھائیا۔ ناتا جوڑ نرائن زر کا، نرک سورگ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ لیکھا رکھے نہ مذہب شریعت شرع کا، ذاتی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اکو اکھر ہووے پڑھدا، توں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ چترگپت کہے میں اُس دی سرنی پڑدا، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ باقی دا لیکھا قلم آگے دھردا، دھرنی دھرت دھول سکے نہ کوئے چھڈائیا۔ ایہہ اشارہ اگئی ہر دا، حکم سندھیاں وچ سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگت سہیلے آپے وردا، وریام ہو کے اپنی کل ورتائیا۔

☆ ۶ چیت شہنشاہی سمت ۶ گرگھ سنگھ دے گرہ سئی جموں ☆

چترگپت کہے میں تکیا لکھ چوڑاسی، جوئی مانو کھوج کھوجائیا۔ اوتار جنہاں دی پاوندے راسی، دھرنی رنگ رنگائیا۔ جس دھار وچ عیسیٰ چڑھیا پھاسی، فیصلہ گیا سنائیا۔ محمد محبوب کتھا آکھی، الف یے جوڑ جڑائیا۔ نانک گوہند دتی پاتی، سندھیاں وچ سنائیا۔ کلجک ہونی اندھیری راتی، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ دھرم دی سنے کوئے نہ باقی، کوڑی کر یا جگت ہلاکائیا۔ اُس ویلے کھیل کرے پُرکھ ابناشی، ابناشی کرتا اپنا حکم ورتائیا۔ بھگت سہیلے بنا کے ساتھی،

سگلا سنگ رکھائیا۔ چترگپت انگنت ہونے پاپی، تیری قلم دے دُہائیا۔ سو وقت پہنچیا ساچی، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ جھگڑا گیا کروڑ لاکھی، عرباں وچ شنوایا۔ دو ارب کوڑ گڑیاں آبادی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر گھٹ ہر دے اندر بن کے واسی، دیکھنہارا تھاؤں تھانیا۔

☆ ۶ چیت شہنشاہی سمت ۶ کرم سنگھ دے گرہ سئی جوں ☆

کال کہے چترگپت کچھ لیکھا دس، انت کی حساب لگائیا۔ کی لہنا جیو جنت، جگت دے سمجھائیا۔ کی لیکھا سادھ سنت، بھگت بھگوان کی وڈیائیا۔ کی لہنا ہوئے ہنگت، ہنکار وکار دینا سمجھائیا۔ کی لیکھا بہشت جت، سورگ کی دکھائیا۔ کی لہنا لینا نندک، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ کال کہے چترگپت کد میری آوے واری، مینوں دے جنائیا۔ کیوں توں سب توں وڈا لکھاری، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ کدے نہ کریں غداری، منمگھ ہونہ کھ بھوائیا۔ سدا پر بھ دی مئے سکداری، گر اوتار پیغمبر تیری دھار سکیا نہ کوئے بدلایا۔ میری تیرے نال یاری، پریتی سچ نبھائیا۔ میں سب نوں کراں خواری، بچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیغمبر کیتے چھاری، تن خاک وچ ملائیا۔ میرے آگے کسے دا زور نہ چلے مونڈ منڈائے مچھ داڑھی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کل اپنی کار ورتائیا۔

★ ۶ چیت شہنشاہی سمت ۶ پورن سنگھ دے گرہ سئی جموں ★

چترگیت کہے کلج کیوں پیا چاروں گنت شور، شوہر نظر کسے نہ آئی۔ کلج کہا تک لے نال غور، گہری اکھ کھلایا۔ ساری دُنیا ہو گئی ہور، ہور دا ہور روپ بدلایا۔ پر بھ در توں ہو گئی چور، ستمکھ بیٹھ نہ درشن پائی۔ پھرن اندھیرے گھور، بھجن واہو داہیا۔ جنہاں دی پر بھ ساچے نوں لوڑ، اوہ لڑیندے ساجن لئے ملائی۔ اوہناں اُتے لا کے اپنے نام دی مہر، مہری سب دے دتے دکھایا۔ دُھر دا حکم اندر تور، ثرت اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جگ جنم دے وچھڑے جوڑ، جوڑی بھگت بھگوان آپ بنایا۔

★ ۶ چیت شہنشاہی سمت ۶ راجا سنگھ دے گرہ سئی جموں ★

چترگیت کہے کلج میں دیکھاں ہو چونکا، کنا گوہند والا دھیان لگایا۔ پُرکھ اکال دا حکم مٹا، جو سندیسہ دُھر درگاہیا۔ جس دا اکو نور اگئی چٹا، سرگن دھار کرے رُشانیا۔ صفت بھری چوواں سو تیس پنے، انک انک نال دکھایا۔ صفت وڈیائی دتی دھتا، کوجھے گل لگایا۔ بھگتاں رہن نہ دیوے اٹھا، نچ لوئن کرے رُشانیا۔ جنہاں نوں اپنی دھاروں جنا، بنے دھن جنیندی مایا۔ اوہناں تارے وچوں چھڑ چھٹاں، سر اپنا ہتھ لگایا۔ ذات پات دا میٹ کے بنا، پاربرہم برہم میلے سچ سُبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھاگ لگائے ہر جن ماٹی تناں، اگنی تت تت بُجھایا۔

☆ ۶ چیت شہنشاہی سمت ۶ بھگوان سنگھ دے گرہ سئی جموں ☆

کجج کہے کال پیارے، پریم وڈ وڈیاںیا۔ اوہ ویکھ گوہند دے ڈلارے، جو شبد رہے سناںیا۔ نیہہ اُکھڑے جگ سارے، اٹ پتھر نہ کوئے چترانیا۔ پھرے دروہی وچ جنگل جوہ اُجاڑے، محل اٹل نہ کوئے دکھانیا۔ ننتاں وچ سارے کڈھن ہاڑے، نیوں نیوں سیس نوانیا۔ جگت کوڑی کریا لگے اکھاڑے، گرہ گرہ پئے ڈہانیا۔ لہنا تگن پنجم دھاڑے، دھڑا کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار لیا بناںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ست دی منزل آپ اُسارے، چوٹی جڑ رنگ رنگانیا۔

☆ ۶ چیت شہنشاہی سمت ۶ پرکاش سنگھ دے گرہ سئی کیمپ جموں ☆

کال کہے میں پورب پورب دا بھکھا، بھکھے بھکھے نہ کوئے گوانیا۔ کرشن اٹھاراں کشونیاں میتوں ٹکر دے کے رُکھا، میری آسانہ تریپت کراںیا۔ میں سکھنا رہیا سکھا، پر بھ اگے واسطہ پانیا۔ میتوں بنا اپنا لاڈلا پتا، سر میرے ہتھ ٹکانیا۔ جگت جہان کر اُگھا، دے مان وڈیاںیا۔ جیہڑا تیرے نام دا لیندے بھگا، اوہناں داڑھاں ہیٹھ دبانیا۔ جیہڑا سیس تیتوں نہ جھکا، اُس دا لیکھا دیاں مکانیا۔ جس نے گایا نہیں گھا، اُس نوں خاک وچ ملاںیا۔ میں تاء دیواں مچھاں، چاروں گنت لوواں انگڑانیا۔ جگت وکاریاں پھر پھر پچھاں، دیواں انت سزایا۔ جیہڑا تیرے در ہووے جھکا، اُس نوں جھک کے اپنا سیس دیواں نوانیا۔ مہربان محبوب میتوں ترسنا دا بڑا دکھا، میری ترکھا دینی گوانیا۔ میں کوڑ گڑیارے جننی دی رہن نہیں دینے وچ لکھا، کایا گر بھ وچ ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، در تیرے سیس میرا جھکا، جھک جھک لاگاں پانیا۔

☆ ۶ چیت شہنشاہی سمت ۶ کلونت سنگھ دے گرہ جموں ☆

چترگپت کہے میں چوراسی دا کرن والا جوڑ، ہندسا ہندسے نال ملایا۔ لیکھا رکھنا آگے براہمن گوڑ، جو مالک بے پرواہیا۔ جس نے کلج دی پوری کرنی دوڑ، اگلا پینڈا دینا مکایا۔ سنجگ ساچا دینا تور، ترت اپنا حکم ورتایا۔ اندھیرا میٹ کے گھور، سچ نور کرے رُشانیا۔ لیکھا چکا کے ٹھگ چور، جن بھگتاں لئے اُپجایا۔ او سے دے ہتھ وچ ڈور، جو سب دا پتا مایا۔ اک وار کرا کے سرشی دا گھول، دین دُنی دینی ہلایا۔ پھیر کنڈے تول کے تول، نام وزن دینا دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنی کرنی دس انمول، امولک اپنا حکم ورتایا۔

☆ ۶ چیت شہنشاہی سمت ۶ گرنام سنگھ دے گرہ سیڑ جموں ☆

کلج کہے پر بھو دے حکم اندر بدھے، بندنا وچ کال مہاکال سیس نوایا۔ مات لوک آئیے اُس دے سدے، جو شبد سندیسہ نام سنایا۔ مانو مانس ہنس کیتے گئے، کلکاتی اپنی کل ورتایا۔ کسے سمجھ نہ آوے کی ہونا آگے، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی پڑدا سکے نہ کوئے اُٹھایا۔ شاہ سلطان اک دوجے نال کرن دغے، پتا پوت پئی لڑایا۔ سرشی ترے گن مایا وچ دگے، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ پُرکھ اکالا دین دیلا نرگن جوت کسے نہ لبھے، چار کُنٹ دہ دشا بھجن واہو داہیا۔ دین مذہب ذات پات توڑے کوئے نہ حدے، درگاہ ساچی سچ دوار نہ کوئے دکھایا۔ جتھے شبد اگئی اکو وجے، انحد نادی دُھن سنایا۔ دپیک جوت اکو جگے، جس وچ اوتار پیغمبر گرو سارے رہے سمایا۔ جھگڑا دسے نہ ماس ناڑی ہڈے، پنج تت نہ کوئے لڑایا۔ جس نے جگ جگ دھرم نشانے گڈے، دھرنی دھرت دھول اُپر کیتی رُشانیا۔ اوہ کھیل کرے سورا سر بگے، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ کلج کہے اُس دا حکم سر متھے، سیس سکے نہ کوئے اُٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ کلج کہے میں دیکھاں دُور

نیڑا، اُتر پورب پچھم دکھن دھیان لگایا۔ جھگڑاپیا کایا کھیڑا، منوآ من کرے لڑایا۔ شاستر سمرت کرے نہ کوئے نیڑا، ساتنک ست نہ کوئے ورتایا۔ چوڑاسی چکے کسے نہ گیڑا، رسنا چہوا پڑھ پڑھ تھکی لوکایا۔ جگت جہان پار کرے کوئے نہ بیڑا، سمند ساگر سار کسے نہ پانیا۔ چار کُنٹ دہ دِشا نو کھنڈ پر تھی ست دیپ بن سنگر شبد ہو یا اندھیرا، نوری چند نہ کوئے چکایا۔ مانو مانو کرے جھیڑا، دین دین نال ٹکرایا۔ بن پُرکھ اکال دین دیال کرے کوئے نہ مہرا، مہروان محبوب درس کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا ویکھ دکھایا۔ کلجگ کہے چترکپت لیکھا کر کر گیا تھک، صدی چو دھویں دھیان لگایا۔ جو اوتار پیغمبراں کہا سو حکم ہونا سچ، نہ کوئے میٹے میٹ مٹایا۔ بھاگ لگنا نہیں کسے کایا ماٹی کچھ، کنچن گڑھ نہ کوئے سہایا۔ من کلپنا وچ دین دُنی رہی نچ، سچ دھرم دا قدم نہ کوئے اٹھایا۔ ناڑ بہتر گھر گھر ابلے رت، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ کلجگ جیواں بُھلی گُرم، غُربت اندر ہوئے ہلکایا۔ جو آسارکھ کے گیا اوتار پیغمبر گُرو پُرکھ اکالا حقیقت ویکھے حق، شاہ سلطان دیا کمایا۔ سو پرگٹ ہو سمرتھ، دُھر دا حکم اک سنایا۔ کلجگ کہے میرا کھیڑا کرے بھٹھ، میرا انتر مارے دھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ چترکپت کہے کلجگ پر بھ جوت دھار ویکھ کل کلکی، جو کلپیش دے مٹایا۔ جس دا اکو سماں سنجھ سویرا سرگھی، صُبح شام ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اوہ غریب نمائیاں بنے دردی، جن بھگتاں ہوئے سہایا۔ کوڑی میٹے اندھیرا گردی، دُھر دا حکم اک اُچھایا۔ کھیل تکی نرائن نر دی، جو نر ہر اپنی رہیا سمجھایا۔ سب دا لہنا دینا مُکاوے جلدی، جل تھل مہینل کھوج کھوجایا۔ کسے خبر نہیں گھڑی پل دی، پکاں اوہلے بیٹھا کی اپنی کرنی رہیا جنایا۔ آسا پوری کرنی باون بل دی، بل دوارا دے گواہیا۔ جیہڑی سرشٹی بھری کپٹ چھل دی، اچھل چھلدھاری سب دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ اکو منزل دے نہچل دھام اٹل دی، جتھے وسے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کوڑ کلپنا میٹے کام کرو دھ لوبھ موہ ہنکار دل دی، کوڑ دلدر دے گواہیا۔

☆ ۸ چیت شہنشاہی سمت ۶ ہر چند رکور دے نوت فروز پُر چھاؤنی ☆

نارد کہے میری پنی آس، نراسا رہی نہ رائیا۔ میتوں یاد آگیا ویلا وقت خاص، سہنجنا سچ سچ سہائیا۔ میں پھر داساں اداس، جوتی دھار واہو داہیا۔
 نٹھیا وچ بھرواس، ہتھ بودی اُتے لکائیا۔ انتر انتر کردا رہیا ہاس بلاس، خوشیاں وچ جنائیا۔ اُدھروں کرشن آگیا پاس، اپنا پندھ مُکائیا۔ درشن ہویا
 ساکھیات، مل کے وٹی ودھائیا۔ نارد کہے میں آگے پچھے ماری جھات، سچا کھبا ویکھ دکھائیا۔ میں اگئی پیندی ویکھی راس، بن گوپی کاہن وجے ودھائیا۔
 میں سچ نال دتا آکھ، گھنئیے تائیں درڑائیا۔ میتوں وی رکھ ساتھ، اپنا سنگ بنائیا۔ اُس سچ نال کہا نارد اُن میرا واک، میتوں دیاں درڑائیا۔ جگ جگ
 کھیل تماش، پر بھ ساچا رہیا کرائیا۔ اچ تیری پوری کراں آس، مہر نظر اٹھائیا۔ توں تکنا اُپر بیٹھ درخت دی شاخ، بن نیناں نین اٹھائیا۔ میرا ہونا
 گھات، بدھک تیر چرن چھہائیا۔ ایہہ کھیل کراؤنا آپ، میری بے پرواہیا۔ نارد کہا کانپ، نیوں کے سپس نوائیا۔ میرے کول نہیں قلم دوات، جو لکھ
 کے دیاں لکائیا۔ کرشن کہا ایہہ چھوٹا جہا حالات، کی صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔
 نارد بہہ گیا درخت اُپر چڑھ، چوٹی جڑ دے مدھ آسن لائیا۔ اک ٹنگا گیا کھر، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ کرشن کرشن کہا پڑھ، صفتاں وچ صلاحیا۔ اُدھروں
 بدھک تیر کمان لیا پھڑ، مکھی چار ماشے نورٹی والی سہائیا۔ انتر زور ہنکار بھر گڑھ، چلہ دتا کھچائیا۔ چرن کول وجاتڑ، آر پار رنگ رنگائیا۔ کرشن ہس کے
 کہا ہن آجا میرے در، در دوار کھلائی۔ بدھک آکے گیا ڈر، بھے وچ نیر وہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ دکھائیا۔ بدھک
 آکے کیتا قیاس، حیرانی وچ ڈہائیا۔ کرشن منگیا پانی دا گلاس، لبھیاں ہتھ کتوں نہ آئی۔ اودھروں اٹھاراں سال دی گجری آگئی خاص، مکھی سر اُتے
 اٹھائیا۔ نہ اوہ ویلا دن سی نہ رات، سوریا اندر باہر نظری آئی۔ اودھی کشتریاں والی ذات، دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اُس نیڑے آکے دتا آکھ، پریم
 وچ سنائی۔ کی تہانوں کسے نوں لگی پیاس، میں پانی دیاں پیائیا۔ بدھک روکے دتا آکھ، نیناں نیر وہائیا۔ اوہ کرشن داتیر ویکھ ساکھیات، جو گھاؤ چرناں
 وچ لگائیا۔ گجری بھل گئی اگلی واٹ، دھیان ہردے وچ رکھائیا۔ مکھی رکھ اُتے مٹی ماٹ، دھرتی اُتے لکائیا۔ پانی دا بھر گلاس، بدھک ہتھ پھڑائیا۔

بدھک کرشن چرن ڈگا سپاٹ، بلہین روپ بدلائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ کرشن نے پانی لیا پی، جو بدھک دتا
 پھڑائیا۔ خوشی نال کہا جی، جیون تیرا لیکھے وچ رکھائیا۔ اوتوں نارد بولیا کاہن جی آکھیا کی، میتوں دینا سناٹیا۔ ایس وچاری کتیا دے جیون دے دن
 رہندے ویہہ، توں جیوندی رہ کس طرح دتا سناٹیا۔ کی پچھلی توڑن لگوں لیہ، مارگ رہیا بدلائیا۔ ایہہ وی کتیا کسے دی دھی، جو تیری سیو کمائیا۔ جوتی
 جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ کرشن کہا دھیان دھر چرنا، نارد دیاں جنائیا۔ جس نوں مل گئی میری سرنا، اوہ میرے وچ
 سماٹیا۔ سریر چھڈ کے ضرور پو مرنا، ویہہ دن توں وڈھ آرجو نہ ہور لنگھائیا۔ اونے دن اک اکھر پو پڑھنا، توں میرا میں تیرا راگ الایا۔ اودھروں
 بدھک ڈھیہہ پیا اُتے چرنا، بہڑی بہڑی کر سناٹیا۔ جے اس کتیا نوں کھڑنا، میری حال ڈھائیا۔ میں وی ایہدے نال چاہندا مرنا، جو اکٹھے مل کے تیری
 سیو کمائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ نارد کہا بدھکا میں سُن دا تیریاں باتاں، اُپر نظر کسے نہ آتیا۔ پر بھو دیاں جگ
 جگ دیاں گاتھاں، میں اپنے وچ سماٹیا۔ ذرا نگاہ مار ایس کتیا داناتا پچھلا نال دیوی لائا، ا شنبھج روپ درسائیا۔ اس دے ہور ساتھی جنہاں دا ایس ویلے
 روپ واکھا، وکھری وکھری جوئی ونڈ ونڈائیا۔ انہاں دا پچھلا کھیل تماشا، ست وچ درسائیا۔ اک دُرگا نال سادھو کردا ہندا سی روز باتاں، بچن پر بھ دے
 سدا گائیا۔ اک بن کے داسی داسا، سیوک سیوا روپ جنائیا۔ اک سنگھ و جاؤندا سی نادا، دُھن آواز سناٹیا۔ تیاں دا لیکھا پورا ویکھ وعدہ، در تیرے سو بھا
 پائیا۔ ایہناں پھیر ہونا علیحدہ، سگلا سنگ نہ کوئے جنائیا۔ بھگت اُدھارنا پر بھو دا قاعدہ، قدیم توں چلیا آتیا۔ ایہناں دا اگلے جائزہ، پردہ دے گھلاٹیا۔
 جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کمائیا۔ کرشن کہا نارد اوہ ویکھ سنسار، دُور دُرڈا دیاں جنائیا۔ کلج ویکھ دھار، چاروں گنٹ اندھیرا
 چھائیا۔ انہاں جنم لینا پھیر ایکا وار، اک اک نال درسائیا۔ بدھک نال ناتا جوڑاں اپار، بھيو ابھیدا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جس نوں بڈھی وچ سکے نہ کوئے
 وچار، وچر کے سکے نہ کوئے جنائیا۔ کرپا کراں اپر اپار، اپر پیر ہو کے ہوواں سہائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ
 کرنی کار کمائیا۔ نارد کہا اے میرے بھگوان، سچ دے سمجھائیا۔ کس بدھ تیری ہووے پہچان، ایہناں پردہ کون اٹھائیا۔ ایہہ جنم لین جوئی وچ انسان،

پنجاں تتل رنگ رنگایا۔ کرشن کہا آہ میرے چرن مار دھیان، بدھک لال رنگ نال رنگایا۔ اپنے خون دا ایس نوں دیواں دان، اسدے خون وچوں خون لوواں اُپجایا۔ جس کتیا نے پانی دتا اس دا میلا میلاں آن، آپ اپنا رنگ رنگایا۔ ایہہ کھیل ہونا وچ جہان، ویلا وقت دے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ دکھایا۔ نارد کہا کرشن ہن ایس کتیا دی آيو عمر سال اٹھاراں، تھوڑے دن اگے پچھے ودھایا۔ جس ویلے پھیر آوے دوبار، کی ایسے عمر وچ پھیر پار کرایا۔ بدھک نے روکے کڈھیا ہاڑا، گل پلو واسطہ پانیا۔ کرپا کر میرے مرارا، مہر نظر اٹھایا۔ اس دا لیکھا جگت رہے سنسارا، بال جوانی اوستھا بردھ دینی دکھایا۔ کرشن نے انگل نال دتا اشارہ، مکھوں نہ کچھ سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کمایا۔ نارد بولیا نال زور، زور نال سنایا۔ بیبی رانیے روکے پادے شور، کوک کوک دے جنایا۔ کہو، میرے بھگوان میرا تیرے اتے زور، ڈوری تیرے ہتھ پھڑایا۔ جے اس جنم وچ بال اوستھا رہوں تور، اگلے جنم وچ میری آيو دینی ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمایا۔ کرشن کر گیا چپ، مکھوں بچن نہ کوئے سنایا۔ اُس ویلے نہ چھاں رہی نہ دھپ، سندھیا اندھیرا دتا پانیا۔ اندھیرا ہویا گھپ، چاروں گنٹ سنج مسان نظری آیا۔ نارد پھیر لیا بچھ، اوہ ولیئے چھلیئے کچھ دے درڑایا۔ جے آکھیں تے دوجا چرن دیواں گھٹ، تیری سیو کمایا۔ مینٹوں غصہ چڑھدا جے میرا ٹاہنا گیا ٹٹ، تیری چھاتی اتے ڈگاں چائیں چانیا۔ تینٹوں جتی وچ لوواں گھٹ، رُسے نوں لوواں منایا۔ جہاں چر ایہناں نوں کہیں نہ اپنے پُت، اوناں چر ہتھ نہ پرے ہٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمایا۔ کرشن کہا نارد ا میں مریدا دا پکا، نرگن توں سرگن روپ بدلایا۔ بنا بھگتی توں بنیا نہیں کسے داسکا، سد بھگتاں اتے دیا کمایا۔ جہناں میرے اتے بھروسہ رکھا، اوہناں ہوواں سدا سہایا۔ نالے درشن دیواں نال اکھاں، ستمکھ ہو کے سو بھاپانیا۔ بنا پیار توں بھاویں لبھدے پھرن کوٹن لکھاں، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آیا۔ میں خوش ہندا بھگتاں دی ویکھ کئی لکھاں، محلاں وچ ڈیرہ کدے نہ لایا۔ جوں بھاویں توں سمیں نال رکھاں، ایہہ میری بے پرواہیا۔ اٹھ ویکھ تینٹوں دساں، پردہ دیاں گھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمایا۔ نارد کہا بھگوان اپنا دس ارادہ،

کی تیری بے پرواہیا۔ تُوں ہی چو تُوں ہی دادا، کُل تیری نظری آئی۔ تیرا بھگت تیری رادھا، سد تیرے وچ سمانیا۔ ہُن بھرم بھلیکھا کاہدا، پردہ دے اٹھانیا۔ کچھ بچن کر وعدہ، حکم دے سنانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کمانیا۔ کرشن کہا ناردا اکھاں میٹ کے مار چیک، رو کے دے سنانیا۔ پھیر ویکھ سماں نزدیک، کلج اتم نیڑے آئی۔ جگ چو کڑی بدلنی ریت، مارگ اک درسانیا۔ لکھ چو راسی پرکھ کے نیت، بھگت سہیلے لینے پرگٹانیا۔ نام دس حدیث، سوہلا دینا جنانیا۔ چھتر جھلا کے سیس، جگدیش لینا اکھوانیا۔ صدی چو دھویں نال بیس، بیس پیسا رنگ رنگانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ اک اٹھانیا۔ ناردا اکھاں میٹ دھریا دھیان، دوویں ہتھ بودی اُتے لکانیا۔ پر بھو بخشیا اک گیان، پردہ دتا کھلایا۔ کلج اتم ہو کے نگاہان، بھگتاں ہوئے سہانیا۔ دھرم وکھا نشان، نشانہ دتا درڑانیا۔ بھو کھول مہان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنانیا۔ ناردا نے تکیا عجب نظارہ، لیل بے پرواہیا۔ رو کے کہا زارو زارا، نیناں نیر دہانیا۔ بھگون تیرا کھیل اپارا، اپر مپر تیری بے پرواہیا۔ بے شک ایس کتیا نوں جنم دینا دوبارہ، آيو جو بن اوستھاتوں آگے نظر کوءے نہ آئی۔ کرپا کر اس دے جنم دے وچوں جنم دا کر ادھارا، سر اپنا ہتھ لکانیا۔ کرشن نے کہا جس ویلے ساچی دھار ہووے کل کلکی اوتارا، نہہکنا ناؤں پرگٹانیا۔ بخشے بخشہنارا، داتا دھر درگاہیا۔ سب کچھ اُسدے اختیار، مختیار نامے ساڈے ویکھ وکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا پڑدا لاہیا۔ ناردا کہا اس دا کس بدھ لہنا کئے مات، کاہن دے درڑانیا۔ کرشن نے ہتھ تے رکھ کے ہاتھ، تلی تلی نال دبائیا۔ پھیر جنایا صاف، کہہ کے دتا سنانیا۔ اوہ ویکھ کھیل پرکھ ابناش، کرنی کرتا آپ کرانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا حکم ورتانیا۔ ناردا کہے کس بدھ کھلے بھو اپارا، سمجھ کی سمجھانیا۔ کرشن کہا اوہ آدانت دا جانہارا، جگ جگ ویکھ وکھانیا۔ جنہاں دا دُرگاناں پیارا، ا ششُبھج دی سیو کمانیا۔ ہُن بدھک دا سہارا، بھروس بیٹھے ڈیرہ لایا۔ پھیر ہونا کھیل اپارا، کلج اتم جنم دوانیا۔ جس ویلے ایس کتیا دے جنم دا آیا انت کنارہ، لیکھا ویہہ دن باقی سو بھاپانیا۔ پھیر شبی دھار سادھو دا سادھو رُپ داسی دا گولی رُپ وکھاواں پر اپارا، دھر دا حکم اک جنانیا۔ پردہ کھول کے اندر باہرا، گپت ظاہر دیاں

وڈیائی۔ اوہ منگے منگ اپارا، پریم پریتی جھولی آگے ڈاہیا۔ پہلی چیت دا ہوئے دہاڑا، سوہنی رت سہائی۔ بدھک نے اُس دن پھیر وی رونا زارو زارا، پورب لیکھا نہ کوئے میٹے میٹ مٹائی۔ سب نوں دے سہارا، سر اپنا ہتھ لکائی۔ کرپا کرے آپ نرکارا، نرؤیر ہوئے سہائی۔ ہر جندر دا ویہہ چیت نوں ناتا ٹٹنا سی جگت جہان وچ سنسارا، سواس سواس نہ کوئے رکھائی۔ نارد نے خوب خوشی وچ دتا پھرہ، پھریدار ہو کے دتا سنائی۔ کرپا کر آپ کرتارا، کرتی ہو کے سیو کمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائی۔ جگندر ترپت پچھلے ڈرگا دے ساتھی، اشنہج نال وڈیائی۔ اوہو روپ درسیا جس دے نال لہناکنا سی جگت جیون حیاتی، آخر اپنا رنگ رنگیائی۔ ایسے کارن بنا سدیاں مچھیاں ماری واٹی، جنم دا لہنا جنم وچوں جھولی پائی۔ نہ کوئے سندیسہ نہ کوئے پاتی، بنا پترکا ہوئے سہائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائی۔ نارد کہے اچ میں خوشی وچ لاواں چھلانگاں، بھجیاں چائیں چائیا۔ میرے اندر پریم دیاں تانگھاں، خوشیاں وچ وٹی ودھائی۔ چاروں کنت توں ہی توں ہی ڈھولا گاندا، گا رہیا سنائی۔ بنا میرے توں بھگتاں نال پریم نہ کوئے ودھاندا، گنگا گوداوری جمناسرتی دین گواہیا۔ راوی دا کنڈھا بہت کچھ سناندا، اچی کوک کوک لائی۔ بنا پر بھو توں جنم جنم اچ دا دوس ویہہ چیت دا وقت چکاندا، چونکا کر کے دے سنائی۔ چترگپت نوں ہلاندا، دھرم رائے نوں رہیا اٹھائی۔ لاڑی موت نوں ڈراندا، کال در توں ڈرکائی۔ جس بھگت سر بھگون آپ سر ہتھ لکاندا، سر جنہار ہوئے سہائی۔ اُس نوں جہاں چر چاہے آو جگت بھگتاند، دوسر سکے نہ کوئے تڑائی۔ شبدي کھیل ایسے کر کے پہلوں آپ سمجھاندا، تاکہ بہرم بھلکھے وچ رہے کوئے نہ رائی۔ بیننتی کاغذ شاہی نال کراندا، عرض آرزو والی بنائی۔ تیتوں مہربان ہو کے آپ بخشا کاہن کولوں بخشاندا، نارد سنگ دکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکلک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، مرن توں پہلوں جس نوں بچاندا، بچپن اپنی جھولی پائی۔

☆ ۹ چیت شہنشاہی سمت ۶ ہر دیو سنگھ دے نوٹ پنڈ رڑکا کلاں ☆

ہر دیو کہے میری آتما ٹھنڈی سیت، جگت ترسنا رہی نہ رانیا۔ میرا جنم ہویا اتیت، ترے گن ناتا لیا تڑانیا۔ آتما پر ماتما گا کے گیت، سوہنگ سو وچ گیا سمایا۔ کھیل ویکھیا اگم انڈیٹھ، سچھنڈ ساچے وجے ودھانیا۔ جتھے اک پر بھو ساچے کرن پریت، گر اوتار پیغمبر سنت بھگت بیٹھے سو بھاپانیا۔ میری خوشی وچ نکل گئی چیک، زور نال سنانیا۔ آگوں ہس کے کہا منجیت، گلو کڑی لئی پانیا۔ تیری کردے ساں اڈیک، بن اکھاں اکھ کھلایا۔ دھن بھاگ جے ملیوں میت، بل کے خوشی بنایا۔ لوک مات دین دنی دی بد لنی ریت، گو بند گو بند گیا سمجھایا۔ آہ ویکھ بنا لائن توں وٹی لیک، نشانہ جگت نہ کوئے جنایا۔ جتھے وسے لاشریک، پروردگار بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمانیا۔ ہر دیو کہے میں چھڈیا جگت کوڑ تھان، سرشی دتی تجانیا۔ ناتا توڑ کے بھین بھرا، پر بھو در آیا چائیں چانیا۔ مینوں رووے نہ کوئے میرا پتا ماں، میرا دکھ نہ کوئے رکھانیا۔ میری اُس پر بھونے پکڑی بانہہ، جو آدانت بھگتاں گود اٹھانیا۔ میری جگت واسنا رہی نہ کاں، ہنس گرگھ لیا اُچانیا۔ تس صاحب سنگر توں بل بل جاں، جو ہویا آپ سہانیا۔ نت درشن رہیا پا، چھٹی جگت لوکانیا۔ امرت رس لوں کھا، ترسنا بھکھ دتی مٹانیا۔ میرے انتر سدا چاء، پر بھ ملیا بے پرواہیا۔ جو آسو اُتے لئے نکا، پاکھر زین نال وڈیانیا۔ سر رکھے ٹھنڈی چھاں، مہر نظر اٹھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلادے ملایا۔ ہر دیو کہے میں ویکھیا کھیل نرالا، نرگن جوت وچ سمایا۔ سنگر شبد دین دیاں، سد اپنا سنگ رکھانیا۔ میں انت اخیر کراں اک سوالا، سچ دیاں سنانیا۔ میرے سنگر دے گھوڑے دا ہووے اک دوشالہ، رنگ نیلا نظری آیا۔ سوا سوا اس توں وڈھ گھٹ لگے نہ دھن مالا، اُتے ناں ہر دیو دینا لکھانیا۔ ایہو میری بھگتی ایہو میری مالا، ایہو میری کرنی کمانیا۔ میں مات پتا توں اپنا حصہ نہیں منگیا باہلا، بھراواں نال ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، مینوں وسایا اُس سچھنڈ سچی دھر مسالہ، جتھے گرگھ بھگت، بنا سرشی جگت، بن سریر بوند رکت، نرگن جوت جوت وچ سمایا۔

☆ ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۶ بی بی ہرنام کور دے نوٹ پنڈ ویرکا ضلع امرتسر ☆

بھیلنی کہے میں اپنی دساں رچی، رچنا پر بھ دی دیاں جنائیا۔ میری ذات ہین نہیں اچی، براہمن روپ نہ کوئے درسائیا۔ پر بھو پیار وچ کڈری ساں بُتی، بتخانے وچ ویکھ دکھائیا۔ اک دن ویراگ وچ میں بڑی ہوئی دُکھی، رام رام دتی دُہائیا۔ جھٹ آگئی مسافر اک بڈھی، لمبے لمبے قدم اٹھائیا۔ لگوں سی کُبی، سدھی کمر نہ کوئے رکھائیا۔ پریم نال کول پُچی، سہج نال پُچھ پُچھائیا۔ نی تیری کدھر گئی بڈھی، کیوں رو کے ماریں دھائیا۔ بھیلنی کہے میں دُگی اُتے بڈھی، دھرتی اُتے آسن لائیا۔ بھڑی میں اُس نوں لبھاں جیہڑا پھرے چوہ جگی، جگ جگ ویس وٹائیا۔ مینٹوں ہتھ نہ آوے کسے ودی سدی، کشا شکلا پکھ کھوج کھوجائیا۔ اودھروں اڈ کے آگئی اک گھگی، گھوں گھوں آواز سنائیا۔ جھٹ پہنچ گئی اک گنگی، بنا زبان توں اشارے رہی دکھائیا۔ اُس دے کول جل کٹوری گنگی، صاف سُتھرا نظری آئی۔ رسنالوے بوند بوندی، ہوئی ہوئی کھ چوایا۔ پھیر اچی ساری کوندی، کوک دتی دُہائیا۔ بھڑی مینٹوں آس اُس سنگر دی، جو سب دا پتا مائیا۔ جس دی دھار آد شروع دی، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ بڈھی کہا اُس دی واگ محبت والی مڑو، اپنا پھیرا پائیا۔ بھیلنی کہا کی جس ویلے میری زندگی دا بیڑا رڑھو، اُس ویلے ہوئے سہائیا۔ کُبی نے کہا اوہ ویکھ اشارہ دینا دھرو، دھرم دی دھار جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سد اپنی کار کمائیا۔ کُبی کہا بھیلنی نی میرے بھاگ سوتے، سُتیاں نہ کوئے جگائیا۔ توں پر بھو پیار وچ کھائیا۔ میں آس نہ کوئے رکھائیا۔ میرے نیتزین روتے، ہنچھو دین دُہائیا۔ گھر وچ بتھیرے پُت پوتے، پر یوار اکیاں والا سمجھائیا۔ میرے سوہنے تن ٹوٹے، لختے جگر ونڈ ونڈائیا۔ میرے بھاگ کھوٹے، پر بھو ملن دی آس نہ کوئے بنائیا۔ بھیلنی رو کے کہا اسیں سارے کملے کوجھے، سُرت وچ نہ کوئے چترائیا۔ ہوئے اُس دے جوگے، جو جگیشتراں دے وڈیائیا۔ جگت رس بتھیرے بھوگے، بھکھ رہی نہ رائیا۔ مایا ممتا بھرے بوجھے، ہوئے وچ دُہائیا۔ انتر انتر کوئے نہ سوڈھے، پوتر پاک نہ کوئے کرائیا۔ پھیر ڈگ پئی بھار گوڈے، ہوش لئی بھلائی۔ پھیر دھرتی تے وچے موڈھے، کندھے زمیں نال ٹکرائیا۔ پھیر اٹھی نکلے ہوئے، ہا ہا کر سنائیا۔ پھیر پچھا دیکھیا بھوں کے، جلوہ تکیا اگم اتھایا۔ شبدی حکم دتا کیئے ہن جانا جنم کرم وچ سوں کے،

بھیلنی رام نال چترائیا۔ مان چھڈنے میں ہوں کے، ہنکار دینا تجائیا۔ کھیل دیکھنے پر بھ بھاؤ کے، بھاؤنا اک درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، سد اپنی کار کمائیا۔ کبی داناں سی زینہ، جوتی کہہ کے سارے گائیا۔ بھیلنی ملن داسی چیت مہینہ، پروشٹا سولاں سو بھاپائیا۔ جگ تریتا سی تینا،
 تین لوک ویکھ وکھائیا۔ انت بچن اک کینا، رسنا نال سنائیا۔ کی کدے میٹوں وی ملیگا دانا پینا، مہربان بے پرواہیا۔ شبد آواز آئی تیرا ضرور ہووے ٹھنڈا
 سینہ، اگنی تت بُجھائیا۔ لیکھا جانے جل مینا، چاترک کھوج کھوجائیا۔ تریتے بچھوں دوا پر کھیل ہونا پرینا، پاربرہم پر بھ ولس وٹائیا۔ پھیر کھجگ ہونا ناپینا،
 نیز اکھ نہ کوئے گھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ شبدی شبد کہا انت آخری سُن بات، ناد دُھن
 شنوایا۔ جس ویلے کھجگ ہوئے اندھیری رات، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ پھیر جنم لینا پئے مات، مانس مانو روپ وٹائیا۔ پُرکھ ابناشی پُچھے وات، نرگن
 دھار کھوج کھوجائیا۔ بردھ اوستھا دیوے ساتھ، انت اپنا رنگ رنگائیا۔ توں میرا میں تیرا دس کے گاتھ، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ انت درشن دیوے آپ،
 آپ اپنا پھیرا پائیا۔ جنم کرم دا لہنا لیکھا پورا کر حساب، بن اکھراں اکھ دئے گھلائی۔ جھگڑا رہے نہ رائے دھرم کاغذات، چترکپت نہ لیکھ لکھائیا۔ آتم
 پر ماتم جوڑ کے نات، پاربرہم برہم میلانے ملائی۔ جو شبدی دھار جینی نوں دتا آکھ، بن جہوانام جنائیا۔ سو کھجگ انتم پورا کرے ساکھیات، صاحب سَنگر
 دیا کمائیا۔ پاربرہم پت پر میثور سچ دوار دی دے کے دات، سچکھنڈ آپ سہائیا۔ تریتے جگ دی پوری کر کے آس، کھجگ انتم ہر نام کور دا لیکھا اپنے لیکھے
 پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لہنا چکائے سولاں چیت دی
 رات، بھنڑی رت نال ملائی۔

☆ ۱۸ چیت شہنشاہی سمت ۶ ٹھیکے دار ٹھاکر سنگھ دے گرہ پنڈ جیٹھووال ☆

ستی کہے میں رہی ستی، سرتی لئی انگڑائیا۔ میرے جنم دی پوری ہوئی نہ بتی، بُتخانہ گئی تجائیا۔ میری ختم نہ ہوئی رچی، جگت خواہش نہ کوئے
 مٹائیا۔ میں دُور دُراڈا ویکھاں اچی، نیرن نیرا دھیان لگائیا۔ سدا سُہنجنی ہوئے کوئے نہ رتی، رت بسنت نہ کوئے مہکائیا۔ جگت دوارے رہی رسی،
 رسیاں سکے نہ کوئے منائیا۔ میں آسا رکھاں تن جسی، تتاں نال گڑمائیا۔ آپنے نشانوں مول نہ اگی، نگاہ نگاہ وچ لگائیا۔ جیو جیو کر کے دکھی، دُکھ اپنا اک
 دکھائیا۔ میری آتما ہوئی نہ سکھی، ساگر پار نہ کوئے کرائیا۔ بہڑی گئی لٹی، ہائے اُف دُہائیا۔ میتوں اَبے تک ملی نہ چھٹی، بندھن آگے نہ کوئے تڑائیا۔
 میری دروہی چارے کوٹی، کُٹب ویکھاں تھاوں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سد اپنی دیا کمائیا۔ ستی کہے میں اُٹھی
 جاگی بولی، انبولت آواز جنائیا۔ نگاہ ماری اُپر دھرنی دھرت دھول دھولی، زمیں زماں کھوج کھوجائیا۔ میری رتڑی رت حق نہ مولی، بہار پیار نہ کوئے
 دکھائیا۔ قیمت پی نہ پاؤلی، جگت و نجانر ہٹ چلائی۔ ملیا شگن نہ تند مولی، مہر نظر نہ کوئے اُٹھائیا۔ میں اقرار کراں قولی، قول دیاں جنائیا۔ اک دو
 اک پاؤندی رہی روٹی، کوک کوک سٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سد اپنا حکم ورتائیا۔ ستی کہے میں ہو گئی ست،
 اگنی اگت تپائیا۔ کایا اندر رہی تپ، اگنی اگت نہ کوئے بُجھائیا۔ میرے انتر رہیا نہ جپ، رسنارس نہ کوئے چکھائیا۔ میرے خالی دسن ہتھ، زر دولت نہ
 کوئے وڈیائیا۔ جاں میں نگاہ کھولی پرت کے ویکھیا پلک، اکھ نین نیز اک اُٹھائیا۔ پُرکھ ابناشی تکیا سمرتھ، پاربرہم دُھر درگاہیا۔ جس دانام بھنڈارا ہٹ،
 وچ اک کرائیا۔ وسے گھٹ گھٹ، چوراسی وچ سمائی۔ میں چرنی ڈگی جھٹ، نیوں کے سیس نوایا۔ میرا بچھلا لیکھا کٹ، آگے درد دینا مٹائیا۔ میں بنس
 پر یوار نوں جاواں چھڈ، ناڑی ہڈ نہ کوئے تپائیا۔ وجود وچوں ہو کے اڈ، تیرے حکمے سیس نوایا۔ پھیر لنگھاں کدی نہ حد، در دوار دیاں تجائیا۔ پر بھو کرپا
 کر دے اچ، سکھنی گھڑی سو بھاپائیا۔ میں دُور دُراڈی جاواں بھج، جتھے بھجن بندگی والا نظر کوئے نہ آئی۔ تیری تیری دھار بھگتاں والی جد، یدی اپنا
 میل ملائی۔ میں سنیا توں میرا میں تیرا چھند، ڈھولا اگم اتھاپیا۔ میرا مان رہیا نہ جگ، جاگرت جوت ہوئی رُشنائیا۔ میتوں لگی جوت دھار دی اگت، اگنی

اگ تپایا۔ سچ سرنائی رہی ڈھٹھ، نیوں نیوں سپس نوایا۔ کرپا کر صاحب سمر تھ، تیری بے پرواہیا۔ پُرکھ اکال کہا نیوں نین جاویں نس، پچھا پرت نہ اکھ بدلایا۔ ڈنڈاوت بندنا اکو وار کر لے ہس، ہستی دیکھ بے پرواہیا۔ صفتاں وچ توں میرا میں تیرا گاویں جس، دوسر اور نہ کوئے پترایا۔ ستی کہے میرا انت جیکارا لکھ، لکھ اگوچر دیاں سنا یا۔ میں جس دوارے رہی ساں وس، انچ چھڈ کے بھجاں واہو داہیا۔ انت اخیر ٹیک کے متھ، دھوڑی چرن خاک رمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر داہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، انتر آتم نر نتر دیوے اپنا رس، رستہ وابستہ ہو کے اکو اک جنایا۔

☆ ۲۰ چیت شہنشاہی سمت ۶ رچھپال کور ناتھیوال دے نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

کال کہے میں سب نوں گرسیا، گرہ گرہا سب دی کھوج کھوجایا۔ جگ چوکڑی پھراں نسیا، نت نوت بھجاں واہو داہیا۔ کلجگ دیکھ اندھری مسیا، میرے انتر وٹی ودھایا۔ جو مارگ اوتار پیغمبر گرو دسیا، دہ دشا گئے بھلا یا۔ آتم پر ماتم نام کسے نہ جییا، اجپا جاپ نہ کوئے جنایا۔ پنج تت انگیار جیوتیا، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ جس سریر دی ہووے ہتیا، انتر میل نہ کوئے کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنا یا۔ کال کہے میں دیکھے نیتی نیت، نیرن دور کھوج کھوجایا۔ جون اجونی دیکھے پریت، جنم جنم وچ ڈہایا۔ پورا ہووے کسے نہ لیکھ، بہڑی روون مارن دھایا۔ راہ تنگن اگئی دیس، کون ویلے پر بھ آوے شہنشاہیا۔ سوڑت سہنجنی دیکھ ویہہ چیت، چیتن ہو کے دھیان رکھایا۔ پر بھو تیریاں نال میرا ہیبت، ہتکاری ہو کے میل ملا یا۔ دکھ درد مٹا کلیش، کوڑ کلپنا باہر کڈھایا۔ تیری شبدی دھار دس دسمیش، دو جا نظر کوئے نہ آیا۔ گرگھاں بخش مجھ داہڑی کیس، بھگوان اپنا رنگ رنگایا۔ سوالی درتے ہوئے پیش، گھر ٹھانڈے منگ منگایا۔ توں آدانت دا ایک، اینکار نور الاہیا۔ کوڑی کریا اگن نہ لاوے سیک، تتوت دینا بدلایا۔ لیکھا مکا جن پریت، پسو دیو روپ وکھایا۔ سب دا انتم کر دے کھیت، کھیترا پال دے ڈہایا۔ تیرا سب توں

دکھرا نرالا ویس، بھیکھ سمجھ کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لئی ملانیا۔ کال کہے پر بھو ویکھیا تیرا بھیت، اولڑی چال چلانی۔ یاد آئی ارجن والی ریت، جو اگنی تت تپانیا۔ بن کرپا کسے ملے نہ اپنا دیس، گھر سجن نہ کوئے جڑانیا۔ کرپا کر جن بھگتاں بدل دے لیکھ، جنم جنم وچوں پرگٹانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اک پیار اک سندیس اک نریش ہو کے آپ جنانیا۔

☆ ۲۰ چیت شہنشاہی سمت ۶ بیہی ہر چندر کور فروز پُر دے نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

پُرب جنم کرم دا بنس سوڈھی، ہر گوہند رنگ رنگانیا۔ انتر آتم جس سوڈھی، ودی سدی دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ سرتے رکھدا ہندا سی بودی، انگلاں نو نو لمبانیا۔ ویس دھریا ہندا سی جوگی، بستر گیرو رنگ چھہانیا۔ اک دن ہر گوہند اکھاڑے دی کردا سی گوڈی، اپنا بل ددھانیا۔ ایہہ کھیل پریتم چوچی، خوشی نال دکھانیا۔ چڑھدیوں آگیا جس ناں سی موبی، خوشی وچ اپنا راگ الا نیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھانیا۔ موبی آیا ویکھن ہر گوہند بلوان، اپنا پنڈھ مکانیا۔ شرارت وچ بڑا ہندا سی شیطان، ویس اپنا رُپ بدلانیا۔ نیڑے آ کے کپڑے پا کے کنیا بن گیا نوجوان، مکھ گھنٹ اُتے رکھانیا۔ کول آ کے بولیا نہیں نال زبان، زور نال سچی کھسی بانہہ دتی ہلانیا۔ ہوئی ہوئی لگا گان، خوشیاں وچ سنانیا۔ جے ہر گوہند بڑا جوان، میرا بھیکھ دئے سمجھانیا۔ اندرے اندر کر دھیان، متا رہیا پکانیا۔ جھٹ ہر گوہند پہنچیا کول آن، ہتھ بودی اُتے رکھانیا۔ کی سنگر نوں سمجھیں انجان، ویس لڑکیاں والا دکھانیا۔ اگے نگاہ مار دھیان، تیتوں دیاں جنانیا۔ تیتوں ضرور کنیا بنا پئے دھرتی اُتے نشان، گوہند تھکی دتی لگانیا۔ اُس رو کے ہتھ لایا اُتے کان، واسطہ دتا پانیا۔ ہر گوہند ہو مہربان، میری بھل دے بخشانیا۔ ہر گوہند کہا میرا بچن نکلیا وچوں زبان، نہ کوئے میٹے میٹ مٹانیا۔ تیتوں پھیر ضرور جامہ ملے انسان، کنیا والا رُپ دھرانیا۔ جس ویلے پرگٹ ہوئے سری بھگوان، جوتی جاتا اگم اتھاہیا۔ تیرا میل ملے وچ جہان، جہالت کوڑی

اندروں باہر کڈھائیا۔ چرن پریتی بخش کے دان، دھوڑی ٹکا خاک رمائیا۔ جنم جنم وچوں کر پروان، پروانہ اپنا دئے دکھائیا۔ ایہہ کھیل ہونا مہان، اکل کل دھاری آپ کرائیا۔ بنا نگاہ توں دیکھے مار دھیان، انتر اپنا پڑدا لاہیا۔ زندگی وچوں زندگی بخش سری بھگوان، بھاگ اگلا دئے بنائیا۔ سہاگ دا دے نشان، کن بندیاں نال وڈیائیا۔ بندیاں والی کتیا جس شبد سنیا مہان، اگئی راگ الاہیا۔ ایہہ ہر گوہند دی سیوا کردی سی روز وچ مکان، نو وار دن وچ جھاڑو پھیر کے اپنی خوشی بنائیا۔ اُس ویلے اوہ وی اوتھے پہنچی آن، جتھے ہر گوہند کھیل رہیا کرائیا۔ حکم دتا سندیسہ دتا دوویں اک دُوبے دی کرو پچان، ہتھ کٹاں اُتے رکھائیا۔ تہانوں دوہاں نوں ضرور ملے بھگوان، جوتی جاتا اگم اتھایا۔ سچ دی سچ دیوے نشان، مہربان ہو سہائیا۔ بلوندر راجندر ہر جندر دو دا اک لیکھا جڑیا آن، سر اپنا ہتھ لکائیا۔

★ ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۶ سُرچیت کور دے گرہ پنڈ کلسیاں ★

کال کہے چترگپت کچھ لیکھا کھ قلم کانی، کانات لکھ چوراسی کھوج کھو جائیا۔ کلج کہے پر بھ میرے اُتے کیتی مہربانی، مہربان محبوب اپنی دیا کمائیا۔ رائے دھرم انتر آئے حیرانی، حیرت وچ ہتھ پیشانی اُتے لکائیا۔ شکر دُور دُراڈا دیکھے مار دھیانی، نگاہ نگاہ وچوں بدلایا۔ مہاکال کہے کی لیکھا چارے کھانی، انڈج جیرج اُتہج سیتج پڑدا دینا اٹھایا۔ سنگر شبد کہے چار جگ دی دیکھو شبد اکھ کہانی، اوتار پیغمبر گرو گریو دین گواہیا۔ پُرکھ اکال کہے سارے تلو کی حکم شاہ سلطانی، شاہ پاتشاہ شہنشاہ کی جنایا۔ ست دھرم دارہیا کوئے نہ دانی، نو ست نو دوار رہی گر لایا۔ انتر نرنتر ہوئے کوئے نہ برہم گیانی، آتم پر ماتم برہم ودیا نہ کوئے جنایا۔ صدی چودھویں انت اخیر دے اوہ نشانی، جس دا نشانہ گئے تکایا۔ اٹھسٹھ تیرتھ نیز رووے گنگا گوداوری جمن سُرستی پانی، امرت رس رس نہ کوئے بھرایا۔ سرشٹی درشٹی انترگت کسے نہ پنی چھانی، شام اندھیرا گرہ نہ کوئے چکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر داور، سچ سندیسہ اک سنایا۔ کال کہے چترگپت دیکھ چاروں طرف، بنا نگاہ نین نین اٹھایا۔ کی لیکھا بدلایا الف یے حرف، حروف

معروف کون کرائیا۔ کیہڑی صدی سدوی آیا برس، وقت بے وقت کھوج کھوجائیا۔ کی آسار کھی عیسیٰ وچ چرچ، چراگاہاں دھیان لگائیا۔ کی محمد نکلیا اُتے عرش، چوڈاں طبق دین گواہیا۔ کی موسیٰ کہا جس ویلے منہ دے بھار ڈگا فرش، کوہ طور تُوَر جنائیا۔ کی نانک نرگن دھار کیتی عرض، خواہش تمنا اک جنائیا۔ کی گوہند پورا سمجھیا فرض، فیصلہ حق حق درڑائیا۔ کی نرگن سرگن ونڈے درد، دین دیال دیا کمائیا۔ شبد گرو کہا کال مہاکال کھیل اسچرج، جوگ جگت بھیو کوئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیالا نو سو چرانوے چو کڑی دی پچھلی ویکھے فرد، سنجگ تریتا دوپر کھجگ دھیان لگائیا۔ جس نے شرع چھری رہن نہیں دینی کرد، قتل گاہ ویکھے جگت لوکائیا۔ کوڑی کریا میٹے اندھیرا گرد، گردش وچ برہمنڈ کھنڈ بھوائیا۔ جن بھگتاں ہون نہ دیوے حرج، مہربان سر اپنا ہتھ لکائیا۔ کال تیرا پورا کرے خرچ، کھجگ کوڑ گڑیارے جیو جنت تیری جھولی پائیا۔ توں بے مکھاں کھا کے جانا پرچ، پراچین دا لیکھا پور کرائیا۔ آگے ہو نہ رکھیں حرص، ہوس نہ اور ودھائیا۔ شبد گرو گردیو کرے ترس، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ جیہڑی گوہند ماجھو واڑے لائی شرط، پُرکھ اکال گنڈھ پوائیا۔ سو لہنا پورا کرنا اُپر دھرت، دھرنی دھول دھول دینی وڈیائیا۔ نرگن زوریر نرکار نرکار آونا پرت، پت پر میثور نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر داور، مہر نظر اک اٹھائیا۔ کال کہے چتر گیت کی میرا دس لہنا، لیکھا دے درڑائیا۔ سندیسہ رائے دھرم نوں کہنا، کہہ کے دینا سمجھائیا۔ اگلے برس میں نہیں بہنا، چار گنٹ بھجنا واہو داہیا۔ نال رکھنی لاڑی موت ڈینا، پلو پلو نال جڑائیا۔ محمد موسیٰ نال کھہنا، عدن دے پار پئے ڈہائیا۔ سب نے نیتز نیناں نیر دہاؤنا نیناں، ساتک ست نہ کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر داور، سچ سندیسہ اک سمجھائیا۔ کال کہے چتر گیت چھیتی لکھ دے نال چالاکی، چاکر ہو کے سیو کمائیا۔ میں موت پیالہ پیواں بن کے ساقی، چار گنٹ ویکھ دکھائیا۔ تن وجود بندہ ویکھاں خاکی، جو خالق نوں بھل کے بیٹھا گھ بھوائیا۔ شاہ سلطان رہن نہ دیوے عاقی، ہنکاریاں گڑھ تڑائیا۔ جو گوہند دے کے گیا شبد اگمی پاتی، پتر کا پُرکھ اکال لکھائیا۔ نرگن دھار نر نرائن اکو ہونا ساتھی، دو جا نظر کوئے نہ آئیا۔ جس نے کھجگ وچ سنجگ بدل دینی حیاتی، جیون جگت جگت درڑائیا۔ زین اندھیری میٹ کے راتی، نرگن نور چند کرے رُشنائیا۔ گر اوتار پیغمبراں پوری کرے آسی، ترسنا تر کھا دُور کرائیا۔ دو جہاناں نرگن سرگن پاوے

راسی، منڈل منڈپ کھیل کرائیا۔ چوتھے جگ دی اتم ویکھے گھاٹی، تٹ کنارہ کھوج کھوجایا۔ سب دی پوری کر کے وائی، اگلا پنڈھ دے مکائیا۔ مہربان
 محبوب سچ دے کتھا کہانی ساچی، ست ست جنایا۔ ترے گن بُجھائے آنچی، رجو طمو ستونہ کوئے جلائی۔ کال چترکپت دوویں جوڑ کے ہاتھی، بیٹھا سیس
 نوائیا۔ دُھر دا کھیل پُرکھ سمرا تھی، نہ کوئے میٹے میٹ مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج
 شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن دھار جوت پرکاشی، پر م پُرکھ پر ماتم پار برہم برہم نور نور رُشنائی۔

★ ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۶ دلیر سنگھ دے گرہ پنڈ کلسیاں ★

کال کہے میں جگ جگ چار کُنٹ دہ دشا بھجیا، نت نت اپنی سیو کمایا۔ لکھ چوراسی گر اوتار پیغمبر کھا کھا مول نہ رجا، ترکھا ترسنا ترپت نہ کوئے
 کرائیا۔ ڈور وڈنک جگت جہان ہو کے وجیا، راما کرشنا دے گواہیا۔ پیغمبراں خوشیاں دے نال سدیا، عیسیٰ پھاسی گل لٹکایا۔ محمد دیکھی آر پار دی حدیا،
 خاکی خاک درسایا۔ کر بلے رہ گئی نہ کسے دی لجیا، علی فرزند رہے گر لایا۔ گوبند دھار کھنڈا وڈھیا، سیس دھڑ وکھ دکھایا۔ اک نشانہ دو جہاناں
 گڈیا، نہ کوئے میٹے میٹ مٹایا۔ شاہ پاتشاہ کوئے نہ بچیا، صوفی سنت فقیر اوہلے رہن کوئے نہ پانیا۔ صدی چودھویں میں بچن کراں سچیا، ست ستوادی
 اک سنائی۔ کوڑ کڑیا را جو نو کھنڈ پر تھی نچیا، گھٹ گھٹ اندر ڈیرہ لایا۔ مایا متا وچ جیو جہان چچیا، اگنی ت ت نہ کوئے بُجھایا۔ میں چاہندا سب دی انت
 اخیر کراں ہتیا، ہتیارے دُشٹ دیاں کھپایا۔ جیہڑا پر بھ دے نام ہووے رتیا، بھگت بھگوان روپ درسایا۔ ست دھرم دی ہووے اک ستیا، ست پُرکھ
 نرنجن اک منایا۔ کوڑی کریا میٹ کے رتیا، رٹن اکو نام لگایا۔ سچ سرنائی ہووے ڈھٹھیا، پُرکھ اکالا ایشٹ منایا۔ جھگڑا چھڈ کے پتھر اٹیا، پانہن سلا دُور
 کرائیا۔ آتم پر ماتم دوارے ہووے وکیا، وکار ہنکار و بچار ڈیرہ ڈھانیا۔ پورب دا لیکھا ہووے لکھیا، دُھر مستک کھوج کھوجایا۔ ساچی سکھیا ہووے سکھیا،
 سوہنگ ڈھولا گائے چائیں چانیا۔ من واسنا وچوں ہووے جتیا، جاگرت جوت جوت رُشنائی۔ جھگڑا مُکا کے وڈیاں نکلیاں، بردھ بال جوانا ویکھ دکھایا۔ سچ

پیار دا بن کے تیا، متر پیارا ہو کے دیاں درسائیا۔ کال کہے میں لکھ چوڑاسی کھاواں پُرکھ اکال میری ایہو اچھیا، نر اچھت تیرے اگے رکھائیا۔ سچ مہم
 دی پادے بھچھیا، خالی جھولی دے بھرائیا۔ سر تیرے چرن کولاں اُتے سٹیا، دھوڑی مستک خاک رمائیا۔ جس دین دُنی نوں توں کہا مہتھیا، ساری مہتھ
 کے دیاں رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سر میرے ہتھ رکھائیا۔ کال کہے میں لکھ چوڑاسی گرساں، گرہ گرہ
 ویکھ رکھائیا۔ دین دُنی ویکھ ویکھ ہساں، مانو مانو کھوج کھوجائیا۔ سر شٹی در شٹی ویکھاں اکھاں، پردہ پردے وچوں چکائیا۔ ساچا بھگت کوئے نہ ملے وچوں
 کوٹن لکھاں، انگنت دے سے لوکائیا۔ کتھا کہانی پر بھوساچی دساں، کہہ کے دیاں سنائیا۔ کلج رین اندھیری ویکھ مس، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ سب دے
 خالی دسدے ہتھا، نام وست ہتھ کسے نہ آئیا۔ جگت بنجارے پھر دے ہٹاں، بھجن واہو داہیا۔ تیرا امرت رس ملے نہ تیر تھ تھان، گنگا گوداوری جمنا
 سُرستی مارے دھانیا۔ سب دا چیتھڑ پُرانا اتم پھٹا، اوڈھن سپس نہ کوئے رکھائیا۔ میں چاہندا سب دا لیکھا کٹاں، کٹاکش تیرا مہم لگائیا۔ دین دُنی زیرو
 وچ زیرو کر دیاں بٹا، ہندسا انکڑا رہن نہ پائیا۔ کسے دی قیمت رہے نہ ٹکا، مایا دھاری دیاں کھپائیا۔ کوڑ گڑیاں کر اکٹھا، شوہ دریا رڑھائیا۔ میں تیرا
 سوریہ دلارا ہٹا کٹا، جو دھا اکو اک اکھوائیا۔ کراں کھیل بازی گر نٹا، سوانگی ہو کے اپنا سوانگ ورتائیا۔ اکو تھاپی ماراں اُپر پٹاں، پٹنے والا نال ملایا۔ نو
 کھنڈ پر تھی ست دیپ سمند ساگر تیرا پٹاں، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ٹلے پر بت نہ کوئے اٹکائیا۔ جگت وکارپاں ماراں سٹاں، دھرنی دھرت دھول اُتے لٹائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہرکلتک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ دھار دی بخش کے سٹا، ست ستوادی
 اپنی دیا کمائیا۔

☆ ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۶ بابے موتا سنگھ دے گرہ پنڈ کلسیاں ☆

تینی چیت دھرم دی دھار، ست سچ سمجھایا۔ پہلا اکھر کرنا سدھار، سدھ شدھی وچ دڈیاں۔ پال سنگھ چووی چیت نوں چھڈیا سنسار، سچھنڈ وٹی ودھایا۔ تینی چیت داتینی کٹ کے چووی دا اکھر دینا ڈار، اگے بھل رہے نہ رانیا۔ کرپا کرے آپ کرتار، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ پُرانا چندو آ دینا اتار، اُپر نظر کوئے نہ آئی۔ اُس دا نکا جیہا حصہ لیا پاڑ، بھگت دوارے بھگت سنگھاسن اُتے لکائی۔ ہُن اگلا تھم ہونا کی کھیل کھیلنا ستاراں ہاڑ، نویں نویں دھار پرگٹائی۔ شیر سنگھ رہیا نہیں تاراں دا یار، لیکھاتن دتا گوائیا۔ اگے کرنی اگئی کار، جس نوں سکے نہ کوئے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک سنایا۔ تینی چیت کہے میری کر دیو دُستی، دُست دیاں جنایا۔ قلم کانی کرنی پُھرتی، پُھرتیلا انگ بنایا۔ جیہڑی دھار اکال مورتی، جگ نیز نظر کسے نہ آئی۔ اُس دی منزل نہ نیڑ نہ دُور دی، اکو رنگ سمائی۔ سنگر شبد وچ لکھت رہن نہیں دینی کوڑ دی، من مت نہ کوئے چترایا۔ جتھے بخشش اکو دھوڑ دی، اُتے دُھر دے نام لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائی۔ چندو آ کہے میرا ہویا پُرانا، میری میں نہ رانیا۔ میرا دیکھن والا بانا، زری زر سو بھاپایا۔ میں دیکھدا رہیا کھیل مہانا، اپنی نگاہ لکائی۔ چوداں سال سُن دا رہیا گانا، اگئی دُھن مہاراج شیر سنگھ دے اندر وجدی رہی ودھایا۔ میرے تھلے سوں کے نو وار بدلیا سرہانا، سرہانا پیند ول بدلایا۔ پھیر دیکھیا مار دھیانا، زمیں اسماناں کھوج کھوجایا۔ جاں تکیا گو بند دھار پورن برہم گیانا، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ ایہو بھوکھتاں دا نشانہ، نشانہ نشانے اُتے لکائی۔ جوت جوت روپ نرگن دھار مہانا، مہما اکھ اکھ سمجھایا۔ چندو آ کہے میں اُپر تنیا تھلے چرناں وچ کردا رہیا پرنا، نیوں نیوں یاراں لکھ وار سیس نوایا۔ پھیر دیکھیا ورتدا اُس دا بھانا، بھانے وچ اپنی کار کمائی۔ چھڈ کے جگت جہانا، جوت جوت وچ سمائی۔ پرگٹ ہو کے وشنوں بھگوانا، ڈنکا نام دتا وجایا۔ میرا چیتھڑ ویکھ پُرانا، پران ادھاری میرا ہویا سہایا۔ ہُن دُکھ دلدر انہاں دا سارا لاہنا، ویلا وقت دے گواہیا۔ اک دن تن وار میری کنیا تیاں سنگھ مانا، اُتر

پورب پچھم گنڈھ دوایا۔ پھیر دکھن کھ کر کے کھادھاسی کھانا، انگلاں پنج کھ لگایا۔ پھیر مچا ڈاہ کے سانا، سر پیند اُتے لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنا بھو آپ اپنے وچ چھپانا، باہروں سمجھ کوئے نہ پایا۔

★ ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۶ دیال سنگھ دے گرہ پنڈ ڈل ★

کھج کہے کال اٹھ مہاکال دے دھرم بھینگی، بھجا اپنی بل دھرایا۔ توں چوراسی لکھ دا یودھا سوربیر جنگی، بہادر اکو اک اھوایا۔ اپنی تیز کٹار کر نگی، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ دے چکایا۔ تیرا راہ تکے گوہند والی چنڈی، چنڈال روپ ہوئی لوکایا۔ سب دی واسنا ہوئی گندی، انتر امرت رس نہ کوئے دکھایا۔ سرشٹی دی درشٹی ہوئی نگی، اوڈھن نام سیس نہ کوئے لکایا۔ صدی چو دھوی جاندی لنگھی، محمد ویکھے چائی چانیا۔ چار گنٹ دہ دشامن کلپنا ہوئی پکھنڈی، ست دارا نہ کوئے دکھایا۔ آتما پر ماتما پنا ہوئی رنڈی، شبد سہاگی کنت نہ کوئے ہنڈھایا۔ پریا پریتم لاوے نہ کسے کار انگی، انگن انگ نہ کوئے لگایا۔ امرت لے نہ جمنا سُرستی گوداوری گنگی، اٹھسٹھ تیرتھ روون مارن دھایا۔ کھج جیو جنت سادھ سنت ہوئے ڈمبی، برہم ودیا نہ کوئے پڑھایا۔ دھرنی دھرت دھول دھول تھر تھراہٹ وچ کبی، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرایا۔ جھگڑاپیا کایا ماٹی چٹی، ہندو مسلم سکھ عیسائی کرے لڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر داور، در تیرے الکھ جگایا۔ کھج کہے کال اٹھ ویکھ کلکاتی، کرم کانڈ کھوج کھوجا۔ جھگڑاپیا دین مذہب ذات پاتی، آتم برہم نہ کوئے سمجھایا۔ چار جگ دی دھار ویکھ کاغذاتی، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی کھوج کھوجا۔ ساچا علم ہتھ نہ آئے صفاتی، اکھراں والی سارے کرن پڑھایا۔ سنگر شبد دا بنے نہ کوئے جماعتی، منزل حق نہ کوئے دکھایا۔ جیون وچ بدلے نہ کسے حیاتی، زندگی زندہ نہ کوئے کرایا۔ ساچے منڈل ویکھے کوئے نہ راسی، بن گوپی کاہن راس رچایا۔ جدھر تکے دین دنی مدھراماسی، نام خُماری مستی ہتھ کسے نہ آیا۔ دھرم دارہیا کوئے نہ ساتھی، ست داستک نہ کوئے نبھایا۔ سچ دوار دی چڑھے کوئے نہ گھائی، ہر کا درس کوئے نہ پایا۔ میں چاہندا کھج میٹ

اندھیری راتی، سنجگ سچ ہووے رُشائیا۔ کوڑی کریا کولوں کر خلاصی، واگ اِکو خصم ہتھ پھڑائیا۔ بن تیرے تیاں والے بندھن دی بند کرے نہ کوئے
 خلاصی، تن وجود ناتا نہ کوئے تڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ساچا محم اک سنائیا۔ کلجگ کہے کال میرا بنا لے
 سنگ، سگلا سنگ رکھائیا۔ نو کھنڈ پر تھی نیچ بن ملنگ، ڈورُو گھر گھر ڈنک وجائیا۔ سب نوں حیران کر دے دنگ، دنگا کرے جگت لوکائیا۔ صدی
 چو دھویں کرا دے اک جنگ، دین دُنی بچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ کوڑ گُرم دے کھنڈے نال کر دے کھنڈ کھنڈ، سر دھڑ نہ کوئے پترائیا۔ ایہو آسا ایہو
 منسا کلجگ میری ایہو اُمنگ، منسا اپنی دیاں سمجھائیا۔ میرا چار لکھ بٹی ہزار سماں بڑا لمبا نہ جائے لنگھ، پنا کوڑ گُرم توں ہوئے نہ کدے صفائیا۔ میں ویکھ
 کرایا اندھیرا اندھ، گو بند دے بچے نہاں ہیٹھ دبا ئیا۔ توں سب دا لیکھا رائے دھرم توں منگ، چتر گپت حساب دکھائیا۔ پھیر سب دی ستیاں جاگدیاں
 وڈھ کنڈ، کھنڈا کھڑگ کھڑگ چمکائیا۔ ویکھیں کتے صدی چو دھویں نہ جائے لنگھ، محمد دی آسا پور کرائیا۔ کلجگ کہے دُھر دے کال اپنے پریم دا کس
 تنگ، آسن اپنا آپ بنا ئیا۔ اتر پورب پچھم دکھن چارے کوٹ جائے لنگھ، آگے ہونہ کوئے اٹکائیا۔ اِکو محم منشا شاہ پاتشاہ شہنشاہ سورے سر بنگ، جو پُرکھ
 اکال دین دِیال دُھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، صاحب
 سلطان سورا سر بنگ، سدھکھے وچ رکھائیا۔

★ ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۶ منی سنگھ دے گرہ پنڈ سدا سدا ہواں ★

چتر گپت کہے کلجگ دا لیکھا کیتا حساب، ہندسا ہندسا ویکھ دکھائیا۔ میری لکھن والی بھر گئی ساری کتاب، خالی صفحہ نظر کوئے نہ آئیا۔ رائے دھرم
 دینا چاہے عذاب، بل اپنا رہیا جنائیا۔ کیوں کسے دا قبول نہ ہو یا سجدہ آداب، نمستے نمونہ کوئے وڈیائیا۔ مایا غفلت وچوں کھلی کسے نہ جاگ، جاگرت
 جوت نہ کوئے رُشائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن لگی آگ، امرت میگھلا میگھ نہ کوئے برسائیا۔ ملیا میل نہ موہن مادھو مادھ، دُھن بنسری نام نہ کوئے

سنایا۔ جیو جنت ہنس بدھی ہوئے کاگ، دوس رین کاگ وانگ گر لایا۔ کسے کھیڑے لگانہ بھاگ، بھگون ملن کوئے نہ آئی۔ دُرمت میل دھوے کوئے نہ داغ، پاپاں کرے نہ کوئے صفایا۔ بھڑی بھڑی سارا کرے سماج، ساتک ست نہ کوئے ورتایا۔ اوتار پیغمبر گرو آوندے رہے اک دُجے توں بعد، یکے بعد دیگرے اپنی سیو کمایا۔ سچ سندیسہ دے کے گئے اہلاد، حکم حکم وچوں جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر کرتا اگم اتھاہیا۔ چترگپت کہے میری لکھ لکھ تھکی کانی، کائنات کرم کھوج کھوجایا۔ چاروں کُنٹ دسے ہانی، دہ دشانہ کوئے وڈیایا۔ ہر دے وسیانہ کسے کلمہ بانی، نام ندھانا انیالا تیر نہ کوئے لگایا۔ آتم پر ماتم ہوئی نہ جان جانی، بھيو ابھید نہ کوئے گھلایا۔ کھوجی ویکھی تکی چار کھانی، انڈج جیرج اُتھج سیتج پھول پھولایا۔ سرگن دھار نرگن بھلیا پرانی، پرانپت پر بھ ملن کوئے نہ پانیا۔ ایسے کارن سر شئی ہونی فانی، فیصلہ حق حق سنایا۔ کال بل دھارنا اک جوانی، جو بن ونتے لیننی اگڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ کال کہے میں سوربیر بانکا، چترگپت دیاں جنایا۔ دین دُنی دا ویکھاں خاکہ، نقشہ پھولنا خلق خدایا۔ جگت وکاری کھولاں تاکا، پردہ پردیاں وچوں چُکایا۔ جس نے صاحب پر بھو نہیں جاتا، ملیا میل نہ دُھر در گاہیا۔ اوہناں دی مٹی اڈاواں خاکا، بچیا رہن کوئے نہ پانیا۔ لہنا دینا رہے نہ باقا، حساب تیرے ہتھ پھڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیایا۔ چترگپت کہے کال آہ ویکھ میری لکیر، مہاکال دے سمجھایا۔ دین دُنی ویکھی شاہ حقیر، بردھ بال کھوج کھوجایا۔ تکے صوفی سنت فقیر، بغلیاں بغلاں وچ لکایا۔ شرع مذہب تکے زنجیر، چھری ویکھی روپ قصایا۔ انت سارے ہوئے دگیر، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھایا۔ ہوئے سب دے اندر پپر، برہو روگ نہ کوئے کڈھایا۔ بدل سکے نہ کوئے تقدیر، تدبیر سچ نہ کوئے جنایا۔ کلجک ویلا انت اخیر، اوتار پیغمبر گرو دین گواہیا۔ کسے دی رہن نہیں دینی ملکھ جاگیر، شہنشاہ شاہی دینی بدلایا۔ صدی چوڑھویں انت نرگن دھار کرنا توں وہیر، بھجنا واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چو کڑی ستجگ تریتا دوا پر کلجک جو شبدی دھار کرے تعمیر، اخیر انت لیکھا دے مکایا۔

☆ ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۶ سمنڈ سنگھ دے گرہ پنڈ ماڑی ☆

کجگ کہے پر بھو ساچے بھگتاں دے سمت، سمگری نام ست ورتا ئیا۔ کایا ترے گن تپے نہ اگنی تت، امرت میگھ دینا برسائیا۔ ناڑ بہتر نہ ابلے رت، رتن امولک ہیرے لئے پرگٹائیا۔ دھیرج اندر دے سننوکھ جت، جاگرت جوت کر رُشنا ئیا۔ من کلپنا رہے مول نہ ہٹھ، ہوئے ہنگتا دینی مٹائیا۔ وکار و بچار دینا کٹ، کٹاکش دُھر دانام لگائیا۔ سرتی شبدی مار کے سٹ، سوئی صاحب لیئی اٹھائیا۔ دہ دِشا نہ جائے اٹھ اٹھ نٹھ، گھر مندر اک دکھائیا۔ جتھے رہے پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا سچ سکھائیا۔ بردھ بال دوہاں دی پوری کرنی آس، ترسنا ترکھا دینی گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، مہر نگاہ اک لگائیا۔ من کلپنا نہ ہوئے شور، اگنی اگت نہ کوئے تپائیا۔ اندھ اندھیرا مٹے گھور، پردہ پردے وچوں اٹھائیا۔ وستو گھر وڑے نہ چور، نندک نندیانہ کوئے سمجھائیا۔ سچ مُجبت وچ دیوے جوڑ، جوڑی بردھ بال بنائیا۔ جگت پریتی نبھے توڑ، تئیاں لئے ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سچ سوامی ہوئے سہائیا۔ رائے دھرم کہے میں سرشٹی دا ویکھیا دھرم، دھرم دوارے کھوج کھوجائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر پیا بھرم، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھٹائیا۔ جگت جگلیا سوسدھ ہووے کسے نہ کرم، کرم کانڈ وچ بھلا ئیا۔ نیتز رووے ورن برن، چار اٹھاراں دئے دُہائیا۔ سچ ملے کوئے نہ سرن، سر ہٹھ نہ کوئے لگائیا۔ سچھل ہووے نہ جنم مرن، چوراسی پنڈھ نہ کوئے مکائیا۔ رسنا ڈھولے سارے پڑھن، ہر دے ہر نہ کوئے لگائیا۔ حقیقی منزل مول نہ چڑھن، در گھر سچ نہ کوئے سہائیا۔ جدھر تکاں شاستراں نال لڑن، کلمہ نام نال ٹکرائیا۔ بھيو کھلے نہ چوٹی جڑن، چیتن جڑ نہ کوئے سمجھائیا۔ نیتز کھلے نہ ہرن پھرن، سادھ سنت نیتز نین نہ کوئے چترائیا۔ مایا رانی پانی سارے بھرن، سپس جگدیش نہ کوئے نوائیا۔ کوڑ گڑیار دوارے کھرن، سچ گرہ نہ وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈا وڈائیا۔ رائے دھرم کہے چترکپت لیکھا لکھیا کی، بن قلم شاہی سمجھائیا۔ کال کہے میں ویکھنا لکھ چوراسی جی، جگت سنت کھوج کھوجائیا۔ جھگڑا میٹنا ساڈھے تن ہتھ سپس، روداس چمارا دئے گواہیا۔ ناتا توڑ کے پتر دھی، مات پت لیکھا دینا مکائیا۔ کوڑی کلپنا نگر مِج کے بی، بیابان ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا

دُھر داور، دُھر تھم اک سٹائیا۔ کال کہے پتر گپت میں اٹھیا، رائے دھرم بل دھار۔ تھم دیوے ابناشی اچتیا، پاربرہم سچی سرکار۔ چاروں گنٹ شیر ہو کے بکيا، بھبک ماری اک لکار۔ جو جیو پر بھ دے راہوں گھتھیا، اتم پھڑ پھڑ کراں خوار۔ جس ویلے محمد دا پینڈا مکیا، صدی چوڈھویں آوے ہار۔ نبی رسولان انتر ہووے دکھیا، باباکار کرے سنسار۔ دُھر دا بھانا کدے نہ رکیا، نہ کوئے میٹے میٹنہار۔ پر بھ نے گیڑ چلاؤنا پٹھیا، اُلٹی وہے دھار۔ جس دا ناتا اتم پر ماتم ٹٹیا، لکھ چوڑا سی ہووے خوار۔ کال کہے میں انت اخیر سب نوں پچھیا، آواز اگئی اچی مار۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر داور، نہ ہک نک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان، آد انت جگا جگنت نت نوت شاہ پاتشاہ شہنشاہ پروردگار سچی سرکار۔

☆ ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۶ گنڈا سنگھ دے گھر پنڈ دراجکے ☆

مہاکال کہے گر اوتار پیغمبر سارے دیو ثبوت، بے صبر صبر نال جنایا۔ اشارہ کرو جو پاک پوت کلبوت، کلمہ نام نال وڈیا یا۔ جتھے پرکاش پنچ بھوت، نرگن نور جوت رُشائیا۔ اتم پر ماتم ہووے سو بھ، سمجھ توں پرے سمجھ سمجھائیا۔ کایا کعبہ دسوا علی عرش عروج، پریتم عرشی ویکھ دکھائیا۔ جیہڑے سکھ مُرید مات کیتے محفوظ، شبد اشارے لو اٹھائیا۔ جتھے نظر نہ آئے دوت دوج، دُتیا بھو نہ کوئے رکھائیا۔ اکو منزل ہووے مقصود، گرہ اکو وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کون دوارے دیوے ور، ست سچ سچ ورتائیا۔ مہاکال کہے رائے دھرم پتر گپت، خفیا بھو رہے نہ رانیا۔ چار جگ پر بھ دا نام جگ چو کڑی ملیا مُفت، قیبت کرتا نہ کوئے رکھائیا۔ کیوں دین دُنی ہوئی ایس دے اُلٹ، مارگ رستہ گئی بھلا یا۔ کسے ہتھ دھرے کوئے نہ پُشت، پُشت پناہ نہ کوئے جنایا۔ کیوں صدی چوڈھویں سارے ہو گئے سست، آلس بندرا وچ گر لایا۔ پیا پریتم ملے کسے نہ مُرشد، مُرید مُردا گور نہ کوئے سمایا۔ اپنی اپنی سارے کردے اُلٹ، صفتاں وچ صفت وڈیا یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر داور، دُھر فرمانا اک سٹائیا۔ مہاکال کہے انت سُننی نہیں فریاد، تھم حقیقت والا درڑا یا۔ جس نے دین دُنی کھیڑا کیتا آباد، لکھ چوڑا سی ونڈ ونڈائیا۔ دین مذہب بنائے

سماج، اوتار پینمبر گر سیو کمائیا۔ سو کھیل کرے زرگن سرگن سازن ساز، بھيو اجهيدا آپ چھپائيا۔ صدی چوڑھویں رچ کے کاج، نبی رسولان کرے
 گڑمائیا۔ ویہویں صدی دا حصہ دیوے بھاگ، عیسیٰ جھولی خالی دکھائیا۔ نو کھنڈ پر تھی دیکھے سر شٹی بدھی ہوئی کاک، ہنس روپ نہ کوئے درسائیا۔ نچ نیتز
 کھلی کسے نہ جاگ، آلس کوڑ کوڑ گر لائیا۔ ساچے بیڑے چڑھے نہ کوئے جہاز، نیا نوکا پار نہ کوئے کرائیا۔ گر اوتار پینمبر زرگن سرگن کرے نہ کوئے
 اہلاد، سر ہتھ نہ کوئے رکھائیا۔ جدھر تنگ دے واد وواد، دُکھ روپ بھری لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دھرم
 دوارا اک جنائیا۔ مہاکال کہے میں ویکھاں غریب نوازا، نراچھت کھیل کھلائیا۔ جس نے سرگن سازن سازا، وشن برہما شو سیو کمائیا۔ جس دا نام اگئی
 واجا، انحدادی ناد درڑائیا۔ جسوں گاوندے وچ راگاں، صفتاں وچ صلاحیا۔ اُس دا کھیل انتم ہونا وچ دیس ماجھا، مجلس بھگتاں نال بنائیا۔ آتم پر ماتم
 ناتا جوڑ کے سانجھا، سجن میت اک اکھوائیا۔ میل میلے شبدی دھار گوہند والا بازاں، بازی اپنے ہتھ رکھائیا۔ بھيو اجهيدا کھولے سنتاں سادھاں، صوفی
 فقیراں دیکھ دکھائیا۔ لہنا دینا جانے کرشنا رادھا، سینتا رام بھيو نہ رانیا۔ اللہ عالمین دیکھے روزے نمازا، سجدیاں اکھ کھلائیا۔ صدی چوڑھویں انت اخیر بے
 نظیر لاشریک پروردگار سانجھا یار اپنا پورا کرے وعدہ، واہ واہ اپنی کار کمائیا۔ کلج کوڑی کرپا کر علیحدہ، ہرجن ساچے لئے پرگٹائیا۔ کلج وچ سنجگ لائے
 باقاعدہ، پت پر میثور اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان،
 لکھ چوراسی جیو جنت سب دا لئے جائزہ، جائز اپنا حکم ورتائیا۔

☆ ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۶ دلپ سنگھ دے گرہ پنڈ گلوبوا ☆

پُرکھ اکال کہے اوتار پینمبر گر اپنی دسوانت خواہش، دلیل دلیل وچوں پرگٹائیا۔ مُرید سکھ شش اپنے کرو تلاش، نوست کھوج کھوجائیا۔ پنچ
 تت کایا ماٹی ویکھو خاک، خالص پڑدا دیو اٹھائیا۔ جس جس دا لیکھے لگا سواس، پون پوناں وچ وڈیائیا۔ اُس دا لہنا دینا کھو بنا قلم دوات، نراکھر دھار دیو

درڑا ئیا۔ جھگڑا میٹ کے ذات پات، دین دُنی دا لہنا دیو چُکائیا۔ جس دی چوڑاسی وچوں کھلی جاگ، جاگرت جوت بن ورن گوت نظری آئیا۔ جو ہنس
 بدھی بنیا ہووے کاگ، کلج کوڑی کر یا ڈیرہ ڈھاہیا۔ تہاڈے نام کلمے نال جس میٹی اندھیری رات، نرگن نور جوت چند چکائیا۔ شبد سُنیا ہووے انا، انحد
 نادى دُهن اُپجائیا۔ سادھنا وچ جیہڑا بنیا ہووے سادھ، ست ست وچ سمائیا۔ جو بن رسنا جہوارہیا ہووے ارادھ، اجپا چا وچ سمائیا۔ اُس دی اُچی کوک
 دیو آواز، سندیسہ دیو سُنائیا۔ پڑدا اوہلا رہے کوئے نہ راز، رازق رازق رحیم رہیا جنائیا۔ جس مُرید اُتے مُرشد دانا، اشارہ دیو کرائیا۔ جس گرسکھ اُتے
 سنگر نام داتا ج، سو پھڑ کے لو اُٹھائیا۔ جس داسِت وچ دین مذہب آباد، اوہ گر اوتار پیغمبر اُٹھ کے لو اُٹھائیا۔ جس دامت لوک وچ چلدا ست جہاز، سو
 اپنا چو لو اُٹھائیا۔ جس دے کارن منڈے اک واحد، ایشٹ دیو اک رکھائیا۔ جو اپنا اپنا حکم کیتا عائد، عادت عبادت وچ بدلایا۔ اُس دا ویلا وقت سُہنجنا
 ویکھو شاید، سماں سمیں وچوں پرگٹائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال پروردگار دُھر دا حکم دیوے جائز، جائزہ لینا خلق خدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر کرتا بے پرواہیا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھو اپنے سکھ مُرید، بن اکھاں اکھ اُٹھائیا۔ کس دی ملی ہوئی دید، دیدہ دانستہ دینا
 جنائیا۔ کیہڑی منزل رکھی سیدھ، مارگ کون راہ تکائیا۔ کون غفلت ستانیند، آلس وچ اپنا آپ کھپائیا۔ سارے ویکھو صدی چوڈھویں رہی بیت، محمد نیر
 نین اُٹھائیا۔ حقیقت والی رہی نہ عید، عیدال فطر نہ کوئے پترائیا۔ عیسیٰ کوک کے مارے چپک، بہڑی بہڑی تیری دُہائیا۔ موسیٰ کہے رہی نہ کوئی توفیق،
 طوبی تیرا نام خدائیا۔ نانک گو بند کہے ست دھرم دی مٹی لیک، لائن عین نہ کوئے دکھائیا۔ پرہو اسیں سارے کریئے تصدیق، شہادت اک بُھگٹائیا۔
 مٹر رہیا نہ کوئے رفیق، سجن سنگ نہ کوئے بنائیا۔ جھگڑا پیا ہست کیٹ، اوچ نیچ دئے دُہائیا۔ من کلپنا سکے کوئے نہ جیت، شاستر سمرت وید پُران
 انجیل قرآن کھانی بانی پڑھ پڑھ تھکی لوکائیا۔ بن تیری کرپا ہوئے نہ کوئے اتیت، ترے گن ڈیرہ کوئے نہ ڈھاہیا۔ صاحب سوامی امترجامی گھٹ نو اسی
 دینے اسیں ٹھیک، ٹھاکر تیرے اگے سیس نو ائیا۔ کرپا کر جگت جگدیش، جگدیش تیری اک سرنائیا۔ بن تیرے ساچا کلمہ دُھر دانا نام دیوے نہ کوئے

حدیث، حضرتان توں پرے کرے نہ کوئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی کایا کر ٹھانڈی سیت، اگنی تت تت بُجھائیا۔

★ ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۶ مختیار سنگھ دے گرہ پنڈ گلوبوہا ★

اوتار پیغمبر گر کہن، پر بھوتوں آد جگاد کھلاڑی، جگ جگ کھیل کھلایا۔ اسیں سنجگ تریتا دواپر کھج تکیئے دن دہاڑی، اوہلا نظر کوئے نہ آئی۔ تیرا حکم منے رائے دھرم چترکپت کال مہاکال موت لاڑی، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ لکھ چوراسی جیو جنت صدی چودھویں پگی دسے ہاڑی، ہاڑا کڈھ کے دیئے سنایا۔ مان رہنا نہیں موند منڈائے مجھ کیس داڑھی، بل دھار نہ کوئے اٹھایا۔ پھرے دروہی جنگل وچ اجاڑ پہاڑی، پر بت رہے گر لایا۔ لگے اگ بہتر ناڑی، اگنی اگ نہ کوئے بُجھایا۔ سر شئی دسے وچ جھاڑی، محل اٹل نہ کوئے سہایا۔ کھجگ دکھاوے ڈونگھی کھاڑی، پار کنارہ نہ کوئے دکھایا۔ چار گنٹ دہ دشا سب دی قسمت ہوئی ماڑی، عصمت سکے نہ کوئے بچایا۔ کوٹاں وچوں جن بھگت تکیے تیرے پجاری، جو تیرا نام دھیایا۔ اوہناں ملے سچی سکداری، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ مہربان محبوب بن تیرے دُھر دھرم دی دسے کوئی نہ یاری، یارانہ کوڑ جگت لوکایا۔ انت اخیر بے نظیر ساڑی اک اک نمسکاری، نمو کہہ کے سپیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، مہربان محبوب مہر نظر اک اٹھایا۔

★ ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۶ گربخش سنگھ دے گھر پنڈ گلوبوہا ★

لاڑی موت کہے میں سوئی سوانی اٹھی، اٹھ لئی انگڑایا۔ کھول کے ویکھی اپنی سچی مٹھی، ہتھیلی ول دھیان ٹکایا۔ نگاہ پائی جگت لوکائی دسی لئی، لئیرا کھج بھجے واہو داہیا۔ سب دی آساروئی اچی اچی، کوک کوک سنایا۔ پر بھ دے نال دسے کسے نہ رچی، بن بھگتاں سنگ نہ کوئے رکھایا۔ میں

آواز مار کے اک گل پُچھی، کال مینوں دے جنایا۔ اُس اشارہ کیتا چتر سُپت لیکھا رہیا چھی، بھار اپنے کندھ ٹکانیا۔ پھیر کھول کے کھبی مُٹھی، میں اُنکلاں دتیاں ہلایا۔ پھیر ہتھ پایا دوہاں گئیں، زور نال دبا یا۔ پھیر اندروں اکھ پٹی، پلک لئی بدلایا۔ جاں دیکھیا دین دُنی ہوئی دُکھی، دُکھیاں درد نہ کوئے مٹایا۔ جننی سُپھل نہ ہوئی لکھی، بھگت جنے کوئے نہ مایا۔ اک گل میں دھرم دوارے پُچھی، سچ نال سنایا۔ کی گل سر شئی در شئی پر بھ پیار نالوں ٹٹی، ٹٹیاں نہ کوئے جڑایا۔ جھٹ عیسیٰ کہا خلق خُداراہ توں گھتھی، منزل ہتھ کسے نہ آیا۔ اگے گل رہی دو ٹٹی، بہتی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ سب دی مت ہوئی پُٹھی، عقل بُدھی نہ کوئی چڑایا۔ ویکھیں اپنے نشانوں کدے نہ اُکیں، تیر انیالا لینا چلایا۔ پر بھ دا حکم ملن والا کملیے پیریں پاویں نہ جُتی، بھجیں واہو داہیا۔ پہلوں ویکھیں محمد دی ماسی پُچھی، اپنی نگاہ بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ دوار کدی نہ رُسیں، ہس ہس اپنی سیو کمانیا۔

☆ ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۶ کرم سنگھ دے گرہ پنڈ گلوبوہا ☆

لاڑی موت کہے میں اپنا وقت سہاؤنا، اپنی سوہنی رُت بنایا۔ تن شنگار اگم کراؤنا، بن وجود رنگ رنگایا۔ بستر ست ست رنگاؤنا، سچ نال وڈایا۔ نیز کجل دھار وکھاؤنا، اکھ پر تکھ ویکھ وکھایا۔ بیندھی سیس سیس گنداؤنا، سوہنی ونڈ ونڈایا۔ سالو سبیل والا ٹکاؤنا، اوڈھن محمد دے پھڑایا۔ عیسیٰ گوڈیں ہتھ لگاؤنا، موسیٰ اُنگی نال ہلایا۔ سب دا دھیان اک کراؤنا، سچ نال سنایا۔ تیس سناؤ مینوں اک گاؤنا، جو کلماں بعد پڑھایا۔ میں قیامت روپ وٹاؤنا، قیامگاہ دینی جنایا۔ ٹھاڈے مُردیاں ویکھ وکھاؤنا، جو قبراں وچ دبا یا۔ ٹھاڈے مُردیاں راہ ٹکاؤنا، جنہاں کلمہ بھلنا خُدا یا۔ خود اپنا پھیرا پاؤنا، حکم دینا دُھر درگاہیا۔ چوڈاں طبق ہلاؤنا، چوڈس چند نہ کوئے رُشایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دُھر دا حکم اک سناؤنا، اُسنت سب نوں دیاں سنایا۔

☆ ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۶ بیر سنگھ دے گرہ پنڈ گلوبوہا ☆

لاڑی موت کہے دُھر دا حکم سچّی سرکار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ میں ہن چھیتی جلدی ہوواں تیار، اپنا آپ آپ اٹھائیا۔ میرا یدھ ہونا بنا کھنڈے تلوار، بنا تیر ترکش کراں لڑائیا۔ بنا شستراں توں میرا وار، آگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ میں اوتار پیغمبر گرو چھڈے سنگھار، نتاں والا رہن کوئے نہ پائیا۔ سنجگ تریتا دوا پرانت ماردی رہی اک لکار، سور پیر منہ دے بھار سٹائیا۔ کلجگ کوک دسٹاں پکار، نوست سٹائیا۔ کلجگ جیو ہو جاؤ تیار، ترے بھون دھنی اپنا حکم سٹائیا۔ میٹوں سدن والا اپنے وچ دربار، گھر ساچا اک دکھائیا۔ حکم دیوے بنا بھگتاں توں کسے دا کرنا نہیں وچار، وچر کے دے سٹائیا۔ میں خوشی نال کرنی نمسکار، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ پر بھو جو اپجیا سو دیواں سنگھار، دھرنی دھرت دھول اُتے مٹائیا۔ جگ بدلی بچھوں میری آوندی وار، جس ویلے میرا صاحب اپنی چلائے سچ رضائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ کلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کھیلے کھیل اگم اپار، اکھ اکھنا اپنی کار کمائیا۔

☆ ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۶ جاگیر سنگھ دے گرہ پنڈ گلوبوہا ☆

لاڑی موت کہے میں ویکھی دھیان وچ دھرتی، دھرنی کھوج کھوجائیا۔ میں مندر مسجد شو دوالے مٹھ پچی چرچیں، چراگاہاں ویکھ دکھائیا۔ چار جگ دے شاستر ویکھے پر بھ دے نام دی پرچی، پراچین دا لیکھا ویکھ دکھائیا۔ میری نگاہ وچ اوتار پیغمبر گرو آں دی نظر آئی عرضی، جس وچ آرزو گئے جنائیا۔ جس ویلے پُرکھ اکال دین دیال سرشٹی ہووے خود غرضی، تیری غرض نہ کوئے رکھائیا۔ اُس ویلے جوں بھائیں توں کریں اپنی مرضی، مہربان اپنا حکم ورتائیا۔ دین مذہب دا پُرانا چیتھڑ سیویں بن کے درزی، ذات پات دی درج رہن کوئے نہ پائیا۔ کھیل ویکھ دکھائیں اپنے گھر دی، گرہ مندر کر رُشنائیا۔ میں تیرے حکم اندر رہواں ڈردی، جگ چوکڑی سیس نوائیا۔ جس ویلے دھار ودھے کپٹ چھل دی، کوڑی کریا ہوئے ہلکائیا۔ اوس ویلے تیری

آسا مینوں پر بھو گھلّی، لوک مات راہ در سائیا۔ میں کھیل کراں گھڑی پل دی، پلک وچ خلق دیاں مٹائیا۔ تیرے حکم دی گھڑی کسے توں نہ ٹلّی، ٹلیاں کھڑکاؤن والا رہن کوئے نہ پائیا۔ بچا سکے نہ دھارا اٹھسٹھ جل دی، تیرتھ تٹ نہ کوئے سرنائیا۔ میں اتم کھیل ویکھنی کلج کل دی، جو کالکھ ٹکا سب نوں رہیا لگائیا۔ مینوں یاد آگئی کتھا بل دی، جو باؤن گیا سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیری کھیل نہچل دھام اٹل دی، اٹل تیرا نور نظری آئیا۔

★ ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۶ چنن سنگھ دے گرہ پنڈ گلوبوہا ★

لاڑی موت کہے میں حکم دے وچ پابند، سبجک تریتا دواپر کلج سیو کمائیا۔ میرا مالک خالق اک خاوند، پت پر میثور دُھر در گاہیا۔ جس نے لکھ چوراسی کھان دا مینوں بخشیا اند، اندج جیرج اُتبیج سبتج چارے کھانی میری جھولی پائیا۔ اوتار پیغمبراں گروآں تن وجود رہن نہ دتا بند، بندگی والے سنت فقیر جن بھگت کھا کے خوشی منائیا۔ کوٹن کوٹ جگ چوکڑی گئے لنگھ، نو سو پُرانوے دئے گواہیا۔ میرا اہے نہ مکیا پندھ، انت اخیر نہ کوئے کرائیا۔ مینوں شکر دی اک سوگند، شنکا رہن کوئے نہ پائیا۔ چارگٹ نہیں ڈری ساری سرشی کردی رہی دنگ، خیرانی وچ گر لائیا۔ مینوں انت سندیسہ اک دے کے گیا گجری دا چند، گر گوہند دُھر دا ماہیا۔ اٹھ نگاہ مار جس ویلے کلج کوڑی کر یا دی ڈھنی کندھ، گرٹھ ہنکار رہن نہ پائیا۔ اک دا اک نے گاونا چھند، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ اوس ویلے حکم دینا سورے سرنگ، شاہ پاتشاہ سچے شہنشاہیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ مانو مانو ہونا جنگ، جگہ جگہ پئے دُہائیا۔ جس کارن میں چھڈیا پُری اند، صدی چودھویں صفحہ سب دی دینی اٹھائیا۔ توں سب دی وڈھنی کندھ، بھجنا واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جدھر تکیں نرگن تیرے سنگ، سگلا سنگی بہہ رنگی اپنا کھیل وکھائیا۔

☆ ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۶ کرتار سنگھ دے گرہ پنڈ بھوجیاں ☆

پُرکھ اکال کہے میرا شبد شبد ڈلارا، دُلھا دُھر دا نظری آئیآ۔ سو پُرکھ نرنجن کرے جس پیارا، ہر پُرکھ نرنجن دیوے مان وڈیاںیا۔ ایکنکار بن سہارا، آد نرنجن کرے رُشناںیا۔ اپناشی کرتا کر اُجیارا، سری بھگوان ہوئے سہاںیا۔ پاربرہم پاوے سارا، مہربان مہر نگاہ لُکائیآ۔ کھکی محکم کرے ورتارا، دُھر فرمانا اک درڈاںیا۔ جس دا کھیل سدا جگ چارا، نرنجن سرگن کار کماںیا۔ وشن برہما شو دے سہارا، سد سد اپنا رنگ رنگاںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیاںیا۔ پُرکھ اکال کہے میرا سنگر شبد سوامی، صاحب سلطان اکھوآںیا۔ آد جگاد دا امترجامی، تخت نواسی نور الاہیا۔ سچ درگاہ شبد دھار دربانی، نراکھر اکھر دھار سمجھائیآ۔ کھیلے کھیل چارے کھانی، انڈج جیرج اُتج سیتج ونڈ ونڈاںیا۔ لیکھا جانے ترے گن مایا پنج تت پرانی، پاربرہم اپنا رنگ رنگاںیا۔ جس دا آد انت جگا جگنت بنیا کوئے نہ ثانی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ پُرکھ اکال کہے میرا سنگر شبد پورا، سوربیر اکھوآںیا۔ جگ چوکڑی حاضر حضورا، نت نوت ویس وٹاںیا۔ ساچے نام دی وجائے تورا، تریا توں پرے آپ سمجھائیآ۔ کوڑی کریا ہونجھے کوڑا، ہوئے روگ مٹاںیا۔ چتر سنگھ بنائے مورکھ موڑھا، بھيو اُجھیا اک کھلاںیا۔ پنڈھ مکائے نیڑ دُورا، کایا مندر کر رُشناںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک نور الاہیا۔ پُرکھ اکال کہے میرا سنگر پورا شبد آد جگاد ایک، جگ جگ ویس وٹاںیا۔ سچ دی دیوے ٹیک، لُکا مستک نام رکھائیآ۔ کرے بدھ سرب بیک، دُرمت میل دھوآںیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم کھول کے بھیت، پردہ اندروں دے اُٹھائیآ۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک، اگنی تت بُجھائیآ۔ سچکھنڈ وکھاوے اگنی دیس، جتھے نرنجن نور جوت رُشناںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سر اپنا ہتھ لُکائیآ۔ پُرکھ اکال کہے میرا شبد آد انت دا کرتا، کرتا پُرکھ دے وڈیاںیا۔ نہ جیوے نہ مردا، مر جیوت رُپ نہ کوئے درسائیآ۔ اوہدا کوئی نہ جانے عرصا، جگ چوکڑی کوٹن کوٹ گئے وہائیآ۔ سچجگ تریتا دواپر کھجگ اُس دا حل کرے کوئے نہ پرچہ، پراچین دا بھيو نہ کوئے کھلاںیا۔ اک شبد سندیسہ دتا گوہند جس ویلے چرن چھہایا وچ سرسا، سچ نال سناںیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے کھیل ویکھنا کھجگ کل دا،

نرگن نور جوت کر رُشنائیا۔ اوہدا بھیو ابھیدا ہونا اچھل اچھل دا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا ویس وٹائیا۔ جس دا واسا نہچل دھام اٹل دا، درگاہ ساچی سچھنڈ
 دوارے نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ میرا وچھوڑا ہوئے نہ گھڑی پل دا، سد اکورنگ سمائیا۔ جس کھیل ویکھنا جل تھل دا، مہینل کھوج کھوجائیا۔ اوس دا
 بھانا کدے نہ ٹلدا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر داہر، دُھر سندیسہ اک سٹائیا۔ سٹگر شبد آدانت
 اک بلوان، بلدھاری اک اکھوائیا۔ جس نوں جھکدے زمیں اسمان، کوٹن کوٹ برہمنڈ کھنڈ سیس نوئیا۔ جس دی مہما صفت سارے گان، گا گا شکر
 منائیا۔ تخت نواسی نوجوان، نہ مرے نہ جائیا۔ سو لیکھا جانے جیو جہان، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ جس دا اوتار پیغمبر دے کے آئے پیغام، بھوکھتاں
 وچ درڑائیا۔ سو سوربیر انترجامی سب دی کرے پچان، بے پچان اپنی کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر داہر،
 دُھر دامالک اک الاہیا۔ پُرکھ اکال کہے میرا شبد گرو شبدی دھار سچ کھنڈا، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ جو پاوے سار کوٹن کوٹ برہمنڈا، برہمنڈ کھنڈ کھوج
 کھوجائیا۔ جس دا بھیو کوئی نہ جانے مندا چنگا، ہر کاروپ نہ کوئے وڈیائیا۔ اوہ تتاں والا نہیں بندہ، وجود ثبوت نہ کوئے کرائیا۔ اکو مالک خالق پرتپالک جو
 آدانت دے انندا، انندا وچوں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر داہر، دُھر فرمانا اک سٹائیا۔ پُرکھ اکال کہے
 میرا سٹگر شبد بہادر، سوربیر اکھوائیا۔ جس جوت جگائی سٹگر تیغ بہادر، دتی دو جہان وڈیائیا۔ دھرم دی دھار بن کے چادر، اتا تھاں ہو یا سہائیا۔ کلجگ کوڑی
 کریا روڑھ کے ڈوٹکھے ساگر، گہر گہیر اک پرگٹائیا۔ ساچے دھرم دا کر کے آدر، انصاف اک جنائیا۔ جھگڑا مُکا کے منقول قاتل، لیکھتاں وجود
 جھڈائیا۔ جس دانور اگتا ثابت، گوہند اک اکھوائیا۔ اُس نے دین دُنی دی بدل کے عادت، گُرگھ گُرگھ لئے پرگٹائیا۔ پُرکھ اکال دی اکو کرنی عبادت،
 دوسر سیس نہ کوئے نوئیا۔ اوچاں نیچاں اکو دے لیاقت، بدھی سمجھ وچ سمجھائیا۔ دین دیا لاٹھاڈا مالک، ذات پات نہ ونڈ ونڈائیا۔ سٹگر و شبدی دھار آد
 انت دا ثالث، جگ چوکڑی ویکھ وکھائیا۔ تساں گُرگھ گُرگھ بنا خالص، خالصہ روپ جنائیا۔ ویکھو کلجگ مایا وچ نہ کریو آلس، غفلت وچ اپنا آپ جھلائیا۔
 پنا گوہند دے پھیر کسے نہیں دینی ضمانت، آگے ہو نہ کوئے بچائیا۔ میرے نام دی کریو نہ کوئے خیانت، سچ نال گیا درڑائیا۔ گُرگھو سیکھ نال کدے نہ

کریو عداوت، تہاڈے پچھے بچے نہیاں ہیٹھ دہانیا۔ پنٹھ خالصہ میرا صحیح سلامت، جس دارا کھا پُرکھ اکال دتا بنانیا۔ میری دھار نہیں بناوٹ، سچ سچ وڈیانیا۔
 میں سیوا کردا کدی نہ آواں وچ تھکاوٹ، گوبند شبد وچ جنانیا۔ انت کلجک آونی اندھیری رات، چاروں گنٹ اندھیرا چھانیا۔ دیکھو مایا وچ بھل کے
 کوئی چھڈ نہ جانیو ساتھ، سگلا سنگ رکھانیا۔ اگلا کھیل کرنا پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا اپنی کار کمانیا۔ جس دی جوت وچ میرا سدا رہنا واس، وچھوڑے والی
 ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ سدا سد ہووے پرکاش، اندھ اندھیر گوانیا۔ گرکھو جگت دھار وچ سنسار پیار وچ کتے بھل نہ جانیو میرا وشواس، وشیاں وچ اپنا آپ
 دہانیا۔ میں آد جگاد جگ چوکڑی شبد سنگرُو خاص، جنم مرن وچ نہ آنیا۔ میںوں اپنے وچوں کریو تلاش، باہر لبھن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ خالصہ میرا
 رُوپ آپ، میں سد خالصے وچ سماںیا۔ تہاڈا سب دا پُرکھ اکال مائی باپ، جس دی گودی دتا کمانیا۔ جد یاد کروگے ساکھیاں، پرگٹ ہو کے ویکھ وکھانیا۔
 آتم پر ماتم کدے ٹے نہ نات، ناتا دھر دا اک بندھانیا۔ سوشد گرو جو ہر گھٹ رکھے واس، واسطہ اکونال رکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اک دوارا اک منزل اک گھاٹ، اکو گرہ مندر پُرکھ اکال جو آد جگاد دا
 دیوے ساتھ، جگ چوکڑی نت نوت نرگن سرگن سرگن نرگن اپنا کھیل وکھانیا۔

☆ ۳۰ چیت شہنشاہی سمت ۶ بھگت سنگھ اٹاری والے دے نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

چیت کہے میرا انت دہاڑا گیا، کیا جگت وہار۔ پر بھ کھیل کرے ابناشی اپنتیا، چیت پترتھ روپ سرکار۔ بھاگ لگاوے کایا بتیا، بتخانے پاوے سار۔
 کلجک جیو ویکھے راہوں گھتھیا، من منزل چڑھے نہ کوئے دُشوار۔ دن دہاڑے جائے لٹیا، جگت گرو دیو نہ کوئے پہریدار۔ پُرکھ اکال گرو اتار پیغمبراں
 کولوں بچھیا، دھرم دھار ہووے ہوشیار۔ کلجک دا ویلا انتم بچیا، نیتز نین ویکھو اگھاڑ۔ جس نے بھیو چکاؤنا ایکا دوجیا، ایکا رنگ رنگے کرتار۔ جو جیو پرانی
 رہیا ستیا، سچ ملے نہ کوئے پیار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سچی سرکار۔ چیت کہے انت میں وی گیا تک، مکتی

دیاں جنائیا۔ سب نے پڑھنی اکونک، سوہنگ ڈھولا ڈھر در گاہیا۔ بھگت دھار رہے نہ ڈکھ، دردیاں درد گوائیا۔ سنگر گودی لئے چک، پھر باہوں گلے لگائیا۔ بھگت سہیلے بھگت بنا کے سُت، اپرادھی لئے ترائیا۔ جو در دوار گیا جھک، تِس رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ پردہ اوہلا رہے نہ لگ، بھيو ابھیدا دئے کھلایا۔ چیتز کہے میں انت انخیری پُرکھ اکال کولوں سب دی منگدا سکھ، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ میرا اُجل کرے مکھ، دُرمت میل رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگت بھگت سنگھ بھگوان دکھائے اپنا اک سکھ، جس سکھ وچ ڈکھ سارے جان سمايا۔

☆ پہلی و ساکھ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

وساکھ کہے میں وسدے کھیرے گیا آ، جنم وچ خوشی منائیا۔ پُرکھ اکالے سیس نو، چرن کول سرنائیا۔ نمستے وچ دُعا، سجدے وچ ڈہائیا۔ تُوں داتا بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائیا۔ تُوں جلوہ گر خُدا، ربی نورِ الہیا۔ تینتوں سارے رہے گا، راگاں ناداں وچ شنوائیا۔ تُوں وسیں ہر گھٹ تھاں، جل تھل مہینل رہیا سمائیا۔ تُوں سب دا پتا ماں، لکھ چوراسی گود ڈکائیا۔ تُوں سب دا آتم پر ماتم ڈھر داناں، ناؤں نرکارا اک اکھوائیا۔ تیرا کھیل اگم اتھاہ، لکھ اگوچر تیری بے پرواہیا۔ میں گل وچ پلو پا کے واسطہ رہیا پا، پاؤں سیس نوایا۔ کی کلجگ انتم لاویں داء، اپنی کار کمائیا۔ بھيو ابھیدا دے کھلا، پردہ سچ اٹھائیا۔ کون تیرا راہ رہیا تکا، تقویٰ اک جنائیا۔ کون اشارے رہیا کرا، سینت اگم لگائیا۔ کرپا کر میرے مہرواں، محبوب تیری سرنائیا۔ میرے انتر آوے چا، چاؤ گھنیرا اک رکھائیا۔ تیرا کھیل ویکھیا جھگڑا پایا سور گاں، مانو مانو نال ٹکرائیا۔ دین مذہباں ونڈ ونڈا، حصے ٹکڑے دتے کرائیا۔ اکھراں والے جپا کے ناں، صفتاں وچ وڈیائیا۔ جگ جگ سنگر شبد بدل کے ویس اوہیں وٹا، روپ انوپ درسائیا۔ انت سب نوں حقیقت دادے کے پٹا، بے نیاداں نیاداں اپنے وچ چھپائیا۔ وکھرو وکھرا دس کے پٹا، ٹاپو آں وچ کیتی پڑھائیا۔ سب نوں کہا میں تہاڈا پکا، میت اک اکھوائیا۔ پھیر او سے نوں دے کے

دھکا، اگلی کل دکھائیا۔ وساکھ کہے میری دروہی کی سندیسہ محمد نوں دتا وچ مکہ، پناکعبے آپ جنائیا۔ ویکھ نظارہ میرا یگا، یک دیاں درڑائیا۔ جس ویلے تیرا تیرے وچوں تھکا، تھکاوٹ وچ دُہائیا۔ اُس ویلے کلمے دا مل رہنا نہیں ٹکا، قیمت نہ کوئے چُکائیا۔ ناتا رہنا کوئی نہیں سکا، مُجبت وچ نہ کوئے سمائیا۔ صدی چوڑھویں لایا ٹھپا، اشارے نال دکھائیا۔ اُس ویلے اکو مان وڈیائی ملنی جو نانک نرگن سرگن دھار اکھر ہونا پیا، پورن پورن برہم جنائیا۔ جس دا حکم چار جگ مول نہ چھپا، چھنداں وچ نہ کوئے جنائیا۔ جس کھیل کھلایا کجھیاں مجھیاں، جلدھارا وہن وہائیا۔ اُس کھیل وکھاؤنا دو جہان اکھاں، نین نین درسائیا۔ لیکھا پورا کرنا گو بند دی سیج ماچھوواڑے لکھاں، کنڈیاں لینا سوائیا۔ کرنیل سنگھ اٹھ کے بول دے سب اچھا، کنڈا ہتھ دینا ٹکائیا۔ کھوں کہہ دے میں گو بند تیرا اوہ بچہ، جیہڑا نو وار بھل کے پھیر سرن وچ آئیا۔ باقی دس دے پروار اوہ بچا، وڈے چھوٹے لے اٹھائیا۔ جس کارن وٹ کے لیاندا رسا، ہتھ وچ دینا پھرائیا۔ جیہڑا پکوان دُھر دا پکا، اگے دیو ٹکائیا۔ جیہڑا بستر سانجھ کے رکھا، چرن دیو چھہائیا۔ جیہڑا دکھ سب نوں رہندا مٹھا مٹھا، سارے ہتھیاں نال دیو سٹائیا۔ پر بھ ویکھنہار بچہ بچہ، بڈھے نڈھے کھوج کھوج کھوج کرنا سچا، نہ کوئے میٹے میٹ مٹائیا۔ جس ویلے ماچھوواڑے وچوں گو بند نے پہلی وار پٹیاں اکھاں، نین جگت اٹھائیا۔ اوہ ایہناں سبناں دا اک جتھاسی اکٹھا، نیوں کے سیس نوائیا۔ گو بند نے ہس کے کہا اک گاؤ میرا ٹپا، شبد نام سنائیا۔ وچوں پنجاں نے ہتھ ماریا اُتے متھا، ٹھوکر نال جنائیا۔ توں تے ستا آپ اُتے لکھاں، کی سانوں دسین وڈیائیا۔ اسیں سنیاسی توں لڑاؤندا اک نوں نال لکھاں، اچ سا تھی نظر کوئے نہ آئیا۔ کیوں پھر دا جنگل نیلے وٹاں، بھجیا واہو داہیا۔ گو بند پھیر کھولیاں اکھاں، نگاہ کیرٹی ول ٹکائیا۔ پھیر نظر آیا اک سکھا، دُور دُراڈا بھجیا واہو داہیا۔ اوہ نیڑے پہنچیا مسال، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ اُس دیاں چڑھ گنیاں نساں، نیتر رو کے دتا دکھائیا۔ گو بند کہا اپنا دس پتہ، کون بھین تے کون بھائیا۔ اُس نے پیار وچ کہا بچن رتا، سچ نال سنائیا۔ گو بند میں کوئی مرد نہیں نوجوان نہیں سوریر بلوان نہیں میں کواری کتیا تے تیرا چھوٹا جہا بچہ، جنگل وچ تیری یاد کر کے بھجا چائیں چائیا۔ میرا اک ناتا جس دے سر اُتے تاج دھریا سی اپنیاں ہتھیاں، اوہ میرا ماسی دا پتر بھائی سو بھاپائیا۔ میں چاہندی اُس نوں ویکھاں نال اکھاں، نین نین درسائیا۔ گو بند شبد کہا ایہہ کھیل اگمائی توں اک دساں، سچ نال سنائیا۔ اوہ ویکھ کجگ انت

آؤندا نئا، بھجے واہو داہیا۔ اُس دا ویکھ پتہ، جو پت پر میثور بے پرواہیا۔ جس نے میرا کھیل کراؤنا ہو سمرتھا، سمرتھ دے وڈیاںیا۔ پھیر اُس نوں اِک وار ٹیکیں متھا، مستک چرناں اُتے جُھہاںیا۔ تیرا ویر تیرے نال ملاوے بدھ رکھے اپنیاں ہتھاں، ست سچ جناںیا۔ باقی بھراواں دا بنا کے سنگ اِکٹھا، بس سربنس دے جناںیا۔ کھہرا جھڈا کے پتھراں، گھرا کو اِک دے دکھانیا۔ دُھر دا بن کے آپ پتا، پت پر میثور ہوئے سہانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دا حکم اِک سناںیا۔ وساکھ کہے میں دسن آیا پچھلی کہانی، سچ نال سمجھانیا۔ ماچھو واڑے دی کھیل پُرانی، آہ کنڈا نگا جہا دے گواہیا۔ ایہو شبد دی دھار ایہو گو بند دی بانی، بان انیلا تیر لگانیا۔ ایہو سارے پرانی، جو پُرانے وچھڑے نظری آںیا۔ ایہو سب دا جان جانی، جانہار دیا کمانیا۔ بی بی مہندرو اوہ وست لیانی، خوشیاں تنگ گانی، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگانیا۔ مہندرو دیدے بستر چٹے، زین سنگھ تیرے سیس لگانیا۔ کنگھا دیدے جس دے نکلنے ہو رہے، کنگن گو بند کُندن سنگھ رنگ رنگانیا۔ گلزار سنگھ دے کا کے دے دیدے اپنی ہتھیں حصے، جھولی دے بھرانیا۔ اوہ کلیرے کڈھ دے دو جیہڑے سنگر ہٹ وکے، زرائن سنگھ ایہہ دوویں اِک اِک جگندر ترپت دے بندھانیا۔ دو سب پھڑا دے مٹھے، کُندن سنگھ ایہہ وی جگندر ترپت دی جھولی پانیا۔ اگے نوں ایہناں نوں حرص رہے نہ کتے، پھل پچیاں والے آد توں لے کے انت تک جھولی پانیا۔ بلوندر ناریل لے آ جس دے نال ایہناں ساریاں دے لیکھ جانے لکھے، ہتھ دے پھڑانیا۔ پنج پتا سے کتھے، جیہڑے گو بند نے اودوں چھپائے تے ایس وساکھی ہتھ پھڑانیا۔ ایہہ سندیسے وچ کسے سندیسے نہیں لکھے، شبد وچ تھان تھان توں لے منگانیا۔ کسے سمجھ نہیں آؤندی مُنی رکھے، سادھ سنت نہ کوئے چترانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار بھگتانا۔ کرنیل سہنا ایہہ کنڈا تیرا بڑا تکھا، گو بند دے کن وچ چبھیا تے پاسا دتا بدلانیا۔ تے گو بند نے ہس کے کہا او واہ میریا نکیا جہا سکھا، کنڈے نوں سکھ بنا کے پھر چھاتی نال لگانیا۔ پھیر اوڑا اونکار والا لکھ کے پھیر اُس دا لیکھ لکھا، تے دُکھ سدا لئی دتا مٹانیا۔ ہس کے کہا او میں بھلیاں ہویاں گر سکھاں نوں پھیر وی نہ دیواں پچھا، ایہہ میری بے پرواہیا۔ جس نے اِک وار میرے ملن دی رکھ لئی اچھا، سد اچھا پور کرانیا۔ مینٹوں جد ویکھو گے تاں وسوں دہ دشا، گھٹ گھٹ اندر اپنا ڈیرہ لائیا۔ او گر گھو جد پیو گے

تے میرا رس مٹھا، کڑوا روپ نہ کوئے بدلایا۔ سدا کھیل کراں گا انڈٹھا، جگت نیز نظر کسے نہ آئی۔ جن بھگتاں دا اِکو وار جنم کرم دا لیکھا کر کے چٹا، دُرمت میلِ دتی دھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگایا۔ وساکھ کہے او گرگھو تہاڈا وساکھی دا میلا، وساہ کے دتا دکھایا۔ جیہڑا پیا سی وِچ جنگل بیلا، آسن سولاں ستھر سچ ہنڈھایا۔ جس نے اِکو رنگ سمجھایا سی گُرُگر چیل، چیل اِک جنایا۔ اوہ دُھر دا بن کے سچن سہیلا، گھر ملیا اگتا ماہیا۔ سدا سمجھ لو اُس دا گرگھاں نال اِکو جیہا ویلا، گھڑی پل ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کما یا۔ جن بھگتو تہاڈا ان دان تے بھگت بھگوان دا بھوجن، رس اِکو اِک دکھایا۔ جس ویلے نانک دی دھار نے ختم کیتے سی یوجن، گنتیاں گنت نہ کوئے گنایا۔ اُس ویلے اِکو نوں ہویا روشن، زمیں اسمان نظر کوئے نہ آئی۔ جوت دی دھار وِچ مل کے جوت دی دھار نانک لگی سوچن، نانک تیاں والا سنگ نہ کوئے رکھایا۔ پُرکھ اکال نے انتر اپنی دتی لوچن، لوچا اِک سمجھایا۔ جس ویلے کلج کوڑ گڑیارا دیکھیا بہتن، دھرم دی دھار نہ کوئے رکھایا۔ گر اوتار پیغمبر مول نہ روکن، اگے ہونہ کوئے اٹکایا۔ مان رہے نہ کسے سلوکن، اکھراکھ نہ کوئے چترایا۔ پھر سب نے یاد کرنا پرگٹ ہووے پُرکھ اکال جوتن، جوتی جوت جوت رُشنا یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کما یا۔ ان کہے میں آیا پر بھو دوارے، سیس جگدیش نوا یا۔ میری قبول کریں نمسکارے، در تیرے واسطہ پائی۔ میں بھکھیاں بھراں بھنڈارے، غریباں سنگ رکھایا۔ کوئی کرے نہ کارے، کلج سچج وِچ بدلایا۔ سانجھے کر کے بھائی چارے، جھگڑا دُئی دینا چکایا۔ تیرا کھیل اگم پارے، ہر کرتے دیکھ دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دینی مان وڈیایا۔ رسا کہے میتوں لیاندا وٹ، سوہنی بنت بنایا۔ میں دیکھے کرسان جٹ، سورپیر اکھوایا۔ بردھاں دیکھیا ہٹھ، سکے نہ کوئے ڈلایا۔ نواں گھراں دے جیہڑے مرے اوہ سارے پھرن بے پت، پت نہ کوئے رکھایا۔ وڈے چھوٹے ہو کے رہے نس، بھججن واہو داہیا۔ بول کے دسن سچ، سچ سچ سنایا۔ اسیں وسدے رہے وِچ کایا مائی کچ، اپنا ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھم ورتایا۔ رسا کہے میں اِکو وار بناؤنا رستہ، پر بھ دیوے مان وڈیایا۔ جن بھگتاں گھر دیکھنا وسدا، خوشی خوشی اندروں پرگٹایا۔ میں مالک بننا

ہزار اسی اک لکھ دا، پچیارہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کھیل دکھائیا۔ رسا کہے گرگھو اکو وار سب پیر بے تالے دینے بٹھ، خوشیاں گنڈھ پوائیا۔ تہاڈے وڑ سکے نہ کوئی وچ تن، گل پھاسی دیوے لٹکائیا۔ جیہڑے پر بھو دے بن گئے چن، اوہ چن دیاں چکائیا۔ ذرا سُن لو کھول کے کن، سپس دوسر اگے نہ کدے جھکائیا۔ جے اک نوں لوگے من، سو مالک اکو نظری آئیا۔ کیوں اوہ سب نوں دیونہارا ڈن، سارے در دے منگتے تے سارے بیٹھے سپس نوائیا۔ جو گھڑیا سو دیوے بھن، ایہہ اوہدی بے پرواہیا۔ نہ کوئی خوشی تے نہ کوئی غم، جن بھگت سدا اکو رنگ رنگائیا۔ وسا کہے میں واسطہ پاؤنا، پون پانی نال ملائیا۔ گرگھو نو دن صرف رات دے باراں وجے اٹھ کے مہاراج شیر سنگھ گاؤنا، پھیر ڈکھ نیڑ کوئے نہ آئیا۔ اُس ویلے ماں نے بچہ نہیں کوئی رَاؤنا، ہاں ہوں نہ کوئے جنائیا۔ کسے نے ہتھ سپس اُتے نہیں لاؤنا، اکھاں اُنکلا نال نہ کوئے دبا ئیا۔ منہ تے پلا کسے نہیں پاؤنا، گھنڈ کڈھ نہ کوئے جنائیا۔ پیر اُنکلاں نال نہیں چھہاؤنا، شبد سچ سچ سنائیا۔ اُنکل سچے ہتھ دی نا بھی اُتے رکھاؤنا، سوہنی بنت بنا ئیا۔ کھسی اُنکل کن وچ پاؤنا، ہتھ مستی نال اٹھائیا۔ ضرور ساہمنے ہو کے درس دکھاؤنا، ایہہ میرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، در آیاں سب نوں پار کراؤنا، دکھیاں دا دکھ دلدریاں دلدر دے گوائیا۔

سنگر شبد کہے پر بھو میں بھگتاں دا وچولا، وچر کے دیاں سنائیا۔ میں سب دے اندر وڑ کے رات دے باراں وجے تیرا گاواں گا ڈھولا، گرگھو پچیارہن کوئے نہ پائیا۔ کیوں سچ دا سچ بھنڈارا کھولا، دے دے اپنی خوشی بنا ئیا۔ بن تیری کرپا کوئی بن نہ سکے پورا تولا، دھر دا تول نہ کوئے تلا ئیا۔ مہریان محبوب توں آد جگاد سب دامولا، نرگن نروریر اک اکھوائیا۔ من کدے نہ ہٹے پاؤنو رولا، ایہہ اس دی سدا چترائیا۔ جے توں وسنہارا سب دے کایا چولا، گرگھیاں دے اندر ڈیرہ لائیا۔ پھیر ہور کس دا بولنا بولا، کس نوں دین سنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ سنگر شبد کہے کیوں بھگتاں اگے ڈاہیں اڑکا، پورا کرن کوئے نہ پائیا۔ ویکھ کوئی بڈھاتے کوئی نکا، کوئی اُس ویلے جنم لے کے رو

کے دائی نوں دے سٹائیا۔ کوئی وچھاؤنے اُتے لٹا، کوئی وشیا وچ اپنا آپ لُبھائیا۔ کسے دے پیٹ وچ ہووے درد کھٹا، رو رو مارے دھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سنگر شبد کہے پر بھو جے رات دے باراں وچے مرگئی کسے دی ماں، اُس نوں گوانڈھی دین روایا۔ اوہ گر سکھ کس طرح کرے ہاں، جے اوہ اپت مرے تے اوہ کیوں نہ مارے دھانیا۔ کس طرح کرے واہ واہ، جے گھر چور لگن تے ویکھ کے رولا دیوے پائیا۔ جے کسے دی اُس ویلے سوئی ہوئی مجھ گاں، تیرے نالوں دھیان اوہدے وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، سد اپنے رنگ رنگائیا۔ شبد گرو کہے باراں وچے صرف اک سو یاراں سکن اٹھ، باقی اکھ نہ کوئے گھلائیا۔ اوہناں وچوں ستاراں دی ضرور اُلگی پیر نال جاوے جٹ، بے بسی وچ وس نہ کوئے چلائیا۔ ست اکھاں اُتے چھہاؤن پٹھ، پھیر پچھوتان وچ اپنا آپ ڈبائیا۔ تے جے سمجھیں وڈے بردھ بال کوچھے کملے جن بھگت میرے سارے پت، تے پھیر ستیاں سب نوں اپنا درس دے کرائیا۔ جیہڑی دات منگن والی سی اُس توں بیٹھے رہے چپ، بنا منگیاں جھولی دے پائیا۔ کیوں تیرے بھگت سدا تیری گودی وچ رہ کے خوش، تے راتی جگا کے کیوں دسین تڑپھائیا۔ جے درس دینا جدوں چاہیں اٹھالے پھڑ کے گٹ، مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سد اپنے وچ سمائیا۔ سنگر شبد کہے جن بھگتو تہاڈے نو دن ہو گئے پورے، جاگن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ صرف گھر جاندی وار بھگت دوار دی نو وار لا جانی مستک دھوڑے، لیکھا سبھے دتا مکائیا۔ اپنی خوشی نال وسنا نیڑ دُورے، ایہتھے اوتھے ملے اکو وڈیائیا۔ تہاڈا سنگر تہاڈے اندر حضورے، حاضر حضور سو بھا پائیا۔ سچ دی بیننتی سچ کرے منظورے، منزل اپنی اک دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سدا سد تہاڈے موہرے، مہر جنہاں اپنا نام لگائیا۔

☆ ۵ وساکھ شہنشاہی سمت ۶ رتن سنگھ دے گرہ گنگا نگر پچی بی بی ☆

سنگر شبد کہے پڑکھ اکال اکو نیپا، نر نرائن نورِ لاہیا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی کرے پیتا، نرگن سرگن اپنی کار کمایا۔ سچ سوامی انترجامی گھٹ
 نواسی پڑکھ ابناشی دس کے سچھنڈ اگتا دیا، دشا درشی آپ کھلایا۔ بھگت ادھارنا جس دا پیشہ، پاربرہم برہم میلا میلے سچ سُبھانیا۔ اک اگلا اینکار اک
 اُپجائے اپنا بیٹا، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ جس دے کول سَتجگ تریتا دواپر کجگ دین مذہب دا ٹھیکا، بولی نام کلمے والی رکھایا۔ کھیل دیکھے ت وجود کر کے
 ویسا، وشو دا مالک بے پرواہیا۔ انت کنت بھگونت سب دا تکے لیکھا، لیکھ لیکھ نہ کوئے مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈا ڈیا گیا۔ سنگر شبد کہے حکم اکو اک سلطانا، سرت شبد جنایا۔ جو شاہ پاتشاہ نرگن دھار سری بھگوانا، پاربرہم برہم اپنا رنگ رنگایا۔
 جس دا نام سندیسہ حکم دو جہاناں، جگ چوکڑی نہ کوئے میٹے میٹ مٹایا۔ جو کجگ انت سری بھگونت جوتی دھار پیر کے بانا، بان انیالا شبد تیر چلایا۔
 مہربان محبوب جن بھگتاں دکھا سچھنڈ سچی دھر مسالہ، دھام اکو اک جنایا۔ جتھے پھرنی پئے کوئے نہ مالا، رسنا جہوانہ کوئے ہلایا۔ دُرمت میل داغ
 رہے نہ کالا، جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا ڈگمگایا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دس کے راہ سکھالا، کایا مندر اندر میلا میلے سچ سُبھانیا۔ ترے گن مایا توڑ جگت
 جنجالا، جاگرت جوت بن ورن گوت نرگن دھار کرے رُشنائیا۔ صاحب سلطان نوجوان مرد مردان دین دنی دا کھیل دیکھے حالا، ماضی دا جھگڑا منزل کھوج
 کھوجایا۔ جس دے در اُتے نہ کوئے جواب، نہ کوئے سوالا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک اک اھوایا۔ سنگر
 شبد کہے گر اوتار پیغمبر و انتر نر نتر جوڑو ہتھ، بن ہتھاں ہتھ ملایا۔ بھانا مٹو پڑکھ سمرتھ، سر سکے نہ کوئے اُٹھایا۔ اکو وار چرن دوار جاؤ ڈھٹھ،
 دھوڑی مستک خاک رمانیا۔ جوں بھاوے توں لینا رکھ، کہنا تیری بے پرواہیا۔ کجگ اتم ساڈا چلے کوئی نہ وس، واسطہ تیرے آگے پانیا۔ سب دا پندھ مکیا
 نس نس، ویلا وقت دے گواہیا۔ جو شبد سندیسہ نرگن سرگن دھار آئے دس، دہ دشا سمجھایا۔ تس دا بول جیکارا الکھ، الکھ الکھنے تیری اوٹ تکایا۔ تیرا
 سب دے اُتے اکو جیہا حق، حقیقت تیرے وچ سمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچ اپنا رنگ رنگایا۔ سنگر شبد کہے

گر اوتار پیغمبر و کرو نمو نمو نمسکار، نمستے وچ سیس نوائیا۔ حکم مٹو پروردگار، جو سانجھا یار نور خدائیا۔ جس نے سبج تریتا دواپر کیتا پار، کلج انتم لیکھا
 ویکھے تھاواں تھانیا۔ جس نوں کہہ کے آئے کلکی اوتار، نہکلنکا ناواں پرگٹائیا۔ سو اماں دا امام جوت نور کرے اجیار، جلوہ گر اگم اتھاہیا۔ جس دے
 سارے بنے رہے خدمتگار، خادم ہو کے سیو کمائیا۔ سچ دوارے کردے رہے انتظار، بنا اکھاں اکھ اٹھائیا۔ اوہ ویکھنہارا دین دنی دی دھار، دھرنی
 دھرت کھوج کھوجائیا۔ سارے کوکو بولو اک جیکار، توں ہی توں ہی راگ الائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کرنہار
 اک ہو آئیا۔ سنگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر و ڈنڈاوت بندنا کرو آخری، آخر اک جنائیا۔ جس دی کھیل بے نظیری، اوہ نظریہ رہیا بدلایا۔ جس دا حکم ہونا
 تقدیری، نہ کوئے میٹے میٹ مٹایا۔ جس نے شرع توڑنی زنجیری، شریعت رہے نہ کوئے چترائیا۔ جھگڑا میٹنا غریب امیری، امر اپد اک درسایا۔ جو
 سندیسہ دے کے گیا بھگت جلاہا کیری، قبراں توں باہر درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، نرگن دھار نور رُشنائیا۔
 سنگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر اں کرنی حق سلام، صاحب سچ سنایا۔ سُننی اگم کلام، الف یے توں باہر پڑھائیا۔ ویکھنا نور امام، جلوہ گر رُشنائیا۔ جس میٹنی
 اندھیری شام، شمع جوت چمکایا۔ دین مذہب دارہن دینا نہیں کوئی غلام، غربت سب دے اندروں دینی کڈھائیا۔ نوکھنڈ پر تھی ست دیپ آتم پر ماتم
 کر کے انتظام، بندوبست شبد گرو ہتھ پھرائیا۔ اکو مارگ دس تمام، عوام دینا جنائیا۔ جھگڑا رہے نہ ماٹی چام، چم درشی دینی بدلایا۔ سچ دوار کرے نہ
 کوئے حرام، کوڑ گڑیا ڈیرہ ڈھاہیا۔ ساچا مارگ دس آسان، اصل دا وصل دینا کرائیا۔ نام کلمہ سنا بنا کان، انحد نادی دُھن دینی اُپجائیا۔ امرت رس پیا
 کے جام، کوڑی ترسنا دینی مٹایا۔ ساچا شبد دے پیغام، پیغمبر اں توں پرے کرنی پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن دھار اپنا کھیل کرے مہان، مہما کتھ کتھنی کتھ سکے نہ رانیا۔

☆ ۶ وساھ شهنشاهی سمت ۶ تارا سنگھ دے گرہ پنڈ پچی بی بی ☆

سنگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر تلو لوک مات، بن اکھاں نین نین اٹھایا۔ چار گنت دہ دشا کیوں ہوئی اندھیری رات، زرگن نوری ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ کیوں جھگڑاپیا نام کلمے کاغذات، اکھر حرف کرن لڑایا۔ دھیان دھرو دین مذہب ذات پات، پت پر میثور رہیا جنایا۔ ساچے منڈل پوے کوئے نہ راس، گوپی کاہن سرتی شبد روپ نہ کوئے درسایا۔ حق کلمے دی دسے نہ کوئے جماعت، پردہ پردہ نشیں نہ کوئے اٹھایا۔ انتر نر متر دسے کوئے نہ جاپ، منتر نام نہ کوئے وڈیایا۔ کیوں سرشٹی درشٹی اندر ودھیاپاپ، کوڑی کریا جگت ہلکایا۔ سنساروگ نہ چکے سنناپ، ہوئے ہنگتا روگ نہ کوئے مٹایا۔ جو سبجک تریتا دواپر کھجک تھا پنا آئے تھاپ، ست ستوادی برہم برہمادی اپنا کھیل دکھایا۔ شرع شریعت اندر مانو ذاتی بنا کے آئے سماج، سمگری کرم دھرم سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر داور، ہر کرتا گم اتھاپا۔ سنگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر تلو اپنی تعلیم، سکھیا سکھ مرید کھوج کھوجایا۔ جیہڑی منزل حقیقی دس کے آئے عظیم، عالیشان عالی گیا درڑایا۔ جس دا حکم دسیا آد انت قدیم، قدرت دا قادر بے پرواہیا۔ جس دی دھار سدا مہین، مارگ پنتھ اپنی کھیل کھلایا۔ اوہ کس بدھ کھیل کرے دھرنی دھرت دھول اُپر زمین، عرش فرش ویس وٹایا۔ کس بدھ دھار پرگٹاؤنی سرشٹی درشٹی اندر رُسا چین، اگم اتھاپ اپنی کار بھگتایا۔ جس نے دین دُنی کائنات نوست کرنی غم گین غم خوار نظر کوئے نہ آیا۔ جس دے حکم اندر جگ چوکڑی ادھین، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ جس دا روپ انوپ نہ نر نہ مدین، استری پُرش ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جس نوں مالک خالق پرتپالک کہا رحیم، رحمت دتی ورتایا۔ جس نے صدی چودھویں سب کچھ لینا چھین، چھن وچ اپنا حکم ورتایا۔ جس دی صفت کر نہ سکے زمین، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، زرگن داتا نر ویر پُرکھ وڈیایا۔ سنگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر ویکھو اپنی سکھیا، لیکھا دھر درگاہیا۔ کون تہاڈے دوارے وکیا، قیمت کون چکایا۔ کس دا من جگت لکیا، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھایا۔ کس دی آتم پوری کیتی سکیا، حرص ہو س گویا۔ کس نوں درشن دیوونج نیتزنتیا، گھڑی پل نہ کوئے جدایا۔ کس بدھ نام دی پاوو بھکھیا، بھکھک جھولی جگت بھرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر داہر، نرگن نُوَر جوت رُشنائیا۔ شبد گرو کہے گر اوتار پیغمبر ویکھو کلجگ اپنی ساکھی، ساکھیات درڑائیا۔ جو شبد اگئی بانی آکھی، بن اکھراں کر پڑھائیا۔ جس وچ لیکھا کون سہیلا بنے ساتھی، سکھا کون اکھوائیا۔ کس بدھ مٹے اندھیری راتی، نرگن نُوَر جوت رُشنائیا۔ نگاہ مارو کھیل تکو دھیان دھرو اپنی ذاتی، اذات نہ کوءے جنائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت کس دھار بنائے داسی، سیوا سچ جنائیا۔ کون سو ویلا سب دی پوری کرے آسی، ترسنا ترکھا مٹائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھو اک تیرا نُوَر جوت پرکاشی، پرکاش اگم اتھاہیا۔ لکھ چوراسی اندر پاوے راسی، سرتی شبدی گوپی کاہن روپ دھرائیا۔ بھاگ لگا کے کایا مائی، پنج تت دے وڈیائیا۔ دھرم دوار کھول کے ہائی، وست اکو نام ورتائیا۔ پچھلی ڈور جائے کاٹی، بندھن شرع رہے نہ رائیا۔ تیرا نام کلمہ اک صفاتی، صفحہ سب دی دے اٹھائیا۔ چار ورن بن جمانی، جملہ اکھراں پڑھائیا۔ سچ سرور تیرے امرت آتما جائے نہاتی، دُرمت میل دھوائیا۔ ایک شبد سنے انادی، انحد ناد شنوائیا۔ تیرا نُوَر جوت ہووے پرکاشی، اندھیرا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر داور، در تیرے لکھ جگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن شبد گرو گرو دیوا، دیو آتما دینی وڈیائیا۔ سب دی ست سچ دی سیوا، نمو نمو سیس جھکائیا۔ ایک بخشا نچل دھام نہکیوا، لکھ اگوچر تیری سرنائیا۔ تیری صفت صلاح کر نہ سکے رسنا جہوا، اکھراں وچ نہ کوءے وڈیائیا۔ سرشی درشی انتر آتم پر ماتم اپنا نام بخش کے میوہ، رس اکو اک چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر داور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ در ٹھانڈا اک دوارا، ہر سچ سچ سمجھائیا۔ سُنو سندیہ گر اوتارا، پیغمبراں نال ملایا۔ مات لوک کھیل نیارا، نراکار آپ درسائیا۔ ایک نُوَر جوت اُجیارا، تن وجود نہ کوءے سمجھائیا۔ ایک شبد گرو جیکارا، دُھر پیغام اک پہنچائیا۔ ایک مندر اک دوارا، گرہ اکو اک سہائیا۔ ایک سجدہ ہوئے نمسکارا، ڈنڈاوت اک کرائیا۔ اکو سجن میت مرارا، پت پر میثور اک اکھوائیا۔ اکو کھیل کرے جگ چوکڑی وارو وارا، سنجگ تریتا دواپر کلجگ آپ ہنڈھائیا۔ اکو نُوَر جوت کل کلکی لئے اوتارا، نہہکنک نُوَر رُشنائیا۔ اکو امام اماما ہوئے سکدارا، اک اکلّا دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل اگئی ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، سچھنڈ نواسی نرگن جوت آدمہ سچی سرکارا، انت اپنا حکم ورتائیا۔

☆ ۷ وساکھ شہنشاہی سمت ۶ گردِ دیاں سنگھ دے گرہ پنڈ پچی بی بی ☆

دھرنی کہے فرید نے کئی ایہتھے اک رات، رین اپنی ویکھ دکھائیا۔ اُنگل نال لیکھا لکھیا بنا قلم دوات، اکھر اکھراں نال ملانیا۔ نگاہ ماری ول کملپات، پت پر میثور ویکھ دکھائیا۔ جدھر تکیا اودھر ساتھ، سگلا سنگ بنانیا۔ پیشانی ہتھ رکھ کے ماری جھت، نین نین بدلانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمانیا۔ دھرنی کہے فرید نے گھٹے دتے ٹیک، ہتھ چھاتی اُتے رکھائیا۔ نگاہ کیتی ول ایک، اینکار ویکھ دکھائیا۔ نظارہ تکیا سچھنڈ دیس، گھر سچ ہوئی رُشائیا۔ پھر سجدے وچ کیتی آدیس، نیوں کے سپس نوانیا۔ پھیر کھیل ویکھی شو برہا وشن مہیش، مہکھاسر دینت نال وڈیائیا۔ حکم سنیا اک نریش، نر نرائن دتا جنائیا۔ سپس جھکا کے کہا شیش، سہنسر گھ آواز لگائیا۔ اوہ ویکھ کلجگ انتم لیکھ، لیکھا دیاں سمجھائیا۔ پُرکھ اکال وٹائے ویس، اولڑی کار کمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ دھرنی کہے فرید آپ اٹھائے نیناں، نیتزیر وہائیا۔ واسطہ پا کے کہامات لوک سد نہیں رہنا، زندگی جیون نہ کوئے وڈیائیا۔ پروردگار تیرا لہنا، دیونہار تیری سرنائیا۔ سد بھانا تیرا سہنا، سپس جگدیش جھکائیا۔ اودھروں جوڑا اڈ کے آگیا طوطا مینا، عمر بالی سو بھاپائیا۔ اوہناں ہس کے کہا کس وہن وچ وہناں، فرید فقرہ دے سنائیا۔ فرید راگ گایا بن سر تال سینا، تانسین نہ کوئے پترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمانیا۔ مینا طوطے کہا پکار، پریم آواز سنائیا۔ دس فرید پر بھو دے یار، کس بدھ ملے تیرا گوسانیا۔ کس گرہ ہووے دیدار، ستمکھ ہو کے سو بھاپائیا۔ جے کچھ تیرا اختیار، سانوں دے ملانیا۔ فرید نے گوڈیاں اُتے پایا بھار، ہتھ سپس اُتے رکھائیا۔ پھر اکھاں لئیاں اگھاڑ، زمیں اسماناں راہ نکائیا۔ پھیر چار کُنٹ ویکھی اُجاڑ، بالوریت چلے واہو داہیا۔ پھیر رُت ویکھی مہینہ ہاڑ، اگنی تت تپائیا۔ پھیر اپنی تکی ناڑ ناڑ، تن سو سٹھ ہاڈی کھوج کھوجائیا۔ پھیر سنسار تکیا ڈونگھی غار، چوڑاسی وچوں نہ کوئے کڈھائیا۔ پھیر اپنی چھاتی تے ماری لکار، لائن دتی لگائیا۔ پھیر روپیا بھباں مار، ہنچھو آں ہار بنائیا۔ پھیر دھرتی دی لے کے چھار، مستک نال چھہائیا۔ پھیر دو جہان تکیا آر پار، پراپسنتی مدھم بیکھری چوہ بانیاں تولں باہر کھوج کھوجائیا۔ پھیر روپ تکیا شاہ پاتشاہ سچی سرکار، نرگن

نور نور رُشنا گیا۔ پھر شبد سُنی گنجار، جو سندیسہ رہیا سنا گیا۔ فریدہ اوہ دیکھ اگئی اپنا یار، جو یارانہ توڑ نبھایا۔ کلجک انت لئے اوتار، نرگن نور جوت رُشنا گیا۔ چار جگ دے وچھڑیاں کرے پیار، پریم پریتی اک نبھایا۔ فرید ہس کے اشارہ کیتا پنا اکھاں دتا وکھال، آخر دھیان کرایا۔ اپنی سرت لؤ سنبھال، مینا طوطا بھین بھایا۔ آپے دیکھے مریداں حال، پر بھ مرشد بے پرواہیا۔ سب دی سرت لئے سنبھال، سمبل بہہ کے کار کمایا۔ پوری کرے گھالی گھال، لیکھا دیوے تھاؤں تھانیا۔ اچ دی رات کٹنی میرے نال، جنگل بیابان دے وڈیا گیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمایا۔ دھرنی کہے میں دیکھیا عجب نظارہ، اپنا نین اٹھایا۔ فرید بولیا پھیر دوبارہ، کتھنی کتھ سنا گیا۔ جس ویلے کل کلکی آوے اوتار، نرگن نور جوت رُشنا گیا۔ تہاڈا مانس جنم ہووے وچ سنسار، تن وجود سو بھاپایا۔ در ٹھانڈا بختے دربار، گرہ دیوے مان وڈیا گیا۔ ایسے دھرنی اُتے آوے پروردگار، ہر سانجھا بے پرواہیا۔ بنا قلم توں لیکھ ہمارا، نہ کوئے میٹے میٹ مٹایا۔ پھر نیوں کے کیتا نمسکارا، سیس جگدیش جھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمایا۔ مینا کہا فرید تیری گواہی، شہادت اک بھگتایا۔ ایہہ دیکھ میرا بھائی، جو پر بھ داراہ تکایا۔ فرید ہس کے کہا اوہ صاحب میرا گوسائیں، ہر وڈا وڈ وڈیا گیا۔ جگ چوکڑی بنیا رہے راہی، پاندھی ہو کے اپنا پندھ مکایا۔ بھگت سہیلے لئے ملائی، گرگھ وچھڑے جوڑ جڑایا۔ ضرور تہاڈا لہنا دینا دے ایسے تھائیں، دھرنی دھرت دھول کرے رُشنا گیا۔ تساں ملنا چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک سمجھایا۔ نرگن دھار پکڑے باہیں، سجن سہیلے گود لکایا۔ پورب لیکھا دے مکائی، مکمل اپنی کار کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پورب جنم دا دیوے دان، سنگھ گردیال کور گیان، گیان وچ اپنا بھو کھلایا۔

☆ ۷ وساکھ شہنشاہی سمت ۶ جاگیر سنگھ دے گرہ پنڈ رتیوال ☆

جاگیر سنگھ ملی اوہ جاگیر، جیہڑی پورب نظری آئی۔ جس ویلے گر انگد دا پھریا سی چیر، پلو اپنے ہتھ لکائی۔ نیناں وچوں وہا کے نیر، رو کے دتا سنائی۔ توں پاتشاہ میں فقیر، غریب نمانا سیس جھکائی۔ توں شہنشاہ میں حقیر، در تیرے آس رکھائی۔ میرے انتر نہ آوے دھیر، دھیرج دینی دھرائی۔ انگد مستک اُتے لاکیر، ریکھ دتی بدلایا۔ پھیر دکھائی گوبند والی شمشیر، کھنڈا دھار لکائی۔ پھیر بدل دتی تقدیر، تھاپی پشت پناہ رکھائی۔ پھیر پریم پیار دا دے کے سیر، امرت کھ چوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائی۔ انگد دتا پریم دلاسا، مہر نظر اٹھائی۔ پُرکھ اکال آگے کیتا ارداسا، سیس جگدیش جھکائی۔ تیرا کھیل تیرا تماشا، تیری دھار ویکھ رکھائی۔ ایہہ پریم مُجّت دا پیاسا، وست امولک دینی ورتائی۔ بھاگ لگاؤنا کایا کاسہ، گھر رس دینا چکھائی۔ پھیر اگلا کھول خلاصہ، پردہ دتا اٹھائی۔ تیرا میل ہونا پُرکھ ابناشا، کلج اتم دئے گواہیا۔ جو آدانت داداتا، دیونہار اکھوائیا۔ آتم پر ماتم جوڑے ناتا، وچھڑے رنگ رنگائی۔ توں میرا میں تیرا دسّ کے گاتھا، میلا میلے سچ سبھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سد اپنی کار کمائی۔ انگد آگے دھریا اک رُپیا، خوشی وچ سیس نوائیا۔ اپنی پھڑا کے بہیا، دھرم گنڈھ پوائیا۔ ملاح بنا کے جیون نیا، وُنجھ مہانا ہتھ پھرائیا۔ اک شبد کہا بن تیرے پت نہ رہیا، پت پر میثور دینا ملائی۔ رائے دھرم نہ کڈھے ہنیا، لیکھا منگے نہ تھاوں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائی۔ انگد کہا ایہہ رُپیا رکھ کول، شبد سچ جنائی۔ میرا تیرے نال بول، انبولت رہیا سمجھائی۔ توں بیٹھا رہیں اڈول، دھیرج دھیر رکھائی۔ جس ویلے میرا پُرکھ اکال آوے اُپر دھول، دھرنی اُتے سو بھاپائی۔ بھگتاں اندر جائے مول، پریم پریتی رنگ رنگائی۔ پڑدا چکاوے اوہل، بھرم دئے مٹائی۔ پھیر آوے تیرے کول، دُور دُراڈا پنڈھ مکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائی۔ رُپیا کہے میری پُرانی آس، خوشیاں نال جنائی۔ گوبند دی سوا والی ارداس، ریتی جگت والی اپنائیا۔ سندیسے وچ آکھ، شبد وچ سمجھائی۔ اک دا اک دو دا میلا ساکھیا، پردہ نہ کوئے چھپائی۔ سو ویلا وقت پہنچیا آج، لیکھا کئے چائیں چانیا۔ آگے واسطے کھولے جاگ،

آلس نندرا دئے مٹائیا۔ اُجڑے گھر وچ لاوے بھاگ، کھیڑا پھیر وسائیا۔ اک بُنیاد دیوے داچ، دولت نام ورتائیا۔ جس نے کھیل کیتا آد، سوانت ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پورب دا لہنا لیکھا سب دارکھے یاد، جگ چوکڑی جنم کرم اُبھل اُبھل کدے نہ جائیا۔

☆ ۱۳ وساھ شہنشاہی سمت ۶ ماجھا سنگت دے نوت واڈھی دے دن ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

کال کہے میں کھجک سویا جاگا، آلس نندرا رہی نہ رانیا۔ میں ویکھیا چار کُنٹ سنت سادھا، سادھنا وچ نہ کوئے سائیا۔ میں سپتا رام اشٹ تکیا کرشنا رادھا، ا شنبھج سنگھ شیر دھیان لگائیا۔ سبجگ تریتا دواپر کھجک تکیا وعدہ، پیشین گوئیاں کھوج کھوجائیا۔ اوتار پینمبر گرو آل تکیا معاہدہ، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ جگت جہان کھیل تکیا آتم پر ماتم ہوئی علیحدہ، وچھڑیاں میل نہ کوئے ملائیا۔ میں لکھ چوراسی جیو جنت لیا جائزہ، نجائز حکم نہ کوئے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ کال کہے کھجک میں تکیے راگ ناد دُھن ڈھاڈی، سارنگڑے کھوج کھوجائیا۔ شاہ سلطان زمیں اسمان تکیے ویکھے روپ باڈھی، جو گھاڑت گھرن وچ پترائیا۔ ملا شیخ مسانک تکیے حاجی، جُجریاں کھوج کھوجائیا۔ پنڈت پاندھے تکیے وچ کاشی، تٹ کنارے پھول پھولائیا۔ گرنتھی پننتھی ویکھے ویکھے جگت سماجی، سماں سمجھ کسے نہ آئیا۔ پیار مُجبت ناتے ویکھے حقیقی جگت مجازی، آتم رس مزہ حق نہ کوئے چکھائیا۔ جاں نگاہ ماری اندروں سوئی سرت کسے نہ جاگی، جاگرت جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ کھجک جیو ہنس بُدھی ہوئی کاگی، دوس رین رہے گر لائیا۔ کال کہے کھجک جاں پھیر تکیا جن بھگت سہیلے ویکھے وڈبھاگی، انتم تیرا دھیان لگائیا۔ جنہاں دی کوٹاں وچوں سرشٹی وچ تھوڑی آبادی، بہہ گنت نہ کوئے گننائیا۔ اوہناں دا پریم تکیا پیار ویکھیا خوشیاں نال کردے واڈھی، بھگتی دا مول بھگوان دی دھار وچ سائیا۔ جس پر بھوتوں سرشٹی رہ گئی پھاڈی، نرگن سرگن ملن کوئے نہ آئیا۔ اُس دا لیکھا آد جگاد دی یادداشت تے یادی، جس دا یادو کرشن گیا دھیان لگائیا۔ اوتار پینمبر گرو لیکھا ویکھن

پچھلا ماضی، حال حال وچ سمجھائیا۔ پُرکھ اکلا دین دیا لا مہربان محبوب پریم پیار مُجّت دیوے دھرم دھار دی دادی، دیدہ دانستہ دیا کمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں اندر باہر رہے امدادی، گُپت ظاہر سر اپنا ہتھ رکھائیا۔

☆ ۱۴ وساکھ شہنشاہی سمت ۶ ماجھاسنگت دے نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

کھج کہے گر اوتار پیغمبر میتوں مار دے دابے، بھے رہے دکھائیا۔ میں آگوں ہس کے انگل کیتی ول کعبے، پیغمبراں قبراں دتیاں دکھائیا۔ پھیر اشارہ کیتا جو بغداد بچن کیتا نانک بابے، بابر شاہی ول دھیان لگائیا۔ صدی چوڑھویں بنا بھگتاں کوئے نہ جاگے، جاگرت جوت نہ کوئے رُشائیا۔ مانو ہنس بنے کاگے، دُرمت میل نہ کوئے دھوئیا۔ کنت ملے نہ کسے سہاگے، سہنجنی سچ نہ کوئے ہنڈھائیا۔ چار ورن رکھے کوئے نہ لاجے، مہر نظر نہ کوئے رکھائیا۔ اُس ویلے کھیل کرنا غریب نوازے، دین دیال دیا کمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے دیس ماجھے، نرگن نور جوت رُشائیا۔ کھج کہے گر اوتار پیغمبر میتوں ہون غُصے، غضب نال جنائیا۔ کیوں وکار ودھایا کایا مائی جُھے، جسم ضمیر دتی بدلایا۔ کیوں کوڑ کلپنا وچ ہر ہر دا دکھے، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیا۔ جننی سُپھل ہوئے نہ کُھے، بھگت جنمے کوئے نہ مائیا۔ شاہ سلطان جان لُٹے، آگے ہو نہ کوئے بچائیا۔ کھج جیواں بھاگ نکھٹے، مہر نظر نال نہ کوئے ترائیا۔ کیوں جھگڑا پایا پنج تے بٹے، بتخانے رہے گر لائیا۔ کھج کہے میں نگاہ ماری اسماناں اُتے، اتر پورب پچھم دکھن ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ کھیل ویکھیا پر م پُرکھ ابناشی اچتے، ہر کرتا آپ کرائیا۔ مہربان جن بھگتاں آپے بچھے، سوئی سرت نرت جگائیا۔ اوہناں سپس جگدیش جھکے، ڈنڈاوت بندنا وچ سرنائیا۔ کھج کہے میں ہس کے کہا اوہ ویکھو ہر جن اکھر پڑھدے دو تیکے، سوہنگ ڈھولا اکو گائیا۔ سب دے آون جاون پینڈے کئے، آگے پندھ نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ حکم اک سنائیا۔ کھج کہے گر اوتار پیغمبر

میتوں ڈراؤن، درگاہ ساچی نین اٹھائی۔ میں نیویں کر کے دھون، بھجاں واہو داہیا۔ پھیر سندیہ دیون وچ پون، اُنجا پون کرے جنائی۔ میں نیویں پا کے کہاں کون، میتوں رہیا بلائی۔ تریتے والا نہیں راؤن، راون لنک نہ کوئے چترائی۔ دوپر کنس آئے نہ کوئے ازماؤن، شستر چلے نہ کوئے چترائی۔ کلج سب دا سُنیا گاؤن، چاروں گنٹ دھیان لگائی۔ اکھراں وچ جگ جنم دا رُسیا پر بھو مناؤن، ڈھولے صفتاں والے گائی۔ میں پھیر تمکیا پُرکھ اکالا دین دِیالا کلج انت سب نوں آیا تر پھاؤن، سائک ست نہ کوئے کرائی۔ گر اوتار پیغمبراں آیا ہلاؤن، ہلونا اپنا نام لگائی۔ دین مذہب دا کھیڑا آیا ڈھاہن، دُئی دویت کندھ گوائی۔ درگاہ ساچی ساچا گھر آیا وکھاؤن، در پردہ آپ گھلای۔ جن بھگت سہیلے سچ مُجت وچ آیا ملاؤن، ملنی اپنے نال کرائی۔ ساچا ڈھولا آیا فرماؤن، فُرنے پچھلے بند کرائی۔ توں میرا میں تیرا بھگت سہیلے سنت گاؤن، گر گھ گر سکھ رسنا صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہلک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دا لیکھا آیا مُکاؤن، بچیا رہن کوئے نہ پائی۔

☆ ۱۵ و ساکھ شہنشاہی سمت ۶ ماجھا سنگت دے گھر جان سمیں ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

گر پرسادِ لے ہر کرپا، جن بھگت وڈیائی۔ جنم کرم دی رہے کوئے نہ بیتا، آون جاون گیڑ چکائی۔ جس دی مہما چار جگ دا شاستر رہیا لکھدا، اوتار پیغمبر گرو گدیو صفت صلاحیا۔ اوہ کھیل کرے اندھ دا، جگ نیتز نظر کسے نہ آئی۔ سدا پیارا رہے گر گھ ہت دا، گر سکھ اپنے رنگ رنگائی۔ سنت سہیلا مائس جنم جت دا، جنم جیون وچوں بدلای۔ درس کر اگئی پت دا، پاتال آکاشاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ ساتھ منگے سدا انت دا، وچھوڑا رہن کوئے نہ پائی۔ ساچا حکم سنگر سکھ دا، سکھی سکھیا وچ وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائی۔ کرنی کہے میری جگ جگ کار، اوتار پیغمبر گئے سمجھائی۔ پر بھ نے وکھری بدھی دھار، کلج ریتی دتی اٹائی۔ جن بھگتاں دے ادھار، سر اپنا ہتھ رکھائی۔ جو پریم نال کرے اک وار نمسکار، کوٹ جنم دا کرم دئے گوائی۔ جنہاں سیوا کیتی اپر اپار، دوس رین بھجے واہو داہیا۔ سنگر و بھنڈارا بھگتاں دا بھنڈار، دست گرگھیاں

نظری آئی۔ گر سکھو سب دے انتر بخشاں اوہ پیار، جس پریم پریتی نوں کبیر جلاہا گیا سمجھائی۔ تہاڈا چار دن دا وہار، چوتھے جگ توں کھہرا دے چھڈائی۔ تہاڈے اندر دی ستار، پریم پریتی وچ وجائی۔ جیہڑا سیس تے چکلیا بھار، گکرم دی گٹھری دتی سٹائی۔ بڈھے نڈھے وڈے چھوٹے نوجوان دیوے تار، استری پُرش وند نہ کوئے وندائی۔ تئیں میرے میں تہاڈا دوہاں دا اگو گھر بار، بھگت دوارا اگو سو بھاپائی۔ خوشی نال سب نے پنج وار بولنا جیکار، سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی بے بلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب نوں پریم پریتی وچ کرے تیار، گرگھاں گھر جانا چائیں چائیا۔

☆ ۱۷ وساکھ شہنشاہی سمت ۶ مالوا سنگت دا کھیتاں وچ اکٹھ پنڈ رجوال دوآبہ ☆

گوہند لسی پی کے کیتا ہاسا، ہس کے دتا دکھائی۔ اشارہ کیتا ول پُرکھ ابناشا، پروردگار نور الایہیا۔ جس نے حق محبت بھرنا سب دا کایا کاسہ، رحمت کلمے نام والی ورتائی۔ دین دنی دا ویکھے کھیل تماشا، کھلاڑی ہو کے اپنی کھیل کھلایا۔ دھرنی دھرت دھول دے دھرواسا، دھرم دی دھار اک سمجھائی۔ صدی چودھویں تیری پوری کرے آسا، آسانسا ویکھ دکھائی۔ نرگن دھار سنت سہیلا بن کے راکھا، رکھیا کرے تھاؤں تھانیا۔ اک بچن مٹا آکھا، آخر دتا سٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھم ورتائی۔ لہندیوں جھٹ آگیا خاں عبدلہ، عبدل کہہ کے سارے گایا۔ اُس سلام علیکم کہا ہس کے وچوں بٹاں، سجدہ نیوں کے سیس نوائیا۔ گوہند دے سچے چرن نال پھہریا سرتوں اپنا کلا، رو کے کہا میری گل دینی ترائی۔ تیرے دوارے پے قیمت ملا، لیکھا لیکھے دینا لگایا۔ توں مالک خالق صلح کلا، سلسلہ تیرا جگ جگ نظری آئی۔ میں تیری دھار تلاء، طالب طلبا اپنا لینا بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک سٹائی۔ عبدلے ہتھ پھیریا اتے چرناں، گوہند لئی انگڑائی۔ عبدلے کہا تیرا کلمہ پڑھنا، بنا پُستک دے سمجھائی۔ گوہند ہس کے کہا اک ویراں کہہ تیرے وچ مرنا، پھیر جیون دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ اچ توں تیتوں لے جاواں اُس پر بھو دی

سرنا، جتھے سرنگت لے سرنا یا۔ منزل اگئی چڑھنا، جتھوں ہووے نہ کدے جدایا۔ اودھروں روکے کہا دھرنی دھرنا، دھرت دتی دُہایا۔ گوہند میرا لیکھا پورا کس کرنا، میتوں دے سمجھایا۔ گوہند کہا پڑکھ اکال تیتوں ورنہ، جو چارے ورنہ رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا دے کھلایا۔ دھرنی کہے گوہند اوہ ویلا دس وقت، نگاہ مہر اٹھایا۔ گوہند کہا بنا نیناں توں نین پرت، اکھ اکھ نال ملا یا۔ شبدی اقرار کراں لاواں شرط، شرع توں باہر سمجھایا۔ میرا مالک آوے اتوں عرش، فرش نورِ الاہیا۔ تیرا پورا کرے قرض، لہنا دے چکایا۔ دھرنی پھیر کیتی عرض، نیوں نیوں لاگے پانیا۔ کس بدھ میری آسا پوری کرے غرض، پردہ دینا اٹھایا۔ گوہند کہا ایہہ کھیل بڑا اسپرج، اسپرج دیاں جنایا۔ جس ویلے ستجگ دی کھجک وچوں پٹھی سدھی کرنی نزد، نر نرائن پھیرا پانیا۔ دھرنی تیرا ضرور ونڈے درد، آسا منسا رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگایا۔ دھرنی کہا گوہند اُس دی کی نشانی، کچھ میتوں دے جنایا۔ گوہند کہا اوہ دھرم دھار دا دانی، دیاوان اکھوایا۔ جن بھگتاں دیوے سدا اپنی پریم مہمانی، محبت رس وچ چکھایا۔ میری دھار ہون نہ دے پرائی، توں اپنا رنگ رنگایا۔ توں دھرنی تے اوہ دھول تیرا کرسانی، کرسان دُھر دا سوہا پانیا۔ گرگھ مزدور تیرے ہانی، سیوا سیوا وچ سمجھایا۔ اُس ویلے توں میرا میں تیرا اوہ اندروں پڑھنگے ہانی، شاستر ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ گوہند خوشی وچ آکھیا باقی سرشٹ دے فانی، دھرنی تیرے اتے رہن کوئے نہ پانیا۔ تیری خاک پر بھو دی چرن دھوڑ ایہہ دست زمیں اسمانی، برہم گیانی گیانیاں دے ملا یا۔ لہنا دینا لیکھا چکاوے جو آدانت دا جان جانی، جگ جگ اپنی کار کما یا۔ سو صاحب ستگر مہربان اپنی کرے مہربانی، مہر نظر اک اٹھایا۔ جن بھگتو تیس سارے بھگت تے سارے اپنی آتما دے ہانی، دوجے کولوں راہ پچھن کوئے نہ جانی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکتک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تہاڈی بردھاں بالاں دی اکو جیہی رکھے جوانی، پیار وچ ادھار وچ سدھار وچ سنگار وچ نراکار وچ ساکار اپنا پرساد پریم پریتی وچ چکھایا۔

☆ ۱۸ وساڪھ شهنشاهي سمت ۶ مالوا سنگت دے نوت پند رجووال دوآبه ☆

پُرڪھ اڪال جوت نرڪاري، نرگن نروير ديا کمانيدا۔ اُٹھائے سرت شبد دلاري، دولھا دھر دا آپ جگانيدا۔ برھمنڌاں ڪھنڌاں پاساري، مھاسار تھي آپ سمجھائيدا۔ وشن برھما شو ڪر خبرداري، بے خبراں خبر سنانيدا۔ ديوت سر آلس نندرا ڪرے ڪوئے نہ بھاري، بھانڌا بھرم سرب بھنائيا۔ ھڪم سنديسہ دے اڪو واري، اڪ اڪلا ايڪنڪار رھيا جنائيا۔ اُٹھو ويڪھو نگاھ مارو ڪلجگ تڪو اپني دھاري، دھرم دي دھار اڪ سمجھائيا۔ نو ڪھنڌ پر تھي ست ديپ جدھر تڪو باھڪاري، ھردے ھر نہ ڪوئے وسايا۔ سرشي درشي ھوئي دھياري، دردياں درد نہ ڪوئے ونڌائيا۔ دينان مذھباں ھوئي خواري، شرع ڪلمہ نام نال ٽڪرائيا۔ جھڪراپيا مونڌ منڌائے مچھ ڪيس داڙھي، بودي جنجو وال گرلايا۔ آتم پر ماتم تڪو لگي ڪسے نہ ياري، ڪوڙي ڪريا دين دني ھلڪائيا۔ نام اگني چڙھے نہ ڪسے نھاري، خالص روپ نہ ڪوئے درسائيا ميں ويڪھي پئي چار ياري، محمد رسول نال گواھيا۔ ميں ويڪھي گو بند والي پنچم دھاري، دھرم دي دھار ڪھوج ڪھوجايا۔ صدي چوڌھويں سب نے اپني بازي ھاري، ھردے ھر نہ ڪوئے وسايا۔ اُٹھو اُٹھ سوادھان ھو وچتر گپت رائے دھرم سنگ موت لاڙي، ڪال ڏورو ڏنڪ ڏنڪ وجائيا۔ پُرڪھ اڪالا دين ديا لاپن ھتھ لئے خود مختياري، مختيار نظر ڪوئے نہ آيا۔ ھڪم سنديسہ ديوے پھلي واري، پاربرھم پر بھ اپني ڪار ڪمائيا۔ سنجگ تريتيا دوا پر يتيا اپني دھاري، ڪلجگ دھيرج دھرم نہ ڪوئے رڪھائيا۔ اگ لگي بھتر ناڙي، سانڪ ست نہ ڪوئے ورتائيا۔ جوت جوالا دسے نہ ڪسے پھاڙي، پر بت روون مارن دھاننجا۔ اوتار پينغمبر ڪرن ڪوئے نہ داري، گرو گرو ديو رنگ نہ ڪوئے رنگائيا۔ چار گنٺ دھ دشا نو ڪھنڌ پر تھي ويڪھو باھڪاري، ديپ ست رھے گرلايا۔ دين مذھب ذات پات منزل چڙھے نہ ڪوئے اپاري، اپر پر سوامي ملن ڪوئے نہ پائيا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن تڪے نہ ڪوئے ميت مراري، متر پيارا سنگ نہ ڪوئے رڪھائيا۔ ڪوڻاں وچون جن بھگت سھيلے جان بلھاري، بل بل اپنا آپ وڪھائيا۔ جوتي جوت سروپ ھر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ديونھارا دھر دا ور، سر اپنا ھتھ رڪھائيا۔ پُرڪھ اڪال ڪھے ميرا ھونا وقت سھاونا، سھنجني رت وڌيايا۔ شبد گرو اڪ اڪھواونا، دوجي صفت نہ ڪوئے صلاحيا۔ آتم نور جوت اڪ چڪاونا، اندھ اگيان دينا مڻائيا۔ جن بھگت سھيلا پڙ اُٹھاونا، گرگھ گرگھ گرگر گود ٽڪائيا۔ سچ دوارے ميل ملاونا، ملني ھر جگدیش ڪرائيا۔ ساچا وقت

سُہنجنا سُہاؤنا، سوہنی رُتڑی سوہا پائیا۔ نام سندیسہ اگئی کلمہ کائنات آپ پر گٹاؤنا، سرشی درشی وچ ٹکرائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ڈھولا گاؤنا، گاوت گا کا خوشی بنائیا۔ آتم برہم اک درساؤنا، دُئی دا پردہ دینا چُکائیا۔ سچ دوار اینکار اگو گھر وساؤنا، جیہڑا اُجڑ کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ پُرکھ اکال میرا شبد سندیسہ اک، اک اک نال جُڑائیا۔ گرگھ وِرا جانے سکھ، جس سکھیا دتی سمجھائیا۔ جس دا لہنا دینا لئے لکھ، جنم کرم دا روگ گوائیا۔ جن بھگت آد انت جگ چو کڑی پر بھ دامت، چار جگ دے شاستر دین گواہیا۔ بنا بھگتاں توں پر بھونے کیتا نہیں کسے داہت، سنجگ تریتا دوا پر کلج ریتی چلی آئیا۔ سو گرگھو سوامی ہو کے وسیا سب دے چت، چت وت ٹھگوری رہن کوئے نہ پائیا۔ جن بھگت سدا آد توں اک، مدھ وچ اک انت وچ اک وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، لیکھے لاوے پریم پریتی کیتی جس، جسم وچ اسم اپنا اک ٹکائیا۔

★ ۲۲ وساھ شہنشاہی سمت ۶ گوڑا رام جموں دی شادی نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

ہر کھیل اُتر پورب پچھم دکھنا، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ لیکھا جانے الکھ اکھنا، وڈ داتا بے پرواہیا۔ جس جن بھگتاں سپس ہتھ رکھنا، نگاہ نگاہ وچوں بدلایا۔ پریم پریتی وچ رہے کوئے نہ سکھنا، جو سنگر سرن آئے سرنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ اُتر پورب پچھم دکھن ویکھے چارے گنٹ، کوٹ دشا پھول پھولایا۔ لیکھا جانے مات لوک بیکنٹھ، نرگن سرگن بھيو چُکائیا۔ ہر جن ہر ہر سُہیلے جانے سنت، سنگر دیونہار وڈیایا۔ دُھر دا کھیل کرے بے انت، بے پرواہی وچ سمائیا۔ نام دے کے سوہنگ منت، آتم پر ماتم جوڑ جُڑائیا۔ سچ سُہیلا بن کے کنت، پت پریشور ویکھ وکھائیا۔ مانس جنم بنائے بنت، گھٹرن بھنہار وڈی وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، ست دھار چاڑھ کے رنگت، رنگ اکواک وکھائیا۔

★ جمعدار صاحب کیشن سنگھ اُلھڑپنڈی دے میننتی کرن تے ★

تھاڈی پریم پریتی دی کٹھن گھال، سیوا سچ وڈیاںیا۔ ایہناں وچوں تیاں سکھاں دا ہون والا سی کال، سماں انت دیوے گواہیا۔ کرپا کر کے سچ مُجبت وچ کیتی سنبھال، دُکھ اپنی جھولی پائیا۔ ایہہ سب توں دکھری چال، جگ چو کڑی نہ کسے سمجھائیا۔ پھل ٹٹنا سی ڈال، منشا سنگھ رہن نہ پائیا۔ کھیل ہونا سی حال، پیارا سنگھ ہونی سی جڈائیا۔ سنگر شبد بن دلال، ترلوک سنگھ لیا بچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سدا سدا سد سر اپنا ہتھ رکھائیا۔

★ ۲۳ وساک شہنشاہی سمت ۶ دوپہر گرداس پُر سنگت دے گھر جان توں بعد ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

دیوے دات وست پنا منگی، منگن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ شبدی دھار پریتی چنگی، پریم دیکھے بے پرواہیا۔ گوہند دی پوری کرے لکھی سندھی، جیہڑی سندھاں والیے گئے گوائیا۔ جیہڑی کٹار تلوار ندیڑ رہی ٹنگی، انت اُنگلاں پنج وار چھہائیا۔ اوہ تن چھہائے بنا پھرے جنگی، جنگجو اپنی دھار دکھائیا۔ لیکھا پورا کرے گر ار جن راوی کنڈھی، صاحب سلطان دُھر درگاہیا۔ کمر نال ہووے پابندی، زنجیری شرع والی بندھائیا۔ نال گڈیا ہووے اندھی، اندھ آتم دیکھے لوکائیا۔ تیغ بہادر دا لہنا پورا کرنا فرنگی، دلی دوارا دے گواہیا۔ پُرکھ اکال کھیل کرنی اچھی، چسبے دی رانی جو بندے بہادر گئی سناہیا۔ سرشتی دھار میٹنی دورنگی، اک رنگ دینا رنگائیا۔ جن بھگتاں پریم پریتی دینی گنڈھی، ٹٹیاں لئے ملائیا۔ پون ہوا دیوے ٹھنڈی، اگنی تے نہ کوئے تپائیا۔ سب دی کٹ کے آئے خانہ بندی، بندی چھوڑ ہر گوہند جو گوالیر گیا جنائیا۔ نانک ستار وجائے تندی، تونبا اپنے ہتھ اٹھائیا۔ محمد لیکھا چار یاری صدی چو دھویں لنگھی، بیٹھے بندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنی کار کمائیا۔ جن بھگتو تھاڈی سیوا چار جگ توں نوں، ناواں نواں دیاں لگائیا۔ جس ویلے جیٹھ آیا چووی، چوویاں اوتارا اگو گھر بہائیا۔ پال سنگھ بنا کے کوی، کویتا کٹاکش والی پڑھائیا۔ سروں ننگا رکھ کے روی،

گرگھ کھیل کھلایا۔ نو دانے لے کے نال جوی، کسیر دی آسا پور کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لے
 ملایا۔ جن بھگتو سیوا چار جگ توں وکھری، پر بھو وکھری کار کما یا۔ بھگتی کرائی نہیں کوئی (اکھری)، مہر نظر نال تریا۔ خوشی مناوے تہاڈی اک اک
 ستھری، نالی نالی سیس جھکایا۔ کسے دا ایشٹ نہیں کوئی پتھری، اٹاں نال نک رگڑایا۔ ایہہ دھار بھگتاں دی بہتری، بہتر جامے دین گواہیا۔ اکٹھے کیتے
 ہیرے جٹ چھیمے نائی براہمن کھتری، خطرہ سب دا دتا مکایا۔ ساچے پریم دی پھڑ کے تکلڑی، گرگھ دانہ دانہ دتا تھلایا۔ وزن رہیا سیر دھڑی نہ وٹڑی،
 ٹانکاں وچ نہ کوئے شنوایا۔ جنہاں دی آتما اندروں رتڑی، اوہ رتن امولک ہیرے لے اٹھایا۔ تہاڈے جنم کرم دی اپنے اندر رکھ کے پتھری، دین دنی
 دے گرہ دتے مٹایا۔ تہاڈی آسا پر بھو توں وکھ رہے نہ کتری، تہاڈا قطرہ قطرہ پسینہ دھر دا رنگ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لے ملایا۔ جن بھگتوں چووی جیٹھ نوں سب نوں کرنا ساواں، اکو رنگ رنگایا۔ نو سال توں گھٹ پچیاں دا سیس گند کے
 آون ماواں، مینڈھی پنچ پنچ بنا یا۔ خوشی وچ آون چاواں، دکھ اندر نہ کوئے رکھایا۔ اچیاں کرن باہواں، جیکارے لاون تھاواں تھانیا۔ سب نے کہنا
 گرگھ رہیا نہیں کوئی نتھاواں، درگاہ سچ لے وڈیا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کما یا۔ جن بھگتو پنچ
 گرگھیں اکو جیہا کرنا لباس، نوں دھار بنا یا۔ اکو پریم وچ لینا سانس، پر بھ ساہ ساہ سما یا۔ اکو منسا رکھنی آس، ترسنا دینی گوا یا۔ نو وار نگاہ کرنی اُپر
 آکاش، آکاش پاتالاں ویکھ دکھایا۔ اک اک سب دے کول ہووے گلاس، جل پانی نال بھرا یا۔ جس ویلے ساڈھے دس دا ویلا ہویا رات، رتڑی اپنا
 رنگ رنگایا۔ سنگر چرناں ہیٹھ رکھی ہووے پرات، وڈی چھوٹی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ دین دیال بخشے دات، مہر نظر اٹھایا۔ چرن چرنو دک بخشے بوند
 سوانت، امرت جل گھ لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لے ملا یا۔ جن بھگتو پریم پیار وچ گرگھ لے
 سد، بھگت بھگت نال وڈیا یا۔ یاد رکھیو سوار پے توں حصہ کسے نہیں پاؤنا وڈھ، لنگر سانجھا لینا بنا یا۔ لہنا دینا دینا جیہڑا رام چندر بالمیک لوگش دا اسمیدھ
 جگ، جگت جگت اک بنا یا۔ پریم پیار مُجبت وچ سب نے کھانا رنج، رجو ستو طمو اکو رنگ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل

ساچا ہر، بھیا ابھیدا دئے کھلایا۔ سیوا کہے میں سوہنی خوبصورت، خوبی والی نظر کسے نہ آئی۔ میری بنا گوہند توں کوئی تک سکیا نہ مورت، اکال مورت
 دتی وڈیائی۔ میرے ناد دی سُن سکیا نہ کوئی تورت، تریا توں پرے شنوایا۔ مینٹوں خوشی ہونی میں کھجک وچ ستجگ دی مناوئی مہورت، مہر پر بھ دا نام
 لگایا۔ ناتا توڑ دین دُنی کوڑت، کوڑی کریا دینی کھپایا۔ سب دی آسا نسا کر کے پورت، ترسنا دینی چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوایا۔ سیوا کہے میں آواں لا کے سُرخ بندی، پر بھ دی چرن دھوڑ وڈیائی۔ بھوایں ساری سرشٹی مینٹوں جاندی
 بندی، بندک ویکھاں تھاوں تھانیا۔ میری دھار اگئی تیز ساگر سندھی، وہن سکے نہ کوئے سمجھایا۔ میں کھیل ویکھا گوہند دھار ہندی، ہند ہندوان دئے
 گواہیا۔ مردنگ و جاوئی کنگر کنگر کنگی، برہمنڈ کھنڈ سنایا۔ میں ویکھا جیو جیو پنڈی، برہمنڈ کھنڈ پھول پھولایا۔ میں ویکھا وشن برہما شو سُرپت اند اندی،
 اندراسن سنگھاسن کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ سیوا کہے میں میلنا اوہ سوامی، جو
 سے نال سمایا۔ ملاو نا اوہ انترجامی، جو انتشکرن ویکھ وکھایا۔ دسئی اوہ کلامی، جو کلماں توں باہر پڑھایا۔ دینی اوہ سلامی، سیس جگدیش اک جھکایا۔ جن
 بھگتاں چوراسی کٹ غلامی، گلشن پر بھ دا دینا مہکایا۔ جگہ سہنجی اٹھ پندھی دی نشانی، نشانہ ہر سنگت والا رکھایا۔ گرداس پُریو تہاڈی ریتی ایہہ پُرانی،
 گرو دے نال چلی آئی۔ سنگرو تہاڈا بنے بانی، پانی امرت رس چکھایا۔ تہاڈی واڈھی اوہ جیہڑی ار جن نوں کرشن نے دسی منزل رُوحانی، کرم کانڈ
 سارے کٹ کے دتے سٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکتک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، لیکھا
 جانے زمیں اسمانی، اسم اپنا اک درسایا۔

☆ پہلی جیٹھ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

جیٹھ دھار سورا سربنگا، ہر کرتا آپ درڑائیا۔ سندیس دتا چنگا، چنگی طرح جنائیا۔ دواپر کھیل کرشن سنگا، ہر سنگی آپ جنائیا۔ کاہن نوں اپنا چاڑھیا رنگا، اگلا بھیو کھلایا۔ کرشن پھیر جمنا دا پانی منگا ٹھنڈا، چرن لئے دھوائیا۔ پھیر ویکھیا جگ دا کنڈھا، کنڈھی بہہ کے کھوج کھوجائیا۔ پھیر نو قدم اپنے پچھے لنگھا، قدم قدم قدم نال بدلایا۔ پھیر پٹھا کر کے منجا، آسن مکھ دے بھار سہائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ اند کہے میں اند بنودی، بنم روپ درسائیا۔ میرا لیکھ لکھیا ویدی سوڈھی، سدی ودی نہ کوئے سمجھایا۔ میرا اشارہ تکیا مچھندر گورکھ جوگی، جگتی وچ دھیان رکھایا۔ ترے بھون سوجھیا ترے کال بوجھیا ہر درسی رکھی اوٹی، اوڑک دھیان لگایا۔ پاتال آکاش ویکھے کوٹی، کٹیا گڑھ رنگ رنگایا۔ دو جہاناں ویکھی چوٹی، پر بت ساگر کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلایا۔ کھیل کہے میں پر بھ دا کھلاونا، خالق نظر کدے نہ آیا۔ جگ چوڑی جس نے پرچاونا، ستجگ تریتا دواپر کھجگ ونڈ ونڈایا۔ تھت وار جس نے اٹاونا، گھڑی پل نہ کوئے درسائیا۔ ڈھر سندیسہ اک درڑاونا، پرکھ اکال رہیا جنائیا۔ ساچا مارگ اک پرگٹاونا، پرگٹ ہو کے پرگٹا کو دینا وسائیا۔ جگ نیتز نظر کسے نہ آونا، دوئے لوچن نہ کوئے وڈیائیا۔ جہوا صفت نہ کوئے صلاحنا، رسنا گانہ سکے رایا۔ قدمی قدم نہ کوئے لکاونا، پینڈا پندھ نہ کوئے مکایا۔ دھام بھومکا نہ کوئے سہاونا، گڑھی گڑھ نہ کوئے چترایا۔ روپ ریکھ نہ کوئے درساونا، سوچھ اچھ نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکایا۔ پڑدا کہے میں چکاں پڑدا، پڑدا دیاں اٹھایا۔ پہلی جیٹھ کرشن کر کے مکھ چڑھدا، اکھ نو وار بدلایا۔ پھیر اپنے کن پھڑدا، ہلوانے نال ہلایا۔ پھیر بھیو کھول تیلوکی دردا، تہاں لوکاں کھوج کھوجائیا۔ پھیر سرور ویکھ سردا، جل پانی بھیو چکایا۔ پھیر جگت جہان ویکھ مردا، مردے مرید رہیا درسائیا۔ پھیر اپنی مرضی کردا، سچ سنگھاسن ڈیرہ لایا۔ پھیر بن شستر استر گھوڑے چڑھدا، باہو بل نہ کوئے جنائیا۔ پھیر اپنی کرنی کردا، کرتا پرکھ نال رکھایا۔ اگن میگھ ہو کے ورھدا، ورسی دے گواہیا۔ جگت جیو جہان چھل دا، اچھل چھل دھاری اپنی کار کمایا۔ صرف وقت کڈھ کے نو پل دا، پلکاں دے پچھے کرشن

کرشن میل ملائیا۔ لیکھا جان اگئی دل دا، دلدری سدا لیا اٹھائیا۔ پھیر نظارہ دیکھیا کلج کل دا، کل کال کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ پردہ آپ اٹھائیا۔ پردہ کہے مینٹوں چکے کون، کون بھيو کھلائیا۔ میرے سندیے دیوے پون، پانی نال گواہیا۔ مینٹوں
 اٹھاراں وار روکے گیا راؤن، راون رام دیکھ کے ماری دھانیا۔ مینٹوں بل آیا بلاؤن، باؤن قدم سیس جھکائیا۔ مینٹوں بالمیک آیا پرچان، پرچہ زندگی والا
 دکائیا۔ میرا کھیل سدا آون گاؤن، گاؤنہارا کوئے نہ گائیا۔ جگ چوکڑی میں سب دی کیتی آواں ڈھانہن، ڈھاہ ڈھاہ ڈھیر بنائیا۔ شاہ سلطاناں آواں
 راؤن، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ ستیاں آواں جگاؤن، اٹھیں اکھ کھلائیا۔ رٹھیاں آواں مناؤن، نسا من دی کھوج کھوجائیا۔ امرت میگھ آواں چواؤن، نجھر
 جھرن اک جھرائیا۔ در ٹھانڈاں آواں وکھاؤن، وکھرا گرہ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، وڈ داتا بے پرواہیا۔
 کرشن کہے میرا کھیل کاہن والا کاہنوں، گھنٹیا گھنٹیا گھنٹیا روپ درسائیا۔ میرا ترکش تیر کوئے نہ بانوں، بنواسی رام گیا سمجھائیا۔ میرا حکم پر تھی
 اسمائوں، استر اکو اک درڑائیا۔ میرا دھرم دھار پرمانوں، پاربرہم دیکھ وکھائیا۔ میں بن کے بال انجانوں، دین دنی دتی جھلائیا۔ میں ہو کے وڈ سیاؤ، شاہ
 سلطان دتے کھپائیا۔ میں ہو کے برہم گیانوں، ارجن اک گیان جنائیا۔ میں ہو کے انتم فانوں، تن وجود دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ کرشن کہا میری وار تھت جھیٹی، جھیٹا ہو کے دیاں جنائیا۔ میں ڈھائی انگلاں دی بٹھ کے پیٹی،
 پٹا پٹنے والے دا دتا وکھائیا۔ تریلوکی دا بن کے گئیٹی، پہریدار آپ ہو جائیا۔ لکھ چوراسی دی دیکھ کے نیکی، بدی سب دی جھولی پائیا۔ اکو وار کر کے پٹی،
 پیشتر سب نوں حکم سنائیا۔ بنا بھگتاں توں سارے ہوئے پردیسی، دیش والا نظر کوئے نہ آئی۔ کاہن نے ڈھائی گز دی سٹ کے کھیسسی، اُتے گھٹے دتے
 جمائیا۔ ایسے کر کے نانک آیا ویدی، جوت جوت وچوں چکائیا۔ جس نے شبد دھار بھجی، بندگی بندگی وچ سمجھائیا۔ اوہ مالک خالق ڈھر دا جگ جگ کرے
 تزی، تجربہ اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھيو ابھیدا دے کھلائیا۔ کاہن کہا میرے ہتھ دو جہان دی
 کنجی، کنجی دیو پھڑائیا۔ ایہہ جگت جہان محمول خانہ چنگی، گر اوتار پینمبر کرن اگراہیا۔ کسے دی رسن شبد دھار نہیں کوندی، ڈھر داشبد کرے شنوائیا۔

آد جگاد جگ چو کڑی سر شٹی ساری سُنجی، بنا پر بھو کاہن دے کاہن نہ کوئے اھوئیا۔ ایہہ آتما پر ماتما بنا گئی، دُھر دانام نہ رسنا گائیا۔ ایہہ چلن پھرن
 توں تُنڈی، بھج سکے نہ واہو داہیا۔ اس دے اندر من داسنا گنڈی، سر شٹی در شٹی کیتی ہلکائیا۔ او سے ویلے کرشن نے اپنے چرناں بیٹھوں پھڑ کے خاک
 دی چو نڈی، اپنے بلاں اُتے گھسائیا۔ اوہدے ہتھ وچ ہووے کھو نڈی، خود مالک نور خدائیا۔ خبر سنے نہ کسے ہاں ہوں دی، ہر اپنا حکم ورتائیا۔ دھار چلا
 کے میں توں دی، توں میں اپنا رنگ رنگائیا۔ اوہدے کول صفت نہ ہووے کسے منہ توں دی، شبد دھار شنوائیا۔ اوہدی کھیل پرکاش روپ لوں لوں
 دی، ساڈھے تن کروڑ دئے گواہیا۔ او تھے کھیل نہیں کوئے اٹھاراں کشونیاں کھوہ دی، اٹھائی لکھ نہ ونڈ ونڈائیا۔ او تھے کوئی منت نہیں سننی دھرو دی،
 سیس سیس نہ کوئے نوائیا۔ کوئی چترائی نہیں کسے گرو دی، ہتھاں والی بدن نہ کوئے بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دا پڑدا دئے اٹھائیا۔ کرشن کہے میرا اوہ لوہے دا ہتھیار، کرنال والا دیو دکھائیا۔ اوہ چاکو نہیں اوہ شبد دی دھار، جیہڑا پچھلا لیا چھپائیا۔ نو وار
 لکھیا، دھرنی، جس ویلے تیرے اُتے آوے میرا زرنکار، خود مالک پھیرا پائیا۔ اوہ میری وستو لیاوے اپنے دربار، جس دا لیکھ نہ کوئے سمجھائیا۔ ایہہ
 کُنجی جس دے نال کھولدا سی اپنے گھر دا بار، جس وچ جوتی دھار ڈیرہ لائیا۔ اوہ بھگتاں دا پیار، اوہ یاراں دا یار، نہ اوہ پُرکھ نہ اوہ نار، نہ اوہ تن کرے
 شنگار، نہ اوہ آوازاں دیوے مار، جنم مرن دا روپ نہ کوئے درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ کرشن کہا میں
 ویکھنی رین اندھیری مساء، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ کورو پانڈو بٹھ کے رسا، رستہ سب دا بند کرائیا۔ پھیر مار کے ہتھ اُتے ہتھا، تالی دتی لگائیا۔ میری سُن
 دے رہنگے چار جگ کتھا، کہانی دتی درٹائیا۔ پھیر بولیا بھارتھ بیتھا، سچ نال سنائیا۔ پھیر نیوں کے ٹیکیا متھا، ہتھ اکھاں اُتے رکھائیا۔ کلج انت میرا
 آوٹا پُرکھ سمرتھا، کاہناں دا کاہن پھیرا پائیا۔ اوہدا کھیل ہوناتت اٹھاں، نو در نہ کوئے جنائیا۔ اُس نے بھگت بناوٹا بچہ، بچپن اپنی جھولی پائیا۔ جو کوئی
 بھگتی وچ رہ گیا کچا، کچن گڑھ دئے سہائیا۔ کیوں اوہ آد انت دا سچا، سچ وچ سمائیا۔ ہر ہر دے اندر وسا، وسنہارا دُھر در گاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ کرشن نے ویکھیا چار چھیر، پہلی جیٹھ ملی وڈیائیا۔ جدھر تکیا اُدھر اندھیر، ساچا نور نہ کوئے

چکائیا۔ پھیر نگاہ ماری بھیلنی دے نظر آگئے بیر، رام دی دتی دُہائیا۔ پھیر اگا دیکھیا نظر آیا شیر، بھبک نام والی سُنائیا۔ پھیر دیکھیا اوہ کُردا جاوے مہر، مہر نظر اُٹھائیا۔ جس دا لیکھا سمجھے کوئے زبر نہ زیر، ذرا بھوری بھيو کوئے نہ پائیا۔ جاں پھیر دیکھیا اوہ دُور دُراڈا نیڑ، نیرن نیرا نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کُریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا رنگ دکھائیا۔ کرشن پھیر دیکھیا ماریا پنجاں ول دھیان، ہتھ گچی اُتے لکائیا۔ پھیر کہا تئیں میرے جوان، سُرُپیر سو بھاپائیا۔ ارجن نے کھچ کے کمان، چلہ دتا دکھائیا۔ بھیم گرج ہلائی اُتے اسمان، چکر نو دتے گھمائیا۔ یُدھشٹر کر کے پرنام، سیس دتا نوائیا۔ کرن سہدیو نکل دی کر پہچان، اڈی زمیں اُتے لکائیا۔ پنجاں دا فرمان چھیواں نال آنجان، جس دی سمجھ نہ کوئے سمجھائیا۔ پھیر کرشن نے کہا میرے در اوہ پروان، جیہڑے پروانے بن کے میرے وچ سمائیا۔ یُدھشٹر نے جھولی ڈاہی کجھ منگ لیا نال کھان، رسنا دے چکھائیا۔ اوہ پنچ پھل کر دیو دان، سَنگھاسن اُتے دیو لکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کُریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میللا لئے ملائیا۔ کرشن کہا یُدھشٹر آہ لے تیرا آم، میں تیری امی، امڑی دا جایا توں۔ چارے پانڈو کر پروان پھڑایا اوہ نشان، جس دے وچ بت تے رُوح۔ نگاہ ماری دیکھیا بھگت بھگوان، ہو یا ہو ہو۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کُریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میللا دے کرائیا۔ یُدھشٹر نوں کہا آہ لے امب دا پھل میوہ، دُھر دا دیاں کھوئیا۔ آہ چارے پھڑ لو میرے پریم دارس تے تہاڈی پروان ہوئی سیوا، سیوا سچ دے لیکھے لائیا۔ اکو تہاڈا ایشٹ اک گردیو اکو دیو دیوا، آتما پر ماتما پر ماتما آتما اکو نظری آئیا۔ پنچ وار کہو میرے کاہن دا کاہن داتا الکھ اھیوا، کتھنی کتھ کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کُریا کر، سد اپنا کھیل دکھائیا۔ کاہن کہے ایہہ وار تھت جیٹھ مہینہ پہلی، پہلوں دتا جنائیا۔ اوہ دیکھو رانیاں مہارنیاں نکدیاں وچوں مھلیں، محلاں دے وچوں سمجھائیا۔ ارجن نوں کہا ارجن ڈھائی قدم میرے پچھے ٹھلیں، قدم قدم وچوں بدلایا۔ یُدھشٹر کر نہ لوں انگھلی، سماں گیا ہتھ نہ آئیا۔ اگے کر دے اپنی تن والی تھیلی، چرن دھوڑ ایہدے وچ لکائیا۔ جو چاہیں میرے کولوں لے لئیں، دوجا دوارا منگن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ چیر مار زور دی ایہہ گل کہہ لئی، ساری سر شئی وہلی، واہ واہ کہہ کے سیس دتا نوائیا۔ پھیر کہا پر بھو جے تھٹھا پھیر وی بھگتاں میلیں، ملنی اپنے نال کرائیا۔ کرشن کہا اوہ میرا کاہن آدانت دا بیلی، بلیاں وچ

بھگتاں ہوئے سہانیا۔ پھیر پنچ چلیاں رکھیاں اُتے ہتھیلی، پچھلی رسم پوری دتی کرائیا۔ پھیر ہس کے کہا یڈ ہشٹرا یاد کر جد بنے آتما پر ماتما دی بنے چیلی،
 دوجا چیلہ نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ ارجن کہا میرے کاہن، کچھ دے
 سمجھائیا۔ کرشن نے لت ماری اوہ ویکھ میدان، مُردیاں دا بھریا سو بھاپائیا۔ ارجن بن کے نادان، نیناں نیر چلائیا۔ اوہنے زور دا کھچیا کان، ہلونا دتا
 لگائیا۔ چھیتی کر کر چرن دھیان، دھوڑی مستک نال چھہائیا۔ اکو ویکھ نگاہبان، بنا کاہن توں کاہن نظر کوئے نہ آئیا۔ پھیر دو ہتھڑ ماری، ایٹھے اوئے
 ارجن، اوہ ویکھ کلجک شیطان، شرع دا روپ بدلائیا۔ پھیر ایٹھے ماریا اوہ ویکھ اسمان، اسماناں توں پرے میرا ماہیا۔ جس ویلے آوے نوجوان، بن کے
 داتا دُھر درگاہیا۔ اوہنوں ساری دُنیا کہے بے ایمان، خاوند گرگھ وِ رلا لئے بنائیا۔ ارجن نے سٹ کے تیر کمان، گل پلّو لیا پائیا۔ کرشن نے دوئے جوڑ
 کے چرن دکھائے آہ ویکھ بال آنجان، نگاہ نگاہ وِچ رکھائیا۔ اوہ سدا مہربان، دُھر دا مالک دُھر درگاہیا۔ جس نے لکھ چوڑاسی ویکھنی آن، آپ اپنا پھیرا
 پائیا۔ ساڈا لیکھا پورا کرنا جو کر رہے فرمان، فُرنے سب دے کھوج کھوجائیا۔ اوتاراں پچھوں پینمبراں دی چلاونی دُکان، دُنیا وِچ اپنا نام ونڈ ونڈائیا۔ پھیر
 گرو کرنے پردھان، سنگرُو اپنا حکم سنائیا۔ پھیر شرع دا جنگ کرنا گھمسان، یڈھ مذہب مذہب والا دکھائیا۔ پھیر پرگٹ ہونا آن، آپ اپنا ویس وٹائیا۔
 جس نوں دھر سکے نہ کوئے وِچ دھیان، مصوّر تصور نہ کوئے کرائیا۔ ساری دُنیا کرنی حیران، حیرت وِچ سب نوں دے بھوئیا۔ جوتی جوت سرپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا اٹھائیا۔ پہلی جیٹھ کہے کرشن سروں لہ لیا مکٹ، ہتھ دوویں اُتے لگائیا۔ نالے ہس کے کہا واہ میرے
 کاہن تیری بے پرواہی دی جگت، جگتی سمجھ کسے نہ آئیا۔ ہن توں کمتی دین لگا مُفت، قیمت نہ کوئے رکھائیا۔ جیہڑا یڈھ وِچ جھو بے تے رہے چُست،
 دھنّش بان کندھیاں اُتے لگائیا۔ اوہدی اندروں لگی ہووے سُرَت، سُرَتی تیرے وِچ لگائیا۔ جے اوہ تک لئے اپنی مورت، مہورت تیرا نام جنائیا۔ ناتاٹٹ
 جائے دُنیا کوڑت، سچ گھر ملے وڈیائیا۔ پار ہو جائے مورکھ موڑھت، عقل بُدھی نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دا میلا آپ کرائیا۔ کرشن نے نو وار زمیں اُتے چرن جھسے، تالی چھاتی اُتے لگائیا۔ نالے نیز بان کسے، اکھ اکھ وچوں اٹھائیا۔ نالے ویکھے

دواپر والے پٹے، کی سماں دے گواہیا۔ پھیر کئیوں کھول یشودھا والے ٹکے، نو خاک وچ رُلانیا۔ پھیر اوہنوں پُٹھے قدم پٹے، اگے قدم نہ کوئے رکھانیا۔ خوشیاں وچ کہا پر بھو تیرے میرے قول پکے، اقرار اکو وار سمجھانیا۔ اوہ کلجک نشانے تکے، دُور دُراڈا کھوج کھوجانیا۔ کھیل ویکھ مدینے مکے، مقبرہ چرناں والا بنانیا۔ پھیر سُنے نام دے پٹے، نام سَت شنوائیا۔ پھیر جان واہرُو فتنے، فتویٰ سب دے اُتے لگانیا۔ پھیر دھوڑی بھر کے لپے، اسمان ول اڈانیا۔ جس ویلے کلجک سماں پٹے، پٹا اکو سو بھاپانیا۔ کاہن نے کہا میرا کاہن پر کاش ہووے نال پپے، پورن پر بھ چترانیا۔ اکو وار اک نال کیتے متے، مت سانجھی نہ کوئے رکھانیا۔ پھیر یُدھشٹر نوں مار کے دھپھے، زمیں اُتے لٹانیا۔ گردن اُتے ہتھ رکھے، سچ نال دبایا۔ یُدھشٹر توں میرا میں تیرا دوویں اکو نام جپے، سوہنگ دتا سنانیا۔ پھیر لکھیا لیکھ اُتے گتے، گت مت اپنے وچ چھپانیا۔ پھیر کڈھ کے خون رتے، رتی مستک اُتے چھپانیا۔ بھگت پائے پر بھو دے کتے، خطرہ سب دا دتا مکانیا۔ جتھوں ملدے پریم دے گپھے، گپھا وچ وژن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ ساڈے جنم کرم کرے رفعے، رستہ اکو دے دکھانیا۔ جو آوے سو کھٹ کے جائے نام دے نفعے، نقصان وچ نہ کوئے رکھانیا۔ کاہن کہا یُدھشٹر اک وار میتوں ہو خفے، غصے نال متھے وٹ چڑھانیا۔ یُدھشٹر کہا کاہن میرا سریر اگنی وانگ تپے، تپش نہ کوئے بھجانیا۔ اوہ بھگت نہیں جیہڑا بھگوان دی کرنی اُتے ہسے، سَت کرنا میری ریتی چلی آنیا۔ پھیر پا کے ہتھ اُتے نکے، لکیر نو وار کھچانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لے ملا نیا۔ جیٹھ کہے میتوں ساریا کیتا وادھو، گنتی وچ نہ کوئے رکھانیا۔ پر میتوں یاد آ گیا گوہند نے بچن سُنیا سی پٹھ پچھے دادو، دعوے نال درڑانیا۔ ہن اٹ پتھرتے پھیر میرے پُرکھ اکال دے نام دا چلنا جادو، یادو بنسی کرشن دے گواہیا۔ اوہدی کرپا توں بنا رہنا نہیں کوئی سادھو، سادھنا وچ نہ کوئے جنانیا۔ اوہدا شبد ہونا اک آگو، آگن کرے خلق خدانیا۔ جو برہمنڈ کھنڈ جگت جہان دین دُنی تیاگو، ترے گن دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ اگے نویں سازنا سازو، سجن ہر بھگت لے پرگٹانیا۔ کھنڈا کھڑگ تیر ترکش کند چکے کسے نہ بازو، بازاں والا دے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سچ اک پرگٹانیا۔ جیٹھ کہے میری تھت سہاونی، سوہنی سو بھاپانیا۔ جس ویلے شروع کیتا سی راگ مداونی، مدعا پر بھ دا ویکھ دکھانیا۔ اشارہ کیتا سی بل باونی، نانک بابر گیا جنانیا۔ کلجک

انت رُتڑی اوہ آونی، جس ویلے اون گوَن نہ کوئے کٹائیآ۔ سچکھنڈ دوارے دینی نہیں کسے نے ضامنی، جہاں توں سکے نہ کوئے چھڈائیآ۔ دین دُنی ہونی وکار و بچار دی پراہنی، دھرنی اُتے سو بھاپائیآ۔ سچ پریتی کسے نہ لاونی، دُھر دارنگ نہ کوئے رنگائیآ۔ کھیل ہونی تیرتھ تٹ نہاونی، دُرمت میل نہ کوئے دھوایآ۔ ساچی منزل کسے نہ پاؤنی، پاربرہم نہ کوئے درسائیآ۔ کلج کوڑی کرپا چکے دامنی، دامنگیر نہ کوئے درسائیآ۔ ودیا رہنی نہیں براہمنی، برہم نہ پڑدا چکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ دکھائیآ۔ جیٹھ کہے جن بھگتو اپنی سچے ہتھ نال پھڑو زبان، ذبح اپنا آپ کرائیآ۔ اُس پر بھو توں ہووو قربان، جس دی قربانی دے کے گر اوتار پیغمبر خوشی بنائیآ۔ نیتز میٹ دھرو دھیان، صاحب ویکھو دُھر درگاہیا۔ بدھی وچ نہ رہو آنجان، من مت جھکڑا دیو گوائیآ۔ ست سچ کرو پروان، پروانے بن کے دیو دکھائیآ۔ نام امرت کرو پان، جگت پان نہ مکھ چکھائیآ۔ تھم منو اک خصمان، سیوو سمر و دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر داور، در میل لئی ملائیآ۔ جیٹھ کہے انگل رکھو اُپر اپنی شاہ رگ، پہلے پورے نال دبائیآ۔ جگت کوڑا سمجھو جگ، مایا ممتا وچ گر لائیآ۔ ترسنا واسنا ویکھو اگ، چار کُنٹ رہی جلائیآ۔ دین دُنی تکو حد، حدود کوڑی سو بھاپائیآ۔ اس تو اگے ویکھو ودھ، سرتی شبد وچ سمائیآ۔ گھر تکو پُرکھ سمرتھ، نرگن نور جوت رُشنائیآ۔ جو لہنا دینا پورا کرے حق، حقیقت دیکھے تھاوں تھانیا۔ گھر چلدیاں منزل نہ جانا تھک، پینڈا پندھ لینا مکائیآ۔ پریتی وچ ستھر لینا گھت، اٹھر نیر نہ کوئے وھائیآ۔ آپے رکھنہارا پت، پت پر میثور ہوئے سہائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میل لئی ملائیآ۔ جیٹھ کہے میری کیتھے اوہ کڑاہی، جس وچ چوراسی نظری آئیآ۔ اوہ پونی دیو پھرائی، جس نال گرگھ باہر لینے کڈھائیآ۔ پرساد اوہناں مکھ لگائی، جو کھا کے خوشی بنائیآ۔ جگت ہاراں نال چٹرائی، سوہنے تن رنگائیآ۔ پانی گھٹ گھٹ پیائی، امرت رس چکھائیآ۔ ایہہ وی ارجن نے دتی سی دُہائی، وراٹ روپ ویکھ کے ماریاں دھاہیا۔ اوہ پھل دیو ٹکائی، دوآبے والے چارے اگے آئیآ۔ اگے گرگھ بنے کوئے نہ راہی، منزل بھلے نہ دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ دکھائیآ۔ ارجن کہے میں عرض کیتی سی نکئی، لکیر نک نال کڈھائیآ۔ کرشن نے نو وار لکھ کے اگئی، پھیر دتی مٹائیآ۔ پھیر دھار دکھا کے نکھی، اشارے نال جنائیآ۔ دھون پھڑ کے پھیر دکھائی سکھی، سچ دتا

سُنائیآ۔ ارجن نے اپنے اندر لیکھنی لکھی، قلم شاہی نہ کوئے لگائیآ۔ نالے یاد کر لئی متی، پہلی جیٹھ وٹی ودھائیآ۔ پھیر ویکھی تھتی، سمت شہنشاہی رنگ
 رنگائیآ۔ پھیر کرشن دکھائی چٹھی، دُوروں دتی پڑھائیآ۔ پھیر جنائی پٹی، ہاہے اُتے سہائیآ۔ پھیر وست اگئی دتی، دُوروں دتی ورتائیآ۔ پھیر دھار جنائی چٹی،
 نُور جوت رُشائیآ۔ پھیر بانی سُنائی مٹھی، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیآ۔ پھیر تکیا بٹ بٹی، اکھ اکھاں وچ رلائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ دکھائیآ۔ رنگ کہے میں رنگ رُپ، بن ریکھا سو بھاپائیآ۔ میں آد انت دا پُوت، سچ سرُپ وچ سمائیآ۔ میرا
 لہنا چار کوٹ، دہ دشا وچ وڈیائیآ۔ میں کدے نہ جاواں اوت، پر بھ سر میرے ہتھ رکھائیآ۔ میں سدا سہاواں رُوت، جگ جگ رُت مہکائیآ۔ میں
 بھاگ لگاواں بوٹ، بتخانے ویکھ دکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک پھیرا پائیآ۔ رنگ کہے میں رنگ
 رنگیلا، رتڑا اک اکھوائیآ۔ میرا آد انت دا اک وسید، وصل یار والا سمجھائیآ۔ میرا امبر نُور نیلا، زرگن نُور جوت رُشائیآ۔ میرا ست ست قبیلہ، گر اوتار
 پینغمبر سو بھاپائیآ۔ میرا زرگن دھار جینا، سرگن رُپ مرن کدے نہ آئیآ۔ میرا لہنا پار لوک تینا، ترے گن نہ سکے سمجھائیآ۔ میری شہادت نہیں جل مینا،
 چند چکور نہ کوئے وڈیائیآ۔ میں کوئی لہنیدار نہیں کمینہ، کوجھا کملا نہ رُپ درسائیآ۔ میرا آد انت توں صاف سینہ، ہر دا اکو رنگ رنگائیآ۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ رہیا چُکائیآ۔ جیٹھ کہے کرشن نے سچے ہتھ تے وڈھی دندی، دنداں نال دبائیآ۔ مکھوں کہا
 کلج سرشی اندھی، جگ نیز نہ کوئے رُشائیآ۔ دھوتی تہمت بہنن تمبی، تابعداری نہ کوئے سمجھائیآ۔ جوت اکالن نہ لے امڑی امی، پتا پُوت نہ گود
 اُٹھائیآ۔ پھیر پھر کے پیری ننگی، چرن کنڈیاں اُتے لگائیآ۔ پھیر ویکھکے پون ٹھنڈی، ساہ ساہ وچ ملائیآ۔ پھیر تکیا اوہ سوربیر پر بھ دا نُور جودھا جنگی، بہادر اکو
 نظری آئیآ۔ جس نے دین دُنی اکٹھی کرنی ونڈی، ذات پات دا لیکھا دے مکائیآ۔ چرن دوار درسائے جمنا گنگی، سُرستی گوداوری دھوڑ چھار رامائیآ۔ خوشی
 وچ کہا پنچ چھ دی آوُ لمبی، سماں سمیں نال ٹھکرائیآ۔ اوس ویلے دھرنی کمی، تھر تھراہٹ وچ دُہائیآ۔ کاہنا بنا تیرے کاہن توں دُنیا ہونی ڈمبی، ست
 سرُپ نہ کوئے دکھائیآ۔ میری آسامنگ رہی منگی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ کلج انتم اوہ دھار زرنکار آوے جیہڑی مات لکھ نہ جی، گر بھواس نہ

کوئے رکھائیا۔ جیہڑی کسے نوں کہے نہ اماں مئی، اباجان نہ کہہ بلائیا۔ کھیل ہووے اک نوں، نو چار نہ کوئے جنائیا۔ عرض عرضوئی اک مٹیں، منسا دتی سمجھائیا۔ سُنیا بچن کٹیں، سندیسہ سہج سُبھائیا۔ دھرنی رو پئی چھم چھمی، چھسہر ہنچھو آں والی لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سد اپنا لھم ورتائیا۔ دھرنی دھرم دادے دلاسا، سیتل سچ جنائیا۔ پر بھو پریم پیاسا، جگ جگ ویس وٹائیا۔ پوری کرے آسا، ترسنا دے گوائیا۔ خالی بھرے کاسہ، وست اگم ورتائیا۔ اوہدا کھیل اکھنا الاکھا، لکھ سکے کوئے نہ رائیا۔ اوہ آد توں جوتی جاتا، جوتی جوت نورُ زشائیا۔ تیتوں دُنیا کہندی دھرتی ماتا، دھول تیری چترائیا۔ پر توں وی اُسنوؤں مٹنا اپنا بابا، پتا پُرکھ اکال سیس نوئیا۔ اوہ ویکھے ضرور کھج کھیل تماشا، زرگن اپنا پھیرا پائیا۔ تیری منزل پوری کرے واٹا، اگلا پندھ رہے نہ رائیا۔ پر یاد رکھیں اک ویراں گو بند امرت دین آوے باٹا، جگت رس چکھائیا۔ پھیر زرگن نورُ کر پرکاشا، اندھ اندھیرا دے گوائیا۔ سمبل کر کے اپنا واسا، واسطہ اکو نال جنائیا۔ اوتار پیغمبر گرو جو چار جگ دیاں شاخاں، شناخت کرے چائیں چائیا۔ ست دھرم دا بن کے راکھا، تیری رکھیا کرے دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ور داتا اک اکھوائیا۔ جیٹھ کہے میری تھت وار وارتا انوکھی، دکھ دکھ سمجھائیا۔ میری دھار کھئی کسے نہ پوتھی، پُستک سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ جگ مینے کوٹن کوٹی، کال گئے وہائیا۔ جو اوتار پیغمبر گرو آیا سوکھا کے گیا روٹی، رسنا رس چکھائیا۔ زرگن دھار رہیا کوئے نہ جوتی، پنج تت تت سمائیا۔ دین مذہب مانو ونڈ دھرم دھار دے دوشی، دُشمن نام نام سمجھائیا۔ اکھر و دیا جگت پڑھدا کوشی، صفتاں وچ صلاحیا۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا بنا زبان توں سدا رکھے خاموشی، شبد شبد نال جنائیا۔ تن مائی وجود سوہے کوئے نہ پوشی، پوشیدہ اپنا نام رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا مالک دِیا کمائیا۔ دِیا دھار پر بھ آگیا، اپن اُچیت اچل۔ زرگن نورُ جوت جگا گیا، گہر گہیر اچھل اچھل۔ لکھ چوراسی بھرم بھلا گیا، جن بھگت اُدھارے گھڑی پل۔ چار کُنٹ ویکھ وکھا گیا، لیکھا جانے مہیتل جل تھل۔ کوڑ گڑیارا ڈنک و جا گیا، ہوئے ہنگتا و کار اٹھا کے دل۔ راو رنگ بھلا گیا، نہیل دھام بیٹھ اٹل۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کما گیا۔ کرنی کار کماؤن آیا، جیٹھ جلندا میت۔ بھيوَ ابھید کھلاؤن آیا، ہر ساچا ترے گن اتیت۔ جن

بھگت سہیلے میل ملاون آیا، شبد گردیوا ہو کے بیچ۔ در ساچے آپ بہاؤن آیا، پردہ لاه صاحب انڈیٹھ۔ بھویو ابھید کھلاؤن آیا، آتم پر ماتم دس کے گیت۔
 اندھ اندھیرا گواؤن آیا، گرہ مندر جگا کے دیپ۔ سچ مارگ سمجھاؤن آیا، سنجگ ساچی ریت۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھرا دا
 ور، لیکھا مکا کے ہست کیٹ۔ ہست کیٹ نہ راؤ رنکا، نہ کوئے راج راجان۔ صاحب ست سوامی دوار بنکا، اکو پر م پڑکھ مہربان۔ چرن پریتی ساچی
 سنگتا، سنگل شرع کٹان۔ گڑھ توڑ ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم دئے گیان۔ سنسالاہ کے من کا، منسا میٹے شیطان۔ رس رہن نہ دیوے کن کا، انتر انتر
 بخشے دھیان۔ کر پرکاش اگئی نور چن دا، لیکھا مکائے کوٹن بھان۔ لہنا جھولی پائے جن بھگتاں والے دم دا، دامنگیر ہو سیری بھگوان۔ لیکھا رہے نہ ہرکھ
 سوگ غم دا، چنتا چکھا مٹے جہان۔ پچھلا ویلا گیا لنگھا، آگے حکم فرمان۔ جگت لیکھا ہونا تنگ دا، گرہ گرہ ہوئے خیران۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر ساچا وڈ مہربان۔ کرشن کہے میں دتا اک سندیہ جھٹ، یڈھشٹر جھکے نال اٹھایا۔ جس ویلے سمت شہنشاہی جائے
 ٹپ، ٹاپو ویکھ جگت لوکایا۔ مایا ڈسنی ڈسے سب نوں سپ، زہر قہر ورتایا۔ پیغمبراں پھل جانا پک، صدی سدیوی دئے گواہیا۔ کھیل کرنا پڑکھ سمرتھ،
 ہر وڈے وڈ وڈیایا۔ شبدی دھار پا کے نتھ، سرشٹی بنھے تھاؤں تھانیا۔ کسے دے رہے کچھ نہ ہتھ، جورو زر نہ کوئے چترایا۔ ست دھرم دا ستھر وچھ
 جائے ستھ، کوڑ کوڑ وچے ودھایا۔ ایہہ کھیل ویکھنا پر بھونال اگئی اکھ، بن نیناں نین تکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ میلانے ملایا۔ کرشن کہا جس ویلے سمت شہنشاہی چھ آوے، آوت آوت خوشی منایا۔ ستاراں ہاڑ تھت سہاوے، رتڑی رت مہکایا۔
 پر بھو چرن دھوڑی ہر سنگت نہاوے، ڈرمت میل گوانیا۔ توں ہی ماتا پتا گاوے، خوشیاں راگ جنایا۔ گرکھ اک دوجے نوں ہس ہس بلاوے، گلہ اندر
 رہے نہ رانیا۔ ہر سنگت نو پردکھنا لے کے نو دوار دا ڈیرہ ڈھاوے، نو نو خوشی منایا۔ آتم پر ماتم اکو پر ماتم راوے، جو رو رہیا سرب ٹھانیا۔ جوٹھے
 جھوٹھے چھڈ کے دعوے، مایا ممتا موہ مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا آپ جنایا۔ ستاراں ہاڑ کہے میں
 آوندا آوندا بھجا، بھاجڑ ویکھاں جگت لوکایا۔ ہر سنگت پورن اکھر لکھیا ہووے ہتھ سجا، ہتھیلی لال لال نال چھہایا۔ آگے دسنی ایس دی وجہ، بھویو بھویو

وچوں کھلایا۔ سب دے کھبے ہتھ وچ ہووے کاغذ چٹے رنگ دا بگا، کانا ساڈھے تن ہتھ لمبایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سد اپنا رنگ رنگایا۔ چٹا کاغذ نو دس انچ دھار ہووے، طول عرض وڈیایا۔ گرگھ ساڈھے تن گھنٹے کوئے نہ سووے، سوہنا وقت دے سمجھایا۔ ویراگ وچ کوئے نہ رووے، نیناں نیر وہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پاربرہم پرہم پرہم الکھ ابھیوے، بھيو ابھید سکے کوئے نہ پایا۔

چٹے بستر کالا ٹھپا، جنم جنم جنم کرم گویا۔ جس دی مرثو ہونی سی لڑ کے سپا، مہینہ جیٹھ لنگھن نہ پایا۔ اُس دا لہنا دینا لیکھا پورا کیتا پورب جنم دا بچن ہو یا سچا، رام داس گر دے گواہیا۔ بال اوستھا بالی بچہ، بچن بچن وچوں بنایا۔ بھانڈا بھجن نہیں دتا کچا، مہر نظر نال ترایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گر میت سپتری جنم دان پھیر دتا، دے کے اپنی دیا کمایا۔

★ ۱۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۶ مہنگا سنگھ دے گرہ پنڈ ہری پُر ضلع جالندھر ★

اوتار پیغمبر گر کہن پرہم بے نظیری، زرگن زرویر نظر سب دی دے بدلائی۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے ساڈا وقت آخری، پروردگار سانجھے یار دیئے جنائی۔ شبدی دھار اندر لیکھا لکھ تحریری، شاہ حقیری ویکھ دکھائی۔ چار جگ دی شرع توڑ زنجیری، کلج کوڑی کر یا ڈیرہ ڈھاہیا۔ سنجگ ساچا دھرم ہووے تعمیری، دھرنی دھرت دھول دھول وجے ودھائی۔ امرت رس بخش دے سیری، آب حیات نیر پیایا۔ کسے دی رہے نہ میری پیری، پاربرہم پرہم اپنا حکم ورتایا۔ جو آسارکھ کے گیا کیری، قبراں توں باہر سنایا۔ دین دنی میٹ دلیکیری، دین دیاں ہونا سہایا۔ دین مذہب رہے نہ کسے جاگیری،

مالک اِکو سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن میننتی ارداس پر بھو انت،
 انتشکرن ویکھ خلق خُدا ئیا۔ تُوں صاحب سوامی بھگونت، بھگون تیری بے پرواہیا۔ جگ چوکڑی تیرا کھیل بے انت، انت کہن کوئے نہ پائیا۔ دھیان
 لگاؤندے گئے سنت، ساجن ہو کے کھوج کھوجائیا۔ پت پر میثور بن کے کنت، کنت کنٹول پڑا دے اٹھائیا۔ دین دنی دا گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ
 برہم دے سمجھائیا۔ بودھ اگادھی بن کے پنڈت، ودیا اگم دینی جنائیا۔ مانو ذاتی تیری سنگت، شبدی دھار میل ملائیا۔ لیکھا پورا کر دے پُرکھ اکالے وچ
 اپنے سمت، سماں سمیں وچوں بدلایا۔ ہوئے روگ رہے نہ چنت، کرپا کوڑ دینی گوائیا۔ تیرے نام کلمے دار ہے کوئے نہ نندک، دُرمت دُرچار نہ کوئے
 وڈیائیا۔ منو آ کرے کوئے نہ عِلت، وہ دِشا نہ اٹھ اٹھ دھایا۔ اِکو شبد گردیو ستگر ہووے ہت، حوصلہ اِک رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے سپس نوائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن انت کنت سندیسہ، شہنشاہ سنائیا۔ تُوں جگ جگ رہیں ہمیشہ، نت نوت اپنا
 کھیل کھلایا۔ بھو کھلا دے سچھنڈ اگے دیبا، پڑا تھر رہے نہ رائیا۔ بھگڑا مُکا دے پنڈت ملا شیخاں، اِکو نور دینا چکایا۔ اپنے ہتھ رکھ اپنا لیکھا، وِشن
 برہما شو سیو کمائیا۔ سنجگ ساچے رہے کوئے نہ بھرم بھلیکھا، بھانڈا بھرم دینا بھنائیا۔ دین مذہب دا دینا کسے نہیں ٹھیکا، ٹھا کر ہو کے اپنا حکم ورتایا۔
 تُوں آد انت دا ایکا، اِکنکار تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، بھو ابھیدا رہیا کھلایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن انت
 آخیری کہنا، شبدی دھار سنائیا۔ تیرا کھیل ویکھنا بن نیناں، نین نین رُشنائیا۔ تیرا بھانا سب نے سہنا، نہ کوئے میٹے میٹ مٹایا۔ کلجگ کوڑ گڑیارا بُرج
 ڈھننا، ہوئے ہنگتا ہوئے صفائیا۔ کوڑی کرپا وہن وہنا، چار گنت ڈھائیا۔ بن تیرے دسے کوئے نہ ساک سینا، سجن میت نہ کوئے اکھوائیا۔ صدی
 چو دھویں ناتا ٹٹنا بھائی بھیناں، پتا پوت نہ گود سہائیا۔ چاروں گنت اندھیری ریناں، نرگن جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ سب دا پورب لہنا پر م پُرکھ پر بھ دینا،
 دے دے خوشی بنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر کرنی کار کمائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈا لیکھ اگمی تک، تقویٰ انت رکھایا۔
 حقیقت جھولی پا دے حق، لاشریک تیری سرنائیا۔ ساڈے سب دے خالی ہتھ، پلو گنڈھ نہ کوئے بندھایا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلجگ تیرے نام دا چلایا

رتھ، حکم سندیے مات سنائیآ۔ مہما دسی اکھ، بھيو ابھیدا اک پرگنائيا۔ انتم ساڈی ہوئی بس، بستے سب نے لئے بندھائيا۔ دو جہاناں آپے نس، نوست کھوج کھوجائيا۔ سب کچھ پھڑایا تیرے ہتھ، تیرا تیرے آگے لکائيا۔ ویکھیں صدی چودھویں آگے نہ جاوے ٹپ، ٹاپواں والے دین دُہائيا۔ قول اقرار پورا ہویا پک، پکی گنڈھ نہ کوئے کھلائيا۔ تُوں صاحب سوامی سمرتھ، بے انت تیری سرنائيا۔ جھٹ گوبند پیا ہس، سچکھنڈ اپنی خوشی بنائيا۔ دین دیال ویکھ لے اکھ، اکھ میرے نال ملائيا۔ لکھ دا لکھ رہیا نہ لکھ، ککھ لکھ نہ کوئے جنائيا۔ جو مارگ آیا دس، دہ دشاشنوائيا۔ اُس دالئے کوئے نہ رس، رستہ بھلیا خلق خدائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر پردہ آپ چکائيا۔ گوبند کہے میری ویکھ ہتھیلی، بن ہتھاں ہتھ جنائيا۔ تھہ بن اور کوئے نہ بلی، بلیاں جنگلاں وچ آیا سنائيا۔ تیری کھیل سدا ٹویلی، زرنکار تیری چترائيا۔ گرگھ میرے میرے نال میلیں، مل کے وچھڑ کوئے نہ جائيا۔ اوہ تک لے نانک ٹوپی سیلی، سرگن رہی سمجھائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، وست امولک اک ورتائيا۔ گوبند کہا میرا اک اشارہ، بن سینت دیاں جنائيا۔ اوہ ویکھ اپنا کنارہ، نیا ڈولے تھاؤں تھانیا۔ کسے دارہیا نہ کوئے سہارا، سر ہتھ نہ کوئے لکائيا۔ سکھ سکھ نوں کہے خدارا، گوبند دا بھے نہ کوئے جنائيا۔ میرے پُرکھ اکال دین دیال میں تیرا ست ڈلارا، شبد شبد اکھوائيا۔ زرنگن دھار ہو دوبارا، دوہری اپنی کار کمائيا۔ نوست پاواں سارا، مہاسار تھی ہو کے تیرا تھ چلائيا۔ لہنا دینا پورا کر کے جگ چارا، چوتھا جگ پھول پھولائيا۔ تیرے پیار دا اکو ہووے دوارا، دوارکا واسی جتھے سیس نوائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دھرم دوار دیا کمائيا۔ گوبند کہا میں دساں بھيو اولا، آگم اتھہا جنائيا۔ پُرکھ اکال ویکھ لے پلا، کئی گنڈھ نہ کوئے بندھائيا۔ تیرا نور الہی اللہ، عالمین تیری بے پرواہیا۔ میرا قول اقرار نہیل دھام اٹلا، دوجی بھومکانہ کوئے درسائيا۔ انت تیرے دوارے کھلا، خالق خلق رنگ رنگائيا۔ صدی چودھویں انت کراواں ہلا، حکم اک ورتائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، ور اپنا اک جنائيا۔ پُرکھ اکال کہے گوبند پریم وچ لئے انگڑائی، مُجت وچ وڈیائيا۔ جیہڑا بوٹا پُٹ کے آئیوں کاہی، کائنات جڑ اکھڑائيا۔ شبدی کھیل جگت پئے دُہائی، ہاہاکار لوکائيا۔ کلجگ بدل دیوے شاہی، شہنشاہ اپنا حکم سنائيا۔ سب دی منزل پوری کرے جو چار جگ دے راہی،

پینڈا پندہ مُکانیا۔ دُھر سندیسہ دیوے تھاؤں تھائیں، تھان تھنتر کھوج کھوجانیا۔ سچ کھیل دیکھنا چائیں، چاؤ گھنیرا اک درڑانیا۔ میلا ملنا دُھر دے ماہی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پردہ اک اُٹھانیا۔ پُرکھ اکال کہا گوہند ماجھو واڑا کر لے یاد، پُورب دیاں جناںیا۔ جس دھار لیا ارادہ، ہر دے ہر وسانیا۔ بھیو پاپا کے بودھ اگادھ، بدھی توں پرے کیتی شنوانیا۔ اُس دا لہنا ویکھ آج، تہت وار دے سمجھانیا۔ بھگتی دھار بدل سماج، سمگری نام اک ورتانیا۔ تخت نواسی پہن کے تاج، تاجاں والے دے کھپانیا۔ تیرا پورن کر کے کاج، کرنی کرتا ویکھ وکھانیا۔ جیہڑی میں پریم وچ کٹی رات، رتڑی اک مہکانیا۔ اک کیرٹی والی سوغات، پدارتھ دوآبے وچ بھرانیا۔ گوہند ہور ویکھ بن اکھراں والی کتاب، بن کتب خانے پھول پھولانیا۔ سچھنڈ دی تک محراب، محبوب رہیا درسایا۔ جس وچوں اگئی نکلے آواز، رسنا جھوانہ کوئے سنایا۔ اوہدا پنجواں حصہ تے پنجواں باب، پنجویں سطر سطر سمجھانیا۔ جتھے نہیں کوئی آواز، دُھن ناد نہ کوئے شنوانیا۔ اکو بیٹھا پریمی تیرا سادھ، سنت سہیلا نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تڈھ بن دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ گوہند کہے میں شبدری دھیان دھریا، جگت بدھی نہ کوئے چترانیا۔ کھیل دیکھیا نرائن نریا، نر ہر دتا درسایا۔ جیہڑا دادو دے دُہرے دادو دا ساتھی گوہند چرن لگ کے تریا، نو وار سیس جھکانیا۔ گوہند اُس نوں باہوں پھڑیا، پھڑ باہوں گلے لگانیا۔ اوہ جھٹ گودی دے وچ وڑیا، گلوکڑی گل وچ پانیا۔ توں میرا میں تیرا پتا پوت دا ڈھولا پڑھیا، خوشی راگ سنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اپنا تھم سنایا۔ گوہند کہے دادو دا سنگی جس داناں سارے کہندے وادھو، واہ واہ کھیل کھلایا۔ نو کول رکھدا سی سدا کاجو، نو سال نہ مکھ لگانیا۔ بٹھ داسی نال سچے بازو، بازاں والے آس تکانیا۔ جس ویلے آوے میرا صاحب میرا بن کے آگو، آگن وچ راہ تکانیا۔ اوہدے نام دا میرے اُتے ہووے جادو، یادو بنس دا پچھلا نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پردہ آپ چکانیا۔ گوہند آگیا نال پیار، پریم وچ وڈیانیا۔ وادھو نے کر کے نمسکار، نو کاجو آگے دتے لکانیا۔ گوہند دے سہار، پھڑ باہوں لیا اُٹھانیا۔ اُس ہس کے کہا واہ یاراں دے یار، تیری یاری بے پرواہیا۔ جے تٹھا میٹوں اپنی منزل چاڑھ، در اپنا اک سہانیا۔ گوہند اشارہ کیتا اے زندگی ویکھ ہور دن چار، جگ چوتھے سمجھانیا۔ جس ویلے کھیل

کرے میرا کرتار، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ میں شبدی دھار آواں وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری بیٹھن سس نوایا۔ تیرا لہنا دینا قرضہ دیواں اتار،
 اتر پورب پچھم دکھن لیکھا رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیا نیا۔ وادھو کہا میرے نال کر
 وعدہ، سچ سچ سنایا۔ دادو کہا گوہند کدے نہ ہوویں علیحدہ، دکھرا گھر نہ کوئے سنایا۔ گوہند کہا میں انتر لواں جائزہ، جائز اپنی کار کمانیا۔ تیتوں مرنا پئے
 تے دُکھ ہووے ہیضہ، تن وجود دئے جھڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک سنایا۔ وادھو کہا میں مرنا تیری حکم دی دھار،
 مرنا مرت رہے نہ رانیا۔ جاواں سچ سچے دربار، درگاہ ساچی سوہا پانیا۔ کر کے نمسکار، متھا چرناں اتے گھسانیا۔ گوہند تھکی دتی وار دو چار، ہتھ پُشت پناہ
 ڈکایا۔ تیرا لیکھا اگم اپار، اپنے وچ چھپانیا۔ جنم لینا پئے وچ سنسار، آونا چائیں چانیا۔ ایہہ کھیل ہر کرتار، کرنی دا کرتا رہیا شنوایا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیا نیا۔ گوہند کہا کی آونا چاہیں مات، جنم جنم بدلا نیا۔ وادھو کہا توں ہی پتا توں ہی مات، ہوں بالک
 اک اکھوانیا۔ تیرا تیرے در ہووے ساتھ، سگلا سنگ بنایا۔ گوہند کہا میں شبد گرو میرا کھیل اگم سماج، سمجھ سکے کوئے نہ رانیا۔ تتاں والی تیری پوری
 کراں آس، خواہش خواہش وچ سما نیا۔ تیرا لہنا دینا رکھ کے اپنے ہاتھ، ہتھو ہتھ چکانیا۔ جوڑ جوڑے نال پُرکھ سمراتھ، دُھر صاحب ہوئے سہانیا۔
 میرے نام دا دُھر دے شبد دا اگم ناداں دا جدا ہوئے ناد، ناد ناد شنوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا سندیسہ اک سنایا۔ گوہند
 کہا سچ نبھاواں پریت، پریت ہو کے دیاں جنانیا۔ جس ویلے صدی جاوے بیت، چودھویں ویس وٹانیا۔ پُرکھ اکالا دسے گیت، ڈھولا اگم اتھاپا۔ سرشتی
 درشتی بدلے ریت، ریتوان ہوئے سہانیا۔ ست سچ دی بخش پریت، پریت ہو کے ویس وٹانیا۔ تیرا پتا ہووے سرجیت، سنگھ سنگھ نال وڈیا نیا۔ چولی چاڑھ
 رنگ مچھٹھ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک سنایا۔ وادھو کہا کی کیتا قول اقرار، اک وار سنایا۔ گوہند کیتا اشار، مچھو واڑے دتا
 دکھانیا۔ کیرٹی دا دے ادھار، بھرم دتا چکانیا۔ جس ویلے ایہہ آوے وچ سنسار، لوک مات وجے ودھانیا۔ دو دھار وچ دھار ہووے اُجیار، دو دو آبا
 میل ملانیا۔ کایا کعبہ اک دکھال، محل اٹل کرے رُشانیا۔ اُس ویلے سرت لینا سنجال، سمبل سے دُھر دا ماہیا۔ جس نوں پوہ نہ سکے کال، مہاکال

سپس نوائیا۔ اوہ کھیل کرے کمال، کل کلکی ناؤں پر گٹائیا۔ کوڑی کرپا توڑ جنجال، جاگرت جوت کرے رُشائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ اپنا حکم سنائیا۔ گوبند کہا شبد گرو گرو دیوا، آتما دیو جنائیا۔ ساچا نام امرت میوہ، رس اِکواک دکھائیا۔ جس نوں چکھ نہ سکے جہوا، بتی دند نہ کوئے وڈیائیا۔ اوہ ملے دھام نہچل نہکیوا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سد اپنا حکم ورتائیا۔ گوبند کہا تیرا میرا قول اِک اقرار، عقل بُدھی توں باہر جنائیا۔ شبدی حکم دے اشارہ، سچ نال سنائیا۔ تیرا ہو کے تیری پاواں سارا، سر تیرے ہتھ لکائیا۔ سست داسُت بنا ڈلارا، سو تر دھاری کھوج کھوجائیا۔ تیرا نام ہووے گر اوتارا، سنگھ اکھر سنگ رکھائیا۔ دوآبے والیاں نال ورتارا، پورب بچھلا جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامیلا آپ ملایا۔ ساچا میلا ملیا ملاپ، ہر کرتا آپ کرایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن انت انت تیرا اِکو جاپ، آخر اخیر نظری آئی۔ کوڑی کرپا میٹ سنپ، ہوئے روگ رہے نہ رانیا۔ دین دُنی دی درشٹی کرپاک، پت پُنیت آپ کرایا۔ توں سب دا مائی باپ، پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ جھگڑا رہے نہ کوئے ذات، مذہب دین نہ کوئے لڑائیا۔ ماؤ ماؤ کر اتفاق، میلا میل سچ سُبھائیا۔ سب دا پورا کر بھوکھت واک، واہ واہ تیری اِک سرنائیا۔ سنجگ ساچا گھلا رہے تاک، در اِکو نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرا وقت سُنہنجا، سوبھاؤنت رنیک۔ پُرکھ ابناشی آد نرنجا، تیرے ہتھ حق توفیق۔ کلجگ کوڑا مات و نجنہا، دُوجا رہے نہ کوئے شریک۔ سنجگ ساچا دھرنی لگنا، کرپا کر ترے گن اتیت۔ تیرا دپیک جوت جگنا، کھیل دس اندیٹھ۔ سب نوں دھوڑی کرا مجنا، انتر رہے نہ کوڑا ریٹھ۔ پُرکھ اکال دُھر دے سجنہا، چاڑھ رنگ مچھ۔ جھگڑا رہے نہ مائی بدنا، بدی دی اندر رہے نہ ریت۔ متا وچ پئے نہ تپنا، کایا کر دے ٹھانڈی سیت۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرا اِکو ناؤں سب نے چپنا، دُھر دا کلمہ حق حدیث۔ جن بھگت سہیلا ساتھ رکھنا، جھگڑا رہے نہ اوچ نیچ۔ جس دا کھیڑا سدا و سنا، سو تیرے چرناں ہووے وسنیک۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا کھیل سدا سدا سدا سدا، اپنا نام کریں بختیش۔

☆ ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۶ بیہی ہر بھجن کور دے گرہ پنڈ ہری پُر ضلع جالندھر ☆

بھولا ناتھ آیا اتوں کیلاش، کالی جٹا جوٹ دکھانیا۔ صدالا پُرکھ ابناش، الکھ الکھ دتا سنانیا۔ نیتز میٹ تک پرکاش، پرا پسنتی توں پرے دیکھ دکھانیا۔ ترسول سٹ کے نکیا آکاش، منڈل منڈپ کھوج کھوجانیا۔ پھیر دیکھیا ہر گھٹ واس، لکھ چوراسی رہیا سمانیا۔ چرن پریتی جوڑ کے نات، مستک دھوڑی خاک رمانیا۔ میری رہی کوئی نہ لاش، تن تن نہ کوئے درسائیا۔ میں شبد دھار دا داس، داسی داس سیو کمانیا۔ اک اک کر وشواس، وشا تیرا نام اپنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، ہر تیری بے پرواہیا۔ شکر کہے میں دیکھ اگتا سکھ، اپنی خوشی بنایا۔ سرشتی دیکھ کے ڈکھ، خیرت وچ اپنا آپ بھلایا۔ اک ست دی دھار مردے وچ لکھ، جنم پور نہ کوئے کرایا۔ اک اکتی ادھ وچوں جانڈے ٹٹ، ٹٹیاں گنڈھ نہ کوئے پوانیا۔ دو سٹھ جننی گھر جدے ست، پتر دھی نہ ونڈ ونڈانیا۔ پُرکھ اکال دین دیال میں اکو وار رہیا بچھ، نیوں کے سیس نوانیا۔ بچھے کال پیتے چو کڑیاں نال جگ، سماں سمیں وچوں بدلایا۔ مینوں سمجھ نہیں آئی کی کھیل تیرا کجھ، کرنی دے کرتے دینا درسائیا۔ میں رکھی نہیں کوئی بدھ، عقل والی نہ کوئے چترانیا۔ در ٹھانڈے جاوے جھک، نیوں نیوں سیس نوانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سچ تیری سرانیا۔ پُرکھ اکال کہا بھولے ناتھ دیکھیا تیرا جوگ، جٹا جوٹ دیاں جنانیا۔ دین دنی دا دیکھیا سوگ، چنتا وچ گر لایا۔ پنچ تن سرپر دے وچ نو سو نڑ نوے کروڑ دا روگ، میٹ سکے کوئے نہ رانیا۔ کسے آیا نہیں وچ بودھ، دھنتر اشارے نال سمجھانیا۔ کھوج تھکے چو داں لوک، پیغمبر طبکیاں وچ سبق پڑھانیا۔ میں بہہ کے اپنی وچ مونج، کھیل ڈھر دار رہیا کھلایا۔ ایہہ میری دھرم دھار دی فونج، شکر تیری وی کرے صفایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، بھيو ابھیدا اک گھلایا۔ شکر مستک دھر کے ہتھ، اٹھیں میٹ دھیان لگانیا۔ واہ پُرکھ سمرتھ، تیری بے پرواہیا۔ مینوں اکیواں حصہ دتا دس، جس نال لکھ چوراسی لیکھا دیواں مکانیا۔ پُرکھ اکال ہور کھولی اکھ، پڑدا دتا چکانیا۔ اٹھ دیکھ پرکھ، صاحب اک گوسانیا۔ جس دا گاؤنا جس، صفتاں وچ صلاحیا۔ سب توں بیٹھا دکھ، گرہ مندر اک سہانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر داہر، ہر ہر کرتا

بے پرواہیا۔ شکر نیوں کری نمسکاری، نمو سیس نوانیا۔ پُرکھ اکال شبد اگئی چہرہ ماری، تن وجود دتا ہلایا۔ نگاہ مار نو سو نڑنویں کروڑ دھرم دھار دی بیماری، حکمت وچ سمجھ وچ کسے نہ آیا۔ میں کھیل کراں برہم بنا سنساری، بھنڈاری وشنو نال بنایا۔ شکر توں جاندا سنگھاری، سنگھارن والیا انت توں وی رہن نہ پانیا۔ میرا کھیل دکھرا دکھری کاری، کرنی دا کرتا ہو کے اپنا حکم ورتایا۔ کلجک انت سبج سچ بن درباری، دربار اپنا دینا لگایا۔ اکو حکم اکو شبد اکو نام اکو کلمہ دس جیکاری، بے جیکار دینی کرائیا۔ جس نوں اوتار پیغمبر گرو منن سچ سکداری، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، مہربان مہر نظر اک اٹھایا۔ شکر کہا میرا نہ سوال نہ جواب، کہن کچھ نہ پانیا۔ توں آد انت دامالک ہو کے کریں راج، رعیت دیکھیں اپنی شہنشاہیا۔ جگدیش تیرے سیس سہنجن تاج، تخت نواسی تیری وڈ وڈیایا۔ چار جگ سارے ہوئے اپانج، لنگڑے لوٹھے سوبھا پانیا۔ جدھر تکاں اودھر دسے داغ، دُرمت میل نہ کوئے دھوایا۔ کوٹن کوٹ اوتار پیغمبر گرو جگ کے گئے چراغ، شمع نور روپ سمانیا۔ انت اکو دسے واحد، دوچار روپ نہ کوئے درسانیا۔ پتہ نہیں کی کھیل کرے شاید، شہنشاہ اپنا حکم ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ دے اٹھایا۔ پُرکھ اکال کہا شکر حکم سندیسہ دیواں نال پیار، پریتم ہو کے دیاں جنایا۔ ستاراں ہاڑ نوں ہو کے آویں تیار، ترسول پٹھی پٹھ اُتے لٹکایا۔ اکھاں نوں ملی ہووے چھار، مستک لال رنگ رنگایا۔ کُشا کندھیاں اُتے چھی ہووے رکھیا ہووے بھار، بھاردواج سنگ ملایا۔ انتر کھلی ہووے جاگ، آلس نندرانہ کوئے وڈیایا۔ شبد اگتا گاؤناراگ، ازراگی دے سنایا۔ جس ویلے وجے آواز، دس بیس وقت سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ شکر کہا میرے صاحب سلطان، تیری وڈ وڈیایا۔ میرے اُتے ہو یا مہربان، مہر نظر لٹکایا۔ میرا اگے گیا دھیان، پردہ دتا چکایا۔ میرا ساتھی نوجوان، برہما دیکھ دکھایا۔ وشنو نال کرے پروان، تے آئے چائیں چانیا۔ در بھکھاری منگیئے دان، نیوں کے سیس جھکایا۔ نالے تیری کریئے کلیان، تیرا نام صفت صلاحیا۔ پھیر دیوانگے سچ بیان، جو آد توں سانوں دتا سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ پُرکھ اکال کہا شکر پیریں آؤنا نگی، قدم قدم نال بدلایا۔ مندرا کن وچ

ہووے ٹنگی، ٹنگ سبھی ست رنگ وچ دکھائیا۔ سیلی گل وچ ہووے گنڈھی، دل نو نو پوائیا۔ پٹھ پچھے ہووے چنڈی، چندا اکا روپ درسائیا۔ کھ وچوں
 باہر ہووے دو دندی، کالے رنگ وچ درسائیا۔ سپیس واہی ہووے نہ کنگھی، خاک چھار وچ جنائیا۔ مستک ریکھا ہووے چندی، چند روپ چکائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لئی ملایا۔ شکر ہتھ پھریا ہووے کاسہ، قسم تیرا نام خدایا۔ جل پانی بھریا ہووے
 وچوں بیاسا، گرگھ لے کے آوے چائیں چانیا۔ سوا سیر دا ہووے آٹا، دوآبے والیاں ونڈ ونڈائیا۔ مالوے والیاں لیانا باٹا، دھات لوہے والی چترائیا۔
 ماجھے والیاں بستر لیانا پاٹا، ڈھائی گز لمبائی چوڑائیا۔ جموں والیاں لیانا چھاتا، کالا کال روپ درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دا مالک تھم سنایا۔ شکر ترسول نال بدھی ہووے ٹاکی، حصے اک ست دکھائیا۔ گردن تے بدھی ہووے بائی، باٹا گوبند والا درڑائیا۔ ڈھائی
 گز دی ہووے لاٹھی، سوہے لوہے نال چترائیا۔ بن اندھیریوں ہووے بائی، مٹی نور نور چکائیا۔ اوم ہووے اُپر چھاتی، چھتر دھاری دیکھ دکھائیا۔ ڈھائی
 انچ دی ہووے گلاسی، دنداں وچ اڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، مہر نظر اک اٹھایا۔ پُرکھ اکال کہا شکر تکنا اک
 نظارہ، برہما وشن نال ملایا۔ اگی اگی گرسکھاں ماجھا مالوا دوآبہ جموں تن رنگ دیاں بٹھیاں ہون دستاراں، دست تن رنگ رنگایا۔ تے رنگ رنگیاں ہون
 تلواراں، تیلیویو دا لیکھا یوروشلم سمجھایا۔ ایہہ تھم سچی سرکارا، نہ کوئے میٹ میٹ مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ دا تھم اک سنایا۔ شکر پنج پیاریاں دا دیکھیں روپ، اکھ پٹھی آپ بدلایا۔ جیہڑے پر بھ دے بن کے آونے دوت، دوتیا بھاؤ گوائیا۔ اوہناں دے
 گل وچ ائی ہووے اک اک سوت، محمد لیکھا منگے تھاون تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کھیل کھلایا۔ سُن تھم پُرکھ اکالے،
 اکل کل دھاری آپ جنایا۔ پنجاں پیاریاں سبے ہتھ دے انگوٹھے کرنے کالے، کالی چرناں وچ سپیس نوائیا۔ ہتھوں وچ دیکھ ہون بالے، بالا مردانہ سیو
 کماپیا۔ آونا سچ سچی دھر مسالے، دھرم دوار اک وڈیایا۔ جتھے وسن شاہ کنگالے، شہنشاہ اپنا پڑا لاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک تھم سنایا۔ شکر پنج لکھاری تکنے، تکنے نال دھیان، ہر کرتا آپ جنایا۔ اوہناں دی دکھری ہووے شان، شہنشاہ اپنا رنگ

وکھائی۔ مستک اُتے بدھی ہووے کرپان، نو اِنچ وچ لمبائی۔ کندھے رکھیا ہووے دھنش کمان، کمان ست رنگ چترائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لئی ملایا۔ پُرکھ اکال کہا شکر ویکھیں کس بدھ بدل دیواں بدھ، دین دُنی بدلایا۔ ہاڑ ستاراں رات باراں بھگتاں دا بھگتاں نال حکم نال کراواں یدھ، رسنا جہوانال لڑایا۔ ماجھا مالوا دوآبہ جموں اک دوجے نوں پین گد گد، ڈراوے دین تھاوں تھانیا۔ پڑدا اولہا رہے نہ لگ، ستمکھ سب نوں دینا جنایا۔ پھیر سرشی دی سرشی دا بدل دیواں رُخ، دین دُنی کراں ہلکایا۔ اگلا لیکھا اوہ دساں جس نوں جگ چو کڑی سارے رہے پُچھ، پُچھیاں انک نہ اک جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنی سہائے آپ رت، سٹ ڈلارے اپنے نال ملایا۔

☆ ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۶ ڈاکٹر پال سنگھ دے گرہ پنڈ داؤد پُر ضلع کپورتھلا ☆

شکر کہے میں آواں کیڑے راہ، رہبر ہو کے دینا سمجھایا۔ چار جگ دے اوتار پینمبر گرو لیاواں گواہ، شہادت تیرے نام والی بھگتایا۔ تن تے راہ ملاں کہ سواہ، صاحب سلطان دینا سمجھایا۔ کیڑا چیدا آواں ناں، او انگ ہری انگ تت ست رام کرشن اللہ ستنام واگرؤ کی چترائی۔ کون سہنجنا ویکھاں تھان، تھان تھنتر زین اسمان برہمنڈ کھنڈ پھول پھولایا۔ کس بدھ اُچی کوکاں کر کے بانہہ، دو جہاناں کراں شنوایا۔ پُرکھ اکالا دین دیالا توں ہی پتا توں ہی ماں، تڈھ بن دوجا نظر کوائے نہ آئی۔ وشن برہمانا لیاواں چا، خوشی خوشی وچوں پرگٹایا۔ نگر کھیڑا ویکھاں گراں، دھام سمبل پھول پھولایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر داور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ پُرکھ اکال کہا سُن شبد اگئی بھولے ناتھ، جٹا جوٹ دیاں جنایا۔ نرگن دھار تیرا ہووے ساتھ، گر اوتار پینمبر برہمانا وشن نال ملایا۔ سپس جھکاؤنا پُرکھ سمراتھ، دھوڑی خاک خاک رمایا۔ توں میرا میں تیرا سب نے گاؤندے آؤنا گاتھ، جو آدنت دی اک پڑھایا۔ پچھا پرت نہ ویکھنا اُپر گیلش، کیشو اپنا حکم ورتایا۔ پھیر لکھ چو راسی جیو جنت سادھ سنت دی

دیکھنی لاش، تن ماٹی پھول پھولائی۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال دی تکتی راس، منڈل پڑدا اک اٹھائی۔ دین دُنی دا جھگڑا دیکھنا ذات پات، کی مذہب مذہب نال لڑائی۔ پھیر کھجک تکتی اندھیری رات، نو کھنڈ پر تھئی ست دیپ نوری چند نہ کوئے چکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر فرمانا اک سنائی۔ شکر کہے میرے سوامی، پُرکھ اکال پروردگار تیری سرنائی۔ آدانت دے انترجامی، جُگا جگنتر تیرا کھیل ویکھ وکھائی۔ چار جگ دے شاستر تیری صفتاں والی بانی، وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان اکھراں نال اکھڑ میلا میلیا سہج سُبھائی۔ تیرا فرمانا کلمہ کائنات شاہ سلطانی، شہنشاہ تھم تھم وچوں پرگٹائی۔ چار جگ دے اوتار پیغمبر گُر میرے نال کرن دھیانی، نگاہ نگاہ وچوں اٹھائی۔ کھجک انت سِری بھگوانت صدی چو دھویں ویکھیں اپنی دھرم نشانی، سر شئی در شئی اندر پھول پھولائی۔ پھر خیرت وچ سب دے اندر آوے خیرانی، پریشانی وچ سارے دین دُہائی۔ جنہاں سکھاں مُریداں دے پچھے دے کے گئے قُربانی، تن وجود ماٹی خاک ملائی۔ نام ندھانا دے کے گئے بن کے دانی، شبد اگئی دات ورتائی۔ آب حیات امرت رس بخش کے گئے پانی، پت پر میثور تیرا جام پیائی۔ اوہ دین دُنی چاروں کُنٹ دہ دشا کرے بے ایمانی، بیوہ رُوپ ہوئی لوکائی۔ کھجک انت نو نو چار دسے فانی، انت رہن کوئے نہ پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، بھيو ابھیدا اک اکھوئی۔ پُرکھ اکال کہے سُن شکر تھم میرا اگم، اگمڑی کار کمائی۔ دین دُنی دا جھگڑا دیکھنا کایا ماٹی چم، چم در شئی وچ دُہائی۔ چار کُنٹ ہرکھ سوگ چنتا غم، غم خوار ملے کسے نہ ماہیا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا ودھی تم، چت ترسنا تر کھانہ کوئے بُجھائی۔ صدی چو دھویں بیڑا سکے کوئے نہ بنھ، پیغمبر بیٹھے گھ بھوئی۔ کلمہ کائنات آوے نہ کم، ہو ہو نعرہ سارے رہے لائی۔ دھرنی دھرت دھول دھول بن نیتز رووے چم چم، شمع دیپک جوت نہ کوئے رُشائی۔ نرگن نور پرکاش چڑھے جوت کوئے نہ چن، سور یہ چند دے دُہائی۔ بھگت سہیلا جننی دے کوئے نہ جن، لوک مات ملے نہ کوئے جنیندی مائی۔ انتر نر نتر کوڑ کلپنا ودھی سب دی من، بُدھ بیگ نہ کوئے وکھائی۔ ترے گن مایا اگنی لگی تن، امرت میگھ نہ کوئے برسائی۔ بھانڈا بھرم بھيو جگت و دیا سکے کوئے نہ بھن، بھرانٹ دُور نہ کوئے کرائی۔ کرے کھیل سِری بھگوان، ہر کرتا اپنا تھم ورتائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائی۔ شکر

ساریاں مل کے آؤنا بن کے سنگ، سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی آپ جنایا۔ پھر اوتاراں کہنا جس کارن گوہنڈ چھڈیا پُری انند، انند انند وچوں دکھایا۔ پھر کھیل جناؤنا کیوں محمد بخشیا نشان تارا چند، چند ستار ملی وڈیایا۔ پھیر پڑدا لاہنا کس بدھ صدی چوڈھویں جاوے لنگھ، انت لوک مات رہن نہ پائیا۔ پھیر ویکھنا کس بدھ پیغمبر صوفی نچدے وانگ ملنگ، متہرا کندھیاں اُتے لکایا۔ پھیر ویکھنا نو کھنڈ پر تھی ست دیپ دین دنی دا جنگ، مذہب مذہب وچ ٹکرائیا۔ ایہہ کھیل سورا سربنگ، ستمکھ سب دے دے ورتایا۔ شکر کہے میرا خوشی ہووے بند بند، روم روم وجے ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے لکھ چوراہی پون سواسی دم، دامنگیر ہو کے اپنا کھیل کھلایا۔

☆ ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۶ جگندر سنگھ دے گھر پنڈ فتح گڑھ ضلع کپورتھلا ☆

پُرکھ اکال کہے شکر کھیل ویکھنا اُپر دھرت، دھرنی دھرت دھول کھوج کھوجایا۔ نگاہ مارنی اُپر عرش، عالیشان رہیا سمجھایا۔ برہما وشن تیرے نال ونڈن درد، دردی ہو کے ویکھ دکھایا۔ اوتار پیغمبر گرو گریو ویکھنی فرد، چار جگ دا لیکھا پھول پھولایا۔ صاحب سلطان نوجوان مرد مردان سب دی آسا منسا پوری کرنی پورب ویکھنی غرض، گرہ مندر کھوج کھوجایا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجک ہون دیوے کوئے نہ حرج، ہر جو اپنا پڑدا لاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دیوے دُھر دا ور، ہر کرتا نورِ الاہیا۔ شکر کہے پر بھو میرے میرا کون ہووے لباس، بن تت وڈیایا۔ کی کھیل ویکھاں پر تھی آکاش، گگن گگنتر کھوج کھوجایا۔ کس دوارے ہووے راس، کس منڈل سو بھاپایا۔ کون دوار ہووے جوت پرکاش، نرگن نور نور چکایا۔ وشن برہما پوری کرنی آس، بھيو اہید اک گھلایا۔ اوتار پیغمبر گرو ہون ساتھ، سگلا سنگ بنایا۔ درگاہ ساچی سچ دوار نرگن دھار سرب کرن ارداس، میننتی بنے اک جنایا۔ تون کرنی دا کرتا قدرت دا مالک پرگٹ ہوویں آپ، آپ اپنا بھيو چکایا۔ سارے تیرا گاؤن جاپ، تون میرا میں تیرا دوجا راگ نہ کوئے الاہیا۔ پُرکھ اکال کہے میں کھیل دکھاواں بھيو گھلاواں کلجک اندھیری رات، رین بھنڈی اک سمجھایا۔ جھکڑا رہے نہ شکر تے کیلاش،

کلا کل اپنی اک ورتانیا۔ میرا لیکھ لکھیا نہیں قلم دوات، شاستر سکے نہ کوئے جنانیا۔ اُس دا بھو کھولاں بہن بھانت، باطن بھرم رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ہر کرتا وڈ وڈیانیا۔ پُرکھ اکال کہے شکر گل ہووے باسک تشکا، تشک لے وڈیانیا۔ بنا اکھاں توں ویکھنا رستہ، رہبر اکو دئے وکھانیا۔ کھ صفت صلاحی آوے ہسدا، ہستی تک بے پرواہیا۔ ڈھولا گاؤن اکو جس دا، دوسر اور نہ کوئے پڑھانیا۔ نور تکنا اگئی اکھ دا، دوئے لوچن ڈیرہ ڈھانیا۔ سچ دوارا ویکھن وسدا، جتھے زرگن نور جوت رُشانیا۔ راگ سُننا شبد اگئی ند دا، انحد نادی آپ وجانیا۔ جتھے اکو دپیک ہووے جگدا، جاگرت جوت ڈگمانیا۔ اوتھے لیکھا نہیں دھونیاں والی اگت دا، خاک تن نہ کوئے رمانیا۔ میرا راہ تکنا سورے سر بگ دا، شہنشاہ پڑدا دئے اٹھانیا۔ تیتوں کھیل وکھاؤنا لکھ چوڑاسی کلجک جگ دا، جگ جیون داتا پڑدا لاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھو ابھدا آپ کھلانیا۔ شکر پریم پریتی وچ جھکایا سیس، نمو نمو سرنانیا۔ میرے صاحب صاحب جگدیش، جگدیش تیری بے پرواہیا۔ تیرا کھیل بیس اکیس، اینکار تیری وڈیانیا۔ میرا جھگڑا مکایا راگ چھتیس، نو سو چرانوے چوکڑی جگ دا ڈیرہ ڈھانیا۔ میرا اتم رہیا بیت، تھر رہن کوئے نہ پانیا۔ توں شاہ سلطانا اک اتیت، ترے گن توں باہر سو بھاپانیا۔ اچی کوک ماری چپک، نیتز نین نیر وہانیا۔ کلجک انت سری بھگونت تھہ بن کرے کوئے نہ حق تصدیق، شہادت حق نہ کوئے بھگتانا۔ اوتار پیغمبر گر سارے کرن تیری اڈیک، سچھنڈ بیٹھے درگاہ ساچی سارے راہ تکانیا۔ مہربان محبوب لکھ چوڑاسی پرکھ نیت، گھٹ گھٹ اندر پھول پھولانیا۔ جھگڑاپیا مندر مسیت، کعبے رو رومان دھانیا۔ اٹھسٹھ پانی کرے کوئے نہ ٹھانڈا سیت، گنگا گوداوری جمناسرتی اگئی اگت نہ کوئے بھجانیا۔ صدی چودھویں رہی بیت، محمد ویکھے نین اٹھانیا۔ حضرت عیسیٰ اپنی ویکھے لیک، صدی بیسویں نال گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر داور، سر میرے ہتھ رکھانیا۔ شکر کہا میرے شاہ پاتشاہ شہنشاہ، شاہ سلطان تیری وڈیانیا۔ نمستے وچ سیس جھکا، جگ جگ تیری سیو کمانیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ پندھ مکا، مکمل اپنی کار کمانیا۔ ویلا وقت پہنچیا آ، آمد وچ وجے ودھانیا۔ اوتار پیغمبر گر نیتز نین رہے اٹھا، بنا اکھاں اکھ کھلانیا۔ کی کھیل کرے ہر کرتا آپ خُدا، خود مالک نور الاہیا۔ جس دے اتوں سارے ہوئے فدا، فیصلہ حق دئے سنانیا۔ سب دی

قبول کرے دُعا، دو جہاناں دیکھ وکھائیا۔ کلجک وچ سبجگ دیوے لا، مارگ اپنا اک درسائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دس ناں، نرگن دھار اک سمجھائیا۔ سرگن پڑدا دیوے اٹھا، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ گر اوتار پیغمبر سارے منن اک رضا، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ پُرکھ اکال کہے شکر انت رکھنا چاؤ گھنیرا، گھڑی پل نال وڈیائیا۔ کلجک چارگنٹ تکنا اندھیرا، سچ نور نہ کوئے رُشنائیا۔ مانو بٹھے کوئے نہ بیڑا، نیا شوہ دریا پار نہ کوئے کرائیا۔ ورنال برنال پیا جھیرا، شرع زنجیر نہ کوئے کٹائیا۔ بھاگ لگے کسے نہ کھیرا، کایا محل نہ کوئے رُشنائیا۔ سچ دھرم دا دسے نہ کوئے ویڑا، کوڑی کرپا ہوئی ہلاکائیا۔ پُرکھ اکال پروردگار سانجھے یار نرگن دھار تیرا اگئی پھیرا، پھرت دیکھی جگت لوکائیا۔ ثابت رہیا کوئے نہ چیرا، مُرید گئے گھ بھوائیا۔ اکو اک سہا دے ویلا، وقت اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ شکر آؤنا پیر دے، اپنی پٹھ بدلایا۔ حکم سندیسے سننے بٹھے، ہمساجن دے جنائیا۔ ایہہ وقت بلدا کدے کدے، قدیم دا مالک آپ سنائیا۔ کلجک کوڑی کرپا رہن نہیں دینے دغے، جگت فریب نہ کوئے وکھائیا۔ تیرے دوویں ہتھ ہودن بدھے، ڈنڈاوت کر کے سپس نوایا۔ تن مول پاؤنے نہیں جھلے، کپڑا ڈھائی گز وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سمجھائیا۔ شکر آؤنا لوک مات، متا وشن برہما پکائیا۔ ستاراں ہاڑ سہنجنی رات، سمت شہنشاہی چھ وڈیائیا۔ پٹھ اُتے بدھی ہووے قلم دوات، جس دا روپ نہ کوئے درسائیا۔ نمسکار کرنی نیوں نیوں اُس اگے ناتھ، جو تریلوکی ناتھ دے وڈیائیا۔ نام ندھانا گاؤنا بن کے بھاٹ، تُوں میرا میں تیرا راگ الایا۔ پچھلی پچھے چھڈنی واٹ، اگلا حکم سننا چائیں چانیا۔ کھیل کھیلے پُرکھ ابناش، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ سب دی پچھنہارا وات، واتا ورن دیکھے خلق خدائیا۔ جس نے جھگڑا میٹنا ذات پات، دین دُنی دا پڑدا لاہیا۔ پرگٹ ہونا ساکھیات، صاحب سوامی بھو نہ رانیا۔ تیرا لہنا دینا پورا کرنا بند خلاص، بندی توڑ ہوئے سہائیا۔ اگے بدل دیوے سماج، سمگری اکو اک ورتائیا۔ دین دُنی دا بدل دیوے راج، رعیت دیکھے چائیں چانیا۔ جس دے چار جگ محتاج، دُور دُراڈے بیٹھے اکھ اٹھائیا۔ اوہ صاحب سلطان مرد مردان نوجوان شبد اگئی مار آواز، سوئی سرتی سب دی دے اٹھائیا۔ انتر نرتر رہے کوئے نہ ناراض، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔

جھگڑا میٹے شرع نماز، وضو رنگ نہ کوئے دکھائیا۔ شکر دوئے جوڑ کے ہاتھ، واسطہ دینا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ سچ اپنا حکم ورتاواں گا۔ نرگن نور جوت چکاواں گا۔ شبد اگئی ناد و جاواں گا۔ سو پُرکھ نرنجن کھیل دکھاواں گا۔ ہر پُرکھ نرنجن پڑدا لاہوانگا۔ ایککار ویس وٹاواں گا۔ آد نرنجن جوت چکاواں گا۔ ابناشی کرتا ہو کے ویکھ دکھاواں گا۔ سری بھگوان ڈنک و جاواں گا۔ پاربرہم پر بھ اپنی دھار دکھاواں گا۔ وشن برہما شو سرب اٹھاواں گا۔ اند اندر اسن کروڑ تیتسیا نال ہلاواں گا۔ گن گندھرب کنریشپ راگ سناواں گا۔ اوتار تینی بھو گھلاواں گا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد نال ملاواں گا۔ نانک گو بند جوت چکاواں گا۔ کوٹن کوٹ برہمنڈ کھنڈ پھول پھولاواں گا۔ شبد شبد دی لا کے چوٹ، چوٹی چڑھ کے ویکھ دکھاواں گا۔ اکو پُرکھ اکال دی دس کے اوٹ، اوڑک اکو وچ ملاواں گا۔ کلج کوڑی کرپا رہے نہ کھوٹ، کھوٹے کھرے ویکھ دکھاواں گا۔ جنگل جوہاں وچ ویکھاں لنگوٹ، ریشیاں نیاں پھول پھولاواں گا۔ تیاگی ویراگی سب دی ویکھاں سوچ، سماجی پڑدے آپ چکاواں گا۔ جیہڑے بھگت سہیلے پر بھ نوں رہے لوچ، تہناں نچ نیتز لوچن نین اکھ گھلاواں گا۔ جس پر بھو دی ماندے موج، مجلس تہناں وچ رکھاواں گا۔ لکھ چوڑاسی وچوں گرگھ سنت سہیلے چنگے تھوڑے بہت، بہہ گنت نہ کوئے چتراواں گا۔ جیہڑے ملے پر بھ دی جوت، جوت جوت وچ سماواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے لوک پر لوک، دو جہان سری بھگوان پروردگار سانجھیا یار ایککار کل اپنی اک پرگٹاواں گا۔

★ ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۶ گیانی گرگھ سنگھ دے گرہ پنڈ بھلائی پُر ضلع امرتسر ★

وشن برہما شو کہن نرگن دھار جوت نرنکاری، نراکار نرویر تیری سرنائیا۔ جگ چوکڑی آد پُرکھ اپر مپر سوامی ویکھی تیری کھیل نیاری، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری بے پرواہیا۔ سرگن سرگن بنیا رہیا پُجاری، پوجا تن وجود اشٹ جنائیا۔ کھیل ہندا رہیا پیغمبر گر اوتاری، سنجگ تریتا دوا پر کلج اپنی کھیل

کھلایا۔ صاحب سلطان نوجوان مرد مردان تیری کوئے نہ پاوے ساری، صاحب سلطان پردہ پردے وچوں نہ کوئے اٹھایا۔ اکھر دھار تیرے صفتاں والے بنے رہے پُجاری، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن راگاں ناداں وچ ڈھولے گایا۔ زرگن جوت بن ورن گوت، تیری سرن چرن کرے نہ کوئے نمسکاری، پاہن پاتھر سل پوجس ویکھی جگت لوکایا۔ پڑھ پڑھ رسنا جہوا سارے رہے اُچاری، اُستت تیرا نام جنایا۔ صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی تیری منزل ملی نہ اک واری، اینکار تیری اوٹ نہ کوئے تکایا۔ کلجگ انت دو جہان سرشٹ درشٹ ہوئی دکھیا، ست ستوادی برہم برہادی ساتک ست نہ کوئے کرایا۔ چارکٹ دہ دیشا مانو مانو ہوئی خواری، خالص تیرا رُوپ نہ کوئے درسایا۔ من کلپنا وچ دین دُنی ہنکاری، ذات پات دین مذہب کرے لڑایا۔ تیرے نام دی جھگڑیاں والی لگی اکھاڑی، اللہ واہگرو رام اوم ہری اوم تت ست کرے لڑایا۔ وشن برہاشو کہن ساڈی آشا کلجگ انتم ویکھ ہاری، ہر ہر جو سس نواہیا۔ آتم برہم پاربرہم بن تیرے کرے نہ داری، انتر زرنتر میل نہ کوئے ملاہیا۔ تیرے پیار اندر آئی اک وچاری، وچر کے دیئے سناہیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے زرگن نور جوت کر اُجیاری، پاربرہم پرہم اپنا کھیل کھلایا۔ جس دی گر اوتار پینغمبر بھوکھتاں وچ کر کے گئے اظہاری، راگاں ناداں وچ درڑایا۔ جس دی سارے منن تابعداری، سس جگدیش نہ کوئے اٹھایا۔ سب دا لہنا دینا ویکھ پاساری، مہاسار تھی اپنی کار کماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر داور، مہر نظر اک اٹھایا۔ پُرکھ اکال کہے وشن شو سن برہم، برہماد دیاں جنایا۔ آد جگاد میرا کو دھرم، ست سچ دی بان سمجھایا۔ لکھ چوراسی میری دھار توں لئے جرم، آتم میرا نور الاہیا۔ جگت کرنی بنا کے کرم، کاندھاں وچ کھیل کھلایا۔ دین مذہب بنایا بھرم، ذاتاں وچ کیتی لڑایا۔ جھگڑا پا کے ماٹی چرم، سرشٹی درشٹی دتی بدلاہیا۔ جو آئے میری سرن، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ ناتا توڑ کے جنم مرن، مر جیوت رُوپ سمجھایا۔ مالک بن کے ترنی ترن، زرگن جوت وچ سماہیا۔ اوہ منزل ساچی چڑھن، درگاہ ساچی سوہا پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دیوے دھر داور، سچ سندیسہ اک سناہیا۔ وشن برہاشو بن سس جگدیش جھکے، سگھنڈ سس نواہیا۔ پُرکھ اکالے سب دے پینڈے کئے، انتم ویکھ تھاوں تھانیا۔ تیرا بھانا کدے نہ رُکے، نہ کوئے میٹ میٹ مٹانیا۔ سرشٹ سبائی کلجگ انتم دُکھے، دردیاں درد نہ کوئے

ونڈائیا۔ جیو جہان دیکھ بھکھے، آتم رس نہ کوئے چکھائیا۔ بھاگ لگا کسے نہ کھکھے، بھگت جنمے کوئے نہ مائیا۔ مانو ذاتی اُلٹ رُکھے، گیزا گیزا نہ کوئے پوائیا۔ بھاگ لگے نہ کایا پنج تت بٹے، بُتخانے پی دُہائیا۔ سانوں ایوں جاچدا گرو اوتار پیغمبر پُرکھ اکال تیری جوت وِچ سٹے، دھرنی دھرت دھول دھول اُتے لوے نہ کوئے انگڑائیا۔ اپنیاں مُریداں سکھاں شبد گودی کوئے نہ چکھے، پھڑ باہوں گلے نہ کوئے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ پُرکھ اکال کہے وِشن برہما شو تہاڈی سچ سناں ارداس، میننتی اپنی جھولی پائیا۔ میرا کھیل اگم تماش، جگ چوکڑی سمجھ کسے نہ آئیا۔ کھجک انتم پاواں راس، زرگن زرگن گوپی کاہن نچائیا۔ ویلا وقت دسنا خاص، تھت وار دیاں درڑائیا۔ ستاراں ہاڑ سب نے بناؤنا ساتھ، سنگ اکو اک جنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا گاؤنی گاتھ، ڈھولا اگم اتھاپیا۔ سوہنی سہنجنی سہاؤنی رات، رُترئی اپنی اک مہکائیا۔ شکر پٹھتے بٹھ کے لیانی قلم دوات، جو جگت نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ مئیوں کھیل وکھاواں ساکھیاں، بھيو ابھید آپ کھلائیا۔ چار جگ صرف میرے نام دی ہندی رہی ارداس، میرا درس کوئے نہ پائیا۔ اوتار پیغمبر گرو گا کے گئے گاتھ، صفتاں والے ڈھولے جگت سنائیا۔ مئیوں من کے گئے پُرکھ سمرا تھ، سکھنڈ دا واسی دُھر درگا ہیا۔ دین مذہب وچوں میں کسے نہ آیا ہاتھ، سنمکھ ہو نہ میل ملائیا۔ جگ جگ جد کرپا کیتی جن بھگتاں دتی دات، ذات پات نہ کوئے وڈیائیا۔ سنجگ تریتا دوا پر کھجک میری چلدی آئی شاخ، شناخت اپنے ہتھ رکھائیا۔ میرا کھیل پر تھی آکاش، گگن گگنتر اپنی کار کمائیا۔ تِساں تِساں پنا ہتھ توں جوڑے ہاتھ، نمو نمو سیس جھکائیا۔ برہما تیری وِدیا ہووے پاس، چارے وید نہ کوئے چترائیا۔ وِشنوں تیرا دھرم دی دھار بھنڈارا ہووے خاص، خالص اپنی کار کمائیا۔ تِساں نے میرا نام گاؤنا بن کے بھاٹ، بن راگاں راگ الائیا۔ منزل مار کے آؤنا واٹ، بھگت دوار پہنچنا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ شکر کہے میرے پر بھو پر بھ ناتھ، انا تھاں ہوئیں سہائیا۔ جے شبد اگمی دتا آکھ، آخر سیس جھکائیا۔ تیرے چرن کول زرگن دھار جوڑیئے نات، ناتا اکو نال جڑائیا۔ ساڈی سب دی پچھیں وات، واسطہ تیرے آگے پائیا۔ تُوں صاحب سوامی کملاپات، پت پر میثور تیری بے پرواہیا۔ اسماں بھگت دوار آ کے جن بھگتاں لئی منگنی دات، خالی جھولی اپنی ڈاہیا۔ غریب نمائیاں پچھے وات، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔

دھرم دی دھار چلا ساچ، سچ دی کرنی کار کمائی۔ پرکاش کر کایا ماٹی کالج، کنچن گڑھ دے وڈیائی۔ تیرا کھیل اکھٹا لاکھ، اکھ اگوچر تیری بے پرواہیا۔ اسان تیاں سچھنڈ دواریوں تیری چرن دھوڑ دالے کے آؤنا پرساد، تیری کرپا کرپا نال رکھائی۔ توں مالک خالق آد دا آد، انت تیری وڈ وڈیائی۔ اسیں چاہندے توں جن بھگتاں بنا یاد، اپنا رنگ رنگائی۔ تیریاں گرگھیاں کھیڑا رہے آباد، لوک مات اُجڑ نہ جائیا۔ اندر وڑ کے کھول جاگ، جاگرت جوت جوت رُشنائیا۔ چار جگ تینوں لہدے رہے سنت سادھ، ہُن بھگتاں پرگٹ ہو کے اپنا درس دکھائی۔ سچج تیرا ویکھنا چاہندے بغیچہ باغ، بھل بھلو اڑی اگم مہکائی۔ جدھر جائے اودھر تیرے نام دا وجے ناد، دوجی اور نہ کوئے پڑھائی۔ کھج کوڑی کرپا کر برباد، بے پرواہ حکم سنائی۔ سچج ساچا کر آباد، گرگھ ساچے وچ لگائی۔ ہر ہر دے اندر ہو وساد، بسمل اپنی کار کمائی۔ جھگڑا مکا دے عشق حقیقی تے مجاز، مسل اپنی اک سمجھائی۔ جس نوں سمجھے بدھی عقل نہ کوئے دماغ، انھو اپنی کار کمائی۔ گرہ گرہ دیک جوت جگا چراغ، کایا چراگاہاں اندر ہوئے رُشنائیا۔ ہر جن ہنس بنا کاگ، دُرمت میل دھوائیا۔ کسے دار ہے نہ سوال جواب، دُھر فرمانا اک سنائی۔ تیرے دواریوں سب نوں ہووے لاجھ، گر اوتار پیغمبر بیٹھن سیس نوایا۔ جیہڑا امرت جھرنا جھردا دس کے آئے کول نابھ، سو بوند سوانتی مہر نظر نال پیائی۔ جیہڑا نور دسدے آئے سوریہ چاند، کایا انتر کرے رُشنائیا۔ سو پڑا لاه دے جن بھگتاں بندھناں توں کر آزاد، ست سرُپ اپنا درس دکھائی۔ راتی ستیاں دے جاگدیاں سنگر شبد ہو کے مار آواز، تتاں دالے گرُدا جھگڑا دے مکائی۔ پُرکھ اکالے نویں ساچنا ساچ، اوتار پیغمبر گرُدا جس دی بھوکھتاں وچ دے کے گئے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر فرمانا اک سنائی۔ وشن برہما شو سُنو شبد ترے گن اپیت، ترے بھون آپ جنائی۔ آد جگادی دُھر دی ریت، نیت نوت کھیل دکھائی۔ جگ چوکڑی کھیل کھیلیا ٹھاکر دوارا مندر مسیت، شو دوالے مٹھ گردواریاں وند وندائی۔ انت لیکھا سب دا تساں کرنا تصدیق، شہادت وکھ وکھ بھگتائی۔ سچ دوارے کون ہو یا وسنیک، وسنہار کون ہو جائیا۔ گر اوتار پیغمبر کی رکھن اُمید، آسا کی جنائی۔ کس دی صفت کیتی توحید، بھيو ابھید گھلایا۔ وشن برہما شو کہن پر بھو اسیں سارے تیرے عزیز، نیوں نیوں سیس جھکائی۔ پنا تیرے نام کلمے توں کسے نہ آئی تمیز، ست سچ نہ کوئے بنایا۔ پر سانوں جگ چوکڑی

بچھوں ایہو آئی ریجھ، جو نیوں کے دیئے درڑائیا۔ اوہ ویکھ بھوکھتاں تیری صدی چوڈھویں رہی بیت، بیسویں اپنا پندھ مکائیا۔ دو جہان تیرے نام دا اکو
 گاوے گیت، دوجا نام نہ صفت صلاحیا۔ اکو کلمہ ہووے حدیث، اکو تیری حق پڑھائیا۔ تیاں رو کے ماری چیک، کوک کوک دتا سناٹیا۔ بہڑی تیری
 سارے کرن اڈیک، چار جگ دے شاستر دین گواہیا۔ کلج اندھیرا بدل دے تارپک، ترپک اپنی دے سمجھائیا۔ لکھ چوڑاسی بدل دے نیت، نیتیاں
 پھیرا پائیا۔ تیرے درتے منگدے بھیکھ، بھکھک ہو کے جھولی ڈھاہیا۔ چرن کول تیرے سیس، جگدیش اک کائیا۔ لیکھا ویکھ بیس اکیس، گوہند دھار
 دھار درسائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے وشن برہما شو رکھنا یاد، نو سو چرانوے
 چو کڑی جگ بچھوں سمجھائیا۔ سچ دامارگ کراں آباد، دھرنی دھرت دھول دھول دیاں وڈیائیا۔ گرکھاں دی گرکھ سنگھ نال بناواں نیاد، نیادی اپنا نام
 کرائیا۔ تن اسونویں سازنا ساز، سچ سچ دا کھیل وکھائیا۔ نو گرکھ لگا کے راج، راجن راج حکم ورتائیا۔ پندراں پندراں اپنی دھار لادھ، پردہ پردیاں وچوں
 چکائیا۔ زرگن دھار ہو وساد، ویکھاں چاروں کٹ تھاوں تھانیا۔ پھیر حکم سناواں جس نے بدل دینا سماج، سماں سمیں وچوں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر داور، سد اپنا حکم سناٹیا۔ گرکھ دوارا پندراں پندراں وند، اک پنچ سمجھائیا۔ ہر سنگت توں میرا میں تیرا گا کے چھند،
 خوشی خوشی لینی منائیا۔ آتم دھار پریم پیار سوہے پلنگ، سچ سہنجی اک چترائیا۔ اندر نشان بناؤنا تارا چند، لہندی دشا ویکھ وکھائیا۔ اگلا کھیل سورا
 سرنگ، سماں سمیں نال درڑائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر داور، ڈھر فرمانا اک سناٹیا۔ وشن برہما شو جن بھگتاں بھگت
 دوار سہاؤنا، دیوے مان وڈیائیا۔ روداس چمارا گرکھ رنگ رنگاؤنا، سنگھ سنگھ وچے ودھائیا۔ دوجا حکم حکم پھیر سمجھاؤنا، سمجھ سمجھ وچوں بدلایا۔ سچ دا
 مارگ سمجگ اک رکھاؤنا، ست ست نال کڑمائیا۔ برہم برہم دا پڑدا لاہنا، برہم مت اک اُپجائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ اپنی کار کمائیا۔ گرکھ سنگھ نوں دے کے داد، شبد شبد نال وڈیائیا۔ پھیر بناؤنی بھگت دوارے سچ سمادھ، جوگندر ترپت جس وچ جان سماٹیا۔
 پُرکھ اکال دین دیال زرگن دھار رکھنی لاج، سرگن اپنی کار کمائیا۔ جتھے لیکھا مگنا کلج لوٹھے لنگڑے اپاج، بلہین ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دی کرنی کار کمائیا۔ شکر کہے میں قلم دوات لیانی، تھت ستاراں ہاڑ سمجھائیا۔ کی صاحب کھیل کھلاؤنی، نرگن
 نرؤیر دے درڑائیا۔ پُرکھ اکال کہا میں نوپس لکھت لکھاؤنی، جس نوں گر اوتار پیغمبر سمجھ سکیا کوئے نہ رانیا۔ نوپس نوپس دھار پرگٹاؤنی، وشن برہما شو سب
 نے نیوں نیوں لگنا پانیا۔ اگی دھاماں ونڈ ونڈاؤنی، جنہاں ستجگ سچ سچ کرنی رُشائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر
 فرمانا اک سنائیا۔ شکر تیری قلم دوات بھری ہووے نال سیاہی، سیاہ روپ نہ کوئے درسائیا۔ قلم بناؤنی جیہڑا گو بند بوٹا پٹیا کاہی، کائنات نات وچوں
 پرگٹائیا۔ لہنا دینا پورا کرنا جو ماچھو واڑے صفت صلاحی، مہما کتھ کتھ سنائیا۔ جو سندیسہ دتا پاندھی راہی، رہبر ہو کے آپ درڑائیا۔ پُرکھ اکالا بن کے دُھر
 داماہی، محبوب ہو کے مُجّت وچ اپنی کار کمائیا۔ جن بھگتاں لکھ چوراسی جم دی پھاسی کٹے پھاسی، رائے دھرم نہ دے سزائیا۔ لیکھا لکھنا اکو وار دو جی لوڑ
 رہے نہ رائی، رحمت اپنی آپ کمائیا۔ جن بھگت سہیلے پار اُتارے پھڑ کے بانہیں، بل اپنا اک دکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 دُھر دا ور، دُھر سندیسہ اک سمجھائیا۔ شکر کہا میری قلم دوات کی ہووے وڈی کی، صاحب دے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہا سرگن دھار نرگن دو آ ایکا بن
 کے ہووے اگی، اکو وار جنائیا۔ جہدی دھار نوک ہووے نکھی، اگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ پُرکھ اکال ستجگ سچ دھرم دی تیرے نال لکھ کے بناؤنی سکھی،
 سکھ ستنگر روپ سمائیا۔ نال لیانی گو بند والی اوہ چٹھی، جس دا اکھر نظر کوئے نہ آئیا۔ جس وچ لکھ چوراسی اکو روپ دسیا ہے اُتے ٹپی، دوجا نظر کوئے
 نہ آئیا۔ جس نوں ویکھ کے کجک دی دھار آسا پٹی، رو رو گر لائیا۔ اگے نوں کھہڑا چھٹنا دین دُنی دا پتھر اٹیں، کاغذاں سپس نہ کوئے نوائیا۔ ستجگ
 دی دھار ستاراں ہاڑ دی ہونی متی، متر پیارا دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک دیا کمائیا۔ شکر کہے
 دوات آونی ہووے کہ بھری، میرا بھرم دینا چکائیا۔ پُرکھ اکال کہا اس گل توں مول نہ ڈریں، ڈر تیرا دیاں چکائیا۔ توں چرن کول نگاہ کریں، نیتز نین
 نیر وہائیا۔ امرت دھار وہے سری، سرووراں لیکھا دے مکائیا۔ ایہہ کھیل نرائن نہ ہری، ہر کرتا آپ کرائیا۔ جس دی دھار کدے نہ مری، نرگن نور
 جوت رُشائیا۔ اُس دی سرنی سچ دوار پریں، دھوڑی چرن خاک رمائیا۔ دین دیا لا اکو وریں، ور داتا اگم اتھاپیا۔ تیری کھیل ہووے کھری، خیر خواہی وچ

سمجھائی۔ شکر اتیتوں کر کے بری، تیرا لیکھا دئے مُکائی۔ اگے سَتجگ دھار نوئیں اُٹھاوے کھڑی، کھڑگ کھنڈے دی لوڑ رہے نہ رائی۔ میری اکو تک لیئی پڑھی، تُوں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا اگم اتھاہیا۔ پھیر انت آخری منزل چڑھیں، چڑھ کے ملنا نُورِ الاہیا۔ تیری پچھلی سیوا بڑی، اگے تُوں لیکھا دے بدلائیا۔ خوشیاں وِچ نِمسکار کریں، کرتے اگے سیس جُھکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، دین دُنی دا لیکھا کجگ انتم رہن نہ دیوے شریعی، دین مذہب ذات پات اوچ نیچ دا جھگڑا دئے چُکائی۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۶ اودھم سنگھ دے گرہ پنڈ جلالاباد ★

وِشنوں کہے وِشو دھار دا ہووے میرا بانا، بانی کھانی تُوں باہر دیاں درڑائی۔ درشن کراں پُرکھ اکال دُھر دے رانا، دو جہاناں رعیت دیکھاں تھائیں تھانیا۔ نام ندھان اگم بن رسنا گاواں گانا، نرگن نرگن صفت صلاحیا۔ سچ سندیسہ دیواں دھرم دھار مہانا، مہما اکھ کھ سنائی۔ جگ چو کڑی تُوں دکھرا پُرکھ اکال پہریا بانا، نرگن نُور جوت رُشنائیا۔ جس بھگتاں دا لیکھے لاؤنا اک اک دانہ، داتا دانی دیا کمائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک سنائی۔ وِشنوں کہے میرا ہووے دھرم دی دھار لباس، جگ نیز نظر نہ آئی۔ پُرکھ اکال دئے شاباش، سر میرے ہتھ لگائی۔ میں سچ سندیسہ دیواں آکھ، بن اکھراں اکھ درڑائی۔ ویکھو کھیل پر بھو تماش، شو برہما دھیان لگائی۔ نرگن نُور نُور پرکاش، جوتی جاتا ڈگمگائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائی۔ وِشنوں کہے میرا کھیل ہونا اکھنی، الکھ اگوچر دئے وڈیائی۔ میری دھار چلنی دکھن پچھمی، پسچا تاپ وِچ ڈھائی۔ کجگ کوڑی کرپا کرنی سکھنی، سخاوت پر بھ دانام درسائی۔ دین دُنی دھار مچنی، اگنی اگت لگائی۔ اوتار پینمبر گرو پت رکھنی، ویکھنہار تھاوں تھانیا۔ لیکھا جان بیتھار تھ یتھنی، یدی اپنا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک سنائی۔ وِشنوں کہے میرا ہووے ست سرُپ، ست ست وِچ سمائی۔ مہما پر بھ دساں نوپ، بھيو ابھید کھلایا۔ پھر کے چارے

کوٹ، دہ دشا دیکھ دکھائیا۔ پر بھ چرن چرن دوار بن اودھوت، دوتی ہو کے کار کمائیا۔ ست سچ دا سمجھ ست سپوت، پتا پوت کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ وشنوں کہے لکھ چوراسی دھار میری چولی، چیلہا پر بھ دارنگ رنگایا۔ اگم اگٹری بول بولی، انبولت راگ سنایا۔ زرگن دھار زٹری ہووے موئی، سرگن سرگن وے ودھایا۔ کھیل دیکھنا اُپر دھولی، دھرنی دھرت دھول چترایا۔ نوست پاوے روئی، نو نو چار دے ڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنا حکم ورتایا۔ وشنوں کہے وشو دھار ہووے پرکاش، ویشیش وشن دے جنایا۔ پار کر کر آکاش، دھول دھول دھرم دھار بنایا۔ جگ جگ دی پوری کر آس، آس آسا وچ سمایا۔ سیوک سیوادار بن داس، داسی داس روپ سمجھایا۔ اک اک دی پرگٹ کر ذات، ذات اذاتی ڈیرہ ڈھایا۔ منزل منزل دس گھاٹ، گھاٹی پچھلی رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میللا لئے ملایا۔ وشنوں کہے شنکر ستاراں ہاڑ آونا، ہس ہس دیاں جنایا۔ پورب لیکھ سرب چکاونا، چوکتا ہو کے دھیان لگایا۔ دین دیال حکم سناونا، نہ کوئے میٹ میٹ مٹایا۔ شاہو بھوپ کھیل کھلاونا، شہنشاہ اپنی کار کمائیا۔ پیغمبراں سنگ رکھاونا، موسیٰ عیسیٰ محمد نال وڈیایا۔ صدی چودھویں واسطہ پاونا، نیوں نیوں سیس نوایا۔ پُرکھ اکال جے میرا وقت مُکاونا، انتم انت دینا کرایا۔ دھرم دھار دی گولی کچھی روپ درساونا، جگت بستراں نال سہایا۔ نک کالا نشان لگاونا، کجگ دی ریتی دینی مٹایا۔ ہتھ سنکھ اک پھراونا، وڈی چھوٹی نہ کوئے لمبایا۔ مستک لال رنگ رنگاونا، دوجا رنگ نہ کوئے چڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر داور، دھرم دی دھار اک درسایا۔ وشنوں کہے اٹھ برہما کھول کھڑے چار، کال انت لئے انگڑایا۔ ویکھ پیغمبر گر اوتار، نیترا کھ کھلایا۔ شاستر سمرت وید کر وچار، جو چارے آیا الا یا۔ سچ دے نہ کوئے دیوار، چاروں گنت اندھیرا چھایا۔ نگاہ مار وچ سنسار، پردہ پردے وچوں اٹھایا۔ جدھر تکے دھواں دھار، زرگن نور نہ کوئے رُشایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ برہما کہے وشنوں میں برہموتیا، برہم برہم میرا روپ درسایا۔ میرا اک دا اک نیتا، بن نیتز نور رُشایا۔ جس دے نال جگ چو کڑی پتا، جوتی جوت مل مل وے ودھایا۔ اوہ وسے سچکھنڈ ساچے دیسا، درگاہ ساچی سو بھا

پائیا۔ جھٹ فشکر اٹھ کے بولیا برہما تیرا میرا پورا ہو گیا ٹھیکا، لیکھا انت رہیا نہ رائیا۔ آگے پار برہم پت پر میثور اپنا شبدی دھار بنا کے بیٹا، ڈھر سندیسہ اک سنائیا۔ بھگت سہیلا جو ڈھر سنگھاسن لیٹا، ستیاں لئے اٹھائیا۔ کچھ یاد کر لے نو نو چار دا چیتا، جیتن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جگ چوکڑی بدلی کرنا جس دا پیشہ، پیشتر سب نوں رہیا درڑائیا۔ جو آد انت رہے ہمیشہ، جیون مرن وچ نہ آئی۔ اُس نے ساڈا سب دا پورا کرنا لیکھا، لکھیا لیکھ نہ کوئے مٹائیا۔ اٹھ ویکھ اوہ گوہند دھار دھاری کیسا، کیسو اپنا کھیل کھلایا۔ جس نوں کہندے دس دسمیشا، اوہ دسم دی دھار نور درسائیا۔ کلجگ انتم کر کے ویسا، ویسا ویکھے جگت لوکائیا۔ کھیلے کھیل دو جہان دیس بدیسا، برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال گگن گگننتر اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد انت دامالک ایکا، اینکار اک اکھوائیا۔

★ ۲۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

ویشنوں کہے میرے نرنکارا، نرنکار تیری سرنائیا۔ سچکھنڈ نو اسی اینکارا، اکل کل دھاری تیری بے پرواہیا۔ جوتی دھار کراں نمسکارا، بن سیس سیس جھکائیا۔ کل کلکی تیرا اوتارا، جگ چوتھے وچے ودھائیا۔ تیرا سوہے اکو اک بنک دوارا، دوار بنک وچے ودھائیا۔ تیری چرن دھوڑ میرا بھنڈارا، پت پر میثور تیری اک سرنائیا۔ کلجگ انت بن ورتارا، سری بھگونت دیاں ورتائیا۔ تیرے بھگتاں کر پیارا، پریتم پریکی ویکھ وکھائیا۔ جیہڑے دوس رین کردے کارا، کرنی کرتے کار کمائیا۔ نیوں نیوں نمو نمو کراں نمسکارا، نیتز ویکھاں چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ ویشنوں کہے پر بھوست پریم دی چاڑھ دے رنگت، رنگن اک رنگائیا۔ در بھکھاری بیٹھا منگت، درویش سیس نوایا۔ نگاہ ماری جیرج انڈج، اتبھج سیتج پھول پھولائیا۔ مانو ذاتی ملیا کوئے نہ پنڈت، بدھی توں پرے کرے نہ کوئے پڑھائیا۔ نو نو چار گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم نہ کوئے درسائیا۔ در تیرے میری منت، دھوڑی خاک خاک رمائیا۔ تیرے بھگتاں جنم جنم دی رہے کوئے نہ چنت، کرم کرم دا لیکھا دینا

مکائیا۔ ست سچ دی دینی ہمت، حوصلہ اکو اک ودھائیا۔ من کرے کوئے نہ علت، سرتی شبد وچ سائیا۔ صدی چودھویں خواری ہووے کوئے نہ ذلت، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جس دواویوں بھگت بھگوان کھاوے نمک، دھر دی گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، تھہ بن دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن وشنوں و شو دھار، وشن دیاں جنائیا۔ میرا نور ظہور اپار، اپرپر سوامی آپ درڑائیا۔ جوتی دھار چوویاں اوتار، شبدی دھار ڈنک شنوائیا۔ جس دی مہما کاغذ قلم نہ لکھنہار، صفتاں وچ نہ صفت صلاحیا۔ سو کھیل کرے آگم اپار، الکھ اگوچر اپنی کار کمائیا۔ جن بھگت سہیلے لئے اٹھال، زرگن نور جوت کر رُشنائیا۔ سمبل بہہ کے پاوے سار، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ اٹھ ویکھ کر وچار، پردہ پردے وچوں ہٹائیا۔ بھگت سہیلے سیوادار، جو سچ دوارے سیو کمائیا۔ دوس رین کردے کار، کرتی کرت کمائیا۔ خادم ہو کے خدمتگار، خالص اپنا روپ درسائیا۔ تہناں لیکھا لکھاں اپنی دھار، دوسر اور نہ کوئے جنائیا۔ نام پیالہ دیواں پیال، نچھر جھرنا اک جھرائیا۔ گرگھ بنا کے دھر دے لال، لالن اپنے گرہ وسائیا۔ انت پوہ نہ سکے کال، مہاکال نہ کوئے چترائیا۔ چترگپت لیکھ نہ سکے وکھال، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ کرپا کراں ہو کے دین دیال، ناتھ انا تھاں ویکھ وکھائیا۔ کلجگ انت اولڑی چال، زراں اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر سندیسہ اک سنائیا۔ پُرکھ اکال کہے وشنوں سُن لے حکم یکا، یک دیاں درڑائیا۔ میرا بھگتاں نال ناتا پکا، جو جگت پکوان سیو کمائیا۔ انت کنت نہ دیوے دھکا، درگاہ سچ ملے وڈیائیا۔ نام بھنڈارا دے کے رتا، رتن امولک ہیرے لئے اُپجائیا۔ چرن دھوڑی دا جھولی پا کے پھکا، پھک کلجگ کوڑی کریا دئے وکھائیا۔ جنم کرم دا لہنا دینا کر کے رفع، رفاقت اپنے نال رلائییا۔ سچ دوارے ست دھار دی شفا، صاحب سلطان وکھائیا۔ پریم پیار دا دے کے دو جہاناں نالوں نفع، نقصان جیون رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ وشنوں کہے میں بھگت سہیلے ویکھاں اکھیں، بن نیتز لوچن نین نین اٹھائیا۔ جنہاں دی صاحب سلطان پہلوں پت رکھی، رکھک ہووے تھاؤں تھانیا۔ انتر دے پریم دی رتی، رت کوڑی دتی سکائیا۔ ست دھرم بنا کے سکھی، کاہن بنسری نام جنائیا۔ وست امولک دے انچھی، بن رسنا رس سمجھائیا۔ زرگن جوت جگا کے بتی، اندھ اندھیر کرے رُشنائیا۔ آتم پر ماتم میل ملا کے

کملاپتی، پت رکھے تھاؤں تھانیا۔ جنہاں سیو کمائی پریم پریتی وچ ہتھیں، اوہناں ہتھیلی اُتے لُکائیا۔ منزل جگت جہان دی پٹی، ٹاپوآں وچوں باہر کڈھائیا۔ منزل ملے حقیقت حقی، ہر کرتا آپ دوایا۔ جن بھگت سہیلارہے کوئے نہ شکی، شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیا۔ کلجگ انتم سرشٹی جائے متھی، گرگھ گرگر لئے ترانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جوت شبد دی دھار کھیل پئی، ست سچ وچ سمجھائیا۔

★ ۲۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۶ کیشن سنگھ دے گرہ پنڈ الھڑپنڈی ضلع گرداس پُر ★

چووی جیٹھ دوس سبھاگا، بھگوان بھاگ سمجھائیا۔ کھیلے کھیل پر بھ غریب نواز، مہربان دیا کمائیا۔ کرپا ندھان سازن سزاء، صاحب سلطان بے پرواہیا۔ شبدی دھار وچوں کہا گوہند اپنا سٹ توہے نوجا، تھت اکو اک وڈیائیا۔ نام سنایا اگم راگا، راگاں توں باہر کیتی پڑھائیا۔ شبد وجایا شبد انادا، شبدی شبد سُر ہلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سنایا۔ چووی جیٹھ گوہند سٹ نوان، ہر کرتے دتی وڈیائیا۔ نو دانے دتے کھاج، گندم چنے توں باہر جوئی ہتھ پھڑائیا۔ دُکھ بھکھ تیرا سماج، سمگری دتی درڑائیا۔ پھیر شبد دی مار آواز، شبد وچ سمجھائیا۔ اوہ ویکھ بگیچہ باغ، باغبان درسائیا۔ اوہ ویکھ تیرے بنس دا بھجیا چراغ، تتاں والا نظر کوئے نہ آئیا۔ اوہ ویکھ میرے چار جگ دے سادھ، بالے دُھر دے دیاں دکھائیا۔ کیوں گوہند توں نو سال دا جس ویلے تیغ بہادر داسر توں لٹھاتاں، جگت والی نظر کوئے نہ آئیا۔ ایہہ اُس دے ساتھی جنہاں دے اندر آیا سی ویراگ، نیناں رو کے نیر وہائیا۔ اٹھے پہر رو کے کرن یاد، اندرے اندر دھیان لگائیا۔ پُرکھ اکال دتی داد، مہر نظر اٹھائیا۔ تیغ بہادر کیتی ارداس، سیس دتا جھکائیا۔ کجھ نہیں میرے پاس، پر بھ تیرا تیرے ہتھ پھڑائیا۔ پُرکھ اکال کہا میں شاہ پاتشاہ دو جہاناں کراں راج، رعیت نرگن نرگن آپ بنائیا۔ تیغ بہادر گوہند تیرا سٹ نہیں میں اپنا سٹ لیا نوان، آہو ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا

ہر، سچ سندیسہ اک سنائیآ۔ تیغ بہادر کہا ایہہ میرا سجن میت، گوہند راہ تکائیآ۔ گوہند کہا میں نو سال دا نو نو چار توں باہر میری تاریخ، بھو سکے نہ کوئے
 کھلایآ۔ میتوں اُس پر بھو دی اڈیک، جو پُرکھ اکال میرا پتا مائیآ۔ نالے ہس کے کہا خوشی وچ میرا پارہم پر بھہ میتوں بخش دئے اوہ چیز، جیہڑی ہتھ کسے
 نہ آئیآ۔ پھر لاه کے گلوں قمیض، رولا دتا پائیآ۔ نیترو کے کہا میں تیرا عزیز، چھوٹا ننھا ویکھ دکھائیآ۔ پھر کھڑ گیا وچ دہلیز، اندر باہر چرن رکھائیآ۔ خوشی
 وچ مار کے چیک، چیک چھاڑا دتا پائیآ۔ پھر مار کے آگے لیک، دوویں ہتھ دتے اٹھائیآ۔ پر بھو تیرا میرا نہیں کوئی شریک، شرکت وچ کدے نہ آئیآ۔ بنا
 قلم توں پُرکھ اکال کر تصدیق، شہادت اپنی دے بھگتائیآ۔ تیغ بہادر دے جو دسدے تیتوں میت، ایہناں متراں اپنے نال ملائیآ۔ سری بھگوان ہس کے
 کہا ٹھیک، ٹھاکر ہو کے جوڑ جڑائیآ۔ گوہند تیرا دسواں جامہ تے ایہناں دے سر تے مینڈھی دس ہووے تے نو سال توں گھٹ عمر تیری پچھلی دس
 پریت، پریت ہو کے میل ملائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلایآ۔ گوہند کہا کیوں مینڈھی ہووے دس، مینڈھے صاحب
 دینا جنائیآ۔ پُرکھ اکال کہا اوہ گوہند توں پنجاں دے پینا دس، پنچ پیارے تیری دھار رکھائیآ۔ میں پھیر کھیل ویکھناوت، وطن بے وطن ہو کے اپنی کار
 کمائیآ۔ تیری لیکھے لا کے رت، رتن اموک لینے پرگٹائیآ۔ تیری دھار دا کھول کے ہٹ، وست اموک دینی ورتائیآ۔ اکٹھے کراؤنے جھیور چھیبے نائی
 جٹ، ذات پات دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ گوہند نو سال دا نو وار خوشیاں وچ گیا ٹپ، نو دانے جوی دے کھا کے دنداں ہیٹھ دبائیآ۔ پھر زمیں دے اُتے دتے
 سٹ، زمیں اسمان ول ویکھ دکھائیآ۔ پھیر پنچے انگلاں لئیاں تک، پنچ پیارا نظر کوئے نہ آئیآ۔ پھیر گھ وچ پائیاں جھٹ، رسا چوس کے اپنا رس بنائیآ۔ پھیر
 پُرکھ اکال شبد اگنی ماری سٹ، زمیں اسمان ول ویکھ دکھائیآ۔ چپیر ماری ٹک ٹک، ٹکیاں دا جھگڑا دتا نکائیآ۔ پھیر کھول کے ویکھیا اکھ، پر تکھ ملیا
 بے پرواہیا۔ گوہند پٹھی پیریں پیا نٹھ، بھجیا واہو داہیا۔ نالے ماریا پٹ تے ہتھ، لکار کے دتا سنائیآ۔ میں تیرا پُت رہاں تیرے وچ، ست سچ وچ سمائیآ۔
 میرے پر بھو ایہہ بھانڈا تیرا کایا دا بن جانا کچ، تن وجود رہے نہ رانیآ۔ سری بھگوان کہا اوہ میرے دلارے کجھ شک، نیڑے آؤنا چائیں چائیا۔ گوہند
 غصے وچ کہا پہلوں میرا دے دے حق، حقیقت میری جھولی پائیآ۔ پھیر ہتھ رکھیا اُتے نک، سچ نال دبائیآ۔ پُرکھ اکال رکھنی پت، پر میثور تیرا راہ

تکائیا۔ قول اقرار کر لاپک، نو سال دی آؤ میری دے گواہیا۔ اوہ نتاں والا پتا تیغ بہادر گیا چھڈ، سیس کٹار نال کٹائیا۔ میرا سریر تن وجود ماتا پتا دی رت، میرا نور تیری رُشنائیا۔ میں چاہندا آگے واسطے تیرا ہووے ساتھ، دوجی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پُرکھ اکال کہا گو بند تیری نو سال دی عمر، امبر ویکھ تھاوں تھانیا۔ گو بند خوشیاں وِچ پائی گھنمر، سچ کے دتا دکھائیا۔ اپنے انگوٹھے لگا چس، جیبھ دنداں ہیٹھ دبا ئیا۔ پھیر اشارے نال سب دی چوٹی لگا منن، بچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ پھر ہتھوں کڑا لاه کے کنگن، انگلاں وِچ پوائیا۔ پھیر بانہہ دی پا کے جھنبل، جھٹ دتی گھلا ئیا۔ پھیر چاروں کُنٹ لگا سنگھن، گرگھ ویکھے تھاوں تھانیا۔ پھیر انگل رکھ کے اُتے بلن، زور نال دبا ئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ پُرکھ اکال کہا گو بند میرا کھیل جگ جگی، اپنی کار کما ئیا۔ اوتار پیغمبراں گروآں دیواں سُدھی، سُدھ اپنے نال رکھائیا۔ کھیل کراواں پرے بُدھی، بُدھ من نہ کوئے چترائیا۔ لاڈ لڈاواں وِچ یُدھی، شستر شستراں نال ٹکرائیا۔ گو بند خوشی وِچ پائی لڈی، قدم قدم نال بدلا ئیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں چار جگ گرا اوتار پیغمبر جگت واسنا وِچ کھیل کراؤندا رہیا گڈیاں والی دے کے گڈی، نام جگت والا سمجھائیا۔ میں تیرا سوت ڈلارا پتا تیرے شبد توں کوئی دھار نہیں کرنی آگھی، اپنا نام نہ کوئے سٹائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ گو بند کہا پر بھو میں چار جگ دا بیٹا سُن دارہیا کئیں، اگم آواز بے پروا ہیا۔ توں داتا بڑا دھنی، دیونہار اکھوائیا۔ جس نوں نام دتا ایمان دتا مات لوک بیڑا آیا بنھی، جگت جگت وِچ چترائیا۔ اوہ دیناں مذہباں دی واسنا چار جگ دی کایا گڈیا وانگ انھی، انھیں دیکھن کچھ نہ پائیا۔ میری اک عرضوی منیں، در تیرے سیس جھکائیا۔ جس ویلے توں میرا ہوویں تی، اک گھر وِچ رہ کے دوویں جھٹ لنگھائیا۔ اُس ویلے میریاں سکھاں دا اپنے بھگتاں دا بیڑا بنھیں، کلج دی مایا پوہ سکے نہ رائیا۔ دیناں مذہباں وِچ مایا دھاری سوہنی بنی چٹی، جگت شنکار دے کرائیا۔ کام واشنا وِچ سب دی آسا جانی ڈنی، بچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، مہر نظر اٹھائیا۔ پُرکھ اکال کہا گو بند ایہہ گڈیا سمجھ نہ اندھی، نیتزہن اکھوائیا۔ ایہہ کام واسنا وِچ نہیں گندی، جگت ترسنا نہ کوئے ہلا ئیا۔ ایہہ کلج دی دھار سوہنی سبھی چنگی، بھگتی والیاں لئے

پرناٹیا۔ ایہہ ہو جائے اک ٹنگی، لنگڑی لوٹھی کرے لوکائیآ۔ ایہنے دیناں مذہباں دی توڑ دینی ڈنڈی، آگے چلے کوئے نہ چائیں چائیا۔ ایہنے سرتوں ہو جانا
 ننگی، رنڈی کنت نہ کوئے ہنڈھائیآ۔ اُس ویلے میں ہوداں تے توں ہودیں بھگت سہیلے ہودوں سنگی، دوجا نظر کوئے نہ آئیآ۔ سب دی آتما کراں ٹھنڈی،
 اگنی تت نہ کوئے تپائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر فرمانا اک سنائیآ۔ گڈیا کہے کیوں گوہند میرے نال کیتا دھکا،
 ہائے اُف ڈھائیآ۔ میرا قول اقرار پکا، جگ چوڑی چلیا آئیآ۔ میرا محمد یار بنایا سکا، چار یار دین گواہیا۔ جس ویلے تیغ بہادر نے سی فرنگیاں ول تکا، اُننگی
 ہتھ اٹھائیآ۔ جس ویلے نانک ستنام ستار داراگ دستا، میری صفت آواز سنائیآ۔ جس ویلے ہر گوہند گوالیر وچ لکھا پٹا، پٹنے والے اپنی کار کمائیآ۔ راج
 راجاناں شاہ سلطاناں سہائی ہو کے رکھا، رکھیا کری تھاؤں تھانیا۔ سچ پچھیں مینوں سب نے ٹیکیا متھا، میرے آگے سیس نوائیا۔ میرا کھیل بیتھارتھ بیتھا،
 میں سچ دیاں سمجھائیآ۔ جس ویلے برہمانے پہلی ویر سنائی چار وید دی کتھا، میری مورتی بنا کے آگے لئی ٹکائیآ۔ میں اُس دے نال پالیا رٹا، آگے ہو کے
 کیتی لڑائیآ۔ مخول وچ کیتا ٹھٹھا، چار کھ والیا توں اک کھ دی سار کی پائیآ۔ سیس اتوں ہلا کے چھتا، کھوں کہا میں چھتر دھاری دینے رلائیآ۔ برہما ٹڈ
 کے دیکھیا میرے ول اکھاں، میں تاڑی دتی لگائیآ۔ میں لگ گئی وچ کھٹاں، لہیاں ہتھ پھیر نہ آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیآ۔ گڈی کہے میں کوئی نہیں کو جھی کملی، کملاپات دے وڈیائیآ۔ میں بدھ ہن نہیں یملی، مورکھ مت نہ کوئے رکھائیآ۔
 میں نہیں کوئی گوری کالی سولی، رنگت رنگ نہ کوئے درسائیآ۔ میرا نور الہی اولی، عالمین وڈیائیآ۔ میں جگاں پچھوں جد آواں دھولی، جگ جگ دیاں
 اٹائیآ۔ شاہ سلطاناں ہتھ پھرا دیاں بغلی، بغلگیر رہن کوئے نہ پائیآ۔ چار جگ لنگھدیاں لنگھدیاں میری بودی ودھ گئی، بودی جنجو دا جھگڑا دینا مُکائیآ۔ میری
 پریت اک نال لگ گئی، لگ ماتر دا ڈیرہ ڈھائیآ۔ ہن آئی میں کلج جگ لئی، جگ اپنا پھیرا پائیآ۔ میں بھجی پھردی چار کُنٹ اگ لئی، نٹھاں واہو داہیا۔
 بہڑی میری ٹنگ بھج گئی، سر دھڑ ہوئی جدائیآ۔ پر مینوں اک خوشی میں اُس دی بھینٹا چڑھ گئی، جس دا بیٹا گوہند ماہیا۔ جس سچ دوارے سد لئی، اپنا
 حکم سنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکائیآ۔ گڈی کہے جن بھگتو تکو میری دھار، سچ دیاں سنائیآ۔ میرے وانگ سب کچھ اپنے

صاحب توں دیو وار، تن وجود دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ میں جگت اندھی جو بن ونٹی ٹیاری، دیکھو سوہنے وال ودھانیا۔ صاف سُتھرے کپڑے ڈار، انگی انگ نال چُھہانیا۔ میں صدی چوڑھویں دی ٹیاری، جو بن ونٹی رنگ دکھانیا۔ میں بھیجی نٹھی چار کُنٹ دیکھیا سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملانیا۔ پر مینوں میرے صاحب ورگا لبھیا نہیں کوئی یار، میت نظر کوئے نہ آیا۔ میں پھیر دیکھیا گوبند ورگا نہیں کوئی سوربیر جو دھاسی سرکار، سچ سیو نہ کوئے کمائیا۔ میں پھیر نکیا اپنی کر وچار، وچر کے دیاں جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر پردہ آپ اٹھانیا۔ گڈیا کہے میں سیس وچ واہنی کنگھی، کنگھا گوبند دئے سمجھانیا۔ جیہڑی سرشٹی ہوئی بہ رنگی، بہ مت وچ گر لائیا۔ افیمی پوستی ہو گئی بھنگی، مدھ پان وچ سماںیا۔ سیس توں ہو گئی رنڈی، کنت سہاگ نہ کوئے ہنڈھانیا۔ مذہباں دی پئے گئی ڈنڈی، پر بھ ملے نہ دُھر دا ماہیا۔ چار کُنٹ ہوئی اندھی، اندھ اندھیرا نہ کوئے گوانیا۔ میں ویلے نال مول نہ سگی، شرم حیا دتا مٹانیا۔ ہوکا دیواں وچ ور بھنڈی، برہمنڈ دیاں سنانیا۔ دیکھو گر گھو بنا پُرکھ اکال توں مینو نہ کوئے پکھنڈی، نرگن جوت جوت رُشانیا۔ میرے کھ وچ ہے نہیں دندی، بنا زبان دیاں سنانیا۔ میں دیکھو سیتل دھار ہو گئی ٹھنڈی، سیس جگدیش بھیٹ کرائیا۔ ایہدی آد توں دھار آد توں کھیل چنگی، چنگی طرح سنانیا۔ جس ویلے دُرگا دے ہتھ پھرائی سی چنڈی، گڈیا کہے اوہ میرے تن وجود چُھہانیا۔ پھیر آپ سامنے بانا پھر کے جنگی، ا شنبھج دتا دکھانیا۔ نی توں میری دھاروں جی، جن والی کوئے نہ مانیا۔ تیرا تن نہیں کوئی چھی، چم نہ کوئے دکھانیا۔ قول کر نہ ہرکھ نہ غمی، چنتا وچ کدے نہ آیا۔ میرا کھیل جد دیکھے تے دیکھے کھیل نوں، جگ جگ اپنی کار کمانیا۔ سچ دا حکم ست مٹی، سندیسہ اک درڑانیا۔ جھٹ گڈیا بولی میں جگت واسطے انھی، نیتزین دُکھانیا۔ پر میں اکو تکاں اپنا پتا می، امی اکو اک اکھوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنا کھیل دکھانیا۔ گڈیا کہے پُرکھ اکال گر اوتار پیغمبراں دیندا رہیا دات، جگ جگ حکم ورتانیا۔ یُدھ کراؤن توں پہلوں دکھاؤندا رہیا تماش، اپنا پڑدا لاہیا۔ روپ دھردا رہیا پر تھی آکاش، گگن گگنتر رنگ رنگانیا۔ پہلوں شستر دھاری ہو کے سچھنڈ اپنا دکھاؤندا رہیا لباس، کھڑگ ترکش نال وڈیانیا۔ پھر حکم مناؤندا رہیا خاص، آگے ہو نہ کوئے اٹکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر پردہ آپ چُکانیا۔

گڈیا کہے جگ جگ گر اوتار پیغمبر اں دے کے اپنی جھلک، نشانہ اک سمجھایا۔ پھیر اوہلے ہو کے پلک، اپنا آپ لکایا۔ پھیر جھگڑا پا کے خلق، دین دنی نال ٹکرایا۔ پھیر امرت دے کے کلس، سچ سچ ورتایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنی کار کمایا۔ گڈیا کہے یدھ ہون توں پہلے چار جگ کردا رہیا کار، ہر کرتا بے پرواہیا۔ سچ سچھنڈ اپنے چرناں اُتے پواؤندا رہیا پریم دی دھار، وشن برہما شو اند کبیر نال ملایا۔ سب توں کراؤندا رہیا نمسکار، حکم وچ درڑایا۔ پھر درساؤندا رہیا اپنا روپ ساکار، نرگن نور جوت رُشنایا۔ پھیر مادا رہیا مار، کھڑگ کھنڈا چکایا۔ پھیر وسدے رہیا اجاڑ، چار کُنٹ ڈھایا۔ گڈیا کہے میری ڈھائی میرے بچن دا کریو اعتبار، بے اعتباری نہ کوئے جنایا۔ پنجے گرگھ چرناں اُتے جل دیو ڈار، سوہنا رس بنایا۔ صاحب سلطان ہون لگا تیار، ترے گن اتنا اپنی کار کمایا۔ پرگٹ ہون لگا پروردگار، سانجھیا ر نور الایا۔ لیکھ مگن لگا جگ چار، چوتھا دے گواہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھایا۔ گڈیا کہے گر اوتار پیغمبر وشن برہما شو اودھوتو، دوڑو بھجو تھاون تھانیا۔ ویکھو اپنا گلی کوچو، کوچا کوچا پھول پھولایا۔ اندر ویکھو پنج بھوتو، اپ تیج وائے پر تھی آکاش پھول پھولایا۔ سو جھی کرو چار کوٹو، کٹیا رہن کوئے نہ پانیا۔ پھیر اپنیاں کولوں پوچھو، پچھو چائیں چانیا۔ اٹھو حضرت عیسیٰ موسو، محمد نال چترایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنا یا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سانوں امرت لین دے چکھ، بن رسا رس چکھایا۔ ویکھ لین دے اکھننا اکھ، اکھ اگوچر بے پرواہیا۔ نرگن دھار لین دے تک، جوتی جوت جوت رُشنا یا۔ چرن جھک لین دے سچ، سچ سچ ملے وڈیا یا۔ حکم من لین دے کملاپت، پت پر میثور بے پرواہیا۔ جس دا چار جگ چلایا رتھ، رتھوا ہی بن کے سیو کمایا۔ کہہ کے آئے پُرکھ سمرتھ، ہر وڈا وڈا وڈیا یا۔ اوہ لوک مات ہوئے پرگٹ، پرگٹ ہو کے اپنی کار کمایا۔ کوڑ کریا میٹ کے حد، دھرم دوارا اک سہایا۔ گو بند دی لجیا لئے رکھ، نو سال دے بالے دین گواہیا۔ جس داناتا ہو یا پک، کچی تند نہ کوئے تڑایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ دا کھیل اپار، اپر پر اپنی کار کمایا۔ جن بھگتاں بن کے پہریدار، رچھیا کرے تھاون تھانیا۔ تلوار رکھ کے سپس چمیار، ڈکھڑا سب دادے مٹایا۔ جن بھگتو ہو جانا ہوشیار، ہوشیاری نال سنا یا۔

پر بھ دا میلا ہندا نہیں جگ چوکڑی چار، نو سو پُرانوے چوکڑی جگ بچھوں اپنا رنگ رنگا گیا۔ اگے شبد دی کرنی کار، شبدی حکم ورتا گیا۔ کھنڈا کھڑکے وچ سنسار، کھنڈ برہمنڈ دین دہا گیا۔ سرشٹی رووے زارو زار، نیتز نیناں نیر دہا گیا۔ تہاں کرنا بیٹھ دیدار، ستمکھ ہو کے سوبھا پانیا۔ جس گو بند بنایا ڈلار، ڈلارے گو بند اپنی گود ڈکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم سنا گیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پڑکھ اکال کی توں جنگ جو بہادر، سورپیر اکھوایا۔ پڑکھ اکال کہے میں کرتا کریم قادر، قدرت اپنا حکم چلایا۔ گر اوتار پیغمبر و تخت نواسی ہو کے کراں عادل، انصاف سب نوں دیاں جنا گیا۔ تہیں دیناں مذہباں دے بنے قاتل، نام شستر میرا ہتھ اٹھایا۔ اپنا پڑدا کھول کے ویکھو باطن، بھیو رہے نہ رانیا۔ کون سنگی تے کون سا تھن، کون میلا لئے ملا گیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتا گیا۔ پڑکھ اکال کہے اوہ ویکھو پر بھ دا کھیل نیرا، ہر ہر آپ کرا گیا۔ کھ لے کے تکھی دھارا، دنداں ہیٹھ دہا گیا۔ سرشٹی دا لگے اکھاڑا، کھنڈا کھڑکے تھووں تھانیا۔ ایہہ ویکھو کھارے چڑھدا لاڑا، اپنی کار کما گیا۔ جیہڑا آ گیا دوبارہ، جل تھل مہینل کار کما گیا۔ امرت رہے نہ کسے دوارا، کھنڈا ڈھر دا وچ پھرایا۔ جھگڑا مک جائے اٹاں پتھر گارا، اکو نور ہوئے رُشنا گیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ پڑدا آپ چکا گیا۔ گر گھو سنگر شبد کرے مہربانی، مہر نظر اٹھایا۔ کھنڈا رکھ اپنی پیشانی، تکھی دھار دھار وچ پھرایا۔ کسے نوں دینی نہ پئے قربانی، کر بلے وانگ نہ کوئے گر لایا۔ پیاسیاں لبھنا پئے نہ پانی، امرت رس کھ چوایا۔ پر بھ دے نال تہاڈی سدا جوانی، بڈھاپے وچ کدے نہ آ گیا۔ ایہہ شبد گرو دی بانی، بان نرالا تیر چلایا۔ جس نوں لبھدے اُتے اسمانی، اوہ ستمکھ تہاڈے سوبھا پانیا۔ پر بھ نوں ملنا منزل رُوحانی، اس توں اگے نہ کوئے رُشنا گیا۔ جھگڑا مک جائے چارے کھانی، پینڈا دتا مکا گیا۔ اکو آیا ڈھر دا بانی، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلایا۔ کھڑگ کہے میں ہو گئی پٹھی، پٹھی مت جگت لوکایا۔ بہڑی سرشٹی جانی لٹی، لٹیرا بنیا ڈھر دا ماہیا۔ شنگار رہنا نہیں کسے بُتی، مینڈھی سس نہ کوئے رکھایا۔ شکھ ویکھنا نہیں کسے ماں پتی، پتی کنت ہوئے جدایا۔ صدی چودھویں جیہڑی دُنیا ستی، ستیاں نہ کوئے اٹھایا۔ او گر گھو تہاڈی دھار صرف دو تکی، سوہنگ پڑھ کے جھٹ لنگھایا۔ تہاڈی آتما اپنے پر ماتما توں نہیں بے لگی، اندر وڈ کے تہاڈی سچ ہنڈھایا۔ تہانوں دوس رین پھر دا

چھٹی، چونکا ہو کے پھرے تھاؤں تھانیا۔ بھائیں تئیں اپنے صاحب توں کئے ہو گئے دکھی، دکھاں وچ جھٹ لنگھائیا۔ اوہ پھیر دی تہاڈا اُجل کرے کھی، نور جوت رُشائیا۔ جے سنگر دے ہندیاں تئیں پھیر آ جاؤ کھی، پہریدار بن کے کی چترائیا۔ چوراسی دی جڑ جائے پٹی، مہر نظر نال ترائیا۔ اوہ تئیں ذرا گانے بٹھے گئیں، اپنی لو انگڑائیا۔ تئیں ہن لکھو کھاں اپنی گٹھیں، پھر باہوں باہر کدھائیا۔ جے تہاڈی ٹٹ گئی تے میری نہیں جے یاری ٹٹی، ٹٹیاں نال جڑائیا۔ تئیں میٹوں گایا بلاں تے بٹیں، میں اندر وڑ کے ویکھ دکھائیا۔ ویکھو اہے پوہ تے نہیں بھٹی، ویکھنا کس طرح چار کٹ ہووے رُشائیا۔ تہانوں تے اپنے نال رکھیا رکھی رکھی، بہانیاں نال اپنے نال چلائی۔ اہے پتا ہو کے رکھیا نہیں کوئی سکھی، سکھ دے وچ نہ کوئے لکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی ہو کے ویکھ دکھائیا۔ تلوار کہے کچھ میری طلب، خواہش دیاں سمجھائیا۔ جن بھگتو سرشٹی بھائیں کنی ہو جائے ارب کھرب، ہندسیاں وچ لکھ سکے کوئے نہ رائیا۔ تے بھگت کوٹاں وچوں اک نوں دے کے ضرب، گنتی پر بھ دی دے ودھائیا۔ ایہو کھیل پر بھ دا اسپرچ، جگ جگ اپنا پڑدا لاہیا۔ جے تئیں سورپر بہادر بنا یودھے مرد، اک پُرکھ اکال نوں سیس نوایا۔ جو آد توں انت تک لے کے ونڈے تہاڈا درد، آتما دا پر ماتما ہو کے لئے ملائی۔ تہانوں کوہے نہ شرع والی چھری کرد، ----- کرتا سر تہاڈے ہتھ لکائیا۔ تہاں صرف ہتھ جوڑ کے میننتی کرنی عرض، پر بھ تیری اوٹ رکھائیا۔ پھر سنگر پورا شبد ہو کے آون جاون دے گیریاں وچوں تہانوں لوے ورج، رائے دھرم چتر گپت نیڑ کوئے نہ آئی۔ سچ کر مٹنا جس نے بیج وار سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان جیکارا لایا گرج، اوہ غرض اپنی پور کرائیا۔ کیوں اُس دے کول جگ چوکڑی دی فرد، پچھلا کیتا بھل کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ چووی جیٹھ کہے پر بھو میٹوں کیوں بنایا جیٹھا، سچ دے سمجھائیا۔ گو بند کہا اُس دن میٹوں مٹیا سی پُرکھ اکال دا بیٹا، دوجا پتا نہ کوئے رکھائیا۔ کملیا میٹوں ملیا بھگتاں دے ادھارن داٹھیکا، گرگھ اپنے سنگ رکھائیا۔ ذرا یاد کر لے پچھلا چیتا، چیتن ہو کے اکھ گھلائی۔ ستاراں سوہتی جس ویلے میٹوں ملیا سی میرا نیتا، زرگن دھار نور رُشائیا۔ اُس میرے ہتھ ماریا سی اُتے کیسا، کیس گڑھ دتا سہائیا۔ پھیر کہا توں میرا دس دسمیشا، دہ دشا تیری وڈیائیا۔ میں رہاں تے توں رہیں

میرے نال ہمیشہ، ور دے کے میری جھولی دتی بھرائیا۔ ایسے دن گوہند کہے میری بدل گئی سی ریکھا، میرا گرہ مل گیا سی سچکھنڈ دیسا، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ مینوں ملن آئے سی وشن برہما شو شکر جو سیوا کرن نر نریشا، نر نرائن کار لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ داہم اک سنائیا۔ چووی جیٹھ کہے اک ہور کراں میننتی، بنے دیاں سنائیا۔ جس ویلے گوہند نے آسا روکی سی سکھاں دے من دی، منسا اپنے وچ چھپائیا۔ اُس ویلے کھیل ورتائی سی سوار پئیے ان دی، بھنڈارا اکو وار چکھائیا۔ نالے ہس کے کہا گرکھو جننی انیک بچے جندی، سنگر اکو وار جم کے سب نوں بچے لئے بنائیا۔ کیوں سنگر نوں لوڑ نہیں دوجے تن دی، استری پڑکھ نہ کوئے رکھائیا۔ ایہہ کھیل سری بھگوان دی، جو آدانت اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلا لئے ملایا۔ لنگر کہے میری قیمت کوئی نہ جانو جگ، قیمت سکے نہ کوئے چکائیا۔ میں گرکھو سڑدا اُتے اک، اپنا آپ دیاں تپائیا۔ پھیر پریم نال تہاڈے کول آواں بھج، پھیر اپنا تن تہاڈے آگے لکائیا۔ تے مینوں کھاؤ رنج، تے بچیا شوکراں آگے سٹائیا۔ میں کملیو تہانوں دساں اک سچ، سچ نال سنائیا۔ ویکھو کدی خدا پر ماتا نوں لبھیو نہ مکے مدینے واسطے حج، حاضر حضور تہاڈے اندر بیٹھا دھر دا ماہیا۔ اک پریم پیار محبت وچ جائیو بھج، بندھن اکو نال رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا لئے ملایا۔ لنگر کہے میری دھار سوار پئی، رپا سونا چاندی نہ کوئے جنائیا۔ جس ویلے اپنی پوجا آپے کیتی سی دُرگا میا، اپنی بھینا اپنے آگے لکائیا۔ پھیر اپنی زبان دی کڈھ کے ہنیا، لیکھنا خن نال لکھائیا۔ جس ویلے بلھے نے گایا سی دنیا دنیا، دھاہ مار کے دتا سنائیا۔ لنگر کہے جس ویلے گوہند نے منگ منگی سی ڈھنیا، نو دانے کھا کے پر بھ دا شکر منائیا۔ اچی بانہہ کڈھ کے بہیا، بازو دتا دکھائیا۔ اکو رام تے اکو رمیا، ہر گھٹ نظری آئی۔ اکو کاہن اکو گھننیا، جو گھر گھر سوہا پائیا۔ اکو سجن اکو سین اکو سنیا، صاحب سلطان اک اھوائیا۔ پھیر خوشی وچ کہا اُس نے چار جگ دا بدل دینا روئیا، روادار رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا لئے ملایا۔ لنگر کہے جس ویلے گوہند چڑھیا سی نیناں دی چوٹی، دیوی دیوی کھیل کھلائیا۔ اُس ویلے اپنے آگے اک پرشادا رکھ کے روٹی، بھوگ دتا لگائیا۔ پھیر پڑکھ اکال آگے کہا پر بھو توٹ نہ آوے توٹی، اٹھ دینا ورتائیا۔

بھاری کھا کے جان کوٹن کوٹی، بھکیاں دینا رجانیا۔ یاد رکھیں تیرا بھگت میرا سکھ کھاوے کسے دی نہ بوٹی، ماس شراب نہ کھ رکھانیا۔ اوہدے کسے کم نہیں آونی پڑھی پوتھی، میرا کھنڈانہ ہوئے سہانیا۔ جیہڑی آواز ماری سی تیغ بہادر نے آوندے والے ٹوپی، بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ رنگ اک دکھانیا۔ روٹی کہے جس ویلے روداس میرا کردا سی ٹکڑا، ہتھاں نال بنانیا۔ ویکھدا سی پورب اترا، پچھم دکھن نین اٹھانیا۔ ہتھ و جاونداسی جوں ڈنڈے کھڑکاوے ستھرا، سوہنا تال بنانیا۔ پھیر کر کے اُپر کھڑا، پر بھ نوں دیکھے چائیں چانیا۔ آیار میرا میٹ جا ڈکھڑا، اندر وڑ کے کھیل کھلانیا۔ پُرکھ اکال کہے او چیمار میرے پترا، ایہہ میری بے پرواہیا۔ ہُن توں چڑے دیاں کردا کترا، رمبی زور نال دبانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھانیا۔ پردہ کہے روداس گیا اُتے گنگا، گنگوتری ویکھ دکھانیا۔ سروں بہہ کے ننگا، نگاہ جل وچ لکانیا۔ آگوں پُرکھ اکال بن گیا اوہ بندہ، جس نوں جنمے کوئے نہ مانیا۔ ہس کے کہا توں میرا میں تیرا چیمارا گا چھندا، مینوں دے سنانیا۔ پھیر میرے چرناں اُتے گھسا کے تکھا کر لے رمبا، آر پدم وچ چُجھانیا۔ روداس اُس ویلے کبا، نیناں نیر وہانیا۔ پُرکھ اپناشی اپنے رنگ رنگا، مہر نظر اٹھانیا۔ کڈھ کے شبد دھار دا کھنڈا، سیس اُتے دتا پھرانیا۔ روداس اوہ ویکھ کلجگ دا انت کھنڈھا، راوی راہ تکانیا۔ جس ویلے کوئی پنڈت رہنا نہیں پنڈا، جگت ودیا نہ کوئے پترانیا۔ اُس ویلے آونا سورا سربنگا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس نے چھڈنا پری انندا، انندا نال او سے دا جوڑ جڑانیا۔ صدی چو دھویں وقت لنگھا، انت اکھ اٹھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمانیا۔ روداس کہا میں کلجگ ویکھاں گھاٹ، انتر انتر کھوج کھوجانیا۔ پُرکھ اکال کہا اوہ تک بٹوارے دی پچھلی کمی واٹ، آگے تیرا میل ملانیا۔ تہاں دوہاں نے میرے بننا بھاٹ، صفتاں وچ صلاحیا۔ پھیر ہور دستاں سبج ساک، گرگھ نال رلانیا۔ پھیر پنجاں لکھاریاں دے ہتھ پھڑا کے قلم دوات، کلمہ نواں دیاں سمجھانیا۔ جیہڑا چار جگ دا میرے نام دا پیا اختلاف، جھگڑا سب دا دیاں مٹانیا۔ روداس کہا پر بھو اُس ویلے کس کریں معاف، مینوں دے سمجھانیا۔ پُرکھ اکال کہا روی جیہڑا توں میرا میں تیرا کرے جاپ، سوہنگ ڈھولا اگم اتھانیا۔ اوہناں نوں بچے بناواں آپ، اپنی گود لکانیا۔ روی کہا کی درشن دیویں ساکھیاں، بھو ابھید کھلانیا۔ سری بھگوان کہا سمت

شہنشاہی چھ چوڑی جیٹھ دی ہووے رات، وعدہ تیرے نال کرایا۔ جھٹ رَوی دے اندرون نکل لائے، نُو ر جوت رُشنائیا۔ اوہ بھل گیا تیر تھ آٹھ ساٹھ، گنگا مائی گرچرناں وچ سو بھا پائیا۔ پھیر کہا او پر بھو تُوں پا کے بھرم بھرانے، مینوں جلدھارا وچ پھرائیا۔ تے جلدھارا وچ پرگٹیں آپ، ایویں دوجیاں دسیں وڈیائیا۔ آگے واسطے ایہہ کدے نہ کریں بات، بھگت او جھڑ راہ پھرائیا۔ پرگٹ ہو کے درشن دیویں تے رکھیں اپنے ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ کی تیتوں لبھن اُتے آکاش، جتھے ویکھن کوئے نہ جائیا۔ کی تیتوں کھوجن وچ بھروسا، جنگلاں وچ ڈھائیا۔ کی تیتوں جلدھارا وچوں ویکھن کتھے ساڈا باپ، سمنڈ ساگر ڈیرہ لائیا۔ اکو بچن تے اکو کر واک، قول اقرار اک رکھائیا۔ جس ویلے پرگٹ ہوویں درشن دینا بن کے کملاپات، پت پر میشور ہو کے اپنی دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ روداس کہا پنج لکھاری کی کرن لکھت، لکھت دینا سمجھائیا۔ سری بھگوان کہا اوہ ناتا میرا پریم دسن اے مانو تیرا پُرکھ اکال نال ہووے عشق، عشق معشوق دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ دُھر دا نعرہ لکھن جس نوں سن کے میتھوں وچھڑے جان کھسک، نیڑ رہن کوئے نہ پائیا۔ ستاراں ہاڑ مستک لگا ہووے تلک، سمت چھے نال سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنی کھیل کھلائیا۔ چوڑی جیٹھ کہے کیوں آئے اٹھ پینڈی، اٹھ جوانا دے درسائیا۔ گو بند کہے اوہ چوڑی جیٹھ جیہڑی گرکھاں دی سنگت اچے کھنڈی، اوہ آگے لینا ملائیا۔ سب دے مستک سہاگ دی لاؤنی بندی، کنت کنٹول لینا پر بھ ہنڈھائیا۔ جھگڑا رہن نہیں دینا ایشیا یورپ ہندی، نوست ویکھ وکھائیا۔ دُھر دے نام وجاؤنی کنگی، مردنگ شبد لینا اٹھائیا۔ پوجا رہن نہیں دینی لنگی، شو جھگڑا رہے نہ رائیا۔ جیہڑی سرشتی پر بھ نوں رہی بندی، نندیا وچ سمائیا۔ اوہناں دی کسے کم نہیں آؤنی جندی، رائے دھرم دے سزائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ حکم کہے پر بھو پھر کے جنگی بانا، بانی کھانی ویکھ وکھائیا۔ نرگن دھار بن کے دُھر دا رانا، رعیت دو جہان ویکھے تھاؤں تھانیا۔ جس نے حکم شبد ورتانا، نہ کوئے میٹے میٹ مٹائیا۔ جن بھگتو تہاڈا لیکھے لا کے پینا کھانا، آؤنا اپنی جھولی پائیا۔ ہوئے سہائی مان نمانا، ننانیاں دے وڈیائیا۔ سب نے خوشیاں وچ خوشیاں وچ جیکار لگاؤنا، ڈھولا دُھر درگاہیا۔ گر سکھو نہ کوئی نواں تے نہ کوئے پُرانا، پر بھ درتے آئے تے اکو رنگ رنگائیا۔

جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد سب دا جانی جانا، جانہارا جگ
جگ اپنی دیا کمایا۔

☆ ۲۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۶ دلپ سنگھ دے گرہ بابو پُر ضلع گرداس پُر ☆

کھج کہے میٹوں خبر سندیسہ ملی خبر، حکم دھر دا اک سٹانیا۔ بھے جنایا جابر جبر، زبردست نین اٹھانیا۔ چار گنت مڑھی گور ویکھ قبر، مقبریاں
پندھ مکانیا۔ سندیسہ دتاناں دُھن مدھر، پریتم پریم وچ شنوائیا۔ نوست پاغدر، گداگر کر لوکانیا۔ کیوں میرے نام دارہیا کوئے نہ قدر، قدرت بھلی
جگت لوکانیا۔ تیرے اُتے کراں مہر نظر، ندری ندر اٹھانیا۔ اوتار پیغمبراں گروآں پوری ہووے سدھر، صدا کو دینی لگانیا۔ چاروں گنت دہ دشا ہووے
پدھر، ایک رنگ دینا رنگانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اپنا حکم سٹانیا۔ کھج کہے میرے اندر وچا نگارہ، نوبت نام سٹانیا۔ میرے
آکاش داتھا ستارا، سیارہ بنیا پاندھی راہیا۔ زمیں اسماناں اک اشارہ، بن سینت آپ درڑانیا۔ وشن برہما شو دے ہلارا، نیتر اکھ کھلایا۔ آلس میٹ گرو
اوتارا، پیغمبراں پڑدا لاہیا۔ سب دا لیکھا لیکھے وچوں وچارا، وچلا بھيو کھلایا۔ اٹھو ویکھو کل کلکی اوتارا، اوتر اپنا حکم منانیا۔ جو نرگن دھار آیا دوبارہ،
گوبند میلا سچ سبھانیا۔ شبد سنگر و شبد جیکارا، شبد نام صفت صلاحیا۔ سب نوں کرے خبردارا، خواب پچھلے ویکھ دکھانیا۔ انت اخیر مٹے کسے نہ ہاڑا، ہاڑ
ستاراں دے وڈیانیا۔ دھر درگاہی روپ دھرنا دھرنی دھرت دھول اُپر لاڑا، سیہرا سیس جگدیش سہانیا۔ جن بھگتاں منگن آونا واڑا، خالی جھولی دے
بھرانیا۔ نوری رنگ چاڑھنا گاڑھا، گڑھ ہوئے اک تڑانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمایا۔ کھج
کہے میں سنی اگم سٹانوی، ہر کرتا آپ جنانیا۔ پر بھ اچرج کھیل رچاؤنی، رچنا ویکھے تھاؤں تھانیا۔ دھرم دی دھار دھار پرگٹاؤنی، پرگٹ ہو کے دھر
دے ماہیا۔ گر اوتار پیغمبراں جوتی جوت آپ پرناؤنی، پر م پڑکھ اپنے لڑ بندھانیا۔ ست سچ دی ڈولی اک رکھاؤنی، چارے جگ کہار اٹھانیا۔ کھ دکھائی

رُپیا اِک رکھاوئی، سوہنا سگن منایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اِک منایا۔ کلج کہے کھیل کرے بے پرواہ، بے پرواہی وِچ سمایا۔ پیغمبراں نال ہووے نکاح، نقاب گھ نہ کوئے لکایا۔ جن بھگت سہیلے بنائے گواہ، جنہاں چھبھی پوہ اپنے رنگ رنگایا۔ اوتاراں انتر نال رلا، جوڑا جوڑی جوڑے سچ سُبھایا۔ گروآں اپنے رنگ رنگا، رنگت چاڑھے ڈھر درگاہیا۔ سب نوں اِک سَنگھاسن لئے بہا، دو جا نظر کوئے نہ آیا۔ انتر پریم پریتی بخش کے چا، چاؤ گھنیرا اِک درڑایا۔ ناری رُپ سرب درسا، درشن دیوے اگم اتھاہیا۔ ڈھر دا سگن لئے منا، مانو سمجھ کوئے نہ پانیا۔ پڑدا اوہلا دئے چکا، دین مذہب دا گھ گھنگٹ رہے نہ رانیا۔ ہاڑ ستاراں تینی اوتاراں حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد دس گروآں اپنی سیجے لئے لٹا، آپ اپنے انگ لگایا۔ رات سہاگ دئے وکھا، سہنجی سوبھاپانیا۔ دین مذہب پیئے دئے جھڈا، سوہرا سبیا صاحب سنگر اِکو گھر نظری آیا۔ اگے سب نوں مٹی پئے رضا، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ پُرکھ اکالا بن گواہ، آپ اپنی کار کمانیا۔ کھیلے کھیل خود خُدا، خُدی تلمبری ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، سچ دا مارگ لئے لگا، لگن اپنے نال رکھایا۔

☆ ۲۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۶ پیارا سنگھ دے گرہ بابو پُر ضلع گرداس پُر ☆

اوتار پیغمبر گر کہن اِکٹھے بنا اِک پر بھو دی ناری، نر نرائن جو اکھوایا۔ جگ چو کڑی جس دی کھیل دسدے رہے سنساری، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنی کار کمانیا۔ اوہ کلج انت سری بھگونت شاہ پاتشاہ شہنشاہ بن سِکداری، سر سر اپنا حکم منایا۔ دین مذہب ذات پات دی توڑ کے یاری، یارانہ اپنے نال لگایا۔ محل اٹل بخش اٹاری، سچکھنڈ ساچا اِک سُبھایا۔ جتھے جگے جوت نرکاری، نرگن نر ویر نور رُشانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا آپ ملایا۔ اوتار پیغمبر گر کہن سب دا اِکو ہونا کنت، ہر کرتا وڈ وڈیایا۔ پت پر میثور ویکھنا بھگونت، بھگون جوت نور رُشانیا۔ جس نے سانوں وکھ وکھ کلمے دتے منت، چار جگ لوک مات وِچ بھوایا۔ ونڈ ونڈائی وِچ چو جنت، اکھراں والی دس پڑھایا۔ تن وجود

بناؤندا رہیا بنت، شرع شرع وچوں پرگٹائیا۔ کھیل کراؤندا رہیا اگنت، گنتی گن نہ کوئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 دُھر داور، ہر داتا اک اکھوائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈا سانجھا اکو خصم، پر بھ خصمانہ اک اکھوائیا۔ جس دا مچھ داہڑی والا نہیں جسم، مونڈ منڈایا نظر
 کوئے نہ آئیا۔ آد جگادی اکو اسم، اسم اعظم نورِ لاہیا۔ ساڈی وکھری رہن نہیں دینی قسم، ہندو مسلم سکھ عیسائی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ شبد دی دھار
 چلاؤنا مشن، جوت نور کر رُشنائیا۔ ساڈے لاگی بناؤنے شو برہما وشن، سوہنی سیو کمائیا۔ اگے پچھے سارے دسن، دہ دشا بھجن واہو داہیا۔ پُرکھ اکال دین
 دیال ایکا سیجا سب نوں آؤنا ملن، دوسر پلنگ نہ کوئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا دئے کھلایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ماہی
 آؤنا ساڈے گرہ، گھر مندر اک سہائیا۔ سچ سنگھاسن اپنے بہہ، شکھ آسن ڈیرہ لائیا۔ پیار مُجبت اکو دئے، دیونہار دیا کمائیا۔ دُھر سندیسہ اکو کہے، کہہ کہہ
 رہیا سٹائیا۔ گر اوتار پیغمبر و تہاڈا دین مذہب نہ رہے، لوک مات جو ونڈ ونڈائیا۔ میرے نام کلمے دی شے، سو شاہ سلطاناں آئے ورتائیا۔ اٹھو ویکھو انت
 اکو میرے نام دی جے، جے جیکار کرے لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سٹائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن
 ماہی نوں ملنا کیہڑے شوق، شوقین کون اکھوائیا۔ جگت ویس دیکھے بہت، بہہ گنتی کھوج کھوجائیا۔ تن بستراں والے گئے اؤنت، انت رہن نہ پائیا۔ کس
 بدھ ریجھائیے اپنا کھونت، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ کس منزل جاییے پہنچ، اپنا پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلایا۔
 اوتار پیغمبر کہن پہلوں کریئے اک صلاح، متا اپنا آپ بنایا۔ اُس دے اگے کریئے دُعا، دوئے جوڑ سیس بھکائیا۔ توں پر ماتما حق خُدا، خود مالک اک
 اکھوائیا۔ سب نوں لیا پرنا، پر م پُرکھ اپنے انگ لگائیا۔ ساڈا دین مذہب دا جھگڑا دینا مُکا، سوکناں والی کریئے نہ کوئے لڑائیا۔ مل کے جیئے اکو تیرا ناں،
 ناؤں نرنکارا اکو صفت صلاحیا۔ توں ساڈی پکڑی بانہہ، باہمی ناتا لیا جڑائیا۔ سدا رکھیں ٹھنڈی چھاں، دویت دی اگن نہ لاگے رائیا۔ تیرے چرن کول
 بل جاں، بلہاری سیس نوائیا۔ اوتار پیغمبر کہن تیرا چرن کول اک تھاں، صاحب تیری سرنائیا۔ ناری کنت سری بھگونت پر بھ اپنی آپ لئیں ہنڈھا، اپنا

سنگ رکھائیا۔ درگاہ ساچی سچھنڈ وچ ٹدھ بن دوجا کوئی نہ، نیتز نظر کوئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر داور، نہہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ دوارے ہوئیں سہا، سہانک تیری اوٹ نکائیآ۔

★ ۲۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۶ بلاکا سنگھ دے گرہ بابو پُر ضلع گرداس پُر ★

اوتار پیغمبر کہن پر بھ اکو کملا پتی، پت پر میثور نظری آئیآ۔ جس نے اپنے نال ملائی ذاتی، ذات اپنے وچ رلائیآ۔ اکٹھی بخش کے سچ دی ذاتی، داتے دانی جھولی دتی بھرائیا۔ ساڈی بچھی ذاتی، چار جگ دے اکو گھر لکائیآ۔ سچ پریم دی بخش سوغاتی، آسا ترسنا دتی گوائیا۔ گرہ مندر جگا کے باقی، نور ظہور دتا وکھائیآ۔ سانوں سب نوں اک خوشی خوشیاں وچ کئی ذاتی، بچھلا پنڈھ رہے نہ رائیآ۔ دین دیال دیا کرنی ہاڑ ستاراں ذاتی، رُتڑی اپنے نال مہکائیآ۔ سب نوں لگاؤنا اپنی نال چھاتی، شہنشاہ گر اوتار پیغمبر اپنی سچ سہائیآ۔ اک گرہ دے بن کے واسی، در اکو وچے ودھائیآ۔ لوک مات وانگوں موت دی ملے کوئے نہ پھاسی، ناتا کوڑ نہ کوئے وکھائیآ۔ سچھنڈ دوارے اکو جوت پرکاشی، پرکاش اپنا اک رکھائیآ۔ ساڈی سب دی پوری کرے آسی، ترسنا اور رہے نہ رائیآ۔ ساچا کاہن بن کے ساڈے نال پاوے راسی، سکھی کاہن روپ در سائیآ۔ دھر دی دھار پریم پیار کرے بھوگ بلاسی، نور نور نال ملائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر داہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈا اکو ہووے مالک، آدانت اک اکھوائیا۔ جس نوں کہندے آئے خالق، نرگن دھار نور الاہیا۔ جس دے بنے رہے بالک، ننھے بچے روپ دھرائیا۔ جس دی سرشٹی دسدے رہے حالت، صفتاں وچ صفت صلاحیا۔ جس نوں کہندے آئے کرے سچ عدالت، عدل انصاف اپنے ہتھ رکھائیآ۔ جس دی سبجگ تریتا دوپر کلجگ بنے رہے امانت، امن نال اپنا جھٹ لنگھائیآ۔ سو سوامی سچ گرہ دیوے اک نیامت، وست اکو اک ورتائیآ۔ جس نال دین مذہب دی رہے نہ کوئے بغاوت، بغلگیر سرب جنائیآ۔ چرن دھوڑی دے سخاوت، جھولی سب دی دے بھرائیا۔ اک دو بے دی کرے نہ کوئے مزاہمت، جھگڑا دنی نہ کوئے وکھائیآ۔ ساچے گرہ بچھلی کرے

ممانت، حکم سندیسہ اک سنائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن شرع دی ساڈے اندر رہے نہ کوئے علامت، دین ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد صحیح سلامت، صاحب سلطان اک اکھوائیآ۔

★ ۲۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۶ ہزارا سنگھ دے گرہ بابو پُر ضلع گرداس پُر ★

گر اوتار پیغمبر و ستاراں ہاڑ آوے رات سہاگ، سہاگ بھری ویس وٹائیآ۔ نرگن دھار سب نے جانا جاگ، جاگرت جوت اک رُشائیآ۔ تینی گُرکھاں دے ہتھ وچ ہون چراغ، چوکھئیے اپنا روپ درسائیآ۔ تینی بیبیاں ہون سادھ، سادھنا دُھر دی اک سمجھائیآ۔ تینی گُرکھاں و جاؤنا ناد، دُھن اکو اک سنائیآ۔ تینی بیبیاں ہتھ وچ پھڑیا ہووے لکھ کے گاڈ، فکر انگلش وچ جنائیآ۔ تینی گُرکھاں اُچی کوک کے دینی بانگ، زور زور نال سنائیآ۔ تینی بیبیاں کیس کھلے گل وچ پائے ہون ناگ، آپ اپنا ویس وٹائیآ۔ تینی گُرکھاں سب توں دکھرا گاؤنا راگ، شبد پُرکھ اکال سنائیآ۔ تینی بیبیاں اک کھیرا کرنا آباد، مل کے بیٹھن چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک دیا کمائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن ہاڑ ستاراں سہنجنی ہونی رُت، رُت ملے وڈیائیآ۔ تینی گُرکھاں گوہند دے بنا سُت، سُت دُلا رے نظری آئیآ۔ تینی بیبیاں مستک کھیا ہووے چُپ، کھ وچوں کرن نہ کوئے لڑائیآ۔ تینی گُرکھاں اُپر نیچے اک اک کیتی ہووے مچھ، وٹ زور نال چڑھائیآ۔ تینی بیبیاں نو سال دے بچے گودی چک، بازو خوشیاں نال اٹھائیآ۔ تینی گُرکھاں ہتھ وچ پھڑیا ہووے سکا ٹک، بھکھے ننگے روپ جنائیآ۔ تینی بیبیاں لال رومال بدھے ہون سبے گٹ، گنڈھ تن تن پوائیآ۔ تینی گُرکھاں چار کُنٹ پھرنا اٹھ، دہ دشا سیو کمائیآ۔ تینی بیبیاں کھلی چھڈی ہووے گت، وال چوٹی اُتے بندھائیآ۔ تینی گُرکھاں پریم پیار دی بھری ہووے مُٹھ، مُٹھی زور نال دبائیآ۔ تینی بیبیاں اک دوجی نوں لین لُٹ، وست وست نال بدلایآ۔ تینی گُرکھاں لال کیتے ہون بٹ، بل سوہنے رنگ رنگائیآ۔ تینی بیبیاں آپس وچ کیتے ہون جُٹ، بازو بازو نال بندھائیآ۔ تینی گُرکھ پر بھ دے اتوں کرن سٹ، ٹکے پنج پنج سٹائیآ۔ تینی بیبیاں نیناں توں ہون خوش، کجل دھار وچ

دکھائیا۔ تینی گُرکھ پر بھ دھوڑی لین سچ، مستک وچ لگائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ گُر اوتار
 پیغمبر کہن تینی گُرکھاں گاؤنا اک ترانہ، دھرم راگ سنائیا۔ تینی بیسیاں ہتھیلی چکھیا ہووے کھانا، دستو تن تن رکھائیا۔ تینی گُرکھاں غریبی پہریا ہووے بانا،
 لیرو لیر نظری آئی۔ تینی بیسیاں ہتھ وچ پھریا ہووے کانا، کانات دکھائیا۔ تینی گُرکھاں نیا ہووے بھانا، نیوں نیوں سیس نوایا۔ جوتی جوت سرپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ گُر اوتار پیغمبر کہن تینی گُرکھاں ہتھ ہووے گنڈاسا، شستر دھاری سو بھاپائیا۔ تینی بیسیاں
 کول کھیا ہووے گو بند ساکہ، سدھا پٹھار پ جنائیا۔ تینی بیسیاں زیور پایا ہووے سبئی ناسا، چھوٹا وڈا نہ کوئے دکھائیا۔ تینی گُرکھاں دند کڈھ کے کرنا ہاسا،
 کلج دینا دکھائیا۔ تینی بیسیاں سرتے اوڈھیا ہووے چھاتا، چھتر دھاری رہن کوئے نہ پائیا۔ تینی گُرکھاں کردے آؤنا ڈھر دا پاٹھا، منکا مالا اک سو اک
 اک بنائیا۔ تینی بیسیاں جوت جلاؤن نکلن لاٹاں، دُور دُور رُشنائیا۔ تینی گُرکھاں چکھی ہووے اک کھانا، وار وار بدلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ اک رنگائیا۔ گُر اوتار پیغمبر کہن تینی گُرکھ پر بھ نوں آپ نہاؤن، خوشیاں نال وڈیائیا۔ تینی بیسیاں گیت سہاگی
 گاؤن، کھارے چڑھیا ڈھر دا ماہیا۔ تینی گُرکھ جانجی جگت سداؤن، ہار شنگار وچ چترائیا۔ تینی بیسیاں بستر سوہنے پاؤن، سچ پریم ودھائیا۔ تینی گُرکھ سچ
 پریم دے گھوڑے سرب ڈڑاؤن، بھجن چائیں چانیا۔ تینی بیسیاں دھرم دی واگ گنڈاؤن، ناتا دھرم دا بھین بھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا آپ ملایا۔ گُر اوتار پیغمبر کہن جن بھگتو پہلوں تہاڈا ہویا واہ، لوک مات خوشی بنایا۔ ایسے کارن تہانوں
 بناؤندے گواہ، شہادت دینی بھگتایا۔ سچھنڈ دوارے پُرکھ اکال ساڈے نال کرے نکاح، نقاب پوش پڑدا لاہیا۔ تیس سارے کرو دُعا، سیس جگدیش
 آگے جھکائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے سب نوں اپنی ناری لے بنا، کنت کنٹول تیری وڈیائیا۔ سچ سہنجی لے سہا، سچ سنگھاسن آپ بٹھایا۔ دویت دُنی
 رہے نہ کوئے وبا، مذہب دین نہ کوئے رکھائیا۔ سارے تیتوں کرن واہ واہ، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا
 ڈھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ گُر اوتار پیغمبر کہن جن بھگتو پر بھ دے چرن کول کرنا سلوارنا، سیس اُپر ہتھ نہ کوئے رکھائیا۔ من ہنکاری وچوں

مارنا، ہوئے ہوں رہے نہ رانیا۔ جس نے سب نوں پھڑ پھڑ تارنا، ترے گن لیکھا دے مکائیا۔ اُس نے کلجک کاج سوارنا، کل کرتا کھیل کھلائیا۔ مان
 وڈیائی دیوے ستاراں ہاڑنا، سوہنا رنگ رنگائیا۔ خوشیاں والی خوشی دیکھنی بہارنا، اپنا آپ مہکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ اپنا حکم سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیری گرکھاں پر بھ نوں بنھنا سیہرا، سہی اپنی کار کمائیا۔ اگوں نظر نہ آوے چہرا، چن روپ نہ کوئے
 درسائیا۔ بھگت دوار سہاؤنا کھیڑا، بیڑی کندھ اٹھائیا۔ کلجک اتم دے کے گیڑا، سبجک سچ دے لگائیا۔ دین مذہب مکا کے جھیڑا، گر اوتار پیغمبر لئے
 پرنائیا۔ بھرم بھرانٹ دا کر نکھیڑا، نرگن اپنا رنگ رنگائیا۔ صاحب ہو کے کرے مہرا، مہر نظر اٹھائیا۔ ایہہ کھیل نو سو چرانویں چو کڑی جگ بچھوں اک
 ویرا، پھیر لوک مات نہ کدے دکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ تینی جانجی ہون گھوڑ سوار، واگاں ہتھ وچ اٹھائیا۔
 تینی بیبیاں ہوون پہریدار، تلواراں کندھیاں اُتے لکائیا۔ تینی گرکھ بولن جیکار، اچی کوک کوک سنائیا۔ تینی بیبیاں بھل برساؤن ورکھا دھار، میگھلا روپ
 جنائیا۔ ایہہ کھیل سچی سرکار، ہر کرتا آپ سمجھائیا۔ وہار ہووے ستاراں ہاڑ، تھت اور نہ کوئے ودھائیا۔ جن بھگتو سب نے ہو کے آؤنا تیار، ترے گن دا
 ڈیرہ ڈھاہیا۔ بھگت دوار پہنچنا بن کے چار چار، چار یاری دا پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن
 نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، کلجک انت چوویواں اوتار، اوتری اپنا حکم ورتائیا۔

★ ۲۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۶ بابو پڑ گھروں نکل کے واپسی تے گھروں نزدیک ہی ضلع گرداس پڑ ★

کرپا کرے سری بھگوان، بھگوان اپنی دیا کمائیا۔ بابو پڑ اٹھ پندھی گھر گھر پکے پکوان، پنجمی جیٹھ خوشی بنائیا۔ صاحب سنگر پنج گرکھ نال لے کے
 منگن آئے دان، اک اک بھلکا جھولی دینا پائیا۔ اچار گنڈھانال نوں دینا کھان، ہور وست نہ کوئے اٹھائیا۔ مہربان ہوئے مہربان، مہر نظر نال ترانیا۔
 جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامیلا لئے ملانیا۔ جن بھگتو بھگوان بنے در بھکاری، مانگت ہو کے در منگن آئیا۔

لوک لُجیا لاه کے ساری، اپنی آپ چھڈے وڈیا ئیا۔ تہاڈے گرہ ویکھ جائے بلہاری، بل بل اپنا آپ کرایا۔ سب نے بھچھیا پاؤنی ڈھیہہ کے چرن دواری، دھوڑی خاک لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکایا۔ بھچھیا منگے پر م پُرکھ پر بھ راتی، در در الکھ جگایا۔ مکھوں کہے خیر پاؤ میں تہاڈا ساتھی، جگ جگ دا چلیا آئی۔ اگے مشکل رہے نہ واٹی، چوراسی پنڈھ چکایا۔ تئیں میرے تے میں تہاڈی ذاتی، دو جا نظر کوئے نہ آئی۔ جو خیر پائے سو ہتھ مارے اُتے پر بھ دی چھاتی، اُنکلاں پنج پُچھایا۔ ایہہ اچرج کھیل تماشی، ہر کرتا آپ کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ سچ دا بن کے ساتی، سجن دُھر دا اک اکھوایا۔

★ ۲۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۶ پیارا سنگھ دے گرہ بابو پُر ضلع گرداس پُر ★

اوتار پیغمبر گر کہن ساڈا شگن دا ہويا و ہار، جن بھگتاں گنڈھ پوایا۔ دُھر دا ناتا جڑیا نال نرنکار، گھر ساچے وٹی ودھایا۔ خوشی وچ کھا کے گنڈھا اچار، خوشیاں رہے منایا۔ بھکھیاں کر جا پار، دُکھیاں دُکھ گوایا۔ اگے جے بھگت جنمے جنمے تیری دھار، دُھر دی دھار وچوں پرگٹایا۔ در در نہ کریں خوار، گھر گھر نہ کدے بھوایا۔ اگلا کر قول اقرار، دُھر دا حکم سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن شگن پیا راوی کنڈھا، روی دئے گواہیا۔ کھیل ویکھے سورہ چندا، ستار اکھ لکایا۔ ویس دھر واسی پُری انندا، انندا اپنا اک جنایا۔ اُس نے کھیل دسیا بچھلا لہنا جو گو بند نال سنگا، سگلا سنگ دکھایا۔ جس ویلے پُری انندا چھڈیا تے گرگھاں ہتھ پھرایا ٹکڑا اچار تے کچا گنڈھا، بھو جن ماتا گجری آپ ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ستر سکھاں نے لے کے دان، جھولی لئی بھرایا۔ نالے کہا گو بند تیرا پکوان، سانوں دئے رجا ئیا۔ چاروں کُنٹ مار دھیان، ویکھن نین اٹھایا۔ پھیر آؤنا نہیں ایس استھان، پُری انندا نہ کوئے سہایا۔ ماتا گجری شبد سنیا بنا کان، کتاں وچ جنایا۔ چھٹی جگ دا جگت گیان، نانک نرگن سرگن دئے درٹایا۔ کھیلے کھیل سیری بھگوان، ہر کرتا

بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سچ اپنی کار کما گیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جس ویلے پُری انند چھڈیا، چھڈی آسا جگ۔ گو بند گھ تے پڑدا پا کے گجیا، وڈ بن سورا سرگ۔ پُرکھ اکالے رکھیں لجیا، میں تیرا نوری اگتا چند۔ جس کارن میتوں لوک مات سدیا، نام دامامہ وجا مردنگ۔ اُس وچ نہ پوے بھنگیا، خوشی کرنا بند بند۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سدیسہ اک سنایا۔ پُرکھ اکال کیتا اشارہ، شبد نال سمجھایا۔ گو بند تیرا ویکھیا جگت بھنڈارا، بن نیناں نین اٹھایا۔ اچ خالی ہوئے دوارا، در نظر کچھ نہ آیا۔ ذرا اس دی کر وچارا، وچر کے دے جنایا۔ اک ہلونا زور دی مارا، گو بند نوں دتا ہلایا۔ جوتی جوت دا دے چتکارا، نور کیتا رُشنایا۔ گو بند کہا پُرکھ اکال میری نمسکارا، نیوں نیوں سیس جھکایا۔ جس ویلے ستاراں سو چھپنجا کیتا سی پنتھ تیرا، سکھ سماج بنایا۔ بنیا سی ورتارا، اپنی دیا دیا ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر اپنا حکم ورتایا۔ گو بند کہا پر بھو میرے وچ اک داری اک چھن آیا سی ہنکار، میں بول کے دتا سنایا۔ گر سکھو میں تہاڈا داتار، دیونہار بے پرواہیا۔ پُری انند دے بھرے بھنڈارا، رانے مہارنے سیس نوایا۔ کچھ کے ننگی تلوار، کٹار دتی چکایا۔ سب نوں دیواں سنگھار، شتر و رہن کوئے نہ پانیا۔ پھیر ہتھ مار اُتے دستار، کلنی دتی ہلایا۔ میں روپ سچی سرکار، زرگن سرگن رنگ رنگایا۔ پُرکھ اکال دین دیال جھٹ توں اُس ویلے میرے اُتے پایا بھار، شبد شبد نال دبا یا۔ نالے ہس کے کہا گو بند توں پُری انند دا چار دن دا مختیار، انت بھنڈارا رہن کوئے نہ پانیا۔ میں جھٹ نو وار چرناں تے کیتی نمسکار، پھر پھر سیس جھکایا۔ پر بھو توں پھیر لیا اٹھال، پھڑ باہوں گلے لگایا۔ زمیں توں چک کے اشارہ کیتا اوہ ویکھ کلج انت کال، چاروں گنت نگار لگایا۔ پھیر دکھایا اوہ ویکھ میرے بھگت ڈلارے لال، لال اپنے رنگ رنگایا۔ بن میری کرپا میریاں بھگتاں نوں کوئی نہ سکے کھوال، اوتار پیغمبر گرو نہ کوئے وڈیا یا۔ آد جگاد دا میں دلال، وچولا اک اکھوایا۔ سچھنڈ میرا سچی دھر مسال، دھرم دوارا اک اُپجایا۔ جتھے منگتے شاہ کنگال، دیونہار دُھر درگا ہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ گو بند اوہ ویکھ کلج انت نظارہ، سچ دیاں دکھایا۔ میتوں چھڈنا پئے پُری انند دوارا، انند پُری رہی گر لایا۔ ایہہ کھیل اگم اپارا، الکھ اگوچر آپ سمجھایا۔ سدیسہ دیواں شبد دی دھارا، دھار دھار وچوں پرگٹایا۔ جس ویلے

کل کلکی بن کے آواں اوتارا، نرگن نور جوت رُشانیا۔ کھیل کراں اپرا، اپر مپر ہو کے دیکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ پُرکھ اکال کہا گو بند گُر اوتار پیغمبر کوئی نہ کہے میں داتا دانی، داتا اکو اک اکھوائیا۔ تسیں سارے میرے نام دی پڑھدے بانی، شبد شبد نال صلاحیا۔ میں مالک چارے کھانی، لکھ چوراسی میرا نور رُشانیا۔ وشن برہما شوکھے اندر بھرن پانی، سیوک ہو کے سیو کمائیا۔ آد جگاد جگ میری مہربانی، مہر نظر نال ترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ پُرکھ اکال کہا گو بند سوہنا وقت سُنہنا آونا وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری دیکھ دکھائیا۔ میں نرگن نور کراں اجیارا، جوتی جاتا ویس وٹائیا۔ کل کلکی لئے اوتارا، اوترا اپنا پھیرا پائیا۔ سَتجگ ریتی مات سنسارا، دُھر داراہ اک پرگٹائیا۔ کسے دے اندر رہے نہ کوئے ہنکارا، سادھ سنت نہ کوئے چٹرائیا۔ جن بھگتاں دوارے بناں آپ بھکھارا، بھکھک ہو کے منگ منگائیا۔ اک نشانی تیری رکھاں پُری انند دانت گنڈھاتے اجارا، شہادت سچ دینی بھگتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دھرم دی دھارا اک سمجھائیا۔ گو بند کہے گنڈھا اچار دا وڈا آچرن، سچ سچ سنائیا۔ جس کھادھاتس لیکھا گیا جیون مرن، چوراسی پھاسی نہ کوئے لٹکائیا۔ جھگڑا گیا ورن برن، ذات پاتی نہ ونڈ ونڈائیا۔ گرگھ ساچی منزل چڑھن، جتھے ملے دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ا بھیدا دئے گھلایا۔ گنڈھا اچار کہے ساڈا میل ہویا نال روٹی، تیاں مل کے وٹی ودھائیا۔ تینی گرگھیاں تیر بدھی ہووے دھوتی، لانگڑ پچھے تائیں کھچپائیا۔ تینی بیسیاں ہتھ وچ پھری ہووے سوٹی، نو نو ہتھ لمبائیا۔ تینی گرگھیاں پڑھدے آونا پوتھی، پُستک ہتھ وچ اٹھائیا۔ تینی بیسیاں گل وچ گانی پاؤنی موتی، چٹے رنگ نال سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کمائیا۔ گو بند کہے حکم سندیہ خاص، دُھر دا اک جنائیا۔ پنجاں درباریاں سُننی اگئی بات، باطن پڑدا آپ گھلایا۔ سب دے کول پنچ پنچ ہون کاٹ، جیباں وچ لکائیا۔ ساڈھے باراں وچ دینے ستاراں ہاڈ دی رات، لڑائی پچھوں صفائی دئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک منائیا۔ گو بند کہے پنجاں درباریاں کھلی چھڈی ہووے داڑھی، مچھاں وٹ چڑھائیا۔ اکو جیہی سرب ہووے تیاری، ترے گن دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ لال نوک کیتی

ہووے کٹاری، اُنکلاں نو نو رنگانیا۔ اوہناں نال ہون پنج پُجاری، سامان پوجا والا اٹھانیا۔ اک گرگھ کول ہووے کُتا شکاری، جو شرع دی کرے لڑانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ میلانے ملانیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈا شکن سہاوا، سوہنی خوشی بنانیا۔ ساڈا پر بھ دے نال دعوا، دعویٰ نال جنانیا۔ جن بھگتاں اپنے دوار لا کے ناواں، نو نو چار دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ سب دا بھار کر لے ساواں، وڈھ گھٹ نہ کوئے دکھانیا۔ تیرے نال لینیاں لاواں، چوتھے گھر وجے ودھانیا۔ گھروں ستاراں ہاڑ نوں پتراں دا مکھ مٹھا کر کے آون ماواں، گڑ شکر نال چترانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگت سہیلا رہن دیوے نہ کوئے نتھاواں، درگاہ ساچی سچھنڈ گھر اپنے آپ بہانیا۔

☆ پہلی ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

اوتار پیغمبر گر کہن سچھنڈ کریئے تیاری، نرگن توں باہر کھیل کھلانیا۔ حکم منیئے پڑھ اکال اک نرکاری، نر نرائن نر ہر جنانیا۔ ست ستوادی ہو کے ست دا کریئے شکاری، ست سروپ ویس بنانیا۔ سچ دوار سچ دی منزل چڑھئے کھاری، خالص اپنا آپ رکھانیا۔ بن نیترین سچ پیار بنائے کجل دھاری، آپ اپنے وچوں پرگٹانیا۔ تھان تھنتر سوہے اگم اپاری، پر تھی آکاش نہ کوئے چترانیا۔ روس نہ کوئے اُجیاری، ایک نرگن نو جوت جوت رُشانیا۔ برہمنڈ کھنڈ محل اٹل نہ کوئے اٹاری، گگن گگنتر نہ کوئے چترانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیانیا۔ اوتار پیغمبر کہن گر آوند اوقت سہیلا، سچھنڈ ملی وڈیانیا۔ ایک روپ بنا گرو گر چیلا، دوجا نظر کوئے نہ آنیا۔ ست ست دا ہونا میلا، جوت جوت جوت پرانیا۔ دُھر درگاہی لاڑا تکنا اک اکیلا، اکل کل دھاری نوں الاہیا۔ جیہڑا جگ چوکڑی ہتھ نہ آیا دو جہان جنگل بیلا، پر تھی آکاش کھوج نہ کوئے کھجانیا۔ سو سوامی انترجامی لکھ چوڑاسی نالوں ہو کے وہلا، مہر نظر اک اٹھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، مہر نظر اک

اٹھائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن میلا ملنا پر بھو پر بھ کنت، ہر سوامی سو بھا پائیا۔ سب نے اِکو گاؤنا منت، تُوں میرا میں تیرا راگ الاہیا۔ چار جگ دی نام کلیاں والی چھڈنی بنت، دین مذہب چھڈنی جگت چترائیا۔ اِکو بودھ اگادھا پُرکھ اکالا مٹنا پنڈت، جو شرع توں باہر کرے پڑھائیا۔ جس جھگڑا مٹاؤنا اُتبیج سیتیج جیرج انڈج، چارے کھانی پنڈھ مکائیا۔ سنجگ سچ بنائے بنت، ست ستوادی پڑدا لاہیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم بنا کے سنگت، سگلا سنگ دکھائیا۔ ہوئے گڑھ توڑ کے ہنگت، ہنگ برہم اِک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، نرگن داتا نور الاہیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن ساڈا آؤنا اِک سوامی، صاحب سلطان بے پرواہیا۔ جو آدانت دا انترجامی، گھٹ نواسی ڈھر درگاہیا۔ جس دی چار جگ صفتاں والی گا کے آئے بانی، نراکھر اکھر دھار وچ پرگٹائیا۔ سو کھیل کرے مالک خالق دو جہانی، سرگن نرگن اپنی کار کمائیا۔ اوتار پیغمبر جھگڑا میٹ زمیں اسمانی، اصل اپنا آپ سمجھائیا۔ جیہڑا لیکھا لکھیاناں قلم کانی، کائنات دے درسائیا۔ ہر گھٹ انتر بن کے جان جانی، جانہار دیا کمائیا۔ سب دے اُتے کرے مہربانی، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ جس نام کلمے دی دے کے آئے قربانی، جگت وچ ڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، سچ اپنا حکم ورتائیا۔ تینی اوتار کہن اسیں سوہنا وقت سہاؤنا، سہنجی رُت وڈیائیا۔ پیغمبر کہن اسیں کلمہ نورِ الٰہی گاؤنا، الف یے نہ کوئے وڈیائیا۔ گر دس کہن اِکو نام دھیواؤنا، دوسر لوڑ رہے نہ رائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں سب دا بچھلا وقت چکاؤنا، چار جگ دا لیکھ رہے نہ رائیا۔ سنجگ ساچا مارگ لاؤنا، راہ اِکو اِک پرگٹائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم نرگن نرگن سب نے گاؤنا، گانا گا گا خوشی بنائیا۔ دین مذہب ذات پات دا جھگڑا سرب مٹاؤنا، مٹی خاک نہ کوئے اڈائیا۔ سانجھا کنت سری بھگونت نرگن نور جوت پرناؤنا، پراپنستی مدھم بیکھری دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ زمیں اسماناں وقت چکاؤنا، برہمنڈ کھنڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ درگاہ ساچی سچ گرہ اِکو گھر سہاؤنا، سچکھنڈ وجے ودھائیا۔ جتھے پُرکھ اکالا دین دیا لا پروردگار سانجھیا بن کے آؤنا، نرگن نور کر رُشنائیا۔ ساڈا چار جگ دا بھوکھت کرے پروانا، پار برہم پر بھ اپنی دیا کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر نام اِک جنائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن ہر آوے دُلہن دُلہا، نرور رُپ وڈیائیا۔ جس اُتے ورکھا ہووے پھولن پھولا، ست رنگ چترائیا۔ سنجگ ساچا مارگ دے رُلا، اصول اِک

سمجھائی۔ چار جگہ دا قول اقرار جیہڑا نہیں بھولا، ابھل دیا کمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ آؤنا کملاپتی، پت پر میثور دیا کمائی۔ اسماں سب نے بناستی، ست ستونتی روپ دھرائیا۔ جھکڑا رکھنا نہیں کوئی رتی، رتی رت نہ کوئے تپائی۔ نرگن نور ویکھنا کھئی، بن اکھاں اکھ کھلایا۔ تیئی اوتاراں بنا سکھی، نخن پچھلا پور کرائیا۔ پیغمبراں اکو خاوند کھٹی لینی کھٹی، کھٹکا جگت چکائی۔ گروآں پڑھنی اکو پٹی، پٹنے والا دئے سمجھائی۔ پچھلی آسا سب نے جانا چھڈی، ترسنا رہے نہ رایا۔ جیہڑی کھیل کھلانی ماس ناڑی ہڈی، تن وجود وند وندائی۔ اوہ دیناں مذہباں والی چھڈ دینی گدی، مان ابھمان رہے نہ رایا۔ محمد اہوکا دے دے میری بیٹی چودھویں صدی، صدمے وچ دھائی۔ پروردگار نے پچھلی کیتی کرنی رڈی، ارادہ اپنا لیا بدلایا۔ اگلا کھیل کرے یدی، یدی اپنی کار کمائی۔ سانوں سب نوں نرگن دھار بنا کے کایا نڈھی، نرور لے پر نایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، مہربان بے پرواہیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر و میں لاڑا اک انوکھا، سچ دیاں سنایا۔ کسے نال کراں کوئے نہ دھوکھا، بھرم بھلیکھا رہے نہ رایا۔ میرے وواہ وچ میرے نکاح وچ پڑھیا جائے کوئے نہ پوتھا، اکھراں والی نہ کوئے پڑھائی۔ پانی جل دا بھریا جائے کوئے نہ لوٹا، وضوآں وچ نہ کوئے چترایا۔ ارداسا جائے کوئے نہ سودھا، ہون اگن نہ کوئے تپائی۔ سندیس جنایا جائے کوئے نہ لوکا، سلوکاں وچ نہ کوئے پڑھائی۔ اچی کوک دئے کوئے نہ ہوکا، سوہرے پیئے نہ کوئے سمجھائی۔ اکو نرگن دھار ملن دارکھنا شوقا، دوجا ویس نہ کوئے دکھائی۔ نو نو چار پچھوں نرگن دھار ملدا موقع، مکمل بوجھ بُجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا رہیا کھلایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں ویکھنا اوہ خاوند، جس نوں خصم کہے لوکائی۔ جس دے حکمے ہوئے پابند، بندھن سکے نہ کوئے تڑائی۔ جس نے نشان دتے تارا چند، چوداں طبق طبق سمجھائی۔ جس نے نانک نرگن دھار کریا انند، کارج اپنا اک درڑایا۔ اُس دے نال جایی ہنڈھ، سد اپنا میل ملائی۔ پہلوں سارے اکٹھے ہو کے دین مذہب دی کھولینے گنڈھ، دُتیا نظر کوئے نہ آیا۔ پھیر ویکھینے صاحب بخشند، جو مالک شہنشاہیا۔ جس نے بھيو کھلایا برہم ہنگ، ہنگ برہم سمجھائی۔ اُس دوارے جایی لگھ، جتھے دین مذہب دی منزل رہے نہ رایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا

ور، سچ سندیسہ اک سُنائیآ۔ پُرکھ اکال کہے میری نرگن دھار جوتی، جوت جوت رُشنائیا۔ جُگ پیٹے کوٹن کوٹی، کُٹیا میری سمجھ کسے نہ پائیآ۔ اوتار پیغمبر گر
 مات لوک منزل چڑھ کے آئے چوٹی، تن وجود وِجی ودھائیآ۔ گزارا کیتا کھا کے روٹی، ترسنا ترکھا امرت جل بُجھائیآ۔ میری نراکھر دھار دی پڑھ کے
 پوتھی، اکھر صفتاں والے سُنائیآ۔ جس نوں گا گا گزارا کردے جیو لوکی، لوک پر لوک راہ نکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر
 دا ور، تُدھ بن دُجا نظر کوئے نہ آئیآ۔ گر اوتار پیغمبر وٹساں حکم انوکھا مٹنا، سچ دیاں درڑائیآ۔ پرگٹ ہونا نوری چٹنا، چن نور رُشنائیا۔ سندیسہ سُننا بنا کُٹنا،
 انبولت راگ درڑائیآ۔ دین مذہب دا بھانڈا بھٹنا، بھرم دینا گوائیا۔ جھگڑا چھڈنا مائی چٹنا، تن وجود نہ کوئے لڑائیآ۔ ہرکھ سوگ نہ رکھنا غمنا، چنتا چکھنا نہ
 کوئے تپائیآ۔ نام کلمہ نہ رکھنا تمنا، تانس دینی مٹائیآ۔ سب نے اپنا اپنا بیڑا بنھنا، بھار اپنے کندھ اٹھائیآ۔ تن وجود توں اپنا نور رنگنا، رنگت رنگنی اکو
 ماہیا۔ سچ دوار مول نہ سنگنا، جگت چیا نہ کوئے چترائیآ۔ جھگڑا رہیا نہ سواس دمناء، دامنگیر حکم ورتائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیآ۔ پُرکھ اکال کہے سارے ہو جاؤ خبردار، بے خبراں خبر سُنائیآ۔ سنساری بھنڈاری سنگھاری ہوو ہوشیار، آلس نندرا نہ کوئے
 دکھائیآ۔ کھیل کرے آپ نرکار، ہر کرتا وڈ وڈیائیآ۔ جس نے سبجگ تریتا دواپر کیتا پار، کجگ اتم لئے انگڑائیآ۔ سب دا لہنا دینا لئے وچار، پورب لیکھا
 پھول پھولائیآ۔ دین دُنی دا جھگڑا وِج سنسار، شرع شریعت کرے لڑائیآ۔ گر اوتار پیغمبر ویکھو نگاہ مار، بن نیناں نین نکائیآ۔ سچ دا رہیا نہ کوئے پیار،
 پریتی پریم نہ کوئے ودھائیآ۔ خادم رہیا نہ کوئے خدمتگار، خالص رنگ نہ کوئے چڑھائیآ۔ چاروں گنٹ دھواں دھار، نرگن نور نہ کوئے رُشنائیا۔ بے شک
 لکھ چوراسی وواہ کرے سنسار، سچ روپ نہ کوئے سمائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ پُرکھ اکال
 کہے نرگن دھار دیا کماواں گا۔ جوتی جوت ڈگمگواں گا۔ بن ورن گوت کھیل کھلاواں گا۔ پورب سب دی سمجھ سوچ، اپنی جھولی پاواں گا۔ جو بھوکھتاں
 وِج رکھی آسا لوچ، لوچن نیناں نال دکھاواں گا۔ جُگ پیٹے کوٹی کوٹ، کوٹن اپنا حکم ورتاواں گا۔ اوتار پیغمبر گر دُھر دیا گوت،
 دین مذہب دا ڈیرہ ڈھاہوانگا۔ نام سنا کے اک سلوک، پچھلے کلمے سرب مٹاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ

دا حکم اک پر گٹائیگا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ ساچا حکم سنائیگا۔ دین دیاں کمائیگا۔ صدی چودھویں دیکھ دکھائیگا۔ صدی بیسویں پردہ آپ اٹھائیگا۔
 گو بند لہنا پور کرائیگا۔ حاضر حضور نور رُشنائیگا۔ آسا پور دیکھ دکھائیگا۔ جس دے بندے رہے مزدور، سو سیوا سب دی جھولی پائیگا۔ کلجگ انتم پر گٹ
 ہوئے ضرور، کل کلکی ویس وٹائیگا۔ سب دا توڑ مان غرور، زرگن نور جوت چکائیگا۔ اکو نام کر مشہور، برہمنڈ کھنڈ آپ سہائیگا۔ پنڈھ مکا کے نیڑا دور،
 گھر اکو اک دکھائیگا۔ جتھے جوت جوت دا نور، دوجا نظر کوئے نہ آئیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ میلا آپ ملائیگا۔
 سچ میلا میل ملاواں گا۔ زرگن نور نور رُشناواں گا۔ ظاہر ظہور دیا کماواں گا۔ آسانسا پور آپ اکھواوانگا۔ کلجگ کوڑو کوڑو کوڑو مٹاواں گا۔ ساچی بخش چرن
 دھوڑ، چتر سنگھڑ موڑھ آپ اٹھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، دھرم دوارا اک درساواں گا۔ گر اوتار پیغمبر کہن
 ساڈی اک عرضوی، بینتی اک جنائیگا۔ پُرکھ اکال پروردگار تیرا نام دروہی، دو جہان دُہائیگا۔ تڈھ بن اور نہ دیسے کوئی، زرگن نظر کوئے نہ آئیگا۔ صدی
 چودھویں سرشی درشی اندروں روئی، روکے دئے دُہائیگا۔ سرتی اٹھی کسے نہ سوئی، سنگر شبد نہ کوئے ملائیگا۔ آتم جائے کوئے نہ موہی، مُجبت وچ نہ کوئے
 رکھائیگا۔ جدھر تکیئے بن تیرے مدی کوئے نہ ڈھوئی، درگاہ بہن کوئے نہ پائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، مہر نظر
 اک اٹھائیگا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر ویکھو اپنی دھرتی، دھیان مات لوک لگائیگا۔ کسے نوں ملے نہ پریتم عرشی، ساچا میلا نہ کوئے ملائیگا۔ صدی
 چودھویں تہاڈی اکھراں والی پرچی، پرچہ آگے نہ کوئے جنائیگا۔ جھٹ کھولو بستے تے ویکھو اپنی عرضی، جس وچ آرزو آپ سنائیگا۔ کلجگ انت کھیل ہونی
 اکو نرائن زدی، دوجا نظر کوئے نہ آئیگا۔ جس دے کولوں سب دی آشا ڈردی، سر سکے نہ کوئے اٹھائیگا۔ جس نوں لکھ چوراسی وردی، ور اکو اک
 وڈیائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو اہیدا رہیا گھلایا۔ تینی اوتار کہن اک دوجے نوں کس نوں کہیے چنگا، چنگا نظر کوئے نہ آئیگا۔ نہ
 کوئی پنڈت رہیا پنڈا، نہ کوئی شاستر صفت صلاحیا۔ نہ کوئی سہاگی رہیا رنڈا، کنت کنتوہل نہ کوئے ہنڈھائیگا۔ نہ کوئی امرت رس رہیا ٹھنڈا، جل دھار نہ
 کوئے وہائیگا۔ نہ کوئے لہر دسے گنگا، گنگوتری مارے دھائیگا۔ نہ کوئی سورہ نہ کوئی چندا، منڈل منڈپ نہ کوئے وڈیائیگا۔ نہ کوئی بندگی والا دسے بندہ،

چاروں کُنٹ دُہانیا۔ من واسنا وِچ ہویا گندہ، کوڑ کُرم وِچ کُرا لیا۔ جو آد توں انت تک پُربھو دا ساچا چھندا، سو سکے کوئے نہ گانیا۔ ساچی منزل کوئے نہ لنگھا، پڑھ پڑھ تھکی لوکانیا۔ کسے نے چوڑا پا لیا کسے نے پانیاں ونگاں، کوئی کنگن ہتھاں وِچ لٹکانیا۔ آتم بیج سٹا کوئے نہ اپنے منجا، بیج سُنہنجی نہ کوئے ہنڈھانیا۔ کسے نے کیس ودھائے کسے نے واہ لیا کنگھا، کوئی بودیاں رہیا ہلانیا۔ کسے پایا تمبا، کوئی کچھہرے رہیا سہانیا۔ جاں ویکھیا پنا پُربھو توں ساریاں دا سیس دِسدا ننگا، اوڈھن اُپر نہ کوئے رکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سچ سوامی ویکھ وکھانیا۔ گر اوتار پینمبر ویکھو اپنی دھرنی دھول دھرت، دھرم دی دھار وکھانیا۔ تیس جا کے پھیر نہ آئے پرت، ستیاں نہ کوئے اٹھانیا۔ کی کردے اُتے عرش، جوت جوت وِچ ملا لیا۔ سر شئی بہیل ہوئے اُتے فرش، فیصلہ حق نہ کوئے سنانیا۔ کلج کوڑی کریا کیتا غرق، باہر سکے نہ کوئے کڈھانیا۔ تہاڈے نام کلے کر گئے ترک، پلو گنڈھ نہ کوئے رکھانیا۔ ذرا اٹھو ویکھو اپنی بھوکھتاں والی فرد، جو شرع توں باہر آئے درٹانیا۔ کی پربھ نے کھیل کرنا اسپرج، اچرج لیلہ کی ورتانیا۔ صدی چو دھویں پُٹھی کرنی نزد، نر نرائن پھیرا پانیا۔ سب دا ونڈے درد، دُکھیاں ہوئے سہانیا۔ تہاڈی شرع دی توڑے کرد، قتل گاہ دا لیکھ مٹانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، در اکو اک درسانیا۔ گر اوتار پینمبر ویکھو کلج ہویا جھیرا، جھگڑا کون مُکانیا۔ کیوں دھرم دا دسے نہ کھیڑا، کوڑ ہویا ہلکانیا۔ کیوں حق نہ کرو نیڑا، دُئی دویت ڈیرہ ڈھاہیا۔ کیوں چاروں کُنٹ ہویا اندھیرا، سچ چند نہ کوئے رُشانیا۔ کیوں سکھاں مُریدا اُتے نہیں کردے مہرا، مہر نظر ٹکانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ور داتا اک اکھوانیا۔ گر اوتار پینمبر اپنے اپنے کڈھ کے ویکھنے پٹے، کی پورب سحتم لکھانیا۔ جاں تکیا سب دا لہنا دینا مک گیا وِچ بے، اگے اور نہ کوئے ودھانیا۔ جیہڑے دین مذہب دے پائے رٹے، جھگڑے وِچ رکھی لوکانیا۔ اوہ ہُن ساڈے لیکھے جانے کٹے، قایم اگے نہ کوئے کرا لیا۔ چاروں کُنٹ پھر دے نٹھے، بھجن واہو داہیا۔ ہُن کریئے کی اک دُوجے نوں کہن کایا بھجے سب دے مٹے، تن وجود رہیا نہ رانیا۔ جیہڑے پینمبر اوتارو گروا و سنا کے آئے پربھ دے نام دے پٹے، ٹاپو آں وِچ جنانیا۔ اُس دے اُتے اکو پربھ دے لگن لگے ٹھپے، ٹھپا اکو اک وکھانیا۔ ہُن ہو جائیے سارے اٹھے، پچھلا لیکھا رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

ایکا دیوے ساچا ور، ست سچ سچ سناٹیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کرے حق اکھ، اکو رنگ رنگاٹیا۔ پچھلا کھیڑا ہندا دے سے بھٹھ، اگے رہن کوئے نہ پانیا۔ پُرکھ اکال دی چرنی جاییے ڈھٹھ، نو نو سجده سپس نوانیا۔ کرپا کر پُرکھ سمرتھ، در تیرے منگ منگانیا۔ صدی چو دھویں سب دے خالی ہتھ، جھولی خالی اگے اٹکانیا۔ اسپس پچھے رہے وکھ وکھ، سنجگ تریتا دواپر کلجگ تیری سیو کمائیا۔ اگے جوں بھادے توں لینا رکھ، سر اپنا ہتھ اٹکانیا۔ اکو تیرا نام کلمہ لئیے رٹ، پچھلا رٹا دیئے چکانیا۔ سانوں سمجھ آگئی توں وسیں گھٹ گھٹ، ہر گھٹ انتر تیرا نور رُشائیا۔ توں سب دا اکو جیہا کریں پکھ، دو جی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ مارگ دینا دکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر و اکو مارو جھاکا، جھلک دیاں دکھائیا۔ لکھ چوڑا سی میرا رُپ خاکی، جلوہ گر نور رُشائیا۔ میں سب دا سانجھا ساتی، پیالہ نام جام پیاٹیا۔ اگے رہیا کوئے نہ عاتی، جو گھڑیا سو بھن دکھائیا۔ تئیں میرے نام دے پاٹھی، پڑھ پڑھ آئے سناٹیا۔ دین مذہب دی کھول کے ہائی، سودا جگت وچ وکانیا۔ چار دن دی کٹ کے راتی، تھر رہن کوئے نہ پانیا۔ کسے نوں کتھا سناٹیا کسے نوں کلمہ دھار آکھی، اکھراں وچ بدلایا۔ سب دے کولوں کرائی گُستاخی، عُصیاں وچ کیتی لڑایا۔ میرا کھیل لکھنا الاکھی، کوئی لکھ نہ سکیا رانیا۔ تہاڈی اکو نور وچوں دکھری دکھری کیتی ذاتی، جملے اکھر کر پڑھائیا۔ کسے نوں امرت ویلا دسیا کسے نوں دسی پر بھاتی، کسے نوں سندھیا دتی سہائیا۔ کسے نوں کہا کرنی بند خلاصی، کسے نوں چوڑا سی گیر سمجھائیا۔ کسے نوں کہا سچھنڈ دا واسی، کسے نوں درگاہ دے جناٹیا۔ گر اوتار پیغمبر و تئیں اپنے پر بھو دی سمجھ نہیں سکے چلاکی، کی جگ جگ کار کمائیا۔ ہن انتم سب دی گمنی واٹی، پندھ رہن کوئے نہ پانیا۔ اگے واسطے اکو رکھنا ناتی، ساچا سنگ بناٹیا۔ اک منزل چڑھنا گھاٹی، اگے ہو نہ کوئے اٹکانیا۔ تئیں دھرنی اُتے جو دین مذہب دے بنے الاٹی، انت فیصلہ دتا کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ گر اوتار پیغمبر و چھڈ دیو جگت سماج، سمگری اک ورتایا۔ اکو حکم تے اکو راج، رعیت اک اکھوائیا۔ اکو سپس تے اکو تاج، صاحب سلطان رکھائیا۔ اکو شبد تے اک آواز، سر شٹی در شٹی اندر درڑائیا۔ اکو رکھنہارا لاج، سر اپنا ہتھ در سائیا۔ جس نوں کہہ کے آئے سمبل پرگٹ ہووے دیس ماجھ، مجلس بھگتاں نال رکھائیا۔ دو جہاناں کرے راج، حکم اپنا اک درڑائیا۔ اُس دا سارا کھولو راز، جو کلمے گیا پڑھائیا۔ جس پڑھائی نماز، سجھیاں

وچ سیس جھکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر داور، جگ چوکڑی اپنی کار کمائی۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر ویکھو اپنا اپنا قاعدہ، قانون وچ جنائی۔ کس بدھ نال ہوئے علیحدہ، پر بھونوں دیو سمجھائی۔ کی سب نے کیتا وعدہ، پڑدا دیو اٹھائی۔ کی دین دُنی دانسیں لیا جائزہ، انکڑیاں وچ دیو گنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنی کار کمائی۔ تینی اوتار کہن پر بھو ساڈی اکو بات، باطن دیئے جنائی۔ تیرے حکم اندر جو آئے آکھ، اکھراں والی کر پڑھائی۔ بھوویں پیار سمجھوتے بھوویں سمجھو فساد، ایہہ تیری بے پرواہیا۔ تیرا کھیل انت آد، جگ جگ ویکھ وکھائی۔ اسیں تیتوں رہے ارادہ، تڈھ بن دوجا نہ کوئے دھیائی۔ جو بنایا سو تیرے حکم دا سماج، اپنی دسی نہ کوئے چٹرائیا۔ جو گایا تیرے نام داراگ، راگنیاں وچ سمجھائی۔ جو سنایا تیرے شبد دی آواز، اگئی اگم درڑائی۔ جو وجایا تیرے پریم داناد، انادی کیتی شنوائیا۔ جو وڈیایا بودھ اگادہ، بدھی توں پرے کیتی پڑھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائی۔ پیغمبر کہن تیرا نام کلمہ نعرہ لایا حق، حقیقت وچ جنائی۔ تیرے ول لیا تک، تقویٰ اکو اک رکھائی۔ پھیلا کے دوویں ہتھ، منگ منگی تھاؤں تھائی۔ بے ٹوں اپنی دتی وتھ، جھولی دتی بھرائیا۔ اسیں گایا سچ، سچ آئے سنائی۔ بے ٹوں ساڈا بھانڈا بھنیا کایا کچھ، لوک مات آئے تھائی۔ تیری جوت وچ گئے رنج، تیرے نور وچ سمائی۔ انتم رکھ کے آئے اکو آس، آسادیئے سنائی۔ صدی چودھویں تیرا نور ظہور ہووے پرکاش، امام اماما پھیرا پائی۔ تیری یاد وچ اپنے لیکھے لائے سواس، ساہ ساہ تیری کیتی وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، در تیرے منگ منگائی۔ گرو گرو دیو کہن تیرے حکم دا کیتا کھیل، خلق خلق درڑائی۔ تیرے شبد دا کیتا میل، نام نام سمجھائی۔ جوت جگا بن باقی تیل، گرہ مندر کیتی رُشنائی۔ تیتوں دس کے سجن سہیل، پُرکھ اکال آئے وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ مارگ دینا درسائی۔ پُرکھ اکال کہے پچھلی چھڈو کہانی، کہن دی لوڑ رہی نہ رایا۔ میں ویکھی چارے کھانی، چارے بانی پھول پھولائی۔ ویکھے تیر تھ تھ اٹھسٹھ پانی، گنگا گوداوری جمناسرتی پڑدا لایا۔ پراپنتی مدھم بیکھری چار جگ دی ویکھی بانی، اکھراں اکھراں جوڑ جڑائی۔ منزل تکی جسم ضمیر روحانی، نو دوارے پنڈھ مکائی۔ نام کلمہ تکیا تکی زبان کلامی، شبد شبد والی شنوائیا۔ بال بڈھیپا تکیا تکی جگت جوانی،

گوبند کھوج کھوجا گیا۔ گر اوتار پیغمبر و تہاڑی تکی مہربانی، جو مہر آئے کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر و پچھلی چھڈو کتھا، کہہ کے کی جنائیا۔ حکم سنو بیتھارتھ بیتھا، یدی دیاں درڑائیا۔ نج نیتر ویکھو اکھاں، نور جوت رُشنائیا۔ جو آد جگادی سکھا، سجن میت اکھوائیا۔ جس نوں سارے ٹیکدے متھا، مستک سیس جھکائیا۔ صاحب پڑکھ سمرتھا، زرگن نور دھر درگاہیا۔ جگ چوکڑی پھرے نٹھا، بھجے واہو داہیا۔ اوہ سب نوں کر کے اکٹھا، حکم اک سنائیا۔ دین مذہب دا چھڈ دیو رٹا، جھگڑا رہے نہ رانیا۔ سب دا پچھلا پورا ہویا پٹا، پٹے والا دئے صفائیا۔ اکو یاد کر لوٹا، سوہنگ ڈھولا گم اتھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ گر اوتار پیغمبر و چھڈ دیو پچھلا خیال، انتشکرن رہن نہ پائیا۔ بن جاو دھر دے لال، لالن ویکھ وکھائیا۔ منو اک دلال، وچولا نور الاہیا۔ جو جلوہ گر جلال، اندھ اندھیرا دئے مٹائیا۔ سارے کتاں نوں ہتھ لاؤ نہ کوئے جھکا کھاو حلال، سور گاں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ سنجگ ساچی چلے چال، چال زالی آپ سمجھائیا۔ سب دا حل ہوئے سوال، سوالی منگو تھاوں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر و پچھلا چھڈ دیو جھیرا، جھگڑا رہے نہ رانیا۔ سنجگ سچ دھرم دا وسے کھیرا، کایا کھڑکی دیو کھلائیا۔ دھرنی دھرت دھول دا کھلا ہووے ویڑا، دین مذہب دی رہے نہ کوئے لڑائیا۔ ناتا چھٹ جائے تیرا میرا، توں میرا میں تیرا سارے گائیا۔ کلجگ کوڑ مٹ جائے اندھیرا، سنجگ نور کرے رُشنائیا۔ اکو روپ دے گر چیرا، چیلگر اک روپ درسائیا۔ سارے وڈا کر لو جیرا، زیر زبر دا جھگڑا دیو مکائیا۔ سنگر شبد سنگھ شیرا، بھبک اکو اک سنائیا۔ پچھلا لیکھا سب دا ہووے ڈھیہہ ڈھیرا، دھرم دی دھار اک وڈیائیا۔ اک دوجے دے آجاو نیڑا، دور دُرڈا پندھ مکائیا۔ اپنال کے سارے بٹھو بیڑا، بیڑی جگت نہ کوئے ڈبائیا۔ پڑکھ اکالا کرے حق نیڑا، حق حق سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر فرمانا اک سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرا کھیل اپاری، اپر پیر بے پرواہیا۔ ساری سرشٹی دے دکھیا ری، دکھ درد نہ کوئے کٹائیا۔ کلجگ اتم آئی تیری داری، وارث ہو کے ویکھ وکھائیا۔ پرگٹ کر جوت زرنکاری، زرگن نور جوت رُشنائیا۔ ایہہ آسا سب ہماری، ہم ساجن دیئے جنائیا۔ پرگٹ ہو کل کلکی اوتاری، نہہکنک تیری سرنائیا۔ ہوں سیوک توں مالک پت پتونتا ہوں ناری، در تیرے سیس جھکائیا۔ ساڈی دھار

اچھے کواری، چار جگ نہ کسے پرناہیا۔ نہ مجھ دسے نہ داڑھی، نہ موٹو کوئے منڈاہیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں بنیے تیری لاڑی، لاڑا اکو نظری آہیا۔
 شکھ ویکھیے ستاراں ہاڑی، ودی سدی نہ ونڈ ونڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سچی آس رکھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن
 پر بھ سب نوں لے پرنا، پاربرہم تیری سرناہیا۔ گھر اکو لے وسا، دوجا نظر کوئے نہ آہیا۔ اوتار پیغمبر گرو دا جھگڑا دے مکا، اکو نور جوت رشناہیا۔ دین
 مذہب دا حصہ نہ کوئے دکھا، ونڈن ونڈ نہ کوئے جنایا۔ تیرے آگے سیس دیئے جھکا، جگدیش تیری سرناہیا۔ ساڈا چار جگ دا پچھلا ویکھ رتہ، جو بن
 اکھراں دتا درڑاہیا۔ انتم سب دا پینڈا مکا، آگے ہور نہ کوئے ودھایا۔ اسیں چاہندے ساڈا مالک توں اک ابناشی لچتا، پر بھ ابناشی اکھوایا۔ ساڈی سب
 دی بنا دے سہنجی رتا، رت اپنے نال مہکایا۔ ستاراں ہاڑ ساڈا انتر زرت کر دے سچا، سنجم اپنا اک جنایا۔ بھیورہے کوئے نہ لکا، اولہ اندروں دینا
 اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا پھیرا پاپا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اپنی نار بنا لے جلدی، وقت وقت وچوں بدلایا۔ پر بھو کلا میٹ
 دے کلج کل دی، کلکاتی دے کھپایا۔ دھار میٹ دے کام کرودھ دل دی، دلدریاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ کھیل مکا دے کپٹ چھل دی، اچھل چھلدھاری ہو
 سہایا۔ بن تیری کرپا در کوئے نہ ملدی، گھر سچ نہ کوئے سہایا۔ کسے نوں خبر نہیں گھڑی پل دی، کی پکاں دے پچھے بہہ کے کرے ماہیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ میلا آپ کرایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کردے وقت سہنجنا، سو بھاونت سری بھگوان۔ توں مالک آد زرخنا، جوتی جاتا
 نوجوان۔ داتا دانی درد دکھ بھے بھنجنا، پت پر میشور نور مہان۔ سب دے نیر پا دے اپنے نام دا انجنا، اوتار پیغمبر گر منگدے دان۔ چرن دھوڑ چاڑھ
 دے رنگنا، ملے خوشی زمیں اسمان۔ اکو وار پر بھوتوں ہی منگنا، دوجا اور نہ کوئے نشان۔ صدی چودھویں مول نہیں سنگنا، بولیئے بنا زبان۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرپا کر دھر دے کاہن۔ دھر دے کاہن کرپا کر دے، گر اوتار پیغمبر کہندے اپنا اکو سب نوں ور دیہہ، جھگڑے مک
 جان چڑھدے لہندے۔ شبد سوامی دھر دا در دے، دین مذہب رہن نہ کھندے۔ سچکھنڈ دوارا اپنا گڑھ دے، مندر مسیت شودوالے جگ جگ
 رہندے ڈھندے۔ جوتی دھار اپنا لڑ دے، اکٹھے ہو کے سچ دوار تیرے بہندے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در

تیرے چرنی پیندے۔ پُرکھ اکال کہے سارے رہو تیار، ترے گن توں باہر جنائیا۔ ستاراں ہاڑ کرو انتظار، آگے اور نہ کوئے ودھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا
 سب دا لہنا دینا دے اُتار، مقروض قرض نہ کوئے رکھائیا۔ تسیں جو بن و ننتے جو بن وچ کرنا ہار شنگار، دھرم دا سگن منائیا۔ اُچی کوک کے کہنا اِکو وار،
 توں مالک دُھر در گاہیا۔ میں پاواں سب دی سار، سار شبد نال سمجھائیا۔ دکھاواں اِک دوار، جس دریلے وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبروں آپے کنت آپے
 بھتار، پیت پیتمبر آپ سہائیا۔ آپے وچولا بن سنسار، تہاڈا میل لَواں ملایا۔ تَساں سب نے آؤنا بھگت دوار، دوارا اِک جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اِک سنایا۔ ہاڑ ستاراں سب نے آؤنا نال چاء، چاؤ گھنیرا اِک جنائیا۔ وشن برہما شو ملاؤنے وچوں راہ، رہبر رہیا درڑائیا۔ انت
 بناؤنے جگت گواہ، بھگون بھگت بھگت دکھائیا۔ ایہہ آد توں وشن برہما شو تہاڈا سدھایا ساہ، تھت گھڑی پل وند وندائیا۔ چارے ویداں وچ لیکھا لکھ نہ سکیا
 راء، برہما برہم نہ کوئے جنائیا۔ صرف شبد اگمی دتا سنا، لکھن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جس ویلے نو سوچرانوے چو کڑی جگ گئے وہا، اپنا پندھ مکائیا۔ اُس
 ویلے پرگٹ ہووے بے پرواہ، ہر کرتا دُھر در گاہیا۔ تہاڈا جھگڑا دے مُکا، مکمل اپنا حکم ورتائیا۔ سچ دوار سب نوں لئے پرنا، پت پر میثور اپنا گھر
 دکھائیا۔ بھگت سہیلے نال رلا، اِکو در دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا پڑدا لایا۔ گر اوتار پیغمبر و شکر مارے آواز، شو رہیا
 سنایا۔ میری بھولے دی کھلی جاگ، ناتھ رہیا درڑائیا۔ برہما آوے وچ سماج، سمگری ہتھ اٹھائیا۔ وشنوں دیکھنا ایہہ کاج، بھجنا چائیں چانیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ سندیس سنایا۔ شکر کہے میرے ہتھ ہونی ترسول، پردہ رہے نہ رانیا۔ برہما کہے میں حکم دسنا
 معقول، نہ کوئے میٹ میٹ مٹائیا۔ وشنوں کہے میں وشو دا کراؤنا اِک اصول، نیم نیم وچوں بدلایا۔ پُرکھ اکال کہے میں کدے نہ جاواں بھول، سب دا
 لیکھا جھولی پائیا۔ اوتار پیغمبر گرو کہن ساڈا اِک کنت کٹھنل، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ سچج کہے سب نے پر بھ دے چرناں دی لاؤنی دھول، دوجا
 اِشٹ نہ کوئے منایا۔ ہاڑ ستاراں جس ویلے بھگتاں دی بھگتاں نال لڑائی ہووے تینی بیسیاں برساونے پر بھ دے اتوں پھول، برکھا اِک لگائیا۔ گر اوتار
 پیغمبراں سچ پنکھوڑا لینا جھول، ہلارا اِکو نام لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ رنگ آپ دکھائیا۔ پھول کہن ساڈی

بکھرے پتی پتی، پت پر میثور سیو کمائیا۔ گر کھو سب نوں نام ملنا اگئی رتی، جس دا وزن نہ کوئے جنائیا۔ اُس ویلے سب نے اپنا ہتھ سجّا رکھنا مستک متھی، جھگڑے دے بچھوں خوشی منائیا۔ پھر جوت اکالن پھرے نٹھی، بجے واہو داہیا۔ ہر سنگت اُچی آواز لگاؤنی اکٹھی، سچ جیکارا دینا سنائیا۔ پنجاں پیاریاں محمد دی گلوں لاه کے اٹی، اسمان ولّ دینی دکھائیا۔ تینی بیسیاں متھے توں چُپ والی لاه کے پئی، چرناں بیٹھاں لینی دہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ کرنی کہے میں دیکھنا کرنی کرتا، کرتا پُرکھ دھیان لگائیا۔ جیہڑا آدانت نہیں مرتا، مر جیوت نہ رُوپ وٹائیا۔ جو نرگن ہو کے پرتا، پت پر میثور بے پرواہیا۔ اوتار پیغمبر گروآں پوریاں کرے شرطاں، بھوکھت دیکھے تھاوں تھانیا۔ بینتیاں سنے عرضاں، خواہشاں کھوج کھوجائیا۔ سب دیاں پٹھیاں کرے زرداں، نر نرائن بے پرواہیا۔ عورتاں رُوپ بنا کے مرداں، مرد مردانہ کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچ ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ اوتار پیغمبر گرو کھن جس ویلے ساڈا پتی سانوں پرناوے، ہر کرتا دیا کمائیا۔ ہر سنگت توں میرا میں تیرا ڈھولا گاوے، نو وار صفت صلاحیا۔ دھرم دھار دی گولی نو چکر پر بھ دے چار گنت لگاوے، بجے واہو داہیا۔ وشنوں دیکھ دیکھ بگساوے، خوشیاں راگ الاٹیا۔ چھی کپڑے رنگ رنگاوے، لال لال چترائیا۔ سچ سوامی کھیل کھلاوے، خالق خلق دیکھ دکھائیا۔ سب دے پورے کرے دعوے، دعویدار وڈ وڈیائیا۔ چار گرگھ پہریدار ہون شبد سنگھاسن چار پاوے، چاروں گنت سوہا پائیا۔ مکھ سواہ نال بھرے ہون بنے ہون باوے، باوا آدم سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اپنا کھیل کھلایا۔ کھیل کہے میں پر بھ دا کھیل کھلاؤنا، خبر کسے نہ آٹیا۔ ستاراں ہاڑ دے باراں وجے وقت سہاؤنا، سوہنا رنگ رنگائیا۔ پنجاں پیاریاں چرن کولاں اُتے سیس جھکاؤنا، نال کھڑگ نوک چھہائیا۔ پنجاں درباریاں دُھر دا ڈھولا گانا، گا کے دینا سنائیا۔ شکاری نے اپنا کتا پھر کے بھج کے آؤنا، پٹا گل وچ رکھائیا۔ پنجاں لکھاریاں اٹھ کے لکھ دکھاؤنا، بیٹھا نظر کوئے نہ آٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اپنا کھیل کھلایا۔ کھیل کہے میں ہونا وچ جگ، جگت دیاں دکھائیا۔ بھگت سہیلے دیکھاں اُپر شاہ رگ، نو دوارے ڈیرہ ڈھاہیا۔ سنت سہیلے سد، گرگھ جوڑ جڑائیا۔ گر سکھاں ملاں آگے ودھ، وعدہ پچھلا پور کرائیا۔ سب نے بنا وشو جڈ، دوجی ونڈ نہ کوئے

ونڈائیا۔ گرگھ رہیو کوئے نہ گگ، ہنس لینے پرگٹائیا۔ ترے گن پوہ نہ سکے اگ، امرت میگھ دینا برسائیا۔ سب نے تاڑی و جاوئی گج، جیکارا دینا لگائیا۔
گر اوتار پیغمبر ارا کو کرناج، حضور اک منائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کمائیا۔ گر اوتار پیغمبر سارے کھولن اکھ، بن نین
نین اٹھائیا۔ پر بھو نور پر تکھ، جوت جوت رُشنائیا۔ رہن نہ دیوے دکھ، سب نوں لئے پرنائیا۔ جس دا گایا جس، انت دے وڈیائیا۔ سچ دوارے لئے رکھ،
درگاہ آپ سہائیا۔ نام دس اکھ، اکھنا آپ سنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھو چکائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن سب دی اکو ہونی
بولی، انبولت راگ سنائیا۔ سب دی اکو ہونی چولی، بن تتاں ویکھ دکھائیا۔ سب دی اکو ہونی ڈولی، چارے جگ کھار اٹھائیا۔ سب دی اکو صورت ہونی
موہنی، موہن مادھو ویکھ دکھائیا۔ سب دی اکو ہووے رونی، برہوں وچھوڑے وچ گرائیا۔ سب دی اکو ہووے سوئی، پت پر میثور سچ ہنڈھائیا۔ سب
دی اکو آسا ہووے پراہنی، دوسر گھر نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی دھار ڈرائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی آوے
سہاگ رات، بھڑی رین وڈیائیا۔ اکو ہووے ذات، اکو وچ سمائیا۔ اکو ہووے گاتھ، اکو حق پڑھائیا۔ اکو ہووے جماعت، اکو رنگ رنگائیا۔ اکو جوڑے
نات، اکو گھر وسائیا۔ اکو دیوے دات، دیونہار اک اکھوائیا۔ اکو چھے وات، اکو ہووے سہائیا۔ اکو پت لئے راکھ، سر اپنا ہتھ لگائیا۔ جوتی جوت سرپ
ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اپنا گھر وسائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن گھر ویکھنا پڑکھ ابناشی، گرہ مندر اک سہائیا۔ جتھے نہ کوئی منڈل راسی، سورہ چند نہ کوئی
رُشنائیا۔ نہ کوئی سندھیانہ کوئی پر بھاتی، گھڑی پل نہ ونڈ ونڈائیا۔ نہ کوئی دوس نہ کوئی راتی، وار تھت نہ کوئی رکھائیا۔ نہ کوئی پوجانہ کوئی پاٹھی، اشٹ دیو
نہ کوئے منائیا۔ نہ کوئی منزل نہ کوئی گھاٹی، نہ کوئی پاندھی پندھ چکائیا۔ نہ کوئی سجن نہ کوئی ساتھی، میت مرار نہ کوئی اکھوائیا۔ نہ کوئی ترسانہ کوئی
آسی، نہ کوئی واسنا وچ ہلکائیا۔ جاں تکیا اکو نور جوت پرکاشی، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ پھیر ویکھیا گھنک پڑ دا واسی، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ پھیر ویکھیا جو
کرے بند خلاصی، خلاصہ اپنا آپ سنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن اسیں دیئے اک سندیسہ،
شبد شبد وچ سنائیا۔ ساڈا ستاراں ہاڑ روز دا لیکھا، ستاراں دوس منگ منگائیا۔ نو شبد لکھے جان ہمیشہ، وچوں دن نہ کوئے بھلائییا۔ لکھاریاں رکھنا چیتا، چیتن

سُرتی آپ سمجھائی۔ لکھن توں پہلاں پیلا کپڑا رکھنا ہیٹھا، سوا سوا گز لمبائی چوڑائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا میل ملائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن دو لکھاری لکھن ضرور، ستاراں دن پترائی۔ اسیں اگلا بھوکھ دسنا ضرور، جو پچھے چار جگ آئے چھپائی۔ محمد کہے میں بھو کھولنا کپڑی بہشتیں ملے حور، حلیہ دیاں جنائی۔ موسیٰ کہے میں دسنا کی جلوہ کوہ طور، نور نور رُشنائی۔ عیسیٰ کہے میں بولنا کیوں پھاسی چڑھیا ہو مجبور، صلیب گل لٹکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پڑا دئے اٹھائی۔ اوتار پیغمبر گر کہن اسیں کر دینی نیادی، نیادگی تھاؤں تھانیا۔ سنگر شبد کرنی بربادی، بدی دا جھگڑا دینا مکائی۔ جو سندیسہ دے کے گئی اجیت جُجھار دی دادی، گجری گو بند گو بند وچ سنائی۔ کدی تے پر بھ دے بھگتاں دی ودھگی آبادی، لوک مات وجے ودھائی۔ پُرکھ اکال کہا جس ویلے نرگن دھار دی نرگن دھار نال ہووے شادی، شرع توں باہر شادیانے دیاں وجایا۔ اوس ویلے وشن برہما شو بن کے آونگے لاگی، سیوادر سیو کمائی۔ دُھر دے بھگتاں دی بھگتی ہووے جاگی، سُرتی سُرت وچوں اٹھائی۔ دین دیا لا ہووے راگی، انراگی راگ سنائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن ستاراں ہاڑ نوں پنج گرگھ اوہ چاہیدے جنہاں نے اپنے سر دی لائی ہووے بازی، بازاں والا ہوئے سہائی۔ جے سریر چھٹ جائے پھیر وی ہون راضی، چنتا غم اندر نہ کوئے رکھائی۔ جے ساری سر شئی ہو جائے باغی، اوہ پھر وی پر بھ نوں سیس نوئی۔ اوہناں دا لباس تے زندگی ہووے سادی، پریم دی سادھنا وچ اپنا آپ چھپائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن جن بھگتو بھگت دوارے دیوگے کی سوغات، سچ دیو سنائی۔ ماجھا مالوا دوآبہ جموں جیہڑے مل کے بننے برات، براتی رُپ وٹائی۔ اوہناں نال بچن کرنا اچ توں ادھی رات، زُتڑی نال رکھائی۔ یاد رکھو لکھاریو پنجاں کول اک اک وکھری وکھری ہووے قلم دوات، دوسر حصہ نہ کوئے پائی۔ کوڑ کلپنا کل ہونی وفات، وفادار لینے اٹھائی۔ ماجھا مالوا دوآبہ جموں وکھ وکھ کریو پرشاد، ونڈ ونڈ کے دینا ورتائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائی۔ اوتار پیغمبر کہن گر، ست ست سنائی۔ جن بھگتو تہاڈا بھگتی دا اوہ اند پُر، جو پُری اند والا گیا سمجھائی۔ کوٹن کوٹ اس سر شئی وچوں جانے تڑ، تھر رہن کوئے نہ پائی۔ تہاڈا ناتا جڑیا دُھر، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائی۔ تسیں اُس پر بھو نال گئے جڑ، جتھوں سکے نہ کوئے تڑائی۔ شوہ دریا نہیں جانا رُڑھ، شوہ نال مل کے شوہ وچ سمائی۔ اکو تال تے اکو سر، سُرت شبد وچ رکھائی۔

سچ پچھو تہاڈے پچھے آیا مڑ، مڑ کے پھیرا پائیا۔ اوہ وڑ گیا سمبل دی وچ گڑ، کوڑ گڑیاں نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم رہیا ورتائیا۔ وشن برہما شو بن کے آؤنا لاگی، سیوادر اکھوائیا۔ تہاڈی دھار ہووے سادی، سچ نال ملایا۔ یاد رکھیو کوئے نہ ہووے باغی، انتر سکے نہ کوئے بدلایا۔ تہاتھوں لیکھا منگنا جوابی، جواب طلبی لینی کرائیا۔ گر اوتار پیغمبروں نوں پچھنا کیوں تہاڈے ہندیاں تہاڈے سکھ مرید کرن خرابی، لوک مات وچ گر لایا۔ انگنت ودھ گئی آبادی، آباد ہویا نظر کوئے نہ آئیا۔ کیوں سب دا سانجھا دسے کوئے نہ واگی، واگاں موڑ نہ کوئے گھمائیا۔ کسے نے عشق کمایا حقیقی کسے کمایا مجازی، سب دی تن دے نال گڑمایا۔ آتم پر ماتم نرگن دھار نہ کسے ارادھی، رادھا کرشن دے دھائیا۔ جو آیا سو آیا بن کے پاندھی، سدھراں وچ اپنا جھٹ لنگھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اگلا پردہ دے کھلایا۔ پر بھو اگلا کھول دے پردہ، پردے وچوں اٹھایا۔ کیوں نہیں تیری منزل کوئے چڑھدا، چڑھ کے درس کوئے نہ پائیا۔ جگت جہان اکھراں والی ساری و دیا پڑھدا، صفتاں وچ صلاحیا۔ کیوں نہیں تیرا بنیا بردا، بندی خانہ دے تڑایا۔ کیوں نہیں درس کردا تیرے گھر دا، گرہ مندر سپس نوایا۔ پُرکھ اکال کہا میں سب نوں آد انت آیا چھلدا، اچھل چھل اپنا کھیل کھلایا۔ کجھ لیکھا یاد جو وعدہ کیتا بل دا، باؤن اکھ ملایا۔ اُس دا لہنا کجھ انتم پھل دا، پھلی بھوت دے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کھیل کرائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھو دس اپنا توہار، و دہار دے سمجھایا۔ کیہڑا پُرکھ تے کیہڑی نار، کیہڑا نور لوے پرنائیا۔ کیہڑا مندر کیہڑا مینار، کس محل لئے لکایا۔ کیہڑا در کیہڑا دربار، کس گرہ و بے ودھایا۔ سچ سوامی کرپا کر آپ نرنکار، نر ویر دینا سنایا۔ پُرکھ اکال کہا نو سو چرانوے چو کڑی جگ پچھوں آئی میری وار، وارتا دیاں سنایا۔ گر اوتار پیغمبر صاحبانو میریاں بھگتاں توں جاؤ بلہار، بلہاری بلہار کہہ کے اپنی خوشی بنایا۔ جنہاں نوں چار جگ دا وچھڑیا ملیا یار، یارانہ اک نال لگایا۔ اک دی بن گئے سارے نار، دوجا گھر نہ کوئے وسایا۔ ساریاں نے بولیاں اک جیکار، اپنے کلمے دینے بھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، پورب لہنا دینا چکایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جن بھگتو پر بھو تہاڈے گاؤندا گیت، گوہند نال ملایا۔ اسیں مندر چھڈے چھڈی مسیت، کعبیاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ حکم نیا ترے گن اتیت،

ترے بھون دتا سنایا۔ جو تہانوں کرے بخشیش، رحمت نام نام ورتایا۔ اوہدا آد توں اِکو کلمہ اِکو حدیث، اِکو دئے جنایا۔ سب دا اِکو درتے جھکے سیس، سجدہ اِکو اِک دکھایا۔ تہاڈی ساڈی سانجھی ہو گئی ریت، ریت پر بھ نے دتی بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلہ لئے ملایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اساں کہنا انت آخری، آخر دیئے جنایا۔ جن بھکتو سچ دوار اِکو روپ غریبی امیری، جتھے امر اپد ملے وڈیایا۔ تہاڈی سب توں اتم فقیری، جو فقرہ سوہنگ ڈھولا رہے گایا۔ اِکو گرہ پاتشاہ وزیری، اتم پر ماتم مل کے وجے ودھایا۔ جھگڑا رہے نہ شاہ حقیری، حقیقت دا پڑدا دتا اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سچ وچ سمایا۔ اوتار پیغمبر گر کہن ساڈی پورب آشا، آشا وچ رکھایا۔ کھیل کرے پُرکھ ابناشا، ابناشی کرتا ڈھردر گاہیا۔ سمبل کرے واسا، ----- سچ دوار اِک زرگن نور ہووے پرکاشا، جوتی جاتا ڈگمگایا۔ جن بھکتاں دئے بھرواسا، بھانڈا بھرم بھو بھٹایا۔ ساچے منڈل پاوے راسا، گوپی کاہن اپنا کھیل دکھایا۔ لیکھا جانے پر تھمی آکاشا، گگن گلنتر پھول پھولایا۔ کلجک اُلٹائے وچ ہاسا، ہستی سب دی دئے مٹایا۔ سبج بنا کے داسی داسا، سیوک سیوا اِک درسایا۔ پورا کر کے مکھ واکا، گر اوتار پیغمبراں بھوکھت دئے بھگتایا۔ دین دنی دا سانجھا کر کے اخلاقا، اِک اِکلا رنگ رنگایا۔ اندر وڑ کے کھولے تاکا، بجر کپاٹی پڑدا دئے اٹھایا۔ دُھن شبد سنائے نادا، نادى ناد و جایا۔ زرگن نور کرے پرکاشا، زرگن نور ڈگمگایا۔ سچ دوارے کر کے واسا، واسطہ اپنے نال رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ویکھیا استھان، تھنتر ملے وڈیایا۔ جتھے میلہ بھگت بھگوان، بھگوان رنگ رنگایا۔ سرتی شبد گوپی کاہن، سیتا رام سرت شبد وچ سمایا۔ سچ دا ملے دان، داتا دانی جھولی دئے بھرایا۔ جن بھکتو سُن لولا کے کان، پڑدا اندروں دینا اٹھایا۔ سورپیر مرد بنو جوان، اپنی آپ لو انگڑایا۔ کلجک کوڑی کرپا جگت ویکھو شیطان، شرع کرے لڑایا۔ بنا پر بھ دی کرپا توں ثابت رہنا نہیں کسے دا ایمان، عمل چھڈے جگت لوکایا۔ پر بھ دا اِکو حکم لینا مان، من منسا دینی گویا۔ اوتار پیغمبر گرو جس دا دے کے گئے فرمان، فریناں وچ سنایا۔ سو پرگٹ ہو یا والی دو جہان،

زرگن سرگن اپنی کھیل دکھائیا۔ اوس نے بھگتاں دی کیتی پچان، بے پچان کھ چھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھاگ حصہ سب دا جھولی پائیا۔

★ ۲ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ پیاری، ہزارا سنگھ دی لڑکی دی شادی سمیں ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

پروردگار کہے میرا کھیل نرالا، خلق سمجھ کوئے نہ آئیا۔ نت نوت اولڑی چالا، جگ چوکڑی ویس وٹائیا۔ صفتی دس کے نام سکھالا، جگت مارگ اک اُجائیا۔ دھر دے نام دی دے کے مالا، من منکا جگت بھوائیا۔ کلجگ انت درڑا سچی دھر مسالہ، سچکھنڈ اک درسائیا۔ جتھے بھگت بھگوان رہے خوشالا، خوشی خوشی نال ملایا۔ شبدی سٹ ڈلارا ہووے لالا، لالن اکو سوبھاپائیا۔ جس دادیک ہووے بالا، زرگن نور ڈگمگائیا۔ اُس دادے کے انت احوالا، حالت اگلی اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھم ورتائیا۔ پروردگار کہے مینوں سارے کہندے آمین، امن وچ سیس نوائیا۔ میری سکھیا لئے تعلیم، حرف حروف جگت پڑھائیا۔ نوری اللہ کر تسلیم، تسبیح مالا صفت صلاحیا۔ لیکھا ویکھن باہر نر مدین، نر نرائن نظری آئیا۔ مالک اک قدیم، قدرت دا کرتا ڈگمگائیا۔ پیغمبراں دے کے آیا یقین، پرگٹ ہوئے امام اماما سچ سکھدائیا۔ جس نوں سارے کرن تسلیم، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ کرتا بن رحیم، رحمت آپ کمائیا۔ کھیل کھیلے اُتے زمین، اسماناں پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا پڑدا لاہیا۔ پروردگار کہے میرا لیکھا اگم امام، عمل نظر کوئے نہ آئیا۔ مینوں جھک جھک سجدے کرن سلام، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ کلمہ پڑھدے نام، صفتاں وچ صلاحیا۔ جگ چوکڑی پیتے وچ جہان، اپنا پنڈھ مکائیا۔ صدی چودھویں ہوئی شرع شیطان، شریعت وچ گرلائییا۔ دھر سندیسہ سنے نہ کوئے کان، انتر اگم نہ کوئے پڑھائیا۔ چاروں گنٹ دے سے حرام، حیرت وچ ڈھائیا۔ نو نو چار دے سے شام، شمع دیپ نہ کوئے جلائییا۔ پیغمبر ہوئے بدنام، بدی دا ڈیرہ کوئے نہ ڈھاہیا۔ سب دا وقت پہنچیا آن، صدی چودھویں اکھ اٹھائیا۔ شرع دے زنجیر کٹ رہے نہ کوئے غلام، پیغمبر دین ڈھائیا۔ تیرا تیرے

کول ہووے انتظام، بندوبست تیرے ہتھ پھڑائیآ۔ اسیں بالے نڈھے آنجان، دو جہان سار نہ پائیآ۔ گا کے صفتاں والے گان، اپنا جھٹ لنگھائیآ۔ ہن نیوں نیوں کرئیے سلام، سجدہ سیس جھکائیآ۔ ساڈا جھگڑا میٹ تمام، طع دا لیکھا دے مُکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیآ۔ پروردگار پیغمبر تیرے مطیع، مطلع کلمہ نام کرائیآ۔ روکے کہے مسیح، مسدہ تیرے ہتھ پھڑائیآ۔ تیرا کھیل وسیع، سمجھے کوئے نہ رائیآ۔ توں آد انت دا طبی، طبیعت سب دی دے بدلایآ۔ دو جہان تیری فصل خریف ربی، ربیول تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ سجدے کردے سارے نبی، رسول سیس جھکائیآ۔ حکم سنا دے یدی، یک اک درڑائیآ۔ ویکھ چوڈھویں صدی، صدے وچ ڈھائیآ۔ ملا شیخ مسانک کرن بدی، بدن دا جھگڑا رہے پائیآ۔ تیرے نام دی لیندے وڈھی، کلمے ہٹو ہٹ وکائیآ۔ آگے رہن نہ دینی کسے دی گدی، گداگر دے بنایا تیرا حکم و ہن جس نوں کہندے نوح ندی، جگت اکھراں سار نہ پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا حکم دینا سنائیآ۔ پیغمبر کہن ساڈے مولا مولان، مشکل حل کرائیآ۔ کردے اک اعلان، اعلانی دے جنائیآ۔ تیرے قدام رکھی انجیل قرآن، تراث ترت آگے لکائیآ۔ جگت چھڈیا ایمان، بھروسہ تیرے نال رکھائیآ۔ تیرا نام صفت اسلام، صاحب سلطان تیری سرنائیآ۔ تیری اکو ہووے کلام، کلمہ گائیے چائیں چائیا۔ شرع دارہے نہ کوئے غلام، غربت اندروں دینی کڈھائیآ۔ توں خاوند اک امام، خصمانا بے پروا ہیا۔ تیرا تارا چند نشان، تیری جھولی وچ لکائیآ۔ توں سب نوں کر پروان، مہر نظر اٹھائیآ۔ سب کچھ کیتا دان، تیرے قدام وچ رکھائیآ۔ ساڈا نور ظہور تیری دھر دی بیگم نوجوان، نور نورانے انگ لکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیل ویکھ زمیں اسمان، اسم اپنا اک درسائیآ۔ پیغمبر کہن تیرے قدام ہووے قدم بوسی، سجدہ سیس جھکائیآ۔ تیرا کیتا سب کچھ ہوسی، حسن حسین روکے گئے سنائیآ۔ شاہ علی بیٹھ کے گودی، کیتی اک دُعائیآ۔ جس ویلے دھار بدل گئی ویدی سوڈھی، زرگن نور جوت رُشنائیآ۔ اُس ویلے پھل رہنا نہیں اُمت دی ڈوڈی، ڈونگر اپنی کار کمائیآ۔ جھگڑا مکاؤنا جنجو بودی، بدھی توں پرے بودھ دے سمجھائیآ۔ مذہب دارہے کوئے نہ روگی، رگھوپت اکو نظری آئیآ۔ بھیس دا دے کوئے نہ جوگی، جگت اکو اک سمجھائیآ۔ مایا دارہے کوئے نہ لو بھی، ممتا سادھ نہ کوئے چترائیآ۔ پر بھ کرے کھیل انوکھی، زور ویر ویس وٹائیآ۔ پڑھنی پئے کوئے نہ

پوتھی، پُستک جھگڑا دے چُکائی۔ اِکو نام سنا سلوکی، سوہلا دُھر دا اِک اُپجائی۔ چرناں ہیہ دبا کے تریلوکی، ترے گن دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائی۔ پیغمبر کہن پروردگار ساڈا بننا خصم، مالک دُھر درگاہیا۔ مقبریاں وچوں جس لیکھے لاؤنی بھسم، بھسمر اپنا رنگ رنگائی۔ جس دی کھا کے آئے قسم، قسم سب دی ویکھ وکھائی۔ جھگڑا رہن نہیں دینا جسم، جسم ضمیر دے بدلایا۔ اپنا اِکو دتے اسم، اسم اعظم نوُر الاہیا۔ صوفی او سے دارُپ دسن، چاروں گنت سوہا پائی۔ ساڈی آسا پوری کرے اچھن، نرا چھت دیا کمائی۔ دُھر کلمے دی پا کے بھجھن، بھکھک جھولی دے بھرائیا۔ اُس دا لیکھا بھگت لکھاری لکھن، لکھ لکھ لیکھ بنایا۔ جس ویلے کلج آیا مٹن، مٹی گھٹے وچ اڈایا۔ اوتار گرو سب اپنا بچھلا لیکھا سٹن، اگے کندھ نہ کوئی اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دا لیکھا دس دے متھن، تھر اِکو اِک آپ اُھوایا۔

★ ۲ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال رات نوں ★

سنگر شبد ہوئے کل دھاری، کل کلکی کار کمائی۔ بھوت بھوکھت پاوے ساری، بھيو اُبھید آپ کھلایا۔ جاگرت جوت کرے اُجیاری، اندھ اندھیر مٹائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن اپنا کھیل وکھائی۔ سنگر شبد شبد بہہ رنگا، انرنگت رنگ وکھایا۔ دُھر دی دھار بن سورا سربنگا، سچ اپنا ڈنک وجایا۔ دین دیال ہو بخشدا، بخشش رحمت اِک ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچ اندا، اند اپنا اِک پرگٹایا۔ سنگر شبد شبد بہہ بھانتی، بھرم وچ نہ آئی۔ اتم سریشٹ زویر ذاتی، نراکار درسائی۔ آدانت دا بن ساتھی، نت نوت ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا راہ چلایا۔ سنگر شبد شبد شبد گر ساچا، سچ دیوے وڈیایا۔ لہنا چُکا کے جیو پنڈ کاجا، کنچن گڑھ اِک سہایا۔ جس اوتار پیغمبر گرو ویکھیا تماشا، نرگن سرگن حکم ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر داور، سچ اپنا حکم سنائی۔ سنگر شبد کہے میرا بھيو نرالا، گوجھ سمجھ

کسے نہ آئی۔ جگ چوکڑی اوٹھی چلا، نرگن سرگن ویس وٹائی۔ نام مارگ جگت سکھالا، سکھیا اک سنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درگاہ ساچی بیٹھ سچی دھر مسالہ، دھرم دوار اک وڈیائی۔ سنگر شبد کہے میرا کھیل سدا ووباری، ووبار وچ وڈیائی۔ میرا میل نور نرکاری، جوت جوت سنگ رکھائی۔ میری کار سدا جگ چاری، سنجگ تریتا دواپر کجگ ویکھ رکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ نام اک سمجھائی۔ سنگر شبد کہے میں ساچا رام راما، رام میری چٹرائی۔ سنگر شبد کہے میں ساچا دھر دا کاہنا، کاہن کاہن رُشنائی۔ سنگر شبد کہے میں دھر دا اک اما، عملاں توں باہر بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وجاونہارا اک دامہ، دو جہاناں آپ سنائی۔ سنگر شبد کہے میرا ڈور وڈنکا، جگہ جگہ شنوائی۔ سہاوی اک بکا، گرہ مندر وجے ودھائی۔ اٹھاوے راؤ رنکا، شاہ حقیراں آپ جگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھو گھلائے دھر دے سنتا، ست اپنا آپ جنائی۔ سنگر شبد کہے میں شہنشاہ سکداری، پاتشاہ اکھوائی۔ لکھ چوراسی میری پیاری، پیا پریتم ہو کے ویکھ رکھائی۔ اوتار پیغمبر گرو میری ناری، نر نرائن ہو کے آپ پرنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دھر فرمان دیوے سرکاری، سار شبد شبد شنوائی۔

★ ۳ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ گرگھ سنگھ دے گرہ بھلائی پُر ڈوگراں ★

سنگر شبد کہے میں ویکھیا جگت جہان، گر اوتار پیغمبر وکھوج کھوجائی۔ ست دھرم نہ ملے نشان، سچ وچ نہ کوئے سمائی۔ آتم دار ہیاناہ کوئے گیان، پر ماتم میل نہ کوئے ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائی۔ سنگر شبد کہے میں ویکھی دین دُنی دی دھار، گر اوتار پیغمبر وکھوج کھوجائی۔ ساچا دے نہ کوئے میت مُرار، متر پیارا سنگ نہ کوئے رکھائی۔ پت پتونت دے نہ کوئے نار، نر نرائن نہ کوئے پرنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائی۔ سنگر شبد کہے میں دین مذہب دی دھار تکی، تقویٰ ہتھ نہ کوئے

رکھائیا۔ سرشٹی درِ شئی ہو گئی شئی، شکوہ اندروں نہ کوئے گوائیا۔ پر بھ ملے کسے نہ حقی، حقیقت رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحبِ سلطان دُھر سمر تھی، سمر تھ اپنا لحم ورتائیا۔ سَنگَرُ شبد کہے میں دیکھیا جگت کھیل، گر اوتار پیغمبر و کھوج کھوجائیا۔
 آتم پر ماتم کرے کوئے نہ میل، ملنی جگدیش نہ کوئے کرائیا۔ دھرم دارہیا نہ کوئے سہیل، سبجُن میت نہ کوئے پترائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ سَنگَرُ شبد کہے میں دیکھی جگت جگت دی کار، کرنی کرتا ہو کے دھیان لگائیا۔ ساچا سوہے نہ کوئے
 دوار، ساڈھے تن ہتھ نہ کوئے پترائیا۔ چاروں کُنٹ دھواں دھار، نوری چند نہ کوئے چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دامیلا لئے ملائیا۔ سَنگَرُ شبد کہے میں دیکھیا دینِ دُنی داکم، گر اوتار پیغمبر و دیکھ وکھائیا۔ سرشٹی درِ شئی اندر غم، غم خوار یار نہ کوئے ملائیا۔
 جھگڑا دیکھ کے کایا ماٹی چم، چار کُنٹ گولائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست دا پردہ آپ چکائیا۔ سَنگَرُ شبد کہے
 میں تکیا دینِ دُنی داراہ، گر اوتار پیغمبر پڑا آپ اٹھائیا۔ ساچا دسے نہ کوئے ملاح، چار ورن کندھ نہ کوئے اٹھائیا۔ سیس جگدیش سکے نہ کوئے جھکا،
 چرن دھوڑ خاک نہ کوئے رمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سَنگَرُ شبد کہے میں تکی دینِ مذہب والی کرنی، اندر وڑ
 کے پھول پھولائیا۔ جھگڑا میٹے کوئے نہ ورنی برنی، کھتری براہمن شوڈر ویش اک رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ نیتز لوچن نین اکھ کھولے نہ ہرنی پھرنی، جوت
 نور پر بھ دا درس کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا پردہ آپ اٹھائیا۔ سَنگَرُ شبد کہے میں تکے محل
 مینارے، گردر مندر مسجد شوڈوالے مٹھ پھول پھولائیا۔ ست دھرم دے وجن نہ مول نگارے، نوبت نام نہ کوئے شنوائیا۔ چاروں کُنٹ دھواں
 دھارے، نوری چند نہ کوئے چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تڈھ بن جن بھگتاں پائے کوئے نہ سارے، سرنگت
 وچ سرن نہ کوئے رکھائیا۔

☆ ۴ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

سنگر شبد کہے پر بھ کرے کھیل اپارا، اپ تیج وائے پر تھی آکاش کھوج کھو جائیا۔ زرگن سرگن پاوے سارا، تن وجود ماٹی خاک پھول پھولائیا۔
 اتم پر ماتم دیکھے دیکھنہارا، پار برہم برہم اپنا پڑدا لاپہا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا گھر اک سہائیا۔ سنگر شبد
 کہے پر بھ پڑدا چکے اولہا، زرگن زرویر لئے انگڑائیا۔ دھر دانام دئے انمولہ، انملڑی وست آپ ورتائیا۔ توں میرا میں تیرا دتے ڈھولا، سوہنگ شبد اک
 سمجھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھائیا۔ سنگر شبد کہے پر بھ آد کرنی کرتا، کرنہار اکھوائیا۔ بھو کھولے ساچے گھر دا،
 درگاہ سچ سچ درسائیا۔ جتھے نور نرائن زدا، بن تیل باقی ہوئے رُشائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلہ لئے
 ملائیا۔ سنگر شبد کہے پر بھ دا کھیل کایا اندر، بجر کپائی گرہ اکو اک سہائیا۔ کر پرکاش ڈونگھی کندر، زرگن جوت کرے رُشائیا۔ بجر کپائی توڑے چندر، دئی
 دوتی ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلہ لئے ملائیا۔ سنگر شبد کہے پر بھ دا کھیل تن سرپر، کایا ماٹی
 وجے ودھائیا۔ امرت رس بخشے نیر، نجھر جھرنا اگم جھرائیا۔ انتر بدل دیوے ضمیر، زیر زبر دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، دھر مستک ویکھ دکھائیا۔ سنگر شبد کہے پر بھ دا کھیل کایا گڑھ، بنک دوار اک سہائیا۔ جس مندر جائے چڑھ، در دوار سو بھاپائیا۔
 ہوئے توڑ ہنکاری گڑھ، بھو ابھیدا دئے کھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ اک رنگائیا۔ سنگر شبد کہے
 پر بھ دا کھیل کایا بھیت، بھیتر آپ جنائیا۔ ساچا کعبہ دس مسیت، مندر ساڈھے تن ہتھ وڈیائیا۔ توں میرا میں تیرا دس کے گیت، گو بند شبد نام
 پڑھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر دا مالک دیا کمائیا۔ سنگر شبد کہے کایا مندر اگم استھان، ابناشی کرتا سو بھا
 پائیا۔ تخت نواسی نوجوان، زرنکارا ویکھ دکھائیا۔ جوتی نور جگے مہان، دپیک اور نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ
 رنگائیا۔ سنگر شبد کہے کایا اندر کھیل بہہ بھانت، بھو رہے نہ رائیا۔ چھوٹے چھوٹے انتر پرانت، حصے حصیاں وچ ونڈائیا۔ زرگن دھار کھیل ساکھیات،

سرگن جگت وچ درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ پردہ دے اٹھائیا۔ سنگر شبد کہے کا یا اندر گرو چیل، سنگر شبد شبد جنائیا۔ آتم پر ماتم ہوئے دھر دا میلا، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ ایہتے او تھے بن کے سجن سہیلا، دو جہاناں سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں رنگے رنگ نویدا، نرگن اپنی دیا کمائیا۔

☆ ۵ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

سنگر شبد کہے وشن کھول اکھ، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ بھگوان روپ ویکھ پرتکھ، پاربرہم پر بھ بے پرواہیا۔ جس دی سدا بولدے آئے اکھ، نعرہ اگم اتھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو کھیل رہیا کھلایا۔ سنگر شبد کہے وشن ویکھ پچھے اپنی پلک، بن نیتز نین اٹھائیا۔ جوتی دھار تک جھلک، نرگن نور جوت رُشنا ئیا۔ جس نے سر شئی در شئی دیکھنی خلق، خالق خلق پڑا لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ اک رنگایا۔ سنگر شبد کہے وشن ویکھ اپنے نین، بن نین نین درسائیا۔ میں سچ سندیسہ آیا کہن، کہہ کے دیاں سنائیا۔ انتم سب دا چکنا لہنا دین، پورب لیکھا رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اپنی کار کمائیا۔ سنگر شبد کہے برہما ویکھ چار کھ گیاتا، چاروں گنٹ دھیان لگائیا۔ برہم روپ نہ کسے پچھاتا، پاربرہم پر بھ ملن کوئے نہ پانیا۔ ساچی دیوے کوئی نہ داتا، دھرم دادان نہ کوئے ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ سنگر شبد کہے برہما شبد جتا چار کھ، اتر پورب پچھم دکھن آواز سنائیا۔ سندیسہ دے کون دوار بیٹھا لگ، پُرکھ ابناشی بے پرواہیا۔ جس دے کول آد جگاد دا سکھ، نرگن سرگن آپ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرہ سچ اک سمجھائیا۔ سنگر شبد کہے برہما ویکھ برہم گیان، و دیا و دت ہوئی لوکائیا۔ ساچا دھرم دس نشان، نشانے کوڑے جگت گوائیا۔ سچ دوار کر پردھان، جتھے پاربرہم برہم مل کے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا سنگ رکھائیا۔ سنگر شبد کہے اٹھ شکر ویکھ رہے نہ

شکنا، شہنشاہ شاہ شاہ جنایا۔ کون سہائے دوار بکا، بنک دواری کون اکھوایا۔ نام وجائے ڈھر دا ڈکا، راؤ رنکاں دئے جگایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا میل ملایا۔ سنگر شبد کہے شکر ویکھ دین دنی دی بدی، چاروں گنت دھیان لگایا۔ کیوں جھگڑا پیا تن وجود جکت گدی، گرو گرو گرو ویکھ وکھایا۔ لیکھا جان دھرم دی صدی، صدی چودھویں اکھ اٹھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ میلا لئے ملایا۔ سنگر شبد کہے شکر بھولے ناتھ، شنبھو دھیان لگایا۔ بن تیرے دسے کوئے نہ ساتھ، سگلا سنگ نہ کوئے وکھایا۔ کلجگ انتم میٹے کوئے نہ واٹ، وٹنا ملے نہ کوئے لوکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے پُرکھ سمراتھ، سوامی انترجامی مہربانی کر کے اپنی دیا کمایا۔

★ ۶ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال دربار وچ ★

برہما کہے تیری شبد دھار سُرسی، سو پُرکھ نرنجن تیری وڈیایا۔ تیرا نور اگمی ہستی، ہست کول تیری بے پرواہیا۔ سچ پیار مُجت دی مستی، مست متوالہ روپ بنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگایا۔ برہما کہے پر بھ سُرسی تیرا ست، ست وچ وڈیایا۔ تیرا کھیل اگمی تت، تت سمجھ کسے نہ آیا۔ مہربان پُرکھ سمرتھ، صاحب سلطان تیری سرنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ در ملے وڈیایا۔ برہما کہے پر بھ سُرسی ست داسنگ، ست وچ سمایا۔ سچ مُجت انوکھا رنگ، رنگت نظر کسے نہ آیا۔ دین دیال صاحب بخشند، بخشش تیری سو بھاپایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در اپنا میل ملایا۔ شکر کہے میرے کملاپتی، تیری تیرے ہتھ وڈیایا۔ نرگن سرگن دھار بخش کے پاربتی، پاربرہم برہم میلا لیا ملایا۔ جس دا بھینو نہ جانے کوئے رتی، رتن امولک وست آپ ورتایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور صاحب سمرتھی، سمرتھ تیرے ہتھ وڈیایا۔ شکر کہے پاربتی تیری دھار پر بت چوٹی، چٹان پتھر دین گواہیا۔ جس دا

پرکاش اگئی جوتی، جوت جوت وچوں رُشنائیا۔ جس دی کل تیری دھار اگتا موتی، مت بدھی نہ کوئے چترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ در آپ سہائیا۔ بھولا ناتھ کہے پر بھ پاربتی پرا پسنتی مدھم بیکھری ویکھی دھار، شبد ناد شنوائیا۔ ساچا کھیل سچ سرکار، سچ دتی مان وڈیائیا۔ گھر سچ کر پیار، میل میلیا سچ سُبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سد اپنے گرہ وسائیا۔ وشن کہے دُھر دی کچھی اگتا لچھن، شاستر سمرت سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جس دی اگم اتھاہ اکھن، نچ نیز لوچن نین ویکھ وکھائیا۔ سچ پیار ست پردکھن، پرتکھ میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ساچی آس رکھائیا۔ وشنوں کہے پر بھ تیرا شبد سندیس، سندیسہ دُھر در گاہیا۔ جو کہہ کے گیا گوہند دس دسمیش، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ جس ویلے صاحب آوے پر بھ ایک، ایکناک پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، وشن کہے دھرم دھار دی کچھی کھلے ہوون کیس، کیشو اپنا حکم ورتائیا۔ وشن کہے کچھی نو گرہ نو ہون پھول، سیس سیس سہائیا۔ لال بستر ہوون نال اصول، اصل اصل وچوں پر گٹائیا۔ شکر دی گڈی ہووے ترسول، کھی تن تن اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیرینگھ وشنوں بھگوان، آدانت داکنت کتوبل، کل کلکی کھیل کھلائیا۔

★ ۷ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال وچ ★

اوتار پیغمبر گر کہن وشن برہما شو آگے بنے کدی نہیں لاگی، لوک مات نہ سگن منائیا۔ پُرکھ اکال بنیا نہیں کنت سہاگی، جگ جگ اوتار پیغمبر گر بھیج کے اپنا حکم ورتائیا۔ نرگن دھار کھیل کرے وڈ راجن راجی، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن وشن برہما شو آوونا اک دوار، سوہناسنگ بنائیا۔ لیکھا دسنا سرب سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری پڑدا لاہیا۔ کی کھیل کھلاندا رہیا پُرکھ اکال، جگ چو کڑی اپنی کار بھگتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ گر اوتار

پینغمبر کہن و شن برہما شو سوہنی کرنی کار، بھجنا واہو داہیا۔ حکم منا سچی سرکار، شاہ پاتشاہ آپ سنایا۔ در دوار کر نمسکار، سیس جگدیش لینا جھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، حکم ست ست سنایا۔ اوتار پینغمبر گر کہن برہما شو و شن، و شو کھیل کھلایا۔ چار جگ داتاں دسنا مشن، سنجگ تریتا دواپر کلج پڑدا لاہیا۔ کس بدھ پر بھ دے نام جگت و نجاریاں ہتھ و کن، قیمت ہٹو ہٹ پوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ اپنا حکم سنایا۔ گر اوتار پینغمبر کہن کی کروگے سیو، و شن برہما شو دینا سمجھایا۔ کی رس کھاوگے میو، امرت کی چکھایا۔ کی گن گاؤگے رسنا جہو، صفتاں وچ صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ میلانے ملایا۔ اوتار پینغمبر گر کہن کی پچھلی کھیل رندی، و شن برہما شو کی جنایا۔ کی دشا ویکھو لندی، اتر پورب پچھم دکھن پھول پھولایا۔ کی چھی ہتھیں لاوے مندی، ٹٹھے سدھے ہتھ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے سیس نوایا۔ اوتار پینغمبر گر کہن کی دوس سہاونا آونا، ہاڑ ستاراں تھت وڈیایا۔ کی پر بھ نے کھیل کھلاونا، خالق خلق اپنا حکم ورتایا۔ کی زرگن دھار ست سروپ پرناونا، پت پر میثور اپنے انگ لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کھیل اک وکھایا۔ اوتار پینغمبر گر کہن کی پڑھ اکلا اٹھیا، و شن برہما شو لے انگڑایا۔ کی صاحب سلطانا ٹٹھیا، پاربرہم پر بھ ہوئے سہایا۔ کی ست رنگ دا گانا بٹھیا گٹیا، پنج پیارے گنڈھ پوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھایا۔ اوتار پینغمبر گر کہن اسیں کھولنا پڑدا، و شن برہما شو دیئے جنایا۔ تاں کھلونا دکھن لہندا چڑھدا، پہاڑ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ امرت لینا پر بھ چرن سروور سردا، کلس اک اک بھرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ و شنوں بھگوان، پڑدا لاہے اپنے در دا، گرہ مندر ویکھ وکھایا۔

☆ ۸ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

موسىٰ کہے میں جلوہ تکیا، تکیا کوہ نور۔ خود خدا دیکھیا سمرتھیا، سلطان حاضر حضور۔ پرکاش ہويا پچھے اکھیاں، نرگن درس ہويا ضرور۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دتا دھر داور، میری آسا آشنا پور۔ موسیٰ کہے جلوہ دتا نور نورانہ، اپنا آپ درسائیا۔ دوسر رہے نہ کوئے بیگانہ، اکو میلا لیا ملایا۔ میرے انتر ناد شبد شبد داترانہ، سوہنگ راگ دتا درڑایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا پردہ دتا اٹھایا۔ موسیٰ کہے میں تکیا اک الاہ، نور ظہور ظہور رُشنائیا۔ جس پیغام دھر دتا سنا، سلل اک سمجھایا۔ توں میرا نور چلنا میری وچ رضا، دوسر آس نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ میلا لیا ملایا۔ عیسیٰ کہے میتوں چاڑھ دتا صلیب، پھاسی گل لٹکایا۔ میں نظارہ تکیا عجیب، عجب دتا درسایا۔ خود خدا دیکھیا قریب، کریم کرتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھا جان شاہ غریب، گہر اپنا حکم ورتایا۔ عیسیٰ کہے میرے گل وچ پایا رستا، راس پر بھ نے ہتھ اٹھایا۔ میں انتر کھڑ کھڑا کے ہتھ، ہستی تگی بے پرواہیا۔ تن وجود تیرا لیکھے لایا اچھا، اچھی طرح دتا سنا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سد اپنا رنگ دکھایا۔ عیسیٰ کہے جس ویلے پھاسی میں چڑھیا، چڑھدی دشا دھیان لگایا۔ توں میرا میں تیرا کلمہ پڑھیا، سوہنگ ڈھولا راگ الا۔ سچ دوار تکیا گھریا، درگاہ ساچی نظری آئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ پرکاش اگتا کریا، نور جوت جوت رُشنائیا۔ محمد کہے میرا لیکھا مفاد، مچھاس بیزین نہ زور جوایا۔ نام کلمہ شبد اہلاد، تعلیم تعظیم سو بھاپایا۔ میرے وجود آئی آواز، بانگ صدا دتی سنا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دتا ساچا ور، میں اندروں گیا جاگ، جگت نندرانہ کوئے رکھایا۔ محمد کہا میرا ملیا میت احباب، مہربان نور الاہیا۔ حق حقیقی بن احباب، سچ رباب دتی وجایا۔ سجدہ دسیا آداب، نمو سیس جھکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دتا ساچا ور، سچ حکم اک سنا۔ محمد کہے میرے اندر نور الاہ، عالیشان دتی وڈیایا۔ چوواں طبق بن ملاح، بیڑا کھیوٹ کندھ اٹھایا۔

توں میرا میں تیرا اللہ ہو انا ہو سوہنگ شبد دے صلاح، سچ سچ نال درڑا نیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن
 نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن نور اک اللہ، دوئم نظر کوئے نہ آ نیا۔

★ ۹ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

موسئی کہے میرا مُصاحب، ملزی اپنا کھم ورتا نیا۔ جیہڑا جگت نگاہ غائب، اکھ ویکھن کوئے نہ پانیا۔ اوہ کھیل کرے عجیب عجائب، عجب اپنا کھم
 ورتا نیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، در ساچا اک لُبھانیا۔ موسئی کہے میرا ملزیوت اک، اک اکلّا سوبھا پانیا۔ جس دا نور
 کوہ طور رہیا دس، بُندی سکے نہ کوئے سمجھانیا۔ اوہ انتر ہو کے میرے وچ، وچلا بھیو دتا گھلانا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھم
 سمجھانیا۔ موسئی کہے میرا مالک خود خُدا، خُدی تئبری نہ کوئے رکھانیا۔ جس دا اکو کھم اک سدا، سدا وطن بے وطن آپ جنا نیا۔ جس دی اگم اتھا ادا،
 آداب اکو اک درڑا نیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچ ور، سچ سندیسہ اک سنانیا۔ عیسیٰ کہے میری اصلیت، اصل دیاں جنا نیا۔
 پروردگار میری ولدیت، جس نے مریم موزو لئی پرنا نیا۔ دوسر جانے نہ کوئے اہمیت، مسلہ حل نہ کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، سد اپنا کھیل وکھانیا۔ عیسیٰ کہے میرے صاحب دی حق رضا، حقیقت وچ رکھانیا۔ صلیب دتی نہیں سزا، سچ دی دھار دتی پرگٹانیا۔ پیار مُجبت دا
 دے کے مزہ، مزاہمت کیتی کوڑ لوکانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دا مارگ اک درسانیا۔ عیسیٰ کہے میرا میرے کیتا احسان، پُشت
 پناہ دتی وڈیا نیا۔ جگت کھیل کر مہان، پردہ پردے وچوں چُکایا۔ صفتی صفت بن بلوان، بلدھاری کھیل وکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، اپنا رنگ لیا رنگانیا۔ محمد کہے میرے خُدا کھیل کیا مناسب، کرنہار وڈیا نیا۔ عالی جاہ بن کے آصف، اصل اصول دتا درڑا نیا۔ مُنصف بن مُناسب،
 فیصلہ حق سنانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ اپنا کھیل وکھانیا۔ محمد کہے میں ویکھی اگم دید، ظاہر ظہور دتی جنا نیا۔

میری منسا پوری کیتی اُمید، تمنا خواہش اپنے نال ملائی۔ برخوردار بنا عزیز، سر صاحب ہتھ لکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جوتی دھار دے تمیز، کلمہ کلمے وچوں سمجھائی۔ محمد کہا نکیا جلوہ نوری، نورے نظر وڈیائی۔ پیغام سُنیا ضروری، ذرہ ذرہ دتا سمجھائی۔ کلمے نال کرنی مشہوری، صفتاں والی صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سدا نظری آئے حضور، حضور حضرت دُھر دا ماہیا۔

☆ ۱۰ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

اوتار کہن پر بھ نے بھو رکھیا گجھا، بھوش بھوکھ سمجھ کسے نہ آئی۔ سانوں بھجدا رہیا اُتے بُدھا، دھرنی دھرت دھول دھول پر گٹائی۔ پنچ تت کایا کراؤدا رہیا یدھا، ترکش کھنڈا شستر ہتھ پھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائی۔ اوتار کہن پر بھ جگ چوکڑی رکھیا پڑدا، بھو سکیا نہ کوئے کھلایا۔ مانو مانو رہیا لڑدا، سائیک ست نہ کوئے کرائیا۔ بھو پایا نہ کسے دُھر گھردا، جگت خانہ جنگی وچ دُہائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ حکم اک ورتائی۔ اوتار کہن پار برہم پر بھ رکھیا اوہلا، آد انت نہ کوئے جنائی۔ سانوں بخش کے کایا چولا، پنچ تت مائی خاک دتی وڈیائی۔ توں میرا میں تیرا سوہنگ شبد جنا کے ڈھولا، راگ اگئی اک درسائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سمجھائی۔ گر کہن پر بھ دی دھار آد انت انوکھی، اکھٹنا لکھ سکے کوئے نہ رانی۔ جس اکھراں والی بنا کے پوتھی، پُستک سکھیا والی درسائی۔ خبر دے کے لوک پر لوکی، سلوک سوہلا سچ سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھو چھپا کے اپنی وچ جوتی، جوتی جاتا اپنا حکم ورتائی۔ گر کہن پُرکھ اکال کھیل نیارا، نراکار آپ کرائیا۔ سانوں بخش کے صفتی نام سہارا، لوک مات دتی وڈیائی۔ ہور دس اگم جیکارا، توں میرا میں تیرا راگ درڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ کھلایا۔ گر کہن پر بھو پائے کوئی نہ بھیت،

بھیو کہن کوئے نہ آئیا۔ بخشش وچوں بخشش ہو یا کر کے جان ہیئت، نام مُجبتِ پیار شبد وڈیائیا۔ دس کے جان نیمن نیت، نر نرائن اگم اتھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کمائیا۔ بھگت کہن پر بھ دا سمجھے کوئے نہ بھاؤ، جگت بھگتی وچ پھسائیا۔ جگ چوکڑی آپ چلے اولڑے راہو، رستہ دین مذہب کلمے والا بدلائیا۔ حکم سندھیاں وچ دسے میرا ناں گاؤ، کتھنی کتھ کتھ درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دھرم دوار اک وڈیائیا۔ بھگت کہن پر بھ دی جانے کوئے نہ ریت، جگ جگ اپنا کھیل کھلائیا۔ بیٹھا رہے ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی در ساچے سو بھا پائیا۔ کسے ہتھ نہ آئے مندر مسیت، کجے مٹھ رہے گر لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک دکھائیا۔ بھگت کہن پر بھ دا جانے کوئے نہ لیکھ، کاتب قلم نہ کوئے چترائیا۔ جگ چوکڑی اولڑا ویس، نیت نوت کھیل کھلائیا۔ وسنہارا سچھنڈ ساچے دیس، لوک مات نرگن سرگن کار کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد ایکا ایک، ایکنار اک اکھوائیا۔

★ ۱۱ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

اوتار کہن اسیں رہے وچ بھے، حکم بھوری وچ بھوائیا۔ نام سندھیا آئے کہہ، دُھر فرمانا اک درڑائیا۔ اتم سانوں کر کے لے، نام نشان دتا مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ اپنا حکم ورتائیا۔ اوتار کہن اسیں رہے ڈردے، سر سکلیا نہ کوئے اٹھائیا۔ نام ندھان رہے پڑھدے، دُھر فرمانا اگم اتھاہیا۔ لوک مات بھانا رہے جردے، سر سکلیا نہ کوئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک وڈ وڈیائیا۔ اوتار کہن اسیں رہے وچ بھو، بھے وچ سپس نوائیا۔ جگت نام دا دے کے گوں، لالچ صفتاں وچ سمجھائیا۔ سندھیا دے کے اپنا ناؤں، لوک مات دتا درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک مٹائیا۔ گرو کہن اسیں سن

دے رہے سندیس، سندھیا پر بھاتی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ لکھدے رہے لیکھ، صفت صفتاں وچ صلاحیا۔ کردے رہے آدیس، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ گرو کہن اسیں سُن دے رہے خبر، فرمانا اگم اتھاپیا۔ کردے رہے صبر، ست سنتو کھ وچ وڈیائیا۔ بھانا منڈے رہے جبر، سر سکیا نہ کوئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل اک کرائیا۔ گرو کہن اسیں سُن دے رہے شبدی بات، باطن دھیان لگائیا۔ کھیل ویکھدے رہے کملاپات، پت پر میثور کی تھم ورتائیا۔ صفت صلاحی گاوندے رہے گاتھ، پڑھ پڑھ راگ الائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ اک رنگائیا۔ بھگت کہن بھگون تکیا دُھر دا باپ، پتا پڑکھ اکال اکھوائیا۔ نرگن نرگن بن کے سجن ساک، ناتا آتما پر ماتا جوڑ جڑائیا۔ سوہنگ شبد دے کے گاتھ، پار برہم برہم میلا میلے سچ سُبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دانام اک درسائیا۔ بھگت کہن پر بھ بھگتی دیوے جوگ، جگتی اپنے ہتھ رکھائیا۔ نرگن دھار کر سنجوگ، میلا میلے سچ سُبھائیا۔ درشن دے اموگھ، اگم اپنا پڑدا لاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کٹنہارا ہوئے روگ، ہنگ برہم پڑدا دئے چکائیا۔ بھگت کہن پر بھ آدی میت مُرا، انت سنگ رکھائیا۔ نرگن نور جوت اُجیارا، سرگن تت دئے وڈیائیا۔ کل کلکی لئے اوتارا، کھیل کھیلے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگون، بھگون ہو کے بھگتن اپنا رنگ چڑھائیا۔

☆ ۱۲ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

اوتار کہن بھگت دوار ہونا قیام، ستاراں ہاڑ سو بھاپائیا۔ پیغمبر کہن کھیل کرنا اگم امام، عمل توں باہر اپنا تھم ورتائیا۔ گر کہن جھگڑا کنا تمام، دھار پچھلی دئے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک ورتائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن پنجاں لکھاریاں اک اک

لیانا اشٹام، سوارُپنیا ونڈ ونڈائیا۔ ساڈا لیکھا لکھیا جائے بنام، نام نام نال ملائیا۔ بھو چلنا زمین اسمان، دو جہان کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار بھگتایا۔ اوتار کہن لیکھا شبد ہووے تحریری، تاریخ توارخ دے گواہیا۔ پیغمبر کہن جھگڑا میٹنا شاہ حقیری، فقیری دُھر دی اک سمجھایا۔ گر کہن شرع دی دے نہ کوئے زنجیری، بندھن بندھ نہ کوئے بندھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ اوتار کہن اسان لیکھ لکھاؤنا سچا، سچ سچ سنایا۔ پیغمبر کہن حکم رہن نہیں دینا کچا، کچا تند نہ کوئے دکھایا۔ گر کہن ایک شبد گردیو مٹنا دُھر دا بچہ، دُجا اور نہ کوئے وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پڑدا آپ اٹھایا۔ اوتار کہن پہلوں لکھاریاں دینا اقبال، کھوں کہہ کے دین جنایا۔ اسیں آدانت دے تیرے بال، جگت مات پت نہ کوئے وڈیایا۔ آدیکھ مریداں حال، مُرشد بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ اپنی دھار پرگٹایا۔ اوتار پیغمبر گر کہن پھیر ساڈا لکھنا حساب، نسبت سمجھ کوئے نہ پانیا۔ پہلا اکھر پہلا باب، انک حصہ پہلا جوڑ جڑایا۔ جس کارن نانک وجائی رباب، ریول دے سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ دکھایا۔ اوتار پیغمبر کہن لیکھا شبد گرُ اہتاس، اطمینان نال نال درڑایا۔ کی کھیل کرے پُرکھ ابناش، ابناشی اپنی کل ورتایا۔ پرگٹ ہو کے پرتھوی آکاش، گگن گگنتر کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ گرہ اک دکھایا۔ اوتار پیغمبر گر کہن ساڈا ہویا انت بیان، اگے حلف لینا اٹھایا۔ پچھلی شرع چھڈی شیطان، شریعت وچ نہ کوئے لڑایا۔ ناتا توڑ کے دین مذہب ایمان، امن دامالک اک سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان لیکھا جان جیو انسان، کوگر سوان دیکھے تھاؤں تھانیا۔

☆ ۱۳ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

رام کہے سُن کرشن، کرشن دیاں درڑائیا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد میتوں دسن، جوتی دھار سو بھا پائیا۔ نانک گو بند گردیو دس بنے سکھن، مِتر پیارے سو بھا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ رام کہے کرشن کی کھیل کرے کرتا، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد میتوں دسن نال، وکھرا نظر کوئے نہ آئیا۔ نانک گو بند رُپ دس پُرکھ اکال، اکل کل دھاری وِچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ ورتائیا۔ رام کہا کرشن کی کرے بھگونت، بھگون کھیل کھلایا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد اکو دسے سنگت، سگلا سنگ بنایا۔ نانک گو بند دھار دسے باہر جیرج انڈج، اُتبیج سیتج ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیائیا۔ رام کہے کرشن جگ چوکڑی پیئے، باطن پڑدا آپ اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ رام کہے کرشن کی ہر ہر کھیل کرنا، کرتا کی وڈیائیا۔ جس میٹ کے ورننا برناں، ذاتاں پاتاں دینا مٹایا۔ سچ دوار دی دس کے سرنا، سر اپنا ہتھ لکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ رام کہے کرشن کی کھیل کرنا کاہنا، کاہن دینا جنایا۔ کرشن کہا ساڈا دیس ہو یا بیگانہ، مالک نظر کوئے نہ آئیا۔ جگت جگ چیتھڑ ہو یا پُرانا، گندگی پرے دینی سٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ اک رنگایا۔ رام کہے کرشن کتھا کی کہانی، کہہ کے دیاں جنایا۔ پیغمبرو ایہہ کھیل جگ پُرانی، چوکڑی چلی آئیا۔ بنا پر بھو کرپا کرے نہ کوئے ساودھانی، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیت آپ رکھایا۔ رام کہے کرشن ساتھوں لیکھ لکھان لگا، ایشام ایشٹ والے منگایا۔ چاروں گنت پھرے بھجا، دہ دشا پھول پھولایا۔ ساڈا ودھے کوئے نہ اگا، اگے دا لیکھا دتا مکایا۔ صاحب سلطان بن سورا سرگا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب نوں چلائے اپنی وِچ رضا، رازق رازق رحیم اپنی دیا کمایا۔

☆ ۱۴ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

اوتار پیغمبر گرو کہن اقبالے ہو، اقبال عقل بدھی توں باہر جنایا۔ جس دا حکم حاکم بُت رُوح، رُوے رواں دے وڈیایا۔ جس دا نور ظہور نوری ہو، ہر ہر دے وچ سمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ور داتا اک اکھوایا۔ اوتار پیغمبر گرو کہن کھیل کرے خدا تعالا، تعلق سب دا ویکھ وکھایا۔ پاوے سار ادنیٰ اعلیٰ، امیر غریب کھوج کھوجایا۔ لہنا دینا ویکھے ماضی حالہ، پردہ پردیاں وچوں چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ حکم اک ورتایا۔ اوتار پیغمبر گرو کہن ربی نور الہ، اینکار اک وڈیایا۔ شبدی کلے دتی سچ صلاح، صفت صفت وچوں پرگٹایا۔ نو نو چار دا بن ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دستنہارا دُھر دارا، رہبر اگم اتھاپا۔ اوتار پیغمبر گرو کہن شبد سندیسہ کلمہ دیوے نال وضاحت، وجوہ وصل دا جھگڑا رہیا مکایا۔ چار جگ دے جو بنے رہے راہک، دین مذہب حق نک نہ کوئے وکھایا۔ الف یے دے بنے رہے گاہک، اکھرا اکھراں میل ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا سچ گھر، جو سچ دے بنے رہے ساہت، سچ نال کھوج کھوجایا۔ اوتار پیغمبر گرو کہن دسے نام کلمہ اگم، مضمون منزل پچھلی رہیا چکایا۔ دُھر دا حکم بنا قانون، کائنات دا قاعدہ دے اٹھایا۔ پیار محبت وچ بنا دسے ممنون، نو نو سیس جھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوایا۔ اوتار پیغمبر گرو کہن ساڈا بنا اک قبیلہ، قبل از دے وڈیایا۔ نوری اللہ اللہ بن وسیلہ، وست امولک اک ورتایا۔ پنجاں پیاریاں سچی ہتھیلی نشان لاؤنا پیلا، پلکاں دے اُتے چرن دھوڑی لینی لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ اوتار پیغمبر گرو کہن کھیلے کھیل نیاری، اگٹری کار کماہیا۔ پیراں توں ننگے ہون پنج پجاری، پوجا جگ جنم دی جھولی پائی۔ پنجاں لکھاریاں کجل پاؤنا اک دھاری، سوتر پنج پنج لمبایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کماہیا۔ اوتار پیغمبر گرو کہن سب دا پورا ہونا وعدہ، واہ واہ و بے ودھایا۔ اگے رہنا نہیں

کوئی علیحدہ، اللہ رام واہگرو وند نہ کوئے وندائیا۔ ایک حکم سب نے منا باقاعدہ، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آدانت جگ چوکڑی سب دا انتر لئے جائزہ، ناجائز کار نہ کوئے کمائیا۔

☆ ۱۵ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

بھگون دے تھاں مان دوایا بھگوتی، بھگوتی اپنا حکم ورتائیا۔ کاج رچایا ادوتی، جھگڑیاں وچ وڈیائیا۔ کھیل کھلایا بنوٹی، لوک مات راہ چلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر کرنہار اکھوائیا۔ بھگون تھاں بھگوتی کرائی پوجا، سِل پاہن سنگ ملایا۔ اشٹ اشٹ دا رُپ دُجا، دُتیا بھاؤ جگت لوکائیا۔ اپنا بھیو رکھایا گجھا، چار جگ سمجھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکمے اندر حکمی حکم بدلایا۔ بھگون تھاں بھگوتی کیتی سدھ، سادھنا سمجھ کسے نہ آئیا۔ چنڈی چندکا بنا کے ضد، زیر زبر وچ رکھایا۔ اچھل چھل اپنا کارج کر کے سدھ، سدھانت جگت والا وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ بھگوتی ہوئی مات پردھان، پر تھم رُپ دتا درسائیا۔ ایہہ سب توں وڈا کھیل سری بھگوان، اچھل چھلدھاری آپ کرائیا۔ اوتار پیغمبر گرو بنا بلوان، تن وجود گھاؤ ایسے نال لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ پردہ آپ چُکائیا۔ بھگون تھاں بھگوتی ہوئی پرگٹ، پرگٹ اپنا آپ کرائیا۔ گر اوتار پیغمبراں بدلدی رہی کروٹ، نرگن سرگن دھار ہلایا۔ مارگ پینڈا راہ دسندی رہی مرگھٹ، آپ اپنا بل جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل اک وکھایا۔ بھگوتی کہے میرا نام انوکھا، شکتی جوت گر گئے سمجھایا۔ میں پرگٹ ہوناں سمیں اُنار جگت موقع، مکمل اپنا حکم درسایا۔ میں کھیل کھلاواں جگت جیو کھوکا، بھو وچ رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چُکائیا۔ بھگوتی کہے میرا ناتا نال بھوانی، بُجھاں باہواں نال وڈیائیا۔ میری گوہند نال نشانی، نشانہ گوہند گیا سمجھایا۔ جس نے بچیاں دی لئی قُربانی، کر ہتھھاں نال وڈیائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیکھنہارا آد جگاد گھر، گرہ اپنا آپ پر گٹایا۔ بھگوتی کہے مینوں جھکدے رہے سیس، جگت جیو دھیان لگایا۔ میرے بچھے بھل گیا ایشٹ جگدیش، جگدیشر بھے نہ کوئے رکھایا۔ میری دھار جگت جواری ریت، جگت جگ اپنا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ بھگوتی کہے میرا رُپ جگت دھات، مانو رنگ نہ کوئے رنگایا۔ میں جگت جگت حصے ونڈے پرانت، دین دُنی دیکھ وکھایا۔ بھرم بھلکھے پائے بھرانت، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگوتی کہے میری لیکھے لاؤنی گوہند والی اوہ رات، جس رات تن نالوں لاه کے ماچھوواڑے پر بھ چرناں وچ لگایا۔

★ ۱۶ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

اوتار پیغمبر گر کہن سونا نہیں سولاں ہاڑ دی رینا، سچکھنڈ سچ دھار وچ اپنا آپ پر گٹایا۔ پُرکھ اکال دین دیال دا مننا شبد اگمی کہنا، جس نوں دو جہان سُنن کوئے نہ پانیا۔ انت اخیر ست سچ دا لہنا، لہنیدار دے ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل اک پر گٹایا۔ اوتار پیغمبر گر کہن رین سبائی جاگنا، سچکھنڈ ساچے وچے ودھایا۔ چار جگت دا پچھلا کیتا تیاگنا، ترے گن دا لیکھا رہے نہ رانیا۔ آپ اپنا آپ سادھنا، دُتیا بھو دینا مٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنایا۔ اوتار پیغمبر گر کہن اچ دی رین نہ ہوئے آلس، درگاہ ساچی اصل دیئے جنایا۔ اسوں سب نے رُپ دھارنا خالص، خاکی تن ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جگت شرع بنے نہ کوئے ثالث، وچولا مذہب نہ کوئے چترایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکایا۔ اوتار پیغمبر گر کہن بھنڑی رین آوے سدا، صدقے واری گھول گھمایا۔ کرے کھیل پُرکھ سمر تھا، صاحب سوامی وڈ وڈایا۔ جس دا چار جگت نام کلمے وچ صفتی کھیل کھیلیا بھتھار تھ بھتھا، یدی

آئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن دی رین وشن برہما شو اٹھنا، نرگن دھار دھار وچوں لینئی انگڑائیا۔ سب نے پرہ دی چرن دھوڑ دھونا کھڑا، ست سروپ اکو سو بھاپائیا۔ نیتز کھول ویکھنا ساڈا پینڈا اتتم مکنا، چار جگ دی شرع رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن وشن برہما شو ہوش سمبھالو، سمبل ویکھنا بے پروا ہیا۔ دو جہان نرگن دھار بن سرگن روپ بھالو، زمیں اسماناں توں پرے کھوج کھوجائیا۔ اک سندیسہ نانک دھار دینا لالو، لال رنگ دا مستک کر کے مستک نانک لئے لکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن رین سبائی سُننا گیت، سچھنڈ گرہ وجے ودھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں دو جہان بدل دینی ریت، ریتوان اپنی کار کمائیا۔ ست دھرم دا مارگ لاکے ٹھیک، راستہ براستہ اکو دینا دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلج ویکھ اندھیرا تاریک، تاریخ توارخ پچھلی دے بدلایا۔ اوتار پیغمبر کہن رین سبائی چنگی، گرو گدیو دے سمجھائیا۔ گو بند پچھلی کڈھنی سندھی، جیہڑی سندھیا ویلے پُرکھ اکال سمجھائیا۔ سندیسہ دتا کلج انت آوے سورا سرنگی، شاہ سلطانا دھردر گاہیا۔ اوس ویلے تینی گرکھاں اپنی پٹھ کرنی ننگی، پشت اُتے گو بند لینا لکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ رین کہے میرے ہتھ جوڑے، دو جہاناں سیس نوایا۔ جس ویلے پُرکھ اکالا صاحب سنگر شبدی دھار چڑھے گھوڑے، اگم انگڑا ویس وٹایا۔ اُس ویلے وشن برہما شو سارے ہون کو لے، نیرن نیرا سیس نوایا۔ پنج گرگھ بچے بال اوستھارنگ دے ہون گورے، ہتھ گوڈیاں اُتے ٹکائیا۔ پنجاں گرکھاں پٹھ تے بدھے ہون جوڑے، تلا باہر سو بھاپائیا۔ تینی گرگھ بنے ہون ڈھورے، بدھی سمجھ نہ کوئے پترائیا۔ اوتار پیغمبر اں گرو آں ورا پاونتا جہا لوڑے، لوڑیندا سجن ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن سرگن سرگن نرگن کھیل کرے دوہرے، دُوئے دا ایکا روپ درسائیا۔

☆ ۱۷ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال دوپہر ایشان دے سمیں ☆

سچکھنڈ سچ دوار سچ دھار ہوئی سوادھان، ایکا ایک رُوپ درسایا۔ تیئی اوتار کہن ویکھو دھر دارام، رام رام رُوپ وڈیایا۔ پیغمبر کہن تکیئے اک امام، جلوہ گر نورِ الٰہیا۔ گر دس کہن ساڈا شہنشاہ سلطان، پُرکھ اکلا بے پرواہیا۔ جس دے جگ چوکڑی گاوندے آئے گان، صفتاں وچ صفت صلاحیا۔ اوہ نو نو چار پچھوں سب دا بدن لگا ودھان، پچھلی ریکھا رہیا بدلایا۔ سنگر ساچا سچ کر پروان، پراپنتی مدھم بیکھری توں باہر رہیا سمجھایا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ساڈا سب دا اکو بن کے کاہن، کاہن کاہنارنگ رنگایا۔ دھن بھاگ سچکھنڈ سکھیاں کرے پروان، ساکھیاں اپنی کل دھرایا۔ جوتی دھار تکیئے لوک مات کھیل مہان، مہاسار تھی اپنی کار کماہیا۔ لہنا دینا چکائے تیئی اوتاراں آن، آن اپنی اک منایا۔ دھرم دے کھارے چڑھ کے نوجوان، سوربیر سلطان پڑدا دے اٹھایا۔ تیئی گرگھ کر اوں ایشان، اشارہ سچکھنڈ سمجھایا۔ تیئی بیسیاں گاون گان، گیت سہاگی سنگر پورا دھر داماہیا۔ اس نے دو جہاناں بنا ٹھکران، نام سندیسہ اک درڑایا۔ سچکھنڈ سچ بنائے ودھان، ذات پات دین مذہب دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جس ویلے انند کارج ہو یا کرن وچ جہان، سرشٹ سبائی ایکا کھیل کھلایا۔ پنج گرگھ لاڑے لاڑی نوں سدا کرایا کرن ایشان، دوسر بھیکھ نہ کوئے بنایا۔ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی بے بولن نال زبان، مکھوں کوک کوک سنایا۔ درگاہ ساچی سچکھنڈ ہون پروان، پروانے گرگھ اپنے گھر وسایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لائے ملاہیا۔ اوتار پیغمبر کہن ساڈا آیا سگن دہاڑا، جوتی جوت وچے ودھایا۔ اسیں تکیئے دھر دا لاڑا، جس لاڑی جوتی دھار لیسی پرناہیا۔ سب نوں بنائے ست سچ دی نار، نر نرائن اپنی دیا کماہیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ مات لوک اوتار پیغمبر گر رہیا کوارا، پرگٹ ساکھیاں ہر کنت نہ کوئے ہندھایا۔ کرپا ندھان ٹھاکر سوامی اچرج کھیل کیا دوبارہ، سرگن نرگن رُوپ بنایا۔ تیئی اوتار کہن ساڈی نمسکارا، نمو نمو سیس جھکایا۔ دھن وڈیائی ساڈا لیکھا پورا کیتا جس نوں کہندے چوبیسا کلکی اوتارا، اوتر اپنی کل ورتایا۔ جس لوک مات وچوں شبدی گھلی امرت دھارا، سچکھنڈ دتی پہنچایا۔ سانوں کر کے ٹھنڈی ٹھارا، ٹھاکر اپنا رنگ رنگایا۔ ساڈا خوشیاں دا دوہارا، وویہاری ہو کے اپنا آپ سمجھایا۔ وشن برہما شو کیتے خبردارا، لاگی دین

دُنی اُٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ پڑدا آپ اُٹھایا۔ اوتار پیغمبر کہن جو سرگن دھار نہاتا کیسی، کیس گڑھ دا لیکھا پور کرایا۔ جو وعدہ کیتا دس دسمیسی، دین دیا لا پُرکھ اکالا جھولی رہیا پائیا۔ اوہنے کھیل اگئی ست سرُپی ویکھی، جس نوں دکھاؤ نہارا دُجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی دھار اسیں اگے رہنا نہیں پردیسی، پردیس دا جھگڑا دتا مٹکایا۔ سیوا کرنی کرنی نال نیکی، دُتیا بھاؤ دتا مٹایا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا سچ دوارے رہیا ویکھی، ویکھنہارا جگ نیز نظر کسے نہ آئیا۔ سوہرا اپنیا آپے بن کے بیٹا بیٹی، نار کنت اپنا رُپ درسایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمایا۔ اوتار پیغمبر گر کہن اسیں سگن منائیئے سچ، سچ ملی وڈیایا۔ ساڈا لیکھا مکنا اچ، گھڑی سٹکھنی سوہا پائیا۔ اساں گیت سہاگی سُننے رچ، بن کتاں کن لگایا۔ دھن وڈیائی جے صاحب سوامی انترجامی سانوں مات لوک لئے سد، شبد سندیسہ اک سنایا۔ اسیں آئیئے بھج بھج، سگن مناؤن تھائیں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنا رُپ درسایا۔ اوتار پیغمبر گر کہن سانوں چڑھیا تیل اپارا، اپر مہر دتا چڑھایا۔ جوتی دھار کرن کرن کر شنگارہ، رُپ انوپ دتا سمجھایا۔ نور نورانہ مار چمتکارا، جو بن سوہنا دتا بنایا۔ ست سرُپ بنا کے نار، میلا میلے سچ سُبھایا۔ نام ندھانا کجل پا کے دھارا، بن نین نین مٹکایا۔ سوہنا سیس بنا رنگ چڑھا اپارا، اپر مہر اپنا پڑدا لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈے نانک دادک دو جہان، سوہنی خوشی منایا۔ سچ جھوٹھ دا دوویں لے کے آئے دان، جھولی سب دی رہے بھرایا۔ جھوٹھے سچے گاؤندے گان، گا گارہے سنایا۔ کوڑے مٹھے کھا پکوان، من آتارہے بھرمایا۔ اسیں ہو گئے حیران، حیرانی وچ سنایا۔ کیہرا رکھیئے دان، کون انگ لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ دکھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دو جہان لیائے ساڈے بستر، سوہنا رنگ رنگایا۔ جگت شنگار لیائے شستر، شستر نال وڈیایا۔ پھیر ویکھیا انتر، انتش (کرن) کھوج کھوجایا۔ پر بھ دا کھیل زرنتر، زرویر رہیا کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈے آئے سوٹ، سوہنا رُپ درسایا۔ لے کے آئے اتر پورب پچھم دکھن چارے کوٹ، بچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ پنج وکاری نال رلائے دوت، ہنکاری سنگ بنایا۔ جاں اساں کپڑے پھولے

وچوں نکل دیں مذہب دی چھوٹ، ذات پاتی اپنا رنگ بدلایا۔ اسماں ہسّ کے کہا انہاں بستراں نالوں چنگی پر بھ چرناں دی دھوڑی و بھوٹ، و بھوٹی دھر دی سو بھاپایا۔ ہن اسیں لوک مات وچوں کر کے آگئے کوچ، کوچے گلی تجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا نام آپ ورتایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن چار جگ دی واسنا ساڈا آیا زیور، جگت سنیار گھڑایا۔ پر بھ دا نام کلمہ ساڈے بن گئے جیٹھ دیور، اشارے اشارے نال بدلایا۔ دین مذہب دی شرع بن گئی ساڈے سنگناں والے تیور، ترے گن نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ اپنا حکم ورتایا۔ اوتار پیغمبر کہن گر گروگر سنگر دیکھیا، دیکھیا گم اپار۔ جس دا بھوکھتاں وچ لیکھ لکھیا، قلم شاہی کرتیار۔ جس نے سر شئی دسی متھیا، تھر رہے نہ کوئے سنسار۔ سو کھیل کھیلے روپ دھر کے وڈا نکیا، زرگن نور جوت اُجیار۔ جس دا لیکھ کدے نہ مٹیا، نہ کوئے میٹھ میٹھنہار۔ انت اخیر سب دا کڈھے سٹیا، سٹیازی دس سنسار۔ جس شیر سنگھ دے نشان لگایا گٹیا، پورن وچ پورن جوت کر اُجیار۔ سب دا بن کے متیا، پتا پُرکھ اکال۔ جگت جہان ویکھیا، ہو کے ندری ندر نہال۔ گوہند بنا کے بیٹیا، دھر نی دھرت سہائے سچی سرکار۔ بن کے کھیوٹ کھیٹیا، بیڑا چلائے دو جہان۔ جیہڑا نو سو پُرانوںے چوکڑی جگ دا لیکھا اپنے وچ لپیٹیا، اوہ سب نوں دئے وکھال۔ زرگن دھار کر کے بیتیا، سمبل کھیل کرے کمال۔ چھڈ کے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ریتیا، ساڈھے تن ہتھ سے دین دیاں۔ سچکھنڈ دوارے کھول کے بھیتیا، گر اوتار پیغمبر کہن سانوں لیا اٹھال۔ پچھلا بھوکھت کرایا چیتیا، چیتن کر کے سوادھان۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، وڈا داتا مہربان۔ اوتار پیغمبر کہن برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر گاؤندے، گا گا خوشی بنایا۔ سُر نر پھل برساؤندے، وشن برہما شو بھجن چائیں چانیا۔ جوتی دھار سیس نو اؤندے، بن سیس سیس سرناہیا۔ دُور دُراڈے راہ تکاؤندے، بن اکھال اکھ اٹھایا۔ جو ویلا وقت سہاؤندے، سو گرگھ پر بھ دا روپ جنایا۔ سو ستمکھ درشن پاؤندے، درس دیدار نور الاہیا۔ دُھر دا لاڑا وچ بہاؤندے، چاروں کُنٹ گھیر اپایا۔ نو سو پُرانوںے چوکڑی جگ دا لیکھا پور کر اؤندے، اگلا بھوہرے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اپنی کار کماہیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن گرگھ سارے لا لو چرن دھوڑی، بیٹھے بیٹھے دھیان لگایا۔ تہاڈی ساڈی آسا ہووے پوری، نراسا رہن کوئے نہ

پائیا۔ تہاڈا حضور بیٹھا تہاڈی وچ حضوری، حضرت دین گواہیا۔ ساڈے اند کارج دی بھگتو دے دیو منظوری، ہتھ دوویں اُپر اٹھائیا۔ جس ویلے سگھنڈ آؤگے اپنے ویاہ دی تہانوں سب نوں نام دی کھواواں گے چوری، چار جگ دا جھگڑا بچھلا مکائیا۔ جیہڑی منزل سمجھو دُری، اوہ نیرن نیرا نظری آئیا۔ ایہہ سر شٹی ویکھو کوڑی، سگلا سنگ نہ کوئے بنائیا۔ تہاڈے پریم دی تہاڈی جھولی ضرور پئے مزدوری، شہنشاہ لیکھا سب دا پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آتم سب نوں دئے سروری، سرور اپنا آپ چڑھائیا۔

★ ۱۷ ہاڈ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال ایشان تون بعد منہ مٹھا کراؤن سمیں ★

گرگھ پیار سدا رس مٹھا، گھرت کھنڈ گواہیا۔ جیہڑا چار جگ کسے نہیں ڈٹھا، گر اوتار پینمبر صفتاں وچ سنائیا۔ مہربان ہو کے پُرکھ اکال ستمگھ کسے نہیں دتا، ہتھو ہتھ نہ کسے پھڑائیا۔ شبد سندیے وچ سنا کے چٹھا، سب دے ہتھ گیا پرچائیا۔ ڈھر دا لیکھامات لوک کسے نہ لکھا، نہ کوئے لیکھنی دئے گواہیا۔ صرف نو وار گوہند نے کہا اوہ گرگھ میریا سکھا، سنگھ تیری چترائیا۔ جس ویلے آوے میرا پُرکھ اکال پتا، پت پر میثور ڈھر در گاہیا۔ اوہ تہاڈا ان کھا کے رُکھا مساء، مسل دو جہان دئے بنائیا۔ تہاڈے پریم پیار دا اپنے اندر رکھے مٹھا، مٹھت تہاڈے وچوں پرگٹائیا۔ جن بھگتو تہاڈا لیکھا سب دا کر کے چٹا، چٹے اُتے اپنے چٹے دی مہر لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لیکھا سب دا پور کرائیا۔

★ ۱۷ ہاڈ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال گھوڑے دی واگ گندن سمیں ★

زین پاکھر چرن دھریا رکاب، ہر کرشن رکاب گنج جنائیا۔ اوتار پینمبر گروآں کرنا آداب، سیس سلسلے وار نوائیا۔ کھیل کرنا پر م پُرکھ پر بھ آپ، اپنی دھار پرگٹائیا۔ جس نوں سب نے مٹیا باپ، پتا پُرکھ اکال خود خدائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے جاپ، آتم پر ماتم میل ملائیا۔ دو جہاناں کھیل کرنا

ساکھیات، پردہ اوہلا رہے نہ رانیا۔ اوتار پیغمبراں پورا کرنا بھوکھت واک، گرو گرو دیو راہ نکانیا۔ جھگڑا میٹنا ذات پات، دین مذہب دی شرع گوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا آپ تھم ورتانیا۔ سنگر ارجن کہا بڈھے بابے، نرگن شبد جوت سمجھانیا۔ نگاہ مار وچ کعبے، کربلے توں پرے اکھ اٹھانیا۔ پُرکھ اکال کھیل کھلاؤنا دھرنی دھرت دھول اُتے واگھے، راوی دے گواہیا۔ جوتی شبدی دھار چرن دھر وچ رکابے، بھگوان اپنا تھم ورتانیا۔ سمبل سہاؤنا دیس ماجھے، سوہنا رنگ رنگانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ اک رنگانیا۔

★ ۱۷ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال جلوس دربار وچ پُجن تے ★

اوتار پیغمبر گر کہن ویکھیا کھیل کملاپاتی، جوت شبد دھار دو جہان وٹی ودھانیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول بھگت سہیلے جس دے بنے براتی، برادری آتم پر ماتم میل ملانیا۔ دین مذہب دا جھگڑا چھڈیا لیکھا گیا ذات پاتی، کھتری براہمن شودر ویش ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ توں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا گایا گاتھی، آد جگاد جگ چوکڑی جس دی سکھیا آئے سمجھانیا۔ چار کٹ دہ دشاکی سب دی واٹی، پینڈا پندھ رہیا نہ رانیا۔ خوشی ہونی ہاڑ ستاراں راتی، سمت شہنشاہی چھ دے گواہیا۔ تھم ملنا پر تھی آکاشی، گگن گگنتر اپنی کار کمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھم سمجھانیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سچھنڈ دوارے ساڈی شادی، نکاح نکاح نرگن جوت نور کرانیا۔ صدی چودھویں انت اخیر لوک مات ہونی بربادی، آگے ہونہ کوئے بچانیا۔ جو سندیسہ دے کے گئی اجیت جھجھار دی دادی، گجری گزریا حال سنانیا۔ کلجک انت پنا سری بھگونت رہنا نہیں کوئی گاڈی، گاڈیڈ نظر کوئے نہ آنیا۔ اکو شبد گرو گرو دیو سب دا بننا ڈھاڈھی، لکھ چوراسی اندر وڑ کے نام سوہلا دے سنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھم ورتانیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن ویکھے دھرم دھار دے جانجی، جنجو بودی ٹکا مچھ داہری کیس ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی دھرم دی دھار برات سانجھی، دین مذہب روپ نہ کوئے درسانیا۔ جس نے کھیل کھیلنا جھگڑا مکاؤنا روپا چاندی، تارا چند ویکھ دکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا

دُھر دا ور، سچ دا تھم اک سُنایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سُنو اگم فرمان، فُرِنیاں توں باہر جنایا۔ شبد سندیسہ دے سِری بھگوان، ہر بھگوان بے پرواہیا۔ جس
 دا لیکھا زِیں اسمان، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجایا۔ اوہ سب دی کرے پہچان، بے پہچان پردہ آپ اُٹھایا۔ جس نے وِشن برہما شو ول کیتا دھیان، بن اکھاں
 اکھ اُٹھایا۔ سارے ہوو سوادھان، سرِشٹی درِشٹی ویکھو تھاوں تھانیا۔ اوتارو اپنیاں پریمیماں دی لاؤ میزان، لیکھا لکھ کے دیو جنایا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک سُنایا۔ دُھر فرمانا اگم اتھاہ، ہر کرتا آپ درڑایا۔ صدی چوڑھویں ہاڑ ستاراں دُھر دا ساہ، تھت وار ملے وڈایا۔
 بھگت سہیلے بن گواہ، ہر جن ساچے نال ملایا۔ اوتار پیغمبر گر ہر کنت سہاگی لئے پرنا، پر م پُرکھ اپنے کنٹھ لگایا۔ دین مذہب دا جھگڑا کئے تھاوں تھان،
 نو کھنڈ پر تھمی اکو تھم ورتایا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ڈھولا سب نے لینا گا، زِیں اسماناں اکو رنگ الایا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گنگ
 لگنتر زِیں اسمان ویکھے تھان تھان، تھان تھنتر کھوج کھوجایا۔ ست سوامی انتر جامی گھٹ نو اسی پُرکھ ابناشی پروردگار سانجھیا سب دی پکڑے بانہہ،
 بازو اپنے ہتھ اُٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سد اپنا کھیل وکھایا۔ اوتار کہن ساڈی ریتی ویکھی ویدی، ویدی وید
 شاستر پھول پھولایا۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا بن کے بھیدی، پڑدا اندرے اندر اُٹھایا۔ سنجگ تریتا دواپر کھجگ جو لیکھ لیکھنی لیکھی، لکھ لکھ آئے سمجھایا۔
 انت لوک مات بن پردیسی، بے وطن ہو کے اپنا وطن تجایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک ورتایا۔
 پُرکھ اکال کہے وِشن برہما شو دھرم دوارے بنا لاگی، تھت ہاڑ ستاراں وجے ودھایا۔ دس بیس انتر زِنتر سرتی سب دی ہووے جاگی، جاگرت جوت
 جوت رُشنایا۔ زِنگن جوت پر م پُرکھ جوت نال ہووے شادی، شادیانہ دھرم دینا وجایا۔ سچکھنڈ وچ پر بھ بھگتاں دی تھوڑی جیہی آبادی، آبادکار سنت
 سہیلے سو بھاپایا۔ سارے نگاہ مار کے ویکھو دین دُنیا اوتار پیغمبر گرو آں توں ہو گئی باغی، بھے بھو نہ کوئے رکھایا۔ انحد شبد دا بنے کوئے نہ راگی، پُستک
 پڑھ پڑھ جھٹ لنگھایا۔ دُھن آتمک شبد دا بنے کوئے نہ ڈھاڈھی، ڈھولک چھینے رہے کھڑکایا۔ من کلپنا جاوے کسے نہ سادھی، سادھ سنت رہے
 گر لایا۔ چار جگ دا کھیل ویکھنا ماضی، پڑدا حال دے چُکایا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ کوئی کریو نہ مول ناراضی، راضی زِراکار زِرنکار رہیا سُنایا۔ ویکھو

کلج سب توں وڈا غازی، غرض سب دی میٹ مٹائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم سٹائی۔ پُرکھ اکال کہے سُنو حکم فرمانا،
 فرما بردارو دیاں جنائیا۔ اوتار پیغمبر گرو آں مٹا بھانا، سر سکے نہ کوئے اٹھائی۔ صدی چودھویں کلج انت سری بھگونت اپنا کھیل کھلاؤنا، خالق خلق ویکھ
 دکھائی۔ چار کُنٹ دہ دشا جیو جگت جہان رواؤنا، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ جھگڑا میٹنا وید پُراناں، انجیل قرآن شرع دئے گواہیا۔ اِکو پر م پُرکھ
 پر ماتم پروردگار دُھر دا گاڈ سب نے گانا، دُجائشٹ نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا دئے کھلایا۔ گر اوتار پیغمبر
 کہن اسیں پر م پُرکھ تیری جوت جوت دی ناری، نر نرائن تیری سرنائیا۔ نو سو چرانوے چو کڑی جگ بچھوں نہ ہکنک آئی کل تیری واری، کل کلکی ویس
 وٹائی۔ امام اِما تیری سکداری، سر سکے نہ کوئے اٹھائی۔ لکھ چوڑاسی تیری پنہاری، پُنہ پُنہ سیس نوایا۔ اسیں چار جگ تیرے نام دی دسدے آئے
 کاری، جگ جگ صفتاں وچ صفت صلاحیا۔ توں کھیل کھلاؤندا رہوں نرگن جوت بن مداری، مدعا اپنا نہ کسے سمجھائی۔ تھوڑی جیہی مستی دے کے نام
 خُماری، آپ اپنا رنگ چڑھائی۔ دیناں مذہباں دی کراؤندا رہیا تیری، ترے گن اتیتا اپنی دھار سمجھائی۔ ماؤ ماؤ ماؤ اسیں کردے رہے، تیری شرع
 دے نام لڑائی۔ تیرا حکم کھنڈا بندارہیا کٹاری، اللہ و اِگرو نام ست رام رام یُدھ جنگ جگت بنایا۔ تیری کلا چلدی رہی اپاری، اپر پر سمجھ کسے نہ آئی۔
 انت ویکھی سرشٹی ساری، درشٹی اندر دھیان لگائی۔ منزل چڑھے نہ کوئے دُشواری، درگاہ سچ سچ اِکانا نظر کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، سچ مارگ دینا دکھائی۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر و ہنڈھاؤنا صاحب سہاگی کنت، کنتوئل بے پرواہیا۔ جس دا اِکو نام اِکو منت، اِکو کلمہ دئے
 پڑھائی۔ اِکو سادھ اِکو سنت، صوفی اِکو رنگ رنگائی۔ اِکو دھار جیو جنت، ہنگ برہم دئے سمجھائی۔ اِکو آد اِکو انت، اِکو مدھ ویکھ دکھائی۔ اِکو بنائے تہاڈی
 بنت، سنجک تریتا دوا پر کلجک تت سریر وجود دئے وڈیائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا راگ الاپیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جسم چھڈیا
 خاکی، تن وجود رہیا نہ راپیا۔ دین مذہب چھڈی جماعتی، جھگڑا مکیا خلق خدائی۔ پون سواسی چھٹی حیاتی، ساہ ساہ نہ کوئے وڈیائی۔ اِکو بخشش دے اگمی
 داتی، دیاوان تیری سرنائیا۔ اوتار پیغمبر گرو بنا دے جماعتی، نام اکھراک پڑھائی۔ کلکیاں والی رہے نہ گاتھی، اکھراں جوڑ نہ کوئے جڑائی۔ نرگن دھار

بن جا ساتھی، سگلا سنگ آپ نبھائی۔ تُوں صاحب پُرکھ سمراتھی، پر بھ داتا دُھر درگاہیا۔ جیہڑی بھوکھتاں وِچ تیری کتھا آکھی، کہہ کے آئے سٹائی۔ سب دی اتم کٹ کے واٹی، وٹنا ملے چائیں چانیا۔ منزل رہے کوئے نہ گھائی، مارگ اِکو دینا دکھائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پردہ اوہلا دئے چُکائی۔ گر اوتار پیغمبر وکھاو اک دوارے قسم، گرو آں قسم رہے نہ رانیا۔ تہاڈی کم آئی کوئی نہ بھسم، تن وجود نہ کوئے پترانیا۔ اِکو میرا اگئی اسم، اعظم جلوہ گر نورِ لاہیا۔ میں کھیل ویکھنا اتر پورب پچھم، دکھن اپنی کار کمانیا۔ بنا بھگتاں توں سچ دوارے مول کوئے نہ وسن، وصل ملے نہ دُھر دے ماہیا۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا کھج کوڑی کرپا نرگن دھار جڑ آیا پٹن، پٹنے والا نال ملانیا۔ سنجگ ساچا کھولے ہن، دوارا اِکو اک دکھائی۔ جتھے توں میرا میں تیرا سارے ڈھولا رٹن، دُجی اور نہ کوئے پڑھانیا۔ پُرکھ اکال دے چرناں اُتے سیس سٹن، مندر مسجد شو دوالے مٹھ رہے نہ کوئے پترانیا۔ کھج کھیل ویکھن بازی گر نٹن، سنجگ ساچا لینا پرگٹانیا۔ جتھے سنت سہیلے ہسن، گرگھ گر گر وچے ودھانیا۔ نج نیز کھول کے اکھن، لوچن نین کرن رُشانیا۔ چوڑا سی وچوں وِروں کے کھن، ہرجن اپنی گود لکانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا پڑدا لاہیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ اسیں ہوئے وڈھانگی، نیوں نیوں درتے سیس نو انیا۔ اِکو بنا راگی، نام سندیسہ دے سٹائی۔ دین مذہباں دی میٹ کے واٹی، وعدہ سب دا پور کرانیا۔ ساڈے سکھ مُرید ساتھوں ہو گئے باغی، من منکانہ کوئے بھوانیا۔ سب دی کایا ہو گئی داغی، دُرمت میل نہ کوئے دھوانیا۔ ہوئے ہنگتا بنی کاگی، مانک موتی تیرا نام چوگ نہ کوئے چُکائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن انت اخیر ہو جانا نکاح، ناتا بدھاتا اپنے نال جڑانیا۔ جس نوں سنگر نانک کہا چوتھی لانوتے چوتھی منزل دا وواہ، اُس دا لیکھا پور دینا کرانیا۔ چوڑاں سوتیہہ پٹا جس دی شہادت دیوے تے گرو ارجن ہووے گواہ، قلم شاہی ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ گو بند نے ماچھو واڑے پُرکھ اکال نال ستاراں ہاڑ دا متھیا سی ساہ، سوہنی رت بنانیا۔ میرے دین دِیالے پُرکھ اکالے جوت سرُوپی جاویں آ، آمد اپنی اپنے وِچ چھپانیا۔ چار ورن اٹھاراں برن دا جھگڑا دیویں مُکا، دین مذہب دا اگے ڈیرہ ڈھانیا۔ جے توں آپ اک تے تیتوں کہندے اک خُدا، خود مالک دُھر درگاہیا۔ ہندو مُسلم سکھ عیسائی کیوں دتی ونڈ ونڈا، تے نام صفت (نہ) اک

صلاحیا۔ مہربان محبوبِ محبتِ وِچ پھیرا جاویں پا، پاربرہم پرہہ اپنی دیا کمانیا۔ گو بند کہا میں جدھر تکاں توں میرا میں تیرا سرشی دی درشی گاؤندی
 ہووے ناں، دوجا راگ نہ کوئے الایا۔ نہ کوئے سور کھائے نہ کوئے گاں، مدھ پان رس نہ کوئے چکھایا۔ اتر پورب پچھم دکھن سارے پوتر ہوون
 تھاں، ہر ہر دے اندر کرن صفایا۔ توں پتاتے توں ہی ماں، ہر سنگت نے ڈھولا دینا گایا۔ گر کھو دھر دا مالک خود خُدا، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت
 سدا کرے سچ نیاں، نیاں وِچ اپنا نام چپایا۔ جے تسیں پر بھو دے پیارے گو بند دے ڈلارے دوویں ہتھ دیو اٹھا، خوشیاں وِچ ڈھولا لو گایا۔ ویکھو ہنس
 بدھی نہ بنیو کاں، کاگ روپ وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کارج آپ کرایا۔ جن بھگتو ویکھو کارج کرتا، کل کی کی کھیل کھلایا۔
 جیہڑا نہ جہانہ مردا، جس مرن وِچ نہ آیا۔ مالک ہو کے سچھنڈ ساچے گھر دا، درگاہ ساچی سو بھاپایا۔ اوتار پیغمبر گرو اپنی جوت آپے وردا، کنت نار
 آپ اکھوایا۔ جس لیکھا مکاؤنا لہندا چڑھدا، دکھن پہاڑ پھول پھولایا۔ بھاویں سارا جہان ہووے سڑدا، گرگھاں امرت دینا برسایا۔ سچ دوارے سنت
 سہیلا تر دا، بھوجل وِچ نہ کوئے رڑھایا۔ جن بھگتو سب دا کھول دینا پڑدا، پڑدا اندروں دینا چکایا۔ جیہڑا سیہرا سیس اُتے دھردا، کھ کھل کولوں لکایا۔
 ایہہ تہاڈی جوتی دھار وردا، آتم پر ماتم سنگ وکھایا۔ ویکھو لہندی دشا کس طرح اگ دا بھامبر مچدا، نہ کوئے میٹے میٹ مٹایا۔ محمد ملنگ ہو کے نچدا، چار
 یاری سنگ رکھایا۔ جو صدی چو دھویں راہ تکدا، اک تقویٰ بے پرواہیا۔ اُس دا لہندا دینا حق دا، حقیقت ویکھ وکھایا۔ جس دھرم ڈولا لیاندا ست سچ دا،
 ست سچ پرنا یا۔ ایہہ مڑ اپنے دیس کدی نہیں وت دا، وطن بے وطن دوویں ویکھ وکھایا۔ لاڑا نہیں ہڈ ماس ناڑی رت دا، نرگن نور جوت رُشنا یا۔ اگے
 ویکھو کھیل سارے جگ دا، جگہ جگہ پئے ڈھایا۔ تہانوں مان ملنا تن رنگ پگ دا، ترے گن دی دھار تلوار دست دئے گواہیا۔ بڑا سوہنا ہار ہونا اچ دا،
 اچ دی گھڑی ملے وڈیا یا۔ تسیں لنگر چھکوتے پرکھ اکال اوتار پیغمبر گرو آں سد دا، شبدی شبد اک درڑایا۔ پھیر سانجھا دوہاں داناتا بھجدا، بندھن اک
 رکھایا۔ جس چوتھے پد نوں سنیا سی ویراگی تیاگی سادھو سنت فقیر صوفی لہدا، اُس پد دی حد تہاڈے اندر دتی مکایا۔ جس نوں واسطے پا پا ڈنڈاوتاں کر
 کر سجیاں وِچ جنگل جوہ اجاڑ پہاڑاں وِچ جنگجو جگت جگیا سو لہدا، اوہ تہاڈے سنگھ سو بھاپایا۔ ہن کوئی بھیت نہیں رکھنا اچ تے کل دا، اکو رنگ دینا

دکھائیا۔ دیکھو ایسے سال وچ تہاڈا صاحب کویں گجدا، خبر تھاں تھاں دے پہنچائیا۔ شبد دا اگئی گولہ بنا گول انداز توں وچدا، جس دی وجہ سمجھ کوئے نہ پائیا۔ کسے نے کہنا بھانا ہویا رب دا، یا مین تیری بے پرواہیا۔ کسے نے کہنا کوڑ کڑیا را دگدا، فریب ملے سزائیا۔ پر صاحب سنگر نے کہنا ایہہ خوشی دا سماں اوس پرکھ سمرتھ دا، جو لبھیا ہتھ کسے نہ آئیا۔ جس ویلے چاہے دو جہان لکھ چوراسی متھ دا، متھن نام مدھانا شکر ہتھ پھرائیا۔ کسے دا مان نہیں رہنا لکھ دا، شاہ سلطاناں کا سے ہتھ وچ پھرائیا۔ گرکھو تہاڈا نظارہ ہونا کجلی والی اکھ دا، جس اکھ اُتے پر تکھ ملے گوسائیا۔ ہن چنگا نہیں رہنا وکھ دا، اگو گھر اگو درتے اگو ورتے اگو ماہی مل کے وجے ودھائیا۔ کیوں تہاڈا دوارا دھرم دی دھار سچ دا، جتھے بھگت جن بیٹھے سو بھاپائیا۔ ٹساں ویاہ تے دیکھنا اُس کملاپت دا، ماجھا مالوا دوآبہ جس نوں پت پر میثور کہہ کے سارے آئے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ کھنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جگ چوکڑی جوں بھاوے توں رکھدا، رکھنہار سر اپنا ہتھ لکائیا۔

★ ۱۷ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال رات نوں ★

دھرم دھار دی لکشمی سنگھ وچ اٹھ کے مارے پھوک، آواز اگم سنائیا۔ شکر بھولے ناتھ کول آ کے مار کوک، اچی کوک کوک سنائیا۔ خبر ہو جائے چارے کوٹ، خالی کٹیا رہن کوئے نہ پائیا۔ زرگن دھار اٹھو دوت، ست سروپی آپ جگائیا۔ لکھ چوراسی دیکھو کایا بھوت، پنج ت پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ حکم اک سنائیا۔ سُن شکر بھولے ناتھ، کیوں نہیں لئی انگڑائیا۔ چرن کول پہلوں ٹیک ماتھا، دھوڑی خاک رمائیا۔ پھیر ماجھے والیاں دا دکھا دے بستر پائا، ڈھائی گز لمبائی چوڑائیا۔ دوآبے والیاں دا دیکھ لے آئا، سوا سیر ان تکائیا۔ کتھے مالوے والا بائا، پٹھ دے بدلایا۔ کیہڑا جموں والیاں دتا چھاتا، چھتر دھاری دے اُتے دے لگائیا۔ پھیر دیکھ پر تھی آکاشا، اُپر نیچے دھیان لگائیا۔ اوہ دیکھ گر اتار پیغمبراں دیاں آسا، آہستہ نال اکھ کھلایا۔ جیہڑے کلج کردے ہاسا، دندیاں دند دکھائیا۔ حکم سُن ستاراں ہاڑ دی راتا، جٹا جوٹ دے ہلایا۔ بھولیا گیاں پچھلیاں

واٹاں، اگلا حکم سنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیآ۔ بھولے ناتھ گل تیرے وچ سیلی، سب نوں دے سنائیآ۔ سدّ لے وشنوں برہما بیلی، اُچی آواز اک لگائیآ۔ کیوں نہیں دھرتی ہوئی وہیلی، مُمکھاں نال لدائیآ۔ کیوں نہیں وشنوں کھیل کھیلی، اپنا چھل پرگٹائیآ۔ برہما کتھے تیری دھار نویلی، آتم نظر کسے نہ پائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اچرج کھیل آپ کرائیآ۔ اوہ تیتوں کہندے جگت شنکھاری، گھر گھر رزق پہنچائیآ۔ کتھے برہما تیری جوت اُجیاری، جوتی جاتا پُچھ پُچھائیآ۔ تے رل کے کرو نمسکاری، ستمگھ ہو کے سو بھاپائیآ۔ کدھروں آگئی تیری ستاراں ہاڑی، باباں چک کے کہو بھڑی تیری دُہائیآ۔ اوہ ویکھ گر اوتار پیغمبر بن کے لاڑی، سوہنا رُپ چڑھائیآ۔ پھیر تکیا تیری بھگتاں نال یاری، یارانہ مات لوک رکھائیآ۔ جاں ویکھیا تیری دھار اپنی آپ کواری، کنت بھگونت نہ کوئے ہنڈھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم سنائیآ۔ شنکرا کتھے تیری ترسول، چھیتی دے سمجھائیآ۔ کی بچن گیوں بھول، بھبوت خاک رامائیآ۔ پر بھ دا عرض نہ جانیں طول، قیمت بازی ونڈ ونڈائیآ۔ جگ جگ بدلن والا اصول، اصل اپنے ہتھ رکھائیآ۔ کی وشنوں تیتوں ہو یا وصول، چوتھے جگ دے درڑائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم آپ سنائیآ۔ او برہے کیہڑے تیرے چار گھ، چاروں کُٹ دے دکھائیآ۔ ایہہ سرشٹی بھری ساری دُکھ، آتم برہم نہ کوئے سمجھائیآ۔ سُپھل ہوئی کسے نہ گُکھ، ملے مان نہ جنیندی مائیآ۔ کلج ویکھ اندھیری رُت، نوری چند نہ کوئے چکائیآ۔ انہاں بھگتاں کولوں پُچھ، تینیاں کیوں نہیں دپیک لئے جگائیآ۔ ایہہ لیکھا مول نہیں جانا چھٹ، جو لکھاریاں کولوں دتا لکھائیآ۔ بھاویں کتے بہو لگ، گُیا رہن کوئے نہ پائیآ۔ تسیں پنجاں تتاں والے بُت، پر بھ داتا نورِ الٰہیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا گھر دکھائیآ۔ او شنکرا کتھے تیرا باسک تشک ناگ، تن ڈنگ لگائیآ۔ تیرے ہتھ سرشٹی پھڑائی واگ، کیوں سنگھاری دتی بھلائیآ۔ جیہڑے پر بھ نوں بھل کے ہو گئے کاگ، کیوں نہیں پھڑ پھڑ دیں سزائیآ۔ اوہ ویکھ گوہند دا اڈا باز، بازاں والا ویکھ دکھائیآ۔ برہما چار وید توں پرے دا سُن لے راگ، گھ چاروں کُٹ بھوئیآ۔ آہ ویکھ جس پاتشاہ پہنیا تاج، مالک دو جہان اکھوئیآ۔ وشنوں کی ورتاوے پرساد، گھر گھر رزق سبائیآ۔ کس دا حکم تے کس داراج، رعیت کون رُپ درسائیآ۔ کس دی دھار تے کس دی اولاد،

مات پت کون اھوایا۔ کس داشد حکم سُنو آواز، کون راہ درسایا۔ کس دا لکھ چوڑاسی بغیچہ باغ، مالک کون رُوپ وٹایا۔ کیوں نہیں تیمی بیسیاں جگائے
 چراغ، اُٹھ کے بھل لو بخشایا۔ ایہہ کوئی کھج دا نہیں رواج، سَتجگ دھار راہ بنایا۔ اس وچ پرہہ دا نہیں کوئی مُفاد، بھگتاں دے مان وڈیایا۔ جنہاں
 پوہ نہ سکے کھج ترے گن آگنی آگ، متا موہ نہ کوئے ہلکایا۔ انتم سب دی مکی منیاد، مُنادی برہما وشن شو رہے کرایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کراپا کر، سد اپنی دھار پرگٹایا۔ تے کٹھے ہو گئے بن گئے سچے یاچک، یاد پھیر کرایا۔ کیوں سرشٹی ہوئی ناستک، مکھوں پجن دیو الاہیا۔ کی حکم سُننا
 واستک، واسطہ اکے نال پانیا۔ کیوں نہیں من کلپنا ہوئی ساستک، سَت سَت وچ سماہیا۔ دین دُنی کام وشنا ہوئی عاشق، پرہہ پریم نہ کوئے پرگٹایا۔ بنا
 بھگتاں توں دے نہ کوئے اُپاشک، سیس جگدیش نہ کوئے نوانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کراپا کر، ساچا رنگ اک وکھایا۔ پُرکھ اکال کہے شکر
 کی تیرے انتر شتکا، شرع توں باہر جنایا۔ بھے بھیانک دا و جا دے ڈنکا، ڈورُو ہتھ پھڑایا۔ اوہ تہانوں اک دتا اناں جہا تیکا، اوم رُوپ پرگٹایا۔ نشان
 وکھایا جوتی چنھ کا، چتر نہ کوئے درسایا۔ ہُن کھیل نہیں کوئی دن کا، رین اندھیری کھج آہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کراپا کر، بھو اُبھیدارہیا
 کھلایا۔ برہما توں وی دس دے بھیدا، بھو بھاؤ کھلایا۔ کتھے گئے چارے ویدا، ویدا شاستر نہ کوئے چترایا۔ رستہ ملے نہ کسے سیدھا، مارگ اک نہ کوئے
 درسایا۔ کیوں دین دُنی دا بدلایا میدھا، آتم برہم نہ کوئے رُشایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کراپا کر، سد اپنا بھو چُکایا۔ کتھے گیا آتم برہم، برہم
 ویتے کی چترایا۔ کیہری نیتی کیہرا کرم، کی کھج جیو رہے کرایا۔ کیہرا دھرنی اُتے دھرم، سچ سچ دے سمجھایا۔ تیرے برہم دے کیوں بن گئے جگت
 ورن، تتاں والی ونڈ ونڈایا۔ اک دی کیوں نہیں پے گئے سرن، اک اشٹ نہ کوئے سمجھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کراپا کر، پردہ اوہلا دے
 چُکایا۔ کیوں وشنوں بنیا نہیں دردی، دین دُنی ویکھ وکھایا۔ چاروں طرف سرشٹی مردی، بھکھ ڈکھ نال گُرایا۔ کیوں نہیں کھیل دسی میتوں کھج کل
 دی، کد رہیا ورتایا۔ دھی ماں نوں ویکھ چھل دی، پتا پوت نال لڑایا۔ گُرو سکھ دی پریتی نبھے نہ گھڑی پل دی، وچھوڑا ہویا تھاؤں تھانیا۔ کیوں نہیں
 شکر تیری گُروی بھری جل دی، اونی کیوں رکھایا۔ برہما تیری دھارا کیوں نہیں پھل دی، وکار ہنکار باہر کڈھایا۔ سرشٹی دی آتم پر ماتم نال کیوں نہیں

رلدی، کی تیرا بھے گئی مٹائیا۔ کتھے تیری کھیل گئی دل چھل دی، اچھل چھل نہ کوئے کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سد اپنی کار کمائیا۔ وشن برہما شو کھڑے تے، تن لوک سیو کمائیا۔ دسو کئے میتے جگ تے تساں ویکھے کنے، کی کی کار کمائیا۔ نہیں تے نیوں کے کر دیو
 بے، سیس جگدیش جھکائیا۔ پر بھو اسیں تے ایہو جاندے تیری جوت دا چھن اے، چھوٹا روپ اپنائیا۔ پریم پیار وچ اپنا آپ بٹھے ونھے، آر پار تیری
 دھار رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ شکر اوہ کیہڑی بدھی تیڑ کُشا، کُشا دیپ ویکھ وکھائیا۔ پر بھ توں کیہڑا بھيو
 چھپا، کیوں چھپ چھٹ لنگھائیا۔ او وشنوں کی تیرا بھنڈارا مُکا، بھکھیاں نہ سکے رجائیا۔ او تیتوں پتہ نہیں کہ پر بھ دانام دوٹکا، چار گھ والے
 چارے اکھراں دا ویلا رہن نہ پائیا۔ بچو کریو کوئے نہ غصہ، جگ چوکڑی تھادی سیو دیاں بدلایا۔ کسے نوں دھچھا مار کسے نوں مُکا، او برہما کسے نوں کہاں
 میریا پتا، سر شئی دینی چلائی۔ خوشی وچ چرن دھوڑی دی سٹ کے تھادے سر توں مُٹھا، مُٹھی بھر سر شئی چوڑا سی لکھ جوں تھادے ہتھ پھرائیا۔ آپ
 پھیر لگ جاواں اپنی اُس گٹھا، جتھوں میری کرپا پنا تئیں ویکھن کوئے نہ پائیا۔ تھانوں پتہ نہیں میرے بھگت تے کھاؤن ٹکر سکا، کتھے بھنڈارے رکھے
 چھپائیا۔ ایسے دُکھ وچ اوہناں دی اک اک بیٹھاں ہو گئی مچھا، کیوں بھکھے رہ کے جھٹ لنگھائیا۔ ہن یاد کر لے پنجاں پیاریاں نے گانا بٹھ دتا ناں گٹھا،
 ست رنگ داست دیاں وکھائیا۔ ہن کوئی راکش نہیں جیہڑے لال کرنگے بل تے بٹاں، گرگھیاں نوں پریم وچ دتا رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ برہے کی کہندا تیرا وید اتھربن، کیوں رو کے اتھرو رہیا وہائیا۔ کی سندیسہ دے کے گیا کرشنا رجن، ویلے انت سٹائیا۔
 میرے کاہن نے کوئی چُکنا نہیں اُنگی اُتے گوردھن، جگت وچ نہ کوئے چترائیا۔ اوہ جد آوے دو جہاناں کرے مردن، سویا رہن کوئے نہ پائیا۔ غریب
 نہانیاں ونڈے دردن، دُکھیاں اپنے گلے لگائیا۔ اپنا پورا کرے فرضن، نو سو چرانوے چوکڑی جگ بچھوں کل کلکی ویس وٹائیا۔ ایسے کر کے اوتار پیغمبراں
 گروآں لائی شرطن، شرع توں باہر گئے سمجھائیا۔ جیہڑے دوآبے والیاں پریم وچ بھینٹا کرنے برتن، اوہناں نوں خریدن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ وکھائیا۔ برہے کی کہندا اتھربن دا ایڑا، اڈے توں پرے سٹائیا۔ او وشنوں، کس طرح سر شئی توں

چُھٹے کھسرا، کھیڑا وسدا نظر کوئے نہ آیا۔ شکر اتیتوں سارے کہندے بھیرا، کیوں شاہ سلطاناں دی کریں صفایا۔ پُرکھ ابناشی تہاڈیاں کرنیاں دیاں دو
 جہان دیکھے پیڑاں، بنا گھرے توں کھوج کھوجا گیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا پڑا لاپہا۔ بھولے سوادھان ہو
 کے اٹھ، آکاش دے اُتے لے انگڑا گیا۔ کلجک دیکھ سب دے بُت، بُتخانے کھوج کھوجا گیا۔ ہن رہن نہیں دینا چُپ، چُپ چسیتے تاڑی دینی کھلایا۔ اوہ
 کیوں ہو گیا اندھیرا گھپ، کنّ وچ مُندراں پائیاں دین دُہایا۔ جگت وکار پائی لُٹ، لُٹیرا بنیا کلجک بھجے واہو داہیا۔ کی تیتوں نہیں آیا دُکھ، مسمکھاں کریں
 صفایا۔ اچّ ویلا ای جُھک کے لے بچھ، کوڑ گڑیاں رہن کوئے نہ پائیا۔ جے نہیں کول تے ہور منگ لے کچھ، خالی جھولی دیاں بھرا گیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکم حکم وچوں سنا گیا۔ برہما کہے پر بھو توں بڑا دیاں، دیاو وسدا اکھوایا۔ پر بھڑی تیری سمجھ نہیں آوندی چال، جگ
 چو کڑی اولڑی چال چلا گیا۔ میں وی اپنا آپ نہ سکاں سنبھال، کیوں، جاں تکیا تے سمبل بیٹھا دُھر درگاہیا۔ جس دا جوتی جلوہ نور جلال، دو جہان کرے
 رُشنا گیا۔ جس نے میٹ دینا جھٹکا حلال، ہر ہر دے کرے صفایا۔ اپنے ہتھ وچ پھڑ کے کال مہاکال، چاروں گنٹ سیوا دینی لگایا۔ اس طرح جگ جگ
 وجائے تال، تلواڑا اپنا نام کھڑکایا۔ جے مہر کرے پاپیاں اپرا دھیاں جاوے تار، مہر نظر اک اٹھایا۔ ہن کوٹاں وچوں بھگتاں دی آگئی وار، وارث
 اپنے رہیا بنایا۔ سچ دا کر پیار، پریم پریتی اک بنایا۔ راتی سنتیاں اندر کر گفتر، گفٹ شنید کرے شنوایا۔ آگے دیکھو تہاڈے صاحب دی کس طرح
 چلدی تیز رفتار، رفتہ رفتہ سارے دے اٹھایا۔ حکمے اندر سارے کر گرفتار، پابندی نام والی دکھایا۔ گر اوتار پیغمبر بن جاوے اکو وار اسدی نار، نر
 نرائن لئے پرنا گیا۔ جتھے اکو اک اینکار، دو جا نظر کوئے نہ آیا۔ آپے جوان تے آپے ٹیاری، بڈھاپا ویس نہ کوئے دکھایا۔ آپے اندر تے آپے باہر،
 آپے بھجے چائیں چانیا۔ آپے سہیلی آپے اکیلی آپے بھین بھائی تے آپے ساک سجن کرے پیار، آپے کھیل اپنے رنگ دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، سوہنی اپنی بنت بنایا۔ شکر اوہ دیکھ پر بھو دی شان، شہانہ رُپ درسایا۔ بن کے آوند اسکھیاں دا کاہن، جنہاں دا تن وجود دیکھن
 کوئے نہ پائیا۔ اوہ خوشیاں وچ اوہے داگیت گان، جس نوں سارے آئے گایا۔ اوہے دا درشن کر کے اپنا من رِجھان، جتھے من دی اوستھا نظر کوئے

نہ آیا۔ بچبو تہانوں اوسے دی نہیں پہچان، جو تہاڈا پتا مایا۔ پچھے کی تہاڈی جگت وچ آن، کی بھے رہے درڑایا۔ کیوں شرع بن گئی شیطان، گھر گھر کرے لڑایا۔ کیوں مانو ذاتی ہوئے ویران، ویری پنج بیٹھے اندر ڈیرہ لایا۔ کدھر گئے تہاڈے نشانے والے بان، کی انیالے تیر چلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا سھم ورتایا۔ وشن برہما شو کہن پر بھو اسیں تیرے پجاری، پوجا وچ سمایا۔ تیری ویکھی کھیل نیاری، نرگن دھار تیری رُشنائیا۔ تیری کرپا نال نگاہ سچھنڈ ماری، اوتھے مارو راگ نہ کوئے سناپیا۔ جدھر ویکھے تیرے چرناں توں جان بلہاری، بل بل سیس نوایا۔ کسے ہردے اندر نہیں غداری، گداگر نہ کوئے درسایا۔ جدھر تکیئے اُدھر تیرا نور تیرا ظہور تیرا روپ شنگاری، اکو رنگ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دارنگ اک رنگایا۔ وشن برہما شو کہن پر بھ سانوں پھر لین دے وچ وواہ، سیوا کرئے نٹھئے بھئیے چائیں چانپیا۔ نالے ویکھے پیغمبر اں دا کس طرح ہندا نکاح، بنا نقاب توں نقاب والا لئے پرناپیا۔ اُس دے کیہڑے بن گواہ، شہادت دین بھگتایا۔ جس دے سنگھاسن دے پہریدار تے سیوادار اوہ جنہاں کھ نوں ملی سواہ، سوتر دھاری اپنا کھیل دکھایا۔ جس نے سب دا سانجھا بناؤنا راہ، رہبر ہو کے سر اپنا ہتھ لکایا۔ نالے اوسے نوں کہا خدا، خود مالک اپنا جوت نور کرے رُشنائیا۔ جس نے مذہب دی میٹنی وبا، ادا پچھلی دئے گواپیا۔ اک نام دی کر کے سطح، سدا گھر گھر دینا جنایا۔ اپنا فرض کر کے ادا، جن بھگت سچھنڈ دئے بہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنا میل ملاپیا۔ اوتار کہن وشن برہما شو چھیتی کرو چھیتی، چاروں گنٹ ویکھو نین اٹھایا۔ ویکھو جیہڑا پر بھومات لوک وچ بن گیا پردیسی، کی پردیسک خبراں رہیا سناپیا۔ وشن برہما شو کہن ساڈے کن پھڑی اوہ بہڑی اوہ آد جگاد دا بھیتی، دُور دُراڈا ویکھے تھاون تھانپیا۔ ہن اوہ ویکھن گیا دیناں مذہباں والی نیکی، کی نکلے وڈے کار کماپیا۔ سانوں اکو پتہ اوہ اکو آپ تے اکو اوہدا پتہ شبد پللیٹھی، دو جا جسں والا نظر کوئے نہ آیا۔ شہنشاہاں دا شاہ پاتشاہاں دا پاتشاہ تے دھرم خزانے دا سیٹھی، نام دا بھنڈارا اپنے ہتھ اٹھایا۔ اُس نے آپے لاڈا بنا ناری بناتے آپے بنا بیٹا تے بیٹی، تے آپے اپنا گھر لینا پرناپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کی سچھنڈ کار کماپیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن او برہما وشن شو چاروں گنٹ ماریو نظر، بنا اکھاں اکھ اٹھایا۔ پتہ نہیں کی ساڈے اُتے

ہون لگا فضل، رحمت حق کمائی۔ محمد بولیا بھڑی سرشی اُتے آؤن والی اجل، ایہو میری دُہائی۔ دیناں مذہباں وچ کر کے پزل، کسے نوں پلِت تے کسے نوں پاک دتا سمجھائی۔ اللہ واگرو رام اوم ستنام دی دس کے غزل، اکھراں وچ پرچائی۔ تے اک دُجے دی مارن نہیں دتی نقل، وکھرا وکھرا اکھرا پڑھائی۔ جہنوں بنایا اوہنوں آکھیا توں میرا اصل، وصل تیرے نال رکھائی۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی بنا کے فصل، ربی خریف دا جھگڑا دتا پائی۔ وکھری وکھری بنا کے نسل، حصے مانکھ ذاتی دتے کرائی۔ تے کوٹاں وچوں جگ جگ اپنے پرگٹا کے بھگت سہیلے رتن، امولک اپنی گود کائی۔ تے گر اوتار پیغمبر کہن ہن بھاون کئے کریئے یتن، بیتھارتھ ساڈا حکم رہے نہ رانی۔ کیوں اسیں مات لوک وچوں آگئے سچھنڈ دے وطن، درگاہ ساچی سو بھاپائی۔ جتھے اگو گرہ تے اگو مندر تے اگو پتن، دُجا گھٹ نہ کوئے درسائی۔ اگو نام تے اگو کلمہ رٹن، رٹا ہور نہ کوئے سمجھائی۔ جتھے سنت سہیلے لاہا کھٹن، اوہ در رہیا درسائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائی۔ وشن برہما شو کہن گر اوتار پیغمبر واک دُجے دیاں بن جاؤ سکھی سہیلیاں، انک انک نال جڑائی۔ دیناں مذہباں توں ہو جاؤ ویہلیاں، جھگڑا رہے نہ رانی۔ گلو کڑیاں پاؤ وچھڑے بیلیاں، جو مالک اک اکھوائی۔ اوسے نوں مل کے ساڈیاں لیکھے لگدیاں سیلیاں، جو سرتے ہتھ کائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کر کمائی۔ وشن برہما شو کہن توں مالک نر زیشے، تیری ست سرنائی۔ کی مات لوک وچوں دئے سندیسے، فرمانا اک پرگٹائی۔ جتھے جگ چوکڑی بیت گئے کیتے، کوٹن کوٹ کال وہائی۔ تیرا کسے نہیں پایا بھیتے، انت کہن کوئے نہ آئی۔ سانوں اگو شبد چیتے، جو نانک گیا سمجھائی۔ اُس لالو نوں کہا سی جس ویلے واڑ کھائے گی کھیتے، راکھا نظر کوئے نہ آئی۔ ماتا کچے کراون پیٹے، ست دھرم نہ کوئے دکھائی۔ بھائی بھین دی سیجے لیٹے، کلج کوڑ کوڑ گر لائی۔ پتا کتیا داماس وچے، قیمت ٹکيا والی پائی۔ گر اوتاراں رہنے نہیں کوئی لیکھے، پیغمبراں نہ کوئے چترائی۔ اُس ویلے پُرکھ اکال وٹاؤنا بھیسے، بھیکھا دھاری روپ درسائی۔ نہ اوہدی مُچھ داہری نہ کیسے، نہ کوئی موئڈ مُنڈائی۔ صرف ایہہ نال رکھے دس دسمیشے، جس نال دہ دشا کرے رُشنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائی۔ وشن برہما شو کہن اوتار پیغمبر گروا گردیو وادہ آگیا ہلکارا، شبدی روپ وٹائی۔ تہانوں پرناؤن والا پچھے گیا دوبارہ، دوارکا واسی اپنی لو

انگڑا گیا۔ اگے تے تئیں ہنڈھا کے آئے تتاں والیاں ناراں، وشیاں وچ اپنا جھٹ لنگھایا۔ پُرکھ اکال نوں منڈے آئے بھتارا، پت پر میسور کہہ کے سیس نوایا۔ دُوروں دُوروں کردے رہے نمسکارا، نیڑے ہو سیو نہ کسے کمایا۔ اکھراں وچ دس کے آئے اظہارا، صفتاں وچ صلاحیا۔ مٹتا دا بنا کے پُجارا، پوجا وچ آئے درڑا گیا۔ پتھر اٹاں دا بنا کے منارا، پُرکھ اکال آئے دکھایا۔ جس دیاں دیناں مذہباں والے ڈھاہ دیندے دیوارا، نشانہ دین مٹایا۔ لیکھا کھدے وچ اخبارا، خبراں گھر گھر دکھایا۔ ہن ویکھو اگے دا نظارہ، نظریہ سب دا دے بدلایا۔ تئیں چار جگ دیاں ٹیاراں، ابے تک خاوند ہتھ کوئے نہ آیا۔ صرف تتاں والے سریر دا کر کے سنگارہ، سوہنا روپ دکھایا۔ ہن ایٹھے تیئی تے تن چھبی تے دس چھتی تے نانک دے چھتی جگ دیاں بدھیاں پتیاں قطاراں، قطاراں دا مالک سوہا پایا۔ جس نے رہن نہیں دینی دوپھاڑا، اکو رنگ دینا رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا میل ملا گیا۔ وشن برہما شو کہن گر اوتار پیغمبر و آگئی ستاراں ہاڑ دی تاریخ، توارخ پچھلی رہیا مٹایا۔ تہاڈی بھگت سہیلے کردے اڈیک، بیٹھے راہ تکایا۔ سہاگ دے گائے گیت، خوشیاں رنگ رنگایا۔ جھڈ کے شودوالے مٹھ تے مندر مسیت، گرودواریاں آئے تجایا۔ سارے کہندے اسیں پر بھو دی ویکھنی ریت، کی اپنی کار کمایا۔ کس بدھ جوتی دھار کرے پریت، پریتم اپنا جوڑ بڑا گیا۔ ساچا کلمہ دتے حدیث، حضرتتاں توں پرے کرے پڑھایا۔ لیکھے لائے اوج نیچ، راو رنگ اکو گھر وسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ گر اوتار پیغمبر و اوہ آوند ا جے فرمانا، شبدی شبد سنایا۔ سب نوں مات لوک پینا جانا، اپنا اپنا دھرم اٹھایا۔ توں میرا میں تیرا گاؤنا گانا، گا گا شکر منایا۔ ویکھو پر بھ نے ہتھ نہیں آؤنا کسے پلنگ غلیچے پیند تے سرہانا، دو شالیاں والی تیج نہ کوئے ہنڈھایا۔ پہلے اوہدیاں بھگتاں دا درشن پانا، جو بیٹھے آسن لایا۔ پھیر کہنا تیرا نور جوت نما، ہنکار وچ نہ کوئے چڑا گیا۔ ساڈا دین مذہب ہو یا پُرانا، پُرانے چیتھڑ ماجھے والیاں دے دین گواہیا۔ پھیر نکیا نو کھنڈ پر تھی دا کر سانا، تے دو جہاناں ہل چلا گیا۔ ٹلے پر بت سمند ساگر لو آں پُریاں پھر دا وچ واہنا، بھجے چائیں چانیا۔ جد کرپا کرے تے جگ دا انتم ویکھے جس ویلے جیو ہو یا نما، تانیاں کھوج کھوجایا۔ حکمے وچ حکم دیوے تے سر شٹی کہے ورت گیا بھانا، پر بھ دا بھو کوئے نہ پایا۔ کلجگ انت سری بھگونت جوتی دھار پھر کے بانا، بان انیالا تیر چلا گیا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھانیا۔ گر اوتار پیغمبر آوندے جوتی دھار، وشن برہما شو دیکھ دکھانیا۔ دیکھو بنے اک قطار، آگے پچھے نہ
 کوئے پترانیا۔ گل دیکھو اوہ بھلاں دے ہار، جیہڑے ہار ہر ہر دے وچ بھلاں دی مہک دین مہکانیا۔ آئے اوس دوار، جتھے بیٹھا دُھر درگاہیا۔ اوسے دا
 رُپ اوسے دا شنگار، اوسے دے وچ سماںیا۔ اک دُوبے نوں کرو نمسکار، در دوار ملے مان وڈیانیا۔ او یاراں دے یار، یرانے پچھلے دیکھ دکھانیا۔ کی لیکھا
 نال سر جنہار، جو سر سر رزق سبایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا لیکھا دے دکھانیا۔ وشن برہما شو اوہ دیکھو نرگن دھار اپنے ساتھی،
 جوتی جوت رُشانیا۔ کوئی دسدانہیں ایراپت ہاتھی، دکھن دشا ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ اکو پریم پیارتے مُجت والا ساقی، سچ پیالہ جام رہیا پیاںیا۔ سچھنڈ درگاہ
 ساچی دی کھول کے تاکی، پردہ دتا اٹھانیا۔ انت اخیر بے نظیر سب دی من کے آکھی، بھوکھت پچھلا پور کرانیا۔ آپ چڑھ کے چٹے اَسو گھوڑے راکی،
 پاکھر زین سہانیا۔ جیہڑی ہر دیو سنگھ دی پوشاکی، اوہ دوشالہ سنگھاسن اُپر ٹکانیا۔ بھگتو تہاڈی میٹ کے پچھلی واٹی، وٹنا اپنے تن چُھہانیا۔ انج سہاگ بھری
 راتی، رُتڑی گر اوتاراں پیغمبراں نال مہکانیا۔ سب دی اکو کر کے ذاتی، دین مذہب دا جھگڑا رہے نہ رانیا۔ لیکھاٹک گیا تن وجود خاکی، خاک نوں خاک
 وچ رُلانیا۔ جس دا اکو نور اکو جوت پرکاشی، پرکاسوان ہو کے دیکھے تھاوں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا
 حکم آپ ورتانیا۔ وشن برہما شو کرو آرام، سنگھاسن لو لگانیا۔ تینی اوتاراں دی آگے نمسکار، کرشن رام رمیا سیس نوانیا۔ پیغمبراں کیتی سلام، سجدے
 وچ وڈیانیا۔ گروآں کیتی پرنام، نیوں نیوں سیس جھکانیا۔ ساڈا پورن ہووے کام، پورن صاحب تیری بے پرواہیا۔ توں صاحب سچا سلطان، شہنشاہ
 اکھوانیا۔ پُرکھ اکال کہے میں آد دا حکمران، جگ جگ اپنا حکم ورتانیا۔ پنچے لکھاریو اپنے عدالتی کڈھ لو اشٹام، ہتھیاں وچ سب نوں دیو دکھانیا۔ دیکھو
 اوتاراں دے ہون لگے بیان، پیغمبراں دا سُننا پیغام، دس گرو کی لکھان اپنی آشنا دینی پرگٹانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار
 کمانیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن ساڈا بیان ہووے قلم بند، بندش اور نہ کوئے رکھانیا۔ اسیں سچھنڈ دواریوں مار کے آئے پندھ، پاندھی بن کے بھجے واہو
 داہیا۔ ساڈے بولن والے نہیں زبان تے دند، تیرا حکم شبد شنوائیا۔ انج توں اسیں دین مذہب دا جھگڑا چھڈیا تے کرنا نہیں جنگ، لڑائی تیرے ہتھ

پھڑائیآ۔ پنجاں لکھاریاں دے روبرو ساڈا ہو جائے تیرے نال کارج انند، انند تیرے وچوں آئیآ۔ تینی اوتار حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد دس گرو سارے کٹھے ہو کے گایئے اکو چھند، توں میرا میں تیرا تے دوجا نظر کوئے نہ آئیآ۔ جدھر دیکھئے توں ساڈا نور تے اسیں تیرے چند، چند نور تیرا رُشنائیا۔ پرکھ اکالے دین دیا لے تیرے آگے ساڈی سب دی ایہو منگ، ساڈی جھولی دینی بھرائیا۔ جیہڑا نام کلمہ سانوں توں پچھے دتا وند، تیریاں بھگتاں دے ساہمنے تیریاں قدماں وچ سٹائیا۔ اسیں چاہندے آگے ساری سرشٹی نوں چاڑھ دے اکو رنگ، اکو ایشٹ دینا دکھائیا۔ تیرے چرناں دی دھوڑا ٹھسٹھ تیر تھ توں اتم سریشٹ چنگ، جتھے وشن برہما شو نہا نہا خوشی منائیا۔ اسیں پنڈے توں ہو جائے ننگ، تیرے آگے ڈھائیا۔ کوئی مار نہ سکئے دم، دامنگیر تیری اک سرنائیا۔ کیوں ہن اسیں چھڈ دے جھگڑا مائی تے چم، تیری جوت وچ تیرا روپ سمائیآ۔ نہ کوئے خوشی تے نہ کوئے غم، چنتا رہی نہ رانیا۔ نہ کوئے بھیکھ کریئے نہ کم، نہ ڈور وڈنک کھڑکائیآ۔ جو گھڑیا سو دیویں صاحب توں بھن، بھننہار سب کچھ تیرے ہتھ پھرائیا۔ اک بیننتی ضرور مات لوک وچ اپنیاں بھگتاں دا بنھی من، منسا باہر نہ کوئے ہلکائیآ۔ دیکھیں پُجلی والے رہن نہ دیویں کسے دے کن، گر سکھ دی نندیا گر سکھ نہ کوئے سٹائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں دس کے آئے پنا سنگرو دے نام توں چنگا نہیں بے کوئی دھن، اوہ دھن دینا ورتائیا۔ کیوں کلجگ چور ڈاکو ہتھیرے تے لاون والے سنھ، سادھ سنت ایہو چوری رہے کمائیآ۔ پر بھو کوئی استری بندا کوئی نار بندا کوئی وامیف اسیں بن گئے تیری اوہ رن، جیہڑی شرم حیا وچ اپنا آپ تیرے وچ چھپائیآ۔ ہن کرپا کر کے سب دا بیڑا لوں بنھ، تیرا تیری جھولی دتا سٹائیا۔ جیہڑا تیرے چرن جھک جائے اوہنوں کوئی سکے نہ ڈن، چوراسی دا لیکھا دینا مکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈا بیان حلفی، تصدیق بھگتو دینے کرائیا۔ ساڈے گل نہیں کوئی الفی، الف روپ ننگے سو بھاپائیا۔ توں ساڈا شرنی، شرطیہ تیری اوٹ تکائیآ۔ نالے تیریاں متتاں کیتیاں نالے میتوں کہا مالک عرشی، عرشی پریتم تیرے ڈھولے گایا۔ اوئے سانوں اڈیکدیاں اڈیکدیاں اوہ وقت آگیا تے توں آئیوں اُپر دھرتی، دھرتی اُتے سو بھاپائیا۔ ہن بن جاسب دا اکو ندھ پرتی، ایہہ پنجاں لکھاریاں دی پترکا دے گواہیا۔ بھگتو تہاڈے ساہمنے لیکھ لکھایا شرطی، نہ کوئے میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ میلا لئے ملائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھو تیرا مختیار نامہ تیرے آگے دتا رکھ، مذہباں دا جھگڑا دتا مکائیا۔ اسیں ہو کے لکھوں ککھ، تیرے آگے سیس نوائیا۔ اک حکم سچا دس، کی اپنا کھیل بھگتائیا۔ پُرکھ اکال کہا جوتی میرے نورا ول تک، تقویٰ اک رکھائیا۔ جے تہانوں اے شک، درگاہ ساچی نوں پچھے بھجو چائیں چائیا۔ جے حکم مٹا یک، سیس جگدیش دینا نوائیا۔ پھیر ویلا نہ آوے ہتھ، نو سو چرانوے چو کڑی جگ بچھوں آوے بے پرواہیا۔ تہاڈا سب دا لہنا دینا دیوے ٹھپ، ٹھپا اپنا نام لگائیا۔ جیہڑا چار جگ دا نام دتا رت، جگت وسیقیں تے کاغذاں اُتے دتا لکھائیا۔ اُس دا بدل دتا مت، حکم سندیہ اک سنائیا۔ کیوں پر بھ دی جوت جس دی اُبلے کدے نہ رت، اگنی اگت نہ کوئے دکھائیا۔ سون والیو کجھ نہیں آونا ہتھ، نین کھولو اپنی لو انگڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دا میلا رہیا کرئیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اشٹام اُتے لایو مہر، مہرا نام بنائیا۔ اچ توں اپنے حکم اندر سانوں تور، ترت اپنی سیو سمجھائیا۔ جیہڑے بنے ساں بانکے چھوہر، لوک مات دھرائیا۔ جیہڑے اسیں ونڈاں پا کے آئے ساں سور گاں تے اُتے ڈھور، مذہباں وچ ٹکرائیا۔ نالے دس کے آئے ساں آونا براہمن گوڑ، جس نوں جنمے کوئے نہ مائیا۔ سانوں ایہہ نہیں سی پتہ توں سب دی پٹی کر دینی چوڑ، چار جگ دا لیکھا دینا مکائیا۔ کسے نے رام کہا کسے نے کرشن کسے نے اللہ کسے نے ستنام واپرُو دا ماریا پھوڑ، ہو کے دے دے درڑائیا۔ تے کیہڑا توں کتھوں پر بھو گر اوتار پیغمبر اں دے وچوں کایا توڑ، جیہڑا کچا ٹھیکر انت بھن دکھائیا۔ ذرا ہن اسان کیتا غور، جس ویلے توں گہر گبھیہر دتا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا پور کرئیا۔ گر اوتار پیغمبر وٹساں وقت لیا سنبھال، سمبل آکے ویکھ دکھائیا۔ کتے کرنی نہ پئی بھال، کھوجنا پیا نہ بن کے راہیا۔ وشن برہما شو نال دتا دکھال، سوہنا رنگ بنائیا۔ آگے ستج دی چلے چال، کلجگ دا لیکھا دینا مکائیا۔ جے کوئی آخری ہے سوال، مینوں دیو سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر اں نیوں کے کیتا پر نام، اکو وار سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا رکھنا اپنے گھر، دوجا گھر نہ کوئے دکھائیا۔ کچھی کہے میں پر بھو دی داسی، جگ جگ سیو کمائیا۔ جگت مایا میری راسی، پوجا وچ سرب سیس نوائیا۔ جن بھگتاں دساں کھیل تماشی، سچ نال سنائیا۔ تیرا کھیل پر تھی آکاشی، سگن گلنتر تیری رُشنائیا۔ میری اک عرضوئی، میرے صاحب تیرا

بھگت دھرم رائے دی چڑھے کوئی نہ پھاسی، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ لیکھے لا کے سب دی انج دی راتی، رُتری اپنے نال اک مہکائیا۔ توں سب دا
 سانجھا کملاپاتی، پت پر میثور نورِ الاہیا۔ بھائیں میٹوں سارے کردے ہاسی، زبان دُنی والی چلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھکم
 ورتائیا۔ کچھی کہے میرے ویکھ لو نو دواریاں والیو نو پھول، سب نوں رہی درسائیا۔ پر بھو بھگت بن کے جگت وائیا وچ جائیو کوئے نہ بھول، کوڑا جو بن کم
 کسے نہ آئیا۔ سنگر چرن پریتی اک اصول، نیم اک سنائیا۔ سب کجھ او تھوں ہندا وصول، جس دی وصولی کسے ہی کھاتے اتے نہ جائے لکھائیا۔ لہنا دینا
 ملے معقول، نہ کوئے میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کھیل وکھائیا۔ گر گھو آہ ویکھ لو آگئی پریم دھار بنائیا، بنیاد
 سب دی دئے بنائیا۔ ہر سنگت وچ برا اٹھائے کوئے نہ نین، کوار کتیا رہی سمجھائیا۔ سنہڑا دئے ستاراں ہاڑ دی رین، بھنڑی اک سنائیا۔ سچ دا بھنڈا راسچ
 دا نام سچ دا گھن، ساچے تن چھہائیا۔ تھانوں گھر بیٹھیاں نوں پر بھو مل گیا اوہ رسین، جیہڑی کھوجیاں ہتھ کدے نہ آئیا۔ اک دوجے نوں سمجھیو نہ
 کوئے طرفین، بھگت بھگتاں ملنا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا پڑا لاہیا۔ کچھی کہے میں ویکھی جوت نرنکاری، نرگن
 نورُ رُشائیا۔ جس دا لیکھا بند وچ پٹاری، رُڑ کے والے دین گواہیا۔ ایہہ کھیل شبد دی نیاری، بدھی توں پرے آپ جنائیا۔ جس نوں عقل نہ کرے
 وچاری، من منسا نہ کوئے درسائیا۔ پنچے اٹھ کھلوو درباری، کرپاناں اُپر لو اٹھائیا۔ ساڈی پر بھ دے نال سدا تیاری، چاروں گنٹ رہیے چائیں چائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ جن بھگتو آہ ویکھ لو گرگھاں لیاندا سگن، شبد وچ سمجھائیا۔ کسے دے ہر دے لگے کوئے نہ
 اگن، بدھی توں پرے کار کمائیا۔ جنہاں گرگھاں دے دیک جگن، لوک مات ہوئے رُشائیا۔ اوہناں دا سڑے کدے نہ بدن، تانس وچ نہ کوئے
 وکھائیا۔ اکو پر بھ دے نال ہووے لگن، انتر انتر دھیان رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھو چکائیا۔ کچھی کہے ایہہ گری،
 کھوپا کوڈیاں نال وڈیائیا۔ ایہہ پر بھو دی پریتی نری، ہر سنگت رہی سمجھائیا۔ پر گرگھو ملدی چریں چریں، چریں وچھنیاں لئے ملایا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھکم سنائیا۔ کچھی کہے ایہہ ماجھا مالوا دوآبہ جموں دا درمیان، سوہنا سوہنا پائیا۔ جتھے پھرے میرے کاہناں دا کاہن، شاہ

پاتشاہ سچا شہنشاہیہا۔ جس نوں جھکدے زمیں اسمان، برہمنڈ کھنڈ سیس نوایا۔ اوہ آگیا بھگتاں نوں سگن پان، پاربرہم پر بھ اپنی دیا کمانیا۔ وشن برہما شو دا بن جمان، پھرے تھاواں تھانیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پردہ اوہلا دے چکایا۔ گری کہے مینٹوں کھنڈے کھوپرا، دیکھو میرے جٹ دا جوڑ بنایا۔ گرکھو بھگت بھگوان رہے کوئے نہ اوپرا، روداس داکسیرا دے گواہیا۔ تہاڈا صاحب سلطان جد تگوتے جگت جہان چھو کرا، بردھ بال نہ روپ وٹایا۔ کدے نہ سمجھیو ایہہ ماٹی دا لو تھرا، خوشیاں وچ تہانوں گریاں بادام پھہارے دے کھوایا۔ تہاڈے پچھے دیکھو کڈا پھڑیا ٹوکرا، اپنے ہتھ اٹھایا۔ تہاڈا دھرم دوارا کر کے موکلا، رستہ اکو دے چلایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، حکم دیوے دھرم دھار دے نوکراں، وشن برہما شو آپ سنا یا۔ وشن برہما شو کہن پر بھو تیرے شکن بڑے ہتے، مہندیاں رنگ رنگیا۔ پر اسیں اکو چاہندے تیرے بھگت بھو ساگر وچ کھان نہ غوطے، وہندی دھار نہ کوئے وہایا۔ سب نوں تار دیویں جیہڑے تیرا نام چیدے تے لاؤندے جٹاں والے جوتے، جوترا اپنے نام لگایا۔ کیوں اوہ تیرے پچھے گوہند نے بھیٹ کرائے جگر دے ٹوٹے، ٹٹیاں لیا جڑایا۔ کدی اپنے پیار وچ رکھیں نہ کھوٹے، سدا کھوٹیاں کھرے بنایا۔ تینٹوں ملن وچ تیریاں پیاریاں نوں کوئے نہ روکے، رکاوٹ کوئے نہ آیا۔ جنہاں بیسیاں سچے نک نال پائے کوکے، ایہہ گوہند دی سیوا پچھے آیاں کمانیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگیا۔ کچھی اٹھ کر ارداس، میننتی اک سنا یا۔ پر بھو سدا وسیں بھگتاں پاس، تیرے نالوں نہ ہووے جدایا۔ گر اوتار پیغمبراں دا وواہ ہو یا خاص، نکاح تیرے نال پڑھایا۔ کی اچے وچے نہیں ساڈھے باراں رات، لکھاریو دیو سنا یا۔ ماجھے مالوے دوآبے جموں والیو ہو جاؤ گستاخ، اپنا بل لو پر گٹایا۔ کھو کڈھو غصے والے واک، اک دوجے نوں دیو سنا یا۔ انہاں توں پچھوں پنجاں درباریاں نے پنج پنج کڈھنے کاڈ، جنہاں دا لیکھا نال گوہند سچے ماہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ اک دکھایا۔ بھگتو تہاڈی لڑائی نے لڑاؤنے چار کوٹ، ذرا زور دیو لگایا۔ میل میلنا جوٹھ جھوٹھ، کرودھ کرودھ نال ٹکرایا۔ اک شبد گرو دا حکم والا جوت، چوتھے جگ دے کھڑکایا۔ لیکھا دیکھے تانا پیٹا سوٹ، سوتر دھاری کھوج کھوجایا۔ کوڑی کریا کراؤنا کوچ، کوچا گلی کر صفایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل

ساچا ہر، جن بھگت بنا کے اپنے پوت، پتا پڑکھ اکال گود سہائیا۔ جن بھگتو سارے ڈھکو اکھیں، اکھاں پوٹیاں نال دہائیا۔ گر اوتار پیغمبر اک روپ بن جائے سکھی، ست وچ سہائیا۔ انگی نال کسے دی ننگی نہیں دکھی، ہتھ پیر دیکھن کوئے نہ پائیا۔ ہاڑ مہینہ پھڑے کوئے نہ کپھی، گرمی سکے نہ کوئے ستائیا۔ سچ پیار وچ بن کے سچی، سچ وچوں پرگٹائیا۔ سوہنا روپ درساوے پڑدالاہوے وچوں نظری آوے سسکھی، گھنگٹ آپ اٹھائیا۔ جیہڑی جو بن ورتی نک تے بہن نہیں دیندی مکھی، دین مذہب دی گل سہہ سکے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ نی دیکھو پر بھ دی نار سہاگن، سوہنا روپ بنا ئیا۔ پیا دے ویراگ وچ پھرے ویراگن، بہڑی بہڑی دہائیا۔ جس نے میٹوں کیتا وڈ بھاگن، وڈ بھاگی اپنے نال ملایا۔ میں خیران ہوئی گرگھ ہنس بنائے کاگن، کاگوں ہنس اڈائیا۔ جیہڑے ساڈھے باراں وچے تک جاگن، بچھلا لیکھا آئے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ دکھائیا۔ جوت کہے میٹوں سارے کہندے کو جھی کملی، پر بھ کملاکنت ہنڈھائیا۔ میٹوں کہندے رام دی سیتا میلی، جس نوں رام راون گیا اٹھائیا۔ میٹوں کہندے سارے کوئی، بوری کھلے کیس گل وچ پائیا۔ جاں تکیا میرا ماہی پریم پریتی دا عملی، عملاں توں رہت نظر کدے نہ آئیا۔ جد آیا تے بھگتاں دے دم لئی، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ جاں پرگٹیا جگ چوکڑی کم لئی، کو جھیاں گود اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترا ئیا۔ نار کہے میرا دیکھو متھا، پیشانی سو بھا پائیا۔ جتھے دھوڑی لگے پڑکھ سمرتھا، خاکی خاک رمائیا۔ اتھے اک حرف توں میرا میں تیرا ہووے کتھا، دوجی اور نہ کوئے پڑھائیا۔ میں خوشیاں وچ نٹھاں، بھجیاں واہو داہیا۔ دین مذہب دا میٹاں رٹا، گھٹا سب دے سر وچ پائیا۔ جے کسے میرے صاحب دا بچھنا پتے، بھگتاں دے دوارے دھر دا ماہیا۔ جس دے کول نہ کوئے گاں نہ کوئے وچھا، کٹیاں سیس نہ کوئے کٹائیا۔ اج سب دا بچھلا پورا کر کے پٹا، تے پٹنے والے دتی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل دکھائیا۔ میٹوں کہندے کملی نے کھول لئی گت، بُرا شگن منائیا۔ میں ہو گئی خوش، کیوں پر بھ نے کلج دا لیکھا دینا چکائیا۔ پھیر میں چلاں ٹپ ٹپ، سچ سچ پیر اٹھائیا۔ میں جاں دیکھیا تے اپنیاں بھگتاں وچ بیٹھا لگ، لگیاں نوں اپنے نال ملایا۔ میں چار کٹ پٹی کملیو میرے صاحب بنا دے اندھیرا گھپ، چند دا چند نہ کوئے رُشنائیا۔ میں اکو لہدی اکو گجری دا پت، جس

نوں دوجی جنمے کوئے نہ مائیا۔ جس دے گرگھ اک مُٹھ، دہ دشا وچ سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حال سمجھائیا۔ مینٹوں
 کہندے ایہہ جو بن ونٹی مستی، اپنی لئے انگڑائیا۔ پر میں دیکھنی سب دی ہستی، سورِ بیر دینے اُٹھائیا۔ جے مٹاتے اِکو پر یتیم عرشی، دوجا انگ نہ کوئے
 لگائیا۔ کیوں میں سدا وسنیک اوسے دے گھر دی، جتھے اِکو جوت نور رُشنائیا۔ میں نار نرائن نر دی، جو مالک دُھر درگاہیا۔ میں تاں یاد کردی ساں پر
 دی، کدے آوے میرا ماہیا۔ کیوں اوہ سدا بھگتاں دا دردی، دُکھیاں دُکھ گوائیا۔ کئے چر پچھوں گر اوتار پیغمبراں دی منظور کیتی عرضی، اشام اُتے
 دستخط لئے کرائیا۔ میں بڑی کوچھی کملی ہو کے رہی ڈردی، لگ لگ اپنا جھٹ لنگھائیا۔ پر مینٹوں اِک دُکھ جدوں دو جہاناں نال پیار کرے تے میں وچے
 وچ سڑدی، سوکنا والا رُپ بنائیا۔ جے میں چنگی ہوواں پر بھ دا بھانا مٹدی، جو کرے سو من کے شکر منائیا۔ کیونکہ ایہہ کھیل آد جگاد اِکو ہر دی، جو
 ہر ہر دے رہیا سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ دیکھو کیہڑی نار نکلی وچوں ڈولی، ست سچ نوں پر گٹائیا۔ جس نوں
 نِسکار کرے صدی چو دھویں دی گولی، سیس چرناں اُتے رکھائیا۔ ہُن سارے گرگھ پاؤ رُولی، دیکھو کی پر بھ دی بے پرواہیا۔ چوراسیاں وچوں تھوڑیاں
 جہاں بھگتاں دی رُت مَوّلی، مَوّلا ہو کے اپنے گل کھلائیا۔ دیوے مان وڈیائی اُپر دھولی، دھرنی دھرت دھول دھول سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ اِک دکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سانوں مل گیا پت پتونت، داتا بے پرواہیا۔ جس نے کھجک کرنا
 انت، کوڑی رین دینی مٹائیا۔ بھگت بنا کے سنت، گرگھ لینے جگائیا۔ جنم کرم دی میٹ کے چنت، سا تک ست دینا سمجھائیا۔ اپنی مہا دس بے انت،
 بے انت اپنے وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پنج پیارے لیا دیو
 پانی، گلاس اِکو نظری آئیا۔ روداس چمارکتوں پڑھدے بانی، سطران نو نو سنائیا۔ ساڈا جھگڑا تک جائے چارے کھانی، انڈج جیرج اُتبج سیتج حکم نہ کوئے
 سنائیا۔ اسیں ہُن بن گئے اوس صاحب دی رانی، جس دی رعیت دو جہان اکھوائیا۔ اکھ رہی کوئے نہ کانی، دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جد دیکھوتے
 سگھڑ سبھی سوانی، سچ تحت تے بیٹھی سچ دے مالک نال اپنا انگ چھہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ

اک چڑھانیا۔ ویکھو چڑھیا رنگ ضرور، چرن نظر کوئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال گیا نہ بھول، ابھل بے پرواہیا۔ جس نوں کہہ کے آئے چار جگ کنت کنٹول، سو انت لئے پرناہیا۔ سب دا سانجھا کر اصول، سوہنگ ڈھولا دتا سناہیا۔ چرن پریتی بخش کے دھول، دھوڑی خاک رماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا ویس وٹاہیا۔ ویس وٹا کے آگیا سوامی، سماں دئے گواہیا۔ جس نوں کہندے انترجامی، جگ چو کڑی کھیل کھلاہیا۔ جس دی شبد شبد گُربانی، نام نام سمجھانیا۔ اوہ لیکھا جانے جیو پرانی، لکھ چو راسی ویکھ وکھانیا۔ کھجک سب دی بچھلی ویکھے کہانی، لیکھا پھولے تھاؤں تھانیا۔ اپنی کر کے ترل جوانی، نوجوانا اپنا تھم سناہیا۔ ساری سر شئی کر کے فانی، اڈول اڈل اپنا آپ دھراہیا۔ جن بھگتو اچ توں تھادی منزل پوری کیتی روحانی، روح بُت کری صفایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھم سناہیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں بن گئے نار سچھی، سوہنا روپ دھراہیا۔ جن بھگتو تھانوں ملن آئے اٹی بچی، بھجے واہو داہیا۔ ویکھو کڈی سوہنی سنگت سچی، سچن بیٹھا دھر درگاہیا۔ تھادے وسے اُپر شاہ رگی، رکھوپت داتا بے پرواہیا۔ جس نے لیکھا پورا کرنا چو دھویں صدی، صدمہ گھر گھر دئے درسائیا۔ جس نوں کہندے محمد دی وگنی نوچ ندی، اوہ ندیاں دے وہن دئے وہانیا۔ اوہ ویکھو لہندی دشاگ لگی، آگے ہو نہ کوئے بھجھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا روپ درسائیا۔ اوہ پنج پیارے کہن دھر دئے رائے پانی تے پی لاء، کی دُپٹا سر ٹکاہیا۔ گر گھو اوہ ویکھو کھجک بھگت دوارے باہر بیٹھا -----، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ منہ تے ہتھ پھیر کے کہے میں ہو گیا پینا، میری چلے نہ کوئے چترانیا۔ جے اچ تھم مل جائے تے میں جاواں وچ چینا، چین والیاں دیاں اٹھانیا۔ میرا پھیر ٹھنڈا ہووے سینہ، ایشیا تے یورپ دینا لڑانیا۔ جے دُنیا نہ لڑے تے میں شہنشاہ دا پُت کمینہ، تے میری چوتھے جگ دی بدھی کم کسے نہ آہیا۔ میں تکدا کجھ کھیل کرنا وچ اسوہینہ، ماس سوہنا سو بھاپانیا۔ جیہڑا گرگھاں نے بہہ کے اچ وہایا پسینہ، ہڈیاں پسلیاں وچوں کڈھانیا۔ پر پھر وی چنگا انہاں نوں مل گیا دانا پینا، جو مالک اک اکھوانیا۔ میں جانا شاید ایہو رام رحیا، رحمت رہیا کمائیا۔ میں تکدا جس بھگتاں دا امرت پینا، مکھ بلاں نال چھہانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا گھر وسایا۔ گر گھو تھادا امرت بڑا ٹھنڈا، ٹھنڈا بخ نظری آہیا۔ اوہ ویکھو کھجک دا کنڈھا، کنڈھی بیٹھے دھیان لگاہیا۔ یاد کر لو اک بچن بھل گیا سی

گوبند دا بندہ، بہادر مادھو داس ملی سزایا۔ ہن وقت اوس نالوں وی چنگا، چنگی طرح درڑایا۔ جس نے اِکو وار کھسرا جھڈا دینا جیرج انڈا، اُتہج سیتج پندھ مُکایا۔ گرگھ گرگھ ہر جن ہر بھگت وچ رہن نہیں دینا کوئی گندہ، گندگی دے کیرے گندگی وچ دینے سُٹایا۔ میں کوئی اگراہن نہیں آیا تہاتھوں وصولی والا چندہ، چند سورج سارے بیٹھے سیس نَوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلایا۔ بھگتو تسیں آنہدے ہووگے ایہہ نکی جیہی مُنی، کتا مٹا گرل کر کے جھٹ لنگھایا۔ کدی سر توں لہہ جاوے چُٹی، سوہریاں پیکیاں دی شرم حیا گَوایا۔ آنہدے ہووگے عقل دی گنی، سینے پرونے دی جانچ نہ کسے سکھایا۔ ہتھاں نال آٹا کدے نہ سکے گنھی، تون سکے نہ کدے بنایا۔ جدوں ویکھئے پتہ نہیں کدوں دی تیاہی جھٹ پانی لا لئے بلیں، اپنے اندر لنگھایا۔ کڈی موٹی جھٹ وچ شکل لئے بدلایا۔ نی کی ویکھیا باہروں ہور اندروں ہور نویں نکور دسے کایا کُلی، مالک اپنا رُپ دھرایا۔ جد ویکھوتے بھگتاں دے چرناں وچ رُلی، رُل کے اپنا جھٹ لنگھایا۔ پھیر ویکھو صلح کُلی، سب دامیلارہی ملائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ جن بھگتو کس نے میرا سر توں لاه لیا لیرا، بڑے شیطان نظری آیا۔ میں بھج کے بہہ جاواں وچ اپنے پیرٹھا، سکتے کوئی چک کے بھج نہ جائیا۔ نی کتھے میرا دھرم دیئے گولینے کلیرا، ہتھ دے پھرایا۔ مینوں لہہ لین دے کیرا بھگت تے کیرا ساچا ویرا، تے ویر جی کواری کہہ کے دیاں سُنایا۔ میرا اوہ بھرا جیہڑا پیو ماں مرن توں اکھاں وچ نہ وہائے نیرا، سَنگر دا بھانا من کے بھلاں دی ورکھالئے کرایا۔ اوہدا صاف تے سَتھرا چیرا، اوہ گوبند دا سکھ سوہا پائی۔ کیوں اگے سَنگر دا ورتیرا، وِتکار رہن کوئے نہ پائی۔ بھاویں تسیں کہو پر بھو دی ناری تے پھردی وانگ فقیرا، فکرے کلماں والے گایا۔ رہاں وانگ حقیرا، مینڈھی وچ نہ کوئے وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل وکھایا۔ بھگت کہن کیوں پیندی پانی دے گھٹ، پیاسینے سانوں دے سمجھایا۔ نالے سانہہ کے ابناشی اچت، تے سوہنی سیتج ہنڈھایا۔ سدا رہیں آپ اُس نال خوش، گلو کڑی اِکو پائی۔ اوئے اسیں مر گئے لوک مات وچ بھکھ، سکے ٹکڑے ہتھاں وچ وکھایا۔ دس ماس ساڑ کے مات دی اگن وچ گکھ، پُٹھے دتے لٹکایا۔ کسے نوں دھی بنا دتا کسے نوں بنا دتا پُت، خوشی جگت والی وکھایا۔ آپ سب توں بیٹھی لگ، سچھنڈ ساچے ڈیرہ لایا۔ اسیں چار جگ اک اک جنا کے آو دے

رہے تے ڈردے رہے کر چُپ، اُچی کوک نہ کوئے سناٹیا۔ ہن اسیں سارے بھگت اِکٹھے ہو گئے جے ساڈے گل دی گھٹیں اسیں جانا رُس، ویکھو کس طرح پئے لڑائیا۔ پر اسیں چاہندے ساڈے وچوں اِچ ای کڈھ دے پُھٹ، دویت دا جھگڑا دے مُکائیا۔ پر بھو پیار نہ جاوے ٹٹ، گنڈھ اِکو اِک پوانیا۔ جے تُوں پر بھو دے پیار دی کیتی لُٹ، ساڈی جھولی دینی بھرائیا۔ اِک وچوں کہندا اوئے بھگتا زنائی دی مت ہندی پچھے گُت، گچی وِچ رکھائیا۔ دو جا کہندا نہیں اوئے ہن سنجگ نے بدل لیا رُخ، پچھلی ریتی دتی مٹائیا۔ سارے استری پُرش اُس پر بھو دے پُت، جو اپنی گود لکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا نام چپائیا۔ بھگت کہن ویکھو پی گئی گلاس، گلا لیا پھولائیا۔ ساڈی بُجھا دے پیاس، کیوں رہی ترسائیا۔ دُکھاں دا سارا کردے ناس، سر سب دے ہتھ لکائیا۔ تُوں تینی اوتاراں پینمبراں تے گرو آں دی دات، جوتی نور ناری رُوپ پر گٹائیا۔ تے تیرا پتی تے خاوند پر بھ آپ، اپنا رنگ دکھائیا۔ جدھر تکیئے سدا ساڈے ہووے ساتھ، سگلا سنگ بناٹیا۔ ساڈی سب دی مٹ جائے واٹ، دوہاں مل کے لیکھا دینا مُکائیا۔ اسیں پہنچئے اُس گھاٹ، جتھے گھاٹا رہے نہ رائیا۔ واہ میرے پر بھو تیری تیرے دوارے ملدی دات، داتے اِکو وار دینی ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھم ورتائیا۔ پنچے درباری کہندے ساڈے کاٹاں اُتے چاڑھ دے لکھت، لیکھے نال سٹائیا۔ انت پر بھو دا پورا ہو جائے بھوکھت، سب دا لیکھا دینا مُکائیا۔ سب دا اِکو ہو جائے اِشٹ، اِشٹ اِک منائیا۔ جے صاحب سنگر کھول دیوے سب دی درشٹ، اندروں پڑدا دئے اُٹھائیا۔ جے راما کہہ کے گیا رام وششٹ، وشیاں دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جے تیرے ہندیاں وی نہ آیا صدق، پھر کتھے جائے لوکائیا۔ جے تُوں سچا تے سچ دا دس عشق، کیوں پریتی کوڑیاں نال لگائیا۔ جن بھگتو جے پیار منظور نہیں بے شک اُٹھ کے وچوں جاو خسک، خسکیاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ بھگت دوارے کوئی نہیں چاہیدا بندک، گرگھ سوہنے سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوہنا رُوپ درسائیا۔ تخت نواسی سپس پہنیا تاج، تاجاں والے تیری وڈیائیا۔ تیرا جگ جگ چلدار ہیا راج، تھم شہنشاہیا۔ کلجگ انتم بدل دتا سماج، سمگری نام ورتائیا۔ ہر گھٹ انتر ہو وساد، وشو اپنا پڑدا لاہیا۔ بھاگ لگا دے دیس ماجھ، سمبل کر رُشائیا۔ جس کھیل کھلائی آج، سوانت رہیا دکھائیا۔ شبد نام و جا کے ناد، ناد دی دُھن سٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، سچ لیکھا لیکھے لائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی پوری ہو گئی پوجا، ویلا وقت سرنائیا۔ دُتیا بھاؤ رہیا نہ دُجا، دُو آ رُوپ نہ کوئے درسائیا۔ پچھلا کاسہ کیتا مُودھا، نین مُوند درسائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ رنگ لئے رنگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن چرن کول سلوارنا، سبجگ ریت بنائیا۔ بھگت بھگوان سدا تارنا، اک اک رنگ دکھائیا۔ بیخ وکارا وچوں مارنا، متاموہ مٹائیا۔ درگاہ ساچی گھر ساچے سچکھنڈ واژنا، آگے ہونہ کوئے اٹکائیا۔ لیکھے لاکے پُرکھ نارنا، نر نرائن ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس نے سب توں وکھرا چھٹی پوہ نوں کھیل وچارنا، جس دی نو نو چار جگ سمجھ کسے نہ آئیا۔

☆ ۱۸ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹووال سویرے ویباہاں دے سمیں ☆

اوتار پیغمبر گر کہن سہاگ رات ہوئی سہنجی، پر بھ دتی مان دُئیائیا۔ ساڈا نیتر تک کے آنجی، نین نین ملایا۔ چرن دھوڑی دے کے مجنی، دین مذہب دی میل دتی لایا۔ نرگن دھار دس نرنجی، نرکار لیا ملایا۔ ست دوار دا بن کے سبجی، سبج رنگ دکھائیا۔ جھگڑا مُکا کے بدنی، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار بھگتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ملیا پر بھ ابناشی کنت، رین وجدی رہی ودھائیا۔ اسیں مہما کردے رہے اگنت، صفتاں وچ صلاحیا۔ نظارہ تكدے رہے بے انت، بے پرواہ اپنی کار کمائیا۔ جس مات بنائے بھگت سنت، گرگھ گود اٹھائیا۔ دیوے نام ندھانا منت، سوہنگ ڈھولا کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ہاڑ ستاراں رین ہوئی سہاوی، سوہنا رُوپ درسائیا۔ لیکھے لگی سب دی لاوی، چوتھا جگ پور کرائیا۔ ساڈی دھار کو جھی کملی باوی، بوری لئی پرنائیا۔ اپنے نال کر کے ساویں، ساچی سبجے لئی اٹکائیا۔ حکم سندیسہ دتانا سہاگن ایکا کنت راویں، دوسر اکھ نہ کوئے اٹھائیا۔ پھر چکے اپنی باہویں، بھجاں اُتے اٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا راگ سنائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن ساڈے سگن لگایا بل، پہلی رین خوشی منائیا۔ اکو مالک سمجھنا کُل، کُل مالک اک اٹھائیا۔ پچھلی ریتی جانی بھل،

اُٹھل دتا دِرڑاٹیا۔ پریم پریتی تیج تے سٹے بھل، پھولن سیجا اُتے لٹاٹیا۔ پھیر مُجّت وِچ گیا بھل، رُوپ رنگ نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اُٹھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سیجے سٹا پُرکھ ابناشی، انگیکار آپ کرایا۔ پریم پیار دی دسّ کے راسی، منڈلاں اُپر کھیل
 کھلایا۔ چار جُگ دی پوری کر کے آسی، آسا اپنی نال ملاٹیا۔ دیناں مذہباں وچوں ہوئی بند خلاصی، بندی چھوڑ دیا کماٹیا۔ جھگڑا میٹ کے جگت سواسی،
 رسنانالوں کیتی جُداٹیا۔ اِکو نُور جوت پرکاشی، کنت سہاگی سو بھاپاٹیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہو یا سہاٹیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن
 تِن وار بدلی رات کروٹ، پتی پتونت کار کماٹیا۔ اسیں انگڑائی لئی جھٹ پٹ، پٹنے والا دتا ہلاٹیا۔ اُٹھو ویکھو وسیا گھٹ گھٹ، گھر گھر ڈیرہ لایا۔ جس دا
 نام رہے رٹ، رٹا جگت رہیا مُکایا۔ دین مذہب دی ڈوری دتی کٹ، کٹاکش اپنا نام دکھایا۔ مارگ دسّ کے اک سچ، ساچی منزل اک چڑھایا۔ جھگڑا
 میٹ کے ماٹی کچھ، ساڈی جوت دھار لئی پرناٹیا۔ ساڈے اندر گیارچ، لوں لوں وِچ سماٹیا۔ اگے وچھوڑے وِچ نہ سکدے بچ، بچپن ایسے دی جھولی پانیا۔
 اِکو خاوند منّا حق، پابند ہو کے سیس نوایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ دکھایا۔ اوتار پیغمبر گر کہن سانوں لایا نال چھاتی،
 چھتر دھاری دیا کماٹیا۔ سیٹل ہو گئے مل کے کملاپاتی، پت پر میثور اپنی گود اُٹھایا۔ چرن چرن نو دک دتا بوند سواتی، دین مذہب دی اگنی دتی بُجھایا۔ اپنے
 گھر بنا کے حیاتی، حیا شرم دتا مٹایا۔ سانوں سونا ملیا نہیں ساری راتی، گلاں کر کر جھٹ لنگھایا۔ بڑے چراں بچھوں سکی واٹی، نو نو چار پندھ مُکایا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا سنگ رکھایا۔ اوتار پیغمبر گر کہن ساڈے تن نہ کوئے لباس، الف اپنا رُوپ درساٹیا۔ چرن پریتی دے
 وشواس، وشیاں وچوں باہر کڈھایا۔ کھیل کرے اُپر آکاش، دھرنی دھرت دھول دتا دکھایا۔ ساڈھے باراں سدّ کے اپنے پاس، پاسا دین دُنی بدلاٹیا۔
 اک پیار وِچ کیتا واک، حکم دتا سناٹیا۔ شبد اگمی دسّ کے بات، باطن پڑدا دتا گھلایا۔ تہاڈا لیکھا رہیا نہ ذات پات، پُرکھ اکال نُور نظری آٹیا۔ ماجھا مالوا
 دوآبہ جموں چوڈاں کلو ونڈا کے پرساد، چوڈاں طبق دتے ہلاٹیا۔ اِکو حکم منّا واحد، دُجا اِشٹ نہ کوئے بناٹیا۔ تہاڈا لیکھا گیا اک دُوجے توں بعد، باوجود
 اپنا حکم سناٹیا۔ پھیر اسماں کیتی فریاد، نیوں نیوں سیس جھکایا۔ تیری سیجے نیند نہ آوے سدا رہیے جاگ، جاگرت جوت جوت رُشناٹیا۔ تیرے پیار دی

و جاؤندے رہیے رباب، نانک نرگن دھار سُنائیآ۔ سانوں خوشی ہوئی دین مذہب توں ہوئے آزاد، آزادی وِچ تیرا در سُهائیآ۔ جے توں سچ سوامی جائیں
 براج، تیرے سُنیاں تیری سیو کمائیآ۔ چار جُگ توں وکھری تیری ستاراں ہاڑ دی رات، بھنڑی اپنا رنگ دکھائیآ۔ ساڈی شہادت ہوئی نال قلم دوات، پنج
 لکھاری دین گواہیآ۔ بھگت بھلدے نہیں جیہڑے چڑھ کے آئے برات، جانجی لاڑے نال وڈیائیآ۔ سانوں اک خوشی تے اِکو انتر خواہش، خالص دیئے
 سُنائیآ۔ توں سدا وسنا ساڈے پاس، وچھوڑا نظر کوئے نہ آئیآ۔ تیری جوت تیرا پرکاش، تیری نظرے نورِ اِلاہیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ساچا دینا رنگ رنگائیآ۔ اوتار پینغمبر گر کہن ساڈے رکھیا ہتھ اُتے پُشت، بلوئا دتا لگائیآ۔ ذرا ہو جاو ہُن چُست، ہوشیاری وِچ درڑائیآ۔ اگے لیکھا کرنا
 دُرست، دُرستی سب دی آپے ویکھ دکھائیآ۔ جیہڑا نامِ بلدِ اربیا مُفت، مُقتیاں جھولیاں آئے پائیآ۔ سہا کے آئے اُرس، اسماناں راہ تکائیآ۔ کھیل کھیلدے
 آئے ناری پُرش، جگت نار کنت ہنڈھائیآ۔ ہُن تھکم سُننا تُرت، تُریا توں پرے آپ جنائیآ۔ جس نوں کہندے آئے اکال مورت، اوہ تہاڈا خصم خصمانہ
 بے پرواہیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا در سُهائیآ۔ اوتار پینغمبر گر کہن جس ویلے شاہ سُلطانا آیا اگے، اپنا رُپ پرگٹائیآ۔ ساڈے
 سینے دھڑکن لگے، بے بسی وِچ دُہائیآ۔ جس ویلے چرن رکھیا شبد سَنگھاسن اُپر منجے، منزل اپنی پنڈھ مٹائیآ۔ پیار وِچ کہا توں میرا میں تیرا گا کے
 چھندے، سوہنا راگ درڑائیآ۔ اوتار پینغمبر گر ہُن تسیں تتاں والے نہیں بندے، رس لنگاں نہ کوئے دکھائیآ۔ مل موتر والے نہیں گندے، وِشا وند نہ
 کوئے وندائیآ۔ شستر پہرے نہیں چنڈ پرچنڈے، کمند کندھ نہ کوئے اُٹھائیآ۔ دین مذہب کوئے نہ وندے، ذات پات نہ کوئے جنائیآ۔ اِکو گھر دے قفل
 کھول دتے جندے، زندگی زندگی وِچوں بدلائیآ۔ کریا کھیل وِچ ہندے، ہر کرتے بے پرواہیآ۔ جس نوں کلجک جیو رہے بندے، زندیآ وِچ دُہائیآ۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھکم ورتائیآ۔ گر اوتار پینغمبر کہن جس ویلے اسیں صاحب نوں ویکھیا اکھیں، اپنی اکھ لئی مٹکائیآ۔ اُس نے
 ہتھ رکھیا ساڈی وکھی، سُنیاں دتا ہسائیآ۔ پھیر بول جیکارا اکھی، اکھ اکھنے وِچ درڑائیآ۔ تسیں اک پر بھو دی سکھی، اِکو سچ لینی ہنڈھائیآ۔ تہاڈا فرق رہیا نہ
 رتی، رت دا جھگڑا دتا گوائیآ۔ پیار کرنا کملاپتی، پت پر میسور انگ لگائیآ۔ جس دی درگاہ ساچی بسی، سچھنڈ وِجے ودھائیآ۔ جس نے لیکھ مُکاونا لکھ چار

اسی، اصل اپنا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ اوتار پیغمبر گر کہن اسیں دیکھیا نور جوت اجیارا، نظر لئی بدلایا۔ پر بھو کیتا سچ پیارا، کروٹ کروٹ وچوں بدلایا۔ دے کے شبد ہلاراء، جھولا دتا جھلایا۔ بول کے سچ جیکاراء، میلا لیا ملایا۔ اسماں کیتی نمسکاراء، چرناں اُتے سیس جھکایا۔ ابناشی کرتے پھیر کہا دوبارہ، دوہرا حکم سنایا۔ تہاڈا مالک اک نرکارا، نرور نور خدایا۔ جھگڑا چھڈ دیو پتھر اٹاں گارا، اکھراں والی نہ رہے لڑایا۔ میرا دیکھو سرب پساراء، پسر پساری ہو کے رہیا جنایا۔ وشن برہما شو سیواداراء، سیوک ہو کے سیو کمایا۔ تہاڈا سب دا اکو گھر باراء، در اکو دتا دکھایا۔ تہاڈا لیکھے لایا اک شنگارہ، سوہنا موہنا روپ دیکھ دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اپنا سنگ رکھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈے کول آ گیا سچیں، سچ دیئے درڑایا۔ اسیں شرم وچ اکھ نہ پٹی، پھیر پٹنے والے دتا اٹھایا۔ ہن شک رہیا نہ رتی، شکوہ دیو گوانیا۔ صاحب سلطانا سری بھگوانا تہاڈا لہنا دیوے ہتھو ہتھی، ہتھیلی لال رنگ رنگایا۔ ایہہ بچن سُن کے کچھی کھڑ کھڑا کے ہسی، تالی متھے اُتے لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا راہ چلایا۔ کچھی ہس کے کہا دیکھو کھیل پرکھ سمرتھ، وشو دھار درڑایا۔ جس نے مہندی نال رنگے میرے ہتھ، جگت روپ درسایا۔ مہما جنائے اکتھنا کھ، جس نوں لکھ سکے کوئے نہ رانیا۔ جو جگ چوکڑی چلاوے رتھ، نانک نرگن سرگن آیا سمجھایا۔ اوہ مالک کملاپت، پت پر میثور بے پرواہیا۔ تہاڈے کول آ گیا وت، وطن اپنا اک سہایا۔ جھگڑا مکا کے کایا رت، نور جوت وچ سمایا۔ تہاڈا رہیا کوئے نہ تت، تتو جھگڑا دتا چکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھیکھ وٹایا۔ کچھی کہے میرے سنکھ دی آواز، گر اوتار پیغمبراں رہی ہلایا۔ میرے سنکھ دی آواز، سُن پر بھ دا نظری آیا۔ میرے سنکھ دی آواز، دُھن دو جہان شنوایا۔ میرے سنکھ دی آواز، دو جہان رہی اٹھایا۔ میرے سنکھ دی آواز، گو بند شبد باز اڈایا۔ میرے سنکھ دی آواز، صاحب سلطان سُن کے خوشی بنایا۔ میرے سنکھ دی آواز، تخت نو اسی سیس نوایا۔ جس دے سیس اُتے تاج، تاجاں والے دے مٹایا۔ جس دا اکو ہونا راج، رعیت ہووے جگت لوکایا۔ ست دھرم چلاوٹا رواج، کلج کر یا کوڑ مٹایا۔ مخاطب ہو کے دینا خطاب، خطا سب دی دیکھ دکھایا۔ متر پیارا بن احباب، مہربان ہوئے سہایا۔ ست دھرم دا بدل دینا سماج، سمگری ست ست ورتایا۔ گر اوتار پیغمبر و

تہاڈا پورا کرنا کاج، اند اپنے نال رکھائیا۔ میرے سنگھ دی آواز، سہاگی رین دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا پڑدا لاہیا۔
 اوتار پیغمبر گر کہن ہر پایا کنت سہاگی، سہاگی کنت گھر رام جیو۔ جس دے وشن برہما شو لاگی، سیوک سیوا کرن گنوان جیو۔ بھگت سنت سماجی، گرگھ
 گر سکھ سنگ نبھاؤن جیو۔ پریم پیارے شبد دھار مارن آوازی، دُھن ناد شنوائی جیو۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 ویراگ جیو۔ ویراگی سنگر ڈھڑا، گھر گبھیرا میت۔ جس دا بولا مسٹھرا، نام سنائے گیت۔ وسے سدا چیترا، چاڑھے رنگ بسیٹھ۔ جوتی دھارونترا، سوامی
 ٹھانڈا سیت۔ آد جگاد کدے نہ وچھڑا، سچکھنڈ دا وسنیک۔ جس سوہنگ شبد سنا کے فقہر، ستجگ سچ بنائی ریت۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، در ساچی دیوے بھیکھ۔ گھر سوامی سچ سکھ، پایا کنت بھتار۔ درشن پایا اگم لکھ، ہویا نور دیدار۔ لیکھا پچھلا گیا چک، ہر ملیا کنت بھتار۔ کوڑا نانا گیا
 ٹٹ، سنیاشد نگارہ۔ دین مذہب دی رہی نہ پھٹ، سچکھنڈ ویکھ آئے اینکارا۔ جس دانام اگما امرت گھٹ، دو جہاناں ٹھنڈا ٹھارا۔ جن بھگت بنائے
 ساچے ست، نال رلائے گوہند شبد دلارا۔ چار جگ دیاں وچھڑیاں لیا بچھ، ویکھے وگسے پاوے سارا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار
 سہارا۔ دھن بھاگ گر دیکھیا، دیکھیا ہوئی اپار۔ جس پائی ساچی بھکھیا، بھچھیا نام وچار۔ بخش سچ پریتیا، پریتم سرجنہار۔ ساڈا پچھلا لیکھ بیتیا، آگے مارگ
 دتا سکھال۔ ستجگ چلاونی ساچی ریتیا، ایکا رنگ رنگاونا شاہ کنگال۔ لکھ چوراسی انتر پوتر کرے نیتیا، نیترا اپنا کھول کمال۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، سانوں کیتا سب بحال۔ گر اوتار پیغمبر کہن ہر پایا کنت سہیلا، سوامی سچ سکھائی جیو۔ جن جوتی دھار کیتا میلا، سنجوگی روپ درسائی جیو۔
 اکو گھر بہا گرو گر چیل، در ساچا اک وڈیائی جیو۔ رنگ نویلے وسیا، وسنہار گوپال۔ جس ستجگ مارگ دسیا، دیناں بندھپ دین دیال۔ کلجگ میٹے رین
 اندھیری مسیا، ستجگ ساچا دیوے نام مثال۔ سنت سہیلا آوے نسیا، کھیلے کھیل مات کمال۔ جو ہر ہر دے اندر وسیا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، سب دی سرت رہیا سنجال۔ گر اوتار پیغمبر کہن آیا دیس سمبل، سمبھل کھیل کھلایا۔ جس نوں دو جہان لبھن، کھوجن تھاؤں تھانیا۔ اوہ
 مورت گوپال مدن، مدھ سوڈن نور الاہیا۔ جس دے دیک جوتی جگن، گر اوتار پیغمبر جگ جگ کر کے گئے رُشائیا۔ انت او سے دی سرنی لگن، جس

نوؤں کنت سہاگی کہہ کے گائی۔ ناتا توڑ کے ماٹی بدن، بدلہ دین دُنی بدلایا۔ سچ دوارا لگا کے سگن، سگلا ساتھی اک پرناٹیا۔ خوشیاں نال سارے وسن، سچھنڈ ساچے سو بھا پائی۔ دن دی وارتا پھیر رین نوؤں دسن، کس بدھ پر بھ نال ہس کے خوشی بنایا۔ نچن گدن ٹپن، ٹپے دین سناٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک زانن نر، سچ اپنی کار بھگتایا۔

☆ ۱۸ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال رات نوؤں ☆

اوتار پیغمبر گر جوتی نار کہے پُرکھ اکال نال ہندا رہیا ہاسا، ہس ہس خوشی بنایا۔ تیرا کی کھیل لکھ آکاش آکاشا، بھيو ابھیدا دے گھلایا۔ جھٹ جوتی دھار دی پا کے راسا، کوٹن کوٹ برہمنڈ کھنڈ دتے ہلایا۔ پھیر شاہو بھوپ بن شاہی پہن لباسا، سلطان مہربان حکم سناٹیا۔ سنو جس صاحب دیاں کردے آئے باتاں، اکھراں حرفاں وچ وڈیایا۔ لوک مات مار دے آئے واٹاں، جگ جگ پندھ مکایا۔ جگاوندے آئے ہوناں وچ لاٹاں، دپیک گھرت درسایا۔ سناوندے آئے صفت اگمی گاتھا، گا گا شکر منایا۔ اُس دا کھیل ویکھو ہن ساچا، سچ اپنا حکم ورتایا۔ سرشی اُتے سبج وچ رہے کوئے نہ چاچا، پتا پُرکھ اکال اکو سو بھا پائی۔ تہاڈا لہنا دینا پچھلا واچا، ابھل ابھل کدے نہ جانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ دکھایا۔ اوتار پیغمبر کہے جوتی ناری میں ہس کے کیتا مخول، واہ پر بھو تیری بے پرواہیا۔ اُس جھٹ اشارہ کیتا اُتے دھول، دھرنی دتی دکھایا۔ اوہ ویکھو سب دا پورا کیتا قول، اقرار اپنے نال نبھایا۔ اکو دس اگما بول، انبولت راگ سناٹیا۔ نام دے کڈے دھرم دا تول کے تول، ترازو شبد گرو ہتھ لکایا۔ جوتی جاتا ہو کے گیا مول، مولا اپنا حکم ورتایا۔ کسے نظر نہ آوے گورا نہ چٹا نہ کالا نہ سول، ساول سندر سمجھ کوئے نہ پائی۔ تہاڈے سب دے نال مار کے رول، رول اپنا نہ کسے سمجھایا۔ ویکھو بھگت دوارا دتا کھول، گھلا در اک درسایا۔ جتھے دین مذہب ذات پات دا وجے کوئے نہ ڈھول، ڈھولا پر بھ دا سارے گایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھيو چکایا۔ جوتی نار کہے میں کھڑ کھڑ ہسی، ہستی تکی شہنشاہیا۔ پھر میں ارد گرد چارے کوٹاں نسی،

بھجی واہو داہیا۔ پھر ہوکا بھریا کس دے پریم وچ پھسی، جو فیصلہ، حق سنا یا۔ جاں نگاہ بدلی اوسے دے چرناں اُتے جھکدے لکھ چار اسی، دو جہان بیٹھے
 سیس نوایا۔ پھر نکیا اُس دے بھگتاں دی بستی بسی، دو جا کھیڑا سو بھا کوئے نہ پائیا۔ پھیر میٹوں دیکھ کے پے گئی غشی، ہائے اُف دتا سنا یا۔ پھر یاد آ گیا
 ایہہ تے بچھلی کتھا کہانی پئی، جو بھوکتاں وچ آئے درڑا یا۔ ضرور ایسے کر کے ڈور گئی کئی، کٹاکش پر بھ نے دتا لگایا۔ پھیر دیکھیا گو بند دکھا دتی پئی،
 پٹے والے دتی دکھایا۔ پھیر میٹوں خوشی آئی مٹھی مٹھی، پریم رس رس پر گٹایا۔ پھیر مُجّت آئی کٹھی، میں اپنا آپ لیا دبا یا۔ پھیر صاحب سنگر ول
 نٹھی، بھجی واہو داہیا۔ میں ہس کے کہا وے پر بھوتوں پاتشاہ کہ شہنشاہ میٹوں مات لوک بنا دتا جٹی، جٹاں دے وس پائیا۔ پُرکھ اکال نے کہا اوہ کلمیے
 میں ایسے کر کے تہاڈا لیکھا پایا نئی، پوں اپنے شبد ہتھ رکھایا۔ جٹاں چرٹاں میٹوں نہیں بنایا کملاپتی، پت پر میثور ہو کے تہانوں ا بے گود نہ کوئے
 لکایا۔ تہاڈی نکی نکی لوک مات میں جگاؤندا رہیا موم پئی، بُتخائیاں وچ رکھایا۔ کیوں محمد اٹوں محمد کہ فتی، کہ فتوے والا سو بھا پائیا۔ اُس سچی کہانی دسی،
 دس کے رہیا جٹایا۔ اونے چر نوں عیسیٰ بولیا آہ دیکھ میرے گل وچ رسی، بن تیرے توں رستہ نظر کوئے نہ آ یا۔ موسیٰ کہا میری بھج گئی کایا مٹی، مٹک
 مٹک چلن والی تور رہی نہ رانیا۔ نانک گو بند کہا تیری بنیا کوئے نہ سکھی، سکھی سخن توڑ نہ کوئے نبھایا۔ دھن بھاگ بے ہن کھیل دکھایا اکھیں، آخر اپنی
 کار کما یا۔ آگے بھگتاں نوں بھگتی کراؤندا رہیا کُلی لکھیں، جنگلاں وچ بھوایا۔ تپاؤندا رہوں اگنی والی بھٹھی، ایندھن نال پتر ایا۔ دسدا رہیا مالا منکیاں
 والی رٹی، دوس رین دھیان لگایا۔ ہن کھیل انوکھا کتھا کہانی اچھی، اچھی طرح دتا درڑا یا۔ جس آتما نوں اک وار پریم نال کہہ لیا آ میری پچی، پچیاں
 وانگ گود اٹھایا۔ اوہ تیرے سچھنڈ دوارے بسی، واسطہ تیرے نال جڑا یا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتا یا۔ جوتی نار کہے
 اچ میرے سوامی ہتھ لا دتا اُتے میری ٹھوڈی، انگل سچ نال چھہا یا۔ میں سر دے لیا وچ گوڈیں، نیتز نین شرمایا۔ چرن رکھیا اُتے میری موڈھی، سچ
 نال دبا یا۔ جاں نیتز کھولیا میں بیٹھی وچ گودی، گوداوری دے کنڈھے والا گو بند دے گواہیا۔ پھیر دیکھیا نہ میں سوانی نہ میرے سیس تے مینڈھی تے
 نہ سیس تے دسی بودی، موند موندایا ویس نہ کوئے کرا یا۔ جاں مالک تکیا زگرگن دھار جوتی، جوتی جاتا نظری آ یا۔ میں اپنا آپ اوسے دی گوتی، اوسے

وچوں پرگٹ کے تے اوسے وچ اپنا جھٹ لنگھایا۔ نہ کوئی پڑھنی پئی پوتھی، پُستک بغل نہ کوئے ٹکایا۔ میں سوچ کیتی بہتی، دھیان دھیان وچ رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی خوشی بنایا۔ جوتی نار کہے پُرکھ اکال کیتی نکئی جہی شرارت، شرع چار جگ دی دتی دکھایا۔ آہ ویکھ اپنی اکھراں والی عبارت، کی سبق رہی پڑھایا۔ آہ ویکھ اٹاں پتھراں والی عبارت، رُپ میرا نظر کوئے نہ آیا۔ آہ ویکھ نام کلمے والی آڑھت، ہٹ دھرم نہ کوئے چلایا۔ آہ ویکھ میرا کھیل وچ بھارت، کھنڈ برہمنڈ دیاں درسایا۔ تھوڑا جہا اشارہ دتا نارد، بودی ہلاؤندا آگیا چائیں چانیا۔ پر بھو جے تیری جوتی استری اُتے کوئی چاہیدی گارد، تے میں سورما پہریدار بڑا اکھوایا۔ کیوں توں سب توں وڈا لارڈ، میں تیرے دو جہان دا لینڈ لارڈ نظری آیا۔ کیوں تیرے پنجاں درباریاں نے تیری بھینٹا کیتے پنچ کارڈ، پنچ پنچ تیرے ہتھ پھڑایا۔ اوہناں اُتے توں دسیا نارد توں وسنا کیہڑی وچ وارڈ، کون گھرانے ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھایا۔ نارد کہے پر بھو میں کوئی نوکری کرنی اے چنگی، چنگی طرح دیاں سنایا۔ بھادیں میٹوں بہتی ہووے تنگی، تنگی کٹ کے خوشی بنایا۔ پر اک گل یاد کر لے اپنی جوتی رانی نوں دس دے جے کتے اچانک ہو جائے رنڈی، پنا نارد توں ہور نہ کسے پرنا یا۔ کیوں توں داتا جگ جگ گرو آں اوتاراں پیغمبراں نوں اک اک نار ضرور ونڈی، تے میرا حصہ اے تک رکھیا چھپایا۔ میرا جی کردا اس چوہ جگاں دی دھار نوں چک لواں اپنی کندھیں، موڈھیاں اُتے لواں ٹکایا۔ پھیر پے جاواں تیرے بھگتاں دے بھگت دوارے دی ڈنڈی، ڈنڈاوت کر کے سب نوں سیس نوایا۔ پر یاد کر لے اپنی گھر والی نوں دسدے جے نارد نال جانا تے گل کدے نہ پاوے انگی، مٹک نال چلے چائیں چانیا۔ پھیر ویکھیں میری بودی دی ہوا آؤندی ٹھنڈی، تے جدوں ہلاواں اُنجا پون اکھ شرمایا۔ پر ہور گل اوہنوں کہہ دیویں سدھی پٹھی تے دوویں دھاراں دی واہوے کنگھی، ایویں سدھا چیر کڈھ کے نہ دیوے دکھایا۔ ہور دساں کتے سستی نہ رہے اُتے پلنگی، شکھ آسن ڈیرہ لایا۔ میں چاہندا اوہنوں اوتھے سواواں جیہڑی کل بھگتاں نے چکی سی الانی منجی، تے سکے ٹکڑے کھوا کے غریباں وچ دیواں رلایا۔ پر جے کتے گرسکھاں دی لگی ہووے منڈی، اوتھے جا کے دیاں دکھایا۔ اوگر گھوگر سکھو جے تہانوں پسند ہے تے قیمت میٹوں دیو چنگی، میں رنج پنچ کے براہمن اپنا جھٹ لنگھایا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھایا۔ جوتی نار کہے او براہمنانہ کرگستاخی، جھٹ گوتم اکھ کھلایا۔ اُس کہا کملیا منگ لے معافی، ہتھ بٹھ سیس نوائیا۔ نارد کہا میرا کھیل دو جہاناں دی ساکھی، سخاوت دیاں درڑایا۔ او میں تیری مٹاں کہ اُس پر بھو دی آکھی، جو اکھراں توں باہر کرے پڑھایا۔ ویکھیں مینوں کدی نہ کہیں پاپی، میں پت پُنیت بن کے پر بھ دی سیو کماہیا۔ میں جدوں کراں تے اِکو اک دا پاٹھی، پاٹھشالا اپنے اندر اِک اِکایا۔ دھن بھاگ جے میری مگ گئی واٹی، پینڈا رہیا نہ راہیا۔ تے مینوں اِک امرت بوند ملی جس ویلے گو بند نے رس بھریا سی وِچ باٹی، جگت و ساکھی سو بھاپایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ چکایا۔ بودی کہے او پر بھو دیئے رانیئے، دھرم دیئے سوانیئے، سچ سچ سناہیا۔ ادھر ویکھ اگے توں رُپ دھردی رہیوں براہمن کھتری تے بانئے، عیسائی مُسلم پارسی ونڈ ونڈایا۔ نی اِک اکھ نال ویکھن والیئے اکھوں کانیئے، دیناں مذہباں توں اپنا کھ چھپایا۔ توں چڑھ کے بہندی رہیوں لہندے چڑھدے دکھن پہاڑ جگت برچھ دیئے ٹاہنیئے، پر بھ دانام وکھرا وکھرا راگاں وِچ سناہیا۔ بندی رہی ایں پون سواسی مسانیئے، قبراں مڑھیاں رنگ رنگایا۔ بھردی رہیوں پانیئے، اٹھاں سٹھاں کھیل کھلایا۔ جے ہن کچھ کریں تاں جانئے، کی اپنی کل ورتایا۔ مینوں اے دسد اہیہ کھیل اگم مہانیئے، جس دی سمجھ کسے نہ پانیا۔ ساڈی چھوٹی چھوٹی دسدے آئے نشانیئے، نشانہ اِک درساہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھو چکایا۔ جوتی نار کہے اہیہ براہمن پکھنڈی کر جا چپ، بول ببول نہ کوئے سناہیا۔ نارد کہا غصے نہ ہو امبریئے میں تیرا پت، لاڈاں نال مینوں گود لے اِکایا۔ اُس کہا ویکھ کلج اندھیرا گھپ، نور نظر کوئے نہ آہیا۔ نارد کہا بیبی رانیئے کتے تہاڈا پینڈا تے نہیں گیا مگ، اگے راہ نہ کوئے دکھایا۔ اوہنے غصے وِچ کہا مور کھا پرے ہو کے لگ، کیوں تہمتاں رہیا لایا۔ نارد کہندا مینوں ایہو ڈکھ، میرے پُرکھ اکال توں پنا نکے نکے ناں سارے آئے جپانیا۔ سر شئی دے مانو نوں کسے گل نال لایا نہیں گھٹ، گلو کڑی اِکو وار پانیا۔ جوتی رو پئی بن نیناں بھٹ بھٹ، ایہہ بھٹکل کیتی تیرے ماہیا۔ نارد ڈھلے کر کے بُل تے بٹ، منہ دتا بدلایا۔ بیسیئے رانیئے ہن کھول دے گت، مینڈھی کیوں مینڈھی اُتے چڑھایا۔ ایس مینڈھی دیاں تن دھاراں تے تریلو کی وِچ آپ بیٹھا لگ، ایہہ گت کرنی کچھی نوں پہلے دن آپ سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم

ورتائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں کیتا تھوڑا تھوڑا چوہل، چولے سرب بدلایا۔ ہوئی جیہی بولیا بول، انبولت راگ سنایا۔ جوتی دھاری آگئی کول، نیڑے ہو کے سیس نوایا۔ میں سہج نال ماری دھول، چرناں اُتے مُنہ دے بھار سُٹایا۔ نی چار جگ دے لیکھے دس دے بول، جو لکھ لکھ جگت جنایا۔ اوہ کہندی پر بھو تیرا کھیل سدا گول، ایسے کر کے گول دھرتی دتی بنایا۔ جدھر دیکھیے اُدھر رویا ہووے مول، مولا ہو کے رُوپ درسایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا سنگ وکھایا۔ جوتی نار کہے میرا سوہنا رُوپ سُہاونا، سوہا وِچ وڈیایا۔ میں تے اِکو کنت ہنڈھاونا، دُو جی سیج نہ دیکھن پائیا۔ اِکو ڈھولا گاونا، گا گا خوشی وکھایا۔ اِکو اشٹ مناونا، جو میرا مالک دُھر دا ماہیا۔ اِکو چرن دھوڑی نہاؤن نہاونا، دُو سر جل نہ کوئے ورتایا۔ اِکو پینا اِکو کھاونا، ترسنا اِگن بُجھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کماپا۔ جھٹ بول پیا نارد، کی کہا، ہیں، مینوں دے سنایا۔ سیج دس پر بھو چنگا کہ میں، میرے توں چنگی پر بھ نے شکل نہ کدے بنایا۔ نی ہوئی جیہی کہہ دے کھوں تیں، پھر مالوے والے سارے دین گواہیا۔ جوتی نار کہا نہ کر کیں کیں، کاگ وانگ گُراپا۔ اُس کہا میں پر بھو نوں جانا لے، مات لوک داراہ وکھایا۔ جتھے سارے منڈے اوہدا بھے، بھاؤ وِچ سیس نوایا۔ اوتھے وکھاونا بھگتاں دا گرہ، جتھے گرگھ سوہنے سوہا پائیا۔ بے پر بھو نہ آیا تے تیرا سچکھنڈ جائے ڈھیہہ، پنا صاحب توں سچکھنڈ کم کسے نہ آیا۔ ہن دیکھیے کس طرح کجگ انتم و ہندی نیں، ناؤں نر نکارا ہڑ وگا پیا۔ نی جوتی رانے چار جگ نوں کھانے اپنے اندروں کردے گے، دین مذہب سارے باہر کڈھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دا حکم اِک سنایا۔ دُھر دی رانی کہا او مُنی، جی کی رہیا سنایا۔ نارد کہا اِجے توں اوہ گل نہیں سنی، جو سُن کے بھجے واہو داہیا۔ اِجے پر بھ نے کھیل کرنا اِک دے نال نو جوڑ کے جس نوں کہندے اُنی، مُسلم سنی ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی کہے ویکھ او کملیا کی میرا مالک سب توں وڈا خوئی، خون خار نظری آیا۔ نارد کہا نہ بیبا جگ اُلٹاونا اُس دے واسطے معمولی، مُعالے سب دے صاف کرایا۔ اوہ کدے نہیں کردا بے اصولی، اصل اپنا حکم ورتایا۔ پر یاد رکھ لے تہاڈے نام کملیاں دی کرے وصولی، لیکھا پچھلا سرب کڈھایا۔ کیوں اوہ جاندا عرض تے طوئی، طول عرض اپنے وِچ چھپایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست دی سمجھ رہیا سمجھایا۔ پُرکھ اکال کہے اوئے نارد پاندھے، بودی دے ہلایا۔ سچ

دس کلجک جیو کی کھاندے، بھجو ابھید درڑائیا۔ نارد کہے پر بھو میٹوں ایوں دسدا جیہڑے توں بنائے پشو ڈھانڈے، اوہناں کھ وچ رکھائیا۔ تیرا نام مول نہیں گاندے، راگ جگت والے سنائیا۔ جدوں کوئی بھڑ پئے پھر تیتوں اللہ و اگرو رام ستنام کرشن دیوا اشٹ دیوا ڈرگا کہہ کے دھیاؤندے، جھولیاں تیرے آگے ڈاہیا۔ تے جے اوہناں نوں خوشی رکھیں تے پھیر اپنے تھٹھے پیر تیتوں دکھاؤندے، تیرے چرناں دی لوڑ نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار بھگتائیا۔ پُرکھ اکال کہے پنڈتا کتے جھوٹھ تے نہیں ماریا، سچ دے سنائیا۔ پر بھو تو ہیں دس آج تک تیرے بنا کسے گر اوتار پیغمبر نے بھگت روپ نہیں کسے نے تاریا، سکھ مرید سارے آئے بنائیا۔ بنا بھگتاں توں تیرا نام نہیں کسے اُچاریا، اکھراں وچ کیتی نہ کسے لکھائیا۔ تیرا لیکھا نہیں کسے وچاریا، من بدھی رہی ہلکائیا۔ میٹوں اک یاد آگئی جس ویلے توں محمد نوں تاریا، غصے نال ڈرائیا۔ اوس ویلے اونے نگاہ ماری اُتے چند ستاریا، ایسے کر کے تارا چند نشان دتے جنائیا۔ پھر نو واری اوہنے اپنا سیس تیرے چرناں اتوں واریا، سجدے کر کے دھوڑی خاک رمائیا۔ پھر کوک پکاریا، اُف ہائے ڈہائیا۔ توں میرا پرورد گاریا، جلوہ گر نورِ الہیہ۔ جس ویلے آویں وچ سنساریا، کل کلکی ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا راہ دکھائیا۔ نارد کہے پر بھو کلجک جیو بڑے چلاک، چلاکی تیرے نالوں وڈھ رکھائیا۔ امرت ویلے اُٹھ کے نہا کے ہندے پاک، تیری پوجا کر کے سب نوں دین سنائیا۔ کوک کے دس ساڈا اندرون گھل گیا تاک، پڑدا رہیا نہ رائیا۔ سانوں دھر دے شبد دی آؤندی ڈاک، چٹھی رسین ہلکار تیتوں کہہ رہے سنائیا۔ جس ویلے ہندی اندھیری رات، پھر دیکھن چاروں گنٹ تھاؤں تھانیا۔ من کلپنا ہو جاندی جویں ناکم ذات، سرتی شبد نہ کوئے ملائیا۔ تیرے آگے ارداسے کردے بینتیاں کردے پر بھو کتوں مایا دی مل جائے دات، کوئی سکھ چنگا ساڈی جھولی دے بھرائیا۔ ایسے کر کے پڑھدے رہے رہاس، ارداس سودھ کے جھٹ لنگھائیا۔ پُرکھ اکال کہا واہ نارد اشاباش، سچ دتا درڑائیا۔ نارد کہا پر بھو جے کتے میٹوں بھجیں ہن لوک مات، تے دھرتی ماتا ویکھ دکھائیا۔ جیہڑی کوئی چنگی ہووے روپ شنگارن تے میں لے کے آواں ساتھ، تیرے سگھنڈ وچ سوہنیاں سوانیاں دے روپ دیاں درسائیا۔ میرا جی کردا میں پچھلیاں جگاں دے ونڈے دا کو وار بن جاواں کملاپات، پتی ہو کے اپنی خوشی بنائیا۔ پُرکھ اکال نے اشارہ دتا بنا ہاتھ،

ہتھیلی نہ کوئے دکھائیا۔ نارد جھٹ ٹیکیا ماتھ، مستک چرناں اُتے چُھہائیا۔ پھیر دیکھیا استری مرد سب پر بھو دی ذات، دوجا رُوپ نہ کوئے درسائیا۔ پھیر دیکھیا جھگڑا کاغذات، جو نام حصے رہیا ونڈائیا۔ پھیر نیوں کے مکیا نال اتفاق، نظر نظر وچوں بدلایا۔ جاں مات لوک ماری جھاک، جھاک کی اک اٹھایا۔ ساچے بھگتاں دی نظری آئی جماعت، جو اکو راگ الایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اپنی دھار دکھائیا۔ نارد کہے واہ واہ کڈی سوہنی سوانی، چار جگ دی جوتی رانی نظری آئی۔ پر میرے ورگا ایہنوں ہور کوئی لبھنا نہیں ہانی، دو جہاناں نظر کوئے نہ آئی۔ میں پڑھانی تُوں میری میں تیرا میں تیرا تُوں میری ہانی، بان نرالا تیر تیرے ہردے دیاں لگایا۔ تیرے بھگوان نے بنائی چارے کھانی، تے آپاں دوویں رل کے چارے کھانی دیئے مٹایا۔ پھیر میں ہوواں تے تُوں ہوویں تے میتوں پیواں ٹھنڈا پانی، تے میں گٹ گٹ پی کے تیرے ول اکھ اٹھایا۔ تے تُوں میتوں کہنا نارد تُوں سب دا جان جانی، جانہار اکھوایا۔ میرا جی کردا میں تیری بن جاواں پنڈتانی، متھے تلک لگا کے پھراں چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اپنا بھو کھلایا۔ جھٹ آگیا پُرکھ اکال، جوتی جوت کر رُشائیا۔ جوتی نار نے کیتا سوال، سچ نال درڑایا۔ پر بھو ایہہ تیرا کڈا چنگا بال، بڑی سیو کمانیا۔ کدی میتوں ماتا کہے کدی کہے اٹھ کے چل میرے نال، تے دوویں رل کے جھٹ لنگھایا۔ تُوں میری دین تے میں تیرا دیال، دوویں مل کے وجے ودھایا۔ میرا پریم تے تیرا پیار سچّی دھر مسال، اس تُوں چنگا سچکھنڈ نظر کوئے نہ آئی۔ تُوں میتوں نہ ماریں تے میں تیتوں نہ ماراں تے نہ کوئی کال رہے نہ مہاکال، بنا ساتھوں دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ تے اسیں پر بھو نوں کہیے جاہ کوٹن کوٹ برہمنڈ کھنڈ بھال، لکھ پاتالاں آکاشاں وچ اپنا ڈیرہ لایا۔ پھیر ساڈا کدے ونگا نہ ہووے وال، مل کے وجدی رہے ودھایا۔ جے کتے ساڈی پوری ہو جائے دوہاں دی چال، پر بھو وچارا کی کرے اپنی چترایا۔ میرے کول سوگند سوگند نال دھن مال، خزانے بودی ہیٹھ دباہیا۔ تے میں بڑا سور پیر بلوان، یودھا اک اکھوایا۔ میں اک ویراں اک سکھی منگن گیا کولوں کاہن، اوہنے ہیں ہیں کر کے دتا دکھایا۔ دیکھ وے آہ لیکھا تُوں براہمن تے میں جمان، تے میرے اڑ کے آیاتے سارے لیکھے دوں مکایا۔ انج اوہو کاہن نہ رہیا انسان، تُوں بن گئی جوت نور مہان، تے میں پنڈت تیرا پتی رُوپ سو بھاپایا۔ آ میتوں پہلوں کرا ایشان، امرت جل دے

سٹائیا۔ پھیر میرے چرناں دا دھر دھیان، نیر اکھ نہ کوئے کھلایا۔ پھیر میری وِ دیا دا سُن گیان، میں تینوں دسٹاں بنا نارد توں دُجا پر بھ نظر کوئے نہ آئی۔ پھیر تیری میری آپے ہو جائے جان پچھان، اک دُجے نوں تکیئے چائیں چانیا۔ توں وی چار جگ دی کواری تے میں وی چار جگ دا بلوان، بنا شادی توں دوویں روندے پھر دے مار دے دھانیا۔ دهن بھاگ جے وقت پہنچیا آن، پر بھ نے میلا دتا ملائی۔ جھٹ شبد گرو آ گیا سُنو حکم فرمان، پروردگار رہیا سٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا نام سمجھائی۔ نارد کہندا اوئے شبد گرو نہ تیرا تن نہ وجود، ویکھیاں نظر کسے نہ آئی۔ ایویں چار جگ کہندا رہوں سچھنڈ وسے اُچ عروج، مُجّت دا مالک بے پرواہیا۔ نہ منزل لہجی نہ پایا حق محبوب، مکمل گرہ نہ کوئے دکھائی۔ جیہڑے گر اوتار پیغمبر گئے اوہ وی کر دتے نیست و نابود، جڑ نظر کوئے نہ آئی۔ میٹوں ایویں جا پدا توں آد توں لے کے انت تے مدھ تک اوت دا اوت، اتم سریشٹ روپ نہ کوئے درسائیا۔ لکھ چوڑا سی بنا کے پنج بھوت، وشن برہما شو سیو دتی لگائی۔ پھیر تن وجود دس کے جھوٹھ، ناتے دتے تڑائی۔ جو آیا سو کر کے گیا کوچ، چار جگ دے گلی کوچے خالی رہے کر لائی۔ اک بچن میرے کولوں پوچھ، میں براہمن دیاں سمجھائی۔ دس براہمن اپنے وچوں موکھ، کھ نال سٹائیا۔ براہمن کہے شبد گرو اوئے تیریاں اوتاراں پیغمبراں نوں مذہب دی لگی رہی بھوکھ، اوہ بھکھے بن کے ساری دُنیا آئے کھائی۔ ایہو میٹوں دُکھ، دلبر یار نہ کوئے ملائی۔ میں رو کے ماری کوک، کوک کوک دتا سٹائیا۔ میں کہا پُرکھ اکال جے میں شبد گرو ہوواں تے تیرا دو جہان دیواں پھوک، کیوں جیہڑے تینوں گئے بھلایا۔ اوئے تیرے ہندیاں کیوں کھجک جیو سٹے گھوک، آلس نندرا نہ کوئے مٹائی۔ توں کیوں پھر دا چارے کوٹ، بھجیس واہو داہیا۔ نام چپن والیاں دے اندروں اچے نہیں گیا جوٹھ جھوٹھ، میں سچ دیاں سٹائیا۔ پر بھ دا بنیا نہیں کوئی سپوت، پت پوترے سارے رہے ہنڈھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ دکھائی۔ ستگر شبد کہے میں ٹھیک بڑا بلکاری، سور پیر اکھوائیا۔ پر میرے اُتے حکم اک نرنکاری، بنا حکم توں قدم نہ کوئے ٹکائی۔ جس حکم دے وچ برہما وشن شو وگاری، گر اوتار پیغمبر نیویں نیویں سیس جھکائی۔ پر سچ دسٹاں جدوں پر بھو کرپا کرے میں بھگتاں نوں ضرور آواں تاری، تار نہارا ہو کے دیا کمائی۔ سچ پچھیں مات لوک وچوں پریمیاں دی سرتے چک کے کھاری، دو

جہاناں پار کرائیا۔ جتھے میرے صاحب دی جوت ہوئے اُجیاری، اوتھے جاواں چائیں چائیا۔ بن کے در دا درباری، نیوں نیوں سیس نوایا۔ آہ سانجھ
 اپنے بھگت تیرے چرناں توں بلہاری، تیرے آگے لکایا۔ پُرکھ اکال کہے ایہو میرے میت ایہو میرے سبج ایہو میرے کرتے ایہو میری ناری، تے نر
 نرائن اِکو سو بھاپایا۔ تے سدا سدا سدا اِکو نال رکھاں یاری، یرانے کوڑے سرب تڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ دا سچ اِک پرگٹایا۔ شبد گرو کہے پنڈتا توں بڑا دیوی دیوا، دیو آتما تیرا روپ درسایا۔ نارد کہندا نہیں اوئے توں میتوں کہہ توں بڑا لکھ ابھوا، لکھ نہ
 لکھیا جائیا۔ شبد سنگرُو نے چپیڑ ماری جاہ مورکھا پر بھو دے بھگتاں دی جا کے کر سیوا، بنا سیوا توں پھل ملن کوئے نہ پائیا۔ نارد ہس کے کہا گرو جی میری
 کوئی نہیں رسنا جہوا، میں کی دیاں سناپیا۔ کیہڑا رس تے کیہڑا میوہ، کی چکھ کے خوشی منایا۔ میتوں آس دسا جتھے میرا صاحب وسے اوہی نہچل دھام
 نہکیوا، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا گھر دکھایا۔ نارد کہا شبد گرو دس شبد وڈا کہ جوتی، کہ جوت وچ
 وڈیایا۔ شبد کہے ایہہ گل کہی انوکھی، کی دیاں سناپیا۔ نارد کہندا اوئے شبد گرو توں جدوں پرگٹ ہوویں کدی ننگا تے کدی تیر بٹھے دھوتی، کدی بودی
 رکھ کے گٹ سیس لکایا۔ کدی مچھ داہری کٹا کے صورت بنائیں اپنی کھودی، محمد دئے گواہیا۔ کدے بن کے پریتم چوہی، گوہند روپ درسایا۔ تینتوں
 کی کہن لوکی، ولپا چھلپا سب نوں دھو کھے وچ پھسایا۔ کسے نوں پڑھن لایا پڑھائی پوتھی، اپنا بھو نہ کوئے گھلایا۔ کسے نوں پگڑی کسے دے سیس تے
 رکھائی ٹوپی، کسے دے بودے دتے کٹایا۔ کسے نوں خاک وچ رلایا کسے نوں چاڑھ دتا چوٹی، چوٹیا کیوں ساری دُنیا دتی بھلایا۔ کسے دی گر اوتار
 پیغمبراں کولوں کرائی بوٹی بوٹی، دھنش بان شستر کھنڈے ہتھ پھڑایا۔ کڈی کھیل کیتی ہو چھی، بچے بچیاں نال دتے لڑایا۔ نارد کہے جے کتے رواداس
 چمار میتوں آر پھڑا دئے موچی، پر بھو تیرا نک وِنج کے نکیل دیواں پائیا۔ پر ایہہ میری گل تھو تھی، میں پیار وچ سناپیا۔ جھٹ جوتی رانی نے ہتھ رکھ
 لیا اتے ٹھوڈی، ہائے میرے پتی نوں رہیا ڈرائیا۔ نارد کہا نہیں میا ایہہ تے گل ساڈی گھروگی، گھر وچ رل مل کے ایسے طرح جھٹ لنگھایا۔ نہیں تے
 اوہ ویکھ لے ناما چھیمباتے دھوبی، اوہ وی پر بھ دی جوت وچ سناپیا۔ پھیر لیٹ کے چرناں وچ تے سر رکھ لیا وچ گودی، ہس کے دتا دکھایا۔ نو وار سر

مار کے ہلائی بودی، تاڑی دتی لگایا۔ پھیر بھج کے چڑھ گیا جوت نار دی موڈھیں، ہتھ سپس اُتے لکایا۔ نالے کہا می ہوتے نہیں گئی اوکھی، میرا بھار ستایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ دکھایا۔ پُرکھ اکال کہے سارا دن سچکھنڈ ہندی رہی خوشی، ساڈھے تن گھٹے وجدی رہی ودھایا۔ پورن سنگھ ستا نہیں سی تے لگی سی اُس دوارے رُچی، جتھے اپنا نور نور وچ رلائی۔ جس دی کھیل اچے نہیں سکی، مکمل اپنی کار بھگتایا۔ آواز سُن دی رہی دوٹئی، تُوں میرا میں تیرا اِکوناد شنوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ دکھایا۔ نارد کہے پر بھو میری اِک ارداس نکی، ستمکھ ہو کے دیاں سنایا۔ گو بند نے کہا میری سکھی اِگی، اِک اِکیس تیری وڈیایا۔ پر اوہ وی کتھا کہانی نہیں کوئی لکھی، تیرے سہارے گیا تجایا۔ سو ویلا وقت پہنچیا مٹی، متر پیارے ویکھ دکھایا۔ سوہنی سہاؤنی کردے رُتی، رُتری رنگ رنگایا۔ جیہڑا سر پر ہو جانا سی مٹی، اوہنوں بخش دے وڈیایا۔ جنم کرم دی ریکھا کردے چٹی، کالا داغ دھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگایا۔ نارد کہے پر بھو تیرے سر پر اُتے ہندا سی چندن چندوآ، سوہنا نظری آیا۔ میٹوں ایں دسا تیرا سر پر نہ رہیا جہنوں کہندے سی شیر سنگھ تے شیر سنگھ مویا، تے شیر سنگھ روپ پر گٹایا۔ پھیر سچکھنڈ وچوں لے کے آیا ڈھوآ، جن بھگتاں جھولی پائی۔ اس دا بھو نہ جانے کوآ، کوک کوک نہ کوئے سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ چندوآ کہے میرا چیتھر پُرانا، لوک مات نظری آیا۔ شیر سنگھ تن رہیا نہ، جس دے اُتے سو بھاپایا۔ اوئے جن بھگتو جگ کریو کوئے نہ مانا، ہنکار وچ نہ کوئے وڈیایا۔ ویکھو جیہڑا چھتر کردا سی اُتے سری بھگوانا، اپنا بل پر گٹایا۔ اِنج اوہ تہاڈے درتے ہو یا نمانا، اپنا انگ انگ رہیا دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار بھگتایا۔ چولا کہے میرے وچ رہی کوئے نہ طاقت، سارے گرگھ ویکھو ہتھ لگایا۔ نہ عقل رہی نہ لیاقت، بُدھی کم کسے نہ آیا۔ میں آیا ساں جس دی بابت، اوہ مات لوک گیا تجایا۔ بھگتو میری کرو سفارش، تہاڈے اگے سپس نوایا۔ جے اوہ کرے سچ عدالت، انصاف اِک دکھایا۔ میٹوں بنا دیوے اپنی امانت، چرناں وچ لکایا۔ پنچ پیارے اس دی دیو ضمانت، نو کے سپس جھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ چندوآ کہے میرا وقت چک گیا آخری، آخر دیاں جنایا۔ اگے کسے دی رہی نہیں پیری فقیری، مان

تان نہ کوئے رکھائیا۔ شرع دی ٹٹ جانی زنجیری، کڑی کڑی دئے گواہیا۔ بے شک پر بھو دے ملن دی گلی بھیرٹی، اوکھا راہ دے لوکائیا۔ پر یاد کر لو بھگت تاریا سی روپ دھار کے کیرٹی، پھر نکیوں وڈا آپ بنائیا۔ تہاڈی رہن نہیں دینی دیکیری، دلاں داملک ہو کے دیکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم سنائیا۔ چولا کہے میں وک گیا اُس ہاٹ، جس درلے مہنوں منگیا توٹ رہی نہ رائیا۔ مٹ گئی میری واٹ، بینڈا دتا چکائیا۔ مٹ گئی میری ذات، اپنا آپ گوائیا۔ ویکھو اٹھاراں ہاڈ دی رات، سمت شہنشاہی چھ دئے گواہیا۔ جن بھگتاں بخشیا ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ کرپا کھیل کملاپات، پت پر میثور ہو یا سہائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ چولا کہے پر بھو میرا انت آخری ہو یا وبار، تیرے چرن ملی سرنائیا۔ میں چاہندا اکی بھگت جن کرتیا، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ اوہ اندروں ہون سنگت دے سیوادار، دویت والا نظر کوئے نہ آئیا۔ اوہناں دے سیس بٹھ دستار، ایہہ اگی دین گواہیا۔ آپ بن یاراں دایا، یارانہ توڑ نبھائیا۔ پہلوں ماجھے وچوں کر وچار، فوجا سنگھ ملووالوں لینا اٹھائیا۔ پھیر منگل سنگھ ہووے ہوشیار، سارنگڑے والا سنگ بنائیا۔ نرین سنگھ کر خبردار، پُر گمان وجے ودھائیا۔ موتا سنگھ دے ادھار، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ کندن سنگھ بخش پیار، مال چک جوڑ بڑائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھائیا۔ چولا کہے مالوے کر دھیان، مہر نظر اٹھائیا۔ جرنیل سنگھ کر پروان، رام سنگھ نال ملائیا۔ سادھو سنگھ دے گیان، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جاگیر سنگھ ہووے بلوان، ہرنس سنگھ مل کے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ چولا کہے دوآبے دیکھ اپنا روپ، دوہری دھار سمجھائیا۔ تارو سنگھ بنا سپوت، ارجن سنگھ سنگ دکھائیا۔ لال سنگھ بنا سوچ، ہیراں پنڈ دینی وڈیائیا۔ پریتم سنگھ بھاگ لگا پنج بھوت، پریتم سنگھ جنڈیالے والا نال ملائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا پور کرائیا۔ چولا کہے جموں چاٹھ دے رنگ، اپنی دیا کمائیا۔ تیج بھان دے انند، کچھن سنگھ مل کے وجے ودھائیا۔ انگریز سنگھ چکا چند، دیوی سنگھ ہووے رُشنائیا۔ گردت سنگھ تیرے نام دا ہوئے پابند، سر پنجاں ہتھ لکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ چولا کہے میرا روپ چندوآ، بن چندن واس مہکائیا۔ تیرے جوگا ہوآ، دو جا نظر کوئے نہ پائیا۔ میں جگت جہان موآ، گرگھ

اپنے لینے پر گٹائیا۔ پرکاش ہووے ترے لوآ، پُریاں لوآں وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کمائیا۔ چندوآ کہے میرے صاحب سَنگر مہاراج، شہنشاہ تیری سرنائیا۔ اکیوں دستار امرجیت سَنگھ دے سرتے رکھ دے تاج، تخت نوآسی دیا کمائیا۔ تیرا سَنجگ دا بنے سماج، سمگری اک ورتائیا۔ جیہڑا جھکڑا پئے کوئی نہ بعد، بعد دا لیکھا دینا گوائیا۔ منگو پُوروں جو آئی سوغات، منجیت بھیجی چائیں چائیا۔ ایہہ شبد گرو وجائے ناد، سندیسہ آیا سَنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دارنگ اک دکھائیا۔ چندوآ کہے اگی گُرمھو سَنگر بن دی رکھنی کدے نہیں آس، بھگون روپ نہ کوئے بنائیا۔ اکو شبد گردیو سب دے وسے پاس، مالک ہر گھٹ تھانیا۔ پورن وچ پورن جوت پرکاش، بنا پورن توں دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ کتاں وچ سُنیو نہ کسے دی بات، جھکڑے وچ کوڑ لوکائیا۔ میرا ٹھگا چوراں نال ساتھ، بد معاشاں وچ وڑ کے جھٹ لنگھائیا۔ کاہناں گوپیاں اندر وڑ کے پاواں راس، ایہہ میری بے پرواہیا۔ نمازیاں وچ بہہ کے پڑھاں نماز، سجدہ سیس جھکائیا۔ شاہ سلطاناں وچ سیس تے رکھاں تاج، شاہ پاتشاہ ہو کے اپنا حکم سَنائیا۔ جد چاہو گے دن رات ماراں آ آواز، حکم حکم وچوں پرگٹائیا۔ پچھے جے سٹے رہے تے ہن پینا جاگ، آلس نندرا لینی گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھائیا۔ چندوآ کہے پر بھ دا کھیل سدا بہہ بھانتی، میں جگ جگ سیو کمائیا۔ زرگن سرگن کھیل کرے دوس راتی، جگ جگ پھیرا پائیا۔ جگت ساک سنبندھ بنائے مات پت بھین بھائی پتا پوت تائی چاچی، پھسپی ماسی نال وڈیائیا۔ تے اوہناں دی پھیر کرے راکھی، جنہاں پت توں ہو کے پتا روپ بنائیا۔ ایہو اوکھی منزل تے اوکھی گھاٹی، جیہڑی چار جگ سمجھ کسے نہ آئیا۔ صاحب دین دیال جس نوں چاہے کوجھے کملے نوں دیوے داتی، بھکھے ننگے نوں داتا دئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ اگی بھگت جن ہو جاو کھڑے، کھڑے دوویں ہتھہ کرائیا۔ کھوں کہو پر بھو اسیں اکو اکھر پڑھے، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ تیرے شبد بیڑے چڑھے، جگت نیا نوکا دتا تجائیا۔ اکو جانا تیرے گھرے، دوجے مندر نہ کوئے وڈیائیا۔ تیتوں ہون نہیں دینا پرے، پلاکاں دے پچھے لینا چھپائیا۔ جے توں ساڈے اوتار پینمبر گرو ورے، کیوں ساتھوں کریں جدائیا۔ اسیں آگے نہیں رہنا چھڑے، آتم تیرے ہتھہ پھڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگایا۔ چولا کہے پنچے پیارے جوڑو ہتھ، سیس جگدیش نوایا۔ پنچ لکھاری لکھو پُرکھ سمرتھ، ایہو پتا ایہو مایا۔ پنچے درباری چرن جاؤ ڈھٹھ، مستک دھوڑی خاک رمایا۔ پنچے پُجاری چرن لوچٹ، رہی نہ مان وڈیایا۔ کتے والا شکاری بھجن سنگھ آوے نس، پچھلی بھل رہے نہ رانیا۔ اکیاں دا ویکھو ستھ، سوہنا دتا بنایا۔ چھبھی پوہ پھر ہور ملنی وتھ، جو سب دی جھولی پانیا۔ اچ توں جس طرح گرگھو تھانوں درشن ہون اوہ لکھ کے رکھناتے آکے دینا دس، تے پھیر پر بھو دے درشناں دا لیکھا لینا پانیا۔ ویکھو میں اک تے تھانوں ملدا کس طرح نس نس، راتیں ستیاں لوواں اٹھانیا۔ پر یاد کر لو پر بھو دے وہار وچ پیار وچ ستکار وچ دربار وچ اگنی وچ نہ جانیوچ، حسد وچ کوئے نہ آیا۔ باہر دا کھیل کایا کچ، کاپی ونگ بھن وکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، پت پر میثور اگم اتھاپیا۔ ستاراں ہاڑ کہے پر بھو چار جگ تیری چلدی رہی گڈی، نام دے پیئے دتے لگایا۔ اک گل بچھاں وڈی، گل پٹو واسطہ پانیا۔ اوہ کیہڑی دھار جس نال سرشی بدھی، جگ نیز نظر کسے نہ آیا۔ اوہ کیہڑی آواز، جس نال گر اوتار پیغمبراں بخشیں گڈی، لوک مات مان تان ودھانیا۔ پُرکھ اکال کہا ایہہ ساری کھیل میریاں چرناں ہیٹھ دبی، بنا کرپا توں نظر کسے نہ آیا۔ پر ایہہ دات بخشدا کدی کدی، سدا ہتھ نہ کسے پھرائیا۔ جس دی پریت پریت نال گئی، سو پریت وچ سمایا۔ جن بھگتو ہن اوہو دات تھاپیاں پٹھاں اُتے بدھی، کیوں گوہند دتا لکھانیا۔ اگے گوہند دا درشن کردے سی اکھیں، ساہنے ہو کے خوشی بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ وکھانیا۔ جن بھگتو گوہند بہہ گیا تھادی اُتے پٹھ، پٹھو مذہب دے دتے لاپیا۔ جیہڑی سادھاں نے منزل دسی سوا گٹھ، اوہ بنا ناپ توں دتی مکانیا۔ تھادی کول اکو میرے نام دی چٹ، چٹی دھار وچوں پار لنگھانیا۔ کدی نہ پوجیو پتھرتے اٹ، اٹاں پتھراں والا گرو کم کسے نہ آیا۔ جے چنگا کم ایہہ نہ ہندا تے ضرور ماردا کوئی چھک، ایہہ جگت دی ریتی پچھلی چلی آیا۔ پر میٹوں ایں جاپدا سارے پر بھو دے دوارے گئے وک، قیمت اپنی گئے مکانیا۔ جن بھگتو سجا ہتھ مارو اُتے ہک، اسیں پر بھو دے بھگت تے اوہ ساڈا بھگون سوہا پانیا۔ ساڈے اندر مارے سدا کھچ، وچ وڑ کے اپنا میل ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکانیا۔ جوتی ناری دی پھیر آگئی واری، چار جگ دی خوشی بنایا۔ پر بھو صاحب ہن کریئے اگلی تیاری، ترے گن توں

باہر کھیل کھلایا۔ جس طرح میں تینوں لگی پیاری، پریم وچ اپنا پریم ودھایا۔ میں چاہندی میرے نالوں چنگی تیری تیریاں بھگتاں نال ہووے یاری، بنا
 بھگتاں توں یارانہ کم کسے نہ آیا۔ بنا صاحب کنت توں سرشٹی سرب کواری، آتم بیج نہ کوئے ہنڈھایا۔ میں صدقے گھولی واری، اپنا آپ گھول گھمایا۔
 ویکھیں کتے ویکرانہ پاویں مچھ کیس تے داڑھی، مونڈ منڈایا حصہ نہ کوئے رکھایا۔ میں چاہندی جو تیرے چرن کرے نمسکاری، نیوں نیوں سپیس
 جھکایا۔ اوہو تیرے سچھنڈ وچ آ کے پریم دی دے بہاری، بہار رت اپنی دے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا گھر وسایا۔
 نارد کہے میرا اکو ہوکا، خقیان والیو دیاں سنایا۔ پر بھو دا کھیل جگ چوکڑی دھوکھا، اچھل چھل سب دے نال کرایا۔ ایسے طرح وقت لگھ گیا بہنتا، نو
 سو چرانوے چوکڑی جگ لنگھایا۔ ہن گوہند دا پورا کر کے ڈھنیا والا ڈھونکا، اپنی لئی انگڑایا۔ روداس دا ساڈھے تن ہتھ لیکھا پورا کیتا اونٹا، مہربان مہر
 نظر اٹھایا۔ انت اخیر سب دا مالک خصم خاوند بن کے کھونتا، اوتار پینمبر گرو لئے پرناہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ
 دکھایا۔ نارد کہے جن بھگتو اکی پکڑیاں لو بٹھ، جگندر کور دینیاں ورتایا۔ منجیت نے نال ترنا کہنا دھن دھن، پر بھو تیری بے پرواہیا۔ سب نے بولنا ہر
 سنگت دا بیڑا لینا بٹھ، سنگر اپنے کندھ اٹھایا۔ کوئی مندر وسے تے کوئی بھوویں وسے چھن، سب نوں اکو گھر بہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ اک چڑھایا۔ پکڑی کہے میٹوں سارے کہندے پگ، پگ کہے کے میٹوں پاگل دتا بنایا۔ میں دیکھیا سارا
 جگ، جگ جگ سیو کمایا۔ میں جس دے سر تے آئی اوہدے اندر ویکھی دین مذہب دی اگ، ساتک ست نہ کوئے کرایا۔ میں بھج کے چلی گئی مکے
 مدینے دا کرن ج، حاجیاں ویکھ وکھایا۔ جنہاں دے سراں اُتے گلے رہے سچ، گل مالک نہ کوئے سپیس نوائیا۔ اوہناں دے اندر دویت سب نالوں
 ودھ، آب حیات نہ کوئے پیایا۔ میں سارے دتے چھڈ، بھجی واہو داہیا۔ اک بھگت سہیلا لیا لہج، اُس نوں دتا سنایا۔ میٹوں لے چل اوتھے جتھے نہیں
 کوئی حد، حصہ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ میں سب توں وکھری رہاں الگ، وکھرا گھر سہایا۔ جتھے سارے بھگت ہون ہووے کوئے نہ گگ، ہنس گرنگھ سو بھا
 پانیا۔ نام نُماری پی کے مدھ، مدھر دُھن راگ سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دتی مان وڈیایا۔ پگ کہے جن بھگتو پر بھ نے کیتی

بڑی مہربانی، مہر نظر اٹھائی۔ جس دے بھگت سدا نشانی، جگ جگ سو بھاپائی۔ آد جگاد بنیا رہیا بانی، سدا سدا سر اپنا ہتھ ٹکائی۔ بچھلی ریتی چھلی پُرانی، آگے اپنا تھم ورتائی۔ جس جوتی دھار اوتار پیغمبر گرو بنا لئے مہارانی، راؤ رنگ رہیا نہ رانی۔ سو جن بھگتاں سچ دوارے کھوا مہمانی، ترسنا بھکھ گوائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ دکھائی۔ نارد کہے پر بھو جیہڑی کھیل کیتی آد، مینٹوں دے سنائی۔ مینٹوں آگیا یاد، یادداشت نہ کدے بھلایا۔ جگ چو کڑی جگت وستوآں دا ورتاؤندا رہیا پرساد، پرسادے کھوا کے سب دے جھٹ لنگھائی۔ پر اپنے نام دی پرگٹ ہو کے ساکھیاں ہر سنگت کر کے ونڈی کدے نہیں دات، اک اک نوں چوری جھولی پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگائی۔ نارد کہے پر بھو اچ پرساد دے دے اوہ، جو آد جھولی پائی۔ جیہڑے گرگھ آون چھبی پوہ، اوہناں دے اندر وجدی رہے ودھائی۔ سب دے ہتھ وچ لکھ کے پھڑیا ہووے سوہنگ سو، سنہری اکھراں وچ سو بھاپائی۔ تیرے چرناں دا ہووے موہ، ناتا دین دُنی تڑائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچ نام دینا ورتائی۔ ساچا نام دے دے گچھا، اپنی گنڈھ گھلایا۔ ایویں نہ ہوویں خفا، غصے وچ سنائی۔ ذرا ہن بدل دے اپنا بچھلا صفحہ، آگا دے درڑائی۔ اے تک بھگتاں نوں محسوس ہندا اسیں اے تک کوئی نہیں کیتا وادھا، وادھا نظر کوئے نہ آئی۔ ہن انہاں دے اندر وڑ کے انہاں دی آتم نوں مارنا جچھا، گلو کڑی وچوں نکل کوئے نہ جائی۔ اکو تیرا گاون ٹپا، ٹاپوآں دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ اکو پا دے سب دے اُپر چھپا، سر سکے نہ کوئے اٹھائی۔ جیہڑے تیتھوں اوہلے ہو کے مار دے گپاں، گپوڑیاں رہے سنائی۔ اوہناں دے گل وچ پا دے نام دا پٹا، پٹے والا کتا دے گواہیا۔ بنا تیرے توں دوجے نال ہووے کدے نہ متا، مت متانتر دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جے توں امرت ورتایا سی نال لپاں، ہن بکڑے دے بھرائی۔ پینا پئے نہ نال کپاں، رسنا جہوانہ مکھ ہلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ وست جھولی پائی۔ پُرکھ اکال کہے میرا پرساد سدا پرسادی، پرس پرس پرسایا۔ ترسدے رہے کرشنا رادھی، راما پیتا راہ تکایا۔ پیغمبر جھولیاں رہے آڈی، نیتز نین اٹھایا۔ گر گر گاؤندے رہے بن کے ڈھاڈھی، صفتاں وچ صالایا۔

میں اک خبر سنائی ساچی، سچ نال درڑائیا۔ جس ویلے آپ آواں تے دیناں مذہباں توں دیواں آزادی، جھگڑے سرب مُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، ست دی دھار بخش کے سانجھی، سانجھیوال بھگت جن بنایا۔

★ ۲۹ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ سری آر ایل شرما دے نوت دھرم ارتھ روڈ کوٹھی نمبر ۱۰۲، سرینگر کشمیر ★

اوتار پیغمبر گر کہن پر بھ پایا کملاپتی، پت پر میثور پاربرہم دُھر در گاہیا۔ جس نے آد انت دی کتھا کہانی دسی سچی، ست ستوادی برہم برہمادی اپنا بھیو کھلایا۔ در گاہ ساچی سچھنڈ دوارے نرگن جو قبول کر کے سکھی، سخاوت دُھر دانام اپنا آپ ورتایا۔ دو جہان برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال ویکھیا بنا اٹھیں، نیتز لوجن نہ کوئے وڈیایا۔ سچج تریتا دواپر کلج جو نام بھنڈارا دیندا رہیارتی، رتن امولک دُھر دا ہیرا ساڈی جھولی پانیا۔ سرگن دھار لوک مات وچ گا کے گاتھی، رسنا جہوا بٹی دند صفت صلاحیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی دُھر دی دھار آکھی، آخر نراکھ دھار وچوں مات پرگٹایا۔ سو سوامی انتر جامی پُرکھ ابناشی انت ویکھے کلج اندھیری راتی، دو جہان نوجوان مرد مردان پھول پھولایا۔ پُرکھ اکلا دین دیا لا جن بھگتاں انتر آتم رہیا واپی، نرنتر ہو کے پردہ آپ چکایا۔ سچن سہیلا اک اکیلا صدی چودھویں انت اخیر بے نظیر سب دی پوری کرے آسی، آہستہ آہستہ میلا میلیا سچ سُبھایا۔ جدھر تکئے چارگنٹ دہ دشا کو نور جوت پرکاشی، پرکاسوان مہربان محبوب نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک سہایا۔ اوتار پیغمبر گر کہن ویکھیا سچ گھر سہنجنا، سچھنڈ وٹی ودھایا۔ پر بھ پایا آد پُرکھ نرنجنا، پت پر میثور دُھر در گاہیا۔ جس دے چرن کول کر کے دھوڑی مچا، آپا آپ کیتی صفایا۔ ٹھا کر پا کے دُھر دا سچنا، میت لیا پانیا۔ جس دے پچھے جگت جہان دین تچنا، ذات پات دا ڈیرہ ڈھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچھنڈ دوارے ویکھے چائیں چانیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن پر بھ پایا صاحب سہیلا کنت، خصمانہ دُھر در گاہیا۔ جس دا جان نہ سکے آد انت، بے انت کہہ کے جھٹ لنگھایا۔ سو مہماد سے اگنت، لیکھا لکھ سکے کوئے نہ رانیا۔ جس

دے برہمنڈ کھنڈ پُری لوءِ انت، قلم شاہی دسے نہ کوئے چتر آیا۔ جس نوں دھیاوندے لکھ چوراسی جیو جنت، سادھ سنت بھگت سہیلے سیس نو آیا۔ سو صاحب سنگر سچ دوارے ایکنکار ایکا نام دس کے نیا منت، منتر انتر نر منتر دتا جنایا۔ ساڈی دین مذہب دی میٹ کے چنت، دوت اگنی وچوں باہر کڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیا یا۔ اوتار پیغمبر گر کہن پر بھ پایا ست سوامی، صاحب سلطان دتی وڈیا یا۔ خاوند نکیا انتر جامی، خود مالک نورِ لاہیا۔ جس دی منزل اک رُو حانی، رُو ح بت توں پرے کرے شنو آیا۔ جس نوں لہدے اُپر اسمانی، سو ہر گھٹ رہیا سما یا۔ جس دے چار جگ دے شاستر صفتاں والی بانی، بان انیلا تیر لگایا۔ سو مالک خالق پر تپالک دو جہانی، جوتی جاتا پُر کھ بدھاتا اگم اتھاہیا۔ کجگ انت سری بھگونت کرے ساودھانی، آلس بندرا غفلت وچ سویا رہن کوئے نہ پانیا۔ جس نے جھگڑا میٹنا جسم ضمیر جسمانی، جسم ضمیر اپنا آپ سمجھایا۔ ست دھرم وچ رہن نہ دیوے غلامی، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ لیکھا جانے چارے کھانی، انڈج جیرج اُتبیج سیتج پھول پھولا یا۔ مہربان محبوب ہو کے مُجبت وچ دیوے آب حیات پانی، امرت اکورس چکھایا۔ دین دُنی دا بن کے جان جانی، جانہار اک اکھو آیا۔ جھگڑا میٹ کے وید پُرانی، انجیل قرآنی لینا جھولی پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ مالک بے پرواہیا۔ اوتار پیغمبر کہن ٹھا کر پایا اک خاوند، خواہش اور رہی نہ رانیا۔ جس دے حکم اندر ہو پابند، پابندی دین مذہب والی گوانیا۔ جس دا نشان تارا چند، چو داں طبق دین گواہیا۔ سو سنائے اپنا اگمی چھند، سوہنگ ڈھولا ڈھدر گاہیا۔ جس دی چار جگ کر دے آئے منگ، بھوکھتاں وچ دھیان لگایا۔ سو صاحب سورا سرنگ، ہر کرتا ویس وٹایا۔ جس نے گوہند توں جھڈایا پُری انند، انند اپنا اک جنایا۔ شستر کھنڈا کرا کے جنگ، جگت وچ دتی وڈیا یا۔ اگلا لیکھا کر کے قلم بند، پردہ پردیاں وچ چھپایا۔ جس دے حکم اندر صدی چو دھویں رہی لگھ، محمد اٹھ کے لئے انگڑا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھو آیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن ساڈا وسیا سچ محلا، محفل پر بھ دے نال رکھایا۔ مالک بلیا اک اگلا، جوتی جاتا ڈھدر گاہیا۔ جس دا کھیل جلاں تھلاں، مہینل اپنی کار کما یا۔ جو لکھ چوراسی اندر رلا، آتم پر ماتم ہو کے سو بھا پانیا۔ جس نے شبہ سندیسہ گھلا، سُننہرا اگم اتھاہیا۔ جس دا حکم کدے نہ ٹلا، نہ کوئے

میٹے میٹ مٹائیا۔ سو کھجگ انتم دھر کے اپنی کلا، کلکاتی دئے کھپائیا۔ چاروں کُنٹ بول کے ہلا، شبہی دھار اک اٹھائیا۔ جو گوہند دس کے گیا ڈلا، سہج سہج سٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چکائیا۔ اوتار پیغمبر کہن پر بھ پایا بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائیا۔ جس دا لیکھا اگم اتھاہ، اگوچر کہن کوئے نہ آئیا۔ جیہدی چار جگ دی صفت صلاح، اکھراں وچ وڈیائیا۔ سو لہنا دینا جانے تھاؤں تھاں، تھان تھنتر پھول پھولائیا۔ ویکھنہارا مانو ذاتی ساڈھے تن ہتھ گراں، ماس ناڑی بھیورہے نہ رائیا۔ جس دا چار جگ اکھراں وچ حرفاں وچ حرفاں وچ جیدے آئے ناں، دین دنی درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار اک سہائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن پر بھو پایا پُرکھ سمرتھ، مل کے وٹی ودھائیا۔ جس چار جگ چلایا رتھ، رتھوہی ہو کے سیو کمائیا۔ جس کول اگئی ورتھ، بھنڈارا بے پرواہیا۔ جس دے پچھے گوہند بیٹھا ستر گھت، ماچھو واڑے سچ سہائیا۔ اُس نے کھیل کرناوت، بے وطنان ویکھے تھاؤں تھانیا جس دے لیکھے لگی اجیت جُجھار دی رت، پتے نہاں ہیٹھ دہائیا۔ سو جوتی جاتا ہو پرگٹ، پردہ اوہلا دئے جنائیا۔ کھجگ کوڑی کرپا دیوے کٹ، کٹاکش اپنا نام لگائیا۔ سہجگ ساچا انگڑائی لئے جھٹ، آلس نندرا اکھ گھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک سہائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن پر بھ پایا اینکار، اک اکلّا سو بھ پائیا۔ جس دا کھیل وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری سیو کمائیا۔ جس داروپ تئی اوتار، عیسیٰ موسیٰ محمد نورِ الہیا۔ جس دا دس گرو جوت چیتکار، اُجالا کیتا تھاؤں تھانیا۔ سو پُرکھ اکلا دُھر دا پروردگار، سانجھیاں اکو اک اکھوائیا۔ سچکھنڈ بنا سانوں اپنی نار، بھتار ہو کے اکو سیو کمائیا۔ اسیں مل کے گایا منگلاچار، توں میرا میں تیرا نورِ الہیا۔ دین مذہب دا جھگڑا دتا وسار، وسری وست پرائیا۔ در ٹھانڈا کر دربار، سجدہ اکو سیس جھکائیا۔ جس دا لیکھا کاغذ قلم نہ لکھنہار، شاستر سمرت کہن کوئے نہ پائیا۔ سہجگ تریتا دوا پر جس دے بنے رہے پنہار، جگت کنارے پرگنے اُتے اپنی سیو کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اینکارا اک اکلّا آپ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ پایا مُجّت وچ پاربرہم مُبان، مہان بیدوبی خیر یا اللہ نورِ الہیا۔ جس داروپ آدانت امین دا عین، ریکھ سکیا نہ کوئے بدلایا۔ جو مالک خالق سچن سین، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اک اکھوائیا۔ جس نے دین

مذہب وچ سانوں بنا دتا طرفین، طرفداری وچ نام کلمہ یاری دتی دکھائی۔ حکم سندیسے دیندار ہیہا بنا اپنے سائن، دستخط نظر کوئے نہ آئی۔ کچھ لیکھا کھ کے گیا بالمیک وچ رمان، رام دارام بے پرواہیا۔ کچھ ارجن کرشن لگا کہن، کہہ کے دتا درڑائی۔ کچھ کر بلے دا لیکھا حسن حسین، محمد دی دھار دے گواہیا۔ کچھ ارجن نے تکیا نین، تتی توی سو بھاپائی۔ تیغ بہادر دے کے لہن دین، لیکھا اگلا گیا سنائی۔ گوہند کہا پڑکھ اکالا دین دیالا انت پرگٹ ہووے جس ویلے کوڑی کریا وہے وہن، ست دھرم دوارا نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچھنڈ دوارا اک وڈیائی۔ اوتار پیغمبر گر کہن گھر پایا گرہ ایک، محل اٹل وٹی ودھائی۔ جتھے اکو اک ٹیک، دوجا ایشٹ نظر کوئے نہ آئی۔ ترے گن مایا نہ لگے سیک، اگنی تت نہ کوئے جلائی۔ بھیو رہے کوئے نہ بھیت، اھیو اپنا دے کھلایا۔ تن مائی خاک نہ ہووے کھیت، مڑھی گور نہ کوئے دبائی۔ جد تکیے ہر کرتا نیت نیت، بن نیت سو بھاپائی۔ سد درشن لینے پیکھ، پیکھت اپنی خوشی بنائی۔ جس دی شبد سنگر بدل دیوے ریکھ، اپ دے تیج پر تھی آکاش اپنی کار کمائی۔ نام کلمہ دھرنی دھرت دھول جگت دیس، نراکھ دھار وچوں اکھراکھ پر گٹائی۔ کھیل کھلائے موئڈ منڈائے رنگ رنگائے مچھ داہری کیس، کیس گڑھ دا لیکھا پور کرائی۔ جس دا کھیل پنڈت پاندھے وچ نہ سکن ملا شیخ، اپنا حکم آپ ورتائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچھنڈ دوارا دھر دربارا اکو اک سہائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن سانوں بنا دھر دی سوانی، سوہنا رنگ دتا رنگائی۔ پت پر میثور بنا کے اگنی رانی، میل میلیا سچ سبھائی۔ جوت دھار بن کے جوت دی رانی، رنگ محل اٹل دتا چڑھائی۔ جتھے نہ کوئے شبد نہ کوئے بانی، نہ کوئے کلمہ صفت صلاحیا۔ نہ کوئے امرت نہ کوئے پانی، آب حیات نہ کوئے برسائی۔ نہ کوئے وید پُران شاستر نہ کوئے گھاٹ گھڑے چارے کھانی، وشن برہما شو دُور دُراڈے سپس نوئی۔ مہربان محبوب ساڈے اتے کیتی مہربانی، مہربان مہربان اپنی دیا کمائی۔ ست دھرم دی دے کے نشانی، نشانہ اپنا دتا دکھائی۔ جس دے بچھے دے کے آئے قربانی، شستر کھنڈا کمان کندھ اٹھائی۔ سو لیکھا مکا جگت عوامی، عام دا کھہڑا دتا چھڈائی۔ ساڈا جھگڑا مکا جسمانی، اوتار پیغمبر اکو رنگ دکھائی۔ جس نوں سبھے نہ کوئے جیو پرانی، پرانیت سمجھ کوئے نہ پائی۔ ویدا والے ودواناں دی چلے نہ ریت پرانی، سچھنڈ چلے نہ کوئے چترائی۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار گرہ اکو اک وکھائی۔ اوتار پیغمبر گر کہن سانوں ملیا گہر گسہیرا، گنونت بے پرواہیا۔ جس نے کجگ بدل دینا وطیرہ، واتاؤرن دئے بدلایا۔ جس نے لیکھے لایا روداس دا اک کسیرا، کسیر جلاہا دئے گواہیا۔ نامے دا دُدھ پی کے سیرا، بھوگ لگایا چائیں چانیا۔ سو صاحب سوامی بن کے پیرن پیرا، پاربرہم پر بھ اپنا پھیرا پائی۔ صدی چودھویں سب دی اندروں کڈھ دیوے دِگیرا، دل دلیل دئے بدلایا۔ شرع سرپر توڑ زنجیرا، ظاہر ظہور کرے رُشائیا۔ لیکھا مُکا کے غریب امیرا، فقیراں فقرہ اکو دئے سمجھایا۔ جس کارن گوبند دھرنی اُتے مکھی چُھہائی تیرا، تیر ترکش دتی وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سہیلا اک اکیلا اپنا حکم ورتایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سانوں بنا دے نار سٹکھنی، سٹکھ ساگر وچ سمایا۔ سانوں کھیل وکھائی اُتر پورب پچھم دکھنی، چارے کُنٹ راہ تکایا۔ حکم سندیسہ دے کے الکھ اکھنی، اگم اتھاہ کرے پڑھایا۔ جس نے سب دی پت رکھنی، پت پر میثور دئے کھیل جنایا۔ گر گھ دھار نہیں رکھنی سٹکھنی، جن بھگت لئے اُپجایا۔ گر سٹکھ رہے نہ کوئے بے وطنی، وطن اپنا اک سمجھایا۔ جو سٹگر دوارے آئے پتنیں، نیا نوکا نام چلایا۔ سیوا لگائے جس دے چرن جھسے پچھی، دھرم دوار دیکھنا چائیں چانیا۔ سٹجگ دی کھیل کرنی رسمی، رواج کاج اپنا اک رچایا۔ شکر دی دھار دیکھ بھسمی، بھسمر ہو کے دیکھ وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر سندیسہ اک سنایا۔ گر اوتار پیغمبر دھار بن کے اک جوتی، دین دُنی رہے سنایا۔ جن بھگتو پر بھ دے بن جاؤ اکو گوتی، گو تم بدھ دئے سمجھایا۔ کسے دی آتم رہے نہ سوتی، سوئی سرت لینی اُٹھایا۔ جس نوں لہدے کوٹن کوٹی، سو کایا کٹیا اندر ڈیرہ لایا۔ جس دے نام نال دُرمت میل جائے دھوتی، پت پُنیت بنایا۔ انتر واسنا رہے نہ کھوٹی، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ سو مالک خالق دیکھے اپنی چڑھ کے چوٹی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ اوتار پیغمبر گر کہن جن بھگتو دیکھو کجگ اندھیری رات، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ اُٹھو دیکھو مارو جھات، چاروں کُنٹ نین اُٹھایا۔ ساچا دیوے کوئے نہ ساتھ، سگلا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ چار جگ دے اکھراں والی گاتھ، پڑھ پڑھ تھکی مات لوکایا۔ انتر آتم ملے کسے نہ شانت، اگنی اگ نہ کوئے نبھایا۔ نام بھنڈارا بخشے کوئے نہ دات، داتار ہو نہ کوئے ورتایا۔ ساچے منڈل

دیکھے کوئے نہ راس، گویاں کاہن شبد نہ کوئے ملائیا۔ ساچے مندر ہوئے نہ کوئے پرکاش، اندھ اندھیر نہ کوئے مٹائیا۔ شبد ناد دُھن سُنے نہ کوئے آواز، نادی ناد نہ کوئے شنوائیا۔ پڑھ پڑھ تھکے پنچے وقت نماز، وضوواں بانگ وچ کرائیا۔ پروردگار دا کھولے نہ کوئے راز، اکھاں بودھ نہ کوئے جنائیا۔ صدی چوڈھویں جاؤ جاگ، جاگرت ویلا اک سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک اکھوائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اٹھو سادھ سنت فقیر، زرگن دھار لو انگڑائیا۔ برہوں وچھوڑے وچ نیتز نین وھاؤ نیر، ہنچھو آں ہار بنائیا۔ اپنی بدل لو تقدیر، تدبیر دُھر داشبد دے جنائیا۔ جس دی نظر نہ آئے کوئے تصویر، مَصوّر کھچ نہ کوئے دکھائیا۔ تس سوامی آگے اپنی دسو پیر، جو پیا پریتم ہو کے ویکھ دکھائیا۔ سنگر شبد ہو کے بنھے پیر، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ صدی چوڈھویں نو کھنڈ پر تھمی پینی پیر، آگے ہو نہ کوئے بچائیا۔ جس نے لچیا رکھی دروپتی لہن نہیں دتے چیر، چری وچھنے لے ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ور داتا اک اکھوائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جن بھگتو پر بھ ویکھو اکو میت، متر پیارا اک اکھوائیا۔ جس دارام اللہ واکرؤ اوم تت ست گاؤندے گیت، گوہند گوہند گوہند الاہیا۔ سو سچ دامالک بیٹھا اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیا۔ جس دا کھیل سدا انڈیٹھ، جگ نیتز ویکھن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر حکم اک اچجائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سُنو ساڈا حکم فرمان، فرنیاں توں باہر جنائیا۔ حکم مٹا اک سری بھگوان، جو بھگوان دُھر درگاہیا۔ جس داست سچ نشان، دو جہاناں آپ جھلائی۔ جس نوں اساں مٹیا کاہن، سو لکھ چوڑاسی گوپی لے ہنڈھائیا۔ جس نوں گایا کہہ کے سیتا رام، سرتی شبد شبد سمجھائیا۔ جس نے عیسیٰ موسیٰ محمد پیغام سنایا وچ جہان، الف یے کیتی پڑھائیا۔ کلمہ دس کے انجیل قرآن، ایمان اپنا اک سمجھائیا۔ نانک گوہند کر پردھان، ڈنکا فتح دتا وجائیا۔ صدی چوڈھویں میٹ کے شرع شیطان، شریعت اکو اک درسائیا۔ جس دی لکھ چوڑاسی مٹے آن، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں اوسے دے بال انجان، بالی بدھ نہ کوئے چترائیا۔ نام کلمے دتے وچ جہان، کائنات وچ دُنی درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر درباری اک اینکاری اک اکلا اپنی کار کمائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جن بھگتو صوفی سنت فقیر واکو پروردگار کر دیو سجدہ، سیس جگدیش جھکائیا۔ ویکھو کھیل اپنے گھر

دا، گھر گھر وچ ہوئے رُشائیا۔ نظارہ تلو نرائن نر دا، جو ناری نر روپ درسائیا۔ جس جھٹرا مُکاونا کلج کل دا، کالکھ ٹکے دے دھوائیا۔ لہنا دینا لیکھا پورا کرنا راجے بل دا، جو باؤن آیا درڑائیا۔ تیراں سؤ ستاسی ریشیاں دھام دسیا نہیل اٹل دا، اٹل پدوی اک درسائیا۔ اٹھاسیواں رشی تھم نال شبدی دھار ردا، بھيو اجد نہ کوئے درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لیکھا جانے کشپ والی ڈل دا، پردہ پردے وچوں چکائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن جن بھگتو مٹو ایکا گر، سنگر شبد اکھوائیا۔ جس دا لیکھا ہووے دُھر، دُھر مستک پھول پھولائیا۔ ستنام وجائے سُر، سُر تتی شبد نال جڑائیا۔ شوہ دریا جائے کوئے نہ رُڑھ، چوراسی وچوں باہر کڈھائیا۔ جو جا کے آیا مُڑ، مُڑ اپنا تھم ورتائیا۔ اُس دا منتر نام کلمہ جانا پھر، فُرنے سب دے بند کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن بھگتو اٹھو ویکھو مارو جھاک، لوچن نین اکھ اٹھائیا۔ پت پر میثور تلو کملا پاتی، پاربرہم اگم اتھاپیا۔ جیون زندگی بدل دیوے حیاتی، جنم جنم وچوں بدلایا۔ منزل چاڑھے دُھر دی گھائی، گھانا پچھلا پورا کرائیا۔ آتم پر ماتم بن کے ساتھی، سگلا سنگ وکھائیا۔ صدی چودھویں سارے من لو آکھی، بنا اکھراں کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ اک رنگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ویکھو سچا سچن، سنگر اک اکھوائیا۔ جو پردے آئے کجھن، اوڈھن سیس نام لکائیا۔ جس نوں کہندے اکال مورت گوپال مدن، مدھ سون نام دھرائیا۔ جس دے کھنڈ برہمنڈ سور یہ دیک جگن، کوٹن کوٹ کرے رُشائیا۔ سو کلجک اتم کرے عدل، انصاف اپنے ہتھ رکھائیا۔ کوڑی کریا شرع کرے قتل، قاتل مثنول اپنا تھم ورتائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش سچ دوارے بنا کے رتن، امولک اپنی جھولی پائیا۔ پر بھ ملن داماس دیہی یتن، یتھار تھ اک درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامیلا لئے ملائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن ساڈی اک عرضوی، بینتی اک سنائیا۔ پر بھ بن اور نہ کوئی، سچ سچ سنائیا۔ سر شئی دی در شئی اندروں روئی، بن نیناں نیر وہائیا۔ سوئی سرت نہ اٹھائے کوئی، آلس نندرا دے مٹائیا۔ مُجبت وچ نہ جائے موہی، پیار پیار وچ نہ کوئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچ ور، سچ دامیلا آپ کرائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ہر پایا کنت سہاگی، سچ سہیلا میت دہیلا۔ جس انتر دتا اک

ویراگی، بن صاحب کنت کنتوہلا۔ ہوئے ہنگتا ساری بھاگی، دین مذہب دا جھگڑا بھولا۔ اکو نام کلمہ رہے ارادھی، لہنا درگاہ سچ وصولا۔ جس کھیل کریا آدی، سو جگادی کدے نہ بھولا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے حکم معقولا۔ اوتار پیغمبر گر ولزتے وضع زلمینو زگاہ عرشے نزاع، خاکے لگھوش، کلے نزی، تزیے نوت کتے نزاع مجتے نووارسولے ازاء، کنستے ونوادستے دُعا، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پردہ آپ چکائی۔ پردہ چکے سچ محبوب، مُجبت وچ وڈیائی۔ جس دا عالیشان عروُج، عرش فرش دُھر درگاہیا۔ جو سب نوں کرے نیست و نابود، عالمے جواہ، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لہنادے چکائی۔ اوتار پیغمبر گر کہن ایہہ دھرنی دھرت دھرت وڈ بھاگ، سچ علی وڈیائی۔ جتھے بھگت بھگت چراغ، بھگون نور نور رُشانیا۔ سنت سنت سماج، سمگری سچ ورتائی۔ ہنس ہنس کاگ، گرگھ گر گر گائی۔ برہوں برہوں ویراگ، پنچم پنڈھ مکائی۔ سوئی سرتی گئی جاگ، آلس نندرا رہی نہ رانی۔ آسانسا پوری ہوئی تانگھ، اندر شٹ در شٹی دتی گوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار بھگتائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن ایہتھے سپت رشی کٹ کے گئے رات، اپنی خوشی بنائی۔ بھاردواج نے رکھی آس، اتری نال سہائی۔ اٹھ دیکھ پر تھی آکاش، گنگن گگنتر دھیان لگائی۔ کلجگ انتم مار جھات، جھاتی اپنی اک سمجھائی۔ جس ویلے چیلار گرو اک دُوبے دی پچھے کوئے نہ بات، واتا ورن بدلے لوکائی۔ سچ دھرم دی کرے کوئے نہ بات، باطن پڑدا نہ کوئے گھلایا۔ میرا پورا ہونا واک، واقع دے سنائی۔ ایہتھے کھیل ہونا اتفاق، اتفاقا آئے بے پرواہیا۔ جس نے پرگٹ پر سدھ کرنی براہمن ذات، برہم اپنا پڑدا لاہیا۔ شید سندیسہ دے کے آئے ساچ، سچ دینا سنائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار اک گھلایا۔ بھاردواج کہے ایہہ میری دھرم نشانی، نشانہ اک دکھائی۔ کھیل کرے شہنشاہ سلطانی، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جس ویلے سر شٹی جگ چوکڑی دسی فانی، فنا پھلا دیکھے دُھر درگاہیا۔ سو پڑکھ زرنجن زرنجن دھار کھائے پریم رس مہمانی، وست امولک اپنی آپ ورتائی۔ اتر پورب پچھم دکھن چارے دشا ہوئے ویرانی، ویری گھر گھر نظری آئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنیہہرا اک سمجھائی۔ بھاردواج کہا ایہہ دھرتی سوہنی کچھپ دی کشمیر، کچھ مچھ دین گواہیا۔ جتھے آوے پیرن پیر، پیغمبر نور الاہیا۔

جس نے کھیل کرنا آخر، آخر قدرت قادر دیکھ دکھائی۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ سمنند ساگر ورو لے نیر، دھرنی دھرت دھول پردہ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ بھاردواج کہے دھرنی دھرت دھول سہاؤنا، سوہنی رت وڈیائیا۔ جوتی جاتے کھیل کھلاؤنا، خالق خلق سمجھ کوئے نہ پائیا۔ بھگت بھگونت آپ اٹھاؤنا، بھگون اپنا پڑدا لاہیا۔ شبدی ناد دھن سناؤنا، بن کٹاں کر شنوائیا۔ پریم پیالہ رس پیاؤنا، امیوں رس چکھائیا۔ مانک موتی گرگھ آپ بناؤنا، سوہنگ ہنسا چوگ چکھائیا۔ پچھلا لیکھ پور کر اونا، آگے دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا رنگ دکھائیا۔ بھاردواج کہے اتری براہمن ہونا برہم، پاربرہم دیا کمائیا۔ جتھے اُپجاؤنا ساچا دھرم، دھرم دوارا اک سمجھائیا۔ اُس دا پچھلے جنم دا ہونا کرم، راجا بل دئے گواہیا۔ لیکھا لہنا پورا کرنا پرن، پران پت دئے سمجھائیا۔ سہارا دے کے اکو چرن، چرنودک اک پیائیا۔ جھگڑا میٹ کے مرن ڈرن، چوراسی وچوں باہر کڈھائیا۔ ایٹھے اُس ویلے اکو ڈھولا پڑھن، ٹوں میرا میں تیرا دوجا راگ نہ کوئے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھو چکھائیا۔ بھاردواج کہا سُن رکھی، ریکھا دیاں جنائیا۔ جس ویلے سچ دھرم دی رہے کوئے نہ سکھی، سکھیا جگت سرب تجائیا۔ اُس ویلے شہنشاہی سمت چھے تیرے دھرم دی ہونی متی، متر پیارا دیکھ دکھائیا۔ پچھلی کتھا کہانی جانی لکھی، پورب لیکھا دئے درڑائیا۔ جتھے سنگر پر ماتم آتم مل کے پینی اکی، سرگن نرگن جوڑ جڑائیا۔ اُس ویلے کڈھ کے ویکھیں بنا اکھراں والی چٹھی، جتھے حرف حرف نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنا لیکھا دئے جنائیا۔ اتری کہے میں چٹھی انج واچی، واچک ہو کے دھیان لگائیا۔ نگاہ ماری نکیا کھیل تماش، تماش بے پرواہیا۔ نرگن نور جوت پرکاشی، بن چند سور یہ کرے رُشنائیا۔ میں ہور ماری جھاتی، نگاہ نگاہ وچوں بدلایا۔ تن نکیا وجود خاکی، تتوت سوبھا پائیا۔ جس دا میلا پر ماتم آتم بنیا ساتھی، سگلا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا پڑدا لاہیا۔ اتری کہے جس ویلے میں اکھراک پڑھیا، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ منزل اُس اگمی چڑھیا، جتھے میلا صاحب سوامی دھردر گاہیا۔ میں بھے وچ بھو وچ ڈریا، نیوں کے سیس نوایا۔ اوہ دیکھ جتھے نرگن نرور نرکار نرکار بھگت سہیلے رہیا وریا، آتم پر ماتم میل ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

دیونہارا دُھر دا ور، پورب لہنا دینا چُکائیا۔ اتری کہے جاں میں کھول کے دیکھیا اکھ، اکھ اٹھائیا۔ جیہڑا بھگتاں توں کدے نہ ہویا دکھ، دکھرا گرہ نہ کوئے
وسائیا۔ جگ چوکڑی پیج لئے رکھ، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ کجگ کھیل کرے سچ، سچ دامالک پھیرا پائیا۔ اتری کہا بھگتاں دے لوں لوں اندر رہیا رچ، ساڈھے
تن کروڑ دے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک پھیرا پائیا۔ اتری کہے میں بھگت سہیلا تکیا نام لیلانوتی،
وطن اپنے سو بھاپائیا۔ جس دے اندر اکو رنگ بسنتی، بسنت رت ملے وڈیائیا۔ گڑھ رہیا نہ ہوئے ہنگتی، ہنگ برہم پڑدا دتا چُکائیا۔ توں میرا میں تیرا
پڑھ کے پنگتی، پنجاں دا لیکھا دتا مکائیا۔ ست دھرم دی مل کے سنگتی، سگلا سنگ بنائیا۔ جتھے میل ملاواں جوت انتی، انت کنت بھگوت اپنے وچ ملائیا۔
آشا رہے نہ پھیر تن دی، چوراسی وچوں چارے کنیا لئیاں بھڈائیا۔ کھوں آواز نکلے دھن دھن دی، دھن تیری بے پرواہیا۔ کھیل مک جائے سنسار
والے غم دی، چننا چکھا نہ کوئے جلائی۔ اکو آشا ہووے اُس رام دی، جو رام رمیا ہر گھٹ تھانیا۔ اکو تاگھ ہووے اُس بھگوان دی، جو بھگوان بھگتاں
لئے ملائیا۔ اکو طمع لئے اُس بھگوان دی، جو مہربان ہو کے بنس سر بنس پار کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا
ہتھ لکائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن پر بھ بھگتاں دینا مان، ابھمان دینا مٹائیا۔ اپنا بخش کے تان، تانیاں ہونا سہائیا۔ امرت رس دے کے پین کھان، نچھر
جھرنا بوند سوانت دینا چوائیا۔ جوتی نور دس مہان، پاربرہم برہم میلا میلنا سچ سبھائیا۔ اکو دیا باقی کملا پاتی تیرا نظری آوے وچ دو جہان، دوجا نظر کوئے
نہ آئی۔ دھن بھاگ جے کرپا کیتی آن، آن اپنی اک سبھائیا۔ ایہتھے اوتھے زرگن سرگن کریں دھیان، دھیان دھیان وچوں پرگٹائیا۔ ساڈا لیکھا کریں
پروان، (پروانے) اپنے اک بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا گھر اک وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ ہونا
آپ سہانک، سگلا سنگ نبھائیا۔ توں سوامی آدنانک، نرائن تیری وڈیائیا۔ تیرا کلمہ حق حمایت، ہم ساجن لینا بنائیا۔ ساچا سچ کر عنایت، بخشش کر
دُھر درگاہیا۔ کوچھے کملے بنا لایق، مورکھ گدھ انگ لگائیا۔ بھاردواج اتری دا پورا کیتا آیت، قول اقرار پور کرائیا۔ تیرا حکم مٹیئے جائز، ناجائز کار نہ کوئے
کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دیوے دُھر دا ور، سچ نام نام ورتائیا۔ پُرکھ اکال کہے میرا جگ جگ کھیل اول، سمجھ کوئے نہ پائیا۔

ویس انیک کراں جوتی دھار اِکلا، کل اپنی آپ ورتائیا۔ کلجگ انت شبدی دھار رلا، تن وجود رُپ نہ کوئے درسائیا۔ دو جہاناں کھیل کھیلاں گھڑی پلا،
 پل پل اپنا حکم ورتائیا۔ جس نے ایڑے توں اکھر صفت وچ بنایا اللہ، عالمین اپنی کیتی وڈیائیا۔ گھر دکھاوے نہچل دھام اٹلا، جتھے زرگن نور جوت
 رُشنائیا۔ سرشٹی نال کر کے دل چھلا، درشٹی وچوں در توں باہر نہ کوئے کدھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ
 اک رنگائیا۔ پُرکھ اکال کہے بھنڑی رینڑیئے اٹھ دیکھ کھیل اپارا، اپرپر رہیا جنائیا۔ کلجگ جیو ستا وچ سنسارا، نیتز لوچن نین نہ کوئے اٹھائیا۔ سو جوتی جاتا
 پُرکھ بدھاتا ہو اُجیارا، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جس دا گوہند دے کے گیا اشارہ، سمبل وسے دُھر درگاہیا۔ تس گرہ مندر زرگن دیا باقی کملا پاتی اِکو اک دسائے
 چتکارا، چمک چمک وچوں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ بھنڑی رین کہے میں نیوں نیوں لاگاں پاؤں، چرن
 کول سرنائیا۔ میرے انتر آیا چاؤ، وٹی سچ ودھائیا۔ جن بھگتو ٹوں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا گاؤ، آد انت داگیت پر بھ اِکو گیا سمجھائیا۔ ایہو گوہند لا
 کے گیا داؤ، دس دسمیں اپنا حکم سمجھائیا۔ گرگھاں کہہ کے واہو واہو، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ سو کلجگ انتم کھیوٹ کھیٹا بنے ملاحو، بیڑا کلجگ انتم پار
 کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی اِک اکھوائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن ساڈی انت ارداس، میننتی اِک سنائیا۔
 پر بھو سد وسیں بھگتاں پاس، بھگون اپنی گود ٹکائیا۔ گرگھ کدے نہ ہووے اُداس، گرگھ لینا ترائیا۔ صوفی تیری شاخ، شناخت اپنی دینی سمجھائیا۔
 امرت پیا کے آب حیات، زندگی زندگی وچوں پرگٹائیا۔ نام دُھن و جا کے ناد، اگئی راگ سنائیا۔ سینتا کٹے نہ کوئے بنواس، رام راما جوڑ جڑائیا۔ پیغمبر
 جس دی کر کے گئے وضاحت، صفتاں وچ صلاحیا۔ توں مالک اِکو واحد، واہ واہ تیری وجدی رہے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 بھيو اُبھیدا دینا گھلائی۔ پُرکھ اکال کہا گر اوتار پیغمبر زرگن کھیل کھلاواں گا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہو کے، نور نورانہ نور پرگٹاواں گا۔ سچ نواسی پُرکھ
 ابناشی دو جہاناں داتا ہو کے، نام ندھانا اِک ورتاواں گا۔ پاربرہم برہم نال چھوہ کے، ایش جیو دارنگ رنگاواں گا۔ دسم دواری وچوں کھلو کے، نوری
 جوت جوت رُشاواں گا۔ ہوئے ہنگتا ساری کھوہ کے، سچ سچ اِک ورتاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگاواں گا۔ دین

مذہب دا پندھ مُکاواں گا۔ اندھ اندھیر کوڑ مٹاواں گا۔ شبد گُرو شیر بُکاواں گا۔ بھے بھو سرب درساواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار اک کھلاواں گا۔ سچ دوار اک کھلایگا۔ دین دیاں دیا کمایگا۔ ایش جیو بھرم مٹایگا۔ امرت رس جل پیایگا۔ توں میرا میں تیرا مارگ دس، مانو ذاتی اکو راہ وکھایگا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلجگ پندھ پچھلا گیا نس نس، سنجگ اپنا راہ تکایگا۔ جن بھگت سہیلا پر بھ دوارے جائے وس، واسطہ اپنے نال رکھایگا۔ جن بھگتاں لیکھے لا کے انج دی رات، رُترئی دھرم دھار مہکایگا۔ پھیر جنم لینا پئے نہ وت، بے وطناں اپنے وطن پہنچایگا۔ جوتی دھار میلا کر کے ست، ست ست وچ ملایگا۔ پر بھ دانام ایہو برہم مت، برہم ودیا اک پڑھایگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نچھر دھار دے کے رس، رستہ اپنا آپ گھلایگا۔

☆ ۳۰ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ لیٹینٹ چیلانگھ دے گرہ جموں ☆

پُرکھ اکال کہے اوتار پیغمبر گر تلو زمیں اسمان، بن نیتز لوچن نین اکھ اٹھایا۔ پردہ کھول کے دیکھو دو جہان، جاگرت جوت بن ورن گوت جگایا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت دھرو دھیان، انتر انتشکرن کھوج کھوجایا۔ مُرید شش تلو ہو مہربان، محبوب مُجت وچ اکھ گھلایا۔ کون ساچا کلمہ نام گائے گان، ہر دے ہر کون وسایا۔ کون امرت رس پیئے کھان، کون جگت ترسنا بھکھ گویا۔ کون دیکھے دھرم نشان، نشانہ دین مذہب بدلایا۔ کون جانے دُھر دا کاہن، جو لکھ چوراسی گوی آتم رہیا ہنڈھایا۔ کون لبھے اگتا رام، جو سینا سرت سرب پرنا یا۔ کون پڑھ کے کلمہ کلام، کائنات وچوں پلو رہیا جُھڈایا۔ کون گا کے ستنام، ست ست وچ سمایا۔ کون پی کے واگرو جام، امرت گو بند رس چکھایا۔ سُنو سندیسہ اک فرمان، فرماں بردارو رہیا سنا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک بے پروا ہیا۔ گر اوتار پیغمبر و تلو دین مذہب جگت ذاتی، جگتی نال دیو درڈایا۔ کیوں نہیں ملدا کسے نوں امرت بوند سوانتی، نچھر جھرنا امیوں رس نہ کوئے چوایا۔ کیوں تہاڈے ہندیاں ہوئی کلجگ اندھیری راتی، ساچا چند نہ کوئے

چکائیا۔ کیوں بُھلی پر م پُرکھ دی گاتھی، رسنا جہوا بٹی دند صفت نہ کوئے صلاحیا۔ کیوں سرشی درشی اندر تہاڈی مئے کوئے نہ آکھی، آخر اکھراں کرن پڑھائیا۔ کیوں آتم پر ماتم سب نوں بُھلی ساکھی، ساکھیا تیرا درس کوئے نہ پائیا۔ کیوں دھرم دوارے کوڑ کڑیا راو کے وچ ہائی، سچ ترازو کنڈا نام ہتھ نہ کوئے اٹھائیا۔ کیوں منزل چڑھے کوئے نہ گھاٹی، درگاہ ساچی ملن کوئے نہ آئیا۔ اٹھو ویکھو غور کرو ہر ہردے اندر مارو جھاتی، کایا مندر پھول پھولائیا۔ تہاڈا نام چپ کے کیوں میل نہیں ہويا کملاپاتی، پت پر میثور ملن کوئے نہ آئیا۔ کی سندیسہ دتا سندھیا پر بھاتی، بھانڈا بھرم بھرم بھٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر سندیسہ اک سنائیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر و تکو دین دنی دی حد، حدو اپنی ویکھ وکھائیا۔ مذہباں والی تکو جد، یدی پڑدا دینا اٹھائیا۔ جگ چوکڑی کیتے گئے لد، نو نو چار دے گواہیا۔ کی ڈھولا گایا صد، شبد نام جنائیا۔ کتھے راگ گایا ناد گیا انحد، دُھن آتمک نہ کوئے وڈیائیا۔ اپنی دُنی ویکھو جگ، جاگرت جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ گر در مندر مسجد شو دوالے مٹھ ہوئے لگی اک، ہنگتا رہی جلائی۔ کیوں شاستر سمرت وید پُران پڑھن والے ہوئے لگ، ہنس روپ نہ کوئے درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر پردہ آپ چکائیا۔ اوتار پیغمبر گر ویکھو اتم انت کنارہ، نیا ڈولے تھاؤں تھانیا۔ ساچا دیوے نہ کوئے سہارا، کھیوٹ کھیٹا روپ نہ کوئے پرگٹائیا۔ ست دھرم دالائے کوئے نہ نعرہ، دھرم جیکار نہ کوئے وکھائیا۔ چاروں گنٹ دین دُنی من مت ہوئی دُرچارا، دب درشٹ نہ کوئے کھلایا۔ من منو آ ہويا آوارہ، چاروں گنٹ دہ دشا بھجے واہو داہیا۔ ساچا دیوے کوئے نہ پاہرا، باہوں پھڑ نہ کوئے جگائیا۔ کلجگ انت اخیر آخر کوئے کر لو چارا، چو تھا جگ چارے کھانی چاروں گنٹ کرے تباہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دھرم اک درسائیا۔ اوتار پیغمبر گر نگاہ کرو مات لوک، الوک اپنا دھیان لگائیا۔ پر بھ دا بھانا سکے کوئے نہ روک، نہ کوئے میٹ میٹ مٹائیا۔ جس پرگٹ کیتی اکو جوت، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ جھکڑا مٹاوے ورن گوت، گوتم دی آسا دئے گواہیا۔ ست سچ سنا سلوک، ڈھولا اکو اک درڑائیا۔ جس نوں لہدے کوٹی کوٹ، سو کوٹ کایا کنچن گڑھ دئے وکھائیا۔ جس دا بھانا کوئے نہ سکے روک، رُکنی ارجن گیا سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک

اکھوایا۔ پُرکھ اکال کہے اوتار پیغمبر گر ویدا وقت لو سنبھال، سمبل ویکھو بے پرواہیا۔ جس نے ترے گن توڑنا جگت جنجال، جاگرت جوت کرے رُشنایا۔ ست سچ بنا کے دھر مسال، دھرم دوارا اکو دے پرگٹایا۔ جتھے وسن شاہ کنگال، اوچ نیچ نہ کوئے دکھایا۔ اکو نام بھنڈارا دے کے دھن مال، سچ خزینہ آپ ورتایا۔ آکے بچھے مُریداں حال، گو بند داتا اگم اتھایا۔ کلجک وچ سنجگ بدل دیوے چال، چال نرالی اک رکھایا۔ لکھ چوڑاسی وچوں گرگھ سنت بھگت سہیلے لئے اٹھال، آتم پر ماتم جوڑ جڑایا۔ جس دادیندے آئے احوال، سندسیاں وچ سنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چو کڑی نت نوت ایٹھے اوتھے دو جہاناں کرنہارا پرتپال، پرتپالک خالق اک اکھوایا۔

★ ۳۱ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ سردارا سنگھ گرنام سنگھ دے گرہ پنڈ سیر ضلع جموں ★

شکر کہے پر بھو سانوں لاگ دے دے نال چاء، چاؤ گھنیرا اک جنایا۔ اسیں کریئے واہ واہ، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ حکم سندیسہ دے سنا، شبد اگمی آواز لگایا۔ لکھ چوڑاسی جھولی دے بھرا، خالی ہتھ نہ کوئے دکھایا۔ میں دین دُنی کراں صفا، سفارش دی لوڑ نہ کوئے رکھایا۔ در ٹھانڈے منگ لئی منگا، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ واسطہ پا کے کراں دُعا، نیوں کے سپس جھکایا۔ میرے مہربان مہرواں، مہر نظر اٹھایا۔ میں برہمنڈ کھنڈ ویکھاں تیراں تھال، زمیں اسمان کھوج کھوجایا۔ بخشش وچ دے دے جیہڑے کھاندے سورگاں، سب دا لیکھا دیاں چکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ شکر کہے پر بھو مزدوری پا دے میری جھولی، جھولا پریم دینا جھلایا۔ میں پروان کراں تیری بولی، سچ دی دھار دینی سنایا۔ جیہڑا ست چڑھ کے آیا تیری ڈولی، اُس نوں ویکھاں چائیں چانیا۔ کلجک کوڑی کریا میٹاں روولی، روون والا نظر کوئے نہ آیا۔ ساڈی آسا تیری سیوا وچ رہی پراہنی، گھر تیرے سو بھاپایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے دے دُھر دا ور، ورتاے دیا کمایا۔ شکر کہے پر بھو اسیں سیوا کیتی چنگی، ایسے کر کے منگ منگایا۔ بستر دے دے اگمی جنگی، جنگو اپنی دیا کمایا۔ کھیل ویکھے شمینا فرنگی، فارس دا بھو کھلایا۔

اوڈھن سیس دے دے پشت ہووے نہ ننگی، اپنی دیا کمائیا۔ پچھلی ہتھ پھڑا دے سندی، جو بن اکھراں اپنے کول رکھائیا۔ دین دُنی دی واسنا کڈھیں گندی، کوڑ گڑیارا ڈیرہ ڈھاہیا۔ میں چاہندا جیہڑی آتمائیتوں بھلی اوہ سدا سد رنڈی، سہاگن روپ نہ کوئے درسائیا۔ میں بیننتی کرنی کرنی اُس کڈھی، جس کڈھے دی خبر کسے نہ پائیا۔ کرپا ندھان تیری کرپا نال صدی چو دھویں جاندی لنگھی، بجے واہو داہیا۔ ہن میٹنی دین مذہب دی پابندی، پابند اپنا اک کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سنگر صاحب سدا بخشدی، بخشش اپنی دے ورتائیا۔

☆ ۳۱ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ پچھن سنگھ دے گرہ سئی کیمپ ضلع جموں ☆

شکر کہے پر بھ لاگ لینا نہیں سونا رپا، دھن دولت کم کسے نہ آئیا۔ میں اکو منگ منگاں کھھا، بن رسنا جہوا کہہ کہہ سنائیا۔ چوتھے جگ میری دُور کرا دے بھکھا، کھجک خواہش دے مٹائیا۔ دھرنی سچھل کرا دے کھھا، لکھ چوڑا سی میری جھولی پائیا۔ میں کوڑ گڑیاں ٹکر کھاواں رکھا، انت اپنی خوشی بنائیا۔ جھگڑا مٹا دیواں پنج بھوتا، تن وجود ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے لکھ جگائیا۔ شکر کہے لاگ لینا نہیں مایا متا، موہ جگت نہ کوئے جنائیا۔ میں ویکھنا چاہندا تیرا سمتی سمتا، سمت شہنشاہی پتھرائیا۔ پریم پیار محبت وچ بن منگتا، منگاں چائیں چائیا۔ جو تیرے نام بنا بھکھا ننگتا، اُس دا لیکھا دیاں گوائیا۔ انم ویلا جائے لنگھدا، کھجک کوڑ رہیا گر لائیا۔ پیار دے دے اپنے رنگ دا، رنگت اکو اک چڑھائیا۔ میں وقت سہاواں دھول اُتے لڑائی جنگ دا، جنگجو ہو کے تھم ورتائیا۔ لیکھا پورا کراواں پری اند دا، جو گو بند آس دھرائیا۔ خون دھار لیکھا مکے آسو تنگ دا، دُل دُل علی سیس نوائیا۔ جھگڑا رہے نہ مانو والی ونڈ دا، دانو دیو دیو مٹائیا۔ جو تن وجود خاکی مانس رہیا جمدا، تتوت روپ وٹائیا۔ لیکھا پورا کراں دم دا، دامنگیر ہو کے کھوج کھوجائیا۔ جھگڑا میٹاں ماٹی چم دا، چم درشی دیاں گوائیا۔ اکو لیکھا ہووے تیرے برہم دا، پار برہم مل کے وجے ودھائیا۔ جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سناٹیا۔ شکر کہے لاگ دے دے اپنا اگم انمول، وست دست پھڑاٹیا۔ دھرم کنڈے ترازو تول، جگت تے دی لوڑ رہے نہ راتیا۔ میرے انتر نرنتر مول، مولا ہو کے دیا کماتیا۔ پھیر میں حکم سندیسہ دیواں اُپر دھول، دھرنی دھرت دھول درٹاٹیا۔ اوتار پیغمبر گروآں دکھاواں پورا ہویا قول، اقرار نامہ سب دے آگے لکاتیا۔ لہنا چکاواں جگت پاندھے رول، گرہ نچھتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ صدی چوڑھویں پورا کراں بول، محمد بیٹھا سیس نواتیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سچ وچ سمانیا۔ شکر کہے لاگ دے دے چرن وبھوت، دھوڑی دھول خاک راتیا۔ پھیر میں ویکھاں چارے کوٹ، اتر پورب پچھم دکھن پھول پھولایا۔ ہر ہر دے اندر ویکھاں جوٹھ جھوٹھ، تن وجود پڑدا آپ چکاتیا۔ لہنا میٹاں پنج بھوت، بھانڈا بھرم بھو بھناتیا۔ دہ دشا پھراں بن اودھوت، دتیا بھاؤ رہن نہ پاتیا۔ سب دی منزل پوری ہوئی دساں اک مقصود، مسدہ دین دنی حل کراتیا۔ پُرکھ اکال ہونا موجود، موجودہ ہو کے ویکھ دکھاتیا۔ کلج کراں نیست و نابود، جڑ رہن کوئے نہ پاتیا۔ کرپا کر مہربان محبوب، مہر نظر اک لکاتیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جو اُبجیا سو جائے جھو جھ، بچیا رہن کوئے نہ پاتیا۔

☆ ۳۱ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ بچن سنگھ دے گرہ سئی گیمپ ضلع جموں ☆

شکر کہے لاگ دے دے نام دا کھنڈا، کھڑگ اگم پھڑاٹیا۔ بخشش کردے چند پر چندا، پاربرہم پر بھ دیا کماتیا۔ میں رہن نہ دیواں بنا بندگی توں کوئے بندہ، بندھن کوڑا دیاں تڑاٹیا۔ مورکھ رہے کوئے نہ اندھا، اگیانیاں کراں صفاتیا۔ دوزخ دا دوہری دھار کھول کے چندا، کُنجی میرے ہتھ پھڑاٹیا۔ لکھ چوڑاسی جس دے اندر ٹنگا، رائے دھرم نال ملاتیا۔ پُری لوء آکاش پاتال لنگھا، طبق چوڑاں پندھ مکاتیا۔ کلج انت اخیر ویکھاں کنڈھا، کنڈھی بہہ کے دھیان لگاتیا۔ کیوں تیرا خوشیاں نال ہویا کارج اندا، اند سائوں دینا ورتاتیا۔ در درویش ہو کے منگاں، مانگت ہو کے جھولی ڈھاہیا۔ بے شک کلج

سماں لمبا، بہتوں تھوڑا دیاں کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ایہہ کھیل تیرا صاحب سدا بخشدا، بخشش اپنی نال کرائیا۔

★ ۳۱ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ کلونت سنگھ دے گرہ سئی کیمپ ضلع جموں ★

شکر کہے لاگ وچ دے دے کمندا تیر، تیر انیالا ہتھ پھرائیا۔ میں کلجگ کراں اخیر، آخر تیری سیو کمائیا۔ کوڑ گڑیاراکٹ زنجیر، شرع شرع وچوں بدلایا۔ ست دھرم کرا تعمیر، جوٹھا جھوٹھا پنڈھ مکائیا۔ صاحب سوامی تیرے حکم دی ہوئے تدبیر، طریقہ اک درڑائیا۔ کھیل کراں بے نظیر، جگ نیتز ویکھن کوئے نہ پائیا۔ سچ وچ رہن نہ دیواں خمیر، جھوٹھا پنڈھ دیاں مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، توں شہنشاہ میں خادم تیرا وزیر، حکم من کے خوشی بنایا۔

★ ۳۱ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ دیوا سنگھ دے گرہ سئی کیمپ ضلع جموں ★

شکر کہے لاگ دے دے نام کٹار، دو دھاری سو بھاپائیا۔ جھگڑا میٹ دیواں چار یار، یاری جگت والی تڑائیا۔ ست دھرم دے ادھار، سچ تیرا اک پرگٹائیا۔ مذہباں دی رہے کوئے نہ کھار، خالص تیرا برہم سمجھائیا۔ تیرے چرن کول بلہار، بلہاری سیس نوایا۔ توں صاحب سچا داتار، داتار تیری وڈیائیا۔ نیوں نیوں کراں نمسکار، نو نو سیس جھکائیا۔ سب دالہنا دینا پورا کر ادھار، قرضہ مقروض دے چکائیا۔ تیرا راہ تکدے رہے جگ چار، ستجگ تیرتا دوا پر کلجگ اکھ اٹھائیا۔ دھن بھاگ بے آئی تیری وار، ویلا وقت خوشی بنایا۔ لیکھا پورا کرا صاحب سچا سرکار، حکم اپنا اک درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔

☆ ۳۱ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ کرپال سنگھ دے گرہ سئی کیمپ ضلع جموں ☆

شکر کہے لاگ دے دے سب توں اتم سریشٹ چنگا، چنگی طرح منگ منگائیا۔ جٹا جوٹ دی دھار تیرا چرن کول ہووے گنگا، جمنا سُرستی گوداوری رُوپ سَمایا۔ لیکھا پورا کردے قول سُرستی والا برہما، برہمادک دھیان لگائیا۔ میں کوئی کیتی نہیں طمع، تانس والی آس نہ کوئے جنائیا۔ جیہڑے کلجک جیو ہوئے جمع، جماں دے وس دینے پائیا۔ ہن ویکھ لے اپنا سماں، ساہمنے ہو کے سیس نوایا۔ اگے وقت رہے نہ لما، لمحہ لمحہ دھیان لگائیا۔ تیرا جگ بدل جائے نواں، چوکڑی لیکھا دیاں مُکائیا۔ در دوارے تیرے کہواں، کہہ کہہ رہیا سنائیا۔ شکر کہے پر بھو ہن نہ کریں منع، اگے ہو نہ کوئے جنائیا۔ میں مایا متا رہن نہیں دینا بنا، بندھن کوڑا دینا تڑائیا۔ میرا ساتھ ہو گیا نال گو بند چٹا، جو چن تیرا رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہ کلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرے حکم اندر پھراں بھٹا، بھج بھج اپنی سیو کمائیا۔

☆ ۳۱ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ تیج بھان دے گھر سئی کیمپ ضلع جموں ☆

شکر کہے ڈھر دے لاگ دی بھچھیا پادے خیر، خیر خواہ ہو کے دیا کمائیا۔ مہربان ہو کے کردے مہر، مہربان تیری سرنائیا۔ سُو رپر بہادر یودھا بن کے کیسہر، بھبک اگم شبد سنائیا۔ دو جہاناں وچ رہے کوئے نہ غیر، کوڑ گڑیارا لیکھا دینا مُکائیا۔ تیرا لیکھا پورا ہووے سوا پھر، پھریدار نظر کوئے نہ آئیا۔ آسا پوری کردے لاہور شہر، شہنشاہ اپنی کار بھگتائیا۔ شکر کہے میرا کسے دے نال نہیں ویر، بنا بھگتاں توں میل نہ کسے ملایا۔ کلجک کوڑی کلپنا ویکھ زہر، زہریلا پن ویکھ گھر گھر لوکائیا۔ کوڑ گڑیاری تک لہر، کام کرودھ نال ٹکرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے دے ساچا ور، سچ آسا اک رکھائیا۔ شکر کہے بھچھیا پادے دیدے اپنا مول، مل قیمت نہ کوئے لگائیا۔ مالک بنے کنت کنتوہل، کرتے لیکھا دینا چکائیا۔ لہنا چار جگ دا نہیں جانا بھول، اُبھل پڑدا دینا اٹھائیا۔ سنجگ تریتا دوا پر بدلیا تیرا اصول، واری کلجک انتم آئیا۔ سب دا لیکھا کر وصول، وصل یار بھگتاں دینا دکھائیا۔ تیرا حکم

اک معقول، نہ کوئے میٹے میٹ مٹائیا۔ دین دُنی دا بدل دے اصول، اصلیت اپنی اک سمجھائیا۔ جو تیرا نام کرن قبول، قبر مڑھی توں باہر رکھائیا۔
 مُجبت وِچ رکھنا مشغول، صفتاں نال صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا اک رکھائیا۔ شکر کہے دیدے
 لاگ، لگ ماتر رُپ رکھ نہ کوئے دکھائیا۔ تیری سرشٹی جائے جاگ، درشٹی اندروں دینی کھلائیا۔ دُرمت میل دھو داغ، پتت پُنت دے کرائیا۔
 ترے گن کوڑی مٹا آگ، ترسناگن نہ کوئے جلائیا۔ ست دپک جلا چراغ، چراگاہاں کر رُشنائیا۔ ست دھرم دا بدل دے سماج، کلج کوڑی ریتی رہے نہ
 رائیا۔ جدھر تکاں سارے تیرے ہون محتاج، مُخلص ہو کے جھولی ڈھاپیا۔ دین دُنی تے تیرے حکم دا ہووے راج، رعیت دیکھاں خلق خدائیا۔ تیرا نام
 ندھانا ہووے بودھ اگادھ، بدھی توں پرے پرے پڑھائیا۔ بھگت سہیلا تیرا ہووے سادھ، گر چیلارُپ درسائیا۔ تیرے نام دی ہووے اک آواز،
 توں میرا میں تیرا ڈھولا ڈھر درگاہیا۔ کیوں اوتار پیغمبراں گروآں تیرے نال کیتا اند کاج، اند تیرے وِچ رکھائیا۔ آگے سرشٹی دا بدل دے سماج،
 سمگری اپنی اک ورتائیا۔ جو آشارکھ کے گیا رشی بھاردواج، دُتیا دھار دینی مٹائیا۔ شہنشاہ شاہ بن نواب، نوبت اپنا نام سنائیا۔ کوڑ کلپنا کر برباد، بربادی
 ہووے تھاؤں تھانیا۔ ست دھرم کر آزاد، بندھن نظر کوئے نہ آئیا۔ جو سرن سرنائی پر بھو جائے لاگ، لگ ماتر دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ اندر بخش کے سچ
 ویراگ، ویری اندروں دینے کڈھائیا۔ اپنے پریم دی وجا رباب، دُھن ستار شبد شنوائیا۔ تیتوں سب نے مٹیا گرو مہاراج، راج راجانا وڈ وڈیائیا۔ جگت
 جگدیش تیرے سیس تے تاج، تخت نواسی سو بھاپائیا۔ تیرا سہنجا دیس ماجھ، سمبل اپنا نور چکائیا۔ شکر کہے چھہی پوہ نوں نو سو نڑنوںے گرگھاں دے
 ہتھ وِچ ہووے پھل گلاب، نو سو نڑنوںے ندی دھار اپنا آپ رُخ بدلایا۔ سب نے رس بلاں نال لاؤنا لعاب، مٹھت دُھر دانام بھرائیا۔ بونجا گرگھاں
 ہتھ وِچ پھری ہووے نویں کتاب، جیہڑی سنگر حکم نال چھپوئیا۔ نو گرگھاں لکھ تے پائی ہووے نقاب، نیتزنین نہ کوئے درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا دے کھلائیا۔ شکر کہے میں لاگی کڈا وڈا، در تیرے سو بھاپائیا۔ میں دھرم نشانہ گڈا، گائیڈ ہو کے گاڈ تیری کراں رُشنائیا۔
 جھگڑا چکاواں ماٹی ہڈا، رکت بوند ویکھ دکھائیا۔ تیرے بھگت بناواں ہنس سگا، کاگ ہنس رُپ درسائیا۔ میں چاہندا نو کھنڈ پر تھمی لگن آگاں، اگنی اگت نہ

کوئے بُجھائیا۔ کتھا کہانی سچی دسّاں، دسّ دسّ کے دیاں سنّائیا۔ چھبھی پوہ نوں اک سو اک گرگھیاں پیلیاں بدھیاں ہون پگّاں، لال بندی مستک وچ رنگائیا۔ پھیر کھیل دسّاں اگئی جگہ، جتھے جگت دی پئے دُہائیا۔ شکر کہے جموں والیاں خالی لیانا اک ڈبا، جو نارد ہتھ دینا پھڑائیا۔ جس دے پچھے لکھیا ہووے اکھربا، بابل ویکھے دُھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دُھر دا لیکھا جانے ہبھا، ہمساجن ہو کے ویکھ وکھائیا۔

★ ۳۲ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ شو سنگھ دے گرہ سئی کیمپ ضلع جموں ★

تھکم لاگ دیوے تخت نواسی، تخت نشین دیا کمائیا۔ اکو تک نور جوت پرکاشی، پرکاش ہووے تھاؤں تھانیا۔ جس نوں کہندے گھنک پُر واسی، اوہ گھننیا بے پرواہیا۔ اُس دی مٹی پینی آکھی، آخر سندیسہ اک سنّائیا۔ سب دا لیکھا پورا کر دے باقی، باقاعدہ اپنی سیو کمائیا۔ شکر اکو وار ویکھ لے کھول کے تاکی، پردہ دو جہان اُٹھائیا۔ جیہڑا پر بھہ دا نام جام پیندا نہیں ساقی، ساکھیاں دے سزائیا۔ کلجگ انتم کر سکے کوئے نہ راکھی، رکھک نظر کوئے نہ آئیا۔ ہن ہتھ مار اُپر چھاتی، چھتر دھاری دینے مٹائیا۔ اکو تھم کملا پاتی، پت پر میثور رہیا سنّائیا۔ اوتار پیغمبر گر رہیا کوئے نہ ساتھی، سگلا سنگ گئے تجائیا۔ جن بھگتاں دینی بوند سوانتی، امیوں امرت اک چکھائیا۔ لکھ چوڑاسی دھرم رائے دی حوالاتی، بند بیخانے بند کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پُرکھ ابناشی ابناش اپنی کار کمائیا۔

☆ ۳۲ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ گوڑا رام دے گرہ سئی کیمپ ضلع جموں ☆

دُھر دا حکم سچ تھمینہ، تخت نواسی آپ جنائیا۔ جو ورتے آسماں زمینا، زمے ظاہرے ظہور خُدا ئیا۔ پیغمبر تسلیم کرن آمینا، عمل خلق خُدا ئیا۔ اَسو سوہے پاکھر زینا، زینہ سیڑی ویکھے جگت لوکائیا۔ جن بھگتاں ٹھانڈا کرے سینہ، سینہ زوری دے دکھائیا۔ لکھ چوڑاسی کر ادھینا، وشن برہما شو حکم ورتائیا۔ کوٹاں وچوں ہر جن کڈھ نگینہ، قیمت اپنے ہٹ رکھائیا۔ جھگڑا میٹ کے نر مدینہ، آتم برہم دے سمجھائیا۔ بھیڑ بھیڑ کے رُسا چینا، چینا چھڑے جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آدانت دا اک رحما، رحمت اپنی آپ ورتائیا۔

☆ ۳۲ ہاڑ شہنشاہی سمت ۶ پُھمن سنگھ دے گرہ ضلع جموں ☆

شکر وست لے نام دی دھار، دھرنی دھرت دھول ویکھن کوئے نہ پائیا۔ جس نال لہنا دینا مکے سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری تہاڑی آسا پور کرائیا۔ چاروں کُنٹ رہے نہ دھواں دھار، اندھ اندھیرا انت مٹائیا۔ ست سچ ہووے جیکار، وجے اِکو پُرکھ اکال ودھائیا۔ تُوں لکھ چوڑاسی دا دعویدار، انتم سب نوں خاک ملائیا۔ اٹھ ویکھ ہو ہوشیار، سمبل نین ٹکائیا۔ کی سندیسہ دیوے کرتار، دُھر کرتا اگم اتھاہیا۔ جس نوں لہجہ دے رہے جگ چار، سو لہنا دینا رہیا مُکائیا۔ ہنت نال حوصلے والا کرنا وار، وارتا پچھلی دینی مٹائیا۔ ترے گن توں پرے رہے تیار، آپ اپنا بل دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کرے کر اوے کرنہار، کرتا اپنا حکم ورتائیا۔

☆ پہلی ساون شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

سو پڑھ کر نرنجن کہے شکر سجھنڈ دوارا ویکھ ٹھیک، ٹھاکر اپنی دیا کمائی۔ ہر پڑھ کر نرنجن کہے جس دی کردے گئے اڈیک، جگ چوکڑی بن اکھاں اکھ اٹھائی۔ ایکنا کہے جس دی مندے رہے حدیث، حکم حکم وچ شنوائیا۔ آد نرنجن کہے جس دی نرنجن جوت سدا اتیت، نور نورانہ نور رُشنائیا۔ ابناشی کرتا کہے جو آد جگادی ساچا میت، متر پیارا بے پرواہیا۔ سری بھگوان کہے جو مٹاؤ نہارا جگ جگ لیک، لائن عین اپنی اک سمجھائی۔ پاربرہم کہے جس دی برہم دھار سچ پریت، پریتم ڈھر درگاہیا۔ اوتار پیغمبر گُر جس دی کرن تصدیق، شہادت شبد کلمہ نام بھگتائی۔ سو صاحب سوامی انترجامی سب دی آسانسا پوری کرے امید، نراسا رہن کوئے نہ پائی۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت پرکھے نیت، چارے کھانی پڑدا آپ اٹھائی۔ شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن مجید، گیتا گیان چارے کھانی پڑدا آپ اٹھائی۔ پر ماتم آتم برہم پاربرہم نرنجن دھار نرنجن ویکھے ولدیت، ولد والدہ کھوج کھوجائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائی۔ شکر سُن حکم اگم اتھاہ، الکھ اگوچر آپ سنائی۔ پردہ اوہلا دیاں چکا، بھيو ابھید آپ کھلایا۔ ڈھر سندیسہ دیاں سنا، انبولت راگ الایا۔ جس نوں اوتار پیغمبر گُر رام اللہ و اگرو کھندے آئے خُدا، خود مالک نور الایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ حکم اک ورتائی۔ پڑھ اکال کہا شکر کجگ لیکھا ویکھ اخیر، انتشکرن تک خلق خُدا ئیا۔ چار کنت شرع زنجیر، دین مذہب بندھن نہ کوئے تڑائی۔ اٹھسٹھ نیز رووے نیر، گنگا گوداوری جمنائستی رووے مارے دھانیا۔ گر در مندر مسجد شودوالے مٹھ لتھے چیر، چیرا سیس نہ کوئے کائی۔ سادھ سنت ہوئے دلگیر، بھگت بھگوان نہ کوئے ملایا۔ شاہ سلطان دسن کیر، کیٹ ہست نہ کوئے وڈیائی۔ الفی پائی دسے فقیر، فقرہ حق نہ کوئے سنائی۔ صوفیاں بٹھے کوئے نہ دھیر، گر گھر گر گود نہ کوئے کائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ حکم اک سنائی۔ پڑھ اکال کہے شکر کی منگنا کجگ انت، انتم دینا جنائی۔ شکر کہا میرے بھگونت، بھگون تیری بے پرواہیا۔ میں در بھکھاری منگت، چاکر روپ در سائی۔ پڑھ اکال کہے میرا بھنڈارا انت، نکھٹ کدے نہ جائی۔ شکر کہے میری جھولی تیرا لکھ چوراسی جیو جنت، پورب لہنا چلیا آئی۔ پڑھ اکال کہے نو

سوچرانوے چوکڑی جگ میرا سُنيا نہیں نام منت، پورا نام نہ کسے درڑا یا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ اپنا حکم سنا یا۔ پُرکھ اکال کہا شکر پہلوں تک لے میرا نور نوری، نور نورانہ نظری آ یا۔ پھیر مستک لالے چرن دھوڑی، دھوڑی ٹکا خاک رما یا۔ پھیر نام دی مستی لے ضروری، ضرورت اپنی پور کرا یا۔ پھیر جھولی ڈاہ کے منگ مزدوری، گل پلو واسطہ پا یا۔ نک نال لیک کڈھ کے کہہ دے میرا دُنیا نال ناتا نہیں کوڑی، کوڑا ناتا لیا تڑا یا۔ شکر جیہڑا تیرا ایشٹ مندے اوہناں نوں کہہ دے مورکھ موڑھی، چتر سگھر نظر کوئے نہ آ یا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنا یا۔ پُرکھ اکال کہا سُن دھر دا اگم اصول، اصلیت دیاں جنا یا۔ اکو حکم کر قبول، دوسراوٹ نہ کوئے رکھا یا۔ کجگ انت نہ جانا بھول، اُبھل رہیا سنا یا۔ چرن کول لا دھول، دھرنی دھرت دھول دھول دے دکھا یا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرا یا۔ شکر ہونا خبردار، بے خبراں خبر سنا یا۔ نال ملاؤنا برہما برہم دایا، یاری یاراں نال نبھایا۔ وشنوں نوں کہنا ہوئے تیار، وشو دا لیکھا ہتھ اٹھایا۔ حکم ملنا سچ سرکار، فرمانا دے دھر درگا ہیا۔ لکھ چوراسی پاؤنی سار، انڈج جیرج اُتبیج سبتج بچیا رہن کوئے نہ پا یا۔ اوہ دیکھ محمد روندازارو زار، صدی چودھویں دھیان لگا یا۔ عیسیٰ کوک کے کہے پکار، صدی بیسویں میری دہا یا۔ موسیٰ کہے میرے پروردگار، جلوہ نور کوہ طور تیری رشنا یا۔ نانک کہے اتریا اپنی دھار، جس نوں جنمے کوئے نہ ما یا۔ گوبند کہے سمبل ہویا اجیار، نرگن نور جوت رشنا یا۔ جس نے کجگ کرنا انت خوار، دو جہاناں پھول پھولا یا۔ نام کھنڈا اگم کٹار، ترکش تیر کمان نہ کندھ اٹھایا۔ سب دا لہنا دینا لئے وچار، وچرن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ کل کلکی لئے اوتار، کل کلکیش دے مٹا یا۔ سرشٹی درشٹی اندر رہے نہ دھواں دھار، نرگن نور جوت کرے رشنا یا۔ بھگت سہیلے کر پیار، پاربرہم برہم پڑدا دے اٹھایا۔ کجگ کوڑ گڑیا ریاں شبہی ڈوری کرے گرفتار، بچیا رہن کوئے نہ پا یا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنا یا۔ پُرکھ اکال کہا شکر کجگ انت انت نہ سنگیں، سگلا بھیو کھلا یا۔ ندھڑک ہو کے منگ منگیں، منگدیاں لجیا رہے نہ رانیا۔ شبد کٹار کرنی ننگی، تکھی دھار دھار وھا یا۔ جیہڑی سرشٹی ہو گئی اندھی، نیتز لوچن نین دیاں کھلا یا۔ جیہڑی واسنا ہو گئی گندی، اندروں باہر دینی کڈھایا۔ جیہڑی دیناں مذہباں

وچ ہو گئی بہہ رنگی، اِکو آتم برہم دینا سمجھائی۔ اِک ڈھولا گاؤنا چھندی، اِکو ڈھولا صفت صلاحیا۔ اِک حکم دی ہوئے پابندی، دُجا بندھن نہ کوئے رکھائی۔ اُٹھ دیکھ صدی چوڑھویں جاندی لنگھی، بھجے واہو داہیا۔ رِوداس چمارا اپنی پُٹھی سدھی کرے رمبی، جو ڈھوراں کھل لہائی۔ اُٹھ اُٹھ دیکھے گر ارجن راوی کنڈھی، کنڈھا آر پار دھیان لگائی۔ کلج انت سری بھگونت رہن دینا نہیں کوئی پکھنڈی، کوڑ کڑیارا نظر کوئے نہ آئی۔ جیہڑی آتما پر ماتا پنا رنڈی، رائے دھرم ہتھ پھڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا رہیا کھلایا۔ شکر کہے پر بھو میریاں آد آد دیاں منگاں، آسا اِک درڑائی۔ بہڑی کویں در تیرا لنگھاں، قدم پکھنڈ لگایا۔ کی گیت گاواں چھندا، کہہ کے کی سنایا۔ کی پریم کراں اندا، کس رس وچ سمایا۔ کی ماڈا کہاں کہ چنگا، کی تیری بے پرواہیا۔ تُوں صاحب سورا سرنگا، شہنشاہ اِک اکھوایا۔ جگ چوڑی اوتار پینمبر گرو تیرے نام دالا کے آئے چندا، تارا چند نشان دے گواہیا۔ تُوں روپ دھردا رہوں سرگن پنجاں تتاں والا بندہ، اپنی بندگی کر کے جھٹ لنگھایا۔ تُوں ادھر ادھر پھردا رہوں مانس وانگ دو ٹنگا، قدم قدم نال بدلائی۔ بہڑی ہن پچھلا سماں لنگھا، ویلا وقت رہیا جنائی۔ تُوں جوت سروپ تیرا کھیل بہہ رنگا، رنگ رکھ نہ کوئے وڈیائی۔ ہن نہ کوئے تیرا بستر نہ کوئے تیر تلوار تفتگا، ترکش نظر کوئے نہ آئی۔ نہ کوئے بھٹھا کائے کندھا، نہ کوئے آسو پاکھر زین ڈیرہ لایا۔ نہ کوئے دین مذہب دیاں ونڈاں، نہ کوئے اکھراں وچ نام بدلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے الکھ جگایا۔ شکر کہے میری آشا اِک پُرانی، پُران وید کہن نہ پائی۔ پُرکھ اکال کر مہربانی، مہربان مہر نظر اُٹھائی۔ تُوں آد جگادی بڑا دانی، داتا اِک اکھوایا۔ تیرا کھیل زمیں اسمانی، گگن گگنتر وچے ودھایا۔ تیری منزل اِک رُوحانی، رُوچ بُت توں پرے شنوایا۔ تیرا کھیل نوجوانی، مرد مردانی وڈ وڈیائی۔ میں چاہندا میتوں دے دے اِک نشانی، نشانہ سب نوں دیاں دکھائی۔ اُٹھو دیکھو جس دے پچھے گو بند پچیاں دی دے کے گیا قربانی، کربلا وچ حسن حسین شہید کرائیا۔ اوہ سب دے نال کرے نافرمانی، حکم اپنا اِک پرگٹایا۔ برہمنڈ کھنڈ دے آوے وچ میدانی، پُری لوء دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جس دا آد انت کوئے نہ ثانی، سر سکے نہ کوئے اُٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل اِک ورتایا۔ شکر کہے پر بھو کوئی مان رہیا نہ گنگا، جٹا جوٹ نہ کوئے

وڈیا گیا۔ میں تن بھوتی خاک رماواں ننگا، پوٹن بھوٹن سو بھا کوئے نہ پایا۔ میرے سینہ دیاں جگ چوکڑی لنگھا، اپنا پنڈھ مُکایا۔ میں حکم سندیسہ سناں تیرا جس نوں جھکدے سوریہ چندا، منڈل سپس نوایا۔ میٹوں یاد آ گیا جس ویلے گر گوبند منگیا لنگھا، اگی دندے ونڈ ونڈایا۔ توں مان بخش کے پُری انندا، انندا اپنا دتا دکھایا۔ جوتی دھار ہو کے اُس دی کایا مندر اندر لنگھا، محل اٹل کیتی رُشایا۔ اندر قفل کھول کے چندا، زندگی اپنے لیکھے پایا۔ پٹھ اُتے دھرم دالا کے پنچ، تیج پیارے دتے پرگٹایا۔ امرت رس دے کے ٹھنڈا، اگنی تت بُجھایا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش چارے ورن پا کے گنڈھا، جھیور چھیمبے نائی جٹ جوڑ جڑایا۔ پھر حکم سندیسہ دتا جس ویلے گوبند تیرا ڈھنیا لنگھا، اپنا پنڈھ چُکایا۔ اُس ویلے دھرم دا سر ہونا ننگا، اوڈھن سپس نہ کوئے رکھایا۔ کلج سادھ ہونا گندہ، ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ کسے نے دھوتی تہمت بنھنی کسے نے پاؤنا تمبا، جگت ونڈاں ونڈ ونڈایا۔ کوٹاں وچوں لبھنا نہیں کوئی بندگی والا بندہ، جو بندھن کٹ کے پر بھ دے وچ سمایا۔ شکر کہے میں اُس ویلے منگ منگنی جے داتا ایں تے میٹوں بخش دے ست رنگ دا ڈنڈا، جو ڈنڈاوت سب نوں دے کرایا۔ ساڈھے تن ہتھ ہووے لمبا، سپاں سب دی پور کرایا۔ بھو گھلائے ہنگ برہما، پار برہم پڑا دے چُکایا۔ اُس داروپ ہوئے اچنجا، جس دی صفت نہ کوئے صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا مالک دیا کمایا۔ شکر کہا بخش دے ست رنگ دا ڈنڈا، ڈاڈھے تیرے ہتھ وڈیا گیا۔ میں بٹھاں جیرج انڈا، اُتج سیج لیکھا دیاں مُکایا۔ میں بھے جناواں وچ برہمنڈاں، لوآں لوچن اکھ بند رہن نہ پایا۔ میں صدی چوڈھویں اتم ویکھاں کنڈھا، چار یاری نال دُہایا۔ میں لیکھ ویکھاں تیج بہادر سندا، جو بن اکھراں ماچھوواڑے گیا درڑایا۔ میں تیرا نرگن دھار تکاں صاحب سوامی تیرا کھنڈا، جس نوں لوہار ترکان نہ کوئے گھڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑا آپ چُکایا۔ پُرکھ اکال کہا شکر ست رنگ دا ڈنڈا بڑا بہادر، تیج بہادر گیا جنایا۔ جیہڑا دھرم دی بن کے چادر، غریب نمائیاں اُتے رہیا چھایا۔ جس دا حکم میٹ نہ سکے کریم قادر، ہر کرتا شہنشاہیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ پچھوں خود خدا گاڈ دیوے آدر، سندیسہ اک سنا گیا۔ ست رنگیا چار جگ دین مذہب دار رہن نہیں دینا باڈر، خداں والی ونڈ نہ کوئے رکھایا۔ جس ویلے پُرکھ اکال آوے تے توں وی مات

لوک ہونا اُجاگر، اُجالا کرنا تھاؤں تھانیا۔ تیرے پیار وچ میرے بھگت ہون سو داگر، ونج دیکھاں چائیں چانیا۔ جس ویلے تخت تے بیٹھ کے کراں سچ دا عادل، اُس ویلے وشن برہما شو سارے تیتوں سپس نوایا۔ ست رنگیا شرع دارہن نہیں دینا کوئے قاتل، مثنول دا جھگڑا دینا مکایا۔ گرکھاں دے اندروں پڑدا کھولنا باطن، نور نورانہ کریں رُشانیا۔ جس نوں سارے کہہ کے گئے پُرکھ سمراتھن، سمرتھ دُھر درگاہیا۔ تیرا سدا اُس دے نال ساتھن، سگلا سنگ نبھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ بھيو آپ چُکایا۔ ست رنگا کہے شکر ا پہلوں میرے پر بھ نوں کر نمسکار، پھیر میرا دھیان لگایا۔ میں اُس پر بھو دایار، جیہڑا وچھڑ کدے نہ جایا۔ آد توں لے کے انت تک سدا رہواں تیار، آلس نندرانہ کوئے رکھایا۔ میں ہتھ نہیں آیا کسے پیغمبر گر اوتار، وشن برہما شو دُروں سپس نوایا۔ میں سب نوں سچھنڈ بیٹھا کر دیواں خبردار، ڈنکا نام والا شنوایا۔ اوہ میتوں ویکھ کے سنگ محمد رووے چار یار، چاروں گنٹ ہلایا۔ طوبی طوبی کردے روندے دھاہاں مار، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھایا۔ چو داں طبق بھجن وارو وار، پاندھی ہو کے پندھ مکایا۔ میں اوہناں نوں ہس کے کہا ویکھو میرا اگما یار، پروردگار نور الہیا۔ جس دے کلمے آئے اُچار، صفتاں والی کر پڑھایا۔ اوہ شہنشاہ شاہ پاتشاہ درگاہ ساچی داسکدار، سر سر حکم سنایا۔ میں اُس دا پہریدار، جگ چوکڑی آلس نندرا وچ کدے نہ آیا۔ اوتار پیغمبر گرو بھجدا رہیا وارو وار، وارث ہو کے حکم سنایا۔ انت ایسے دے بھے وچ بنا کے اُس دی نار، سچھنڈ دوار دتے بہایا۔ شکر اتوں کی جانیں میری سار، سمجھ کوئے نہ پانیا۔ میں ست جوت دی دھار، ست رنگ رنگ پرگٹایا۔ مراں جتاں نہ وچ سنسار، جگ چوکڑی سماں نہ کوئے بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ شکر کہے ست رنگے سُن لے میرے میت، مترا دیاں جنایا۔ جنا چرتوں ساڈا ساتھ نہ دتا ساری سرشی گاؤنا نہیں سوہنگ گیت، ہری اوم تت ست اشٹ اندروں نہ کوئے کڈھایا۔ بن تیرے کلج بدلنی نہیں ریت، کلج کوڑی کر یا پندھ نہ کوئے مکایا۔ سچ ساچا اٹھنا نہیں انیت، ترے گن پندھ نہ کوئے مکایا۔ جھگڑا مکنا نہیں اوچ نیچ، ذات پات دا لیکھا نہ کوئے مکایا۔ اشٹ جھٹنا نہیں مندر مسیت، شو دوالے مٹھ نہ کوئے تجایا۔ بن تیری کرپا اک پڑھنی نہیں کسے حدیث، حضرت سارے دین گواہیا۔ ست رنگا کہے شکر، میرے

صاحب نے میرے وچ بخشِ اک توفیق، جو تھخے گھر گھر دے پہنچایا۔ جس ویلے میں نگاہ کراں جس دے بنے ہون فریق، اوہ رفیق بن کے دین دکھایا۔ میرا صاحب جدوں چاہوے سب دے اندر بخش دیوے اپنی پریت، پریت ہو کے پریم ودھایا۔ جس دی آتما او سے پر ماتا دا گاؤنا گیت، سوہنگ اور نہ کوئے پڑھایا۔ پر اک ڈکھ، ست رنگا کہے، میں سچھنڈ و سدا دھام اگے اندھٹھ، جتھے جگ نیتز ویکھن کوئے نہ جائیا۔ میرا پیار نہیں کسے پتھر اینٹ، چکڑ گارے نہ کوئے چترایا۔ میں اُس دی سہانتا کردا جیہڑا میرے پر بھ نوں مئے ٹھیک، ٹھاکر سبھے دیاں ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر اک اٹھایا۔ ست رنگا کہے میرے وچ پر بھو دی خوبی، خوبصورتی زرگن جوت دتی چکایا۔ میں پھرنا شرکن غربن شمالن جنوبی، چاروں کُنٹ واہو داہیا۔ میں اشٹ تکنا مُجّت وچ محبوب والا محبوبی، انتر زرنتر پھول پھولایا۔ منزل ویکھنی اک منسوبی، جتھے جلوہ گر نور رُشانیا۔ جنہاں پچھے اجیت جُجھار دی کایا جھوٹی، رن بھومی کھیل کھلایا۔ اُس گوہند دی رمز کسے نہ بوجھی، بُجھیا دیک نہ کوئے جلائی۔ سر شٹی کھوجدی وچ بدھی، عقل نال چترایا۔ اُس دی ڈھونڈدی وچوں یدھی، شتر شتراں نال ٹکرایا۔ ست رنگا کہے گوہند دی منزل سب توں اُچی، اُچ اگم دتی بنایا۔ جتھے دھار سدا سچی، سنجم دی لوڑ نہ کوئے دکھایا۔ میں اُس دے پیار دی سدا کراں بتی، بتخانے ویکھ دکھایا۔ میتوں ایوں دسدا میرے مالک دی ہن آؤندی جاندی رُتی، رُتری پچھلی دینی بدلایا۔ اک وار صاحب توں پچھیں، نیوں کے سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیایا۔ پُرکھ اکال کہا شکر ست رنگ کی کہندا، میتوں دے سنائی۔ پھیر کتوں پھڑ کے کہا اٹھ ویکھ دشا لہندا، کی محمد راہ نکایا۔ کیوں کلمہ اٹھ اٹھ بہندا، بھج بھج رہیا دکھایا۔ کی مانو مانو نال کھندا، تن تن نال ٹکرایا۔ اوہ ویکھ مقبریاں والا بُرج ڈھندا، کعبہ رووے مارے دھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک ہوئے سہایا۔ شکر کہے میں اپنی اٹھائی نگاہ، بن نیناں اکھ گھلایا۔ میتوں رستہ دسیا سدھا، جس دی قطب ستار دے گواہیا۔ دو سو پینٹھ ڈگری وچ سدھا، نشانہ دُھر دا سو بھاپایا۔ جتھے کھیل ہونا اکا، واحد اپنی کار بھگتایا۔ جس دا گرتیغ بہادر اشارہ دتاسی اٹھ ویکھ دیالے سکھا، متی داس دے گواہیا۔ اوتھے ضرور بنی کلج دی انتم چکھا، اگنی سیک نہ کوئے بُجھایا۔

جیہڑا گوہند دا لیکھ سرسے والا کسے نہ لکھا، اوہ چھبھی پوہ نوں دینا لکھائیا۔ جیہڑا اہجے تک بُدھی دے ہٹ نہیں وکا، عقل وچ سکیا نہ کوئے سمجھائیا۔ اُس دا لیکھ دسنا کھنڈیوں تکھاتے والوں نکا، نیکیوں وڈا وڈا وڈیا۔ کجھ بھیت کھولنا کی گوہند نے پنج پیاریاں مستک لایا نکا، جس دی شہادت گرنٹھ نہ کوئے بھگتائیا۔ کی گوہند نے ہم سنایا کہ ستجگ وچ چلنا پر بھو دے نام داسک، دوجی مہر نہ کوئے رکھائیا۔ پھر ہس کے کہا تالی مار کے کہا اُس ویلے پرکھ اکال اکو ہونا سب دا پتا، پت پر میثور ڈھر درگاہیا۔ جس دا نام رس ہونا اگئی مٹھا، شکر گڑ نہ کوئے چترائیا۔ منزل مارگ دسنا اکو چٹا، رنگت رنگ کوڑ بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کھجگ اتم شبدی سنگر ہو کے کڈھے سٹا، سٹیبازی ویکھے خلق خدائیا۔

☆ ۱۴ ساون شہنشاہی سمت ۶ کپور سنگھ براڑ دے گرہ موگا ضلع فرور پُر ☆

چوڈاں ساون کہے میں پھریا چوڈاں لوک، طبق سبق ویکھ وکھائیا۔ نام کلمہ سنیا سلوک، سوہلا ڈھر درگاہیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن پر بھ دا بھانا کوئے نہ سکے روک، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ آد جگاد پرکھ اکال ایکا اوٹ، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جس دا کھیل جگ چو کڑی کوٹن کوٹ، بے انت انت کہن نہ پائیا۔ ستجگ تریتا دوا پر کھجگ آیا وچ کسے نہ سوچ، سمجھ وچ نہ کوئے سمجھائیا۔ جس دی بھوکھتاں وچ سارے کر دے آئے لوچ، لوچن نین اکھ گھلائی۔ سو پرکھ اکالا دین دیالا ویس وٹائے مات لوک، پری لوء برہمنڈ کھنڈ اپنی کار کمائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، دو جہاناں نوجوانا مرد مردانہ کرے رُشنائیا۔ نام خُماری دے کرے مدہوش، مدھر دُھن اگم سنائیا۔ چوڈاں لوک کہن اسیں ہوئے خاموش، زباں سکے نہ کوئے ہلائی۔ جس منزل تے اسیں نہ سکے پہنچ، سو منزل بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ چوڈاں ساون کہے کہے میں ویکھیا دین دنی دا چوڈس چند، چاندنی نظر کوئے نہ آئیا۔ چاروں کٹ اندھیرا اندھ، سچ نور نہ کوئے چمکائیا۔ انتریلے نہ کسے انند، اتم پر ماتم وچ نہ کوئے سمائیا۔ توں

میرا میں تیرا گائے کوئے نہ چھند، پڑھ پڑھ تھکی جگت لوکائیا۔ ملے میل نہ سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ ہوئے نہ کوئے سہائیا۔ صدی چوڑھویں رہی لنگھ، بھجے واہو داہیا۔ کلجگ کوڑو جے مردنگ، چار ورن رہیا سنائیا۔ مایا ممتا موہ وکارا نچے وانگ مانگ، اتر پورب پچھم دکھن اپنی کار کمائیا۔ امرت دھار وہی کسے نہ گنگ، گوداوری جمناسرستی رووے مارے دھانیا۔ گر چیللا مرید مرشد بنے کوئے نہ سنگ، پاربرہم برہم میل نہ کوئے ملائیا۔ آون جاون لکھ چوڑاسی میٹے کوئے نہ پنڈھ، چترکپت دا لیکھ نہ کوئے چکائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی چاڑھے کوئے نہ رنگ، دُرمت میل نہ کوئے دھوائیا۔ پورب لیکھا کرے کوئے نہ کھنڈا کھنڈ، کھنڈا کھڑگ نام نہ کوئے چکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ چوڑاں ساون کہے میرے انتر آئی خیرانی، خیرت وچ ڈہائیا۔ میں جگ چوڑی کھیل تکیا مہانی، اوتار پیغمبر گر دھیان لگائیا۔ اکھراں والی سنی بانی، شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان جگت وڈیائیا۔ دین دُنی دی منزل تکی رُوحانی، رُوچ بُت کھوج کھوجائیا۔ دین مذہب ست دھرم دی دھرنی دھرت تکی نشانی، نشانے جگت ونڈ ونڈائیا۔ سبجگ تریتا دوپر کلجگ دھرم دھار دی کسے کرے نہ کوئے مہربانی، مہر نظر نہ کوئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ چوڑاں ساون کہے میں سنیا شبد انوکھا، اگم اگڑے دتا سنائیا۔ جس دے وچ نہیں کوئی دھوکھا، بھرم وچ نہ بھرم بھلائییا۔ شبدی دھار سندیسہ زرگن جوتا، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ جس دا بھانا کسے نہ روکا، چار جگ دے رُقعے دین گواہیا۔ سو جگ چوڑی جانے اپنا موقع، مکمل اپنی کار کمائیا۔ میں اچی کوک کے دیواں ہوکا، حکم سناواں دُھر درگاہیا۔ بے نقاب ہوون چوڑاں لوکا، چوڑاں طبق اکھ اٹھائیا۔ اٹھو ویکھو مارگ سوکھا، سچ نال سنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا آپ سنائیا۔ چوڑاں ساون کہے میں دساں اگنی بات، باطن دیاں جنائیا۔ کی کھیل کملاپات، پت پر میثور کی اپنا حکم سنائیا۔ میں سوہنی سُنہجنی رات، بھنڑی اپنے نال مہکائیا۔ جن بھگت سہیلے پُچھ کے وات، واتا ورن دتا بدلایا۔ جیون زندگی بخش کے دات، داتار اپنا رنگ وکھائیا۔ لہنا دینا ویکھ لوک مات، پاتال آکاشاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ زرگن دھار ہو کے ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ اپنی کار کمائیا۔

چوڈاں ساون کہے گر اوتار پیغمبر و پر م پرکھ دی مہربانی، مہر نظر اٹھایا۔ شب دی دھار بخش زندگانی، چوں اپنے لیکھے پایا۔ پڑھنی پی نہ اکھراں والی بانی، ڈھولے گیت نہ کوئے شنوائیا۔ لیکھا مکیا دو جہانی، ایتھے اوتھے دیا کمائیا۔ جھگڑا چکھیا چارے کھانی، انڈج جیرج اُتبیج سیتج ڈیرہ ڈھاہیا۔ جگ چوکڑی جھگڑا چکھیا دیوانی، چوڑاسی لیکھا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ گھلایا۔ چوڈاں ساون کہے میرا سوہنا سہاونا دہاڑا، دوس وٹی ودھایا۔ جس نے جانا سی وچ بھرواس جنگل اُجاڑا، مڑھی مساناں ڈیرہ لایا۔ کوڑ کرپا دا وچنا سی نگارہ، نوبت دُنی والی سنایا۔ ناتا ٹٹنا سی سجن متر یارا، ساک سجن سرب تجایا۔ پیار رہنا نہیں سی پتر دھیاں مات پت سہارا، سگلا سنگ تجایا۔ نارکت دینا نہیں سی ادھارا، چوں جگت نہ کوئے وڈایا۔ دین دُنی وچوں ہونا سی کنارہ، ویلا وقت دے گواہیا۔ تس داسد گر گر بن و نجا، ہوکا دے کے گیا سنایا۔ بے خبراں کرے خبردارا، آلس نندرا وچوں اٹھایا۔ بنا صاحب سنگر دوجا اور نہ کوئے سہارا، بخشنہارا نظر کوئے نہ آیا۔ پُرکھ اکلا سب کچھ کرنہارا، کرنی دا کرتا بے پرواہیا۔ وشن برہما شو جس دے سیوادارا، در بیٹھے سیس نوائیا۔ اوتھے شکر کرے کی وچارا، دھوڑی مستک خاک رما یا۔ رائے دھرم چتر گیت دُور دُراڈے روون زارو زارا، جگ نیتز نیناں نیر وہایا۔ جم کا دوت نیتز اکھ نہ سکے اگھاڑا، رہر راہ نہ کوئے درسا یا۔ جس اُتے کرپا کرے آپ کرتارا، ہر کرتا ہوئے سہایا۔ اُس دا جنم وچوں جنم دے دوبارہ، آپ بنے جنیندی مایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا آپ کرائیا۔ چوڈاں ساون کہے میں سچ دساں اگے حضور، ہر جن ہر جنایا۔ دوس دہاڑے لہنا مکنا سی سنگھ کپور، کایا کپڑ دینا تجایا۔ ناتا ٹٹنا سی ضرور، تن وجود مائی خاک سنگ نہ کوئے دکھایا۔ میں خیران ہو یا کس بدھ پھیر بخشیا نور، نور نور وچوں پرگٹایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ اک دکھایا۔ چوڈاں ساون کہے ہر بھگت جانا سی پر بھ داسٹ دلارا، پر بھ اپنی دیا کمائیا۔ سچ دساں کی اگمی ہو یا اشارہ، بن سینت سینت لایا،۔ سٹ دے گھر سٹ ا بے سٹ ہونا دلارا، لارا پچھلا پور کرائیا۔ اگلا جنم جنم توں باہرا، بدھ نال لیکھا دتا چکایا۔ درگاہ ساچی سچکھنڈ کھنڈ سچ (دوارا)، ہر جن سچی سرنا یا۔ جتھے جھکدے پیغمبر گر اوتارا، وشن برہما شو سیس نوائیا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلج منگن وارو وارا، در ٹھانڈے جھولیاں ڈاہیا۔ سد

دیونہار اک داتارا، دیاوان دیا کمانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دھرم دوار اک دکھانیا۔ چوڈاں ساون کہے میں
 ویکھاں چارے کوٹ، اتر پورب پچھم دکھن دھیان لگانیا۔ جدھر تکیا اُدھر جوٹھ جھوٹھ، سچ سچ روپ نہ کوئے درسانیا۔ پھیر دیکھیا کس بدھ پر بھ بھگت
 اُدھاریا پوت، پتا پُرکھ اکال ہو سہانیا۔ جاں نگہ ماری آتم پر ماتم ایکا دھاگا ایکا سوت، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ میں سچ نال گیا چوک، نئی نئی آواز سنائیا۔
 شبدی شبد کہا اوہ ویکھ نو کھنڈ پر تھی ستی گھوک، نیترا کھ نہ کوئے گھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا میلے
 سچ سُبھانیا۔ ساون کہے میں چوڈاں آیا جگ، سمت شہنشاہی چھ دے وڈیائیا۔ جس نے بنس سر بنس توں ہونا سی الگ، دکھرا اپنا گھر سُبھانیا۔ اُس نوں
 خوشی دا بٹھا تگ، تندن پر بھ دانام سنائیا۔ جس داسریر جلنا سی وچ اگ، چکھا جگت والی تپائیا۔ اُس دا میل نال سورے سر بگ، صاحب ستگر اپنے رنگ
 رنگائیا۔ پچھلے جنم دی منزل گیا لنگھ، اگلا جنم ستگر ہتھ وڈیائیا۔ تیتی سال نہ جائے ونجھ، خوشی خوشی نال رلائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، سد اپنا جوڑ جڑائیا۔ نویں آرزو آئیو بخش تیتی سال، چوڈاں ساون دے گواہیا۔ نویں جنم دا جو بن ونا ہووے بال، گھر گرہ و بے ودھانیا۔ پچھلی لکھت
 پڑھنی تے رکھنی مات سنبھال، سمبل دا مالک دے جنائیا۔ جس نے لیکھا چکایا کال مہاکال، بھے بھیانک ہو یا سہانیا۔ سو بخشے سچا دھن مال، مالک ہو کے
 جھولی پائیا۔ جنم جنم دی لیکھے لا کے گھال، کرم کرم دا مول دکھانیا۔ انتم انت کر سنبھال، میلا میلیا سچ سُبھانیا۔ ستگر شبد بن دلال، اجیر سنگھ دتا
 درڈائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا پور کرائیا۔ چوڈاں ساون کہے میری نمو نمو نمسکار، نمستے کہہ کے
 سیس نوایا۔ میرا اچ دا وبار، نو سو پُرانوے چو کڑی دی خوشی نال وڈیائیا۔ میری مہبت دی بہار، بسنت توں پرے سو بھاپائیا۔ میرے صاحب دی گلزار،
 بھل بھلو اڑی اپنا رنگ دکھانیا۔ کھیل ویکھ سچی سرکار، سچ کہانی دیاں سنائیا۔ جن بھگتاں بھگتاں لئے اُبھار، چوراسی وچوں کھوج کھوجائیا۔ جنم مرن توں کر
 کے باہر، در گھر ساچے دے وڈیائیا۔ لیکھا لہنا پورا کر سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری دا قرضہ رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک دکھانیا۔ چوڈاں ساون کہے میری میننتی انت، انتریو دیاں جنائیا۔ کرپا کری صاحب بھگونت، سیری اپنی دیا کمانیا۔

آتم دا مالک بن کے کنت، کشتوبل اپنے انگ لگائیا۔ اپنی کھیل دس کلا انت، انت اپنی کار کمائیا۔ جن بھگت اُدھار گُرکھ دُھر دا سنت، گُرکھ اپنا جوڑ
 جڑائیا۔ ہرکھ سوگ رہیا نہ چنت، غمی غم خوار دتی گوائیا۔ تن وجود مائی خاک دی بنا کے بنت، گھڑنہار اپنا رنگ رنگائیا۔ لہنا دینا لیکھا پورا کر کے انت،
 انت آتما پنج ت وچ رکھائیا۔ جیہڑی دست چار جگ ملی نہیں کسے سادھ سنت، سنگر شبد ہتھ نہ کسے پھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ چوڈاں ساون کہے میری انت انت عرضوئی، عرض دیواں سنائیا۔ توں کوٹاں وچوں پر بھ در پروان ہوئی،
 جو پروانہ دُھر دا نظری آئیا۔ بنا پُرکھ اکال توں ملے کسے نہ ڈھوئی، ڈھو آ زندگی ہتھ نہ کوئے پھڑائیا۔ پیغمبر کہن ساڈی دروہی، طوبی طوبی کر سنائیا۔
 جنہاں بھگتاں آتما سدا نزوئی، مرن وچ مرن نہ کوئی بدلایا۔ اوتار کہن جو آتما اوسے دی ہوئی، اوہ ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ گُر کہن نرگن جوت جوتی
 جاتے دی لوئی، لوئن نیتز دئے گواہیا۔ جس نوں چوڈاں ساون کہے اچ نیتز اکھ کوئے نہ روئی، جلدھار نہ وہن وہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا پردہ آپ چکائیا۔ چوڈاں ساون کہے میری ارداس، عرض دیاں سنائیا۔ سنگر شبد شبد دی پاوے راس، گوپی
 کاہن اپنا کھیل وکھائیا۔ مہربان ہو کے بخشے پون جگت سواس، ساہ ساہ اپنا کھیل کھلایا۔ لہنا دینا پورا کرے پر تھی آکاش، دھرنی دھرت دھول دھول
 دی گود سہائیا۔ جنم وچوں جنم بدل دے آج، اچ دی تھت تھت نال وڈیایا۔ جیہڑی ودھوا ہونی سی راج، راج تخت اتے پھیر دتا بہائیا۔ آگے پورا
 کرے ضرور کاج، جو کرنی کرتا پچھے گیا لکھائیا۔ پہلے اپنے بھگت دی رکھی لاج، بھگوان ہو کے ہویا سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نویں جیون دا نواں ساجن ساج، سجن ہو کے اگلی خوشی خوشی وچوں دئے
 وکھائیا۔

☆ ۳۰ ساون شہنشاہی سمت ۶ بی بی رجندر کور دے نوٹ فروز پُر چھاؤنی ☆

تبیجی پترکا تیجا انک، رجندر انتشکرن وچوں سمجھائی۔ پورب لیکھا سیتا پستری جنک، جن بھگت بھیو کھلایا۔ جس دا لیکھا پورا کرائے واسی پُر گھنک، گھننیا رام دُھر درگاہیا۔ جیون جگت بنائی بنت، کرم دتی وڈیائی۔ حکم سندیسہ کمار سنت، سہج نال سناہیا۔ جس ویلے کلجگ آوے انت، صدی چوڈھویں سنگ رکھائی۔ آتم پر ماتم ہونا منت، منتر اک الایا۔ صاحب سلطانا سری بھگوانا آدی کنت، گہر گمبھیر نور خدایا۔ جس لیکھا چکاونا وچوں جیو جنت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکائی۔ جنک پستری چلدی پگڈنڈی، بجھے چائیں چانیا۔ سہیلیاں سنگ ہس کے کڈھے دندی، خوشیاں رنگ دکھائی۔ پھیر گھٹ کے گل تیتوں لایا کھوں کہا چنگی، ٹھوڈی پھڑ کے دتی ہلایا۔ پھیر مخول وچ بلوں کے کہا توں رنڈی، رنڈیا تیرے سنگ رکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میل لے ملائی۔ سہیلی کہا میرا نہیں کوئی کنت، رنڈیا روپ نہ کوئے درسائی۔ سیتا نگاہ ماری دیکھیا کھیل بے انت، بے پرواہ دتا جنایا۔ سنیا اگئی چھنت، ڈھولا دُھر درگاہیا۔ کس دی کراں منت، کس آگے سپس جھکائی۔ میرے اندر رہی نہیں ہمت، حوصلہ دتا مٹائی۔ اچانک آئی چنت، چکھا رہی جلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کی اپنی کل ورتائی۔ سیتا کہا میں دتا کی سراپ، میری رام دُہائی۔ سہیلی کہا میرا رام کرے معاف، تیرے رام سرنایا۔ سیتا کہا میرا نہیں کوئی جواب، جواب طلبی منگ نہ کوئے منگائی۔ سہیلی کہا اوہ سب کچھ اپنے آپ، جو رام رمیا ہر گھٹ تھانیا۔ سیتا کہا کی میں کیتا پاپ، تیتوں سخن دتا سناہیا۔ رنڈی ورگا نہیں کوئی سنتا، دُکھ درد نہ کوئے اکھوایا۔ سیتا سر پیر تائیں گئی کانپ، رو کے نیناں نیر وہائی۔ آتما پر ماتما دا کیتا جاپ، ست سروپ وچ سہائی۔ جھٹ دُھر شبد نے دتا آکھ، سندیسہ اگم اتھاپیا۔ اوہ دیکھ کھیل اکھننا الاکھ، جس دا لیکھا نہ لکھیا جانی۔ جو سب دامانی باپ، پتا پُر کھ اکال وڈیائی۔ جس ویلے تریتا دواپر لنگھیا انہاں دا لیکھ لکھے جگت اتھاس، اکھراں وچ وڈیائی۔ کلجگ انت کرے کرائے آپ، آپ اپنا ویس وٹائی۔ اُس وقت اس دا جنم ہووے وچ مات، دھرنی دھرت دھول سوہا پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ اک رنگائی۔ تبیجی چٹھی تریتا دواپر کلجگ تیجے جگ دی دھار، سہج سہج

سچ سنائیآ۔ جو شبد گرو گرشبد دتا ادھار، بنا ادر توں آپ جنائیآ۔ سو لہنا دینا لیکھا پورا کرے کرتار، قدرت دا کرتا قادر نورِ الاہیا۔ سینا دا بچن نہ جائے ہار، سہیلی اکیلی رنگ رنگائیآ۔ رنڈی دارنڈیپے والا وار، رہبر ہو کے ویکھ دکھائیآ۔ جنم کرم کرم جنم توں باہر، باہر اپنا حکم سنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میللا لئے ملائیآ۔ سنگر شبد کہا سینا انتر آئی وچار، انتشرن دھیان لگائیآ۔ کلجگ کھیل ویکھیا سنسار، چاروں گنت کوڑ ڈھائیآ۔ پھیر سہیلی اتے نگاہ لئی مار، نیتز لوچن اکھ اٹھائیآ۔ پھیر پریم وچ کیتا پیار، گلوکڑی اپنے ہتھ دکھائیآ۔ پھیر پر بھ دے آگے کیتی پکار، نیتز رو رو نیر وہائیآ۔ جے ایس دا جنم ہونا آوونا دوجی وار، کلجگ اتم پھیرا پائیآ۔ میلا میلنا سچ دوار، در دربار اک سہائیآ۔ جس کنت دی بنے نار، تن وجودتت سمائیآ۔ خصم خصمانے اوہ مرن نہیں دینا بھتار، رنڈیا جگت نہ کوئے دکھائیآ۔ اُس ویلے شبد گرو نے سینا نال کیتا اُپکار، بچن بچن نال ملائیآ۔ پورا کراں ضرور قول اقرار، وعدہ وعدے وچ رکھائیآ۔ ایسے کارن ایہہ کھیل ہو یا اپار، جس دا بھيو کوئے نہ پائیآ۔ جے رجندر نہ ہندی تے لہنا ہندا نہ وچ سنسار، رنجیت نوں سکدا نہ کوئے بچائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیاں۔ سنگر شبد کہے میں پورا کیتا قول، اپنا توڑ نبھائیآ۔ کھیل دکھا کے اُپر دھول، دھرم دتا نبھائیآ۔ جے گر سکھ نہ جاوے ڈول، سنگر سدا سدا سہائیآ۔ سہیلی دا سچ سبھاؤ دا بول، انبولت پور کرائیآ۔ جس نوں سمجھے کوئے نہ پنڈت پاندھارول، شاستر سمرت وید پُران کہن کوئے نہ پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیجے انک دا لیکھا پورا کرن آیا قول، گرہ مندر مندر آ کے اندر خوشی بنائیآ۔

☆ پہلی بھادروں شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

جوتی نار کہے میرا سچ دا ہو یا وواہ، واہ واہ وٹی ودھائیآ۔ دین دیا لے دیا لئی کما، کامل مہر نظر اٹھائیآ۔ پریم سندیسہ دتا سنا، اگم اتھاہ اتھاہیا۔ ساڈے اندروں بدل سبھا، صاحب دتی وڈیاں۔ چرن کول لیا بہا، در دوار سہائیآ۔ زرنتر دتی اک اطلاع، اتادک آپ جنائیآ۔ مٹو سچ دی صلاح، صاحب سلطان

درڑائیا۔ سجدہ سیس دیو جھکا، ڈنڈاوت بندنا اک دکھائیا۔ مُجبت وِچ سارے کروہاں، نانہہ نہ کوئے درسائیا۔ دھوڑی خاک لورما، رحمت وِچ سنائیا۔ اِکو
 دھار کہنا پچھلا لیکھا دتا گوا، دین مذہب رہیا نہ رائیا۔ جھگڑا مُکاؤ سورتے گاں، ڈھوراں کھل نہ کوئے لہائیا۔ اِکو چپنا سب نے ناں، نرنکارا صفت
 صلاحیا۔ خوشی وِچ کہو واہ واہ، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ تَدھ بن اور نہ کوئے خُدا، خُدی تگبری دینی گوائیا۔ سچ کلمے دی لاؤ صداء، ادا آواز اک سنائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے سچ ور، سچ سچ حکم سنائیا۔ جوتی نار کہے میرے صاحب نے دتی صلاح، سچ نال سنائیا۔ شرع دا
 گھنٹ دینا لاء، مکھ پڑدارہے نہ رائیا۔ نار سہاگنے اُچی کر دے بانہہ، بازو اک دکھائیا۔ دو جہاناں دسدے ایہو پتاتے ایہو ماں، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔
 اِکو دے چرنی بل بل جا، سیس جگدیش اک نوائیا۔ اِکو رہبر اِکو ویکھنا راہ، رستہ اور نہ کوئے اپنائیا۔ اِکو پران پت اِکو شاہی شہنشاہ، پاتشاہ اک اکھوائیا۔
 اِکو سجدہ اک دُعا، اِکو منگ منگائیا۔ اِکو آدم اک حوا، اِکو نور اگمی مایا۔ اِکو مالک دلربا، جو رباب ستار رہیا وجائیا۔ اِکو عالم عالمان علماء، عالمین اکھوائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک جنائیا۔ جوتی نار کہے پر بھ دتا اک سندیسہ، سندھیا سرگھی نہ کوئے وڈیائیا۔
 جگ چوکڑی تکو ویسا، نرگن سرگن کھیل کھلائیا۔ تن وجود تکو پیشہ، پیشینگوئی دئے گواہیا۔ مالک تکو اک نریشا، نر نرائن اک وڈیائیا۔ جس نوں کہندے
 آئے رہے ہمیشہ، اوہ تہاڈا بنیا ماہیا۔ سارے کہہ دیو اِکو دھار دین مذہب دا چھڈیا پیشہ، حساب وند نہ کوئے رکھائیا۔ جھگڑا رہیا نہ مونڈ مُنڈائے دھاری
 کیسا، تتاں رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ لیکھا رہے نہ ملا شیخاں، شکل پر بھ دینی بدلایا۔ سب نے مننا اِکو نیتا، نر نرائن نور الایہیا۔ جس دے اندر تہاڈا بھیتا،
 بھو نہ کوئے کھلائیا۔ چار جگ دا سارے کر لو چیتا، چیتن رہیا کرائیا۔ تہاڈا دیس رہیا نہ جس گئے وِچ پردیسا، اپنا پنڈھ رکھائیا۔ پتا پوت نظر نہ آئے بیٹی
 بیٹا، سنگی سنگ نہ کوئے بنائیا۔ سارے کہو اِکو کھیوٹ اِکو کھیٹا، خالق خلق اک اکھوائیا۔ اِکو پریم اِکو میتا، مُجبت اک رکھائیا۔ جس دے وسے سچکھنڈ دیسا،
 دیس دیستتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ اوہ کلج انتم اپنا کھیل کرے اُچچا، اوچ اگم بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر
 حکم اک اُچجائیا۔ جوتی نار کہے میرے صاحب نے دتی سکھیا، پریم شبد جنائیا۔ اوہ ویکھ جیہڑی سرشٹی دسی متھیا، متھن والا کون اکھوائیا۔ چار جگ دا لیکھ

دکھایا لکھیا، جو لیکھا قلم شاہیا۔ پھیر دھرم دکھایا کوڑ دوارے وکیا، ہٹ سچ نہ کوئے چلائیآ۔ نسا من کسے نہ لکھیا، دھرمی دھرم نہ کوئے جنائیآ۔ پھیر دین مذہب دا دکھایا ہصیا، پردہ پردے وچوں چکائیآ۔ پھیر لیکھا دسیا متر پیارے تیا، جو مہر نظر نال ترائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، حکم اکو اک سنائیآ۔ جوتی نار کہے میں سچ نال بولی، نمرتا وچ سنائیآ۔ صدقے تیتھوں گھولی، واری اپنا آپ وار کرائیآ۔ کیوں کلج انت نہیں بدلی چولی، چولے والیا دینا سمجھائیآ۔ سانوں ست سچ دی چاڑھ کے ڈولی، انڈولت اپنے گھر بہائیآ۔ ساڈا واسطہ ساڈی پچھلی کتھانہ پھولیں، ورقہ جگ والا اٹائیآ۔ اسیں جانا تیرا شبد گرو تیرے نام دا ڈھولی، ڈھوک جگت ساڈے گل وچ پائیآ۔ اسیں تیرے صفت دی صفتاں والیا پا کے آگئے رولی، رونق مناں نال بنائیآ۔ جگ چوکڑی کھیل کھلایا ہوئی ہوئی، سچ سچ درڑائیآ۔ ساڈا واسطہ ویکھیں ہن کریں نہ تولی، جلدی جلدی کار بھگتائیآ۔ سانوں کچھ ویکھ لین دے اُپر دھولی، دھرم دی دھار دھیان لگائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، حق سندیسہ اک جنائیآ۔ جوتی نار کہے میں بنا سیس توں کیتا سجدہ، قدم بوسی بوسیاں وچ رکھائیآ۔ بن کے روپ داسی داس بردا، سیوک چاکر ویس وٹائیآ۔ میں پریم وچ پچھیا ماہی مینٹوں بھیت دس دے اپنے گھر دا، جو جگ چوکڑی لیا لکائیآ۔ تنان والا گرو اتار پیغمبر تیتھوں رہیا ڈردا، بھانا من کے سیس نوائیآ۔ کسے نوں کہا سیس نوا لہندا کسے نوں کہا چڑھدا، چڑھدیاں کلاں والے تیری سمجھ کسے نہ پائیآ۔ کسے نوں کہا میرا اکھراں والا نام رہیں پڑھدا، مات لوک مکتب وچ سارے پڑھنے دتے پائیآ۔ کسے نوں دسیا میرا روپ نرائن نر دا، نر ہر بے پروا ہیا۔ انت فیصلہ دے دتا میں مات لوک ہوواں کلج کل دا، کلکاتی ویکھ دکھائیآ۔ جیہڑے گر اتار پیغمبر رہوں گھدا، حکمی حکم سنائیآ۔ اوہ صفت سناؤندا رہیا تیرے محل اٹل دا، پردہ پردیاں وچوں چکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیآ۔ جوتی نار کہے اپنے گھر دا دس دے گھیرا، جتھے رہ کے جھٹ لنگھائیآ۔ اک وار اپنے نال لگا دے گیڑا، مڑ کے پھرن دی لوڑ رہے نہ رایا۔ کڈا وڈا لاما ویہڑا، سچ نال سنائیآ۔ مہربان کر دے مہرا، مہر نظر اٹھائیآ۔ پُرکھ اکال کہا میری جوت تک لے دھار کیرا، اکو وار اک سمجھائیآ۔ جتھے کدے نہ ہووے نیڑا، آدانت کہن کوئے نہ آئیآ۔ میرا ست سروپ میرا دیہڑا، چار دیوار چھپر چھن کوئے نہ چھائیآ۔ میری

دھار وچ رہنا کر کے وڈا جیرا، جیرج انڈج اُتہج سیج نظر کوئے نہ آئیآ۔ جتھے نہ پرکاش نہ اندھیرا، چنّ سوریه نہ کوئے چکائیآ۔ میرے پیار وچ مار لے پھیرا، مُجّت وچ پھرن دی لوڑ رہے نہ رائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچ ور، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیآ۔ جوتی نار کہے میتوں سندیسہ دتا ہور، سچ نال سنائیآ۔ اوہ دیکھ اندھیرا گھور، کلجک دیاں درڑائیآ۔ من منسا ہوئی چور، بدھی چلے نہ کوئے پتھرائیآ۔ شبد پریتی گئے توڑ، سرتی ست نہ کوئے ملائیآ۔ جگت واسنارہے دوڑ، کلجک جیو بھجنّ واہو داہیا۔ دین مذہب سکے کوئے نہ موڑ، آگے ہو نہ کوئے اٹکائیآ۔ جگت سادھ بنے چور، ٹھگاں پئی دُہائیآ۔ دُھر دانام کسے نہ کول، وسّت سچ نہ کوئے ورتائیآ۔ صفتی ڈھولے رہے بول، انبولت راگ نہ کوئے سنائیآ۔ پھری دُہائی اُپر دھول، دھرم دی دھار نہ کوئے دکھائیآ۔ پورب کرے کسے نہ قول، اقرار سمجھ کوئے نہ پائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر سندیسہ اک سنائیآ۔ پُرکھ اکال کہا میرا گرہ تکنا تکنا چارے کوٹ، کُٹیا اپنی پھول پھولائیآ۔ میرا کھیل تکنا تکنا جوٹھ جھوٹھ، جو کلجک کایا بھرم بھلائیآ۔ میرا دھرم تکنا موہ وکارا تکنا پوت، پتا پُرکھ اکال نہ کوئے منائیآ۔ میرا کھیل تکنا ست دھرم کر کے گیا کوچ، کوچا گلی رووے مارے دھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو اہیدا رہیا کھلائیآ۔ جوتی دھار کہے میرے صاحب ہتھ جوڑے، جوڑی تیرے نال بنائیآ۔ آگم اگڑے چڑھ گھوڑے، واگاں زرگن ہتھ اُٹھائیآ۔ کلجک جیو دیکھے مٹھے کوڑے، کوڑی کرپا پھول پھولائیآ۔ موہ وکار کوئے نہ ہوڑے، سسے دا ہوڑا دئے دُہائیآ۔ آتم پر ماتم کوئے نہ جوڑے، دین دُنی میل نہ کوئے ملائیآ۔ کچھ یاد کر لے نانک دھار کہا جس ویلے سیجا ستا روڑے، کنکراں سو بھاپائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، ور ساچا اک دکھائیآ۔ جوتی دھار کہے میرے دھرنپت، پت تیری سرنائیآ۔ سانوں ساچی سکھیا دتی مت، مت متاندر ڈیرہ ڈھاہیا۔ ساڈی دین مذہب نال اُبلے رت، رتی رت دتی سکائیآ۔ اپنی آپ جنا کے مت گت، گت مت اپنی آپ بنائیآ۔ سچ دوارے کر کے ہت، ہتکاری لیا پرنائیآ۔ تیرا حکم مئیئے نِت، نوت تیری سیو کمائیآ۔ توں سب دے آویں چت، چت ٹھگوری رہے نہ رائیآ۔ توں سوامی مالک پت، پت پر میشور وڈ وڈیائیآ۔ ساڈی اک میننتی اپنے بھگت سہیلے کچھ، شبدی شبد ملایا۔ وقت سہنجنا سہنجنی کردے تھت، تھت وار وچے ودھائیآ۔ تیتوں کھو جدے گئے

کہتے کت، کوٹن کوٹ دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساڈا کھہرا چھڈاؤنا پتھر اٹ، پاہن روپ نہ کوئے بنایا۔ جوتی دھار کہے
 میرا جھگڑا رہے نہ اکھر، آخر دیاں سنایا۔ میرا ایشٹ رہے نہ پتھر، اٹاں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ میری ذات رہے نہ ٹکر، شرع رہے نہ کوئے لڑایا۔
 میری شربنی رہے کھنڈ نہ شکر، جگت رس نہ کوئے چکھایا۔ میرا بھاگ رہے نہ وکھر، حصیاں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ میری وڈیائی رہے نہ سطر، لائیناں
 رنگ رنگایا۔ میرا سندیسہ رہے نہ پتر، پتر کا جگت پڑھایا۔ میرا گرہ رہے نہ نچتر، حصیاں رنگ چڑھایا۔ اکو تیرے پریم دا پر بھو پریم ہووے اثر،
 اصلیت اک سمجھایا۔ تیرے پیار وچ آگے سارے کریئے بسر، بستر اکو تیج ہنڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ جوتی
 نار کہے سانوں بخشیش صدق صبوری، پیالہ صبر جام پیایا۔ اک نور تک کے نوری، نور نورانے وچ سمایا۔ در بردی بن حضور، حضور آگے سپس جھکایا۔
 میں تیری کراں مزدوری، مانگت ہو کے جھولی ڈھاہیا۔ کلج شرع میٹ کے کوڑی، کرپا نگرم دینی گویا۔ بدھی رہے کوئے نہ موڑھی، مورکھ گدھ
 دینے ترایا۔ اکو چرن بخشیش دھوڑی، ٹلے خاک رمایا۔ میں چاہندی پر بھو دے جاگدیاں راتیں سنتیاں تیرا شبد تیرے نام دی کرے مشہوری، لکھ چوراسی
 اندر آواز سنایا۔ میںوں لہدی پھرے منزل کوہ طوری، تریا توں پرے دھیان لگایا۔ پر اک کرپا کریں میرے دل وٹیں کدے نہ گھوڑی، غصے نال
 ڈرایا۔ جے میں تیرا روپ توں ہے میرا نوری، نور نورانہ سو بھاپایا۔ میرے قصور نوں سدا سمجھیں بے قصوری، کسر اعشاریئے نال دینا اڈایا۔ نگاہ مار لے
 کس بدھ کلج پاؤنی فتوری، فتویٰ کی لگایا۔ کی مت ہونی ہوڑی، بدھ ہن کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، ور اپنا
 آپ جنایا۔ جوتی نار کہے میں ہوواں تیری سکھنی، سوہنی سو بھاپایا۔ میری جھولی رہے نہ سکھنی، بھگتاں پریم نال بھرایا۔ میری محبت اوہناں نال
 رکھنی، جیہڑے تیرا ڈھولا گایا۔ میں تیرا روپ الکھ لکھنی، جنم مرن وچ نہ آیا۔ جے پر بھو توں میٹوں بنایا پتی، پت پر میثور ہو کے دینا دکھایا۔
 جیہڑے تیرے بھگت سہیلے کلج ہو گئے بے وطنی، اوہناں نوں اپنے وطن دینا پہنچایا۔ میں آگئی تیرے پتی، کنڈھے بیٹھی سو بھاپایا۔ میرے صاحب
 اوہناں دی پت رکھنی، جو تیرا نام دھیایا۔ میں اوہ سکھی نہیں جسنے کاہن نوں کھوائی کھنی، ددھاں دھار وہایا۔ میں تتاں والی نہیں جو تیرے آگے

نچنی، نیز نیناں اکھ مٹکایا۔ میں تے اک جان دی تیرا میرا قول تے توں پورا رہیں اتے پچنی، اُبھل بھل کدے نہ جایا۔ میرے محبوب تیری صدی
 چو دھویں کدے نہیں ٹپنی، ٹاپو آں دے پٹے دینے گویا۔ میں نین اگھاڑ کے مکنی، ----- کس ویلے تیرے بھگتاں دی ہاڑی پکینی، ہاڑا
 کڈھ کے دیاں سُنایا۔ تیرے بھگتاں دی بستی بسنی، سچ دوارے بہہ کے خوشی دکھایا۔ میں کھیل تکنا اپنی اکھنی، بن اکھاں اکھ کھلایا۔ جے تیرا لھم
 پورا نہ ہووے تے میں مر جاواں نک ڈوب کے وچ چپنی، جگت کہانی پچھلی چلی آئی۔ پھیر تیری کتھا کہانی کسے نہیں رٹنی، تیرا ڈھولا کوئے نہ گایا۔
 جے توں لاڑا بنیا شنگار کیتا لا کے وٹنی، سوہنا روپ درسایا۔ میرا واسطہ میرے محبوب ضرور کھج دی جر پٹنی، پٹنے والا تیرا سوہا پایا۔ پھیر میں خوشیاں
 دے وچ تیری ہستی تک کے ہسنی، ہس ہس کے دیاں دکھایا۔ میں پھراں اتر پورب پچھمی، دکھن واہو داہیا۔ تیری کھیل ویکھنی رسمی، کھجک رسم و
 رواج دینا بدلایا۔ میتوں تیری سوگند تے تیری قسمی، قسم کھا کے رہی درڑایا۔ تیرے چرناں دی دھوڑ لاؤنی بھسمی، بھسم کر دے کوڑ لوکایا۔ توں اکو
 نظر آویں اسی، اعظم تیرا نور خدایا۔ ماؤ ذاتی تیری قسمی، قسم سب نوں دینی سمجھایا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے جھگڑا میٹ دے جسمی، جسم ضمیر
 اندروں دینی بدلایا۔ توں مالک آد جگاد دا مشنی، مشن اپنا دینا چلایا۔ کی کرے رام تے کرشنی، کی پیغمبر صفت صلاحیا۔ اکو تیری دھار دو جہاناں دسنی،
 دو جا نظر کوئے نہ آئی۔ توں میرا سنگرتے میں تیری سکھنی، سکھ سنگرتے وچ سمایا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ پچھوں تیری لیکھ لیکھنی پنجاں لکھاریاں
 لکھنی، گوبند دے کے گیا گواہیا۔ تیرے ویراگ وچ میں ساری دُنیا پٹنی، دُہتھر مار کے دیاں سُنایا۔ وے میرے پر بھو تیرے ہندیاں میتوں سارے
 کردے ٹیکا پٹنی، مورکھ موڑھ انگلاں رہے اٹھایا۔ بے شک میں تیرے نالوں وڈی تے تیرے نالوں کینی، تیرے وچ سمایا۔ میتوں آپے دس دے
 میں چار جگ دی دھار تیرے واسطے کتنی، کی میری ونڈ ونڈایا۔ بن تیری کرپا تیرے در سرتی کسے نہ کینی، ٹکیاں والے رہے گر لایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا سچ ور، سچ دوارے آس رکھایا۔ جوتی دھار کہے میرے مالک کراں کی بیننتی، بنے کی سُنایا۔ کھجک گھر گھر ویکھ
 مہنتی، در در ڈیرے لایا۔ گڑھ بنیا ہوئے ہنگتی، ہنگ برہم نہ کوئے سمجھایا۔ پنڈت پاندھے کھاندے پنگتی، رساں گھ بھرائیا۔ ترسنا پوری ہوئی نہ ان

دی، وشنوں رہیا گر لائیا۔ اک گل یاد کر لے گجری گو بند چن دی، جیہڑا تیرے اندر واسطہ پا کے گیا سنائیا۔ جس ویلے سر شئی چور ہو گئی کن دی، چنچلی نندیاں وچ سنائیا۔ اُس ویلے جنی بھگت ہونی کوئی نہیں جندی، ساتک ست نہ کوئے سنائیا۔ ترسنا ودھنی تم دی، تاس وچ گر لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھم ورتائیا۔ جوتی دھار کہے میں نار سہاگن چنگی، سچ صاحب سیو کمائیا۔ جو منگ اگئی منگی، سو منگ دیاں سمجھائیا۔ جس ویلے کل کاتی واسنا ہوئی گندی، مند بھاگ دے لوکائیا۔ ساچی منزل چلے کوئے نہ ڈنڈی، ڈنڈاوت بندنا نہ کوئے درسائیا۔ سر شئی نیتر ہو جائے اندھی، پر بھ دا درس کوئے نہ پائیا۔ کلجگ انتم آوے کنڈھی، صدی چو دھویں نال رلائییا۔ من واسنا ہووے پاھنڈی، ڈتیا بھاؤ ودھائیا۔ صدی چو دھویں جائے لنگھی، ویلا وقت انت سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کھیلے کھیل صاحب بخشندی، بخشنہار دیا کمائیا۔ گو بند دھار کر کے ننگی، پردہ اوہلا دے چکائیا۔ جن بھگتاں سیس دستار جائے رنگی، لال گُلا رنگ وکھائیا۔ کرنیل سنگھ پھڑا دے ہتھ بٹھی، بندنا کر کے سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ وکھائیا۔ پگڑی کہے میرا رنگ لال گُلا، گو بند ہتھ وڈیائیا۔ میرا صاحب سدا پر تپالا، پر تپالک اک اکھوائیا۔ جس دانام ست سکھالا، سچ سچ درڑائیا۔ جن بھگتاں توڑ کے کوڑ جنجالا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ لیکھا جان کے ماضی حالا، آگے اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے رنگ رنگائیا۔ پگڑی کہے دھرم دی دھار دے دیو کھدر، ماں پُت ہتھ اٹھائیا۔ جس نے سر شئی در شئی کرنی پدھر، کوڑی کرپا باہر کڈھائیا۔ جن بھگتاں آسا منسا پوری کرے سدھر، صدمہ روگ رہن نہ پائیا۔ کلجگ انتم چاروں کُنٹ پائے غدر، گداگر کرے لوکائیا۔ جن بھگت اکٹھا کر کے بُر، شبدی رسا ڈوری ہتھ اٹھائیا۔ صدی چو دھویں کر کے عدل، انصاف لئے کمائیا۔ کلجگ وچ سنجگ جانا بدل، بدلا دیوے شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچ ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ پگڑی کہے میں لال اک، اک دتی وڈیائیا۔ اک دے نال اگئی لینے لکھ، شبدی شبد تھم لکھائیا۔ چھبھی پوہ مریدا دسنی کس بدھ بن دا سکھ، سکھ سنگر وچ سنائیا۔ جس ول کدے نہ ہووے پٹھ، پچھا دے نہ کھ بھوائیا۔ جیہڑا پینڈا سوا گٹھ، مہر نظر نال پار کرائیا۔ گھر وس ابناشی اچت، چیتن سرتی دے کرائیا۔ سچ سہنجی کر کے تھت، رُڑی اپنے نال مہکائیا۔ بھاگ لگا کے کایا بُت، بتخانے

کرے رُشناہیا۔ جو لیکھا لیکھ پچھلا سیس چک کے لیایا گر میت سنگھ سٹ، سٹ ڈلارے گر کھ آپ اُچھایا۔ کچھ رس لگاؤنا کھ، کالے جامن دیو پھڑایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھایا۔ پگڑی کہے میرا پیار نال رتے، جو رستہ رہیا دکھایا۔ جس نے سر شٹی کرنی بے وسے،
 بدھی چلے نہ کوئے چترایا۔ کوڑی کرپا گنڈھ کسے، بن سنگر شبد نہ کوئے کھلایا۔ چاروں گنٹ کر کے رین اندھیری مسے، دُھر دا چند چند دئے چھپایا۔
 جیہڑا توں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا چے، جگ جیون داتا دئے ملاہیا۔ اِکو وڈیائی ملنی پورن اکھر پئے، پاربرہم رنگ رنگایا۔ جھگڑا رہے نہ چونکہ چنچا
 البتہ، فقرے سب دے دئے بدلاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچ ور، سچ میلان لئے ملاہیا۔ جوتی نار کہے میں کراں اِک ارداس،
 بے میننتی اِک جنایا۔ واہ میرے صاحب گنتاس، گنوت تیری وڈیایا۔ جن بھگتاں رہنا ساتھ، سگلا سنگ بناہیا۔ توں میرا میں تیرا دسنی گاتھ، ڈھولا
 اِگم اتھاپیا۔ توں دین دیالا رُھونا تھ، رُھوپت تیری سرناہیا۔ تیتوں لبھنا پئے نہ پر تھی آکاش، جن بھگتاں اندر ڈیرہ لایا۔ سچ سوامی ہو کے کرنا واس،
 واسطہ اپنے نال جُڑایا۔ بھرم میٹنا خاص، پہلی بھادروں ایہو منگ منگایا۔ بنا بھگتاں توں تیری چلے کوئے نہ شاخ، شناخت والا نظر کوئے نہ آہیا۔ پر اِک
 گل یاد کر لے پہلی اُسو نوں پنجاں پیاریاں کول ہووے اِک اِک گلاس، جل ٹھٹھے پاسے بھرایا۔ پنجاں درباریاں کول ہون نو نو پتے تاش، نہلے توں اِگے
 ہتھ نہ کوئے اُٹھایا۔ پنجاں لکھاریاں کول پُٹھا پھڑیا ہووے اِک اِک چاک، چاکو کھ کھلے نال رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دا حکم اِک ورتایا۔ جوتی نار کہے پر بھو میں تیری کو جھی کملی، بدھ پن اکھوایا۔ توں میرا صاحب عملی، عملاں توں رہت کار خدایا۔ میں
 یتھایتھارتھ یملی، یادداشت نہ کوئے جنایا۔ صرف آئی تے آئی تیرے کم لئی، کاج اپنا دینا سمجھایا۔ بے آئی تے آئی بھگتاں دے دم لئی، دامنگیر لینا
 بناہیا۔ بے آئی تے آئی تیرے نام لئی، دوجی اور نہ کوئے پڑھایا۔ بے آئی تے آئی اِگے رام لئی، جس رام نوں جنمے کوئے نہ مایا۔ بے آئی تے آئی
 سوہنے شام لئی، جس شام دی شمع نہ کوئے بُجھایا۔ بے آئی تے آئی اُس امام لئی، جس دا بھویو پیغمبر نہ سکے کھلایا۔ بے آئی تے آئی اُس بھگوان لئی،
 جو بھگتاں دئے وڈیایا۔ بے آئی تے آئی جگت جہان انسان لئی، دین مذہب دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ بے آئی تے آئی آتم پر ماتم ملان لئی، ملنی ہر جگدیش

کرائیا۔ بے آئی تے آئی اک پہچان لئی، جو بے پہچان دُھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سُنایا۔
 جوتی نار کہے تیرا ست رنگا ویکھ کے ڈردی، لگ لگ جھٹ لنگھایا۔ ہوکیاں وچ مردی، ہائے ہائے سُنایا۔ مینٹوں سمجھ نہ آئی تیرے گھر دی، کی بے
 پرواہ بے پرواہی وچ سُنایا۔ میں صفت کیتی سی نرائن نردی، راگاں وچ سُنایا۔ مینٹوں سمجھ نہیں سی پل دی، کی اپنا حکم ورتایا۔ مینٹوں چھوٹا جہا پتہ
 سی کس طرح تیری دھار راجے بل نوں چھلدی، باون ہو کے کھیل کھلایا۔ مینٹوں پتہ نہیں سی کی قیمت پادیں گل دی، جو اوتار پیغمبر گر کھوں سچ نال
 اُچھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے دے دُھر دا ور، دُھر دے مالک ہو سہایا۔ پر بھو تیرا ست رنگا بڑا موٹا، جگت جہان نظری
 آئی۔ جس دے حکم نال اساں سنسار کیتا ٹوٹا ٹوٹا، ٹکڑیاں ونڈ ونڈایا۔ جس توں ڈردیاں تیرے نام نوں دس کے کھراتے کھوٹا، دوویں راہ چلایا۔ جس
 توں ڈردیاں مالا منکیاں گھسایا پوٹا، پوٹے پوٹے دتی دُہایا۔ جس توں ڈردیاں کھیل کھلایا چوڑاں لوکا، چوڑاں طبقات کار کمائی۔ جس توں ڈردیاں نام سُنایا
 وچ سلوکا، اکھراں وچ صلاحیا۔ جس توں ڈردیاں تیرے حکم دا دتا ہوکا، ہوکا حق حق الایا۔ جس توں ڈردیاں سبجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا سمبھالیا موقع،
 مکمل تیری سیو کمائی۔ جس توں ڈردیاں دین دنی نال کیتا دھوکھا، مانو مانو نال ٹکرائیا۔ جس توں ڈردیاں وکھرا وکھرا صاف کیتا چوڑکا، حصے کا یا والے
 ونڈایا۔ جس توں ڈردیاں تیرا بھانا مٹیا نال شوٹا، سر سکیا نہ کوئے اُٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیایا۔
 پر بھو تیرا ست رنگا اُٹھے نال بل، بلدھاری لے انگڑایا۔ جس نے کلجگ میٹنا چھل، چھلیئے تیری کار کمائی۔ جس نے ورونے اُٹھسٹھ جل، گنگا گوداوری
 جمناسرستی بچیا رہن کوئے نہ پانیا۔ جس نے پھولنے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ تھل، سرور اسگاہ پڑا لایا۔ جس نے کوڑی کر یا لایا کھل، چھری قصائیاں ہتھ
 پھڑایا۔ جس نے چاروں کُنٹ تیرے حکم نال اُٹھانے دل، رُسا چینا چینا رُسا نال لڑایا۔ جس نے جگت چوڑاں نوں دینا پھل، کرماں والا جھولی پانیا۔
 جس پر بھو اوتار پیغمبر اں دامسد کرنا حل، بھوکھت گروآں والے ویکھ وکھایا۔ جس نے بھگتاں اندر جانا رل، رل مل اپنا جھٹ لنگھایا۔ وکھاؤنا پھل
 دھام اٹل، درگاہ ساچی اک سہایا۔ جتھے تیرا دیک دیا اگم جوت رہیا بل، اگنی اگ نہ کوئے وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا

سچ ور، صاحب تیرے ہتھ وڈیاں۔ ست رنگا کہے او جوتی دھار میں کوئی نہیں وادھو، وعدل روپ نہ کوئے دکھایا۔ میرا لیکھا سمجھا کے گیا گو بند کول دادو، دعوے نال درڑاں۔ جس ویلے اوتار پیغمبر گرو آں توں مانو ذاتی نہیں آونی قابو، من کلپنا وچ گر لایا۔ اُس ویلے میرا پرکھ اکال اپنی کلا سب نوں سانھو، صاحب سنگر بے پرواہیا۔ بھے وچ چاروں گنٹ لگنے لانبو، اگنی سکے نہ کوئے بُجھایا۔ رہنا نہیں کوئی ناڈھو، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ چو داں طبقات دو جہاناں صدی چو دھویں انت اخیر اکو نشانہ گاڈو، گائیڈ ہو کے گاڈ آپ اکھوایا۔ کوئی رہن نہیں دینا کوڑی کریا والا سادھو، سادھنا سب دی دے کرایا۔ گر اوتار پیغمبر جگت اشٹ ہونا نہیں کوئی آگو، نیڑے نظر کوئے نہ آیا۔ جس ویلے ست رنگا اٹھیا تے سر شٹ سبائی اندروں جاگو، جگتی نال رکھایا۔ پر بھ نے شستر پھڑنا نہیں کوئی بازو، بازاں والا گیا سمجھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، سچ اپنا کھیل دکھایا۔ ست رنگا کہے میرے وچ نہیں کوئی طاقت، طاقتور دی اوٹ رکھایا۔ میرے وچ نہیں کوئی لیاقت، لایق بن نہ کوئے چترایا۔ میں پر بھو توں منگ منگی تیرے بھگتاں نال میری ہووے رفاقت، سوہنا سنگ بناں۔ جس ویلے دُنیا تے آوے آفت، چاروں گنٹ اندھیرا چھایا۔ میں پر گرت ہوواں تے تیریاں بھگتاں دی بابت، بابل تیری سیو کمایا۔ تیرے حکم نوں کراں ثابت، سچ دیاں ورتاں۔ دین دُنی دی بدل کے عادت، تیرا اشٹ دیاں منایا۔ تیرے کلمے دی ہووے وحدت، واحد تیرا نام دھیایا۔ میرے گو بند دے شہادت، تیرا سور پیر اکھوایا۔ اکو تیری ہووے عبادت، دوجا نام نہ کوئے پڑھایا۔ سر شٹی در شٹی دا ہووے مالک، مالک نور نور الایا۔ پر بھو میں ست رنگا تیرے دھرم دا ثالث، ثالثی جگت وچ کمایا۔ میں چاہندا اک توں ہوویں اک تیرا بھگت ہووے خالص، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ جے کوئی میرے ہندیاں جوٹھیاں جھوٹھیاں دی کرے سفارش، گھ توڑ کے دند بھنایا۔ جے تیرے نام دے ہندیاں کوئی ہور لکھاوے عبارت، قلم شاہی نہ کوئے چترایا۔ بنا تیرے پیار توں ہووے نہ کوئے ضمانت، ضامنی اور نہ کوئے جنایا۔ میری تیرے نال اک حماقت، ہمساجن لینی نبھایا۔ پر بھو میں اس کر کے آیا کہ تیریاں بھگتاں دی میرے وچ ہووے شناخت، سمجھ سمجھ وچ پر گٹایا۔ تیرا روپ دساں واستک، وعدہ پچھلا پور کرایا۔ گر گھ ہووے کوئے نہ ناشک، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا سچ ور، سچ سچ نال ملاں۔

ست رنگا کہے میں تیرا اک دلارا، دو جہاناں دینی وڈیاںیا۔ چاروں کُنٹ دیواں پہرا، سیوک ہو کے سیوکماںیا۔ میں اوہدے شاہ رگ تے وِجنا جیہڑا توں میرا میں تیرا نہ لاوے نعرہ، آتم پر ماتم راگ الایا۔ اکو گرہ اکو مندر دسنا دوارا، جتھے دوار کاواسی سیس جھکایا۔ جتھے جھکن پیغمبر اوتارا، گروگر رنگ دکھایا۔ میری نمو نمو نمسکارا، ڈنڈاوت بندنا سجدے وِج سیس جھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، تیرا آدانت جگا جگنت ساچا دوارا، دوجا در نرائن نر نظر کوئے نہ آیا۔

☆ ۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال دوپہر نوں ☆

دھرنی کہے میری آسا ہوئی سوادھان، نندرا کل رہی نہ رانیا۔ میں اٹھ کے لگی تکان، بن اکھاں اکھ گھلایا۔ ویکھیا زمیں آسمان، چاروں کُنٹ پھول پھولایا۔ اوتار پیغمبر گرو منگدے دان، داسی ہو کے جھولیاں ڈاہیا۔ جس بدل دتا ودھان، ترمیم کریم آپ کرائیا۔ جھلا دتا سچ نشان، دھرم نشانہ اک پرگٹایا۔ سنت سہیلے بھگت بنا نوجوان، جو بن اپنا رنگ رنگایا۔ سورپیر بن پہلوان، دو جہان دے بٹے بھجے چائیں چانیا۔ کسے دی رہن نہیں دینی شان، شہنشاہ اپنا حکم ورتایا۔ کھیل ویکھدے سورپیر بھان، چند ستار دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامارگ اک رکھایا۔ سورپیر کہے میں تکیا سورپیرا، دھرنی اُتے دھیان لگایا۔ جس دی چرن چھوہ منگدے اوتار پیغمبر گرو پیرا، جگ چوکڑی دھیان لگایا۔ جو شرع کٹے زنجیرا، کڑی کڑی نالوں بدلایا۔ روپ دھر کے بے نظیرا، نظر سب دی رہیا بدلایا۔ دھرم دی دھار بدھا چیرا، چیر دُپھاڈا لیکھا رہیا مکایا۔ دو جہاناں چک کے بیڑا، پہلوان اپنا بل دھرایا۔ چار جگ دی جوتی دھار نار بنا بہائی اُتے پیرھا، رنگلا گرہ اک دکھایا۔ جس دے اوڈھن سیس دینا ست رنگ دا لیرا، پوہ چھبھی ونڈ ونڈایا۔ اک مارگ بناؤنا بھیرا، گرگھ وِرا لنگھ کے خوشی بنایا۔ اک لکوں بٹھ کے لیانا کیرا، لمیاں ٹنگاں والا سوہا پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ دھرنی کہے میں ویکھیا نال پھرتی، پھرتیلا روپ بنایا۔ جس دا کھیل اپنی آپ

جگتی، جگ چوکڑی محکم ورتائیا۔ کلج اندر سبج کرنی دُستی، دُست اپنا محکم سٹائیا۔ اوتار پیغمبر گر دھار دیکھنی پُشتی، پُشت در پُشت پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ دھرنی کہے پر بھ دیکھیا پہلوان اُتے کھڑا پٹاں، پنجا سبج نال دبا ئیا۔ صدی چودھویں دے مکھوں نکلیا ہائے رتا، یامین تیری بے پرواہیا۔ میرے اُتے پین لگا دتا، سر سکاں نہ کوئے اُٹھائیا۔ میں دیکھنا کی لیکھا قبریں وچ بڈاں، مقبریاں کی دُہائیا۔ کس بدھ جگت جہان چھڈاں، چھٹے کوڑ لوکائیا۔ چاروں گنٹ اُٹھ اُٹھ بھجاں، بھجاں واہو داہیا۔ صاحب سوامی دُھر دا لبھا، پردے اوہلے جگت چُکائیا۔ نام خُماری لواں مدھا، مدھر اپنی دُھن بنا ئیا۔ جس دے محکم اندر گر اوتار پیغمبر وشن برہما شو بدھا، پلُو سکے نہ کوئے چھڈائیا۔ اُس نے قدم چُکلیا سجا، ساجن ہو کے دیا کمائیا۔ شیر روپ ہو کے گجا، گج ہاتھی دین دُہائیا۔ جو کھیل کردا جن بھگتاں نال مل کے اپنی وجہ، وجوہات نہ کسے درسائیا۔ اپنی دھار وچ دیکھے اپنا مزہ، مذاق دتے جگت لوکائیا۔ جس نے سب نوں دینی انتم سزا، بچیا نظر کوئے نہ آئیا۔ سو لیکھا جانے اپنی رضا، رازق رحیم اگم اتھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنا آپ چلائے اگا، اگے کسے دی لوڑ رہے نہ رائیا۔

★ ۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھوال رات نوں ★

دو بھادروں تریتا کھیل کیتا، پر بھ اپنا محکم ورتائیا۔ رام نے پانی منگیا کولوں سینتا، سستی لئی اُٹھائیا۔ اوہ دیکھ کرشن دھار لکھاؤنی گیتا، بھگتن دینی وڈیائیا۔ اوہ تک کلج انتم نیتا، مانو ذاتی پھول پھولائیا۔ اوہ دیکھ اوتار پیغمبر گر و آں پینڈا بیتا، ویلا وقت سو بھاپائیا۔ اوہ تک لیکھا اوچا نیچا، نیچاں اوچاں دیکھ وکھائیا۔ اوہ دیکھ میرا رام سب دا پیارا مینا، متر پیارا اک اکھوائیا۔ اوہ تک چار جگ دالہنا دینا کیتا، لیکھا کھوج کھوجائیا۔ اوہ دیکھ دیوے رس پیٹھا، اگم آپ ورتائیا۔ اوہ تک جس ویلے سب نے دے جانی پیٹھا، پُشت ہتھ نہ کوئے ٹکائیا۔ اوہ تک آخری گوہند والا انگیٹھا، اگنی اگت جلا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ دو بھادروں کہے رام پانی ہتھ وچ پھڑیا، پھڑ کے نگاہ نکائیا۔ پھیر تکیا میں کس منزل تے چڑھیا، وسیا کہڑی تھانیا۔ پھیر دیکھیا میں کس جگت وچ اڑیا، بن وچ ساتھی نظر کوئے نہ آئیا۔ پھیر دیکھیا رام نے رام دا ڈھولا پڑھیا، توں میرا میں تیرا دوجا سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ پھیر تکیا میں پنجاں تتاں وچوں مریا، تت وجود نہ کوئے دکھائیا۔ پھیر دیکھیا میں اُس دی سرنی پڑیا، جس دی پراسنتی مدھم بیکھری توں پرے پڑھائیا۔ پھر تکیا نہ بھو توں بھے وچ ڈریا، سچ وچ ہتھ چھاتی تے نکائیا۔ پھر تکیا جگت جہان ڈونگھا گڑھیا، جس لکھ پوراسی لئی دہائیا۔ پھیر اٹھیا رام رام دے نال لڑیا، رام تیرے رام دی رام دہائیا۔ پُرکھ اکال نے کہا اوہ رام چھڑیا، تیری سینا سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ کس وہن وچ ہڑھیا، جگت دھار سمائیا۔ پھیر رام نے رام دے چرناں اُتے سیس دھریا، دھر کے خوشی منائیا۔ رام نے کہا رام اوہ دیکھ اڑیا، سچ نال سنائیا۔ میں ضرور بھٹاں جو گھڑیا، گھٹرن بھٹنہار بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ رام پھڑیا گلاس ہتھ، برتن مائی ہتھ اٹھائیا۔ پھیر تکیا پُرکھ سمرتھ، داتا بے پرواہیا۔ پھیر نظر آیا گوہند ستا وچ ستھ، سولاں سچ ہنڈھائیا۔ پھیر نیز وہا کے اٹھ، ہتھ مستک اُتے رکھائیا۔ پھر نگاہ ماری وچ کایا ناڑی ماس ہڈ، بنا رام توں پنجر کم کسے نہ آئیا۔ پھیر جانیا ایہہ سب کجھ جانا چھڈ، سکلا سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ تن نالوں ہونا اڈ، گھر مندر دینا ڈھاہیا۔ پھیر دیکھیا پُرکھ اکال سنایا سد، ڈھولا اگم اتھاہیا۔ اوہ دیکھ رام اپنے رام دی حد، حدود حدود وچوں سمجھائیا۔ جس ویلے اوتار پیغمبر گرو سارے جانے لد، تتاں والا رہن کوئے نہ پائیا۔ سینا سوانی جائے چھڈ، انگی انگ نہ کوئے کرائیا۔ پھیر دھرم نشانہ دیواں گڈ، اکو اک پرگٹائیا۔ پرگٹ ہوواں جھب، مالک بن کے بے پرواہیا۔ تہاڈے لیکھے پورے کراں سب، سبب نال اپنا میل ملائیا۔ پُرکھ اکال نے رام نوں رام دا اپنا دکھایا قد، جس دا آکار نہ کوئے جنائیا۔ خوشی وچ گیا ودھ، بے انت بے پرواہیا۔ سوریر ہو کے گیا گج، بھے زور نال جنائیا۔ پھیر برہمنڈ کھنڈ دکھا کے پنجاں تتاں والے کول پنچ بیٹھکاں لئیاں کڈھ، رام نے رام نوں دتا ڈرائیا۔ رام چرنی گیا لگ، کی پر بھو کھیل ورتائیا۔ پُرکھ اکال نے کہا جس ویلے آواں وچ جگ، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ بھگت سہیلے لوواں لبھ، کھوجاں چائیں چائیا۔ نام خُماری دے کے مدھ، مدھر دُھن راگ سنایا۔ رام تہاڈے سب دے ایشٹ والے دھرم

رائے دا ہونا وگ، میں بھگتاں دا رکھا اکو نظری آئی۔ گرکھ رہن نہیں دینا کوئے گت، کاگوں ہنس اڈائی۔ اُس ویلے کلج دی اگنی گنی اگت، چاروں گنت تپائی۔ دُھر دے رام نے رام توں گلاس پھر لیا جھٹ، پانی اپنے ہتھ دکھائی۔ پھیر کہا رام اُس ویلے بھگتاں اُتے امرت دینا سٹ، دُھر دا میگھ برسایا۔ جگ چوکڑی دے لیکھے دیواں کٹ، جنم مرن رہے نہ رانیا۔ قیمت پا کے اپنے ہٹ، خریدار بناں تھاؤں تھانیا۔ لوک مات وچوں سچھنڈ دوارے دیواں سٹ، پھر باہوں آپ اٹھایا۔ رام نے رام نوں ٹیکیا متھ، ایہہ تیری بے پرواہیا۔ جگ چوکڑی توں چلاؤ نہارا رتھ، رتھوا ہی اک اکھوایا۔ میرے صاحب اک گل دس، جھولی ڈاہ کے منگ منگایا۔ دس توں ہوویں کہ بھگت ہون تیرے وس، پڑدا دینا اٹھایا۔ رام نے کہا رام اُس ویلے کسے دا چلے کوئے نہ وس، عقل بُدھی نہ کوئے چترایا۔ اوہ میرا تے میں اوہناں دا لوں رس، رستہ اکو لینا بنایا۔ اوہ میرے اندر تے میں اوہناں دے اندر جاواں وس، دُوبے گھر نہ کوئے وڈیایا۔ اوہ میرے تے میں اوہناں دا گاواں جس، ایہو میری صفت صلاحیا۔ باقی کیتی کرنی سب دی ہو جائے رف، رفتہ رفتہ لیکھا دے مکائیا۔ انت ملیچھاں دی اٹھنی صف، صف گوہند شبد دھار وچھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا آپ ملائیا۔ رام کہا رام پانی گلاس تھوڑا اونا، بھریا نظر کوئے نہ آئی۔ پھر موڈھیوں دتا بلوئا، زور نال دبائی۔ سینا توں نہیں مکھوں کونا، کہہ کے دتا سنائیا۔ ایہدا رس اچے الوئا، مٹھا روپ نہ کوئے پرگٹائیا۔ رام کہا میرے رام ایوں دسدا جس ویلے کلج تپنا دھوئا، دھوئاں دھار ہونی لوکائیا۔ پاپ ودھنا دونا، پتت ہوئے لوکائیا۔ جگت ہووے تیرے نام وھوئا، ساچا نام نہ کوئے دھیائیا۔ تیرے گر منتر نوں جگت سمجھے ٹوئا، جادو آں والی دھائیا۔ ایہہ لیکھا نہ معلوما، سمجھ نہ کوئے سمجھائیا۔ دُھر دے رام کہا اوہ رام میرے معصوما، اٹھ نین اکھ کھلایا۔ کلج وچ میں اوہناں بھگتاں دے مکھڑے چوماں، جنہاں نوں بُرا کہے لوکائیا۔ رام کہا واہ اوئے پر بھو سوما، بنا اک بھگت توں توں تارن دی ہمت نہ کوئے رکھائیا۔ دُھر رام کہا رام جے میں کرپا کراں اک توں بنا دیواں ہجوما، اٹھے بھگھے ننگے سرب کرائیا۔ جس ویلے چاہواں تے اپنے بھگتاں دے اندر گھوماں، گھنمن گھیری وچوں باہر کڈھائیا۔ جدوں چاہواں میں مٹھا کر دیواں تئا، گرتن وچوں باہر کڈھائیا۔ سرشی دے وینہدیاں اوہناں دے وچ گنماں، جگ نیز نظر کسے نہ آئی۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنا حکم ورتائیا۔ رام کہا، رام، کی دو بھادروں رہ جاؤ یاد، سچ دے سنائیا۔ دُھر رام کہا میں مالک انت تے آد، جُگ جُگ میری بے پرواہیا۔ تینٹوں پنجاں تتاں والی دتی داد، جس ویلے چاہاں اُس ویلے کھوہ کے اپنی جھولی پائیا۔ میں دو جہاناں کرن والا راج، لکھ چوراسی اپنی رعیت بُھل کدے نہ جائیا۔ اُس ویلے تہاڈے سارے بدل دینے سماج، سمگری اپنا نام ورتائیا۔ سنت بھگت بنا کے سادھ، گرگھ لینے اُٹھائیا۔ اِکو دس کے اپنا راگ، ویراگ اندر دینا رکھائیا۔ جتھے نہ کوئے سوال نہ جواب، بُدھی چلے نہ کوئے چترائیا۔ نہ کوئے تند ستار رباب، نہ کوئے کلی لئے بھوائیا۔ اِکو اک اُبجا کے ناد، شبد دُھن دینی سنائیا۔ جن بھگتاں ستمگھ ہو کے آپ، اپنا میلا لینا ملائیا۔ لیکھا رہن نہیں دینا پُن پاپ، اِکو رنگ دینا رنگائیا۔ سو اوہ ویلا وقت لہنا دینا لیکھا پورا کیتا آپ، رام دارام بُھل کدے نہ جائیا۔ جن بھگتو تہاڈی ایسے کر کے کھولی جاگ، آلس نندرا وچوں باہر اُٹھائیا۔ بیٹھکاں کڈھن دارام نے رام نوں دسیا سی رواج، پر بھاس وچ ستا آپ جگائیا۔ ایسے کارن اوہ کھیل کیتی کیتی ساکھیاں، بھرم رہیا نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ایسے کر کے سون نہیں دتا تک آدھی رات، جب تک سچھلا لیکھا نہ جھولی پائیا۔

★ ۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ ہری سنگھ تے پورن سنگھ دے گرہ پنڈ سوبل ★

گر سیکھ کدے نہ ہووے غریب، جس انتر گو بند دیا کمائیا۔ سنگر شبد سدا رکھے چیت، چت وِت ٹھگوری رہن کوئے نہ پائیا۔ ترے گن توں ہووے اتیت، ترے بھون دھنی دیا کمائیا۔ کایا ہووے ٹھانڈی سیت، کلج اگنی تے نہ کوئے تپائیا۔ من کلپنا بدل جائے نیت، کوڑی کرپا کوڑ مٹائیا۔ صاحب سوامی ملے اِکو میت، متر پیارا دُھر درگاہیا۔ جس دے چھتر جُھلے سیس، جگدیش اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا نام ور، بھيو اجدرا انتر کھلائیا۔ غریب ہووے نہ کدے گر سیکھ، جس سکھیا سنگر بھائیا۔ جنم کرم توں باہر لیکھا دیوے لکھ، سنگر داتا دُھر درگاہیا۔ جس دا

انتر آتم ایشٹ اک، ایکنکار سیس نوایا۔ سو صاحب سہیلا بنے اگماپت، میت مرارا اک اکھوایا۔ جس دی کرپا نال سرشٹی درشٹی جائے جت، نو دوار دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ سچ دوار جائے وک، قیمت سنگر گھر پائیا۔ جس منزل تے چڑھے کوئے من نہ رکھ، گرگھ ملے مان وڈیایا۔ جس دی جھولی پئے نام دی بھکھ، بھچھیا دیوے بے پرواہیا۔ اُس دی پوری منسا اچھ، نراچھت ہوئے سہایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا نام ور، ہر وڈا وڈ وڈیایا۔ غریب نہ ہووے گر سکھ سچا، سچ ملے وڈیایا۔ بے شک کایا مائی بھانڈا کچا، اپ تیج وائے پر تھی آکاش نظری آیا۔ اندر سے پُرکھ سرتھا، نرگن نور جوت لاہیا۔ جو ہبھ کچھ ہو کے پر ماتم دیوے و تھا، وست امولک نام ورتایا۔ چوراسی وچوں رکھے دے کے ہتھا، رائے دھرم نہ دئے سزایا۔ سچ دوارا کھول کے ہٹا، گرہ اپنا اک سمجھایا۔ جتھے قیمت سونا رپا پئے کوئی نہ ٹکا، جگت مایا نہ کوئے چترایا۔ اکو ایکنکار سر رکھے اپنا ہتھا، مہر نظر اٹھایا۔ آد توں انت تک سکھ سدا سنگر داجے، شبد گرو اپنی گود اٹھایا۔ جو ساڈھے تن کروڑ لوں لوں اندر رچا، رچنا اپنی دئے دکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا نام ور، وست اکو اک ورتایا۔ گر سکھ غریب ہووے نہ کدے کنگال، کوڈی ہٹ نہ کدے وکایا۔ جیہڑا شبد گرو دالال، اوہ گر سکھ گوہند گود اٹھایا۔ ایہتھے اتھے بنے دلال، وچولا ہووے سبھنیں تھانیا۔ ناتا توڑ کے کال مہاکال، مہر نظر اک ٹکایا۔ آتم پر ماتم رکھے نال، وچھوڑا انت رہے نہ رایا۔ لے جائے سچھنڈ سچی دھر مسال، جتھے اکو نور جوت رُشانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا نام ور، ہر وڈا وڈ وڈیایا۔ گر سکھ غریب ہووے نہ جگ، جاگرت جوت شبد گرو رُشانیا۔ جگت ترسنا مٹے اگت، ہووے روگ گواہیا۔ ہنس بنے گگ، کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھاہیا۔ سنگر درس کرے اُپر شاہ رگ، مایا متا موہ چکایا۔ شبدی راگ سنے انحد، ناد آپ سناہیا۔ ایکا اک دی بنے جد، ہنس اکو اک سہایا۔ سنگر سکھ سنگر سنگر کدے نہ ہووے اڈ، سنگر گوہند گیا جنایا۔ اوہ سدا سدا سد لڈاوے لڈ، گرگھاں بن کے پتا مایا۔ کوڑی کرپا کر دیوے رد، اگے مارگ اک چلاہیا۔ سچ دوارے لئے سد، سدا حکم نام شنوایا۔ گرگھ سنگر منزل چڑھنا بھج، وشن برہما شو اگے دسن سیس نوایا۔ سچھنڈ دوارے جانا سچ، جتھے سجن ملے نور لاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچ ور، سچ سندیسہ نر نریشا نر ہر اپنا اک سناہیا۔ وشن برہما شو کرن ڈنداوت، نو نو سیس جھکایا۔

پاربرہم برہم تیری ویکھی بناوٹ، لکھ چوڑاسی رنگ رنگائیا۔ سائوں انتم آئی تھکاوٹ، در ٹھانڈے دیئے درڑائیا۔ کلجک جیواں اندر آئی جہالت، بُدھ
 بیک نہ کوئے کرائیا۔ نو کھنڈ پر تھی دسے نہ کوئی سچ عدالت، ست دیپ مہم حاکم نہ کوئے سنائیا۔ جدھر تکیئے کوڑ بناوٹ، کوڑی کریاناں سمجھائیا۔ دھرم
 دی دھار نہ رہی امانت، عمل رہیا نہ جگت لوکائیا۔ چاروں گنٹ اندھیری شامت، شمع دیپ نہ کوئے جلائی۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے پروردگار سانجھے یار
 کر سخاوت، سکھی سُنن اک نبھائیا۔ کلپنا کوڑ میٹ علامت، اللہ اکو نور نور کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے دے دُھر دا ور،
 در تیرے الکھ جگائیا۔ وشن برہما شو کہن پر بھو ویکھ لے اپنی دُنیا، خالق خلق کھوج کھوجائیا۔ نور رہیا نہ رکھیاں نیاں، ست سچ نہ کوئے سمائی۔ ودوان رہیا
 کوئے نہ گنیاں، انتر بھو نہ کوئے چکائیا۔ کلجک سر اُتے رہن نہیں دتیاں چُنیاں، نپڑد میری دُہائیا۔ بھاگ لگے نہ ساڈھے تن ہتھ کایا کُلیاں، دیپک دیا
 نہ کوئے جلائی۔ مایا ممتا موہ وکار وچ کاہنا تیریاں سکھیاں رُلیاں، ساہنک ست نہ کوئے کرائیا۔ بنا ہر کے نام توں جگت لال کردا بلھیاں، دُھر دارنگ نہ
 کوئے چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ وشن برہما شو کہن پر بھ اپنی ویکھ لے سر شٹی،
 سریشٹ نظر کوئے نہ آئی۔ ثابت رہیا کوئے نہ ایشی، ایش جیو پئی دُہائیا۔ دھرم دا رہیا نہ کوئے گرہستی، نیر نین سرب تکائیا۔ جھگڑا تک لے دوزخ
 بہستی، پیغمبر کوک کوک سنائیا۔ چار گنٹ دہ دشا نو کھنڈ پر تھی ست دیپ ثابت رہیا کوئی نہ صدقی، صبورى اندر نہ کوئے ٹکائیا۔ پُرکھ اکال دین دیا ل
 اپنی پوجا کرا لے اک دی، ایکنکار تیتوں دیئے جنائیا۔ کلجک کوڑی کایا ویکھ لے وکدی، قیمت نکلیاں والی پائیا۔ کسے نوں خبر نہیں پر ماتم تیرے مت دی،
 مٹر پیارے تیرا پریم نہ کوئے نبھائیا۔ جس دا لیکھ چار جگ قلم شاہی رہی کھدی، کاتب بن کے کیتی وڈیائیا۔ انت کل تیری نشانی جاندی مٹدی،
 میٹنہارے ساڈی دُہائیا۔ وشن برہما شو کہے ساڈی آشا پُرکھ اکال تیرے دوارے پٹ دی، رو رو دے دُہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کھیل کر دے اپنی وار تھت دی، جس دی تھت وار جگ چو کڑی سمجھ کسے نہ آئی۔

☆ ۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ مہندر سنگھ دے گرہ پنڈ سوہل ضلع امرتسر ☆

جوت دھار کہے میں چار جگ بھی نٹھی، اوتار پیغمبر گرو روپ پر گٹایا۔ پرکھ اکال دین دیال تیری بنی رہی پٹھی، نمانی ہو کے سیو کمایا۔ دین مذہب تپاؤندی رہی بھٹھی، اگنی تتاں وچ پر گٹایا۔ تیرا کھیل دسدی رہی ہٹھی، ست سرؤپ بے پرواہ بے پرواہی وچ سمایا۔ نام کلمہ رہی رٹی، ڈھولے صفتاں والے رہے گایا۔ اکھراں والی پڑھاؤندی رہی پٹی، لیکھا لکھ قلم شاہیا۔ جگت و نجانر چلاؤندی رہی ہٹی، در دوار مات گھلایا۔ مہما صفت دی لکھاؤندی رہی پٹھی، لائیناں سطر اں وچ دکھایا۔ دسدی رہی وسیا گھٹ گھٹی، گھٹ انتر بیٹھا ڈیرہ لایا۔ بھاگ لگاوے کایا مٹی، ساڈھے تن ہتھ پنج تت تیرے قداماں اُتے سر رہی سٹی، نین اکھ نہ کوئے اٹھایا۔ جگ چوڑی کھٹی کھٹی، کھٹکا مول رہیا نہ رانیا۔ صفت کیتی بنا بھٹ بھٹی، ڈھولے راگ جنایا۔ زرگن ہو کے جگدی رہی نکلی جیہی بٹی، بتخانے کر رُشنایا۔ میرے صاحب سلطان میں سرشتی کر نہ سکی اکھٹی، اک رنگ نہ کوئے رنگایا۔ دکھ دکھ بٹھی گٹھی، بھار جگت والا اٹھایا۔ انت اُلٹی گیڑ دے لٹھی، چار جگ دا جھگڑا دے مُکایا۔ کتھا کہانی اک دسی، دہ دشا دینی پڑھایا۔ لیکھا جان چار لکھ اسی، چوڑا سی بھو رہے نہ رانیا۔ جن بھگتاں رائے دھرم گلوں لاہ رسی، پھاسی گل نہ کوئے لٹکایا۔ کلجگ میٹ اندھری مٹی، نور چند اک کر رُشنایا۔ تیری بستی اکو ہووے بسی، دوجا گرہ نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، در تیرے آس رکھایا۔ جوت دھار کہے میں چار جگ بھی دوڑی، نٹھی واہو داہیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ لائی پوڑی، ڈنڈا تیرا نام لگایا۔ بے انت تیری بے انت کھیل مجھے نہ اوڑی، بھيو ابھید نہ کوئے گھلایا۔ ساچے مارگ سرشتی چلے تھوڑی، دھرم دی دھار نہ کوئے بنایا۔ کلجگ کایا ہوئی کوڑی، امرت رس نہ کوئے چکھایا۔ صدی چوڑھویں سکے کوئی نہ ہوڑی، ہوکا دے کے دیاں سنايا۔ میری آيو رہ گئی تھوڑی، لوک مات نہ کوئے چترانیا۔ آگے بھگت بھگوان دی ہووے جوڑی، جوڑی دو جہان بنایا۔ مہربان محبوب اپنی وست دے دے بھوری، بھورے وچ پین دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ تیرے آگے نہیں کوئی زوری، نیوں نیوں کے سیس جھکایا۔ میں چار جگ دی بانگی چھوہری، ولینے چھلینے تیرا بھيو کوئے نہ پایا۔ کلجگ انتم میری بھڑی، رو رو کے دیاں

سناٹا۔ صاحب سنگر بن گھوری، انتر آتم کھوج کھوجاٹا۔ ایس ویلے تیری لوڑی، لڑیندے سجن ہو سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، در تیرے آس رکھایا۔ جوت دھار کہے میں پھر پھر تھکی، تھکاوٹ وچ ڈہایا۔ میں چار جگ دی اگی، عقل بدھی توں پرے دیاں سناٹا۔ میں لکھ چوراسی تکی، ویکھاں تھاوں تھانیا۔ تیرا پیار کرے کوئی نہ حتی، حقیقت سچ نہ کوئے سمجھایا۔ دین دنی ہوئی شکی، شکوہ سکے نہ کوئے مٹایا۔ کرپا کر پڑھ سمر تھی، تیرے اگے واسطہ پانیا۔ اپنا درس دے نج نیز نین اکھی، اکھ پر تکھ آپ گھلایا۔ میں تیرے گھر دی سکھی، سخن سچ رہی سناٹا۔ توں شاہ پاتشاہ شہنشاہ نام دا لکھی، توٹ نظر کوئے نہ آیا۔ تیرے چرن کول سرنائی ڈھٹھی، دھوڑی مستک خاک رمانیا۔ صدی چودھویں جاندی ٹپی، ٹپا اپنا دے پڑھایا۔ بھاگ لگا دے کایا مٹی، گرہ مندر ہوئے رُشایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں اندر سدا وسیں، واسطہ اپنے نال رکھایا۔ جوتی نار کہے میں ویکھیا چار چھیرا، گنٹ بیگنٹ دھیان لگایا۔ دسیا اندھ اندھیرا، جوت نور نہ کوئے چکایا۔ وسیا کوئی نہ کھیڑا، گھر مندر نہ وجے ودھایا۔ بنھیا کسے نہ بیڑا، سنسار ساگر پار نہ کوئے کرایا۔ بھرماں ڈھایا کسے نہ ڈیرہ، ہوئے روگ نہ کوئے چکایا۔ سوامی دسے نہ نیرن نیرا، گرہ مندر نہ کوئے رُشایا۔ میں واسطہ پاوندی سنگر شبد شبد گر شیرا، شہنشاہ تیری سرنائیا۔ اگلا سماں دسدا تیرا، تیر تھ تھ رہے گر لایا۔ پار برہم برہم لاندیرا، برہم تیری آس رکھایا۔ بھيو کھول دے توں میرا میں تیرا، آتم پر ماتم پر ماتم آتم مل کے وجے ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ایکا رنگ رنگا دے سنجھ سویرا، دُتیا بھورہے نہ رانیا۔

★ ۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ کرم سنگھ دے گرہ پنڈ میاں پُر ★

پڑکھ اکال کہے میں ویکھاں کلج کل، جوتی دھار نار درڑایا۔ جو چار گنٹ دہ دشا ودھیا چھل، اچھل چھلدھاری پھول پھولایا۔ نیز ورولاں اٹھسٹھ جل، گنگا گوداوری جمنا سُرستی بھيو رہے نہ رانیا۔ سنجگ تریتا دوپر لہنا دسناں باون بل، بل دھاری آپ سناٹا۔ جس کارن اوتار پیغمبر گرو دیواں

گھل، سندیسہ نام شبد شنوائیا۔ اوہ کھیل تکاں بیٹھ اُپر دھام نہچل اٹل، سبکھنڈ ساچے آسن لائیا۔ کیوں جگت جہان کوڑی کریا گیا رل، مایا ممتا موہ وچ ہلکائیا۔ ہر کا نام سمرے گھڑی نہ پل، پکاں پچھے پرہہ نظر کسے نہ آئیا۔ انتم سب نوں دیواں پھل، لیکھا ویکھاں تھاؤں تھانیا۔ صدی چودھویں دُھر دا حکم جائے کدے نہ ٹل، اٹل آپ سنائیا۔ لکھ چوراسی پاواں ڈوگھی ڈل، سمنڈ ساگر ٹلے پربت دین ڈہائیا۔ شبد اگئی بھیج کے دل، کوڑ دلدر دیاں گوائیا۔ انت اخیر لیکھا جاناں جل تھل، مہیئل پڑدا آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سبکھنڈ نواسی اپنا حکم سنائیا۔ جوتی نار دھار میں ویکھاں جگت جہانا، نرگن سرگن بھيو چکائیا۔ جودھا سورپیر بن بلوانا، بلدھاری ویس وٹائیا۔ کل کلکی پہریا جامہ، نور نور کر رُشنائیا۔ کھیل کھلاواں بن اما، پیغمبراں پنڈھ مکائیا۔ دُھر دا ڈنک و جا دمامہ، دو جہاناں دیاں ڈرائیا۔ لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں زمیں اسماناں، اپنا رنگ رنگائیا۔ حکم سناواں گوپی کاہنا، سیتا راناں ملائیا۔ کلجگ میٹ اندھیری شاما، شمع نور اک چکائیا۔ لیکھا تکاں ساڈھے تن ہتھ گراما، کایا کھیڑا کھوج کھوجائیا۔ انتم ورت اپنا بھانا، بھادی سب نوں دیاں دکھائیا۔ شاہو بھوپ بن کے رانا، رعیت کھوجاں چائیں چائیا۔ گرگھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت سہیلا ویکھ نمانا، سر اپنا ہتھ دکھائیا۔ توں میرا میں تیرا سوہنگ شبد دس کے گانا، آتم پر ماتم میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درگاہ حق حق شنوائیا۔ پُرکھ اکال کہا جوتی نار دھار میں ویکھاں جگت، سر شئی در شئی ایشی پھول پھولائیا۔ نرگن دھار جامہ پہریا فقط، فقرہ اکو اک سنائیا۔ چار جگ دی اپنی وچ چھپا کے شکت، شکتی شالی اک اکھوائیا۔ سنت سہیلے پرگٹا بھگت، بھگوان اپنا رنگ رنگائیا۔ لیکھے لا کے بوند رکت، تن وجود دے وڈیائیا۔ کلجگ انت سہا کے وقت، ویلا اپنے رنگ رنگائیا۔ لیکھا جانے عرش فرش اُپر دھرت، دھرتی دھول دھول بھو رہے نہ رانیا۔ جودھا سورپیر بن مردانہ مرد، مدعا اپنا اک درڑائیا۔ شرع چھری توڑ کے کرد، قتل گاہ دا لیکھا دے مکائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن غریب نمانیاں ونڈے درد، دکھیاں اپنی گود اٹھائیا۔ کلجگ میٹ اندھیرا گرد، سنجگ سچ کرے رُشنائیا۔ جھگڑا میٹے مندر مسجد چرچ، شو دوالے مٹھ نہ کوئے چترائیا۔ گرگھاں منسا پوری کر کے حرص، ہوس کوڑی باہر کڈھائیا۔ جوتی دھار دے کے درس، جنم مرن دی ترکھا دے نبھائیا۔ امرت میگھ بوند سوانت نہجھر جھرنابرس، کول نا بھی آپ کھلایا۔ گرہ مندر اندر

سچ سوامی آوے پرت، پت پر میثور سو بھاپایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ
و شنوں بھگوان، سچ جیکارا بولے اکو گرج، غرض دو جہاناں پور کرایا۔

☆ ۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ بی بی بنتی دے گرہ پنڈ میاں پڑ ضلع امرتسر ☆

پڑکھ اکال کہا جوتی نار دھار میں انت سب کچھ کرنا، کرنی کرتا اک اکھوایا۔ لکھ چوراسی میرے ہتھ جینا مرنا، گیارے وچ وشن برہا شو سیو
لگایا۔ اوتار پینمبر گر بھے بھو وچ ڈرنا، دیوت سر سپس سکے نہ کوئے اٹھایا۔ حکمے اندر شبدی اگمی ڈھولا سب نے پڑھنا، رسنا جہوا پتی دند صفت صلاحیا۔
ہر بھگت دوار گرہ مندر اندر درساؤنا اک گھرنا، در دروازہ غریب نوازا اک گھلایا۔ اکو نمسکار کرنا پر بھ دے چرنا، دوجا اشٹ نہ کوئے منایا۔ کلجگ کوڑی
کریا کرم کانڈ نے جھڑنا، ستجگ ست ست ورتایا۔ مایا ممتا موہ ہنکار وکار ہڑھنا، ڈوری نام شبد بندھایا۔ پروردگار سانجھے یار دی اکو دے سرنا، سرنگت
اک رکھایا۔ نیتز لوچن نین نرگن دھار درس کر سرب نے ترنا، ہرجن بیڑا شوہ دریا نہ کوئے رڑھایا۔ منزل اگمی چڑھنا، پری لوء آکاش پاتال آگے ہو
نہ کوئے ڈرائیا۔ کلجگ انتم کھیل کرے نرائن نرنا، نر ہر اپنا حکم ورتایا۔ جھگڑا میٹے دین مذہب ذات پات ورتاں برناں، انتر آتم پڑدا اک چکایا۔ پڑکھ
ابناشی گھٹ نواسی بھانا سب نے جرنا، جگت جروانا سپس نہ کوئے اٹھایا۔ سچ سچ دا مارگ دھرنا، گھرن بھنہار اپنے ہتھ رکھے وڈیایا۔ نو ست ست
سوامی آپے کھڑنا، ستمکھ ہو کے دو جہاناں نظری آیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج
شیر سنگھ و شنوں بھگوان، لیکھا ویکھے دھرنی دھرت دھول دھول اُپر دھرنا، دھرنپت ہو کے پڑدا آپ اٹھایا۔

☆ ۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ اوتار سنگھ دے گرہ پنڈ کاونکے ☆

پُرکھ اکال کہے میں سب کچھ جاناں، جانہار اک اکھوائیا۔ جگ چوکڑی ورتاواں اپنا بھانا، نہ کوئے میٹے میٹ مٹائیا۔ جودھا سوربیر بن مرد مردانہ،
 تھم اکو اک سنائیا۔ کجگ اتتم جوت سروپ پہن کے بانا، بان انیلا تیر چلائیا۔ تختوں لاه کے راجا رانا، شاہ سلطاناں خاک ملایا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم
 پر ماتم دس کے گانا، برہم پاربرہم میلا دینا ملایا۔ سچکھنڈ دوارا ایکنکارا دس اک نشانہ، نشانے پچھلے دُور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی وڈ وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں کراں کھیل اپار، اپر پیر آپ درڑایا۔ لیکھا جان سرب سنسار، سنساری بھنڈاری
 سنگھاری پڑا دیاں چکایا۔ سب دا لہنا دینا ویکھاں اکو وار، ایکنکار ہو کے پڑا آپ چکایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ رہن دیواں نہ دھواں دھار، نرگن نور
 کراں رُشائیا۔ مایا متا موہ وکار کوڑی کر یا میٹ ہنکار، ہوئے ہنگتا گڑھ دیاں تڑایا۔ سچ دوارے سد گرو اوتار، پیغمبراں نال ملایا۔ بھگت سہیلے نیتز لوچن
 نین کر اُجیار، اکھ پر تکھ کھلایا۔ تھم سندیسہ دیواں اپنی دھار، شبدی شبد شبنوایا۔ اٹھو سارے کرو وچار، وچرن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ کیوں سر شئی
 دی در شئی اندر ہوئی خوار، خونخوار جگت لوکایا۔ دھر دانام کلمہ انتر نرنتر سکے نہ کوئے اُچار، آچرن سچ نہ کوئے جنایا۔ کوڑ واسنا سارے ہوئے گرفتار،
 بندھن سکے نہ کوئے تڑایا۔ دھرم دی مولے نہ کوئے بہار، بسنت رت نہ کوئے مہکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور،
 دُھر تھم اک سنایا۔ پُرکھ اکال کہے میں ویکھاں کھیل سر شٹ سبائی جگ، جگ جیون داتا ہو کے پھول پھولایا۔ کیوں آتم پر ماتم ایشٹ گئی چھڈ، ناتا جڑیا
 کوڑ لوکایا۔ کیوں تن سوسٹھ ہاڈی لگی اگت، ناڑ بہتر دے گواہیا۔ ست دوارا کوئی نہ سکے لہر، گرہ مندر نہ ملے وڈیائیا۔ من واسنا سارے رہے بھج،
 سرت شبد نہ کوئے سمایا۔ پچھلی کیتی شبدی ستگر کر دینی رو، آگے تھم تھم پر گٹایا۔ تُوں میرا میں تیرا اوتار پیغمبر گرو آں گاونا چھد، سوہنگ ڈھولا اگم
 اتھاہیا۔ وشن برہما شو دیوت سُر بولنا گج، بنا رسنا جہوا جہوار سن ہلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دھرم دی دھار اک
 پر گٹایا۔ پُرکھ اکال کہا دیا کماواں گا۔ دیناں اناتھاں ویکھ وکھاواں گا۔ سگلا سا تھا آپ نبھاواں گا۔ ستجگ راتھامات چلاواں گا۔ جھگڑا میٹ کے ذاتا پاتا،

پت پر میثور اک درڑاواں گا۔ کلجگ رہن نہ دیواں اندھیری راتا، سنجگ چند اک رشناواں گا۔ دین دنی دا بن کے داتا، نام بھنڈارا اک ورتاواں گا۔ سب دا بن کے پتا ماتا، لکھ چورا سی گود اٹھاواں گا۔ نرگن دھار ہو کے راکھا، سرگن سیوا سچ کماواں گا۔ بھیو کھول الکھنا الاکھا، الکھ اگوچر اپنا رنگ رنگاواں گا۔ کلجگ اتم میٹ کے واٹا، کوڑی کریا پنڈھ چکاواں گا۔ جن بھگتاں پورا کر کے گھاٹا، کایا روگ سرب گواواں گا۔ ڈھر دی دھار سر اُپر اکو چھاتا، چھتر دھاری ہو کے ویکھ وکھاواں گا۔ پوری منسا کر کے آسا، منسا پور کراواں گا۔ نرگن نور کر پرکاشا، اندھ اندھیر کوڑ مٹاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، در ساچا اک وکھاواں گا۔ گرہ مندر اک اُپجاواں گا۔ دیا باقی ڈگگواں گا۔ انحد نادى شبد سناواں گا۔ برہم برہمادی ویکھ وکھاواں گا۔ ہنس کاگی کاگ ہنس بناواں گا۔ جنہاں بھگتاں سوئی سرتی جاگی، جاگرت جوت وچ رشناواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچ ور، سچ دا پڑدا آپ اٹھاواں گا۔ سچ پڑدا آپ اٹھائیگا۔ دیاندھ دیا کمائیگا۔ جن بھگتاں کارج کر کے سدھ، سدھ مارگ اک رکھائیگا۔ من منو آ انتر ودھ، انیالا تیر نام چلائے گا۔ کوڑی کریا میٹ کے چند، زندگی اپنے لیکھے لائیگا۔ جو لہنا دینا لکھیا وید رگ، اتھربن پوری آپ کرائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن پار کرائیگا۔ ہر جن پر بھو دا میت، متر پیارا اک اکھوائیا۔ کایا کرے ٹھانڈی سیت، اگنی تت بُجھائییا۔ انتر نرنتر پرکھ کے نیت، مہربان ہوئے سہائییا۔ جوتی دھار وسے چیت، ٹھگوری من رہے نہ رائیا۔ چرن کول بخش پریت، پریتم اپنے گھر وسائییا۔ پچھلا لیکھا پچھے گیا بیت، آگے گرکھاں دئے وڈیائییا۔ سنگر کدے نہ دیوے پیٹھ، پُشت پناہ ہتھ ٹکائییا۔ مٹھے کوڑے کرے ریٹھ، امرت نام رس چکھائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر صاحب سچ سکھائییا۔ ہر صاحب سچا سکھانک، سرجنہار گوپال۔ آد جگادی نانک، مہربان مہربان مہربان۔ کلجگ ہوئے سہانک، داتا سیری بھگوان۔ گرگھ بنائے لایق، دیوے نام ندھان۔ جھگڑا مٹائے ماٹی خاک، جوتی نور نور رُشان۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیوے درس درس نوجوان۔ دیوے درس پر بھ ٹھاکر، ہر وڈا وڈ وڈیائییا۔ ہر جن پار کرائے کلجگ ساگر، نیا نوکا نام چڑھائییا۔ ایٹھے اوتھے دو جہاناں دیوے آدر، ادرش اپنا اک وکھائییا۔ نرمل کرم کر اُجاگر، دُرمت میل دئے دھوائیا۔ ہر جن کلجگ

کلپنا وچ کدے نہ ہووے پاگل، بدھ بیک آپ کرایا۔ بھاگ لگا کے کایا گاگر، گھر گسپیر دے وڈیایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچ ور، سچ پردہ آپ چکایا۔ سچ پردہ آپ چکاؤندا اے۔ صاحب سنگر دیا کماؤندا اے۔ نو دوارے پنڈھ مکاؤندا اے۔ ایڑاپنگل سکھمن ڈیرہ ڈھاہندا اے۔ کول کول کول اٹاؤندا اے۔ کول نا بھی رس چاؤندا اے۔ شیش سہنسر کھ گھلاؤندا اے۔ برہم برہادی راگ سناؤندا اے۔ دیا باقی آپ جگاؤندا اے۔ نور نورانہ ڈمگاؤندا اے۔ گھر ساچا اک وکھاؤندا اے۔ جس گرہ اپنا آسن لاؤندا اے۔ تخت تاج اک وڈیاؤندا اے۔ شاہو بھوپ بھوپ اکھاؤندا اے۔ ست سرپ رپ وٹاؤندا اے۔ مہما نوپ کوئے نہ بھاؤندا اے۔ انتم کلج کرنا کوچ، کوچا گلی صاف کراؤندا اے۔ جن بھگتاں بنا کے اپنا تانا پیٹا سوٹ، سوتر دھاری ویکھ وکھاؤندا اے۔ گرگھ گر سکھ بنا کے اپنے سپوٹ، سٹ ڈلارے گود اٹھاؤندا اے۔ جنم جنم دا کرم کرم دا چاروں کنٹ رنگ رنگاؤندا اے۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پنج تت تت کایا بھوٹ، بھوٹک ہو کے ویکھ وکھاؤندا اے۔

★ ۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ نرین سنگھ دے گرہ گمان پرا ضلع امرتسر ★

پرکھ اکال کہے میں تکاں لکھ چوراہی، جوتی نار دھار سمجھایا۔ ساچے منڈل پاوے کوئے نہ راسی، سرت شبد گوپی کاہن رنگ نہ کوئے رنگایا۔ دین دنی کوڑ کلپنا ہوئی مدھرا ماسی، مست خُماری نام نہ کوئے چڑھایا۔ دھرم دھار دی رہے کسے نہ آسی، کوڑ کر یا جگت ہلکانیا۔ آتم پر ماتم بنے کوئے نہ داسی، پار برہم برہم سیو نہ کوئے کما یا۔ چار ورن اٹھاراں برن نو ست کرے ہاسی، ہستی تکے نہ کوئے بے پرواہیا۔ میں پوری کراں اوتار پیغمبر گرو آں آکھی، آخر اپنا حکم ورتایا۔ صدی چودھویں امت رسولاں نیاں کرے کوئے نہ راکھی، عیسیٰ موسیٰ محمد نیز رووے مارے دھانیا۔ راما کرشنا بنے کسے نہ ساتھی، سگلا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ امرت ہتھ آوے نہ گو بند باٹی، کھتری براہمن شوڈر ویش ویکھ وکھایا۔ کلج جیو ساچی منزل چڑھے کوئے نہ گھائی،

پینڈا پنڈہ نہ کوئے مُکائیا۔ توں میرا میں تیرا پڑھے کوئے نہ گاتھی، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن پڑھ پڑھ جھٹ لنگھائیا۔ دُھر دی دھار سمجھے کوئے نہ بھوکھت واکِ، پیشینگوئی سب دی دیاں جنائیا۔ کلجگ میٹ اندھ اندھیری راتی، سَجگ سچ چند چکائیا۔ کرے کھیل اکھننالا کھی، اکھ اگوچر دُھر درگاہیا۔ جس داروپ سداہنہ بھانتی، کل کلکی ویس وٹائیا۔ سچ دھرم دی کھولے ہائی، ہٹوانا اکو نظری آئی۔ جھکڑا میٹنا ذاتی پاتی، دین مذہب کرے نہ کوئے لڑائیا۔ حکم سندیہ دیوے کملاپاتی، پت پریشور دُھر درگاہیا۔ جس دا کھیل بازی گر نائی، سوانگی اپنا سوانگ ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر داور، ہر صاحب بے پرواہیا۔ پُرکھ اکال کہے میں تکتا جگت جہان، جہالت ویکھاں تھاوں تھانیا۔ دین دُنی دا تکل ایمان، دھرم دی دھار کھوج کھوجائیا۔ مانو رسنا جہوا ویکھاں زبان، انتر نرتر پھول پھولائیا۔ سرشٹی درشٹی تکل مار دھیان، بھيو اہیدا اک گھلائی۔ پڑدا لاه کے ساڈھے تن ہتھ مکان، کایا کعبہ کھوج کھوجائیا۔ صدی چو دھویں کلجگ انت کی کرے جگت انسان، انسانیت ویکھاں تھاوں تھانیا۔ شبد اگمی مار کے بان، انیلا تیر اک چلائی۔ پرگٹ ہو کے یودھا سورپیر بلوان، بلدھاری کار کمائی۔ دھرم جھلا کے اک نشان، نشانے دو جہان بدلایا۔ اوتار پیغمبر گر سپس جھکان، وشن برہما شو نیوں نیوں لاگن پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر سچا سچ سکھدائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں تکل دین دُنی دا لہنا، لکھ چو راسی کھوج کھوجائیا۔ اوتار پیغمبر گر و آں مٹاں کہنا، جو کوک کوک گئے سنائیا۔ سب نوں بھانا پینا سہنا، نہ کوئے میٹے میٹ مٹائیا۔ کلجگ انت دکھاؤنا نیناں، ہر جن نیز لوچن نین اکھ گھلائی۔ ناتائٹنا بھائی بھیناں، ساک سجن سگلا سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ جو آسا رکھی بالمیک وچ رمانا، رام دارام ویکھ دکھائیا۔ جو حکم سندیہ دتا کاہن کرشن میدھشتر دی سینا، سیناپت آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اھوائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں ویکھاں دین دُنی دا لیکھا، جو جگ چو کڑی اوتار پیغمبر گر گئے جنائیا۔ نرگن دھار کر کے ویسا، رُپ انوپ آپ پرگٹائیا۔ پرکاش کر کے سمبل دیسا، گوہند میلا سچ سُبھائیا۔ نرگن دھار کر کے پنتا، سرگن دیوے مان وڈیائیا۔ آد پُرکھ بھلے کدے نہ چیتا، چیتن سب نوں دئے کرائیا۔ امام اماما بن کے نیتا، پیر پیغمبراں ویکھ دکھائیا۔ جس نے گوہند سُت دُلا رے لئے بھینا، چارے اپنے رنگ رنگائیا۔

اوہ بن کے کھیوٹ کھیٹا، دُھر درگاہی آیا دُھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، لیکھا جانے دو جہان و سنہارا سچھنڈ ساچے دیسا، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گنگن گگننتر زمیں اسماناں کھوج کھوجایا۔

★ ۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ جیت سنگھ دے گرہ پنڈ گمان پُرا ضلع امرتسر ★

پُرکھ اکال کہے جوتی نار دھار ویکھ لے اپنی اکھلاں، اکھراں والی جگت پڑھایا۔ دین مذہب دے تک لے پکھلاں، جو نام کھلیاں ونڈ ونڈایا۔ سکھ مُرید تک لے لکھلاں، ارباں کھرباں وِج گنت گنایا۔ کسے دی قیمت رہی نہ کوڈی لکھلاں، کایا ماٹی کم کسے نہ آئی۔ کلج انت اخیر صرف اپنے بھگت رکھلاں، جو اکو میرا نام دھیایا۔ جنہاں دا اشٹ بن گیا پتھر وٹے اٹاں، سل پوجس پاہن سیس نوایا۔ اوہناں دیاں سچھنڈ دوارے دسن کوئے نہ چٹاں، پاس ہتھ نہ کوئے پھڑایا۔ ویکھ باوریاں ہوئیاں لٹاں، جٹا جوٹ روون مارن دھانیا۔ رائے دھرم دے کھاتے سٹاں، سٹا سب دا ویکھ وکھایا۔ شبدری حکم نال جگ چوکڑی جتاں، ایہہ میری بے پرواہیا۔ میریاں سمجھ سکے کوئے نہ وار تھتاں، انت کہن کوئے نہ پانیا۔ کیوں آد توں انت توں آد میں سب دا پتا، پت پر میشور اک اکھوایا۔ اکو سٹ دُلا را لاڈلا نکا، جو گوہند اپنے سنگ رکھایا۔ جس دا سنجگ وِج پورن پرکاش دا چلنا سکھ، مہر لگے تھاوں تھانیا۔ توں میرا میں تیرا سنگر شبد چٹھی رسین دینا دو جہان چٹھا، برہمنڈاں کھنڈاں آپ ورتایا۔ اپنا کھیل جگت جہان آپ نچٹھا، دوسر سنگ نہ کوئے رکھایا۔ جو منزل پچھلی تے لیکھا سوا گٹھا، جن بھگتاں مہر نظر نال پار لنگھایا۔ ایہتے اوتھے کراں ہتا، ہتکاری ہو کے دیا کمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، آد پُرکھ اپر میر سوامی اکا، ایکنکار اک اکھوایا۔

☆ ۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ ہر نام سنگھ دے گرہ پنڈ گمان پُرا ضلع امرتسر ☆

پُرکھ اکال کہے میرا تھم تھم ابناش، بِنس کدے نہ جائیا۔ سنجگ دی دھار لیکھ ہووے پورن پرکاش، مہر اکو نام لگائیا۔ جس نوں اوتار پیغمبر گر سارے کرن پاس، آگے ہونہ کوئے اٹکائیا۔ ورتے ورتاوے پر تھمی آکاش، گگن لگنتر آپ چلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ پُرکھ اکال کہے تھم تھم سمرا تھے، نہ کوئے میٹے میٹ مٹائیا۔ نرگن سرگن ہووے ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ جوتی نار دھار سرب آکھے، انبولت بول جنائیا۔ تیرا کھیل پر بھو پر بھ ساچے، سچ تیری وڈیائیا۔ دھرم دھار دے تیرے ناتے، نر نرائن بندھن اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک ورتائیا۔ پُرکھ اکال کہے شبد انیلا تیر گیا چھٹ، کند اکو اک کھچائیا۔ لیکھا جانے ابناشی اچت، پاربرہم پر بھ بے پرواہیا۔ بھگت سہیلے ڈلارے اٹھائے سوت، اپر پیر اپنے رنگ رنگائیا۔ چھبھی پوہ نوں پورن پرکاش دی مہر لگی ہووے سب دے سچے اُتے گٹ، لال رنگ رنگائیا۔ آگے بھاگ نہ جان نکھٹ، بھگوان دیوے مان وڈیائیا۔ چرن پریت نہ جائے ٹٹ، ٹٹیاں لئے جڑائیا۔ گلو کڑی پا گھٹ، آتم پر ماتم سنگ وکھائیا۔ دین دُنی دی رہن نہ دیوے بھٹ، مذہب دی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ سچ سہنجنی سہا کے رت، رتڑی اپنے نال مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، پردہ رہن نہ دیوے لگ، اوہلا سب دادے چکائیا۔

☆ ۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ منگل سنگھ دے گرہ پنڈ سارنگڑا ضلع امرتسر ☆

کھج کہے میرے صاحب سنگر حضور، سری بھگوان سیس نوائیا۔ میری آسا منسا پوری کر ضرور، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری اک سرنائیا۔ میں نیوں نیوں مستک لاواں دھوڑ، دھوڑی خاک رمائیا۔ نگاہ مار لے میں سرشی درشی رنگ چاڑھیا گوڑھ، کالکھ ٹکے دتے لگائیا۔ چتر سگھڑ بنا کے مورکھ موڑھ،

مایا ممتا وِچ پھسائی۔ کوئی رہن نہیں دتا یودھا بیر سور، سُرتی شبد نہ کوئے ملائی۔ سارے تیتھوں کیتے دُور، گرہ مندر دیکھن کوئے نہ آئی۔ اوتار پیغمبر
 کیتے مجبور، دیکھن تھاؤں تھانیا۔ ساچا بیڑا نظر نہ آوے کوئے پور، پورن برہم نہ کوئے سمجھائی۔ سب دی بُدھی کیتی چور، من ممتا موہ ہلائی۔
 سادھاں سنتاں اندر بھر غرور، ہنکار وِچ دتی وڈیائی۔ کی ہویا جے سولی چڑھیا منصور، تتاں کھل لہائی۔ کی ہویا جے جلوہ تکیا کوہ طور، موسیٰ مسیح کیتی
 رُشائی۔ صدی چوڑھویں تک میں رہن نہیں دتا حق نور، حقیقت پڑدا نہ کوئے اٹھائی۔ تیرا کلمہ ہویا مفرور، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئی۔ جدھر دیکھیں
 اودھر کھج کہے میرا نام مشہور، تیرا نام نہ کوئے دھیائی۔ توں سچھنڈ بیٹھا رہوں دُور، دُور ڈراڈا اپنا ڈیرہ لائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ایکا دینا دُھر دا ور، صاحب تیری اک سرنائی۔ کھج کہے پر بھو میں تیرا سُت ڈلارا، جگ چوتھا نظری آئی۔ اپنا پرگٹ کر ہلکارا، بلدھاری دیاں
 جنائی۔ چار کُٹ دیکھ ہاہکارا، سا تک ست نہ کوئے ورتائی۔ نام بھلایا پیغمبر گر اوتارا، اوتری تیری سار کوئے نہ پائی۔ تیرے نام دا آتم پر ماتم لائے کوئے
 نہ نعرہ، نر نرائن تیرے وِچ نہ کوئے سمائی۔ تیرا رُپ انوپ دیکھے کوئے نہ اگئی لاڑا، جوتی دھار نار نہ کوئے سیو کمائی۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے میرا
 تیرے اگے ہاڑا، ہوکا بھر کے سیس نوائی۔ مینٹوں خوشی نال صدی چوڑھویں انت دیکھ لین دے اک اکھاڑا، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ نال ملائی۔ جس دا
 کھیل شروع ہونا دوس ستاراں ہاڑا، ودی سدی ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ مینٹوں اگنی لالین دے گھر گھر بہتر ناڑا، ہوئے ہنگتا روگ جلائی۔ مینٹوں پھر لین
 دے جنگل جوہ اجاڑ پہاڑا، ٹلے پربت سمند ساگر پھول پھولائی۔ مینٹوں تک لین دے مردنارا، استری پُرش کھوج کھوجائی۔ میرے مہربان محبوب اے
 تے ہن ہونا مظاہر، ظاہر رُپ وٹائی۔ ماں پتر نال کرے پیارا، پتا کتیا ول تکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ
 دینی مان وڈیائی۔ کھج کہے پر بھو میری ہتھ مار دے اُتے چھاتی، چھتر دھاری دیا کمائی۔ دیکھ لے اوتار پیغمبر گرو آں دے ہندیاں کیتی اندھیری راتی،
 ساچا چند نہ کوئے چکائی۔ تیری پڑھے کوئے نہ گاتھی، دُھر دا نام نہ کوئے دھیائی۔ جھگڑا پیا ذات پاتی، دین دُنی رہی گر لائی۔ سچ دی کرے کوئے نہ
 راکھی، کھنڈا ہتھ نہ کوئے چکائی۔ توں سب دا پورا کرنا بھوکھت واکی، پیشینگوئی تیرے اگے لکائی۔ جو کتھا کہانی گو بند ماچھو واڑے آکھی، سو پُرکھ اکالے

تیرے اگے ٹکائیا۔ بے شک میری مکنی انتم واٹی، لوک مات پندھ رہے نہ رائیا۔ پر میرے صاحب پر ماتم میں وی چار کُنٹ کسے گرہ جگن نہیں دینا دیا
 باقی، محل اٹل نہ کوئے سہائیا۔ جگت جھگڑاپینا ضرور گو بند والی وسا کھی، وساہ کے سنگر شبد دے لڑائیا۔ جس ویلے میری مکے واٹی، واماں سب دیاں
 دیاں مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ کلجگ کہے پر بھو میری پٹھ تے مار دے تھسکی، ہتھ
 پشت پناہ رکھائیا۔ آہ ویکھ میں پوڑی بنائی پپ دی، دین دُنی دتی چڑھائیا۔ جیہڑی رسنا جھواتیتوں چیدی، ڈھولے صفتاں والے گائیا۔ اوہ جنگل جوہاں وچ
 پھرے لہدی، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ میں کھیل کیتی تیرے سبب دی، سبناں دتا بھلائی۔ اندر وڑ کے دسیا بوند سوانتی نہ کملیو کسے لہدی،
 امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ تہاڈی رہنی ہو جائے پر ماتم نالوں اڈ دی، وکھرا گھر بنائیا۔ ایسے کارن پر بھو کلجگ دُنیا تیتوں چھڈ دی، تیرا سنگ نہ کوئے
 رکھائیا۔ میری آشا حصیدار انتم ادھ دی، گو بند گو بند گیا جنائیا۔ جس ویلے کلپنا ودھی جگ دی، جاگرت جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ ترسنا گنی اگت دی،
 امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ کلجگ جیواں بُدھی ہونی گت دی، ہنس روپ نہ کوئے وکھائیا۔ باہروں مورت ہونی بعلے بپ دی، انتر نور نہ کوئے چکائیا۔
 پُت دی آسا ہونی پتا دے رت دی، قتل گاہ بنے لوکائیا۔ رچھیا کرنی نہیں کسے نے پت دی، پتی برتا روپ نہ کوئے وٹائیا۔ وڈیائی ہونی من مت دی،
 گرمت سارے جان بھلائی۔ تیری جوت کھیل ہونی شک دی، شکوہ سکے نہ کوئے گوائیا۔ کلجگ کہے پر بھو میری اکو آواز حق دی، دُھر دے حاکم دیاں
 سنائیا۔ دُنیا نوں لجیا ہونی کوڑے نک دی، تیری لجیا نہ کوئے رکھائیا۔ اُس ویلے صدی چوڑھویں ہونی ٹپدی، چوڑاں طبق ٹاپوآں وچ اپنا پندھ مکائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ کلجگ کہے پر بھو میں تیرا ست چھوٹا، ننھا بچہ نظری آئیا۔ بھاویں
 تیرے کئے نام چین کوٹن کوٹاں، پھر وی تیتوں ملن کوئے نہ پائیا۔ میں سب دے اندر من منو آکیتا کھوٹا، کھرا روپ نہ کوئے درسائیا۔ ثابت رہن
 نہیں دتا کسے دا لنگوٹا، ست وچ نہ کوئے سمائیا۔ جس کارن گو بند وارے جگر دا ٹوٹا، بالے نینہاں ہیٹھ دبائیا۔ اُس دی دھار وچ گر سکھ مارے کوئے نہ
 غوطہ، لہر وچ لہر نہ کوئے سمائیا۔ میرے صاحب سلطان ویکھ لے میں کڈا سمبھالیا موقع، مکمل دیاں جنائیا۔ کسے نوں چڑھن نہیں دیندا تیرے نام والی

نوکا، کنڈھی بیٹھی خلق خُدا آیا۔ ڈر رہن نہیں دتا تیرے بھو کا، بھے وچ سیس نہ کوئے جھکایا۔ پیار رہن نہیں دتا پتا ماؤں کا، بھین بھائی سنگ نہ
 کوئے دکھایا۔ میرا کھیل ویکھ جو لایا کلجک داؤ کا، داء اپنا دیاں درسایا۔ پوتر گرہ رہن نہیں دتا ساڈھے تن ہتھ گراؤں کا، مندر اندر نہ کوئے صفایا۔
 رُوپ بدلایا سادھ سنت سبھاؤ کا، ست وچ نہ کوئے سمایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، ور داتے تیرے آگے جھولی
 ڈاہیا۔ کلجک کہے پر بھو میری انت ویکھ لے کھیل، خالق دیاں جنایا۔ ساچار رہن نہیں دتا کوئی سجن سہیل، متر میت نہ کوئے اکھوایا۔ گرو چیل کرے
 کوئی نہ میل، میلا ہر جگدیش نہ کوئے دکھایا۔ تیرا بھیسو سدا نویل، عقل بدھی سمجھ کسے نہ آیا۔ میں صدی چودھویں امت اُمتی سارے کرنے فیل،
 کھیل سب دا ویکھ دکھایا۔ انتم لیکھا ہونا دھرم رائے دی جیل، بندھن سکے نہ کوئے کٹایا۔ مینٹوں تیری سیوا وچ میرے سوامی کدے نہیں ملدی ویہل،
 دوس رین تیری کار کما یا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچار، ست دوارے آس رکھایا۔ کلجک کہے پر کھ اکال میں تیرا ست
 سوہنا، جو بن ونا نظری آیا۔ جس نے کوڑی کریا دا گھ دھونا، ست سچ دینا گوائیا۔ کسے دا کھلن نہیں دینا تیجا لوٹا، لوچن اکھ نہ کوئے کھلایا۔ تیرے گھر
 دا بن دینا نہیں کوئے پراہنا، درگاہ سچ ملن کوئے نہ آیا۔ اپنا کھیل کرنا انہونا، پروردگار تیری اوٹ تکایا۔ صدی چودھویں سب نوں پھڑ پھڑ کوہنا،
 جوں بکرا ہتھ قصایا۔ چاروں گنٹ پے رونا، اتر پورب پچھم دکھن تیرا نام ڈہایا۔ گوڑھی نیند پے کسے نہ سونا، ستیاں لواں جگایا۔ پھیر تیری چرنی
 چھوہنا، سیس جگدیش دینا نوا یا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیری
 کرپا نال میں سب دے اندر نیج کوڑ دا بونا، بھلو اڑی گھر گھر دینی مہکایا۔

☆ ۸ بہادروں شہنشاہی سمت ۶ کارج سنگھ دے گرہ پنڈ سارنگڑا ضلع امرتسر ☆

کھج کہے پر بھو میں تیرا ست بکاری، جو بن ونا اک اکھوایا۔ جگت جہان کھیل کیتی نیاری، نرنکار نرویر تیری اوٹ تکانیا۔ جوٹھ جھوٹھ دی پھیر بہاری، سچ سچ ہر ہر دیوں دتا کڈھانیا۔ ہوئے روگ لگا بیماری، تن وجود پائی ڈھانیا۔ جھگڑا کرا کے نرناری، استری مرد دتے لڑانیا۔ پتا پوت دی کر خواری، بھائی بھائیاں نال ٹکرائیا۔ سچ دی رہن نہیں دتی یاری، یار یاراں دغا کمانیا۔ پوتر رہن نہیں دتی کوئی اٹاری، محل اٹل رہے گر لائیا۔ گر در مندر مسجد شودوالے مٹھ مایا ممتا پھرے و بھاری، کگرم اپنا اک جنانیا۔ ساچی منزل دھرم دی چڑھے کوئے نہ کھاری، خالص روپ نہ کوئے دکھانیا۔ میں صاحب سنگر تیرے چرناں دا بھجاری، پوجس پوجس سپس نوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنایا۔ کھج کہے پر بھو میں تیرا پیارا پتر، در ٹھانڈے دے وڈیانیا۔ محبت وچ چک لے کچھڑ، گود اپنی لے ٹکانیا۔ میں تیری سیوا وچ ساری سرشی کیتی بھگھڑ، سائتک ست نہ کوئے کرائیا۔ آگے جھگڑا پاؤنا پچھم پورب اتر، دکھن رنگ رنگانیا۔ کوئی شاہ سلطانا لگیا رہن دینا نہیں وچ نکر، چارے کٹناں پھول پھولانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنا حکم ورتانیا۔ کھج کہے پر بھو میں تیرا پوت سپوت بڑا چلاک، چلاکی اک دکھانیا۔ دین مذہب کوئی رہن نہیں دتا پاک، رسول پیغمبر روون مارن دھانیا۔ گھر گھر وچ رہیا نہ کوئے اتفاق، نفاق وچ ڈھانیا۔ ناتا جڑیا رہے نہ سجن ساک، سگلا سنگ نہ کوئے نبھانیا۔ تیرے اوتار پیغمبر گرو آں دامیری کرنی کارن ہونا نہیں پورا بھوکھت واک، پیشینگوئی پیشوا جو گئے سنایا۔ ست سچ دارہن نہ دتا اخلاق، خالق تیری خلق دتی لڑانیا۔ کوڑ کر یا کھول کے تاک، پڑدا سب دا دتا اٹھانیا۔ جدھر دیکھو اودھر اندھیری رات، ساچا چند نہ کوئے چکانیا۔ سچکھنڈ دوارا سچکھنڈ نواسی پروردگار سانجھے یار مینوں دے خطاب، مخاطب ہو کے دے جنانیا۔ میں کھیل کھیلنا مکہ مدینہ کعب، کعبیاں رنگ رنگانیا۔ محمد دا پورا کرنا خواب، صدی چوڑھویں دیکھ دکھانیا۔ امت امتی ملنا عذاب، آگے ہو نہ کوئے اٹکانیا۔ میرے متر پیارے احباب، محبت وچ تیرے قدماں سپس نوانیا۔ توں شہنشاہ شاہ عالی جناب، شہنشاہ تیری اک سرانیا۔ جو ناک سندیسہ دے کے گیا بغداد، شہد اگما اک درڑانیا۔ کھج انت سری بھگونت

نور نورانہ آوے آپ، آپ اپنا ویس وٹائیے۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دے جاپ، دُھر دا ڈھولا صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیے۔ کلجگ کہے پر بھو میں سوربیر سلطانا، وڈا اک اکھوئیے۔ دھرم دارہن نہیں دتا نشانہ، کوڑ دا ڈنک دتا وجائیے۔ جگت جہان کر دیوانہ، بُدھ سدھ دتی بھلایے۔ چاروں گنٹ دے ویرانہ، ویری گھر گھر ڈیرہ لائیے۔ تیرے نام دارہیانہ کوئے مستانہ، مست خُماری نام نہ کوئے چڑھائیے۔ تن وجود مائی خاک ہو یا بے ایمانہ، بیوہ رُپ ہوئی لوکائیے۔ میں خوشیاں وچ گاواں تیرا صفت ترانہ، طرح طرح سنائیے۔ ویکھنا کھیل جگت جہانا، چوڑا سی پڑدا آپ چُکائیے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا شبہ حکم اک فرمانا، فرما بردار ہو کے سیس نوائیے۔

★ ۸ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ دلپ سنگھ دے گرہ پنڈ ماناں والا ضلع امرتسر ★

کلجگ کہے پر بھ میں تیرا فرزند بڑا جبر، جابر جگت جہان اکھوئیے۔ تیرا حکم شیر بے، شہنشاہ من کے خوشی بنائیے۔ پیغمبر سائے وچ قبر، گوراں وچ گر لائیے۔ صدی چوڑھویں اُمتی ویکھنا بڑ، گھرانے شرع والے پھول پھولائیے۔ اپنی پوری کرنی سدھر، صدمہ ہونا جگت لوکائیے۔ چاروں گنٹ پاؤنا غدر، گداگر کراں لوکائیے۔ جیہڑے پروردگار تیرا نہیں کردے قدر، قتل گاہ دیواں دکھائیے۔ انت کراں اپنا عدل، کوڑ کریا نال رلائیے۔ صوفیاں بھلایا تیرا وطن، بے وطن دین دھائیے۔ ساچا نظر نہ آوے پتن، کنڈھا گھٹ پار نہ کوئے کرائیے۔ دُور دُراڈے سارے تیتوں تگن، نچ نیتز درس کوئے نہ پائیے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیے۔ کلجگ کہے پر بھو میں تیرا دُلا را دُلھا، لوک مات سوبھا پائیے۔ تیرا حکم حکم نہیں بھولا، اُٹھل تیری سرنائیے۔ تیری مستک لا کے دھولا، دھوڑی خاک رمائیے۔ لکھ چوڑا سی جیو جنت سادھ سنت ست رہن نہیں دتا مولا، عمل عمل وچوں چُکائیے۔ ناتا توڑیا کنت کنتوہلا، آتم پر ماتم جوڑ نہ کوئے جڑائیے۔ صدی چوڑھویں میں خوشیاں وچ نہ سماواں پھولا، بھل بھلو اڑی میری سرب مہکائیے۔

میں سب نوں دیکھدا تیرا نام گاؤندے نال بلاں، ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ بھاگ لگیا نہیں کایا کلا، کعبہ حق نہ کوئے جنایا۔ تیرا مانو میرے راج وچ شاہ سلطانا بن کے رُلا، رحمت حق نہ کوئے کمایا۔ ست در ملے کوئے نہ ٹکھا، طول عرض پندھ نہ کوئے چُکایا۔ میرے مالک خالق پر تپالک میرے جگ وچ دیکھ لے چار کُنٹ اندھیرا جھلا، تیرا نور نظر کوئے نہ آیا۔ امرت جام سب دے اندر دُکھا، جو گو بند جام گیا پیایا۔ مانو مانس جیون پھل سب دا ہلا، پت ٹہنی سرب رہی گر لایا۔ اٹھ دیکھ پر بھو تیری چرن پریتی کوئے نہ گھول گھلا، آیا وار نہ کوئے دکھایا۔ میرا موہ و کار ہنکار و بچار در دوارا گھلا، جوٹھ جھوٹھ بھنڈارا دتا ورتایا۔ بھادیں اوتار پیغمبر گرو صاحب توں بھیجے صلح کلا، صلح سکیا نہ کوئے کرایا۔ سب دے اندر ترے گن گنی اتپایا چلھا، امرت میگھ سکے نہ کوئے برسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری سرنا یا۔ کلج کہے میرے پروردگار میں تیرا ست دلیر، سورپر اکھوایا۔ میں سب توں وڈا کیہر، چاروں کُنٹ بھے جنایا۔ تیری دین دُنیا کیتی زبر زیر، زیر زبر روپ درسایا۔ تیرے نام والی رہن نہیں دتی مہر، مہربان دیکھ دکھایا۔ من کلپنا کایا اندر چھیڑ دتی چھیڑ، دین مذہب مذہب نال ٹکرایا۔ ہوئے ہنگتا پا کے جھیر، چکر ذات پات سمجھایا۔ آتم پر ماتم آون نہیں دتا نیڑ، سرتی شبد نہ کوئے ملایا۔ ست دھرم دی جڑ دتی اکھیر، گردر مندر مسجد دین گواہیا۔ مینوں یاد آؤندا کلج کہے جو انت سندیسہ دتا وچ ندیڑ، شبدی شبد شنوایا۔ میرا پرکھ اکالا دین دیالا کلج اتم جھگڑا دے نیڑ، دوسر چلے نہ کوئے چترایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا سچ ور، میرے صاحب بے پرواہیا۔ کلج کہے میرے پر بھو میں تیرا سورپر بہادر، جنگجو اکھوایا۔ میرے کرتے کریم قادر، تیری قدرت دیکھ دکھایا۔ تیرا رہن نہیں دتا عادل، انصاف حق نہ کوئے کمایا۔ پتا پت دا بنیا قاتل، مشول کیتی لوکایا۔ صوفیاں پڑدا چکے کوئے نہ باطن، ظاہر ظہور تیرا نور نہ کوئے رُشایا۔ جدھر تکے اندھیری راتن، چو دس چند نہ کوئے رُشایا۔ ایس ویلے نو کھنڈ پر تھی ست دیپ چو داں طبق چو داں لوک سارے آکھن، برہنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال کوک کوک سنا یا۔ کلج کل کلکی آوے پرکھ سمراتھن، سمرتھ داتا وڈ وڈیا یا۔ جو جھگڑا میٹے ذات پاتن، دین مذہباں ڈیرہ ڈھاہیا۔ آتم پر ماتم دیوے ساتھن، سگلا سنگ بنا یا۔ توں میرا میں تیرا دتے گاتھن، دھر دا نام اک سمجھایا۔ رُوح بت کرے پاکن،

دین مذہبوں ڈیرہ ڈھاہیا۔ آتم پر ماتم دیوے ساتھن، دُرمت میل کرے صفائیا۔ سب نوں کر کے داسی داسن، گرہ مندر اک دکھائیا۔ جتھے سانجھا ہووے جاپن، ہندو مسلم سکھ عیسائی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ لکھ چوراسی دا بن کے مائی باپن، پتا پڑکھ اکال گود اٹھائیا۔ کلجگ کہے میں ویکھاں کھیل تماشن، چاروں گنت دھیان لگائیا۔ میرے صاحب سلطان جیہڑے تیرا نام نہ واپن، انتر نرنتر پریم نہ کوئے رکھائیا۔ من منو آندر ناچن، دہ دشا اٹھ اٹھ دکھائیا۔ اوہناں دا اتم کراں گھاتن، گھاؤ تیرا نام لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، صاحب سلطان پڑکھ سمراتھن، سمرتھ تیرے ہتھ وڈیائیا۔

☆ ۸ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ چرن سنگھ دے گرہ پنڈ ماناں والا ضلع امرتسر ☆

کلجگ کہے پر بھ تیرا نام و جاواں ڈنکا، ڈور و کوڑ ہتھ اٹھائیا۔ ثابت رہن دیواں نہ کوئے دوار بنکا، بنک دواں تیری آس رکھائیا۔ جھگڑا پاواں راؤ رنکا، راج راجاناں شاہ سلطاناں خاک ملائیا۔ صدی چودھویں جگت بناواں بننا، گھرن بھنہنہار تیری اوٹ رکھائیا۔ ویس وٹاواں انیک انکا، اکل کل دھاری ہونا آپ سہائیا۔ پھری دروہی چار گنت وچ جتنا، مانو مانس مانکھ نیتزیر وہائیا۔ سرشی درشی اندر گڑھ بناواں ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم نہ کوئے سمجھائیا۔ راج راجاناں ہووے منگتا، گھر گھر الکھ جگائیا۔ میرا ویلا اتم جاندا لنگھدا، سماں سمیں وچوں بدلایا۔ نگارہ وچنا بھکھ ننگ دا، سائنتک ست نہ کوئے کرائیا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ جھگڑا پینا مذہبی جنگ دا، جگت جہان دے ڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، تڈھ بن دو جا نظر کوئے نہ آئیا۔ کلجگ کہے پر بھو میں تیری اوٹ رکھاں، دوسر سیس نہ کوئے نوائیا۔ میں شاہ سلطاناں کراں کھوں کھٹاں، ثابت نظر کوئے نہ آئیا۔ نو ست دہ دشا دوس رین ٹھیاں، بھجیاں واہو داہیا۔ دھرم دی دھار ڈور کٹاں، کٹاکش تیرا نام لگائیا۔ جھگڑا پاواں پتھر اٹاں، پاہن رو رو مارن دکھائیا۔ سادھاں سنتاں ثابت رہن نہ دیواں لٹاں، جٹا جوٹ سرب گرائیا۔ من کلپنا وچ جگت جگیا سو سٹاں، باہر سکے نہ کوئے کڈھائیا۔ تیرا ست سندیس اگتا

لکھاں، بن کاتب دُھر در گاہیا۔ جو سکھیا گوبند دے کے گیا سکھاں، صدقی سکھ نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، مہر نظر اک اٹھائیا۔ کلجگ کہے پُرکھ اکال میری جھولی بھر، بھارت کھنڈ دے وڈیائیا۔ توں مالک نرائن نر، نر ہر تیری بے پرواہیا۔ میں بھکھاری بنیا در، در درویش لکھ جگائیا۔ نرگن دھار پھریا لڑ، پلو اپنے نال لینا بندھائیا۔ نر بھو کر دے نڈر، بھے سر نہ کوئے رکھائیا۔ میں لہندی دشاکے مدینے جاواں وڑ، کعبیاں پڑدا دیاں اٹھائیا۔ دین دُنی ویکھاں تیرا گرہ گھر، مندر مسجد پھول پھولائیا۔ جتھے شریعت والی ہووے شر، شرع شرع نال ٹکرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، پروردگار تیری بے پرواہیا۔ کلجگ کہے میرے پروردگار محبوب، مہربان تیری سرنائیا۔ تیری منزل تک عرش عروج، عالیشان سیس نوائیا۔ تیری منزل حق مقصود، در اکو اک وڈیائیا۔ صدی چودھویں میرے اندر دے دے اک سو بھ، سمجھ اپنے نال ملائیا۔ میں خاک اڈواں کایا پنج بھوت، تتوت تت جلائی۔ تیرا پھیر اکھواواں سچ سپوت، سوربیر اکھوائیا۔ کورٹی سرشٹی کراواں کوچ، کوچا گلی کراں صفائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دی وست اک ورتائیا۔ کلجگ کہے پر بھو میری دُھر در گاہی کر مدد، مدعا تیرے ہتھ دکھائیا۔ میں چاروں گنٹ کراں تشدد، آگے ہونہ کوئے اٹکائیا۔ سرشٹی ہندسیاں وچ دکھاواں گنتی والے عدد، شمار نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے دے دُھر دا ور، در مانگت سیس نوائیا۔ کلجگ کہے پر بھو میں اتم سویا اٹھنا، اپنی لواں انگڑائیا۔ تیرا بھانا کدے نہ رُکنا، نہ کوئے میٹے میٹ مٹائیا۔ اکو سیس جگدیش جھکنا، دوسرا ور نہ کوئے سرنائیا۔ صدی چودھویں مول نہ لکنا، لقمہ کراں سرب لوکائیا۔ شکر نال رلاواں جو چار جگ دا بھکھنا، لکھ چوراسی کھا کے شکر منائیا۔ تیری کرپا نال وشنوں دا بھنڈارا لٹنا، کمر رووے مارے دھائیا۔ برہمے برہم دھار کسے نہ بچھنا، پُشت پناہ ہتھ نہ کوئے رکھائیا۔ کسے دوارے رہے کوئے نہ سُچنا، سچ دھرم نہ کوئے پترائیا۔ چار جگ دا دھرم دا بیڑا پٹنا، اتم جڑ دینی پٹائیا۔ پھیر شاہ سلطاناں لٹنا، خاکی خاک ملائیا۔ کوٹاں وچوں کسے ور لے بھگت تیرے نام دا گانا بٹھاں گٹنا، جو تیرا تیرے وچ سمائیا۔ باقی سب دانا تاتٹنا، اوتار

پینغمبر گر ہوئے نہ کوئے سہائیا۔ پھیر مینوں کہیں شاباش کلج میرے پنتا، سپوت تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن دھار جوت نرکار صاحب سوامی پروردگار ٹٹھنا، یامین تیری سرنائیا۔

★ ۸ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ دھنتو دے گرہ ماناں والا ضلع امرتسر ★

کلج کہے پر بھو میرے بالے نو سو چرانوے، سیوادر سنگ رکھائیا۔ جنہاں چاروں کٹ کھیل کھلاؤنے، کھلاؤنے کوڑ والے ورتائیا۔ لیکھے تکتے بونجا اکھر باؤنے، بل باؤن گیا جنائیا۔ روپ وٹاؤنے آہمنو ساہمنے ستمگھ ہو کے نظری آئیا۔ جو بھوکھت سپتا دسیا رام نے، ست وچ سمجھائیا۔ کرشن ارجن دتے گاؤنے، گا کے گیا سنائیا۔ کلج جیواں تیرتھ بڑے نہاؤنے، مندر مسجد شودوالے بھجن تھاول تھانیا۔ پُرکھ اکال دے درس کسے نہ پاؤنے، نور نظر کسے نہ آئیا۔ زور پاؤنا لوبھ موہ ہنکار کام نے، کامنی ہوئے جگت لوکائیا۔ اوتار پینغمبر گر پکڑے کوئے نہ دانے، دامنگیر نہ کوئے اکھوائیا۔ سہائتا کرنی نہیں صفتی نام نے، رسنا جہوانہ کوئے وڈیائیا۔ اُس ویلے پرگٹ ہونا سری بھگواننے، بھگوان اپنی دیا کمائیا۔ جھگڑے مُکاؤنے چم درشتی چام نے، چمک اپنا نور کر رُشنائیا۔ لیکھے مکنے کھتری براہمنے، شودر ویش برہم اپنا پڑا لاہیا۔ کلج کہے میں اُس ویلے سرب تھم مانے، من کے دیاں دکھائیا۔ اگنی لاواں گھر گھر کھیڑا گرانے، ساڈھے تن ہتھ تت جلائییا۔ ثابت رہے نہ کوئے انتظامنے، بندیخانے وچ دُہائیا۔ کوٹاں وچوں ابناشی کرتے بھگت پہچاننے، پہچان اپنی آپ درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ سندیسے دے پیغامنے، پینغمبر نار دھار سمجھائیا۔

☆ ۸ بہادروں شہنشاہی سمت ۶ گردت سنگھ دے گرہ پنڈ ماناں والا ضلع امرتسر ☆

کھج کہے پر بھو میرا روپ خالص، خالص دیاں سنائیا۔ صاحب سنگر بنیں ثالث، وچولا اک اکھوائیا۔ میں سب نوں دیناں مذہباں دا دینا لالچ، لوبھ نام کلمے والا جنائیا۔ جو کہہ کے گیا تیرا گوبند بالک، سو پورا دینا کرائیا۔ خالی کرنی تیری خلق خالق، مخلوق دیکھ دکھائیا۔ میرے حکم دی دیکھ جہالت، گھر گھر بیٹھی ڈیرہ لائیا۔ ایس ویلے ساری دُنیا دا جگت گگرم بنیا مالک، مالک دُھر دے تیرا دھیان نہ کوئے رکھائیا۔ ست دی کرے نہ کوئے عدالت، انصاف ہتھ نہ کوئے دکھائیا۔ بے شک توں سب دا پرتپالک، مہربان بے پرواہیا۔ پر میری کوڑ کرایا دی وڈی نالیش، جو سب نوں دے بھلائی۔ تیتھوں وچھڑیاں مستک لاواں کالکھ، ٹکے لوک مات دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا سچ ور، سر میرے ہتھ رکھائیا۔ کھج کہے پر بھو میں کڈا چنگا، چنگی طرح جنائیا۔ اُلے وہن وہائی گنگا، گوداوری جمنا سستی نال ملائی۔ رس رہن نہیں دتا دھار کھنڈا، کھڑگ کھڑگ نہ کوئے کھڑکائی۔ جگت جہان کیتا ننگا، اوڈھن سیس نہ کوئے ٹکائی۔ ودوان رہیا نہ کوئے پنڈا، ملا شیخ مسلہ حق نہ کوئے سنائیا۔ چاروں گنٹ کوڑ وکار دا دنگا، جھگڑا پایا تھاؤں تھانیا۔ آگے واسطے اکو منگ منگاں، در تیرے سیس نوائیا۔ جے توں صاحب سورا سر بنگا، سدا سد سر میرے ہتھ ٹکائی۔ میں جھگڑا مکاؤنا بودی دھوتی جنجو تہمت تمبا، اکو ویس دینا دکھائیا۔ بے شک میرا پینڈا شاستر گرنتھ دسدے لمبا، آيو ہندسیاں وچ گنائیا۔ پر تیری کرپا نال میرا پچھلا وقت لنگھا، آگے لیکھا چھیتی دینا مکائی۔ کچھ یاد کر لے جس وقت لبانے جہاز لگایا کھنڈھا، بہادر چادر تیرا روپ در سائیا۔ انت میرا سپنہ کریں ٹھنڈا، در تیرے اکھ جگائیا۔ میں شکرانہ شکر شریںیاں ونڈاں، مہربان تیری اوٹ تکائی۔ میں بندگی والا رہن دینا نہیں کوئی بندہ، بندی چھوڑ در تیرے آس رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکَنک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میری نمسکار ڈنڈاوت بندنا سجدہ اُس اگئی پلنگا، جس دا پاوا چول لوہار ترکھان نہ کوئے گھڑائیا۔

☆ ۸ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ ہزارا سنگھ دے گرہ پند چھینا ضلع امرتسر ☆

کھج کہے پر بھ میرا سفر نہ کریں لمبا، اگے اور نہ کوئے ودھائی۔ میں سُت دُلا را تیرے گرہ جما، جس والی اور کوئے نہ مائی۔ تیرے لحم اندر کھج جیواں کیتا نکما، دھرم دی دھار نہ کوئے رکھائی۔ اٹھ ویکھ جگت جگیا سُو روندے چھم چھماں، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائی۔ صدی چو دھویں میرا آیا سماں، پیغمبراں دیاں ہلایا۔ اُمت اُمتی وسایا نہیں کوئی دما، محمد دامنگیر لو انگڑائی۔ جھکڑا میٹنا کایا چٹا، چم درشتی دینی بدلایا۔ کوڑ سندیہ سب نوں دینا بنا کتاں، اندرے اندر آپ جنایا۔ پُرکھ اکال میٹوں منن توں سارے کرنے منع، ناشک روپ دینے درسایا۔ پرکاش ہون دینا نہیں کسے تناں، زرگن جوت نہ کوئے رُشائی۔ اک وار میٹوں وی کہہ دے گو بند وانگ آ میریا چٹا، سر میرے ہتھ ٹکائی۔ میں پھیر لکھ چوڑا سی دیاں میٹوں دساں گلاں، بھیو ابھید دیاں کھلایا۔ تیرے اوتار پیغمبر گرو لوک مات اکٹھے کھج کہے میں اک اکلا، پھر وی کل دھاری اپنی کل درسایا۔ پھیراں دروہی جلاں تھلاں، گنگا گوداوری جمنا سُستی اٹھسٹھ نیر سیر رہن کوئے نہ پائی۔ گرہ گرہ اندر گھر گھر کایا مندر کراں ہلا، حالت سب دی دیاں بگڑائی۔ جس کارن محمد تیرا نام صفت صلاحیا اللہ، اللہ تیری وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در تیرے اوٹ تکائی۔ کھج کہے میرے پُرکھ اکال میں تیرا سُت ہیرا، چو تھا جگ سو بھ پائی۔ میں کسے دے اندر رہن نہیں دینی دھیرج دھیرا، دھرم دی دھار نہ کوئے رکھائی۔ سب نوں پا کے شرع زنجیرا، شریعت وچ دینا بندھائی۔ سچ دامارگ کر کے بھیرا، کوڑ دے رستے دینا لگایا۔ سیس رہن دینا نہیں کسے لیرا، اوڈھن اُپر نہ کوئے ٹکائی۔ میں موہ ہنکار وکار دا چکیا بیڑا، صاحب سلطان اپنے کندھ اٹھائی۔ میں جھکڑا پاؤنا ہست کیرا، کیٹ ہست دینے لڑائی۔ میں کھیل ویکھنا اوجا نیچا، ورن برن پھول پھولائی۔ میں ساڈھے تن ہتھ کایا نابینی کرم کانڈ دالے کے فیتا، فتویٰ سب دے اُتے دینا لگایا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار سب دا بناؤنا بیتا، یاری کوڑ نال رکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، سگھنڈ نو اسی تیرے اگے سیس نوائی۔ کھج کہے پر بھو میں تیرا پوت اچھا، اچھی طرح سنایا۔ توں میری کرنی رچھا، رچھک ہو کے دیا کمائی۔ میں رہن نہیں دینا کوئی سچا، کوڑ دا ڈنکا دینا وجایا۔ دروہی پھر اوئی مدینہ مکہ،

کعبہ نیز نیناں نیر وہانیا۔ جھگڑا پاؤنا بورا سکا، کامل مُرشد تیری اوٹ نکانیا۔ بھائی بھین کوئی رہن نہیں دینا سکا، پتا پوت نال ٹکرانیا۔ کوڑ گڑیا ریاں مارگ
 دساں، چاروں گنٹ اکھ کھلایا۔ کوٹاں وچوں کوئے ورا تیرا بھگت بنے بچے، جو بچپن تیری جھولی پانیا۔ جنہاں نے اجپا جاپ تیرا جپا، تہناں نوں نیوں
 نیوں سپس نوانیا۔ باقی سب دا اکو وار مار کے پھکا، شکر نال دینا رانیا۔ تیری پوجا دا کسے نوں لین دینا نہیں کوئی ٹکا، ٹکلیاں والی قیمت دینی گوانیا۔ میں
 سور پیر بہادر تیرا یودھا ہٹا کتا، گرو گوبند گیا سمجھانیا۔ جس ویلے صدی چودھویں اتنم پورا ہویا پتا، پٹنے والا نرگن نور جوت کرے رُشانیا۔ جس دے نام
 دا نو کھنڈ پر تھی ست دیپ اکو لگنا ٹھپتا، مہر اکو اک دکھانیا۔ جس دا چار گنٹ وہ دشا سنسار بدھی اندر لگے کسے نہ پتہ، پت پر میثور سمجھ کوئے نہ پانیا۔
 اُس نے اکو شبد گرو نال پکاؤنا متا، مت متانتر دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ ست دی دھار وچوں سب دا بدل کے صفحہ، صفحہ پلچھ دینی اٹھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے دوار یوں تیرے نام دا کھٹاں نفع، نقصان نظر کوئے نہ آیا۔ میں دھرم دی رہن دتی نہیں کوئی تیج،
 سہاگن روپ نہ کوئے وٹانیا۔ کلج کہے پر بھو میرا ویکھ تپ تیج، چاروں گنٹ نظری آیا۔ جس کارن میںٹوں دتا بھیج، میں بھجن بندگی دینی گوانیا۔ کوڑی
 کریا چاڑھ کے نو نو نیز، نو دوار دینے بھرانیا۔ جیہڑی کسے نوں نہیں کوئے اُمید، اوہ کرنی کر کے دینی دکھانیا۔ سادھاں منزل رہن نہیں دینی سیدھ، نور
 جوت نہ کوئے چکانیا۔ مان رہن دینا نہیں چار وید، ویدیاہن خلق خدانیا۔ جیہڑے رسنا پڑھن کتیب، اکھراں وچ صلاحیا۔ اوہ تیرا نام جگت دوارے
 رہے وچ، قیمت ٹکلیاں والی پانیا۔ کلج کہے پر بھو میرا کھیل و شیش، و شیاں وچ سارے دتے بھرمایا۔ میں تیرے دوارے ہویا پیش، نیوں نیوں سپس
 نوانیا۔ آگے نوں پوجا رہے نہ کوئے گنپت گنیش، پاہن سپس نہ کوئے نوانیا۔ جو حکم سندیسہ دے کے گیا دس دسمیش، گوبند گوبند دھار جنانیا۔ کلج
 کوڑی کریا میٹنی رکھ، رکھک ہو کے ویکھ دکھانیا۔ اک درساؤنا سچھنڈ ساچا دیس، درگاہ ساچی دے سمجھانیا۔ توں مالک خالق بنا نر نریش، نر ہر تیری
 سرانیا۔ سبج اندر سب دے ہوون مجھ داہڑی کیس، کیس گڑھ دی شہادت اک بھگتانا۔ لیکھا رہے نہ ملا شیخ، شریعت اپنی دینی سمجھانیا۔ چار جگ دا

پورا کرنا بھوکھتاں والا لیکھ، لیکھک ہو کے اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر داور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ
ویشنوں بھگوان، تیرا لہنا دینا آد جگاد جگ چوکڑی ہمیش، ہم ساجن تیری سیو کمائیا۔

★ ۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ سُرندر سنگھ دے گرہ پنڈ بھلر ضلع امرتسر ★

کھج کہے پر بھ بخش دے اپنا زور، جورور دین دیاں رُلایا۔ صدی چودھویں کراں اندھیرا گھور، تیرا نور چند نہ کوئے چکائیا۔ نو کھنڈ
پر تھی پاواں شور، شوہر بانکے تیری اوٹ تکائیا۔ مرید مُرشد اٹھاواں وچوں گور، مقبرے دین دُہایا۔ جھگڑا مُکاواں جنہاں کھادھے پشوٹے ڈھور، تتاں
کھل لہایا۔ جیہڑی سرشٹی تیرے در توں ہو گئی چور، ٹھگال والا روپ بنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا در، ہر سچ تیری
سرناہیا۔ کھج کہے پر بھو میری آسا ہور وڈی، ہر وڈے دیاں جنایا۔ میرا کوڑ نشانہ جگت جہان گڈیں، گائیڈ گاڈ خود بنایا۔ ممتا موہ وکار وچ دین دُنی دئی،
سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ تیرا نور نظر نہ آوے ربی، یا مین تیری بے پرواہیا۔ کیوں میں انت اخیر کرنا محمد دی چودھویں صدی، صدمہ گھر گھر پہنچایا۔
چار جگ دی پچھلی رہن نہیں دینی گدی، گداگر کراں لوکائیا۔ پُرکھ اکالے تیرے اگے جھولی اڈی، دوویں خالی ہتھ دُہایا۔ مہربان محبوب میری آشا
میں، نسا رہیا جنایا۔ جو مایا ممتا وچ بن گئے دھنی، تنہاں کرنی انت صفائیا۔ جو چنگلی نندیا سُن دے کئیں، خدی وچ ہلکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ
اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنا حکم سنایا۔ کھج کہے پر بھو میتوں کردے اک اشارہ، عیش و عشرت ویکھاں تھاول تھانیا۔ ساچا رہن نہ
دیواں کوئے دوارا، دھرم دی دھار نہ کوئے وڈیایا۔ ہر ہر دے اندر بھراں کوڑ وکارا، کام کرودھ لو بھ موہ ہلکائیا۔ تن ویسوارو پ دساں شنگارہ، کھج
جیواں من مت بدھ بدلایا۔ بھے رہن نہ دیواں گرو اوتارا، پیغمبراں سپس نہ کوئے نوائیا۔ تیرے چرن کول کرے نہ کوئے نمسکارا، سجدہ سپس نہ
کوئے جھکائیا۔ چار کُنٹ وکھاواں دھواں دھارا، نور ظہور نہ کوئے پرگٹایا۔ جھگڑا پا کے مندر مسجد شودوالے مٹھ گرو دوارا، مذہب مذہب نال ٹکرائیا۔

من واسنا کھیل ویکھاں وِچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری سر سکے نہ کوئے اُٹھایا۔ پھیر نرِوِرنِ رُوپ دھار آویں توں دوبارا، اپنا ویس وٹایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، مہربان مہربان مہربان تیری وڈیایا۔ کلج کہے پر بھ میرے اندر مار دے رمز، رحمان تیری سرنا یا۔ میں کائنات دی بدل دینی سمجھ، بُدھ بیک رہن نہ پایا۔ تیرا بھانا ورتنا غضب، گھر گسپھر سمجھ کسے نہ آیا۔ صدی چوڑھویں سارے ہونا تعجب، حیرانی گھر گھر دیواں وکھایا۔ میرے راج وِچ تیج وِچ پرتاپ وِچ اوتار پیغمبر کر سکے کوئے نہ مدد، نام کلمہ نہ کوئے وکھایا۔ میں تن سر پر دے اندر کرنی تشدد، شرع شرع نال ٹکرایا۔ میرا لیکھا لہنا دینا ہووے نقد، اُدھار آگے نہ کوئے وکھایا۔ میں ٹکرا دینا دین مذہب، ذات ذاتی نال لڑایا۔ اِکو تھم مٹنا تیرا سنگر شبد، جو شبدی شبد شنوایا۔ اِکو جھکنا تیرے قدم، دوسر سپیس نہ کدے نوایا۔ سہارا تکتا نہیں کسے بدن، ماٹی کھل نہ کوئے چڑھایا۔ سچھنڈ نو اسی پُرکھ ابناشی کلج کہے میرا کر دے عدل، انصاف میرے ہتھ پھڑایا۔ کوٹاں وِچ ویکھ لے اپنے بھگت سہیلے رتن، امولک ہیرے لئے پرگٹایا۔ باقی سب دامانس جنم دا لَسپھل جائے یتن، یتھارتھ تینوں ملن کوئے نہ پایا۔ میرا اتم سماں میں کٹھھی کھلوتا پتن، بیڑا شوہ دریا اٹکایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، درگاہ ساچی منگ منگایا۔ کلج کہے پر بھو میں اپنا انت وکھاواں رنگا، رنگت کوڑ دیاں چڑھایا۔ گر چیلے دارہن ناں دیواں سگا، مرید مرشد ملن کوئے نہ پایا۔ سادھاں سنتاں سپیس کراں رنگا، اوڈھن نام نہ کوئے لکایا۔ گھر گھر اندر بھرماں والی بنا کے کندھا، اوہلا تیرے نالوں کرایا۔ تیرا نظر نہ آوے نوری چندا، جوتی جوت نہ کوئے رُشنا یا۔ بھو میں کنا کوئی گاوے بٹی دندا، رسنا جہوا صفت صلاحیا۔ پر آتما دا میں آون نہیں دینا اندا، پر ماتم تیرے وِچ نہ کوئے سما یا۔ بھو میں کوئی کنا نہاوے تیر تھ گنگا، دُرمت میل نہ کوئے دھوایا۔ میرے راج وِچ پرتاپ وِچ تیرے نال کوئی نہ سکے گنڈھا، شاستر سمرت وید پُران اِنجیل قرآن کھانی بانی ویکھاں تھاوں تھانیا۔ سچھنڈ نو اسی پُرکھ ابناشی در تیرے رہیا منگا، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میں چاہندا نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ میرے کوڑ دا وجے مردنگا، ست سچ رہن کوئے نہ پایا۔ نو دوارے توں پار تیری منزل سکے کوئے نہ لنگھا، سچ دوارے درس کوئے نہ پایا۔ میرا جو بن کدے نہ جاوے ہنڈھا، سو رپر تیری سرنا یا۔ میں توں پھیر پوے

ٹھنڈا، جے ساری سرشٹی بھلے تیرا نام کوئے نہ گائیا۔ میرا خوشی ہووے بند بندا، بندگی کر کے تینوں سیس نوایا۔ پھیر تکان کی کہہ کے گیا گو بند پُری
اندا، اندر پُری واسی شبد شبنوایا۔ جنہاں سر سے دھار کیتا جنگا، کھنڈا کھڑگ کھڑگ کھڑکایا۔ جینے آسونیلے کسیا تنگا، دست کٹار اک چکایا۔ لیکھا ویکھ
گڑھ چمکور کچی کندھا، دو جہاناں پھول پھولایا۔ پھیر تکان جو ماچھو واڑے گایا چھندا، سولاس ستر بیج ہنڈھایا۔ کی سندیسہ دے کے گیا گجری ڈلارا چندا،
چند ستار محمد نال ملایا۔ تیرا تھم سورے سرنگا، اتم تیرا راہ تکایا۔ بیج سہنجی رہن دینی نہیں کوئے پلنگا، سکھاسن ڈیرہ کوئے نہ لایا۔ سب دی ننگی
کرنی کنڈا، کنڈھی والے تیری اوٹ تکایا۔ توں دین دیال صاحب بخندا، بخشش میری جھولی دینی پانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا
دینا ساچا ور، تیرے نیوں نیوں لاگاں پانیا۔ کلج کہے پر بھ میں تیرے در جھکدا، نو نو کراں نمسکار۔ میرا پینڈا جائے مکدا، مینوں گو بند دتی ہار۔ ویلا
رہیا نہ مکدا، پرگٹ ہوواں وچ سنسار۔ پیار رہن نہیں دینا پتا پت دا، چاروں کٹ ہا ہاکار۔ گرو چیلیاں تائیں لڈا، چیلے گرو آں کر خوار۔ جھگڑا پینا پنچ
تت بت دا، بتخانے ہونی دھواں دھار۔ تیرا کھیل وکھاواں اُچ دا، میرے پیر پیرن سردار۔ وکھاواں نظارہ اُلٹے رُخ دا، جو جنمے مرے وچ سنسار۔ میرا
ایہو وچار دکھ دا، تیرے آگے دیواں اُچار۔ اے سماں آؤنا ہور بھکھ دا، نام دا دیوے نہ کوئے ادھار۔ پھیر کھیل ہونا تیرے گو بند ڈلارے سوت دا،
جوتی جاتے تیری جوت کرے اُجیار۔ جس جھگڑا مُکاؤنا دوتی پھٹ دا، میل ملایے سر جنہار۔ پر اک ویراں میرا وقت سہاؤنا رت دا، کلج کوڑی رتڑی
کھڑے گلزار۔ میں انت اخیر تیرے در دوارے ٹھنڈے بچھدا، میرے صاحب پروردگار۔ محمد کس بدھ تیرے دوارے جھکدا، کی کلمہ رہیا اُچار۔ کس
بدھ چار یاری نالوں ٹڈا، اُمت اُمتی دے وِسار۔ کس بدھ گانا بھے گٹ دا، مہندی لال رنگ اپار۔ کس بدھ لیکھا پورا ہونا منکھ دا، مانو مائس لیکھا رہے نہ
وچ سنسار۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میرے صاحب سچی سرکار،
سروکار اپنا ویکھ وکھایا۔

☆ ۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ بھاگ سنگھ دے گرہ پنڈ ماہل ضلع امرتسر ☆

کجگ کہے پر بھ میرے انترجامی، انتکرن ویکھ جگت لوکائی۔ میں چوتھا جگ تیرا ست انامی، مانگت ہو کے جھولی ڈائی۔ میں ثابت رہن نہیں دتا کسے دا ایمانی، دھرم دی دھار نہ کوئے سمجھائی۔ ساری سرشی کیتی کرو دھی کامی، ہنکار وکار وچ تڑپھائی۔ کسے دے اندر اوتار پیغمبر گرو آں دی وسن نہیں دتی بانی، کوڑ دا انیلا تیر چلائی۔ چاروں گنت تک لے پر بھو دے اندھیری شامی، شمع نور نہ کوئے چکائی۔ من مت دی دنی ہوئی غلامی، گہر گبھیر زنجیر سکے نہ کوئے تڑائی۔ جھگڑا ویکھ امت اسلامی، اسم اعظم نظر کسے نہ آیا۔ پیتا رام دی بھلی کہانی، رادھے شام روپ نہ کوئے درسائی۔ واہ واہ گرو سنگرو تیری کھیل کسے نہ جانی، جانہار تیری بے پرواہیا۔ تیری کرپا نال میں گھر گھر اندر کیتی بے ایمانی، بیوہ روپ کیتی خلق خدائی۔ ست سچ دے نالوں کر کے نہ فرمانی، جوٹھ جوٹھ دتا اپنایا۔ سب دی کایا بستی کر بیگانی، سرت شبد گانا دھاگا دتا تڑائی۔ میں چار گنت دہ دشا پھراں نال شانی، شہنشاہ تیرا حکم مٹاں چائیں چانیا۔ اٹھسٹھ تیر تھ پوتر رہن نہیں دتا پانی، گنگا گوداوری جمناسرتی نیتز رووے مارے دھانیا۔ گدر مندر مسجد شو دوالے مٹھ ست دی نظر نہ آئے نشانی، نشانہ کوڑ دتا چلائی۔ جھگڑا پاواں انجیل قرآنی، وید پرائی سنگ نہ کوئے رکھائی۔ کسے منزل چڑھن نہ دیواں روحانی، روح بت پنت پنت نہ کوئے کرائیا۔ توں صاحب سلطان مرد مردان میرے اُتے کریں مہربانی، مہربان محبوب تیری آس رکھائی۔ کجگ کہے پر بھو میری کلا دی اک شیطانی، شرع نال شرع دینی ٹکرائیا۔ تیری کائنات کرنی دیوانی، بدھ بیک نہ کوئے دکھائی۔ جس سرشی نوں سب نے دسیا فانی، فنا کر کے دینا دکھائی۔ صدی چودھویں سب نوں دینی پینی قربانی، محمد بیٹھا آس رکھائی۔ جھگڑا پاؤنا وچ عوامی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہلنک زانن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، توں آد انت سب دا جان جانی، جانہار اک اکھوائیا۔

☆ ۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ ہزارا سنگھ دے گرہ پنڈ گھنوک پُر ضلع امرتسر ☆

کھج کہے پر بھ میں کھیل کھلاؤنی بجر کپاٹی سلّ دی، سلسلہ اندر دینا بدلایا۔ میں کلپنا ودھاؤنی من نال دل دی، دلیل دلیل وچوں سمجھایا۔ کوئی آتما میرے انت تیتوں نہ ہووے ہلدی، برہم پاربرہم نہ کوئے سمجھایا۔ میں کھیل مٹاؤنی الہا دی، رسول رسولاں کراں صفایا۔ میرے حکم نال میرے صاحب دھرتی ہووے ہلدی، پاپاں بھار نال گر لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری وڈیایا۔ کھج کہے پر بھو میں تیرے حکم دا پھڑنا خنجر، خنزیر سرشٹی دینی بنایا۔ کوڑ نگارہ و جاؤنا سب دے اندر، ست سچ نظر کوئے نہ آیا۔ پرکاش ہون دینا نہیں کایا مندر، کعبہ حق نہ کوئے دکھایا۔ اندھیرا ہونا صدی چو دھویں دی کندر، پردہ سکے نہ کوئے اٹھایا۔ کھج جیو نچاؤنے وانگ بندر، مایا ڈوری گل لٹکایا۔ جھگڑا مکاؤنا سورہ چندر، چند ستار نشان گواہیا۔ تیرے درتے آیا منگن، بھکھاری ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میرے پیار نام دا چھبھی پوہ بخش دے کنگن، کنگھا اکیاں دندیاں والا نال رکھایا۔ میں ہوکا دیواں وچ و رہنڈن، کوک کوک سنایا۔ خبر کراں جیرج انڈن، اُتھج سیتج آپ اٹھایا۔ اک سو اک گرگمھاں مستک لگا ہووے چندن، چندن نال نم واس مہکایا۔ حکم دینا سورے سرنگن، صاحب سلطان تیری اوٹ رکھایا۔ میرا ترق رنگ دا کالا ہووے بدن، لال سوہا پیلا رنگ رنگایا۔ کھڑگ ننگی ہووے کندھن، کٹار دھار چکایا۔ پٹھا ڈٹھا ہووے پلنگن، سوہنی تیج بنایا۔ نو اودھوت کردے ہون بدن، اپنا سیس جھکایا۔ میں اگلا ہور بھنڈارا آواں منگن، اپنی آساناں پرگٹایا۔ روپ دھریا ہووے گرگھ دُشت دمن، دامنگیر تیری سرناہیا۔ نو رنگ دا غنچہ بنیا ہووے چمن، باغوان ویکھ دکھایا۔ پنجاں لکھاریاں دے مستک کھیا ہووے امن، اکھرا کو رنگ دکھایا۔ چو داں گرگھ لہندی دشا کمبن، دند دنداں نال لکرایا۔ چو داں چار کُنٹ لبھن، بھجن واہو داہیا۔ چو داں پٹھی کرن بدن، سوہنا سیس جھکایا۔ چو داں ڈنگوریاں پھڑ کے کھنگھن، اُبھے ساہ ساہ دباہیا۔ چو داں اک دُوجے توں لنگھن، پٹھ دھرت اُتے چھہایا۔ چو داں پر بھ دی دھاروں جمن، جنم جنم وچوں بدلایا۔ چو داں دے ہتھ وچ پھڑے ہون سمن، پنجاں ہندی وچ دکھایا۔ پنجاں دے مستک لگے ہون کھمبھن، گرڈ گرڈ نال وڈیایا۔ چو داں مستک لا کے رنگن، نیلی دھار دھار درساہیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ میلا آپ ملائیا۔ کلجگ کہے پر بھو میس کنگن کرنا گو بند بھیٹا، اپنی خوشی بنائیا۔ جس نہیاں ہیٹھ دبا کے بیٹا، میری جڑ دتی ہلائیا۔ میتوں اے نہ بھلیا چیتا، جس ویلے تیغ بہادر سیس کٹائیا۔ میتوں اے وی آوند اسیکا، جس ویلے ارجن تتی لوح آسن لائیا۔ میں اے وی دیکھدا تیریا دیسا، جتھے دس دسمیش سو بھاپائیا۔ میرا پورا کرنا لیکھا، کھت بھوکھت نہ کوئے درڑائیا۔ اکو وار چوراسی دالینا تیتھوں ٹھیکا، ٹھیکیداری اور نہ کوئے کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا گرہ بناؤنا بھگت دوارے کول گیتا، مہر مہر نظر اٹھائیا۔ کلجگ کہے میرے لئی ہووے کالی کملی، کفن کالا نال رکھائیا۔ نال گرگھ چوڈاں ہوون عملی، نام خُماری عمل چڑھائیا۔ اک دی آشا ہووے یملی، مورکھ مگدھ روپ درسائیا۔ چوڈاں تیری سکھیا ہووے من لئی، من منسا وچ چھپائیا۔ چوڈاں آون جگت دے دھن لئی، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ چوڈاں آون چنخلی دے کن لئی، نندیا وچ سنائیا۔ چوڈاں آون پوتر تن لئی، دُرمت میل دُور کرائیا۔ چوڈاں آون درشن سری بھگون لئی، نین لال رنگ رنگائیا۔ چوڈاں آون جنم کرم دے ڈن لئی، کوڑ گڑیا نال رکھائیا۔ چوڈاں آون شبد دھار دے دم لئی، دامنگیر سیس نوایا۔ چوڈاں آون ترسنا تم لئی، ہوئے روگ دکھائیا۔ چوڈاں گر سکھ آون کلجگ انتم غم لئی، کالی کفنی گل وچ پائیا۔ چوڈاں آون نوری چن لئی، چند ہتھ وچ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری آس دکھائیا۔ کلجگ کہے چوڈاں آون گرگھ پکے، چھبھی پوہ وے ودھائیا۔ چوڈاں بھگت سہیلے ہون سکے، رشتہ رشتہ وچوں پرگٹائیا۔ چوڈاں لیاون چوڈاں چوڈاں ٹکے، ٹکے ہتھاں وچ اٹھائیا۔ چوڈاں نام دی دھار وچ ہوون رتے، رتن امولک روپ درسائیا۔ چوڈاں جیکارا بولن فتح، واگرؤ تیری بے پرواہیا۔ چوڈاں واسطہ آون گتے، دوئے جوڑ سیس نوایا۔ چوڈاں بازو کیتے ہون اکٹھے، گنڈھ اکو اک پوائیا۔ چوڈاں چھاتی بٹھ کے آون پٹے، پٹنے والا اکھر دکھائیا۔ چوڈاں اپنے کرم دے لے کے آون خطے، کھاتہ اپنے ہتھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری وڈیائیا۔ کلجگ کہے پر بھو چوڈاں گاوندے آون ترانے، طرز طرح طرح سنائیا۔ چوڈاں کھاندے آون کھانے، من بھوندی خوشی بنائیا۔ چوڈاں مچی آون نیانے، وڈے چھوٹے نہ کوئے وڈیائیا۔ چوڈاں چبے آون دانے، داڑھاں دنداں ہیٹھ دبا ئیا۔ چوڈاں اکھوں ہوون کانے،

اک اک اکھ نہ کوئے کھلایا۔ چوڑاں بنے ہون رانے، شاہی لباس نال سجاویا۔ چوڑاں بڈھے ہون پُرانے، بردھ اوستھا ویکھ دکھایا۔ چوڑاں چلن نال شانے، مکھوں کہن شہنشاہ تیری بے پرواہیا۔ چوڑاں بیٹھے ہون گھوڑیاں اُتے لانے، پاکھر زین نہ کوئے دکھایا۔ چوڑاں کھڑے ہون سرہانے، چھبھی پوہ رین وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگایا۔ کلجگ کہے پر بھو چوڑاں طبق در تیرے آون نٹھے، بھججن واہو داہیا۔ چوڑاں اگوں اگی سال دے گرگھ ملن اکٹھے، جو بن ونتے سو بھاپایا۔ چوڑاں ہتھ وچ بھواون لٹھے، ساڈھے تن ہتھ لمبایا۔ چوڑاں ہتھ وچ پھڑے ہون کٹے، ننھے نچے سنگ رکھایا۔ چوڑاں چھری ہتھ قصائی اٹھاون اک دوجے دے بن کے سکے، سا جن میت میت اکھوایا۔ چوڑاں بھار ہوون چلے، سوا پنچ سیر سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کلجگ کہے میری انتم پت رکھے، رکھنہار ڈھر در گاہیا۔

★ ۲۰ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ جگندر سنگھ دے گرہ اٹاریسی ★

کلجگ کہے نو کھنڈ پر تھی ست دیپ پاؤنا غدور، چاروں کنت دہ دشا دینا ہلایا۔ دین دین کولوں کراؤنا متھول، قتل تکی خلق خدایا۔ ست دھرم دارہن نہیں دینا اصول، اصل وصل یار نہ کوئے دکھایا۔ ناؤں نرنکارا سرشی درشی اندر جائے بھول، سرتی صفت نہ کوئے صالاحیا۔ آتم ناری تیتوں کوئی ورے نہ کنت کنتول، سہنجنی سیج نہ کوئے وڈیایا۔ سچ پنگھوڑا لئے کوئے نہ جھول، کوڑی کریا وچ ہاکایا۔ تیرے نام دا برکھے کوئے نہ پھول، سنگدھی ست نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر صاحب تیری سرناہیا۔ کلجگ کہے پر بھ میری پوری کر دین منگ، در مانگت سپس جھکایا۔ کسے دے اندر رہن نہیں دینا انند، ساتک ست نہ کوئے دکھایا۔ میں جھگڑا ویکھنا تارا چند، صدی چوڑھویں محمد نال ملایا۔ صوفی سنت فقیر انتر پے کسے نہ ٹھنڈ، اگنی تت جلاہیا۔ تیرے حکم دی چلے چند پر چند، کھنڈا کھڑگ کوڑ کھڑکایا۔ صدی چوڑھویں تیرے حکم دی رہی لنگھ، جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے لکھ جگانیا۔ کلجگ کہے پر بھ میری آسا ہور وڈی، وڈ داتے دیاں جنایا۔ میں چار جگ دی پشت رہن نہیں دینی یدی، یتھار تھ صاحب دیاں درڑانیا۔ اوتار پیغمبر گرو آں دی انت رہے نہ گدی، گداگر کراں لوکانیا۔ انت ویکھ لے اپنے لھم والی صدی، صدمہ گرہ گرہ سمجھانیا۔ تیری نور جوت دپیک اگم ہو کے جگی، بن تیل باقی رُشنانیا۔ میرے صاحب سورے سلطان اکھٹنا لکھی، تیرا نور لکھیا کوئے نہ جانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، مہربان محبوبِ مَحَبَّت وِچ منگ منگانیا۔ کلجگ کہے میرا پورا ہو لین دے چا، چاؤ گھنیرا اک درساںیا۔ وقت سُنہنجا سہاوارہیا آ، آمد وِچ رہی وڈیاںیا۔ میں شاہ سلطاناں دینی پت گوا، پت پر میثور تیری اوٹ تکانیا۔ انت کنت بھگونت میرا شبد گرو گواہ، شہادت اک بھگتیاںیا۔ میں سب دے مستک لاؤنی سواہ، شہنشاہ تیرا نور نظر کسے نہ آںیا۔ ہنس بدھی کرنی کاں، سرشی کاگ وانگ گرانیا۔ جھگڑا پا کے سور گاں، دھرم دی دھرم دھار ٹھکرائیا۔ پھر توں میٹوں کہیں واہ واہ، چوتھے جگ سٹ ڈلارے تیری وڈ وڈیاںیا۔ میٹوں منن توں سارے کر گئے نانہہ، نام ندھان کوئے نہ گانیا۔ نہ کوئے پتا رہے نہ ماں، پوت کپوت سپوت نظر کوئے نہ آںیا۔ بھائی بھین نہ پکڑے بانہہ، سجن میت نہ سنگ رکھانیا۔ دین مذہب دیوے کوئے نہ تھاں، رہبر نور نہ کوئے چکانیا۔ توں مالک خالق واحد اک خدا، خود مالک تیری اوٹ تکانیا۔ میں چاہندا تیری لکھ چوراسی کراں ذبح، چھری تیرے نام کلمے والی چلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نیوں نیوں لاگاں پانیا۔ کلجگ کہے پر بھو میرے انتر اٹھی اگئی آواز، بن رسنا جہوا سنانیا۔ میں تیرا چار جگ دا ویکھاں سانج، سماں تکاں پنج تت خلق خداںیا۔ دین ذنی دا بدل دیواں سماں، سمگری تیری کوڑ ورتانیا۔ کایا مندر اندر بہہ کے کراں راج، لھم منوآ من سنانیا۔ سرتی کسے نہ جائے جاگ، جاگرت جوت نہ کوئے رُشنانیا۔ تن وجود مائی خاک لاواں داغ، دُرمت میل سکے نہ کوئے دھوانیا۔ تیرے نام بنا خالی کراں لنگڑے لوٹھے اپانج، ثابت رہن کوئے نہ پانیا۔ دھرم دی دھار دسے کوئے نہ سادھ، سائتک ست نہ کوئے سماںیا۔ جو تیرے اوتار پیغمبر گرو آں دیناں مذہباں دا لایا پاپ، سب دا لیکھا دیاں مکانیا۔ تیری جوت دا جگے نہ کوئے چراغ، چراگاہاں کرے نہ کوئے رُشنانیا۔ سچ درتے نہ کوئے سوال نہ کوئے جواب، جواب طلبی نہ کوئے

و کھائی۔ میرے پُرکھ اکالے صاحب مہاراج، دین دِیال سیس جھکائی۔ میں دوس رین تینوں رہیا ارادھ، سمر سمر تیرا دھیان لگائی۔ تُوں میری جھولی پادے داد وواد، وکھ اپنی آپ لگائی۔ میں نام و ہونی سرشٹ کراں برباد، جننی جن بھگت جنمے کوئے نہ مائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر داور، دھرم دوارے آس رکھائی۔ کلج کہے پر بھو میری آشلمی، انت تیرے وچ رکھائی۔ میں جھکڑا پاواں کایا مائی چھی، چم درشی سب دی دیاں بدلایا۔ میں تیرا نام چین نہ دیواں دمی، سواس سواس کوئے نہ گائی۔ گنگن پاتالاں رہن نہ دیواں تھی، تھر تھراہٹ کرے لوکائی۔ سنت فقیر بناواں ڈمبھی، نرگن نور نہ کوئے چترائی۔ گھر گھر اندر وکھاواں غمی، غم خوار تیری سرنائی۔ تُوں مالک خالق ہو کے میرا بیڑا بنھیں، مہربان سر میرے ہتھ لگائی۔ تُوں داتا آد جگاد دھن دھنی، دھناڈھ اک اکھوئی۔ کوڑ کرم نال میری خالی ہون دیویں نہ کئی، پلو گنڈھ دینی پوائی۔ میں تیرے حکم دی دھار سندیسہ رہی مٹی، من منسا پور کرائی۔ انت کوئے رہن نہ دیواں چھپر چھٹی، شہنشاہ تیری اوٹ تکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر داور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا لیکھا لکھیا جائے نہ اُپر پئیں، صفیاں وچ نہ کوئے جنایا۔

☆ ۲۱ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ بھگت سنگھ دے گرہ اٹاری ☆

کلج کہے پر بھو میرا کرنا وقت سہاؤنا، سہنجنا آپ بنائی۔ تیری کرپا میں اپنا بل پرگٹاؤنا، پرگٹ ہونا تھاؤں تھانیا۔ دو جہاناں رولا پاؤنا، شور و غل دُہائی۔ لکھ چوراسی جیو جنت رُواؤنا، سادھ سنت گر لائی۔ کوڑ گریار دا ڈنک وجانا، گنٹ کوٹ شنوائی۔ تیرا ست دُلا را اک اکھوؤنا، آخر لوواں انگڑائی۔ جگت ہنکاری بُرج ڈھانہا، ڈھاہ ڈھاہ خاک ملائی۔ تینی اوتار پیغمبراں گرو آں آپ ہلاؤنا، جڑ رہن کوئے نہ پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر داور، مہربان تیری سرنائی۔ کلج کہے اوہ ویکھ پر بھو محمد مینوں کڈھدا اکھاں، نین نین اٹھائی۔ میں تیرے آگے جوڑدا ہتھاں، دوویں دست دست بندھائی۔ عیسیٰ موسیٰ سنگ ہووے اکٹھا، جگت جوڑ بنائی۔ میں چاہندا انہاں وچ پاواں رٹا، رٹین وچ اپنا کھیل کھلایا۔ سب دی خاک

اڈاواں گھٹا، مٹی کھیت رسائیا۔ اپنے وعدے والا یاد کر لے اک ٹپا، جو آدِتا سنائیا۔ اک نورِ ظہور پرکاش ویکھاں تیرے پیا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا سچ ور، سچ دے مالک دیا کمائیا۔ کلجگ کہے پر بھو اوہ ویکھ حضرت عیسیٰ ماردا جھاکی، پڑدا پڑدے وچوں اٹھائیا۔ ویہویں صدی دا لیکھا ویکھ کے باقی، حساب انگڑیاں وچ لگائیا۔ جھگڑا دسدا تن وجود خاکی، بتخانے رہے گر لائیا۔ میں اُس نوں پھر شبد کہانی آکھی، کلمہ حق درڑائیا۔ میرا سندیہ نہیں گستاخی، گلے وچ نہ کوئے جنائیا۔ تیرا لہنا رہیا نہ باقی، ویلا وقت وقت درڑائیا۔ جس کارن تیتوں چڑھایا پھاسی، صلیب گل لٹکائیا۔ اوہ لیکھا پورا کرے پُرکھ ابناشی، جلوہ گر نور خدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک ویکھ وکھائیا۔ کلجگ کہے پر بھو اوہ ویکھ موسیٰ تکدا، تقدیر اپنی نال ملایا۔ جس نظارہ تکیا یک دا، واحد تیری اوٹ رکھائیا۔ بن قدماں تیری قدم بوسی نوں بھجدا، قدیم دے مالک راہ تکائیا۔ مہربان محبوب تیرا بھانا کوئے نہ ڈکدا، نہ کوئے روکے روک رکائیا۔ اُس دا لیکھا ویکھ لے کھیا ہتھ دا، ہتھیلی اکھراں نال بھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ ساجن ویکھ وکھائیا۔ کلجگ کہے پر بھو کی موسیٰ کردا اُجر، آرزو کی جنائیا۔ کیوں میرا وقت گیا گزر، گزشتہ حال دے گواہیا۔ میں ویکھاں اگما منظر، مظاہرے وچ شنوائیا۔ میرا انت اخیر رُپ رہیا نہ سندر، کوہ طور نہ کوئے چترائیا۔ اپنیاں نیتراں اُتے پھیر اُنگل، جو بے زبان اسمان ول اٹھائیا۔ پھیر دھرتی داتک لے عذر، انتر نرنتر ویکھ وکھائیا۔ پھیر زمین دا ویکھ لے قطر، نشانہ کلجگ کون جنائیا۔ پھیر تکدا میں کس دھار دا پتر، کون میری جنیندی مانیا۔ پھیر کردا تیرا شکر، شکرانے وچ سیس نوایا۔ پھیر صدی چودھویں ویکھدا پورب اتر، پچھم دکھن اکھ اٹھائیا۔ اوہ ویکھ میتوں اشارہ کردا کلجگ توں نہ جاویں مگر، وعدہ دعوے نال سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مستک ویکھ وکھائیا۔ کلجگ کہے پر بھو عیسیٰ موسیٰ محمد تے ویکھدے نال غصے، میرے ول دھیان لگائیا۔ میں ہس کے کہا پیغمبر و تہاڈے رہن نہیں دتے جسے، جسم ضمیر خاک ملایا۔ اتم تہاڈے پینڈے کئے، مکمل دیاں سنائیا۔ اُمت ول ویکھ کے تہاڈے ہر دے دُکھے، مُرشد مُرید ہونی انت جدائیا۔ سب نوں کھانے پینے ٹکڑے رُکھے، چُھری ذبح نہ کوئے کرایا۔ محمد اُمت نوں گانا بٹھ دے گئے، مولیٰ تند ہتھ اٹھائیا۔ عیسیٰ ویکھ لے لہندی گٹھے،

موسیٰ انگل اک ہلایا۔ تک لو پُرانے اپنے جتے، جو مقبریاں باہر تکایا۔ میرے پروردگار دے بھیر رہنے نہیں کئے، لُفمان رو کے گیا سنایا۔ سلیمان نے بل کر کے سچے، نو وار دتا درڑایا۔ شاہ علی نے نیز کر کے پٹھے، پشت پشت ویکھ دکھایا۔ جس ویلے امام امان شاہ شہانہ اٹھے، کلمہ کلام آپ جنایا۔ اُس ویلے پچھلی گنڈھی سب دی ٹٹے، ٹٹیاں گنڈھ نہ کوئے پوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دے لیکھے ویکھے پٹھے، کاغذ قلم شاہی اکھر نہ کوئے چترایا۔

★ ۲۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ ٹوپن رام دے گرہ اٹاریسی ★

پُرکھ ابناشی سجن سہیلا، پروردگار ویس وٹایا۔ دروہی پھری جنگل جوہ بیلا، کائنات پئی دُہایا۔ لیکھا جانے گرو چبلا، مرید مُرشد پھول پھولایا۔ پھیر وس کے سب توں نویلا، نرگن اپنا حکم سنایا۔ ساڈا کلمہ انتم ہویا فیلا، لگ رہن کوئے نہ پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر حکم اک پرگٹایا۔ کلج کہے محمد بس کر یار، متر کی سنایا۔ میں وی ہون لگا تیار، ترے گن اپنے نال ملایا۔ سرشٹی درشٹی کرنی خوار، خالص نظر کوئے نہ آیا۔ کوٹاں وچوں ثابت رہن دینے دو چار، جو پر بھ دی اوٹ تکایا۔ میں حکم متاں سچی سرکار، جو پاتشاہ شاہ رہیا درڑایا۔ میں اپنی ویکھنی خوب بہار، چاروں گنٹ رنگ رنگایا۔ جھگڑا پا کے مردنار، استری پرش دینے لڑایا۔ کھیل کرنا اُس دی دھار، جو دھرنی اُتے آوے چائیں چانیا۔ تیرا لہنا دینا لیکھا لئے وچار، پورب پڑدا پھول پھولایا۔ اٹھ دوویں کریئے اُس نوں نمسکار، نمو نمو سپس جھکایا۔ جس دے کول سرب اختیار، مختیار نامے ساڈے اپنے حکم وچ چلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی اک اوتار، اوتر اپنی جوت کرے رُشایا۔

☆ ۲۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ ہر دت سنگھ دے گرہ اٹاری ☆

شکر کہے نانک ویکھ لے اپنی کالی بھوری، بھرم رہے نہ رانیا۔ میری ہوئی انت مجبوری، مجبور ہو کے دیاں سٹانیا۔ سب دی ترسنا کرنی پوری، ترکھا کوڑ ویکھ دکھانیا۔ ساچا چند دے نہ نوری، نورانہ نور نہ کوئے چکانیا۔ تیری دے نہ کوئے حضوری، اوہ ویکھ حضرت دین گواہیا۔ سب دی درستی ہوئی موڑھی، چتر سجان روپ نہ کوئے درسانیا۔ ملیچھاں دی صفحہ ویکھ لے کوڑی، دھرنی دھرت دھول ڈھانیا۔ رنگن رہی نام نہ گوڑھی، کسمبھڑا رنگ گئی بدلانیا۔ سپیائی سچ دی دھار ہوئی مفرووری، بیلے متا وچ اپنا آپ پھپھانیا۔ چار کٹ گڑھ غرووری، کلمہ سکے نہ کوئے تڑانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سٹانیا۔ کلج کہے نانک ویکھ لے اپنی کھونڈی، کھوجت کھوجت دھیان لگانیا۔ ساچی سکھیا ملے نہ ڈھونڈی، ڈھونڈت ڈھونڈت خلق خدانیا۔ سب دی آسا ہوئی موڈھی، کوئی کول نہ کوئے اٹانیا۔ ہن کھیل ویکھنی نبی نوح دی، جو نیوں نیوں سپس جھکانیا۔ وڈیائی رہی نہ کسے گرو دی، گردیو دین ڈھانیا۔ کھیل تکتی پروردگار شروع دی، جو شرع دے بدلانیا۔ جس بدھ دین دینا رڑھوگی، وہندے وہن وہانیا۔ جگت دھار کوئے نہ مڑوگی، اگے ہو نہ کوئے اٹکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پردہ رہیا چکانیا۔ کلج کہے نانک موڈھے چک کے ویکھ لے کھیس، خالص نظر کوئے نہ آنیا۔ جو سنیہڑا دے کے گیا دس دسمیس، گوبند گوبند دھر داماہیا۔ میں اُس دا لیکھا پورا کرنا لیکھ، لیکھنی بچھلی ویکھ دکھانیا۔ جو میرے کارن بچے کر کے گیا بھیٹ، بالے نہیاں ہیٹھ دبانیا۔ اپنا خالی کر کے پیٹ، پیٹا تانا ویکھے خلق خدانیا۔ ماچھوواڑے دی سچ اُتے ویکھ، نگاہ نگاہ وچوں بدلانیا۔ پُرکھ اکالے دتاسندیس، ستھریار اک سٹانیا۔ میرا کھیل سدا ہمیش، جگ چوکڑی چلیا آنیا۔ کلج انتم کراں ویس، میلا میلے سچ سٹھانیا۔ اندر وڑ کے کھولاں بھیت، اوہلا دو جہان چکانیا۔ نظری آواں نیتن نیت، سچ نین نین رُشانیا۔ دھرم دی دھار بن کے کھیوٹ کھیٹ، بیڑا اپنے کندھ اٹھانیا۔ لہنا دینا پورا کرے پتا پوت بیٹ، لیکھا پورب جھولی پانیا۔ سچ سوامی ہو کے کراں ہیٹ، انتر انتر جوڑ جڑانیا۔ جگت زالی دکھاواں کھیڈ، جس دی سمجھ کوئے نہ پانیا۔ پرگٹ ہو کے سمبل دیس، سمبھل اپنا قدم اٹکانیا۔ کلج کوڑی بدل دیواں رکھ، رکھیا

کراں تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر داہر، مہربان مہر نظر اٹھانیا۔ کلجگ کہے نانک تک لے اپنی سیلی ٹوپی، سجن سہیلا رہیا جنانیا۔ پر بھوکا ہن دی ساچی رہی کوئے نہ گوپی، گوپال بن گنواں نہ کوئے چرانیا۔ جدھر نکاں اودھر ہنکار وکار کرودھی، ہوئے ہنگتا روپ بدلانیا۔ ساچی پڑھے کوئے نہ پوتھی، پستک بغل سرب چکانیا۔ دین دنی دی بدھی ہوئی تھوتھی، مت پن دے لوکانیا۔ سچ صاحب دی نظر نہ آوے جوتی، جوتی جاتا ویس وٹانیا۔ جس نوں لہدے کوٹن کوٹی، اسکھ اسکھاں دھیان لگانیا۔ اوہ اپنی کھیل کرے سرشی درشی اندر سوتی، سوئی سرت نہ کوئے جگانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچ ور، دیونہارا اک اھوانیا۔ کلجگ کہے نانک اٹھ دیکھ اپنی رباب، ست ست کی سنانیا۔ کی سندیس دیوے متر احباب، آداب نال سپس جھکانیا۔ جس نوں نیا حق جناب، پیغمبر دھوڑی خاک رمانیا۔ اوہا دیکھ بغیچہ باغ، دین دنی کوڑ مہکانیا۔ جو اتم سب دا بناؤن والا کباب، کعبیاں پئے ڈھانیا۔ امرت رس ملے کسے نہ ناہے، آب حیات نہ کوئے چوآنیا۔ جو سندیس دتا وچ بغداد، بغلگیر ہو سنانیا۔ اُس نے بدل دینا سماج، سماں سمیں نال ٹکرانیا۔ کھیل کرنے آیا اک اکلا واحد، اپنی کار کمانیا۔ جس نے میری کھولی جاگ، آلس نندرا دتی مٹانیا۔ میں اٹھ اٹھ رہیا بھاگ، بھجا واہو داہیا۔ صدی چودھویں جس اُمت بجاؤنا چراغ، دیوا گل کرانیا۔ اوہ بن اکھراں والی دیکھے کتاب، کُتب خانے نہ پھول پھولانیا۔ اُس دا خوشی وچ نانک تکیئے مجاز، بن نیز اکھ اٹھانیا۔ جس نے کھیل کرنا اوتار پیغمبر گرو آں توں بعد، حکم حکم وچوں بدلانیا۔ میتوں میری کرنی دا جس نے دینا اجاز، عزت نال وڈیانیا۔ میں اپنا منگاں خراج، نیوں نیوں سپس جھکانیا۔ کھیل دیکھیے اُس جگت گرو مہاراج، جو شہنشاہ شاہ پاتشاہ اکھوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر داور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچا ساجن رہیا ساجن، ساجن ہو کے دیا کمانیا۔

☆ ۲۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ سُرندر سنگھ دے گرہ اٹاری ☆

کَلج کہے جن بھگتو ویکھ لو اپنی بھگتی، بھاگ بھو پھول پھولایا۔ دھرم دی دھار رہی نہ شکتی، شخصیت نظر کوئے نہ آئی۔ نگاہ مارو اُپر دھرتی، دھرتی دھول دھول ویکھ وکھایا۔ وڈیائی رہی نہ کسے گھر دی، ساڈھے تن ہتھ کوڑ ڈھایا۔ من کلپنا سب دی لڑی، سائک ست نہ کوئے ورتایا۔ سرتی سرت کسے نہ چڑھدی، شبدی شبد نہ کوئے کمایا۔ تسیں کھیل ویکھو میری کَلج کل دی، کلکاتی کیتی لوکایا۔ جو رُو زر دھار کپٹ چھل دی، اچھل چھل اپنا رنگ وکھایا۔ کسے نوں خبر نہیں گھڑی پل دی، پکاں دے اوہلے بہہ کے دتا بھلایا۔ وڈیائی رہن دتی نہیں تیرتھ اٹھسٹھ جل دی، گنگا گوداوری جمنا سرتی رووے مارے دھایا۔ میری کھیل تلو کام کرودھ موہ ہنکار وکار دل دی، دلدری سارے دتے بنایا۔ آواز رہی نہ کسے مندر ٹلّ دی، اٹل پدوی سمجھ کسے نہ آئی۔ جدھر تلو کوڑی کریا گنی بلدی، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ کھیل تلو جل تھل دی، مہیئل پڑدا لو اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سبجگ میرا حکم ورتایا۔ کَلج کہے جن بھگتو ویکھو سب دی نیتی، زرنتر دھیان لگایا۔ چڑھے رنگ نہ کسے مچھٹھی، کوڑ کلپنا نال وڈیایا۔ کایا ہووے نہ ٹھانڈی سیتی، جھرنا نچھر نہ کوئے جھرایا۔ دھر دی دسے نہ کوئے باغیچی، بھل بھلو اڑی نہ کوئے مہکایا۔ پُرکھ اکال میرے صاحب میتوں کیتی بخشیش، بخشش کوڑ کریا جھولی پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ میرا سنگ نبھایا۔ کَلج کہے جن بھگتو اکھاں کھول کے تلو، تلو کھیل اتھاہ۔ اک دُو جے نوں دسو، بولو سچ سبھا۔ میری کرنی ویکھ کے ہسو، دو ہتھاں تالی وجا۔ پھیر پر بھ دی چرنی ڈھٹھو، سیس جگدیش جھکا۔ پھیر ویکھو کھیل سمرتھو، کی کرے بے پرواہ۔ جس نوں کہندے مالک یگو، واحد واحد نور خدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سچا پاتشاہ۔ کَلج کہے جن بھگتو ویکھو میری اکھ بدلی، نین نین مٹکایا۔ میں مات لوک دا عدلی، انصاف رہیا کمایا۔ میلا رہن نہیں دتا پت پتی، پر میثور سب نوں دینا بھلایا۔ انتم پت کسے نہیں رکھنی، سر ہتھ نہ کوئے ٹکایا۔ میں نوست لاؤنی گنی، گرہ گرہ آنج وکھایا۔ میری جوت اکو جگنی، کوڑ گڑیاری نال رلایا۔ نہاؤن دینا نہیں کسے نوں پر بھ چرن دھوڑ مجنی، سروور سچ نہ کوئے سہایا۔ جھگڑا پا کے پنچ تت

کایا بدنی، بدلہ لینا تھاؤں تھانیا۔ تئیں سارے ہو جاؤ بے وطنی، وطن حق نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ میرا رنگ رنگایا۔ بھگت کہن کھجک کی کہنا، کی رہیا جنایا۔ کھجک کہے اٹھ ویکھ لو اپنے نیناں، بن نیناں نین اٹھایا۔ دُھر دے حکم دا وہن وہنا، نہ کوئے میٹے میٹ مٹایا۔ نیز رو کے اٹھیا کپیر جلاہیا نائی سینا، نانا چھیمبانا ملایا۔ رواداس کہا کی کلپیش کل پینا، کلکاتی دے درڑایا۔ کھجک نے ہس کے کہا میری کرنی نے روپ دھرنا ڈیناں، انوکھا اک درسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، میری آسا پور کرایا۔ بھگت کہن کھجک اوہ ویکھ نانک آوندا بھجا، قدم قدم نال بدلایا۔ کھجک کڈھ کے ہتھ سجا، انگلاں پنچے رہیا دکھایا۔ نانک اچی کوک سنایا ٹپا، نعرہ اگم اتھاپیا۔ میں سورپیر بہادر جگ چوکڑی ٹیکاں متھا، جو بن ونت اکھوایا۔ توں اوتار پیغمبر گرو آں بھگتاں کریں اکٹھا، مخول وچ ڈھایا۔ کسے نوں گاں کھوائی کسے نوں سور کھوایا کسے نوں وچھا کٹا، پنکھی پنچھیاں تیاں کھل لہایا۔ اوئے تئیتوں پتہ نہیں توں وس پینا اُس شبد دھار دُھر درگاہی جٹا، جس نوں جٹا جوٹ سارے سپس نوایا۔ جس دے حکم اندر کملیا تیری آو ہو جانی بٹا، صفر صفر زیرو زیرو وچ سمایا۔ اٹھ ویکھ صاحب سلطان سمرتھا، پاربرہم اپنا کھیل کھلایا۔ کھجک نیز کھول اکھاں، آخر اکھر دیاں پڑھایا۔ جس نے تیری میٹنی صفحہ، ملیچھاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ سارا چار جگ دا لہنا کرنا رفع، رفاقت اپنی دے درڑایا۔ اُس دے کولوں بنا بھگتاں توں کھٹنا کسے نہیں نفع، نقصان وچ دو جہان نظری آیا۔ آہ ویکھ ڈھندا مدینہ مکہ، کعبے رہے گرلایا۔ اوہ ویکھ گدا بورا کٹا، موسیٰ عیسیٰ نیز نیناں نیر وہایا۔ اوہ ویکھ جنہاں اکو تیرا نام جپا، جگ جیون داتا ویکھ کے خوشی منایا۔ اوہ ویکھ سنجگ چلدا رتھا، رتھو ہی ہو کے اپنا حکم ورتایا۔ اوہ ویکھ توں میرا میں تیرا ہندی کتھا، کتھا کہانی پچھلی دتی مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنا حکم ورتایا۔ نانک کہے کھجک اٹھ ویکھ سپدا اخیری، بن اکھراں رہیا سنایا۔ جس نے شرع دی توڑنی زنجیری، ظاہر ظہور کرے رُشٹایا۔ رہن دینی نہیں میری پیری، اپرپر سوامی اپنا حکم سنایا۔ کملیا میں وی آگیا اچ تقدیری، تدبیر تئیتوں رہیا سمجھایا۔ نہ کوئی پاتشاہ نہ کوئی وزیری، وزارت رہن کوئے نہ پانیا۔ نہ کوئی چار جگ دی پچھلی چلے پیرھی، ریت سب دی دینی بدلایا۔ لیکھا مکا کے شاہ حقیری، ایکا رنگ دینا رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا

کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ نانک کہے کلجگ اپنا پالے زور، جور زور ویکھ وکھائیا۔ جس نے بدل دینی سب دی تور، تریا توں پرے اپنا حکم شنوائیا۔ ذرا نگاہ مار لے نال غور، غور ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جیہڑے چار جگ وچ کھادھے پشو ڈھور، مانو مانو کھکھ نال بدلایا۔ اوہ سارے دھرم رائے دے آگے دینے تور، آگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ توں اُس دوارے دا چور، جتھے ٹھگ چور بیٹھے ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ کلجگ کہے نانک میں انجانا نہیں بچے، سچ دیاں سنایا۔ میں حکمے اندر سچا، پر بھ ساچے دی سیو کمایا۔ میرا وعدہ میرا قول اقرار محمد نال اوہ صدی چودھویں تیرا ڈھاہنا مدینہ مکہ، کعبیاں وچ تیرے نام دی پئے ڈھایا۔ کوئی رہن نہیں دینا سکا، سجن میت نہ کوئے اکھوائیا۔ اُس ویلے اکو پپاتے اکو کوڑ دا ہونا ٹپا، دوجی کرے نہ کوئے پڑھایا۔ جس نے توں میرا میں تیرا جاپ چپا، تِس نوں ملے مات لوک وچ وڈیایا۔ ایہہ کھیل کرے پُرکھ سمر تھا، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھایا۔ کلجگ کہے نانک میں اُس صاحب دا چاکر، چاکری سچ کمایا۔ جس نوں زرگن دھار سارے آکھن، روپ رنگ ریکھ نہ کوئے درسایا۔ میں کوئی کیتا نہیں پاپن، حکم من کے جھٹ لنگھایا۔ میں گھر گھر اندر کیتا واسن، وشیاں وچ کیتی لوکایا۔ جدھر تکو اودھر اندھیری راتن، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ نہ کوئی پوجا رہی نہ پاٹھن، ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ سب نوں مایا ڈسے ناگن، اگنی اگت تپایا۔ اٹھ ویکھ بنا بھگتاں نار دسے نہ کوئے سہاگن، آتم پر ماتم کنت نہ کوئے ہنڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا راہ اک وکھایا۔ نانک کہے کلجگ کی اپنا آپ رہوں چتار، چتر اپنیاں ویکھ وکھایا۔ کی اپنے صفت دی کریں گفتار، کُفت شنید پھول پھولایا۔ کی اپنے جگ دی تکیں رفتار، رفتہ رفتہ کھوج کھوجایا۔ کی حکم دسین اپنی سرکار، شہنشاہ کی کار کمایا۔ اوہ ذرا اٹھ ویکھ اوہ گوہند دے کھنڈے دی دھار، جس نوں لوہار ترکھان نہ کوئے گھڑایا۔ اوہ پرگٹ ہو یا وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری جس دے آگے بیٹھے سپس نوائیا۔ دو جہاناں بن شاہ آسوار، پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسماناں بھجے واہو داہیا۔ اٹھ ہوتیار، ترے گن اتیتا تیرا لیکھا ویکھ وکھایا۔ اپنا لہنا کیتی کرنی دا کرتب سرب وچار، وچر کے دینا سنایا۔ بے خبرا ہو جا خبردار، خواب وچ ویکھ میں اپنا

آپ بھلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتایا۔ کلج کہے نارد میں نہیں کوئی بھولا بھالا، بھرم نہ کوئے رکھایا۔ میتوں حکم دتا اللہ تعالا، تابعیا وچ سیو کمایا۔ میں صدی چودھویں مارنیاں چھالاں، چوداں طبق بھجاں چائیں چائیا۔ میں سب دے کولوں منگنا ہالہ، وصولی کراں تھاوں تھانیا۔ میری کرنی ویکھیں سب دا منہ کرنا کالا، کالکھ ٹکا نہ کوئے دھوایا۔ میں دین مذہباں دا کڈھنا دوالا، دیوالیئے ہو کے سارے دین وکھایا۔ میں سب نالوں حکم مننا بابلا، سبجگ تریتا دواپر میرے آگے کر سکے نہ کوئے پترایا۔ میں پھل رہن نہیں دینا کسے ڈالا، سنمل رُکھ دین دینی وکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، میرا سگلا سنگ نبھایا۔ نانک کہے کلج میں ویکھے جگ چوکڑی بتدے، پورب دھیان لگایا۔ اتم سارے گئے چیکدے، نیز نیناں نیر وہایا۔ او جس وقت نوں اوتار پیغمبر گرو اڈیکدے، بیٹھے اکھ گھلایا۔ اوہ اپنیاں دیناں مذہباں دی گنڈھ پچدے، زور زور نال کھچایا۔ دھرم نشانے گئے اڈیکدے، صفتاں وچ کر کر صفت صلاحیا۔ ہن ویلے وقت آگئے پر بھو دی تصدیق دے، شہادت شبد گرو بھگتایا۔ تیتھوں لیکھے منگن تیری کرم کانڈ رسید دے، حرف حروف نال ملایا۔ ذرا کھیل ویکھ اُس پریتم دی پریت دے، جو پریم وچ لیکھا سب دا دے چکایا۔ جس نے جھگڑے مُکاؤنے اوچ نیچ دے، نیچ اوچ ایکا رنگ رنگایا۔ اُس کھیل کراؤنے اکیس بیس دے، بیس پسا اپنا حکم ورتایا۔ جھگڑے مُکاؤنے راگ چھتیس دے، چھتی جگ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ لیکھے گنے قرآن حدیث دے، حضراتاں توں پرے کرے پڑھایا۔ چھیتی کر توں دوہاں ہتھاں دیاں مُٹھاں میچ دے، کھلی نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھو آپ گھلایا۔ کلج کہے نانک میں بڑا چنگا سبجا، ڈلارا دولھا نظری آیا۔ میں پوتر رہن نہیں دتی کوئی جگہ، ہر ہر دا ویکھ وکھایا۔ جیو جہان بنایا کگا، ہنس روپ نہ کوئے سمجھایا۔ کسے داوسن نہیں دینا آگا، لیکھا اور رہے نہ رانیا۔ جس گوبند نوں صفت والا لایا کگا، گہر گمبھیر اپنے وچ سمایا۔ ذرا سب دیاں ویکھ چڑھ کے اُپر شاہ رگاں، شہنشاہ نظر کوئے نہ آیا۔ دھرم دارہیا کوئے نہ تگا، شبدی گنڈھ نہ کوئے بنھایا۔ کوڑ گڑیا گھر گھر میرا اڈا، نو در اپنا حکم سنایا۔ میں دھر دا سیوک اپنے آپ دا پیاراتے سچا، سچ سچ رہیا سنایا۔ میں وی چاہندا سب دا بھانڈا بھنڈا کچا، ساڈھے تن ہتھ نظری نظر کوئے نہ

آئی۔ جھگڑا مُکاؤنا اوتار پیغمبراں گرواں چچا، اِکو پتا پُرکھ اکال لینا منائی۔ میٹوں شبدی حکم وِچ سارا دیوے پتے، پت پر میثور آپ سُنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک ورتائی۔ نانک کہے کھج نہ دے وڈیاں دیلاں، جگت جگت نہ کوئے پترائی۔ دُھر مالک نے ہن سُنیاں نہیں اپیلاں، اپر پر سوامی اِکو اپنا حکم ورتائی۔ لوڑ رہنی نہیں کسے وکِلاں، دھارا دین دُنی دینی بدلایا۔ جھگڑا پینا اُتے زمینا، اسماناں اُتے سرب گر لایا۔ او مور کھاتوں بنیا رہیوں کمینہ، ہو چھی مت دکھایا۔ تیرے وِچ سچا صاحب کسے نہیں چینا، ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ کھجک ہس کے کہا نازکا میٹوں سلام کرتے کہہ آینا، سجدہ سپس جھکایا۔ اٹھ ویکھ میرے وِچ پر بھو دے بھگت اوہ نگینہ، جنہاں ولّ نگاہ کر نہ کوئے دکھایا۔ جنہاں دے وسیا ہر مندر ہر چینا، ہر اپنا ڈیرہ لایا۔ اوہناں دے ہو کے ادھینا، حکم وِچ بھجے چائیں چانیا۔ جنہاں دا لیکھا کسے توں نہیں جانا چھینا، آگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ اوہناں دا مالک اوہ پرینا، پاربر ہم پت پر میثور بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، شبدی دھار شاہ سوار آسو پاوے پاکھر زینہ، زینہ زینہ ویکھے خلق خدایا۔

★ ۲۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ پارو مل دے گرہ اٹاری ★

کھج کہے میں بھگتاں سدا داس، نمرتا وِچ سپس نوایا۔ جنہاں دے انتر نر نتر اک نواس، نرگن نور جوت کرے رُشنائیا۔ میں نو نو اوہناں دا منگاں ساتھ، سگلا سنگ بنایا۔ بندنا کراں جوڑ کے ہاتھ، ڈنڈاوت وِچ رام دُہایا۔ جوتوں میرا میں تیرا سوہنگ گاؤندے گاتھ، رسنا جہوا صفت صلاحیا۔ اوہناں دا پورب لہنا مستک ماتھ، جنم جنم دا لیکھ سمجھایا۔ میں اوہناں دا داس، سیوک چاکر اک اکھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر کرتا روپ درسایا۔ کھج کہے میں بھگتاں آد جگادی سیوادار، در در سیو کمایا۔ جنہاں دے اندر پر بھو پیار، پریتم مل کے وٹی ودھایا۔ میں ویکھاں اپنی دھار، جگ نیر نین نہ کوئے اٹھایا۔ وکھرا ہو کے سرب سنسار، سرشی درشی توں باہر اپنی کار کمایا۔ جنہاں دا تکاں اِکو حقیقی

یار، حق نورُ خدائیا۔ اوہناں دا بن کے برخوردار، بدی دے وچ کدے نہ آئیآ۔ لہنا تک کے تن منار، ساڈھے تن ہتھ وکھ وکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھيو چکائیآ۔ کلج کہے بھگت آد پر بھو دامت، انت اوسے وچ سمائیآ۔ جو ہر دے رکھدا چیت، چت وت ٹھکوری نظر کوءے نہ آئیآ۔ پاربرہم پر بھ گائے اکٹرا گیت، سرت شبد شبد سمائیآ۔ اندر پوتر کر کے نیت، ڈرمت پاپاں میل دھوئیآ۔ اوہناں ویکھاں کایا ٹھنڈی سیت، اگنی ت نہ لاگے رائیآ۔ جھکڑا چھڈ مندر مسیت، پت پر میثور اکورہے منائیآ۔ لیکھا رہے اوج نہ پینچ، ذات پات نہ کوءے چترائیآ۔ میری سدا سدا سدا اوہناں اسپس، جو سر پر بھ دے آگے نوائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرشٹ درشٹ انتر انتر جائے جیت، جگ جیون داتا اپنا حکم اک ورتائیآ۔

★ ۲۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ سدن مل کوڑا مل دے گرہ اٹاری ★

جن بھگت کہے میری آسا پئی، پورن برہم بھيو کھلایآ۔ شبدی اگنی آواز سنی، سرت سادھی دتی کھلایآ۔ نام ندھان اگنی وچی دھنی، دھن آتمک راگ الایآ۔ منزل مل گئی اُپر رکھی مئی، مون رہن دی لوڑ رہے نہ رائیآ۔ جھوٹھی دسی دین دنی، مذہب ذات دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ پرکاش ہو یا کایا کئی، کعبیاں پرے رُشنائیآ۔ مالک ملیا صلح کئی، کل مالک بے پرواہیا۔ جس مُجبت دتی نام انمکی، قیمت ہٹ نہ کوءے لگائیآ۔ میری آشا پھلی پھلی، پت تھنی مات مہکائیآ۔ میری سرت رہے نہ بھلی، اُٹھل لئی جگائیآ۔ امرت پینا پیا نہ چلی، نچھر جھرنا دتا جھرائیآ۔ میری کلپنا مات لوک مول نہ رُلی، چوڑاسی وچوں باہر کڈھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ وکھائیآ۔ جن بھگت کہے میرا پورا ہو یا بھروسا، بھرم رہیا نہ رائیآ۔ گھر ملیا پُرکھ ابناشا، ابناشی کرتا دیا کمائیآ۔ جس مانس جنم کیتا رہ راسا، رحمت اپنا نام کمائیآ۔ بھاگ لگا کے کایا کاسہ، قسمت قسمت وچوں بدلایآ۔ چرن کول کول چرن کر کے داسی داسا، سیوک سیوا سچ سمجھائیآ۔ آتم پر ماتم جوڑ کے ناتا، جگ جنم دے وچھڑے آپ ملایآ۔ ہر سنگت بنا کے بھین بھراتا، پریم مُجبت اک سکھائیآ۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا اک ور، اک اک درسائی۔ جن بھگت کہے میرا پورا ہویا جوگ، جگتی اور رہی نہ رائیا۔ پُرکھ ابناشی کیتا سچ سنجوگ، وچھوڑا وچھوڑے وچوں کٹائی۔ آتم پر ماتم کر کے بھوگ، بھسمر اپنا رنگ رنگائی۔ لیکھا مُکا کے لوک پر لوک، سچ دوار دتی سرنائیا۔ توں میرا میں تیرا دس سلوک، جگت و دیا ڈیرہ ڈھاپیا۔ نرمل نور جگا کے جوت، اندھ اندھیرا دتا گوائیا۔ اینکار اکو دس کے اوٹ، اوٹک اپنے نال ملائی۔ لیکھا مُکا کے جنم کوٹی کوٹ، کنجن گڑھ اک سہائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دھرم دوار اک دکھائی۔ جن بھگت کہے موہے چاؤ گھنیرا، گھننیا ملیا ڈھر درگاہیا۔ جس نے بھيو چکایا سنجھ سویرا، دوس رین نہ کوئے وڈیائی۔ مایا موہ مٹایا اندھیرا، نرگن نور کر رُشنائیا۔ اکو گھر درسایا گرو گر چیرا، چیللا گر اک گھر بنائی۔ ہوئے ہنگتا ڈھاہ کے ڈیرہ، ڈنڈاوت اکو دتی سمجھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگت سہیلا بھگتاں بٹھے بیڑا، بیڑا شتوہ دریا نہ کوئے رُٹھائی۔

★ ۲۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ جسونت سنگھ دے گرہ اٹاریسی ★

جن بھگت کہن پر بھ تیرا سچ دربارا، درگاہ ساچی سچکھنڈ سو بھا پائی۔ جتھے اگم نور اجیارا، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ بن سیس جگدیش جھکدے گر اوتارا، پیغمبر سجدیاں وچ سو بھا پائی۔ وشن برہما شو سیوادارا، نرگن دھار تیری سیو کمائی۔ ایکاشد سترگرو تیرا بے جیکارا، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ جگ چوکڑی اپر پیر تیرا کھیل اپارا، پار برہم پر بھ تیری بے پرواہیا۔ سترجگ تریتا دوا پریتیا وچ سنسارا، دین دیالے پروردگار اپنا پنڈھ مکائی۔ کلجگ انت سری بھگونت چار کُنٹ دہ دشا ویکھ دھواں دھارا، دھرنی دھرت دھول دھول دھیان لگائی۔ سچ سوامی ساچا دسے نہ کوئے دوارا، در در گھر گھر اندھ اندھیرا چھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در ٹھانڈے الکھ جگائی۔ جن بھگت کہن پر بھو تیرا ساچا کھنڈ، سچ سچ سو بھا پائی۔ نگاہ مار اپنے وچ برہمنڈ، برہماد کھوج کھوجائی۔ ویکھ کھیل سورہ چند، منڈل منڈپ ڈیرہ لائی۔ جو دین دنی دتی ونڈ، مانو مانو حصے مات رکھائی۔ جگت دی

دھار بنا کے کندھ، دویت دُئی والی رکھائیا۔ من منوآ کرے جنگ، کوڑی کریا شستر ہتھ اٹھائیا۔ صدی چو دھویں تیری سرشٹی درشٹی تیرے پیار نالوں ہوئی رنڈ، سہاگی کنت نہ کوئے ہنڈھائیا۔ در ٹھانڈا تیرا رہے منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ تیرا نام کلمہ دیوے کیہڑا انند، انند انند وچ سمائیا۔ کیہڑا ڈھولا گیت گائیے چھند، کون اکھر اکھر پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، بھيو ا بھیدا انت گھلائیا۔ جن بھگت کہن پر بھو تیرا دربار سہنجنا، سو بھاؤنت سہائے۔ پرکھ ویکھ آد زرخنا، زرخن نور کر رُشنائے۔ مات لوک رہیا نہ کوئے درد ڈکھ بھے بھنجنا، بھو ساگر پار نہ کوئے کرائے۔ ساچا نام ملے نہ انجنا، اندھ اندھیر نہ کوئے مٹائے۔ کوڑی کریا وچ کلجک صدی چو دھویں ونجھنا، ونجھ مہانا دئے سمجھائے۔ ست دوار تیری منظور ہوئے بندنا، ڈنڈاوت سجدہ نہ کوئے وڈیائے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے سپس نوائے۔ جن بھگت کہن پر بھ تیرا دوارا سچ، سچ ملے وڈیائیا۔ اٹھ ویکھ کایا مائی کچ، پنچ تت پھول پھولائیا۔ نو کھنڈ پر تھمی نو دوارے رہی نچ، نورس نال دُہائیا۔ تیرا رُوپ انوپ دسے کسے نہ ست، ست ستوادی برہم برہمادی تیرا بھيو نہ کوئے گھلائیا۔ جدھر تکیئے اودھر من مت، گومت سارے گئے جھلائیا۔ ناڈ بہتر ابلے رت، ہاڈی تن سو سٹھ سٹھ کر لائیا۔ تیرا نور ظہور ملے نہ کسے اُپر شاہ رگ، شہنشاہ تیرا درس کوئے نہ پائیا۔ کوڑ کلپنا سارے رہے بچ، بھجن بندگی وچ نہ کوئے سمائیا۔ تیری آتم پر ماتم تیرے نالوں ہوئی اڈ، گرہ مندر ملن کوئے نہ پائیا۔ تیری منزل سارے گئے چھڈ، ناتا جڑیا کوڑ لوکائیا۔ تیرا نام خُماری پیئے کوئے نہ مدھ، مدھر دُھن نہ کوئے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ میلانے ملائیا۔ جن بھگت کہن تیرا دربارا چنگا، صاحب تیری سرنائیا۔ کلجک کوڑی کریا لہر ویکھ دھار گنگا، گوداوری جمنائستی بیٹھی نین شرمائیا۔ مانو مانس مانکھ نیتز نین ہن ہويا اندھا، نچ نیتز لوچن نین اکھ نہ کوئے گھلائیا۔ من منسا وچ گندہ، بدھ بیک نہ کوئے کرائیا۔ صدی چو دھویں لیکھا تک تارا چندا، محمد چار یاری نال دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تڈھ بن دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جن بھگت کہن تیرا دربارا اگم اتھا، اتھاہ تیری وڈیائیا۔ کلجک انتم دسے نہ کوئے ملاج، بیڑا کندھ نہ کوئے اٹھائیا۔ سارے تیرے نام کلمے دی دیندے صدا، صفتاں والے ڈھولے گائیا۔ اگے ہو کے پکڑے کوئے نہ

بانہہ، دو جہاناں پندھ نہ کوئے چُکائیا۔ جدھر تکیئے جھگڑا سُوَر گاں، دھرم دی دھار رُوپ نہ کوئے درسا ئیا۔ کلجک جیواں بُدھی ہوئی کاں، کاگ وانگ
 سرب گر لائیا۔ تیرے پیار مُجّت وِچ ملے کوئے نہ تھاں، تھان تھنتر دین دُہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در در
 تیرے سیس نو اییا۔ جن بھگت کہن تیرا دربارا اُچ اگما، ہر اگم تیری وڈیائیا۔ اٹھ ویکھ کھیل کایا ماٹی چٹا، چم درشی اِشی پھول پھولائیا۔ تیرا پیار رہیا نہ
 پون سواسی دما، دامنگیر نہ کوئے اکھوائیا۔ صدی چو دھویں بدل دے سماں، سماپت کر کوڑ خلق خُدا ئیا۔ اگلا لحم دے نواں، نو جو بن تیری بے پرواہیا۔ مایا
 متا موہ وکار ہنکار رہے کوئے نہ طمع، تامل گیری دینی گوائیا۔ جھگڑا مُکا دے ہوں ہماں، ہنکار وکار دینا مٹائیا۔ سنجگ سد جگا دے شمع، نور جوت کر
 رُشنا ئیا۔ کلپنا رہے کوڑ نہ مناں، بُدھی بُدھی کر رُشنا ئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے دے دُھر دا ور، جن بھگت سُہیلے جھولی
 ڈاہیا۔ جن بھگت سُہیلے کہن پر بھو تیرا دربارا سچا، سچ سچ تیری سرنا ئیا۔ گر اوتار پینمبر سندیہ دے کے گئے سچ حقا، حقیقت اک اک درڑا ئیا۔ اتم سب
 دا پینڈا مُکا، لیکھا اور رہیا نہ رانیا۔ کرپا ندھان صاحب سوامی آدانت بے انتا، بے انت تیری بے پرواہیا۔ زرگن دھار میل ساچے کنتا، کنت کنتوہل تیری
 سرنا ئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا سچ ور، تھہ بن دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جن بھگت کہن ساڈی عرضی، عرض میننتی اک
 سنا ئیا۔ کلجک ملے کسے نہ ڈھوئی، دھرم دی دھار نہ کوئے جنا ئیا۔ سرتی کسے (اٹھے) مول نہ سوئی، شبدي چوٹ نہ کوئے لگائیا۔ جگت دُہاگن بن کے روئی،
 بن نیناں نیر وہائیا۔ پت سب دی گئی کھوہی، اوڈھن سیس نہ کوئے لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے دے سچ ور، در اپنا ویکھ
 دکھائیا۔ جن بھگت کہن ساڈی اک اک ارداس، میننتی سچ سنا ئیا۔ سنگر شبد و سنا پاس، پاسا دین دُنی اُٹائیا۔ لیکھے لاؤنا سواس سواس، ساہ ساہ اپنے
 رنگ رنگائیا۔ بھيو کھولنا پر تھی آکاش، گگن گگنتر ڈیرہ ڈھائیا۔ زرگن نور کر پرکاش، جوتی جاتے نظری آئیا۔ کلجک میٹ اندھیری رات، سنجگ سچ چند
 چوکائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن بنا اک جماعت، جملہ اکھراک پڑھائیا۔ توں میرا میں تیرا ہووے گاتھ، ڈھولا دسنا صفت صلاحیا۔ جھگڑا مُکا کے لوک
 مات، ماتر بھومی رنگ رنگائیا۔ تیرا درس کریئے اکانت، اک گرہ اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے دے دُھر دا ور، در

تیرے آس رکھائیا۔ پُرکھ اکال دیا کماؤندا اے۔ شبد اگئی اک سناؤندا اے۔ بھيو ابھیدا آپ کھلاؤندا اے۔ اچھل اچھیدا ویس وٹاؤندا اے۔ چارے
 ویداں ویکھ دکھاؤندا اے۔ پُران اٹھاراں کھوج کھجاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چکاؤندا
 اے۔ سچ دا پڑدا آپ چکاواں گا۔ نرگن نُوَر جوت چکاواں گا۔ جوتی جاتا ڈمگاواں گا۔ نرگن سرگن کھیل کھلاواں گا۔ لکھ چوراسی کھیل کھلاواں گا۔ گر
 اوتار پیغمبر کول بہاواں گا۔ وشن برہما شو نال رلاواں گا۔ کھج کوڑا پکڑ اٹھاواں گا۔ دو جہاناں ویکھ دکھاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سناواں گا۔ سچ سندیسہ اک سناؤندا اے۔ دین دیال دیا کماؤندا اے۔ جوتی جاتا ڈمگاؤندا اے۔ کھج کوڑا ویکھ دکھاؤندا اے۔ پربھو دی
 دھار اک پرگٹائیگا۔ نرگن نُوَر جوت رُشناؤندا اے۔ ست ستوادی برہم برہادی بھيو کھلاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی
 کار کماؤندا اے۔ سچ کرنی کار کماواں گا۔ بودھ اگادھا بھيو کھلاواں گا۔ صدی چودھویں ونڈ ونڈاواں گا۔ محمد لیکھا جھولی پاواں گا۔ اگلا تھم تھم پرگٹاواں گا۔
 دین دُنی آپ سمجھاواں گا۔ رشی مَنی منیشتر آپ اٹھاواں گا۔ دُھر سندیسہ نریشا ہو کے اک سناواں گا۔ جو آد جگادی رہے ہمیشہ، سو پُرکھ ابناشی رُپ
 دھراواں گا۔ بھگت اُدھارنا جس دا پیشہ، پیشتر اپنا پڑدا لاہوانگا۔ سچ سوامی ہو کے دیواں سندیسہ، فرمانا اکو اک سناواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، در ٹھانڈا اک درساواں گا۔ در ٹھانڈا اک پرگٹائیگا۔ نرگن نُوَر جوت رُشناؤندا اے۔ پاربرہم پر بھ ویس وٹائیگا۔ دیس پردیس
 کھوج کھجائیگا۔ نر نرائن نریش اک اکھوائیگا۔ جن بھگتاں کر کے ہیبت، ہتکاری میل ملایگا۔ درشن دے کے نیت نیت، نچ نیترا کھ کھلاؤندا اے۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ اپنا مارگ لائیگا۔ سچ مارگ اک لگاواں گا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ تھم مناواں گا۔ مانو ذاتی آپ
 اٹھاواں گا۔ شبد انادی ناد سناواں گا۔ نرگن جوتی جوت جگاواں گا۔ سوئی سرتی آپ اٹھاواں گا۔ گر اوتار پیغمبراں لہنا لیکھا پور کراواں گا۔ آتم پر ماتم
 رچ سویمبر، سوہنا جوڑا جگت جڑاواں گا۔ کھج کوڑ میٹ اڈمبر، ستجگ ست ست ورتاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا
 ور، در اکو اک کھلاواں گا۔ در اکو اک کھلاؤندا اے۔ سو پُرکھ نر نجن دیا کماؤندا اے۔ ہر پُرکھ نر نجن ویکھ دکھاؤندا اے۔ آد نر نجن سوہنا پائیگا۔ اک ایکنکار رنگ رنگائیگا۔

ابناشی کرتا پڑدا لاہیگا۔ سری بھگوان ڈنک وجائیگا۔ پاربرہم پر بھ ویس وٹائیگا۔ برہم اپنا سنگ رکھائیگا۔ وشن برہما شو سیو لگائے گا۔ گر اوتار پیغمبر نیوں
 نیوں سیس جھکائیگا۔ بھگت بھگوان میل ملائیگا۔ شبد نشان اک جھلایگا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ، دھر دا حکم اک ورتائیگا۔ توں میرا میں تیرا لیکھا مکا
 کے مندر مسیت، کایا کعبہ اک وڈیائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلا آپ ملائیگا۔ سچ میلا میل ملاواں گا۔ بن
 تیل باقی جوت رشناواں گا۔ بن ورن گوتی گوت چلاواں گا۔ سب دی چڑھ کے چوٹی، چوٹ شبد نام لگاواں گا۔ جس نوں لہدے کوٹن کوٹی، اوہ بھگت
 سہیلے ویکھ وکھاواں گا۔ جھکڑا کر کے گوشت گوشتی، ہوئے ہنگتا جڑ اُکھڑاواں گا۔ نام سنا کے اک سلوکی، سوہلا دھر دا اک سناواں گا۔ ایہتھے اوتھے دو
 جہاناں بخش کے اوٹی، اوڑک اکو رنگ رنگاواں گا۔ رسنا رہن دیواں نہ کسے دی کھوٹی، کھوٹے کھرے سرب بناواں گا۔ بھگت سہیلے بنا کے مانک موتی،
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ اپنی کار کماواں گا۔ سچ اپنی کار کمائیگا۔ سو پُرکھ زرنجن دیا کمائیگا۔ گرہ مندر پھول پھلایگا۔
 تن مندر پڑدا لاہیگا۔ ممتا موہ وکار چندر آپ تڑائیگا۔ بھاگ لگا کے میری کندر، دیکھ جوتی جوت رشنائیگا۔ بھگت دُو بے گھر نہ جائے منگن، وست اگم
 نال جھولی بھرائیگا۔ دُئی دوتی ڈھاہ کے کندھن، در ساچا اک سہائیگا۔ توں میرا تے میں تیرا ایہو نام تے ایہو بدن، سجدہ سچ سچ سمجھائے گا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا راہ وکھائیگا۔ جن بھگت کہن پر بھ ہوں داسی داس تیرے، ترے گن ڈیرہ ڈھاہیا۔ گھر سوامی وسنا نیڑے، دُور
 دُراڈا پنڈھ چکائیگا۔ کوڑ کلپنا رہن نہ دیوے جھیرے، جھکڑا دینا مکائیگا۔ چوڑاسی کٹ کٹ کے گیڑے، چارے کھانی ڈیرہ ڈھاہیا۔ جو سٹ ڈلارے بن گئے
 تیرے، تیرے وچ سمائیگا۔ اوہناں لیکھا مکا دے گرو گرو چیرے، چیل گرو آپ ہو آئیگا۔ اکو وار زرنکار چاڑھ لے بیڑے، دُو جی نیا دی لوڑ رہے نہ رانیگا۔
 سبج سچ وسالے اپنے کھیڑے، جتھے کھنڈا کھرگ نہ کوئے چکائیگا۔ دین مذہب دے دسن کوئے نہ جھیرے، جھکڑا شرع نہ کوئے لڑائیگا۔ تیرے چرن
 کول کول ہون پر بھ تیرے، گرہ اکو سو بھاپائیگا۔ مڑ کے مات لوک مارنے پین نہ پھیرے، پھرت پھرت نہ کوئے بھوائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در سچ ملے سرنائیگا۔ جن بھگت کہن پر بھ اسیں تیرے بنے بالک، بالے ننھے روپ دھرائیگا۔ توں سرشٹ سبائی خالق،

تیرے ہتھ وڈیاں۔ ایٹھے اوتھے دو جہاناں مالک، مہربان تیری اوٹ تکاں۔ بن تیرے ساڈا اور کوئے نہ ثالث، صلح کل تیری اک سرناں۔ ساڈی کوڑ کپنا میٹ دے عادت، عدل انصاف اک کماں۔ تیرے نام دی کریئے عبادت، کلمہ اکو دینا پڑھانیا۔ اپنی بخشش کر سخاوت، سخن پچھلے پور کرائیا۔ ساڈی آتما تیری امانت، امانت اپنی جھولی لے ٹکائیا۔ ساچا نام ندھاناگن ندھانا (دے) نیامت، رس اکو اک دکھانیا۔ من منو آکرے نہ کوئے بغاوت، جھگڑا اور رہے کوئے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ پُرکھ اکال کہے جن بھگتو سُنو آپ، ہر اپنا بھيو گھلایا۔ اکو ڈھر دا متو باپ، پتا پُرکھ اکال وڈیاں۔ اکو ڈھر دا کرو جاپ، توں میرا میں تیرا سبق پڑھانیا۔ اکو آتم پر ماتم بنو ساک، دوجا سنگ نہ کوئے رکھانیا۔ اکو ویکھو ڈھر دا واک، سو سندیسہ حق سنائیا۔ اکو نور اکو بنو ذات، اذاتی ڈیرہ دینا ڈھاہیا۔ اکو انتر رکھو خواہش، پر بھھ میلا سچ سُبھانیا۔ اکو گرہ کرو وشواس، جو وشیاں دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ اکو وکو ہاٹ، دوجے ہٹ نہ کوئے دکانیا۔ اکو ویکھو پُرکھ ابناش، جو جنم مرن وچ نہ آئیا۔ سو آپے میٹے اندھیری رات، کلجگ کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ پرگٹ ہو کے درشن دیوے ساکھیات، سچ سوامی سو بھاپانیا۔ جس دا لیکھا لکھ سکے نہ کوئے قلم دوات، کاغذ صفت نہ کوئے صالحیا۔ سو سے تہاڈے پاس، سچ دوارے نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگانیا۔ پُرکھ اکال کہے جن بھگتو رکھ لو اوٹ، اوڑک اک سرناں۔ جو کایا اندروں کڈھے کھوٹ، کھوٹے کھرے دئے بنائیا۔ نام شبد دی لا کے چوٹ، چوٹی چڑھ کے ویکھ دکھانیا۔ نرگن نور جگا کے جوت، اندھ اندھیرا دئے مٹانیا۔ جتھے من بدھی دی رہی نہیں سوچ، سو انھو پڑدا دئے اٹھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے نام ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس وچ سب دی ہوئی لوچ، لوچا اور رہے نہ رانیا۔

☆ ۲۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ ہر بنس سنگھ دے گرہ گڑ گاؤں ☆

جن بھگت کہن پر بھ کرپا کر اگم، اگمڑے اپنی دیا کمائیا۔ بھاگ لگا دے کایا مائی چم، پنچ تت چم درشتی دے بدلایا۔ پون سواسی جیئے جاپ دم، دامنگیر ہو کے دیا کمائیا۔ کلج ہر کھ سوگ میٹ دے غم، چنتا چکھانہ کوئے جلائی۔ کوڑ وکار رہے نہ تم، ترسنا موہ دینا مٹایا۔ وہ دشانہ بھٹکے من، سرتی شبد نال جڑایا۔ جوت پرکاش دے چن، اندھ اندھیر دے گوائیا۔ جگت جگت دا بیڑا دے بٹھ، جگت دھار نہ کوئے رڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، سچھنڈ نواسی اپنی دیا کمائیا۔ جن بھگت کہن کرپا کر ڈھر دے ٹھاکر، ٹھوکر اپنا نام لگایا۔ نرمل کرم کر اجاگر، ڈرمت میل میل دھوایا۔ پڑدالاہ دے کایا گاگر، گہر گمسپیر ویکھ وکھایا۔ بھوری رہے کوئے نہ ساگر، جگت بھور پار کرائیا۔ سچ نام بنا سو داگر، ونج اکو اک وکھایا۔ توں کرتا کریم قادر، در تیرے الکھ جگایا۔ در گھر ساچے دے آدر، چرن کول ملے سرنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا نام ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، یودھا سور پیر شبد شبد گر بہادر، بھے اپنا اک وکھایا۔

☆ ۲۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ سیوا سنگھ دے گرہ گڑ گاؤں ☆

جن بھگت کہن پر بھ کرپا کر اپار، اپر پیر اپنی دیا کمائیا۔ کلج کوڑی کریا نہ کرے خوار، موہ وکار نہ کوئے ہلکایا۔ ساچا نام ڈھن دے ڈھکار، انحد نادى ناد سنایا۔ امرت جھرنا جھرا ٹھنڈا ٹھار، بوند سوانتی دے جھرائیا۔ نرمل نور جوت کر اجیار، بن تیل باقی ہووے رُشنائیا۔ ساچے مندر کھول دوار، گھر گھر پڑدا دے اٹھایا۔ آتم پر ماتم میلا گھر میت مرار، ہر سجن سچ سبھایا۔ سچ دوار ایکنکار تیرا درس ہووے دیدار، دوسر نظر کوئے نہ آئی۔ سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی کرپا دھار، پار برہم برہم مہر نظر اٹھایا۔ جن بھگت کہن ساڈی نو نو نمو نمو نمسکار، سجدہ سیس جگدیش جھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھایا۔ جن بھگت کہن پر بھ ڈھر دا دے دے نام بھنڈارا، جگت منگن دی لوڑ

رہے نہ رائیا۔ شبد سنا دے اگم اپارا، جس نوں چار جگ دے شاستر کہن کوئے نہ پائیا۔ صاحب سوامی انترجامی گھر اندر دکھا دربارا، درگاہ ساچی سچکھنڈ
 دوار اک جنائیا۔ جتھے آدانت جگا جگنت تیرا نور جوت اُجیارا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ سو پڑکھ نرنجن در منگیئے ایکا وارا، میننتی اک اک سنائیا۔ کلجگ کوڑی
 کریا میٹ اندھیارا، اندھ آتم میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے سیس نوائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ
 ساچے نام دی بھر دے جھولی، جھولا دو جہان جھلایا۔ آتم پر ماتم دس دے بولی، انبولت اپناراگ درڑائیا۔ تیرے پریم دی کھلیئے ہولی، لال گلالا رنگ
 چڑھائیا۔ الٹی کر دے نابھ دی کوئی، کول کولاروپ درسائیا۔ سرتی رہے کسے نہ بولی، بڈھ بیک دینی بنائیا۔ ساڈی آشا کو جھی کملی، کامل مرشد تیری
 اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا نور الاهی اولی، عملاں
 توں رہت تیری بے پرواہیا۔

☆ ۲۸ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ ریشم سنگھ دے گرہ میرٹھ چھاؤنی ☆

جن بھگت کہن پر بھو کلجگ بڑا ٹھگ، گھر گھر ٹھگوری پائیا۔ ساڈھے تن ہتھ پنج تت لا کے اگ، سرگن تت رہیا جلائییا۔ چڑھنا ملے نہ کسے اُپر
 شاہ رگ، جیو جنت سادھ سنت رہے گر لائییا۔ نچھر جھرنابوند سوانتی امرت ملے کسے نہ رس، کوئی کول نہ کوئے اٹائییا۔ دُھن آتمک شبد سنے کوئے نہ ند،
 انحد نادی ناد نہ کوئے شنوائیا۔ ہنس روپ ہوئے گگ، تیرا نام مانک موتی چوگ نہ کوئے چکائییا۔ تن سو سٹھ خالی دے ہڈ، ناڈ بہتر نہ وجے ودھائییا۔
 تیری آتما تیرے نالوں کیتی اڈ، گرہ گرہ ملن کوئے نہ پائیا۔ صاحب سلطان نوجوان سارے تیتوں رہے سد، سدا ہوکا اک سنائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ کلجگ کہے پر بھو میں تیرا ست ڈلارا، جو بن ونا سو بھاپائیا۔ سر شٹی در شٹی اندر پاواں
 سارا، اشٹ سب دارہیا بدلایا۔ گھر گھر اندر ودھا کے کام کرودھ لو بھ موہ ہنکارا، ہوئے گڑھ دتا بنائیا۔ سرت شبد کرے نہ کوئے پیارا، پر یتم رنگ نہ

کوئے رنگایا۔ امرت رس ملے نہ کسے ٹھنڈا ٹھارا، بوند سوانت نہ کوئے ٹپکایا۔ ساڈھے تن ہتھ کیا اندھیارا، تیرا نور نظر کسے نہ آیا۔ رسنا جہوا بتی دند
 پڑھ پڑھ تھکا سرب سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری دین گواہیا۔ تیری منزل ملے نہ کسے نر نرکارا، بند کواڑ نہ کوئے کھلایا۔ تیری مہر نال محبوب
 میں نو کھنڈ پر تھی پاواں سارا، نو دوار اپنا بل دھرایا۔ ہر ہر دے اندر کیا دھواں دھارا، اندھ اندھیر کیتا لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ایک دینا ساچا ور، سچ تیری سیو کمایا۔ جن بھگت کہن پر بھ کجگ کیتا اندھ گھور، گھوری نظر کوئے نہ آیا۔ اندر وسا کے اپنے چور، چوری چوری تیرا
 نام لیا چرایا۔ منشاں کولوں کھوائے پشوتے ڈھور، پنچھیاں کھل لہایا۔ سچ دھرم دی کٹ کے ڈور، ڈوری کوڑ نال بندھایا۔ جھگڑا پا کے مڑھی گور،
 اوتار پیغمبر گرو دتے لڑایا۔ اوتار پیغمبر بن دے بانکا چھوہر، در در اپنا روپ درسایا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ نو اسی اتنم تیری پی لوڑ، لڑیندے سا جن ہو
 سہایا۔ تھہ بن اتنم پر ماتم سکے کوئے نہ جوڑ، سرت شبد نہ کوئے سمایا۔ جگت ودیا تیرا بھیو کھول نہ سکے ہو، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ایک دینا ساچا ور، سری بھگوان تیری سرنایا۔ کجگ کہے پر بھو میری تیرے چرن کول نمسکار، ڈنڈاوت بندنا سپس جھکایا۔ میں چاہندا چاروں کُنٹ
 ہووے ہاہاکار، ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ سچ ملے نہ کسے دوار، پڑدا اندروں نہ کوئے اٹھایا۔ رسنا جہوا بتی دند گاؤن گائے وچ سنسار، سنسا اندروں نہ
 کوئے مٹایا۔ میں تیرے پریم پیار دی وجن نہ دیواں ستار، ست ستوادی تیرا بھیو نہ کوئے کھلایا۔ مہربان محبوب مُجبت وچ دے اک اشار، دُھر
 سندیسہ اک درڑایا۔ سرشی درشی انتر کھیل کراں اپار، اپر پر اپنی کار کمایا۔ جیہری میری آیو لکھ چار بتی ہزار، چھن بھنگر تیری جھولی پانیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ جن بھگت کہن میرے صاحب سوامی، ہر وڈے تیری وڈیایا۔ توں آد
 جگادی زرگن دھار نہ کامی، زرنتر تیری سرنایا۔ لکھ چور اسی انتر جامی، گھٹ گھٹ انتر پھول پھولایا۔ لیکھا ویکھ لے اپنی چارے کھانی، انڈج جیرج اُتج
 سیتج پھول پھولایا۔ پڑدا لاه کے اپنی بانی، پرا پسنتی مدھم بیکھری بھیو رہے نہ رانیا۔ تیری منزل ملے نہ کسے رُو حانی، رُو ح بت دین دُہانیا۔ جھگڑا میٹ
 جسم جسمانی، ضمیر اندروں آپ بدلایا۔ جس کجگ وچ گو بند بچیاں دی دے کے گیا قربانی، اوسے دا لیکھا کر بلا رہیا سنایا۔ کرپا کر شہنشاہ سلطانی، ست

پُرکھ تیری وڈیا نیا۔ جو بھوکھتاں وچ اوتار پیغمبر گر دے کے گئے بیانی، صدی چوڑھویں سنگ دکھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، پاربرہم تیری وڈیا نیا۔ کلج کہے پر بھو میرا کھیل ویکھ لے چنگا، چنگی طرح کرائیا۔ جوٹھ جھوٹھ وہائی دھار گنگا، گنگا گوداوری جمناسرستی مان رہیا نہ رانیا۔ گھر گھر پوایا دنگا، استری پُرش دتے لڑانیا۔ سب دا سیس کر کے ننگا، اوڈھن پردہ دتا چکانیا۔ بندگی وچ ثابت رہن دتا نہیں کوئی بندہ، بدن سیس نہ کوئے نوانیا۔ لیکھا ویکھ کے جیرج انڈا، اُتبیج سیج اپنی کار کمانیا۔ اک ڈر آوند جس ویلے تکاں شبد گو بند دا کھنڈا، کھڑگ اگم اتھاہیا۔ پھیر تکاں صدی چوڑھویں دا نظر آوے تمبا، طوبی طوبی نال دھانیا۔ پھیر ویکھاں لیکھا حضرت عیسیٰ سنگا، صدی یسویں نال رلانیا۔ پھیر تکاں موسیٰ ہویا انت اک ٹنگا، دوہری دھار نہ کوئے جنانیا۔ میں چاہندا میرا اتم چھیتی آوے کنڈھا، دُور دُراڈا پندھ مکانیا۔ دھرم شاستر وچ پورا رہن نہ دیواں کوئے پنڈا، پنڈی دا بھو نہ کوئے گھلانیا۔ اتم تیرے نالوں کرن رنڈا، کنت سہاگ نہ کوئے ہنڈھانیا۔ من منو آکر مشنڈا، دین دُنی دی عادت دینی بدلانیا۔ میرا سماں رہے نہ لمبا، لما پے کے سیس نوانیا۔ اٹھ ویکھ کھیل میرے سنگا، جو کلج کہے لوک مات کرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، مہر نظر اک اٹھانیا۔ جن بھگت کہن پر بھ کلج سب نوں لائی جاندا کاکھ، دُرمت میل نہ کوئے دھوانیا۔ چار ورن رہیا کوئے نہ خالص، اٹھاراں برن کوڑ دھانیا۔ دھرم دی دھار بنے نہ کوئے ثالث، سگلا سنگ نہ کوئے جنانیا۔ ساری سرشی ایس نوں کہندی اے بالک، جگت شاستر نال گواہیا۔ کی اندھیرا پایا خلق دے خالق، مخلوق چاروں گنٹ روانیا۔ جدھر تلو اُدھر جہالت، عقل بدھی نہ کوئے پترانیا۔ سچ دی رہے نہ کوئے عدالت، عدل انصاف نہ کوئے کمانیا۔ دین مذہب کرے بغاوت، بغلگیر نہ کوئے اکھوانیا۔ دھر دانام کرے نہ کوئے سخاوت، اکھراں والی سارے کرن پڑھانیا۔ من منسا کرے نہ کوئے ممانت، من کا منکا نہ کوئے بھوانیا۔ تیری آتما تیرے ہتھ پھڑائے نہ کوئے امانت، بھو ابھید نہ کوئے گھلانیا۔ دین دُنی ہوئی آنجانت، انھو تیرا پڑدا کوئے نہ لاہیا۔ سمجھ آئے کسے نہ مانس، مانو مانگھ کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، جن بھگت سہیلے در تیرے اوٹ رکھانیا۔ کلج کہے پر بھو میری پٹھ تے مار دے تھاپی، پُشت پناہ ہتھ رکھانیا۔ میں روح بُت رہن دینا نہیں کوئی

پاکی، صدی چوڑھویں پھول پھولائی۔ من منو آسب دا کر کے عاقی، گھر گھر دینا لڑائی۔ تیرے نام دارہن دینا نہیں کوئی ساقی، آب حیات نہ کوئے پیا۔ پوتر رہن دینا نہیں بندہ خاکی، دھوڑی خاک نہ کوئے رما۔ لہنا تکنا ذات پاتی، اوج نیچاں نال ٹکرائیا۔ پر بھو ایہہ میری بخش دینی گستاخی، غصہ گلہ نہ کوئے جنا۔ میں تیری مٹی ساچی آکھی، ثابت نظر کوئے نہ آئی۔ میتوں اوہ ویلا یاد جس ویلے ماچھو واڑے گو بند نوں بن اکھراں شبدی دتی پاتی، بن حرف حروف دتی لکھائی۔ گو بند تیرے ڈھئے توں پچھوں دین دنی دی بدل جانی حیاتی، ست رہن کوئے نہ پائی۔ سو پورا کرنا بھوکھت واکي، واقعہ دیکھنا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، کلج کہے میں ڈھیہہ پیا سرنائیا۔ جن بھگت کہن پر بھو اوہ دیکھ کلج پاؤندا شور، زور زور سنائی۔ کلج کہے میں کوئی ٹھگ نہیں چور، ستمگھ ہو کے دیاں درڑائی۔ پُرکھ اکال کہے تھانوں سب نوں میری لوڑ، خالی کوئی نظر نہ آئی۔ جن بھگت کہن پُرکھ اکال اپنے نال جوڑ، جوڑی دھر دی لے بنائی۔ کلج کہے پر بھو سب دی پریتی لگی توڑ، تیری منزل چڑھن کوئے نہ پائی۔ پُرکھ اکال کہے میں سب دامالک خالق سکھنڈ نواسی شوہر، خاوند اکو نظری آئی۔ جن بھگت کہن سانوں اپنے سنگ تور، تریا توں پرے کر رُشنائیا۔ کلج کہے بیڑا سب دا شوہ دریائے روڑھ، نیا نوکا نام چڑھن کوئے نہ پائی۔ پُرکھ اکال کہے میرا سانجھا اکو پوڑ، پوڑی ڈنڈا اور نہ کوئے رکھائی۔ جن بھگت کہن انتم چھیتی کر غور، گھر گھیر دیکھ دکھائی۔ کلج کہے پر بھو میتوں ہور بخش دے زور، جوڑو زر خاک دیاں رُلائی۔ پُرکھ اکال کہے میں آد انت جگا جگنت اور کا اور، ہور دا ہور روپ بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ایکا شبد کرے پرکاش کا یا مندر اندر وچ اندھ گھور، نرگن نور جوت بن ورن گوت کر رُشنائیا۔

☆ ۲۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ سرمیل سنگھ دے گرہ میرٹھ چھاؤنی ☆

جن بھگتو اکو اک رکھو سہار، سہانک اکو نظری آئی۔ کلج کرے نہ کسے خوار، کوڑ کریا نہ کوئے سمجھائی۔ سر ہتھ رکھے نرنکار، نرور اپنی دیا کمائی۔ کوڑی کریا میٹ وچ سنسار، سنسا اگلا دئے چکائی۔ جنم لینا نہ پئے دوبار، چوراسی پھاسی آپ کٹائی۔ گھر مندر دکھا دوار، درگاہ ساچی اک سرنائی۔ جتھے نرگن نور جوت اجیار، دیا باقی نہ کوئے رُشائیا۔ سچھنڈ میل ملائے میلنہار، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ تیس صاحب کرو نمسکار، نمو نمو بندنا اک سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سد اپنا رنگ رنگائی۔ جن بھگتو اکو رکھنی اوٹ، اوڑک اکو نظری آئی۔ کلج مار نہ سکے چوٹ، چوٹی چڑھ نہ دئے ڈھائی۔ سنگر شبد اندروں کڈھے کھوٹ، کھوٹے کھرے لئے بنائی۔ آتم پر ماتم جنا کے گوت، ورن برن دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جنم کرم دی کرنی پئے نہ سوچ، سمجھ بدھی توں پرے دئے سمجھائی۔ سب دی آسا منسا پوری کرے لوچ، لوچن نیتز نین اکھ گھلائی۔ نام خُماری کرے مدہوش، مدھر دُھن اک سنائی۔ جھگڑا مٹا کے کایا پوش، آتم برہم دئے درڑائی۔ پڑھنا پئے نہ ودیا والا کوش، اکھر دکھر اک سمجھائی۔ پنڈھ مکا لوک پر لوک، دو جہاناں چرناں ہیٹھ دبا ئیا۔ جس توں میرا میں تیرا گایا اک سلوک، تیس کلج مایا پوہ سکے مول نہ رائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرمل نور جگائے جوت، جوتی جاتا دیا کمائی۔

☆ ۲۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ ملکھ راج دے گرہ میرٹھ چھاؤنی ☆

جن بھگتو اکو مٹو پُرکھ اکال، اکل کل دھاری دیا کمائی۔ کلج پوہ نہ سکے کال، کلوکل نہ کوئے وڈیائی۔ صاحب سنگر دے بنو لال، لالن اپنی گود ٹکائی۔ جس دی جگت اولڑی چال، جگ چوکڑی سمجھ کوئے نہ پائی۔ سو ویکھنہارا مُریداں حال، مُرشد داتا بے پرواہیا۔ جن بھگتاں میننتی منے سوال، سوالی ویکھے تھاؤں تھانیا۔ کلج انتم ہو دیال، مہر نظر اک اٹھائی۔ جدھر تکو اُدھر نال، حاضر حضور سو بھا پائی۔ چرن پریتی نام دیوے سچا دھن مال،

خزینہ اٹوٹ اٹوٹ ورتائیا۔ لیکھا جانے سب دا ماضی حال، اوہلا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں سدا کرے پرتپال، پرتپالک ہو کے سر اپنا ہتھ لکائیا۔

★ ۲۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ ہنس راج دے گرہ میرٹھ چھاؤنی ★

جن بھگتو اندر تلو اپنا میت، متر پیارا نظری آئیا۔ جس نے کلج بدل دتی ریت، مندر مسیت دا پندھ مکائیا۔ تہاڈی کایا کرے ٹھانڈی سیت، اگنی تت بھجائیا۔ توں میرا میں تیرا دس کے گیت، سوہنگ ڈھولا دتا پڑھائیا۔ دین دنی چوں بدل کے نیت، نیتوان ہو یا سہائیا۔ اکو رنگ رنگا کے ہست کیٹ، اوچاں نیچاں میل ملائیا۔ دھر سندیسہ دے حدیث، حضراتاں توں پرے کرے پڑھائیا۔ آسا منسا پوری کرے امید، نراسا رہن کوئے نہ پائیا۔ سب دی لیکھے لائے دید، دو جہاناں ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر جن سدا سے چیت، چت وت جگت ٹھگوری رہن کوئے نہ پائیا۔

★ ۲۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ پیارے لال دے گرہ میرٹھ چھاؤنی ★

جن بھگتو پُرکھ ابناشی اندر وسے، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ کلج کوڑ گڑیا رانے، دُور دُراڈا بھجے واہو داہیا۔ تہاڈی مٹے رین اندھیری مسے، جوتی نور کرے رُشنائیا۔ امرت دھار بختے رسے، نہجھر جھرنایاں جھرائیا۔ ساچا مارگ ستجگ دتے، کلج کر یا وچوں باہر کڈھائیا۔ چار ورناناں رہنا کٹھے، ذات پات نہ کوئے چترائیا۔ جو اکو صاحب دی چرنی ڈھٹھے، اوہناں دا اکو پتاما ئیا۔ مذہباں دے رہن نہیں دینے رتے، جھگڑا ٹساں دینا مٹائیا۔ تسیں منزل اوہ ٹپے، جتھے ٹپیاں والے پُج سکن نہ رائیا۔ تہاڈے چیتھر نہیں رہنے پھٹے، اوڈھن اکو اک پہنائیا۔ نام خُماری وچ رہنا رتے، رتن امولک روپ بنائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تہانوں بھگتی وچ رہن نہ دیوے کچے،
بھگوان ہو کے سچ دی بخشے مان وڈیایا۔

★ ۲۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ ہر بھجن سنگھ دے گرہ دلی ★

پُرکھ اکال کہے جن بھگتو انتر آتم مانو میرا رنگ، رنگت اکو اگم اتھاپیا۔ کلجگ کوڑی کریا ٹے سنگ، مایا ممتا موہ وکار ہنکار رہن کوئے نہ پائیا۔ سچ
سہنجی سہاؤ آتم پلنگ، جس دا پاوا چول نظر کوئے نہ آتیا۔ گھر شبد ناد سُنو مردنگ، دُھن آتمک راگ اتھاپیا۔ جوت پرکاش تکو بن سورہ چند، اندھ
اندھیر مٹایا۔ آتم پر ماتم مانو ساچا اندھ، رسنا جہوارس نہ کوئے دکھایا۔ ہوئے ہنگتا مایا ممتا کوڑی کریا ڈھاؤ کندھ، بھانڈا بھرم بھو بھٹایا۔ سچ سوامی
انتر جامی گاؤ چھند، تُوں میرا میں تیرا راگ الایا۔ جگت جہان منزل دھرم دھار دی جاؤ لنگھ، اگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ سچ گرہ سچ دوارا ویکھو سچکھنڈ،
درگاہ ساچی سو بھاپایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، در اکو اک دکھایا۔ پُرکھ اکال کہے جن بھگتو میرا انتر آتم مانو رس،
جگت دوارے ترکھا بھجھایا۔ کلجگ کوڑ کلپنا جائے نس، تن وجود ماٹی خاک رہن نہ پائیا۔ من منو آہوئے وس، دہ دشانہ اٹھ اٹھ دھایا۔ شبد نرالا تیر مارو
کس، انیالا اگم چلایا۔ بن رسنا جہوا میرا گاؤ جس، اجپا جاپ وچ وڈیایا۔ شبد رتھو اہی چڑھو رتھ، دو جہاناں پار کرایا۔ اکو اوٹ رکھو پُرکھ سمرتھ، دوجا
اشٹ نہ کوئے سمجھایا۔ جو وسے گھٹ گھٹ، سو تہاڈا پتا مایا۔ جھگڑا میٹے تیرتھ اٹھسٹھ، گرہ مندر کایا سرور اک نہایا۔ نرگن جوت جگائے لٹ لٹ،
اندھ اندھیر دئے مٹایا۔ اک جیکارا شبدی سُنو الکھ، الکھ اگوچر آپ سناپیا۔ شاہ سلطان مہربان کرو پرتکھ، پرتکھ اپنا درس دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ نام سناپیا۔ پُرکھ اکال کہے جن بھگتو میرا انتر کرو دھیان، دھرنی دھرت دھول دھول دیاں وڈیایا۔ کلجگ
کوڑی کریا مٹے نشان، جوٹھ جھوٹھ رہن نہ پائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم میل ملاواں آن، مہربان ہو کے اپنی دیا کماپیا۔ رسنا جہوا مٹی دند گانا پئے کوئے نہ

گان، انحد نادى دُهن دیاں سُنائیا۔ پردہ لاه کے جوتى دھار دیواں پہچان، بے پہچان آپ سمجھائیا۔ جوتى جوت سرُپ ہر، آپ اپنى کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنى کار کمائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ تیرا جیئے نام، نر نرکار تیرى سرنائیا۔ کلجگ کیتى اندھ اندھیرى شام، شمع نُور نہ کوئے چکائیا۔ من منسا کر غلام، غُربت اندر دینى بھرائیا۔ نظر آئے نہ دُھر دارام، رمیا رمز نہ کوئے دکھائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے نرگن دھار ہو مہربان، محبوب اپنا پڑدا لاپیا۔ تُدھ بن دُجا دسے نہ کوئے وِج جہان، اشٹ دیو آتما نہ کوئے ملائیا۔ صدی چو دھویں چار کُنٹ دہ دشا ہوئی حیران، حیرانى گھٹ گھٹ انتر چھائیا۔ شرع چُھری بنى شیطان، دین مذہب کرے لڑائیا۔ سچ مارگ دسے نہ کوئے نشان، نشانہ دین دُنی گئے بھلائیا۔ اوتار پیغمبر گُرو دے کے گئے نام کلے دا گائے گان، در دیدا دانستہ نظر کسے نہ آئیا۔ جوتى جوت سرُپ ہر، آپ اپنى کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، شہنشاہ سلطان سورے سربگ سپس جگدیش تیرے چرن کول سرنائیا۔

★ ۲۹ بھادروں شہنشاہى سمت ۶ گر بلوندر سنگھ دے گھر دئی ★

کلجگ کہے میں یودھا سور پیر بہادر گبھرو، گہر گبھیر دتی وڈیائیا۔ میں گھر گھر کوڑ گڑیاریا و جاونا ڈمرؤ، اڈمبر دین دُنی دینا دکھائیا۔ میرا سندیسہ سنگر رام داس نوں دے کے گیا نتھاواں امرؤ، امر داس ارداس سُنائیا۔ گو بند دی انتم دھار کوئے نہ سمجھو، سمبل اپنى کھیل کھلائیا۔ جو کلجگ وِج سنجگ آ کے بدلؤ، بدلہ لوے تھائیں تھانیا۔ جوتى جوت سرُپ ہر، آپ اپنى کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جس نوں کوئی مائی نہ جم لو، گر بھ واس نہ ڈیرہ لائیا۔ کلجگ کہے میں جو بن وِتا، پر بھ دتی مان وڈیائیا۔ چاروں کُنٹ بنا کے گڑھ ہنگتا، ہوئے ہنکار دینا بھرائیا۔ مان رہن نہیں دینا کسے سنتا، سادھو سجن نہ کوئے اکھوائیا۔ کوڑی کریا ودھا کے متا، موہ دے وِج دینا پھسائیا۔ جھگڑا پا کے کریا من دا، من کا منکا دینا بھوائیا۔ جھگڑا ویکھنا ساڈھے تن ہتھ تن دا، پنج تت کھوج کھوجائیا۔ پرکاش رہن نہیں دینا نرگن جوت چن کا، اندھ اندھیر ہوئے لوکائیا۔ جگت وِنجارا بناؤنا چُغلی کن کا، کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار نال

رکھائیا۔ کھیل کھیلنا سرشتی درشتی اندر دھن کا، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر صاحب دیا کمائیا۔ کلج کہے میں مننا مہم
 حضور، جو حضراتاں دا حضرت رہیا سنائیا۔ درگاہ سچ توں ملی منظوری، آگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ میں دیناں مذہباں دھار کرنی کوڑی، کوڑی کرپا گنڈھ
 پوائیا۔ پڑکھ اکال دی چرن لے سکے کوئے نہ دھوڑی، ٹکا دھرم نہ کوئے لگائیا۔ سب دی سرتی کرنی موڑھی، مورکھ گنڈھ دینے بنائیا۔ منزل رہن نہیں
 دینی کوئی نوری، نوری چند نہ کوئے چکائیا۔ سب دے انتر بھر غروری، غربت ناتا دینا جڑائیا۔ اپنے نام دی کر مشہوری، مشورہ سب نوں دینا سنائیا۔
 جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سد میرا سنگ نبھائیا۔ کلج کہے میں ہر گھٹ اندر وڑنا، رہبر ہو کے کھوج کھوجائیا۔ کوڑی
 کرپا ڈھولا سب نے پڑھنا، نام گردیو دینا بھلائییا۔ جھگڑا پاؤنا ورننا برناں، وارث اکو اک سمجھائیا۔ بھوجل وچوں کسے نہ ترنا، بھوساگر وچ دینا رڑھائیا۔
 جیوت ہوئے کسے نہ مرنا، مر جیوت نہ کوئے درسائیا۔ نو دوارے آگے کھڑنا، دسم دواہی چڑھن کوئے نہ پائیا۔ پتا پوت ہو کے لڑنا، ڈھنیا ڈھنیا کھیل
 کھلائییا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، میرے سوامی (آس پجائیا)۔ کلج کہے میں کرنی کھیل نرالی، نرالم ہو کے دیاں
 جنائیا۔ بڑی جگ چوکڑی گھانا گھالی، گھائل ہو کے دیاں دکھائیا۔ جیہڑا کھیل رام دسیا سندیسہ دتا بالی، سگریو سمجھ کچھ نہ پائیا۔ اُس ویلے دی دست
 سمجھالی، سمبل دوروں سیس نوایا۔ میرا پر بھو کھیل تک لے حالی، حالت دیکھنی خلق خدائیا۔ پھل رہن نہیں دینا کسے ڈالی، خزاں رت دیاں جنائیا۔
 سرشتی پا کے ترے گن جنجالی، جاگرت جوت نہ کوئے رشنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج
 شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرے مہم اندر لوک مات سرت سمجھالی، صاحب تیری اکو اوٹ تکائیا۔

☆ ۲۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ چندا سنگھ دے گرہ دلی ☆

کجگ کہے پر بھ میرے انتر دے دے بل، بلدھاری دیا کمائیا۔ پوتر رہن نہ دیواں اٹھسٹھ جل، امرت رس نہ کوئے دکھائیا۔ چار گنت جگت وکار چڑھاواں دل، ست دھرم سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ بھاگ لگے نہ کسے کایا ڈو گھی ڈل، اندھ اندھیر تن نہ کوئے چکائیا۔ دئی دویتی سب نوں لاواں سل، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھائیا۔ پتا پوت نال کرے چھل، ایہہ میری بے پرواہیا۔ بھانا ورتا اپنا کجگ کل، کلکاتی کراں لوکائیا۔ تیرا مندر دے نہ کسے اٹل، اٹل پدوی کوئے نہ پائیا۔ جوٹھ جھوٹھ دا لاواں پھل، پت شگوفہ نہ کوئے مسکائیا۔ پھری دروہی وچ تھل، اسگاہاں دین دھائیا۔ جگت دوارے مندر مسجد شو دوالے مٹھ لوں مل، گرو دوارے اپنا ڈیرہ لائیا۔ تیرا نام کوئی لے سکے نہ پل، پلکاں دے پچھے تیرا نور نظر کسے نہ آئیا۔ کائنات دُنیا سر شئی ست سچ توں ساری جاوے تھل، ہلونا اکو دینا لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا در، تھدہ بن دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ کجگ کہے پر بھو میرے اندر دے دے طاقت، صدی چودھویں دیا کمائیا۔ میں کسے دی رہن نہیں دینی شرافت، حق حق نہ کوئے کمائیا۔ بدھی وچ دسے نہ کوئے لیاقت، مورکھ مگدھ دیاں بنائیا۔ تیری کرے نہ کوئے عبادت، کلمہ سنن کوئے نہ پائیا۔ مایا ممتا موہ وکار دی کراں زیارت، آلس نندرا دیاں گھلائیا۔ میرا کھیل تک لے وچ بھارت، بھاونا گر اوتار پیغمبراں نال ملائیا۔ تیری بھوکھتاں والی پوری کراں عبارت، جو اکھراں وچ کھ کھ دتی گواہیا۔ میں نو کھنڈ پر تھی ست دیپ بنا کے وزارت، مایا ممتا نال ٹھکرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دین دئی دی بدل دیواں عادت، عدلی ہو کے تیرے حکم دا عدل کمائیا۔

☆ ۲۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۶ کبیٹن مہندر سنگھ دے گرہ دلی ☆

کھج کہے پر بھ محکم دے دے حقا، پروردگار واحد جنائیا۔ میں محمد دا لیکھا ویکھا سچا، ست ستوادی پھول پھولایا۔ صدی چودھویں دا پورا دے دے پتہ، پت پریشور پڑا لاہیا۔ کھیل دکھاواں مدینہ مکہ، کعبیاں وچ ڈہایا۔ پکڑ اٹھاواں بورا سکا، عیسیٰ موسیٰ نال ملائیا۔ تیرے محکم دا کلمے دا سب نوں لاواں دھکا، آگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ چار گنت دہ دشا پھراں نٹھا، صاحب سلطان بھجاں واہو داہیا۔ میں دین مذہب دا ویکھدا پٹا، پٹیداری کھوج کھوجایا۔ جس نے تیرے نام دا پایا رٹا، اکھر نال اکھر دتے لڑایا۔ آتم پر ماتم سمجھیا کسے نہ پٹا، صفتی ڈھولے سارے گایا۔ محکم سندیسہ دے دے دے شبدی دھار گوہند بچے، بچپن اپنا پورا کرایا۔ میرا قول اقرار رہے نہ کچا، کائنات ہوئے سہایا۔ آگے فرق رہے نہ پھکا، فتویٰ سب تے دینا لگایا۔ میرا تیرے نال آخری متا، مت بدھی توں باہر دینا سمجھایا۔ میں چار گنت دہ دشا ویکھا بنا اکھاں، نج نیز تیرا دھیان لگایا۔ ساچی منزل چڑھے نہ کوئی وچوں لکھاں، کوٹن کوئی ملن کوئے نہ پایا۔ میں کھڑ کھڑا کے ہسا، ہس ہس خوشی بنایا۔ تیرا ملے نام کسے نہ رسا، رستہ دنی گئی بھلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ کھج کہے پر بھو میرا پکا ویکھ ارادہ، عدلی اک جنایا۔ میں لیکھا پورا کرنا دھرم دوارا، لیکھا رہن نہیں دینا کسے سادھا، سنت سچ نہ کوئے کمایا۔ تیرا بھو کھولے نہ کوئے بودھ اگادھا، شبدی شبد نہ کوئے شنوایا۔ تیرا محکم جگ چوکڑی آد جگادا، سنجگ تریتا دواپر کھیل کھلایا۔ اتم نرگن دھار مارے واجاں، شبد تیرا نام سناایا۔ میرا لیکھا پورا کر دے جو کہہ کے گیا والا بازاں، بازی گر اپنا سوانگ بدلایا۔ توں شاہو بھوپ وڈ راجن راجا، شہنشاہ اینکار اک اھوایا۔ میں تیری سرن لاگا، گر اوتار پیغمبراں ناتا لیا ٹڑایا۔ توں کنت کنٹول سہاگا، پروردگار نور الاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرناایا۔ کھج کہے پر بھ میرا وقت کر سہنجنا، سو بھاؤنت صاحب سلطان۔ توں داتا دانی درد دکھ بھے بھنجنا، جو دھا سور پیر نوجوان۔ میں تیرے چرن دھوڑی کراں مجنا، سچ دی دھار اک اشان۔ تیرا درس کر کر رچنا، نیز نین خوشی منان۔ توں میٹوں لاونا انگنا، میننتی کر پروان۔ میں گھر گھر اندر لکھ چورا سی جیو جنت لنگھنا، کوڑی کریا سب نوں دینا دان۔

تیرا درس ہون نہیں دینا گوپال مدنا، شبد سُنے نہ کوئے دھنکان۔ تیری کرپا نال میرا چھند ڈورُو وِجنا، نو کھنڈ پر تھی ستّ دیپ کران خیران۔ میں دیناں مذہباں ذاتاں پاتاں لاؤنی اگنا، ترے گن مایا اگنی بال۔ میں دشا کوٹ وِچ ونجھنا، اتر پورب پچھم دکھن کھیل مہان۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیدے ساچا ور، میرے صاحب صاحب سلطان۔ کلجگ کہے پر بھو اوہ ویکھ میٹوں محمد وندا گھوڑی، چوڑاں طبق دھیان لگایا۔ موسیٰ تیرا نور دسّ کے نوری، نور نورانے رہیا جنایا۔ عیسیٰ جنا کے اک حضور، حاضر حضور تیری وڈیایا۔ میری آساتھ بن کون کرے پوری، ترسنا جگت پور کرایا۔ میں چاہندا ساری سرشٹی کران کوڑی، کوڑ کُٹب بنایا۔ تیرے چرناں دی لاسکے نہ کوئے دھوڑی، مستک لگا خاک نہ کوئے رمایا۔ چار کُنٹ دہ دشا موہ وکار ہنکار دی کران مشہوری، مایا ممتا وِچ سرشٹ ہلکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے دے دھر دا ور، ور داتے دیا کمایا۔ کلجگ کہے پر بھ ویکھ کتھے محمد دھار نوح ندی، ساگر وہن نہ کوئے وہایا۔ بیتدی جاندی چوڑھویں صدی، صدمہ دے نہ کوئے لوکایا۔ میں چاہندا کسے دی رہے مول نہ گدی، گداگر دینا بنایا۔ میری پریت تیرے نال لگی، لگ ماتر دا جھگڑا دینا گوانیا۔ کلجگ جیو ہنس کران لگی، گکھ جوٹھ جھوٹھ بھرائیا۔ تیری دھار نظر نہ آوے کسے لگی، شاہ رگ توں اُپر تیرا درس کوئے نہ پایا۔ جھگڑا مُکاواں سدی ودی، کشنا شکلا پکھ پکھ نہ کوئے وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے دے دھر دا ور، میری آسا پور کرایا۔ کلجگ کہے پر بھو اوہ ویکھ اپنا عیسیٰ، عیسو السلام کی چترایا۔ اوہ راہ تکی بیس یسا، بیسویں صدی دے گواہیا۔ جس وِچ بدلی حدیثا، حضراتاں توں پرے تیری پڑھایا۔ جھگڑا مُکاونا اُوچاں نیچاں، ذات پات رہن کوئے نہ پایا۔ آتم برہم مانو ویکھنا حق بغیچہ، کلمہ شرع نہ کوئے وڈیایا۔ اکو صفت اکو صلاح اکو تمہیدا، اکو ودیا ودت دینی جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیدے دھر دا ور، پورب لیکھا ویکھ وکھایا۔ کلجگ کہے میرا آیا وقت سہانا، پروردگار تیری سرنا یا۔ میں کوڑی کرپا کھیل کھلانا، خالق تیری خلق دینی جھلایا۔ چاروں کُنٹ کران ویرانہ، ویری گھر گھر آپ بنایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد ضرور لڑانا، سچ تیری اوٹ تکایا۔ انتم سب دا لیکھا پورا کرانا، باقی رہن کوئے نہ پایا۔ میں چاہندا چھیتی بدل دیواں زمانہ، زمیں زماں تیرا دھیان کرایا۔ کھیل تکاں اُپر زمیں اسماناں، اسم اعظم تیرا ویکھ وکھایا۔ جھگڑا میٹ

انجیل قرآنا، گرہ اک دیاں درساہیا۔ جتھے جلوہ گر نور نورانہ، جوتی جوت جوت رُشناہیا۔ نہ کوئی شبد ناد نہ کوئی کلمیاں والا گانا، نہ کوئی اکھراں والی پڑھایا۔ جس دھار وچ اوتار پیغمبر گرو سمانا، مذہباں والی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اکو تیرا پد ہووے زربانا، زرویر تیرا راہ جناہیا۔ جھگڑا مُکاواں سور گال کھانا، پشوآں اُتے دھرم نہ کوئے لکایا۔ توں میری بیننتی کر پروانا، پر م پڑکھ دیا کمایا۔ میں وی اپنی آویو گوبند دھار بھیٹ چڑھانا، لکھ لکھیا جھولی پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مستک لیکھ بناہیا۔ کلج کہے پر بھ دے دے سچ پیغام، پرا پسنتی مدہم بیکھری توں پرے دے جناہیا۔ میں تیرے بنا کسے دا نہیں غلام، گر اوتار پیغمبر اں سپس نہ کدے جھکایا۔ میں مذہب دا مذہب اُتے لاونا الزام، جھگڑا کلمیاں والا پائی۔ شرع نال شرع کرنی بدنام، بدی دا پردہ دینا اٹھایا۔ میں چاہندا ایشٹ رہے کوئے نہ رام، کرشنا کاہن نہ کوئے منایا۔ سارے جیو بن شیطان، من کلپنا وچ ہلکایا۔ میرا چار لکھ داسماں چھیتی مکے وچ جہان، بتی ہزار نہ ونڈ ونڈایا۔ جس کارن گوبند بچے کیتے قربان، بالے نہیاں ہیٹھ دباہیا۔ سو سور پیر یودھا آوے اک وچ میدان، دو جہاناں کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی برہم برہادی شبد انادی ہو مہربان، مہربان محبوب مُجت وچ تیرے قدم قدیم دے مالک سپس جھکایا۔

۵۱

۵۱

☆ پہلی آسوشنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال دربار وچ ☆

پہلی آسوکھے چھ سمت میری آس پُرانی، پورن سنگر دتی سناہیا۔ میں تکی اکو جوت نورانی، نور نوری نظری آہیا۔ جو آد جگاد دا بانی، بان انیالا تیر چلاہیا۔ جس دا سگھنڈ مکانی، مقامے حق رُشناہیا۔ جس دی سدھراں بھری جوانی، اکو رنگ رکھایا۔ جس دی دھار آد شکت بھوانی، آگے بچھے بھجے واہو داہیا۔ جس دی تیئی اوتار نشانی، نشانہ دُھر گئے سمجھایا۔ جس دی پیغمبر پڑھن کلامی، کلمہ حق سناہیا۔ جس دی گروآں گائی بانی، برہم کھیل کھلاہیا۔ جس دا وشنوں رُپ مہانی، وشنوںال پرناہیا۔ جس دی برہم جوت مہانی، برہم برہم وڈیاہیا۔ جس دا شکر رنگ ندھانی، ویکھن کوئے نہ پائی۔ جس دی شاستر

سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن بانی نکل زبانی، جگت منسا زنج کرائیا۔ اوہ شہنشاہِ سلطانی، سُوپرِ وڈ وڈیائیا۔ اوہ داتا دُھر دا دانی، دیاوان اکھوائیا۔ جس دی لکھ چوڑاسی رانی، آتم آپ پرنائیا۔ جس دا کھیل جیو پرانی، پورب آپ سمجھائیا۔ جو وسے زمیں اسمانی، اسم اک درسائیا۔ جو ہر گھٹ جان جانی، جانہار اکھوائیا۔ جو جگ چوکڑی کرے فانی، فنا رُوپ درسائیا۔ جس دا کھیل سدا گمنامی، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ اوہ کھیل کرے سچھنڈ میدانی، سچ سچ سمجھائیا۔ سارے ویکھو جیو انسانی، پردہ اکھ گھلایا۔ تکو امرت پانی، تٹ کنار کھوج کھوجائیا۔ منزل تکو رُوحانی، رُوچ بُت درسائیا۔ کیوں جگت آئی طغیانی، کوڑ لہر وہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کمائیا۔ کلج کہے پر بھو میں آ گیا، آیا تیرے دربار۔ میں سویا سویا جا گیا، جاگرت ہو اُجیار۔ سرن سرنائی لا گیا، دھوڑی لاواں چرن چھار۔ میں سَتجگ تریتا دوا پر ماری آوازا، ویکھو کھیل اپار۔ گر اوتار پیغمبر کیتیا ہاسیا، تیری ہستی کر نمسکار۔ پھر اکھاں پُٹ پُٹ جھاکیا، جھاک ماری سرب سنسار۔ پھر کُنڈا کھولیا تاکیا، پردہ اگم اتار۔ پھیر ویکھیا تیرا بھوکھت واکیا جو جنایا پیغمبر گر اوتار۔ پھیر میں سر شٹی اندر ناسیا، کیتی اگم وچار۔ جدھر تکاں اودھر مدرا ماسیا، ماٹو ہوئے خون خار۔ عجب تیرا تماشا، طمع دی ماری مار۔ پھر نانک ول کھولیا نیتز نیناں تاکیا، پلک پلک اٹھال۔ دسے کوئے نہ ساچا ہائیا، میں ہس کے کہا نانک تک کمال۔ پھیر گو بند ویکھیا ہائیا، امرت سکیا نہ کوئے سنبھال۔ کلج کہے پھر میں خوشیاں دے وچ ناچیا، سوہنا بنایا تال۔ پھر تالی مار کے کہا اوتار پیغمبر گر جگت دے چاچیا، اٹھو ویکھو سرت سنبھال۔ تہاڈا لیکھا صاحب نے واچیا، واچک بنیا آپ اکال۔ پھر نانک اٹھ کے کہا داسی داسیا، تیرا کھیل بے مثال۔ پھیر گو بند ویکھی اپنی پاتیا، جو شبدی دھار رکھی سنبھال۔ پھر تکیا پانی آئیا، جو لنگر چلایا وچ جہان۔ پھیر سندیسہ سُنیا پُرکھ سمراتھیا، سچ سنایا دین دیاں۔ اپنا لیکھا تکو مستک ماتھیا، اگم اگمرا کھیل کمال۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر صاحب سچّی سرکار۔ اَسو کہے میری آسا پچھلی رکھی، رکھک دتی وڈیائیا۔ میں کھیل ویکھنا اکھیں، اکھراں وچ دینا سمجھائیا۔ بھيو کھولنا لکھ لکھی، لکھ اگوچر دیا کمائیا۔ تیری گو بند نال کئی، کئی گنڈھ نہ کوئے گھلایا۔ صدی چو دھویں جاندی پٹی، ٹپا اپنا دے درڑایا۔ تیتوں نیا کملاپتی، پت پر میثور دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس تکایا۔ اَسو کہے

گر اوتار پیغمبر و نگاہ مار لو خاص، بن نین نین اٹھایا۔ تکو پڑھ ابناش، جو مالک دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در تیرے آس تکایا۔ گر اوتار پیغمبر و جس نے تہانوں دتا لباس، تتاں والا تن سہایا۔ جوت دے پرکاش، نور دتا چکایا۔ شبد دے آواز، دُھن دتی پرگٹایا۔ اوہ لیکھا منگے حساب، لہنا دیو درڑایا۔ امرت دسو دسو حیاتِ آب، کتھے رکھیا ٹکایا۔ جاں ویکھن لگے سب دے مودھے ہوئے کلاس، بھریا نظر کوئے نہ آیا۔ مکھوں کہن واہ رے ساڈے باپ، کی تیری بے پرواہیا۔ پر بھوکھے چپو اپنا اپنا جاپ، مینٹوں دیو سٹایا۔ اک دُوجے نال کرو ٹاک، ٹنگ جہوا نال سٹایا۔ اک دُوجے نال کرو واک، واقف کار بن کے دیو سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سٹایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ویکھئے کیہڑا باٹا، دھرنی دھیان لگایا۔ کیوں سب نوں آیا گھاٹا، گھاٹی منزل رہی نہ رانیا۔ کسے نہ نیا آکھا، بیٹھا گھ بھوٹایا۔ کون چھڈیا ساکا، آتم پر ماتم گنڈھ تڑایا۔ کون سوں گیا کھاٹا، لیف تلتائی انگ لگایا۔ کون وڑ گیا ذاتا پاتا، دیناں مذہباں سنگ نبھایا۔ سارے کڈھئے اپنا اپنا کھاتہ، لیکھا پورب ہتھ اٹھایا۔ کیوں سب دے ہندیاں ہوئی اندھیری راتا، سچ چند نہ کوئے رُشٹایا۔ کیوں پڑھ اکال نے سب دے اُتے ماریا چھاپا، چھپا اپنا لیا پانیا۔ کیوں سر شٹی کڈی فاقہ، بھکھی مرے لوکایا۔ کیوں کوڑی کرپا لگی ماتھا، مستک دے ڈھایا۔ کیوں نہیں کسے دا پورا ہویا جاپا، جپت جپت سچ سکھدایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دیوے دُھر دا ور، دُھر اپنی کھیل کھلایا۔ اوتار پیغمبر گر کہن امرت رہیا کوئے نہ بھریا، بھرم وچ ڈھایا۔ ساچا رہیا کوئے نہ سریا، سرور دین گواہیا۔ تیر تھ تھ کوئے نہ تریا، گنگا گوداوری رووے مارے دھایا۔ منزل سچ کوئے نہ چڑھیا، پڑدا در نہ کوئے کھلایا۔ جیون جی کوئی نہ مریا، مر جیوت روپ جنایا۔ کی کھیل کرے ہر ہریا، ہر وڈا وڈ وڈیایا۔ کی لیکھا نرائن نریا، نر ہر کی سمجھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کی کھیل کیتا پر بھ چھڑیا، اکلے اپنی کار کمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ پڑھ اکال کہے کیوں مینٹوں کہندے چھڑا، سچ دیو جنایا۔ مینٹوں کیہڑا کنت بڑا، جو سب نوں لئے پرنا یا۔ ویکھو ساہمنے تہاڈے کھڑا، نرگن نور جوت رُشٹایا۔ سارے کہن ہن کیہڑی ماریئے تڑا، آکڑ نظر کوئے نہ آیا۔ پڑھ اکال کہے میں تہاڈا چار جگ دا لیکھا پڑھا، سب کچھ ویکھ

دکھائی۔ کیڑیاں دینا مذہباں والیاں لائیاں جڑاں، اوہناں سبھے دیاں اکھڑائی۔ جیہڑا دین دُنی دا کھودیا گڑھا، اوہ تہاتھوں دیاں بھرائیا۔ تہاں ساریاں
 پھڑیا اک دا لڑا، ناری رُوپ نُوں درسائی۔ پچو ہُن چلا کے دسیو ذرا شرع، اپنا حکم ورتائی۔ تہاڈا حکم رہنا نہیں ذرا، ذرے ذرے وچوں اِکو نظری آئی۔
 میرا حکم شبد حق کھرا، کھوٹا رنگ نہ کوئے رنگی۔ گر اوتار پیغمبرو ہُن رہن نہیں دینا کسے دا دھڑا، دکھری ونڈ نہ کوئے کرائیا۔ اِکو پرگٹ ہويا نرائن
 نرا، نرائن اِک اکھوئی۔ نام کلمہ کوئے چے نہ طرح طرح، اِکو حکم دینا سنائی۔ بھجنا پئے نہ در در، گھر اِکو دینا دکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ پڑدا آپ چکائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھوانت اِک ارداس، سیس جگدیش جھکائی۔ سارے بن گئے تیرے
 داس، داسی رُوپ انوپ وٹائی۔ اِکو تیرا رُوپ نُوں پرکاش، جوتی جاتے تیری رُشنائیا۔ اسیں تیری نکی شاخ، لوک مات مہک مہکائی۔ اسیں سب نوں
 آئے آکھ، اتم آئے دھر دامہیا۔ جو دو جہاناں پاوے راس، گوپی کاہن رُوپ جنائی۔ ساڈی تیرے نال سہنجی ہووے رات، رُتڑی تیرے نال مہکائی۔
 اٹھاراں ہاڑ دے پچھوں ساڈے نال توں کری نہیں کوئی بات، اڈپکاں وچ تیرا راہ تکائی۔ سانوں طعنے دیوے تیری سچھنڈ دی کھاٹ، کھٹیا رہی سنائی۔
 وے گر اوتار پیغمبرو کتھے تہاڈا کملاپات، پت پر میثور انگ نہ کوئے لگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر داور، اِک تیری اوٹ
 تکائی۔ اوتار پیغمبر گر کہن اسیں تیرے تیری ناری، صاحب تیری سرنائی۔ جے توں چھڑاتے جوت تیری کواری، دوہاں دا کھیل بے پرواہیا۔ کی اگلی
 کرے تیاری، ترے گن اتیتے دے سنائی۔ سانوں سچ دس دے یار چنگا کہ یاری، یارانہ کون نبھائی۔ پُرکھ اکال کہے پہلوں پوجا کرو ہماری، اِکو نام
 دھیائی۔ اِکو چرن کرو پیاری، اِکو سیس جھکائی۔ اِکو مستی لو خُماری، اِکو رنگ رنگائی۔ اِکو کرو ہار شنگاری، اِکو بھوشن بستر سوہا پائی۔ اِکو تکونین داتاری،
 داتا اِک درسائی۔ پھیر ویکھو کھیل لوک مات نیاری، نرنکار دے درٹائی۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ پچھوں ہُن جس دی آئی واری، وارتا اگلی دے
 جنائی۔ اِک نام نام جیکاری، شبد شبد اِک پڑھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، مہر نظر نال ترائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن
 اسیں تیرا نُوں مہانی، تیرے وچ سائی۔ ساڈے اُتے کر مہربانی، محبوب رہے جنائی۔ کی کلج وچ تیرا کھیل مہانی، سنجگ دھار درٹائی۔ پُرکھ اکال کہہ

سارے دیکھو نگاہ نال نورانی، جگت نیز نہ کوئے رکھائی۔ میں بن کے دُھر دا دانی، گو بند دا لیکھا اگلا پور کرائیا۔ پنجاں پیاریاں دے کولوں پُٹھے گلاس اُتے رکھایا پانی، پُٹھی ریتی دتی چلایا۔ سوارتی کیسر تھوڑا تھوڑا ملانا اکو کرنی جانی، رنگ رنگ بدلایا۔ اک اک پتاسا وچ پاؤنا نال اسانی، جو گرداس گیا لکھائی۔ درشن سنگھ لے کے آیا خوشی بہتی مانی، مان نال جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لہم اک درسایا۔ اوتار پیغمبر گر دیکھے عجب نظارہ، نظر توں باہر درسایا۔ پر بھو دا بھگت گو بند دا پیارا، گر گھ دوویں روپ بنایا۔ آتم پر ماتم دا لا جیکارا، جاگرت جوت دتی جگایا۔ ایہہ پچھلا پورب دا اشارہ، قلم شاہی توں باہر لکھایا۔ پچھلا سب دا ہویا کنارہ، انت اپنے وچ لکایا۔ پنجاں پیاریاں ہونا خبردار، سندیسہ اک درڑایا۔ ایہہ تلک گرگھاں نوں لاؤنا سارا، وڈا چھوٹا ونڈ نہ کوئے نہ ونڈایا۔ دیکھو تہاڈا صاحب ہندا ہن ظاہر، ظاہر ظہور کرے رُشانیا۔ جس گو بند لیاندا دوبارہ، دوہری دھار دے دکھایا۔ تہاڈے نال مل کے دو جہاناں لاؤنا اکھاڑا، سوریر اپنا بل پرگٹایا۔ جیہڑا سب دا ستاراں ہاڑ نوں بن گیا لاڑا، ناری روپ سرب جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہارا تیری چترایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پُٹھا گلاس مارے آوازاں، زور زور نال سنایا۔ خبردار ہن پڑھنیاں پین نہ کسے نمازاں، روزیاں وقت چکائی۔ ہتھ لاؤنے پین نہ سزاں، ستار نہ کوئے ہلایا۔ بندھن رہن نہ کوئے سماجاں، جھگڑے دینے چکائی۔ شہنشاہ کرے کوئے نہ راجا، رعیت دینی بدلایا۔ چار گنت دہ دشا اکو پھرنا والا بازاں، بازی سب دی دے اٹلایا۔ اوہ پرگٹ ہو گیا دیس ماجھا، ماجھے والیو بھل رہے نہ رایا۔ کسے دے سپس تے رہن نہیں دینا تاجا، تخت تاج دینے اٹلایا۔ پھیر سب نوں کہن او مانو اک دی سرنی آجا، اجامل وانگ سب پار کرائیا۔ پھر نو کھنڈ دے پھرنا وچ باغا، ست دیپاں پھیرا پائی۔ پھر ہنس بناؤنا کاگا، سوہنگ ہنسا مانک موتی چوگ چکائی۔ پھیر شبد دا مارنا دابا، سٹے سارے لینے جگایا۔ پھر پُٹھے چرن کرنے وچ کعبہ، مکے حال دھایا۔ پھر بن کے بڈھا بابا، دیس پردیساں پھرنا روپ وٹایا۔ پھیر گرگھاں دی بہہ کے اُتے ڈھابا، امرت رس دینا بھرایا۔ پھر تخت نو اسی ہو کے دھرم دا کنڈا پھڑ کے تولنا چھابا، چوراسی اپنے تول تلیا۔ پھیر لہنا دینا دیکھنا سب دا پیتا کھادھا، خادم کھوجے تھاوں تھانیا۔ پھر سب نے کہنا ایہہ کیتھوں آ گیا نرگن روپ ڈاڈھا، اپنا حکم ورتایا۔ پھیر سب نے کہنا پچیاں وانگ لڈاوے

لاڈا، اپنی دیا کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن، اوئے سَتجگ تریتا دواپر کلجگ نال لو ملایا۔ سارے کھیل ویکھو اپنے نین، اکھ اکھ لو اٹھایا۔ جس نے تارے سدھنا سین، کبیر جلاہے دتی وڈیایا۔ جس نے بوارے کولوں لکھائی رمان، راما رُپ رُپ سمجھایا۔ جس نے بھو جنایا عین تے عین، نقطہ نو نال ملایا۔ جس نے تان دتا چچین، گرُو گود اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں ہن ویکھئے کپھری کلاس، اے ٹو زیڈ دھیان لگایا۔ حضرت موسیٰ کہے میرے تے کرو وشواس، میں اپنا بھو دیاں گھلایا۔ عیسیٰ کہے میرا ویکھو دھرواس، دھرنی اُتے دیاں درڑایا۔ محمد کہے میتوں دیو شتاباش، تاڑی دو ہتھاں والی لگایا۔ کلجگ آکھیا او میتوں سارے کہو بدمعاش، بدی دامالک اک اکھوایا۔ میں چار جگ دے سارے بنا دتے پتے تاش، اک دا رُپ نہلے دی دھار وچ نو دواریاں وچ وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنی کار کمائیا۔ کلجگ کہے گر اوتار پیغمبر ویکھو پنج درباری، سچا ہتھ اُپر رہے اٹھایا۔ جنہاں دی پر بھو دے نال یاری، یارانہ اکو نال جنایا۔ اچ اوہ کر کے آئے تیری، ترے گن توں باہر ڈیرہ لایا۔ تیس اوہناں دی ویکھنی ہوشیاری، ہوشیاری نال تاش کھین چائیں چانیا۔ اوہناں نوں ایہہ کھینڈ بڑی پیاری، کیوں کلجگ دی ریتی سوہنی سبھی سو بھاپایا۔ کلجگ کہے او بس گر اوتار پیغمبر ویکھو پہلاں تھلے پھیر لین دیو بہاری، جتھے پتے تھلے سٹنے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کمائیا۔ کلجگ کہے درباریو سٹو پہلوں اک اک یکا، اک دوجے دے اُتے دیو ٹکایا۔ پنج پیاریو اپنی انگلی نال پٹھے گلاس توں پانی دا اک اک دیو چھٹا، دُور دُور سُٹایا۔ اوئے لکھاریو اس دے اُتے سٹو ٹکڑا چاک دا نکا جہا چٹا، سٹ کے دیو وکھایا۔ پی پی گر اوتار پیغمبر ویکھو ہن انان تیاں دا کڈھو سٹ، کی پر بھ نے کھیل رچایا۔ تینی اوتار کہن تاش دا پتا ایوں جا پدا، جوں پچھلا چھٹا، اک نوں اک رہیا در سائیا۔ پیغمبر کہن ایوں جا پدا امرت دا چھٹا، جوں آب حیات مٹھا خود خدا نے دتا چوایا۔ گرُو کہن لکھاریاں دے ہتھ دا چاک چٹا، چٹی دھار دارُپ ستگر سوہنا رہیا سمجھایا۔ اوتار پیغمبر گر کہن، واہ واہ کڈا سوہنا کڈھیا سٹا، لیکھا سبھے دتا سمجھایا۔ دُکی کہے میتوں پنجے زور نال سٹن تے ویکھن جوں سرگن رُپ پر بھ دا ٹکا، اک توں دو سو بھاپایا۔

پنج پیارے کہن اوہناں دوہاں دا اکو ہی پتی تے اکو پتا، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ پنج لکھاری کہن جگ جگ او سے دا لیکھ لکھا، جو مالک اک گوسانیا۔ گر
 اوتار پیغمبر کہن کلجگ واہ اوئے واہ اپنی کرنی دیا سکھا، تیری بے پرواہیا۔ پنجاں درباریاں کڈھ لیا مکا، پٹھا دین رکھائیا۔ پنج پیارے کہن ترے گن توں باہر
 گرگھ سنگر دے گھر وکا، ترے بھون دھنی وچ سمائیا۔ پنج لکھاری کہن ایہو سب دی کردار چھا، رچھک ہو کے ہوئے سہائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن او چار
 جگ بچھوں ساڈا کیتا بچھا، اچنچیت سانوں لیا اٹھائیا۔ کلجگ کہے ایہتے سب دا اکو جیہا حصہ، وکھری ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ترے گن دا لیکھا دے مکائیا۔ پنج درباری کہن اسیں سٹ دتا چوکا، چوتھا سچے کھے سو بھاپائیا۔ پنج پیارے کہن جے سنگر
 مل جائے تے پڑھنا پئے نہ پوتھا، اکھراں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ لکھاری کہن پر بھو دا پیار بڑا سوکھا، بنا قیمت توں بنا نکلیاں توں لوک مات دے ورتائیا۔
 گر اوتار پیغمبر کہن ہن دیناں مذہباں دا لیکھا بن گیا اوکھا، ویلا وقت دے گواہیا۔ کلجگ کہے مہربانو آگے سکھ مان لیا چوکھا، چار جگ گئے وہائیا۔ اوئے
 بھڑی اوئے بھڑی اوئے میرا اندر ہو گیا کھوکھا، سچ رہن کوئے نہ پائیا۔ ویکھو اوئے رب دیو بندو کسے نے پگڑی ہیٹ پہن لئی کسے نے پہن لیا ٹوپا، اوہ
 ٹوپیاں والیو ٹاپ دا مالک نظر کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کمائیا۔ تاش کہے اوہ مینٹوں کھندے کیوں تاش، انج تک
 سکیا نہ کوئے سمجھائیا۔ اوہ یاد کرو جس ویلے شکر نوں سکھیا دتی سی اُپر کیلاش، کلا اپنی اک سمجھائیا۔ اک توں نو تک جگت تماش، ایہہ میری بے پرواہیا۔
 پنجاں تتاں دا میرا کھیل تماش، تے تے نال جڑائیا۔ پنج درباریو سٹ دیو اُتے پنچے نوں واچ، اپنا ہتھ اٹھائیا۔ پنج پیارے خوشیاں نال پئے ناچ، پنچم پنچم
 پنچم دتی وڈیائیا۔ پنج لکھاری کہن دھر دا لیکھ ساچ، سچ رہیا درڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پنجاں توں باہر کیہڑا سماج، لیکھا اور رہیا نہ رائیا۔ کلجگ کہے
 میرے وی وڈے بھاگ، بھاگ پر بھ نے دتا لگائیا۔ آگے تسیں سوال سمجھدے رہے تے ہن سب نوں دینا پیا جواب، نتیجہ اگلے سال دکھائیا۔ چھ کہن
 ساڈا سب توں وکھرا حساب، چھکی چھکی اُتے لگائیا۔ پنج پیارے کہن او گرگھو کوئے نہ رہو کاگ، بدھی ہنس روپ بنائیا۔ لکھاری کہن پر بھو دے پیار بنا
 کوئی بن نہیں سکدا سادھ، سادھنا وچ کوئے نہ آئی۔ گر اوتار پیغمبر کہن آگے سانوں کوئی نہ لو ارادھ، اکو ارادھنا دھر درگاہیا۔ کلجگ کہے مینٹوں خوشی

ہوئی آج، نیوں کے سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ تاش کہے جس ویلے شکر نوں دسیا ساتا، ست دتا
 سمجھائیا۔ اُس ویلے تھلے پیا اک داتا، تے ست سروپ اُپر دتا درسائیا۔ دسیا اکو پتاتے اکو ماتا، اکو جس والی مائیا۔ اِس توں اگے میری دھار دیاں
 شاخاں، شناخت اپنے وچ رکھائیا۔ پنج درباری اک دوجے نال صلاح کر کے ساتے نوں رکھ کے اُپر مارو ہاتھا، ہتھیلی نال دبائیا۔ پنج پیارے کہن اوگر کھو
 اکو میت تے اکو ساکا، دوجا سجن نہ کوئے اکھوائیا۔ پنج لکھاری کہن اسماں لیکھ لکھ دتا اگے رہے کوئے نہ چاچا، پتا پُرکھ اکال سرب منائیا۔ گر اوتار پیغمبر
 کہن ساڈا کھس گیا ہاٹا، ونج نہ کوئے دکھائیا۔ کلجگ خوشیاں دے وچ ناٹھا، بھجیا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھو
 چکائیا۔ شکر کہے میتوں سمجھ آئی کی کھیل تے اٹھ، ہر سہج دتا سمجھائیا۔ میں اپنے اندر بٹھ لئی گٹھ، جگ چوڑی نہ کدے گھلایا۔ دُھر دے حکم نال
 رکھی ٹھپ، مہر نام والی چھہائیا۔ ہن حکم مل گیا جھٹ، سندیسہ اگم اتھایا۔ شکرالوک مات نوں نٹھ، بھجنا واہو داہیا۔ بھگتاں داتکنا اٹھ، سوہنے سوہا
 پائیا۔ پنج درباری تکنے پر بھ دے جھیور چھیمے نائی جٹ، سوہنا روپ درسائیا۔ اوہ اٹھاں تتاں اُتے مارن لگے سٹ، اٹھا کہے ہتھ نال سُٹایا۔ پنج پیارے
 کہن اٹھاں تتاں دی رہن نہیں دینی وٹ، جھگڑا دئی دینا مکائیا۔ پنج لکھاری کہن اسماں لیکھ لکھنا سچ، جو پُرکھ اکالا رہیا لکھائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن اک
 دوجے نوں دیئے دس، سہج نال سُٹایا۔ ساڈا رہیا کوئے نہ وس، واسطہ اکو نال جڑائیا۔ کلجگ کہے تہاڈا پورا ہون لگا حق، پر بھ پورب لیکھا پور کرائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا پڑدا لاہیا۔ نہلا کہے میں آگیا سوربیر بہادر، نو در دامک اک اکھوائیا۔ میتوں مان بخش گیا نوویں پاتشاہی تیغ
 بہادر، خوشی نال ہتھ پھہائیا۔ او دھرم دیا نہلیا توں ہونا مات اُجاگر، چار کُنٹ کُنٹ رُشنائیا۔ نہلے روکے کہا میرا بنے نہ کوئے سو داگر، میری قیمت
 کوئے نہ پائیا۔ میرا نہ کوئے پسر پدر نہ کوئے مادر، سر ہتھ نہ کوئے ٹکائیا۔ سنگر کہا او ویکھ کریم قادر، میرا صاحب دُھر درگاہیا۔ جس کلجگ انت کھیل
 کرنا واجب، وجوہات اپنے وچ چھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر میلا سہج سُجھائیا۔ نہلا کہے میرا نام بڑا کھوٹا،
 نو دوار پئی دہائیا۔ میتوں کہندے سارے چوٹا، شرارتی ناؤں دھرائیا۔ میتوں گندے اُتے پوٹا، جہواناں ہلایا۔ میتوں ایہو پر بھوتے روسا، سہج نال

سُنائیآ۔ میںں تکدا اودھروں تیغ بہادر نے ہتھ وچ پھریا لوٹا، ----- اودھروں دیالے دا پانی ہندا سی کوسا، گرکھ خوشیاں وچ سمائیآ۔ پھیر میںوں آیا جوشا، میںں کیتی حال دُہائیآ۔ میرے پُرکھ اکالا کی تیرا کھیل کایا پوشتا، تتاں نال وڈیائیآ۔ پھنیں ہڈ ماس ناڑی دا چوغہ، بوند رکت نال سُہائیآ۔ شبد آواز آئی جس طرح تیغ بہادر میریاں مان دا مَوَجاں، دھیان میرے وچ لگائیآ۔ پھیر میرے دُلاڑے دیاں گرکھ ہونیاں فوجاں، ہتھ میرے ول رکھائیآ۔ پھیر کلج انت میںں اوہناں دے کول پہنچاں، زرگن جوت کر رُشنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک درڑائیآ۔ نہلا کہے میںوں اٹھے اُتے مارو، اپنا بل رکھائیآ۔ تیغ درباری پر بھو نوں ردے چتارو، تہاڈے نو دراں کراں صفائیآ۔ تیغ پیارے امرتی بوند اک اک ڈارو، پریم نال سُٹائیآ۔ تیغ لکھاری چاکو نال میرے دوالے اک اک لکیر مارو، زمیں نال نہ کوئے چُھہائیآ۔ نہلا کہے پھر سارے بولو تیغ جیکارو، پر بھ تیری اوٹ تکائیآ۔ اکو وار پُرکھ اکال نوں کرو نمسکارو، دوئے جوڑ کے سپس نوئیآ۔ پھیر خوشیاں نال تالی و جا کے کہو اسپس آوٹا تیرے دربارو، سچکھنڈ ساچے سو بھا پائیآ۔ وچھڑ جائیے نہ تیری قطارو، اکو ڈوری تند بندھائیآ۔ تُوں دُھر دا سچا پریتم یارو، مُجبت تیرے نال بنائیآ۔ گر اوتار پیغمبر بن گئے تیری نارو، نر نرائن تیری سیو کمائیآ۔ تیرے جوگے ہو گئے ستاراں ہاڑو، لیکھا اور رہیا نہ رائیآ۔ تُوں اک خصم ہے اک ہیں لاڑو، ناری سرب پرنائیآ۔ سانوں دین مذہب دی باہر کڈھ دے دھاڑو، کنڈا خار لگن نہ پائیآ۔ تیتوں لبھنا پئے نہ جنگل پہاڑو، ہر گھٹ اندر نظری آئیآ۔ او کو جھیاں کملیاں نوں آ کے تارو، تار نہار تیری سرنائیآ۔ سبجگ ویکھیے سچ بہارو، تیرا روپ بھل مہکائیآ۔ اپنا نام و جا کے نگارو، ڈنکا اک شنوائیآ۔ نو کھنڈ پر تھی بنا کے اکھاڑو، کھنڈا کھڑگ دے کھڑکائیآ۔ سب نوں کڈھ لے پھڑ کے جھاڑوں، لگیا رہن کوئے نہ پائیآ۔ اپنے چرناں دی دھوڑ دے دے چھارو، شہنشاہ تیری سرنائیآ۔ سارے کہہ دیو یاراں نوں یار مل گیا یارو، یاری اک رکھائیآ۔ گر کھو ہُن آگے واسطے کچھ وچارو، بچھلا ویلا ہتھ نہ آئیآ۔ اوہ جس نوں کہندے مالک دُھر دربارو، تہاڈے ساہمنے سو بھا پائیآ۔ بھوویں اس نوں چیرو بھوے اس نوں پھاڑو، پھر وی تہاڈا تہاڈے وچ سمائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے وچ اپنا رنگ جنائیآ۔ کلج کہے پر بھو میریاں اکھاں وچ آگے اتھرو اتھرا ہو کے دیاں جنائیآ۔ اوہ کیہڑا گو بندتے کیہڑا یارتے کس دا ہنڈھایا

ستھرو، ستھراں والے دین سمجھائیا۔ کیہڑیاں اناں کیہڑے پوجے پتھرو، پاہن کی وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کہا کھج، میرا آد دا جگاد دا جگ جگ ویکھو گوبند گبھرو، بردھ بال بڈھاپا روپ نہ کوئے دکھائیا۔ جد تکو میرے نام دا عدلو، انصاف اک سمجھائیا۔ جس ویلے چاہے اوہ گرکھ سنت بھگت اپنے وچوں کڈھ لو، پھر اپنے وچ سمائیا۔ جس ویلے چاہے سکھنڈ دوارے صد لو، درگاہ ساچی دے لکائیا۔ جس ویلے چاہے اپنی دھار نال آپے بجھ لو، جگ جگ نال بدلایا۔ جس ویلے چاہے پاپیاں پر ادھیاں دے پڑدے کج لو، جو چرن آیا سرنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ کھج کہے پر بھو میتوں ہلارا دتا پون انجا، چوتھے جگ دانایاں نال رلائی۔ نالے کہا وے کھجکے چھتے تے سب دا لیکھا اوتار پیغمبر گرو بھگت شبد دھار بونجا، بونجا مایا وچ سمائیا۔ پر بھ دا کہو جہا شکتجا، جیہڑا پھسیا اوہنوں باہر نہ کوئے کڈھائیا۔ سنگر شبد کہے میں اک ویراں جوت وچ تینی سال دی عمر وچ تھم دتا سی تیجا سنگھ گنجا، ہتھ مکھ اُتے لگائیا۔ پھر کڈھ کے رومال نیلا رنگا، ہوا وچ اڈا کے پھیر کھلو کے کیساں نوں واہیا کنگھا، وٹ پٹھے ہتھ چڑھائیا۔ پھیر خوشی وچ کہا پر بھو آپے جوت تے آپے بندہ، بندے دی سمجھ کوئے نہ آئی۔ پھیر ہس کے کہا جس ویلے میں گرکھاں دی دھار اپنے شبد سنگھاسن اُتے کر دتی بونجاتوں سوا بونجا، باون دا باون کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک سنایا۔ کھج کہے سوا بونجا کیہڑا تیرا کھیل، میتوں دے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہا شبد گرو میرا میلانے میل، ایہہ میرے ہتھ وڈیائیا۔ کیوں اکو روپ گرو گرچیل، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ جس ویلے میں کھج وچ انت دین دنی دا کرنا کھیل، خالق ہو کے خلق ویکھ دکھائیا۔ جو بن وندا ہو کے البیل، مستی وچ اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا سنگ دکھائیا۔ سنگر شبد کہے کھج اٹھ ویکھ پر بھو دی کھیل نرالی، شبدی دھار پہلی آسو بھگتائیا۔ جسونت سنگھ نوں شبد دتا رپیئے لیانے چالی، سنگھاسن اُتے لکائیا۔ گرو درشن نوں تھم دتا سکھالی، ست بھیتا دینے کرائیا۔ ہر چندر سنگھ کاکا دو آبیو لیا اٹھالی، سوا پنج نال ملایا۔ ایہہ کوئی مایا نہیں باہلی، چونی نال جوانی سب دی دتی بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ اپنی کار کمائی۔ آسو کہے پر بھو چنگی طرح تکیں کتے ہو نہ جاویں اٹھا، نین موند اکھوائیا۔ دین مذہب دا چھڈ نہ جاویں بنا، حد حدود ویکھ دکھائیا۔ کتے کچا نہ ہو جاویں کتاں،

چُغلی نندیا سُن کے جھٹ لنگھائیا۔ پُرکھ اکال کہا میرا سُو رِیرِ گو بند چنّا، چند وانگ رُشنائیا۔ جس دے وساں وِچ تتاں، پنج تت ڈیرہ لائیا۔ اپنا حکم دے
 کے نواں، نو جُگ کھیل کھلایا۔ دین مذہب دی رکھے کوئے نہ طمع، لاچ وِچ کدے نہ آئیا۔ اِکو میرا دِپک ہووے شمع، اِکو نُور ہووے رُشنائیا۔ میری
 دھاروں ہووے جتا، جننی گُکھ نہ کوئے اُٹھایا۔ جیہڑا گو بند نے لایا کتا، اُس دے پچھے دین ذنی اُٹایا۔ جیہڑا اگئی حکم دتا صاحب دم دما، دمدا صاحب
 دُہایا۔ اُس نے بدل دینا بدیاں والا سماں، سمپت کرے خلق خُدا ئیا۔ جوتی جوت سُرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کما ئیا۔ پُرکھ اکال کہا کُجک
 میں اٹھاں نہ ہوواں ندھان، اکھ نہ کوئے بدلایا۔ اوہ دیکھ میرا کھیل مہان، تیتوں دیاں دکھایا۔ دلپ سَنگھ جیہڑا سُرما لیاندا بنا کے نوجوان، اگے ہو
 کے ہتھ لے اُٹھایا۔ اِک اِک سلائی دا کرنا نشان، سہج سہج نال چُھبھایا۔ جن بھگتو تہاڈے سُرے نال تہاڈے انجن نال تہاڈی بھگتی دا ہووے گیان،
 آنجانت رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سُرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کما ئیا۔ اوئے کُجک دیکھ لے پیندی سلائی، گرگھ نیناں رنگ رنگایا۔
 جیہڑی ستائی سال اکھ رہی شرمائی، اوہ ساہنے دینی کھلایا۔ میری کھیل بے پرواہی، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ ہُن پھرنا ایسے طرح تھاؤں تھائیں، جیہڑا
 مرضی رُپ بدلایا۔ ہُن بہنا نہیں پیرھا ڈاہی، گھنٹ گھنٹا کھنٹا۔ کھیل کرنا چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اِک درسایا۔ جوتی جوت سُرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، سد اپنے گھر وسا ئیا۔ بھگتو سُرما پایا اکھ، اکھ نال اکھ لو ملایا۔ جد ملو تے ملو پر تکھ، باہواں دوویں اگے اُٹھایا۔ تہاڈا ناتا ہو یا سچ، سچ ملی وڈایا۔ ہُن
 تئیں بھانڈا رہے نہیں کچھ، کنجن گڑھ دتا جنایا۔ سارے خوشیاں وِچ اِکو وار پو نچ، پر بھو تیری بے پرواہیا۔ توں ساڈی رکھنی پت، پت پر میسور دیا
 کما ئیا۔ ساڈا دے دے حق، شرم حیا رہے نہ رایا۔ جیہڑا نلیر رکھیا ڈھک، اوہدی گنڈھ دے کھلایا۔ اِس نوں ساڈے وِچ دے چھڈ، بھجے واہو داہیا۔
 کُجک لاچی دانہ چب، دنداں ہیٹھ دبا ئیا۔ اسیں دوگلے نہ ریئے تے ساڈے وِچ نہ رہے ڈب، اِکو رُپ لینا بنا ئیا۔ اسیں تیرے تیرے ہو گئے سب، جو
 تیرا نام دھیایا۔ او کرپا کر کے سانوں اپنے پیار دی پیا دے مد، خُماری اِکو اِک چڑھایا۔ او سانوں چنگا نہیں لگدا توں مستی وِچ اِکلا پھریں جگ، آکڑ وِچ
 اپنا آپ بنا ئیا۔ اسیں چاہندے اسیں بھگت تیرے نالوں ہوئے وڈھ، ساڈے وِچ اپنا آپ دے پرگٹایا۔ اِک دُجے نوں کدی نہ جائے چھڈ، رنڈیا

جگت نہ کوئے ہنڈھانیا۔ بھگت بھگوان ہو کے کدی نہ ہوئے اڈ، دکھرا گھر نہ کوئے سہانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کھیل دکھانیا۔ کلجگ کہے پر بھو میریاں ساریاں پوریاں کر دے منگاں، مانگت ہو کے منگ منگانیا۔ میتوں دکھا دے اوہ کنگھا، جیہڑا دوا بیوں لیا منگانیا۔ میرے مگر لا دے ست رنگ ڈنڈا، گرگھ ہو کے سیس نہ کوئے منڈانیا۔ میں بندیاں نوں بنا دیواں بندہ، بندگی اک جنایا۔ تیرے ہندیاں تیرا ہے کوئے نہ گندہ، گندگی وچ اپنا آپ ڈبانیا۔ سارے توں میرا میں تیرا گاؤن چھندا، سوہنا راگ سنانیا۔ اسیں نہیں چاہندے تیرا آگے پینڈا ہو جائے لمبا، سسک سسک کے سارے اپنا آپ ترسانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا میل ملانیا آسو کہے پنج پیاریو کریو مہربانی، اپنا بل دھرانیا۔ ساریاں دے مستک میرے پیار دی لایو نشانی، میرے صاحب نوں دینی دکھانیا۔ پنج درباریو تاش دے پتے لڑن والے کٹھے ہو کے اک توں نو تک سارے بن گئے اک دوجے دے جانی، پیار پیار نال رلایا۔ پنج لکھاریو لکھن وچ کوئی اکھر رہ نہ جائے خالی، خالی نظر کوئے نہ آنیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، تاش والیو تاش دی اگلی کھیل ہونی چالی، کس طرح دہلے توں پاتشاہ کنگ تائیں اپنی کار کمانیا۔

☆ ستاں لانگریاں دے نوٹ ☆

سمت چھے کہے سُن آسو میت، مترا دیاں جنایا۔ سرشٹی بھلی گوہند دی ریت، ذات پات ڈیرہ کوئے نہ ڈھاہیا۔ مان ملے نہ کسے غریب، اوچاں نیچاں رنگ نہ کوئے رنگانیا۔ میں کھیل تکیا عجیب، عجب نرالا ویکھ دکھانیا۔ ساچی رہی نہ کوئے ترتیب، سلسلہ حق نہ کوئے جنایا۔ جھگڑا پیا مُرشد مُرید، گر سنگر سکھ لڑانیا۔ سرشٹی سٹی گوڑھی نیند، سوئی سرت نہ کوئے اٹھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا ڈھر دا ور، ساچا لیکھا دینا بنانیا۔ آسو کہے میں ویکھاں سورہ چندر، چن چند دھیان لگانیا۔ ویکھاں مسجد مندر، گرودوارے پھول پھولانیا۔ تکاں ڈھور ڈنگر، پشو خلق خدانیا۔ پر بھو دے نام تے منگن، گھر گھر پھیرا پانیا۔ دھرم دا چلے کوئے نہ لنگر، سانجھا گھر نہ کوئے دکھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا

ور، سچ آسا پور کرائیا۔ آسوکھے جو لنگر چلایا جگ، ذات پات نہ کوئے رکھایا۔ وچوں کوڑ دی میٹنی اگ، ہنگتا دینی گوائیا۔ سب نوں لینا سد، شبد کر شنوایا۔ دو جہاناں لینا لہ، کھوجنا تھاؤں تھانیا۔ اپنا بنا کے آپ سبب، صاحب سلطان لینا ملایا۔ تیرے بندے دسن سب، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ تیریاں بھگتاں رہے کوئے نہ لہ، لالچ وچ نہ کوئے گر لایا۔ بھنڈارے وچوں لئے کوئے نہ کڈھ، چوری ٹھگی نہ کوئے کمایا۔ کدے رجھے سور گاں نہ ہڈ، پنکھی پنچھی نہ ویکھ وکھایا۔ دھرم نشانہ دینا گڈ، دھرم دی دھار نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ آسوکھے پر بھو کرپا کرنی جے، جو بن ونت تیری سرنایا۔ میری بیننتی ایہہ، احمق مورکھ لینے ترایا۔ جنہاں دا تیرے نال لگانہ، نہہکنک توڑ نبھایا۔ امرت برسنایا، میگھلا اک برسایا۔ پوتر کرنی دیہہ، پنچ تت رُشٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ وکھایا۔ آسوکھے پر بھو ست لاگری کرتیا، میں اپنی منگ منگایا۔ گردھارا سنگھ ہووے سردار، بخشیش سنگھ نال ملایا۔ پال سنگھ لینا ونکار، مسٹا سنگھ جوڑ جڑایا۔ کاشی رام دینا پیار، پریتی پریتم نال بندھایا۔ چرنی سرت لینی سنبھال، سمبل میلنا سچ سبھایا۔ وریام کور رہے نال، جوڑ جوڑنا سچ سبھایا۔ ستاں دا اکو مالک اکو کرے پرتپال، پرتپالک اک اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوار اک رکھایا۔ کلجک کہے انہاں دا حقیقی ہووے لباس، تیرے شبد نال جنایا۔ گرکھاں دے سرتے پگڑی کالی ہویا کرے خاص، پیپیاں کالے لیڑے رنگ رنگایا۔ جس ویلے تیرا حکم ہووے خاص، اُس ویلے لین بدلا یا۔ ایہہ میری آسامیرے نکلے وچوں سواس، ساہ ساہ سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنایا۔

★ ۳ آسوشہنشاہی سمت ۶ گرگھ دوارے نیہہ رکھن سمیں بھلائی پُر ڈوگراں ★

آسوتن کہے سُن چند ستاریا، سمت شہنشاہی چھ دھیان لگایا۔ تک محمد والا نظاریا، نظر اپنی اک اٹھایا۔ جس نے چوڈاں طبق ونکاریا، ونکار کے دتا سنایا۔ ایہہ حکم پروردگاریا، شاہ سلطاناں رہیا درڑایا۔ چوڈاں صد میرا بلکاریا، بل اکو اک وکھایا۔ پھر ہتھ مستک اُتے ماریا، انگلاں پنچ تن چھہایا۔ پھر

اُپر نیتز لین اُگھاڑیا، نیتز نین اُکھ لئی اُٹھائیا۔ جس ویلے مات لوک آوے دُھر دا لاڑیا، لاڑی سب نوں لئے بنائیا۔ لیکھا پورا کر ستاراں ہاڑیا، ہاڑا سب دا لیکھے لائیا۔ ناؤں دھرا نر اوتاریا، نر نرائن پھیرا پائیا۔ جگت جہان ہووے ظاہریا، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ کھیل کرے اگم اپاریا، نر نرائن اپنی دیا کمائیا۔ اپنیاں مُریداں بھگتاں کرے اُجیاریا، سکھاں سنگ نبھائیا۔ سنجگ ساچا کر ورتاریا، سچ سچ دے پرگٹائیا۔ پرسدھ کر گرگھ دواریا، گر سکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ چار کُٹ دہ دشا پھر آوے ہاریا، سمبھل سکے کوئے نہ رائیا۔ پھیر محمد نے اپنا کالا چولا پاڑیا، ٹکڑے ست دتے کرائیا۔ پھیر مستک رنگ لاوے گاڑھیا، لال دتا جنائیا۔ پھیر مہندی لا کے داڑھیا، ہتھاں نال چُھبائیا۔ پھیر اپنا انفی کفن ساڑیا، آنج اگت جلائییا۔ پھیر اُپر کیتا اشاریا، اُنکلاں کتاں وچ پائیا۔ پھیر رو کے زارو زاریا، کیتی حال دُہائیا۔ پھیر تکیا سمند ساگر پانی کھاریا، مٹھارس نہ کوئے چکھائیا۔ پھیر اپنا آپ اُبھاریا، بل لیا پرگٹائیا۔ پھیر اک اُکھ میٹ کے کہا میرے آسماں اسمانی تاریا، تار ستار ویکھ دکھائیا۔ پھیر کہا جن جن میرے پیاریا، جن تیری وڈیائیا۔ دوہاں تالی و جا کے کہا محمد ا جس ویلے تہاڈا مالک آیا وچ اُکھاڑیا، اکل کل دھاری اپنا پھیرا پائیا۔ لیکھا جانے ناڑی ناڑیا، تن وجود کھوج کھوجائیا۔ مینوں ایوں دسدا اوہنے تیرا چوڈاں طبق خوشی وچ اُجڑیا، مالک نظر کوئے نہ آئییا۔ جن بھگتاں ہر دا کرے ٹھنڈا ٹھاریا، اگنی تت بُجھائیا۔ تیرا کیتا کی ہووے خساریا، گھاٹا کی رکھائیا۔ محمد کیتا حال پاہریا، دروہی دروہی حال جنائیا۔ کس بدھ میری اُمت لگے چنگلیاڑیا، شعلے اڈن تھاوں تھانیا۔ جگت جگت دیاں اُجاڑن واڑیاں، واڑا رہن کوئے نہ پائیا۔ دھواں دھار ہونا اُچ پہاڑیاں، ٹلے اسگاہ روون مارن دھانیا۔ روپ رہنا نہیں کسے دھی بھین کواریاں، دھرم دی دھار کلمہ حق نہ کوئے جنائیا۔ سہاگ دیاں سر تے چکنیاں نہیں کسے نے کھاریاں، خالص رنگ نہ کوئے سمجھائیا۔ جس ویلے جن بھگتاں گرگھ دوارے واسطے چکنیاں سراں تے تگاریاں، تیغاں والے اُٹھن تھاوں تھانیا۔ قلمماں پرسدھ ہونیاں پنجاں لکھاریاں، پنجاں درباریاں سنگ ملائییا۔ پنجاں پیاریاں خوشیاں مناونیاں ساریاں، غمی رہن کوئے نہ پائیا۔ ہر سنگت دے گرگھاں نے مچھاں ہون چاڑھیاں، سور پیر اپنا بل پرگٹائیا۔ پُرکھ اکال کھیل کرنا اپنی واریاں، واحد اپنا حکم جنائیا۔ گر اوتار پینمبراں اوتوں اڈ جانیاں اعتباریاں، بے اعتباری ہوئے لوکائیا۔ جس کارن دو دروازے تے چھ لگیاں باریاں، چھ گھر دا لیکھا دتا مکائیا۔ محمد جس پر بھونے مہر نال اپنیاں

سنگتاں تاریاں، تار نہار دیا کمائی۔ اُس دے پچھے گُر اوتار پیغمبر پھرنے وانگ دگاریاں، دو جہاناں تھاوں تھانیا۔ گُرکھاں خوشیاں وچ مارنیاں کڈاڑیاں، بھجّجّن واہو داہیا۔ ہنکاریاں دیاں بھنّ دینیاں چباڑیاں، ڈنڈا شبد والا اٹھائی۔ محمد نکیا کی حال ہونا خاوند تے لاڑیاں، زنو مرد سرب گُرا لائی۔ کسے نے کھانیاں نہیں گھ پان سُپاریاں، خُن خوار ہوئے لوکائی۔ کیوں پُرکھ اکال نے چار جگ دیاں پیشین گویاں اُچاریاں، اکھڑ اکھڑ پھول پھولائی۔ گرنٹھ رکھے نہیں رہنے وچ الماریاں، پرگٹ اپنا ناؤں کرائیا۔ جن بھگتاں بخش کے نام نُھاریاں، نما وچ اپنا رنگ رنگائی۔ دین ذنی رووے بے شماریاں، شمع نور نہ کوئے زشائیا۔ ہُن گُرمگھ دا جنم نہیں گھر چھاریاں، گُرسکھ دا بیٹا گُرمگھ نظری آئی۔ جنہ اپنیاں آساں شبد گو بند اُتوں واریاں، جگت ترسانہ کوئے رکھائی۔ محمد تیریاں دھاراں انتم ہاریاں، جت نظر کوئے نہ آئی۔ محمد کہے میری طوبیٰ میں سٹ دتیاں ہتھوں چھری کٹاریاں، ذبح کرنے کوئے دکھائی۔ اندر رہنیاں نہیں غداریاں، گداگر ہوئے جگت لوکائی۔ مان رہنا نہیں کسے اٹاریاں، محل اٹل نہ کوئے جنائی۔ کیوں گُرمگھ دوارے نوواں مستریاں نے کرنیاں اُساریاں، نو در دا لیکھا رہے نہ رائی۔ نوویں مستری اک اک وار ہتھ لاؤ اٹ رکھو لہندی دشا ساری سنگت کھوں بولو سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان پنج پنج جیکاریاں، بے جیکار کرے سرب لوکائی۔ گُرمگھ دوارے سیوا کرنگیاں سنگتاں ساریاں، اکلا حق نہ کوئے رکھائی۔ آگے مان رہنا نہیں کسے پُجاریاں، پوجا دھان کوئے نہ کھائی۔ ایتھے آؤنا نہیں کسے جگت جواریاں، ٹھگ رہن کوئے نہ پائی۔ اس دے پچھوں پھیر سادھاں دیاں لگنیاں اُساریاں، تھکم ڈھر دا اک جنائی۔ ویا دھاں دیاں مٹن بیماریاں، کوڑی کریا روگ گوائیا۔ جس دی سیوا کرن پُرکھ ناریاں، نر نرائن رنگ رنگائی۔ ساری ہر سنگت اک اک اُنگی اٹ اُتے رکھن وارو واریا، اُنگی خوشیاں نال پُھہائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائی۔

☆ ۳۳ سو شہنشاہی سمت ۶ گرگھ سنگھ دے گھر پنڈ بھلائی پُر ڈوگراں ☆

تنّ آسُو کہے محمد سجدہ کیتا لہندیوں چڑھدا، چڑھدی دشا دھیان لگایا۔ نظارہ تکیا گرگھ گھر دا، گرہ مندر دیکھ دکھایا۔ جتھے کھیل اگئی ہر دا، پروردگار رہیا کرائیا۔ بھگت سہیلا رُوپ اگتا دھردا، دھرنی دھرت دھول ہوئے رُشنائیا۔ سب دی آسا نسا پوری کردا، پورب لیکھا دیکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا آپ ملائی۔ محمد کہے میری سچ سچ تکبیر، تقویٰ اک رکھایا۔ پروردگار کی کرے تدبیر، شاہ پاتشاہ اپنا حکم ورتایا۔ بھڑی میری شرع دے توڑن لگا زنجیر، چوڑاں طبق کھوج کھوجایا۔ میری منزل ہوئی اخیر، آخر روکے دیاں سنایا۔ شرع دارہیا نہ کوئی فقیر، فقرہ حق نہ کوئے سنایا۔ ڈھائی طوبی گرگھ دوارا ہویا تعمیر، تعمیل سب توں لئی کرائیا۔ میرے نیتز وگے نیر، نین چھبہر رہے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ محمد کہے میری انت اخیر سلام، علیکم اک جنایا۔ میرا کلمہ ڈھر کلام، کائنات دی کرے بے وفایا۔ ناتائٹن لگا نالوں عوام، عام دا لیکھا رہے نہ رانیا۔ میرا رہے نہ کوئے غلام، بندھن بندھ نہ کوئے گھلایا۔ کرپا کرے سری بھگوان، پروردگار نورِ لاہیا۔ میرا وگرن لگا نظام، انتظام نہ کوئے رکھایا۔ چاروں گنٹ ہوئی اندھیری شام، تارا چند دئے گواہیا۔ میرا صدمے وچ انتر ہویا حیران، حیرانی میرے اُتے آئی۔ اگلا کھیل سری بھگوان، بھگوان اپنے وچ چھپایا۔ محمد کہے گرگھ دوارے ولّ میرا سندیسہ اک پیغام، پیر پیراں دینا جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کرے کھیل وڈ امام، امام اماما نوجوانا، مرد مردانہ شاہ سلطانا، اپنا حکم حکمت نال ورتایا۔

☆ ۵ آسُو شہنشاہی سمت ۶ دربارِ وِچ جسبیر سنگھ جلالا باد دے نوٹ جھٹھووال ☆

نوں مہینے اٹھاراں دن گئے بیت، جسبیر جنم لیا شبدی دھار جگ۔ پُرکھ ابناشی اولٹری ریت، کرپا کری سُرے سرگ۔ داسی دی سچ ویکھ پریت، دھار ہون نہیں دتی الگ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لیکھا جانے جنم جنم دے گگ۔ گگ کہے میں کیتی قربانی، اپنا آپ تجاںیا۔ میرے صاحب دی ہوئی مہربانی، مہر نظر اٹھانیا۔ میں داسی دا بھرا میراناں جانی، دیو کہہ کے سارے بلانیا۔ میرا کھیل کھیل مہانی، بھو ابھیدا دیاں درڑانیا۔ میں وی ہس کے کہا پر بھو میری بھین دی رہے نشانی، اپنے جیون دی لوڑ نہ کوئے رکھانیا۔ پر سچ دساں انت اخیر میرے انتر آئی بے ایمانی، بیوہ اپنا آپ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ داسی دا بھراتا کہے میں دساں کہانی سچی، سچ دیاں جنانیا۔ میرا کھیل جانے پُرکھ سمر تھی، جو داتا بے پرواہیا۔ میں مندر جانداں ساں وار اٹھی، اٹھ اٹھ نال درسایا۔ اک دن پرساد چڑھا کے بھوگ لگا کے کھا لیا اپنی ہتھیں، چوری چوری کھ لگایا۔ پھیر رگڑ کے متھی، بھل لئی بخشانیا۔ جھٹ تھم آیا او ویکھ تیرے کرماں دی دھار آوندی نٹھی، بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتانیا۔ بھراتے کہا میں رسنا لایا پر بھو دا بھوگ، اپنے گھ جھہانیا۔ میرے اندروں اٹھیا روگ، ہوئے لئی انگڑانیا۔ ہرکھ رہیا نہ سوگ، چنتا نہ کوئے جنانیا۔ پھیر میں سنیا اک سلوک، سندیسہ اگم اتھاہیا۔ تیری انت نہیں ہونی موکھ، چوڑاسی وِچ بھوانیا۔ تیرا لہنا دینا مات لوک، چوتھے جگ نال سمجھانیا۔ جنم لینا پئے کوٹن کوٹ، تریتا دوپر روپ بدلانیا۔ گر اوتار پیغمبر تیری کرے نہ کوئے چھوٹ، چوڑاسی وِچوں باہر نہ کوئے کڈھانیا۔ جس ویلے پرگٹ ہووے پُرکھ اکال نرمل جوت، جوتی جاتا پھیرا پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمانیا۔ بھراتا کہے میرے کھوں نکلیا نہ ناں، پر بھو دھیان نہ کوئے رکھانیا۔ مینوں یاد آئی کی لیکھا بھین بھرا، بھو کون کھلایا۔ جے داسی سوت مرا، رووے مارے دھانیا۔ میں ڈگ کے وِچ دراء، ٹھاکر آگے سیس نوایا۔ ڈنڈاوت وِچ پڑا، نین موند ویکھ دکھانیا۔ مینوں دکھ بڑا، سہہ سکاں نہ رانیا۔ جاں تکیا نرگن دھار نور کھڑا، جوتی جاتا سو بھاپانیا۔ اُس

حکم کیتا اٹھ ویکھ نرائن نرا، نر ہر اپنا کرم سمجھائیا۔ جس ویلے سنجگ تریتا دوا پر پار پر، پرا پسنتی مدھم بیکھری توں پرے میری پڑھائیا۔ جیہڑا داسی سوت
 توں کدے نہیں مرا، مر جیوت روپ وٹائیا۔ اٹھ نگاہ مار ذرا، پڑدا دیاں چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر حکم اک جنائیا۔ شبدی
 دھار کہا جیہڑا رسنا لایا پرساد، چوری چوری کھائیا۔ اس دا لینا پیا سواد، اپنا من پرچائیا۔ ایسے کرم بچھے تیتوں جنم لینا پینا کاگ، کاگ روپ سمجھائیا۔ اس
 روکے ماری آواز، کوک کوک سنائیا۔ کرپا کر آج، مہر نظر اٹھائیا۔ شبدی دھار کہا جگ چوکڑی ویکھ تماش، تریتا دوا پر پار کرائیا۔ جس ویلے نرگن نور
 ہویا پرکاش، جوتی جاتا ڈمگائیا۔ تیری بھین دا تیرے بھنیوے نال پھیر بناواں ساک، مات پت پت ملائیا۔ دوجی داسی دا لیکھا ہووے ساتھ، سگلا سنگ
 بنائیا۔ جنم وچوں جنم بخش کے پوری کراں آس، ترسنا دور کرائیا۔ اس ویلے داسی نے بدل لینا لباس، کپڑے اوڈھن سنگ وکھائیا۔ آگے لیکھے لگے
 سواس، ساہ ساہ اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ حکم اک سنائیا۔ بھراتے کہا کلجگ اتم جے میرا
 روپ ہووے کاگ، مانس سمجھ کوئے نہ پائیا۔ شبدی دھار کہا میرا کھیل آد جگاد، جگ چوکڑی چلیا آئی۔ ویکھاں دین دنی سماج، دو جہاناں کھوج کھوجائیا۔
 جس ویلے پُرکھ اکال دا ہویا راج، پنچھی پنکھی سنگ رلائی۔ جنم کرم دا دھوکے داغ، پت پت دے کرائیا۔ بے شک توں اس ویلے ہونا کاگ، کاگ
 روپ درسائیا۔ تیرے جیون دا بُجھاؤنا چراغ، نور نظر کوئے نہ آئی۔ تیری بھین دا پھیر ویکھنا بغیچہ باغ، پت ٹہنی پھول ویکھ وکھائیا۔ سچ نام و جاؤنا ناد،
 دھن اک شنوئیا۔ آگے بخش کے داد، سوت ڈلارا جھولی پائیا۔ جس دا پرساد کراؤنا پئے پہلی ماگھ، گرسکھ پنچ نال رلائی۔ پھیر اگلا کھیڑا ہونا آباد، تتی وانہ
 لاگے رائیا۔ نو گنے لیانے نال کما، ساڈھے تن ہتھ لمبائیا۔ اودھم سنگھ بن کے آؤنا روپ سادھ، کیس کھلے پچھانہ سٹائیا۔ پھیر اگلی کل نوں لگے بھاگ،
 بھگون اپنی دیا کمائیا۔ حکم سندیہ شبدی دھار دتا آپ، آپ اپنا پڑدا لاہیا۔ دوویں کٹھے آؤن جسبیر سنگھ تے اُسداباپ، تھت وار وار سمجھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بل دوار دا پورا کرے واک، داسی داس
 داسن داسا ویکھ وکھائیا۔

☆ ۱۱ اَسُو شہنشاہی سمت ۶ سگھدیو سنگھ دے گھر پنڈ کلا ☆

دسم دوار کہے میری ارداس، عرض بیننتی اک سنائیآ۔ میرے صاحب پڑکھ ابناش، ہر کرتے تیری بے پرواہیا۔ کھیل کھلا کے ہڈ ناڑی ماس، پنچ
 تت بنت بنائیآ۔ ترے گن مایا پا کے راس، پر کرتی رنگ رنگائیآ۔ نو دوارے دے کے ساتھ، جگت سنگ جنائیآ۔ ایڑا پنگل سکھمن بنا کے گھاٹ، منزل
 منزل وچ اٹکائیآ۔ کولی بخش کے بوند سواند، نا بھی نابھ پٹکائیآ۔ شبد اگئی جنا کے ناد، دُھن دُھن شنوائیآ۔ سرتی سرت ارادھ، رسنا رس چکھائیآ۔ اپنا بھو
 رکھ کے بودھ اگادھ، اگادھ بودھ بودھ بے پرواہیا۔ کول کولا بُجھا کے آگ، ترسنا ترکھا گوائیآ۔ من منوئے دے ویراگ، ویری انتر نرنتر مٹائیآ۔
 میرے گھر وچ نکا جیہا اپنا جگا کے چراغ، سوریه چن توں پرے کیتی رُشنائیآ۔ جگت سادھوآں واسطے خوشیاں والا باغ، بگیچہ دتا پرگٹائیآ۔ اس وچ وڑ کے
 کہن ایٹھے کریئے راج، آگے قدم نہ کوئے اٹھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سچ تیری سرنائیآ۔ دسم دوار کہے
 میرا نکا جیہا گھرانہ، گھر گھر وچ اٹکائیآ۔ جس نوں مان جگت جہاناں، چویش سمجھائیآ۔ جتھے پنچم پنچ سُن دُھنکانا، شبد شبد وڈیائیآ۔ جتھے مستی مست دیوانہ،
 خُماری خماں وچ رکھائیآ۔ دھرم دھرم دا ایمانا، عملاں توں باہر درڑائیآ۔ تیری منزل دا پہلا نشانہ، نشانے باز تیری سرنائیآ۔ ایٹھے درس ہندا تیرا نوری نور
 دا کاہنا، رام تیری وڈیائیآ۔ تیری منزل منزل دا لے بہانہ، رہر تیرا راہ درسائیآ۔ کلمہ کلمے وچ دتے کلاما، سندیسہ اگم اتھاپیا۔ ساچا نور نور نورانہ، رو
 سس سیس نوائیآ۔ دوسر دے نہ کوئے بیگانہ، ویری میت نہ کوئے وڈیائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ اپنا رنگ
 رنگائیآ۔ دسم دوار کہے میتوں اکھراں وچ پڑھدے، صفتاں وچ وڈیائیآ۔ ابھیا ساں وچ لڑدے، نین موند دھیان لگائیآ۔ پانی وچ ٹھردے، جل دھارا
 سیس کرائیآ۔ اگنی وچ سڑدے، ہون ہون سمجھائیآ۔ ایشٹ جگت والا دیو مورتی دھردے، دھرم دھار درسائیآ۔ ڈھولے گاؤن نرائن نر دے، بن رسنا
 رسن ہلایا۔ سرتی شبد نال جڑدے، شبد سرت ول رکھائیآ۔ بہڑی میرے گھر مول نہ وڑدے، راہ وچ بیٹھن پت گوائیآ۔ دسم دوار کہے میں کوٹن کوٹ
 ویکھے لوبھ موہ ہنکار وچ لڑدے، دوس رین کرن لڑائیآ۔ کوئی گھ کر دے چڑھدے، کوئی لہندے سیس نوائیآ۔ کوئی دکھن پہاڑ تھدے، بھجن واہو

داہیا۔ کوئی راہ تکن نچ نیز اکھ دے، جگت نین نین شرمایا۔ کوئی بوند سوانت امرت رس چکھدے، کوئی کول کول اٹایا۔ دسم دوار کہے پر بھو میرے
 دوارے بنا تیرے بھگتاں توں مول کوئے نہ وسدے، ودیا جگت نہ کوئے وڈیایا۔ کر کپا جس نوں اپنی مت دے، مت متانتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگایا۔ دسم دوار ی کہے میرا گھر چھوٹے توں چھوٹا، صاحب تیری وڈ وڈیایا۔ میتوں
 لہدے کوئی کوٹا، کوٹن کوٹ بھجن واہو داہیا۔ میں اچی کوک سناواں لوکا، دُھر دانام اک جنایا۔ بنا سنگر کپا میرے گھر دا کسے نوں نہیں بلدا موقع،
 در چڑھن کوئے نہ آیا۔ گوبر نال میرا کدے کسے صاف کیتا نہیں چوٹکا، جگت پوچ نہ کوئے لگایا۔ بستر تن کسے نہیں دھوتا، انتر کرے نہ کوئے صفایا۔
 چھتاں والا نہیں کوئی کوٹھا، چھپر چھن نہ کوئے چھہایا۔ میرے وچ میرے پر بھونے رکھی نکی جھی اپنی جوتا، جوتی جوت نال جگایا۔ میرا کوئی مان نہیں
 وڈا بہتا، گھر وچ گھر دتا بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ بھیو آپ گھلایا۔ دسم دوار کہے میرا دروازہ کسے نہ
 لبھا، ہائے اف میری ڈہایا۔ میرے اندر ست سروپ اکوٹا، جوتی دھار سو بھاپایا۔ جتھے ہنس بن گئے سگا، کاگ ہنس روپ دکھایا۔ ترے گن لگے کوئے
 نہ اگا، تتوت نہ کوئے جلائی۔ میرا کوئی سکیر نہیں وچ گزاں، فٹاں وچ نہ کوئے لمبایا۔ میرے گھر دی کسے اگے بیان نہیں کیتی پوری وزہ، چار جگ
 دے شاستر اشارے دے کے گئے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے ساچا ور، سچ لیکھا آپ درڑایا۔ دسم دوار کہے میرا محیط
 مزلے مزلو میزان مذہب نہ کوئے لگایا۔ جتھے آفتاب نہ ہووے کوئے طلوح غروب گرہیا نہ کوئے سمجھایا۔ سیلانے سلل رُوحانے رُوح، رحمت یکسو
 اکھوایا۔ جتھے بنا روپ رنگ ریکھ توں شبد گرو، گرہ مندر سو بھاپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا بھیو گھلایا۔
 دسم دوار کہے میرا قرضہ بورد گرد، کبیر نانک محمد ظہورے ظاہر جیو سمجھایا۔ کوئی جان نہ سکے بال بردھ، جو بن ونت نہ کوئے چٹرایا۔ بھیو پا نہ سکے
 سرت نرت، نین اکھ نہ کوئے درسایا۔ جتھے منو آ کرے کوئے نہ کرت، کر نگھن نہ کوئے وڈیایا۔ مر تو وچ ہووے کدے نہ مرت، مرتک روپ نہ
 کوئے درسایا۔ ویکھنا پئے نہ دیپ گھرت، جوتی جگت نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا ساچا در، در دربارا اک

درسائیا۔ دسم دوار کہے میرا گرہ نکلے توں نکا، نکا سوئی نہ کوئے چترائیا۔ جس داما ملک اکو اکا، اینکار اک رکھائیا۔ جو میرے انتر منتر نرتر ہو کے نکا، گھر گھر دتی وڈیائیا۔ میں کدے ہتھ نہیں آیا وچوں پتھر اٹاں، پاہن پوجس ملن کوئے نہ پائیا۔ میرا آد توں لے کے انت تک اکو گرہ تے اکو مندر اکو جگ چوکڑی سٹا، دوجا روپ نہ کوئے درسائیا۔ سچ دوار اینکار کرپا دھار اپر اپار میرا دوار جد دکھایا دکھایا بھگتاں سکھاں، سچ نال سمجھائیا۔ جتھے اکو دھر دھار دی ملدی بھچھا، دوجی وست نہ کوئے ورتائیا۔ ترسنا ترکھا رہے نہ اچھا، نراچھت رنگ رنگائیا۔ میرا کوئی لہا چوڑا حرفاں حرفاں والا نہیں قصہ، سطران والی نہ کوئے لکھائیا۔ میرا گرہ مندر ٹکیاں وچ کدے نہ وکا، قیمت ہٹ نہ کوئے پوائیا۔ میرا اکو مالک اکو پتا، اکو دیونہار وڈیائیا۔ پت کہے پیو نوں کی تیتوں پہلے وی کدے دسا، جے آگے ویکھنا ای بینتی وچ منگ منگائیا۔ جتھے صاحب دادرشن ہوئے نا، جاگت سوت نور دے چکائیا۔ کوئی چکنی پئے نہ چکا، کندی ہتھ نہ کوئے گھلائیا۔ پر بھ دی کرپا نال بھگتاں دا پہلا ایہو حصہ، دسم دوار وچ پہلاں درس دکھائیا۔ پھیر دسم دوار وچ نوں دے کے بچھا، آگے لے کدھائیا۔ اس توں آگے منزلاں چار ہور جتھے صاحب سنگر بیٹھا اندھا، آگم اتھا بے پرواہیا۔ اوتھے دسم دوار تکی بٹ بٹا، دور ڈراڈی دھیان لگائیا۔ جن بھگتاں کہے میری عرضوئی ہکا، اک دیاں سنائیا۔ جتھے تہاڈا صاحب سومی وسے پتا، اوتھے میری منزل مول رہے نہ رانیا۔ میں تاں ساڈھے تن ہتھ وچ ہاں نکا، نو دواریاں اپر اپنا گھر رہیا بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت سب دی پوری کرے اچھا، نراسا رہن کوئے نہ پائیا۔

★ ۱۲ اسوشہنشاہی سمت ۶ درشن سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ★

فکر کہے شاہ تکی، تکیہ میرا دے ڈھائیا۔ دو سو سٹھ سال دی میری آسا پگی، ماضی لیکھا دیاں جنائیا۔ میں راہ نکدا ساں مالک حقی، جو حقیقت دے جنائیا۔ باون سال میری آسا رہی شکی، پردہ بھینو نہ کوئے گھلائیا۔ میری انتر آزاں بانگ خواہشاں وچ نٹھی، بھجی واہو داہیا۔ نهن صدی جاندی ٹپی،

چو دھویں پندھ مُکائیا۔ میری بُجھن لگی بٹی، جگت نور رہے نہ رائیا۔ میں اک سو اٹھاراں سال رہیا ایٹھے دن اسی، آسا وچ دھیان لگائیا۔ ڈھائی وار میری جگہ ایہہ وسی، جگت روپ بنائیا۔ میں سب کجھ دیکھدا رہیا اکھی، نیز نین کھلائیا۔ عرضوئی کردا رہیا آگے صاحب اکھی، لکھی نرائن تیری سرنائیا۔ میری دھار تیری مُجبت وچ پھسی، فیصلہ تیرے ہتھ رکھائیا۔ ہن رمز رہی نہ چھپی، چھپا اور دتا چُکائیا۔ میری پچھلا کلمہ کلام جی، جگ جیون داتے تیری جھولی پائیا۔ پورب لیکھا کردے نفی، وادھا اپنے نال بنائیا۔ میرا ساتھی اک ہور محمد شفیع، جو شاہ سلطان دانور روپ درسائیا۔ جس دے ہتھ پیالہ کفی، کفن اوڈھن نال ملایا۔ مہربان محبوب کتھا کہانی ساچی دسی، پروردگار دتی سنایا۔ ساڈا لیکھا مکا دے لکھ چار اسی، چوراسی رہن کوئے نہ پائیا۔ جن بھگتاں اپنے رنگ وچ رتی، ساڈا جھگڑا دینا مُکائیا۔ اوہناں وانہ لگے تئی، جیہڑے تیرا نام دھیائیا۔ توں صاحب پُرکھ سمر تھی، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ ساڈی آسا پوری کردے اکھی، اکو وار دیا کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، وسنہارا گھٹ گھٹی، گھٹ انتر گرگھماں کرے صفایا۔

☆ ۱۲ اَسُو شہنشاہی سمت ۶ پریتم سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ☆

دھرنی کہے ایٹھے انگد لیر کھی سی نال چپچی، چپچک داروگ گیا گوائیا۔ پھیر نگاہ کیتی نیچی، دھرنی دھرت دھول دھیان لگائیا۔ پھیر اپنے پلو گنڈھ پیچی، گھٹ کے دتی بندھائیا۔ پھیر پچھلی ویکھی بیتی، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ تریے بالیک ایٹھے دب کے گیا سی گیتی، انگلاں پنج پنج پُجھائیا۔ اُتے لیکھ لکھیا کھج انت چلے بھگت بھگوان دی ریتی، انگد ویکھ کے خوشی بنائیا۔ پھیر نگاہ ماری کی آگے حکم حدیثی، ہر سنگر آپ جنائیا۔ جاں کھیل تکیا بیس بیسی، چو دس چو دس انک بنائیا۔ اکو چھتر دسے سیسی، جگدیش سو بھاپائیا۔ انگد سر شئی ویکھی نیتی، نگاہ نین اٹھائیا۔ چار گنٹ تکیا بنا بھگتاں توں رہے نہ کوئے پریتی، بھگوان ملن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ انگد لا کے گیا انگوٹھا،

کھبا ہتھ ہتھ اٹھایا۔ جس ویلے جگت بھنڈار دا مودھا ہویا ٹھوٹھا، نام وست نہ کوئے کھایا۔ ستوگن دارہیا کوئے نہ بوٹا، سنمل ہوئے جگت لوکایا۔ سنگر پریم ملے نہ ہوٹا، دو جہاناں پار نہ کوئے کرائیا۔ پھرے دروہی چارے کوٹا، کٹیا شانت نہ کوئے رکھایا۔ اوتار پیغمبر ہووے روٹھا، رٹھیاں سکے نہ کوئے منایا۔ مان رہے نہ کسے اودھوٹا، سادھ سنت نہ کوئے پترایا۔ اوس ویلے پڑکھ اکال کرپا کرنی اپنے بھگت سپوتا، ست ڈلارے گود کھایا۔ چوڈاں طبق پینیاں کوکاں، گرہ کائنات سُٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جگت وکار دیاں کل رہن نہ معثوقاں، عاشق دا عشق عاشق اکو ایک ایک درسایا۔

☆ ۱۲ آسو شہنشاہی سمت ۶ جاگیر کور دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ☆

دھرنی کہے گر انڈ آکھیا، شبدی حکم سنایا۔ میرے انتر اگئی بھاکھیا، بھجن بندگی توں باہر درسایا۔ کرپا کرے لکھنا الاکھیا، ہر کرتا ڈھردر گاہیا۔ جس نے کھجک انتم ویکھنا واقع، واقع اپنا روپ پرگٹایا۔ چار جگ دا لہنا جاننا ساکھیا، ساک سبجن میت ہو کے ویکھ وکھایا۔ نام آسو چڑھنا راکھیا، رقبہ ویکھے خلق خدایا۔ جن بھگتاں کھولنا تاکھیا، پردہ پردے وچوں لاہیا۔ کھجک میٹے اندھ اندھیری راتیا، رت اپنے نال مہکایا۔ بھگنڈ نواسی سچ دوارے کرے واسیا، در اکو اک رکھایا۔ جتھے نرگن نور جوت ہووے پرکاشیا، پرکاشت روپ سچ سکھدایا۔ میری پوری کرے آسیا، ترسنا اپنے وچ ملایا۔ جس دی جوت دھار ہونی دس شاخیا، گوہند گوہند کار بھگتایا۔ سو ویلا وقت سہائے دیس ماجھیا، مجلس دھرم گیا سمجھایا۔ دھرنی کہے سو سوامی آگیا، آگن وچ خوشی بنایا۔ میرے گرہ جگے چراغیا، چراگاہاں ہوئے رُشٹایا۔ میرا اگیان اندھیرا بھاکھیا، بھجیا واہو داہیا۔ سوہنا وقت سہنجا آپ سہاگیا، کنت سہاگی دیا کماہیا۔ دھن وڈیائی جو جن صاحب سرنائی لاگیا، لگ ماتر رہے نہ رانیا۔ جگت وکار ہنکار تیاگیا، ترے گن دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ سچ دوارا ایکا پاگیا، پون پانی توں

باہر سمائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوؤ بھگوان، انتر دیوے نام ویرا گیا، ویری اندروں باہر کڈھائیآ۔

☆ ۱۲ اسوشہنشاہی سمت ۶ گرجنک سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ☆

گر انگد کہے ایہتھے بالیک نے انگل سی گڈی، پوٹے ڈھائی زمیں وچ دہائیآ۔ تھوڑی اپنی تنگی کر کے ہڈی، کھل دتی لہائیآ۔ پھیر ماچس لے کے ڈبی، اگنی دتی جلائیآ۔ پھیر ٹاکی کڈھ کے بگی، چندی اُتے چُھہائیآ۔ پھیر نگاہ ماری اُپر شاہ رگی، شہنشاہ تکیا بے پرواہیا۔ پھیر کلجگ تکیا اگن لگی، چاروں کُنٹ رہی جلائیآ۔ پھیر ویکھیا بھگت بھگوان پریتی لگی، نہ کوئی توڑے توڑ تڑائیآ۔ پھیر جلوہ تکیا ربی، نور نورانہ نورِ الاہیا۔ پھیر ویکھی چوڈھویں صدی، صدمے وچ دہائیآ۔ پھیر چار جگ دھرم دی ویکھی گڈی، تخت نشین نہ کوئے چترائیآ۔ پھیر دین مذہب دی تکی حدی، ونڈن ویکھی تھاؤں تھانیا۔ پھیر اپنے اندروں آواز کڈھی، اُچی کوگ کے دتا جنائیآ۔ جے توں میرا صاحب سمر تھی، رام رام تیری دہائیآ۔ توں کلجگ انتم آپ پت رکھیں، پت پر میشور دیا کمائیآ۔ میتوں کھیل دکھاؤنا آکھیں، آخر چرناں سپس نوائیا۔ پھیر لیکر کڈھی نکی، نک رگڑ کے دتی دہائیآ۔ واسطہ پا کے کہا حقی، حقیقت دے مالک ہونا سہائیآ۔ اپنیاں بھگتاں دی پت رکھیں، جس ویلے پت پر میشور نظر کسے نہ آئیآ۔ کوجھیاں کملیاں پاویں گھٹ کے جپھی، جفاکش اپنا رنگ رنگائیآ۔ اوہناں دا جنم کرم سارا کر دیویں نفی، وادھا اپنے نال بنائیآ۔ تیری لکھت لیکھ صفتاں وچ لکھیا نہ جاوے صفھی، ورقیاں وچ نہ کوئے وڈیائیآ۔ توں جگ چو کڑی سب نوں کردارنی، رفتہ رفتہ اپنا تھم ورتائیآ۔ میں واسطہ پاواں جوڑ کے دو ہتھیں، ہتھیلی ہتھیلی نال ملائیآ۔ بالیک کہا پُرکھ سمر تھی، تیری بے پرواہیا۔ انگد کہا ایہہ کھیل پُرانی پُر اتن دسی، دس کے دتا سمجھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوؤ بھگوان، دو جہاناں پھر دا پٹی، ٹاپوآں توں پرے اپنی کار کمائیآ۔

☆ ۱۲ اَسُو شہنشاہی سمت ۶ پیارو دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ☆

دھرنی کہے ایہتھے نو گھنٹے بیٹھا رہیا بالمیک، آسن گھنٹے بھار لگائیا۔ اپنیاں پیراں دے پچھے ماری لیک، آر پار دتی کھچائیا۔ پھیر پر بھو دی کیتی اڈیک، ترسنا لئی ودھائیا۔ مہربان کر بختیش، دست اگم دے ورتائیا۔ پُرکھ اکال وس کے چیت، چیتن سرتی دتی دکھائیا۔ اٹھ ویکھ کلجگ انتم ریت، ریتوان دتی سمجھائیا۔ بھگت بھگوان اکو میت، دوجاسنگ نہ کوئے رکھائیا۔ لیکھا جھٹنا مندر مسیت، مٹھاں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ بالمیک کہا میں بٹوارا نیچ، نیچو نیچ اکھوائیا۔ اپنے گلوں لاه قمیض، پر بھ دے چرناں اگے لکائیا۔ نالے ہس کے کہا نالے رو کے کہا پر بھ سدا بخشیں اپنی تمیز، طمع وچ نہ کدے گر لائیا۔ میتوں تیرے ملن دی سدا رہے ریجھ، وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جائیا۔ پُرکھ اکال کہا او کلجگ ویکھ نال نیجھ، دھیان دھیان وچوں بنائیا۔ جس ویلے بھگتاں دی لنگھاں دیہلیز، در دراں دیواں وڈیائیا۔ اُس ویلے تیری آسا منسا پوری کراں امید، ترسنا ترکھا ترپت کرائیا۔ دھرنی کہے سو ویلا وقت پچھلا گیا بیت، جگت سہنجی دے وڈیائیا۔ میری کایا ہوئی ٹھنڈی سیت، پُرکھ ابناشی چرن لکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیری سرنائیا۔

☆ ۱۲ اَسُو شہنشاہی سمت ۶ کرم سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ☆

گر انگد کہے میں ایہتھے دھرنی دبی سی نال اڈی، زور تن ویراں لگائیا۔ میرے اندر آواز آئی رتی، دھر شبد شبد شنوائیا۔ کھیل ویکھنا چو دھویں صدی، صدے وچ سرب گر لائیا۔ اُس ویلے بھگت بھگوان دی پریتی ہونی لگی، دوسرا شٹ نہ کوئے رکھائیا۔ ایہہ سماں جگ چو کڑی پچھوں آوندا کدی، قدیم دامالک ہوئے سہائیا۔ جس نے سب دی کرنی کرنی رڈی، تھم اپنا اک ورتائیا۔ مات لوک وچوں کڈھنی بدی، بتھانیاں کرے صفائیا۔ گرگھاں دیوے اُچ پدوی پدی، پد دامالک اک اکھوائیا۔ سرشی اگنی ہووے لگی، جگت سکے نہ کوئے بُجھائیا۔ جھگڑا پے سور گاں ڈھگی، ڈھوراں اتوں ہوئے

لڑائیا۔ اپنی منزل سب نے جانی چھڑی، جگت سادھ سنت فقیر چڑھن کوئے نہ پائیا۔ جگت حاکماں کھانی وڈھی، حرام خور روپ درسائیا۔ پھیر تئاں
انگلاں نال کپیر کڈھی، لہندے چڑھدے دتی وہائیا۔ شبدی بچن کہا جو کھاوے مجھی وڈھی، ڈنڈاوت پر بھ نے سب دی دینی بدلایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دامالک بن کے طبعی، طبیعت دیکھے تھاوں بائنا۔

★ ۱۲ اسو شہنشاہی سمت ۶ سردارا سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ★

دھرنی کہے میرا بھاگ وڈا، ہر وڈے دتی وڈیائیا۔ بالیک دے کے گیا سدا، سندیسہ پر بھ دی یاد سنائیا۔ جس ویلے پتا پت نال کرے دغا، سجن
میت نہ کوئے سکھائیا۔ مایا روپی گنی اگا، تتوت نہ کوئے بھجائیا۔ آتم رس دا کسے لینا نہیں مزہ، وشیاں وچ سرشٹ ہلکائیا۔ صدی چو دھویں آوئی قضا،
قیامت اپنا روپ بدلایا۔ جس دی سمجھنی نہیں کسے نے وجہ، وجوہات نہ کوئے درڑائیا۔ بنا بھگتاں توں پر بھ دی چلے نہ کوئے وچ رضا، رضامند نہ کوئے
اکھوایا۔ اُس ویلے پُرکھ اکال نے سب نوں دینی سزا، لیکھا منگے تھاوں تھانیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک
نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ست دھرم دی ست لگاوے سبھا، سب اپنے رنگ رنگایا۔

★ ۱۲ اسو شہنشاہی سمت ۶ سرگھ سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ★

انگد کہے ایہتھے جھنگی ہندی سی نو درخت، ککر بیری سو بھاپائیا۔ میں دھیان دھریا دن دے باراں وقت، انتر انتر میل ملائیا۔ میری درشتی وچ
آیا سارا جگت، دین دنی کھوج کھوجائیا۔ جھٹ شبد اگمی سنیا فقط، فقرہ اگم اتھایا۔ جس وچ جنایا نانک دھار وارنے جگرے لخت، گو بند گو بند کھیل کھلایا۔
لیکھے گنی بوند رکت، رکت بوند سو بھاپائیا۔ اُس دے پچھوں پر بھونے پرگٹ کرنے بھگت، بھگوان اپنا میل ملائیا۔ جنہاں آتما پر ماتما دی لاؤنی شرط،

شرع دا جھگڑا دینا مُکائیا۔ مان دینا وڈیائی دینی اُپر دھرت، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ انت واسا کر کے اُپر عرش، عرشی پریتم اپنے وچ سمائیا۔ گر انگد کہا ایہہ صاحب سنگر کرنا ترس، مہربان مہربان اپنا رنگ رنگائیا۔ میری اکو میننتی اکو عرض، اکو اک دیاں سنائیا۔ اُس سمیں پُرکھ اکال دین دیاں نوں گرگھیاں نال ہووے غرض، لوڑوند اپنا پڑدا لاہیا۔ ایہہ کھیل ہونا اسپرج، اسپرج لپلا آپ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، غریب نمائیاں ونڈے درد، دردیاں دُکھ اپنی جھولی پائیا۔

★ ۱۲ اَسو شہنشاہی سمت ۶ ہر نام سنگھ دے گرہ پنڈ کلاں ضلع امرتسر ★

دھرنی کہے میرا اشارہ کیتا سی ابو بکر، دُور دُراڈا دھیان لگائیا۔ جس ویلے میرے مالک نے ونڈ ونڈی گڑ شکر، شکوہ سب دادے چُکائیا۔ دین دُنی دی لواؤنی کُکر، مذہب مذہب نال ٹکرائیا۔ ذات ذاتی کرنے کُٹ، نمرتا رہن کوئے نہ پائیا۔ دھرم دھرم نوں کرے پھٹ، پھٹیاں اُتے دے لٹکائیا۔ شرع دا شرع نوں وچ لپھڑ، تماچا دُھر درگاہیا۔ چاروں گنٹ پینا رپھڑ، اگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ ساچا دسنا نہیں کوئی فقر، فقرے حق نہ کوئے سنائیا۔ جس ویلے سمت چھے دا مہینہ چڑھیا کنگ، کنگ اپنا رنگ بدلایا۔ پنجاب درباریاں سہاؤنا وقت، اپنا بل دھرائیا۔ پنجاب پیاریاں مستک تلک لاؤنا سارے بھگت، اُنکی سجا ہتھ اُٹھائیا۔ پنجاب لکھاریاں مستک لاؤنی اپنی رکت، خون اپنا اپنا چکائیا۔ پھیر دشا لہندی چڑھے کٹک، اٹک توں پار ویکھ دکھائیا۔ کُکے والیاں لیانی اک بطخ، چھٹی پوہ رہیا سنائیا۔ اُس دالال پاسا کیتا ہووے اک طرف، دُوجا رُپ نہ کوئے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے فرش عرش، عرش فرش اپنا حکم ورتائیا۔

☆ ۱۲ اسو شہنشاہی سمت ۶ پریم سنگھ دے گھر پنڈ کلا ضلع امرتسر ☆

دھرنی کہے میں کی دسٹاں، دس کے دیاں جنائیا۔ نالے روواں نالے ہسٹاں، ہستی دیکھاں بے پرواہیا۔ گر انگد ایٹھے جلایا سی نو کھٹاں، اگنی اپنے ہتھ لگایا۔ پھیر نظارہ نکیا اگنی اکھٹاں، نج نیز لوچن نین اکھ کھلایا۔ دھیان دھریا کشنا شکلا پکھٹا، ودی سدی ونڈ ونڈایا۔ پھیر زمیں دے اُتے ستر لٹھا، ڈنڈاوت روپ لیا بدلایا۔ پھیر مٹی نال چھہایا مستک متھا، دھوڑی انگلاں نال چھہایا۔ پھیر چھیتی نکیا پُرکھ سمرتھا، صاحب سوامی میل بلایا۔ جھٹ منگی اگلی وٹھا، واستک جھولی دتی ڈاہیا۔ پر بھ سچ سنا دے کتھا، انراگی راگ سنا یا۔ بھو جنا کے بھارتھ بھتھا، یدی اپنا پڑدا لاہیا۔ ڈھر سندیسہ آیا جس ویلے کلج آیو بیٹی لکھٹاں، حکمے اندر اپنا حکم بدلایا۔ پھیر پڑدا لاہواں بھید اگتا دسٹاں، دہ دشا کراں رُشنا یا۔ لیکھا چکاواں چار چسٹاں، چشم دید دیاں درسا یا۔ جو لہنا محمد مسیح یسویا، بھارتھ دیاں درڑا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھو آپ گھلایا۔ دھرنی کہے میں کی دسٹاں اپنا بھو، پردہ کی چکا یا۔ ایٹھے کرپا کیتی سنگر سنگر گردیو، گرو دیو بھو چکا یا۔ جس نوں کہندے نہیل نہکیو، نہکرمی ڈھر درگاہیا۔ سو کلج انتم جن بھگتاں لیکھے لائے سیو، سیوک سیوا اپنی جھولی پائی۔ جس نوں کہنا وڈ دیوی دیو، دیوت سُر اپنے رنگ رنگا یا۔ جس دی صفت کر نہ سکے رسنا جہو، شاستر سمرت کہن کچھ نہ پائی۔ سو پڑدا کھولے لکھ بھو، اپر پر اپنا رنگ رنگا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے سرب دیوی دیو، دیو آتما پر ماتما اپنے رنگ رنگا یا۔

☆ ۱۲ اسو شہنشاہی سمت ۶ سورن سنگھ ہر بھجن سنگھ دے گھر پنڈ کلا ضلع امرتسر ☆

بالمیک کہے میں ایٹھے قلم نوں شاہی وچ دتا ڈوبا، تن تن تن وار لگایا۔ کھوں کہا پر بھو میں تیرے جوگا، جوگ جگت نہ کوئے رکھایا۔ اپنے نام رس دادے چوغہ، چغلی نندیا توں لینا بچایا۔ جھٹ شبد آواز آئی جس ویلے پیغمبراں کہی طوبی، طوبی طوبی کر سنا یا۔ پھیر بھگتاں دیاں سو بھا، صبح شام

اپنا رنگ رنگا گیا۔ سوربیر بن کے بودھا، لوک مات لواں انگڑا گیا۔ گرگمھاں ہردے آپ سودھاں، سدی ودی دا پنڈھ مکا گیا۔ نام ندھانا دے کے اگادھ بودھا، بدھی توں آگے کراں پڑھائیا۔ کھیل کراں لوک چوڈاں، چوڈس چنّ ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں بالمیک بخشے اوہ موجاں، مجلس سدا اپنے سنگ رکھائیا۔

★ ۱۲ اسوشہنشاہی سمت ۶ سادھو سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ★

گرانگد کہے میرا لیکھ پنج اکھر، اکھری باون نال وڈیائیا۔ میں نشانہ لا کے گیا اُتے اٹ پتھر، پاہن پاہن ہیٹھ دبا گیا۔ نکلی جیہی نال رکھائی پاتی پتھر، پترکا سہج سکھائیا۔ جس ویلے گوہند یارڈا ہنڈھایا ستر، سولاں تیج سہائیا۔ نیتز ورو لے نیر نہ اٹھر، خوشی خوشی وچوں پرگٹائیا۔ پھیر کھیل کرنا پر بھ اتر پورب پچھم دکھن، دہ دشا پڑدا لاہیا۔ جن بھگتاں آوے تیج رکھن، تھاؤں تھائیں ہوئے سہائیا۔ جو اکو دانام چین، بن رسنا رس چکھائیا۔ اکو دوارے سن، گرہ مندر اک دکھائیا۔ اکو پیون رسن، امرت رس دے سمجھائیا۔ خوشیاں دے وچ سارے ہسن، غمی غم خوار دے چکائیا۔ اک دوجے نوں دسن، صاحب ملیا دھردر گاہیا۔ جس چوراسی وچوں بھگت ورو لے کھن، چھاچھ دین دنی بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اکو بیڑا اکو چلائے نام پتن، گھاٹ اکو اک درسائیا۔

★ ۱۲ اسوشہنشاہی سمت ۶ لال سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ★

دھرنی کہے سکھنی گھڑی، گھڑی پل پر بھ اپنے لیکھے پائیا۔ کرپا کیتی صاحب سنگر بڑی، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ آتم پر ماتم جوڑی جڑی، ناتا بدھاتا آپ بندھائیا۔ دھر پریم دی لا کے جھڑی، امرت میگھ دتا برسائیا۔ محبوب ہو کے کرپا کری، کرپن اپنا رنگ چڑھائیا۔ جھگڑا رہن نہ دیوے کوئی

شرعی، شرع دا لیکھا رہیا مُکائیا۔ جو آتما سرن سرنائی پری، پرا پسنتی مدھم بیکھری دا لیکھا دتا مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کرے کرے کھیل ساچا ہر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، جن بھگت پرو کے اپنی لڑی، لڑ اپنے نال بندھائیا۔

★ ۱۲ اَسو شہنشاہی سمت ۶ پریتم سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ★

دھرنی کہے میں پھراں بھار پبا، چاروں گنت چائیں چائیا۔ میتوں صاحب سنگر لبھا، پُرکھ اکال دُھر درگاہیا۔ جس نے میرا دھونا دھبّا، دُرمت میل میٹنی شاہیا۔ جھگڑا چکاؤنا سبّا، دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ ذات پات مٹا کے حدّا، رنگ اکو دینا رنگائیا۔ ست دھرم دی پھڑا کے گدا، چکر سُدرشن دینا چلائیا۔ کوڑی کریا میٹ کے اگا، اگنی تت دئے بُجھائیا۔ پوتر کرے جن بھگتاں دوار جگہ، جگہ جگہ اپنا چرن کائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کرے کرے کھیل ساچا ہر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، ساچے نام دالا کے ڈگا، دو جہاناں دئے جگائیا۔

★ ۱۲ اَسو شہنشاہی سمت ۶ کندن سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ★

دھرنی کہے میں جگ چو کڑی گھنماں، گھنمن گھیر وچوں باہر نہ کوئے کڈھائیا۔ میں اُس دے چرن چٹاں، جو حکم رہیا ورتائیا۔ میتوں سندیسہ دتا حضرت محمد دن جمعہ، شکروار جگت کہے لوکائیا۔ جس کارن ذبح کیتا دُنا، چھری کرد ہتھ اٹھائیا۔ جس ویلے سر شئی در شئی رہیا کوئے نہ گنا، گنونت نہ کوئے چترائیا۔ واسنا ہونی وانگ تہا، امرت رس نہ کوئے بھرائیا۔ کھیل کرنا مالک کل گنا، کل عالم ویکھ دکھائیا۔ کوٹاں وچوں جن بھگت سہیلا لئے چُنا، چُن اپنے رنگ رنگائیا۔ ساچے نام دی بخشے دُھنا، دُھن آتمک راگ سنا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کرے کرے کھیل ساچا ہر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، تیرا سندیسہ حق سنا، سُن کے اپنے وچ کائیا۔

☆ ۱۲ اَسُو شہنشاہی سمت ۶ گردِ دِیال سنگھ دے گھر پنڈ کلا ☆

دھرنی کہے میرا بھاگ ہو یا سنگھنا، گرہ وٹی ودھائیا۔ نرگن دھار تکیا اکھنا، بن اکھاں اکھ کھلائی۔ جس دا بھگت رہنا نہیں سکھنا، خالی جھولی نام بھرائیا۔ لوک مات وِچ مان دے کے رکھنا، سر اپنا ہتھ لکائی۔ کنارے لا کے اپنے پنتاں، در ساچا دینا جنائیا۔ جس خوشیاں دے وِچ نچنا، بھجنا واہو داہیا۔ دین دِیال ویکھ کے ہسنا، ہستی مستی وِچ سمائی۔ درگاہ ساچی وِچ وسنا، سکھنڈ دوار وِجے ودھائیا۔ میرے اُتے اوہناں پریمیاں نچنا، جنہاں بلیا ڈھر درگاہیا۔ جنہاں اِکو نام جپنا، اِکو اِشٹ دیو رکھائیا۔ دھرنی کہے پر بھ نے قول اِقرار پورا کرنا جو گو بند نوں تن سال دی عُمر وِچ دسیا وِچ پٹنا، پونے پھیر دتا درسائیا۔ کلج انتم ہونی ڈرگھٹنا، جس نوں سکے نہ کوئے اٹکائی۔ گر اوتار پیغمبراں دا ویلا ٹپنا، ٹپیاں والی نہ رہے پڑھائیا۔ کلج دا پھل کوڑی کریا پکنا، پکی طرح دتا جنائیا۔ پھیر پُرکھ اکال دین دِیال جگت جہان تکنا، چوراہی ویکھے چائیں چائیا۔ جن بھگتاں بخش کے ساچی تننا، مت متانتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ چار ورنناں اِکو نام جپنا، کھتری براہمن شوڈر ویش کرے پڑھائیا۔ ہر ہر دے اندر وسنا، گرہ مندر سو بھاپائیا۔ دھرنی کہے میں اُس صاحب دے چرنی ڈھٹھنا، ڈھیہہ ڈھیہہ دھوڑی خاک رمائیا۔ جس نے آتم دھار لگا کے وٹنا، گر اوتار پیغمبر لئے پرنائیا۔ میں خوشیاں دے وِچ ہسنا، گر کھیاں دینا سمجھائیا۔ جن بھگتو اِکو چپو اپنی رسنا، جہوا اِکو اِک اِشٹ منائیا۔ انت اِکو کنت دے گھر وسنا، دوجا کھونت نہ کوئے ہنڈھائیا۔ سب دا تن ماٹی خاک ہونا بھسنا، جسم اڈے تھاؤں تھانیا۔ جو حضرت عیسیٰ مُریداں دے کے گیا پیتسما، حیاتے آب آپ پرگٹائیا۔ سو مالک مہربان محبوب تہاڈے اندر رکھنا، سچ سچ نال لکائی۔ جن بھگتو تساں بنا پیتوں رس چکھنا، رسنا جہوانہ کوئے ہلائی۔ مڑ جانا اپنے وطن، جس وطنوں ہوئی جدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، کھیل کھیلے لکھ اکھنا، لکھ اگوچر اپنی کار کمائی۔

☆ ۱۲ اسو شہنشاہی سمت ۶ ہر دیپ سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ☆

دھرنی کہے میریاں نکلیاں چیکاں، پاپاں بھار دتا دبا۔ میں رو کے کہا پر بھو اپنے بھوکھت دیاں ویکھ تاریناں، جو اوتار پیغمبر گرو گئے جنایا۔ تیرے وچ حق توفیق، صاحب سلطان تیری سرنا۔ سب دیاں آسا منسا پوریاں کر امیدان، ترسنا وچ نہ کوئے بللایا۔ سرشٹی انتر نرنتر بدلایاں نیتاں، نیتوان نظر کوئے نہ آیا۔ آتم پر ماتم ٹٹیاں پریتاں، پریتم پریم نہ کوئے ودھایا۔ کایا ہوئے نہ ٹھانڈی سینا، اگنی تت نہ کوئے بھجھایا۔ کلمہ رہیا نہ جگت حدیثا، حضرتان بھے نہ کوئے درسایا۔ اوتار گرو کرن تصدیقا، شہادت رہے بھگتایا۔ چھتر جھلے کسے نہ سپسا، جگدیش تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سد تیری آس رکھایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا انتشکرن کرے پکار، پنے پنے سیس نوا۔ میں چاروں کُنٹ گئی ہار، دہ دشا نہ کوئے چترایا۔ تیری سرشٹی ہو گئی ٹھگ چور یار، دھرم نہ کوئے کمایا۔ گر چیلے رہیا نہ کوئے پیار، مرید مرشد نہ سنگ رکھایا۔ پتا پوت کرے خوار، استری مرد پئی لڑایا۔ تیری منزل چڑھے نہ کوئے دُشوار، دُشمن اندروں پنج نہ کوئے کڈھایا۔ میں رو رو کراں گریہ زار، گرہ گرہ اپنا دھیان رکھایا۔ کرپا کر پئی سرکار، شاہ پاتشاہ دُھر دے شہنشاہیا۔ کلج ویلا انت سنبھال، سمبل بہہ کے محم ورتایا۔ جھگڑا میٹ کے شاہ کنگال، دُئی دویت دا ڈیرہ ڈھایا۔ تیرا محم بے مثال، جس دی مسل نہ کوئے درڑایا۔ گر اوتار پیغمبر دے کے گئے احوال، بھوکھتاں وچ تیری کھت لکھایا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے سچ اپنا دس احوال، اہل اپنی کار کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دھرنی دھرت دھول اُپر ویکھ اپنے لال، بھگت سہیلے گرو گر چیلے اپنے رنگ رنگایا۔

☆ ۱۲ اَسُو شہنشاہی سمت ۶ مَسَا سَنگھ دے گرہ پِنڈ نُو رَنگاباد ضلع امرتسر ☆

کَلج کپے اوتارو میری نمستے، نمو نمو نال وڈیا نیا۔ کیوں تہاڈے نام ہوئے سستے، کاغذ ہٹاں وچ وکایا۔ مارگ پریم کیوں نہیں دسدے، دہ دشا کر شنوایا۔ بھو کھلن نہ نچ نیترا کھ دے، پرتکھ ملے نہ کسے گوسانیا۔ کیوں تہاڈے من منوئے اندر نچدے، نوآ روپ وکھایا۔ اپنے بھانڈے ویکھو کایا مائی کچ دے، ساڈھے تن ہتھ پھول پھولایا۔ جو وہار چلائے مندر مٹھ دے، شودوالیاں نال گڑمایا۔ اوتھے رام نام کوئی نہ رٹدے، رٹا ویکھو تھاوں تھانیا۔ تسیں کیوں نہیں اٹھ اٹھ نچدے، بھجو واہو داہیا۔ میری کوڑی کریا کیوں نہیں کڈے، کٹاکش اپنا نام لگایا۔ کیتھے دھرم دی دھار رکھدے، رکھک ہو کے دیو سمجھایا۔ بنا نگاہ توں کیوں نہیں تک دے، جوتی نُو نُو چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنا حکم ورتایا۔ کَلج کپے پیغمبر و اپنی منزل تکو روحانی، رُوح بُت ویکھ وکھایا۔ کیوں صدی چوڑھویں آئی ہانی، ہان لابھ دیو درڑایا۔ کیوں اُمت اُمتی ہوئی فانی، آب حیات نہ کوئے پیا نیا۔ کیہڑی تہاڈی عالمے زاویدانی، ذرا پردہ دیو اٹھایا۔ کیوں شرع دی آئی طغیانی، جگت جہان رہی رڑھایا۔ کدھر گئی تہاڈی مہربانی، محبوب نال میل نہ کوئے ملایا۔ بھو دسو منکیاں والی گانی، اک زیرو اک کی چترایا۔ چوڑاں طبق ہوئی اندھیری شامی، شمع نُو نہ کوئے رُشٹایا۔ سچ سندیسہ دسو پیغامی، پیغمبر و کرو کی پڑھایا۔ کیوں اُمت ہوئی حرامی، حُرماں وچ گُرا لایا۔ کدھر کلمہ گیا کلامی، کَلی خاک نہ کوئے وڈیا نیا۔ کیہڑا ڈنک و جاونا دامی، دامنگیر دیو درسایا۔ کیوں طمع ہوئی تمامی، ترسنا سگ رلا نیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ کَلج کپے دس گرو گرو سترگرو دھار، در ٹھانڈے سیس نوایا۔ سارے ویکھو نگاہ مار، تنکو تھاوں تھانیا۔ دھرم دار ہیانا نہ کوئے دوار، دُھر دا ڈنک نہ کوئے وجایا۔ انتر کرے نہ کوئے پیار، پریتم پریت نہ کوئے نبھایا۔ جھگڑا کیا نہیں ورن چار، کھتری براہمن شودر ویش اکو رنگ نہ کوئے سما نیا۔ کیوں اٹھاراں برن کرن ہاہاکار، ہوئے اگنی تت جلا نیا۔ امرت ملے نہ ٹھنڈا ٹھار، ساتنک ست نہ کوئے کرایا۔ اٹھو ویکھو دین دنی سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملایا۔ ستنام دا منتر کون رہیا اچار، اچار کے ست وچ سما نیا۔ کون واگرو فتح بولے جیکار، خالصہ گوہند رنگ رنکایا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا مالک سچّی سرکار۔ کھجگ کہے میری ڈنڈاوت، گر اوتار پیغمبر و سِیس نوایا۔ میری کوڑ دی
 ویکھو بغاوت، گھر گھر اندر دتی ٹکائی۔ شرع دی شرع نال عداوت، مذہب دین نال لڑایا۔ کر کے رین اندھیری شامت، شمع سب دی گل کرایا۔ کسے
 کول نام کلمہ رہن نہیں دتی نیامت، امرت رس نہ کوئے چکھائی۔ دھرم دی دھار دسے نہ کوئے دیانت، امانت حق نہ کوئے سمجھائی۔ میری کرپا دا ویکھو
 کھیل کوڑ بنی بناوٹ، سوہنی بنت جنایا۔ کیوں تہانوں آئی تھکاوٹ، سوادھان ہو کے ویکھو اپنی خلق خدایا۔ ذرا مچھ داہری کیس تلو بودی جنجو تلو مونڈ
 منڈائے تلو حجامت، حجرہ حق نہ کوئے دکھائی۔ ویکھو تہاڈے ہندیاں سب تے آئی قیامت، کامل مُرشد کھیل کھلایا۔ صدی چوڑھویں اپنیاں سکھاں
 مُریداں دی دیو ضمانت، ضامن ہو کے لینا بچایا۔ پر بھ دا کھیل نہ کوئے آنجانت، بھرم وچ نہ کوئے چھپایا۔ بھيو کھول مانگھ مانو مانس، منسا سب دی نال
 رلایا۔ جگت دی ترسنا تک لو تانس، طمع کوڑ لوکائی۔ کیوں تہاڈے ہندیاں سب دے اندر آیا آلس، نندرا گوڑھی نیند سوائیا۔ کھجگ کہے میرے انت
 سارے بن جاؤ ثالث، سماں سمیں نال ٹکرایا۔ میں وی اُس صاحب دا بالک، جس تہانوں دتی مان وڈیایا۔ میرا اوہو اک پرتپالک، پاربرہم نورِ الہیہ۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر داہر، دُھر دا حکم اک ورتایا۔ کھجگ کہے اوتار پیغمبر گرو میری آدانت دی بندنا، سِیس بن
 سِیس جھکائی۔ ویکھو میری جگت دی رنگنا، رنگن کوڑ دتی رنگائی۔ میرے حکم نال تہاڈا در کسے نہ لنگھنا، آگے قدم نہ کوئے ٹکائی۔ میں سب دا جنم کرم
 کیتا بھنگنا، دھرم دی دھار نہ کوئے سمجھائی۔ بنا پر بھو دی کرپا توں کھجگ کہے میرے وچ بھگت کوئے نہ جمنا، جن والی کوئے نہ مائی۔ کیوں سندیسہ دے
 کے گیا دُشت دمنہ، جل دھارا وچ اپنا دھیان لگایا۔ جس دا رُپ ست سرُپ گو بند دھار اننا، انک کل دھاری اپنی کار درسائی۔ اُس دا بھانا سب نے
 مننا، نہ کوئے میٹے میٹ مٹایا۔ اکو پرکاش ہونا چٹنا، چند نور جوت رُشنائیا۔ جس دے کولوں دو جہاناں کمبنا، وشن برہما شو سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ انتم
 سب دا بیڑا بھننا، بھنہار ہو آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر داہر، دُھر حکم اک ورتایا۔ کھجگ کہے گر اوتار پیغمبر و
 میری اک سلام، علیکم وچ سرنایا۔ اپنا تلو نام کلمہ کلام، سرشی دِرشئی دُنیا کائنات کھوج کھوجائی۔ ویکھو کی کھیل کرے امام، عملاں توں باہر کار بھگتایا۔

جس جھگڑا میٹنا تمام، شرع زنجیر شاہ حقیر کٹائیا۔ مذہب دارہن دینا نہیں کوئی غلام، بندھن حد نہ کوئے رکھائیا۔ نام دے نال لگن دینا نہیں بنام، اکو مارگ پنٹھ دینا درسائیا۔ کھیل ویکھنا جگت جہان، کُنٹھ بیکنٹھ پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دھرم دھار سمجھائیا۔ کجگ کہے میری نمو نمو چرن کول، کملاپت سرنائیا۔ لیکھا ویکھو اُپر دھول، دھرنی دھیان لگائیا۔ جس نوں کہا الٰہی اول، عالمین سمائیا۔ جس دی دھار دتی پاہل، امرت رس وڈیائیا۔ جس دا رُپ سمجھیا ساول سول، مکٹ بین نین اکھوائیا۔ جو ہر گھٹ رہیا مول، مولا رُپ نور الٰہیا۔ اوہ سب کچھ میرے انتم دیوے بدل، بدلا دئے چُکائیا۔ سچ سوامی ہو کے کرے عدل، انصاف اک درڑائیا۔ شرع نال شرع نوں کر کے قتل، مقسول دا لیکھا دئے مکائیا۔ اکو دھار اُپجا کے مقدّس، بیتل دھام جنائیا۔ جتھے چار کُنٹ دہ دشا چل کے آوے پیدل، اپنا پنڈھ مکائیا۔ کوڑی کریا رہن نہ دیوے بے عقل، بدھی بدھ نال بدلایا۔ جھگڑا مکاؤنا تن وجود شکل، رنگت رنگ نہ کوئے لڑائیا۔ کلمہ دس حقیقی حقل، نام ندھان دینا اُپجائیا۔ کسے دا چلنا نہیں کوئی یتن، یتھار تھ پُرکھ اکال اپنا حکم ورتائیا۔ اوتار پیغمبر گرامت لوک ویکھو اپنا وطن، بے وطن دھیان لگائیا۔ جتھے سب دا سانجھا ہونا پتن، دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا پروردگار سانجھا یار سب دی آئے پت رکھن، رکھیا کرے تھاؤں تھانیا۔ تہاڈا بھوکھتاں دا پورا کرے قول اقرار بچن، وعدہ سب دا ویکھ وکھائیا۔ اگے سبج بنائے ساچی رچن، رچنا آپ جنائیا۔ بھاگ لگا کے پنج ت کنچن، کنچن گڑھ دئے وڈیائیا۔ جس وچ بھگت سہیلے پنچن، پین گدن چائیں چانیا۔ سچ دوارے ساچے وسن، جتھے مالک اک الٰہیا۔ منو آمن رہے نہ متن، من کا منکا دئے بھوائیا۔ ہر جن لال انملڑے بنا کے رتن، گرگھ اپنی گود اٹھائیا۔ کجگ کہے میرا مول رہے نہ ہٹھن، ہٹھ دئے مٹائیا۔ میٹوں یاد آوندا جو سندیسہ دتا پُرکھ اکال گوہند وچ پٹن، پٹنے واسی دیا کمائیا۔ اوہ شبدی دھار مارے اگئی سٹن، سٹیاں لئے جگائیا۔ میری ڈوری نوں آوے کٹن، کٹاکش اکو نام لگائیا۔ کجگ کہے میں انت اُس نوں ٹیکنا متھن، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ جس دا ڈھولا نام گیت ایتھے اوتھے دو جہاناں چین، گر اوتار پیغمبر وشن برہما شو دیوت سُرگن گندھرب کنز

یشپ راگ الایا۔ میرا خوشیاں وچ لکے ہسن، ہستی تکاں بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آدج گادی جگ چوکڑی جس دے سب کچھ ہتھن، سمرتھ اکھ اپنا حکم ورتایا۔

★ ۱۳ اسو شہنشاہی سمت ۶ کھن سنگھ دے گرہ پنڈ نورنگباد ★

کجگ کہے پر بھ مینوں کہہ دے لاڈلے چنّا، چن میرے تیری وڈیایا۔ میں تیرا حکم فرمانا متا، من کے تیتوں سیس جھکایا۔ میں کوئی لولا لنگرا نہیں لجا، انگین اکھوایا۔ میرے وچ لکھیا گیا دسواں اکھریا، جس دا بہہ گنتی وچ لیکھ نہ کوئے لکھایا۔ میرے وچ صفت صالحی چو داں سو تہہ بنیا پتا، صفحے نال وڈیایا۔ میرے وچ گوہند نے لایا تیرے پیار دا کتا، کئی تیرے نال رکھایا۔ میرے وچ دین مذہب دا بنیا پتا، حد حدود دتی رکھایا۔ میرے وچ تیرا کلمہ امتی چلا، کائنات سہایا۔ میرے وچ تیرا نور پرگٹایا اللہ، عالمین اکھوایا۔ میرے وچ شبد گرو پھرایا پلا، پلو لوک مات پھرایا۔ میرے وچ جگت ہنکار دا چڑھیا دلا، اپنا بل پرگٹایا۔ میرے وچ کپٹ وکار ودھیا چھلا، اچھل چھل دھاری ہو سہایا۔ میرے وچ مان رہیا نہ جلا تھلا، تیرتھ تہے کرلایا۔ میرے وچ پر بھو تیری پرگٹی کلا، کل دھاری خوشی دینی بنایا۔ میرے وچ تیرا گوہند سوربیر پلا، جو پلک نہ جھلے جدایا۔ میرے وچ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار پھلا، پھلی بھوت نظری آیا۔ میرے وچ دئی دوتی لگا سلا، سئل پاہن نہ کوئے چترایا۔ میرے وچ ڈھوراں لٹھدی کھلا، گو غریب نہ کوئے سہایا۔ میرے وچ نظر نہ آئے کوئی ٹلا، اٹل پدوی کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، سر میرے ہتھ رکھایا۔ کجگ کہے پر بھو بدھی بخش دے عقل، مت دے درٹایا۔ سب توں وکھری دے دے شکل، حسین دینا بنایا۔ مینوں بنا دے پیر موکل، مہر نگاہ اٹھایا۔ میں سب نوں آواں تنکن، ویکھاں تھاوں تھانیا۔ پڑدا لاہواں مدینہ کن، کعبیاں کھوج کھوجایا۔ میرا برتھانہ جائے یتن، بیتھارتھ ہونا سہایا۔ میں گھر سہاواں پتن، کنڈھی رنگ رنگایا۔ صدی چوڈھویں آواں کٹن، کٹاکش تیرا نام لگایا۔ امتی جڑ آواں پٹن، پٹنے والا نال

ملائیا۔ سب دے ہر دے آواں پھٹن، پھڑ کر اں جگت لوکائیا۔ سب دارس آواں چٹن، کوڑ کر یا نال لگائیا۔ سوانگی بناں نٹن، گھر گھر ویس وٹائیا۔ میں لیکھا جاناں بالے شہم وچ وطن، انہو اپنی کھیل کھلائیا۔ چاروں کٹ میرے انگیارے تین، بن تیری کرپا سکے نہ کوئے بُجھائیا۔ جگت سنت فقیر میتھوں چھپن، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ جم کے دوت چاروں کٹ ٹپن، گدن واہو داہیا۔ میرا لہنادے دے حقن، حقیقت وچ سٹائیا۔ میں کھیل ویکھیا پورب اتر دکھن پچھم، دہ دشا کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جو تیرا نام چین، تنہاں جم نیڑ کوئے نہ آئیا۔

☆ ۱۳ اسو شہنشاہی سمت ۶ کرنیل سنگھ دے گھر پنڈ نورنگا باد ضلع امرتسر ☆

کھج کہے پر بھو میں تیرا ست دلارا چنگا، چنگی بخش مان وڈیائیا۔ تیرا نام چپاں اک ٹنگا، اک ٹنگ کیتی لوکائیا۔ اٹا وہن و ہایا گنگا، کوڑ وکار لہر نال ملائیا۔ جیو جنت سادھ سنت کیتا ٹھکھا ننگا، دھیرج دھرواس نہ کوئے بنائیا۔ پتا پوت کرایا دنگا، ایہہ میری بے پرواہیا۔ تیتوں کوئی آنہ لاوے انگا، ناتا آتم پر ماتم دتا تڑائیا۔ تیتوں دُنیا کہندی مندا، بھاگ ہین جنائیا۔ میں کوئی بیچ تہ نہیں بندہ، تن وجود نہ جگت رکھائیا۔ میرا سنگ تیرے سندا، جوتی دھار تیری وڈیائیا۔ اکو وست اگئی منگاں، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ گھر گھر کوڑ وکار دا دیواں انندا، انند متا وچ سمائیا۔ میرے وچ تیرے نام دا دین مذہب اگر اوندے چندا، شاستر چنگی خانہ لئے بنائیا۔ من واسنا اڈے پنتگا، ڈوری شبد نہ کوئے رکھائیا۔ کیتا پردھان لچا لنڈا، دھرم دی دھار نہ کوئے رکھائیا۔ ہوئے ہنگتا پھڑا کے کھنڈا، جگت کھڑگ دتی کھڑکائیا۔ ہائے میرا انتم کنڈھا، کنڈھی بیٹھے ویکھ وکھائیا۔ کی کھیل ہونا اچنجا، اپنا دے سمجھائیا۔ اوہ ویکھ محمد پہن کے ہرا تمبا، قدم چو داں رہیا اٹھائیا۔ میرا لوں لوں ویکھ کے کما، کبھی گئی آئیا۔ کی ہن اُمت دا حال ہونا مندا، مند بھاگ دے لوکائیا۔ پھر نظر آگیا سلطان پُر ناک پھیریا رمبا، دھرنی دھرتی اُتے چلائیا۔ پھیر دسیا جو تیغ بہادر ڈاہیا کنڈھا، لُبانا پار کرائیا۔ پھیر تکیا جو گوہند ونڈیا

منڈا، گرگھیاں جنگلاں وچ کھوآئیا۔ پھیر دیکھیا کھیل تیرا وچ در بھنڈا، برہمنڈا اکھ کھلایا۔ نظری آیا بنا بھگتاں توں جگت جہان رنڈا، سہاگی کنت نہ کوئے ہنڈھانیا۔ میں چاہندا میرا سفر کریں نہ لمبا، پنڈھ چھیتی دینا مکائیا۔ آگے پاوے کوئے نہ پھندا، پھاندگی تیتوں رہیا سناپیا۔ دیکھ تیرا جگ نیتزہن اندھا، تیرا درس کرن کوئے نہ آئیا۔ میں چاہندا اتم لیکھا مکاواں جیرج انڈا، اُتھج سیتج ڈیرہ ڈھاہیا۔ مینٹوں پھیر پوے ٹھنڈا، جس ویلے پوری سرشتی تیری جھولی دیاں سٹانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، مینٹوں جگت کہے مشنڈا، میں مچھندا تیرا نظری آئیا۔

☆ ۱۳ آسوشہنشاہی سمت ۶ دارا سنگھ دے گھر پنڈ نورنگا باد ضلع امرتسر ☆

کجگ کہے پر بھ میرے کول تیرے حکم دا پٹا، جس دا لیکھ نہ کوئے مٹانیا۔ جس وچ ساری سرشتی کرنی بٹا، ڈھر حکم کار کمائیا۔ زندگی جیون وچ سب نوں لاؤنا ٹھپا، کوڑا کرم مہر لگائیا۔ مایا ڈسنی گھر گھر ڈسے سپا، سپت سُرکھ دین ڈھانیا۔ جو نانک کہہ کے گیا تپا، تپدے ہر دے شانت نہ کوئے کرائیا۔ میں تیرے اُس بچن تے پکا، ساری دُنیا دتی ہلائی۔ بن کے نیک سپوت بچہ، صاحب سوامی تیتوں دتا دکھانیا۔ میرا کھیل نہیں کوئی کچا، ڈوری تند نہ کوئے تڑانیا۔ میں مانساں سورگاں کھوایا کٹا، پنکھیرو آں کھل لہانیا۔ متا مد پیائی گٹ گٹا، امرت رس ہتھ کسے نہ آئیا۔ میں کام کرودھ دالا کے جھٹا، خالی گھرانے دتے بھرائیا۔ جگت سنیاں سر وچ پا کے گھٹا، بے آس دتے رُلانیا۔ دوس رین پھراں نٹھا، بھجا واہو داہیا۔ مینٹوں سارے کردے ٹھٹھا، مخول رہے اڈانیا۔ میں تیرے حکم وچ رتا، رتن امولک روپ بنانیا۔ مینٹوں اگلا دس دے پتہ، پت پر میثور حکم سنانیا۔ کیہڑی دھرنی اُتے ہووے ستا، ستیاں کون اٹھانیا۔ بھيو کھلا دے يتھارتھ يتھا، يدپ يدپ دے جنانیا۔ میں سُننا نہیں چاہندا پچھلی جگت دی کتھا، بتی کہانی کم کسے نہ آئیا۔ کھیل دیکھنا نہیں چاہندا کھنڈا تیرا کمان بھٹھا، کھڑگ کھڑگ کھڑگانیا۔ مینٹوں اکو دس دے تیرا شبد کھلاڑی کیہڑا پٹھا، جو دو جہاناں کار کمائیا۔ سوربیر یودھا ہٹا کٹا،

بلدھاری نظری آئی۔ جس دانام ہووے اِکو ٹپا، دُجی کرے نہ کوئے پڑھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے دے ساچا ور، در تیرے آس رکھائی۔ کلج کہے میں تیرا بچہ ہونہار، ہونی اپنے سنگ رکھائی۔ میں بن کے خونِ خوار، سرشٹی سرشٹ جاواں چبائی۔ میں دیکھاں چار یار، یاری محمد نالوں تڑائی۔ میں پھڑ کے کنڈا خار، گرہ گرہ دیاں چُجھائی۔ میٹوں بخش دے نام کٹار، دھاراں دوویں دے درسائی۔ میری چرن کول نمسکار، سیس جگدیش جُھکائی۔ میری آئی اتم وار، صدی چوڈھویں سنگ رکھائی۔ توں اِکلا میرا یار، دُجا یارانہ نہ کوئے بنائی۔ جوں بھاوے میٹوں لینا تار، تیرے ہتھ میری وڈیائی۔ کرپا کر سچی سرکار، شہنشاہ تیری سرنائی۔ میرا برتھا جائے نہ وار، خالی ہتھ میری دُہائی۔ دین دُنی نوں ماراں مار، شرع شرع نال ٹکرائی۔ تیرے تیرے نالوں کراں غدار، گدا کوڑ ہتھ پھڑائی۔ کرپا کر آپ نرکار، مہر نظر اٹھائی۔ میں ہو گیا ہوشیار، آس نندر ادتی تھائی۔ میں دیکھاں سرب سنسار، انتر نرنتر پھول پھولائی۔ منگ منگاں تیرے دربار، در ٹھانڈے سیس جُھکائی۔ میری نمو نمو نمسکار، ڈنڈاوت وچ گُرائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا لہنا دینا لیکھا اگم اپار، اگمڑے اپنا حکم ورتائی۔

★ ۱۳ اَسُو شہنشاہی سمت ۶ سوہن سنگھ دے گرہ ترنتارن ★

کلج کہے میرے وڈا امام، پروردگار تیری سرنائی۔ میٹوں خوشی وچ دے انعام، خالق خلق دیا کمائی۔ میں بھلائی پیغمبراں دی کلام، تیرا نور نہ کوئے رُشنائی۔ تیرا جھگڑا دیکھنا وچ اسلام، اسم اعظم نہ کوئے جنائی۔ صدی چوڈھویں میں لیکھا مُکاونا تمام، تمنا محمد نال ملائی۔ شرع دارہے نہ کوئے غلام، کوڑ زنجیر دینی تڑائی۔ کھیل کرنا وچ عوام، عام اپنی کار بھگتائی۔ نو کھنڈ پر تھی خاک دینی چھان، ستاں دیپاں دھوڑ اڈائی۔ ہن آونا وچ میدان، بلدھاری رُپ پرگٹائی۔ دین مذہب کراونا گھسمان، ذات ذات نال ٹکرائی۔ دھرم دارہن نہیں دینا نشان، کلمہ حق نہ کوئے سنائی۔ سانجھا رہے نہ پین

کھان، پتا پوت دینے ٹکرائیا۔ میں کرنا کھیل تمام، مہربان تیری اوٹ رکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر صاحب تیری وڈیائیا۔ کلجگ کہے میں تیرا نام دھیاؤندا، ہر ہردے وچ ٹکائیا۔ میں سدا تیری اوٹ رکھاؤندا، دوجا اشٹ نہ کوئے منائیا۔ تیرے آگے واسطہ پاؤندا، رو رو نیناں نیر وہائیا۔ خالی جھولی آگے ڈاھندا، مہربان دینی بھرائیا۔ میں تیرا اکو محم چاھندا، جگت جہان دیاں لڑائیا۔ شاہ سلطاناں خاک ملاؤندا، سیس تاج نہ کوئے ٹکائیا۔ مایادھاری دل پھراؤندا، گرہ گرہ الکھ جگائیا۔ چم درشتی پندھ مُکاؤندا، اوچ نیچ نہ کوئے چترائیا۔ ڈھر سندیسہ اک سناؤندا، سناواں اک بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری اوٹ رکھائیا۔ کلجگ کہے پر بھو میری ویکھ نیت، نیتوان دیا کمائیا۔ میری کایا کر ٹھانڈی سیت، اگنی تت کوڑ بھجائیا۔ جھگڑا میٹ مندر مسیت، کعبے پے نہ کوئے ڈھائیا۔ سنجگ ساچی دس ریت، مانو ذاتی دے سمجھائیا۔ اکو تیرے چرن ہووے پریت، اوتار پینمبر گرو پندھ مکائیا۔ لیکھا رہے نہ اوچ نیچ، ذات پات نہ کوئے ونڈائیا۔ اکو کلمہ سچ دس حدیث، حضرتان توں پرے کر پڑھائیا۔ ٹوں ہر گھٹ و سیا نیچ، انتر پڑدا دے اٹھائیا۔ جس دی چار جگ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کرن تصدیق، شہادت اکھراں والی بھگتائیا۔ سو سوامی حق کر تبلیغ، یک مُرشد واحد کھیل کھلائیا۔ میری آسانسا اک اُمید، مہربان ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچھنڈ نو اسی دیا کمائیا۔ کلجگ کہے پر بھو میں تیرا فرماں بردار، فرماں نیا چائیں چائیا۔ ساری سرشتی کیتی خوار، خالص رپ نہ کوئے دکھائیا۔ ہندو مُسلم سکھ عیسائی روندے زاروزار، پت پریشور پاربرہم ملن کوئے نہ پائیا۔ سنگر اشٹ گئے وسار، وشیاں کوڑ بھری لوکائیا۔ سب دے اندر دھواں دھار، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہلکائیا۔ سرتی شبد نہ کرے پیار، سرت شبد نہ کوئے ملائیا۔ امرت ملے نہ ٹھنڈا ٹھار، جھرنانجھر نہ کوئے جھرائیا۔ نج نیتر سکے نہ کوئے آگھاڑ، لوچن نین نہ کوئے گھلائیا۔ شبد ناد سنے نہ کوئے ڈھنکار، انحد نادى ناد نہ کوئے شنوائیا۔ نرگن جوت نہ ہوئے اُجیار، دیا باقی گھر نہ کوئے ڈگمگائیا۔ میرا پر بھو کھیل اپر اپار، لکھ چوراسی وچ گیا سمائیا۔ جدھر تکاں دھواں دھار، نوری چند نہ کوئے چمکائیا۔ میں چاھندا لیکھا مُکا دے سنگ محمد چار یار، صدی چوڑھویں ویکھ دکھائیا۔ تیرے انتر نرتر میری گفتار، گُفت شنید بھيو گھلائیا۔ ٹوں پت پریشور پروردگار،

سانجھ یار نورِ الٰہیہ۔ تیری مہما کاغذِ قلم نہ لکھنہار، شاہی شہادت نہ کوئے بھگتائی۔ تیری اوٹ رکھدے گئے اوتار پیغمبرِ گرو وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری بیٹھے دھیان لگائی۔ کل کلکی تیرا کھیل ہووے اپار، اپرپر سوامی اپنا بھو کھلایا۔ میری نمستے ڈنڈاوت بندنا سجدے وچ مستک لاواں چھار، دھوڑی خاک خاک رمائی۔ کلجگ کہے پر بھو کر کرپا اینکار، اکل کل دھاری اپنی کل پر گٹائی۔ سب دا لہنا دینا پورب لے وچار، وچر کے سکے نہ کوئے سمجھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچار، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد سچی سرکار، جگ چو کڑی دُھر دا تھم نام ورتائی۔

☆ ۱۶ اَسُو شہنشاہی سمت ۶ لال سنگھ دے گرہ پنڈ ڈیوال ضلع جالندھر ☆

کلجگ کہے پر بھو اَسُو آگیا سولا، سولاں کل رہے نہ کوئے چٹرائیا۔ میٹوں تک لے اپنے کولا، کل مالک دیا کمائی۔ میں تیرے حکمے اندر بولا، انبولت راگ سنائی۔ چار گنٹ تک لے ساچارہیا کوئے نہ ڈھولا، ڈھول میرے دُھر دے ماہیا۔ نو کھنڈ پر تھی پاوے رولا، ست دیپ رہے گر لائی۔ دھرنی دھرت دھول لہے کسے نہ مولا، مولا وچ نہ کوئے سمائی۔ اپنا قول اقرار تک لے رہے نہ پڑدا اوہلا، بھو دینا کھلایا۔ سچ دی دھار رہے کوئے نہ تولا، تکر نام نہ کوئے اٹھائی۔ ساچے گھر دا بنے کوئے نہ گولا، گولک مایا رہے بھرائیا۔ تیرے ملن داد سے نہ کوئے وچولا، وچلا بھو نہ کوئے کھلایا۔ سب دی شکتی انتر کھو لا، بھگتی رہن کوئے نہ پائی۔ لکھ چو راسی جیو جنت سادھ سنت ٹوہ لا، ساڈھے تن ہتھ پھول پھولائی۔ دُھر دے پیار وچ فرکے کسے نہ ڈولا، یودھا سور پیر نہ کوئے اکھوائیا۔ تیرے نام وچ کھیلے کوئے نہ ہولا، لال گللا رنگ نہ کوئے رنگائی۔ مہربان محبوب نرگن اپنا ویکھ مات لوک وچ چولا، چو بیسویں اوتار دیا کمائی۔ تیرا مانس مانو مانگھ انسان ہویا بولا، دُھر سندیسہ سنن کوئے نہ پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در نیوں نیوں لاگا پانیا۔ کلجگ کہے پر بھ میں ٹٹھا بھجا تھکا، نین لے اٹھائی۔ میں بچن کراں حقا، حقیقت وچ سنائی۔ تیری سر شٹی لنگھائی

وچوں جوں سوئی نکا، نکا وڈا بچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ سادھاں سنتاں قیمت پا کے نکا، نکلیاں وچ دتے رُلایا۔ اوہ دیکھ محمد دا صدی چوڑھویں دا پٹا، پٹے والا لے جگایا۔ سوربیر یودھا بنا ہٹا، ہٹھ اکو اک پرگٹایا۔ بچھلا نام سب دا جائے کٹا، کٹاکش اگلا دے لگایا۔ دین مذہب دارہے کوئے نہ رٹا، جھگڑا ذات کوئے نہ پائیا۔ کلجگ چیتھر پُرانا پھٹا، ستجگ بستر ست دے پہنایا۔ لکھ چوڑا سی اپنے نام توں کر کے بٹا، زیرو صفر دے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر صاحب تیری سرنایا۔ کلجگ کہے پر بھو میرے مالک دھر دے ابا، یا مبین تیری سرنایا۔ میرا دیکھیں کوئے نہ دھتا، سچ دی دھار اک سرنایا۔ میرا قدم دیکھ لے سچا، سچ سچ اٹھایا۔ جتھے مندر مسجد شو دوالے مٹھ گرو دوار دی ہووے جگہ، اوتھے اوتھے دیاں ڈکایا۔ کلجگ جیو ہنس بنا کے سگا، مایا ممتا وچ رُلایا۔ سادھاں سنتاں دے اندر لا کے اگا، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار وچ تپایا۔ مہربان محبوب انتم سب نوں دے دے سزا، سچن ہو کے ہو سہایا۔ میں چلدا وچ تیری رضا، رازق رزق رحیم اوٹ تکایا۔ صدی چوڑھویں سب دے سرتے دکھا دے قضا، قاتل مشمول دے لوکایا۔ کوئی درس تیرا کرے نہ اُپر شاہ رگا، نو دوار سرشٹ درشٹ ہوئے ہلکایا۔ چوتھا طے نہ کسے پدا، پت پر میثور میری آسا پور کرایا۔ دُھن آتمک سنے کوئے نہ نڈا، انادی ناد نہ کوئے شنوایا۔ میرا کوڑ نشانہ چار کُنٹ ہووے گڈا، گاڈ گڈ میرا ریماکرس دینا بنا یا۔ تیرتھ تتاں لاواں اڈا، تٹ کنارے دیکھ دکھایا۔ صدی بیسویں ڈونگھا کر دے اپنا ہور کھڈا، حضرت عیسیٰ نین اٹھایا۔ مُجبت وچ لڈاوے کوئے نہ لڈا، گودی گود نہ کوئے لکایا۔ پُرکھ اکال میں تیرے حکمے اندر بدھا، بدی دا مالک اپنا روپ بنایا۔ ساچی کارے جگت لگا، کرنی کرتے تیری سیو کمایا۔ مینٹوں جگت وکار وچ کر دے مگا، مگن اپنا آپ کرایا۔ وشے وکار دا سب نوں چکھاواں مزہ، جو مذاق تیتوں کرے لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے آس لکایا۔ کلجگ کہے پر بھو میری دیکھ لے کرنی، کرتب دیاں جنایا۔ تیری حقیقی منزل کسے نہیں چڑھنی، چڑھدا لہندا دیکھ دکھایا۔ آتم پر ماتم تک کسے نہ پڑھنی، ست وچ نہ کوئے سما یا۔ سرشی دیناں مذہباں وچ لڑنی، ایہہ میری وڈ چٹرایا۔ میں دھان وانگ سرشی چھڑنی، چاروں کُنٹ دیکھ دکھایا۔ میرے اگے بدھی نہ کسے دی اڑنی، مورکھ مگدھ دینے بنایا۔ سب دی عقل کوڑ وچ ہرنی، سچ نال نہ کوئے ملا یا۔ بنا بھگتاں

توں تیرے آئے کوئے نہ چرئی، چرنودک مکھ نہ کوئے چوایا۔ کلجگ کہے میں ایسی گھاٹ گھرنی، گھرن بھنہنہار دینی وڈیایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ میلا لے ملائی۔ کلجگ کہے پر بھو تیرا در سچا دوآبہ، نرگن سرگن کھیل کھلایا۔ گر ار جن اشارہ کیتا بڈھے بابا، شبد شبد وچوں شنوایا۔ جس ویلے پُرکھ اکال آیا گرکھاں دا دُھر دا دادا، پتا گوہند شبد نال ملائی۔ دو جہاناں بنے راجن راجا، شاہو بھوپ آپ اکھوایا۔ سب دا لہنا دینا پورا کرے دیس ماجھا، مالوا سنگ بنایا۔ گر مکھ ہنس بناوے کاگا، سوہنگ ہنسا مانک موتی چوگ چُگایا۔ جو آشا رکھی کرشن کول رادھا، ردے وچ دھیان لگایا۔ جس کارن رام نوں پیتا ماریاں آوازاں، سستی اٹھ کے دتی دُہایا۔ کی منشاں پڑھنیاں نمازاں، رام کرشن دا اشٹ بھلایا۔ رام ہس کے کہا سب دے پچھے ویکھیں گوہند والا بازاں، گوہند شبد روپ درسایا۔ جس نے جگت جہان رچنا کاجا، کرنی دُھر دی نال رکھایا۔ مان رہنا نہیں سنت سادھا، سادھنا سچ نہ کوئے کمائی۔ کوٹاں وچوں بھگتاں دا ہونا نہیں وادھا، وعدے سب دے ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا کھیل آدجگادا، جگ چوکڑی نرگن سرگن سرگن سد اپنی کھیل کھلایا۔

★ ۱۶ اسوشہنشاہی سمت ۶ کیہر سنگھ رڑکا دے نوٹ پنڈ ڈلیوال ضلع جالندھر ★

کلجگ کہے میں سندیسہ دیواں ذرا، ظاہر ظہور رہیا جنایا۔ بھگت سہیلا ویکھنا کھرا، خالص دُھر دارنگ رنگایا۔ تن مندر ویکھنا گھرا، گرہ انتر پھول پھولایا۔ دھرم دی دھار تکنی شرع، پردہ پردیاں وچوں چُکایا۔ پریم ویکھنا نرائن نرا، کی نر ہر رنگ رنگایا۔ دھرم دی دھار تکنا دھرا، سچ سچ نال لکرایا۔ دوآبے والیو لیکھا بڑا، کلجگ کوک کوک سنایا۔ جیہڑا میں گوہند دی بھٹا کرنا کڑا، اوہ تہاڈے حصے آئی۔ میں بھگت دوارے آگے ہونا کھڑا، پلنگ دو رنگ وچھایا۔ پھیر میری ویکھو طرز تے طرح، کی اگلا تھم درڑایا۔ لہندی دشا لکھ کے لگی ہووے محمد دی شرع، کانے قلم نال وڈیایا۔ چڑھدے ڈھائی فٹ دا بنیا ہووے تھڑھا، تپانانک منگ منگایا۔ دکھن نو انچ دا ہووے گڑھا، دھوڑی خاک خاک رمائی۔ پہاڑ بھرم لکھ کے لایا ہووے

مرا، مُرید مُرشد نال رلائیآ۔ نو فٹ اگے ہووے دراء، پُٹھارُپ دینا درسائیآ۔ جتھے دھار چلنی نہیں مدھم بیکھری پسنتی پراء، پاربرہم پر بھ اپنا حکم ورتائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، اینکار اک ہرا، ہری ہر اپنی کار کمائیآ۔

★ ۱۷ اسو شہنشاہی سمت ۶ کرم دے گھر پنڈ گڑا ضلع لدھیانہ ★

کھج کہے پر بھو میں چار کنت بھجا دوڑا، اتر پورب پچھم دکھن واہو داہیا۔ جگت جہان جیو جنت سادھ سنت مارگ تکیا سوڑا، اگے قدم نہ کوئے ٹکائیآ۔ نام ندھان نوجوان مرد مردان تیرے پیار دا دے کوئے نہ پوڑا، پوڑی ڈنڈا چڑھن کوئے نہ پائیآ۔ آتم پر ماتم ملیا رہن نہیں دینا جوڑا، جوڑی تیرے نال نہ کوئے بنائیآ۔ صاحب کھیل ویکھ لے موراء، مہربان اپنی اکھ اٹھائیآ۔ جگت جیو کر کے انتر کوڑا، مٹھارس دتا گوائیآ۔ میٹوں دور ڈراڈا نظر آؤندا گو بند والا گھوڑا، نیلا نیلی دھاروں سو بھا پائیآ۔ جس دا دو جہان سُن دے شورا، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال دھیان لگائیآ۔ تیرا سور پیر بہادر دسدا بانکا چھوہرا، نوجوان نورِ اِلاہیا۔ جس نے کھیل کرنا جھگڑا میٹنا پنج چورا، تتوت تت بدلائیآ۔ تیرے نام دا اکو گاؤنا دوہرا، دوہری چوٹ لگائیآ۔ مہربان میرے تے کرپا کر دے بھورا، وست اگم دینی ورتائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در گھر ساچے منگ منگائیآ۔ کھج کہے پر بھو میرا کھیل تک اتفاقی، اختلاف کیتا جگت لوکائیآ۔ آب حیات دارہیا کوئے نہ ساتی، ساکھیات تیرا درس کوئے نہ پائیآ۔ منزل ملے نہ کسے تن خاکی، حقیقت حق نہ کوئے جنائیآ۔ سب دا منو آکیتا عاقی، عقل بدھی دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ بجر کپاٹی کوئی کھول سکے نہ تاکی، نا بھی کول نہ کوئے اُلٹائیآ۔ ڈھن شبد سُنے کوئے نہ گاتھی، نادی ناد نہ کوئے وجائیآ۔ نرمل جوت نہ کسے پرکاشی، اندھ اندھیر نہ کوئے مٹائیآ۔ میرے صاحب پُرکھ سمرا تھی، تیری سیوا سچ کمائیآ۔ صدی چوڑھویں مئی آکھی، اُمت نبی رسولان لواں اٹھائیآ۔ اُمت اُمتی کھیل کراواں جگت تماشی، طمع طمع نال ٹکرائیآ۔ توں کرپا کرنی پُرکھ ابناشی،

سو پڑھ کر نرجن تیری سرنائیا۔ ہر پڑھ کر نرجن کرے میری راکھی، ایک ناکار تیری وڈیائیا۔ آد نرجن میری پوری کرے گھاٹی، سری بھگوان دیکھ دکھائیا۔ ابناشی کرتے دیکھیں میری واٹی، پاربرہم ہونا آپ سہائیا۔ میں انت اخیر بے نظیر کتھا کہانی آکھی، کہہ کے دتا سناٹیا۔ میری معاف کرنی گستاخی، غصہ گلہ نہ کوئے جناٹیا۔ میرا کھیل ورتنا دھرم دھار دی گوہند والی وسا کھی، وساہ کے سب نوں دینا ہلاٹیا۔ شبد اگما تکنا پاتی، پت پر میثور دیکھ دکھائیا۔ تیری کرپا نال چار کُنٹ کیتی اندھیری راتی، رُڑی سچ نہ کوئے مہکائیا۔ کھیل دیکھیات آٹھی، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بُدھ نال ملاٹیا۔ نو دوار جگت واسنا راکھی، کوڑ کُٹب بناٹیا۔ ہوں سیوک ناتھ انا تھی، دین تیرے اگے سیس نوٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ کلج کہے پر بھو میں تیرے در دا منگتا، مانگت اک اکھوائیا۔ میتوں بخش دے ہوئے ہنگتا، کوڑی کرپا گڑھ جناٹیا۔ میں جگت جہان کرنا بھکھانگتا، اوڈھن سیس نہ کوئے ٹکائیا۔ جھگڑا پاؤنا کایا من کا، متا کوڑ نال رلاٹیا۔ ہن نشان رہن دینا نہیں تارا چند دا، محمد چار یاری نال گرلاٹیا۔ تیرا کھیل سری بھگون دا، نہ کوئے میٹے میٹ مٹائیا۔ کلج کہے میں تیرے درتے جداء، جمن والی اور کوئے نہ مائیا۔ ٹوں جگ جگ سب دا بیڑا بٹھ دا، میرا ہونا انت سہائیا۔ میں شکرانا کراں تیرا دھن دھن دا، صفتاں وچ صفت صلاحیا۔ اشارہ دے دے اپنی گل دا، سندیسہ اک اگم اتھاہیا۔ پھیر کھیل تکنا کلج کل دا، کل کاتی لے اٹھائیا۔ جھگڑا پاواں پنچ وکارے دل دا، تت تن وجود لڑائیا۔ مان رہن دینا نہیں اٹھسٹھ تیر تھ جل دا، گنگا گوداوری جمن سُرستی رووے مارے دھائیا۔ لیکھا یاد کر لے راجے بل دا، جو باون روپ گیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے دے ڈھر دا ور، ہر صاحب تیری سرنائیا۔ کلج کہے پر بھو میرے انتر دے دے طاقت، طاقتور تیری وڈیائیا۔ میں ثابت رہن دینی نہیں کسے لیاقت، عقل بُدھی نہ کوئے چترائیا۔ مُجبت وچ کرے نہ کوئے رفاقت، نفاق وچ خلق خدائیا۔ مایا متا لاؤنی علامت، عالماں علم دینا بھلاٹیا۔ سرشٹی درشٹی کر انجانت، ناتا تیرے نالوں تڑائیا۔ سچ دی رہے نہ کوئے امانت، دھرم دی دھار نہ کوئے دکھائیا۔ گھر گھر وچ پا کے بغاوت، جھگڑا دیکھاں خلق خدائیا۔ تیرے نام کلمے دی رہن نہ دیواں لیاقت، ہوئے ہنگتا نال بھرائیا۔ پھیر دیکھیں میری رین اندھیری شامت، شمع جوت نور نہ کوئے رُشناٹیا۔ میں تیرا سٹ ڈلارا صحیح

سلامت، تیرے چرن کول سرنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، دیونہار تیرے ہتھ وڈیایا۔ کلجگ کہے پر بھو میری تیرے آگے ارداس، میننتی اک جنایا۔ میتوں دینی اک شاباش، شہنشاہ پشت پناہ ہتھ اک رکھایا۔ میں تیرا ست دلارا خاص، خواہش میری دیکھ دکھایا۔ ست دھرم دا کیتاناس، کوڑ گڑیار دتا چلایا۔ جھگڑا پا کے ذات پات، دین مذہب دتا ٹکرایا۔ آگے دیکھیں میرا ہور حالات، حالت بدلے سرب لوکایا۔ کوڑ گڑیار گگرم پاؤنی وفات، مقبرہ کائنات روپ درسایا۔ سچ دی رہن دینی نہیں کوئی جماعت، جملہ اکھرنہ کوئے شنوایا۔ تیری کرپا نال نوست ہونی اندھیری رات، نو دوارے پنڈھ نہ کوئے مکایا۔ تیتوں کرے نہ کوئے تلاش، سارے بیٹھن کھ بھوایا۔ اٹھ دیکھے شکر اپر کیلاش، کی کلا کل ورتایا۔ برہما انتر ہووے ہراس، خیرانی وچ ڈھایا۔ وشنوں تکے خاص، بن اکھاں اکھ اٹھایا۔ کی کھیل پر بھو تماش، کلجگ اپنی کار کماہیا۔ میں جوڑنے دوویں ہاتھ، در ٹھانڈے سیس نوایا۔ سب دا پورا کر دے واک، جو بھوکھتاں وچ سناہیا۔ ہونا پئے نہ کسے نراس، آساس دی پور کرایا۔ کلجگ کہے مہربان مہربان مہربان میتوں بخش دے میری دات، داتے دانی جھولی دینی بھرایا۔ انت کنت بھگونت دین شاباش، سر میرے ہتھ ٹکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کلجگ کہے ستجگ دا چٹا ہووے لباس، چٹی دھار دھار وچوں پرگٹایا۔

☆ ۱۸ آسو شہنشاہی سمت ۶ مہر سنگھ دے گھر جگراؤں شہر ☆

کلجگ کہے پر بھ دھیان دے یدی، شاہ پاتشاہ دیا کماہیا۔ محمد تکدا اپنی صدی، چوڑھویں چوڑس اکھ گھلایا۔ دھار وھا دے نوح ندی، نر نرائن بے پرواہیا۔ سر شٹی تیرے حکم اندر بدھی، بدی دا جھگڑا کھوج کھوجایا۔ تیری جوت نر علم جگی، جگت دے مالک ہو سہایا۔ دین دُنیا دیکھ لگی اگی، اگن رہی جلاہیا۔ جگت وکاری ہوئی مدھی، مداس آہار بنایا۔ منزل ملے نہ کسے پدی، پت پر میثور پڑدا دے اٹھایا۔ توں نور الہی ربی، رحمت سچ کماہیا۔

جھگڑا میٹ دے سُدی ودی، اِکو پکھ دینا درڑائیا۔ کوڑی کِریا چُکا دے تن ماس ہڈی، کلپنا کایا رہے نہ رانیا۔ جیو جہان میٹ دے گدی، گداگار کر لوکانیا۔ نرگن دھار دسدے بگی، بگ پڑیاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ میں منگ اگمی منگی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ دیونہار مول نہ سنگیں، سگلے ساتھی تیرا درس کوئے نہ پانیا۔ چڑھیا چند نہ دے نوچندی، نوست رہی گرلایا۔ دین مذہب توڑ پابندی، پابند اپنے لے کرایا۔ واسنا رہے کسے نہ گندی، انتر دُرمت میل دھوایا۔ ایہہ کھیل تیرے سدی، سند پچھلی دئے گواہیا۔ میری منزل کسے توں مول جائے نہ لنگھی، کوٹن سادھ سنت بیٹھے دھونیاں تانیا۔ سب دی آتما ہوئی رنڈی، پر ماتم کنت نہ کوئے ہنڈھانیا۔ تیری جگت جہان دی گھڑی لنگھی، ویلا وقت رہیا سنانیا۔ کرپا کر سورے سر بنگی، شہنشاہ تیری وڈیایا۔ پرگٹ ہو وچ ورجھنڈی، برہمنڈ دے سمجھایا۔ جن بگتاں پون دے ٹھنڈی، تتی وانہ لاگے رانیا۔ جگ جنم دے پچھلے لئیں گنڈھی، گنڈھنہار دیا کمانیا۔ تیری دھار چند پرچنڈی، پرچنڈ رُپ نظری آتیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جگت جہان میٹ دے تنگی، تنگدست نظر کوئے نہ آتیا۔

☆ ۱۸ اَسو شہنشاہی سمت ۶ مہندر سنگھ دے گھر پنڈ دا کھاں ضلع لدھیانہ ☆

کلج کہے پر بھو میں تیرا دھرم دھار دا جوگی، جگیشتر چوتھا جگ اکھوانیا۔ نرگن دھار نرگن بن سنجوگی، سچ سوامی اپنا میل ملائیا۔ وچھوڑا ہوئے نہ کوئے وِجوگی، ناتا ٹٹ سکے نہ رانیا۔ میرے ٹھاکرا میتوں بنا دے موبی، مجلس جگت نال وکھانیا۔ میں ساری سرشی درشی کیتی روگی، ہوئے ہنگتا نال ملائیا۔ جگت واسنا بن کے بھوگی، سرشی ترسنا ترکھا ودھانیا۔ کسے دی قیمت رہن نہیں دتی کوڈی، شاہ سلطاناں خاک ملائیا۔ میری آئیو پیتے نہ بہتی، تیرے اگے سپس نوانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، ہر صاحب تیری سرنا نیا۔ کلج کہے پر بھو میں منگاں اِکو اک، سچ سچ دیاں جنانیا۔ میرا لیکھا دیویں لکھ، لوک مات ملے وڈیایا۔ تیری کرپا نال میں دھرم دا رہن دتا نہیں کوئی سکھ، سچ وچ نہ کوئے سما نیا۔ میں سب

دی بُدھی لئی جت، من کلپنا جگت گر لائیا۔ تیرا کرے کوئے نہ ہت، مایا ممتا وِچ ہلکائیا۔ پر بھوُ وِسیا کسے نہ چت، کوڑ کلپنا وِجے ودھائیا۔ توں پرگٹ ہو یا میرے نوٹ، مہربان دیا کمائیا۔ سچ سوامی بن کے پت، پت پر میثور دیا کمائیا۔ سب دے اندروں ست دھرم دی دھار لینی کھچ، چار گنٹ کوڑ دے ہلکائیا۔ شبد شکت رہے کسے نہ وِچ، سادھ سنت خالی روون مارن دھائیا۔ وڈیائی رہے نہ کسے مَن رکھ، رکھی رکھیشتر ڈیرہ دینا ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سو پُرکھ نرنجن تیری آس رکھائیا۔ کلجگ کہے پر بھوُ میں منگاں انتم کی، کرنی کرتے دیا کمائیا۔ سب دا لیکھا پورا کر دے ساڈھے تن ہتھ سیں، روداس چمارا دئے گواہیا۔ ست دھرم دی مات رکھدے نیہ، نرنکار ہو سہائیا۔ کوڑی کرپا ختم کردے بی، بیس پیسے بے پرواہیا۔ تیرا نام ندھان دین دُنی لئے پی، امرت رس دینا چکھائیا۔ نرمل کر سب دا جی، جیو لیش دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوُ بھگوان، لکھ چورا سی جیو جنت چارے کھانی تیرا پتر دھی، آتم پر ماتم دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔

☆ ۱۸ اَسو شہنشاہی سمت ۶ پاکھر سنگھ دے گرہ پنڈ موہی ضلع لدھیانہ ☆

کلجگ کہے میرے صاحب پروردگارا، پاربرہم پت پر میثور تیری اک سرنائیا۔ گہر گسبھیر بے نظیر نرنجن دھار ہو ظاہرا، ظاہر ظہور ہر حضور تیری اوٹ تکائیا۔ نرنجن دھار میںوں محمد دے اشارہ، صدی چودھویں اکھ گھلائیا۔ اُمت اُمتی دِسدا انت کنارہ، انتشکرن بدلایا خلق خدائیا۔ حق حقیقت دا لائے کوئے نہ نعرہ، کلمہ کائنات نہ کوئے وڈیائیا۔ دین مذہب دامیٹ دے دائرہ، حد حدود رہے نہ رائیا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ چوداں لوک چوداں طبق تیرا ہوئے جیکارا، بے جیکار کرے لوکائیا۔ شبد گوبند کھیل کھیلے دوبارا، دوہری اپنی کرنی کار کمائیا۔ توں نرویر پُرکھ نراکارا، آد نرنجن نور الاہیا۔ سبجگ ساچا کر اُجیارا، ست دھرم ست پرگٹائیا۔ کوڑی کرپا کر خوارا، جگت ترسنا وِسا دے بھجائیا۔ پریم پیار مُجبت وِچ آتم پر ماتم کر پیارا، شبد ناد دُهن

شنوایا۔ کل کلکی تیرا کھیل ہووے اپارا، اپر پیر تیرے ہتھ سرب وڈیایا۔ تُوں کرتا کریم کرنہارا، قُدرت دامالک نُورِ الاہیا۔ تیری جاگرت جوت جگے
 وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری بیٹھن سِیس نِوایا۔ تیتوں ڈنڈاوت کرن تیمی اوتارا، راما کرشنا دھوڑی خاک رماہیا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد تیرا نُور
 اُجیارا، جلوہ گر تیری رُشناہیا۔ نانک دھار گوہند تیرا سُنٹ دُلارا، دو جہاناں مرد مردانہ سوہا پانیا۔ تیرا شبدی شبد وڈ بکارا، بلدھاری اک اکھوایا۔ جس نے
 سبج تریتا دواپر کیتا پار کنارہ، میرا اتم لیکھا دے مُکایا۔ کلجگ کہے میری نمو نمو نمسکارا، ڈنڈاوت بندنا سجدہ جگت سِیس نِوایا۔ تُوں کرنہار کرتا پُرکھ
 کرتارا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ سچھنڈ نِوایا پُرکھ ابناشی دھرم دی دھار دس دوارا، جتھے دوارکا وایا سِیس نِوایا۔ جتھے دین مذہب ذات پات اوچ نیچ دا
 نہیں کوئی اکھاڑا، کھتری براہمن شوہر ویش ہندو مسلم سکھ عیسائی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اکو شبد ناد ہووے دُھنکارا، اکو جوت نُور رُشناہیا۔ کرپا کر پرم پُرکھ
 میں ڈھیہہ پیا تیرے دوارا، نمرتا وچ سِیس نِوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری اوٹ تکانیا۔ کلجگ کہے پر بھو
 میرا انت اخیر پکڑ لے دامن، دامنگیر تیری سرناہیا۔ گر اوتار پیغمبر رہیا کوئے نہ ضامن، ناتا بدھاتا انت نہ کوئے جڑایا۔ چاروں کُنٹ ویکھ اندھیری
 شامن، شمع نُور جوت نہ کوئے رُشناہیا۔ کلجگ کہے میرا کوڑ بنیا راون، بلدھاری بل پرگٹایا۔ ساچا دے کوئے نہ کاہن، بنسری دُھن نہ کوئے سناہیا۔
 پیغمبر نُور نہ کوئے چکاؤن، جلوہ سکے نہ کوئے درساہیا۔ پڑدا کھولے نہ زمیں اسمان، چوڈاں طبق رہے گر لایا۔ جدھر تکیئے کامنی کامن، کسمن دے
 لوکایا۔ آتم برہم دارہیا کوئے نہ براہمن، پار برہم تیرا بھیو کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکٹک نرائن نر،
 مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی برہم برہمادی شبدی دھار شاہ سلطان، شہنشاہ شاہ پاتشاہ در تیرے منگ منگایا۔

☆ ۱۸ اَسُو شہنشاہی سمت ۶ گرام سنگھ دے گھر پنڈ بڈھیل ضلع لدھیانہ ☆

کھج کولوں سو گرگھ جائے بچ، جو بچین سنگر جھولی پایا۔ سنگر لوں لوں اندر جائے رچ، ساڈھے تن کروڑ روم وچ سائیا۔ منو آدہ دِشا نہ پوے
 بچ، کلپنا وچ بچے نہ واہو داہیا۔ بھاگ لگے کایا مٹی کچ، کنچن گڑھ سہائیا۔ رسنا جہوا بولنا سچ، کوڑی کریا پنڈھ مکائیا۔ ناڑ بہتر نہ ابلے رت، تتوت نہ
 کوئے تپائیا۔ چرن پریتی جوڑے نت، ہر چرن کول سرنائیا۔ دھیرج سنتو کھ رکھے جت، کام کرودھ نہ رنگ رنگائیا۔ ہر دے دھارے سنگر مت، من
 مت دُور کرائیا۔ دین دِیالا اندر جائے وس، ہر گوپالا پڑدادے اٹھائیا۔ ترے گن اگن وچ نہ جائے بچ، سنگر امرت میگھ برسائیا۔ ست دھرم داساچا اکو
 تپ، سد چلنا حکم رضائیا۔ گرو شبد گاؤنا ہس ہس، گر سنگر میل ملائیا۔ نج نیز کھلے اکھ، اگیان اندھیر دے مٹائیا۔ نجھر امرت لئے چکھ، بوند سوانتی
 اک ٹپکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ میل لئے ملائیا۔ کھج آنہ سکے نیڑے، گرگھ سنگ نہ کوئے جنائیا۔ جیہڑے
 سنگر چڑھ گئے بیڑے، نیا نوکا نام ٹکائیا۔ کوڑ کلپنا مٹ گئے جھیرے، جھگڑا رہے نہ رائیا۔ چوراسی وچ پین نہ گیڑے، کھانی وچ نہ کوئے بھوایا۔ دُور
 دُراڈے پہنچن نیڑے، جو ہر دے نام دھیائیا۔ پڑکھ اکالا کرے مہرے، مہر نظر اک ٹکائیا۔ اکو رنگ گرو گر چیرے، گر گو بند گود اٹھائیا۔ بھرم رہے
 نہ سنجھ سویرے، ایکا نور جوت رُشنائیا۔ جو لیکھا حق نیڑے، مالک دُھر در گاہیا۔ کھج دے کٹے جھیرے، جھگڑا مٹادے چکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ جس کھج کولوں اپنا آپ بچاؤنا، نیز نظر کوئے نہ آئیا۔ اُس نے اکو اشٹ مناؤنا، اشٹ
 گردیو سوامی مل کے وجے ودھائیا۔ آتم پر ماتم ڈھولا گاؤنا، گیت نادی ناد شنوائیا۔ محبوب مُجت وچ اکو پاؤنا، پون پانی نہ کوئے چترائیا۔ ساچی سیجا سچ
 سہاؤنا، پردہ آتم در کھلایا۔ نادی ناد شبد وجاؤنا، دُھن آتمک راگ الائیا۔ گھر دپیک جوت جگاؤنا، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ سچ سوامی درشن پاؤنا، جس
 نوں مل کے وجے ودھائیا۔ جس نے کھج کولوں بچھڈاؤنا، بچھڈکارا چوراسی کولوں کرائیا۔ اُس سنگر دے چرنی سیس نوؤنا، جو آد انت داپتا مائیا۔ جس
 نے درگاہ ساچی بچھنڈ وساؤنا، پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں چرناں ہیٹھ دہائیا۔ انت جوتی میل کراؤنا، جوتی جوت سائیا۔ سو پڑکھ اکالا دین دِیالا ایکنکارا

اک دھیآوَنّا، دھرم دی دھار دھار وڈیاںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کرائیا۔ کلجگ کہے جن بھگتو
 میں جنواں گا۔ بھيو اھیدا کھول دکھاواں گا۔ پڑدا اوہلا سرب اٹھاواں گا۔ دُھر دا ڈھولا اِکو گاواں گا۔ جس داسد گرُو وچولا، تِس دے نیڑ کدے نہ
 آوانگا۔ جو نانک گھر دا گولا، تِس نیوں نیوں سیس جُھکاواں گا۔ جس دا آتم پر ماتم بولا، اوتھے دھوڑی خاک خاک رماواں گا۔ گرگھ دوارے کدے نہ
 پاواں رولا، دُور دُراڈا پندھ مُکاواں گا۔ جس نے میرے صاحب دا گایا سوبلا، سُن کے اُس نوں سیس جُھکاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ تھم اک وڈیاواں گا۔ کلجگ کہے گرگھو میں سچ سُنیہرا دستاں، سچ دیاں جنائیا۔ میں گرگھاں کولوں کوٹن یوجن نساں، نیڑ
 رہن کدے نہ پائیا۔ میں اوتھے جاواں جتھے رین اندھیری مٹا، سَنگر رِدے نہ کوئے وسائیا۔ میں خوشیاں وچ ماراں کچھاں، جتھے پر بھ نوں گئے
 جھلائییا۔ میں لیکھا پور کراؤنا جنہاں کھادھا گاں وچھا، ول چھل اپنی کھیل کرائیا۔ جن بھگتو جنہاں دی میرا صاحب پر بھ کرے رچھا، اوہناں در کدے
 نہ آئییا۔ میرا اِکو قول اقرار پکا، نہ کوئے توڑے توڑ تڑائییا۔ جتھے پُرکھ اکال دے نام توں لیندے پیسا ٹکا، دُھر دا نام ہٹاں وچ وکائییا۔ اوتھے میں اپنے
 سمیں دا لاگ کھٹاں، سب دی سرتی دیاں بدلاییا۔ کوڑ کُرم واڑاں کایا مٹا، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار کراں ہلکائییا۔ نالے ہس کے کراں ٹھٹھا، مخول
 وچ جنائییا۔ دُشنو پر بھ دے نام توں دھن جو کرو اکتھا، ایہو تہاڈی کرے صفائییا۔ کلجگ کہے میرے کول گو بند دا لکھیا پٹا، پٹنے والا گیا سمجھائییا۔ جے
 میرے گر سکھاں ول ٹکا، تیرے نین دوویں باہر کڈھائییا۔ کلجگ کہے جو گو بند دا سکھ میں اُس دے چرناں اُتے اپنا سیس سٹاں، نیوں نیوں لاگاں پائییا۔
 جیہرا صاحب سَنگر نوں بھلیا اُس دیاں جڑاں پٹاں، ایہہ میرے ہتھ وڈیائییا۔ شاہ سلطاناں دی ڈوری اتنم کٹاں، کٹاکش اپنا اک لگائییا۔ گر سکھو جس دے
 صاحب سَنگر دی پوری ستا، ست وچ مل کے ست وچ سمائییا۔ اُس دے دوارے میں آ نہ سکاں رتا، سورتن امولک گرگھ ہیرا روپ گئے بنائییا۔ مینوں
 ڈر آجاندا جس ویلے میں پورے گر سکھ دے کھوں سُن دا جیکارا فتا، فتح دا مالک گو بند نے پُرکھ اکال دتا بنائییا۔ کلجگ کہے ایہو میری نشانی تے ایہو میرا

پتہ، پت پر میثور نوں بھلن کوئے نہ پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھوان، آد جگاد جگ چوکڑی سب دی جانے مت گتا، گت مت جانہار اک اھوانیا۔

★ ۱۸ آسوشہنشاہی سمت ۶ پلٹورام دے گرہ پنڈ سدھار ضلع لدھیانہ ★

کھج کہے پر بھو میں تیرا شیر بر، بابر دھار دینی مٹایا۔ نبی رسول پیغمبر وچ دیکھنے قبر، مقبریاں کھوج کھوجایا۔ امت اُمتی محمد دا ویکھنا بر، رسولان نال ملایا۔ صدی چودھویں پاؤنا اتم غدر، گداگر کراں لوکایا۔ اپنی پوری کراں سدھر، صدمہ گھر گھر وچ پہنچایا۔ جیہڑے تیری نہیں کردے قدر، قدرت دے مالک کائنات دیاں اُلٹایا۔ جگت دی دھار دینی بدل، جوٹھ جھوٹھ نال دڈایا۔ انصاف کرے کوئے نہ عدل، شاہ سلطان کھ بھوانیا۔ شرع نے شرع نوں کرنا قتل، مذہب مذہب نال ٹکرایا۔ دھام دے نہ کوئے مقدس بیتل، چاروں کُنٹ کوڑ ہلکایا۔ پچھلی کیتی سب دی کرنی مُعطل، آگے تیرا راہ تکایا۔ دھرم دار رہن دینا نہیں پتن، نوکا نام نہ کوئے چڑھایا۔ بھگتی دا چلن دینا نہیں یتن، بیتھار تھ تیری سیو کمایا۔ دین دُنی کیتی بے وطن، تیرے در ملن کوئے نہ آیا۔ من واسنا لگی نچن، چاروں کُنٹ اٹھ اٹھ دھایا۔ گڑھ رہیا نہ کسے سونا کنچن، پنج تت خاکی خاک اڈایا۔ کوٹاں وچوں تیرا بھگت سہیلا دے امولک رتن، جس دی قیمت جگت نہ کوئے چکایا۔ جس جھکڑا میٹیا من مت بُدھ بدن، اکو تیری اوٹ تکایا۔ نچ درس پائے اکھن، لوچن نین گھلایا۔ چرن کول سرنائی ساچی وسن، در ٹھانڈے سیس جھکایا۔ میں پورا کراں قول اقرار بچن، بھوکھت کھت ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے الکھ جگایا۔ کھج کہے پر بھ تیرا حکم سندیہ یک، یدی دیاں درڑایا۔ میں پرگٹ ہوواں جگ، چاروں کُنٹ اندھیرا چھایا۔ تیرا درس کوئے پاسکے نہ اُپر شاہ رگ، نو دوارے ڈیرہ ڈھاپیا۔ مایا ممتا گھر گھر لاواں آگ، تت تت نال ٹکرایا۔ ناڑ بہتر اُبال کے رت، سامتک ست نہ کوئے کرایا۔ میرے مالک میری رکھنی پت، پت پر میثور تیرے آگے دھایا۔ صدی چودھویں میرا پورا

کرنا حق، حقیقت نال منگ منگائیا۔ گر اوتار پیغمبراں دے دین مذہباں دے پٹے کرنے فک، فیصلہ اپنا حکم سنائیا۔ آگے رہے کوئے نہ شک، شکواسب دا دینا چکائیا۔ آدانت جگا جلنت تیرے ہتھ، نت نوت اپنا حکم سنائیا۔ کرپا کر محبوب سمرتھ، پرکھ اکال تیری سرنائیا۔ کلج کہے میں چرنی تیرے رہیا ڈھٹھ، مان ہنکار نہ کوئے رکھائیا۔ تیری کرپا نال دین دُنی دے اندر لاواں سٹ، سوئے جگت لَواں اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، توں وسنہارا گھٹ گھٹ، گھاٹ انتر نر نتر ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔

★ ۱۸ اَسُو شہنشاہی سمت ۶ سروں سنگھ دے گھر پنڈ پکھووال ضلع لدھیانہ ★

کلج کہے میتوں حکم دتا سورے سر بکے، شاہ پاتشاہ اپنی دیا کمائیا۔ کسے نوں چڑھن دینا نہیں اُپر شاہ رگے، رگھوپت رگھو بنس حکم سنائیا۔ تن وجود لگاؤنی آگے، سائک ست نہ کوئے کرائیا۔ جیو جہان بناؤنے لگے، ہنس روپ نہ کوئے درسائیا۔ دیک نور کوئے نہ جگے، اندھ اندھیر دینا پرگٹائیا۔ میری منزل ول کوئے نہ ودھے، سچ قدم نہ کوئے اٹھائیا۔ سب دے خالی کرنے ہڈے، ناڑ بہتر نال ملایا۔ کوڑ رسنادے دینے مزے، امرت رس نہ کوئے چکھائیا۔ نو کھنڈ پر تھی کرنے گجے، ست دیپ تکنا چائیں چائیا۔ جس دی سمجھ سکے کوئے نہ وجھے، تس دا حکم دینا سنائیا۔ ڈنک لگاؤنا اپنا کوڑ دھار دی ڈگے، باہاکار سرشٹ درشٹ درسائیا۔ اک دوجے نالوں کرنے اڈے، پتا پوت نال لڑائیا۔ دھرم نشانہ کوئے نہ گڈے، ست رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیہ اک جنائیا۔ کلج کہے پر بھو جے تیری ہووے کرپا، کرپاندھان دیا کمائیا۔ میں ساری سرشٹی وچ پاواں پپتا، وپریت دیاں درڑائیا۔ تیرا لیکھا بن تیری کرپا کوئے نہ ہووے لکھدا، اکھر اکھر نہ کوئے جوڑ جڑائیا۔ سروپ رہن نہ دیواں ساچے سکھ دا، سکھیا کوڑ کوڑ سمجھائیا۔ میں دین دُنی ہوواں چتدا، ہار وچ سرب گر لائیا۔ اشٹ بھل جائے تیرے پت دا، پت پر میثور تیتوں سیس نہ کوئے نوائیا۔ جھگڑا وکھاواں پتھر اٹ دا، سل پاہن نال ٹکرائیا۔ من کسے نہ ہووے ٹکدا، سرتی شبد نہ کوئے سمائیا۔ تیرا کھیل دستاں نت دا، نوت تیری کار

کمائیا۔ جھگڑا دیکھاں چیتن چت دا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ٹدھ بن دُجا نظر کوئے نہ آئیآ۔ کلج کہے پر بھو مینٹوں
 بخش اگم انندا، انندا وچوں پرگٹائیآ۔ میں دیکھاں نشان تارا چندا، چن ستار نال ملائیآ۔ دین دُنی وچ تکاں بندگی والا بندہ، بدن دیکھاں تھاؤں تھانیا۔
 کون جگت دھار وچ گندہ، گندگی وچ اپنا آپ پھسائیآ۔ کون تیری منزل لنگھا، در تیرے لکھ جگائیآ۔ کیہرا مانو ہویا چنگا، مانکھ اپنا روپ بدلایآ۔ میں سب
 دا تکاں دھوتی تہمت تمبا، جگت لباس پھول پھولائیآ۔ کون بن اوڈھن سپس پھردا ننگا، چاروں کُنٹ حال دُہائیآ۔ میں کھوجاں جیرج انڈا، اُتبھج سیتج
 پھول پھولائیآ۔ ایہو وست اگم منگاں، چرن کول ڈھیہہ ڈھیہہ سرنائیآ۔ میرا قول اقرار تیرے سندا، سند پچھلی ویکھ دکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، ور داتے دیا کمائیآ۔ کلج کہے صدی چوڈھویں انتم ویلا ہویا رواں، روانگی سب نوں دینی کرائیا۔ جو آسا رکھی آدم حوا،
 محمد سہج نال سمجھائیآ۔ چاروں کُنٹ پینی وبا، اگے ہونہ کوئے اٹکائیآ۔ ہائے اُف طوبی سب نے کرنا رہا، یا مہین تیری بے پرواہیا۔ کسے ہتھ نہ آؤنا دُھر دا
 مالک ابا، امی گود نہ کوئے اٹکائیآ۔ تیرا سوربیر دُلارا کلج کہے میں اٹھنا ہو کے شیر بگا، بغلگیر اک اھوائیا۔ سب دی بدھی کرنی وانگ سگا، سرشٹ کاگ
 وانگ گرلایآ۔ چار کُنٹ دہ دشا نوست آپے لنگھا، منزل منزل نال بنائیآ۔ جگت سنگھاسن دیکھ پلنگا، چرن اٹکاواں تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیآ۔ پُرکھ اکال کہا کلج اگے آجا میرے کول، کُل مالک دیا کمائیآ۔ اپنا انتم کر لے تول، وزن
 تیرا تیرے ہتھ پھرائیا۔ کوڑ گڑیاں وجالے ڈھول، ڈورؤ ڈنک سنائیآ۔ اپنا دس لے بول، انبولت رہیا جنائیآ۔ لکھ چوراسی نال کر لے چوہل، مُجبت پیار وچ
 بدلایآ۔ اپنا بھنڈارا لے کھول، چاروں کُنٹ دینا ورتائیآ۔ انتم تیرا لہنا دینا بستر ہونا گول، گولک کوڑ رہے نہ رانیآ۔ پُرکھ اکال سب گھٹ انتر جاوے مول،
 مولا اپنی کھیل کھلایآ۔ جس وچ فرق رہے نہ رتی چوہل، ماسا تولہ نہ کوئے جنائیآ۔ بھیو پائے نہ کوئے پنڈت پاندھے رول، عقل بدھی نہ کوئے سمجھائیآ۔
 انت آخری اپنی پریتی چرن گھول، گھولی واری اپنا آپ درسائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیآ۔
 کلج پر بھ لیکھا ویکھ دکھائیگا۔ دین دیاں دیا کمائیگا۔ وشن برہما شو اٹھائیگا۔ کروڑ تیتتیا سُرپت اند نال ملائیگا۔ تینی اوتار پڑدا لایگا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد جوڑ

جڑائیگا۔ نانک گوہند ڈنک وجائیگا۔ چار جگ دے شاستر، اکھر اکھری پھول بھلایگا۔ تیرا دیکھ کے کالا بستر، بسن بنواری تھم چلائے گا۔ جگت شرع دا تک کے شستر، شریعت کوڑ دا پندھ مکائیگا۔ نام اگئی چڑھ کے استر، دو جہاناں آپ دوڑائیگا۔ جو کہہ کے گیا عیسیٰ محمد حضرت، حضور ہر جو پڑدا لاہیگا۔ جس دے تھم اندر جگ چوکڑی کیتی بستر، سو بچھرت وچھڑ کدے نہ جائیگا۔ اتم سب دی پوری کرے حسرت، خواہش خواہش وچوں ملایگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر تھم اک سنائیگا۔ دھر تھم اک سناواں گا۔ نام ندھان اک پرگٹاواں گا۔ نوجوان شبد اٹھاواں گا۔ سری بھگوان ڈنک وجاواں گا۔ راؤ رنک اک کراواں گا۔ دوار بنک اک سہاواں گا۔ چار ورن اٹھاراں برن ڈیرہ ڈھاہوانگا۔ آتم برہم برہم درڑاواں گا۔ ساچی کرنی کار کماواں گا۔ شاہو بھوپ اک اکھواواں گا۔ دو جہاناں پندھ مکاواں گا۔ وشن برہما شو تھم مناواں گا۔ انتر بھگتاں لا کے لو، لہنا سب دا جھولی پاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی دیوی دیو، دیو آتما پرما تہا کو رنگ رنگاواں گا۔

☆ ۱۹ اسو شہنشاہی سمت ۶ سادھو سنگھ دے گرہ پنڈ بکھووال ضلع لدھیانہ ☆

کلج کہے میں موٹا تازہ کالا، تخت نواسی اک اکھوائیا۔ میں جگت جہان دا بھوپن راجا، پاتشاہ بے پرواہیا۔ میرے کولوں پچھن آیا پیر خواجہ، خضر اپنا پندھ مکائیگا۔ سچ دس کی کہہ کے گیا والا بازاں، بازی تیرے نال لگائیگا۔ میں جھٹ اچی کوک کے ماریاں واجاں، بہڑی بہڑی کر سنائیگا۔ میرے کول آگے آجا، تیتوں سچ دیاں سنائیگا۔ جس نوں کہندے غریب نوازا، پاربرہم بے پرواہیا۔ اُس نے اپنا سازن سازا، سجن ہو کے دھر در گاہیا۔ بھيو گھلاوے بودھ اگادھا، بدھی توں پرے کرے پڑھائیگا۔ جھگڑا میٹ کے سنتن سادھا، سدھ مارگ اک پرگٹائیگا۔ جس دا تھم آد جگادا، جگ چوکڑی سیو کمائیگا۔ اوہ شاہو بھوپ بن نواہا، نوبت اپنا نام سنائیگا۔ اُس دا گوہند لیا خواہا، بھوکھتاں وچ گیا جنائیگا۔ جس دا کھیل سدھ ماجھا، مجلس بھگتاں نال بنائیگا۔ چرن چھہا وچ

دو آہ، مالوا اپنی گنڈھ گھلایا۔ ہن پھیرا پاؤنا وچ کعبہ، شہنشاہ نورِ لاہیا۔ جس دیکھنا پیغمبر پُن صوابا، پڑدا لاہوے تھاؤں تھانیا۔ قول اقرار پورا کرنا وچ بغداد، جو نانک آس رکھایا۔ پھیر تھم دینا ڈاڈھا، ڈنڈاوت سب دی دے بدلایا۔ پھیر تکنا مسیح جس نے نیا گاڈا، گائیڈ ہو کے دیکھ دکھایا۔ پھیر تکنا رام سینتا کرشن رادھا، رہبر ہو کے پڑدا لاہیا۔ پھیر تکنا لکھ چوراسی باغا، نوست کیاری پھول پھولایا۔ کلج کہے سنجگ آؤنا میرے توں بعدا، اپنا بل پرگٹایا۔ جس نے اک و جاؤنی ربابا، ربی نور نال ملایا۔ سب دی سننی فریادا، دکھیا رہن کوئے نہ پانیا۔ دینا حیاتے آبا، امرت رس پیاپیا۔ نام و جاؤنا واجا، دُھن ناد شنوایا۔ ایہو کھیل کرنا پُرکھ اکال دین دیاں سرشٹن سرشٹ لنگھاؤنی جوں سوئی نئے وچ دی دھاگا، تند اپنے ہتھ اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہلنک زانن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ایکا تھم ورتائے ساچا، سچ سچ نال پرگٹایا۔

★ ۱۹ آسوشہنساہی سمت ۶ سردارا سنگھ دے گرہ پنڈ پکھووال ضلع لدھیانہ ★

کلج کہے سُن پیر خواجے خضر، خیر خواہی نال جنایا۔ محمد لیکھا دیکھ صدی ہجری ہجرا، چوڈس چوڈس دھیان لگایا۔ پروردگار نے پھولیا سب دا شجرہ، شہنشاہ پڑدا آپ چکایا۔ جس گوہند نے واریا لختے جگرا، نئے نیہاں بیٹھ دباپیا۔ اوہ لیکھا جانے آد دا سرپت اندرا، اندرا سن کھوج کھوجایا۔ وشن برہما شو لاہوے بندرا، آلس رہن کوئے نہ پانیا۔ سوادھان کرے جس راس رچائی بن بندرا، گوکل رنگ رنگایا۔ لیکھا جانے جس رام پھرایا سینتا نال جنگلا، جوہاں دین دُہانیا۔ سو موسیٰ عیسیٰ وعدہ پورا کرے جو کیتا اتے انگلاں، پورویاں نال گنایا۔ اپنے وچ کوٹن کوٹ رکھ کے گنجھلاں، پردہ پردے وچ چھپایا۔ اُس نے لیکھا کرنا سنجگ مڈھلا، ست دھرم داراہ پرگٹایا۔ جس داشد شبد شبد گرو اٹھنا، اکے وار لئے اگٹرایا۔ دین دیا لے دھر دے تھننا، مہربان نظر اٹھایا۔ چار ورن کرنا اک مٹھنا، ہندو مسلم سکھ عیسائی ڈیرہ ڈھاہیا۔ بہڑی دروہی میرا پیٹڈا گنا، مکمل دیاں جنایا۔ میرے صاحب دا بھانا کدے نہ رُکنا، آگے ہونہ کوئے اٹکایا۔ اکو سیس جگدیش جھکنا، دوجا اشٹ نہ کوئے منایا۔ جن بھگتاں اُجل ہونا کھننا، دُرمت میل دھوایا۔ کسے دی

رہے نہ پوجا سکھنا، نیازاں وِچ نہ کوئے چترائیا۔ اتم تیتوں پینا لگنا، خواجے خبر دیاں درڑائیا۔ میرے مالک خالق تائیں بچھنا، خلق دیکھ وکھائیا۔ جس دا نشانہ کدے نہ آگنا، دو جہاناں کرے صفائیا۔ اک گوہند کہہ کے گیا پتتا، پریتم اپنی گود ٹکائیا۔ کلج کہے اک شبد انمول صاحب سوامی کولوں بچھنا، چرن کول سیس نوایا۔ کی اتم امت امتی ہونا دکھنا، کون درد وِچ گر لائیا۔ کس بدھ بوٹا جگت جہان پٹنا، پاربرہم دینا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، دھرنی دی سُپھل کرائے سکھنا، کلکھیں بھاگ جگت لگائیا۔

☆ ۱۹ اَسو شہنشاہی سمت ۶ کرم سنگھ دے گرہ پنڈ پکھووال ضلع لدھیانہ ☆

کلج کہے سُن خواجے پیرا، پیرن پیر رہیا جنائیا۔ جس تیرا دیکھنا سمند ساگر نیرا، جل دھار پھول پھولائیا۔ اوہ لیکھا جانے شاہ حقیرا، کوجھیاں کملیاں پڑدا لاہیا۔ جس نے بدلنیاں سب دیاں تقدیراں، تقدیری اپنا حکم ورتائیا۔ اُس دے آگے چلنیاں نہیں تدبیراں، طریقہ سکے نہ کوئے اپنائیا۔ انت کٹنیاں شرع دیاں زنجیراں، بندنا کلمہ نہ کوئے وڈیائیا۔ مان چکاؤنا بونجا پیراں، بیتالے دین دُہائیا۔ کھنڈے نال کھڑکاؤنیاں شمشیراں، جگت شمع گل کرائیا۔ دیکھنیاں سب تقصیراں، طرح طرح بھيو گھلایا۔ سب توں کڈھاؤنیاں نک نال کیراں، ہنگتا رہن کوئے نہ پائیا۔ جو سندیسہ دے کے گیا کیرا، گنگا دھار وِچ درڑائیا۔ جس کارن رَوداس نوں ملیا کیرا، کوڈی قیمت دتی بنائیا۔ اُس دا کھیل ہونا بے نظیرا، نظر وِچ نہ کوئے ٹکائیا۔ سب دے اُتے آؤنیاں بھیراں، بھیرٹی گلی پار نہ کوئے لنگھائیا۔ کلج کہے سب دے ہڈ ماس ناڑی ہونیاں پیراں، دُکھ درد نہ کوئے مٹائیا۔ بندھیاں رہن مول نہ پیراں، بیڑا روڑھے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، دین دُنی کرم کانڈ وِچ دیوے تل، طلب سارے لئے کرائیا۔

☆ ۱۹ اَسُو شہنشاہی سمت ۶ بھاگ سنگھ دے گرہ پنڈ پکھووال ضلع لدھیانہ ☆

کَلج کہے خواجے ویکھ لے اپنا جل، جلدی جلدی دھیان لگایا۔ جس مالک نے کرنا (جل) تھل، اسگاہاں رنگ رنگایا۔ اوہدا لیکھا گھڑی پل، پلک وچ اپنا تھم ورتایا۔ دینا پورا کرے بل، باون نال صلاحیا۔ میرا میتوں ملنا پھل، پھلیجھوت دینا بنایا۔ پروردگار نے ورتی اپنی کل، کل دھاری کھیل کھلایا۔ ساری سرشی نال کر کے چھل، چھلیئے اپنا تھم دینا ورتایا۔ چووداں طبق جانے بل، چوودھویں صدی سنگ ملایا۔ اُمتی لیکھا ہونا ڈو نگھی ڈل، باہر سکے نہ کوئے کڈھایا۔ دروہی خُدا دی چڑھنا دل، اگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ میں وی اُس دے نال جانا رل، رل مل اپنا رنگ وکھایا۔ جنہاں ڈھوراں لاہی کھل، تنہاں کرنی انت صفایا۔ پروردگار ویکھنا کھیل بیٹھ نہیل دھام اٹل، درگاہ ساچی اپنا تھم ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنے ہتھ رکھے ام دیاں تدبیراں، دوسر سمجھ نہ کوئے سمجھایا۔

☆ ۱۹ اَسُو شہنشاہی سمت ۶ بابو بھگوان سنگھ دے گرہ پنڈ پکھووال ضلع لدھیانہ ☆

کَلج کہے خواجے اُس نوں کر ارداس، ادب نال سیس جھکایا۔ جس نے پیغمبراں وکھائی حق محراب، محبوب نورِ الہیا۔ اُس دی صفتاں نال اکھراں بھری کتاب، کلمے نعمیاں وچ سنایا۔ جس دا پیار حقیقی نال مجاز، مہربان اپنی دھار پرگٹایا۔ اُس دے سیس تے سوہنا تاج، تخت نواسی سوہنا پانیا۔ میرا کوڑ دا بدلنا راج، رعیت وکار دینی گوانیا۔ سنجگ نوں بخش کے سچ خطاب، سر اپنا ہتھ لکایا۔ امرت دے کے حیاتے آب، آبرو سب دی لینی بنایا۔ زرگن نور جوت بخش مہتاب، نراکار کرے رُشانیا۔ دیناں مذہباں وچوں سب نوں کر آزاد، مانو اکو گھر وسایا۔ ہوئے ہنگتا کر برباد، جڑ ڈونگھی دے اُکھڑایا۔ جو جھگڑا کاغذات، اکھڑ اکھراں نال لڑایا۔ سب دا لہنا کرے صاف، پورب نظر کوئے نہ آیا۔ میری کرنی کرے مُعاف، سر میرے ہتھ لکایا۔ کسے نوں رہن نہ دیوے گستاخ، گلے سب دے میٹ مٹایا۔ جس دی اوتار پیغمبر گرو سنجگ تریتا دوا پر کَلج بنے شاخ، شناخت سب

دی اپنے ہتھ رکھائیا۔ جن بھگتاں دے دھرم دھرواس، دُھر دی دھار اکِ درڑائیا۔ اِکو ٹنا پُرکھ ابناش، مہربان مہربان مہربان مہر نظر اکِ اُٹھائیا۔
 خواجہ کہے واہ میرے صاحبِ شاباش، دُھر دے مالک تیری بے پرواہیا۔ میں چاہندا مالوا سنگت میرے لئی لیاوے سوہنا اکِ گلاس، خواجہ خضر واسطہ پا
 کے منگ منگائیا۔ نال پنجاں درباریاں کول دہلے توں لے کے کنگ تک پتے ہون تاش، سچے ہتھ اُٹھائیا۔ پھیر دستاں میری کس بدھ بُجھے پیاس، ترسنا
 جگت رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ خواجہ کہے کل آؤنی اندھیر آندھی، اندھلا رُپ
 درسائیا۔ سرشٹی ہونی تھکی ماندی، بلہین لوکائیا۔ سب دی پت ہونی جاندی، بنا صاحب نہ کوئے سہائیا۔ کلجگ اکھ ہووے شرمندی، نیتزنین نہ کوئے
 وڈیائیا۔ میرا گلاس بنیا ہووے چاندی، پتل رُپ نہ کوئے بدلایا۔ مینوں محمد آشنا آندھی، کہہ کے رہی سناٹیا۔ صدی چوڈھویں گاندی، سوہنا راگ
 درڑائیا۔ کالا لباس ہووے جیہڑی صدی چوڈھویں دی باندی، جوگندر جوگ رُپ درڑائیا۔ نو رنگ دی ہووے پراندی، دھار دکھ دکھ دکھ وکھائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، حکم سندیسہ دیوے مالوے والیاں اکِ
 مورت لیانی ڈھانڈی، جس دی کھل نہ کوئے لہائیا۔

☆ ۱۹ اَسُو شہنشاہی سمت ۶ بی بی بھگوان کور دے گھر پنڈ پکھووالِ ضلع لدھیانہ ☆

کلجگ کہے خواجے میری دھار وچ مار چھبی، غوطہ اکِ لگائیا۔ جاں تکیا اُمت ساری وچ کھبھی، باہر سکے نہ کوئے کڈھائیا۔ خواجہ رویا بُھبھیں
 بُھبھیں، اُچی کوک کوک سناٹیا۔ بہڑی محمد شرع جاندی ڈبی، اگے ہو نہ کوئے بچائیا۔ کلجگ کہے میں خوشی وچ پائی لڈی، نچ ٹپ کے دتا وکھائیا۔ اوہ
 ویکھ میری اسماناں چڑھی گڈی، ڈوری سکے نہ کوئے تڑائیا۔ میں سب دی بھر شٹ کیتی بُدھی، دانشمند نہ کوئے اکھوائیا۔ شرع دی وسن نہیں دینی جھگی،
 جھگے دینے ڈھاہیا۔ میرے مالک دی دھار ہوئی اُگھی، اُگن آتھن وجے ودھائیا۔ رس رہن نہیں دینا دُدھی، سیر شیر دینا بدلایا۔ میری آشنا پُرانی بُدھی،

جو بن رنگ نہ کوئے ہنڈھائیآ۔ آگے دھار رہنی نہیں دو جی، اِکو روپ دئے درسائیآ۔ پر بھ دی دھار کھیل رہنی نہیں گجھی، پڑدا اوہلا دئے اُٹھائیآ۔ میں کوک پکاراں اُچی، زور زور سنائیآ۔ اپنی کلپنا سارے کر لو سچی، سنجم دُھر دانال ملائیآ۔ میری انتم پوری ہونی بُتی، بُتخانے دین دُہائیآ۔ کلجگ کہے سب دی جڑ جانی پٹی، جگت وہن وِچ رڑھائیآ۔ خواجے تیری ترسنا جانی لٹی، لُٹیرا بننا دُھر دامہیآ۔ انت پر پیتی اوہ ویکھ لُٹی، لُٹیاں گنڈھ نہ کوئے پوائیآ۔ کلجگ کہے میری آسا جو مالوے والے ست رنگ دا گانا بٹھ کے آون گئیں، سچے ہتھ نال چُھہائیآ۔ چوڈاں گرگھاں اِک روپ دی پہنی ہووے جتی، اِکو رنگ رنگائیآ۔ چوڈاں بیپیاں لال رنگ چاڑھیا ہووے بُٹیں، چوڈاں طبق حال دُہائیآ۔ اِک گرگھ کوک پکارے بہڑی سرشٹی گئی لُٹی، لُٹیرا نظر کسے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، کلجگ کہے میری پور کر اوے خوشی، خوشحالی وِچ اپنی دیا کمائیآ۔

☆ ۱۹ آسُو شہنشاہی سمت ۶ منگل سنگھ دے گھر پنڈ پکھووال ضلع لدھیانہ ☆

خواجہ کہے گو بند سندیہ دتا ابل، اول اِک جنائیآ۔ پُرکھ اکال نے کلجگ دینا بدل، بدی دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ دُھر اِنصاف کرے عدل، عدالت اِک لگائیآ۔ شرع مشمول رہے نہ قتل، قتل گاہ نہ دے لوکائیآ۔ نرگن دھار پرگٹ ہووے وِچ سمبل، سمبھل اپنا کھیل کھلائیآ۔ اُس ویلے امبالے والیاں لیانا اِک کسبل، دو دو دھار دا رنگ رنگائیآ۔ نال حصّہ پاوَن جیہڑے گرگھ رہندے وِچ چمبل، چار جگ دا لیکھ درٹائیآ۔ خواجہ کہے میں بھجے وِچ لگا کسبن، تھر تھراہٹ وِچ دُہائیآ۔ بہڑی جیہڑے چوڈاں گرگھاں لیانا سمن، وارنٹ چوڈاں لوک کڈھائیآ۔ جیہڑا روپ بناوَن دُشٹ دمن، دامنگیر پڑدا آپ اُٹھائیآ۔ محمد دا گلشن بغیچہ اُجڑنا چمن، اُمت مہک نہ کوئے مہکائیآ۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ برہمنڈ کھنڈ دُھر دا حکم منن، سر سکے نہ کوئے اُٹھائیآ۔ خواجہ کہے میں سندیہ سُنیا کتن، جو گو بند گو بند گیا جنائیآ۔ بنا پُرکھ اکال توں انت ہونا نہیں امن، ساتک ست نہ کوئے ورتائیآ۔ شکر جو گھڑیا آوے بھتن، بھجے واہو

داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کلجگ کوڑی ترسنا میٹے طعمن، تاس وچ ترکھانہ کوئے ودھائیا۔

★ ۱۹ اسوشہنشاہی سمت ۶ ناظر سنگھ دے گھر پنڈ پکھووال ضلع لدھیانہ ★

کلجگ کہے خواجے میں دھر دا غلام، غلامی وچ سیو کمائیا۔ اٹھ سُن پیغمبراں والی کلام، جو کلمہ کائنات گئے درڑائیا۔ جو حضرت عیسیٰ موسیٰ دتا پیغام، سندیسہ دھر الاہیا۔ صدی چوڑھویں پرگٹ ہووے اک امام، مہدی محبوب دھر درگاہیا۔ جس نے شرع دا جھگڑا میٹنا تمام، طمع داروگ گوائیا۔ مارگ دسنا جگت عوام، عام پڑدا دینا اٹھائیا۔ نو کھنڈ پر تھی جپاؤنا ایکونام، سکھیا اک سمجھائیا۔ ساری دین دنی ہونی خیران، خیرت وچ جگت لوکائیا۔ میرا کوڑ دا میٹنا نشان، نشانہ دھرم والا جھلائییا۔ کل کلکی پرگٹ ہو بلوان، بل اپنا آپ سمجھائیا۔ میرا جگن نہیں دینا کوڑ والا شمعدان، دیوا گل دے کرائیا۔ میرا انتر ہویا پریشان، پریشانی وچ گر لائیا۔ کی کھیل کرے سری بھگوان، بھگون اپنا حکم ورتائیا۔ جو میری کرنی ہوئی بدنام، کس بدھ بدی دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جھگڑا مکاوے کایا ماٹی چام، چم درشی دے بدلایا۔ سب دا اکو کر کے دھرم دھار مقام، مقامے حق دے سمجھائیا۔ اندھ اندھیری میٹ کے شام، سنجگ سچ کرے رُشنائییا۔ جس سمبل وساؤنا اک گرام، ساڈھے تن ہتھ وجے ودھائیا۔ جوتی دھار شبد سناؤنا اکما گان، دھر دی آواز جنائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ حکم اک ورتائیا۔ کلجگ کہے خواجے کھیل ہونا اگئی نور، اتار پیغمبر گرو گئے جنائییا۔ جس دا جلوہ تکنا ظاہر ظہور، ظاہرا اپنا آپ پرگٹائیا۔ جس نوں موسیٰ تکیا اُپر کوہ طور، اوہ تریا توں باہر دے سمجھائیا۔ کلجگ پرگٹ ہوئے ضرور، ضرورت سب دی پور کرائیا۔ اوہ مالک سرب کلا بھر پور، پت پر میثور اک اھوائیا۔ جس نے کوڑی کریا توڑنا گڑھ غرور، ہنکار رہن کوئے نہ پائیا۔ منوآ من نہ کرے فتور، فتویٰ لاوے خلق خدائیا۔ سب دا بن کے حاضر حضور، حضرتاں دا لہنا دے چکائیا۔ جس نوں کہندے سیا دور، گھر گھر اندر پڑدا دے اٹھائیا۔ لیکھا ویکھے چتر

سیانے مورکھ موڑھ، انترجامی کھوج کھوجانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کلجگ کہے میرا ناتا توڑے کوڑو کوڑ، سبجگ ست سچ سچ ورتانیا۔

★ ۱۹ اُسو شہنشاہی سمت ۶ امریک سنگھ دے گھر پنڈ بھینی ضلع لدھیانہ ★

کلجگ کہے خوابے تک لے اگلا خواب، سُنن وچ درسانیا۔ محمد بیٹھا ہویا بے تاب، تابعداری وچ نہ کوئے لوکانیا۔ خالی کعبہ دے محراب، محبوب نور نہ کوئے چکانیا۔ نظر آئے نہ کوئے احباب، چار یاری نہ سنگ رکھانیا۔ تیس بتیسا پھڑ کتاب، حدیثا رہیا ڈھرانیا۔ کی کھیل کرے میرا شہنشاہ نواب، نوبت کی وجانیا۔ کس بدھ لیکھا پورا ہووے جو نانک دس کے آیا بغداد، بغلیاں گل وچ لٹکانیا۔ کس بدھ اُمت اُمتی بدل دیوے ساج، سمگری اک ورتانیا۔ سیس تے رہنا نہیں کوئی تاج، تخت نواسی اپنا حکم ورتانیا۔ کی کھیل ہونا صدی چوڑھویں بعد، بدلہ کوں چکانیا۔ کسے نوں لبھنا نہیں آب، چاروں کُنٹ کُنٹ ہلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ہر کرتا ڈھر درگاہیا۔ کلجگ کہے خوابے تک لے اک مُبین، اللہ اللہ نور الایہا۔ جس نوں کہندے سارے آمین، عملاں توں باہر نور خدانیا۔ جس نے الف یے دتی تعلیم، نعمیاں وچ کیتی شنوائیا۔ اوہ مالک اک قدیم، قدرت دا مالک ڈھر درگاہیا۔ جس نے دین مذہب کیتی تقسیم، مانو انسان ونڈ ونڈانیا۔ اوہ سب نوں کرے یتیم، یدی اپنا حکم سنانیا۔ کر کرپا کرے جگ ترمیم، ترکیب اپنی اک درٹانیا۔ جس دا لیکھا سمجھے نہ کوئے طبیب، طبیعت دین دنی بدلانیا۔ ایہہ حکم ورتنا عجیب، عجب نرالا آپ ورتانیا۔ لیکھا رہنا نہیں عید بقر عید، بعید سعید سجدہ سیس نہ کوئے جھکانیا۔ پیغمبراں بدھے نہیں رہنے تعویز، منکے گل نہ کوئے لٹکانیا۔ حضرتاں رہے نہ کوئے توفیق، طوبی طوبی کرے لوکانیا۔ میری آسانسا صدی چوڑھویں پوری ہووے اُمید، خواہش اپنی اک جنانیا۔ اکو نور اکو پرکاش تے اکو ہووے عید، عبادت اکو اک جنانیا۔ جو اکھراں والی ستھراں والی پتھراں والی چار جگ دی وصیت، سو ویکھنہارا ویکھے چائیں چانیا۔ سب دی جانہارا اصلیت، اصل اصل

وچوں پر گٹائیا۔ جس نے دینِ دُنی نوں دینی اک نصیحت، محکم محکم اگم جنائیا۔ آتم پر ماتم سانجھی کر ولدیت، ولد والدہ رُوپ پر گٹائیا۔ کوڑی رہن نہ دیوے نیت، نیست و نابود کر کے جڑ دے اُکھڑائیا۔ ساچے نام دی پاوے قیمت، قدرت داما لک اپنی دیا کمائیا۔ خواجے وقت سمجھنا غنیمت، غم خوار کی اپنی کار کمائیا۔ جس دی پیغمبر رُوپ تریا تریمت، ترے گن ت نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑا آپ چکائیا۔ کلج کہے خواجے ویکھ لے اکھڑ الف، زرگن سرگن رُوپ درسائیا۔ جس دا محمد چکھیا حلف، سجدہ سجدے وچوں جنائیا۔ اوہ سب نوں کرن لگا برطرف، یک طرف محکم سمجھائیا۔ صدی چو دھویں ہونی کلے والی پرکھ، پارکھو بنیا دُھر درگاہیا۔ نہ کوئے سوگ نہ کوئے ہرکھ، چنتا غم نہ کوئے جنائیا۔ اپنی شرع دی پوری کرنی شرط، شریعت دا لیکھا دے مُکائیا۔ پروردگار دا محکم ہندا نہیں غلط، غلطی وچ کوڑ لوکائیا۔ جو کھیلے کھیل لیکھا جانے ہلت پلت، زرگن سرگن بے پرواہیا۔ اوہ ویس وٹائے جوت پرگٹائے نورُ رُشنائے گھڑی پلک، پلکاں داما لک اگم اتھاہیا۔ جس نے کھیل کھیلنا دھرنی دھرت دھول دھول اسماناں اُپر فلک، زمیں زماں دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار اک سمجھائیا۔ کلج کہے خواجے اوہ ویکھ نورُ نورانہ، اگم اگم بے پرواہیا۔ جس دا اکو اک نشانہ، نشانے سارے دے بدلایا۔ جس دی پیغمبر پڑھن کلاما، کائنات شنوائیا۔ اوہ یودھا سوربیر اِماما، عملوں توں رہت نورُ الاہیا۔ جس دا گوہند شبد اک دمامہ، دو جہاناں کرے رُشنائیا۔ جس نوں جھکدے کرشنا کاہنا، بنسریاں دھن شنوائیا۔ جس دا کھیل نوجوانا، مرد مردانہ اپنا ویس وٹایا۔ جس نے صدی چو دھویں ورتنا اپنا بھانا، نہ کوئے میٹے میٹ مٹایا۔ تختوں لاه کے راجا رانا، غریب نمائیاں اپنا رنگ چڑھائیا۔ ایہہ کھیل سری بھگوانا، ہر بھگوان اپنے ہتھ رکھائیا۔ جس دا سمبل اک کانا، سمبھل اپنا قدم لکائیا۔ جس نوں براہمن گوڑ کہے جہاناں، شاستراں نال صلاحیا۔ اوہ مرد مردانہ نوجوانا، نورُ نورانہ سوہا پائیا۔ جس دا مندر حق حقیقت سچکھنڈ کانا، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ کلج کہے میں اُس دے در نمنا، نمرتا وچ نیوں نیوں سیس نوایا۔ جس نے سنج سچ مات پرگٹانا، پرگٹ ہو کے اپنا محکم ورتایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت نرگن سرگن سرگن نرگن
کھیل مہانا، مہما اکھ کھ اپنی آپ سمجھائیا۔

★ ۱۹ اسوشہنشاہی سمت ۶ دھنا سنگھ دے گھر پنڈ ڈھیہہ پئی ضلع لدھیانہ ★

کھج کہے میں اچ کھنڈ برہمنڈ توں باہر نٹھا، پری لوآں پنڈھ مکائیا۔ ہر صاحب سرنائی ڈھٹھا، سنگر شبد سیس جھکائیا۔ اپنا بھاؤ دسیا کٹھا، بھيو
دتا جنائیا۔ میرے پروردگار میں دنیا اندر پاؤنا رٹا، جس نوں سکے نہ کوئے مٹائیا۔ اوتار پیغمبر گروآں دا دین مذہب دا ویکھ لے پٹا، پاٹل اپنا پڑدا لاہیا۔
کسے دی قیمت رہے نہ ٹکا، کوڈی جگت ہٹ وکائیا۔ دھرم دی دھار رہے نہ ستا، ست وچ نہ کوئے سائیا۔ میں سب دی بدلنی متا، من مت نال رلائییا۔
تیرے آگے واسطہ گھتاں، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ میری چاروں کٹھ ہووے فتھا، ڈنک تیرا نام شنوائیا۔ شاستراں سنن نہ دیواں کسے نوں کتھا، کتھنی
چلے نہ کوئے چترائیا۔ تیرا حکم بیتھار تھ جداء، یدی سب نوں دیاں سنائیا۔ صدی چوڑھویں گیڑنی اٹھی لٹھا، گیڑا ز میں اسمان بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ پردہ آپ چکائیا۔ کھج کہے پر بھو میں اتم کھیل کھلاونی، خالق خلق دیاں جنائیا۔ گر اوتار پیغمبراں نال آسا
ملاؤنی، بلنی ہر جگدیش کرائیا۔ وشن برہما شو سرتی نال اٹھاؤنی، سویا رہن کوئے نہ پائیا۔ خالق خلق مخلوق تیری کائنات ہلاؤنی، ہلونا اک جنائیا۔ آلس
نندرا سب دی لاہنی، سویا رہن کوئے نہ پائیا۔ اُمت نبی رسول دی میں پہل کراؤنی، بہڑی تیرا نام ڈھائیا۔ چارے کھانی میری ہاڑی سوئی، صاحب سنگر
دیاں سنائیا۔ میری منسا اتم پور کراؤنی، پر م پڑکھ تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔
کھج کہے میں دین دنی دینا جھٹکا، ہلونا اک لگائیا۔ کھیل ویکھنا لہو مجھ رت کا، رتی رت سرب سکائیا۔ لیکھا پورا کرنا حقیقت والے حق دا، میرے حاکم
دھر دے ماہیا۔ اوہ ویکھ چوڑاں طبقاں اندر محمد بن نیناں تکدا، لوچن اکھ اٹھائیا۔ بنا منکیاں تیرا نام رٹدا، کلمہ ویکھے بنا قلم شاہیا۔ میرا قول اقرار پورا

کرنا پک دا، پت پر میثور تیرے اگے الکھ جگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، تڈھ بن دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ کلج کہے میں کھیل کرنا جگت جہان، جہالت دین دُنی دکھایا۔ دھرم دارہن نہیں دینا نشان، نشانے سرب دینے بدلایا۔ لوچارہے کسے نہ رام، سیتا سرت نہ کوئے درسایا۔ چھتر جھلے نہ کسے کاہن، رادھاسنگ نہ کوئے دکھایا۔ منتر پھرے نہ کوئے ستنام، واگر وچاپ نہ کوئے جپایا۔ کرپا کرنی میرے بھگوان، در تیرے منگ منگایا۔ توں داتا سورا نوجوان، مرد مردان اک اکھوایا۔ میں نو کھنڈ پر تھی ست دیپ دینا پیغام، پیغمبروں توں باہر کراں پڑھایا۔ سب دامالک خالق پر تپالک آونا اک امام، عملوں توں باہر خلق خدایا۔ جس نے شرع دا جھگڑا میٹنا تمام، طمع دی ترکھا کھوج کھوجایا۔ اوہ کھیل کرے مہان، مہربان اپنا حکم ورتایا۔ کلج کہے میں تیرے چرن کراں پر نام، نیوں نیوں سپس جھکایا۔ میری میننتی کریں پروان، پر م پڑکھ تیری وڈیایا۔ ویلا وقت پہنچیا آن، سماں سمیں نال رلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکٹنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا دوارا ایکنکار گن ندھان، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔

★ ۲۰ اسوشہنشاہی سمت ۶ نرنجن سنگھ دے گھر نیڑے ایگریکلچر وڈیالا لدھیانہ شہر ★

کلج کہے خواجے آہ ویکھ تیرے واسطے آگئی پگڑی، شبدی سنگر لئی منگوائیا۔ جس دی دھار چٹی بگڑی، بیڑیاں دے سمجھایا۔ جس دی دھار نانک تولی تگڑی، ترازو ہتھ اٹھایا۔ اوہ لیکھا جانے شودر ویش براہمن کھتری، چھتر دھاری بے پرواہیا۔ جس دی برہمے پھولی پٹری، چارے وید صفت صلاحیا۔ جس نوں یاد کیتا بھاردواج نال سپت رکھی نال اتری، نیتز نین اٹھایا۔ اوہ گر اوتار پیغمبروں دے سرتے ویکھنہارا دین مذہب دی گھٹری، سبجگ تریتا دواپر کلج پھول پھولایا۔ کلج کہے میری عمر ہون لگی ستری بہتری، جوانی وچوں بڈھاپا آئی۔ میں ہون لگا بے وطنی، وطن انت رہے نہ رایا۔ خواجیا جس نے ساڈی جڑ پٹی، اوہ پٹنے والا نال رکھایا۔ اوہ ویکھ چوڑاں طبقات لگی آگنی، شعلے رہی درسایا۔ جس دے حکم اندر دین دُنی چھڈنی، ناتا

مُتْنا کوڑ لوکائیا۔ اُس دا کھیل ہونا وچ عدنی، عدل دا مالک دیا کمائیا۔ جس جھگڑا میٹنا بدنی، بدلہ چکاوے تھاوں تھانیا۔ جس نے جوتی نار بنائی پتی، پت پر میشور بے پرواہیا۔ جس نے کاہنا کھوائی کھنی، گویاں راس رچائیا۔ اُس دی دھار اِکو پر گھنی، پر گنے دیکھے چائیں چانیا۔ اُس دی کھیل انتر کتی، بن نیز نین اُٹھائیا۔ بھڑی دروہی نو کھنڈ پر تھی پھیر سنی، وصل یار اِک جنائیا۔ تیری میری رہنی نہیں ہڈی پسلی، محمد دا مقبرہ دے دُہائیا۔ ساڈی لاش کسے نہیں دفنی، خاکی خاک نہ کوئے ڈکائیا۔ بھڑی سانوں ملنی کالی کفنی، ساڈھے تن ہتھ لمبائیا۔ ساڈی پت کسے نہ رکھنی، انتم ہوئے نہ کوئے سہائیا۔ اساں پھرنا اتر پورب پچھم دکھنی، بھجنا واہو داہیا۔ سب دی دھار ہونی سکھنی، خالی ہتھ گر لائیا۔ دروہی چوڈاں لوک مچنی، اُمت نبی رسول گر لائیا۔ چولی چیتھڑ والی پُرانی پھنی، اوڈھن رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ ساڈی ڈور اسمانوں کٹنی، کٹاکش اپنا نام رکھائیا۔ ساڈا مل رہنا نہیں ہیرے رتی، مانک روپ نہ کوئے درسائیا۔ انت وار اِکو بھٹھی تینی، پر بھو بھٹھیلے اگنی دینی لگائیا۔ کسے نوں کلمے دی الف یے دھار پے نہ جینی، صفتی صفت نہ کوئے صلاحیا۔ اوہ دیکھ دُنیا چار کُنٹ نھنی، پنا بھجن توں بھجے واہو داہیا۔ جھگڑا دیکھنا ت اٹھنی، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بُدھ دے دُہائیا۔ مان رہنا نہیں تیر تھ ا کھسٹھنی، گنگا گوداوری جمنا سُرستی نیز نیناں نیر وہائیا۔ شاہ رہنا نہیں کوئے لکھنی، پاتشاہ خاک ملائیا۔ رسنا جہوا بیکھری کسے نہیں کینی، کوگ نہ کوئے سنائیا۔ زبان جہوا اکھراں والی لائے کوئے نہ رٹنی، رٹا سب دا دے مکائیا۔ کلج کہے خواجے لوئی سل سب نوں پینی چٹنی، اگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اِک سنائیا۔ خواجہ کہے کلج آہ تیرے واسطے آگئی دوجی پگ، یار نال یار دتا ملائیا۔ کوڑ یارانہ توں وی دینا چھڈ، ناتا لوک مات تڑائیا۔ نہیں تے کملیا اپنی منزل پوری کر لے حد، ویلا وقت دے گواہیا۔ تیرے ہندیاں کوئے چڑھ سکے نہ اُپر شاہ رگ، نو دوار نہ پندھ مکائیا۔ صدی چوڈھویں گھر گھر لا دے اگ، چار کُنٹ دے تپائیا۔ کعبے رہے کوئے نہ حج، حقیقت دا پڑدانہ کوئے گھلائیا۔ کلج جیو بنا دے گت، ہنسمکھ صفت نہ کوئے صلاحیا۔ ساڈھے تن ہتھ اندر وڑ کے بچ، گھنمر اپنی اِک جنائیا۔ کسے دے کول رہے نہ سچ، جھوٹھ وچ کر لوکائیا۔ دیکھ کایا ماٹی بھانڈا کچ، کنچن گڑھ دینا تڑائیا۔ کوڑی کرپا پا دے من مت، گرمت سب دی دے بھلائیا۔ پورا ہووے نہ کسے تپ،

تپیشتر روون مارن دھائیا۔ سادھاں ڈسن مایا سپ، ڈسنی اپنا ڈنگ چلائیا۔ دُھر دا نام سکے کوئے نہ جپ، اجپا جاپ نہ کوئے رکھائیا۔ سب دے بھانڈے کر دے خالی سکھ، اندر وست رہے نہ رائیا۔ شاہ سلطاناں کر دے کھ، راج راجاناں خاک ملائیا۔ میرا تیرا وعدہ انت اخیر پک، پکی گنڈھ پوائیا۔ دیکھیں کتے نہ جاویں تھک، بھجنا واہو داہیا۔ ساڈا دوہاں دا بنیا رتھ، مل کے لینا چلائیا۔ اٹھ ملالے ہتھ، دست دست نال چھہائیا۔ اتر پورب توں کچھ، دکھن پہاڑ میں جاواں چائیں چائیا۔ جتھے پر بھ دا ہووے جس، اوتھے اپنا کھیل دینا ورتائیا۔ جتھے مدراماس لین چھک، اوہناں دی پشت تے تھاپی دینی لگائیا۔ پھیر چھیتی آونائٹھ، ملنا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ پگڑیاں کہن سنو کھجک ویر بہادر، سوربیر سنائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ دا لنگھنا باڈر، آگے ہونہ کوئے اٹکائیا۔ دھرم دی دھار دے کوئے نہ چادر، اوڈھن رہن کوئے نہ پائیا۔ حکم منا کریم قادر، قدرت دا مالک آپ سنائیا۔ کسے دوارے کسے دارہن دینا نہیں آدر، آدرش وچ نہ کوئے چترائیا۔ اپنی کرنی کرنی اُجاگر، چاروں گنٹ کوڑ ڈنگ وجائیا۔ پر بھ دے نام دارہے نہ کوئے سو داگر، ونجارا ونج نہ کوئے دکھائیا۔ چاروں گنٹ کرنا اندھیرا بادل، جوتی نور نہ کوئے چکائیا۔ تہاڈے ہتھ جو دھویں صدی دا عادل، انصاف نال رلائییا۔ خوشی نال بنا قاتل، مثنول کرنی خلق خدائیا۔ سر شئی دی در شئی کرنی پاگل، پگڑی اپنے سپس ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ کھجک کہے متر سہیلے سجن، سجن دیاں جنائیا۔ ہن کوڑ نگارے وجن، دھرم دی دھار نہ کوئے پرگٹائیا۔ نام کلمہ وسے کسے نہ بدن، بدنیت دینی کرائیا۔ نو ست لا کے آگن، دین دینی تپائیا۔ ایسے کم وچ ہونا مگن، دوس رین سیو کمائیا۔ ضرور جھگڑا پاؤنا ایسے سال دے مہینے پھگن، تھت پہلی نال ملائیا۔ ڈورو ڈنگ چاروں گنٹ وجن، وجہ سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ جو گھڑے بھانڈے بھجن، بھنہار بے پرواہیا۔ اک دوجے نوں کوئے نہ آوے سدن، حکم اکو وار شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ کٹنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شاہ سلطان سورا سر بگن، سوربیر بے نظیر لاشریک اک اکھوائیا۔

☆ ۲۱ اسوشہنشاہی سمت ۶ ہرچرن سنگھ دے گرہ چندا سنگھ کلونی لدھیانہ شہر ☆

خواجہ کہے جس ویلے کرپا کیتی دین دیاں، پروردگار مہر نظر اٹھایا۔ میں زرگن اپنی سرت لوں سنبھال، سمبل تکان نور الاہیا۔ بیننتی وچ کراں سوال، دوئے جوڑ سیس نوائیا۔ صاحب سنگر کرپال، کرپاندھ تیری سرنایا۔ اٹھ ویکھ مریداں حال، مرشد دھر درگاہیا۔ نال تکان کال مہاکال، نیز اکھ گھلایا۔ جے تھم ہو یا نیر دا دیواں اک اچھال، ساگر ست ست ہلایا۔ میری لیکھے پوے سیوا گھال، ہوں گھولی گھول گھمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ اپنا تھم ورتایا۔ کھج کہے میں رکھی انت اڈیکا، تکان کوہ نور خدایا۔ بھوکھت دیاں ویکھ تاریخاں، تواربخاں کھوج کھوجایا۔ کون ویلا تھم دیوے لاشریکا، شہنشاہ اگم اتھاپیا۔ جس وچ حق توفیق، جلوہ گر نور الاہیا۔ محمد دیاں پوریاں کرے امیدیاں، صدی چوڑھویں کھوج کھوجایا۔ چوڑاں طبقاں لیکھا پچھے عیدیاں، عید لفظ نہ کوئے وڈیایا۔ دھر دے تھم دیاں ویکھے رسیدیاں، رہبر ہو کے ویکھ دکھایا۔ پھیر مینٹوں کرے تاکیدہ، دھر فرمانا اک درڑایا۔ دین دنی دا کھیل ہووے پیچیدہ، پوشیدہ آپ سنایا۔ کسے نظر نہ آئے لائیاں نیجھا، نیز نین نہ کوئے درسایا۔ میں سیوا کراں بن عزیزا، نمرتا وچ ڈھایا۔ کسے وچ رہن نہ دیواں تمیزا، عقل بدھی دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ سب دا بدل دیواں دیدہ، دیدہ دانستہ کھیل جناہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ تھم اک ورتایا۔ خواجہ کہے میں تکان رہبر راہ، رحمت وچ دھیان لگایا۔ کی تھم دیوے خدایا، مہربان مہربان بیدو نور الاہیا۔ جس دے اتوں ہوواں فدا، اپنا آپ گھول گھمایا۔ مارگ دسنا جس نے سدھا، رستہ اک درڑایا۔ میں خوشیاں وچ تالی وچا کے پاواں گدھا، گہر گبھیر دیا کمایا۔ جس نے سب دا بننا پتا، پت پر میشور تھم سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا تھم ورتایا۔ کھج کہے میں تکان دھر فرمانا، کون ویلا وقت سنایا۔ کس ویلے ورتے بھانا، بھادی اپنا رنگ رنگایا۔ پرگٹ ہووے دھر دارانا، رحمت وچ گوسانیا۔ جس دا تھم دو جہاناں، طبقاں سبق آپ پڑھایا۔ سو پروردگار نوجوانا، پاربرہم ہر اگم اتھاپیا۔ جس نے اپنا کھیل کرانا، کرنی دا کرتا اک ہو آئی۔ سچ دا بخش کے ترانہ، تریا توں پرے دے سمجھایا۔ جتھے اکو شبد ندھانا، دھن انادی ناد شنوایا۔ اکو جوت نور جہانا، اکو

دیک ڈمگائیا۔ اکو گھر سہنجنا سہانا، سچ دوارا اک اکھوائیا۔ جتھے سے سری بھگوانا، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ کلج کہے میں اُس داراہ تکانا، جو تکبر ہنکار
 دین دنی مٹائیا۔ جس نے نور جوت پہنیا جامہ، شبدی ڈنک ڈنک شنوائیا۔ سو سوربیر سلطانا، صاحب نور چکائیا۔ کل کلیش جس مٹانا، اوہ کلمہ کلمے وچوں
 بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ محم اک ورتایا۔ خواجہ کہے میں محم چاہندا اگما، اگم دے جنایا۔ میں بیٹھا
 نہ رہاں نکما، پر بھ سیوا دے لگایا۔ میرے اندروں دین مذہب دی کڈھ دیوے طمع، لالچ وچ نہ کوئے رکھایا۔ پھیر جھگڑا میٹے چٹا، چم درشتی دے
 بدلایا۔ ہر کھ سوگ رہے نہ غما، چنتا چکھانہ کوئے جلائی۔ میں وی چاہندا پر بھ دا جگ ہووے نواں، نوست و جے ودھایا۔ کلج پینڈا مول رہے نہ لما،
 صدی چو دھویں انت کرائیا۔ کوڑی کر یا بچھاوے شمع، ست نور کرے رُشائیا۔ پون سواسی ویکھے دماں، دامنگیر کلج ہو جائیا۔ نام کلمے دامیٹ کے بنا،
 بندھن شرع دے دے تڑائیا۔ جھگڑا رہے نہ دھوتی تمبا، اکو رنگ رنگ وکھایا۔ ست دھرم داست ستوادی ہووے سماں، صاحب سنگر دیا کمائیا۔ خواجہ
 کہے کلج میں ہر دیوں تیتوں کہاں، کہہ کے رہیا سٹایا۔ دوہاں دا لہنا دینا لیکھا اکو وار ہووے رواں، روانگی پر بھ دے ہتھ پھرائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا سب دا جانے دامنگیر ہو کے دماں، ساس سواس
 کھوج کھو جائیا۔

★ ۲۲ آسو شہنشاہی سمت ۶ لال سنگھ دے گھر لدھیانہ شہر ★

وقت سہنجنا ہو یا بائی آسو، آس پیغمبراں ویکھ وکھایا۔ خوشی نال کہے مسیح یسو، جس پر بھ دا اک جنایا۔ جو مارگ سب نوں ایکا دسو، دہ دشا آپ
 سمجھایا۔ جس دا نگر کھیڑا اکو وسو، مندر کھیڑا اک سمجھایا۔ جس دے کولوں جگت وکارا نسو، کوڑ نہ کوئے ہلاکایا۔ اوتار گرو آں پیغمبراں بنا کے بچو،
 بچپن اپنے لیکھے لایا۔ اُس داشد گرو گرو دیو دو جہاناں نچو، برہمنڈ کھنڈ اپنی راس رچایا۔ شاستر سمرت وید پُراں ویکھے پُراتن خطو، خطوط ویکھ وکھایا۔ جو

بھگت سہیلا بھگتی وچ رچو، ہر جن اپنے رنگ رنگایا۔ دین مذہب رہن نہ دیوے بہہ متو، مت متانتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ حکم اک ورتایا۔ دُھر فرمانا کہے دھرم دھار مسیح، مسلہ اک جنایا۔ میرے صاحب دا دائرہ ہونا وسیع، وصیت سب دی ویکھ دکھایا۔ جگت جہان دیوے ترجیح، ترتیب اپنے ہتھ رکھایا۔ لیکھا پورا کرنی، لہنا رسولان دے چکایا۔ جگت جہان دا بن طبعی، طبیعت سب دی ویکھ دکھایا۔ پرگٹ ہو نور ربی، رحمت اپنی آپ کماہیا۔ ویہویں صدی میٹ کے بدی، بدلہ سب دادے چکایا۔ اگلا حکم دس کے یدی، یدپ اپنی کار کماہیا۔ ویکھنہارا وہن نوح ندی، نو نو پھول پھولایا۔ دین مذہب دی رہن نہ دیوے گدی، گہر کبھیہر اپنا حکم ورتایا۔ سب دی کرنی کر کے رڈی، آگے اپنا حکم پرگٹایا۔ دُھر دے نام دی لئے کوئے نہ وڈھی، رشوت خوری دے مٹایا۔ جھگڑا مکا کے کایا مائی ہڈی، تن وجود ایکا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے آدانت مدھی، مدھ اپنی کار کماہیا۔

☆ ۲۲ آسوشہنشاہی سمت ۶ سرجن سنگھ دے گھر لدھیانہ شہر ☆

مسح کہے میتوں ملیا اگم کلام، کلیاں توں باہر دتا جنایا۔ اٹھ ویکھ کھیل تمام، موسیٰ محمد نال اٹھایا۔ چاروں گنت اندھیرا شام، بیسویں صدی رہی گراہیا۔ مایا متا جھلے نشان، دھرم دی دھار نہ کوئے پرگٹایا۔ سجدہ ہوئے نہ صاحب سلطان، مقبریاں سیس سرب نوائیا۔ صدی چودھویں ہونا سوادھان، آلس نندرا رہے نہ رانیا۔ حکم دیوے دُھر امام، امام اماما بے پرواہیا۔ جس نوں سب نے نیا کاہن، کاہن کاہنا وڈ وڈیایا۔ جو آد جگادی رام، رمیا ہر گھٹ نظری آہیا۔ جس دا منتر ستنام، ست ست وچوں پرگٹایا۔ جس دا ڈنکا فتح مہان، واہ واہ گرو گرو شنوائیا۔ اوہ کھیل کرے سری بھگوان، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ پاربرہم برہم پڑدا چکائے آن، اوہلا رہن کوئے نہ پانیا۔ ابناشی کرتا نوجوان، جو بن ونا اپنا حکم ورتایا۔ آد نرنجن شمع دیپ جگائے جہان، نور ظہور اک دکھایا۔ اینکارا کھیلے کھیل خلق مہان، خالق اپنا رنگ رنگایا۔ ہر پُرکھ نرنجن نوجوان، ست سروپا ویس وٹایا۔ سو پُرکھ نرنجن نرنجن

سرگن سرگن زرگن بن کے مھمران، مھم حاکم اک اُچنایا۔ جس نوں وشن برہما شو سبیس جھکان، دیوت سُر جھک جھک لاگن پانیا۔ اوتار پیغمبر گرو منگن دان، خالی جھولیاں اگے ڈاہیا۔ سبجگ تریتا دوپر کجگ دھوڑی خاک رمان، مستک اک وڈیاںیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی گیتنا گیان صفتی ڈھولے گان، گا گا شکر منایا۔ سو صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی زرگن داتا ہوئے پردھان، پردھانگی اپنی اک دکھانیا۔ سب دا لہنا دینا انتر آتم پر ماتم منگے آن، پاربرہم برہم دیکھے چائیں چانیا۔ پیغمبر و ہونا سوادھان، پرا پسنتی مدھم بیکھری توں پرے اپنی کھیل کھلایا۔ جس منزل تے چڑھے نہ کوئے نوجوان، کوٹن کوٹ سادھو سنت فقیر صوفی بیٹھے دھونیاں تانیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا لیکھا جانے کل مالک ہو کے کل جہان، کل کلکی اپنی کار کمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دا پڑدا آپ اٹھانیا۔ مسیح کہے مینوں آیا دھر فرمانا، پروردگار دتا جنانیا۔ کجگ ورتے میرا بھانا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹانیا۔ پیر پیغمبران قدم بوسی لے کے سبیس جھکانا، قدیم دا مالک سندیسہ اک سنانیا۔ انت کنت بھگونت سب دا وقت چکانا، چاروں گنت دے سمجھانیا۔ کجگ کوڑی کریا کھیل مٹانا، مٹی خاک وچ رُلانیا۔ دینا مذہباں ڈیرہ ڈھاہنا، اُمت اُمتی کرے صفانیا۔ چار ورنان اٹھاراں برنن ایک نام چپاونا، گیت سنگیت اک سنانیا۔ مندر مسجد شودوالا مٹھ اکو رنگ دکھانا، گرو دوار اک سہانیا۔ انتر آتم زرنتر تیرتھ اک نہاونا، اٹھسٹھ کھسٹھ ا دے جھڈانیا۔ توں میرا میں تیرا لکھ چوراسی آتم پر ماتم دے گانا، پاربرہم اپنا بھو کھلایا۔ تخت نواسی شاہو بھوپ دو جہاناں بن کے رانا، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن لگننتر پر بھ دیکھ دکھانیا۔ مسیح کہے میں دیکھ کے ہویا حیرانا، حضرت عیسیٰ دے دھانیا۔ جس نے ساڈا انت کرانا، جڑ لوک مات اُکھڑانیا۔ سو پھر کے اپنا بانا، جوتی جاتا ڈمگ انیا۔ شبد سنگر نوجوانا، زرگن دھار رہیا پرگٹانیا۔ چار گنت دہ دشا دیکھے جگت جہانا، زمیں اسماناں پھول پھولانیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی مہربان مہربان مہربان ہوئے مہربانا، مہر نظر اک اٹھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی نوجوانا، جگ چوکڑی اپنا مھم ورتانیا۔

☆ ۲۲ آسوشہنشاہی سمت ۶ مدن لال دے گھر لدھیانہ شہر ☆

حضرت عیسیٰ کہے میٹوں صدی ییسویں کہندی، اچی کوک کوک سناٹیا۔ سرشٹی اک دُوبے نال کہندی، اُمت اُمت نال ٹکرائیا۔ نگاہ مار دشا لہندی، چڑھدا دکھن پہاڑ نہ کوئے وڈیائیا۔ سب دی کلا ہوئی ڈھندی، ویلا وقت دئے گواہیا۔ لاڑی موت ہتھاں لاوے مہندی، سوہنا سگن منایا۔ دین مذہب دی دھار دے کہندی، اک دُوبے نال ٹکرائیا۔ بنا پروردگار توں پت کسے نہ رہندی، اوڈھن سپس نہ کوئے ٹکرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ حکم اک ورتایا۔ عیسیٰ کہے سندیسہ آئے اخیر، بن اکھراں رہیا جناٹیا۔ ڈھر دا حکم ورتنا تقدیری، نہ کوئے میٹ میٹ مٹایا۔ کسے دی رہنی نہیں میری پیری، فقیری حق نہ کوئے جناٹیا۔ شرع دی کٹ دینی زنجیری، شریعت روپ دینا بدلاٹیا۔ جھگڑا مٹاؤنا شاہ حقیری، دوہاں اکو رنگ رنگایا۔ لیکھا رہے نہ جگت امیری، غریب غریباں ہوئے سہایا۔ کھیل ورتنا بے نظیری، جگ نیز نظر کوئے نہ پائیا۔ نام کھنڈا کھڑکنا شمشیری، تکھی دھار دھار دُہایا۔ منزل حد کنئی لکیری، جو سبجگ تریتا دواپر کلجک اوتار پیغمبر گرو گئے بناٹیا۔ جھگڑا رہے نہ شاہ وزیر، عہدیاں لیکھا دئے مکایا۔ ڈھر دا مالک خالق پر تپالک اپنے نام دی بخشے اک تاثیر، تاثیر پچھلی دئے مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کماٹیا۔ عیسیٰ کہے میٹوں صدی چودھویں آیا سندیسہ، ییسویں نال ملاٹیا۔ محمد دا تیرے نال لیکھا، لہنا چکنا تھاؤں تھانیا۔ کھیل ویکھنا دیس پردیسا، پیشین گوئیاں پھول پھولایا۔ جس نوں یاد کیتا ہمیشہ، زرگن نور جوت الاہیا۔ اوہ کر کے اپنا ویسا، امام امارو پ بدلاٹیا۔ درگاہ ساچی بن زریشا، سچکھنڈ واسی ہوئے سہایا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ جس دی چڑھنا بھینٹا، آگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ کوٹاں وچوں بھگت سہیلا ایک بیٹا، پتا پوت گود اٹھایا۔ پُرکھ اکالا ہووے کھیوٹ کھیٹا، لکھ چوراسی نیا نوکا اپنے ہتھ رکھایا۔ بھوکھت لکھت اندر شٹ کرو چیتا، ییسویں صدی دئے گواہیا۔ راکھا دین مذہب دے رہے کوئے نہ کھیتا، اوتار پیغمبر گرو پلو جان بھڈایا۔ اکو پُرکھ اکالا دین دیا لا پروردگار سانجھا یار دو جہاناں ہونا نیتا، زر زکار اکو حکم

منایا۔ تِس صاحب کو سدا سدا آدیسا، نیوں نیوں لاگاں پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت بھلے کدے نہ چیتا، اُبھل اپنا تھم ورتایا۔

★ ۲۲ اسو شہنشاہی سمت ۶ مکھڑ سنگھ دے گھر لدھیانہ شہر ★

عیسیٰ کہے ساتھوں ہونی انت وصولی، لیکھ منگے بے پرواہیا۔ اُمت تکے بے اصولی، اصل وچوں کھوج کھوجایا۔ مہر نظر ہوئی معمولی، نگاہ ساڈی وچ نہ کوئی چترایا۔ ساڈا وقت چکاؤنا ہر قانونی، قاعدہ اپنا اک درڑایا۔ جلوہ رہے نہ کوئے جنونی، چار کُنٹ کُنٹ ویکھ دکھایا۔ جھگڑا میٹے تن بیرونی، وجودوں وجوہات اک سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کماپا۔ عیسیٰ کہے کر نیہار کرے کی، کی دیاں سمجھایا۔ جس نے ساڈی رکھی نیہہ، اتم جڑ دے اُکھڑایا۔ جس دی ازاں دتی ازیں، عرش فرش دھیان لگایا۔ اوہ نگاہ کرے نجیں، نظر اپنی بدلایا۔ جھگڑا مُکاوے جگت سیں، دھرنی دھرت دھول دُہایا۔ آگے سچ دا یج کے بی، پھل پھل اک دکھایا۔ ساڈی اُمت فصل ہوئی ربی، ریوُل ثانی وچ دُہایا۔ صدی بیسویں بنا کے مدعی، مدعالیہ اپنا تھم سناپا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پرگٹ ہووے کدی، قدیم دامالک قدرت اپنا رنگ رنگایا۔

★ ۲۲ اسو شہنشاہی سمت ۶ گردیو سنگھ دے گھر لدھیانہ شہر ★

عیسیٰ کہے تھم دیوے میرا باپ، خود خُدا نور الاہیا۔ چاروں کُنٹ ویکھ پاپ، پتت ہوئی لوکایا۔ وجود رہیا کسے نہ پاک، بُت کرے نہ کوئی صفایا۔ رس ملے نہ آب حیات، زندگی زندگی نہ کوئے بدلایا۔ میں ویکھی اپنی بنا حرف حروف کتاب، بن سترائ لائیناں نظری آپا۔ جس وچ انت دینا پیا

حساب، لیکھا اور رہیا نہ رانیا۔ پہلا دوجا نہیں کوئی باب، حصیاں ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ جدھر تکاں اکو نور نظر آوے میرے مالک دا آپا آپ، دوجا رنگ نہ کوئے وٹانیا۔ میرا انتر گیا کانپ، بھے وچ دُہانیا۔ ثابت رہیا کسے نہ جاپ، جگت مسلہ نہ کوئے پتھرانیا۔ جدھر تکاں اندھیری رات، نوری چند نہ کوئے رُشانیا۔ کوڑی کِریا اڈے خاک، خالص رنگ نہ کوئے رنگانیا۔ مذہباں وچ دے نہ کوئے اتفاق، نفاق وچ دُہانیا۔ شرع دا کرن فساد، جھگڑے وچ حال دُہانیا۔ کسے دی رہی نہ انت امداد، ساتھی سنگ نہ کوئے نبھانیا۔ میری صاحب آگے فریاد، سپس جگدیش جُھکانیا۔ تیری سرشتی تیری دنیا تیری کائنات تیرا سماج، دین مذہب تیری ونڈ ونڈانیا۔ توں مالک آد جُگاد، جُگ چو کڑی کھیل کھلانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جُگ چو کڑی اپنی ساجن آپے ساز، سازن ہارے تیرے ہتھ وڈیانیا۔

☆ ۲۲ آسوشہنشاہی سمت ۶ نرور سنگھ دے گھر لوکو شیڈ لدھیانہ ☆

موسیٰ کہے میں لیکھ ویکھیا تحریری، تاریخ کہن کچھ نہ پانیا۔ جس وچ دین دُنی دی نویں تعمیر، نوست رنگ دکھانیا۔ شرع دی کٹی ہوئی زنجیری، صاف سوہنی نظری آنیا۔ لیکھ دسیا کھیل ہونا تقدیری، ویلا وقت نہ کوئے جنانیا۔ سب نوں گلی دسنی بھیری، مارگ پندھ نہ کوئے مکانیا۔ کسے دے کھ رہنی نہیں سگرٹ بیڑی، تماکو طمع نہ کوئے جنانیا۔ اوتار پیغمبر گرو آں دی بدل جانی پیڑھی، جد اکو نظری آنیا۔ کسے دی رہنی نہیں میری پیڑی، پیا پریتم اکو حکم ورتانیا۔ سب دے اندر آئے دلیگیری، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھانیا۔ مان ہووے ہست کیری، کیٹ کیٹاں کھوج کھوجانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ دکھائی درگاہ ساچی دی اکو سیڑی، پوڑی ڈنڈا اور نہ کوئے لگانیا۔

☆ ۲۲ آسوشہنشاہی سمت ۶ ہرنیک سنگھ دے گھر لدھیانہ شہر ☆

موسیٰ کہے پر بھ لیکھا کرن لگا مُساوی، مُسلسل اپنا رنگ رنگا گیا۔ محکمے اندر سب دے اُتے ورتا وے بھاوی، بھانا اپنا اک سمجھایا۔ جو آسا رکھ کے گیا ار جن گرتے راوی، رویداس پاپنے گنڈھ دھیان لگایا۔ جو اتم یاد کیتا پاتشاہی ناویں، تیج بہادر دھیان رکھایا۔ جو بل سمجھایا گو بند باہویں، بھو ابھیدا اک گھلایا۔ تِس دا لہنا دینا پورا کرنا چاویں، چاؤ گھنیرا اک سمجھایا۔ دین مذہب دی علامت رہن دینی نہیں کوئی لاویں، مانو ذاتی اکو رنگ دینی رنگا گیا۔ جھگڑا میٹنا ساڈھے تن ہتھ گراویں، تن وجود مائی خاک نہ کوئے لڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے دو جہان تھاؤں تھائیں، تھنتر انتر سب دا بھو گھلایا۔

☆ ۲۲ آسوشہنشاہی سمت ۶ سمتری دیوی دے گھر لدھیانہ شہر ☆

موسیٰ کہے کھیل تکیا ہر محبوب، محبوب دھیان لگایا۔ دین دنی نظارہ تکیا عجب، عجب نرالا دیکھ وکھایا۔ بہت مت ہوئی بے ہودہ، بے مت ہوئی سرب لوکایا۔ منزل چڑھیانہ کوئے مقصودا، درگاہ سچ نہ کوئے سمایا۔ سب دا کایا کاسہ ہویا مودھا، کوئی کول نہ کوئے اٹایا۔ امرت رس ملے نہ دودھا، وکھ روپ کوڑ سو بھاپایا۔ ہر کا بھو کسے نہ بوجھا، پردہ سکیا نہ کوئے چکایا۔ جھگڑا ہویا ایکا دوجا، دتیا رنگ نہ کوئے مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پریم پیار محبت وچ الودا، ال اپنے سنگ سمایا۔

☆ ۲۲ اسو شہنشاہی سمت ۶ سکھونت کور دے گرہ لدھیانہ شہر ☆

نانک کہے میں سنیا شبد اپارا، اپر پر سوامی دتا جنائیا۔ اٹھ مات لوک ویکھ دھواں دھارا، نو کھنڈ ست دیپ نہ کوئے رُشائیا۔ من کلپنا سر شئی
 در شئی پائی ہا ہاکارا، کوڑی کریا پندہ نہ کوئے مکائیا۔ ست دارہیا نہ کوئے جیکارا، ست سوامی درس کوئے نہ پائیا۔ پڑھ پڑھ تھکے رسنا جہوا جیو گوارا، بدھ
 بیک نہ کوئے درسائیا۔ دُھن آتمک سنے نہ کوئے دُھنکارا، نادی ناد نہ کوئے شنوائیا۔ امرت آتم رس ملے نہ ٹھنڈا ٹھارا، ترے گن گنی اک نہ کوئے
 بُجھائیا۔ نر گن جوت نہ کوئے اجیارا، آتم پر ماتم رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن نر نتر ہویا دھواں دھارا، بسنتر اگنی تت نہ کوئے بُجھائیا۔
 صدی چو دھویں لہنا دینا محمد پورا ہونا اقرارا، قول پچھلا رہیا درٹائیا۔ عیسیٰ جس دا کر کے گیا اشارہ، بیس بیسا اکھ اٹھائیا۔ موسیٰ تکیا جس دیدارا، نور ظہور
 سو بھاپائیا۔ سو کھیل کرائے کرنہارا، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ جس نوں کھندے گئے کل کلکی اوتارا، نہ ہککنا نور الاہیا۔ سو جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا ہو اجیارا، دو
 جہاناں نوجوانا مرد مردانہ ویکھ دکھائیا۔ بھيو کھلائے دیا کمائے مندر مسجد شو دوالے مٹھ گرودوارا، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی
 پڑدا آپ اٹھائیا۔ پاربرہم پت پر میثور پروردگار سانجھیا حکم ورتے اپنی دھارا، دُھر سندیسہ اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ پڑدا آپ چکائیا۔ نانک کہے پڑکھ اکال کیتا اشارہ، شہنشاہ سینت اک لگائیا۔ کلج ویکھ انت کنارہ، نیا نوکا ڈولے تھاؤں تھانیا۔
 ساجن رہیا نہ کوئے متر پیارا، دوست دست نہ کوئے ملائیا۔ پتا پوت نہ کوئے ادھارا، سگلا سنگ نہ کوئے بنائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ روون زارو زارا، گزگا
 گوداوری جمناسرتی روون مارن دھائیا۔ شاستر سمرت کرن گریہ زارا، نیتز نین ہنجھو آں ہار بنائیا۔ تن وجود مائی خاک ساڈھے تن ہتھ دے نہ کوئے
 منارا، برہم جوت بن ورن گوت نظر کوئے نہ آئیا۔ لیکھ بھوکھت پاربرہم پت پر میثور سب دا وچارا، وچرن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ نوست کرے کھیل
 اگم اپارا، الکھ اگوچر اپنی کار کمائیا۔ جس دا بھيو پا سکے نہ تیئی اوتارا، پیغمبر بیٹھے سیس نوائیا۔ دس گر تکدے گئے سہارا، اوڈک اوٹ اک رکھائیا۔
 کاغذ قلم نہ لکھنہارا، شاہی چلے نہ کوئے چترائیا۔ سو لیکھا جانے وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو نال رلائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر،

آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا محکم اک ورتا آیا۔ نانک کہے تک لے اپنی دین دُنی دی حالت، دہ دِشا دھیان لگایا۔ ستنام دی رہی نہ کوئے عبادت، اول اللہ نُوَر نہ کوئے چکایا۔ چار گنت دین دُنی کرے نہ کوئے بغاوت، شرع شرع نال ٹکرایا۔ سچ کلمے دی کرے نہ کوئے سخاوت، سُخن پور نہ کوئے نبھایا۔ ہر ہردے اندر وڑی عداوت، عدل انصاف نہ کوئے کمایا۔ سچ دس توں کس دی دینی ضمانت، کس دا ہونیں سہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی ایکنکار اک سلامت، دوسر دوجا نظر کوئے نہ آیا۔

☆ ۲۲ اسو شہنشاہی سمت ۶ ہر بنس کور دے گھر آریہ محلہ لدھیانہ ☆

پُرکھ اکال کہا سُن نانک دھار مہنڈی، انڈھڑو محکم درسایا۔ پردہ کھلیا کسے نہ انڈی، اندریاں وس نہ کوئے کرایا۔ بھاگ لگا کسے نہ پنڈی، پردہ سکیا نہ کوئے چکایا۔ لیکھے گئی نہ کوئے رکت بندی، تن وجود نہ کوئے صفایا۔ ملیا میل نہ گئی گہندی، گہر گبھیر نہ کوئے اپنایا۔ سرشٹی اک دوجے نوں جاندی بندی، نندیا وچ لڑایا۔ منوں میٹے کوئے نہ چندی، سنساروگ نہ کوئے گوائیا۔ مستک نام گئی کسے نہ بندی، لال گللا رنگ نہ کوئے چڑھایا۔ کلجک پے گئے ڈنڈی ونگی، سدھاراہ نہ کوئے اپنایا۔ رس مانیا جگت جہان لنگی، امرت رس نہ کوئے چکھایا۔ دُھر نام سُنیانہ سنگی، ستنام ستواد نہ کوئے جنایا۔ میں دین دُنی لکھ چوراسی ساری منی، پیمانہ آپ ہتھ اٹھایا۔ لیکھا ویکھیا لوک تٹی، تریلوک پھول پھولایا۔ بھرم میٹیا کسے نہ چینی، تارا چند دے گواہیا۔ روشنی میری رہی نہ نمنی، دھواں دھار ہوئی لوکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے چھن چھنی، چھن ماتر پڑدا آپ اٹھایا۔

☆ ۲۲ اسوشہنشاہی سمت ۶ گیان چند دے گھر لدھیانہ شہر ☆

سرشٹی درشٹی ہوئی ندھانی، گن ندھان درس کوئے نہ پائی۔ آتم برہم نہ جانی بانی، نراکھر دھار نہ کوئے سمائی۔ ست دھرم تکی نہ کوئے نشانی، نشانے جگت کوڑ جھلایا۔ بھیو پایا نہ جاوے چارے کھانی، اندج جیرج اتبج سیتج پڑدانہ کوئے اٹھایا۔ شبدي شبد بنیا نہ کوئے گیانی، واکچ روپ سرب لوکایا۔ نانک انتر آئی حیرانی، گھر گھر اندر ویکھ وکھایا۔ جگت جہان بھریانال بے ایمانی، بیوہ روپ خلق خدایا۔ منزل چڑھے نہ کوئے رُو حانی، رُو ح بُت کرے نہ کوئے صفایا۔ کایا کعبے دے نہ جوت نورانی، چار گنٹ اندھیرا چھایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم لیکھا کئے نہ جگت جہانی، دو جہاناں پندھ نہ کوئے مُکایا۔ پاربرہم پت پر میثور نام دیوے نہ بن کے دانی، داتار دیا نہ کوئے کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹنک نرائن نر، مہاراج سیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے نو نوست سرب گھٹ جان جانی، انتر جامی انتر آتم کھوج کھوجایا۔

☆ ۲۲ اسوشہنشاہی سمت ۶ مہندر سنگھ دے گرہ یودھا بستی لدھیانہ ☆

نانک نرگن دھار تکیا اکھے، بن اکھیاں اکھ اٹھایا۔ تیرا کھیل پُرکھ سمرتھے، پر بھ تیری بے پرواہیا۔ کلجک جیو کوڑ گڑیار ستر لتھے، بیج سُنھنجی نہ کوئے وکھایا۔ مایا متاسب نوں متھے، پچیار ہن کوئے نہ پانیا۔ موہ وکار وچ سارے ڈھٹھے، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ ہر دے ہر کوئے نہ رٹے، رسنا جہوا ڈھولے سارے گایا۔ بھاگ لگے نہ کایا مٹے، ساڈھے تن ہتھ مندر نہ کوئے رُشایا۔ تیرا نچھر رس کوئے نہ چٹے، اٹھسٹھ بھجن واہو داہیا۔ نام مُجبت وچ اپنا آپ کوئے نہ رتے، رتن امولک نظر کوئے نہ آئی۔ ست دھرم دی رہے کوئے نہ سٹے، لوبھ وکار بیٹھا ڈیرہ لایا۔ جھگڑا پیا من متے، گُرم ت سارے گئے بھلایا۔ جیکارائے کوئے نہ فتح، ہار وچ سرب گر لایا۔ جو لیکھا لکھیا ترے دتے، دتاترے گیا درڑایا۔ کلجک انت پنچ وکارا گھر گھر نچے، بھجے واہو داہیا۔ سرشٹی دی درشٹی اندر ترے گن گنی چے، گر اوتار پیغمبر سکے نہ کوئے بُجھایا۔ رسن پنچن کڈھے کوئے نہ سچے، ست سچ نہ کوئے سمائی۔ قول

اقرار شاہ سلطاناں ہون کچے، سخن توڑ نہ کوئے نبھائیا۔ ماں پتر پیار رہے کسے نہ بچے، پتا پوت نہ گود اٹھائیا۔ صدی چوڑھویں سارے رہن ہکے
(بکے)، حقیقت حق نہ کوئے سمجھائیا۔ اُس ویلے بنا پت پر میثور پت کوئے نہ رکھے، سر ہتھ نہ کوئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ مانو ذاتی اِکو مارگ دسے، دہ دشا آپ سمجھائیا۔

★ ۲۲ اَسو شہنشاہی سمت ۶ بجن سنگھ دے گرہ یودھا بستی لدھیانہ شہر ★

نانک تکی اگئی صدی، صدے وچ لوکائیا۔ مایا متانال بدھی، بدیاں وچ گُرائیا۔ جھگڑا پا کے مان وڈیائی گدی، گداگر ہو کے بچے واہو داہیا۔
کوڑ وکار دی وگے ندی، لہر لہر نال ٹکرائیا۔ ساچی جوت کتے نہ جگی، نرگن نور نہ کوئے رُشنائیا۔ امرت دھار ملے نہ کسے بگی، بگ بیڑے بیٹھے رنگ
بدلائیا۔ لیکھا مکیا رسول نبی، پیغمبر رہے گُرائیا۔ کلجگ واتتی وگی، تن وجود سریر رہی جلائیا۔ منزل ملے نہ کسے اُپر شاہ رگی، شہنشاہ درس کوئے نہ پائیا۔
جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دھرم نشانہ دو جہاناں ایکا رہیا گدی،
گائیڈ ہو کے سب نوں دے دکھائیا۔

★ ۲۲ اَسو شہنشاہی سمت ۶ رویل سنگھ دے گھر لدھیانہ شہر ★

نانک کہے میں تکیا جگت جہان دا منتر، منتو حل نہ کوئے کرائیا۔ اندروں بچھے نہ کسے بستتر امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ پڑدا کھولے نہ کوئے
نر منتر، نچ نین نہ ہوئے رُشنائیا۔ سمجھ آئے نہ گگن لگننتر، منڈل راس نہ کوئے رچائیا۔ جو لیکھا لکھ کے گیا دھونوتر، اوشدھ دارو نام نہ کوئے پیائیا۔ من
کلپنا سر شئی بھوندی بندر، دہ دشا اٹھ اٹھ دھائیا۔ بجر کپائی کھول کے چندر، جگ جیون داتا ملن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کرے
کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، وڈ داتا گنی گہندن، گھر گمبھیر اک اکھوائیا۔

☆ ۲۲ آسوشہنشاہی سمت ۶ نچتر سنگھ دے گھر دوراہا شہر ضلع لدھیانہ ☆

پُرکھ اکال کہے کیوں نانک ہو یا چُپ، سنگر شبد دے جنائیا۔ نانک کہے میں چاروں گنٹ ویکھا اندھیرا گھپ، نوری چند نہ کوئے چکائیا۔ تیرے پیار دی مولے کوئے نہ رت، رتڑی نام نہ کوئے مہکائیا۔ جگت اپرادھی ہوئے سوت، دلارا نظر کوئے نہ آئیا۔ اُجل دے کسے نہ گھ، دُرمت میل نہ کوئے دھوائیا۔ میرے صاحب ایہو اکو دُکھ، دُکھڑا رہیا ستائیا۔ بھاگ لگے کسے نہ گھ، بھگت جنمے کوئے نہ مائیا۔ دھرم دا گانا بنھے کوئے نہ گٹ، باہو بل نہ کوئے پرگٹائیا۔ آتم لوسب دی گئی چھٹ، پر ماتم سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ دُھر دی پریتی رہی ٹٹ، ٹٹیاں جوڑ نہ کوئے جڑائیا۔ تیرا کھیل اپناشی اچت، بے پرواہ تیری بے پرواہیا۔ دیکھ گرو اوتار پینمبراں پینڈا رہیا مک، لوک مات وجے نہ کوئے ودھائیا۔ تیرے نام دی گائے کوئے نہ تمک، تخم تاثیر نہ کوئے بدلایا۔ سرشٹی درشٹی نشانوں گئی اک، منزل حق نہ کوئے چڑھائیا۔ مہربان محبوب آپے اٹھ، زرگن زویر لے انگڑائیا۔ نوکھنڈ پر تھمی ویکھ چارے گٹھ، اتر پورب پچھم دکھن پھول پھولائیا۔ کلجک جیواں بھار سکے کوئی نہ چک، گٹھڑی سیس نہ کوئے ٹکائیا۔ دین دنی پیٹ بھرے مول نہ ٹک، وشنو دھار بیٹھی گھ چھپائیا۔ برہما برہم سروپ سکے نہ بچ، پوجس پاہن نہ کوئے وڈیائیا۔ شکر اتم جائے مول نہ ٹھ، چوڑا سی گنڈھ نہ کوئے تڑائیا۔ جدھر تکاں کلجک پائی لٹ، لٹیرا بنیا تھاؤں تھانیا۔ دیناں مذہباں پا کے بھٹ، بھٹکل کیتی لوکائیا۔ تیتوں سارے گاؤندے بلاں نال بٹ، ہر دے سکیا نہ کوئے وسائیا۔ مات گربھ دے سارے اُلٹے دسدے رُکھ، کنجھی واس باہر نہ کوئے کرائیا۔ دھرم دھار دی گودی سکے کوئے نہ چک، مہر نظر نظر کرائیا۔ تیری دُنیا تیری سرشٹی تیرے مارگوں گئی گھتھ، رہبر رستہ نظر کوئے نہ آئیا۔ مہربان محبوب کی میتھوں رہیا بچھ، انتر جامی تیری کھیل اگم اتھاپیا۔ کسے دے کول رہیا نہ کچھ، ہتھ کچھ نہ آئیا۔ تیرا کھیل اتم ہونا ٹچھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا تھم اک ورتائیا۔ نانک کہے پر بھو میں ویکھیا جگت جگ، انتر انتر دھیان لگائیا۔ روپ بنیا پڑا بگ، انتر کرے نہ کوئے صفائیا۔ جگت ترسنا وچ رہے دگ، ساتک ست نہ کوئے کرائیا۔ بن ہر نامے خالی ہوئے ہڈ، تتوت رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ تیری آتما تیرے نالوں ہوئی اڈ، پر ماتم ملن کوئے نہ پائیا۔ صدی

چو دھویں سارے رہے چھڈ، چاروں کُنٹ دیکھ دکھائیا۔ میرے مہربان محبوب کِرپا کر سُو رے سرگ، دیاوان دیا کما ئیا۔ اپنے نام داشدی دھار بَنھ دے تگ، تندو اکو اک رکھائیا۔ کوڑی کِریا میٹ دے حد، حدود اپنی اک سمجھائیا۔ سچ دوار اینکار لئے سد، سدا دے اگم اتھاپیا۔ میری ارداس دوویں جوڑ کے ہتھ، سمتر تیری سرنائیا۔ جوں بھادے توں لینا رکھ، نرگن نرور ہونا سہائیا۔ نج نیز لوچن کھول دے انتر اکھ، نر نتر پڑا آپ چکائیا۔ جوت سروپ ہو پرتکھ، شبد ناد دے سنائیا۔ کھیل کر الکھنا الکھ، اگوچر تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیری صفت صلاح بے پرواہ آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت اکھ، کتھنی کتھ سکے نہ رائیا۔

☆ ۲۳ آسُو شہنشاہی سمت ۶ گجن سنگھ دے گھر دوراہا ضلع لدھیانہ ☆

پُرکھ اکال کہے نانک میلا رہیا نہ چار ورن، کھتری براہمن شوڈر ویش رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ جھگڑا دے اٹھاراں برن، من مت کرے لڑائیا۔ ساچا منتر نام مول نہ پڑھن، جگت ودیا وچ ہلکائیا۔ حقیقی منزل نر نرائن مول نہ چڑھن، گھر سچ نہ کوئے سہائیا۔ سچ سرنائی ملے کسے نہ سرن، سرنگت نہ کوئے رکھائیا۔ نیز کھولے نہ کوئے ہرن پھرن، نج نین درس کوئے نہ پائیا۔ جھگڑا چکے نہ مران ڈرن، چوڑاسی گیز نہ کوئے کٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبد سندیسہ اک سنائیا۔ نانک کہے میرے صاحب سلطان، پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ میں تکاں جگت جہان، لکھ چوڑاسی دھیان لگائیا۔ ساچا منتر تیرا نام ردے نہ مول وسان، رسنا جہوا سرب ہلکائیا۔ بھاگ لگے نہ کسے کایا مکان، ساڈھے تن ہتھ نہ کوئے وڈیائیا۔ انحد شبد سنے نہ کوئے ڈھنکان، تیرا اگمی راگ اگم اتھاپیا۔ دپیک جوت نہ جگے مہان، اندھ اندھیر نہ کوئے مٹائیا۔ کوڑی کِریا جگت ہوئی پردھان، سرشٹی درشٹی وچ دہائیا۔ تیرے چرناں کرے نہ کوئے پرنام، سیس جگدیش نہ کوئے جھکائیا۔ منتر پھرے نہ کسے ست نام، ست رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ چاروں کُنٹ ودھیالوبھ موہ ہنکار کام، ترسنا تر کھار ہی جلا ئیا۔ جدھر تکاں اندھیری شام، نوری چند نہ کوئے چکائیا۔ میرے مہربان محبوب سجدہ حق رہیا نہ کوئے

سلام، پیغمبر ویکھن دھیان لگائیا۔ ساری دُنی ہوئی بدنام، بدی دا پندھ نہ کوئے مُکائیا۔ میری تیرے چرن کول پرنام، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ کل کلکی ہو پردھان، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ کھیلے کھیل وڈ امام، نور نورانے نور الاہیا۔ صدی چوڑھویں کر دھیان، چاروں گنٹ ویکھ وکھائیا۔ آتم برہم رہیا نہ کسے گیان، شبدی شبد نہ کوئے سائیا۔ من کلپنا شرع ہوئی شیطان، چاروں گنٹ کوڑ ڈھائیا۔ کرپا کر میرے بھگوان، مہربان اپنا پڑدا دے اٹھائیا۔ کلج کوڑ میٹ نشان، سنج سچ پرگٹائیا۔ تیرے دھرم دا اکو ہوئے ودھان، دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی منزل کر آسان، اصل وچوں اپنا اصل دے سمجھائیا۔

★ ۲۳ اسو شہنشاہی سمت ۶ جسونت کور دے گرہ دوراہا ضلع لدھیانہ ★

کلج کہے نانک ایہہ کرپا میرے ہر دی، ہری ہر آپ کمائیا۔ جس دُنیا چلائی اپنی نال مرضی، مریض شاہ سلطان دتے بنائیا۔ میں کسے خبر نہیں آؤن دتی دُھر دے گھر دی، گھر ملے نہ کسے وڈیائیا۔ سار پاؤن نہیں دتی نرائن نر دی، نر ہر نظر کسے نہ آئیا۔ میں کھیل وکھائی اپنے دل چھل دی، اچھل چھل ہو کے ویکھ وکھائیا۔ وڈیائی رہن نہیں دتی اٹھسٹھ جل دی، امرت رس نہ کوئے بھرائیا۔ خبر نہیں گھڑی پل دی، کی کرتا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر میرے ہتھ لگائیا۔ کلج کہے میرے صاحب مٹی ارداس، سر میرے ہتھ لگائیا۔ میری پُنی آس، نراسا روپ نہ کوئے وکھائیا۔ میں نام چینن نہیں دتا سواس سواس، ساہ ساہ نہ کوئے دھیائیا۔ سرت شبد پین نہیں دتی راس، آتم پر ماتم گوپی کاہن میل نہ کوئے کرائیا۔ من متا کر کے ہاس بلاس، وشیاں وچ کیتی لوکائیا۔ آپ بن کے پر بھو دا داس، ساچی سیوار ہیا کمائیا۔ کسے اندر رہن نہیں دتا پرکاش، اندھ اندھیر دتا کرائیا۔ سب دی بدھی کر کے فاش فاش، ٹکڑے ٹکڑے دتے جلائییا۔ جھگڑا پوا کے نارٹی ہڈ ماس، تت تت نال لڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میتوں دیونہار شاباش، شاہ پاتشاہ شہنشاہ میری کرنی اپنے لیکھے لائیا۔

☆ ۲۳ اسو شہنشاہی سمت ۶ گرام کور دے گرہ دوراہا ضلع لدھیانہ ☆

کجگ کہے میرا وقت ہو یا سہاوا، سہنجی رت سہانیا۔ میرا دھرم دے نال دعوا، سچ دینا مٹانیا۔ کجگ جیو ہنس بناواں کاواں، کاگ ہنس نہ کوئے
 دکھانیا۔ جھکڑا پاواں ساڈھے تن ہتھ گراواں، گرہ گرہ کھوج کھوجانیا۔ نو کھنڈ پر تھی بھجاں نال چاواں، پر بھ ساچے دی ساچی سیو کمائیا۔ چوتھے گھر دی
 چوتھی لین دیواں کسے نہ لاواں، ڈہاگن کراں جگت لوکائیا۔ گرگھ گودا کاون جم کے مول نہ ماواں، ایہہ میری بے پرواہیا۔ سادھ سنت فقر کراں
 نتھاواں، در در الکھ جگائیا۔ دین مذہب رواواں وچ ہاواں، ہائے اف کر ڈھانیا۔ سچ دوارے لگے نہ کسے ناواں، پر بھ ابناشی ملن کوئے نہ پائیا۔ مانو ذاتی
 دھرم رائے ہتھ پھڑاواں، سوہنا اپنا بل پرگٹائیا۔ ----- چوراسی وچ پھراواں، پھرت پھرت گیڑ نہ کوئے کٹائیا۔ اٹھے پہر در ٹھانڈے میں
 کرلاواں، پر بھ آگے منگ منگائیا۔ نو کھنڈ ست دیپ تیری ملے کسے نہ چھاواں، سر ہتھ نہ کوئے رکھائیا۔ میں خوشی دے ڈھولے گیت گاواں، گا گا
 شکر منائیا۔ پیار محبت رہن دتی نہیں وچ بھراواں، پتا پوت نال لڑائیا۔ جوٹھ جھوٹھ دوئے گلو کڑی پاواں، خوشی خوشی وچوں بنائیا۔ اُلٹے وہن وہائے وچ
 دریاواں، تٹ کنارے دیاں دکھائیا۔ اکو پڑکھ اکال بلاواں، گر اوتار پیغمبراں نال ملانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دے کولوں اپنی خالی جھولی بھراواں، کرنی دی اوتار رہن کوئے نہ پائیا۔

☆ ۲۳ اسو شہنشاہی سمت ۶ جگدیش سنگھ دے گھر پنڈ اجنودھ ضلع لدھیانہ ☆

نانک کہے پر بھ تیری سر شئی گئی بھل، ابھل تیرا بھيو کوئے نہ پائیا۔ مایا ممتا وچ گئی رُل، سمرن جوگ ابھياس نہ کوئے کمائیا۔ بھاگ لگے نہ کسے
 گل، گل ہین ہوئی لوکائیا۔ تیتوں گاوندے رسنا نال بل، ہر دے سکے نہ کوئے وسائیا۔ اگنی لگی کایا ماٹی چلھ، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ پھل بھلواڑی
 مہکے کوئے نہ بھل، ڈرگندھی گھر گھر نظری آئیا۔ تیرے نام کنڈے جائے کوئے نہ تل، ست وچ نہ کوئے سمائیا۔ چرن پریتی پریتم رہیا کوئے نہ گھل،

گھولی گھول نہ کوئے کمائی۔ سب دا انتر آتم گیا ڈُل، نچ رس نہ کوئے چکھائی۔ مانو بوٹا گیا ہل، سنمل وانگ جگت لہرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب تیری سرنائیا۔ نانک کہے پر بھو دین دُنی بھلی راہ، رستہ نظر کسے نہ آئی۔ دُھر دا بنے نہ کوئے ملاج، بیڑا کندھ نہ کوئے ٹکائی۔ پھری دروہی تھل اسگاہ، جل تھل مہیئل سار کوئے نہ پائی۔ جھگڑا پیا سور گاں، دھرم دی دھار نہ کوئے دکھائی۔ کلجک جیو بُدھی ہوئی کاں، دوس رین کاگ وانگ گر لائی۔ پیار رہیا نہ پتر ماں، پتا پوت ہوئی جدائی۔ تیرا نرتر جے کوئے نہ ناں، منتر سچ نہ کوئے سنائی۔ پُرکھ اکالے دین دیالے پکڑے کوئے نہ بانہہ، سجن میت نظر کوئے نہ آئی۔ دین مذہب ذات پات جھگڑا پیا تھل تھل، چاروں کُنٹ کُنٹ ہلائی۔ کرپا کر میرے مہرواں، مہربان تیری اوٹ رکھائی۔ صدی چو دھویں کر نیاں، عدل انصاف آپ کمائی۔ لہنا چکا دے ساڈھے تن ہتھ گراں، گہر کسبھیر اپنا رنگ رنگائی۔ شبدی دھار دھار درڑا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ایتھے اوتھے دو جہاناں نرگن سرگن تیرے ہتھ نیاں، نیا نکاری اپنا حکم دینا ورتائی۔

☆ ۲۳ اسوشہنشاہی سمت ۶ سری رام دے گرہ پنڈ مقصودڑا ضلع لدھیانہ ☆

کلجک کہے میرے صاحب سنگر نانک، اوہ ویکھ نرنکار رہیا جنائی۔ میرا کھیل کرنا اچانک، اچنچیت اپنی کار بھگتائی۔ نو ست روپ دھرنا بھیانک، بھے وچ سرب گر لائی۔ دھرم دی رہے نہ کوئے امانت، کوڑ کرپا کوڑ ورتائی۔ سچ دی کرے نہ کوئے سخاوت، بخشش نام نہ کوئے جنائی۔ چار کُنٹ پاؤنی بغاوت، دین دُنی دینی ٹکرائیا۔ ہوئے روگ لگا علامت، عالماں علم دینا بھلائی۔ کوئی رہے نہ صحیح سلامت، صلح کل رہیا جنائی۔ چو دھویں صدی نہ رہنا آنجانت، پڑدا آپ اٹھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا حکم اک ورتائی۔ کلجک کہے میتوں آوندا دُھر دا سدا، خبر اگم جنائی۔ چار ورن اٹھاراں برن رہن نہیں دینیاں حداں، حدود نظر کوئے نہ آئی۔ اکو حکم اندر جگت جہان ہووے بدھا، بندگی اکو اک درسائی۔

جھگڑا میٹنا کایا مائی ہڈا، تن وجود نہ کوئے لڑائیا۔ دھرم نشانہ اگوگڈا، دو جہان آپ جھلایا۔ درشن دے اُپر شاہ رگا، بھگت سہیلے لواں ملایا۔ امرت رس دا نچھر دے کے مزہ، چنتا چکھا مٹایا۔ ہرجن چلا وچ رضا، رازق رزق رحیم ہو کے دیا کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک اُچھائی۔ کلجگ کہے میری گُفت شنید گُفتار، گھر گسپھر جنایا۔ اٹھ دیکھ کر وچار، نیز لوچن نین اٹھ کھلایا۔ سرشٹی درشٹی پاسار، ایشی اپنا پڑدا لاہیا۔ چاروں گنت کر دے دھواں دھار، نوری چند نہ کوئے چکایا۔ مایا ممتا کر گرفتار، بندھن موہ ہنکار رکھایا۔ متر دے سے کوئے نہ یار، یرانے دینے سرب تڑایا۔ منزل سب دی کر دُشوار، درگاہ ملن کوئے نہ آیا۔ نوست نہ کرے وچار، بُدھ بیک نہ کوئے رکھایا۔ میرے سوت ڈلارے ہونا خبردار، بے خبر خبر سنایا۔ جلوہ گردا کرے نہ کوئے دیدار، دید عید نہ کوئے رُشایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سنایا۔ کلجگ کہے حکم آوندانال شتابی، شرع شرع نال ٹکرایا۔ منزل دیکھ جگت محرابی، محبوب رہیا سنایا۔ نور رہے نہ آفتابی، اندھ اندھیر دینا کرایا۔ جھگڑا مُکاوے حقیقی مجازی، پردہ اوہلا اک اٹھایا۔ میرا کھیل تک لے آدی، انت دیاں درڑایا۔ سادھ سنت رہے نہ کوئے وچ سادھی، سرتی شبد نہ کوئے ملایا۔ جیواں جنناں ناد سنن نہیں دینا نادی، دُھن آتمک راگ نہ کوئے شنوایا۔ سب دا منو آ کر دے باغی، ہوئے ہنگتا گڑھ بنایا۔ چار یاری سنگ محمد رہے نہ کوئے آبادی، اُمت اُمتی ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکتک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، کلجگ تیرا انت اہلادی، آمد وچ تیرے اُتے دیا کمایا۔

☆ ۲۳ اسو شہنشاہی سمت ۶ ہری سنگھ دے گھر پنڈ مہا سنگھ والا ضلع لدھیانہ ☆

نانک کہے پر بھو میں تکیا اپنے نیناں، سرشٹ درشٹ دھیان لگایا۔ دھرم دھار دامنے کوئے نہ کہنا، سرت شبد نہ کوئے ملایا۔ آتم منزل دے سے کسے نہ بہنا، نو دوار کوڑ ہلکایا۔ سچ نام دا بستر پائے کوئے نہ گہنا، کوڑ شنگار وڈیایا۔ تیری چرن سرن کسے نہ ڈھہنا، پاہن پاتھر بیٹھے سپس جھکایا۔ نقطہ

عین میٹے کوئے نہ غینا، غم خوار تینوں ملن کوئے نہ آیا۔ ناتا تٹا بھائی بھینا، ساک سجن نہ کوئے اھوایا۔ چار کنت مایا ممتا ڈینا، اتر پورب پچھم دکھن
 بجھے واہو داہیا۔ تیرے در توں تیرا پیار کسے نہ لینا، لہنیدار نظر کوئے نہ آیا۔ کلجگ کوڑی کریا وہن وہنا، آگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ جیو جہان بنے
 طرفینا، تانس ترسانہ کوئے مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، مہرواں مہر نظر اٹھایا۔ نانک کہے پر بھو میں سرشٹ
 سبائی تکی، انتر نرنتر دھیان لگایا۔ حقیقت وچ کوئے نہ حقی، ست سچ نہ کوئے سمایا۔ تیرے پریم گنڈھ ہوئی نہ پگی، پریم پڑکھ رنگ نہ کوئے رنگایا۔
 میں سب کچھ ویکھیا اٹھیں، جگت جہان دھیان لگایا۔ ڈھر دے کاہن تیری ملی کوئے نہ سکھی، جو سجن تیرا پور کرایا۔ چاروں کنت جگت واسنا ہئی، من
 منو آ رہیا چلایا۔ تیری باؤن دھار پڑھی کسے نہ پٹی، اکثر اکھراں وچوں بدلایا۔ من ممتا دشا بھجی، بجھے واہو داہیا۔ اٹھ لیکھا تک لے لکھ چار اسی،
 چوڑا سی اپنا دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، در تیرے منگ منگایا۔ پڑکھ اکال کہے میں نرگن دھار آوان گا۔
 سو پڑکھ نرنجن کھیل کھلاواں گا۔ ہر پڑکھ نرنجن روپ بدلاواں گا۔ ایکنکار رنگ رنگواں گا۔ آد نرنجن ڈگمگواں گا۔ ابناشی کرتا ہو کے سو بھا پاواں گا۔
 سری بھگوان ڈنک کھڑکاواں گا۔ پاربرہم برہم اٹھاواں گا۔ وشن برہما شو نال ملاواں گا۔ کروڑ تیتسیا سرپت اند، نیترا اٹھ کھلاواں گا۔ اپنا تھم وہن وہا کے
 ساگر سندھ، دو جہاناں دھار چلاواں گا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ کے بند، بندھن سب دے آپ تڑاواں گا۔ پوجا رہے کسے نہ لنگ، اکو نور جوت
 رشناواں گا۔ کھیل کھلا کے سورپیر سنگھ، کھنڈا کھڑگ اک اٹھاواں گا۔ مردنگا وجا کے اگئی کنگ، کنگرے کنگرے آپ سناواں گا۔ جو پر بھ دی کردے
 بند، تنہاں چولی پھا لٹکاواں گا۔ نانک کرنی مول نہ چند، چنتا چکھا سرب گواواں گا۔ پرگٹ ہو کے وچ ہند، سمبل اپنا گھر بناواں گا۔ حضرت عیسیٰ
 موسیٰ محمد وہائے ہنچھ، صدی چودھویں نیتز سب دے صاف کراواں گا۔ جو قول اقرار کیتا نال گو بند، گو بند سنگر آپ پرگٹاواں گا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر داہر، ڈھر تھم اک سناواں گا۔ ڈھر دا تھم اک سناؤگا۔ پڑکھ ابناشی دیا کماؤگا۔ گھٹ نواسی ویکھ وکھائیگا۔ کوڑی
 کریا سرب مٹائیگا۔ سنج سچ ورتائیگا۔ کایا ماٹی کچ، کنجن گڑھ آپ بنائے گا۔ لوں لوں اندر رچ، رچنا اپنی اک وکھائیگا۔ سب دی بدل کے بدھ

مت، من منوآں آپ سمجھائے گا۔ وہ دِشَانہ اُٹھ اُٹھ جائے نس، نام ڈوری آپ بٹھائیگا۔ نچ دھار دے کے رس، رسنا رس پندھ مُکائیگا۔ نچ نیتز کھول کے اکھ، جگت لوچن ڈیرہ ڈھاہیگا۔ سرب کلا ہو سمرتھ، ہر گھٹ اپنی کل ورتائیگا۔ سب دا لہنا دینا کر کے اپنے ہتھ، حکم دُھر دا اک درڑائیگا۔ جھگڑا مُکا کے مندر مسجد شو دوالے مٹھ، گرودوار اک پرگٹائیگا۔ اکو نام کلمہ آتم پر ماتم دین دُنی لئے رٹ، رٹا اور نہ کوئے کرائیگا۔ صدی چو دھویں جان دے ٹپ، ٹپا اپنا اک سمجھائے گا۔ سب دا پورا کر کے بھوکھت واک، واقع اپنا اک دکھائیگا۔ صاحب سوامی مارگ دس کے سچ، سچ سنجم وچ ملایگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن سرگن سرگن نرگن بھو کھلائے آپ اکھ، کتھنی کتھ نہ کوئے درڑائیگا۔

☆ ۲۴ آسوشہنشاہی سمت ۶ بلونت سنگھ دے گھر پنڈ گجر وال ضلع لدھیانہ ☆

کجگ کہے پر بھو میری اک عرض، آرزو پروردگار سانجھے یار دیاں سٹائییا۔ میری آسا نسا پوری ہون دے غرض، غرض کے تیری سیو کمائییا۔ کھیل کھیل لین دے زن و مرد، تن وجود پھول پھولائییا۔ شرع چھری تکھی کر لین دے کرد، قتل گاہ نکال لوکائییا۔ بہری اتم میرا ونڈیں درد، دین دیال دیا کمائییا۔ توں مالک خالق پر تپالک والی عرش، پریتم نور الایہا۔ کرپا ندھان توں آونا اُتے فرش، فیصلہ حق سٹائییا۔ میں تیرا کرنا درس، چھبھی پوہ رت وڈیائییا۔ نہ کوئی سوگ رہے نہ ہرکھ، چنتا غم چکائییا۔ میرے مالک میری کر لئیں پرکھ، پارکھو ہو کے دھیان لگائییا۔ میں چو تھے جگ سب دی پٹھی کیتی نزد، سدھی سکے نہ کوئے کرائییا۔ سب دا پورا لہنا دینا کرنا قرض، مقروض لیکھ انت دینا جنائییا۔ میں دروہی پھیرنی مندر مسیت چرچ، چراگاہاں گر لائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائییا۔ کجگ کہے پر بھو میرے ول تکیں، نگاہ حقیقت والی اٹھائییا۔ اتم میری پت رکھیں، ہر صاحب تیری سرنائییا۔ صدی چو دھویں میرا کھیل ویکھیں اکھیں، آخر دھیان لگائییا۔ میں تیری رہن دینی نہیں کوئی سکھی،

سنت سروپ نہ کوئے سمائیا۔ سادھ سنت دھیرج سنتو کھ وچ رہے کوئے نہ جتی، بیتھارتھ تیری سیو نہ کوئے کمائیا۔ تیتوں ملے نہ کوئے کملاپتی، پت پر میشور تیرا درس کوئے نہ پائیا۔ جے توں میرا بوٹا لایا ہتھیں، انت پالنا چائیں چائیا۔ توں صاحب میرا سمر تھی، وڈ داتا نور الہیا۔ وسیں گھٹ گھٹی، ہر گھٹ رہیا سمائیا۔ میں وی تیرے نام دی پڑھی پئی، پٹنے والا نال ملائیا۔ میں چاہندا میرے انت وچ کسے گھر رہے نہ دیوا پئی، باطن پڑدا نہ کوئے گھلایا۔ میری خواہش وچ فرق رہے نہ رتی، رحمت اپنی دینی کمائیا۔ میری بیننتی پئی، صاحب دتی درڑائیا۔ ویکھیں گنڈھ رکھیں نہ کچی، تندن تند تڑائیا۔ میری واسنا گھر گھر ہووے پئی، من منوآ سوانگ رچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، در تیرے منگ منگایا۔ کلج کہے پر بھو میری منسا کرنی پور، پر م پڑکھ تیری سرنائیا۔ میری بیننتی تیرے حضور، حضراتاں دے حضرت دیاں سنائیا۔ میں چاہندا سب نوں کراں مور کھ موڈھ، گلدھ دیاں بنائیا۔ تیرے لائے کوئے نہ مستک چرن دھوڑ، ٹکے خاک نہ کوئے رمائیا۔ جلوہ دے نہ کوئے نور، جوتی جوت نہ ڈگمگایا۔ میری من منسا کر بھر پور، بے پرواہ اپنی دیا کمائیا۔ میں چوتھا جگ تیرا مزدور، نوست سیو کمائیا۔ گھر گھر اندر وڑیا کوڑ، کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار دتا ہلکایا۔ میری ارداس سُن ضرور، ضرورت تیرے آگے لکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے الکھ جگایا۔ کلج کہے میتوں ہون نہ دیویں نراسا، نرویر بے پرواہیا۔ میتوں تیرے اُتے بھرواسا، دوجا اشٹ نہ کوئے منایا۔ میں کوئی دکھ دکھ نام کلمے دا پھڑیا نہیں کاسہ، قسم کھا کے دیاں جنایا۔ اوتار پیغمبر گرو تیریاں شاخاں، شناخت تن وجود رکھایا۔ اتم تیرے درتے آکھاں، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ صاحب سلطان محبوب میرا بننا رکھا، رکھک ہو کے ویکھ وکھایا۔ دین دنی دا بدل دیواں پاسا، پیشین گوئیاں پور کرائیا۔ توں میرا ویکھیں جگت تماشا، آپ اپنا پڑدا لاہیا۔ گوپی کاہن دیاں پین نہ دیواں راساں، سیتا سرت رام نہ کوئے سمائیا۔ جھگڑا پا کے ذاتاں پاتاں، دین دنی دیاں لڑائیا۔ توں انت اخیر بے نظیر لاشریک میتوں دینی شاباشا، پروردگار ہتھ پشت پناہ لکایا۔ چار کنت دہ دشا تیری کرپا میتوں آوے کوئی نہ گھٹا، چڑھدی کلا دینی بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میری پوری کرنی آسا، آسا تیرے آگے رکھایا۔

☆ ۲۴ اسو شہنشاہی سمت ۶ ٹھانیدار ہرچرن سنگھ دے گرہ پنڈ جٹواں ضلع لدھیانہ ☆

کلج کہے میرے شہنشاہ نواب، مہربان محبوب تیری سرنائیا۔ تیرے قدماں قدم بوسی والا آداب، نو نو لاگاں پانیا۔ پروردگار ساخجے یار دے خطاب، مخاطب ہو کے دیا کمائیا۔ تیرے حکم دی کوڑ و جائی رباب، نوبت جگت جگ سنائیا۔ متر پیارا رہن دتا نہیں کوئی احباب، سجن سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ گٹواں بھن کھوایا کباب، کاہن چلی نہ کوئے چٹرائیا۔ پرکاش رہیا نہ کسے محراب، کعبہ حق نہ کوئے وڈیائیا۔ پیار رہیا نہ حقیقی مجاز، سب دا مذاق دتا اڈائیا۔ میں صدی چو دھویں ہو یا بے تاب، اپنی لے انکڑائیا۔ لیکھا مکاؤنا حیاتِ آب، آبرو سب دی دینی گوائیا۔ اکھراں والی رہے نہ کوئے کتاب، صفتاں والی صفت نہ کوئے صالحیا۔ جگت کھیڑاوسے نہ کوئے آباد، محفل حق نہ کوئے دکھائیا۔ گلشن مہکے نہ کوئے گلاب، کنڈا خار کراں لوکائیا۔ توں صاحب سلطان نوجوان میرا استاد، پیغمبر اگم اتھاپیا۔ اکو حکم دے دے واحد، واہ واہ تیری اوٹ تکائیا۔ میں اپنا حکم کراں رانج، رعیت دین دنی ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر داور، درگاہ ساچی منگ منگائیا۔ کلج کہے پر بھو میٹوں دے دے اک سہارا، ست تیری سرنائیا۔ میں جیو جنت کراں گوارا، مورکھ موڑھ سنگ بنائیا۔ میں نشان میٹاں چند ستارا، صدی چو دھویں سنگ محمد تیری جھولی پائیا۔ لیکھا رہے نہ چار یار، الف یے نہ کوئے وڈیائیا۔ میرا تیرے حکم نال ہونا انت کنارا، مہربان محبوب نیز نین لینا اٹھائیا۔ اوہ تک میٹوں گو بند دینا اشارہ، کلنی توڑا سیس ٹکائیا۔ کلج توں اپنی کل نوں کر لے ظاہرا، بل بل وچوں دکھائیا۔ اوہ ویکھ نرگن زوریر لے اوتارا، کل کلکی ویس وٹائیا۔ جس نوں جھکدے پیغمبر گر اوتارا، وشن برہما شو دیوت سُر سیس نوایا۔ اوہ شب دی شبد دے اشارہ، نام سندیہ اگم اتھاپیا۔ جس نے میرا کھیل کرنا دوبارہ، بن تتاں ت پرگٹائیا۔ جوتی جاتا ہو اُجیارا، پُرکھ بدھاتا ویس وٹائیا۔ جس دی مہما کاغذ قلم نہ لکھنہارا، شاہی چلے نہ کوئے چٹرائیا۔ سو کلج میٹوں دے اُدھارا، سر تیرے ہتھ ٹکائیا۔ توں نو کھنڈ پر تھی ست دیپ بھجنا وارو وارا، اپنا پینڈا پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک نور الاہیا۔ کلج کہے پر بھو میٹوں اکو اوٹ تیری، اوڑک دیاں جنائیا۔ توں لاج رکھنی میری، مہربان تیری سرنائیا۔ میں چار گنٹ چلاؤنی اندھیری، اندھ

کوپ لوکانیا۔ شوہ دریائے ٹھیلہنی بیڑی، نیا نوکا اک دکھانیا۔ چوراسی کٹے کوئے نہ گیڑی، شرع زنجیر نہ کوئے تڑانیا۔ ساری سرشی خاک کرنی ڈھیری، پنج تت جلائی۔ میں آسا رکھدا تیری اک بتھیری، بہہ گنوتے دھیان لگانیا۔ میں کھیل رہن نہیں دینی گروگر چیری، چیلگر ویکھ دکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر صاحب تیری سرانیا۔ پڑکھ اکال کہے کلجک میں دیکھاں تیری منگ، جو مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ دست دے کے بھکھ ننگ، تیرا بھنڈارا دیاں بھرانیا۔ توں نوست جائیں لنگھ، پڑی لوء نہ کوئے اٹکانیا۔ گر اوتار پیغمبراں لیاویں سنگ، سگلا سنگ رکھانیا۔ سرشی درشی اندر جا کے دیویں ونڈ، کائنات بچیا رہن کوئے نہ پانیا۔ موہ وکار چاڑھنا رنگ، کرودھ کام نال ہلانیا۔ دکھی کرنا بند بند، بندنا ڈھر دی دینی بتلایا۔ بھو کھلے کسے نہ ہنگ، پاربرہم ملن کوئے نہ پانیا۔ آتم رہے نہ کوئے اند، نجاندرس نہ کوئے چکھانیا۔ نو دوارے سب دی واسنا دینی ٹنگ، آگے ہو نہ کوئے اٹکانیا۔ جہاں چر ایہہ کرنی نہ کریں اوناں چر ایہہ نشان مٹنا نہیں تارا چند، صدی چودھویں انت نہ کوئے کرانیا۔ اوہ ویکھ محمد نیزت رو رو منگے منگ، سجدہ سیس جھکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر داور، ہر کرتا دیا کمانیا۔ پڑکھ اکال کہے میرے عزیز، ننھے بچے دیاں وڈیانیا۔ تیرا میرے قدم جھکیا سیس، دھوڑی خاک رمانیا۔ میں مالک اک جگدیش، جگدیشر ڈھر درگاہیا۔ جگ چوکڑی بدلاں ریت، ریتوان اک ہو جایا۔ توں سب دی بدل دے نیت، نج اندر ڈیرہ لایا۔ من کلپنا کر پُنیت، پتت روپ سارے دین ڈہانیا۔ صدی چودھویں رہی بیت، ویلا انت انت گرلایا۔ کایا رہن نہیں دینی ٹھنڈی سیت، اگنی تت دینی جلائی۔ جھگڑا مٹاونا مندر مسیت، مٹھ شوالے ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ لیکھا مٹاونا اوچ نیچ، ذات پاتی پنڈھ مٹکانیا۔ تیتوں بخشاں اک تمیز، طمع دی جھولی دیاں بھرانیا۔ مات لوک اپنی پوری کر لے ریجھ، نسا اور رہے نہ رانیا۔ توں میرا گاؤنا گیت، ڈھولا آگم اتھایا۔ سرشی درشی لینی جیت، جیوت جی ملے وڈیانیا۔ حق دی رہن نہیں دینی پریت، پریت ملن کوئے نہ پانیا۔ اوہ تک موسیٰ تکدا بیس بیس، بیس بیسین اٹھانیا۔ عیسیٰ کھیل تے اکیس، اینکار کی کرنی کار کمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلتک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچی دیوے اک حدیث، حضراتاں توں پرے ہر حضور آپ سمجھانیا۔

☆ ۲۵ اسو شہنشاہی سمت ۶ ہر بنس سنگھ دے گرہ سنگرور شہر ☆

من مت بدھی دا جو بیانا، رسنا نال گائیا۔ اس توں پرے کھیل سیری بھگوانا، بن انجو درستی سمجھ کسے نہ آئی۔ جو لیکھا جانے دو جہاناں، درگاہ ساچی سو بھاپائی۔ جس دا روپ رنگ رکھ سکے نہ کوئے پہچانا، ناداں وچ نہ کوئے شنوائیا۔ اوہ مالک خالق پرتپاک دُھر دا کاہنا، نر نرائن نور الاہیا۔ جس نوں چار جگ دے شاستر گانا، اوتار پیغمبر گئے کر کے صفت صلاحیا۔ پُرکھ اکالا دین دیالا نوجوانا مرد مردانہ نہکلنک بلی بلوانا، روپ انوپ شاہو بھوپ اپنے وچ چھپائی۔ جس نے سنجگ تریتا دواپر کلجگ بدلنا تھم دے نال زمانہ، زمیں زماں دُھر دا کھیل ویکھ دکھائی۔ اوہ ویکتی روپ ہو کے کدی نہ بنے پردھانا، اپنی صفت وچ نہ کوئے صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر کرتا اگم اتھاپیا۔ نہکلنک ہر نرنکارا، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ جو جوتی جوت اجیارا، روپ رنگ رکھ کہن کوئے نہ پائی۔ جو وسے سچھنڈ پتے دوارا، در ساچے ڈیرہ لائی۔ جس نوں کہندے سو ہر پُرکھ نرنجن میت مرارا، آد نرنجن اگم اتھاپیا۔ ابناشی کرتا سیری بھگوان پاربرہم پت پر میثور کرے کرائے کرنہارا، کرتا پُرکھ وڈ وڈیائی۔ اُس دا بدھی وچ کرے کیا کوئی وستھارا، وچر کے سکے نہ کوئے سنائی۔ اوہ منزل چڑھ کے نراکھر پڑھ کے پاؤ اوس پر بھ دی سارا، جو پرا پسنتی مدھم بیکھری توں باہر اپنا ڈیرہ لائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ جوت نرنکار آد جگادی نہکلنک، نر نرائن وڈی وڈیائی۔ جس دا شبد اگمی وے ڈنک، لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں رہیا سنائی۔ جس دا لکھ چوراسی جیو جنت، سادھ سنت وچ سمائی۔ جو آتم پر ماتم دُھر دا کنت، کنٹول اک اکھوائیا۔ اُس دی پنج ت بنائے کوئے نہ بنت، رجو طموں ستونہ کوئے پترائی۔ اُس دا گڑھ نہیں کوئی ہوئے ہنگت، مایا ممتا نہ کوئے اکھوائیا۔ اوہ جگت واسنا منشا دی بناؤندا نہیں کدے سنگت، جگت پترائیاں نہ کوئے رکھائی۔ اوہ لیکھا جانے آدانت، جگا جگنت اپنا تھم ورتائی۔ جس دا نام اگتا بن اکھراں والا منت، شبد شبد شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائی۔ نہکلنک ہر ایک ہے، ایکا اینکار۔ نہ کوئی دوسر ٹیک ہے، نہ کوئی میت مرار۔ نہ کوئی جگت نیتز سکے ویکھ ہے، نہ کوئے پاوے سار۔ اُس دا جوت سروپی بھیکھ ہے، جوتی جامہ

اگم اپار۔ جو وسے سچھنڈ دیس ہے، لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں ہووے اُجیار۔ اوہ سمبل بہہ کے دے سندیس ہے، شبد شبد دی دھار۔ جس دا لحم
 لحم دا لیکھ ہے، گر اوتار کاتب بنے لکھار۔ اُس دا کوئے نہ جانے بھیت ہے، بے انت سچی سرکار۔ اوہ سب نوں ویکھے نیتن نیت ہے، نوست پائے
 سار۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، وسنہار سچھنڈ سچے دوار۔ نہہکنک ہر آپ ہے، دوسر اور نہ کوئے۔ جس دانہ
 کوئے مائی باپ ہے، مندر مکان نہ کسے سوہے۔ نہ کوئے اکھراں والا پڑھے جاپ ہے، نہ کوئے صفتی صفت صالاحے۔ نہ کدے پوت نہ پاک ہے،
 دُرمت رُپ نہ کوئے وٹوئے۔ نہ کوئے سجن ساک ہے، میت مُرار نہ کوئے اکھوائے۔ نہ کوئے کھولے تاک ہے، نہ کرتا پائے سوئے۔ جس دا اوتار
 پیغمبر گروآں گایا بھوکھت واک ہے، سو اکو پُرکھ اکالا آد انت ہوئے۔ جس دا اکھراں والا دے کوئے نہ سیات ہے، پڑھن والا نہ اُس نوں ٹوہے۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچھنڈ نوآسی ایکا ایک جوت بلوئے۔ نہہکنک ہر نرنکارا، نرگن رُپ سائیا۔ رُپ رنگ ریکھ
 توں باہرا، جوتی جاتا ڈگمگایا۔ شبدی شبد شبد نگارہ، دو جہان کرے شنوایا۔ چووداں طبقال وسے باہرا، چووداں لوک سار نہ آئیا۔ جس نوں جھکدے چند
 سورہہ زمیں اسمان ستارا، در در بیٹھے سیس نوآئیا۔ اس دا سمبل دھام نیارا، ساڈھے تن ہتھ وچے ودھایا۔ جس وچ بہہ کے ویکھے وگسے پاوے سارا،
 ویکھنہار اپنے ہتھ رکھے وڈیایا۔ اوہنوں تن وجود دا لالچ نہیں کوئے وچ سنسارا، پنجاں تتاں نہ کوئے چترایا۔ اُس دا آد انت دا صفتی اک بھنڈارا، جس
 نوں کوٹن کوٹ گا گا اپنا شکر منایا۔ سو سوامی انترجامی گھٹ نوآسی پُرکھ ابناشی پروردگارا ساخجا یارا، نورو نور الاہیا۔ ذرا گرکھو اس توں اُتے کرو وچارا،
 وچرن دی لوڑ رہے نہ رایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر داتا بے پرواہیا۔ جگت ویکھنا نہ کوئی وقت، تن وجود نہ
 کوئے وڈیایا۔ جتھے نرگن دھار وسے پر بھو دی شکت، شہنشاہ اپنا رنگ رنگایا۔ جس دا لحم سندیسہ دھار اگمی وست، امولک آپ اُکایا۔ اوس دے نال
 کاہدی حسد، ویر بھاؤ وچ ہتھ کچھ نہ آئیا۔ جس دے وچ جوت نرنکارا نرگن ہو جائے مست، مہربان اپنی خوشی منایا۔ اوہ کھیل وکھائے اُتے عرش
 فرش، فرش دے اُپر اپنی دھار پرگٹایا۔ جس دا آد جگاد جگ چوکڑی سب دے اُتے ترس، رحمت سچ کماہیا۔ ذرا اُس نوں تکو اپنی نظر پرت، دین دنی

توں باہر کڈھائیا۔ جس گرہ وچ گھر وچ مقام وچ پُرکھ اکال نے اوتار پیغمبراں گروآں خالی اپنی لائی شرط، شرع شرع وچ سمجھائیا۔ اُس دا کھیل سدا اسچرخ، ودیا وچ سمجھ کسے نہ پائیا۔ اوہ دُھر دا مرد مردانہ مرد، یودھا اک اکھوائیا۔ جس نوں پوہ سکے نہ جگت شرع والی کرد، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک دیا کمائیا۔ ویکتی نوں لوڑ نہیں میری ہووے وڈیائی، وڈا تن نہ کوئے اکھوائیا۔ جس پُرکھ اکال نے اپنی بنت بنائی، سو رچنا ویکھے چائیں چائیا۔ سو سمبل بیٹھا نور کر رُشنائی، نور نورانہ ڈمگائیا۔ جس داشد شبد گردیو دیوے دُہائی، دو جہاناں کرے شنوائیا۔ اُس صاحب دے نال کاہدی لڑائی، جو سب دا مالک اک اکھوائیا۔ اوہ انت سری بھگونت نرگن دھار جوت نرکار جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا بنکے اگتا راہی، رہبر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ سو سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی نہکلنگ اوتار جس دی مہما جگت زبان لکھی نہ جائی، کاتب چلے نہ کوئے چترائیا۔ سو مالک خالق پرتپالک نور نورانہ پروردگار دُھر درگاہی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک اک اکھوائیا۔

کجگ کہے پر بھو میں تیرے در بھکاری، بھکھیا دے ورتائیا۔ مہربان محبوب میری توڑ نبھائیاں یاری، یارانہ تیرے نال رکھائیا۔ میں صدی چوڑھویں ویکھنا اُمت نبی رسولان ساری، پیغمبراں دھیان لگائیا۔ کلیمیاں نالوں سب دی کراونی غداری، گداگر دینے بنائیا۔ چوڑاں طبق کراونی ہاکاری، ہائے اُف وچ دُہائیا۔ اک تیری مٹاں تابعداری، در قدماں سپس نوائیا۔ باقی سب دی کراں خواری، خالص رہن کوئے نہ پائیا۔ اوہ ویکھ میتوں گوہند دی دے کٹاری، کھنڈا کھڑگ اٹھائیا۔ جو نیہاں ہیٹھ بچے آیا لتاڑی، اوہ میری جڑ رہیا اُکھڑائیا۔ میں نیوں نیوں کراں نمسکاری، در ٹھانڈے لاگاں پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے سپس نوائیا۔ پُرکھ اکال کہے کجگ میں تیری سہاواں رُت، رُتری نال مہکائیا۔ میرا گوہند دُلا رُست، پوت سپوتا اک اکھوائیا۔ جس دا لہنا دینا نال ابناشی اچت، پاربرہم پت پر میثور سنگ نبھائیا۔ اوہ تیری ترسنا پوری کرے بھکھ، منسا منسا وچ چھپائیا۔ یاد کر لے اوہ میریاں بھگتاں دا اپنیاں سکھاں دا ضرور وندے دُکھ، جو اسدی یاد وچ بیٹھے دھیان لگائیا۔ میرا شبد گوہند اپنی گودی لئے

چک، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ اوسے ویلے کھجک سیس گیا جھک، نیوں نیوں لاگے پانیا۔ پر بھو جتھے تیرے نام دی اکو پڑھیدی ہووے تک، توں میرا
میں تیرا ڈھولا گائیا۔ اوتھے (میری) منزل جاوے تک، اگے قدم نہ کوئے رکھائیا۔ تیریاں بھگتاں دا اُجل کراں گھ، دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ میں
واسطہ پاؤنا گو بند میٹوں امرت دے دے گھٹ، اگئی جام پلائییا۔ جس ویلے پی لواں اُس ویلے ساری دُنیا وِچ پا دیواں پُھٹ، لُٹیرا ہو کے اپنی سیو لگائیا۔
میرا بھاگ نہ جائے کھٹ، سر میرے ہتھ لگائیا۔ میں سُپھل رہن نہ دیواں کوئے گھ، صدی چو دھویں رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تُدھ بن دُجا نظر کوئے نہ آئییا۔ کھجک کہے پر بھو میں ویکھاں تیرا گو بند سَت دُلارا، دُلھا اکو نظری آئییا۔ جس دا سمبل
ہوئے دھام نیارا، ساڈھے تن ہتھ وجے ودھائیا۔ تیرا نور ہوئے اُجیارا، جوتی جاتے تیری رُشنائیا۔ تیرا حکم ہوئے اک جیکارا، دو جہان اک شنوائیا۔ جس
دا ڈنک وجے نگارہ، نوبت اگم اتھاپیا۔ میں اُس دے چرن کراں نمسکارا، دھوڑی مستک خاک رمائیا۔ نالے ہس کے کہاں گو بند میرا انت کردے کنارا،
نیا تیرے ہتھ پھڑائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ میٹوں لالین دے اک اکھاڑا، چار کُنٹ دہ دِشاناں ملائییا۔ ایہہ کھیل پر بھو جد ورتے تے ورتے ستاراں
ہاڑا، ایہہ میری آس رکھائیا۔ اگنی لگے بہتر ناڑا، سادھ سنت کوئے بچیا رہن نہ پائیا۔ پھرے دروہی جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑا، جس کارن گو بند تیرا ستھر آیا
ہنڈھائیا۔ توں صاحب سوامی انتر جامی نرگن دھار ہونا ظاہرا، ظاہر ظہور تیری آس رکھائیا۔ میں اُچی کوک پکاراں حال پاہرا، دروہی تیرا نام دُہائیا۔ محمد
رووے نال سنگ یارا، یاری انت نہ کوئے رکھائیا۔ عیسیٰ نیز نیر وہاوے و ہندیایں دھارا، یسویں صدی دھیان لگائیا۔ موسیٰ کہے واحد میرے پروردگار،
تیرا کھیل اگم اتھاپیا۔ تیری اوتار کہن ساڈیاں چکیاں بہاراں، بسنت رت نہ کوئے مہکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور،
دیونہار تیری وڈیائییا۔ کھجک کہے پر بھو میں تیرے قدماں جھکاں، نو نو سیس جھکائیا۔ اک بھیو اگم پُچھاں، پیشتر دیاں سنائیا۔ تیریاں پریمیاں اندر کیوں
آؤندا غصہ، تن سریر جلائییا۔ جے توں وسیں اوہناں دے وِچ جسا، سائتک ست دے ورتائییا۔ میٹوں ایوں جاپدا اوہناں دا تیری منزل والا اے پینڈا
نہیں مُکا، پڑھ پڑھ اپنا جھٹ لنگھائیا۔ تیرے صفت دی گا گا کے ٹکا، طعنے دین وِچ لوکائیا۔ اوہناں گرہ ملیا نہ اکا، گھر ملن کوئے نہ آئییا۔ ایہو اک دُکھا،

جو گرکھ نانک سکھیا گئے بھلایا۔ ایسے کارن میں نوست جڑ پٹاں، بچیا نظر کوئے نہ آئی۔ توں بل پاویں میریاں ہتھھاں گٹاں، پشت پناہ دینی وڈیائی۔
 میں گھر گھر اندر پا کے بھٹھا، مانو مانو دینے ٹکرائیا۔ ڈھائیاں سالاں دے اندر اندر میں جگت وچ زور نال اٹھاں، روکن والا رہن نہ پائی۔ جیہڑا تیرا نام
 گاوندے بلاں نال بٹاں، ہر دے سکن نہ مول وسایا۔ اوہناں نوں دھرم رائے دی جیلے سٹاں، گیارا چوراسی والا سمجھایا۔ پھر توں میتوں کہیں شتاباش
 میرے کلجگ چھوٹیا پتا، ایہہ تیری بے پرواہیا۔ تیرے حکم نال اپنے نشانیاں کدے نہ اکاں، اگن آتھن ویکھ دکھایا۔ میں کسے دی جھگی وچ رہن نہیں
 دینا حقہ، گو بند دا لیکھا پور دینا کرایا۔ سو وقت سہنجنا ڈھکا، جس نوں دین دینی سمجھے ذرا نہ رایا۔ تیری نام مہما دیاں پڑھ کے دو چار ٹکاں، تیرے
 کھوجن دی سار کسے نہ آئی۔ ہن میں اتر پورب پچھم دکھن کسے پاسے نہ چھپاں، پرگٹ ہو کے دینا دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ایکا دینا ساچا ور، ہر صاحب تیرے در منگ منگایا۔ کلجگ کہے میتوں بخش دے اگم پریت، پریت دیا کمایا۔ میتوں کردے ٹھانڈا سیت، اگنی تت بھجھایا۔
 میتوں جنا دے گو بند والی ریت، میں ریتی لوواں اپنایا۔ میتوں دسدے اگما گیت، گن گاواں چائیں چانیا۔ جھگڑا مٹا دینا مندر مسیت، مٹھ شو دوالے
 رہن کوئے نہ پائی۔ پھیر کلجگ نے کوک کے اچی ماری چیک، چیک چھاڑا دتا پائی۔ میں گر اوتار پیغمبراں توں کراؤنی تصدیق، شہادت اکو وار بھگتایا۔
 جنہاں پیشین گویاں لکھیاں ٹھیک، بھوکھتاں وچ گئے سمجھایا۔ اوہ ٹھا کر آوے ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی دھر در گاہیا۔ جو سب دا سانجھا بنے
 میت، متر پیارا اک اکھوایا۔ جیواں جنناں بدلے نیت، کوڑی کر یا باہر کڈھایا۔ اکو کلمہ دسے حدیث، حضراتاں توں باہر دے سمجھایا۔ جھگڑا مکا کے
 اوج نیچ، ذاتاں پاتاں ڈیرہ ڈھایا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دس کے گیت، پاربرہم برہم میلانے ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت تیرے اتے سب نوں اُمید، آسا وچ سارے بیٹھے دھیان لگایا۔

☆ ۲۶ آسُو شہنشاہی سمت ۶ ترلوک سنگھ دے گھر سنام شہر ☆

کجج کہے تکی گوبند والی پاتی، جو بن اکھراں پترکا مچھو واڑے پُرکھ اکال جنایا۔ جس وچ لیکھ لکھیا ساکھیاتی، بھيو ابھید دتا کھلایا۔ گوبند جگت جہان جیون جگت بدلنی حیاتی، تن وجود سرب گرلایا۔ چار کُنٹ ہوئے اندھیری راتی، دیا دپیک نرگن جوت نہ کوئے رُشانیا۔ کتھا کہانی رہے کوئے نہ ساچی، کریا کوڑ جگت لوکایا۔ نام بھنڈارا بخشے کوئے نہ داتی، خالی جھولی نہ کوئے بھرایا۔ جھگڑاپینا ذات پاتی، دین مذہب کرے لڑایا۔ ست سچ دا دسے کوئے نہ ساتھی، سگلا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ آتم پر ماتم بنے کوئے نہ پاٹھی، دُھر داشبد نہ کوئے شنوایا۔ دُھر دی منزل چڑھے کوئے نہ گھائی، ادھواٹے دسے لوکایا۔ دھرم دی چولی ہونی پاٹی، چیتھڑ سچ نہ کوئے رنگایا۔ حق دی رہے کوئے نہ ہائی، حقیقت وست نہ کوئے ورتایا۔ سکھ ملے نہ کسے ساچی کھائی، کھٹکے اندر سرب دُہایا۔ چوڑا سی میٹے کوئے نہ واٹی، آون جاون نہ کوئے کٹایا۔ اُس ویلے کھیل کرنا پُرکھ ابناشی، نرگن نر ویر اپنی کل پرگٹایا۔ سمبل دیس کر کے واسی، ساڈھے تن ہتھ کرے رُشانیا۔ تُوں شبد گرو گرو دیو مٹی آکھی، بن اکھراں دیاں سمجھایا۔ دو جہاناں کرنی راکھی، رکھک ہو کے ویکھ وکھایا۔ دھرنی اُتے من دی رہن نہیں دینی گستاخی، کوڑی کریا دینی گوائیا۔ سب دی اِکو کر کے بھاشی، بھاشن نام دا دینا سٹنایا۔ مانو اندر دے کے اپنا وشواسی، وشیاں توں باہر دینا کڈھایا۔ تیر انیلا مار اگئی کاتی، کرم کانڈ دا لیکھا دینا چُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ تھم آپ ورتایا۔ کجج کہے میں گوبند دا پڑھیا لیکھ، پر بھ چرن دھیان لگایا۔ میرے یودھے سور پیر دس دسمیش، دہ دشا تیری رُشانیا۔ تُوں میرے نال رہنا ہمیش، جنم مرن دا پندھ مُکایا۔ تیرا رُپ رکھاواں بن رنگ رکھ، چکر چہن اپنے نال بنایا۔ انتم دوہاں نے کجج کرنا کھیت، کوڑ کُٹمب دینا مٹایا۔ تُوں میرا کھولنا بھیت، بھيو ابھیدا اک جنایا۔ جوت شبد دوہاں دا ہووے ویس، سمبل رُت سہایا۔ دین دُنی دی بدل دینی رکھ، رکھک ہو کے ویکھ وکھایا۔ جس کارن ار جن سپس پوائی تتی ریت، کجج دی جڑ اُکھڑایا۔ جس واسطے بچے کر کے آئیوں بھیت، بالے نیہاں ہیٹھ دباہیا۔ تیرا سہاؤنا سہنجنا اِکو دیس، گھر ساچے وجے ودھایا۔ انت جھگڑا مُکاؤنا پیر پینمبر مٹا شیخ، مسانک رہن کوئے نہ پانیا۔ دو جہاناں بخشنی اِکو ٹیک، نو ست تھم ورتایا۔

سب دی بُدھی کر بیک، دُرمت میل دینی دھوایا۔ کوڑا رہے کوئے نہ ریٹھ، من کلپنا دینی باہر کڈھایا۔ جھگڑا مٹاؤنا غریب سیٹھ، اِکو رنگ دینا رنگایا۔ لیکھا ویکھنا وِشن برہما شو گنپت گنیش، کروڑ تیتسیا اند اندر اس پھول پھولایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سچھنڈ نو اسی اپنا بھو کھلایا۔ کھجگ کہے میں گو بند دا پڑھیا حکمنامہ، جو پُرکھ اکال دِتا جنایا۔ جس وِچ لہنا دسیا کرشنا راما، دُھر دارام رام سمجھایا۔ پیغمبراں والا سنایا پیغام، سندیسہ دُھر لاہیا۔ کھجگ انتم نرگن نور پہننا جامہ، شبدی شبدی شبد گر اُکھوایا۔ کھجگ رین اندھیری میٹنی شاما، شمع گھر گھر دینی جگایا۔ دین مذہب دارہن دینا نہیں کوئے غلاما، شرع زنجیر انت کٹایا۔ اِکو نام دا وِجنا دامہ، دو جہاناں آپ سنایا۔ گڑھ ہنکار توڑا بھمانا، ہوئے روگ دینا گوایا۔ اِکو دس اگئی کلاما، کائنات دینا سمجھایا۔ پُرکھ اکال بن کے انتریا، انتر نرتر پڑدا دے اُٹھایا۔ اپنے کھکے اندر ورتنا بھانا، نہ کوئے میٹے میٹ مٹایا۔ تختوں لاه کے راجا رانا، رعیت اِکو رنگ دکھایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم سب نوں دسنا گانا، توں میرا میں تیرا راگ الایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اِک ورتایا۔ کھجگ کہے میں پڑھ کے پتر کا پاتی، گو بند سیس جھکایا۔ ویکھاں تیرا میرا کھیل بننا ساتھی، سگلا سنگ بنایا۔ پر میں چاہندا آسو اتے پاویں زین نہ کاٹھی، شاہ سوار اپنا روپ لئیں بدلایا۔ پُریاں لو آں برہمنڈاں کھنڈاں میٹنی جگت جہان واٹی، اگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ کھنڈا کھڑگ گھڑیا ہووے لوہار ترکھان کسے جگت نہ سی، ابناشی کولوں لینی اِکو منگ منگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمایا۔ کھجگ کہے میں تمکیا لیکھ انوکھا، وکھری دھار جنایا۔ جس نوں چار جگ دا سمجھے کوئے نہ پوتھا، اکھر صفت نہ کوئے صلاحیا۔ نظر آوے کسے نہ کوٹھا، مندر جگت نہ کوئے اٹکایا۔ لکھیا جائے نہ قلم شاہی نال پوٹا، کاغذ نہ کوئے رنگ رنگایا۔ جس دا روپ ہووے نہ کھوٹا، کوڑ کرینا نہ کوئے سمجھایا۔ اوتھے پرکاش ملے اِکو نرل جوتا، جوتی جاتا کرے رُشنایا۔ جگت پانی سروور نال جاوے نہ دھوتا، نراکھر سکے نہ کوئے مٹایا۔ اوہدا اِکو حکم بہتا، اوڑ لوڑ رہے نہ رایا۔ جس دی کر سکے کوئے نہ سوچا، بُدھی وِچ نہ کوئے درڑایا۔ من وِچ سمجھے کوئے نہ لوچا، جگت لوچن نہ کوئے پڑھایا۔ اوہدا مضمون پنا گو بند توں پڑھنا اوکھا، دوسر سکے نہ کوئے سمجھایا۔ اوہ کوئی ویکھن چکن والا نہیں پوتھا، اکھراں رنگ نہ کوئے رنگایا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھيو اھيد آپ درسايا۔ کلج کہے ميں ليکھا پڑھيا بے نظير، چرن کول دھيان لگايا۔ جس وچ دُھر دی تکی دین دُنی تقدیر، صدی چوڑھویں انک بنايا۔ يودھے سوربیر تکی تصوير، جس نوں موصوّر تصور سکے نہ کوئے کرايا۔ جس وچ دُھر دی تکی تدبیر، طريقہ اگم اتھاپيا۔ جس وچ ويکھيا شرع دی مٹنی لکیر، لائن عین دینی اکو بنايا۔ پھیر کوکدا ويکھيا کير، قبراں توں باہر رہيا جنايا۔ اوہ کلج تیرے انت پُرکھ اکال پاتشاہ تے شبد گرو ہونا اُس دا وزير، اکو حکم لینا چلایا۔ اوتار پیغمبر گر دی رہن نہیں دینی جاگیر، جاگرت جوت کر زشایا۔ صدی چوڑھویں سب تے پینی بھیر، اُمت نبی رسول نال گرلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ہر، سچ سندیسہ نر زیشا نر نرائن اک سنایا۔ کلج کہے پھر میں بن قدماں قدیم دے مالک جھکيا، نیوں نیوں لاگاں پانیا۔ ہس کے تالی مار کے کہا سب دا پینڈا مکيا، میری خوشی وچ دُھاپيا۔ پھیر میں چار کُنٹ انگڑائی لے کے اٹھيا، اپنا بل دھرايا۔ پھر پُرکھ اکالے کولوں مچھيا، پر بھ اپنا حکم دے سمجھایا۔ میرا دین دیا لاٹھيا، مہر نظر اٹھایا۔ سُن میرے لاڈلے سُنیا، پوت سپوتے دیاں سمجھایا۔ چار کُنٹ دے دشا تیرا نشانہ کدے نہ ہووے اکيا، گھائل کرنی سرب لوکایا۔ میتھوں سارا جہان ہووے رُسیا، انتر ملن کوئے نہ پانیا۔ اوہ ويکھ گوہند دا ویلا دُھکيا، دُھنیا پچھلا دئے دُھاپيا۔ کوڑی کريا دا بوٹا جانا پٹيا، جگت جڑ دئے اکھڑایا۔ شوہ دریائے دئے سُنیا، اگے ہو نہ کوئے بچایا۔ ایہہ کھیل کرنا ابناشی اچتيا، چیتن سب نوں رہيا کرايا۔ راہوں رہے نہ کوئے گھتھيا، انتر وڑ آپ سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کلج تیرے انت سہاوے رُتيا، رُتئی اپنے حکم نال مہکایا۔

★ ۲۷ اُسو شہنشاہی سمت ۶ بی بی دلپئی دے گرہ سنم شہر ★

جن بھگتاں دیوے پر بھ مان، دیونہار اک اکھوایا۔ جگ جگ ويکھے مار دھيان، لکھ چوراسی وچوں کھوج کھوجایا۔ دھرم دا دیوے سچ نشان، نشانہ کوڑ باہر کڈھایا۔ امرت رس بخشے پن کھان، جگت واشا ترسنا بھکھ مٹایا۔ چرن پریتی بخشے دان، وست امولک اک ورتایا۔ ہوئے ہنگتا گڑھ توڑ

اِہمان، نمرتا اِکو دئے سمجھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دسّ کے گان، پاربرہم برہم میللا لئے ملایا۔ شبد انادی دے دھنکان، انحد نادی ناد وجائیا۔ جوتی نور
 کر پردھان، اندھ اندھکار دئے مٹائیا۔ گھر سوامی درشن دیوے آن، نچ نیز لوچن نین اھ کھلایا۔ ساکھیات نظری آوے دُھر دا کاہن، جوتی جاتا پُرکھ
 بدھاتا بے پرواہیا۔ سچ دوار اینکار کر پروان، جن بھگت سہیلے اپنی گود لکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک
 اک اھوائیا۔ جن بھگتاں پر بھ سدا دیال، دین اپنی دیا کمائیا۔ ایہتے اوتھے دو جہاناں کرے پرتپال، پرتپالک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ پریم پریتی وچوں لبھ
 کے اپنے لال، لالن اپنے رنگ رنگایا۔ بھاگ لگا کے کایا مائی ساچی دھرمسال، دھرم دوارا اک درسایا۔ جگ جنم دا کر حل سوال، آون جاون گیڑا
 دئے کٹایا۔ آپ اندر باہر گپت ظاہر وسے نال، وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جنم جنم دی کرم دی لیکھے لا کے گھال، مہربان محبوب سر
 اپنا ہتھ لکایا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا آپے پچھنہارا مُریداں حال، مُرشد ہو کے ویکھے چائیں چائیا۔ ایہتے اوتھے دو جہاناں کرے سدا سنبھال، سبھل دا
 مالک اپنا رنگ رنگایا۔ نیڑے آنہ سکے کال مہاکال، رائے دھرم نہ دئے سزایا۔ چتر گپت لیکھانہ سکے وکھال، جم کا بھونہ کوئے درڑایا۔ کرپا کرے
 آپ سری بھگوان، ہر بھگوان دیا کمائیا۔ بھگت سہیلے میلے آن، آنا فنا اپنا بھيو چکایا۔ درگاہ ساچی سچ دوارے دیوے مان، سچکھنڈ ساچا اک سہایا۔ در
 ٹھانڈے کر پروان، پریم پُرکھ پر ماتم آتم میللا کرے سچ سبھایا۔ بدھی توں پرے دے گیان، من مت دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ سچّ بخش شبد دھنکان، دُھر
 سندیسہ اک سمجھایا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دوہاں دا سانجھا اک ودھان، جگت شریعت کم کسے نہ آیا۔ تن وجود مائی خاک جاوے قبر مڑھی
 شمشان، آتم شمع گل نہ کوئے کرایا۔ بھگت سہیلا اک اکیلا سچکھنڈ دوارے کر پروان، پریم پُرکھ پر بھ اپنے گھر وسایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت سب دا جانی جان، جانہار صاحب
 سلطان اک اھوائیا۔

☆ ۲۷ اسوشہنشاہی سمت ۶ شام سنگھ دے گرہ برنالہ شہر ☆

جو جن منگے درس دی منگ، آتم انتر دھیان لگائیا۔ کرپا کرے سورا سربنگ، ہر کرتا ڈھر درگاہیا۔ جو کوٹن کوٹ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آوے لنگھ، منڈل منڈپ چرناں ہیٹھ دباہیا۔ سو انتر نرنتر دیوے ساچا انند، انند وچوں پرگٹائیا۔ خوشی کرائے بند بند، بندگی اپنی اک ورتائیا۔ دین دیال بن بخشند، سر اپنا ہتھ لگائیا۔ راتی ستیاں دے جاگدیاں نو دواریاں توں اُپر جائے لنگھ، پینڈا انتر نرنتر آپ مُکائیا۔ سیج سہنجنی سہا کے آپ پلنگ، درسی اپنا درس دیوے کرائیا۔ دیوے پرکاش بن سورہ چند، جوتی جوت کر رُشائیا۔ ایہتھے اوہتھے دو جہاناں لاوے انگ، انگیکار اک ہو جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر داور، بھيو ابھیدا دے گھلاہیا۔ جو جن درس دا ہووے منگت، انتشکرن ویکھ وکھائیا۔ گڑھ ہوئے توڑ کے ہنگت، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ پُرکھ اکلا دین دیالا بودھ اگادھا ڈھر دا پنڈت، جگت و دیا توں باہر دے سمجھائیا۔ جو لیکھا جانے آدانت، جگ چوڑی لکھ چوڑا سی ویکھ وکھائیا۔ سو نام ندھانا نوجوانا مرد مردانہ دیوے نیا منت، من کلپنا دُور کرائیا۔ ہر جن گرگھ بنا کے ساچے سنت، ست ستوادی اپنا گھر وکھائیا۔ جس گھر چار دیواری دی نہیں کوئی بنت، چھپر چھن نہ کوئے چھہائیا۔ اکو صاحب سوامی ملے کنت، کنتوہل نور الاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُور دُراڈا پنڈھ مُکائیا۔ سنگر شبد کدے نہیں دُور، منزل نظر کوئے نہ آئیا۔ جو سرب کلا بھر پور، بھر پور رہیا سرب ٹھانیا۔ جس ویلے یاد کرو اوہ سدا حاضر حضور، جو حضرتاں دیوے مان وڈیائیا۔ کر کرپا کوٹ جنم دے بخش دے قصور، مہر نظر نال ترائیا۔ چوڑا سی وچوں ہون نہ دیوے مجبور، انڈج جیرج اتبھج سیج چارے کھانی دا لیکھا دے مُکائیا۔ اکو بخش کے جوتی نور، اندھ اندھیرا دے مٹائیا۔ ناتا رہن نہ دیوے کوڑ، سگر م وچوں باہر رکھائیا۔ چتر سگھڑ بنا کے مورکھ موڑھ، درگاہ دیوے مان وڈیائیا۔ جنہاں بخشے چرن دھوڑ، دھوڑی ملے خاک رمائیا۔ سو گرگھ بنا کے بیر سور، بیر رس بیرتا اپنا دتا بھرائیا۔ جد ویکھو اوہ نیرن نیرا جوت سرُپی جو موئے تکیا اُپر کوہ طور، تریا توں باہر اپنا رنگ رنکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست دا پڑدا آپ چکائیا۔ دُور دُراڈا سنگر شبد کدے نہ وسے، برہمنڈ کھنڈ پنڈھ نہ کوئے مُکائیا۔ جو اندر وڑ کے مندر

چڑھ کے سچ دوارے بہہ بہہ ہستے، گھر گھر وچ سو بھاپائیا۔ جو پرکاش دیوے کوٹن کوٹ رو سسے، سور یہ چند بیٹھن سس نوایا۔ سو میٹے رین اندھیری متے، اندھ اندھیرا دئے چکائیا۔ لیکھا چکائے لہنا دینا حقے، حقیقت اپنا رنگ رنگائیا۔ جس پاربرہم پت پر میثور نوں لہجدے پھر دے نٹھے، سو کایا مندر اندر اپنا نور جوت دئے چکائیا۔ ہر سنت سہیلے بھگت بنائے سچے، سچ منتر نام درڑائیا۔ بھاگ لگے کایا ماٹی تن کچے، کنجن گڑھ دئے وڈیائیا۔ گرگھ پر بھ پریم نال جان رتے، رتن امولک ہیرے آپ پرگٹائیا۔ ایٹھے اوتھے دو جہاناں زرگن سرگن آپے پت رکھے، پت پر میثور ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن زر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھاگ لگائے تت اٹھے، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بدھ اپنے رنگ رنگائیا۔

★ ۲۷ آسوشہنشاہی سمت ۶ کپور سنگھ براڈ دے گرہ موگا شہر ضلع فرورپڑ ★

پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر آو آگے، دھار وچوں دھار پرگٹائیا۔ اٹھو بن کے سور پیر بہادر سر بگے، سر بگ رہیا جنائیا۔ بیان کرو اپنی اپنی وجھے، وجوہات دیو سمجھائیا۔ کیوں کھجک چاروں گنٹ لگی آگے، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ جیو جہان ہوئے لگے، ہنس روپ نہ کوئے وٹائیا۔ مانو ہو کے کھادھے ڈھور پشو وچھے ڈھکے، سوراں کھل لہائیا۔ رسنا واسنا چکھے مزے، آتم رس نہ کوئے جنائیا۔ کیوں کوڑ کرپا وچ بدھے، بندن سکے نہ کوئے تڑائیا۔ جگت واسنا پار نہ ہووے حدے، حدوڈ میری سمجھ کوئے نہ آئیا۔ چوراسی وچوں کوئے نہ کڈھے، آون جاون پندھ نہ کوئے مکائیا۔ کیوں شرع شرع نال کرے دغے، کلمہ کلمے نال ٹکرائیا۔ کتھے تہاڈے دھرم نشانے گڈے، ہر ہر دے دیو دکھائیا۔ کیوں جگت خُماری ہوئی مدھے، نام رس نہ کوئے چکھائیا۔ جیہڑی کرنی کھجک جیو لگے، لیکھا لکھ کے دیو درڑائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر داور، ڈھر سندیس اک سنائیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر آو نیڑے، جوت جوت وچوں پرگٹائیا۔ دسو کون چڑھیا تہاڈے بیڑے، بیڑی نیا نوکا نام دکھائیا۔ کس کس دے تساں کٹے چوراسی

گیڑے، چارے کھانی پندھ مُکائیا۔ بھیو میٹیا سنجھ سویرے، اکو نور دتا چکائیا۔ کی رنگ رنگیا گروگر چیرے، مُرید مُرشد کی سنگ نبھائیا۔ کون واڑیا میرے سچھنڈ دے ویڑے، لیکھا لکھ کے دیو پھرائیا۔ کیوں جھگڑے ہندے تہاڈے دھرم استھاناں وچ ڈیرے، مندر مسجد شو دوالے مٹھ گرو دوار رہے گرا لیا۔ اپنے اپنے بھرے دکھاؤ بیڑے، بھرپور اتم منگ منگائیا۔ جس کارن تساں لوک مات چار جگ مارے پھیرے، پنج ت وجود ہنڈھائیا۔ اُس دے ہونے انت نیڑے، پُرکھ اکالا رہیا جنائیا۔ تساں ایشٹ اپنے بنا لئے بتھیرے، بہہ رنگت رنگ رنگائیا۔ ہن وقت سہنجنے آونے میرے، مہربان اک سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، نام ندھان اک جنائیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر آوو کول، بچھلا پندھ رہے نہ رایا۔ جو میرے نام کلمے دا وجایا ڈھول، ڈھولک ساڈھے تن ہتھ سریر کھڑکائیا۔ اُس وچ کون گیا مول، مولا ہو کے بچھے بے پرواہیا۔ کون ترازو کنڈے اُتے تساں تولیا تول، پڑدا دیو اٹھائیا۔ کون سچ پریتی اپنا آپ گیا گھول، گھولی گھول گھول گھمائیا۔ کس بدھ تساں اپنا پورا کیتا رول، رول دسیا جگت لوکائیا۔ کیوں سرشٹی ہوئی درشٹی وچوں انھول، پردہ سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ بنا رسن زبان توں دسے بول، انبولت راگ سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر دا مالک دیا کمائیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر آوو میرے پاس، پاسا دین دنی دکھائیا۔ پہلوں تکو پر تھی آکاش، گگن لگنتر اکھ اٹھائیا۔ پھیر ویکھو اک دے تسیں داسی داس، سیوک سیوا سچ کمائیا۔ رام کرشن تکو کس بدھ تہاڈی پیندی راس، سرتی شبدی سیتا کاہن روپ درسائیا۔ اتم پر ماتم کی ہندا کھیل تماش، رادھا کرشنا رنگ رنگائیا۔ پیغمبر ویکھو مار جھات، جھاتی دین دنی ٹکائیا۔ کیوں اُمت اُمتی مٹیا وشواس، وشیاں وچ سرب ہلکائیا۔ سچ دا رہیا نہ کوئے اخلاق، اختلاف وچ سرب گرا لیا۔ تہاڈے مُرید مُرشد تہاڈے ہوئے بر خلاف، ڈھر دا سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ نوری چمکے نہ کوئے آفتاب، ظہور وچ نہ کوئے سمائیا۔ ہتھ آوے نہ کسے جیاتے آب، زندگی وچوں زندگی نہ کوئے بدلایا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد اپنا کڈھ کے دیو حساب، انکڑے دسو تھاوں تھانیا۔ کی کھیل ہونا تہاڈے بچھوں بعد، کی کرتا کل ورتائیا۔ جس تہانوں لوک مات کیتا آباد، سو تہاڈا لیکھا پور کرائیا۔ ڈھر کلمے دی سُنو آواز، راز اندروں دے جنائیا۔ اگے حکم چلنا اک واحد، امام اماما اپنی دھار پرگنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سب دا لیکھا پور کرایا۔ پُرکھ اکال کہے اوتار پیغمبر و ہو جاؤ آگے پچھے، سبجے کھجے دھیان لگایا۔ اپنے دین مذہب دے دیکھو
 حصے، جو مانو مانس وند وندائیا۔ کون ہارے کون جتے، کون سنگ نبھایا۔ کون سچ دوارے وکے، قیمت اکو وار پوایا۔ کیوں تہاڈے ہندیاں میرے نام
 کلمے ہو گئے فکے، رسنا رس نہ کوئے چکھایا۔ مستک لگن کسے نہ ٹکے، دھوڑی خاک نہ کوئے رمایا۔ اٹھ دس دے گوہند سب توں آخری ڈلارے دھر
 دے نکے، زرگن آکھ سنایا۔ گوہند کہا پر بھو تیرے بنا کلجگ انتم نکلے کوئے نہ سٹے، سٹے بازی جگت لوکایا۔ گر اوتار پیغمبر اپنی دھار ویکھ لوک مات پٹے،
 پٹے والا دے جنایا۔ ہن جھگڑا میٹ دے پتھرا لے، پاہن پوج نہ کوئے چٹرایا۔ اکو تیرا نور نورانہ نور اگئی دے، وہ دشا کر رُشایا۔ آتم پر ماتم بھوگ
 بھوگ لے دھرم دھار دے وشے، وشا اپنا نام جنایا۔ ویکھیں صدی چو دھویں لنگھ نہ جائے کتے، گل مالک تیری آس رکھایا۔ تیرا کھیل نت نوتے،
 جگ چو کڑی ریتی چلی آئی۔ توں پُرکھ اکالا دھر دا پتے، پت پر میثور بے پرواہیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن تده بن اور نہ کوئے نجٹھے، سہانک نظر کوئے نہ
 آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چو کڑی زرگن سرگن
 سب دی پوری کر اچھے، نراچھت اپنی دیا کمایا۔

★ ۲۸ آسوشہنشاہی سمت ۶ گر بجن سنگھ دے گرہ پنڈ سدا سنگھ والا ضلع فروزپور ★

اوتار پیغمبر گر تلو اپنی کرنی، ہر کرتا پُرکھ آپ درڑایا۔ نراکھر دھار ویکھو جو پڑھنی، شبدی شبد اگم اتھایا۔ جس بدھ جھگڑا مٹنا ورنی برنی، ذات
 اذاتی پنڈھ مکایا۔ اک اکال دی سب نے آونا سرنی، سرنگت اک ہو جایا۔ نوست نے ڈھننا چرنی، چرنودک امرت جام مکھ لگایا۔ دھرم دی منزل
 ساچی چڑھنی، جگت وند نہ کوئے وندایا۔ کوڑ کرایا آگے نہ اڑنی، مشکل اور رہے نہ رایا۔ پھرنا پے نہ در بدرنی، چار گنٹ نہ کوئے ہلاکایا۔ دو جی گھاڑت
 پے نہ گھڑنی، من منسا نہ کوئے ودھایا۔ جگت نیا پے نہ ترنی، تار نہار ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ

حکم اک سنایا۔ اوتار پیغمبر گر ویکھو اپنی گھال گھالی، جگ پیٹے دھیان لگایا۔ جو سکھیا جیو انسان پنج تت سکھالی، تن وجود بدھی نال کیتی پڑھایا۔ جس
 بدھ نام کلمے نال چاڑھی لالی، رنگ گلا اک بنایا۔ اوہ مارگ تنکو حالی، ماضی پڑدا دیو اٹھایا۔ کس کارن کلج کیتی کاہلی، دُور دُراڈا اپنا پندہ مُکایا۔ اپنا
 اپنا لہنا دینا دیو وکھالی، بن پُستک پُستک ہتھ اٹھایا۔ جس بدھ تہاڈی سب دی ہونی چالی، جگت رہن کوئے نہ پائیا۔ سو لیکھا دسو شالی، شہنشاہ اپنا حکم
 ورتایا۔ کیوں نام بھنڈارا دھن رہیا ساچا نہ مالی، قیمت انت رہی نہ رانیا۔ کدھر گئی اکھراں والی دلالی، وچولا وچلا بھو نہ کوئے گھلایا۔ تہاڈیاں سکھاں
 مُریداں کولوں تہاڈی وست نہیں گئی سمجھالی، سمجھل سمجھل کے پُرکھ اکال رہیا سنایا۔ پھل دسے کسے نہ ڈالی، سنمل رُکھ سرب لہرایا۔ جھگڑا ویکھو
 جگت جنجالی، جیون جگت نہ کوئے چترایا۔ کیوں گھر گھر اندر کلج مارے تالی، دوس رین شور مچایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ پڑدا آپ چکایا۔ اوتار پیغمبر گر لیکھا ویکھو چوٹی جڑ دا، چیتن ہو کے پھول پھولایا۔ کیوں جگت جہان چار کُنٹوں سڑدا، دہ دشا رہیا
 کرلایا۔ کیوں مایا ممتا ہویا بردا، چاکر ہو کے سیو کمایا۔ کیوں بھو پائے نہ اپنے گھر دا، آتم پر ماتم میل نہ کوئے کرایا۔ کی لیکھا ہویا اٹھسٹھ جل دا، جل
 تھل مہینل بھو دیو گھلایا۔ کیوں پرتاپ ودھیا کلج کل دا، کلکاتی نال رلایا۔ کیوں جھگڑا ہویا سور گال کھل دا، خالق خلق پچھ بچھایا۔ کیوں زور ودھیا
 پنج وکارے دل دا، پنج شبد نہ کوئے شنوایا۔ کیوں ہنکار پھرے ہر انتر انتر سلدا، سلل رنگ نہ کوئے رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل دُھر دا ہر، بھو ابھید اک سمجھایا۔ اوتار پیغمبر گر ویکھو جگت جہانا، انتر لے انگڑایا۔ کیوں جھگڑا پیا انجیل قرانا، گیتا گیان دے دُہایا۔
 کیوں کلمہ نام ہویا بیگانہ، سچ گھر نہ کوئے ملایا۔ کیوں کلج جیو ہویا دیوانہ، نام نُماری مست نہ کوئے کرایا۔ کیوں میرا حکم ہویا افسانہ، پڑھ کے مسخرہ
 رُپ بنی لوکایا۔ کیوں تہاڈا پریم ہویا بیگانہ، پریتی سچ نہ کوئے کمایا۔ کیوں سچ دی دھار نہ دسے ترانہ، تریا توں باہر نہ کوئے سنایا۔ کیوں صدی
 چو دھویں بدلدا جائے زمانہ، زمیں زماں ویکھ وکھایا۔ اتر دیدے دسر تھ بیٹے راما، دُھر دا رام منگ منگایا۔ بھیت کھول دے گوپیاں والے کاہنا، دُھر دا
 کاہن رہیا جنایا۔ پیغمبر و کیوں اسم و گریا وچ اسلاماں، اعظم دُھر دا پچھ بچھایا۔ کدھر سندیسہ گیا پیغام، جو کلمیاں وچ کیتا شنوایا۔ دس گرو اپنا دیو بیانا،

اُچی کوک کوک سنایا۔ کیوں نہ رہیا دھرم نشانہ، سچ دی دھار نہ کوئے وڈیایا۔ کیوں نہ رچھیا کرے کھنڈا کھڑگ کرپانا، ساڈھے تن ہتھ نہ کوئے صفایا۔ کیوں مدرا ماس پیا پینا کھانا، گوہند تیرا امرت ہتھ کسے نہ آئی۔ سارے نیتز روئے کہن تیرا کھیل سری بھگوانا، ہر کرتے تیری بے پرواہیا۔ توں جو دھا سورپیر مرد مردانہ، بلدھاری اک اکھوایا۔ ساڈی تیرے چرن کول پرناما، سجدہ سیس جگدیش بھکایا۔ توں مہربان محبوب شہنشاہ سلطانا، پانتشاہ تیرے ہتھ وڈیایا۔ ہوں سیوک تیرے چار جگ دے غلاما، جگ جگ سیو کمایا۔ انتم ساڈا لیکھا مکا دے تما، دین مذہب دی طمع رہے نہ رایا۔ تیرے شبد دا وجے داممہ، دو جہاناں دے سنایا۔ انتم تیرے وچ اوتار پیغمبر گرسب سمانا، باہر نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، مہربان محبوب ایکا دینا دانا، جیا دان سب دی جھولی پائی۔

☆ ۲۸ آسو شہنشاہی سمت ۶ گردیال سنگھ دے گرہ پنڈ سدا سنگھ والا ضلع فروزپور ☆

اوتار پیغمبر گریو اپنی سکھیا، اکھڑ اکھڑ پھول پھولائی۔ جو سرگن لیکھ لکھیا ناتا ت نال بندھائی۔ جس نوں کہہ کے آئے مستھیا، انت رہن کوئے نہ پائی۔ کی اُس دا کڈھو سٹیا، میتوں دیو سمجھائی۔ کیوں نہیں اپنے دین مذہب دا کم نبھٹھیا، بھرے بھلی لوکائی۔ کیوں پوجا کرائی پتھر اٹیا، میرا اشٹ نہ کوئے شنوایا۔ کیوں نہیں مان رکھایا دھر دی چٹھیا، جوتی جوت نہ کوئے ملایا۔ کیوں نہیں منو آ من کھیا، جگت واسنا کوڑ مٹایا۔ کیوں نہ میل ملے دھر دے پتیا، پت پر میثور گود سہایا۔ کیوں تہاڈا سکھ مرید کلج دوارے وکیا، دھرم دی قیمت نہ کوئے رکھایا۔ کیوں نج امرت رس ہو یا بھکھیا، آب حیات کھ نہ کوئے لگایا۔ کیوں سنت بھگت گرگھ گر سکھ صوفی فقیر نہیں دسیا، صدی چودھویں رہی گر لایا۔ کیوں نہیں تہاڈی پوری ہوئی اچھیا، نراچھت دھر دی منگ منگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیکھنہارا دین مذہب دے فطیا، حصے سب دے دیکھ وکھایا۔

☆ ۲۸ اَسُو شہنشاہی سمت ۶ سینٹل سنگھ دے گھر پنڈ ڈگرو ضلع فروزپور ☆

اوتار پیغمبر گر تلو چار جگ دے گرنتھ، اکھر حرف پھول پھولایا۔ دین مذہب اپنا تلو پنتھ، مانو دھیان رکھایا۔ ناد بانگ اذان تلو سنگھ، جو جگت آئے سنایا۔ کی کرنی کیتی کلجگ انت، انت دتا درڑایا۔ کی کلمہ کہے تہاڈا نام منت، منتر کی سمجھایا۔ کون منزل چڑھے اگئی سنت، سچ دینا سنایا۔ بودھ اگادھا کپھرا بنیا پنڈت، بدھی توں پرے پڑدا آپ اٹھایا۔ کیوں گرٹھ بنیا ہوئے ہنگت، ہنگ برہم سار کسے نہ آئی۔ کیوں آتم پر ماتم ناتا تھانار کنت، پُرکھ اکال سنگ نہ کوئے رکھایا۔ کیوں ڈھولا گیت شبد بدلیا چھنت، صفتاں وچ صلاحیا۔ کیوں ہوئے ہنگتا کیتا شنک، سہنسے وچ سرب گر لایا۔ کیوں جھگڑا ہووے راؤ رنک، ذات پات گر لایا۔ کیوں نہ سوہے دوارا بنک، ساڈھے تن ہتھ پترایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ تھم اک ورتایا۔ گر اوتار پیغمبر تک لو اپنی پوجا، منشاں اندر دھیان لگایا۔ کیوں بھاؤ ہویا دوجا، دُتیا بھو نہ کوئے گھلایا۔ انتر راہ ملے نہ گو جھا، پردہ سکے نہ کوئے اٹھایا۔ کیوں نہیں نا بھی کول ہویا مودھا، جھرننا اگم جھرایا۔ کیوں نہیں میرا سچ دوارا سو جھا، بھرے بھلی سرب لوکایا۔ کیوں نہیں گھر وچ گھر جگت جگیا سو آں ڈھونڈا، نو دوارے پنڈھ مکایا۔ کیوں نہیں امرت رس دا بنیا کوئے چو نگھا، کوڑی کرپا پرے تجایا۔ کیوں نہیں کھیل نکیا کایا بت پرے رُوح دا، بتخانہ سو بھا پایا۔ کیوں نہیں آتم لیکھا میرا نور ہو بہو دا، دوجا رنگ نہ کوئے دکھایا۔ کیوں نہیں اندھیرا مٹیا لوں لوں دا، ساڈھے تن ہتھ شنوایا۔ کیوں نہیں بھو کھولیا شبد سنگر دوا، گردیو سوامی اکو نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا منگے کلجگ انت کی لہنا ہونا سبجگ شروع دا، شرع توں باہر کی کھیل کرایا۔

☆ ۲۸ اَسُو شہنشاہی سمت ۶ چند سنگھ دے گرہ پنڈ ڈگرو ضلع فروزپور ☆

اوتار پیغمبر گر تلو دوارے نو، نو نو دھیان لگایا۔ نو کھنڈ پر تھی آونا بھوں، چارے کٹ پنڈھ مکایا۔ جگت تکنا کیوں بدھی ہوئی کاؤں، من کاگ وانگ گر لایا۔ کھیڑا دے نہ کوئے گاؤں، گہر گبھیہر نظر کسے نہ آئی۔ ساچی ملے نہ ٹھنڈی چھاؤں، سر ہتھ نہ کوئے لکایا۔ چوڑا سی وچوں باہر

کدھے پھڑ کوئے نہ باہوں، آون جاون نہ گيڑ کٹانیا۔ کيوں تهاڈے ہندياں بھليا تهاڈا ناؤں، جو چار جگ آئے سمجھانیا۔ کيوں نہيں ہندي واہو واہو، واہ واہ سَنگَر تيري بے پرواھيا۔ کيوں نہيں دِسدا سچ نياؤں، عدل انصاف نہ کوئے کمانيا۔ جھگڑا پيا تھانیں تهاؤں، تھان تھنتر رہے گر لائيا۔ جوتي جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھيل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شير سنگھ وشنوں بھگوان، سب دا ويکھے چار جگ دا لگے داؤ، دائرہ دين دُني کھوج کھوجانیا۔

★ ۲۸ اَسو شہنشاہی سمت ۶ دھنٹا سنگھ دے گرہ پنڈ ڈگر و ضلع فروزپور ★

اوتار پينمبر ويکھو اپنے جانشين، جو شاستر گرنتھ آئے بنايا۔ جس وچ نام کلي دي صفت کيتي ترميم، طرح طرح سمجھانیا۔ حکم سنديسہ دتا عظيم، جو عالی جاہ دتا درڑانیا۔ ريتي چلائی آد قدیم، جگ جگ سيو کمانيا۔ بھيو کھلایا نر مدین، مدعا اکواک دکھانیا۔ مالک دس کریم، نر نرائن اک درسانيا۔ اُس اتے کيوں نہيں رہيا يقين، اکٹھے بہہ جھگڑے سارے ديؤ سنانيا۔ کدھر گئی تعليم، سکھيا اگم اتھانیا۔ جس کارن کيتي تقسيم، مذہب حصے ونڈ ونڈانیا۔ اوہ مالک ليکھا منگے آمين، انت اپنا حکم ورتانیا۔ جوتي جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھيل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شير سنگھ وشنوں بھگوان، دُھر دا ليکھا ويکھ وکھانیا۔

★ ۲۸ اَسو شہنشاہی سمت ۶ ميلا سنگھ دے گرہ پنڈ ڈگر و ضلع فروزپور ★

اوتار پينمبر گر دين مذہب تکو دھار جسماني، جسم ضمير سب دا ويکھ وکھانیا۔ اندر مندر منزل تکو روحاني، رُوح بُت کھوج کھوجانیا۔ سکھيا ويکھو گيتا گيان انجيل قرآني، بائيبل کی رہی درڑانیا۔ نام بھنڈارا ويکھو باني، کی انيالا تير چلانیا۔ اٹھسٹھ تير تھ تکو پاني، کی امرت رس چوانيا۔ مندر مسجد شودوالے

مٹھ گُردوار تکو نشانی، کی نشانہ رہے دکھائیا۔ اپنے تن وجود دی تکو قربانی، جو لوک مات آئے کرائیا۔ انتم ویکھو کھیل شاہ سلطانی، کی شہنشاہ رہیا درڑائیا۔ کیوں تہاڑے ہندیایاں ہوئے بے ایمانی، من کلپنا ذبح نہ کوئے کرائیا۔ کیوں جھگڑاپیا وید پُرانی، پران ادھاری رہیا سنائیا۔ نہ لیکھامگیا چارے کھانی، چوتھے جگ پئی ڈہائیا۔ کدھر گئی تہاڑی محبت والی مہربانی، مہر نظر نہ کوئے اٹھائیا۔ پرکاش ہووے نہ کسے پیشانی، مستک نور نہ کوئے چکائیا۔ سب دی جوہ ہوئی بیگانی، گھر ساچے ملن کوئے نہ آئیا۔ کیوں کوڑ کرایا چڑھی ٹغیانی، دین دُنی رہی رُٹھائیا۔ اپنا اپنا حلفیہ دیو بیانی، بن رسنا جہوا شبد شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی ویکھنہارا جگت پردھانی، پردھانگی کون حق دکھائیا۔

★ ۲۸ آسو شہنشاہی سمت ۶ مل سنگھ دے گھر پنڈ رجانا ضلع فرور پُر ★

اکٹھے ہو کے کہن اوتار تینی، ترے گن توں باہر جنائیا۔ ساڈی رہی کوئے نہ دیہی، تن وجود نہ کوئے دکھائیا۔ کی سندیسہ دیوے ہر سنہپی، سجن بے پرواہیا۔ اپنا اپنا لیکھا کڈھو اتے وہی، کھاتہ کھولو چائیں چائیا۔ اپنے پریم دی پاوو صحیح، صحیح سلامت رہیا درڑائیا۔ کیوں دین دُنیا پت گئی، پت پریشور ملن کوئے نہ پائیا۔ کون سمجھے اگئی دھار نئی، نر نرکارا کی درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ حکم اک سنائیا۔ پیغمبر کہن ویکھئے کھاتہ، خاطر اک دھیان لگائیا۔ اپنی اُمت تکیئے احاطہ، کُنٹ کُنٹ ویکھ دکھائیا۔ سچ رہی کوئے نہ گاتھا، کلمہ حق نہ کوئے درڑائیا۔ کیوں اندھیرا مارے چارے کُنٹ ٹھاٹھا، نور ظہور نہ کوئے رُشنائیا۔ کیوں منزل مگی واٹا، سچ پنڈھ نہ کوئے رکھائیا۔ کس کارن پیا گھاٹا، صدی چوڈھویں بھیو چکائیا۔ کی لہنا دینا پروردگار پُرکھ سمراتھا، جلوہ گر حکم کی جنائیا۔ کیوں میٹن لگا ساڈیاں شاخاں، شناخت اپنی اک سمجھائیا۔ جھٹ ویکھ کے کہن پیشین گوئیاں پورے کرے بھوکھت واکا، واقف کار اک اھوائیا۔ اپنے در دا کھول کے تاکا، پردہ اندروں رہیا چکائیا۔ اسیں کی تکنا کھیل تماشہ، دین دُنی

دیکھ دکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا محکم اک ورتانیا۔ گر دس کہن کی دسینے کتھا کہانی، کہن کچھ نہ پانیا۔ کیوں امرت رس رہیا نہ ٹھنڈا پانی، گنگا گوداوری جمننا سُرستی رووے مارے دھانیا۔ کیوں سُرت شبد ملیا میل نہ ساچے ہانی، گرہ مندر نہ وٹی ودھانیا۔ کیوں پر بھ نوں بُھلے جیو پرانی، آتم پر ماتم سنگ نہ کوئے رکھانیا۔ کیوں سُرتی ہوئی دیوانی، مست المست روپ نہ کوئے بنانیا۔ کیوں لیکھا چکیا کھنڈا کھڑگ شکت بھوانی، اپنا بل نہ کوئے دھرانیا۔ کیوں نہ شرع زنجیر کی غلامی، بندھن بندھ نہ کوئے تڑانیا۔ کیوں نہیں منزل چڑھے جگت رُوحانی، رُوح بُت نہ کوئے صفانیا۔ کس کارن ہر ہر دے آئی خامی، پورن پور نہ کوئے جنانیا۔ بہڑی کیوں لیکھا منگن لگا انترجامی، ہر کرتا ڈھردر گاہیا۔ جس میٹنی اندھیری شامی، شمع نور کر رُشانیا۔ کس بدھ کرے صاحب سچ مہربانی، مہربان محبوب اپنا رنگ رنگانیا۔ کی لیکھا کھینے قلم شاہی نال کانی، کائنات کی وڈیانیا۔ ساڈا لہنا دینا بن گیا چار جگ دا جھگڑا دیوانی، دیوالا سب دا ویکھ دکھانیا۔ آگے مٹنا پینا اکو اگم اگمڑا بانی، جو بان انیالا تیر چلانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ کلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی لکھ چوراسی زرگن سرگن جان جانی، جانہار اپنا محکم ورتانیا۔

☆ ۲۹ آسوشہنشاہی سمت ۶ کیہر سنگھ دے گرہ پنڈ راجیانا ضلع فروزپور ☆

اوتار پیغمبر گر کہن اسیں رین سبائی رہے پھر دے، نوست بھجے واہو داہیا۔ جیواں جتناں سادھاں سنتاں ویکھدے رہے ہر دے، انتشکرن دھیان لگانیا۔ خیال کردے رہے پچھلے چر دے، چری وچھنے ویکھ دکھانیا۔ سانوں پیارے لہے نہ اپنے پریتم پر دے، پریم وچ نہ کوئے سمایا۔ پھر ساڈے ہنچھو رہے کردے، آنسو دتے ٹکانیا۔ کیوں ایہہ اُلٹے گیلے گڑدے، کون لٹھ بھوانیا۔ کتے نظر نہ آئے ساڈے بھنڈارے مہر دے، مہربان کلا کی ورتانیا۔ ناتے رہے نہ گرو گرو چیر دے، چیلے گر لکھ بھوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھردا ور، تھدہ بن دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن اسیں رین سبائی نٹھے، زرگن زرگن واہو داہیا۔ دیکھے کھیل مندر مسجد شو دوالے مٹھے، گرو دوار دھیان لگانیا۔ پنڈھ ماریا اُپر اٹھسٹھے،

کعبیاں تکیا چائیں چانیا۔ مانو دیکھے نو کھنڈ پر تھی دیپ ستے، ست ستوادی تیری دیا اپنا پنڈھ مکائیا۔ تیرے نام پیار وچ دسن مول نہ رتے، رتن امولک نظر کوئے نہ آئیا۔ سچ پریتی پریم والی کوئے نہ دتے، دہ دشا ہوئی ہلکائیا۔ اسیں تیرے گوشے بہہ کے ہستے، ہس کے تالی دتی لگائیا۔ اک دوجے نوں کہا اوہ دیکھو ساڈے ہندیاں ہوئی اندھیری مستے، نوری چند نہ کوئے چکائیا۔ پھیر جھٹ اسماں دین مذہب دے کڈھے پٹے، جو کھنڈے دتے ہتھ پھڑائیا۔ پھر بن اکھراں توں نر اکھر دھار وچ رٹے، شبدی شبد کری شنوائیا۔ جس دے انت اخیر توں اپنے سندیسے دتے، حکمی حکم جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن اسیں پڑھیا تیرا حکم نامہ، نر نرائن تیری سرنائیا۔ جس دا لیکھ اگئی کلام، کلمہ کائنات نہ کوئے سمجھائیا۔ جس دا سندیس دھر پیغام، پیغمبراں توں باہر تیری پڑھائیا۔ پھیر اسماں جھک جھک کیتا سلاما، نیوں نیوں سپس نوائیا۔ چرن کول کر پرناما، مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ پھیر بیننتی کیتی سری بھگوانا، بھگوان اپنی دیا کمائیا۔ تیرا شبد سندیسہ سنیا اٹھے ہو کے نوجوانا، نوجو بن آپ بنائیا۔ جس وچ کہا آہ دیکھو کلج رین اندھیری شاما، شمع نور نہ کوئے چکائیا۔ پھڑ ہلوانیا رام نے راما، کرشن کرشن نال رلائیا۔ پیغمبراں پھڑ کے دامن داما، چاروں گنٹ دتا بھوائیا۔ گرو آس دس کے کھیل تماا، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ سب نے تکیا پر بھ دا لیکھ کلج اتنم جوتی دھار پہننا جامہ، انترجامی ویس وٹائیا۔ کسے دارہن دینا نہیں مانا، ابھمان نظر کوئے نہ آئیا۔ سب نے اکو گانا گانا، اکو نام دھیائیا۔ اکو اشٹ منانا، دوجا نظر نہ کوئے دکائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن اسیں ہو گئے حیرانا، حیرانی ساڈے اندر آئیا۔ کیوں پھر دے جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ بیابانا، سمند ساگر ٹلے پریت بھئیے واہو داہیا۔ جس نے کھیل کرنا سو خالق خلق والی دو جہاناں، نرگن نرؤیر نرنکار بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھرم دی دھار اک جنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں پھریا چار چھیرا، چوگرد دھیان لگائیا۔ جھگڑا چکیا نہ میرا تیرا، تیرا میرا سمجھ نہ کوئے سمجھائیا۔ ساڈے نام کلمے دا پیا جھیرا، جھگڑا مذہب والا درسائیا۔ کایا دسیا نہ کسے کھیڑا، کلج سنت فقیر رہے گر لائیا۔ بھریا پور نہ کوئی بیڑا، نیا نوکا نام نہ کوئے وڈیائیا۔ جدھر تکیا اٹھا گیڑا، پر بھ اٹھی لٹھ سرب بھوائیا۔ بنا اکھاں توں ہویا اندھیرا، نیتز لوچن نین نہ کوئے کھلائیا۔ اسیں ڈھیہہ کے ہوئے ڈھیرا، مان

رہیا نہ کوئے چتر آیا۔ سب بینتی کردے کرپا کر دے اک ویرا، ویری میت دیکھ دکھایا۔ توں شبد سوامی شبد گردیو پرگٹ ہو کے سنگھ شیرا، شہنشاہ اپنی کار بھگتایا۔ صدی چودھویں لائیں مول نہ دیرا، دُور دُراڈے اپنا پنہہ مُکایا۔ تڈھ بن لیکھ مُکائے کیہڑا، سگلا سنگ نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، مہربان محبوبِ مَحَبَّت وِچ اپنیاں کر مہراں، مہربان مہربان مہر نظر اک اٹھایا۔

★ ۲۹ آسُو شہنشاہی سمت ۶ اندر سنگھ دے گرہ پنڈ قادر والا ضلع فروزپُڑ ★

اوتار پیغمبر گر کہن حکم نیا پریم چوچی، سچھنڈ دوارے درگاہ ساچی اپنا سیس جگدیش جھکایا۔ برہنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال تکے دو جہان روگی، انتر انتریو دھیان لگایا۔ دین مذہب ذات پات ورن برن دیکھے جنجو بودی، مستک تلک للائی پھول پھولایا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی تکے ویدی سوڈھی، گھٹ گھٹ انتر اپنا دھیان لگایا۔ رشی مُنی جگیشتر تپیشتر تکے واشنا والے جوگی، جگتی جگت کھوجی تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ست سچ تیری سرنا یا۔ اوتار پیغمبر گر کہن دیکھی دین دُنی دی دھار، دھرنی دھرت دھول دھول دھیان لگایا۔ اکتھے ہوو تیتی اوتار، حضرت موسیٰ عیسیٰ محمد سنگ بنا یا۔ دس گر جوت کر آکار، نر اکار رنگ رنگایا۔ نو کھنڈ پر تھی تکیا آر پار، سمند ساگر پھول پھولایا۔ مانو مانس منکھ تکے کایا مندر مینار، پردہ پردیاں وچوں چکایا۔ چاروں گنٹ دسیا دھواں دھار، نوری چند نہ کوئے چکایا۔ کوڑ گڑیارا کرے خوار، ست سچ نہ کوئے سما یا۔ جھگڑا دے سے جگت سنسار، دین دُنی رووے مارے دھانیا۔ ساچا منتر سکے نہ کوئے اچار، رسنا جہوا پتی دند ہلکایا۔ خادم بنے نہ کوئے خدمتگار، خدی تلبر نہ کوئے مٹایا۔ جدھر تکیے آئی ہار، ہردے ہر نہ کوئے وسایا۔ دین مذہب کرے تکرار، جھگڑا ذات پات سمجھایا۔ ساچا وسے نہ کوئے گھر بار، ساڈھے تن ہتھ رنگ نہ کوئے رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سلطان مرد مردان تیری اوٹ تکایا۔ اوتار پیغمبر گر

کہن دیکھے اپنے سیکھ مُرید، مُرشد ہو کے دھیان لگائیا۔ آلس نندرا کھلی کسے نہ نیند، جوتی جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ حقیقی پڑھے کوئے نہ عید، سجدہ سیس نہ کوئے جھکائیا۔ جو نام کلمہ کر کے آئے تاکید، تسبیاں والے گئے بھلائیا۔ سپارا حق نہ قرآن مجید، شرع شرع نال ٹکرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دین دُنی دے اندر ماری جھاک، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ اندھیرا تکیا بندہ خاکی، خالق رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ منوآ سب دا ہو یا عاقی، نام بھے نہ کوئے جنائیا۔ دوار ملے نہ کوئے ساچی ہائی، دست اگم نہ کوئے ورتائیا۔ اُٹھ دیکھ پُرکھ سمرا تھی، شہنشاہ در تیرے سیس نوائیا۔ دھواں دھار تک اندھیری راتی، نوری چند نہ کوئے چکائیا۔ ساڈا جھگڑا پیا دین مذہب ذاتی، کلمہ نام نال لڑائیا۔ لیکھا مُکا دے کاغذاتی، قدیم دے مالک ہو سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دین دُنی تکی تکیا جگت جہان، جہالت بھری لوکائیا۔ دھرم دارہیا نہ کوئے نشان، نشانہ کوڑ گیا بدلایا۔ مان رہیا کسے نہ رام، کاہن بنسری نہ کوئے سنائیا۔ پیغمبر دے نہ کوئے امام، رسول رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ دس گرو کرے نہ کوئے پہچان، بے پہچان ہوئی لوکائیا۔ شاستر سمرت وید پُران رسنا جہوا گان، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیا۔ اسیں دیکھ ہوئے خیران، خیرت وچ ساڈی دُہائیا۔ کرپا کر سری بھگوان، پاربرہم پت پر میثور تیری اوٹ تکائیا۔ لہنا دینا پورا کر کرنی دے کرتے وچ جہان، جو بھوکھتاں وچ تیرے اگے منگ منگائیا۔ سب دی پیشینگوئی کر پروان، پروانے تیرے اگے لکائیا۔ ساڈی نمستے ڈنڈاوت بندنا سجدے وچ سلام، سیس جگدیش جگت دے مالک اک بھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلیک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد نرگن سرگن تڈھ بن دوجا اور نہ کوئے مہربان، مہربان محبوب مُجبت وچ اپنی دیا کمائیا۔

☆ ۲۹ اَسُو شہنشاہی سمت ۶ سوہن سنگھ دے گھر پنڈ منڈی جُمال ضلعِ فرور پُر ☆

اوتار پیغمبر گر کہن پر بھ دیئے کی حساب، لیکھا انکڑے گنت نہ کوئے گنایا۔ ساڈا تیرے چرناں اک آداب، سچکھنڈ نواسی نیوں نیوں سیس
 جُھکایا۔ توں پُر کھ اکلا دین دِیالا مہاراج، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ ایٹھے اوتھے دو جہاناں تیرا راج، سچکھنڈ نواسی تیرے ہتھ وڈیایا۔ توں آد جُگاد جُگ
 چو کڑی رچنہارا کاج، سنجگ تریتا دوپر کجگ اپنی کل ورتایا۔ کجگ انتم ویکھ اپنا سماج، دین دُنی پھول پھولایا۔ لکھ چو راسی انتر نرتر سُن آواز، سروتے
 ہو کے دُھر در گاہیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول کون تیرا محتاج، مُجبت وِچ دھیان لگایا۔ کون سویا کون گیا جاگ، آلس نندرا کون رکھایا۔ کون
 دوارے لگا بھاگ، کون مندر سو بھاپایا۔ تیرا کھیل پر بھو جُگاد آد، جُگ جُگ کھیل کھلایا۔ صدی چو دھویں دھرم دارہیا کوئے نہ سادھ، سادھنا سچ نہ
 کوئے کمایا۔ بھيو اچھیدے اچھل اچھیدے اپنا دس بودھ اگادھ، بُدھی توں پرے تیری پڑھایا۔ جس نال ترسنا بُجھے آگ، اگنی تت نہ کوئے تپایا۔ ہر
 ہردے اُتجے تیرا ویراگ، ویری کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار باہر کڈھایا۔ مایا ممتا کوڑی ترسنا ہووے تیاگ، ترے گن اتپتے پڑدا دینا چُکایا۔ سوئی سرتی
 اکال مورت سب دی جائے جاگ، جوتی جاتے کر رُشنائیا۔ دُرمت میل رہے نہ داغ، پتت پُنیت دینے کرائیا۔ جھگڑا مُکا کے ڈنڈاوت بندنا روزہ نماز،
 شرع شرع وچوں بدلایا۔ سچ سوامی اپنا آپے کر لے کاج، کرنی دے کرتے قُدرت دے مالک اپنی دیا کمایا۔ صاحب سُلطانے نوجوانے جوتی دھار بن
 احباب، متر پیارا اک اکھوایا۔ ہر ہردے و جا آپ رباب، ستار سَطح والی سمجھایا۔ کجگ جیو ہنس بنا کاگ، کاگوں ہنس اڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگایا۔ اوتار پیغمبر گر کہن کرپا کر دے ہر ہر نرنکار، ہری ہر تیری سرناہیا۔ بھرے بھلا رہے نہ کوئے
 سنسار، سنسا ہوئے روگ دے چُکایا۔ نچ نیتز لوچن بخش دیدار، دید عید کر رُشنائیا۔ تیرا کھیل اپر اپار، اپر پیر سوامی سمجھ کسے نہ آہیا۔ صدی چو دھویں
 سارے گئے ہار، باہو بل نہ کوئے وکھایا۔ کل کلکی تیرا ہووے اک اوتار، نہہکنگ ڈنک شبد دینا وجایا۔ دُھر دے امام پاؤنی سار، نبی رسول رہے

گر لائیا۔ لہنا دینا پورا کرنا اقرار، پیشینگوئی دیکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ
وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نرگن نرور نرکار نرکار، کرنی کرتے کر نیہار اک اکھوائیا۔

☆ ۳۰ اسوشہنشاہی سمت ۶ بغیچہ سنگھ دے گرہ پنڈ منڈی جمل ضلع فروزپور ☆

اوتار پیغمبر کہن ساڈا پینڈا مکا، مکمل حکم بے پرواہیا۔ صدی چودھویں سب نوں لگا دکھا، درد درد نال گر لائیا۔ پوتر ہو یا کسے نہ گھا، اُجل روپ نہ
کوئے در سائیا۔ جگت جہان ہو گیا بھکھا، ترسنا ترپت نہ کوئے کرائیا۔ اٹا مات گر بھ دا رکھا، چوراسی بھند نہ کوئے کٹائیا۔ سب دا بھاگ دے نکھٹا،
وست دھر نہ کوئے ورتائیا۔ آتم پر ماتم ناتا سب دا تئا، رُوح بُت رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ پریم حقیقی والا چھٹا، حقیقت نظر کوئے نہ آئیا۔ پھری دروہی
چارے گٹھا، دہ دشا جگت ہلکائیا۔ ماؤ مانس مانکھ پھرے رُٹھا، پار برہم برہم میل نہ کوئے کرائیا۔ امرت جام پیئے کوئے نہ گھٹا، رس نچھر نہ کوئے
جھرائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا اتم تھٹھا، مہر نظر اک اٹھائیا۔ انت اخیر لہنا دینا چھٹا ناڑی حقہ، حکم دھر دا اک سنائیا۔ نیچے وچ رہے نہ تکا، تخم تاثیر دینی
بدلائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ اوتار پیغمبر کہن ساڈا وقت رہے نہ مول، ست سچ درڑائیا۔
کھیل کھیلے ہر کنت کنتوئل، ہر کرتا دھر درگا ہیا۔ جس دا حکم سارے گئے بھول، بھل وچ لوکائیا۔ ساڈا قایم نہ رہیا اصول، اصل وصل نہ کوئے کرائیا۔
کوڑی کریا دنی ہوئی مشغول، مشورہ مایا متا موہ رکھائیا۔ پر بھ چرن لائے کوئے نہ دھول، نلکے خاک نہ کوئے رمائیا۔ کلمہ سنے نہ کوئے معقول، بھو
ابھیدا نہ کوئے گھلائیا۔ ساچا نام ہوئے نہ کسے وصول، وست ہتھ نہ کوئے پھرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ حکم
اک ورتائیا۔ اوتار پیغمبر کہن ساڈا رہے نہ اگا پچھا، پر بھ جوتی جوت سائیا۔ اتم پوری ہوئی اچھا، نراچھت دے وڈیائیا۔ جو بھوکھتاں لیکھ لکھا، سو پور
رہے کرائیا۔ کھیل کھلا کے دہ دشا، نو در دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ ساڈا دین مذہب دار ہے کوئے نہ حصہ، اگے ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ دین دنی دا ناتا دسدا متھا،

متھن کرے دُھر درگاہیا۔ چار جُگ دا لیکھ نکلیا چٹھا، صفتاں والا صفت صلاحیا۔ اتم پر بھ دا بھانا مٹنا پینا کر کے مٹھا، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ جس دا کھیل ہونا انڈٹھا، پردہ اندروں نہ کوئے چُکایا۔ سو سوامی بن کے سب دا پتا، مٹر پیارا ویکھ دکھایا۔ جن بھگتاں کر کے ہتا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، دین دُنی دا اکو نام دس کے وِشا، وِشو دا مالک دیا کمایا۔

★ ۳۰ آسُو شہنشاہی سمت ۶ بی بی چھندو دے گرہ پنڈ مُنڈی جُمال ضلع فروز پُر ★

بھگت سہاؤندے سچ در، ملے مان وڈایا۔ میل گوندے سچ سر، دُرمت رہے نہ رانیا۔ درس پوندے سچ گھر، نیز نین نین بگسایا۔ چرن ڈھندے لڑ پھڑ، آتم پر ماتم جوڑ جڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار اک دکھایا۔ جن بھگتاں در سہنجنا، سو بھاؤنت وِسنیک۔ کرپا کرے درد دُکھ بھے بھنجنا، ہر کرتا لاشریک۔ نام ندھان پاوے انجنا، بخشنہارا دُھر توفین۔ چرن دھوڑ کرائے مجنا، بخشے سچ پریت۔ ہر جن درس کر کر رجننا، کایا ہوئے ٹھانڈی سیت۔ گرہ شبد دامہ وِجنا، کوڑ کرپا رہے نہ چیت۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، جس جن توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سوہنگ دے گیت۔

★ ۳۰ آسُو شہنشاہی سمت ۶ تھانیدار سرُپ سنگھ دے گرہ پنڈ دُھڈی ضلع فروز پُر ★

پُرکھ اکال کہے اوتار پینمبر گر ویکھو کنت چارا، اتر پورب پچھم دکھن دھیان لگایا۔ نور نورانہ دیا باقی ہوئے نہ کوئے اُجیارا، اندھ اگیان نہ کوئے مٹایا۔ شبد اناد سنے نہ کوئے دھنکارا، انحد نادی ند نہ کوئے شنوایا۔ امرت رس ملے نہ ٹھنڈا ٹھارا، بوند سوانتی نچھر جھرنانہ کوئے جھراپا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ دھواں دھارا، دھرم دی دھار نہ کوئے دکھایا۔ سر شٹی در شٹی اندر نرگن ہو کے پاواں سارا، سرگن بھيو اُجید کھلایا۔ مان رہیا نہ وید چارا،

شاستر سمرت قرآن دین دُہانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سمجھانیا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھو چار چھیرا،
 زرگن سرگن دھیان لگانیا۔ تت وجود میٹے نہ کوئے اندھیرا، آتم پڑدانہ کوئے گھلانیا۔ جیو جنت سادھ سنت بٹھے نہ کوئے بیڑا، نیا نوکا پار نہ کوئے لنگھانیا۔
 چوراسی پھاسی چکے کوئے نہ جھیرا، گربھ جوُن نہ کوئے کٹانیا۔ لیکھا کئے نہ میرا تیرا، ہوئے روگ نہ کوئے مکانیا۔ ساچی منزل لائے کوئی نہ ڈیرہ، درگاہ
 ساچی سچھنڈ ملن کوئے نہ پانیا۔ اپنا اپنا سکھ مرید دسو کیہڑا، شبد اشارے نال سمجھانیا۔ جس داتن من واسنا چکھیا ہووے جھیرا، جھکڑا کوڑ نہ کوئے سمجھانیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر داور، دُھر سندیس اک سنانیا۔ اوتار پیغمبر گر تلو دو جہاں، زوریر ہو کے ویکھ وکھانیا۔ ست دھرم
 دا ویکھو نشان، نشانہ دُھر دا اک پرگٹانیا۔ کیوں کھج جیو ہنس ہوئے کاں، بدھی کاگ وانگ گر لائیا۔ دھرم دا کرے نہ کوئے نیاں، عدل انصاف نہ
 کوئے وکھانیا۔ اندر وڑ کے ویکھو ساڈھے تن ہتھ گراں، مندر و بے نہ کوئے ودھانیا۔ صدی چو دھویں پکڑے کوئے نہ بانہہ، پشت پناہ ہتھ نہ کوئے
 ٹکانیا۔ کیوں تہاڈے ہندیاں جھکڑا پیا سور گاں، جگت ڈھوراں کھل لہانیا۔ ساچا ملے کتے نہ تھاں، تھنتر سمجھ کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنانیا۔ اوتار پیغمبر گر نیتز کھول لو جگ، جگ جیون داتا آپ درڑانیا۔ دین دُنی ویکھو اُپر شاہ
 رگ، شہنشاہ ملن کوئے نہ پانیا۔ کیوں ترے گن مایا لگی اگت، تہاڈا نام کلمہ سکے نہ کوئے بچانیا۔ نو دوارے مکے کسے نہ حد، دسم دواری پڑدانہ کوئے
 اٹھانیا۔ نام خُماری پیئے کوئے نہ مد، مدھر دُھن نہ کوئے سنانیا۔ کیوں آتم پر ماتم ہوئی الگ، پاربرہم برہم جوڑ نہ کوئے جڑانیا۔ کیوں خالی ہوئے سب
 دے ہڈ، ہر دے ہر نہ کوئے وسانیا۔ کیوں سرشٹی درشٹی اندر اشٹ گئی چھڈ، لیش جیو رنگ نہ کوئے رنگانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر فرمانا اک سنانیا۔ اوتار پیغمبر گر ویکھو اپنا اپنا جگت لال، ہر لالن آپ جنانیا۔ کیوں نہ پوری ہوئی کسے دی گھال، گھولی گھول
 نہ کوئے گھمانیا۔ تیس کس دے بنے دلال، وچولا کون اھوانیا۔ صدی چو دھویں اپنیاں اپنیاں مریداں سکھاں دی دیو مثال، مسل میرے آگے لکانیا۔
 میں ویکھنہارا مریداں حال، مرشد داتا بے پرواہیا۔ دین دُنی داتکنہار جنجال، جاگرت جوت کر رُشنانیا۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ ویکھو دھر مسال،

گردوارے پھول پھولایا۔ کیوں جھگڑا پیا دین دنی تسیں سکے نہ مول سنبھال، سمبل لیکھا دیو جنایا۔ کھیل کرے پر بھ انتم دین دیال، دیا ندھ اپنی کار کمائیا۔ جس نوں کہہ کے آئے پڑکھ اکال، سواکل کل دھاری اپنا حکم ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چو کڑی نرگن سرگن سب دا دیکھنہارا حال، احوال پچھلے نال ملایا۔

☆ ۳۰ اسو شہنشاہی سمت ۶ پنڈ منڈ ضلع فروزپور ☆

راون آسا سوا لکھ ناتی، رکت بوند وند نہ کوئے وندایا۔ جس دا لیکھا لکھ سکے نہ قلم دواتی، چار وید چھ شاستر سمجھ کوئے نہ پانیا۔ جس دے کولوں کھیل کرایا کملا پاتی، پت پر میثور اپنا حکم سناپیا۔ اوہ راون جگت و دیا سمرا تھی، گنوان اکھوایا۔ جس دا لیکھا بنیا نال رام رگھوناتھی، رگھوپت کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ اپنا حکم ورتایا۔ سوا لکھ ناتی راون ترسنا، طمع تن رکھایا۔ جس دی شہادت دیوے شو برہما وشنا، ترے گن اتیتے آپ درڑایا۔ اُس دا بھیو جانے کونا، بدھی وچ نہ کوئے چترایا۔ جس کارن دسر تھ بیٹا جنگلاں وچ بھونا، دہ دشا بھجیا واہو داہیا۔ اوہ کھیل اگتا بن راون رام کسے نہ مٹنا، دوسر سمجھ کسے نہ آپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر داہر، جگ جگ اپنا حکم ورتایا۔ سوا لکھ ناتی راون آسا، ساہ ساہ وچ سمانیا۔ جس نال تکی پر تھی آکاشا، گنگن گگنتر بھیو کھلایا۔ من مندر اندر پاوے راسا، سرتی کھیل کھلایا۔ چے سواس سواسا، بن رسنا جھوا ہلایا۔ دھر دا مٹے آکھا، کی رام دارام سمجھایا۔ جس دی پتر دھیاں والی گنتی نہیں کوئے شاخا، شناخت سکے نہ کوئے کرایا۔ اوہ نرگن نرویر نرنکار دا ساکہ، بنا رام دے پڑھن کوئے نہ پانیا۔ تریتا دواپر جس دیاں کردے آوندے باتاں، صفتاں وچ صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچھنڈ نواسی اپنی کھیل ورتایا۔ سوا لکھ ناتی راون تمنا، تاس تمنا نال ملایا۔ جس دا بھیو نہ جانے گنگا گوداوری سرتی جمنا، اٹھسٹھ سمجھ کسے نہ آپیا۔ جس وچ لہنا دینا ورننا برناں، چوڑاسی تاگھ رکھایا۔ حساب کتاب جمنا مرنا، کال پاوے نال بندھانیا۔

نر بھے ہو نہیں ڈرنا، اپنا بل دکھائیا۔ سینتا سوانی جنگل ہرنا، اپنا روپ بدلایا۔ چار جگ توں دکھرا وید پڑھنا، ایہہ ترسنا راون اگے پرگٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا تھم ورتایا۔ سوا لکھ ناتی راون انتر انتس خواہش، خالص سمجھ کسے نہ آئی۔ بنا رام دے رام توں کری نہ کسے تلاش، کھوجت کھوجت کھوج نہ کوئے سمجھایا۔ جس سہاؤنا بنواس، رام جنگلاں وچ بھوایا۔ اوہ لیکھا جانے صاحب گنتاس، شاہ پانتاشہ سچا شہنشاہیا۔ جس من کا گڑھ سہایا آپ، دہ دشارنگ رنگایا۔ اندر ودھا کے روگ سنتاپ، سہنسیاں وچ سمائی۔ شاستر دے کے جاپ، دتی مان وڈیایا۔ اُس وشے نوں سمجھ سکیا نہ کوئے ساکھیات، جس کارن رام راون دوویں لوک مات پرگٹایا۔ جگت کہانی جو ویدا وچ کوئی گیا آکھ، ودواناں صفت صلاحیا۔ باقی سارے کر دے پسچا تاپ، سنسا من نہ کوئے چکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سوا لکھ ناتی راون دے اندر دی جھاک، جس دا لیکھا جانے کچھ وششت جس نر نتر کھلی تاکی، سندیسہ پاتی پتر کا رام رام سمجھایا۔

☆ ۳۰ اسو شہنشاہی سمت ۶ سردارا سنگھ دے گرہ پنڈ مناوا ضلع فروزپور ☆

اوتار پیغمبر گر کہن پر بھ تیرا روپ خالص، جوت شبد دی دھار تیرے وچ سمائی۔ دین دیالے ہر گوپالے بن ثالث، صاحب سلطان نوجوان اپنی دیا کمایا۔ اسیں چار جگ دے تیرے ننھے بالک، بچپن تیرے ہتھ پھرایا۔ توں انتر نر نتر سب دا پالک، پالن ہار تیری سرنائیا۔ مہربان خلق دے خالق، کل تیری اوٹ تکایا۔ دین دُنی دے اندروں کڈھ جہالت، کوڑی کریا دے مٹایا۔ سچ دوار کر عدالت، عدل انصاف اک کمایا۔ آتم پر ماتم بخش اک عبادت، نام اک جنایا۔ تیرا دُھر دا کلمہ ہووے سخاوت، بخشش رحمت آپ کمایا۔ دین مذہب دی رہے نہ کوئے علامت، اوتار پیغمبر گر سارے رہے سنائیا۔ منو آمن کرے نہ کوئے بغاوت، جھگڑا دُئی نہ کوئے دکھایا۔ موہ ہنکار میٹ علامت، عالی جاہ تیری سرنائیا۔ کلجگ کوڑی کریا سب نوں لائی کاکھ، جگت جگیا سو آں کئے مستک وچ شاہیا۔ مہربان محبوب کایا مندر اندر بدل دے حالات، تیرے اگے عرض سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگایا۔ اوتار پیغمبر گر کہن پر بھ بخش دے نام اگتا ایک، اینکار تیری سرنا یا۔ آد جگادی سب نوں بخش دے دُھر دی ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رما یا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی کر بدھ بیک، دُرمت میل رہے نہ رانیا۔ سرتی شبد تیتوں لین چیت، چیتن تیتوں آپ سمجھایا۔ درس دکھا دے نیتن نیت، نچ نین کر رُشایا۔ آتم پر ماتم بخش دے ہیئت، ہتکاری ہو کے دیکھ وکھایا۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک، اگن تت نہ کوئے جلا یا۔ دھرم دی دھار سمجھا دے اپنا دیس، سچھنڈ نو اسی پڑدا دے اٹھایا۔ تیری مہا سدا ہمیش، ہم ساجن تیری صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لہنا دینا قول اقرار پور کرنا کیتا نال دسمیش، دہ دشتا توں باہر دھیان لگایا۔ اوتار پیغمبر گر کہن میرے دین دیا لے ٹھاکر، گھر گمبھیر تیری سرنا یا۔ دین دُنی دے ڈوگھے ساگر، بے انت بے انت تیری سرنا یا۔ بھاگ لگا کے کایا مائی گاگر، ساڈھے تن ہتھ پڑدا دے چکایا۔ سرشی درشی اندر بنے تیری سو داگر، نام کلمہ اینکار اک دینا ورتا یا۔ دُھر سوامی جو دھا سور پیر نرگن دھار اک بہادر، بلدھاری تیرے ہتھ وڈیا یا۔ تیتوں کہا کریم قادر، قدرت دے مالک ہو سہایا۔ ہوں تیرے سارے عاجز، نرمانتا وچ سپس جھکایا۔ کلج کوروی کر یا میٹ دے سازش، شرع دا جھگڑا رہے نہ رانیا۔ من کلپنا رہے نہ آتش، امرت میگھ دینا برسایا۔ تیرا کھیل تنکا اکو ایک واستک، واسطہ تیرے آگے پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچھنڈ نو اسی پڑکھ ابناشی پار برہم در ٹھانڈے آس رکھایا۔ اوتار پیغمبر گر کہن میرے صاحب صاحب سلطانا، ہر وڈے تیری وڈیا یا۔ اوہ تک اپنا جہانا، جسمانا کھوج کھوجا یا۔ صدی چودھویں سب دا اکو اک بیانا، مل کے سارے رہے درڑا یا۔ پرگٹ ہو سری بھگوانا، نرگن نور جوت رُشایا۔ تیرا سمبل وسے سوہنا مکانا، ساڈھے تن ہتھ وجے ودھایا۔ لکھ چوراسی آتم پر ماتم گوپی بن کاہنا، کاہن گھنٹیا تیرے در ٹھانڈے سپس نو ایا۔ سچ میننتی سچ سوامی کر پروانہ، سچ سچ سپس جگدیش جھکایا۔ ایسے خوشی نال کہیے توں مالک اک اماما، عملاں توں رہت نظری آیا۔ تیرا شبد وجے دامہ، دو جہان ہووے شنوایا۔ کل کلکی پھر کے اپنا جامہ، جانہار اپنا ویس وٹایا۔ نہکلنک بلی بلوانا، بلدھاری پڑھدا دینا اٹھایا۔ تیرا حکم منن سارے کرن پروانا، منن چائیں چانیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن کرپا کر سری بھگوانا، بھگون در تیرے منگ منگایا۔

توں سچھنڈ نو اسی مرد مردانہ، سوربیر بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ
وشنوں بھگوان، شاہ پاتشاہ سچے سلطانا، صاحب سوامی انترجامی انتر تیری آس رکھائیا۔

★ ۳۱ آسوشہنشاہی سمت ۶ بلونت سنگھ دے گرہ پنڈ تلونڈی جُلے خاں ضلع فروز پُر ★

اوتار پیغمبر گر کہن ہر اندر چک کے ویکھیا پردہ، پردہ نشیں تیرا نور نظر نہ آئی۔ سچ پیار دا بنیا کوئے نہ بردا، بدی وچ سرب گر لائی۔ دیناں
اناتھاں ونڈے کوئے نہ دردا، دکھ بھجن بھے نہ کوئے رکھائیا۔ چار گنت شرع دیاں تکیاں کرداں، چھریاں مانس ہتھ اٹھائیا۔ دروہی تیرے آگے ساڈیاں
عرضاں، آرزو وچ ڈھائی۔ کوڑ کریمیت کے مرضاں، مرید ویکھ خلق خدائیا۔ دین مذہب دیاں میٹ کے درجاں، حد حدود دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ پٹھیاں
سدھیاں کر دے زرداں، نر نرائن تیری سرنائیا۔ بھیو گھلا دے اپنے گھر دا، گھر گمبھیر پڑا آپ اٹھائیا۔ توں جو دھا سوربیر مردانہ مردا، مدد دینی چائیں
چائیا۔ تیرا کھیل نرائن زردا، نر ہر تیری اوٹ نکائی۔ توں آپے بھنے آپے گھردا، گھر نہار تیری بے پرواہیا۔ توں چار گنت ویکھ لہندا چڑھدا، دکھن پہاڑ
اکھ گھلائی۔ کون تیرا نام کلمہ پڑھدا، کون بیٹھامات بھلائی۔ ساڈا تیرے چرن کولان اُتے سجدہ، سیس جگدیش نوائی۔ تیرے کول سب دیاں فرداں،
پردہ اوہلا دے چکائی۔ کوڑی کریمیت اندھیر گردہ، سچ چند کر زشنائیا۔ کیوں مانس مانس نال لڑدا، سائتک ست دے کرائیا۔ بھانڈا بھن دے ہوئے گڑھ
دا، ہنکار وکار دے گوائیا۔ ترے گن وچ ہووے کوئے نہ سڑدا، اگنی تت دینا بھجائی۔ امرت دے دے اپنے سروور سردا، میگھ اگم برسائی۔ بن تیری
کرپا دو جہان مردا، مردا مرید وچ نہ کوئے سمائی۔ لیکھا مُکا دے کھج کل دا، کل کلکی تیرے آگے ڈھائی۔ لہنا پورا کر دے اٹھسٹھ جل دا، تیرتھ تٹ
کنارے نال ملائی۔ جھگڑا مُکا دے اندھیری ڈونگھی ڈل دا، اڈول اڈل اپنا حکم ورتائی۔ لیکھا پورا کر دے راجے بل دا، جو باون آگے گیا واسطہ پائی۔
سانوں پتہ نہیں گھڑی پل دا، پاربرہم کی تیری بے پرواہیا۔ لیکھا مُکا دے دئی دوتی سل دا، سچ اپنا گھر وکھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیآ۔ اوتار پیغمبر گر کہن تیرا حکم سندیسہ اگئی، اگم تیری وڈیائیآ۔ ساڈی عرض بیننتی اک مٹیں، منشا تیرے وچ سمائیآ۔ سب دی اپنے نال بٹھیس کٹیں، کتا گو بند والا لیکھے لینا پائیآ۔ دین مذہب دی رہن نہ دیویں کندھی، حد حدود دینی چکائیآ۔ سب دا واس کراونا چھتر چھٹی، شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ تُوں مالک دُھر دا دھنی، دھناڈھ اک اکھوائیآ۔ متر پیارا بھگتاں بناتی، تن وجود ملنا چائیں چانیا۔ سرشتی رہن نہ دیویں اٹھی، نیز نین دینا کھلایآ۔ اوتار پیغمبر گر کہن تیرا نام سندیسہ سُننا کئی، دُھر فرمان دینا سمجھائیآ۔ اپنے نام دی دست دیویں نورِ الہی چٹی، چن چند وچوں پرگٹائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، ست سچ تیری سرنائیآ۔ اوتار پیغمبر گر کہن آہ ویکھ لے تیرے خادم، خدمت وچ سیس نوائیآ۔ لیکھا جان مائی حواتے باوا آدم، زرگن نور بے پروا ہیا۔ جو سندیسہ دے کے گیا کاہنا کرشنا یادو، یدی سب دا دھیان رکھائیآ۔ تُوں آد جگادی موہن مادھو، پاربرہم تیری وڈیائیآ۔ تُوں شہنشاہ پاتشاہ عالی جاہ اعظم، عظیم اک اکھوائیآ۔ کلج کوڑی کریا رہن نہ دیویں ناظم، نام اپنا اک سنائیآ۔ جھگڑا میٹ دے دین دُنی جگ مایا ممتا ظالم، ظلم دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ پر بھو اسیں چار جگ دے تیرے ملازم، سبجگ تریتا دواپر کلج سیو کمائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، نہکلنک زرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دا بن ضامن، ضامن اپنی وچ رکھائیآ۔

☆ ۳۱ اَسُو شہنشاہی سمت ۶ کرتار سنگھ دے گرہ پنڈ شاہ والا ☆

اوتار پیغمبر گر کہن سب دا ہونا انت کنارہ، سد رہن کوئے نہ پائیآ۔ کٹھے رہنا سچکھنڈ سچ دوارا، دوجا گھر نہ کوئے بنائیآ۔ اکو منا ہر نرنکارا، نر زرائن سچا شہنشاہیا۔ جو سانجھا ہووے پروردگارا، جلوہ گر نورِ الہیا۔ اوس دے در ہونی نمسکارا، سجدہ سیس اک جھکائیآ۔ جس داشد حکم اشارہ، پیغمبراں رہیا جنائیآ۔ اوس دا سندیسہ اکو نعرہ، جیکارا اگم اتھاہیا۔ جس دا کھیل ہونا دوبارا، گو بند دھار دھار پرگٹائیآ۔ نو ست پاوے سارا، چاروں گنٹ کھوج کھوجائیآ۔ حکمی حکم دیوے اپارا، نہ کوئی میٹ میٹ مٹائیآ۔ کلج رہن نہ دیوے دھواں دھارا، اندھ اگیان دے گوائیآ۔ لکھ چورا سی پاوے سارا،

مہاسار تھی نورِ الٰہیہ۔ در اوس دے بننا سرب بھگھارا، درویش ہو کے الکھ جگائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے ساڈا سب دا بنا دے اِکو بھائی چارا، دین مذہب
 دا جھگڑا رہے نہ رائیا۔ دو جہاناں تیرا ہووے سہارا، نرگن سرگن دیکھ دکھائیا۔ جھگڑا رہے نہ مندر مسجد شو دوالا مٹھ گرو دوارا، گھر اِکو لینا پرگٹائیا۔ تیری
 چرن دھوڑ لاوے مستک سرب سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری سیس نوایا۔ تیرا راہ سارے تکلدے چوویاں اوتارا، اوتر اپنا حکم ورتائیا۔ کل کلکی
 سور پیر بلکارا، بلدھاری اِک اُکھوائیا۔ امام اماما بن سکدارا، سر سر اپنا ہتھ اِکائیا۔ تیرا کھیل سدا جگ چارا، جگ چو کڑی حکم ورتائیا۔ کلجگ انتم در بھگھاری
 پیغمبر گرو اوتارا، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا اِک رکھائیا۔ اوتار پیغمبر گرو کہن کسے
 رہنا نہیں انت، انت سرب ڈھایا۔ اِکو مالک سری بھگونت، ہر کرتا ڈھر درگاہیا۔ جس دے لکھ چوڑا سی جیو جنت، سادھ سنت دے وڈیایا۔ جس دا نام
 کلمہ منت، اکھراں وچ صفت صلاحیا۔ جس نوں ڈھر دا مٹیا کنت، کنتوہل اِک اُکھوائیا۔ در اوس دے کرے منت، دھوڑی خاک رمائیا۔ ساڈی رہی کوئی
 نہ ہمت، کلجگ کوڑ نہ کوئے مٹائیا۔ من منو آکرے علت، علم عالماں رہیا بھلایا۔ سب دی خواری ہوئی ذلت، آبرو سکے نہ کوئے بچایا۔ پر بھو اسیں
 تیرا کھادھا نام دا نمک، نمک حلال دے بنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ آسا اِک رکھائیا۔ اوتار پیغمبر گرو کہن
 اسیں بنے نمک حلال، ہر تیری اِک سرنائیا۔ دیناں بندھپ دین دیاں، دیاں دھ دیا کمایا۔ جیو جنت تیرے لال، مانو اپنی گود اِکائیا۔ سب دی سانجھی کر
 دے دھر مسال، بھگت دوارا اِک پرگٹائیا۔ جتھے ترے گن مول رہے نہ جال، جگت جنجال دینا تڑائیا۔ ساڈی ایہو بیننتی ایہو سوال، سوالی ہو کے رہے
 سنایا۔ صدی چو دھویں اپنا جگت جہان سنجال، سمبل بہہ کے اپنا حکم ورتائیا۔ ساڈی لیکھے لا لا گھال، پچھلی کیتی جھولی پائیا۔ چار جگ دے تیرے ننھے
 بال، چھوٹے چھوٹے سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے دے ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ گرو اوتار پیغمبر کہن ساڈی
 ہونی انت خلاصی، بندھن نظر کوئے نہ آئیا۔ حکم چلنا پُرکھ ابناشی، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ دو جہان بنا داسی، سیوک ہو کے سیو کمائیا۔ ساڈی بھوکھتاں
 والی پوری کرنی آسی، آہستہ آہستہ جھولی دے بھرائیا۔ پردہ لاہے سچھنڈ نواسی، بھيو ابھیدا آپ گھلایا۔ دھرنی دھرت دھول دھول پا کے راسی، رسم

اپنی دئے سمجھائی۔ دین مذہب دی رہن نہ دیوے شانی، شناخت اپنی اک درڑائی۔ منزل اگئی چڑھا کے گھائی، گھاٹا سب دا پور کرائیا۔ ساڈی اتم میٹ کے واٹی، لہنا سب دی جھولی ٹکائی۔ دین مذہب کوئے رہے نہ ذات پاتی، جھگڑا مانو نہ کوئے جنائی۔ اکو دھار پرگٹا کے ساچی، سچ دا سنجم اک سمجھائی۔ جس دی کتھا کہانی کسے کولوں جائے نہ واچی، واچک بنے نہ کوئے وچ لوکائی۔ سو کھیل کرے پر بھ آسو دا انت انت دی راتی، رڑی اپنے حکم وچ مہکائی۔

★ ۳۱ آسو شہنشاہی سمت ۶ جرنیل سنگھ دے گرہ پنڈ شاہ والا ضلع فروز پور ★

اوتار پیغمبر گر کہن مہینہ آسو لنگھیا، اپنا پنڈھ مکائی۔ جس وچ حکم سندیسہ دیندا رہیا سورا سرنگیا، ہر کرتا ڈھردر گاہیا۔ چار کٹ دہ دشا دین مذہب دکھاؤندا رہیا دنگیا، جھگڑے وچ لوکائی۔ جیواں جنتاں سیس دکھایا ننگیا، اوڈھن اُپر نہ کوئے ٹکائی۔ من وکار جنایا گندی، بڈھ بیک نہ کوئے رکھائی۔ آتم ملے نہ کسے اندیا، اند اند وچوں جنائی۔ بھار چکے کوئی نہ کندھیا، خالی ہتھ سرب ڈھائی۔ نیتز رووے جمناسرستی گوداوری گنگیا، گنگوتری نیر وہائی۔ بھڑی تیرے کولوں کسے کچھ نہ منگیا، بھکھک ہو کے جھولی ڈھاپا۔ جگت سماج دیکھ دھوتی تہمت تمبیاں، نیتز نین اٹھائی۔ اُف کلج آیا اتم کندھیا، کندھی بیٹھے پار نہ کوئے لنگھائی۔ بھو تیرا آیا نہ تیرے بندیا، بندگی وچ نہ کوئے سمایا۔ ساچا سنے کوئی نہ چھندی، ہوئے روگ نہ کوئے مٹائی۔ جھگڑا مٹے نہ جیرج انڈیا، اتبھج سیتج لیکھا پور نہ کوئے کرائیا۔ سانوں یاد آئی اسماں پورب لہنا تیرے سچھنڈ دوارے ٹنگیا، ڈوری پریم نال لٹکائی۔ جس وچ لیکھا سب نے اتم جانا ڈٹیا، بچیا رہن کوئے نہ پائی۔ گو بند نے چھاتی نال لا کے رکھیا جو اکو لایا کتیا، کتا اپنے لڑ بندھائی۔ جس ویلے پڑکھ اکال دین مذہب دا میٹیا بٹیا، حد حدود رہے نہ رائی۔ سب نے اک پر میثور نیا، دوسر سیس نہ کوئے جھکائی۔ جن بھگتاں اپنی شبدی دھاروں جنیا، پڑکھ اکالا جس والی بنے پتاماٹیا۔ نہ ہرکھ سوگ رہے غمیا، چنتا چکھانہ کوئے جلائی۔ لیکھے لا کے پون سواس دمیا، دامنگیر آپ ہو جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائی۔ اوتار پیغمبر گر کہن آسو گیا لنگھ، اپنا پنڈھ مکائی۔ اسیں تے رہے سچھنڈ، سچ پلنگ آسن اک دکھائی۔ گرہ

بیٹھے رہے جس دا چہرہ چھن کوئے نہ کندھ، حد حدود نہ کوئے جنایا۔ جگ چوکڑی دا تکرے رہے پندھ، جو مات لوک پھیرا آئے پایا۔ دین مذہب دی کھوجدے رہے حد، چاروں گنٹ دھیان لگایا۔ نام کلمہ سُن دے رہے ند، راگ انراگی دھیان لگایا۔ انت صاحب سلطان سب نوں لیا سد، سدا ہکم والا جنایا۔ حکمے اندر گئے بجھ، پلو سکے نہ کوئے جھڈایا۔ ہو سکے نہ کوئے الگ، دکھراہ نہ کوئے درسایا۔ سچ سرنائی سارے رہے ڈھٹھ، نیوں نیوں سپس جھکایا۔ دین دیا لے سب نوں بخش اک اکھ، اوتار پیغمبر گر دکھراہن کوئے نہ پایا۔ تیرا نام کلمہ لئیے رٹ، رٹا مکے جگت لوکایا۔ اکو تیرتھ سوہے تٹ، کنارہ اکو دینا دکھایا۔ اکو دوارا وسناہٹ، وست اک اگم ورتایا۔ توں سرب کلا سمرتھ، گہر گمبھیر اک اکھوایا۔ سیر سب دے رکھ ہتھ، مہر نظر ٹکایا۔ تیرے نام دا گایے جس، صفتاں وچ صلاحیا۔ ساڈی پوری کرنی اس، ترسنا رہے نہ رایا۔ تیرے ہوئے وس، واسطہ تیرے نال جڑایا۔ توں اکو کرنا پکھ، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جدھر دیکھئے نظری آئے پرتکھ، جوتی جاتے دیا کمایا۔ سب دی سانجھی کردے اکھ، نیتز دویت رہن نہ پایا۔ قول اقرار کر لے پک، آگے سکے نہ کوئے تڑایا۔ پُرکھ اکال پیا ہس، ہستی اپنی اک سمجھایا۔ اوتار پیغمبر گرو لو تک، تقویٰ اکو اتے رکھایا۔ میرا سندیسہ ہووے یک، واحد کرے پڑھایا۔ بچھلا دین مذہب دا لیکھا ہویا پھک، مالک رہن کوئے نہ پایا۔ اٹھو چھیتی کروکھ، اپنی لو انگڑایا۔ اپنے پلو کندھے لو سٹ، گٹھری ہتھ نہ کوئے اٹھایا۔ حکم دیوے صاحب سمرتھ، ہر کرتا بے پرواہیا۔ اکو وار پینا اکھ، بھجنا واہو داہیا۔ اچ دی رین وشن برہما شو کول یعنی کٹ، سوہنی خوشی بنایا۔ پہلی کنگ لو آں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں جاناٹپ، اسماناں باہر باہر قدم ٹکایا۔ ساڈھے نو رات نوں بھگت دوار کرنا اکھ، خوشیاں نال اپنا سنگ بنایا۔ پنجاں پیاریاں پانی گلاس بھرنا جھٹ، ویلا بھل کوئے نہ جایا۔ پنجاں درباریاں سنگت دے چاروں گنٹ پینا تھ، نو نو چکر لینے لگایا۔ پنج لکھاری رجسٹر رکھ کے سچے پٹ، لکھن چائیں چائیا۔ نو گرگھ بن کے بھولے جٹ، ڈانگاں سوٹے ہتھاں وچ اٹھایا۔ ہتھ وچ بوتلاں پھڑ کے پیندے ہون گٹ گٹ، گر اوتار پیغمبر اں نوں دین دکھایا۔ اگلا لیکھا پھیر دینا دس، پہلی کنگ راہ تکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے حقیقت حق، حق دا مالک اک اکھوایا۔

☆ پہلی کنگ شہنشاہی سمت ۶ گرداس سنگھ دے گھر پنڈ شاہ والا ضلع فرور پُر ☆

کنگ کہے میں سویا جا گیا، یاراں ماس نہ اکھ کھلایا۔ میرے صاحب میتوں دتی آگیا، محکم اگم درڑایا۔ شبدی ماری آوازیاء، آواز اک سنایا۔ میں تک کے راجن راجیا، شاہو بھوپ سپس نواپا۔ ہس کے کہا کرپا کیتی غریب نوازیاء، مہر نظر اٹھایا۔ جس آد توں میرا سازن سازیا، جگ جگ دتی مان وڈیایا۔ میں خوشیاں وچ اٹھ اٹھ بھاگیا، بھجیا واہو داہیا۔ میں پُجیا ہر بھگت دوار دروازیاء، اپنی خوشی بنایا۔ پھر اپنا آپ سادھیا، سوادھان ہو لئی انگریا۔ پھر اکو پُرکھ اکال ارادھیا، دوسر نام نہ کوائے دھیایا۔ پھیر سنیا دھر دانادیا، وٹی حق ودھایا۔ پھر ڈھیہہ کے سرن سرنائی لاگیا، نو نو سپس جھکایا۔ پھر جاں تکیا خوشی دھاڑا آجیا، تھت وار سوہنی رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دی کرنی کار کماپا۔ کنگ کہے سال پچھوں ہویا آونا، آ کے خوشی منایا۔ میں دھر دا گایا گاونا، سوہنگ اگم اتھاپا۔ پھیر خوشی آئی اچ اتار پینمبر گروآں درشن پاونا، رین بھنڑی سوہا پاپا۔ میں وی بن کے جانا بھگت دوار پراہنا، خوشی خوشی اپنا پنڈھ مکاپا۔ اُس دے قدام سپس جھکاونا، جو مالک دھر درگاہیا۔ دھوڑی خاک رماونا، ٹکا اک دکھایا۔ گھر سوامی ساچا پاونا، گرہ مندر وچے ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ محکم اک سنایا۔ کنگ کہے میں آیامار کے پنڈھ، بنیا پاندھی راہیا۔ میں گایا دھر دا چھند، آتم پر ماتم راگ الایا۔ میں تک کے تارا چند، سور یہ اکھ نال مٹکایا۔ پھیر سچ دوارا لنگھ، نیوں نیوں سپس جھکایا۔ پھیر بیٹھ ہیٹھ پلنگ، اپنا ڈیرہ لیا جمایا۔ میں منگی اگمی منگ، پر بھ اگے جھولی ڈھاپا۔ جس بدھ چھٹی پوہ نوں ہونا سنگ، سگلا سنگ بندھایا۔ چو داں گرکھاں اڈاؤنے پتنگ، ڈوری لال رنگ بٹھ دکھایا۔ چو داں پٹپا اک ٹنگ، سوہنا اپنا تال سہاپا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہلنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے سورا سربنگ، ہر سور پیر وڈی وڈیایا۔

☆ پہلی کنگ شہنشاہی سمت ۶ کرنیل سنگھ دے گرہ پنڈ شاہ والا ضلع فروز پُر ☆

کنگ کہے میں سچ دوارے گیا بچ، پوجن پوجیا بے پرواہیا۔ میری ترسنا گئی بچھ، تر کھا رہی نہ رانیا۔ میں نکلیا چوتھا جگ، اتم اپنا دھیان لگایا۔ مینٹوں رہی کوئی نہ سدھ، بے سدھ ہو کے کیتی حال دہانیا۔ کوک کہا اٹھو دیکھو جس رام کرشن کولوں کرایا یدھ، تریتا دواپر کھیل کھلایا۔ اوہ سب دی بدلن لگا بدھ، بدھ بیک نہ کوئے رکھانیا۔ شاہ سوارا رہیا گد، شاہ سلطانا بل پر گٹانیا۔ جس نے دین مذہب دے بنھے مڈھ، اتم اوہو جڑ اٹھڑانیا۔ میں سب نوں ہلون کے ماری بچ، سچ نال اٹھانیا۔ دیکھو کسے دا وسیا نہیں رہنا جھگ، جھگے پھولے تھاون تھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ چکانیا۔ کنگ کہے میں اوس دوارے پہنچا، اپنا پنڈھ مکانیا۔ جتھے جائے کوئے نہ اونتا، سر اپنا ہتھ ٹکانیا۔ پھیر دیکھیا گوہند والا ڈھونکا، ڈھنیا بیٹھا کھ بھوانیا۔ پھیر دیکھیا برہے والا چونکا، صاف ستھرا پونچ پچانیا۔ پھیر دیکھیا دھرم دی دھار والا اونٹا، جو اوڑک سب دا دئے کرائیا۔ لیکھ پڑھیا جو گوہند پُرکھ اکال دسیا پونٹا، پٹنے والا بھيو رہیا نہ رانیا۔ پھیر دیکھیا نال شوقا، زمیں اسماناں اکھ کھلایا۔ پھیر دیکھیا جھاکیا طبقتاں توڑکا، چوڈس چوڈاں دیکھ وکھانیا۔ پھیر دیکھیا کی ہن پر بھ نے اپنے ہتھ رکھیا موقع، مکمل اپنا حکم ورتانیا۔ کی کھیل ہونا ہر شاہو کا، ہر شہنشاہ اپنی کل دھرائیا۔ کی لہنا بے پرواہو کا، جو بے پرواہی وچ سمانیا۔ پھیر جیکارا سُنیا واہو واہو کا، اتار پیغمبر گر رہے سنانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے اپنے داؤکا، دعویدار رہن کوئے نہ پانیا۔

☆ پہلی کنگ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

اتار پیغمبر گر حاضر گئے ہو، ہوکا حق سنانیا۔ پر بھوٹدھ بن لیکھا جانے نہ کو، چار جگ سمجھ کسے نہ آیا۔ جو دین مذہب دا بچ آئے بو، دھرنی دیکھ چائیں چانیا۔ نو کھنڈ پر تھی رہی کوئی نہ لو، نور جوت نہ کوئے رُشنانیا۔ بھيو جانے نہ کوئی سو، ہنگ پڑداناہ کوئے اٹھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، سد اپنی کار بھگتائی۔ نانک کہے میرے صاحبِ احبابی، مترا دیاں جنائیا۔ گوہند دے سکھ بن گئے شرابی، بوتلاں ہتھیاں وچ اٹھائیا۔ ستنام
چین والے بن گئے کبابی، ماس رسناکھ لگائیا۔ پر بھو اپنا کھیل تک لے آدی، آد دے مالک دیاں درڑائیا۔ آتما گئی کسے نہ سادھی، سادھنا وچ نہ کوئے
وڈیائیا۔ دھرم دا دسے کوئی نہ گاڈی، رہبر روپ نہ کوئے جنائیا۔ بہڑی ساڈے ہندیاں من دی کوڑی پے گئی وادی، وعدہ قول پور نہ کوئے کرائیا۔ جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ نانک کہے گوہند اٹھ مار لا جھاک، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ چاروں گنت دسے کوئی
نہ ساتھی، سگلا سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ نانک کہے میری بانی دارہیا کوئی نہ پاٹھی، رسناگن نہ کوئے چترائیا۔ منزل چڑھے کوئی نہ گھائی، پنج درباری دین
گواہیا۔ جنہاں نو کھنڈ پر تھی پر بھ دے حکم نال ناپی، نو نو چکر آئے لگائیا۔ جدھر دیکھیا اُدھر دسدے پاپی، پنت پنت نہ کوئے جنائیا۔ گر اوتار پیغمبر و
کڈھ لو کاپی، کاپی دی نقل میتوں دیو دکھائیا۔ کیوں نہیں تہاڈے تہاڈی مندے آکھی، کی اکھراں دی کرن پڑھائیا۔ کیوں نہ میٹ سکے گستاخی، غصہ گلہ
جگت تجائیا۔ کیوں کوڑ دی ودھ گئی ہاٹی، ہٹوانو تہاڈا نام نہ کوئے وکائیا۔ سمیں نال پہلی کنگ دی تہانوں مل گئی راتی، کارتک اپنا بھيو دیو گھلائیا۔ اوہ جس
نوں دس آئے ایہہ کایا ونگ کاپی، کیوں نہیں کچی بھن دکھائیا۔ جیہڑی تہاڈے ہندیاں کلپنا وچ ناچی، مایا متنا نال رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ پیغمبر کہن ساڈے امام، سجدہ سیس جھکائیا۔ اسیں تکی شرع تمام، طمع وچ لوکائیا۔ ساڈا قایم نہ
رہیا نظام، نوبت حق نہ کوئے وجائیا۔ ساڈے کلمے ہوئے بدنام، بدی دا ڈیرہ کوئے نہ ڈھاپیا۔ جدھر تکی اندھیری شام، چوڈس چند نہ کوئے چکائیا۔
کعبیوں ہوئے حرام، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھائیا۔ کرپا کر میرے مہربان، محبوب تیری سرنائیا۔ بھن کباب سارے کھان، گواں کھل لہائیا۔ اوہ
دیکھ دُروں تکے کاہن، بنسری بٹاں نال چھہائیا۔ بھجا پھر دا رام، بناں وچ گر لائیا۔ کی کھیل تیرا بھگوان، سب دا لیکھا رہیا مکائیا۔ پیتا سرتی ہوئی نہ
کوئے پروان، رادھا رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ کلمہ کرے نہ کوئے کلیان، کائنات رہی گر لائیا۔ گرُو گر دیو منتر پھرے نہ کوئے تیرا ستنام، ست ست وچ نہ
کوئے سمایا۔ گوہند دا امرت رس پیئے کوئے نہ جام، مد پیالے بوتلاں والے سارے ہتھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل

ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن ساڈی پکار، پنے پنے سیس نوایا۔ اچ آئے تیرے دربار، پنج درباری دین گواہیا۔ پنج لکھاری لیکھا
 لکھن اپار، اپر پیر تیری بے پرواہیا۔ پنج پیارے امرت دکھاؤن دھار، جل گلاساں وچ ٹکائیا۔ بھڑی اسیں پھر کے آئے گنت چار، چاروں گنت دھیان
 لگائیا۔ ساڈا دسیا کوئے نہ یار، یارانہ حق نہ کوئے جنائیا۔ چاروں گنت دھواں دھار، زرگن نور نہ کوئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن جگت تیرا پوے مد، مدھر دُھن سنن کوئے نہ پائیا۔ اسیں ویکھی جگت جگ دی حد،
 چاروں گنت دھیان لگائیا۔ ہنس بدھی ہوئی گگ، کاگ ہنس نہ روپ وٹائیا۔ ست دھرم نوں سارے گئے چھڈ، سچ وچ نہ کوئے سمائیا۔ پر بھو ساڈے
 ساڈے نالوں ہو گئے اڈ، ناتا توڑ نہ کوئے نبھائیا۔ اسیں تیرے دوارے آئے بھج، بھجے چائیں چائیا۔ ہُن رہنا نہیں مات لوک دے جگ، جگ جیون
 داتے تیرے آگے واسطہ پائیا۔ کیوں تیرے حکم دی نوست لگنی آگ، جس نوں سکے نہ کوئے بُجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا
 ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن تیرے آگے کول سنگھاسن، سنگھ تیری سرنائیا۔ توں صاحب اک ابناشن، وڈ داتا بے پرواہیا۔ اکو پن
 آئے آکھن، کہہ کے دیئے سنائیا۔ ساڈا لیکھا مُکا دے اچ دی راتن، رُتری اپنے نال مہکائیا۔ پڑدا اوہلا رہے نہ باطن، بھو ابھیدا دینا کھلائیا۔ سانوں تیرا
 مضمون پھیر پئے نہ واچن، پڑھن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ توں آد جگادی دُھر دا باپن، پتا پڑکھ اکال تیری سرنائیا۔ سب دا پورا کر کے بھوکھت واکن،
 پیشین گوئیاں تیری جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ پڑکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر آئے
 دھرنی دھرت، دھول و بے ودھائیا۔ اپنا گھر ویکھو پرت، پت پر میثور رہیا جنائیا۔ قول اقرار تکو شرط، جو شرع روپ وٹائیا۔ نگاہ مارو اپر عرش، عرشی
 پریتم کی سمجھائیا۔ سارے اک دا کرو درس، درس دید وڈیائیا۔ مذہب دی رکھو کوئے نہ حرص، ہوس دینی گوائیا۔ مہربان پر بھ کرے ترس، رحمت سچ
 کمائیا۔ سمت چھے شہنشاہی برس، پہلی کنگ تھت وار وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔
 اوتار پیغمبر گر کہن ساڈا رہیا کوئے نہ چارا، چوتھے جگ جگ ڈھائیا۔ چاروں گنت دھواں دھارا، اگنی تت نہ کوئے بُجھائیا۔ پریم رہیا نہ وچ سنسارا، مُجبت

وچ نہ کوئے سمایا۔ سرشی درشی رووے زارو زارا، بن نیتز نیناں نیر وہایا۔ دهرم دارہیا نہ کوئے دوارا، دوارکا واسی رہیا سمجھایا۔ کرپا کر آپ نرنکارا،
 نرور تیری وڈیایا۔ اسیں کہندے آئے کلجگ انتم کل کلکی ہوئے اوتارا، نہکلنک بے پرواہیا۔ امام ااما وڈ سکدارا، شاہو بھوپ نور الاہیا۔ جس دا جگت
 جہان توں دکھرا ہوئے دربارا، در دوار سو بھاپایا۔ سولہنا دینا پورا کرے قول اقرارا، وعدہ پچھلا نال ملایا۔ تیرے در آ کے درویش ہو کے کرے نرسکارا،
 نیوں نیوں سپس جھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ تھم اک ورتایا۔ کنگ کہے میرا آ گیا وقت، واستک دیاں
 جنایا۔ اوتار پیغمبر گرو تہاڈا سارا جگت، دین دنی ویکھو چائیں چانیا۔ بہڑی کوٹاں وچوں پر بھ دے آہ تھوڑے چہے بھگت، جنہاں نوں مل کے مینوں
 وجے ودھایا۔ جس دوارے تیس سارے آئے اُپر دھرت، دھرتی دھرت دھول دھول اپنا ڈیرہ لایا۔ اپنا لہنا پورا کرو قرض، مقروض دے چکایا۔
 ویکھو کھیل صاحب اسپرج، جو اچرج لیلہ رہیا ورتایا۔ غریب نمائیاں ونڈے درد، دکھیاں ہوئے سہایا۔ تہاڈے کولوں کھوہ کے شرع والی کرد، قاتل
 مشول دا لیکھا دے مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک ورتایا۔ کنگ کہے اوتار پیغمبر گرو جو سچ
 دوارے رہے، اکو گھر ڈیرہ لایا۔ انج بھگت دوار تکو جتھے پنجاں لکھاریاں مستک اُتے لکھیا سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی جے، تہانوں سب
 نوں رہے دکھایا۔ جنہاں دی قلم نے کلجگ انتم کرنا لے، لوک مات رہن نہ پانیا۔ پنجاں درباریاں دا سب نوں ہونا بھے، جو چاروں گنت بھجے واہو
 داہیا۔ پنجاں پیاریاں امرت دھار وھاؤنی نے، جل دھارا نال رلایا۔ جس نوں اڈیکدیاں جگ چوکڑی لنگھ گئے گے، گنتی گنت نہ کوئے گنایا۔ جو آد
 جگادی اکو ہے، ہر کرتا نور الاہیا۔ اوہ جھگڑا میٹے ہوئے ہنگتا میں، ہنگ برہم اک سمجھایا۔ بھاگ لگا کے دهرم دوار گرہ، مندر اک سہایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ تھم اک ورتایا۔ اوتار پیغمبر گرو کہن اسیں ویکھے ڈانگاں سوٹے، گرگھ ہتھ اٹھایا۔ ساریاں کہا گو بندا
 جنہاں پچھے وار کے آئیوں جگر دے ٹوٹے، اوہ تیرا پریم گئے بھلایا۔ اوہ ویکھ بوتلاں لے کے کھلوتے، مدھ گٹ گٹ لنگھایا۔ جس طرح پچھے گجری
 نے وارے پوتے، اپنا آپ مٹایا۔ اوہ کلجگ لہر وچ مار دے غوطے، کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار ہلکایا۔ پیغمبر کہن بہڑی ساڈے نال وی ہو گئے دھو کھے،

اُمت سنگ نہ کوئے جنایا۔ اوتار کہن منزل چڑھے نہ کوئے اگے کوٹھے، پاندھی پندھ نہ کوئے مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنا حکم ورتائیا۔ پُرکھ اکال کہے اوتار پیغمبر گُر تک لو اپنے پیارے، پریمی میٹوں دیو دکھائیا۔ اوہناں ول کرو اشارے، جو تہاڈے وچ سائیا۔ جیہڑے میرے تے کنارے، میٹوں دیو درڑائیا۔ جے تہاڈے ہندیاں سارے ہارے، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیا۔ پھیر تہاڈے کاہدے ڈلارے، پتا پوت کی چترائیا۔ جنہاں پچھے اپنے وسدے گھر اُجاڑے، کھیرا نظر نہ کوئے آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ حکم اک سٹائیا۔ اوتار پیغمبر گُر کہن پر بھو لوک مات سب دے ہتھ مدھ پیالہ، جگت پی پی خوشی بنائیا۔ سب نوں بھل گیا دین دیا لا، دیندھ تیری سار کسے نہ آئیا۔ چار کُنٹ ہو یا بے حالہ، حالت وگڑی جگت لوکائیا۔ دھرم رہیا نہ کسے مندر مسجد شو دوالا، مٹھ سارے رہے گُرائیا۔ کھجگ انتم وقت نہ کسے سمبھالا، سمبل بیٹھا نظر کسے نہ آئیا۔ صدی چودھویں بنے نہ کوئے دلالا، دلبر یار نہ کوئے ملاییا۔ رسنا کھائے نہ کوئے حق حلالا، بدی وچ بھججن واہو داہیا۔ واسطہ پاوے تیرا گوہند اک لالا، لالن تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کھجگ انتم سب کچھ کیتا تیرے حوالہ، اپنے خالی ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ حکم اک ورتائیا۔ کنگ کہے اوتار پیغمبر گُر آئے، آئے بھگت دوار۔ ساچا لیکھا دیو لیکھائے، لکھن گُرگھ پنچ لکھار۔ پر بھو دین مذہب توں پلو چھڈائے، ناتا رہیا نہ وچ سنسار۔ سب تیری جھولی پائے، وعدہ کریئے قول اقرار۔ در ٹھانڈے سیس نوائے، نو نو کر نمسکار۔ ساڈا جھگڑا رہیا نہ رائے، ہوئے وچوں مار۔ تیرا اکو کلمہ رہے گائے، دوجا اکھڑ نہ پاوے سار۔ کھجگ کوڑی کر یا دے مٹائے، میٹنہار ایکنکار۔ سنجگ ساچا دے چلائے، چار کُنٹ ہوئے جے جیکار۔ گُر اوتار پیغمبر اں گھال پاتھانے، پورب لہنا لیکھ وچار۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، ڈھر حکم اک سٹائے، انتم سب نوں آئی ہار۔ اوتار پیغمبر گُر کہن ساڈا قول اقراری، وعدہ سچ کرائیا۔ اچی بانہہ کڈھ کے لکھو پنچ لکھاری، دو جہان دیو جنایا۔ پچھلی رہی نہ کسے سیکداری، رعیت حق نہ کوئے بنائیا۔ اگے حکم ورتنا اک نرنکاری، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ شرع دی چلے نہ کوئے کٹاری، کٹاکش کوڑ نہ کوئے لگائیا۔ اٹھ کے ویکھو پنچے درباری، نیتر چار کُنٹ پھرائیا۔ پنچ پیارے امرت اک اک بوند چھڑ کو دھاری، دھرنی اُتے سٹائیا۔

کاغذ قلم شاہی لکھے اپنی داری، وارتا دئے بنایا۔ گر اوتار پیغمبر اک نام دے ہوئے وپاری، ونج اکو گھر دکھایا۔ اک در دوار لگی یاری، یارانہ اک نبھایا۔ اکو نام ہوئے جیکاری، بے جیکار سرب سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ تھم اک سنایا۔ اوتار پیغمبر گر کہن ساڈے حلفیہ حق بیان، بن رسنا جہوا لکھایا۔ چھڈیا جگت جہان، ناتامات لوک تڑایا۔ تھم نیا سری بھگوان، جو سر سر رزق سبایا۔ اکو وار چرن کول کر پرنام، سجدہ سیس جگدیش جھکایا۔ توں دھر دا اگم امام، داتا وڈ وڈایا۔ کلکی نوجوان، نور نورانہ نور الہیا۔ نہکلنک بلی بلوان، بلدھاری اک ہو آیا۔ سمبل وسے دھام، نہچل ڈیرہ لایا۔ جھگڑا مکاونا کایا مانی چام، چم درشتی جگت بدلایا۔ سب دا سانجھا بننا رام، کاہن اکو نظری آیا۔ نور نورانہ ہو امام، عوام دا پڑا دینا چکایا۔ تیرا کھیل دو جہان، تکیے چائیں چانیا۔ پہلی سنگ سب نوں کرنا پروان، پر م پڑکھ اپنی دیا کمایا۔ توں آد جگادی مہربان، مہربان تیری سرنا یا۔ سانجھا بنا دے اک ودھان، جس دی ترمیم جگت نہ کوئے کرایا۔ پڑا لاه دے لامقام، مقامے حق نور کر رشنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ ورتایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھوسب دا سانجھا کر یقین، یکساں دے دکھایا۔ دھر دی دھار دے تعلیم، طلبے سارے آپ پڑھایا۔ بھو کھول آد قدیم، قدرت دے مالک دھر درگاہیا۔ جھیرا رہے نہ نر مدین، مدعا آتم دے سمجھایا۔ مذہب رہے نہ کوئے پراچین، پراتن لیکھا دینا مکایا۔ سنج مارگ لگے تیرا نوین، نوست ویکھ دکھایا۔ شرع وچ رہے نہ کوئے غم گین، غم خوار دینی وڈیایا۔ اسیں سارے چاہندے کر دے ترمیم، اپنا تھم ورتایا۔ لیکھا مکا دے سب دا اُتے زمین، مائی خاک رہی گر لایا۔ سرشتی درشتی اندر تیتوں لئے چین، دوسر راگ نہ کوئے لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے آس رکھایا۔ پڑکھ اکال کہے میرے چار جگ دے دُلھے جگت ڈلارے، اوتار پیغمبر گر دیاں درڑایا۔ اپنی کرنی کرتب ویکھو سارے، ساری سرشتی کھوج کھوجایا۔ کیوں تساں وکھرے وکھرے بنائے بھائی چارے، تتاں ونڈ ونڈایا۔ جس نے اگنی لائی بہتر ناڑے، ساتک ست نہ کوئے کرایا۔ دین مذہب بنا اکھاڑے، مانو مانو دتے ٹکرایا۔ کوٹن وسدے گھر اُجاڑے، تھادی شرع دی پئی ڈھایا۔ ہن سارے پہنچے انت کنارے، منزل پنڈھ مکایا۔ پچھلے پہن لیکھے چھڈو سارے، پورب یاد نہ کوئے کرایا۔ مل

کے بولو اک نام جیکارے، بے جیکار سنایا۔ سب دے بول کھے جان پر اپارے، اپر پر سوامی رہیا سنایا۔ تئیں جگ چوکڑی دے میرے ڈلارے، دُلھے دُھر دے سو بھاپایا۔ ایسے کارن لوک مات سدے دربارے، در درباری لیا منگایا۔ وعدے کرو اگم اقرارے، قول سکے نہ کوئے تڑایا۔ سارے کہو دُھر دے مالک پُرکھ اکال ہو ظاہرے، ظاہر ظہور کر رُشنائیا۔ جیہڑے ساڈے بھوکھتاں دے اشارے، سو پورے دے دکھایا۔ اسیں دین مذہب پر بھ تیری جھولی ڈارے، تیرے قدماں وچ سُٹایا۔ انتم سب دے اکو ہاڑے، ہو کالے کے دیئے جنایا۔ کلجگ انتم جڑ دے اکھاڑے، رہن کوئے نہ پانیا۔ سنجگ ساچا کر مات اُجیارے، مہربان مہر نظر اُٹھایا۔ تیرے چرن کولاں پہلی کنگ کرینے نمسکارے، نیوں نیوں سیس جھکایا۔ جن بھگتاں چاڑھ نام دی اک نُمارے، مد پیالے ہتھوں دین سُٹایا۔ کایا چولی رنگ چاڑھ دے گاڑھے، اتر کدے نہ جانیا۔ کرپا کر آپ نرنکارے، نرویر تیری سر نایا۔ اوتار پیغمبر گرو آد جگاد تیرے سہارے، تده بن دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے آد انت جگ چارے، سنجگ تریتا دواپر کلجگ کل کلکی اپنا حکم ورتایا۔

☆ ۲ کنگ شہنشاہی سمت ۶ گردیال سنگھ دے گھر پنڈ موڈھل ضلع امرتسر ☆

مایا متا پیسا لوڑے سرب جگ، من متا چار گنت دہ دشا ہلکایا۔ ترکھا ترسنا گھر گھر لگی اگ، ساڈھے تن ہتھ اندر نہ کوئے بھجایا۔ دوس رین دین دُنی رہی بھج، بھجن بندگی گئی تجایا۔ ٹھگ چور روپ بن کے رہے لہے، نقب گھراں وچ لگایا۔ اُچی کوک رہے سد، کچھی ملے چائیں چانیا۔ گر اوتار پیغمبر دی سکھیا کیتی رڈ، حکم سچ نہ کوئے منایا۔ لوبھ وکارا گیا ودھ، رسنا جہوانال ملائی۔ کلجگ اپنا کوڑ نشانہ بیٹھا گڈ، گائیڈ ہو کے سب نوں رہیا بھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ کلجگ مایا ہوئی پردھان، نوست خوشی بنایا۔ جس نوں لہدے سرب انسان، بھجن واہو داہیا۔ انتر انتر سارے گان، پریم پریتی وچ جنایا۔ جے کرپا کرے سری بھگوان، خالی بھانڈے دے بھرائیا۔

اسیں بن جائیے راجے شاہ سلطان، حکم مات لوک دکھائیآ۔ اسیں بنیے شاہ دھناڈھ وچ جہان، ہوئے نال رلائیآ۔ آتم انتر ترسنا ترکھا سرب ددھان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامارگ اک لگائیآ۔ رُپیا پیسا کہے ایہہ کلج چاڑھیا رنگ، رنگت اگم رنگائیآ۔ اندروں سارے کیتے ننگ، شاہ کنگال رہے گرلائیآ۔ جس مایا پچھے کردے جنگ، پتا پوت سیس کٹائیآ۔ جس کارن کوڑی کرپا کھاندے گند، ممتا موہ وچ پھسائیآ۔ جے ایہہ مایا پیاری ہندی گوہند کیوں چھڈ دا پڑی اند، سر سے وچ ڈبائیآ۔ ایہہ منمکھاں پلے بنھنی گنڈھ، گرگھ مایا لوہ نہ کوئے ہلکائیآ۔ جس مایا کارن شاہ سلطان چکاوندے چنڈ پرچنڈ، اگنی تت جلائیآ۔ ایہہ مایا سب نوں کرے کھنڈ کھنڈ، جس لالچ وچ بھجی پھرے لوکائیآ۔ جس مایا نال سواد پورا کر سکی نہ رسنا پتی دند، جہواگن نہ کوئے چترائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کمائیآ۔ مایا کارن سر شئی بھجی دوڑی، دوس رین واہو داہیا۔ ایہدی منزل انت ملی کسے نہ پوڑی، قارو رو کے دئے ڈہائیآ۔ ایہدا بستھار نہ کوئے دسے کنی لمی چوڑی، انت کہن کوئے نہ پائیآ۔ جس مایا کیتا پیار اوہ انت کر کے گیا بھڑی بھڑی، ہائے اُف کر گرلائیآ۔ مایا کارن کوراواں پانڈواں کئی گئی ڈوری، دریودھن سنگ نہ کوئے رکھائیآ۔ مایا کارن سینا راون کیتی چوری، ٹھگی جگت وچ کمائیآ۔ مایا کارن گنگو نے وچھوڑ دی جوتی، ننھے نیہاں ہیٹھ دہائیآ۔ مایا کارن اورنگ زیب نے گوہند نال رکھی کھوری، کھار وچ گرلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اک جنائیآ۔ مایا ممتا ودھیا لالچ، ترسنا جگت ہلکائیآ۔ گرگھ ملے کوئے نہ خالص، جو خالص خالصہ گوہند گیا سمجھائیآ۔ سب دے اندر کوڑ کرپا دی لعنت، ترسنا پور نہ کوئے کرائیآ۔ پیسیاں والے دی دئے نہ کوئے ضمانت، نانک لالو دے گھر بھوگ لگا کے گیا سمجھائیآ۔ مایا دھاریاں کول کرشن گیا نہ شامت، پدر الو نے ساگ رنگ نہ کوئے رنگائیآ۔ مایا کارن کوڑ کرپا سدا علامت، لوہہ لوہہ نال ٹکرائیآ۔ گرگھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت کدے نہ ہون انجانت، کبیر جلاہا دئے گواہیا۔ سدھنا سین روداس کہے جس رہنا صحیح سلامت، اوہ مایا جگت دئے تجائیآ۔ بے شک سنساری دُنیا واسطے مایا بڑی نیامت، بنا مایا توں جگت دا کاج نہ کوئے رچائیآ۔ ساچی مایا پر بھ دی اک عبادت، جو عدم تشدد ڈیرہ ڈھاہیا۔ جس مایا دی بنا سکے نہ کوئے بناوٹ، اکھراں حرفاں حرفاں نہ کوئے چھپوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا

ہر، ہر کرتا اگم اتھاہیا۔ مایا وچ سرشٹ سبائی مردی، مر مردے ڈہائیآ۔ ایہہ کھیل کلو کل کل دی، کل کاتی کار کماہیا۔ مایا ساتھن پنج وکارے دل دی، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نال رکھائیآ۔ اوہدی واسنا گھڑی پل دی، ستھر رہن کدے نہ پائیآ۔ ایہہ مایا دی دھار پر چھاویں وانگو ڈھلدی، چھایا سدا نہ کوئے رکھائیآ۔ جنہاں دے اندر مایا کوڑی اگنی بلدی، انت اوہناں نوں دے جلاہیا۔ ایہہ سب نوں آئی چھلدی، جگ جگ ویس وٹائیآ۔ کسے نوں خبر نہیں گھڑی پل دی، جو مایا پچھے پر بھ نوں جان بھلاہیا۔ ایہہ کوڑ گڑیار سوماں دا در ملدی، اپنا آسن لائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکلک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چو کڑی نت نوت کھیل کرائے سدا اچھل اچھل دی، ول چھل دھاری مایا ممتا من واسنا نال ملاہیا۔

☆ ۲ کنگ شہنشاہی سمت ۶ وچتر سنگھ دے گھر موڈھل ضلع امرتسر ☆

اوتار پیغمبر گر کہن پڑکھ اکال اکال مورتی، اکل کل دھاری تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ زرگن سرگن کلجک جیواں بدل دے سرتی، سرت شبد اپنا رنگ رنگائیآ۔ ناد آواز سنا اگئی ڈھر دی، دُھن آتمک راگ درڑائیآ۔ کرپا کر دے پورے پورے سنگر دی، صاحب سلطان تیری سرنائیا۔ سرشتی درشتی اندروں جاندی رڑھدی، صدی چو دھویں سکے نہ کوئے بچائیآ۔ تیرے نال پریتی دے نہ کسے جڑدی، آتم پر ماتم سنگ نہ کوئے نبھائیآ۔ گوبند دی آسا پوری کر دے اند پڑ دی، اند اند وچوں پرگٹائیآ۔ کھیل دسدے اپنی انمل دی، قیمت کرتے نہ کوئے لگائیآ۔ کی ہویا جے مایا اندر دین دُنی جائے بھلدی، ابھل مارگ اکو دینا دکھائیآ۔ ایہہ کھیل تیری اپنی گل دی، گل مالک ہونا سہائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے منگ منگائیآ۔ اوتار پیغمبر گر کہن دین دُنی ہوئی مردی، مردا مرید نہ کوئے سماہیا۔ مرشد کھیل دس دے اگئی ڈھر دی، پاربرہم پر بھ پردہ اپنا آپ اٹھائیآ۔ کرن بخش دے اپنے نور دی، نور نورانہ کر رُشنائیا۔ کھیل تکیے ساکھیات حاضر حضور دی، حضرت نیوں نیوں لاگن پائیآ۔ لیکھے لاکے آسا

منصور دی، منزل انا الحق جنائیا۔ کی ہو یا جے دُنیا کلپنا ہو گئی کوڑ دی، مایا ممتا وِچ ہلکائی۔ پُرکھ اکالے دین دِیالے بخشش کر دے اپنی چرن دھوڑ دی، مستک ٹکے خاک رمائیا۔ تیری کھیل تکیئے سرب کلا بھرپور دی، پت پر میثور اپنی دیا کمائی۔ کلجک مزدوری کردے جگت مزدور دی، دست اگم جھولی دے ٹکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، در تیرے آس رکھائی۔ اوتار پیغمبر گر کہن پر بھ جھکئیے تیرے قداما، قدیم دے مالک سیس نوائیا۔ کوڑی کریا میٹ دے صدمہ، ہوئے روگ رہے نہ رائیا۔ سنکھیا ویکھ لے سنکھاں پدماں، کوٹن کوٹ مائس سو بھاپائی۔ بہڑی تیرا بھگت کوئے نہ جنما، جس والی دے کوئے نہ مائی۔ کلجک کوڑی کریا میٹا دے کرما، نہہکنک اپنا رنگ رنگائی۔ سب دے اندروں بھانڈا بھرم بھنا دے بھرم، بھرم وِچ اپنی بوجھ بُجھائی۔ اکو سیس جھکا پُرکھ اکالے تیرے قداما، دوسراوٹ نہ کوئے تکائی۔ جھگڑا میٹا دے پنج تت بدنا، کایا مائی کرے نہ کوئے لڑائی۔ توں آد جگادی لکھ چوڑا سی جیو جنت سادھ سنت سچ سچنا، سگلا سنگ آپ نبھائی۔ بے شک جو گھڑیا سو بھجنا، گھڈن بھنہار آپ اھوئی۔ پُرکھ اکالے اپنا کرادے منجا، جگت سرور اٹھسٹھ تیرتھ گنگا گوداوری جمنا سُرستی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سچ سرنائی تیرے ڈھٹھنا، ڈھیہہ ڈھیہہ سیس جھکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب نوں اک دوارے سدنا، دوجا گرہ نظر کوئے نہ آئی۔

☆ ۲ کنگ شہنشاہی سمت ۶ پشورا سنگھ دے گھر پنڈ ویرکا ضلع امرتسر ☆

سنگر شبد کہے میں بنیا دُھر دا شاہ، شہنشاہ دتی وڈیائی۔ دو جہاناں ایکا تھم دینا سنا، انسنت رہن کوئے نہ پائی۔ اوتار پیغمبر گرو بناؤنے گواہ، شہادت کلمے نام والی بھگتائی۔ سب دا پینڈا دینا مکا، مکمل اپنی کار بھگتائی۔ سب دی قبول کرنی دُعا، جو سجیاں وِچ سیس نوائیا۔ میٹوں سب نے کہنا واہ واہ، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ کلجک کوڑا جھگڑا دینا گواہ، لوک مات رہے نہ رائیا۔ سنجک سچ چلاؤنا راہ، رہبر ہو کے دینا دکھائی۔ جس دا اکو قاعدہ قانون

ہونا لاء، دوسرے شرع نہ کوئے بنایا۔ دین مذہب دی رہے نہ کوئے وبا، کوڑی کریا دینی گوائیا۔ ست دھرم دی پیدا کر فزا، فیصلہ اکو دینا جنایا۔ چھٹی دینی
 گر اوتار پیغمبر اے عزیزا، عزیز اپنے لیکھے لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ شبد گرو کہے میرا
 ہونا اک حکم، حکم اک جنایا۔ مٹنا سرب تمام، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ پیغمبر گر اوتار شرع دے جو غلام، زنجیر سب دے دتے کٹایا۔ ایکا دس کے
 دھر دانام، کلمہ حق دینا پڑھایا۔ بھو کھلا کے اگم امام، امن دا ڈنکا دینا وجایا۔ حجامت والا رہے نہ حجام، سیس جگت نہ کوئے مٹایا۔ گویاں والا دے
 کوئے نہ کاہن، کاہن کاہنا اکو بے پرواہیا۔ نباسی دے نہ کوئے رام، دھر دارام اکو حکم ورتایا۔ جو دیونہارا ستنام، سو ست ست اپنا آپ سمجھایا۔ جس
 نوں سارے کردے پرنام، نیوں نیوں سپس جھکایا۔ سو کھیل کھیلے وچ جہان، جوتی جاتا ڈگمگایا۔ کلج کوڑی کریا میٹ نشان، ستجگ ساچا راہ پرگٹایا۔
 پرگٹ ہو کے وچ میدان، یودھا سوربیر اکھوایا۔ جس نوں جھک جھک سارے کرن سلام، سجریاں وچ سجدہ اک بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچا مارگ دے اک عوام، عام دا لیکھا دے چکایا۔

☆ ۲ کنگ شہنشاہی سمت ۶ ہر نام کور دے گھر پنڈ ویرکا ضلع امرتسر ☆

سنگر شبد کہے میرا حکم ہونا انادی، ناد دھر دا دیاں سنایا۔ سندیسہ دیواں برہم برہادی، برہمانڈ آپ جنایا۔ جو لوآں پریاں جائے سادھی، کھنڈاں
 دھیان لگایا۔ دین دنی دی تکی آبادی، چوراسی پڑا آپ چکایا۔ جس دی دھار ہووے جاگی، آلس نندرا نہ کوئے رکھایا۔ گھر گھر دا بن کے راگی،
 راگ اگم دے درٹایا۔ جگت دا بن کے ڈھاڈھی، ڈھنڈورا دیوے تھاؤں تھانیا۔ اٹھو ویکھو کھیل پُرکھ آدی، آد پُرکھ کی کھیل کھلایا۔ ہن جگت دلیل
 کاہدی، کاغذ قلم چلے نہ کوئے چترایا۔ زرگن دھار آیا ربانی، ستار تن دے وجایا۔ اپنی نیتی ریتی دس کے سادی، سادھنا سب نوں دے سمجھایا۔ کلج
 کوڑی کریا سارے چھڈ دیو وادی، وعدہ پر بھ دے نال کرایا۔ بچھلا راہ رہنا نہیں گاڈی، مارگ آگے اک رکھایا۔ دین مذہب دی ابلے کوئے نہ ہانڈی،

اگنی اگ نہ کوئے جلائی۔ جھگڑا میٹے کرم کانڈی، کانڈ اپنا اک سمجھائی۔ چار ورن اٹھاراں برن بنا کے گوانڈھی، ناتا ناتے نال رکھائی۔ سور گاں مانس ذاتی کوئے نہ ہووے کھاندی، خالص اپنا رنگ چٹھائی۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا آتم ہووے گاندی، پر ماتم راہ تکائی۔ منسا رہے نہ تھکی ماندی، حوصلہ ہمت نہ کوئے ڈھاہیا۔ سب نوں کہنا پئے پُرکھ اکال توں بنا پت جاندی، پت پریشور سب دا پتا مائی۔ جس دی دُنیا ہونی باندی، بندھن شرع دئے تڑائی۔ چرن دھوڑ سرشی درشی ہونی نہاندی، سرور اکو اک سہائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، نرگن سرگن بن کے پاندھی، پندھ سب دا پور کرائی۔

☆ ۲ کنگ شہنشاہی سمت ۶ سرچیت سنگھ دے گھر پنڈ ویرکا ضلع امرتسر ☆

سچ ہووے پیغام، دھر شبد شبد جنائی۔ اگم ہووے کلام، کلمہ کائنات سمجھائی۔ بے انت ہووے نام، ندھانا اک پرگٹائی۔ چوراسی پیوے جام، امرت اک چکھائی۔ جس نال جھگڑا مٹے تمام، شرع رہے نہ رانی۔ مارگ ملے آسان، اصل دئے سمجھائی۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم اک روپ سماں، جوتی جوت جوت رُشنائی۔ آد جگادی کھیل مہان، جگ چوکڑی رنگ رنگائی۔ بھيو اھیدا کھولے آپ بھگوان، اپنی کار کمائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ اک رنگائی۔ شبد کہے شبد ہونا گردیوا، دیو آتما دئے پڑھائی۔ سوہنگ ہونا میوہ، اگم رس چکھائی۔ مستک لگنا تھیوا، چرن دھوڑ وڈیائی۔ سب دی رسنا چننا جہوا، توں میرا میں تیرا راگ الائی۔ کرپا کرے لکھ اھيو، اگوچر دیا کمائی۔ دھام وکھرا اک نہکیوا، نہچل دئے جنائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا پڑدا لاہیا۔ سنگر شبد کہے دسنا دھر دھام، دھرم دوار جنائی۔ جتھے وسے مہربان، محبوب نور الاہیا۔ جتھے وشن برہما ملدا دان، جھولیاں خالی سرب بھرائی۔ جتھوں لُپجیا دسر تھ بیٹا رام، رام راما ویس وٹائی۔ جس نے کھیل کھلایا کابن، بنسریاں دُھن سنائی۔ جس موسیٰ کیتا پردھان، کوہ طور نور رُشنائی۔ جس نے عیسیٰ بنایا بلوان، ڈنکا اکو ہتھ پھڑائی۔ جس نے محمد دسیا ودھان، چار یاری سنگ

جنائیا۔ جس نے نانک جنایا ستنام، ست ست سمجھائیا۔ جس نے فتح ڈنکا وجایا آن، گو بند رنگ رنگائیا۔ سو سنگر شبد کہے شبد گرو اک پردھان، دو جا نظر کوئے نہ آئیا۔ دو جہاناں جھلائے نشان، دھرم دوار اک دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، لیکھا جانے جیو جہان، جیو جنت جنت جیو اپنے حکم وچ چلائی۔

☆ ۲ کنگ شہنشاہی سمت ۶ گرنام سنگھ دے گرہ پنڈ ویر کا ضلع امرتسر ☆

سنگر شبد کہے ایہہ کھیل الکھ ابھیوا، پاربرہم پت پر میثور آپ جنائیا۔ جو آد جگادی جگ چوکڑی وڈ دیوی دیوا، نرگن نور جوت رُشائیا۔ سچکھنڈ وسے سچ دھام نہکیوا، نہچل اپنا گھر جنائیا۔ جس دی اتار پیغمبر گر کر دے آئے سیوا، جگ جگ اپنی کار کمائیا۔ جو نام ندھانا کوستک نیاں مستک لاوے تھیوا، تلک للائی اک جنائیا۔ جس نوں گاوندے آئے صفتاں وچ نال رسنا جہوا، زباں آذان وچ درڑائیا۔ سو نام ندھانا امرت رس دیوے میوہ، امیوں رس آپ چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر داہر، نرگن نر ویر بے پروا ہیا۔ سنگر شبد کہے ہر حکم حکم سلطاناں، شاہو بھوپ آپ جنائیا۔ جو دھا سوریر مرد مردانہ، نر ویر پڑکھ اگم اتھاہیا۔ جو سچکھنڈ وسے سچ مکانا، چھپر چھن نہ کوئے جھہائیا۔ جوت نور نور مہانا، بن دیا تیل باقی رُشائیا۔ سور یہ چند دے نہ کوئے بھانا، منڈل منڈپ نہ کوئے دکھائیا۔ سو پڑکھ نرنجن ہو کے مہربانا، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ہر پڑکھ نرنجن دیونہارا دانا، وست امولک اگم ورتائیا۔ اینکارا سب دا جانی جانا، جانہار اک ہو جائیا۔ آد نرنجن جلوہ گر نورانہ، نور نور نور رُشائیا۔ ابناشی کرتا مرد مردانہ، مہربان بے پروا ہیا۔ سری بھگوان سوریر وڈ بلوانا، یودھا دو جہان اکو نظری آئیا۔ پاربرہم پر بھ کھیل مہانا، مہما کتھ نہ کوئے سنائیا۔ سو کھیلے کھیل دو جہاناں، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ اپنا حکم ورتائیا۔ جس نے کلجک مات لوک کیتا پردھانا، ہتھ پشت پناہ لکائیا۔ سو انتم لیکھا جانے جوتی جاتا نوجوانا، بردھ بال روپ نہ کوئے درسائیا۔ کلجک کوڑی کر یا بدل دیوے زمانہ، زمیں اسماناں پھول پھولائیا۔ مایا ممتا موہ وکار رہن نہ دیوے لکانا، ہر ہر دیوں جڑ دے

اُکھڑائیا۔ شرع دا جھگڑا میٹے بیگانہ، دُئی دویتی ڈیرہ ڈھاہیا۔ جو اوتار پیغمبر گرو دے کے گیا بیانا، آسا سب دی پور وکھائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا پروردگار سانجھیا پرکھ کے بانا، بان انیالا تیر نام چلائی۔ نوکھنڈ پر تھی ست دیپ تختوں لاه کے راجا رانا، شخصیت سب دی دے گوائیا۔ اِکو حکم سندیسہ سب نوں کرنا پئے پروانا، پروانگی اپنے ہتھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، سچکھنڈ نواسی اپنا حکم ورتائیا۔ سنگر شبد کہے میں دساں حکم نرنکاری، جو زوریر رہیا درڑائیا۔ کلجک دھار میٹنی کوڑ گڑیاری، کُٹب رہن کوئے نہ پائیا۔ لہنا چکانا سنگ محمد چار یاری، یارانہ انتم ویکھ وکھائیا۔ نوست پاؤنی ساری، مہاسار تھی ہو کے اپنا شبدی رتھ چلائی۔ ہر ہر دے اندر تکی غداری، گرہ مندر پھول پھولائیا۔ پردہ لائنا بہتر ناڑی، ہاڈی ہاڈی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ حکم اک سنائیا۔ سنگر شبد کہے حکم دیوے ڈھر فرمانا، فرما برداری رہیا جنائیا۔ اُٹھو ویکھو نوجوانا، ہر کرتا کی کھیل کھلائی۔ پیغمبر ہوو سوادھانا، آلس نندرا دینی مٹائیا۔ صدی چودھویں ورتے کی بھانا، بھادی سب دے سر تے چھائیا۔ چوڑاں طبق کرو دھیانا، بن اکھال اکھ اُٹھائیا۔ نین ویکھو زمیں اسمانا، ضامن نظر کوئے نہ آئی۔ کیوں جگت ہو یا بیگانہ، بیوہ روپ خلق خدائیا۔ کی ناک دس کے آیا جدوں بغداد رباب وجائے مردانہ، مدعا اگلا اپنا سمجھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال پروردگار سانجھے یار پہننا بانا، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اپنا ویس وٹائیا۔ جس نوں سب نے سجدیاں وچ کرنیاں سلماں، بن قداماں سیس جھکائیا۔ اُس پر بھونے بدل دینا زمانہ، زمیں زماں کھوج کھوجائیا۔ ڈھر درگا ہی بن کے کاہنا، لکھ چوراسی آتم لینی پرنائیا۔ نرگن دھار ہو کے راما، سرتی سنگ کرے گڑمائیا۔ پیغمبر و بن اکھال کرو دھیانا، بن نیناں نین اُٹھائیا۔ اُمت اُمتی دے نہ کوئے نشانہ، نشانے سارے گئے بدلایا۔ کھیل کرے سری بھگوانا، بھگوان اپنی کار کمائی۔ جس دا اِکو ہونا ودھانا، ترمیم اگے نہ کوئے کرائیا۔ شاہو بھوپ بن راجانا، حکم سندیسہ دے سنائیا۔ سو وقت سہنجنا ہوئے سہانا، سوہنی رُٹڑی نال مہکائیا۔ سنگر شبد کہے سب نوں منن پینا بھانا، سر سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد پُرکھ اپر پر سوامی یودھا سوربیر بلوانا، بلدھاری جوت نرنکاری اک اُکھوائیا۔

☆ ۶ کنگ شہنشاہی سمت ۶ دوندر کور دے نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

کنگ کہے میرا کرم ہو یا چنگا، چنگی ملی وڈیا ئیا۔ میں پھریا جمناسرتی گوداوری گنگا، تیرتھ تتناں پندھ مُکائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ تکیا دنگا، گرو دوار جگت لڑائیا۔ جگت سنیا سی ویراگی تیاگی ویکھیا ننگا، اوڈھن سیس نہ کوئے لکائیا۔ دین دُنی دا حال تکیا مندا، مند بھاگ دے سے لوکائیا۔ پھیر ویکھیا صاحب سَنگر دا سنگا، جو گرگھ اپنے رنگ رنگائیا۔ پیار دی ڈھولک تے نام وجے مردنگا، شبد راگ سنائیا۔ میں وی جھٹ در دروازے لنگھا، اپنا سیس جھکائیا۔ جاں تکیا میرا سوامی نظر آیا اُتے منجا، جو منجھدھار دا لیکھا رہیا مُکائیا۔ پھیر اوتار گُ بھگت دھار تکے اکونجا، بونجا شبد ڈنک شنوائیا۔ میرے نیز وگ گئی انجھا، نیر نیناں دتا وھائیا۔ میں زور زور دی کما، کبھنی وچ گُ لائیا۔ پھیر تکیا کلجک دا پینڈا رہیا نہ لمبا، پندھ رہیا مُکائیا۔ پھیر ویکھیا ہر بھگت نہیں کسے دا مُچھندا، مُچھندگی سب دی دتی مٹائیا۔ ایہہ کھیل پر بھو دا اچنجا، اچرج لیلہ رہیا کرائیا۔ وڈیاں چھوٹیاں اکو رنگ رنگا، رنگت نام والی چڑھائیا۔ میں وی وست اکو منگاں، خالی جھولی آگے ڈھاہیا۔ پر بھو چوراسی وچوں جے مانس جنم دے کے بنائیں بندہ، بندگی اپنی وچ لگائیا۔ جیہڑا تیتوں بھلیا اوہ کرم کانڈ دا گندہ، گندگی وچ اپنا روپ بدلایا۔ تیری چرن پریتی سب توں اتم دھندا، دھرم دی دھار اک درسائیا۔ توں صاحب سورا سربنگا، مہربان تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جس کارن دوندر نے ونگیاں ٹیڈیاں کیتیاں جنگھا، ایہہ لیکھا اس دی ماتا دابل ویلے دا دتا مُکائیا۔ جیہڑا بھین بھراواں بخشیاں سی انندا، اُس دا پھل لیکھے وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، مہر نظر اک اٹھائیا۔

☆ ۸ کنگ شہنشاہی سمت ۶ اتم سنگھ دے گھر پنڈ ویرووال ضلع امرتسر ☆

کنگ کہے میں سرشٹ سبائی تکیا جگ، نوست انتر نرنتر دھیان لگائیا۔ سرشٹی درشٹی انتر لگی اگ، دین دُنی امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ شبد انادی سنے کوئے نہ سد، انحد نادی ند نہ کوئے وجائیا۔ پر بھ دا درس کرے نہ اُپر شاہ رگ، شہنشاہ ملن کوئے نہ پائیا۔ جدھر تکاں کوڑی کر یا جگت خُماری

مد، مدھر رس نہ کوئے پیانیا۔ آتم پر ماتم ہوئی الگ، پاربرہم برہم میل نہ کوئے ملانیا۔ میں برہمنڈاں کھنڈاں باہر گیا بھج، بھجن بندگی توں پرے دھیان لگانیا۔ دھر دے کعبے کرے کوئے نہ جج، مندر گرہ نہ کوئے سہانیا۔ جگت جگیا سو مارگ گئے چھڈ، منزل چڑھن کوئے نہ پانیا۔ میں سچکھنڈ دوارے کوگ پکاریا گج، ہوکا حق سنانیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں صاحب سمرتھ، کی تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے الکھ جگانیا۔ کلج کہے میں دین دُنی نوں نکیا، نرگن سرگن دیکھی دھار۔ پھریا مدینہ مکیا، اُمت اُمتی پائی سار۔ شرع وچ دسے کوئے نہ رتیا، ناتا ٹٹاسنگ محمد چار یار۔ پنج وکار سب دے اندر تیا، آب حیات بخشے کوئے نہ ٹھنڈا ٹھار۔ میں ہو کے ہیا بکیا، نیتز رویا زارو زار۔ کلے رہی کوئے نہ ستیا، ست ستواد آئی ہار۔ پھر چوڈاں طبق نسیا، اپنا پنڈھ وچار۔ جدھر جاواں کلج کھڑ کھڑ کر کے ہسیا، تالی دو ہتھاں دی مار۔ اوہ دیکھ میری رین اندھیری مسیا، پرکاش دسے نہ کوئے پیغمبر گر اوتار۔ جس کارن گو بند ستر لتھیا، ماچھوڈاڑا سیج سنبھال۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، شاہ پاتشاہ سچی سرکار۔ کنگ کہے میں پھریا چار چپھیر، چوگرد دھیان لگانیا۔ نو نو چار ہو یا اندھیر، نور چند نہ کوئے چکانیا۔ چوڑا سی مٹے نہ کسے گیر، اولن گون نہ کوئے کٹانیا۔ پُرکھ اکال کرے نہ کوئے مہر، مہر نظر نہ کوئے اٹھانیا۔ سنگر شبد ملے کوئے نہ شیر، بھبک نام نہ کوئے سنانیا۔ میں ڈھیہہ کے ہو یا ڈھیر، اپنا بل گوانیا۔ جھگڑا کئے نہ اندج جیر، اُتہج سیج لیکھا پور نہ کوئے کرائیا۔ ثابت رہیا نہ گروگر چیل، چیل گرنہ کوئے چترانیا۔ جو انت سندیسہ دے کے گیا شبدی دھار گو بند دھار ندیڑ، تن ت کر جڈانیا۔ صدی چوڈھویں بے نظیر لاشریک دھر دے چھیڑ دینی چھیڑ، چھیکڑ اپنی کار بھگتانا۔ پیغمبراں لہنا دینا دئے نیڑ، رسولاں لیکھا جھولی پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، مہربان مہر نظر اک اٹھانیا۔ کنگ کہے میں دیکھیا دین مذہب دارنگ، ذات پاتی کھوج کھوجا گیا۔ مانو ذاتی ہوئی ننگ، اوڈھن سپس نہ کوئے کٹانیا۔ دھرم دی منزل سکے کوئے نہ لگھ، کوڑی کریا پنڈھ نہ کوئے چکانیا۔ نج نیتز ملے کسے نہ اند، نج آتم رس نہ کوئے چکھانیا۔ آتم سیج سوئے نہ کوئے پنگ، پر ماتم سنگ نہ کوئے رکھانیا۔ سب دا مانس جنم دسے بھنگ، لیکھا لیکھے وچوں نہ کوئے پرگٹانیا۔ مایا ڈسنی مارے ڈنگ، چار گنٹ رہی تڑپھانیا۔ لیکھا کوئے نہ جانے جو کہہ کے گیا گجری چند، چند

ڈلارا کی جنائیا۔ صدی چودھویں کلجک انت نہ جائے لنگھ، پارکنار سمجھ کسے نہ آئی۔ پرگٹ ہووے سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ لہنا دینا پورا
 کرے ست دیپ نو کھنڈ، کھنڈا کھڑگ نام چکائی۔ جس دی جوت دھار تیج پرچنڈ، چنڈا کاروپ دے سمجھائی۔ جس نے اکو آتم پر ماتم دسنا چھنڈ، توں میرا
 میں تیراگ سنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر داور، ڈھر تھم اک پرگٹائی۔ کنگ کہے میں آسار کھی، آشا دیاں جنائی۔
 سبجگ کتھا کہانی دسناں پٹی، ست ستوادی نال ملائی۔ جس وچ فرق نہ ہووے رتی، رت کوڑی کویں بدلایا۔ دھرم دی دھار رہی کوئے نہ ستی، ست سچ
 نہ کوئے سمایا۔ چاروں کٹ واء تتی، اگنی کلجک رہی جلائی۔ کی کرے کھیل پڑکھ سمر تھی، ہر کرتا ڈھر درگاہیا۔ جس نے کوڑ کٹمب مکاؤنا ہتھی، ڈھر دا
 تھم اک ورتائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دیوے ڈھر داور، ڈھر بھو آپ گھلایا۔ پڑکھ اکال کہے ڈھر بھو آپ گھلاواں گا۔ سو
 پڑکھ زرنجن نور چکواں گا۔ ہر پڑکھ زرنجن کھیل گھلاواں گا۔ ایکنار کل پرگٹاواں گا۔ آد زرنجن ڈگمگاواں گا۔ ابناشی کرتا تھم ورتاواں گا۔ سری بھگوان
 کھیل گھلاواں گا۔ پاربرہم کار کماواں گا۔ شبد سنگرؤ اک اھواوانگا۔ وشن برہما شو نال ملاواں گا۔ برہمنڈاں کھنڈاں دھار ہلاواں گا۔ جیرج انڈاں پردہ
 آپ چکواں گا۔ دین دیال بن بخشدا، بخشش رحمت سچ کماواں گا۔ داتا ہو کے گنی گہندا، گہر گبھیہر روپ درسواں گا۔ پروردگار نور رشنندا، ظہور
 اکو اک دکھاواں گا۔ جن بھگتاں میٹ کے چندا، چنتا چکھا وچوں کڈھاواں گا۔ امرت دھار بخشش کے سندھا، اگنی تیت تیت بھجاواں گا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر داہر، ڈھر تھم اک ورتاواں گا۔ ڈھر تھم اک ورتائیگا۔ دین دیال دیا کمائیگا۔ تینی اوتاراں سنگ
 رکھائیگا۔ پیغمبراں پڑدا آپ چکائیگا۔ گر سنگر انگ لگائے گا۔ سورا سربنگا ویس وٹائیگا۔ نام مردنگ اک کھڑائیگا۔ پڑیاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں لنگھ،
 دھرنی دھرت وڈیائیگا۔ لہنا ویکھ کے سورہ چند، منڈل منڈپ آپ رُشائیگا۔ کلجک کوڑی کریا ڈھاہ کے کندھ، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیگا۔ آتم پر ماتم بخش
 کے اند، سبجگ سچ سچ پرگٹائیگا۔ توں میرا میں تیرا گاؤنا چھنڈ، زرنجن جوڑ جڑائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 بھو بھیدا آپ گھلایگا۔ بھو بھیدا آپ کھولیگا۔ جوتی دھار شبد شبد گر بولیگا۔ لکھ چورا سی متھ کھن ورولیگا۔ نام ترازو کٹا سرشی درشی آپے تولیگا۔ یودھا

سوربیر بکار، جگت جہان آپے ٹولیگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اکو کھولیگا۔ کنگ کہے میں کی دساں حال، کہن کچھ نہ پائیا۔ اوتار پیغمبر گرو جس دے بال۔ سو صاحب سلطان دھر در گاہیا۔ جس دے وس کال مہاکال، رائے دھرم چترکپت سیس نوائیا۔ اوہ جگ جگ کھیلے کھیل کمال، دھر دا تھم آپ ورتائیا۔ جس سنجگ تریتا دواپر میٹیا وچ جہان، کلجگ اتتم ویکھ دکھائیا۔ جس اوتار پیغمبر گرو آل دتا دان، وست نام اک ورتائیا۔ اوہ اتتم سب دا لیکھا کر پروان، پر م پڑکھ اپنا تھم ورتائیا۔ صدی چودھویں میٹ نشان، نشانہ دھرم دے جھلائییا۔ جس نوں جھکن راج راجان، نیوں نیوں لاگن پانیا۔ کھیلے کھیل وچ جہان، برہمنڈ کھنڈ اپنی کار بھگتائیا۔ کنگ کہے میں نیوں نیوں چرن کراں دھیان، بن نیناں نین اٹھائیا۔ سچ پریتی بخش کے مان، پریتم اپنا رنگ چڑھائیا۔ توں داتا دانی گن ندھان، گہر گمبھیر اکھوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ کنگ کہے میری منگ اک، بھکھک ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جس نوں تیرے ملن دی سک، سو صاحب لینا ملائییا۔ انتر رہے کوئے نہ وکھ، دُرمت میل دھوائیا۔ چار ورن بناؤنا سکھ، کھتری براہمن شو در ویش ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ تیرے پیار وچ جائے کوئے نہ بھٹ، تن وجود کرنی صفائیا۔ کھہڑا چھڑا دینا پتھر اٹ، پاہن سیس نہ کوئے نوائیا۔ تیری دھار اُتے آتم پر ماتم جائے تک، نیتز نین دینا گھلائییا۔ امرت بوند بخشیش چھٹ، نا بھی کول وچوں چوائیا۔ سب دا لیکھا دینا نجھ، لہنا دینا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جن بھگتاں دیویں کدے نہ پٹھ، پشت پناہ ہتھ ٹکائییا۔ منزل میٹ دینی سوا گٹھ، مارگ مارو ڈنڈ دا پندھ رہے نہ رائیا۔ جس کول تیرے پیار دی ہووے چٹ، نام دا ڈھولا دے سنائییا۔ اوہ مانس جنم جائے جت، لکھ چوراسی ڈیرہ ڈھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کنگ کہے میری ایہو اچھ، نراچھت میری اچھیا پور دینی کرائیا۔

☆ ۹ کنگ شہنشاہی سمت ۶ اتم سنگھ دے گھر پنڈ ویر ووال ضلع امرتسر ☆

کجگ کہے میتوں ملیا مان اگم، اگم اگمڑے دتی وڈیا نیا۔ میں کھیل کھلاونا کایا مائی چما، چم درشی دینی بنا نیا۔ گھر گھر واڑ کے ہر کھ سوگ غما، چنتا چکھا دینی اپنا نیا۔ مایا ممتا موہ داپا کے طمع، تانس ترسنا کرنی ہلکائی۔ ہر کا نام چین دینا نہیں کسے دما، سواس سواس نہ کوئے رکھائی۔ ماس مانو مانکھ کر کھما، کوڑ کریا کرنی ہلکائی۔ میرا کھیل ہونا رواں، چاروں گنت بھجاں چائیں چانیا۔ دین مذہب دا رخ بدلنا نواں، نو کھنڈ پر تھی دیاں سنا نیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیرے ہتھ وڈیا نیا۔ کجگ کہے میتوں ملیا ڈھر فرمانا، پُرکھ اکال دتا درڑا نیا۔ اٹھ میریا نو جوانا، مرد مردانہ رُپ دھرا نیا۔ سرشی درشی ویکھ زمانہ، چاروں گنت دھیان لگائی۔ اشٹ رہیا کسے نہ راما، رام رُپ نہ کوئے سما نیا۔ مان دسے نہ کوئے کاہنا، بنسری حق نہ کوئے سنا نیا۔ پیغمبر اں بھلیا ڈھر کلاما، کلمہ کائنات نہ کوئے درڑا نیا۔ منتر رہیا نہ کوئے سنتا، ست ست نہ کوئے شنوایا۔ فتح ڈنکا وجے نہ کوئے دامہ، دامنگیر نہ کوئے اکھوایا۔ چاروں گنت اندھیری شاما، شمع نور نہ کوئے رُشنا نیا۔ مایا ممتا کوڑ حراما، گھر گھر اپنا ڈیرہ لایا۔ کجگ سورے صدی چو دھویں آجا وچ میدانا، بل اپنا آپ پر گٹا نیا۔ تختوں لاہ کے راجا رانا، رعیت اپنا حکم سمجھائی۔ ہر ہر دے بھرا بھمانا، کوڑی کریا نال ملا نیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، سچ سندیشہ رہیا جتا نیا۔ کجگ کہے میتوں ملیا فرمانا ایک، ہر کرتے دتا سنا نیا۔ بدھی رہن دینی نہیں کوئی بیک، پوتر دھار نہ کوئے رکھائی۔ سب دے انتر اگنی لاؤنا سیک، ممتا موہ نال جلا نیا۔ آتم پر ماتم رکھے کوئے نہ ٹیک، ٹکا دھوڑی خاک نہ کوئے رما نیا۔ میں پھرنا دیس پردیس، نو کھنڈ ست دیپ اپنا پھیرا پائی۔ میں لہنا دینا پورا کرنا گو بند دس دسمیش، جو در دربارے آکھ سنا نیا۔ میں لیکھا تکنا وشنوں باسک شیش، سہنسر کھاں دھیان لگائی۔ میں انت تکنا شکر گنیش، گنپت اکھ گھلا نیا۔ میں جاننا کی کھیل پر بھو ہمیش، نت نوت حکم ورتا نیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر حکم اک اپجائی۔ کجگ کہے میں پھرنا لکھ چوڑا سی اندر، جگ نیز نظر کسے نہ آیا۔ بھونا جگت دوارے مندر، کعبیاں پھول پھولا نیا۔ منوآ من بناؤنا بندر، دہ دشا ہلکائی۔ اندھیرا کرنا اندھیری کندر، نوری جوت نہ کوئے رُشنا نیا۔ بجر کھولے کوئے نہ چندر، پردہ سکے

نہ کوئے اٹھایا۔ دین دُنی کرنے بھاگا مندن، مند بھاگا ہوئے لوکایا۔ لہنا دینا تکنا تریلوکی نندن، رام راما کھوج کھو جائیا۔ پیر پیغمبر کرنا بخشندن، رحمت
 سب دی پھول پھولایا۔ دھوڑی مستک تکتے چندن، للائی بھو چکایا۔ جیو جنت اپنے چک کے انگن، فرمانا اکو دینا سنا یا۔ کسے واری رہن نہیں دینا نندن،
 پرمانند نہ کوئے سما یا۔ کوڑ کُرم دے پاؤنے بندھن، بندی چھوڑ نہ کوئے اکھوایا۔ کرپا کرے میرا سور سرنگن، پُرکھ اکالا حکم ورتایا۔ میں زور رکھاؤنا
 نال پنچن، پنچم پنچم نال ٹکرایا۔ میرا مہربان ہونا درد دکھ بھے بھنجن، مہر نظر اٹھایا۔ کام کرودھ داسب نوں پاؤنا انجن، نیتراکھ نہ کوئے شرمایا۔ ست
 دھرم دار رہن نہیں دینا سگن، سگلا سنگ نہ کوئے رکھایا۔ صدی چو دھویں لاؤنی آگن، آگے ہونہ کوئے بُجھایا۔ آپ بیٹھنا ہو کے مگن، سادھی پر بھ
 دے وچ ٹکایا۔ کھیل کھلاؤنا کایا مائی بدن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ کلج کہے مینوں حکم
 دتا سچی سرکار، شہنشاہ جنایا۔ دین دُنی کر دے دھواں دھار، نیترہن ہوئے لوکایا۔ سچ دار ہے نہ کوئے پیار، مُجّت کوڑ نال ہلکایا۔ چاروں کُنٹ پھرنا وارو
 وار، بھجنا واہو داہیا۔ میرے ملن دی منزل کر دُشوار، دُئی دُشمن اندروں دے اٹھایا۔ بل بخش کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار، رحمت تیری جھولی پانیا۔ مایا
 متالا اکھاڑ، ہوئے ہنگتا نال نچایا۔ اٹھ دیکھ جنگل جوہ پہاڑ اُجاڑ، سمند ساگر پھول پھولایا۔ تیری انت آخیری دار، صدی چو دھویں دے سمجھایا۔ کل
 کلکی لئے اوتار، تیرا پورا لہنا تیری جھولی دے ٹکایا۔ کلج کہے میں کراں نمسکار، نیوں نیوں سیس نوایا۔ سیوا کراں میں بن کے برخوردار، عزیز
 عزیزاں روپ جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے آگم
 اپار، الکھ آگوچر آگم اتھاہ، بے پرواہ اپنا حکم ورتایا۔

☆ ۹ کنگ شہنشاہی سمت ۶ ماسٹر سوہن سنگھ دے گھر پنڈ رام پُر ضلع امرتسر ☆

کھج کہے پر بھو میں دُور دُراڈا دوڑا، پاندھی ہو کے اپنا پنڈھ مُکائی۔ تیرا کھیل کوئے نہ جانے لما چوڑا، انتشکرن وچ انت کہن کوئے نہ پائی۔ چوڑاں طبقات ویکھاں لا کے پوڑا، امام اِماما تیرا دھیان لگائی۔ نگاہ ماری ویکھ براہمن گوڑا، گوبند شبد دھار شنوائیا۔ پھیر ویکھیا سسے اُپر ہوڑا، ہاہا ٹپی سنگ رکھائی۔ تیری کرپا نال در دوار تیرے بھڑا، گھر ٹھانڈے سیس نوئی۔ اٹھ ویکھ تیرا جگت جہان کیتا کوڑا، مٹھارس نہ کوئے بھرائیا۔ میں نوجوان تیرا بازکا چھوہرا، شہنشاہ تیری اوٹ تکائی۔ سب دا جنم کرم دا لیکھا کر کے کورا، مہربان دیاں دکھائی۔ تیرے پیار دا پڑھے کوئے نہ دوہرا، دوہری اپنی کل ورتائی۔ اوتار پیغمبر گر چلے کوئے نہ زورا، جورو زر نال ٹکرائیا۔ جدھر تکے اندھیر گھورا، تیرا نوری چند نہ کوئے چکائی۔ صدی چوڑھویں انت کنت بھگونت پروردگار تیری لوڑا، لوڑیندے ساجن ویکھ دکھائی۔ آتم پر ماتم رہے کوئے نہ جوڑا، پاربرہم برہم سنگ نہ کوئے رکھائی۔ جھگڑاپیا تورا موراء، ہوئے ہنگتا گڑھ نہ کوئے تڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے سیس نوئی۔ کھج کہے مینوں بخش دے میرے صاحب سلطانا، پر م پُرکھ تیری سرنائیا۔ دین دیال اپنا دے دے دانا، جھولی رحمت نال بھرائیا۔ صدی چوڑھویں سب نوں بٹھ دیواں کوڑ دا گانا، تن وجود سگن منائی۔ تیرا پیار رہے نہ وچ جہانا، جہالت اپنی دیاں دکھائی۔ ہر دے اندر بھرا بھمانا، مان گرہ گرہ دیاں پرگٹائی۔ دھرم دی دھار رہے نہ کوئے نشانہ، چاروں کنت کوڑ ہلکائی۔ چوویویں اوتار پھیر پہننا جامہ، ضامن ہونا تھاواں تھانیا۔ تیری آشار کھے رام دا راما، کاہنا بیٹھا دھیان لگائی۔ پیغمبر تنگن راہ دُھر اماما، محبوب تیرا نور نور رُشنائیا۔ نانک گوبند دسیا اک نشانہ، زویر گئے جنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائی۔ کھج کہے میرے مالک دینا بندھپ، مہربان سرنائیا۔ میرے تلک للائی لا دے چندن، سوریہ چند ویکھن چائیں چانیا۔ توں آد جگادی لکھ زرنجن، زرنان بے پرواہیا۔ داتا دانی درد دکھ بھے بھنجن، پاربرہم بے انت بے انت اکھوائیا۔ صدی چوڑھویں کل دھار نہ دیویں لنگھن، منسا منسا وچوں بدلایا۔ پچھلی کیتی کرنی کھنڈن، کھنڈا کھڑگ نام چکائی۔ اگلا حکم ورتاؤنا وچ ورجنڈن، برہنڈ دینا سمجھائی۔ تیرا در ٹھانڈا سارے منگن،

مانگت ہو کے اُلکھ جگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سچ تیری وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن کھج کاتی، کلمیاں توں باہر دیاں درڑائیا۔ چاروں گنٹ کرنا اندھیرا راتی، دھرم دا چند نہ کوئے چکائیا۔ تیری خواہشاں والی ہووے پر بھاتی، ویلا وقت نال دکھائیا۔ ساچی منزل چڑھے کوئے نہ گھائی، پڑدا سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ بھاگ لگے نہ کایا ماٹی، پنج تت نہ کوئے رُشنائیا۔ گر اوتار پیغمبراں پوری کرنی آسی، خواہش تمنا واسنا نال سمائیا۔ پھیر میرا کھیل تلنا پر تھی اکاشی، گنگن لگنتر دیاں جنائیا۔ پرگٹ کر جوت پرکاشی، زرویر ہو کے کھیل کھلائیا۔ کوڑی کریا میٹ کے ستجگ ست دھرم بناوے اتم ذاتی، ذات اذاتی ڈیرہ ڈھاہیا۔ توں تھم مٹنا آکھی، آخر دیاں سمجھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لاسب دا لہنا دینا میٹے باقی، حساب انت نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنگ نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھ جانے جگ چو کڑی جگادی، جگ جگ کرتا اپنا تھم اک ورتائیا۔

☆ ۱۳ کنگ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال دیوالی والے دن ☆

دیوالی کہے میرا سچ پرکاش، پر بھ جوت نال وڈیائیا۔ جگ جگ بھگتاں اندر میرا کھیل تماش، نت نوت ساچی سیو کمائیا۔ تھم من صاحب گنتاس، سچ سوامی سیس نوایا۔ جنہاں دے اندروں اندھ اندھیر جائے وناس، ابناشی کرتا کرے رُشنائیا۔ تِس منڈل ہووے میری رہراس، سچ سمگری اک پرگٹائیا۔ سچ دوارے کر کے واس، اپنا نور دیاں چکائیا۔ اوتار پیغمبر گرو جس دے داس، تِس داروپ انوپ پرگٹائیا۔ کھیل تک پر تھی اکاش، گنگن لگنتر بندھ مکائیا۔ لکھ چوراسی اندر کر کے واس، سرشٹی درشٹی اندر پھول پھولائیا۔ کون و سیا پر بھ دے پاس، بھگت سہیلا کون اکھوائیا۔ جس دا صاحب اُتے وشواس، وشیاں توں باہر راہ تکائیا۔ اُس دی پوری ہووے آس، سدھارستہ دیوے دھردر گاہیا۔ دیوالی کہے میں بھگتاں دیواں شباش، گرکھاں نال وڈیائیا۔ جنہاں دا لیکھا ہووے خلاص، چوراسی وچ نہ کوئے بھوائیا۔ تن وجود پہننا پئے نہ کوئے لباس، اوڈھن تن نہ کوئے ہنڈھائیا۔ پون سواسی رہے

نہ کوئے سواس، رجو طمو ستونہ کوئے رنگ رنگائیا۔ شکر تکنا چے نہ اُتے کیلاش، برہما برہم نہ دھیان لگائیا۔ جنہاں زرنتر پر بھ میرا کیتا پرکاش، دیپک
 دیا آتم پر ماتم دتا جگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھو آپ گھلائیا۔ دیوالی کہے میں کوئی دھار نہیں اگت
 دی، دیوا بتی نہ کوئے وڈیائیا۔ میں دھار سورے سرگ دی، جگ چو کڑی ویس وٹائیا۔ پرکاش وچوں پرکاش ہو کے جگدی، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔
 میری کھیل اُپر شاہ رگ دی، نو دوارے ڈیرہ ڈھاہیا۔ میں ساتھن نہیں جیو الپگ دی، کوڑ کر یا نہ کوئے وڈیائیا۔ میری آشا بھگتاں پریم وچ سد دی،
 سدا دیوے تھاؤں تھانیا۔ اوہناں گھڑی سکلھنی ہووے اچ دی، جنہاں ملیا ڈھر درگاہیا۔ جو سر شٹی جگت مایا پیار وچ بلدی، ممتا موہ وچ ہلکائیا۔ صاحب
 سنگر دا ساتھ چھڈدی، ناتا کوڑ نال بندھائیا۔ کوڑی آسا ہووے گت دی، ترسنا ترپت نہ کوئے رکھائیا۔ دیوالی کہے میں پرکاش ہو کے پرکاش ڈھر دا
 لہدی، بھگت سہیلے ویکھ وکھائیا۔ میری آسا نہیں کوئی مد دی، ترسنا ترکھانہ کوئے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دیوالی کہے میںوں برہما کیتا پیار، دیپک دیا اگم جلائی۔ وشنوں میری بدھی دھار، جوتی جوت نال رُشنائیا۔ شکر میری کیتی
 وچار، کیلاش اُپر کر رُشنائیا۔ اندر میرا کیتا دیدار، جوت ویکھ اگم اتھایا۔ پڑدا چکدے رہے پیغمبر گر اوتار، اندھ اندھرا دُور کرائیا۔ میری جگ مگ
 جوت اپار، اپر پر سوامی دتی پرگٹائیا۔ ا شنبھج میںوں لیاندا وچ سنسار، دیپک نو نو جگائیا۔ پھیر جگی بل دوار، باؤن رنگ ویکھیا چائیں چانیا۔ رام دتا
 آدھار، ملی مان وڈیائیا۔ کرشن نے ارجن دتا وکھال، پر بھ جوتی جوت رُشنائیا۔ میں جگ جگ چلدی رہی سال بسال، سمت سمتی پندھ مٹکائیا۔ دین دنی
 دا ویکھدی رہی حال، جگ چو کڑی دھیان لگائیا۔ پنا بھگتاں گھر دیپک سکیا کوئے نہ بال، اندھ اندھیر نہ کوئے مٹائیا۔ جگت دیوالی سب نوں کیتا کنگال،
 جگت واسنا وچ سر شٹ ہلکائیا۔ میں سدا جگدی رہی سچ سچ دھرمسال، کایا مندر اندر اپنی آپ کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، نہہلنک زائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس اندر اپنا دیپک دیوے بال، دیوالی کہے میں سدا اُس دے نال، جگت رنگ
 دا پندھ مٹکائیا۔

☆ ۱۵ کنگ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

پندراں کنگ کہے میری نک نال لکیرا، لائن عین دتی بنا گیا۔ میتوں یاد آ گیا روداس داکسیرا، جو کوڈی براہمن ہتھ پھڑایا۔ گنگا دھار تکی نیرا، جو وہندے وہن بھجے واہو داہیا۔ کھیل جانیابے نظیرا، نظر توں پرے کی کرے نور الاہیا۔ جس وچوں نظر آئی تیری دھار شمشیرا، سمش تبریز دے ڈہایا۔ پھیر ویکھیا لیکھا شاہ حقیرا، شہنشاہ دتا درڑایا۔ پھیر چوٹی تکی اخیرا، جتھے منزل بے پرواہیا۔ اکو روپ نظر آیا پیرن پیرا، پاربرہم ڈھردرگاہیا۔ چرنی ڈھٹھا دے کسیرا، نیتز نیناں نیر وہایا۔ پر بھوکدوں توڑیں شرع دیاں زنجیراں، ذرا ذرا دے سمجھایا۔ کی تیریاں وڈتدیراں، پڑدا اولہا دے اٹھایا۔ کلج کوڑیاں دسن ضمیراں، شرع شرع نال ٹکرایا۔ سچ دارہیا نہ کوئے وتیرہ، وٹکرے وچ جگت لوکایا۔ سہاگن ہتھی بنھے نہ کوئے کلیرا، کوڈی کسیرے ملے نہ کوئے وڈیایا۔ میرا انتر ہویا دلگیرا، دلدار دیاں جنایا۔ پُرکھ اکال کہا لے امرت رس سیرا، تیرے لکھ پوایا۔ اوہ تک کلجک دا انت اخیرا، میتوں دیاں دکھایا۔ جس وچ اوتار پیغمبر گروآں گھتتیاں وہیراں، مات لوک تھر رہن کوئے نہ پانیا۔ دین دنی دی بدل جانی تقدیرا، طریقہ ڈھنگ دیاں سمجھایا۔ اُس ویلے روداس ہونا میرا ہیرا، ہر جو اپنے رنگ رنگایا۔ جس دے سیس تے نیلے رنگ دا ہووے چیرا، نیلی دھار دے گواہیا۔ اُتے بدھی ہووے شرع دی زنجیرا، شریعت لکھ کے الف یے نال سمجھایا۔ جو سندیسہ دے کے گئی محمد نوں ہم شیرہ، صلح کل ول دھیان لگایا۔ جس واسطے جوتی دھار داست رنگ دا آونا لیرا، اوہ اوڈھن گرگھ سیس لگایا۔ پنجاں لکھاریاں سانجھا پھڑیا ہووے لکوں بدھا کیرا، ڈوری ساڈھے تن ہتھ وڈیایا۔ پندراں کنگ کہے میں نمسکار کیتی بنا نک توں کڈھیاں لکیرا، جگت لائن نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں کٹنہارا بھیڑا، بھیڑی گلی اوکھی گھاٹی منزل پچھلی پار کرایا۔

☆ ۱۹ کنگ شہنشاہی سمت ۶ سادھو سنگھ دے گھر پنڈ بستی تیغا سنگھ والی ضلع فروزپور ☆

کنگ کہے میں دُور دُرڈا تکیا، بن اکھاں اکھ اٹھا۔ کی کھیل پُرکھ سمرتھیا، کی حکم رہیا ورتا۔ نو کھنڈ پر تھی نٹھیا، ست دیپ بھجیا واہو داہ۔ جگت جیو جہان مچیا، کلجگ اگنی اگ رہی تپا۔ پھری دروہی مدینہ مکیا، کعبے نظر نہ آئے خُدا۔ جھگڑا پیا بھائی بھین سکیا، پتا پوت سکے نہ کوئے گود اٹھا۔ موہ ہنکارے سنسار تیا، گرمت سارے گئے بھلا۔ میں لکھ چوراسی تکی ڈالی پتیا، چارے کھانی پڑدالاہ۔ پر بھ دے نام وچ کوئے نہ رتیا، ہوئے خدی سکے نہ کوئے گوا۔ کھیل تک کے اکھ اکھیا، نیتز نیناں نیر دتا واہ۔ کنگ کہے میں پر بھ سرنائی ڈھٹھیا، گل پٹو واسطہ پا۔ کیوں کوڑ گڑیارا ہر ہردے اندر نچیا، پردہ انتر نتر دتا اٹھا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، پُرکھ اکالے بے پرواہ۔ کنگ کہے میں دُور دُرڈا کھوجیا، کھوجت کھوجت دھیان لگایا۔ چاروں کُنٹ ہوئے روگیا، مایا ممتا سرشٹ ہلکایا۔ ساڈھے تن ہتھ چنتا سوگیا، ہوئے روگ نہ کوئے مٹایا۔ جگت واسنا دین دُنی نے بھوگ بھوگیا، بھسمر روپ نہ کوئے بنایا۔ ساڈھے تن ہتھ سب داتکیا چوغیا، دُرمت میل نہ کوئے دھوایا۔ چوڈاں طبق پھریا چوڈاں لوکیا، چوڈس وِدیا رنگ نہ کوئے رنگایا۔ صدی چوڈھویں اتم سمبھلے کوئے نہ موَقیا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ حکم اک ورتایا۔ کنگ کہے میں تک کے ہویا حیران، حیرت وچ دُہایا۔ کی کھیل جگت جہان، کی کرتا کار کماایا۔ چاروں کُنٹ شرع شیطان، شریعت کرے لڑایا۔ ساچا دے نہ دھرم نشان، دُھر دی دھار نہ کوئے پرگٹایا۔ سچ سُنے نہ کوئے دُھنکان، شبد ناد نہ کوئے شنوایا۔ مانو مانو جھگڑا وچ جہان، جہالت دُور نہ کوئے کرایا۔ اک پر بھو نوں سارے گان، اکھراں والی صفت صلاحیا۔ دیناں مذہباں ونڈ ونڈان، نام کلے نال نکرایا۔ من منسا کر ابھمان، ہوئے گڑھ پرگٹایا۔ صاحب سوامی ملے کوئے نہ آن، نچ نیتز پر بھ درس کوئے نہ پانیا۔ میں چار کُنٹ تک کے کہا سیری بھگوان، پار برہم پر بھ تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر داور، در تیرے منگ منگایا۔ کنگ کہے میں دُور دُرڈاے جن بھگت سہیلے تکی تھوڑے، بہہ گنت نہ کوئے وڈیایا۔ جنہاں دے انتر پریم دی لوڑے، لوڑیندا سجن ویکھ خوشی منایا۔ اتم پر ماتم بنا کے جوڑے، سرتی شبد وچ سمایا۔ دین دُنی دے رس

مین، امرت بوند سوانتی جام پیائی۔ ناتا توڑ کے ترے گن تین، ترے بھون دھنی ہوئے سہائی۔ اپنا مارگ دس مہین، راہ اکو دتا دکھائی۔ سنگر حکم تے سدا کرو یقین، بھل وچ بھل کدے نہ جائی۔ اس توں وڈی نہیں کوئی ہور تعلیم، جگت سکھیا کم کسے نہ آئی۔ ہردے رکھو ذہن ذہین، ظاہر ظہور دے سمجھائی۔ پھیر کدے نہ ہوو غم گین، چنتا چکھانہ کوئے تپائی۔ پیار محبت وچ رہنا لین، لو انتر انتر لگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا پورا کرے سب نر مدین، مدعا اپنے ہتھ رکھائی۔

☆ ۲۲ کنگ شہنشاہی سمت ۶ اجیت سنگھ بٹالے والے دے نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

اجیت سنگھ پتا پوت داناتا، ناتا دھر دا آپ رکھائی۔ پورب جنم دی میٹ کے واٹا، اگلا جنم جنم بدلایا۔ بھگتی بھاو دا پورا کر کے گھانا، تول کنڈے نام ترازو آپ تلائی۔ تیری بسترے مرگ دی کھانا، سنگر اپنے سنگ ہنڈھائی۔ جو آدانت داداتا، دیاوان اک اکھوائی۔ ایٹھے اوتھے ہووے راکھا، دو جہاناں سنگ ملائی۔ پورا کرے بھوکھت واکا، محمد شہادت دے بھگتائی۔ تن جلے نہ اگنی آنچا، امرت میگھ میگھ برسائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سر اپنا ہتھ رکھائی۔ گرگھ جگت مرے کدے نہ مرنی، مر جیوت روپ وٹائی۔ پاربرہم پت پر میثور بخشے اپنی سرنی، سرنگت اک دکھائی۔ منزل دھر دی اک چڑھنی، اگم اتھاہ آپ چڑھائی۔ ناتا رہے نہ بھے ڈرنی، رائے دھرم نہ دے سزائی۔ جس نے نویں گھاڑت گھرنی، گھرن بھٹنہار بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلا لئے ملائی۔ اجیت سنگھ محمد یار کرے اشارہ، سینت نال رہیا سمجھائی۔ میرے بے عیب پروردگارا، تیری بے پرواہیا۔ تیرا نور نور اجیارا، جوت جوت رُشنائی۔ اپنے نال میل دوبارہ، دوہری میری بنت بنائی۔ میں دست بدست کراں نمسکارا، سجدے وچ سیس جھکائی۔ توں احباب میرا متر پیارا، محبوب نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائی۔ ہر جن ہر صاحب سدا سہانک، آد جگاد دیا کمائی۔ ایٹھے اوتھے دو جہاناں نانک، نرگن نرویر

بے پرواہیا۔ تیری لیکھے لاوے الف یے والی پڑھی آیت، حضرت سنگ نبھائیا۔ آگے وچھوڑا نہ ہووے شاید، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جنم کرم دا کیتا عہد، وعدہ اپنا ویکھ وکھائیا۔ مہربان ہوئے سہائی سچ سچ، سچ اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ اپنا رنگ رنگائیا۔ اجیت سنگھ ویکھ کھیل پسر پدر، برادر رہیا ملائیا۔ وشوامتر تیرا متر، نور الاهی دئے گواہیا۔ جس دے ہر دے اندر اک دا ذکر، زکریئے توں پرے دھیان لگائیا۔ انت رکھیا محبوب دا فکر، فقرہ اک سنائیا۔ میرا میت جائے نہ وچھڑ، وچھوڑا نظر نہ کوئے وکھائیا۔ لہنا دینا پروردگار تیرے دربار جائے نہر، باقی اور رہے نہ رائیا۔ فراق ہووے حضرتے ہجر، حضور تیری اوٹ تکائیا۔ جس دا لیکھا مکنا سی تینی کنگ ویلے فضر، فضل اپنا آپ کمائیا۔ نیڑ نہ آوے لاڑی موت قتل، اجل توں لئے بچائیا۔ پریمی نال پریمی میل نال سجن، بچھلا لیکھا پور کرائیا۔ کرے کھیل مورت گوپال مدن، کاہن کاہنا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ اجیت سنگھ ایہہ تیرا بچھلا چچا ذات بھائی، صدی چو دھویں دئے گواہیا۔ وچھوڑا سہہ نہ سکے جدائی، انتر انتر دھیان لگائیا۔ بھجا آیا چائیں چائیں، دور دراڈا پندھ مکائیا۔ بستر سچ لیا یا اٹھائی، تیرا کفن دتا بدلائیا۔ سچ پریتی در ساچے سچ کمائی، سچ ملی وڈیائیا۔ تیرے جنم دی جنم وچوں جنم لین دی چک کے لیا یا مٹھائی، پر بھ آگے بھیٹ کرائیا۔ ہر جن ہر سنگت گرگھ گرگھ کھان چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک درسائیا۔ تیریاں بھجاں باہواں ویکھے تھاؤں تھائیں، تھان تھنتر پھول پھولائیا۔ مہربان محبوب کرپا کرے دھر دا مالک سب تھائیں، مہربان مہربان اپنا رنگ رنگائیا۔ دھرم رائے دی منزل دا گرگھ بنے کدے نہ راہی، چترگپت لیکھ نہ کوئے جنائیا۔ سنگر شبد سنگر نرگن نرگن ہوئے سہائی، آتم پر ماتم پر ماتم اپنا جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت نور نورانہ مرد مردانہ شاہو بھوپ دھر دارام اک گوسائیں، کاہن کاہنا لکھ چوراسی نظری آئیا۔

★ ۲۳ کنگ شہنشاہی سمت ۶ ملکھا سنگھ دی دیہہ چھٹن دے نوت چھٹی بی بی گنگا نگر ★

ملکھا سنگھ لوک مات پورے ہوئے سواس، ساہ ساہ پر بھ دا نام دھیانیا۔ چوراسی وچوں مانس جنم دی پوری ہوئی آس، ترسنا جگت رہی نہ رانیا۔ مات پت بھائی بھین ساک سجن سارے دھرو دھرواس، دھیرج دھیر ست سنتو کھ رکھانیا۔ ایہہ کھیل پڑکھ ابناش، ہر کرتا آپ کرائیا۔ رائے دھرم دے نہ پھاس، چترکپت نہ لیکھ دکھانیا۔ جم کا ڈنڈ کرے نہ ناس، بھے بھونہ کوئے ڈرائیا۔ جنم جنم چوں ہوئے بند خلاص، بندھن بندھ دتا تڑانیا۔ جس دی دست اوسے دے پاس، آتم پر ماتم وچ سماںیا۔ جوتی جوت ہو یا پرکاش، اندھ اندھیرا دتا گوانیا۔ گرکھ سچکھنڈ دوارے سچ نواس، درگاہ ساچی سو بھا پانیا۔ جس دے وشن برہما شو داسی داس، کروڑ تیتیا سپس نوانیا۔ اوتار پینمبر گرو جوت دی دھار دیکھن کھیل تماش، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ اک رنگانیا۔ گرسکھ لوک مات کدے نہ مر یا، شبد گو بند گرو گردیو دے وڈیانیا۔ جو پڑکھ اکال دی سرنی پریا، پاربرہم پت پر میثور اپنے وچ سماںیا۔ ملکھا سنگھ منزل اگنی چڑھیا، جگت جہان پنڈھ مکانیا۔ سچ دوارے جا کے کھریا، سچکھنڈ ساچے وچے ودھانیا۔ جن بھگتاں وچ جا کے رلیا، کبیر رواداس خوشی منانیا۔ لکھ چوراسی وچوں ہو یا بریا، جنم مرن دا پنڈھ مکانیا۔ کرپا کیتی نرائن نریا، نہر اپنا رنگ رنگانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ در ساچے سو بھا پانیا۔ ملکھا سنگھ چھڈی جگت جاگیر، ناتا دین دنی تڑانیا۔ ورپا کے گھر گمبھیر، در ساچا اک سہانیا۔ جتھے لیکھا نہیں کوئی تقدیر، تدبیر جگت نہ کوئے جنانیا۔ جھگڑا تک جائے شاہ فقیر، حقیر حقیراں ڈیرہ ڈھاہیا۔ مل کے شاہ پاتشاہ شہنشاہ مالک دھر دے پیر، پراپنتی مدھم بیکھری توں اپر ڈیرہ لائیا۔ جگت جہان دی کوڑی کر یا میٹ لکیر، لائین عین وچ سماںیا۔ لیکھا چکھا بھوشن تن بستر سریر، آتم پر ماتم پر ماتم آتم اکور وچ درساںیا۔ پاربرہم پر بھ میلا کیتا اخیر، لیش جیو اپنا رنگ دکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتانیا۔ ملکھا سنگھ ملیا پر م پڑکھ پر بھ ٹھا کر، ہر کرتا رنگ رنگانیا۔ چھڈ کے دین دنی دا ساگر، گھر گمبھیر وچ سماںیا۔ جس دوارے بھگتاں ملدا آدر، ناما بے دیو سو بھا پانیا۔ سدا ماسدھنا کہے آیا سوربیر بہادر، یودھا اک اکھوانیا۔ جھگڑا گیا مقتول قاتل، شرع زنجیر زنجیر

تڑائیا۔ جسدا بھيو کھلایا باطن، بے پرواہ ویکھ وکھائیا۔ سچکھنڈ دوار ملّ کے وطن، بے وطن اپنے گھر سو بھاپائیا۔ جگت پیار مُجبتّ موہ من کلپنا پتن، بیتھارتھ
 پر بھ دی دھار پر بھ دے وچ سمائیا۔ جس دا سچکھنڈ دوار اکو پتن، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ گرسکھ سنگر دا پورا رتن، اموک امل نظری آئیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنے گھر وسائیا۔ ملکھا سنگھ کہے میتھوں چھٹیا ساک سجن، ناتا کوڑ رہیا نہ رائیا۔ جو گھڑیا سو انت
 بھانڈے بھجن، تھر رہن کوئے نہ پائیا۔ میں وسیا اوس پر بھو دے وطن، جتھے بھگت سہیلے صوفی فقیر اوتار پیغمبر گر جوتی جوت وچ سمائیا۔ میرے دین
 دیالے پُرکھ اکالے میتوں اپنے لایا انگن، انگیکار آپ کرائیا۔ گو بند دی دھار شبد کنگن، تن وجود دتا پہنائیا۔ میرا بھاگ نہ ہو یا مندن، جگت وچوں چلیا
 چائیں چائیا۔ میری انت اخیر صاحب سلطان آگے اکو بدن، ڈنڈاوت کر کے سیس جھکائیا۔ چار جگ تیرے نام دی صفتی چڑھی رہے رنگن، کسمبھڑا
 رنگ نہ کوئے وکھائیا۔ گو بند دی مریدا کرے نہ کوئے بھنگن، بھانے وچ سارے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، ڈھر دا مالک اک اکھوائیا۔ ملکھا سنگھ آتم کہے میں سچ دوار ستی، سچکھنڈ وچ ملی مان وڈیائیا۔ جتھے اکو جیہی رتی، رتڑی سچ دتی مہکائیا۔ ناتا چھٹیا
 کایا بُتی، بُتھانیاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ ملیا پاربرہم پت پر میثور اچتی، چیتن اپنے وچوں آپ کرائیا۔ میری آون جاون گنڈھ ٹٹی، آگے پنڈھ رہیا نہ رائیا۔
 میرے صاحب سنگر دین دیال منزل دتی اچی، اُچ آگم اتھاہ در ٹھانڈے اک ٹکائیا۔ من کلپنا توں باہر میری آتما پر ماتا دی لگی رہے رچی، اور واسنا نہ
 کوئے رکھائیا۔ میرا اجل ہو یا کھی، دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ میری ماتا دی سُپھل ہووے کھی، جس بھگت جنم کے پر بھ دی جھولی دتا پائیا۔ میرے
 بچھوں میرا پروار ہوئے کوئے نہ ڈکھی، بھین بھائی کیرنا وین کوئے نہ پائیا۔ میری جگت نالوں ٹٹی، کوڑ سنسار نالوں ہوئی چھٹی، پُرکھ اکال میرے گانا
 بدھا گئی، آد زرنجن اپنے وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل اک وکھائیا۔ ملکھا سنگھ دا تن وجود کہے
 سریر، ست ست سنائیا۔ سنو میرے ساک سجن سین ساچھے ویر، سبناں دیاں سنائیا۔ میرے اُتے ڈھائی گز دا لال کپڑا دینا چیر، گو بند دی نشانی جُجھار
 والی سو بھاپائیا۔ کوئے نہ ہو یو دلیگر، نیز نیناں نیر نہ کوئے وہائیا۔ میں پی کے امرت رس سیر، سر دھڑ دا لیکھا دتا مکائیا۔ میتوں سچکھنڈ دی سچ دوار دی

سچ دھرم دی ملی اوہ جاگیر، جو آد جگاد جگ چوکڑی اکو روپ درسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جنم کرم کرم جنم پورب لیکھے ہننے تے مار لکیر، اگلی اکسیر، عقل بدھی توں باہر اپنے ہتھ رکھایا۔

☆ ۲۳ کنگ شہنشاہی سمت ۶ لکھا سنگھ دے ار تھی چکن سمیں چھتی بی بی گنگا نگر ☆

لکھا سنگھ پُرکھ اکال دے سُت دُلا رے، دُو لھے دُھر دے تیری وڈیایا۔ توں منزل چڑھنا اوس چُبارے، جتھے گوہند بیٹھا تیرا ماہیا۔ تیتوں اڈیکدے سنگھ اجیت جُجھارے، بالے نہاں والے راہ تکایا۔ خوشی وچ ہسن کہن اسیں وی رہے کوارے، کوارا گرکھ ساڈے وچ ملے چائیں چانیا۔ پھر جنم لینا نہ پئے دوبارے، مات گر بھ نہ اگن تپایا۔ سہانا بھگتاں دے دوارے، بھگتاں مل کے وجے ودھایا۔ اوتار پنیمبر گر پریم دے دین ہلارے، ہلارا دُھر دانام جنایا۔ آخیری سکھیا دے مات پت بھائی بھین ساک سجن سارے بھائی چارے، وڈیاں چھوٹیاں دے سمجھایا۔ میری کرے نہ کوئے گریہ زارے، نیتز نیناں نہ نیر وہایا۔ کوئی نہ کہے وسدا گھر گیا اُجاڑے، اُجڑیا کھیڑا جگ چوکڑی وسے چائیں چانیا۔ جس گوہند نے گرکھ گر سکھ پریم پریتی پیار وچ تارے، تار نہار دیا کمایا۔ گڑھی چمکور دے تیرے پورے کرے لارے، پورب لیکھا جھولی پانیا۔ تیتوں نمسکار کرن چند ستارے، سورہ نیوں نیوں لاگے پانیا۔ کروڑ تیتیا سُرپت اند برکھا کرے نال اشارے، وشن برہما شو تیرا جس گایا۔ توں پُرکھ اکال دین دیال صاحب سوامی امترجامی، گھٹ نو اسی دے وسنا اوس محل چُبارے، جس نوں سچھنڈ کہہ کے سارے رہے گایا۔ اپنی انت دی سب نوں کردے نمسکارے، اگے سپس جگدیش دینا جھکایا۔ جو تیرا ایتھے اوتھے بنے سہارے، دو جہاناں اپنا رنگ رنکایا۔ بھیناں تگن ساڈا وپر چڑھیا کھارے، لاڑی موت والی پرناپا۔ پھیر اُس نوں چرناں وچ لتاڑے، پو جھڈا کے بھجیا واہو داہیا۔ میرا صاحب سنگر اکو متر یارے، جو یارڈا ستھر گیا ہنڈھایا۔ میں اُس دے گرہ وسنا تے رہنا سدانا لے، وچھوڑا

آگے نظر کوئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوؤ بھگوان، آد جگادی جگ چوکڑی نت نوت نرگن سرگن جن بھگتاں شبد سنگر ہو کے آپ سمجھالے، سمبل دامالک کلجگ انتم دیا کمائیآ۔

★ ۲۳ کنگ شہنشاہی سمت ۶ رتن سنگھ دے گرہ پچی بی۔ بی۔ گنگا نگر ★

کلجگ کہے صدی چودھویں لگی ہسن، ہس ہس رہی جنائیآ۔ اپنا بھویو لگی دسن، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیآ۔ دین دنی ہوئی دسے بے وطن، گرہ مندر چلے نہ کوئے چترائیآ۔ میرا انت کنارہ پتن، پاتی گوہند دئے گواہیآ۔ کرنا کھیل الکھنا الکھن، الکھ اگوچر اپنا حکم ورتائیآ۔ جس میری گودی کرنی سکھن، اُمت نبیاں پندھ مکائیآ۔ جس دا پردہ پُرکھ اکال آوے ڈھکن، پروردگار نور الاہیآ۔ سانجھی پت آوے رکھن، رکھک ہو کے ہوئے سہائیآ۔ میں سب کجھ تکاں اکھن، بن نیتز لوچن نین اکھ کھلائیآ۔ کوٹاں وچوں میتوں تھوڑے دسدے رتن، گرگھ سنت سہیلے سوہا پائیآ۔ کلجگ جیواں چلے کوئے نہ یتن، یتھارتھ پڑدانہ کوئے اٹھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ہر کرتا وڈ وڈیائیآ۔ کلجگ کہے صدی چودھویں دسے نال اشارے، سینت اگم رہی لگائیآ۔ میرے دیکھ انت کنارے، نیا نوکا ڈولے تھاؤں تھانیا۔ محمد تکی نال سنگ چار یارے، یارانہ پورب پھول پھولائیآ۔ گوہند دیکھے پنج پیارے، پنچم دھار دھار شنوائیآ۔ میرا لہنا دینا لیکھا گنا وچ سنسارے، سنساری بھنڈاری سنگھاری رہے جنائیآ۔ میرا لہنا دینا پورا کرے کل کلکی اوتارے، امام اماما شہنشاہیآ۔ نوکھنڈ پر تھی ست دیپ ساڈھے تن ہتھ و سدے گھر اجاڑے، رتڑی رت نہ کوئے مہکائیآ۔ دین مذہب دے لا اکھاڑے، کلمہ کلمے نال ٹکرائیآ۔ سرشٹ درشٹ چبا اپنی داڑھے، لکھ چوراسی لہنا دئے مکائیآ۔ میری اُس پر بھو نمسکارے، نیوں نیوں سیس جھکائیآ۔ جس دی چار جگ صفتاں وچ لکھدے گئے وارے، وارتا اکھراں نال سمجھائیآ۔ صفتاں کرن شاستر سمرت وید پُران سارے، انجیل قرآن ڈھولے راگ الائیآ۔ سو دھرنی دھرت دھول دھول ہو اجیارے، لوک مات اپنا حکم ورتائیآ۔ میں تندی کل کلکی اوتارے، نہہکنک اگم اتھائیآ۔ جس دا کھیل بدھی توں باہرے،

عقل و دیا چلے نہ کوئے چترائیا۔ جو جن بھگتاں بخشے نام ادھارے، اُدر وچ ہوئے سہائیا۔ سو میرا لیکھا لہنا دینا صدی چو دھویں انت وچارے، بچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ میرا صاحب سلطان پروردگارے، محبوب جلوہ گر اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان نرگن دھار نر اوتارے، اوتری اپنا حکم ورتائیا۔

★ ۲۶ کنگ شہنشاہی سمت ۶ امیر چند گلائی دے نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

سنگر شبد کہے میری جگ جگ نویں تاثیر، چوکڑی سمجھ کسے نہ آئیا۔ میں نت نوت کراں تعمیر، روپ انوپ اپنا اک پرگٹائیا۔ اوٹ لے کے گہر گجھیر، بے نظیر آس رکھائیا۔ لکھ چوراسی بنا اپنی جاگیر، مالک ہو کے کھیل کھلائیا۔ جس دھار وچ یاد کیتا کیر، ہر دے انتر دھیان رکھائیا۔ کھنڈا دھار سمجھ شمشیر، پیار دھر دا گیا نبھائیا۔ ایسے کارن پوہ نہ سکیا نیر، گنگا لہر نہ کوئے ڈبائیا۔ ساچی سکھیا سکھ لے چند امیر، بنا پر بھ تون دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جو آئے سو گھت کے جائے وہیر، پاندھی بنکے اپنا پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ سنگر شبد کہے جو آگیا پر بھ دی سرن، سرن اک نکائیا۔ مل گیا نال دھرنی دھرن، سمرتھ سنگ نبھائیا۔ اُس دے لیکھے لگے جیون مرن، اپنی رکھے نہ کوئے وڈیائیا۔ صاحب سنگر سد آئے بھگتاں پو پھڑن، نیرن نیرا ہو کے دیا کمائیا۔ اگنی تت نہ دیوے سرن، امرت میگھ نام برسائیا۔ تون میرا میں تیرا جو دھر دا ڈھولا پڑھن، تنہاں لیکھا اپنے وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ سنگر شبد کہے آد جگادی سنگر دین دیا، دیا دھار دیا کمائیا۔ جن بھگت بنا کے اپنا بالا، بچپن اپنے نال رکھائیا۔ لہنا دیوے جنم جنم دی گھالا، کرم کرم دا پنڈھ مکائیا۔ جیون زندگی مارگ دے سکھالا، دکھ دلدر ڈیرہ ڈھاہیا۔ کسے دا دینا پئے نہ ہالہ، جگت جہان نہ کوئے چترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر سچ اپنا رنگ رنگائیا۔ سنگر شبد کہے امیر چند دے تھاں ہو گیا سنگھ امیر، امیر سنگھ نام بدلایا۔ سنگر کرپا کر کے اپنے

سپس دا بخش کے بستر چیر، جگدیش اپنے رنگ رنگا گیا۔ جنم جنم دی کٹ کے پیر، پیر ہی اگلی دئے بدلائیا۔ رائے دھرم دوارے نہ ہووے بھیر، چتر گپت لیکھا منگ سکے نہ رائیا۔ منزل اتم چڑھے اخیر، جتھے ملے بے پرواہیا۔ پچھلی بدل دی تقدیر، تقصیر اپنے نال رلائی۔ ساڈھے تن ہتھ دی بخش جاگیر، وست انمکی جھولی پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہون نہ دیوے کسے دلگیر، جگت دلدر دور کرائیا۔

★ پہلی گھڑ شہنشاہی سمت ۶ رات نوں ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

کنگ کہے بھگتو میری انت نمستے، نمو نمو نمو سپس جھکائی۔ تہاڈے کھیڑے رہن وسدے، گرہ گرہ وجے ودھائی۔ بھنڈارے بھرے رہن امرت رس دے، جگت ترسنا رہے نہ رائیا۔ میل ہندے رہن نج نیتزین اکھ دے، لوچن نال ملائی۔ حکم سُن دے رہنا سچ دے، سچ نال وڈیائی۔ ناتے چھڈنے کوڑی مت دے، گومت لینئی اپنایا۔ پیار محبت وچ پھرنا سدے، بھجنا واہو داہیا۔ لیکھ مکاؤنے کلپنا اگ دے، امرت میگھ برسائی۔ بھگت دوارے سوہنے بیٹھے سجدے، در ساچے سو بھاپائی۔ اگے کھیل تکواچ دے، کنگ کہے میری جگہ گھڑ گیا آئی۔ گھڑ کہے تسیں بچے پر بھو دی رت دے، رتن امولک ہیرے نام سمجھائی۔ تہاڈے ہر دے رہنے نہیں تپدے، اگنی کوڑ دینی گوائیا۔ لیکھے پورے کر کے پچھلے پپ دے، پتت پُنیت دیوے کرائیا۔ کھیل وکھا کے اک الکھ دے، الکھ اگوچر دینا ملائی۔ گھرانے رہن نہیں دینے وکھ دے، دوار بنک اک سہائی۔ میل ملاؤنے پُرکھ سمرتھ دے، جو رام راما دُھر در گاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائی۔ گھڑ کہے میں لوک مات وچ چڑھیا، پر بھ صاحب دی وڈیائی۔ میں اکھرا گئی پڑھیا، جس نوں جگت و دیا نہ کوئے سمجھائی۔ سچ دوارے وڈیا، مندر اکو اک وڈیائی۔ پر بھ ابناشی تکی انت کلیا، کل کلکی کی کار کمائی۔ جتھے جوت دادیک بلیا، اور نہ کوئے رُشنائیا۔ جس جگ چو کڑی سب نوں چھلیا، سچھنڈ تکیا دُھر دا ماہیا۔ جس دا وچھوڑا ہوئے گھڑی

نہ پلایا، پلک دے پچھے سو بھاپایا۔ سو آتم پر ماتم دھار ہو کے رلیا، نرگن نرگن وچ سمانیا۔ جس دا نہچل دھام اٹلیا، در ٹھانڈا اک دکھانیا۔ اُس شبد سندیسہ
 گھلیا، دُھر فرمانا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ ہکم اک سنانیا۔ گھڑ کہے میں دیکھی دو جہاناں بیندی راس،
 بن گوپی کاہن وڈ وڈیاںیا۔ میں تکیا پُر کہ ابناش، نرگن داتا نور الاہیا۔ میں دیکھیا پر تھی آکاش، گگن گگنتر پھول پھولایا۔ میں چار جگ دی تکی آس،
 سبج تریتا دواپر کھجک دھیان لگایا۔ جھٹ پُر کہ اکال نے دتا آکھ، ہکم اگتا اک درڑایا۔ دین دنی دا دیکھ واقعیات، واقع پڑدا اک چکانیا۔ کی کھیل
 کائنات، ہر کرتا رہیا جنایا۔ نور نورانہ تک ساکھیات، جلوہ گر اگم اتھاپیا۔ جس دے کول سب دا بھوکھت واک، واقف کار آد جگاد اکھوایا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا ہکم اک ورتایا۔ گھڑ کہے میتوں آئی اگئی خبر، بے خبر دتی سنانیا۔ چار کُنٹ رہیا کوئے نہ
 صبر، بے صبر ہوئی لوکانیا۔ اوہ تک کی پکارے پیغمبر اں قبر، مقبرے دین دہایا۔ جس دا اُمت بنایا ٹبر، وسیلہ جگت نام سمجھانیا۔ اوہ پاؤن لگا غدر، گداگر
 کرے لوکانیا۔ گر اوتار پیغمبر اں اُس دا منظور کیتا عدل، انصاف اک سمجھانیا۔ دین دنی دی دھار دیوے بدل، بدلا چکے تھاؤں تھانیا۔ سب دے سرتے
 کوکے اجل، اگے ہو نہ کوئے اٹکانیا۔ صدی چودھویں سب دی پوری ہوئی منزل، منزل اگے رہی نہ رانیا۔ دین دیلا کرے وزن، ترازو کُنڈا نام اٹھانیا۔
 جس جھکڑا میٹنا کایا ماٹی بدن، بدی دا لیکھا دئے مکانیا۔ چھیتی ہلونا دئے وچ عدن، اعلیٰ ادنی آپ اٹھانیا۔ کھیل کرے سورا سرنگن، شاہ پاتشاہ سچا
 شہنشاہیا۔ سرشٹی دی درشٹی تکے بھجن، بندگی پھولے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمانیا۔
 گھڑ کہے میں نیتز کھولیا سچا، بن اکھاں اکھ اٹھانیا۔ جھٹ کھجک آ گیا بھجا، بینڈا پندھ مکانیا۔ میتوں کہے میں دین دنی دی کر کے آیا گجا، گھر گھر الکھ
 جگانیا۔ میتوں پر بھو دی کرپا بنا بھگت کوئے نہ لبھا، سرشٹی دیکھی تھاؤں تھانیا۔ جیہڑا گر اوتار پیغمبر اں پایا دبا، دبدبے سارے دتے ہٹانیا۔ ساری دُنیا اُف
 ہائے کہے ربا، ربی نور نہ کوئے چکانیا۔ تن بنا کے بغلا پیرا بگا، ہنکار وکار نال ملانیا۔ کبڈھ روپ بنا کے سگا، کھ کوڑ نال بھرایا۔ سچ سرنائی کوئے نہ لگا،
 لگ ماتر دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ کھجک کہے میں پوتر رہن نہیں دتی کوئی جگہ، دھرم دی دھار نہ کوئے دکھانیا۔ جس کارن گو بند دا میٹیا اگا، بچیاں جڑ نہ کوئے

لگایا۔ گرگھ بنا کے ہیرے نگا، قیمت سرشٹ وچ سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ کلج کہے گھڑ میرے میت، مترا دیاں جنایا۔ توں وی رکھنا چیت، داتا دُھر درگاہیا۔ جس جھگڑا میٹنا مندر مسیت، کعبیاں پرے کرے پڑھایا۔ ترے گن ہو اتیت، ترے بھون دھنی پردہ دے اٹھایا۔ دین دنی دی بدل دیوے نیت، نیتوان ہوئے سہایا۔ جھٹ کلج رو کے ماری چیک، کوک کوک سناہیا۔ دروہی میری مٹی لیک، پیغمبراں سکے نہ کوئے بچایا۔ بناشد گرو توں کرے نہ کوئے تصدیق، شہادت اور نہ کوئے رکھایا۔ میرا انتر ہو یا بھے بھیت، سر آگے نہ کوئے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ حکم اک ورتایا۔ کلج کہے سُن سچے گھڑ مہینہ، محو دیاں جنایا۔ بنا پر بھو توں مشکل ہونا سب نوں جینا، جیون ہتھ کسے نہ آہیا۔ جھگڑا پینا لوک تینا، ترے گن اپنا رنگ بدلایا۔ پیار رہنا نہیں رُسا چینا، چنتا غم نال ستایا۔ کھیل ویکھنا ز مدینا، کی نر نرین حکم ورتایا۔ سب دا حق حقوق جانا چھینا، حکومت آگے نہ کوئے چلایا۔ پُرکھ اکال بن کے دانا پینا، گہر گبھیر اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ حکم اک سمجھایا۔ کلج کہے میتوں شبد نے ماری چھیر، آلس رہیا گوانیا۔ کٹوں پھڑ کے دتا گیڑ، چاروں کٹ بھوانیا۔ حکم نال چھیر کے چھیر، بلونا دتا دکھایا۔ کس بدھ دین دنی دا کرنا بھیر، اپنی بدھی دے سناہیا۔ اٹا کرنا گیڑ، گیڑے وچ دہایا۔ کلج کہے پر بھو تیرا شبد گرو ہونا دلیر، سورپیر اک اکھوانیا۔ میٹے مات اندھیر، نور کرے رُشناہیا۔ بر بن کے کیہر، دُھر دی بھبک سناہیا۔ مہربان کر کے مہر، مہر نظر اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ حکم اک جنایا۔ کلج کہے میری ارداس، بیننتی دیاں جنایا۔ جو حکم پُرکھ ابناش، سو سبے دیاں سناہیا۔ کس بدھ میری پوری ہووے آس، صدی چو دھویں نال ملاہیا۔ حکم مٹا پُرکھ ابناش، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ میں دساں دوویں جوڑ کے ہاتھ، ہتھیلی ہتھیلی نال ملاہیا۔ میرا صاحب اک رگھوناتھ، رگھوپت وڈ وڈایا۔ جس دی چار جگ دے شاستر گاؤندے گاتھ، اکھراں وچ صفت صلاحیا۔ اُس لہنا دینا میرا پورا کرنا حساب، لیکھا اور رہے نہ رانیا۔ کرپا کرے آپ مہاراج، محبوب دُھر درگاہیا۔ میں قداماں آداب، نیوں نیوں لاگاں پانیا۔ حکم سناں آگم جناب، جو اکٹری کار کماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ تھم اک ورتائیا۔ کلج کہے اوتار پیغمبر میٹوں رہے بول، ڈھر شبدی شبد جنائیا۔ دین مذہب دارہے کوئے نہ رول، رولا دین دنی مکائیا۔ پُرکھ اکال نام کنڈے دھرم ترازو دینا تول، دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ کلج کہے سب توں دکھرا میرے پر بھ دے نال گوبند دا اک قول، جس دا پڑدا نہ کوئے اٹھائیا۔ جس ویلے کھنڈے دی دھار دین لگا سی پائل، امرت رس چکھائیا۔ اک سو اک پیسا رکھیا سی اُپر دھرنی دھول، پھیر چرناں ہیٹھ دبا ئیا۔ پر بھو دے نال کیتا قول، اقرار اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ بھو آپ گھلائیا۔ کلج کہے گوبند نے اک سو اک پیسا چرن ہیٹھ رکھیا، سچا چرن دتا نکائیا۔ پھر زمیں اسماناں ول تکیا، اکھ اکھ وچوں اٹھائیا۔ پھر جیکارا بول فتیا، پُرکھ اکال سیس نوائیا۔ پھر مستی وچ اپنا آپ رٹیا، رنگ اگم چڑھائیا۔ پھر خوشیاں دے وچ ہسیا، پریم دی تالی دتی وجائیا۔ پھر گرگھیاں اندر وسیا، پریم پریتی گنڈھ پوائیا۔ پھر بچن کیتا سچیا، سچ دتا درڑائیا۔ پھر بھوکھت ول تکیا، بن نیناں نین اٹھائیا۔ کی کھیل کرے پُرکھ سمرتھیا، ہر کرتا ڈھر درگا ہیا۔ صدی چو دھویں پتا پت دی کرے ہتیا، پوت پتا بنے قصائیا۔ گھر گھر دے رٹیا، رٹا سکے نہ کوئے گوائیا۔ گوبند نے اپنا کھنڈا چکھیا، ہتھ نال بھوائیا۔ جھٹ پُرکھ اکال آیا نسیا، جوتی نور دتا چکائیا۔ دلارے اوہ ویکھ اندھیری مسیا، تیرے ڈھئیے پچھوں اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ پُرکھ اکال کہا اوہ ویکھ لے جوت شبد دھار دا ڈھنیا، ڈھونکا اکو دے سمجھائیا۔ کلج کوڑی کریا ہووے نیا، نوکا نام نظر کوئے نہ آئیا۔ و بچار ہونا بھینا بھنیا، مات پت اکھ بدلایا۔ ساک سجن نہیں رہنا سنیا، میت متر کھ بدلایا۔ ساچے نام دا دے نہ کوئے گویا، آتم راگ نہ کوئے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ تھم اک سنائیا۔ کلج کہے اک سو اک پیسے تے گوبند پایا بھار، خوشی نال دبا ئیا۔ ہیٹھوں دھرتی کیتی پکار، کوک کوک سنائیا۔ میٹوں مایا نال نہ مار، متنا نال رلا ئیا۔ میری تیرے چرن نمسکار، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ توں پر بھ دا سٹ دلار، گوبند سچا ماہیا۔ جاہ کلج دا بن یار، یارانہ ویکھ وکھائیا۔ جھٹ کلج تارٹی دتی مار، نیچیا ٹیپا کدیا چائیں چائیا۔ اوہ ویکھ صدی چو دھویں دا اکھاڑ، دھرنی اُتے سو بھاپائیا۔ اگ لگنی بہتر ناڑ، متوت نہ کوئے بھجھائیا۔ مان رہنا نہیں پیغمبر گر اوتار، اوتری اپنی کھیل گھلائیا۔ گوبند نیتز لیا اٹھال،

نگاہ نگاہ وچوں بدلائیا۔ پھر ہس کے کہا کلجگ اوہ تک لے مہربان، جو مہر نظر اٹھائیا۔ یودھا سوربیر بلوان، دو جہاناں نظری آئیا۔ اُس پرگٹ ہونا وچ جہان، نرگن نور کر رُشنائیا۔ کلجگ کہا میتوں اُس دامن، سر میرے ہتھ لکائیا۔ دھرنی کہا گوہند جو میری جھولی بخشیا دان، میں تیرے در سٹائیا۔ توں صاحب کر پروان، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ گوہند کہا کلجگ اک سو اک لے چک، اپنی جھولی لے بھرائیا۔ کلجگ ونگا کر کے مکھ، ہس کے دتا درڑائیا۔ گوہند میتوں نہیں بھکھ، میں بھکھی کرنی جگت لوکائیا۔ انت میری سچھل کرنی لکھ، دھرنی والی لکھ در تیرے واسطہ پائیا۔ جس ویلے میری اودھ گئی تچ، پوجن جگ دا سرب مٹائیا۔ ڈھر دی کھیل سکے کوئے نہ بچھ، انھو پردہ نہ کوئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ کلجگ کہے گوہند میں ڈھر دا حکم سٹاؤندا ہاں۔ در ٹھانڈے سیس نواؤندا ہاں۔ اپنی کیتی کرنی پر بھ دے آگے ٹکاؤندا ہاں۔ صدی چودھویں انت ویکھ دکھاؤندا ہاں۔ کی پر بھو بنائے بنت، اُس پر بھو نوں سیس نواؤندا ہاں۔ جس ویلے دھرم دار ہنا نہیں کوئی سنت، اُس ویلے داراہ ٹکاؤندا ہاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارے منگ منگاؤندا ہاں۔ کلجگ کہے میری ارداس، بینتی اک جنائیا۔ میرا دینا ساتھ، گوہند سنگ نبھائیا۔ گوہند کہا شاباش، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ اٹھ اوہ تک لے سمت شہنشاہی چھ چھٹی پوہ دی ہونی رات، بھڑی نال ملاییا۔ بھگتاں ہونی جماعت، پر بھ جوت جوت رُشنائیا۔ سچ سندیسہ دیواں آکھ، بنا اکھراں آپ درڑائیا۔ جس ویلے سب دا پورا کیتا بھوکھت واک، پیشین گوئیاں ویکھ دکھائیا۔ وقت سہنجا کرے لوک مات، دھرنی دھرت دھول رنگ رنگائیا۔ اُس ویلے کلجگ تیرا ہونا کھیل تماش، ہر کرتا آپ کرائیا۔ تن رنگ داترے گن مایا دا تیرا ہونا لباس، ڈھر دے حکم نال رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک ہو آئیا۔ کلجگ کہے گوہند کھیل ہووے کیسا، کس بدھ ویکھ دکھائیا۔ میرا کرم ہووے نہ وانگ ویشیا، حکم ڈھر دا مٹاں چائیں چائیا۔ جیہڑا تیرے چرناں ہیٹھ دیا اک سو اک پیسا، دھرنی دھرت اُتے سہائیا۔ اس دا لہنا کی لیکھا، میتوں دے درڑائیا۔ گوہند نے کہا کلجگ جس ویلے میرے سکھ بے ادبی کرنگے کیسا، ساہ ساہ نہ کوئے دھیائیا۔ کوڑی کرپا اپنا سمجھنگے پیشہ،

مایا متا وچ ہلکائی۔ اُس ویلے میں تے میرا مالک پرگٹ ہووے سمبل دیا، دیش اپنا اک وسائی۔ دو جہاناں بنے نیتا، حکم دیوے تھاؤں تھانیا۔ اوتار
 پیغمبر گرو آں چار جگ دا پورا کرے ٹھیکا، ٹھیکیداری سب دی دے مکائی۔ زرگن نور پرکاش کرے اچھا، اُج گم اپنی دیا کمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ پڑا آپ اٹھائی۔ گو بند کہا کھج تیرا انت کھیل کھلاواں گا۔ سنت سہیلے پرگٹ کر کے بھگت، بھگونت اپنا
 میل ملاواں گا۔ نویں دھار دس کے جگت، جگتی ڈھر دی اک پرگٹاواں گا۔ سب دی پوری کر کے شرط، شرع دا لیکھا آپ چکاواں گا۔ زرگن زور ہو
 کے آواں پرت، پت پر میثور سنگ رلاواں گا۔ تیرا لیکھا پورا کراں اُپر دھرت، دھرتی دھول نال اٹھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنا در کھلاواں گا۔ گو بند کہا جو اک سو اک پیسا چرن ہیٹھ لیا دت، ایہہ کھج تیرا انت کرائیا۔ تیرا سماں لمان نہیں رہنا
 وڈھ، شبدی حکم نال کٹائی۔ جس ویلے زرگن پرتکے آواں جگ، جاگرت جوت جوت رُشائی۔ زرگن دھار بن سرگ، سورپیر اکھوائیا۔ سب دی پچھلی
 میٹ کے حد، اگلا مارگ اک جنائی۔ بھگت بھگوان دامارگ دس، کھیل کراں چائیں چانیا۔ پریم پریتی انتر دس، واسطہ اپنے نال جڑائی۔ لیکھا پورا کراں
 حق، حقیقت اپنی اک سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اک اکھوائیا۔ کھج کہے ایہہ کھیل گم عجیب،
 نرالا دتا جنائی۔ گو بند کہا میری حکم والی تاکید، تیتوں دیاں درڑائی۔ شبد دی لے رسید، بن ہتھاں ہتھ پھڑائی۔ سمت شہنشاہی چھ رکھیں اڈیک، انتر انتر
 دھیان رکھائی۔ پرگٹ ہووے لاشریک، پروردگار ڈھر درگاہیا۔ جس دے وچ حق توفیق، طاقتور نورِ اِلاہیا۔ آسا نسا پوری کرے اُمید، ترسنا دے
 گوائیا۔ پھیر گو بند نے ماری لیک، لائن دتی لگائی۔ کھج نے ماری چیک، چیک چھاڑا دتا پائی۔ کی ایہہ کھیل ہونا ٹھیک، ٹھا کر اپنا حکم ورتائی۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر دا بھیو اک چکائی۔ گو بند کہا کھج جس ویلے سمت شہنشاہی چھ، چھٹی پوہ آویگا۔ دھرم دھار
 دا پورا ہووے نینہ، نہکٹکل کل پرگٹاویگا۔ امرت دھار بخش کے مینہ، گرگھاں ہر دے صاف کراویگا۔ بھاگ لگا کے کایا مائی ساڈھے تن ہتھ دیہہ، دیہرا
 مندر مسیت گرو دوار اک جناویگا۔ جتھے سنگر شبد ہو کے بہہ، سنگھاسن آسن اک وڈیاویگا۔ جو گر گو بند دتا کہہ، سو پورا انت کراویگا۔ اوہ دیکھ جن

بھگتاں دا بھگت دوارا ہونا اک گرہ، دھام سہنجنا اک وڈیاویگا۔ کلجک تیرا بٹھا پلنگ جانا ڈہ، پٹھی کل آپ ورتاویگا۔ کوٹاں وچوں کوئی گرگھ ورا بھانا ہے، سرشٹ سبائی آپ بھلاویگا۔ جن بھگتاں اندروں مار کے متا میں، ہوئے گڑھ تڑاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، ہر کرتا گم اتھاہیا۔ گوہند کہے کلجک چھبھی پوہ دی ہونی رات، رڑی سچ مہکائی۔ لیکھا لکھیا جانا قلم دوات، اکھر اکھراں جوڑ جڑائی۔ لہنا دینا ہونا بے باق، لیکھا اور رہے نہ رائیا۔ جو دائرے دا بنیا ہونا تاک، سچ سنگھاسن ساہمنے سوہا پائی۔ اُس دے وچوں جن بھگتاں لنگھاؤنا اپنا آپ، دوجا مدد نہ کوئے کرائیا۔ سوہنگ سو دا جینا جاپ، ہر دے ہر دے وچ سمائی۔ اپنا آپ کر کے پاک، چرن دوارے آؤنا چائیں چائیا۔ کلجک اک سو اک پیسا گوہند دے چرناں دینا راکھ، پچیا رہن خالی کوئے نہ پائی۔ اُس ویلے پنجاں لکھاریاں ہر شبد دا کرنا جاپ، جو ہاڑ ستاراں دتا لکھائی۔ باقی سب نے رہنا چپ چاپ، نمسکار کر کے بیٹھن تھاؤں تھانیا۔ پھر اگلا لیکھا دسنا ساکھیاں، کی کرتا کل ورتائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا در، ہر وڈا وڈ وڈیائی۔ گھر کہے میں سنیا دھر فرمانا، سنگر شبد دتا درڑائی۔ جو چوڈاں گرگھیاں روپ دھریا ہونا رانا، کلغی سیس اُتے ٹکائی۔ اوہناں دا اکو جیہا ہووے بانا، بان تیر ترکش کندھیاں اُتے ٹکائی۔ بلدھاری بن جونا، چلن چائیں چائیا۔ چوڈاں طبقال نوں اکو رنگ رنگاؤنا، اندر آشا اک ودھائی۔ چوڈاں لوک حکم ہووے سلطانا، نہ کوئے میٹے میٹ مٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا در، سچ کرنی کار کمائی۔ گھر کہے میری انت اخیری آس، آشا دیاں جنائی۔ چھبھی پوہ نوں پنچ کوار کتیا پایا ہووے کالا لباس، مینڈھی سیس نہ کوئے گندا ئیا۔ مستک وچ لکھیا ہووے آکاش، الف یے نال وڈیائی۔ جیب وچ پایا ہووے اک اک کاٹ، جس نوں کارڈ کہے لوکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے دھر دا باپ، پتا پُرکھ اکال دین دیال آد جگاد جگ چوکرٹی نت نوت اپنا حکم ورتائی۔

سنگر شبد کہے شبدی آگیا شبدی شبد فرشتہ، بھجیا واہو داہیا۔ نکا جہا پنجن سنایا آہستہ آہستہ، ہوئی ہوئی رہیا جنایا۔ پر بھو جنہاں دا تیرے اتے نیچا، ایشٹ سوامی اکو رہے منایا۔ پچھلا بھین بھیناں دا رشتہ، سدا مے دے گوانڈھی سو بھا پائی۔ آگے پورا کر دے نیچا، بھروسہ اپنا نام دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ دو پر جگ داناتا اک، اینکار دیا کمایا۔ استری مرد سارے سنگر دے سکھ، جنم وچ فرق رہے نہ رایا۔ مہندرو نوں جو پچھلا لیکھا گیا دس، اُس دا لہنا دے سمجھایا۔ چٹے بستر اپنیاں بھیناں دا لیاوے حس، حصہ شبدی سنگر پور کرایا۔ لہنا ملنا پرکاش کور چرنی نوں پدھ کس، طریقہ اپنا اپنے ہتھ رکھایا۔ جو آد جگادی دا مالک سب دے وڑیا وچ، پورب پڑدا دے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اینکار ایکا اک، اک اکلا اپنی کل ورتایا۔

نرگن سرگن دے بٹوے دو، وڈا چھوٹا روپ بنایا۔ سرگن نوں وڈا بخشیا تے رکھیا مایا دا موہ، ایسے کر کے اوتار پیغمبر گروتاں والے اس نوں لے کے اپنا وقت گئے لنگھایا۔ پرکھ اکالا دین دیا اپنیاں بھگتاں نوں کر کے نرموہ، مایا ہتھو ہتھ چلایا۔ پریتم سنگھ پال سنگھ نے لئی چھوہ، پھیر گرگھ روداس چمارے ہتھ پھڑایا۔ اونھے گوہ نال لئی ٹوہ، اندر وڑ کے دھیان لگایا۔ پھیر ہس کے کہا پر بھ دے درتے رکھ دیئے بن کے گروہ، لالچ رہن کوئے نہ پائی۔ جنہاں دے انتر بخشی لو، لوئن اپنا دتا کھلایا۔ اوہ او سے دے گئے ہو، او سے دی مایا او سے دی چھایا او سے دی کایا تے او سے دی بھیتے دتی چڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمایا۔ شیر سنگھ دا جھنبل باٹا، جھگی جگت والی بنایا۔ پورن سنگھ پورن جوت پرکاشا، جوت جوت الایا۔ جس دا کھیل عجب تماشا، ہر کرتا آپ سمجھایا۔ سچ دوارے پا کے سچ اپنی راسا، خوشی خوشی وچوں دکھایا۔ چرن جوڑا جیہڑا پریتی وچ دیوے ساتھ، پریتم اپنا سنگ بنایا۔ اوہدے وچ اوہ تیل دا نشان جیہڑا روداس اٹھیں دنی پاؤندا سی وچ چراغا، غریبی وچ اپنا جھٹ لنگھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھایا۔ سوہنا جوڑا دسیا چھوٹا، میچ نہ کوئے سمجھایا۔ کیوں پر بھو دا پیر نہ لمانہ چوڑا نہ

موٹا، لمبائی چوڑائی نظر کسے نہ آئی۔ نہ اوہ کوئی کدھیا ہووے تیلدھاری نال گوٹا، جگت ڈور بندھ نہ کوئے بندھائی۔ جس ویلے پرکاش ہووے اُپر جوتا، جوت دی چمک وچ چمک چمک رُشنائیا۔ اوتھے کسے دی پُنج نہ سکے سوچا، بھیا بھید نہ کوئے کھلایا۔ اوہ چرن جوڑا بھے دیوے چوڑاں لوکا، چوڑاں طبق دے ہلایا۔ سرگن مایا نے سب نوں کرنا تھوٹھا، بٹو آوڈا دے گواہیا۔ تیل دے داغ نے کسے دے گھر رہن نہیں دینا دیوا جگدا وانگ جوتا، چار کُنٹ اندھیرا دے کرائیا۔ بھگتاں دے واسطے اک زکا جیہا کھیل جگت واسطے بہتا، بہہ اپنا تھم ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شبد سندیہ سندیہ اک جنایا۔

☆ ۲ گھر شہنشاہی سمت ۶ کا گردیو سنگھ جیٹھووال دے سگن نوت سیرے ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

اوتار پیغمبر گر کہن پر بھو ساڈی نمسکار، درگاہ ساچی سچھنڈ دوارے سیس نوائیا۔ جگ چوکڑی نت نوت تیرا کھیل اپار، سو پُرکھ زرنجن تیری بے پرواہیا۔ ہر پُرکھ زرنجن شاہ پاتشاہ پتی سرکار، شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیایا۔ ایکنکار بن سہار، اک اکلے دیا کمایا۔ آد زرنجن نور جوت کر آکار، نراکار ڈمگایا۔ ابناشی کرتے دے آدھار، مہربان محبوب اپنا رنگ رنگایا۔ سری بھگوان پاسار، مہاسار تھی اپنی کل پرگٹایا۔ پاربرہم پت پر میثور لہنا دینا سرب وچار، وچر کے دیئے جنایا۔ برہم لیکھا ویکھنا وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملایا۔ توں آد جگادی شبد گرو گر اوتار، پیغمبر اگم اتھاپیا۔ سبج تریتا دواپر کھلج تیرا کھیل ویکھیا زرنجن سرگن دھار، پنچ تت تت وڈیایا۔ نراکھر سندیہ دیندار ہوں اکثر جگت اچار، صفت صفتی صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، سچھنڈ ساچے منگ منگایا۔ اوتار پیغمبر گر کہن تیرا چار جگ داتکیا سماج، چار ورن دینا گویا۔ تیرے نام کھے دی سنی آواز، تھم اگم اتھاپیا۔ درشی اندر گئے جاگ، سرتی شبد نال ملایا۔ کھیل دس کے آئے دین مذہب دی یاد، مانو مانگھ مانس وند وندایا۔ دھرتی دھرت دھول دھول کھیڑا کر کے آئے آباد، بے پرواہ در تیرے سیس جھکایا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی پارسی بودھی جینی ان

تیرے نام دا دسیا رواج، رہبر راہ سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ اوتار پیغمبر گر کہن پر بھو تیری دسی دھرم دھار دی ریتی، جگ جگ راہ چلایا۔ کھیل کھلا کے مندر مسیتی، شودوالے مٹھاں رنگ رنگایا۔ آتم دھار دس پریتی، پر ماتم آئے سنایا۔ ست سچ جنا کے نیقی، زرگن زرویر دتا درڑایا۔ ساڈھے تن ہتھ کا یا چاڑھ رنگ محیٹھی، ڈرمت میل دھوایا۔ وچ شرع دی رکھ کے لیکھی، رستہ وکھ وکھ بدلایا۔ کلمہ نام دس حدیثی، حضرت حضور کری پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے دے ساچا ور، مہربان تیرے ہتھ وڈیایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈھے سپس پر بھو پر بھو جھکدے، قدیم دے مالک قدم دھیان لگایا۔ ساڈھے انتم پینڈے مکدے، کلجگ صدی چو دھویں دے گواہیا۔ اسیں سارے ونجارے بنیے تیری نام تک دے، اکو شبد ہوئے شنوایا۔ ذات پات دین مذہب بھید بھاؤ مٹا دے منکھ دے، مانو اپنے رنگ رنگایا۔ جھگڑے رہن نہ شرع والی دکھ دے، چھری ہتھ نہ کوئے اٹھایا۔ آتم پر ماتم سب نوں ساچا سکھ دے، گرہ مندر کر رُشنا یا۔ انت اخیر بے نظیر در ٹھانڈے تیرے بچھدے، گل پلو واسطہ پانیا۔ جے ٹوں گو بند نال ناتے جوڑے پتا پت دے، پوت سپوتے گرگھ گود اٹھایا۔ کلجگ والی انتم جڑ پٹ دے، لوک مات رہن نہ پانیا۔ سنجگ ساچا دھرنی دھرت دھول دی گودی سٹ دے، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ پڑدے اوہلے رہن نہ لگ دے، انہو لیکھا دینا جنا یا۔ لہنے تک جان مات گر بھ اُلٹے رُکھ دے، دس دس ماس نہ کوئے تپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، پُرکھ اکال دین دیال پروردگار سانجھے یار در تیرے سجدہ سپس جھکایا۔ اوتار پیغمبر گر کہن کلجگ میٹ دے کوڑ پسار، کریا رہن کوئے نہ پانیا۔ سنجگ تیرا ست ہووے ورتارا، ست پُرکھ زرنجن ہونا سہایا۔ چار ورن اٹھاراں برن بخش اک دوارا، کھتری براہمن شودر ویش ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ نو کھنڈ پر تھی تیری شرع توں ہوئے کوئے نہ باہرا، ہندو مسلم سکھ عیسائی اکو رنگ رنگایا۔ ٹوں پاربرہم پت پر میثور اینکارا، اک اکلانور الاہیا۔ ست دھرم دی ساچی بٹھ دے دھارا، سنجگ سچ دے وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، ڈھر مالک ویکھ وکھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھو مانو ذاتی بخش اپنی لگن، انتر آتم پریم بنا یا۔ شبدی دھار کر لگن، سوئی سرتی آپ اٹھایا۔ ترے گن مایا وچ مول نہ دگن، اگنی تت دینا بھجھایا۔ سچ

پریم دی چاڑھ کے رنگن، دُرمت میل دینی دھوانیا۔ اِکو تیرے درتے ہووے بدن، دُوسر سپس نہ کوئے جھکائیا۔ لوک مات تن وجود جگت وِوہاری جو
 ہووے سگن، سگے سوامی تیرے چرن چرن سرنائیا۔ ناتا ہووے مائی بدن، وجود محبوب دینا سمجھائیا۔ تُوں مالک خالق کرنا عدل، انصاف اِک درڑائیا۔
 پچھلی چار جگ دی مریدا دے بدل، تبدیلی شبد گرو سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن پر بھو
 جنہاں بھگتاں تیرے اُپر ہووے نِسچا، نہچل دھام دینی وڈیائیا۔ رُوپ بناؤنا دھرم دے سکھ دا، سکھیا شبد نام درڑائیا۔ اِشٹ درڑاؤنا پُرکھ اکال اِک دا،
 اِیکناک پڑدا آپ چُکائیا۔ مان بخشامات پت دا، پتا پوت گود اُٹھائیا۔ جو تیرے دوارے ہووے وِکدا، قیمت کرتے لینی پائیا۔ اوہناں دا میل ہووے نت
 دا، آتم پر ماتم میلا میلنا سچ سُبھائیا۔ انتر وِکار رہے نہ وِکھ دا، کوڑ گڑیا دینا کڈھائیا۔ جیون سمجھاؤنا اپنے بھوکھ دا، پڑدا بھوش وِچوں اُٹھائیا۔ تُدھ بن
 دُوجا دین دُنی نہ کوئے نچھدا، مارگ اِک نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر صاحب تیری سرنائیا۔ اوتار
 پیغمبر گر کہن پر بھو ساڈی ارداس، میننتی اِک درڑائیا۔ تیری سکھیا تیرے پاس، جگ جگ بھگتاں آپ ورتائیا۔ کلجگ انتم نرگن جوت کر پرکاش، شبد
 دامہ ڈنک وجائیا۔ سرشی درشی دین دُنی کر خلاص، بندھن شرع والے تڑائیا۔ سچ پریتی دسدے آپ، آپ اپنا بھو کھلائیا۔ بند کواڑی کھول تاک، نچ
 نیر نین کر رُشنائیا۔ جنہاں گرگھیاں نال باہروں تن نال تن دا بناویں ساک، اندروں آتم پر ماتم اپنے نال لینی جڑائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن پر بھو سانوں
 تیرے اُتے وِشواس، وِشو دا لیکھا تیرے ہتھ نظری آئیا۔ تیری مریدا چار جگ دے شاستر سمجھ سکے نہ کوئے کتاب، اکھراں وِچوں بھو نہ کوئے
 کھلائیا۔ تُوں آد انت دا جگ جگنت دا مالک اِک مہاراج، مہربان دُھر درگاہیا۔ انت اخیر بے نظیر لاشریک ساچا اِک آداب، ادب نال سجدہ سپس جھکائیا۔
 ست دھرم سنجگ ساچے تیرا اِکو حکم ہووے واحد، واحد تیرے ہتھ وڈیائیا۔ دین دُنی دا آتم پر ماتم بنا گائیڈ، گاڈ گڈ در تیرے سپس نوایا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنتک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، جو سرن سرنائی پُرکھ اکال تیری جائے لاگ،
 دین دِیال لگ ماتر دا ڈیرہ دینا ڈھاہیا۔

☆ ۲ مگھر شہنشاہی سمت ۶ نمبر دار پریتم سنگھ دے گھر پنڈ جیٹھووال ضلع امرتسر ☆

جن بھگت کہن اسیں جگ جگ دے پاندھی، مُسافر دین دُنی جگت لوکائیآ۔ دھرنی دھرت دھول دھول جگت وکار تکدے رہے آندھی، مایا ممتا موہ وکار ہنکار دھیان لگائیآ۔ ساڈھے تن ہتھ تپدی تکدے رہے ہانڈی، کلپنا وچ مات گر لائیآ۔ پاربرہم پت پر میثور کھیل ویکھدے رہے سوانگی، اکل کل دھاری کی اپنی کل ورتائیآ۔ جیواں جتناں انتر دھار تکدے رہے کی کی گن گاندی، صفتی صفتاں وچ صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنا رنگ رنگائیآ۔ جن بھگت کہن تکدے رہے جگت جہاناں، سنجگ تریتا دواپر کلجک ویس وٹائیآ۔ صاحب سنگر دا گاؤندے رہے ترانہ، تریا توں باہر صفت صلاحیا۔ ناد و جاؤندے رہے اگئی ڈھنکانا، انراگی رُپ پر گٹائیآ۔ ایشٹ منڈے رہے سری بھگوانا، دوسر سیس نہ کوئے نوائیآ۔ نام پریم دا تکدے رہے پیمانہ، نیتز لوچن نین اکھ کھلایآ۔ گڑھ ہنکار توڑدے رہے ابھمانا، من مت دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ صاحب سوامی دا تکدے رہے نشانہ، نشاور اپنا آپ کرائیآ۔ پر بھ کرپا نال سمجھیا نہ کوئے بیگانہ، بے غم ہو کے اکو دھیان لگائیآ۔ پنا شمع توں بھگتی دا بن پروانہ، آپا بھگوان اوتوں وار دکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سجن میت اک اکھوائیآ۔ جن بھگت کہن جگ جگ تکیا کھیل تخت نواسی سری بھگوانا، نواس استھان بھوگ لگائیآ۔ نور ظہور تک شاہ سلطانا، حکم سندیسہ نیا چائیں چانیا۔ نیوں نیوں کردے رہے پرنا، پر م پڑکھ دھوڑی خاک رمانیا۔ جھٹ پاسا پرتکے کہے نامہ، نامدیو درڑائیآ۔ پر بھو میرے گھر دا بنیا رہیا کاما، دھنٹا تالی رہیا وجائیآ۔ میں وی پھڑ کھوایا کھانا، اُلٹی دھار بنائیآ۔ کپیر کہے میں کرا دتا اشنا، گنگا نیر دے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیآ۔ جن بھگت کہن اسیں دسیئے جن بھگتاں، کلجک انت انت سٹائیآ۔ سب دیاں پوریاں ہندیاں ویکھو شرتاں، شرع زنجیر رہے نہ رائیآ۔ نگاہ مار لو جگت چو طرفہ، حصہ ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ رہن دینا نہیں کوئی تفرقہ، فرقہ پرستی دینی گوائیآ۔ حکم ورتنا زانن زدا، ہر کرتا آپ سٹائیآ۔ جو مالک گھر گھر دا، گرہ مندر سوبھا پائیآ۔ گرگھ سنت سہیلے پھڑدا، مات لوک ستیاں لئے اٹھائیآ۔ سچ پریتی آپے کردا، پریتم ہو کے پریتم سنگھ نال ملائیآ۔ تندل سداے والے چبدا، بھگوان اپنی خوشی بنائیآ۔ بچھلا سماں گیا لنگھدا، اپنا

پندھ چُکائیا۔ اگے کھیل ویکھو انند دا، انند انند وچوں پرگٹائیا۔ جس دا کھیل اگئی نوری چند دا، نور جوت کرے رُشائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پیار بخشے اپنے نام اگئی چھند دا، چھند اپنا آپ درڑائیا۔

☆ ۵ مگھر شہنشاہی سمت ۶ اجیت دے گھر بٹالا شہر ☆

کھج کہے میں تکیا شاہ سلطانا، ہر کرتا ڈھر درگاہیا۔ جو آد جگادی رام رانا، نرگن نر ویر نر اکار اگم اتھاہیا۔ کھیل جانیا اگمڑے کاہنا، جو نیت نوت لکھ چوراسی آتم پر ماتم گوپی آپ پر نائیا۔ نور نورانہ نوجوانا تکیا وڈ اما، جو عملاں توں رہت سو بھا پائیا۔ شبد اگئی ناد سُنیا ڈھر کلاما، کلیموں باہر پڑھائیا۔ پار برہم پت پر میثور کھیل کرے دو جہاناں، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنا حکم ورتائیا۔ ست ستوادی برہم برہادی شبد انادی ورتے اپنا بھانا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ تخت نواسی پُرکھ ابناشی ست ستوادی بن کے رانا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ حکم اک ورتائیا۔ کھج کہے میں تکیا صاحب سری بھگونت، ہر بھگون ڈھر درگاہیا۔ ست ستوادی سو نیا منت، منتر اگم اتھاہیا۔ جو دو جہاناں بنیا کنت، کنتوہل اک اکھوائیا۔ جس نوں لہدے آد جگادی جگ چوکڑی سنت، صوفی صفحیاں وچوں پھول پھولائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیالا بنائے اپنی بنت، گھرن بھنہنہار اپنی بنت بنائیا۔ لکھ چوراسی ویکھے جیو جنت، سادھ سنت پچیارہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ہر کرتا سچ سکھائیا۔ کھج کہے میں تکیا پُرکھ اکالے کول بن اکھراں اگئی فرد، بن سٹراں سو بھا پائیا۔ جس دا لیکھا جانے کوئی نہ چھری کرد، کھڑگ دھار نہ کوئے جنائیا۔ غریب نمائیاں ونڈے کوئے نہ درد، ڈکھیاں ڈکھ نہ کوئے گوائیا۔ آتم پر ماتم ملن دی سمجھے کوئے نہ غرض، ممتا کوڑ بھری لوکائیا۔ سندیسہ نام دیوے کوئے نہ گرج، جیکارا لکھ نہ کوئے سنائیا۔ صدی چو دھویں میٹے کوئے نہ اندھیرا گرد، دھواں دھار ہوئی لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، گرہ سچ تیری وڈیائیا۔ کھج کہے میں تکیا بھگت بھگوان دارِ شتہ، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ جتھے پکا ہویا نسچا، نہچل دھام دھیان

لگایا۔ اوتھے سیس جھکاوے جبرائیل فرشتہ، نیوں نیوں لاگے پانیا۔ جھگڑا رہے نہ نرک سورگ بہشتا، درگاہ سچ سچ سہایا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا جن بھگتاں لیکھ آپے لکھدا، کاتب ہو کے قلم چلایا۔ پورب لہنا جانے کس کس دا، نوست پورا دئے کرایا۔ ناتا سمجھا کے سنگر سکھ دا، سکھ سنگر وچ سہایا۔ ایشٹ درڑا کے ایکنار اک دا، اک اک وچ ملایا۔ جھگڑا رہن نہ دیوے من ٹھگوری چت دا، چتون دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ بھو کھلا کے ابناشی اچت دا، چیتن سرتی دئے کرایا۔ جھگڑا مُکا کے کایا ماٹی بُت دا، بُتخاناں کرے صفایا۔ جن بھگتاں وقت سہنجا کرے اپنی رُت دا، رُتڑی اپنے نال مہکایا۔ پیار بٹھ کے پتا پُت دا، پت پر میثور ہوئے سہایا۔ جھگڑا میٹ ڈئی دویت دکھ دا، دلدر ہوئے روگ دئے گوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دیونہار اک ہو آئی۔ کلج کہے میں ویکھیا دین ڈنی داساگر، گہر گسپیر دیا کمایا۔ پاربرہم پت پر میثور جن بھگتاں جنم کرم کرے اُجاگر، دُرمت میل در لہایا۔ کوجھیاں کملیاں در آیا سرب نوں دیوے آدر، عدل انصاف اپنا اک سمجھایا۔ جھگڑا رہن نہ دیوے مشول قاتل، قتل گاہ دا لیکھا دئے مکایا۔ سچ دوارے اپنا عادل، انصاف اکو اک دکھایا۔ کوٹاں وچوں جن بھگت اپنا آپ سادھن، صدقے واری گھولی گھول گھمایا۔ جیہڑے اکو پر بھو نوں ارادھن، رادھا کرشن دئے صفایا۔ میل ملے موہن مادھو، مدُھر دُھن شنوایا۔ کلج کہے میتوں یاد آگیا کی سندیسہ دتا کرشن کاہن تریلوکی ناتھ یادو، جد بنس سمجھایا۔ کلج انتم جھگڑا پینا منس آدمی آدم، آدم حوا نہ کوئے سہایا۔ کوٹاں وچوں ورا رہے خادم، خدمتگار ہو کے سیو کمایا۔ گرگھیاں وڈے ہونے بھاگن، بھاگ حصہ اپنی جھولی پانیا۔ نام دی دھار جلا چراغن، چرگاہاں کرے رُشناپا۔ بھگتاں پریم پریتی اندر آوے سادھن، سدھ مارگ اک جنایا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم راگ ارادھن، اور دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں شبد سروپی مارے آوازن، آواز راز والی آپ درڑایا۔

☆ ۶ مگھر شہنشاہی سمت ۶ سُر جیت سنگھ دے گھر بٹالا شہر ☆

سنگر شبد کہے میں زرگن دھار اٹھا، جگ نیز جگت جہان نظر نہ آئی۔ سرشٹ سبائی نو کھنڈ پر تھی تٹھا، جن بھگت سہیلے لواں جگائی۔ ستاں دیہاں کونے کنارے دیکھاں گٹھاں، ست ستوادی ہو کے دھیان لگائی۔ گرگھ گرسکھ ہر جن پکڑ اٹھاوے پھڑگٹاں، ہر گوہند گوہند میلا سہج سُبھائی۔ دُھر دی کرنی واسطے جٹاں، جوڑی جوت شبد بنائی۔ کوڑ وکار جگت جہان لٹاں، لٹیرا بناں تھاواں تھانیا۔ ہوئے ہنگتا جڑ پٹاں، پیار مُجّت اک درساں۔ برہمنڈاں کھنڈاں پُریاں لوآں پُجاں، پوجس دھام دیکھاں چائیں چانیا۔ پُرکھ اکال دا بھيو کھلا کے گجھا، اندروں پڑدا دیاں چُکائی۔ دھرم نشانیاں مول نہ اکاں، تیر انداز اک اکھوائیا۔ نراچھت سب نوں دکھاواں رُقہ، جو بن اکھراں اوتار پیغمبراں گروآں دتا درڑائی۔ جیو جنت سادھ سنت اٹھاواں ستا، سویا رہن کوئے نہ پائی۔ پرگٹ ہو ابناشی اپتا، چیتن سب نوں دیاں کرائیا۔ سہجگ ساچی مولے رُتا، رُتڑی اپنے نال مہکائی۔ بھاگ لگا کے کایا بُتا، بُتھانیاں کراں صفائی۔ جگت وکار کر کے پُٹھا، اُلٹا گِڑ دیواں بھوائیا۔ ہر جن مول رہے نہ کھوٹا، کھوٹیوں کھرے دیاں بنائیا۔ جس کارن گوہند وارے لختے جگر ٹوٹا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ محم اک ورتائی۔ کلج کہے میٹوں پر بھ نے دتی تھکی، پریم نال وڈیائی۔ طاقت دکھا اپنے تپ کی، تپیا اپنی دینی پرگٹائی۔ وڈیائی رہے نہ کسے جپ کی، رسنا جہوا ہوئے ہلکائی۔ دھار ملے نہ کسے کول نہ دی، امرت رس نہ کوئے چوائیا۔ بدھی و شیش رہے نہ سب دی، کوڑ کرپا وچ گرائیا۔ آتم پر ماتم پھرے لہدی، نیز لوچن نین درس کوئے نہ پائی۔ سب نوں کھیل دسدے انج دی، عاجز ہو کے سیو کمائی۔ جیہڑی دھار اوتار پیغمبراں گروآں سب نوں رہی سدّی، سدّے سب دے پور کرائیا۔ اوہ کھیل ویکھن سورے سرگ دی، شاہ پاتشاہ شہنشاہ آپ دکھائی۔ کلج سب دی بدھی ہووے گگ دی، بن ہر کرپا ہنس بن کوئے نہ پائی۔ تیری پریم چنگیاری ہووے اگ دی، اگنی تت دینی تپائی۔ کلپنا ویکھنی سارے جگ دی سانک ست نہ کوئے دکھائی۔ اپنا نشانہ اکو وار گڈ لئیں، چار کُٹ دینا جُھلایا۔ پر یاد رکھیں پر بھو بھگت سہیلے چھڈ لئیں،

دُوروں نیوں نیوں سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، در
ٹھانڈے ہتھ بٹھ لئیں، بندناں وچ بندھن بندگی بندیاں رہے نہ رائیا۔

★ ۶ گھڑ شہنشاہی سمت ۶ بنا سنگھ دے گرہ پنڈ پنج گرائیاں ★

سنگر شبد کہے کھیل دساں آدرنجن، کی زویر کھیل کھلایا۔ داتا بنے درد ڈکھ بھے بھجن، پاربرہم پر بھ بے پرواہیا۔ جوتی دپیک بھگت سہیلے جس
دے جگن، لوک مات ہوئے رُشائیا۔ اوہناں نیز پاواں نام دا انجن، اندھ اگیان کوڑ گوائیا۔ سچ سوامی میلا سچن، پُرکھ اکالا ڈھر درگاہیا۔ جو اندر باہر
گپت ظاہر چاڑھے رنگن، دُرمت میل دے دھوائیا۔ سب دی سانجھی کرے بدن، ڈنڈاوت سجدہ سیس جگدیش اک سرب نوائیا۔ آتم پر ماتم رکھے
انگن، پاربرہم برہم گودی آپ لکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا رنگن دھار سارے منن، سرگن سچ کراں پڑھائیا۔ کوڑی کریا کر کے دمن، ست سچ پھڑائیا۔
نوست کرا کے امن، من منسا میٹ مٹائیا۔ جن بھگت سہیلے بنا کے ساچا چمن، پت ٹہنی بھل مہکائیا۔ امرت میگھ برساکے سون، نا بھی کول کول پکائیا۔
نام اہوتی پوا کے وچ ہون، اگنی جوت جوت رُشائیا۔ لیکھا پورا کر کے باون بون، بلدھاری ہو کے دیا کمائیا۔ پر بھ دا بھيو پائے کون، گن کوئے کہہ سکے
نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ در اک کھلایا۔ سنگر شبد کہے میں دیکھاں کھیل اپارا، اپر پر سوامی نال
ملائییا۔ جوتی نور کر اُجیارا، اندھ اندھیارا دُور کرائیا۔ شبدی شبد نام جیکارا، لوآں پُریاں باہر سنائیا۔ برہمنڈاں کھنڈاں دے ادھارا، سانتک ست ست
ورتائیا۔ کھیل کھلا کے وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملائییا۔ سمبل دس کے دھام نیارا، نرکار دیاں ملائییا۔ جس داشد روپ گو بند گو بند
دوبارہ، ہر گو بند اک اکھوائیا۔ سو کھیل کھیلے کل کلکی نر نرائن سچی سرکارا، شاہ پاتشاہ اگم اتھاپیا۔ جو چار ورن اٹھاراں برن مانو مانگھ مانس دے سہارا، سر اپنا
ہتھ لکائیا۔ اکو دس نام جیکارا، جگ جگ دے جھگڑے دے گوائیا۔ نور الاهی اللہ کر چمکارا، پردہ پردہ نشیں دے چکائیا۔ سچ سوامی ہو کے ظاہر، ظاہر

ظہور کرے رُشائیا۔ جس دا حکم ورتن والا وِچ قاہرہ، قہر جھلے جگت لوکائیا۔ نو سو نونوے میل دا ہوئے دائرہ، مِچت وِچ عید بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، کھیل کھلائے اپنا گہرا، گہر گمبھیر بے نظیر جگ نیز نظر کوئے نہ پائیا۔

☆ ۶ گھر شہنشاہی سمت ۶ درشن سنگھ دے گھر پنڈ نیا شالہ ضلع گرداس پُر ☆

سنگر شبد کہے تینی اوتار سُنو آوازے، بن رسنا جہوا پتی دند شنوائیا۔ پیغمبر و سُنو حکم دُھر محرابے، محبوب مالک خالق رہیا درڑائیا۔ گرو دھار سمجھ لو رازے، رازق رزق رحیم رہیا جنائیا۔ نگاہ مار لو اپنے اپنے کعبے، بُخانے ویکھ وکھائیا۔ کی کھیل ہو یا دین دُنی سماجے، سمجھ بُدھی توں پرے دینا درڑائیا۔ کی حکم ورتنا آگے، بھيو اجداد دیو سمجھائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ کس بدھ نوری جوت جگے چرانے، چراگاہاں تھل اسگاہ ہووے رُشائیا۔ کس بدھ گرگھ ہنس بننے کاگے، کوڑی کریا باہر کڈھائیا۔ کس بدھ تند ستار وے ربابے، من منکا دئے بھوائیا۔ پُرکھ اکالا دین دایلا سب دی اپنے ہتھ پکڑے واگے، دین دُنی اکو ڈوری تند لئے بندھائیا۔ کی کھیل کرائے عشق حقیقی تے مجازے، مزہ کون رس چکھائیا۔ کس بدھ سجدہ سلام ہووے آدابے، نمو نمستے کی وکھائیا۔ کس بدھ انت اخیر کلج نکلے جنازے، ار تھی جگت والی درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیہ اک اُچجائیا۔ اوتار پیغمبر گر چکو اپنا پڑا، نقاب رہے نہ رائیا۔ پیغمبر بھيو دسو اپنے گھر دا، اوہلا انتر رہے نہ رائیا۔ کون کلمہ حقیقی پڑھدا، منزل چڑھے نور الاہیا۔ مقامے حق اگے وڑا، تن وجود دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ سچ سندیہ نر نریشا اگے گھلدا، سناوے تھائیں تھانیا۔ بھيو کھولو جل تھل دا، مہیئل رنگ کون رنگائیا۔ کس بدھ لہنا کئے گھڑی پل دا، کلج انتم ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا حکم اک ورتائیا۔ پُرکھ اکال کہے گرو گر دھار، سنگر دیو جنائیا۔ کی کھیل کرے کلکی اوتار، اکل کل دھاری اپنی کل پرگٹائیا۔ لہنا دینا سب دا لو وچار، چاروں

کُنٹ دھیان لگایا۔ کس گرہ میری شبد نام دُھن ہووے دُھکار، انحد نادی نام شبد کون شنوایا۔ کس محل اٹل چکے نور جوت اُجیار، اندھ اندھیر رہے نہ رانیا۔ کس گھر اندر رس ملے ٹھنڈا ٹھار، بوند سوانتی کول نابھ چوائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر سارے پاووسار، مہاسار تھی آپ جنایا۔ کس بدھ سنگر شبد ہووے ظاہر، ظاہر ظہور اپنا حکم ورتایا۔ ذات پات دین مذہب دی میٹے کھار، کنڈا خلق نہ کوئے چُجھایا۔ مایا متانانا کوڑ توڑے وِ بچار، دُراچار دا پندھ مُکایا۔ ساچا مارگ دس سچی سرکار، شہنشاہ اپنا حکم ورتایا۔ اِکو رنگ رنگا کے پُرکھ نار، نر نرائن ہوئے سہایا۔ سنجگ ساچاست ست ورتاوے کار، ست ستوادی برہم برہمادی اپنی کار بھگتایا۔ کس بدھ سب دی سانجھی ہووے نمسکار، نمو نمو سیس جھکایا۔ کس بدھ آتم پر ماتم ہووے جیکار، بے جیکار کرے خلق خدایا۔ خود مالک خالق پرگت ہووے آپ نرنکار، نر ویر اپنی کل دھرایا۔ گرگھ جن بھگت سہیلے چوراسی وچوں لے اُٹھال، مہربان مہربان مہربان مہر نظر اُٹھایا۔ سوت ڈارے بنا اپنے لال، لال ن اپنی گود ٹکایا۔ ساچا مارگ دے سکھال، سکھمن ٹیڈھی بنک ایڑا پنگل پار کرایا۔ امرت رس اگم پیال، جگت ترسنا بھکھ دے مٹایا۔ انحد نادی وجا کے تال، سوئی سرت لے اُٹھایا۔ کایا مندر اندر دیک دیا جوتی دیوے بال، بال آنجانیوں کرے رُشانیا۔ سمبل بہہ کے کرے سنجال، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ جھکڑا مُکاوے شاہ کنگال، بھگت سہیلے اِکو در دے وڈیایا۔ چوراسی پھاسی وچوں کر بحال، در اپنے لے ٹکایا۔ مُرشد ہو کے بچھے مُریداں حال، گر چیل اپنا رنگ رنگایا۔ جھکڑا میٹے کال مہاکال، کل کلکی کالکھ ٹکے دے دھوایا۔ ساڈھے تن ہتھ سہا کے سچی دھر مسال، دھرم دوارا اِک پرگٹایا۔ نام بھنڈارا دے سچا دھن مال، کوجھے کملے دے ترایا۔ جیون زندگی دا حل کرے سوال، سوالی خالی رہن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، توڑنہارا جیون جگت جگت جنجال، نرگن ہو کے اپنی دیا کمایا۔

صاحب سَنگر دیا کمائی، مہربان مہر نظر اٹھائی۔ آسا نسا پوری کرے بردھ مائی، جو بینتی رہی سنائی۔ دات پتر دی جھولی پائی، دست اگم اک ورتائی۔ ساڈھے چھٹی سال خوشیاں نال لئے لنگھائی، لاڑی موت نیڑ کوئے نہ آئی۔ اگے صاحب دے ہتھ وڈیائی، جتنی چاہے ہور دے بھگتائی۔ رائے دھرم نہ دے سزائی، چترکپت نہ لیکھ لکھائی۔ جس دامالک ہووے بے پرواہی، بے پرواہ آپے رنگ رنگائی۔ بھیناں دی جھولی پا کے بھائی، بھائی بھائیاں نال ملائی۔ ایس جنم دی پتا نوں ہووے ودھائی، وادھا گل دے وچ کرائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک دُھر درگاہیا۔

★ ۷ مگھر شہنشاہی سمت ۶ درشن سنگھ دے گرہ پنڈ نیا شالہ ضلع گرداس پُر ★

حکم حضرتے حضورِ یک شمشہا، شبے روز جنائی۔ مسافرے سفر ہوئے نہ لمبا، زمیں اسمان دھیان لگائی۔ اُمتی دھار ویکھنا تمبا، کائنات دے مالک دھیان لگائی۔ درے دربار محمد کما، تھر تھراہٹ وچ سنائی۔ تیرا کھیل دے اچنجا، اچنچیت کی دینا ورتائی۔ سب دا حال ہونا مندا، مند بھاگ دے لوکائی۔ دروہی پھرنی جیرج انڈا، انڈج جیرج رہے گر لائی۔ میرے قول اقرار دی کھول دے گنڈھا، بندھن رہن کوئے نہ پائی۔ تیرا دوارا منزل محبوب ٹھنڈا، اگنی تت نہ لاگے رائی۔ میرا نشان بنا دے گر کھ دوارے تارا چندا، چو دس چند شروع کرائی۔ جگت جہان نیز دے اندھا، گیان اکھ نہ کوئے گھلایا۔ تیری دھار وچ رہے کوئے نہ گندہ، پتت پُنیت دینا بنایا۔ پچھلا جگ پچھے لنگھا، اگے مارگ اک دکھائی۔ دُھر کلمہ چاڑھ دے رنگا، رنگت اکو اک پرگٹائی۔ تیری قدم بوسی کرے پریم دھار دی گنگا، مُجبت وہن والے وہائی۔ سچ ست دادے دے اندھا، اند اپنا آپ جنائی۔ اگنی دنداں والا کنگھا، کجگ داماجھے والے لین گھڑایا۔ جس نال جگت وچار ہونا رنڈا، دلیل بیٹھے مکھ چھپایا۔ توں صاحب سَنگر بخشندا، بخشنہار تیرے ہتھ وڈیائی۔ سچ سَنگھاسن تے دے اک پلنگا، دھار کھنڈے والی چکائی۔ صاحب سَنگر میرے سورے سرنگا، سچ سلطان تیری سرنائی۔ دھرنی دھرت دھول دی منگ لیانی

پیار دی ونگا، ماسا ڈیڈھ دو وڈیا نیا۔ ایہہ حکم ماجھے سندا، گو بند دا لیکھا اک سو اک پیسا دئے گواہیا۔ دو جہان جگت نشان دے کر نگا، ہڈ ناڑی ماس رو رو مارے دھائیا۔ جنہاں گرکھاں اڈاؤنے پتنگا، اوہ اچی کوک کے کہن واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ چو داں گرکھ ڈانگا سوٹے نال کردے آون دنگا، شور زور زور دا پائیا۔ اک گرکھ بنیا ہووے پنڈا، مستک تلک کتاب بغل وچ رکھائیا۔ اک بنیا ہووے بھنڈا، بھنڈی پاوے تھاؤں تھانیا۔ اک رونا آوے رنڈا، بہڑی بہڑی میرا نانا دیو جڑائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرے نام دا نوبت دھار وچدا رہے مردنگا، مرد مردان اک تیری ہووے شنوائیا۔

☆ ۷ گھر شہنشاہی سمت ۶ مہندر سنگھ دے گھر پنڈ مانگا سرائے ضلع امرتسر ☆

سنگر شبد کہے پر بھ آد جگادی ویکھ فرد، جگ جگ پڑا آپ چکائیا۔ دین دیا لے ہر گوپالے دین دنی نال ونڈ درد، مہربان محبوب ہو سہائیا۔ یودھے سورپیر مردانے مرد، مدد تیرے کولوں منگ منگائیا۔ کلجگ انتم پٹھی سدھی کر دے نرد، نر نرائن تیری سرنائیا۔ شرع دی چھری رہن دیویں نہ کوئی کرد، دین مذہب قاتل روپ نہ کوئے دکھائیا۔ در ٹھانڈے اکو عرض، آرزو تیرے آگے رکھائیا۔ پت پر میشور پورا کرنا اپنا فرض، فیصلہ حق حق سنائیا۔ اکو تیرا نام ترانہ ہووے طرز، ترازو کنڈا اکو ہتھ اٹھائیا۔ نوست میٹ اندھیرا گرد، گرد و غبار نہ رہے لوکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در سچ آس رکھائیا۔ سنگر شبد کہے پر بھ آسا کر دے پوری، پورن برہم درڑائیا۔ سچ پرکاش بخش دے نوری، نور نورانے نور الاہیا۔ منزل مکا دے نیڑ دوری، دور ڈراڈا پنڈھ چکائیا۔ کلپنا میٹ دے کلجگ کوڑی، کریا لگرم دینی گوائیا۔ ست سچ بخش چرن دھوڑی، دھرم دے ٹکے خاک رمائیا۔ محبت رنگن چاڑھ دے گوڑھی، دو جہاناں اتر نہ جائیا۔ ہوئے گڑھ توڑ غروری، نون سو اکھراک سمجھائیا۔ دھر دے حکم دے ضروری، ضرورت میری نال ملایا۔ آتم پر ماتم دھار کر مشہوری، مشورہ شبد جوت پکائیا۔ در درویش منگاں منگ حضوری، حضرتتاں دے حضرت اماما دے

امام نور الہیاء۔ سچ نام دی دے مخموری، خمار اکو اک درڑا ئیا۔ مینٹوں سچ بخش مزدوری، حکم شبد نام درڑا ئیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا سچ ور، در ساچے آس رکھائیا۔ سنگر شبد کہے پر بھو کلجگ اتم کر مہربانی، نظرے کرم مہر اٹھائیا۔ توں آد جگادی دھر دا دانی، دیاوان تیری سرنائیا۔ جھگڑا میٹ دے چارے کھانی، خالص اپنا رنگ رنگائیا بھو چکا دے پرا پسنتی مدھم بیکھری بانی، بان انیلا تیر چلا ئیا۔ توں آد جگاد جان جانی، جانہار تیری وڈیا ئیا۔ اتم برہم آپ پچپانی، پار برہم ہونا آپ سہائیا۔ امرت رس بخش دے سب نوں ٹھنڈا پانی، اگنی تت دے بھجھائیا۔ منزل دھر دی دس آسانی، اصل وچ وصل یار سمجھائیا۔ تیری دھار پچھے گو بند دے کے گیا قربانی، بچے دھرنی گود سوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے لکھ جگائیا۔ سنگر شبد کہے پر بھو توں آد جگادی نیئا، زر ہر نرائن اکھوائیا۔ میں آد انت دا تیرا بیٹا، دوسر جس والی کوئے نہ مائیا۔ چار جگ دے شاستر کرایا پیتا، گرنتھاں صفت صلاحیا۔ پیار رکھ کے تیرے دیسا، سچھنڈ ساچے سو بھاپائیا۔ ناتا جوڑ کے آد انت ہمیشہ، ہمساجن لیا بنائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول کھیل تک اُپر پر دیسا، پر دیسی ہو کے اکھ کھلا ئیا۔ کس بدھ جھگڑا میٹنا پنڈت پاندھے ملا شیخا، شریعت ونڈ نہ کوئے ونڈا ئیا۔ سب داسا نچا کرنا لیکھا، لکھت بھوکھت نال ملا ئیا۔ دین دنی دی بدنی ریکھا، ریشیاں نییاں داپینڈا پنڈھ مکائیا۔ زرگن دھار دھار کے ویسا، وشو دا جھگڑا دینا مکائیا۔ دھرم دوار دا کھول کے بھیتا، انبو پڑدا اک چکائیا۔ پورب لہنے دا کر لے چیتا، چیتن ہو کے ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، دیونہار تیرے ہتھ وڈیا ئیا۔ سنگر شبد کہے پر بھ دنی دھار بدل دے جگت، جگ جیون داتے دیا مکائیا۔ اوتار پیغمبر گروآں آسا منسا پوری کردے شرط، شرطیہ اپنا حکم ورتائیا۔ جس کارن زرگن دھار آئیوں پرت، پت پر میثور دھر درگا ہیا۔ میری منظور کر بیننتی عرض، در ٹھانڈے سیس جھکائیا۔ مقروض ہو کے لاه دے قرض، لیکھا اور رہے نہ رائیا۔ تیرا کچھ نہ ہووے حرج، حرجانے سب دے پور کرائیا۔ آہ بھرنی پئے کسے نہ سرد، دکھاں وچ نہ کوئے دھائیا۔ میری آسا منسا اگنی غرض، آسا تیرے آگے ٹکائیا۔ جن بھگت سہیلے بنا جو تیری گاؤں اکو طرز، نام

نِدهانا راگ الایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، نہہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، میننتی آسا تمنا خواہش پوری کر سب دی غرض، غرض اپنی نال ملایا۔

★ ۸ گھڑ شہنشاہی سمت ۶ سُر جن سنگھ دے گھر پنڈ مانگا سرائے ضلع امرتسر ★

سنگر شبد کہے پر بھ ست دی پوری کر دے نسا، ممتا موہ دے گوانیا۔ ہر جن ہر بھگت گرگھ بنا ہنسا، مانک موتی نام چوگ چُگانیا۔ چار ورن سہا اک ہنسا، مانو ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ ہوئے گڑھ توڑ دے ہنگتا، ہنگ برہم اک سمجھایا۔ بودھ اگادھا بن دُھر دا پنڈتا، وِدیا اگم دے سمجھایا۔ اکو اشٹ تیرے دی ہووے متا، دوسر سپس نہ کوئے نوانیا۔ گرسکھ ساچے بنا دھرم دے سنتا، سچ سچن میت میل کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، مہربان مہربان مہربان مہر نظر اٹھایا۔ سنگر شبد کہے ست دی پوری کر دے خواہش، ترسنا کوڑ رہے نہ رانیا۔ دھرم دی دھار کرنی نہ چے تلاش، کھوجن بن کوئے نہ جانیا۔ نرگن جوت کر پرکاش، اندھ اندھیرا دے مٹایا۔ لیکھے لا کایا ماٹی اپنی لاش، لاشانی آسانی اپنا رنگ رنگایا۔ وِشنوؤں دھار سنگر پیار تکے اُپر کیلاش، بن نیناں اکھ اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک پڑا لاپیا۔ سنگر شبد کہے ست دی آسا تیرے وس، واسطہ تیرے نال رکھایا۔ سچ مچت دے رس، امرت امیوں آپ برسایا۔ چار گنت دہ وِشا رہے نس، بچے واہو داہیا۔ تیرا صفتی ڈھولا گاوے جس، وید پُراناں باہر پڑھایا۔ کلجک مٹے رین اندھیری مس، نوری چند چند چکایا۔ کوڑی کرپا وچ رہے نہ کس، دُھر دارنگ دینا چکایا۔ آدانت جگا جگنت پُرکھ اکالے تیرے وس، واسطہ تیرے آگے پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، صاحب سلطان توں سرب کلا سمرتھ، کل دھاری اک اکھوایا۔

☆ ۸ گھڑ شہنشاہی سمت ۶ درشن سنگھ دے گھر پنڈ مانگا سرائے ضلع امرتسر ☆

سنگر شبد کہے پر بھو پوری کر دے تاگھ، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ جھکڑا میٹ دے روزہ نماز بانگ، ازاں اپنا نام سنایا۔ دھر پریم دی چاڑھ کانگ، کلج کوڑی کریا دے رڑھایا۔ سوانگی اپنا بدل کے سوانگ، سگلے ساتھی ہونا سہایا۔ تڈھ بن رہے کوئی نہ بانجھ، میل میلنا سچ سبھایا۔ جیہڑی محمد انتم ماری چانگ، کوک چوڈاں طبق سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جھکڑا میٹ دے کرم کانڈ، کرنی دے کرتے اپنی دیا کمایا۔

☆ ۸ گھڑ شہنشاہی سمت ۶ بچن سنگھ دے گھر پنڈ مانگا سرائے ضلع امرتسر ☆

سنگر شبد کہے پوری کر دے تمنا، تامس کوڑ رہے نہ رانیا۔ پرکاش ہووے تیرا اکو چٹا، چند ستار سیس جھکایا۔ دین مذہب میٹ دے بتا، حد حدود دے گوانیا۔ گوہند دا لیکھے لالے کنا، پاربرہم پر بھ اپنا رنگ دکھایا۔ سنج تیرا بچہ نہا، نر نرائن لینا اٹھایا۔ بھاگ لگاؤنا کایا ماٹی ساڈھے تن ہتھ تن، سریر بے نظیر اپنا پردہ آپ چکایا۔ نیتزین رہے کوئے نہ اٹھا، لوچن نین دینا کھلایا۔ اکو تیرا حکم در دربار تیرے مٹا، دوسر بھے نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اگلا سماں ہوئے نہ لما، لمحہ لمحہ تیرا دھیان گایا۔

☆ ۸ گھڑ شہنشاہی سمت ۶ پریتم سنگھ دے گھر پنڈ مانگا سرائے ضلع امرتسر ☆

سنگر شبد کہے پر بھ ست سچ دی بدل دے رچی، پریم پریتی اک بنایا۔ آتم دھار دس دے سچی، سنجم نام والا درڑانیا۔ جھکڑا رہے نہ کوئے بُتی، تن وجود کر صفایا۔ اپنی منزل دس دے اچی، اُچ اگم پڑدا اٹھایا۔ جن بھگت سہیلا رہے کوئے نہ دکھی، دردی ہو کے دردیاں درد وندانیا۔ اُجل کر

دے مات گھسی، دُرمت میل آپ دھوئیا۔ بھاگ لگا دے ماتا گھسی، سر اپنا ہتھ ٹکانیا۔ کوڑ کلپنا جڑ جائے پٹی، نگاہ نگاہ وچوں بدلائیا۔ تیری شبدي دھار جس ویلے جگ چوکڑی اٹھی، جگت جہانا کرے صفائیا۔ کلجگ انت انتشکرن دیکھ سرشٹی ٹھھی، اتوٹ اٹ اپنا بھنڈارا ہتھ اٹھائیا۔ تیری دست جائے نہ لٹی، لٹیرا رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جھگڑا نکا دے نام چپنا بلاں بٹیں، ہر دے اندر اپنا آپ دے سمائیا۔

☆ ۸ گھڑ شہنشاہی سمت ۶ اجیت سنگھ دے گرہ پنڈ مانگا سرائے ضلع امرتسر ☆

سنگر شبد کہے میرے صاحب کملا پاتی، پت پر میثور بے پرواہ دُھر در گاہیا۔ کلجگ انتم میٹ اندھیری راتی، سنجگ ساچا چند کر رُشائیا۔ اکو تیرے پریم پیار دی ہوئے پر بھاتی، سندھیا اپنا نام دینا سمجھائیا۔ پچھلے چار جگ دی لیکھے لالے گا تھی، جو اوتار پیغمبر گر گئے در رُائیا۔ اکھراں والی تیری صفت صلاحی پاتی، پترکامات لوک وڈیائیا۔ برہوں تیر انیالا نام مار دے کاتی، شبدي شبد کر شنوئیا۔ جھگڑا رہے نہ مول ذات پاتی، دین مذہب دا پنڈھ مَکائیا۔ امرت بخش کے بوند سوانتی، نچھر جھرنا کول نابھ جھرائیا۔ دُھر شبد سنا دے انحد نادی، انحد اپنا ناد و جائیا۔ اگلا بھيو کھول دے بودھ اگادھی، بدھی توں پرے کر پڑھائیا۔ کلجگ انتم ثابت رہی نہ کسے سادھی، سادھنا وچ سادھ ست وچ نہ کوئے سمائیا۔ رسنا جہوا بتی دند تیتوں رہے ارادھی، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیا۔ میل ملے نہ سرت شبد کرشنا رادھی، سیتا سرتی دُھر رام نہ کوئے پرنائیا۔ منوآ من سب دا ہو یا باغی، بھے بھو نہ کوئے رکھائیا۔ توں مالک خالق آد جگادی گاڈی، رہبر اکو دُھر در گاہیا۔ تیرا شبد گر ديو سوامی اگم اگمٹا ڈھاڈی، دُھڈ اوتار پیغمبر گر و آں تن وجود جگت کھڑ کائیا۔ سرتال بناؤندا رہیا تن وجود ہاڈی، ناڑی ناڑی تار بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، در تیرے منگ منگائیا۔ سنگر شبد کہے پر بھ کرپا کر گن ندھان، گنونت تیری وڈیائیا۔ چار جگ دا پچھلا بدل ودھان، حکم حکم وچوں سنائیا۔ تیرے در تے جھکدے کوٹن کوٹ رام، کاہن بیٹھے

سپس نواںیا۔ پیغمبر خالی جھولی منگن دان، گروگر بیٹھن در ٹھانڈے سپس نواںیا۔ سادھ سنت صوفی فقیر در درویش ہمیش قدیم دگن آن، قدیم دے مالک تیری اوٹ تکاںیا۔ صدی چودھویں انت کنت بھگونت ست دھرم دا مٹیا نشان، نشانہ قائم نہ کوئے کراںیا۔ تڈھ بن جگت گرو سنگر ہوئے نہ کوئے پردھان، جگت جگیا سو سنت سادھ اکھراں والی کرن پڑھانیا۔ تیری مہما پڑھ پڑھ جھٹ لنگھان، گرنھتاں اُتے اوٹ تکاںیا۔ اکھیں میٹ دھرن دھیان، ایشان کریا کرم کانڈ بناںیا۔ ستمکھ درس مول نہ پان، پان پوجن تھاؤں تھانیا۔ تیرا کھیل سمجھ نہ کوئے سری بھگوان، شاستر شاستراں نال کرن لڑاںیا۔ توں سب توں وکھراو سے لامقام، مقامے حق تیری رُشناںیا۔ الف یے وچ تیری سمجھ نہ آئی کسے کلام، کلمہ صفتاں والا گانیا۔ تڈھ بن تیری سرشتی ہوئی ندھان، نچ نیز لوچن نین اکھ نہ کوئے گھلایا۔ کرپا کر نوجوان، مرد مردانے اپنا بل پرگٹاںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچار، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، توں آد جگادی جگ چوکڑی نت نوت نرگن سرگن سرب گھٹاں گھٹ جانی جان، جانہار تیرے ہتھ سرب وڈیاںیا۔

★ ۸ گھر شہنشاہی سمت ۶ جاگیر سنگھ دے گھر پنڈ مینیاں ضلع امرتسر ★

سنگر شبد کہے پر بھ جن بھگتاں پنج سوار، جگ جگ تیری اوٹ تکاںیا۔ جنم کرم وچوں کڈھ باہر، چوراسی گٹر رہے نہ رانیا۔ بگھنڈ بخش سچا دوار، درگاہ ساچی اک دکھانیا۔ جتھے تیری جوت جگے نرنکار، نرور سو بھاپانیا۔ آتم پر ماتم ہوئے پیار، دوسر منگ نہ کوئے منگانیا۔ قدرت قادر تیرے اختیار، خالق خلق مخلوق تیری سرناںیا۔ کلجگ انتم ویکھ وچار، صدی چودھویں دھیان لگانیا۔ بھرے بھلا سرب سنسار، نر نرائن تیرا درس کوئے نہ پانیا۔ چار کنت کوڑ وکار ہنکار، و بچار رہے لڑاںیا۔ تیرا نام منتر سکے نہ کوئے وچار، ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ کرپا کر سچّی سرکار، شاہ پاتشاہ شہنشاہ در تیرے منگ منگانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر داور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لہنا دینا پورا کر چوکڑی جگ چار، چار کنت دا لیکھا دے مکاںیا۔

☆ ۸ گھر شہنشاہی سمت ۶ پریم سنگھ دے گھر پنڈ نظام پُر ضلع امرتسر ☆

سنگر شبد کہے پر بھ آسا اک اگئی، ہر اگڑے دیاں ڈرائیا۔ کلج کوڑی کریا جھگڑا میٹ دے چئی، چم درشی دے بدلایا۔ اپنی کھیل دسدے نوئیں، نو نو چار دا پنڈھ مکائیا۔ جو آسا رکھ کے گیا روداس چمارا روی، انتر انتر راہ تکائیا۔ پرگٹ ہو کے اوتار چوئی، چار جگ دا لیکھا پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ سنگر شبد کہے پر بھ میری آد آد دی آسا، آسا نر ہر دیاں ڈرائیا۔ نرگن نرور نرکار تیرا بھرواسا، پاربرہم پت پر میثور پروردگار تیری سرنائیا۔ دو جہاناں نوجوانا مرد مردانہ پاراسا، گوپی کاہن اپنا کھیل کھلایا۔ در ٹھانڈے تیرے بن کے داسی داسا، سیوک سیواروپ جنائیا۔ جھگڑا میٹ دے پر تھی آکاشا، گگن گگننتر ڈیرہ ڈھاپیا۔ صدی چوڑھویں رہے نہ اندھیری راتا، نرگن نور چند کر رُشنائیا۔ اوتار پیغمبر گروآں پورا کر بھوکھت واکا، واقف کار اکو نظری آئیا۔ آتم پر ماتم دین دنی دا بدل دے ساکہ، ساکھیاں اپنی کل پر گٹائیا۔ جھگڑا رہے نہ ذاتا پاتا، آتم برہم پاربرہم دینا جنائیا۔ منوآ من نہ رہے گستاخا، بڈھ بیک دینی سمجھائیا۔ نوست تیرا اکو کھیل تماشا، خالق خلق تیری بے پرواہیا۔ مہربان محبوب ست دھرم دامارگ لا دے ساچا، ستجگ سچ پر گٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ تھم اک سنائیا۔ سنگر شبد کہے میرے محبوب، مہربان تیری سرنائیا۔ توں مالک دو جہاناں عرش عروج، عالیشان حق تیری شہنشاہیا۔ تیری منزل حق مقصود، پچھلا پنڈھ مکائیا۔ جس دے پچھے اجیت جھار گئے جھوچھ، آپ آپا بھیٹ کرائیا۔ اُس کارن دین دنی دی کڈھدے دوج، دُتیا بھاؤ نہ کوئے رکھائیا۔ نرمل ہووے سب دی بڈھ، ڈرمت میل کر صفائیا۔ کلج وچ بدلے ستجگ، ست ستوادی اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا پڑدا آپ چکائیا۔ سنگر شبد کہے کرپا کرگن ندھان، دین دیال تیری سرنائیا۔ ست دھرم جھلا نشان، نشانے کوڑ دے مٹائیا۔ آتم پر ماتم بخش اک گیان، اگیان اندھیرا رہے نہ رانیا۔ ڈھر سندیسہ بخش پیغام، پیغمبراں توں پرے کر پڑھائیا۔ تیرا منتر اکو ہووے ست ستنام، ناؤں نرکار آپ ڈرائیا۔ توں آد جگادی سب دا کاہن، رام راما سوبھا پائیا۔ کھیل ویکھ سرشٹ درشٹ اشٹ دین دنی عوام، نوست دھیان رکھائیا۔

کھجک میٹ اندھیرا شام، شمع نور جوت کر رُشنا یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچکھنڈ نو اسی پُرکھ ابناشی در تیرے منگ
 منگایا۔ سنگر شبد کہے پر بھو جگت جہان تیرا منگتا، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ ہوئے گڑھ توڑ دے ہنگتا، ہر ہر دے کر صفایا۔ سنجگ پرکاش کر اپنے چن
 دا، نور جوت جوت کر رُشنا یا۔ بھنڈارا بخش دے نام دھن دا، اتوٹ اٹھ آپ ورتا یا۔ روپ بنا دے گرگھ جن دا، جنم جنیندی بن مایا۔ جھگڑا نکا
 دے سروتے کن دا، انحد نادی کر شنوایا۔ لیکھا رہے نہ چھپر چھن دا، چرن کول بخشنی اک سرنا یا۔ جھگڑا میٹ دے کلپنا من دا، ممتا موہ ہنکار وکار
 گوا یا۔ تیرا روپ نظر آئے سورے سرنگ دا، ست سرُپ سو بھاپا یا۔ لیکھا پورا کر دے گو بند پری اند دا، اند اند وچوں پرگٹا یا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی در تیرے الکھ جگایا۔ سنگر شبد کہے توں مالک خالق آد، انت تیری سرنا یا۔ تیرا کھیل برہم
 برہما، برمانڈ تیری چترنا یا۔ شبد اگم سنا انا، نندرا دے مٹا یا۔ (شبدی) شبد سنا آواز، گیت سنگیت اک سمجھنا یا۔ بھيو ابھیدا کھول دے راز، بجر کپائی
 کُندا دے لاہیا۔ نچ نیز لوچن نین کھول دے آنکھ، آخر اپنا میل ملا یا۔ تیرا نور جوت ہووے پرکاش، ظہور اکو اک دکھایا۔ من منو آنہ پھرے آزاد،
 دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھایا۔ رسنا کوڑ میٹ دے سواد، نچ امرت رس چکھایا۔ بدھی جگت رہے نہ کاگ، ہنس گرگھ لے پرنا یا۔ تیرے ہتھ سب دی
 واگ، ندھ بن دوجا نظر کوئے نہ آ یا۔ پریم پریتی مُجت وچ کر وساد، بسمل سب دا روپ درسا یا۔ تیری سرن سرنائی سرشی درشی اندروں جائے
 لاگ، لگ ماتر دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد
 جگ چو کڑی نرگن سرگن سرگن نرگن تیرا شبدی شبد سماج، دوسر ونڈ نہ کوئے دکھایا۔

☆ ۸ گھر شہنشاہی سمت ۶ گنگ سنگھ دے گھر پنڈ نظام پُر ضلع امرتسر ☆

سنگر شبد کہے پر بھ تیرے بھگت ڈارے، دُلے دھرم دھار اکھوائیا۔ جو کردے چرن نمسکارے، نیوں نیوں سیس جھکایا۔ آتم پر ماتم بن میت مرارے، متر دھر دے سد اکھوائیا۔ نیز لوچن نین کرن درس دیدارے، نین نیناں نال ملایا۔ مورکھ نگدھ دُشٹ دُراچارے من اندر رکھن ہنکارے، ہوئے روگ ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمایا۔ سنگر شبد کہے جو بھگت سہیلا صاحب سنگر نہیں جھکدا، کوڑ حرس جگت وکھایا۔ اُس داپینڈا سنگر دے در توں چکدا، گھر ٹھانڈے رہن نہ پانیا۔ ناتا رہے نہ پیو پُت دا، گودی گود نہ کوئے سہایا۔ جگت جیون ہوئے دُکھ دا، دردی درد نہ کوئے ونڈایا۔ کھیل رہے نہ آتم سچ دا، ہنکار وکار نال بھرایا۔ جھگڑا کئے کایا بُت دا، مہربان محبوب سر ہتھ نہ کوئے رکھایا۔ جگت ناتا نہیں کوئی چوٹی گت دا، زرگن جوت جوتی گنڈھ پوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا حکم ورتایا۔ سنگر شبد کہے پر بھو تیرا بھگت میرا میت، سجن سوہنا سو بھاپایا۔ جنہاں دے اندر تیرا گیت، گا گا شکر منایا۔ کایا ہوئے ٹھانڈی سیت، اگنی تت نہ کوئے تپایا۔ جھگڑا میٹ کے اوچ نیچ، نیچ نیچا روپ درسایا۔ ست دھرم دی مٹے ریت، کوڑی کریا جگت مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، ہر جن ساچے لینے ترایا۔ سنگر شبد کہے تیریاں بھگتاں تکاں راہ، دوس رین دھیان لگایا۔ جو تیتوں رہے گا، گا گا شکر منایا۔ سیس رہے جھکا، نیوں نیوں لاگن پانیا۔ جو گھ گئے بھوا، پتت روپ اکھوائیا۔ منمگھ جگت رہے اکھوا، پُرکھ اکالے دین دیالے در تیرے ملے نہ کوئے سرنایا۔ اندر آسا ہوئی وانگ کاں، وشٹا جگت والا پھولایا۔ جنہاں دے اندر وسیا تیرا ناں، سو گرگھ ساچے سو بھاپایا۔ اوہناں بنا پتا ماں، پوت سپوتے انگ لگایا۔ مہربان مہربان مہربان سد دیویں ٹھنڈی چھاں، شہنشاہ سر اپنا ہتھ لگایا۔ آد جگاد جگ چو کڑی سد تیرے ہتھ نیاں، نیاکار در تیرے منگ منگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہہلنک زانن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، چرن سرن سرن چرن تیری بل بل جاں، بلدھاری تیری اوٹ تکایا۔

☆ ۱۳ مگھڑ شہنشاہی سمت ۶ گرچرن سنگھ، سورن سنگھ دے گھر پنڈ ظہورا ضلع ہوشیار پور ☆

ہندو مسلم سکھ جگت دھار دا وٹا، وٹاندر ا پر بھ نے دتا کرائیا۔ شبدی دھار جو لکھیا پٹا، پٹے والا حکم سمجھائیا۔ کرے کھیل پڑکھ سمرتھا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ اودھروں محمد پھرے نٹھا، چوڈاں طبق بھجے واہو داہیا۔ پروردگار کھیل وکھایا اکھاں، لوچن نین کھلایا۔ صدی چوڈھویں وچیاں سٹاں، دو دھار کیتی لوکایا۔ دین مذہب دی پا کے وٹا، کوڑ نگارہ ڈنک وجایا۔ کسے نے سور کھادھا کسے نے کھادھا وچھا کٹا، دوہاں پی ڈہایا۔ عقل بدھی سمجھ کوئے نہ پتہ، کی پت پر میثور اپنا حکم ورتایا۔ گیان دھیان سار آئی نہ رتا، بدھی عقل نہ کوئے چترایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ حکم اک ورتایا۔ مانو ذاتی جگت وٹاندر ا ہویا تن سر پر جھگڑا پیا من کلپنا وانگ بندر، بندگی سارے گئے بھلایا۔ ڈھاپے گرو دوارے مسیت مندر، مٹھاں اگ لگایا۔ لٹے سنت سادھن، فقیر رہے گر لایا۔ جگت اندھیرا ہویا آندھن، دو طرف پی ڈہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ حکم اک ورتایا۔ کیوں ہندو مسلم اک دوجے نال وٹیا، جگت سمجھ کسے نہ آئی۔ جیہڑا لیکھا گو بند سر سے دے وچ گھتیا، اُس وچ پورا بھیت گیا لکھایا۔ جس دی سار پائے کوئے نہ رتیا، پردہ نشیں پردہ نہ کوئے اٹھایا۔ کھیل ہووے پڑکھ سمرتھیا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جس ویلے گو بند ستھر آسن گھتیا، لیٹیا چائیں چانیا۔ شبد نشانہ تیر کسیا، دو جہاناں پار کرائیا۔ نگاہ ماری مدینہ مکیا، کعبیاں کھوج کھوجایا۔ پھیر ویکھیا بوریان گکیاں، کی انت کار بھگتایا۔ جنہاں جھگڑا لڑایا بھراواں سکیا، حد حد نال رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا اگم اتھایا۔ گو بند پر بھ نال کیتا پنجن بلاس، تالی ہتھاں والی وجایا۔ میرے صاحب پڑکھ ابناش، پار برہم پر بھ تیری بے پرواہیا۔ ویکھ کھیل تماش، کل کلکی روپ درسایا۔ شکر سوادھان کر اُپر کیلاش، برہم برہم نیز گھلایا۔ وشنوؤں ویکھ منڈل راس، بن گوپی کاہن سمجھایا۔ گو بند خوشی وچ لیا لمبا ساس، ساہ ساہ وچ سمایا۔ پھیر تکی اندھیری رات، نین نین وچوں پر گٹایا۔ پھیر ماری جھات، اپنا بل وکھایا۔ اٹھ کے ویکھیا جس کارن پار نہیں کیتا بیاس، اپنا چرن چھہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوایا۔ گو بند کہا میں پار بیاس نہ

کیتا، پُرکھ اکال دتی وڈیاںیا۔ جس کارن کرشن اٹھاراں دھیائے لکھی گیتا، ارجن عرض پور کرائیا۔ محمد مہر بنائی مسیتا، مسد حق جنایا۔ سب دی تک کے
 نیتا، نیتوان کھوج کھوجاںیا۔ جس ویلے کلج کل بیتا، اپنا پندھ مکاںیا۔ مارگ دے نہ کوئے ٹھانڈا سیتا، اگنی تت تت جلاںیا۔ دین دنی دی بدلے ریتا،
 من منسا وچ ہلکاںیا۔ بخشش کرے نہ کوئے بختیشا، نام ندھان نہ کوئے ورتاںیا۔ جتھے بل نے ماری لپکا، نشان گیا لگاںیا۔ سپتس رکھیاں رکھی اڈپکا، نک
 زمیں اُتے گھساںیا۔ جتھے چرن چھہایا رام والی سیتا، بناسی ڈیرہ لایا۔ پنجاں پانڈواں تپایا انگیٹھا، اگنی ہون پرگٹاںیا۔ محمد کلے دھار دسی حدیثا، حضرت حق
 پڑھایا۔ موسیٰ ویکھ کے ماری چیکا، دروہی تیرا نام خدایا۔ نیترو کے کہا حضرت عیسیٰ، اصل دے مالک دھر درگاہیا۔ ساڈی سب دی اک وصیتا، بن
 اکھراں لیکھ بناںیا۔ سنگر نانک شبد دا کیتا ٹپکا، زرگن زرگن کر پڑھایا۔ پنچم سنگر ارجن دھر نیترو دیکھا، نج لونس اک گھلاںیا۔ تیغ بہادر شبدی
 دھار ناپ کے فیتہ، فتویٰ دھر دا گیا لگاںیا۔ جس ویلے کلج انتم گیا بیتا، سماں سمیں وچوں گیا بدلاںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل دھر دا ہر، ہر داتا اگم اتھاہیا۔ گر گوہند شبد گایا انراگا، اگنی راگ الاںیا۔ نہ سویا نہ جاگا، سوت جاگت اکورپ درساںیا۔ نام ندھان آواز سنائی
 انادا، انخ آپ پرگٹاںیا۔ سب دا لیکھا پورا کرنا پُرکھ اکال دین دیال حد بنائی واگھا، وٹاندر دھر دا حکم درڑاںیا۔ کوڑی کریا چاڑھ کے کانگا، بھرم دا وہن
 دتا وہاںیا۔ ایہہ سب توں اتم سریشٹ کلج دی اتم یادا، سنجک وچ کرے اگوائیا۔ ایہدا ہرکھ سوگ کاہدا، جو حکمے اندر پر بھ اپنا حکم بھگتاںیا۔ ایسے کارن
 جن بھگتاں ہونا وادھا، گرگھاں ملے وڈیاںیا۔ گر سکھاں ہون وڈ وڈ بھاگا، جنہاں ملے بے پرواہیا۔ جس نے اپنا سازن سازا، سگل سرشی ویکھ دکھایا۔ اوہ
 پُرکھ اکالا دین دیالا بھاگ لگائے وچ دیس ماجھا، کل اپنی کل سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ
 اٹھایا۔ واگھا کہے میرا وٹاندر اہویا جگ، شہادت شبد گوہند بھگتاںیا۔ پھیر لگنی نو کھنڈ پر تھی اگ، نو ست نہ کوئے بھجھایا۔ جھگڑ اپینا دین مذہب دی حد،
 حدود نہ کوئے سمجھایا۔ دین دنی سرشی درشی اندر ہونی گت، ہنس روپ نظر کوئے نہ آںیا۔ گھر بار گرہ مندر سب نے جانا چھڈ، صدی چودھویں رہی
 گر لایا۔ نارکت ہونا اڈ، بھین بھراواں ہوئے جدایا۔ تتی واء جانی وگ، سانک ست نہ کوئے کرائیا۔ کی ہویا جو وٹاندرے وچ اپنا حصہ آئے چھڈ،

حصّہ دُجا لیا دبائیا۔ اگے دیکھنا کھیل سورے سرگ، جو ہر کرتا مات کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی صاحب دُھر درگاہیا۔ وٹاندرے وچ کاہدا دُکھ، پر بھ بھانا سیس اٹھائیا۔ چوڑاسی لکھ جوئی وٹاندرے وچ بدلدار ہے منگھ، جنم مرن جنم اپنا کھیل دکھائیا۔ سچ وٹاندرے جے اک وار ہو جاوے سنگر شد دے بن جاوے ست، گوبند گوبند وچ سمائیا۔ پھیر ایسے دھرتی اُتے تہاڈی موئے رت، رتڑی پر بھ دے نال مہکائیا۔ بھاگ لگے کایا مائی بُت، تن وجود ہوئے رُشنائیا۔ پردہ اوہلا رہے نہ لگ، اندھ اندھیر دے مٹائیا۔ وٹاندرے وچ جے بچھوں نہیں لیاندا کچھ، پھیر سب کچھ ایٹھے لیا بنائیا۔ جے پر بھو دے پیار دی اکو یاد رکھو تک، نام نامار سنا گائیا۔ پھیر وٹاندرے دا پینڈا جائے تک، چوڑاسی گیت رہے نہ رائیا۔ جنم کرم دار ہے کوئے نہ دُکھ، ہند پاک نہ کوئے دکھائیا۔ سچھنڈ دوارے ساچے بہو دُکھ، جتھے ملے مان وڈیائیا۔ اُس پر بھو دے دُلا رے بن جاوے ست، جو اپرا دھیاں لئے ترائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامیلا آپ ملائیا۔ مانس جنم وٹاندرے جے ہووے اک وار، وارتا بچھلی دے بدلایا۔ حکم مٹو اگے یار، جو یار ڈا دُھر درگاہیا۔ وٹاندرے وچ بدل کے لے جائے وچوں سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری سکے نہ کوئے اٹکائیا۔ مرٹو لوک وچوں پہنچائے ہر کے دوار، درگاہ ساچی سچ سہائیا۔ امرت بخش کے ٹھنڈا ٹھار، اگنی تت دے گوائیا۔ نام سنا کے نادی دُھکار، انحد نادی ناد وجائیا۔ دیپک دیا جوت کر اُجیار، اندھ اندھیرا دے مٹائیا۔ سچھنڈ دوارے لے کے جائے آپ نرنکار، نرنکار دیا کمائیا۔ سچ وٹاندرے وچ مات لوک دا چھڈ جاو گھر بار، وستو سنگ نہ کوئے اٹھائیا۔ ویکھو اپنا گرہ جتھے وسے آپ کرتار، کرنی دا کرتا سو بھاپائیا۔ جس طرح جگت حد نوں کیتا پار، بچھوں چل کے ایٹھے گئے آئیا۔ ایٹھوں اٹھ کے جاو اُس سچے گھر بار، جتھوں بدلی پھیر سکے نہ کوئے کرائیا۔ وٹاندرے وچوں گرکھو وٹاندرے دی کرو وچار، پر بھ میلا ہووے سچ سُبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چو کڑی نت نوت نرگن سرگن کھیل کرے اگم اپار، الکھ اگوچر دُھر حکم آپ ورتائیا۔

☆ ۱۴ مگھڑ شہنشاہی سمت ۶ مادھا سنگھ دے گھر پنڈ رامووالا ضلع فرورز پُر ☆

گوبند شبد کہے میں دُھر دا سنیا، صاحب سنگر اک اکھوائیا۔ جگ چوکڑی سچ نام دی نیا، اوتار پیغمبر گرو گئے چلائی۔ جس کارن بلھے گایا تھنیا
 تھنیا، تال آتم پر ماتم بنائی۔ گوبند شبد سندیسہ اگم کہیا، کہہ کے گیا سنایا۔ جس ویلے پُرکھ اکال کھیل کرے دُھر دا پتا نیا، پاربرہم پر بھ اپنا رنگ
 رنگایا۔ جن بھگتاں دھرم رائے لیکھا مگے نہ اُتے وئیا، حصہ چترکپت نہ کوئے جنایا۔ سولہنا پورا کرن آیا پاربرہم پت پر میثور مالوے وچ ملوئیا، ہرجن
 اپنے گود لکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ اک رنگایا۔ گوبند شبد کہے میرا شبدی دیش پُرانا، جل تھل
 دین گواہیا۔ میرا زرگن دھار بانا، سرگن سنگ نبھایا۔ میرا شاہ پاتشاہ سچا سلطانا، شہنشاہ دُھر درگاہیا۔ زرویر ہو کے مہربانا، مہر نظر اک اٹھایا۔ لیکھا ویکھ
 دو جہاناں، برہمنڈ کھنڈ پھول پھولایا۔ کوٹاں وچوں جن بھگتاں کر پروانا، پر م پُرکھ اپنا بھیو چکایا۔ سرت شبد دا دے ترانہ، تریا توں پرے کر پڑھایا۔
 ۹۴. ہوئے روگ میٹاں بیگانہ، میل ملاواں سچ سبھایا۔ رہن دیوے نہ کوئے نتھاواں، سچھنڈ ساچے دے وڈیایا۔ جس ویلے گوبند ڈلے دے گل وچ پایا
 باہواں، دوویں ہتھ پٹھ اُتے لکایا۔ ہس کے کہا سنگر شبد ہو کے ہرجن اپنے آپ راواں، سچ سہنجنی ڈیرہ لایا۔ آتم پر ماتم دیاں پوریاں کراں لاواں،
 چوتھے جگ دُھر دا سنگ بنائی۔ چرن چھہا کے گراں گراواں، گہر گبھیر ہو کے اوہلا دیاں چکایا۔ سنت سہیلا ویکھاں نال چاواں، چاؤ گھنیرا اک
 پرگٹایا۔ سب دا لیکھا کر کے ساواں، ست ست وچ ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج
 شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شبدی گوبند سنگر دیونہارا ٹھنڈیاں چھاواں، اگنی تت نہ کوئے تپایا۔

☆ ۱۴ گھڑ شہنشاہی سمت ۶ گردِ دِیال سینگھ دے گھر پنڈ رامو والا ضلع فرور پُر ☆

گوبند شبد کہے میں ویکھاں گوبند بھوکھ، سینگھ سینگھ دھیان لگایا۔ جو دُھر درگاہی لیکھا گیا لکھ، چار جگ دے شاستر سمجھ کوئے نہ پائیا۔ سچ دست دی دے کے بھکھ، بھچھیا نام گیا ورتایا۔ صدی چو دھویں ست سرُپ رہیا کوئے نہ دس، دہ دشا اھ اٹھایا۔ آتم پر ماتم بنے کوئے نہ مت، متر پیارا یار سنگ نہ کوئے رکھایا۔ پُرکھ اکال سچ پریت کرے کوئے نہ ہت، پار برہم برہم رنگ نہ کوئے دکھایا۔ دھرم دی دھار سچ دوار رہیا کوئے نہ سکھ، سکھیا گوبند اندر نہ کسے لگایا۔ کوڑ کلپنا جگت واسنا گئے وک، قیمت ٹکیاں والی پائیا۔ سو پُرکھ سوامی انتر جامی پُرکھ اکال دین دِیال صدی چو دھویں ویکھ کے اپنی تھت، پیغمبراں رہیا ہلایا۔ دین مذہب دا در دروازہ کھول کے ویکھو بھت، پردہ اوہلامات اٹھایا۔ تسیں بودھ اگادھان نام ندھانا بخشیا کس کس، کلمہ کائنات دیو جنایا۔ کون من منسا رہیا جت، ہر ہر دے وچ وسایا۔ کس انتر لگی سک، سخر چوٹی چڑھ کے پر بھ دا درسن پائیا۔ مُجبت پیار محبوب دی رکھے ترکھ، ترسنا جگت کوڑ گوانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، ستگر شبد شبد ستگر در ٹھانڈے منگ منگایا۔ ستگر شبد کہے میں گوبند دھار تکی، بن نیناں نین اٹھایا۔ حقیقت ویکھی حتی، حقوق حق دا پڑدا لاپیا۔ محبوب تکیا کملاپاتی، پت پر میثور دُھر درگاہیا۔ جو آد جگاد جگ چو کڑی سمر تھی، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اک اھوایا۔ سب دی جانہارا مت گتی، لکھ چوڑا سی پھول پھولایا۔ ویکھنہارا من متی، نو کھنڈ پر تھوی کھوج کھوجایا۔ جس دا کھیل ویکھنا اھیں، نیز لوچن نین اھ اٹھایا۔ اوہ کتھا کہانی کرے سچی، سچ سچ نال ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہر نظر اک اٹھایا۔ ستگر شبد کہے میں گوبند دھار تکیا دعویٰ، حکم سندیسہ دُھر درگاہیا۔ سور پیر بہادر یودھا تکیا بل باہواں، ترکش تیر کمان کھیل کھلایا۔ پوت سپوتا ڈلارا تکیا پُرکھ اکال نال ساواں، اکو گرہ وجے ودھایا۔ جس دا کھیل دو جہان نال ہو یا چاواں، چاو گھنیرا اک پرگٹایا۔ پُرکھ اکال کہا واہ واہ، تیرے ہتھ وڈیایا۔ کلج اتم تیرے نال آواں، زرگن ہو کے زرگن کھیل کھلایا۔ سرشی درشی انتر زرنتر بدھی ویکھاں کوڑ کریا والی کاواں، گرگھ ہنس سچ سربنس وچوں پھول پھولایا۔ دین مذہب ذات پات اوتچ نیچ لیکھا جانا تھو تھواواں، نو ست اپنا پنڈھ مکایا۔ دُھر سندیسہ نام اگئی ایکنکار اکو

گاواں، واحد کلمہ دُھر در گاہیا۔ کھیل کراں جن بھگت سہیلے جس وسن تھاں گراواں، نگر کھیڑا پھیرا پائیا۔ نام پیالہ امرت رس بوند سوانتی نچھر جھرنے آپ پیواں، باہر منگن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ چرن دھوڑ سچ سرور سچ در آپ نہاواں، گنگا گوداوری جمنائے سستی اٹھسٹھ تیرتھ پینڈا پندھ مکائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن مہربان محبوب ہو کے سر دیواں ٹھنڈیاں چھاواں، کلجگ کوڑی کر یا اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ چوڑاسی وچوں جم کی پھاسی وچوں پھڑ باہوں پار لنگھاواں، آگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ سنگر شبد کہا ہر جن ہر بھگت گرگھ گرگھ صوفی سنت فقیر کوئی رہن نہ دیواں نتھاواں، جو پُرکھ اکال دین دیال پروردگار سانجھے یار چرن کول کول چرن دھیان دھیان وچوں لگائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ دوار سب نوں کر کے ساواں، سمبل دا مالک ہو کے لیکھا سب دا پور کرائیا۔

☆ ۱۴ گھڑ شہنشاہی سمت ۶ کرتار سنگھ دے گھر پنڈ چڑک تحصیل موگا ☆

گوبند شبد کہے میرا سنگر روپ مہانا، مہما اکھ کتھی نہ جائیا۔ میں وساں سچکھنڈ سچے مکانا، بن چھپر چھن ڈیرہ لائیا۔ میرا مالک شاہو بھوپ سلطانا، نر نرکار آگم اتھاہیا۔ جس دا آد انت پیغام، پیغمبراں توں باہر کرے پڑھائیا۔ جس دے در اکو سجدہ اک سلاما، ڈنڈاوت بندنا اک رکھائیا۔ اکو کلمہ نام کلاما، اکو اک کرے شنوائیا۔ جس دا کھیل دو جہاناں، نرگن سرگن حکم ورتائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیالا پھر کے بانا، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ولس وٹائیا۔ نام ندھان مارے تیر انیالا، انڈھڑی اپنی کار کمائیا۔ بھگت وچھل بن دین دیالا، اتا تھاں ہوئے سہائیا۔ صدی چوڑھویں کرے کھیل کمالا، کامل مرشد اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ حکم اک سنائیا۔ سنگر شبد کہے پر بھ مالک آدانت، انتشکرن ویکھے جگت لوکائیا۔ رازق رزق رحیم جگا جگت، جگ جگ اپنی کھیل کھلائیا۔ سچجگ تریتا دواپر کلجگ دیونہارا منیا منت، منتر دُھر اک سمجھائیا۔ میل ملاوا ہوئے آگے کنت، کنتوہل ملے بے پرواہیا۔ دیا کمائے گرگھ ورلے سنت، بھگت بھگوان پڑدا لاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر داور، سچ

سندیسہ اک سنائییا۔ سنگر شبد کہے پر بھ دی دھار دھار اگئی، اگڑی کار کمائییا۔ جننی گکھ کدے نہ جئی، زمیں اسمان نہ چرن ٹکائییا۔ پون سواس نہ کوئے دی، ساہ ساہ نہ کوئے سمائییا۔ سوریہ چند نور نہ چئی، حصہ ونڈ نہ کوئے دکھائییا۔ حد حدود کوئے نہ بنھی، کھیل کھیلے بے پرواہییا۔ آد جگاد جگ چوکڑی سد نویں، نو جو بن روپ سد اک در سائییا۔ جس دا وسیرا نہیں چھڑ چھئی، ہر گھٹ اپنا کھیل دکھائییا۔ صفت جنائے چو داں سو تہہ انک سنیں، اکثر اکھراں گنڈھ پوائییا۔ لو بھ لالچ نہ کوئے طمعی، تر سنا تر کھانہ کوئے دکھائییا۔ گھڑیا جائے نہ کتے بھئی، گھٹھیار ہتھ نہ کوئے پھہائییا۔ نیتز نین ہووے نہ انھی، لوچن بند نہ کوئے کرائییا۔ سروت سنے کوئے نہ کئیں، سرون کن نہ کوئے بنائییا۔ ڈھر دی دھار دھرم دوار دی دھنی، دھناڈھ روپ اک اکھوائییا۔ جس دی آو آو جگاد جگ چوکڑی لمی، انت کہن کوئے نہ پائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، ڈھر دے داتے پُر کھ پدھاتے دین دیال دیا کمائییا۔ سنگر شبد کہے پر بھ شبدی کھیل اپاری، اپر مپر آپ کرائییا۔ لیکھا پورا کر تئی اوتاری، اوتر اپنا حکم چلائییا۔ پیغمبراں لیکھے لائے سکداری، سلسلے وار کھوج کھوجائییا۔ گرو گرو دیو پاوے ساری، صاحب سلطانا ڈھر در گاہییا۔ صدی چو دھویں آئی انتم واری، وارث ہو کے کھوج کھوجائییا۔ شبد سندیسہ دیوے اینکاری، اک اکلا واحد نور الایا۔ محمد حمد وچ ہونا خبرداری، بے خبر خبر سنائییا۔ جھگڑا کنا چار یاری، الف یے دئے گواہییا۔ قاتل مقتول شرع دی کرن خواری، شریعت اصلیت روپ بدلاییا۔ انتم اک دی جھلنی پینی تابعداری، سر سکے نہ کوئے اٹھائییا۔ حضرت عیسیٰ تک لے ویہویں صدی نیز رووے زارو زاری، بن نیناں نیر وہائییا۔ پھرے دروہی جنگل جوہ اجاڑ پہاڑی، ٹلے پر بت رہے گر لائییا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ کلج کلا رہی ساڑی، کلپنا گنی اگت جلائییا۔ مانو تڑ پھے بہتر ناڑی، امرت میگھ سکے نہ کوئے برسائییا۔ سنگر شبد کہے پر بھ دا بھانا جد ورتے ورتے ستاراں ہاڑی، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ بھل رہے نہ رانییا۔ چھٹی پوہ در ٹھانڈے منگ منگنی موت لاڑی، رائے دھرم چتر کپت سنگ ملائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، سچھنڈ نو اسی دیا کمائییا۔ سنگر شبد کہے گو بند دھار دھار دا کھنڈا، کھڑگ جگت لوکائییا۔ کھیل ہونا وچ برہمنڈاں، برمانڈ دئے ڈھائییا۔ جھگڑا دیکھنا جیرج انڈا، اُتج سیتج انتر زرت دئے ڈھائییا۔ صدی چو دھویں انت آخری کھنڈھا، کھنڈھا پار نہ کوئے کرائییا۔ مان رہنا نہیں سُرستی

گوداوری جمنگانگا، روداس چھارا رہیا درڑا گیا۔ دھرم دی دھار دے سے نہ کوئے پنڈا، آتم بودھ کرے نہ کوئے پڑھایا۔ جیو جگت جہان سر اوڈھن ہویا ننگا، سر ہتھ نہ کوئے ٹکایا۔ کلج گھر گھر کراؤنا دنگا، دُتیا بھاؤ بنا گیا۔ پرگٹ ہونا سورا سر بنگا، ہر کرتا شہنشاہیا۔ شبدی گوبند ہونا سنگا، سگلا سنگ رکھایا۔ آتم سچ بیٹھ پلنگا، ساڈھے تن ہتھ سمبل دے وڈیا گیا۔ آگے وقت نہ رہن دیوے لمبا، جگاں دا مالک اپنا تھم ورتا گیا۔ جن بھگتاں دین دیاں بن بخشندا، بخشش رحمت آپ ورتا گیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کلج جیو کوڑ کڑیاں من کلپنا کوئی رہن نہیں دینا گندہ، کوڑ کرپا کایا مائی وچوں باہر کڈھایا۔

☆ ۱۵ گھر شہنشاہی سمت ۶ مہندر کور دے گھر پنڈ چڑک تحصیل موگا ☆

سُن ازی خاں گریشی، عرش قُرس دا مالک رہیا جنا گیا۔ حق دوار تیری پیشی، پیشوا دا لیکھا دے مُکایا۔ تن سو تہٹھ سال دھار تیری دیکھی، خبیث اپنا رنگ دکھایا۔ انت رہے نہ کوئے شیخی، شناخت وچ دے سمجھایا۔ اس گرہ چوں ہو جا پردیسی، در دوارا اپنا راہ ٹکایا۔ جن بھگتاں نال سدا کرنی نیکی، بدی والا ڈیرہ ڈھاہیا۔ مہربان مہربان مہربان بخشش کرے دھرم دھار دی بیٹی، پتا پوت گود اٹھایا۔ ممتا موہ دارہنا نہیں سیٹھی، جگت جگ نہ کوئے چترایا۔ انتم وار پر بھ قدم لیٹی، سجدہ سجدہ سیس جھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا تھم ورتا گیا۔ گریشی کہے میری قسم، خود خدا سیس نوا گیا۔ میرا رہے نہ مائی جسم، زمیں اسمان میری دہا گیا۔ تیری چرن دھوڑ میری خاک بھسم، خاک خاک وچوں رمایا۔ اکو من کے تیرا اسم، اعظم تیرے قدام سجدہ کر کے خوشی منایا۔ مینوں دُور دُراڈے تیرے پریمی دسن، بنا اکھاں اکھ اٹھایا۔ میرے صاحب سوامی پتن، پت پریشور تیری اوٹ ٹکایا۔ جہاں چر تیرے شبدی تھم دی دھار لکھاری نہ لکھن، اوہناں چر میری جونی جون نہ کوئے کٹایا۔ میرے مالک خالق پرپالک میرا قدیم دے دے ہسن، قدم قدم قدم بوشی کر کے نیتز نیناں نیر وہا گیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا

ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی آسانسا پوری کرے اچھن، نراجھت نرؤیر نراکار ہو کے جنم مرن مرن جنم دا لیکھا دے مکائیا۔

★ ۱۵ مکھڑ شہنشاہی سمت ۶ کپور سنگھ براڈ دے گھر موگا شہر ★

سنگر شبد کہے گوہند دھار تکیا پر بھ پورن، پورن روپ سمایا۔ جس دا کھیل دو جہان نیڑ دورن، برہمنڈ کھنڈ تھم ورتائیا۔ تھم مٹنایینا سب نوں مجبورن، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ مستک خاک رماونی پے دھوڑن، ٹکے خاک والے رمایا۔ چتر سنگھڑ ہونے مورکھ موڑھن، دُرمت میل میل دھوائیا۔ جن بھگتاں دسنا حاضر حضورن، ہر ہر دے اندر بیٹھا سو بھاپائیا۔ ناتا توڑ کے کوڑ کوڑن، کوڑ کٹمب دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جگت جہان کر مشہورن، ہر جن ساچے آپ اٹھائیا۔ جوتی جلوہ دے کے نورن، نور نورانہ چند چمکائیا۔ سرب کلا بن بھر پورن، بھر پور ہووے سرب تھانیا۔ سنگر شبد کہے جلوہ تکاں نور نورانہ نورن، نراکار نرکار رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگت وچھل سب دی آسانسا پورن، پار برہم پر بھ اپنا کھیل کھلائییا۔

★ ۱۵ مکھڑ شہنشاہی سمت ۶ رچھپال کور دے نوت پنڈ نا تھیوال ضلع فروز پور ★

سنگر شبد کہے پر بھ آد جگادی مالک، ہر کرتا پڑکھ پڑکھ ڈھردر گاہیا۔ زرگن سرگن سرگن زرگن ہووے ثالث، دو جہاناں نوجوانا مرد مردانہ ویکھ وکھائیا۔ سنت سہیلا گرگھ سجن سنت ویکھے بالک، گرگھ گرگر اپنی گود ٹکائیا۔ جنم جنم دی کرم دی میٹ کے کالکھ، نور نورانہ نور چند دے چمکائیا۔ سچ سوامی انتر جامی آتم پر ماتم سمجھ اپنی امانت، درگاہ ساچی سچکھنڈ دوار ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ تھم اک

ورتائیا۔ سَنگَرُ شبد کہے رُوح بُت پر بھ دی دھار، دھرنی دھرت دھول وڈیائیا۔ شبدی شبد گرو سکدار، آد جگاد حکم ورتائیا۔ وشن برہما شو سیوادار، سنساری
 بھنڈاری سنگھاری اپنی کار کمائیا۔ دُھر دا لیکھا جانے سچّی سرکار، شاہ پاتشاہ شہنشاہ پاربرہم اگم اتھاہیا۔ جن بھگت سہیلا بھگتاں پاوے سار، مہاسار تھی اپنی
 کار کمائیا۔ سچکھنڈ دوارا کھول کواڑ، سچکھنڈ نواسی اپنا پڑدا لاہیا۔ آتم پارماتم کر پیار، پریتم پریم پریتی اک بنائیا۔ کلجگ ویکھے وگسے پاوے سار، ویکھنہار دیا
 کمائیا۔ گرگھاں لہنا دینا پورا کرے آپ کرتار، کرتا کریم دُھر درگاہیا۔ وقت سہنجننا پاوے سار، سر سر اپنا ہتھ لکائیا۔ پنڈراں گھڑ کرے نمسکار، نیوں
 نیوں سیس جھکائیا۔ پر بھ چرن کول بلہار، بل بل بلہاری در تیرے لکھ جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ
 لکائیا۔ سَنگَرُ شبد کہے جن بھگت پر بھو دے بال، لال دُلا رے آپ بنائیا۔ لہنا دینا لیکھا پورا کرے کور رچھپال، رچھک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جنم جنم دی
 کرم کرم دی سیوا لیکھے لائے گھال، گھالنا اور رہے نہ رانیا۔ چوڑاسی وچوں کر بحال، جم کی پھاسی دتی تڑائیا۔ سچکھنڈ دوار بٹھا سچّی دھرمسال، بنک اکو
 اک وکھائیا۔ جتھے پوہ نہ سکے کال، مہاکال نہ کوئے پخترائیا۔ جوتی جوت دیک بال، جوتی جوت وچ سمائیا۔ کرپا کیتی پُرکھ اکال، اکل کل دھاری اپنی کل
 پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ رچھپال کور کہے سُن گر سکھ سنگھ بوڑ، بڈھیپا جگت رہیا نہ رانیا۔
 سَنگَرُ چرن ملی دھوڑ، دھوڑی لگا خاک رمانیا۔ میرا انتر رہیا نہ موڑھ، سرت شبد وچ سمائیا۔ آون جاون کٹیا گیا جوڑ، چوڑاسی بندھن کوئے نہ پائیا۔ سنی
 آواز اگئی تور، تریاتوں پرے کیتی شنوائیا۔ انت ملیا اگئی نور، جس نور وچ نور گیا سمائیا۔ جنم دار رہیا نہ کوئے قصور، پتت پُنیت روپ بنائیا۔ میرے
 وچھوڑے وچ نہ ہونا مجبور، مجبوری پر بھ دے آگے چلے کوئے نہ رانیا۔ دین دُنی داناتا ویکھیا کور، سگلا سنگ نہ کوئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ اپنا رنگ رنگائیا۔ رچھپال کور کہے تیری میری تتاں والی جوڑی، ناتا جگت وکھائیا۔ میں ارداس کراں وشواس کراں
 پر بھ چھیتی اپنے گر سکھ نوں چاڑھ دے گھوڑی، واگ اپنے ہتھ اٹھائیا۔ آگے آو رہ جائے تھوڑی، بہتی لوڑ رہے نہ رانیا۔ دُھر دا حکم حکم کدے نہ
 موڑیں، مننا چائیں چانیا۔ درگاہ ساچی سچکھنڈ دوار پُرکھ اکالا دین دیا لا بچیاں وانگ دیوے لوری، دُکھ درد نہ لاگے رانیا۔ آسا منسا مول رہے نہ ہوری،

ترسنا ترکھا نہ کوئے ستائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے آپ ترائیا۔ سَنگَرُ شبد کہے جو گرگھ چھڈے سریر، تن مائی خاک تجائیا۔ تِس اندر رہے نہ پیر، پیر پیراں ہوئے سہائیا۔ منزل اوہ ملے جتھے بیٹھا جلاہا کبیر، قبراں توں باہر سوہا پائیا۔ در دوارا انت اخیر، آخر سَنگَرُ دے وکھائیا۔ جتھے وھاونا پئے نہ نیر، ہنچھو آں ہار نہ کوئے بنائیا۔ بستر پہننا پئے نہ چیر، اوڈھن سیس نہ کوئے لکائیا۔ واسطہ پا کے کڈھنی پئے نہ لکیر، گل پلّو نہ کوئے وکھائیا۔ جھگڑا رہے نہ غریب امیر، امر اپد اکو دے جنائیا۔ سَنگَرُ شبد کہے سَنگَرُ بدل دیوے تقدیر، تدبیر اپنا نام سمجھائیا۔ پر بھو در اکو رُپ سارے پاتشاہ وزیر، استری پُرش ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جگت مُجّت دی رہے نہ کوئے زنجیر، کڑی کڑی نالوں تڑائیا۔ بھگت سُہیلا گرگھ ہرجن کدے نہ ہووے دِکیر، چنتا غم نہ کوئے ستائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں آون جاون جنم مرن دی کٹ پیر، بھیرٹی گلی توں باہر ظاہر اپنے گھر وسائیا۔

★ ۱۶ گھڑ شہنشاہی سمت ۶ سو داگر سنگھ دے گھر پنڈ نا تھیوالا ضلع فروز پُری ★

سَنگَرُ شبد کہے برہمنڈ کھنڈ رہے گھنمدے، پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر چکرورتی چکر لگائیا۔ نرگن دھار جوتی نور چرن رہے پُمدے، نو نو چار اپنا پنڈھ مکائیا۔ ناد سُن دے رہے اگئی دھن دے، جو آواز راز پڑدا اگم اٹھائیا۔ بھيو چکاؤندے رہے سُن سُن دے، سُن سادھی پرے اگھ گھلائی۔ کھیل ویکھدے رہے ابناشی گن دے، گنوتا کی اپنا حکم ورتائیا۔ کی لیکھ لکھے اوتار پیغمبراں صدی چوڑھویں ہُن دے، بھوکھت ایشٹ وچ لکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ہر اپنا حکم ورتائیا۔ سَنگَرُ شبد کہے دو جہان لاؤندے ویکھے چکر، چاکر ہو کے بھجّج واهو داہیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ دھرم دی دھار دے کوئے نہ فقر، فقرہ حق نہ کوئے سنائی۔ اکھری نام دی گئی ویکھی ٹکر، جھگڑا دین دنی جنائیا۔ من کلپنا ہنکاری ویکھی مکر، سہسے روگ نال گر لائیا۔ نرگن دھار دی تراکھ دھار والی سمجھ آئی کسے نہ سطر، سطح سمنڈ بلند نہ کوئے درڑائیا۔ چار جگ دے شاستر گرہن

کر سکے نہ اک پتر، پتر کا لکھ لکھ مات لوک گئے درڑائیا۔ کسے سار نہ پائی کی کھیل ہونا بھگت بہتر، ناڑ بہتر ناد شنوائیا۔ اوتار پیغمبر گر مانو ذاتی کر نہ سکے
اکتر، ایک ایکے نال جڑائیا۔ پُرکھ اکال دا سمجھیا نہ کسے گرہ نچھتر، برہم ویتا برہما سمجھ کوئے نہ پائیا۔ منو جنا سکیا کوئے نہ اکھر، اکھری پڑدا کوئے نہ لاہیا۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ہر کرتا اگم اتھاہیا۔ سنگر شبد کہے برہمنڈ کھنڈ پھرے نٹھے، بھجے واہو داہیا۔ دھرم دوار
ہونے اٹھے، چھبی پوہ رت سہائیا۔ نال اوتار پیغمبراں گروآں چار جگ دے لیانے پٹے، پٹے والا نال ملایا۔ سب دے لیکھے ہونے بٹے، زیرو زیرو
نال بدلایا۔ نو گرکھاں پر بھ دے اوتوں نو نو وار کے سٹنے ٹکے، ساڈھے نو دا وقت جنایا۔ اوہناں گٹیں رومال ہونے کھٹے، سوا گٹھ لمبائی چوڑائیا۔ پچھہا
نوں سٹے ہون پٹے، کاہنا کرشنا پوری آس جنایا۔ مستک پائے ہون وٹے، تیوڑی زور نال دکھایا۔ اوہ ہونون ذات دے جٹ جٹے، دوسر سنگ نہ کوئے
بنایا۔ پھیر جیکارا بولن فتح، اچی کوک کوک سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہہکنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں
بھگوان، تیرا کھیل پُرکھ سمرتھے، سمرتھ تیری بے پرواہیا۔

★ ۱۶ گھر شہنشاہی سمت ۶ نچھتر سنگھ دے گھر پنڈ ناٹھے والا ضلع فروز پُر ★

سنگر شبد کہے برہمنڈ کھنڈ رہے نس، دوس رین بھجن چائیں چانیا۔ پُرکھ اکال دا گاوندے جس، توں میرا میں تیرا صفت صلاحیا۔ اشارے
کردے پھرن رؤس، منڈل منڈپ رہے درڑائیا۔ اٹھو ویکھو کھیل پُرکھ سمرتھ، کی کرتا کرنی کار کماہیا۔ آد جگاد جس دے وس، جگ چوکڑی حکم
ورتایا۔ لکھ چوڑاسی دین دنی اکو وار وچھاؤن والا ستھ، ستھر گوہند دے گواہیا۔ کائنات سرشٹی رہیا متھ، متھنہارا بے پرواہیا۔ لیکھا چکاؤن لگات اٹھ، نو
در تیرا پنڈھ مکایا۔ لکھ چوڑاسی لیکھے لاوے رت، رتی رت کھوج کھوجایا۔ جیہڑا صاحب سوامی پُرکھ اکالا دین دیالا آیا وت، وطن بے وطن اپنا حکم
ورتایا۔ مانو مانس مانکھ بدل دیوے مت، مت متانتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ دھیرج سنتو کھ دیوے جت، یتھارتھ اپنا حکم ورتایا۔ دین مذہب دامیٹ کے پھٹ،

پٹی نام دے بندھائیا۔ جن بھگتاں ست دھرم دا کھول کے ہٹ، بھگت دوارا اک دکھائیا۔ جتھے ملے امیوں رس، امرت رس آپ چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، وسنہارا گھٹ گھٹ، گھٹ نواسی مہربان مہر نظر اک اٹھائیا۔

☆ ۱۶ گھڑ شہنشاہی سمت ۶ پریم سنگھ دے گھر پنڈ ناٹھیوال ضلع فروزپور ☆

سنگر شبد کہے برہمنڈ کھنڈ بنے رہے پاندھی، جگ چوکڑی منزل منزل پنڈھ مکائیا۔ چار جگ جلدھار من کلپنا ویکھدے رہے آندھی، اندر باہر دھیان لگائیا۔ سرتی تکرے رہے جو شبد شبد گر گاندی، گھر گمبھیر صفت صلاحیا۔ مائی خاک ویکھدے رہے جو سچ سروور نہاندی، تیرتھ تٹاں باہر اکھ کھلائی۔ منسا جانڈے رہے جو تھکی ماندی، بلہین جگت اکھوائیا۔ بدھی تکرے رہے جو ہنس ہوئی کاگی، کاگ وانگ گرا لایا۔ اوتار پیغمبر گرو ویکھدے رہے جو دھردے رہے سوانگ سوانگی، نرگن سرگن اپنا روپ بدلایا۔ جگت کلپنا ویکھیا روپا چاندی، چنچل من نال چترایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ تھم اک ورتایا۔ برہمنڈ کھنڈ کہن اسیں جگ چوکڑی بھجے دوڑے، گھڑی پل ٹکن کوئے نہ پائیا۔ جیو جگت جہان دیکھے مٹھے کوڑے، انتر نر منتر پھول پھولایا۔ صدی چودھویں ساچی منزل چڑھے کوئے نہ پوڑے، پوڑی ڈنڈا ہتھ کسے نہ آئی۔ سب دی آشا لیکھا پورا کرے براہمن گوڑے، گر اوتار پیغمبر دھیان لگایا۔ جس دے مارگ کوٹن کوٹ جگ چوکڑی ملے چوڑے، انت کہن کوئے نہ پائیا۔ سو سوامی انتر جامی سسے اُپر لاکے ہوڑے، سو پُرکھ نرنجن اپنا تھم ورتایا۔ ہنگ برہم آتم دھار آپے بہڑے، بہڑی بہڑی کردی دیکھے خلق خدایا۔ لکھ چوڑا سی جیو جنت سادھ سنت انتر کرے غورے، گھر گمبھیر ہو کے ویکھ دکھائیا۔ اک نام ندھانا سری بھگوانا منتر پھورے، فُرنے سب دے بند کرائیا۔ سنجگ ساچا مارگ کلجگ دی دھار وچوں تورے، تریا توں پرے ترت اپنا پڑدا لاہیا۔ دین مذہب ذات پات سب دی ٹٹی اپنے نال جوڑے، جوڑی آتم پر ماتم سچ بنایا۔ برہمنڈ

کھنڈ کہن کلجگ انتم اک پر بھو دی لوڑے، جو لوڑیندا سجن سب دی آسا منسا پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ست دی دھار توں میرا میں تیرا دتے دوہرے، دوہاں دو راہاں وچوں پار کرائیا۔

★ ۱۶ گھڑ شہنشاہی سمت ۶ پریم سنگھ دے گرہ پنڈ ناتھے وال ضلع فروزپور ★

برہمنڈ کھنڈ کہن اسیں جگ چوڑی دین دنی تکی، جگت نکیاں اتے دھیان لگایا۔ رام دی سینا کرشن دی ویکھی سکھی، سخن سب دے نال کیتے چائیں چانیا۔ موسیٰ عیسیٰ محمد دی دھار ویکھی اکھی، پیغمبراں کھوج کھوجایا۔ نانک گوبند جو ویکھی سچّی، سچ سچ نال وڈیایا۔ شاستر سمتر وید پوران انجیل قرآن ویکھی رچی، گرنٹھ صفتاں وچ صلاحیا۔ دین مذہب دی اگ ویکھی مچی، چار کنت جگت جلائی۔ منس دیہی دیہی دھار ویکھی کچی، انت رہن کوئے نہ پائیا۔ نام کلیاں دی سنساری ویکھی ہئی، جو حکم دھر دارہی سنایا۔ اکھراں والی لکھی ہوئی ویکھی پیٹی، صفتاں والی صفت صلاحیا۔ دروہی کلجگ انتم من واسنا دھار ویکھی ٹی، حد حدو پچھلی گئی بھلائی۔ جس نال پورب دی مہر گئی ٹھپی، ٹھپا نام نہ کوئے لگایا۔ دھرم دارہیا کوئے نہ تپی، تپیشتر بیٹھے مکھ بھوایا۔ ست دارہیا کوئے نہ پتی، پت پتی وچ لگایا۔ نام دی دے کوئے نہ رتی، رتن امولک ہیرا نظر کوئے نہ آئی۔ سرشی درشی اندر رہی پیٹی، نیتز رووے تھاؤں تھانیا۔ بہری بنا پرکھ اکال توں کسے سمجھ نہ آئی کیوں ہاہے اتے لائی پیٹی، ہنگ اپنی کار کمائی۔ چار جگ توں وکھری کھیل کر انڈھی، انڈھڑا اپنا حکم سمجھایا۔ جن بھگتاں ہتھ رکھے پشت پناہ پٹھی، سپس جگدیش آپ لگایا۔ چوراسی وچوں سنت سہیلے بنا کے سکھی، سکھیا دھر دی دتی درڑایا۔ پوری کرے تھت وار رت سہنجنی متی متھی، جو گر اوتار پیغمبر گرو متھ کے بھوکتاں وچ گئے سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جھگڑا مکاوے پھر ائی، اٹ پھر پھر اٹ نال ٹکرایا۔

☆ ۱۶ گھڑ شہنشاہی سمت ۶ مہندر سَنگھ دے گھر پنڈ نا تھیوال ضلع فرور پُر ☆

دھرنی کہے میری منسا پوری ہوئی اڈیک، سال بسلا وقت لگھائی۔ سچ پروشٹے دی پُچی تاریخ، تواریخ شبد دے گواہیا۔ سماں صاحب دا آیا نزدیک، دُور دُراڈا پنڈھ مُکائی۔ میٹوں حکم دی کیتی سی تبلیغ، شرع توں باہر سمجھائی۔ پروردگار آوے لاشریک، مُرشد دُھر درگاہیا۔ بنا اکھراں توں دے رسید، دھرم دی دھار دتی جنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ میلا لیا ملایا۔ دھرنی کہے ایہتھے آیا سی فرید، فائدہ میٹوں گیا پہنچایا۔ سچ پریم دی مناعید، عبادت وچ دھیان لگایا۔ ڈھائی گھنٹے کیتی نیند، سٹا چائیں چانیا۔ جس وچ پر بھ دی ویکھی اُمید، آمد وچ وڈیایا۔ خوشی نال کیتی تاکید، میٹوں گیا سٹایا۔ جس ویلے پینمبر گرو ہو گئے شہید، شہادت والا رہن کوئے نہ پانیا۔ تیتوں کرے کوئے نہ ٹھانڈی سیت، اگنی تت نہ کوئے بُجھایا۔ جھگڑا پینا مندر مسیت، کعبے روون مارن دھائی۔ سچ دی رہے نہ کوئے پریت، پریت ملن کوئے نہ پانیا۔ اُس ویلے صدی چوڑھویں جانی بیت، کلجک اپنا پنڈھ مُکائی۔ پُرکھ اکالا آوے ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی اپنا کھیل کھلایا۔ میرے پیار دی کرے تصدیق، شہادت شبد گرو بُھگتایا۔ نال کھچ کے ماری لیک، لائن عین دتی دکھائی۔ اُس دا ڈھولا ہونا توں میرا میں تیرا گیت، گھر گبھیر اگم پڑھائی۔ جھگڑا میٹنا ہست کیٹ، اوچاں نیچاں رنگ رنگایا۔ پھیر زور دی ماری چیک، فرید آہ بھر کے دتی سٹایا۔ اُس نوں کہنا کل کلکی اوتار چو بیس، چو تھے جگ دا سچا ماہیا۔ جھگڑا میٹنا کوڑ کرایا ابلیس، لعنت رہن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سَنگھ وشنوں بھگوان، پورب آسا منسا پوری کیتی اُمید، ترسنا ترکھا دھرنی دھرت دھول دھول دے مٹایا۔

☆ ۱۶ گھر شہنشاہی سمت ۶ جسونت سنگھ دے گھر پنڈ راجیانا تحصیل موگا ☆

سنگر شبد کہے اوتار پیغمبر گرو رہے پھر دے، جگ چوکڑی بھجے واہو داہیا۔ سیوک سیوادار بنے رہے چر دے، سنجگ تریتا دواپر کجگ سیو کماہیا۔ بھيو دسدے رہے اگئی پر دے، شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی جگت لکھائیا۔ پڑدے کھولدے رہے گھر تھر دے، نام ندھانا کر شنوائیا۔ دیناں مذہباں دے گیڑ رہے گڑدے، ہندو مسلم سکھ عیسائی ونڈ ونڈائیا۔ بھڑی دروہی دین دنی صاف کر نہ سکے ہر دے، ہر جو ہر ہر دے اندر سکے نہ کوئے وسایا۔ نیتز نین ہنچھو سب دے رہے کر دے، ساتک ست نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ سنگر شبد کہے اوتار پیغمبر گرو آوندے رہے جگ، جگ اپنا ویس وٹائیا۔ پر بھ دا بھيو کھولدے رہے اُپر شاہ رگ، جگت دنی دا پنڈھ مکائیا۔ نام ندھان سناوندے رہے چھند، انحد نادى ناد ناد وجائیا۔ ہنس بناوندے رہے مورکھ گدھ گگت، نام مانک موتی چوگ چکائیا۔ دین مذہب دی ونڈاوندے رہے حد، شرع وچ شرع دتی بدلایا۔ پُرکھ اکال دین دیال دی بنا سکيا کوئے نہ اک جد، یکے بعد دیگرے گئے سارے پھیریاں پائیا۔ تن وجود ماٹی خاک دی ونڈ کیتی الگ، حصے تتاں والے کرائیا۔ سچ سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی میل ملایا نہ کسے سرگ، صاحب سلطان رنگ نہ کوئے رنگایا۔ کھتری براہمن شودر ویش چار ورن اٹھاراں برن میٹ سکيا کوئے نہ اگت، اگنی تت نہ کوئے بھجائیا۔ امرت نام پیالہ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ پیائی کسے نہ مدھ، انرس رس نہ کوئے چکھائیا۔ جھگڑا پا کے ماس ناڑی ہڈ، دئی دویت وچ دین دنی گئے پھسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، سچ دوارے در تیرے آس رکھائیا۔ سنگر شبد کہے اوتار پیغمبر گرو پا پائے پھیری، نرگن سرگن روپ دھرائیا۔ کھیل کھلا کے گئے گرو گر چیری، مرید مرشد رنگ رنگایا۔ جھگڑا میٹ سکيا کوئے نہ میری تیری، ہوئے گڑھ نہ کوئے تڑائیا۔ چار کٹ رین کوڑ نہ گئی اندھیری، نوری چند ست نہ کوئے چکائیا۔ شرع دی کٹ سکيا کوئے نہ بیڑی، زنجیر شاہ حقیر نہ کوئے تڑائیا۔ نام ندھان دی سرشٹ سبائی چاڈھ سکيا کوئے نہ بیڑی، ونجھ مہانا اک نہ کوئے رکھائیا۔ دُور ڈراڈی منزل دسی کسے نہ نیڑی، نیرن نیرا نر نرائن نظر کسے نہ آئیا۔ چوراسی پھاسی والی کٹی کسے نہ جیڑی، مانس جنم

مانگھ سچھل نہ کوئے کرائیا۔ سنجگ تریتا دوا پر کجگ پچھے اودھ بیت گئی بتھیری، اگا سمجھ کسے نہ آئیا۔ مہربان مہربان مہربان ہو کے نو کھنڈ پر تھی ست دیپ کرے کوئے نہ مہری، دینا مذہباں ذاتاں پاتاں باہر اپنا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن نرور نرکار نرکار کجگ انت سری بھگونت ست دھرم دی ست سچ دی دھار بنھ کے کجگ اتم ویری، ویر ویریاں وچوں باہر کڈھایا۔

★ ۱۶ گھڑ شہنشاہی سمت ۶ کلونت سنگھ دے گھر پنڈ ماڑی ضلع فروزپور ★

سنگر شبد کہے میں صدی چودھویں تکی، چوداں طبق دیکھے دھیان لگایا۔ پینمبراں دھار دیکھی حتی، حقیقت پڑدا آپ اٹھایا۔ انتر سرشی دیکھی متی، من منسا کھوج کھوجا گیا۔ ہوس جہان تکی تکی، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ نام ندھان رہیا نہ رتی، کلمہ کائنات نہ کوئے جنایا۔ ہوئے ہنگتا پھرے نسی، نو نو چار بھجے واہو داہیا۔ کتھا کہانی دسے کوئے نہ سچی، پردہ سچ نہ کوئے اٹھایا۔ جگت ترسنا مایا بن کے نیچی، گھر گھر گھنٹک دتا اٹھایا۔ کسے صاحب نہ ملیا کملاپتی، پت پر میثور درس کوئے نہ پائیا۔ آتم جوت پرکاش ہوئی نہ ہتی، باطن پڑدا نہ کوئے کھلایا۔ انحد شبد وبتی نہ سٹی، سوئی سرتی نہ کوئے اٹھایا۔ امرت رس رہیا کوئے نہ چٹی، امیوں رس نہ کوئے چوایا۔ پر بھ ملیا نہ اکھٹنا اکھٹی، الکھ اگوچر سنگ نہ کوئے رکھایا۔ نج نیتز درس پائے کوئے نہ اکھٹی، نین نین نہ کوئے ملایا۔ کاہن دی دسے کوئے نہ سکھی، بنسری سچ نہ کوئے جنایا۔ پیتا پھرے کوئے نہ نٹھی، بناں وچ نہ کوئے ڈھایا۔ آتم پر ماتم پڑھے کوئے نہ پٹی، پٹنے والا دے گواہیا۔ شرع زنجیر کٹائے کوئے نہ رسی، رستہ ملے نہ رہبر ماہیا۔ سنگر شبد کہے سچ کھٹی کسے نہ کھٹی، کھٹکے وچ کوڑ لوکایا۔ بھاگ لگا نہ کایا مٹی، ساڈھے تن ہتھ مندر نہ کوئے سہایا۔ بہڑی صدی چودھویں جاندی ٹپی، پچھلا پینڈا پندھ مکنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ سنگر شبد کہے میں دیکھیا چوداں طبق، طبع طبیعت کھوج کھوجا گیا۔ ساچا ملے کسے نہ سبق،

سکھیا حق نہ کوئے درڑا ئیا۔ جدھر ویکھاں کوڑی کِریا کٹک، ہوئے گڑھ رُڑھائیا۔ من کلپنا سارے رہے بھٹک، ترسنا ترکھانہ کوئے بُجھائیا۔ چھری شرع رہی جھٹک، ذبح ہوئے خلق خُدا ئیا۔ جو آسا رکھ کے گیا دسواں اوتار متس، مچھلی روپ بنائیا۔ سچ رہی کوئی نہ دست، ست دھرم نہ کوئے جنائیا۔ دیناں مذہباں لگی حسد، اگنی اگ رہی تپائیا۔ دروہی کائنات دے نہ والد، پروردگار واحد نظر آئے نہ پتا مائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر مالک ہو سہائیا۔ سنگرُ شبد کہے میں تکی دین دُنی ضمیر، نرمتر ویکھیا چائیں چائیا۔ امرت رس ملے کسے نہ سیر، ترسنا ترکھانہ کوئے گوائیا۔ اُچی کوک کہے کبیر، ہوکا حق حق جنائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے تڈھ بن بدل سکے نہ کوئے تقدیر، تدبیر کم کسے نہ آئیا۔ توں صاحب سلطانا بے نظیر، نظریہ سب دادے بدلایا۔ تیرے کول نام کھنڈا حق شمشیر، شرع دا ڈیرہ دینا ڈھاپیا۔ سنجگ ساچا چوڑاں طبقات توں باہر کر تعمیر، تعمیل پیغمبر اپنی آپ دین کرایا۔ انت کنت بھگونت سب دا لیکھا کر اخیر، آخر دے مالک اپنا حکم ورتائیا۔ اکو رنگ رنگا دے شاہ حقیر، اوچ نیچ دا جھگڑا دینا مکائیا۔ توں شاہ پاتشاہ پیرن پیر، رسول رسولاں نظری آئیا۔ تیرے در ٹھانڈے اکو منگدے واد اشیر، اشیر واد دینی بے پرواہیا۔ پچھلی رہے نہ کسے اُمت جاگیر، جاگرت جوت کر رُشائیا۔ مانو مانس مانکھ حد میٹ کبیر، لائن عین اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، دھرم دی دھار نرگن نرگن بدل دینے چیر، ست دھرم دا بھوشن اکو اک دینا پہنائیا۔

★ ۱۷ گھڑ شہنشاہی سمت ۶ ناظر سنگھ، جاگیر سنگھ دے گرہ ماڑی مُستفا ★

سنگرُ شبد سانوں وجے طعنہ، اوتار پیغمبر گر رہے سنائیا۔ کیوں وکھرا وکھرا جنایا ناما، کلمہ کائنات ونڈ ونڈائیا۔ کیوں صفتی گایا ڈھر دا گانا، گا گا خوشی بنائیا۔ کیوں تن وجود بدلایا بانا، تن سریر ونڈ ونڈائیا۔ کیوں کندھ اٹھائی تیر کمانا، کھنڈا کھڑگ کھڑکائیا۔ کیوں دین مذہب کھلیا کھیل جہانا، جگت جگت بدلایا۔ کیوں مانو وکھ وکھ کیتا پینا کھانا، آہار پوتر نہ کوئے رکھائیا۔ کیوں مذہب متعصب تنیا تانا، شرع والا تند بنائیا۔ کیوں جیکار سنایا راما کاہنا،

صفتاں وچ صلاحیا۔ کیوں اللہ اللہ کیا مستانہ، زباں رنگ رنگیا۔ کیوں نام ست گاترانہ، طرز دین دُنی بدلایا۔ کیوں وِگرو دس نشانہ، اپنا حکم ورتایا۔ کلج اتنم سارے مارو دھیانا، اوتار پیغمبر اک دُوجے نوں رہے سنایا۔ پورا ہویا نہ کسے نشانہ، نشانے سارے گئے چُکایا۔ سکھ مُریداں ہوئے نہ کوئے کلیانا، کلمہ نام دے دُہایا۔ اللہ وِگرو رام کرشن ست جو لیا بیانا، سوڈے بازی مات کرایا۔ ملکیت والا دسو کیہرا خانہ، حقیقت حق وچوں جنایا۔ کیوں شرع دا بھریا طلبانہ، ٹکلیاں ونڈ ونڈایا۔ صدی چوڈھویں کیہرا کرو بہانہ، پلو لو جھڈایا۔ اتنم دین مذہب دا سب نوں دینا پئے آبیانہ، بچیا رہن کوئے نہ پانیا۔ چار جگ دے شاستر بنے افسانہ، ڈھولے گاؤں تھاوں تھانیا۔ کسے بھیو کھولیا نہ انت مہربانا، مہر نظر نہ کوئے اٹھایا۔ جودھا سوریر بنے کون جوانا، جو ایکا ڈنک دے وجایا۔ اٹھو ویکھو پُرکھ اکالا دین دیا سب توں بھرن والا جُرمانا، جرائم جرم سب دا ویکھ وکھایا۔ نو ست جگت ہویا شیطانا، کھتری براہمن شوڈر ویش بچیا رہن کوئے نہ پانیا۔ اگی سنے نہ کوئے پیغام، پیغمبر پڑدے لو اٹھایا۔ نام دا جانے نہ کوئے دامامہ، دماں والیو لو انگڑایا۔ کیوں جھگڑا پایا مائی چاما، چم درشتی سکیا نہ کوئے بدلایا۔ کیوں آتم سورن ہوئی تاما، جگت طمع وچ لپچایا۔ اوتار پیغمبر گر کہن سچ گھر دارہیا کوئی نہ کاما، فرماں برداری وچ سیو نہ کوئے کمایا۔ سارے شرع دے ہوئے غلاما، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ کلج میٹے نہ کوئے اندھیری شاما، شمع سورہ چند نہ کوئے رُشانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سنگر شبد تیرا کھیل جانے دو جہاناں، اوتار پیغمبر گر گرو گر تیرے حکم وچ بھوایا۔

★ ساری سنگت نو ت ★

پُرکھ اکال کرپا کرے اپار، جن بھگتاں دے وڈیایا۔ سمت شہنشاہی ست پاوے سار، ست سرُپ ہوئے سہایا۔ چار جگ دا پچھلا قرضہ اُتار، آگے جھولی دے بھرائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا ویکھ وچار، گرہ گرہ کھوج کھوجایا۔ گرکھاں سیس بندھے آپ دستار، مہربان مہربان مہر نظر ٹکایا۔ کنبے

وچوں مان بخش اک سچی سرکار، سچ دامارگ دئے دکھائیآ۔ گھر گھر وچ ضرور کرے ایہہ وہار، آوے جاوے چائیں چائیا۔ حکم سندیسہ دے سچی سرکار، سبجگ مریادا دئے بنائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر داہر، در اپنا اک کھلایآ۔ پُرکھ اکال ست دھرم چلاونی نیا، بیڑا جگت دکھائیآ۔ جن بھگتاں گھر جا جا دستار نال دیوے اک اک رُپیا، سر اپنا ہتھ لکائیآ۔ آگے دھرم رائے کڈھے کدے نہ وئیآ، لیکھا منگے کوئے نہ رانیآ۔ صاحب سَنگر بن کے سُنیا، سَجَن ہو کے ویکھ دکھائیآ۔ نوگر سیکھ سدا سنگ رکھایا، سمت ست چلنا چائیں چائیا۔ نالے لیکھا دسنا گو بند دا کیہڑا ڈھنیا، کس بدھ لیکھا پور کرائیا۔ نال فوٹو رکھنی ا شنبھج دُرگا نیا، سدا پر بھ سَنگھاسن ہیٹھ رکھائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سَنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں گھر بھٹ بن کے بنے گوئیآ، صفت گرگھاں والی جنائیآ۔

★ ۱۷ گھر شہنشاہی سمت ۶ بسنت کور دے گرہ پنڈ سالسر ضلع فرورپُر ★

سَنگر شبد تیرا گاؤندے رہے گیت، اوتار پیغمبر گر کہن تیری صفت صلاحیا۔ سبجگ تریتا دواپر کلجگ چلاؤندے رہے ریت، نام ندھان سری بھگوان مات پرگٹائیآ۔ جگت جگیا سوآں کایا کردے رہے ٹھنڈی سیت، کوڑ کرپا اگن بُجھائیآ۔ سچ نام وساؤندے رہے چیت، چت وت ٹھگوری اندروں باہر کڈھائیآ۔ میل کراؤندے رہے ہست کیٹ، اوچاں نیچاں جوڑ جڑائیآ۔ بھو دسدے رہے انڈیٹھ، شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی اکھر اکھراں نال جڑائیآ۔ مٹھے کردے رہے ریٹھ، پنج تت کایا امرت رس چوائیا۔ دین مذہب دی مار دے رہے لیک، حد شرع والی بنائیآ۔ نرگن جوت کردے رہے تصدیق، شہادت تتاں والی بھگتائیآ۔ بھوکتاں وچ رکھ کے گئے امید، کلجگ انتم آوے دُھر دامہیا۔ جو لکھ چوڑاسی پرکھے نیت، سرشٹی درشٹی کھوج کھوجائیآ۔ ترے گن توں ہو اتیت، ترے بھون دھنی اپنا حکم ورتائیآ۔ ساچا کلمہ دس حدیث، سب توں پرے کرے پڑھائیآ۔ ایکا چھتر جھلا سیس، دو جہاناں حکم منائیآ۔ مالک خالق بن جگدیش، جگدیش اپنا پڑدا آپ اٹھائیآ۔ لہنا دینا رہے نہ بیس، بیس اک اکیس اپنی کل ورتائیآ۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دیوے ساچا ور، سچ حکم آپ سنایا۔ سنگر شبد اسیں شبد رہے جناؤندے، اوتار پیغمبر گرو سیو کمایا۔ وکھرے وکھرے ڈھولے رہے گاؤندے، اوم رام کرشن اللہ واہگرو نام ست ست جنایا۔ اکھراں والا لیکھ رہے لکھاؤندے، جگ جگ دھر دی بنت بنایا۔ پر بھ ملن دے مارگ رہے دساؤندے، رہبر ہو کے راہ دکھایا۔ سچ دوار رہے دساؤندے، درگاہ ساچی اک سہایا۔ جگت ریتی رہے چلاؤندے، مندر مسجد شو دوالے مٹھ گرو دوار دکھایا۔ اچی کوک کوک کلمہ نام رہے درٹاؤندے، مرید سکھ سنگ بنایا۔ واعظ گھر رہے الاؤندے، اللہ تیری بے پرواہیا۔ صدی چودھویں سارے دھیان لگاؤندے، بن اکھاں اکھ اٹھایا۔ بھڑی کلجک جیو تیرے نام نہ ردے دساؤندے، وصل یار نہ کوئے کرایا۔ من کلپنا وچ چار کنت دہ دشا بھؤندے، من کا منکا نہ کوئے بھوایا۔ اندر ڈر رہے نہ بھے بھاؤ دے، بھانڈا بھرم نہ کوئے تڑایا۔ ونجارے رہے نہ نوکا ناؤں دے، نیا نام نہ کوئے رکھایا۔ ہنس بدھی روپ بنے کاؤں دے، کاگ وانگ سرب گر لایا۔ نعرے بھلے واہو واہو دے، واہ واہ تیرا درس کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، صاحب سلطان سری بھگوان در تیرے منگ منگایا۔ سنگر شبد تیرا دیندے رہے سندیسہ، اوتار پیغمبر گرو سیو کمایا۔ لوک مات آؤندے رہے ہمیشہ، نرگن سرگن روپ وٹایا۔ جگت جہان لکھدے رہے لیکھا، بن کاتب قلم چلایا۔ پر بھو ملن دا دسدے رہے پیشہ، پیشوا ہو کے پڑا لاہیا۔ سچکھنڈ سمجھاؤندے رہے دیا، درگاہ سچ وڈایا۔ بھيو گھلاؤندے رہے نر نریشا، نر نرائن اک اکھوایا۔ ونڈ ونڈاؤندے رہے مچھ داہڑی کیسا، مونڈ منڈائے کھیل کھلایا۔ آتم پر ماتم کراؤندے رہے پیتا، پاربرہم پر بھ پڑا آپ اٹھایا۔ دو جہاناں تیتوں دسدے رہے نیتا، نر نرکار اک اکھوایا۔ تیرے کولوں دیناں مذہباں دا لیندے رہے ٹھیکا، بولی تیرے نام والی چٹھایا۔ بن دے رہے پوت سپوتا بیٹا، پتا پڑکھ اکال تیری سرنايا۔ سب دا انتم کر لے چیتا، چیتن ہو کے دیئے جنایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کلجک کوڑی کریا میٹ کلیشا، کلکاتی لوک مات رہن نہ پانیا۔

★ ۱۷ مگھڑ شہنشاہی سمت ۶ سہاوا سنگھ دے گرہ پنڈ پنج گرانیاں ★

سنگر شبد اسیں تن پہنیا خاکی، اوتار پیغمبر گرو رہے جنایا۔ شبد گھوڑے چڑھے راکی، رقبہ دو جہان نایا تھاؤں تھانیا۔ پاکھر زین پائی نہ کاٹھی، شاہ سوارا روپ بدلایا۔ تن سمبھالیا ت آٹھی، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بُدھ سنگ رلایا۔ تیری صفت دے بن کے پاٹھی، مہما جگ چار چار گانیا۔ کلمہ کائنات کھول کے ہائی، اکھر دست آئے ورتایا۔ منزل دُھر دی دس کے گھائی، پڑدا شبدی شبد اٹھایا۔ جوت دس کے نور للائی، بھيو ابھیدا آئے سمبھالیا۔ انحد شبد جانا کے نادی، ناد دُھن دُھن پر گٹایا۔ آتم جوت دس پر کاشی، سچ گرہ کیتی رُشانیا۔ سپس نوا کے پُرکھ ابناشی، اشٹ اکو اک منایا۔ زرگن زرگن پا کے راسی، منڈل منڈپ کھیل کھلایا۔ تیرے نام دی ونڈ کے داتی، جگت جگیا سوآں جھولی پانیا۔ سمرن کر کے سندھیا پر بھاتی، بھرم دا پڑدا آئے چُکایا۔ لو انتر لا اکانتی، اک اک داراہ دکھایا۔ امرت رس دی دس کے ساتی، ست ست سمبھالیا۔ کھیل کیتا لوک ماتی، متا تیرے نال پکایا۔ چار جگ دے شاستر تیری حکم والی پاتی، پترکا دے کے آئے تھاؤں تھانیا۔ تیرا کھیل دسیا پر تھی آکاشی، آکاش آکاشاں سو بھاپانیا۔ تُوں سچھنڈ نواسی، درگاہ ساچی ڈیرہ لایا۔ ساڈی سب دی پوری کردے آسی، اوتار پیغمبر گرو سپس نوا۔ جھگڑا میٹ کے ورن برن ذات پاتی، پنڈت کاشی کس رہن کوئے نہ پانیا۔ ملا شیخ مسانک بنا اک جماعتی، جملہ اکھر اک بنایا۔ گرگھ گرگھ ہرجن بنا حمایتی، ہمساجن دیا کمایا۔ مہر نظر نال بخشش کر عنایتی، مہر نگاہ اک اٹھایا۔ تیرا کھیل نور نورانے واحدی، واحد اپنی کل پر گٹایا۔ ساڈا پورا ہویا عہدی، عہد نامے دیئے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سد در تیرے سپس نوا۔ سنگر شبد اسیں تیری پڑھی اگئی پیٹی، بن حرف حروف جنایا۔ جس دی دھار جگت سنسار انتم پیٹی، کل کلو آدے دھانیا۔ بہڑی ساڈی آسا کیوں پیندی جاندی نئی، نوئے اپنا بھيو دے گھلایا۔ دین مذہباں دی سانوں بھرنی پینی چٹی، آگے ہونہ کوئے بچانیا۔ ساڈی ڈور لوک مات جانی کئی، کٹاکش ہر جو رہیا لگانیا۔ تیرے پیار وچ کیہڑی کھٹی کھٹی، بے کھٹک دے سمبھالیا۔ کیوں سر شٹی برہوں وچھوڑے وچ گئی پھٹی، پھاٹک پیا جگت لوکانیا۔ بھاگ لگے نہ کسے کایا مٹی، ساڈھے تن ہتھ نہ کوئے رُشانیا۔ صدی چو دھویں سانوں سارے جاندے

چھڈی، سگلا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ رسنا جہوا سکھ مُرید کھا کے ماس ہڈی، چم درشی رُوپ بدلایا۔ پُرکھ اکال دی دسے کوئے نہ گدی، گداگر ہو کے دیئے ڈہایا۔ ساڈی کرنی ہندی جاندی رڈی، صحیح سچ نہ کوئے پوایا۔ سنگر شبد دین مذہب ساڈی وراشت نہیں ہوئی یدی، یدپ تیرے اگے سیس جھکایا۔ ساڈا لہنا دینا پورا کر دے پر م پُرکھ دی ساچی صدی، صدمہ جگت رہے نہ رایا۔ ساڈی پریت انت اک نال لگی، لگی پریت نہ کوئے تڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کلجگ انتم جھگڑا میٹ دے کوڑ گڑیار بدی، بدلہ دینا تھاؤں تھانیا۔

★ ۱۷ اکھڑ شہنشاہی سمت ۶ کھیم سنگھ دے گھر کوٹ کپورا شہر ضلع بٹھنڈا ★

سنگر شبد اسیں تیتوں رہے جھکدے، اوتار پیغمبر گرو جگ جگ تیتوں سیس نواپا۔ پردے اوہلے رہے لکدے، جگ نیتز نظر کوئے نہ پاپا۔ نام ندھان رہے بچھدے، خالی جھولیاں رہے ڈاہیا۔ سمیں سہاوندے رہے تیری رت دے، رتڑی تیرے نال مہکایا۔ جیواں جتناں لیکھا مکاوندے رہے جنی گکھ دے، کلجگ نام نام سمجھایا۔ دین مذہباں دا بھار رہے چکدے، چار جگ اپنے کندھے ڈاہیا۔ رُوپ دھردے رہے ابناشی ست دے، نرگن نور کر رشناپا۔ انتم کھیل دیکھیے کلجگ دکھ دے، صدی چودھویں دے گواہیا۔ رُوپ دسے نہ کوئے سچے گرسکھ گرگھ دے، مُرید مُرشد وچ نہ کوئے سماپا۔ پنج وکارے گھر گھر کٹ دے، گرہ گرہ اپنا ڈیرہ لاپا۔ اسیں جاپ تکدے بُلھاں بٹ دے، ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ بہڑی بھو کھلے نہ تیری اک تک دے، چار جگ دے شاستر دین گواہیا۔ پردے اوہلے مٹے نہ شاہ پاتشاہ شہنشاہ اُچ دے، اگم اتھاہ سنگ نہ کوئے نبھایا۔ اٹھ ویکھ نشانے چار کُنٹ دے، دہ دشا دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، ہر صاحب سنگر شبدی شبد گردیو تیری سرناپا۔ سنگر شبد تیرا وقت دسدے رہے سہنجنا، اوتار پیغمبر گرو رہے درڑاپا۔ پُرکھ اکال جنایا درد دکھ بھے بھنجنا، پاربرہم پت پر میثور نور الاہیا۔ سو پُرکھ نرنجن دسیا ڈھر

دا سبجنا، ہر پُرکھ زرنجن میلا اگم اتھاہیا۔ جگت نیتر دیکھیا کھیل اکھٹا، لوچن نین نین بدلائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال تیری کردے رہے پردکھنا،
 چارگنٹ بھجڈے رہے واہو داہیا۔ تیرا حکم سندیسہ سناؤندے رہے بچنا، کلمہ کائنات درڑائیا۔ زرگن سرگن سرگن تیری دیکھدے رہے رچنا، لکھ
 چوڑاسی کھوج کھوجائیا۔ ایٹھے اوتھے دو جہاناں تیرا تکیا پتتا، پاندھی بنکے جگ جگ پندھ مکائیا۔ بہڑی کلجگ انتم کی لوک مات ہونی گھٹنا، گھٹ نواسی پُرکھ
 ابناشی بھيو ابھیدا دے گھلائی۔ کوٹاں وچوں کيہڑا پر بھ دا بھگت اموک ہیرا ہونا رتنا، گرگھ گر گر سنگ نبھائیا۔ دروہی کیوں جگت جہان ہويا سکھنا، وست
 اگم نہ کوئے ورتائیا۔ سنگر شبد ڈھر سندیسہ اکو دسنا، کی کل کلکی کار کمائیا۔ کس بدھ دین مذہب دی میٹے وٹنا، دھرم دی دھار اک پرگٹائیا۔ ساچے نام دا
 کھول کے ہٹنا، اکو وست دے ورتائیا۔ کی بال اوستھا گو بند سندیسہ دے کے گیا پٹنا، کی پونے دھرنی دھرت دھول اُتے گیا لکھائیا۔ کی تیر انیلا کسنا، بے
 پرواہ اپنے ہتھ اٹھائیا۔ کس بدھ اوتار پیغمبر گرو زرنجن دھار زرنجن ٹھنا، سچ دوارے واہو داہیا۔ کی لہنا دینا ہونا اتر پورب پچھم دکھنا، جوتی جوت سرپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، ڈھر دے مالک پردہ آپ چکائیا۔ سنگر شبد کی ہونا کھیل انوکھا، اوتار پیغمبر گرو پچھن چائیں چائیا۔ کی کھیل
 ہونا کلجگ انتم موقع، مکمل دے درڑائیا۔ کس بدھ سب دے نال ہونا دھوکھا، گھر گمبھیر بے نظیر اپنی کار بھگتائیا۔ کی جھگڑا ہونا چوڑاں لوکا، چوڑاں
 طبق روون مارن دھائیا۔ کس بدھ لکھ چوڑاسی جیو پرکھنا کھرا کھوٹا، چارے کھانی دھیان لگائیا۔ کون دوارے پرکاش ہووے جوتا، نور نورانہ ڈگمگائیا۔
 سمبل سچ دوارے کس بدھ براہمن گوڑا ہووے سوتا، سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن ڈیرہ لائیا۔ کس بدھ دو جہاناں نوجوانا مرد مردانہ سری بھگوانا اکو نام دیوے
 ہوکا، حکم حق حق سنائی۔ اوتار پیغمبر گر کہن سنگر شبد سب دیاں دُور کر دے سوچاں، چار جگ دی سوچ رہے نہ رائیا۔ انتم انتر سب دی اکو لوچا، آشا
 سرب اک دکھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیاں کلجگ انتم اکو بہتا، دوسر لوڑ رہے نہ رائیا۔ سبجگ لاوے نال شوقا، کلجگ کوڑی کرپا پندھ مکائیا۔ جوتی جوت
 سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن زر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت زرنجن سرگن سرگن
 زرنجن کھیل کرے نال شوقا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ صاحب سنگر اپنا حکم ورتائیا۔

☆ ۱۸ گھر شہنشاہی سمت ۶ بھائی بگھر سنگھ دے گھر پنڈ بر گاڑی ضلع بٹھنڈا ☆

سنگر شبد جگ چو کڑی کیتی تیری سیوا، اوتار پیغمبر گرو رہے جنایا۔ تُوں آد جگاد سچ سوامی دیوی دیوا، دیو آتما تیرا رنگ رنگایا۔ تیرا کھیل سدا
 سچھنڈ نہیل دھام نہکیوا، اٹل تیری بے پرواہیا۔ تیرا نام ندھانا سر شئی در شئی اندر جپایا نال رسنا جہوا، بتی دند صفت صلاحیا۔ تیرا کھیل الکھ ابھیوا، اگوچر
 کہن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در در درویش سیس نوایا۔ سنگر شبد جگ چو کڑی تیرے بنے رہے
 خادم، اوتار پیغمبر گرو خدمتگار ہو کے سیو کمایا۔ بودھ اگادھا دسدے رہے آتم، پر ماتم برہم نور الاہیا۔ ----- آدم، جوتی جاتا
 بھیو چُکایا۔ شبدی دھار بھیو کھولیا باطن، کلمہ کایا وچ پرگٹایا۔ گیت گایا صاحب پُرکھ ابناشن، شاستر سمرت وید پُران انجیل قراناں راہ تکایا۔ بے انت
 بے پرواہ تیتوں سارے آکھن، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیایا۔ جو مارگ دس کے آئے لوک ماتن، ہندو مسلم سکھ عیسائی دین مذہب ونڈ ونڈایا۔
 دروہی کلج ہوئی انت اندھیری راتن، تیرا نام ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ دُھن آتمک سنے کوئے نہ راگن، رسنا سر شٹ ہوئی ہلکایا۔ تیرا نام شبد نہ واچن،
 پردہ سکے نہ کوئے چکایا۔ سچج تریتا دوا پر کلج تیرے بنے رہے داسی داسن، حکمے وچ بھجے واہو داہیا۔ تُوں پُرکھ اکالا دین دایلا صاحب ابناشن، پروردگار
 سانجھا یار اک اھوایا۔ ساڈی منسا پوری ہوئی نہ گھاٹن، پینڈا پنڈھ نہ کوئے چکایا۔ ساڈے سکھ مُرید سانوں کرن نہ یادن، یاد تیری گئے بھلایا۔ تُوں
 مالک خالق پر تپالک آد آدن، انت کنت بھگونت اک اھوایا۔ کرپا کر موہن مادھو مادھن، مہر نظر اک اٹھایا۔ صدی چودھویں کلج جیو اپنا آپ مول
 نہ سادھن، ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ اکھراں والے نام سارے ارادھن، اُچی کوک کوک جنایا۔ سرتی وچوں نہ اندروں جاگن، شبدی میل نہ کوئے
 ملایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تیرے ہتھ وڈیایا۔ سنگر شبد تیرا منڈے رہے کہنا، اوتار پیغمبر گرو بولن تھاؤں
 تھانیا۔ جوتی دھار درس کردے رہے نیناں، نچ نیز لوجن نین نین گھلایا۔ تن وجود ماٹی خاک پنج تت پایا گہنا، بستر بھوشن اکو رنگ رنگایا۔ تیری سچ
 سرنائی سکھیا ڈھننا، دوسر اور نہ کوئے سیس نوایا۔ سچھنڈ سچ دوارے بہنا، درگاہ ساچی سو بھا پانیا۔ ناتا چھڈ کے مات پت بھائی بھیناں، تیرا پیار لیا

پرناٹیا۔ سب نے نیا تیرا بھانا سہنا، سرسکے نہ کوئے اٹھائیا۔ بہڑی کلجک دیکھ سرشٹ سبائی کوڑ و ہن و ہنا، آگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ مایا ممتا لاڑی موت
 کھائے ڈائنا، شاہ سلطاناں خاک ملائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے سیس نوایا۔ سنگر شبد تیرے نام دا چلایا
 جہاز، نیا نوکانہ کوئے وڈیائیا۔ تیری صفت دا کر کے آئے آغاز، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ تیرے ملن دا کھول کے آئے راز، پردہ نشیں پردہ جگت
 چکائیا۔ تیرے نام کلمے دی دس آواز، گیت ڈھولے صفتاں والے گائیا۔ سرتی شبد کھول کے آئے جاگ، آلس نندر کوڑ مٹائیا۔ ترے گن بھجا کے آئے
 آگ، امرت میگھ اک برسائیا۔ ہنس بدھی بنا کے آئے کاگ، کاگ ہنس اڈائیا۔ ساڈھے تن ہتھ گھر گھر اندر تیرا دیپک جوت جگا کے آئے چراغ،
 اندھ اگیان دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ آتم برہم سنا کے آئے راگ، انراگی آپ درڑائیا۔ دین مذہب دالا کے آئے باغ، باغباں ہو کے سیو کمائیا۔ بہڑی صدی
 چوڈھویں کلجک انتم سب نوں لگا داغ، دُرمت میل نہ کوئے دھوائیا۔ اتم سریشٹ ہووے کسے نہ بھاگ، بھاگ ہین ہوئے جگت لوکائیا۔ جھگڑاپیا تتاں
 والے سماج، سمگری ست نہ کوئے ورتائیا۔ سچ پریم وچ ہوئے نہ کوئے وساد، بسمل روپ نہ کوئے درسائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے پار برہم پت پر میثور
 پروردگار ساچھے یار تیرے آگے اک فریاد، اوتار پیغمبر گرو نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ سانوں دیناں مذہباں وچوں کر آزاد، ذات پات دا لیکھا دے
 مکائیا۔ ساڈی بیننتی تیرے آگے نال ارشاد، عرش فرش دے مالک کوک سٹائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ مانو ذاتی اکو دس آواز، تُوں میرا میں تیرا
 آتم پر ماتم پر ماتم آتم دھر دی اک پڑھائیا۔ ست دھرم دی سنجک سچ ہتھ پھڑاپنے واگ، ڈوری اور نہ کسے پھڑائیا۔ سوامی انترجامی تُوں رچنارچی آد،
 انت لیکھا سب دا پور کرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکَنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کلجک انت
 سری بھگونت دھر نام دا سنا اک ناد، اناد انادی دھن آپ اُججائیا۔

☆ ۱۸ مگھر شہنشاہی سمت ۶ ہر چند سنگھ دے گرہ ہر رائے پُر ☆

ست پریتی سنگر چرنا، گرسکھ گرو گردیو جنائیا۔ کوڑی کریا کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہرنا، آسا ترسنا سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ دوس رین توں میرا
میں تیرا آتم پر ماتم شبد پڑھنا، دُھر دا ڈھولا سچ سُبھائیا۔ سچ دوار ایکنکار ملنا درنا، در درویش ہو کے الکھ جگائیا۔ من ممتا وچوں من منساوس کرنا، کلپنا
مات رہے نہ رائیا۔ سنگر پیار وچ دھرم دی دھار ہووے مرنا، مر جیوت رُوپ بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھم ورتایا۔
جگت واسنا مرنا جیو جگ، دُھر دی دھار درٹایا۔ ترے گن مایا پوہ نہ سکے اگت، اگنی اگت نہ کوئے جلائییا۔ نچ نیزہ درس کرنا سورے سر بگ، سچ سوامی ویکھ
وکھائییا۔ کھیل کھیلنا اُپر شاہ رگ، نو دوارے پندھ مُکائییا۔ جگت واشنا رہے نہ گگت، ہنس گرگھ رُوپ بنایا۔ گھر گھر وچوں لینا لہج، باہر کھوجن دی لوڑ
رہے نہ رائیا۔ سر سنگر قداماں اُتے دینا رکھ، اپنی قیمت نہ کوئے جنایا۔ جیوت جی دین دُئی نالوں ہونا دکھ، ممتا موہ وکار گوائیا۔ ناڑ بہتر نہ اُبلے رت،
اگنی تت نہ کوئے تپایا۔ ہنس سر ہنس سارا دینا چھڈ، ہڈ ماس ناڑی وجے ودھائییا۔ تس دا سفل ہووے مرنا جگ، جو جگ جیون داتے وچ سہائییا۔ جوتی جوت
سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مر جیوت رُوپ جنایا۔ جگ مرنا سنگر سرنائی، سچ ملے وڈیائییا۔ رائے دھرم نہ دئے سزائی، چتر گپت نہ
لیکھ وکھائییا۔ کرپا کرے سچ سکھائی، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جو آدانت دامای، جگ جگ بھگتاں ہوئے سہائییا۔ کوڑ کریا دئے تجابی، مان ابھمان رہے نہ
رائیا۔ اکو اوٹ لئے تکائی، پر بھ ملنا چائیں چانیا۔ آتم در سچ گرہ مندر نچ وجے ودھائی، خوشیاں راگ جنایا۔ سو گرگھ بہڑ مرے نہ ملیا ہر گوسائیں،
مر جیوت رُوپ دئے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چکائییا۔ جیوت جیوت جگت سنسارا، سنساری
بھنڈاری سنگھاری دین گواہیا۔ آوے جاوے مرے وارو وارا، چوڑاسی گیڑ نہ کوئے مُکائییا۔ کبیر جلاہا کرے پکارا، سچکھنڈ گڑھ اُپر چڑھ کے دئے ڈہائییا۔
جن بھگتو ویکھو وگسو پاوو سارا، نچ نیزہ لوچن نین اکھ کھلائییا۔ جد مرو مرو ہر کے دوارا، سنگر چرن سرن سرنائییا۔ پھر مرنا ہوئے نہ دوجی وارا، جنم جنم نہ
کوئے بھوئییا۔ مر جیوت جیوت مر ویکھو کھیل دُھر دربارا، درگاہ ساچی وجے ودھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر،

دھرم دوار دے وڈیاںیا۔ گرگھ سجن سنت سہیلا کدے نہ مردا، مر جیوت رُوپ وٹاںیا۔ جگت جہان چوں تر دا، دُتر دا لہنا دے گواںیا۔ گرہ ویکھے اِکو ہر دا، ہر مندرا بہہ کے خوشی مناںیا۔ تُوں میرا میں تیرا اِکو راگ پڑھدا، نِرا کھڑا کھڑ دھار وچوں سمجھیاںیا۔ کھیل ویکھ کے اپنے گھر دا، گھر جاوے چائیں چاںیا۔ جھگڑا مک جائے چیتن جڑ دا، میلے سچ سبھیاںیا۔ سنگر کرپا نال گرگھ سچ دی مرنی مردا، جو بہڑ جنم نہ پائیا۔ کبیر کوک کوک پکار کردا، جلاہا دے دہاںیا۔ جس درشن کیتا نرائن نر دا، تِس نر ہر اپنے وچ چھپاںیا۔ سو سنت سہیلا بھوجل پار کردا، منجھدا نہ کوئے رڑھایاںیا۔ پینڈا مکے ڈوگھی ڈل دا، اندھ اندھیر رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ مرنی آپ جناںیا۔ ساچی مرنی سنگر ہتھ، گرگھیاں دے درڑاںیا۔ جس دی مہا سدا اکھ، کتھنی کتھ نہ سکے رانیا۔ جس دیوے نام ندھان دی وتھ، وست امولک جھولی پائیا۔ سو سچ سرنائی جائے ڈھٹھ، ہوئے ہنگتا گڑھ تڑاںیا۔ کوڑ گڑیا رانا تا جاوے چھڈ، پر بھ میلے سچ سبھیاںیا۔ اوس دا جنم نہ ہووے وت، بے وطن وطن اپنے وچ جاوے چائیں چاںیا۔ بنا سنگر شبد توں رکھے کوئی نہ پت، پت پر میشور سنگ نہ کوئے بٹھایاںیا۔ کبیر جلاہے کہا سچ، سندیسہ جگت وچ سناںیا۔ ایہہ کھیل عقل بُدھی دے نہیں وس، منسا من نہ کوئے وڈیاںیا۔ جس ہر دے ہر جو جائے وس، مہر نظر اٹھایاںیا۔ اوہ مر جیوت جگت بنائے جس، صفتاں وچ صلاحیا۔ جنہاں اُپر کرپا کرے پُرکھ سمر تھ، سو بہڑ جنم نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دیونہارا دھر دا ور، پاربرہم پت پر میشور پروردگار سانجھیا رگھٹ نواسی پُرکھ ابناشی جس سر اپنا ہتھ لکاںیا۔

★ ۱۹ مگھر شہنشاہی سمت ۶ مت سنگھ دے گرہ بہمن دیوانہ ★

سنگر شبد دُھر نام وجایا ڈنکا، اوتار پینمبر گرو رہے جناںیا۔ سچ دوار سہایا بکا، بنک دواہی ہو کے خوشی مناںیا۔ بھيو گھلایا پنج تت سریر تن کا، تن مندرا پڑدا لایا۔ مان گویا ہوئے من کا، منکا من دا من بھوایا۔ مانس جیواں رُوپ سمجھایا ساچے جن کا، دھرم دی دھار اک درڑاںیا۔ بھيو گھلایا ہنگ دا، ہنگ برہم اک دکھایا۔ بہڑی کیوں جھگڑا پیا ماٹی چم دا، چم درشٹی جگت وچ ہلکاںیا۔ صدی چودھویں سماں آیا غم دا، غمی غم خوار یار نہ کوئے مٹاںیا۔

جگت و نجارا ہویا آسا ترسنا طم دا، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ مان رہیا نہ پون سواسی دم دا، سواس سواس کوئے نہ گائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در گھر تیرے منگ منگائیا۔ سنگر شبد کہے اوتار پیغمبر گرو سُنو اگئی بات، باطن پڑدا دیاں اُٹھائیا۔ نرگن دھار دیکھو مار جھات، جھاک لاک مات کرائیا۔ کوڑی کرپا تلو ساکھیات، ستمکھ سب دے سو بھاپائیا۔ گرگھ رہیا نہ کوئے پارجات، پاربرہم برہم میل نہ کوئے ملائیا۔ چاروں گنٹ اندھیری رات، نوری چند نہ کوئے چکائیا۔ شاستر سمرت وید پڑاناں سارے پڑھدے گاتھ، انجیل قراناں کلمیاں وچ سنائیا۔ کھیل دیکھو پر تھی آکاش، گنگ گگنتر پھول پھولائیا۔ ست جوت دارہیا نہ کوئے پرکاش، دھواں دھار ہوئی لوکائیا۔ من کلپنا کرے نہ کوئے گھات، ہوئے روگ نہ کوئے مٹائیا۔ آتم پر ماتم جوڑے کوئے نہ نات، سرت شبد نہ کوئے سمائیا۔ کیوں جھگڑاپیا ذات پات، دین مذہب رہے گر لائیا۔ اُٹھو دیکھو کھیل تماش، خلق خالق مخلوق کی اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر سندیسہ اک سنائیا۔ سنگر شبد کہے اوتار پیغمبر گرو دیکھو مار دھیان، نگاہ نگاہ وچوں بدلایا۔ کی لیکھا وچ جہان، نوست پھول پھولائیا۔ درشی رہیا نہ برہم گیان، گرہ مندر نہ کوئے رُشنائیا۔ سچ جھلے نہ کوئے نشان، نوبت حق نہ کوئے وجائیا۔ ہر دے رمیانہ کسے رام، رام رام دے سمجھائیا۔ روپ نظر نہ آئے کاہن، بنسری دُھن نہ کوئے شنوائیا۔ پیغمبر و بھلی تہاڈی کلام، کلمہ کائنات نہ کوئے درڑائیا۔ امرت رس پیئے نہ کوئے ستنام، ست وچ نہ کوئے سمائیا۔ فتح جیکارا بولے نہ کوئے جہان، جہالت بھری کوڑ لوکائیا۔ یودھے سوربیر اُٹھو نوجوان، سنگر شبد رہیا سنائیا۔ کھیل دیکھو سری بھگوان، کی کرتا کار کمائیا۔ سندیسہ سُنو بناکان، شبدی شبد شنوائیا۔ صدی چودھویں وقت پہنچیا آن، محمد چار یاری دے گواہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر دامالک حکم سنائیا۔ سنگر شبد کہے اوتار پیغمبر گرو دیکھو دھرنی دھرت دھول، دھول دھیان لگائیا۔ جس نوں کہہ کے آئے نور الہی اول، عالمین بے پرواہیا۔ جس دی صفت سنائی ساول سول، مگند منوہر اک رگھرائیا۔ جس دا امرت رس بھریا نا بھی کول، گھٹ گھٹ میگھ برسائیا۔ جس دا سواس پونی پون، دم دماں نال چترائیا۔ اُس دا بھیو تہاڈے وچوں جانے کون، جگت دے کاہن دیو سنائیا۔ جو لیکھا جانے لکھ چوراسی اون گون، دو جہاناں نوجوانا مرد مردانہ اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیاں۔ اوتار پیغمبر گرو کہن ایہہ کھیل اگئی ہر دا، سنگر شبد تیرے ہتھ وڈیاں۔ جیہڑا نہ جتے نہ مردا، مرجوت روپ نہ کوئے بدلاں۔ جو چاہے سو جگ چوکڑی کردا، کرنی دا کرتا اک اکھوآں۔ سرگن دھار سب (اوس) توں ڈردا، بھے وچ بیٹھا سیس نوآں۔ نرگن نرگن اکھر اوسے دا پڑھدا، نام کلمہ صفت صلاحیا۔ اوتار پیغمبر گرو اوسے دی دھار اوسے دا بردا، در درویش در ساچے الکھ جگایا۔ کلج کھیل انتم اوسے دی کل دا، کل کلکی بے پرواہیا۔ جو سچھنڈ سچ سنگھاسن ملدا، اٹل محل ڈیرہ لایا۔ جس دا دیک جوت اگئی بدلا، نرگن نور کر رُشناں۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی اوتار پیغمبر گرو رہیا گھلدا، نام ندھانا سری بھگوانا جھولی لوک مات بھراں۔ لکھ چوراسی رہیا چھلدا، اچھل چھلداہاری اپنی کار کماں۔ دروہی اُس دا بھانا کدے نہ ٹلدا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ اوہ مالک دو جہان جل تھل دا، مہینل اپنی کار بھگتایا۔ کلج انتم جو شبد دھار رلدا، روپ رنگ رکھ سمجھ کوئے نہ پانیا۔ سو پُرکھ اکلا دین دیا پار برہم پت پر میثور سانجھیا پروردگار کھیل کرے جن بھگتاں ول دا، ولولے سب دے دیکھ وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت مالک خالق پر تپالک سچھنڈ دوارے نچل دھام اٹل دا، اٹل پدوی پداں توں باہر اپنی اک رکھایا۔

★ ۱۹ مگھر شہنشاہی سمت ۶ بیہی ہر جندر کور دے گرہ پنڈ شیخ ضلع بھنڈا ★

اوتار پیغمبر گرو نگاہ مارو کایا اندر، شبد گرو گردیو رہیا جنایا۔ کیوں من منوآ بھجے بندر، دہ دشا اٹھ اٹھ دھایا۔ کیوں نہیں بجر کپاٹی کھلیا جندر، پردہ پردے وچوں چکایا۔ ست سچ چڑھی کیوں نہیں رنگن، ڈرمت میل نہ کوئے دھوآں۔ شبد انادی دھن دیوے کسے نہ انندن، انند انند وچوں پرگٹایا۔ تلک للائی مستک ٹکاست لگے کوئے نہ چندن، پریم پیار نہ کوئے رکھایا۔ ایڑا پنگل سکھمن ٹیڈی بنک مول نہ لنگھن، پاندھی اپنا پنڈھ مٹایا۔ کوئی کھیل دیکھ سکے نہ برہم برہمنڈن، برمانڈ پردہ نہ کوئے وکھایا۔ توں میرا میں تیرا سنے کوئے نہ چندن، سنسا روگ نہ کوئے چکایا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا لحم اِک سُنایا۔ اوتار پینغمبر گر کہن اساں مارگ دسیا سچا، سچ سچ دِرڑایا۔ شبدی بھو رکھیا نہ
 رتا، رتن امولک گرکھ ہیرے آئے بنایا۔ پنچ وکار کوڑ کڑیار دس کے تت تتاں، تتوت تت سمجھایا۔ من کلپنا دس کے آئے پتہ، شبدی کھنڈا کھرگ
 نام چکایا۔ چیتن کر کے آئے سرت دھار دی چیتن ستا، ست ست وچوں اُچایا۔ مستک جوت للاٹ جگا کے آئے کھیل درسایا پُرکھ سمرتھا، مہما کھ کھ
 دِرڑایا۔ اگئی دے کے آئے امولک و تھا، نرگن نرگن وچ کایا۔ تیرا گرہ وکھایا بھرتھا، گھر گھر وچ پردہ دتا اُٹھایا۔ جس نوں ٹیکنا پئے کسے نہ
 متھا، تن وجود نہ کوئے رکھایا۔ جیکارا بولانا پئے نہ کوئے رسنا جھوا پئی دندا، ڈھولا گیت نہ کوئے سُنایا۔ درس کرنا پئے نہ جگت اکھاں، لوچن کم کوئے نہ
 آئی۔ رسنا جھوانو دوارے رس رسنا کوئے نہ چکھا، انرس تیرا کھیل وکھایا۔ اگئی اگم سنا کھتا، بنا کتھنی توں کتھا دتی پڑھایا۔ تیرا گرہ پُرکھ سمرتھا، گھر
 سُنھنا آئے جنایا۔ جتھے آتم دھار رُپ پرما تیرا وسا، سورہ چند نہ کوئے رُشنا یا۔ جس نوں جگت پیمانیاں وچ کسے نہ کچھا، سوا گٹھ دی دھار سارے
 گئے دِرڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، پر بھ تیرے ہتھ وڈیایا۔ گر اوتار پینغمبر کہن پر بھو تیرا دس کے آئے
 گھرانہ، گھر گبھیر بے نظیر پڑدا تن وجود چکایا۔ سنا کے آئے نام ندھانا، مہربان صفت صلاحیا۔ جگا کے آئے دُھن آتمک راگ اگئی گانا، اناد انادی
 بے پرواہیا۔ پیا کے آئے امرت رس جام مہانا، نورس دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ نرگن نور جوت پرکاش دسیا کھیل سری بھگوانا، بھگون تیری کل دھرایا۔ آتم
 دھار دسیا ست سرُپ بلوانا، بلدھاری وڈ وڈیایا۔ جس دا نرگن وچ نہ بنیا گھرانہ، گرہ گرہ وچ وڈیایا۔ جس نوں ناپے شبد شبد پیمانہ، جگت ناپ نہ کوئے
 چترایا۔ نیکن نیکا تیرا نور نورانہ، کرن کرن دی دھار کرپا تیری وچوں نظری آئی۔ جس دا سارے دے کے گئے بیانا، صفتاں والے ڈھولے گیت
 دِرڑایا۔ اوہ تیرا کھیل کایا ماٹی چاما، ساڈھے تن ہتھ وڈ وڈیایا۔ جتھے وجے اگئی دامہ، انگلاں ڈھائی ڈھائی درسایا۔ سہس دل کول دا نہیں نشانہ، دسم
 دوا ری مُنہ دے بھار سُنایا۔ اس توں اگلا کھیل مہانا، تریا سار کوئے نہ پائی۔ جتھے شبد نہیں کوئی گانا، راگی راگ نہ کوئے شنوایا۔ وشن برہما شو نہ کوئے
 نشانہ، رُپ انوپ نہ کوئے دِرڑایا۔ سو صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی پار برہم پت پر میثور پروردگار سانجھے یار تیرے نور دا سچ کُکانا،

آتم گرہ گرہ وِچ دکھائیا۔ جس دا لیکھا شاستر سمرت وید پُران کہہ سکے نہ کوئے زبانا، صفتاں وِچ نہ کوئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کُریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن میرے صاحب سوامی پروردگار یار تُوں، تیری بے پرواہیا۔ تیرا کھیل اللہ ہو، حق حق درڑائیا۔ بھيو کھلا دے اناہو، مہر نظر اک اٹھائیا۔ لیکھا چکا دے اپنی رُوح، رُوحے رواں تیری سرنائیا۔ تُوں مالک سچکھنڈ نواسی ساڈھے ہتھ جوہ، جنگل پہاڑ ٹلے پر بت سمند ساگر برہمنڈ کھنڈ ویکھ چائیں چائیا۔ آد جگادی نرگن دھار شبد گرو، پڑدا گر دے چکائیا۔ جتھے تیرا گرہ تیرے در دامارگ ہندا شروع، اوتھے آتم اپنا آسن لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کُریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر پردہ آپ چکائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن اسیں دسیا کھیل جگت، جگ جیون داتے صفت صلاحیا۔ تیری آتم دھار دسی شکت، شخصیت تیرے نال وڈیائیا۔ نرگن دھار نرگن نال کر کے ارتھ، عرش فرش داناتا لیا جڑائیا۔ گرہ مندر کر کے سرچ، کھوج کھوجاں چائیں چائیا۔ یسوکے میرے کر اس دا جو نشانہ اُتے چرچ، ایہہ نشانہ تیرا نورِ الہیا۔ میری در ٹھانڈے خدا خود عرض، نور نورانے دیاں سنائیا۔ تیری رُوح تیری دھار تیری طرز، یکطرف ویکھ دکھائیا۔ جس دی صفت کر نہ سکے حرف، حرُفاں وِچ نہ کوئے وڈیائیا۔ میرا مان تان تیرے اُتے مُشرف، مُشری سب توں دیاں کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کُریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در رویش بیٹھے آس رکھائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن پُرکھ اکالے دین دیا لے تیرا دسیارستہ، رہبر ہو کے آئے جنائیا۔ نام کلمہ ویکھیا ستا، قیمت مات نہ کوئے رکھائیا۔ چار جگ دے شاستر بٹھایا بستہ، جگت ڈوری گنڈھ پوائیا۔ تیتوں مالک دس عرشا، عرشی پریتم تیری صفت صلاحیا۔ تیرا بھيو کھلا کے اُتے فرشا، زمیں زماں آئے درڑائیا۔ دین دُنی توں مارگ لایا مسیتاں چرچاں، شودوالے مٹھاں وِچ بھوائیا۔ کھیل دس کے نرائن نردا، نر ہر آئے سمجھائیا۔ پنا بھگتاں توں تیرا بھيو پایا نہ کسے آتم گھر دا، گرہ مندر نہ کھوج کھوجائیا۔ جس گرہ جوتی دھار ہو کے وڑدا، نرگن اپنا ڈیرہ لائیا۔ نہ جیوت نہ مردا، ست سرُپ وِچ سمائیا۔ جتھے دویت دا مٹے پڑدا، اوتھے ملے بے پرواہیا۔ دپیک اکو نوری جگدا، جاگرت جوت ہوئے رُشنائیا۔ جتھے سورہ چند کوئے نہ چڑھدا، منڈل منڈپ نہ کوئے وڈیائیا۔ اوتار پیغمبر گر شاستر وید پُران کوئے نہ پڑھدا، وِدیا چلے نہ کوئے چترائیا۔ سو کھیل تیرا اگے گھر دا، ڈھائی دی ڈھائی ونڈ

وڈائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوار ایکنکار پروردگار سانجھے یار بھيو ابيدا دینا گھلایا۔ گر اوتار پینغمبر کہن پر بھو تیرا چار جگ دسدے آئے گیت، گو بند تیرا نام درڑائیآ۔ تیتوں دسیا ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی تیری بے پرواہیا۔ جیواں جنناں کردے آئے کایا ٹھنڈی سیت، کوڑی کرپا گنی تت بھجائیآ۔ آتم پر ماتم دسدے آئے پریت، پریتم تیرے نال ملایا۔ سنگر شبد وچولا بنیا نیچ، دو جاسنگ نہ کوئے رکھائیآ۔ جتھے جھگڑا کئے اوچ نیچ، ذات پات رہے نہ رانیآ۔ لیکھا رہے نہ مندر مسیت، کعبیاں راہ نہ کوئے تکائیآ۔ سو گرہ تیرا انڈیٹھ، بن نچ نیتز بن گیان اکھ نہ کوئے دکھائیآ۔ جس منبر چڑھ کے کبیر جلاہے ماری چیک، اپی کوک کوک سنائیآ۔ اوتھے شبد گرو کرے تصدیق، شہادت اپنی آپ بھگتائیآ۔ اُس گرہ وچ تیرے پریم پیار دی لیک، لائن عین اکو نظری آئیآ۔ جتھے ٹھا کر وسے ٹھا کر ہو کے ٹھیک، ہر ٹھا کر نور الاہیا۔ سدا بیٹھا رہے اتیت، ترے بھون دھنی تیرا راہ تکائیآ۔ سو پُرکھ سوامی انترجامی ہر پُرکھ زرنجن ٹھانڈے میت، متر پیارے دیکھنا چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ گرہ نچ مندر نچ آتم پر ماتم اپنا پڑدا لاہیا۔ اوتار پینغمبر گرو کہن سو پُرکھ زرنجن تیری دھار، دھرنی دھرت دھول دھول آئے درڑائیآ۔ ہر پُرکھ زرنجن تیرا کھیل اپار، اپر پر سوامی آئے سمجھائیآ۔ ایکنکار دس کے میت مُرار، متر پیارا اک جنائیآ۔ آد زرنجن تیرا نور نور اُجیار، جوتی جاتے تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ ابناشی کرتے پاؤنی سار، مہاسار تھی اپنا بل پر گٹائیآ۔ سری بھگوان ہو کے خبردار، بے خبراں خبر دینی جنائیآ۔ پاربرہم تیرا کھیل اپر اپار، اپر پر سوامی پڑدا دینا اُٹھائیآ۔ کایا مندر کھول کوڑ، گھر اکو دینا بنائیآ۔ جتھے جگے جوت اپار، گرہ مندر وجے ودھائیآ۔ اتیت بیٹھا ترے بھون دھنی شاہ پاتشاہ سچی سرکار، شہنشاہ اپنا کھیل کھلایا۔ تس چرن کول آتم اپنی دھار کرے نمسکار، نیوں نیوں لاگے پانیا۔ سچ مندر سچ دوار، سچ سچ وچ پر گٹائیآ۔ سچ گھاڑت گھڑے آپ ٹھٹھیار، دو جانا نظر کوئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکلنگ نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت زرنجن سرگن سرگن زرنجن کھیل کرے آپ کرتار، قدرت دا کرتا کرنی داما لک خلق دا خالق شبدی حکمی حکم آپ ورتائیآ۔

☆ ۲۰ گھر شہنشاہی سمت ۶ دھرمیت کور دے گرہ پنڈ شیخ ضلع بٹھنڈا ☆

ستگر شبد کہے میں مالک آدگر تھرنا، اوتار پیغمبر گرو گرو سمجھایا۔ میرا کھیل جگ چوکڑی پورب چرنا، چری وچھنی ویکھ دکھایا۔ میں برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال کوٹن کوٹ گگن لگنتر پھرنا، زمیں اسماناں دھرنی دھرت دھول دھول اپنی کھیل کھلایا۔ سب دی جوتی دھار ویکھاں اپنی کرنا، کرن کرن کھوج کھوجا۔ صدی چودھویں کلجگ انتم آتم پر ماتم کرنا زرنا، زرویر ہو کے اک سمجھایا۔ تتاں والا جھگڑا چھرنا، آگے ہونہ کوئے مٹایا۔ دیناں مذہباں دھر دے حکم نال گھرنا، نام ڈوری تند بندھایا۔ امرت ملے کسے نہ جھرنا، آب حیات نہ کھیل دکھایا۔ اٹا گیڑا گئی گڑنا، دھر حکم نال گڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ ستگر شبد کہے میں کھیل دسنا زرویر، اوتار پیغمبر گرو دھیان لگایا۔ ماٹو کوئی رہن دینا نہیں غیر، آتم پر ماتم رنگ رنگایا۔ شرع دی دھار میٹنی زہر، ظاہر ظہور کر رشنا۔ لیکھا دسنا گمبھیر گھر، گور پڑا اک چکایا۔ ست دھرم چلاونی لہر، مایا ممتا موہ رڑھایا۔ دھرم دا اکو وسنا شہر، قصبیاں والا پنڈھ مکایا۔ صدی چودھویں میٹ کے قہر، کلا پر بھ دی دینی ورتایا۔ جس وچ آگے لگے نہ دیر، دور ڈراڈا پنڈھ مکایا۔ ستگر شبد اگئی شیر، بھبک اکو نام لگایا۔ سب دا لیکھا لہنا دینا دے نیڑ، پورب بھوکھت پور کرایا۔ حصہ رہے نہ زبر زیر، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنی کار کمایا۔ آشا پوری کرے جو گو بند رکھ کے گیا ندیر، انت انت دھیان لگایا۔ پڑکھ اکال دو جہاناں کندھ چکے بیڑ، نیا نوکا اپنا نام دکھایا۔ سب دی کلپنا دے نکھیر، بچھلی آس رہے نہ رانیا۔ آگے کر کے کھلا ویڑ، دھرنی دھرت سہایا۔ ستگر شبد کہے میں اگئی کیہر، پر بھ حکم حکم ورتایا۔ کلجگ میٹاں انتم پھیر، پھرت پھرت ویکھاں خلق خدایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہکنک زران زر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی حکمے اندر کرے نہ دیر، دور ڈراڈا نیرن نیرا ہو کے کھیل کھلایا۔

☆ ۲۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۶ پرسن کور دے گرہ پنڈ شیخ ضلع بھنڈا ☆

سنگر شبد کہے حکم سندیسہ دیواں ست، گر اوتار پیغمبر ست ست درڑا ئیا۔ کلج کوڑی کریا بدلنات، طع لوبھ ہنکار وکار دینا گوائیا۔ ناڑ بہتر نہ ابلے رت، رتن امولک ہیرے گرگھ لینے جنائیا۔ آتم پر ماتم میل ملاؤنا ساچانت، رشتہ اکو اک وکھائیا۔ سوامی میلنا کملاپت، پت پر میثور دھر در گاہیا۔ جیہڑا سرب کلا سمر تھ، صاحب سلطان اک اکھوائیا۔ جن بھگتاں دیوے اگئی و تھ، دست امولک نام ورتائیا۔ لہنا دینا چکاوے ہتھو ہتھ، میلا میلے سچ سبھائیا۔ جھگڑا میٹے ت اتھ، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بدھ دا پنڈھ مکائیا۔ نچھر جھرنا امرت بخشے رس، بوند سوانتی آپ ٹپکائیا۔ نام ندھان سنائے ند، انحد نادى ناد جنائیا۔ دین مذہب دی جتھے تھے حد، سو گرہ مندر سب نوں دے وکھائیا۔ توں میرا میں تیرا سنا کے چھند، سنسا اندروں دے چوکائیا۔ دھرم نگارہ جائے وچ، جگت جہان کرے شنوائیا۔ لیکھا مکائے کعبیاں والے جج، ججرہ حق حق سبھائیا۔ سچ دوار وکھائے مندر مٹھ، شودوالا اکو اک پر گٹائیا۔ جتھے جوت جگے لٹ لٹ، اندھ اندھیر رہے نہ رائیا۔ کلمے دا وکھرا نہیں کوئی پھٹ، شرع زنجیر نہ کوئے بندھائیا۔ اکو روپ نظر آوے سچ، سچ وچوں سبھائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی کچ، کنچن گڑھ دے وکھائیا۔ نظر آوے جو لوں لوں گیارچ، ساڈھے تن کروڑ خوشی منائیا۔ اگنی تت نہ جائے چ، ہوئے روگ نہ کوئے ستائیا۔ لیکھا دس اکتھنا اکھ، انھو دریشی دے سبھائیا۔ جتھے آتم پر ماتم دوویں رہے وس، لامقام مہربان محبوب اک در سائیا۔ ایہہ کھیل یتھار تھ یتھ، یدی اپنا دینا ورتائیا۔ کلج کوڑی کریا لتھے ستھر ستھ، گوبند یارڈا ستھر دے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، وسنہارا گھٹ گھٹ، گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی دین دیال دیاندھ ٹھا کر سوامی انترجامی اپنا پڑدا لاہیا۔

☆ ۲۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۶ مایا دیوی دے گرہ پنڈ شیخ ضلع بھنڈا ☆

سنگر شبد کہے دھر محکم دا دینا زور، اوتار پیغمبر گر ویکھنا دھیان لگایا۔ کلج کوڑی کریا میٹنا اندھیرا گھور، اندھ اگیان دینا گوائیا۔ جھٹرا میٹنا پنچ چور، پنچ شبد ناد دُھن کر شنوائیا۔ آتم دھار پکڑنی ڈور، پر ماتم اپنی گنڈھ پوائیا۔ سرت شبد وسیرا کرنا کول، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ نام دا ڈنک وجا کے ڈھول، کلمہ اِکو کائنات دینا سنائیا۔ ہر ہر دے اندر مَوَل، مَوَل میلنا سبج سُبھائیا۔ لکھ چور اسی نام کنڈے ترازو تول، وزن کرنا تھاؤں تھانیا۔ صدی چو دھویں رہے نہ کوئے انہول، بے خبراں خبر دینی سنائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال سب دے نال انت مارنا رول، اگم اگمڑا اپنا محکم ورتائیا۔ دین دُنی دا شبدی دھار سانجھا کرنا بول، انبولت اپنا راگ سنائیا۔ کلمہ نغمہ نام گیت سُہاوا ہووے سُہیل، سوہلا اِکو اک سبھائیا۔ زرگن سرگن سرگن زرگن مل کے کرے چوہل، مُجبت پیار ناتا اک بندھائیا۔ لیکھا ویکھے دھرنی دھرت دھول دھول، دھرم دی دھار پڑدا لاہیا۔ چار ورننا اٹھاراں برناں نچ آتم رس دی دیوے اپنی پائل، بوند سوانتی ست سچ ٹکائیا۔ سچ پریم دُھر دارنگ لال گُلاا کھیلے ہول، ہوئی ہوئی اپنا سنگ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اوتار پیغمبر گر دُھار سنگر شبد رہن نہ دیوے انہول، انبھل اپنا محکم ورتائیا۔

☆ ۲۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۶ مہندر کور دے گرہ پنڈ شیخ رکھالا ضلع بھنڈا ☆

سنگر شبد کہے دُھر دا محکم ملنا چھیتی، اوتار پیغمبر گر دُھرت دھاری رہیا جنائیا۔ جس نے سب دے اندر دا بننا بھیتی، بھيو ابھیدا اچھل اچھیدا پڑدا دے اٹھائیا۔ چار جگ دی کرنی ویکھے لیکھی، لکھت بھوکھت نال ملانیا۔ دُھر محکم جانے سندیسی، فرمانا اگم اتھایا۔ کی آسا رکھ کے گیا گر دس دسمیسی، وہ دشا اکھ اٹھائیا۔ جس ویلے آوے نر زیشی، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ سنت سُہیلے بھگت جن ویکھے لوک مات پردیسی، جنم دے وچھڑیاں کھوج کھوجائیا۔ لہنا

دینا پورا کرے مٹا شیخی، مساکاں لیکھا دے چکائیا۔ اپنی دھار دس کے نیت نیتی، نیتی نیتی اپنا کھیل درڑائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جگ چوکڑی انت کنت کرے ہمیشی، ہمساجن غریب نوازن اپنی دیا کمائیا۔

☆ ۲۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۶ آتما سنگھ دے گرہ پنڈ گدا ڈوب ضلع بھنڈا ☆

سنگر شبد کہے کی کھیل ہونا انت کلج، اوتار پیغمبر گرنج نیترو اٹھائیا۔ جگت واسنا سب دی اودھ رہی پگ، آگے پینڈا پندھ دینا مکائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا بھیو گھلائے گجھ، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ صدی چودھویں انت مانو ذاتی جانا سبجھ، بھلیا رہن کوئے نہ پائیا۔ جگت ملیچھ ہونی بدھ، من کلپنا کوڑ ہلکائیا۔ ہر دا رہیا کسے نہ سدھ، سدی ودی دے گواہیا۔ ہوئے ہنگتا پینا کد، بجھے چائیں چاننیا۔ نو کھنڈ پر تھمی ہونا بدھ، جو لیکھا بدھشتر کرشن گیا درڑائیا۔ پردہ اوہلا رہے نہ لگ، چوداں لوک چوداں طبق دین دھائیا۔ دین دنی دا بدل جانا رخ، دروہی پھرے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، ہر کرتا دھر درگاہیا۔ سنگر شبد کہے کلج اودھ گئی بیت، اوتار پیغمبر گر ویکھو باطن دھیان لگائیا۔ کایا ہوئے نہ کسے ٹھانڈی سیت، اگنی تت نہ کوئے بھجائیا۔ ترے گن ہوئے نہ کوئے اتیت، ترے بھون دھنی نہ کوئے ملائیا۔ ساچا کلمہ سنے نہ کوئے حدیث، حضرت روون مارن دھائیا۔ آتم رہی نہ کوئے پریت، پاربرہم گئے بھلائیا۔ جھگڑا پیا ہست کیٹ، اوچ نیچ کرے لڑائیا۔ من کلپنا سکے کوئے نہ جیت، شاستر سمتر وید پُران رہے سنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، سچھنڈ نو اسی اپنا تھم ورتائیا۔ سنگر شبد کہے کلج کھیل انتم ہونا، اوتار پیغمبر گر پڑا لو اٹھائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر رونا، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھائیا۔ جھگڑا پینا کونا کونا، اتر پورب پچھم دکھن ویکھ وکھائیا۔ بستر سچ سنگھاسن ملے کسے نہ سونا، جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ بھجن واہو داہیا۔ نام گیت ملے کسے نہ گاؤنا، گہر گمبھیر سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ ٹھنڈی ملے کوئے نہ پونا، اگنی اگت تپائیا۔ میگھ برسے کوئے نہ ساؤنا، ساہتک ست نہ کوئے جنائیا۔ کلج کوڑ ہونا ہنکاری راونا، رام رام آکھ سنائیا۔ پُرکھ اکال دین دیا لیکھا

پورا کرنا بل باؤنا، جو باؤن انھو درشتی وچ گیا سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ حکم اک ورتایا۔ سنگر شبد کہے کلج مٹنا اندھیر اندھ، اندھ اگیان رہن نہ پائیا۔ سب دا پچھلاکے پنڈھ، پاندھی نظر کوئے نہ آئیا۔ سنگر شبد کھنڈا پھڑتیر کمند، دو جہاناں دے چلائی۔ دئی دوتی ڈھاہ کے کندھ، ہوئے ہنگتا گڑھ تڑائی۔ توں میرا میں تیرا دس کے چھند، آتم پر ماتم میلا میلے سچ سبھائی۔ انت اخیر صدی چو دھویں ہوئے جنگ، روسا چینا ونڈ ونڈائی۔ یورپ پائے کوئے نہ ٹھنڈ، دروہی پھرے تھاؤں تھانیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد تے ونڈاں رہے ونڈ، درگاہ سچ دھیان لگایا۔ بہڑی ساڈا سماں رہیا لنگھ، وقت بے وقت نہ کوئے کرایا۔ امت ہونی ننگ، نبی رسول مارن دھایا۔ صدی چو دھویں چو دس رہے مول نہ چند، اندھ اندھیرا جانا چھائی۔ جگت سہاگی ہونا رنڈ، بے وفادے لوکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آد جگادی سورا سربنگ، صاحب سنگر اپنا حکم سنایا۔ سنگر شبد کہے کلج انتم دیکھنی حالت، جگت جہان کھوج کھوجائی۔ پُرکھ اکالا کرے عدالت، سچ انصاف اک کمائی۔ بدی کوڑ دا لیکھا دیکھے جہالت، پڑا لاپے تھاؤں تھانیا۔ ست سچ دی دیکھے امانت، ہر ہر دا پھول پھولائی۔ کلج دی ترسنا میٹے تانس، اگنی تت گوانیا۔ جو سندیسہ دے کے گیا تبریز شمس، شمع نور نہ کوئے رُشانی۔ صدی چو دھویں انتم ہونا غضب، گہر گبھیر بے نظیر اپنا حکم ورتایا۔ پیغمبر ہونے تعجب، خیرانی وچ ڈھائی۔ لیکھا مگنا ذات مذہب، مانو مانو نال ٹکرائیا۔ پروردگار سانجھے یار پُرکھ اکال دین دیال شبدی شبد دھار شبد سنگر چکنا اپنا قدم، قدیم دے مالک قدرت دے قادر کرنی دے کرتے کلج دی کل کل کلکی ہو کے پور کرایا۔

★ ۲۰ گھڑ شہنشاہی سمت ۶ تیا سنگھ دے گھر پنڈ صادق ضلع فروزپور ★

سنگر شبد کہے کھیل کرنا سورے سرگ، اوتار پیغمبر گر دیکھنا اکھ اٹھائی۔ کلج کوڑی کرپا میٹنی جگ، جاگرت جوت کر رُشانی۔ ترے گن مایا بھاونی اگ، متوت امرت میگھ برسائی۔ دین مذہب میٹنی حد، ذات پاتی پنڈھ مکائی۔ دھر دانام سناؤنا چھند، کلمہ اگم اتھاپیا۔ نج آتم پر ماتم بخشا اندھ،

انند انند وچوں پرگٹائیا۔ جوت پرکاش کر اگمی چند، دو جہان کرے رُشنائیا۔ آتم پر ماتم بنا کے سنگ، سگلا سگی ہوئے سہائیا۔ تیج سہائے آتم پلنگ، سکھاسن ڈیرہ لائیا۔ نام ندھان وجائے مردنگ، دُھن آتمک راگ سنائیا۔ صدی چو دھویں رہی لنگھ، محمد دیکھے نین اٹھائیا۔ اُمت اُمتی ہونی ننگ، اوڈھن سیس نہ کوئے ٹکائیا۔ عیسیٰ اندر آوے رنج، بیسویں صدی اکھ کھلائیا۔ پروردگار سانجھے یار سب دا لیکھا کرنا بھنگ، دُتیا بھاؤ دئے مٹائیا۔ سنجگ ساچے ہو آپ بخشند، بخشش رحمت آپ دینی کمائیا۔ کجگ کوڑی کر یا مایا ممتا میٹ کے گند، پتت پُنت دینے کرائیا۔ سب دی آسا منسا گر اوتار پیغمبراں پوری کرنی منگ، جو بھوکھتاں وچ کھتتاں وچ ایشاں وچ گئے درڑائیا۔ امرت دھار وھاؤنی گنگ، سر سرور اک پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر کرتا کرنی کار کمائیا۔ سنگر شبد کہے پر بھ مارگ لاؤنا ست، اوتار پیغمبر گر دیکھو چائیں چائیا۔ سر شئی در شئی اندر دینی برہم مت، پار برہم پر بھ پڑدا آپ اٹھائیا۔ زرگن زرگن جوڑنا نت، سرگن ساچا سنگ دکھائیا۔ ناڑ بہتر نہ اُبلے رت، اگنی تت دینا گوائیا۔ سنگر ساچا مارگ دس، رستہ رہر دینا سمجھائیا۔ دین دُنی نوں کر کے وس، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ ہر ہر دے اندر وس، پردہ زرنتر دینا چکائیا۔ شبد اگمی مارنی سٹ، من کا منکا دینا بھوائیا۔ دھرم دوار دا کھول کے ہٹ، دست نام اک ورتائیا۔ جھگڑا میٹ کے تیر تھ اٹھسٹھ، آتم سرور دئے نہائیا۔ ہوئے ہنگتا میٹ کے پھٹ، پٹی اکو نام بندھائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سب نے گاؤنا جس، صفت صلاح کرے پڑھائیا۔ مانو مانگھ مانس رہن دیوے کوئی نہ دکھ، مانو اپنے رنگ رنگائیا۔ لہنا دینا میٹ چوراسی لکھ، ہر جن ساچے گود ٹکائیا۔ دُرمت میل وکارا کٹ، انتر زرنتر کرے صفائیا۔ سنجگ ست ستوادی دھرنی دھرت دھول اُپر رکھ، دیوے جگت مان وڈیائیا۔ گرگھیاں کھول کے نیتر لوچن نین اکھ، رنج گھر کرے رُشنائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا بن کے کملاپت، پت پر میشور اپنا پڑدا دئے چکائیا۔ جس پُرکھ اکال دین دیاں نوں گر اوتار پیغمبر گئے سد، پیشین گویاں وچ دے دھائیا۔ اوہ انت کنت بھگونت ہو پرگٹ، پار برہم پر بھ اپنی کل ورتائیا۔ شبد گرو گرو دیو سوامی آد جگاد جگ چوکڑی سب دی رکھنہارا پت، مہربان محبوب ہو کے سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اکھٹا لکھ، اگم اگوچر گہر گمبھیر بے نظیر
لاشریک اپنا حکم ورتایا۔

★ ۲۰ گھنٹہ شہنشاہی سمت ۶ سلکھن سنگھ دے گرہ موٹلا ضلع فروزپور ★

سنگر شبد کہے ویکھنی کھیل ہر دی، اوتار پیغمبر گر اکھ گھلایا۔ جس دی کلا ہونی چڑھدی، چاروں گنت ڈنک وجایا۔ شبدی دھار شبد ہونی پڑھدی،
آتم پر ماتم راگ الایا۔ کھیل کرنی نرائن نر دی، نر ہر اپنا حکم ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لیکھا آپ کرایا۔
سنگر شبد کہے پر بھ نے کھیل کرنا اپار، اوتار پیغمبر ویکھ وکھایا۔ کل کلکی ہو اجیار، نرگن نور نور رُشانیا۔ شبدی شبد ہو تیار، ترے بھون پھول پھولایا۔
لکھ چوراسی پاوے سار، مہاسار تھی وڈ وڈیایا۔ کلج کوڑی کریا کرے خوار، مایا ممتا موہ مٹایا۔ جن بھگتاں تیج دے سوار، سر اپنا ہتھ لکایا۔ لیکھا پورا کر
پیغمبر گر اوتار، اوتری اپنا رنگ رنگایا۔ سندیسہ دے سچی سرکار، ست سچ سچ درڑایا۔ سب نے رہنا اوتار پیغمبر گر ہوشیار، ہوش مدہوش اک رنگ بنایا۔
جگت ترسنا پاوے سار، آسا منسا نال رکھایا۔ پڑکھ اکالا دین دیالا سب دا لہنا دینا دے نوار، پورب پورب جھولی پاپایا۔ اگے حکم سچی سرکار، سبج ساچے
آپ جنایا۔ ست ست دا بول جیکار، نعرہ اکو اک پرگٹایا۔ جس دا لیکھا اپر اپار، اپر پیر سوامی آپ کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ اک رنگایا۔ سنگر شبد کہے پر بھ کھیل آیا کرن، اوتار پیغمبر گر ویکھ وکھایا۔ جس دی دو جہان لگن سرن، سرنگت اک
درڑایا۔ سارے ڈھولا اکو پڑھن، سوہنگ شبد بے پرواہیا۔ منزل اگمی ایکنکار چڑھن، پدوی پد اک سمجھایا۔ شرع وچ مول نہ لڑن، چھری کرد دے
سٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اوتار پیغمبر گر چار جگ دا
وعدہ قول اقرار پورا کرے پرن، پر ماتم ہو کے پر م پڑکھ پر بھ اپنا حکم ورتایا۔

☆ ۲۱ مکھڑ شہنشاہی سمت ۶ رام سنگھ دے گرہ فروزپُڑ ☆

سنگڑ شبد کہے ویکھو پر بھ دی کرنی، اوتار پیغمبر گر دھیان لگایا۔ جس نے سنت سہیلے لگائے سرنی، بھگوان اپنا رنگ رنگایا۔ بھگتی دھار تک پڑھنی، توں میرا میں تیرا ڈھولا گایا۔ منزل پر بھو صاحب دی چڑھنی، قدم قدم نال بدلایا۔ درشن کرنا نیتز ہرنی پھرنی، لوچن اکھ اٹھایا۔ جگت موت پئے نہ مرنی، مر جیوت روپ بدلایا۔ بھل بھلو اڑی ساچی پھلنی، پھلی بھوت دے کرایا۔ ویکھو لکھ چوراسی اگنی بلنی، تتوت تت تپایا۔ سر شئی کلجگ اتم دلنی، دلدری روون مارن دھانیا۔ جن بھگتاں درگاہ ساچی ملنی، ملک الموت نیڑ نہ آیا۔ پریم پریتی سنگڑ دھار ہووے سلنی، آر پار ویکھ وکھایا۔ دین دنی ہووے چلنی، تھر روپ نہ کوئے وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ سنگڑ شبد کہے ویکھو پر بھ دا کھیل اسپرج، اوتار پیغمبر گر دھیان لگایا۔ جس نے چھری شرع کھوہنی تہا تھوں کرد، قتل گاہ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ مانو ذاتی ونڈنا درد، مانگھ اکو رنگ رنگایا۔ چار جگ دی ویکھ کے فرد، فیصلہ حق دے سناہیا۔ اٹھو سارے کرو عرض، نیوں نیوں سیس جھکایا۔ جس تہا ڈی پوری کرنی عرض، واک بھوکھت دین گواہیا۔ ہوئے رہن نہ دیوے مرض، مریض ویکھے تھاوں تھانیا۔ پٹھی سدھی کر کے نرد، کلجگ وچ سبجگ دے بدلایا۔ شبدی دھار لیکھے لاوے کرنی والی شرط، شریعت لہنا ویکھ وکھایا۔ جو نرگن دھار آیا پرت، پت پر میشور بے پرواہیا۔ لیکھا جانے فرش عرش، عرشی پریتم اپنا حکم ورتایا۔ سب دی تمنا واسنا خواہش پوری کرے حرص، ہوس ویکھے تھاوں تھانیا۔ جن بھگت سہیلے جودھے سوربیر بنا مرد، سر اپنا ہتھ لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شبدی کھنڈا وکھائے کھڑگ، برہمنڈاں آپ جناہیا۔

☆ ۲۱ مگھر شہنشاہی سمت ۶ کلونت کور مہندر سنگھ دے گرہ خلیل بستی ☆

ستگر شبد کہے ویکھو کھیل پر بھو خصمانہ، اوتار پیغمبر گر نین اٹھایا۔ جس نے جگت جہان ناپیا نام شبد پیانہ، پیمانہ کیتی تھاؤں تھانیا۔ سو سوامی بن کے انتریا، بھيو اجدار ہیا کھلایا۔ سارے ویکھو اپنا عہد نامہ، ویلا وقت تھت وار نال ملایا۔ جگت جہان سچ نام دا تلوئے خانہ، جام پیالہ دیو دکھایا۔ دھر سندیہ تلو پیغام، پرا پستی مدہم بیکھری باہر جنایا۔ کیوں کلج ہوئی اندھیری شاما، شمدان نور جوت نہ کوئے رُشایا۔ سارے نیوں نیوں کرن سلاماں، در ٹھانڈے سپس جھکایا۔ پر بھو اسپس بیان دیا نگے اُتے جگت سوار پئیے والے اشاما، چوتھا جگ دھیان رکھایا۔ نال شرع رکھانگے کلاما، کلمہ تیرا نال رلا یا۔ پنجاں لکھاریاں حق فک دا لکھنا لیکھ تما، طمع دا لالچ رہے نہ رایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے دو جہاناں، دوئے دوئے دھار دھرنی دھرت دھول دھرم اپنا آپ سمجھایا۔

☆ ۲۱ مگھر شہنشاہی سمت ۶ گر دیپ سنگھ دے گرہ پنڈ توت ضلع فروزپور ☆

ستگر شبد کہے پُرکھ اکال دین دیاں صاحب بخشد، اوتار پیغمبر گر تلو کھیل بے پروا ہیا۔ جس کلج کوڑی کریا میٹنا اندھیر اندھ، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ دھیان لگایا۔ ستجگ ساچا سچ چٹھاؤنا چند، دھرم دی ذات مانو ذاتی اک سمجھایا۔ موہ وکار ہنکار و بچار میٹنا گند، رسنا جہوا کوڑ نہ کوئے ہلکایا۔ دین مذہب ذات پات دی ڈھاہنی کندھ، دُئی دویت دا جھکڑا دینا چکایا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دسنا چھند، سوہنگ ڈھولا اگم اتھایا۔ نام جپاؤنا بن رسنا جہوا پتی دند، اجپا جاپ اک پر گٹایا۔ نج آتم بخشنا سچ اند، پرماند رس چکھایا۔ کایا بنک دوار اپنے لگھ، ستگر شبد کرے شنوایا۔ انحد نادى ناد و جا مردنگ، سوئی سرتی آپ اٹھایا۔ من کلپنا پنچ وکار میٹ کے جنگ، شرع شریعت لیکھا دے مکایا۔ پردہ لاه کے برہم ہنگ، پار برہم برہم میلے سچ سبھایا۔ امرت رس نچھر دھار وہائے گنگ، گنگا گوداوری جمناسرتی لیکھا دے مکایا۔ سنت سہیلے بھگت جن لگائے انگ، گرگھ گر سکھ گر گر گود لکایا۔

صدی چودھویں انت اخیر بے نظیر لاشریک سب نوں دیوے کنڈ، پروردگار پردہ سکے نہ کوئے چُکائیا۔ کرے کھیل سورا سربنگ، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔
 جس دوارے اوتار پیغمبر گرو رہے منگ، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ سو کھیل کرے وچ ورجنڈ، برہمنڈ اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل دُھر داہر، ست ست ست پرگٹائیا۔ سنگر شبد کہے پر بھ مارگ لاؤنا اک، اوتار پیغمبر گر ویکھو چائیں چائیا۔ سرشٹ سبائی بخشنی ٹیک،
 اکو ایشٹ دینا دکھائیا۔ من کلپنا بدھی کرنی بیک، ہنکار وکار و بچار رہن نہ پائیا۔ ترے گن مایا میٹنا سیک، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ کلجگ انت بدلنی ریکھ،
 رکھی مُنی سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ سنجگ وساؤنا ساچے دیس، دھرنی دھرت سو بھاپائیا۔ لیکھا مکنا گنپت گیش، وشن برہما شو نیتز نیناں نیر وہائیا۔ پیغمبر
 جُھک جُھک کرن آدیس، سجدہ دُھر درگاہیا۔ اوتار تنن اپنا لیکھ، بھوکتاں کھوج کھوجائیا۔ پر بھ پورا کرنا لہنا دینا گو بند دس دسمیش، دہ دشا توں باہر اپنا
 حکم ورتائیا۔ دو جہاناں اپنی پاوے سار نر نیش، نر ہر وڈا وڈا وڈیائیا۔ صدی چودھویں اُمت نبی رسول میٹنا کلیش، کلکاتی دئے مٹائیا۔ توں میرا میں تیرا
 آتم پر ماتم دسا سچ سندیس، پیغمبر نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، دُھر دا حکم آپ ورتائیا۔ سنگر شبد کہے پر بھ
 کرپا کرنی کلجگ انت، اوتار پیغمبر گر ویکھنا چائیں چائیا۔ پرگٹ ہو سہری بھگونت، بھگون اپنا نور جوت کرے رُشنائیا۔ ہرجن ویکھے گرگھ ساچے سنت،
 بھگت سہیلے جوڑ جڑائیا۔ گڑھ توڑے کوڑی کریا ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اک سمجھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن بنائے دھرم دی سنگت، دین مذہب ذات
 پات ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ ناؤں نرنکارا چاڑھے رنگت، دُرمت میل دئے دھوئیا۔ دوسر در ہوئے کوئے نہ منگت، سچکھنڈ نواسی پُرکھ اپناشی اپنی بھچھیا
 آپ ورتائیا۔ آتم پر ماتم دا بن کے کنت، کنٹول ہو کے ساچی سچ سہائیا۔ ہرکھ سوگ میٹ کے چنت، چنتا چکھا دئے گوائیا۔ لوک مات رہن دئے کوئے
 نہ نندک، گرگھ ہنس کاگ لئے بنائیا۔ من کلپنا رہے کوئے نہ علّت، علم عالماں دئے مٹائیا۔ کوڑ خواری میٹے ذلت، شرع شرع وچوں بدلایا۔ لیکھا جان
 اُتر پورب پچھم دکھن چارے سمت، ست فرمانا اک سمجھائیا۔ صدی چودھویں اوتار پیغمبر گرو سارے کروہنت، حوصلہ مات لوک پرگٹائیا۔ آتم دھار

پر ماتم ہووے بلط، نور نورانہ نور اکو نظری آئیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی پوری کرے بھوکت کھت، لیکھا لیکھ اگلا آپ درڑائیآ۔

★ ۲۱ گھڑ شہنشاہی سمت ۶ کرنیل سنگھ، عجیب سنگھ دے گھر فریدکوٹ شہر ★

سنگر شبد کہے سُنو نام کلمہ حدیثا، اوتار پیغمبر گرو دھیان لگائیآ۔ پُرکھ اکالا دین دیالا کرے کھیل ہر جگدیشا، جگدیشر اپنا تھم ورتائیآ۔ ایکا چھتر جھلائے دھر دے سیسا، چھتر دھاری رہن کوئے نہ پائیآ۔ لہنا دینا پورا کرے بیس بیسا، سرگن زپرو روپ درسائیآ۔ پرگٹ ہو کے ایکنکار اکیسا، دوآ ایکا کھیل کھلائیآ۔ کلج کوڑی بدل دیوے ریتا، رتڑی اپنے نال مہکائیآ۔ ستجگ مارگ لاوے ٹھانڈا سیتا، گنی اگ بُجھائیآ۔ ہر ہر دے وسے چیتا، چت و ت ٹھگوری رہے نہ رائیآ۔ آتم پر ماتم دے دھر دا پیتا، متر پیارا اک اھوائیآ۔ لہنا دینا چکائے جس بدھ گوہند نہیں پھولایا انگیٹھا، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیآ۔ پرم پُرکھ دا کھیل سدا انڈیٹھا، انڈیٹھی کار کمائیآ۔ کلج کوڑی کرپا بھنے ریٹھا، ہوئے ہنگتا گڑھ تڑائیآ۔ لہنا دینا ویکھے وشن برہما شو ترے گن اتیتا، ترے بھون دھنی دھیان لگائیآ۔ نسا پوری کرے رام سیتا، سرت شبد نال ملائیآ۔ لیکھا جانے رادھا کرشن جو بیتا، بیٹی کہانی آپ پرگٹائیآ۔ سندیسہ دے کے گیا حضرت موسیٰ عیسیٰ، کلمہ کائنات سُنائیآ۔ محمد حمد وچ لاشریک دی دسی حدیثا، حضرت حق سُنائیآ۔ نانک کھیل جنایا ترے گن اتیتا، بھيو اھیدا اک وکھائیآ۔ گوہند گوہند دھار کھیل نیکن نیکا، نرگن نرؤیر نر اکار آپ کرائیآ۔ جس لہنا دینا لیکھا پورا کرنا لکھ چوراسی لیش جیو جی کا، جگدیشر اپنا تھم ورتائیآ۔ جھگڑا میٹنا ساڈھے تن ہتھ سیں کا، روداس چمارا دے گواہیا۔ مارگ لاونا ستجگ نینہ دا، بنیاد اپنا نام رکھائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، ہر سنگر اک اھوائیآ۔ سنگر شبد کہے پر بھ کھیل کھلاؤنی انوکھی، اوتار پیغمبر گرو انبھو درشتی دھیان لگائیآ۔ اکھراں والی واپتی سب دی پوتھی، پُستک ویکھے چائیں چانیا۔ دھار پرگٹاؤنی نرمل جوتی، جوتی جاتا کرے رُشنائیآ۔ جن بھگت سہیلے بنا کے گوتی، گوتم دا لہنا پور

کرائیا۔ جھگڑا میٹنا جنجو بودی ٹوپی، سیلیاں گل نہ کوئے لٹکائیا۔ آتم پر ماتم بناؤنی سرب گوپی، کاہن دُھر دا دیا کمائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ کرودھی، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار دئے مٹائیا۔ شبد ڈنڈا دُھر درگاہی پھڑ کے سوئی، ست ستوادی دئے جنائیا۔ جیو جنت سادھ سنت سب دی ثابت دیکھے لنگوٹی، انتر نرتر کھوج کھوجائیا۔ جس پُرکھ اکال دین دیاں نوں لبھدے کوٹن کوٹی، جگ چو کڑی بھجن واہو داہیا۔ سو بھگت سہیلا اک اکیلا جن بھگتاں اندر چڑھ کے چوٹی، چوٹ نام شبد تن نگارے رہیا لگائیا۔ سرتی رہن نہ دیوے سوتی، آلس نندرا وچوں باہر کڈھائیا۔ بدھی رہن نہ دیوے کملی کو جھی، بیکی اپنا رنگ چڑھائیا۔ سنجگ ساچے ساچے سنتاں دیوے سو جھی، گرگھ میلا میلے سچ سُبھائیا۔ نام ندھان سنا کے اک سلوکی، سوہلا اکو اک سمجھائیا۔ جھگڑا میٹ کے چوڈاں لوکی، چوڈاں طبق کرے رُشنائیا۔ لیکھے لاوے اوتار پینمبر گرو آں سوچی، سوچ سوچ وچ سمائیا۔ آسا منسا پوری کرے لوچی، لوچن نیز نیناں نال دکھائیا۔ کرم کانڈ دا رہن دیوے کوئے نہ جوگی، جگیشراں دیکھ دکھائیا۔ من واسنا دے کوئے نہ بھوگی، کلپنا کوڑ نہ کوئے ہلاکائیا۔ سنجگ ساچا سچ دھرم دا ہوئے سنجوگی، گر سنگر میلا سچ سُبھائیا۔ آتم پر ماتم ہووے موچی، موچی ٹھا کر اک اکھوائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول دی پوتر ہووے گودی، جو گوداوری کنڈھے بہہ کے گوہند گیا سمجھائیا۔ صدی چو دھویں اتم کھیل کرے پریم چوچی، چولا لوک مات بدلایا۔ جن بھگتاں میٹ کے ہرکھ سوگی، چنتا چکھا دُور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی درستی ہووے سو دھی، سرشٹ اشٹ اک جنائیا۔

★ ۲۲ گھر شہنشاہی سمت ۶ گردیو سنگھ دے گرہ فرید کوٹ شہر ★

سنگر شبد کہے پر بھ کھیل کرنا اتے بُدھا، اوتار پینمبر گر اپنی دھار پر گٹائیا۔ جھوٹھ کراؤنا بُدھا، یُدھسٹر آسا پور کرائیا۔ جو منسا رکھ کے گیا بُدھا، تس دا لہنا جھولی پائیا۔ مارگ درساؤنا سنجگا، ست ست دا سنگ بنائیا۔ آتم برہم بھو کھولنا گجھا، بجر کپائی پڑدا تڑائیا۔ اکو نام کلمہ کرنا اگھا، اگن آتھن

وَجَّ ودھائیآ۔ جو سندیسہ دے کے گیا گر ارجن بابا بڈھا، سو لہنا لہنیدار جھولی پائیآ۔ جو گوہند دھار شبدی ملیا رُقہ، پُرکھ اکال اکال درڑائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتائیآ۔ سنگر شبد کہے پر بھ کھیل کرنی اُپر دھرت، اوتار پیغمبر گرو ویکھنا چائیں چانیا۔ نرگن دھار آوے پرت، پت پر میثور دُھر درگاہیا۔ بھيو کھلائے اگئی عرش، اوہلا انتر رہے نہ رانیا۔ سب دی پوری کرے شرط، شرع دا لیکھا دے مُکائیآ۔ جو سندیسہ دے کے گیا تریتا رام بھرت، سیتا ست نال ملائیآ۔ سو پورا کرے مقروض ہو کے قرض، دیونہار دُھر درگاہیا۔ لیکھے لائے ارجن والی عرض، جو گھنئیے اگے سنائیآ۔ عیسیٰ پوری ہووے غرض، ترسنا جگت میٹ مٹائیآ۔ محمد دا لیکھا ویکھے اُتے فرد، چوڑاں طبقات باہر کھوج کھوجائیآ۔ کلجگ کوڑی کریا میٹے اندھیر گرد، گداگر کرے لوکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ اک رنگائیآ۔ سنگر شبد کہے پر بھ کھیل کرنا جل تھل، اوتار پیغمبر گرو مہینل ویکھن دھیان لگائیآ۔ دین دُنی جائے ہل، جگت جہان جائے گر لائیآ۔ جنہاں ڈھوراں لاہی کھل، تنہاں دیوے انت سزائیآ۔ جنہاں کیتا کپٹ چھل، تنہاں رائے دھرم ہتھ پھرائیآ۔ جیہڑے کل کاتی بنے کل، کلمہ گئے بھلائیآ۔ دُئی دویتی لگا سل، ہوئے روگ لگائیآ۔ تنہاں چین ملے نہ پل، پلک دے پچھے ملے میل نہ ماہیا۔ اوہ کلجگ کوڑی کریا وچ پھسے دلدل، دل دلدرائ باہر نہ کوئے کڈھائیآ۔ پُرکھ اکالا دین دیالا نرگن دھار اتم آوے چل، جوتی جاتا اپنا ویس وٹائیآ۔ جیہڑی دھار وکھائی بل، بلہین کرے لوکائیآ۔ کرنی دا سب نوں دیوے پھل، چوڑا سی انتر کھوج کھوجائیآ۔ جو اتم پر ماتم دھار گئے رل، تنہاں میلا میلے سبج سُبھائیآ۔ باہر کڈھے کایا اندھیری ڈل، ڈو گھئی بھوری نہ کوئے بھوائیآ۔ سنگر شبد کہے اوتار پیغمبر گرو دیوت شبد دی دھار اک روپ سارے جان رل، وکھرا رہن کوئے نہ پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکلیک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، وسنہارا دھام اٹل، نہچل اپنا گھر سُبھائیآ۔

☆ ۲۲ گھر شہنشاہی سمت ۶ چھتر سنگھ دے گرہ فرید کوٹ شہر ☆

سنگر شبد کہے کھیل کرے سورا سربنگا، اوتار پیغمبر گریسی انگریزیا۔ کلج کوڑی کریا میٹے دنگا، دین مذہب دا جھگڑا دے مکائیا۔ آتم پر ماتم بخشے سچ
 اندا، پاربرہم برہم پڑا آپ اٹھائیا۔ ذہن شبد ناد سنائے سچ مردنگا، انحد نادی آپ وجائیا۔ امرت رس دھار نچھر دیوے لیکھا رہے نہ جلدھار گنگا،
 گوداوری جمناسرستی پینڈا دے مکائیا۔ جگت جہان جیو من وکار رہے نہ مندا، ڈرمت میل انتر نرتر کرے صفائیا۔ صدی چوڑھویں اتم ویکھے کنڈھا، محمد
 آسانال ملائیا۔ بھو گھلائے برہمنڈاں کھنڈاں، پریاں لوآں پڑا لاہیا۔ ہتھ پھڑست ستوا دی ست رنگ دا ڈنڈا، ڈنڈاوت بندنا سب دی دے بدلایا۔ مانو
 رہن دیوے کوئے نہ گندہ، بندگی اکو اک دے جنایا۔ نشان میٹ کے تارا چندا، سورہ ست پرکاش دے وکھائیا۔ بھلیا رہے کوئے نہ بندہ، بندھن شرع
 دے تڑائیا۔ سرت شبد کر کے سنگا، سگلا ساتھی ہوئے سہائیا۔ بھگت سہیلے لائے انگا، انگیکار اک ہو جائیا۔ گرکھاں سیس رہے نہ ننگا، اوڈھن اپنا نام
 ٹکائیا۔ دین دیال بن بخشندا، پتت پاپی لئے ترائیا۔ کلج پنڈھ رہن نہ دیوے لمبا، شبد گرو گرو دیو سوامی شہادت اک بھگتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ہر کرتا گم اتھاہیا۔ سنگر شبد کہے پر بھو نام کلمہ ایکا دسنا کائنات، اوتار پیغمبر گرو ویکھنا دھیان لگائیا۔ جھگڑا میڈنا
 ذات پات، دین مذہب نہ کوئے وڈیائیا۔ مارگ اکو دسنا پر م پڑھ ابناش، پروردگار سانجھ یار دیا کمائیا۔ چھری شرع کرے کسے نہ گھات، قاتل مقول دا
 جھگڑا دے چکائیا۔ صدی چوڑھویں میٹ اندھیری رات، کلج کوڑی کریا دے گوائیا۔ سنجک سچ بخش کے دات، دست امولک جھولی پائیا۔ توں میرا
 میں تیرا دس کے گاتھ، پر ماتم آتم کرے پڑھائیا۔ چار جگ دا پورا کرے بھوکھت واک، جو اوتار پیغمبر گریسیاں وچ گئے جنائیا۔ سب دا بند کوڑی
 کھول کے تاک، پردہ اندروں دے چکائیا۔ مانو مانو مانس سب دا کر اتفاق، نفاق دا دیوے ڈیرہ ڈھاہیا۔ عیسیٰ کہے میری دروہی میرا امت نال ہووے
 طلاق، محمد واسطہ رہیا پائیا۔ میرا کوک پکارے کلاک، ٹک ٹک آواز سنائیا۔ چار جگ دی شرع رہنی نہیں وچ کتاب، کتب خانے روون مارن دھائیا۔
 پروردگار سانجھے یار محبوب تیرے آگے اک آداب، قداماں وچ سیس جھکائیا۔ جگت جبرہ رہے نہ کوئے محراب، کعبیاں پئے ڈھائیا۔ جھگڑا چھڑنا وچ

بغداد، بگلگیر سجن سنگ رکھایا۔ دھر کلمے دی سنے نہ کوئے آواز، پیغام جانے نہ کوئے حق الہیہ۔ صدی چودھویں چوداں طبقات کھولنا راز، رازق رحیم بے پرواہیا۔ اوتار پیغمبر گرو جانا جاگ، سچھنڈ جوت جوت وچوں پرگٹایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ حکمے اندر لگنی آگ، پر بھ کا بھانا میٹ سکے کوئے نہ رایا۔ دین دنی دا بھجنا چراغ، دیوا گل ہوئے لوکایا۔ پیشین گوئیاں دا پورا کرے خواب، خواجہ خضر دیکھے نین اٹھایا۔ نیز کھولے آفتاب، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیایا۔ سنگر شبد کہے پر بھ کرنا کھیل آگم، اوتار پیغمبر اگڑی کار کماہیا۔ ہر کھ سوگ رہے نہ غم، چنتا جگت نہ کوئے جنایا۔ جھگڑا میٹنا کایا ماٹی چم، چم درشی دینی بدلایا۔ پون سواسی تکتا دم، کون ساہ ساہ دھیایا۔ ویراگی ہو کے کون رووے چھم چھم، نیر سپر وہایا۔ کون بیڑا رہیا بٹھ، اشٹ دیوا اک منایا۔ کون کہے دھن دھن، دھن تیری بے پرواہیا۔ کون لیکھا جانے دھر دا کن، سرون سنگ رلاہیا۔ کون بھٹکے وچ من، دہ دشا اٹھ اٹھ دھایا۔ کون تڑھے آسا ترسنا طعم، ہوئے ہنگتا نال ہلکایا۔ لیکھا منگے سری بھگون، چوراسی پھولے چائیں چانیا۔ اوتار پیغمبر گرو اگلی سمجھو گل، بھجو ابھیدا دئے گھلایا۔ جس سنجگ تریتا دواپر کلجگ تہاڈے نال کیتا چھل، دل چھلدھاری ہو کے اپنا حکم منایا۔ کی سندیسہ دے کے گیا باون بل، کلجگ انتم پڑدا لایا۔ پرگٹ ہووے شاہ سلطان (بخشند)، شاہ پاتشاہ شہنشاہ نور الہیہ۔ جس نے سنجگ سچ چڑھاؤنا چند، نور نور کرے رُشایا۔ سو پڑکھ اکالا دین دیالا کرے کھیل وچ (برہمنڈ، جگت جہان) جہالت دیکھ وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہرکلتک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگوت بھگوتی بھگت بھاگ اپنا اک سمجھایا۔

★ ۲۲ گھر شہنشاہی سمت ۶ رنجیت سنگھ دے گھر فرید کوٹ شہر ★

سنگر شبد کہے پر بھ اٹھایا نام کھنڈا، گر اوتار پیغمبر تیر ترکش کندھ نہ کوئے اٹھایا۔ پاوے سار وچ برہمنڈا، لوک پر لوک دیکھے تھاؤں تھانیا۔ لہنا دینا پورا کرے جیرج انڈا، اُتج سیج لیکھا دئے مکایا۔ سنجگ ساچاست دھرم دئے انڈا، انڈا انڈ وچوں پرگٹایا۔ کلجگ کوڑ گرم رہن نہ دیوے گندہ،

ترسنا موہ وکار ہنکار لیکھا دئے چُکائیا۔ امرت رس نَجھر دھار پیائے اگئی گنگا، گہر گمبھیر اک جام پیائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے چھندا، آتم پر ماتم میلا
 میلے سہج سُبھائیا۔ بچھلا لیکھا پچھے سب دا لنگھا، اوتار پیغمبر گر آگے پر بھ اپنا حکم ورتائیا۔ دین مذہب دا جھگڑا کرے کوئے نہ بندہ، ذات پات نہ دئے
 دُہائیا۔ پُرکھ اکلا دین دیا لا سب دے ہووے سنگا، سگلا سنگ بنائیا۔ پردہ لاہ کے برہم ہنگا، گرہ مندر اک سُبھائیا۔ پرکاش دیوے بنا سور یہ چندا، جوت نور
 ڈگمگائیا۔ سچ دوار دس کے ٹھنڈا، اگنی تت دئے بُجھائیا۔ جس دا بھیو پائے کوئے نہ پنڈا، شاستر صفت نہ کوئے صالاحیا۔ اوہ کھیل کرے سورا سرہنگا، شاہ
 پاتشاہ شہنشاہ اپنی دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اکو نام
 جگت جہان وجائے مردنگا، نوست ہر گھٹ کرے ناد شنوائیا۔

★ ۲۲ مگھر شہنشاہی سمت ۶ کرپال سنگھ دے گھر پنڈ گولیوال ضلع بٹھنڈا ★

سنگر شبد کہے دُھر کھیل اللہ بسملا، بسمیل روپ سنائیا۔ نصیر فقیر رهندا سی نیتز بلا، اکھیاں اکھیاں نال وٹائیا۔ چالیسا کڈھدا سی سدا چلہ، شتلا جگت
 والا دکھائیا۔ نو ہتھ اچا ہندا سی ٹلا، بالوریت نال تپائیا۔ تھلیوں آسن رکھدا سی سلھا، جل اگئی سیر سٹائیا۔ ساڈھے تن ہتھ دی اٹھائی پھر دا سی سلا، بستر
 بستر نال وڈیائیا۔ جس ویلے گوہند آیا شبدی دھار اُس نوں ملا، نیوں نیوں سپیس نوایا۔ ہتھ لا کے گوہند چلہ، نگاہ اسمان ول اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر کرتا دُھر درگا ہیا۔ سنگر شبد کہے کھیل اگم نیارا، فقر حق آواز اٹھائیا۔ گوہند زمیں ول کیتا اشارہ، تیر
 مکھی نال دبائیا۔ پھیر نیتز نین اگھاڑا، عرشاں نکیا چائیں چانیا۔ پھیر کوک کے ماریا نعرہ، تُوں ہی تُوں ہی راگ الائیا۔ تیرا کھیل سچی سرکارا، الکھ اگوچر
 بے پروا ہیا۔ فقیر نیوں کے کری نمسکارا، چرن ڈھیہہ کے اپنا آپ مٹائیا۔ دُتھڑ مار کے پٹیا بھڑی تیرا ہاڑا، ہو کے وچ سنائیا۔ گوہند روپ درسایا اوہ ویکھ
 اگئی لاڑا، جس دا نور نظر کسے نہ آئیا۔ جس دا حکم جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑا، ٹلے پربت پھرے تھاول تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ فقیر کہا میرا سجدہ، سد سد نمسکاریا۔ میں پروردگار دا بردا، بندہ باہروں نظری آئیآ۔ تُوں کھیل وکھایا گو بند
 میرے گھر دا، ٹلے پر بت اُپر سو بھاپائیا۔ گو بند جھٹ کتوں اُس نوں پھڑدا، چاروں گنت دتا بھوائیا۔ اُٹھ ویکھ لہندا چڑھدا، کعبے پرے اکھ کھلایا۔ پردہ
 لایا پروردگار دا، سانجھیا ر دتا جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیآ۔ گو بند کہا ویکھ فقیر، فاقیاں
 توں بنا دیاں جنایا۔ چو داں طبق توں پرے میرا چکر، محمد بیٹھا دھیان لگایا۔ جس دی دھار ہونی ٹکر، جھگڑا خلق خدایا۔ فقیر نے کہا گو بند مینوں کھوا
 دے گڑ شکر، سگن مکھ لگایا۔ گو بند نے اُتے پریم دا چھڑ کیا عطر، مہک دتی مہکائیآ۔ اوہدی چولی دی کٹ کے کتر، کھنڈے نال اپنے چرناں ہیٹھ دبا ئیا۔
 پھیر لکھ کے دتا پتر، فرمانا دُھر درگا ہیا۔ اوہ لائنا ڈھائی سطر، وڈھ گھٹ نہ کوئے جنایا۔ پھیر ونگی ٹیڈی پھڑ کے لکر، زمیں وچ دتی دبا ئیا۔ جتھے ہندے
 سی کانے رکر، پھلی بھوت دتا وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا حکم اک ورتائیا۔ گو بند کہا او ویکھ فقیر
 اللہ، عالمین جنایا۔ گو بند پھڑ کے پلا، پلو گل وچ لیا پائیا۔ گو بند نے سچے چرن دا وکھایا تلا، چرن چرن لیا اٹھایا۔ جتھے پروردگار ویکھیا اکلا، چاروں گنت
 نظری آئیآ۔ پھیر کوڑی کریا ویکھیا جلا، رولا دسیا خلق خدایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیآ۔ فقیر
 کہے میرے حق نبی، گو بند تیری سرنا ئیا۔ تُوں آتم دھار طبعی، طبیعت میری دے بدلایا۔ تیرے ہتھ وس سبی، خالق مخلوق تیری پترایا۔ ایہہ ویلا ملدا
 کدی، جگ چوکڑی ہتھ کسے نہ آئیآ۔ میں جھولی تیرے آگے اڈی، خالی رہیا ڈاہیا۔ میرا نشانہ جاویں گڈی، مہر نظر اٹھایا۔ کھلوتا ہتھ بدھی، سجدہ
 سیس جھکائیآ۔ گو بند ہس کے کہا اوہ تک چو دھویں صدی، تیرا صدمہ رہیا نہ رانیآ۔ پروردگار آوے نور ربی، نور نورانہ ویس وٹائیآ۔ جس ویلے دین دُنی
 اگت ہووے لگی، آب حیات نہ کوئے پیائیآ۔ جگت دھار ودھی ہووے بدی، دھرم دی دھار نہ کوئے وکھائیآ۔ نبیاں توں باہر جس ویلے چڑھنی نوح ندی،
 لہر لہر نال ٹکرائیا۔ اوتار پیغمبر گرو آں رہنی نہیں گدی، گداگر ہووے لوکائیآ۔ اُس ویلے آوے صاحب سورا سرگی، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھيو ابھیدا آپ گھلایا۔ فقیر کول چڑھدیوں آگیا پیراگی، اپنا روپ وٹائیآ۔ گو بند ویکھ کے سوئی سرتی

جاگی، نین اکھ کھلایا۔ من رہیا مول نہ غازی، ہو ما دتی مٹایا۔ انتر انتر رہیا ارادھی، ہر دے وچ وسایا۔ صاحب گوہند ماری آوازی، پیار نال کول بہایا۔ کدھر چلیا پاندھی، بھجیا واہو داہیا۔ اودھروں چڑھ کے لہندیوں آگئی آندھی، اندھیرا دتا بنایا۔ فقر نے تک گائی واہ واہ دی، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ کھیل کھیلی سچ ملاح دی، بیڑی بیڑے نال ملایا۔ اوتھے لوڑ رہی نہ کسے گواہ دی، شہادت اک دوجے دی آپ بھگتایا۔ اودھروں کچھری آ گئی گاں دی، ڈھائی سال دی عمر جنایا۔ اودھروں ڈار آگئی کاں دی، نو اڈ کے چائیں چانیا۔ اودھروں آواز آگئی دکھی ماں دی، ہاوے پت وچ گر لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک پرگٹایا۔ گوہند کہا سُن بیراگی، ویراگ دے سمجھایا۔ اُس نے کہا میں بندہ داغی، اندر ہوئی نہ کوئے صفایا۔ واسنا بھلے وانگ کاگی، ترسنا ترکھانہ کوئے بھجایا۔ ناد سُنیا نہ کوئے انادی، آتمک راگ نہ کوئے جنایا۔ منو آ ہویا باغی، بھجے واہو داہیا۔ ترسنا گئی نہ سادھی، آسا پور نہ کوئے دکھایا۔ تیرے آگے وڈیائی کاہری، نیوں نیوں سپس نوایا۔ فقر نے کہا ایہدے کول دولت شہنشاہ دی، شاہ ہو کے آپ ورتایا۔ ایہدی دھار اگے ملاح دی، کھیوٹ ڈھر دا سوبھا پانیا۔ ساڈی گھڑی دوہاں دے داء دی، مل کے لئیے لگایا۔ دوہاں دی آواز سانجھی ہوئی ہاں ہاں دی، ہاں ہاں وچ ملایا۔ گھڑی سہنجنی ہوئی چاء دی، گوہند مل کے خوشی بنایا۔ جس کارن وڈیائی اس تھاں دی، پردہ دیئے چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوایا۔ گوہند کہا ویراگی تیرا مرنا ہونا جگ، تن رہن نہ پانیا۔ پھیر لوں سد، جنم جنم وچوں وٹایا۔ میلاں میل نال سمرتھ، لہنا جھولی پانیا۔ فقر ایہتھے رہنا وس، جگہ سکے نہ کوئے بدلایا۔ جس ویلے آئے صاحب اکھ، ہر کرتا ڈھر در گاہیا۔ دوہاں دا سانجھا بنے ستھ، ستھر اک دکھایا۔ جے منظور اٹھا لو ہتھ، دوہاں لئے اٹھایا۔ چرنی ڈگے ڈھٹھ، گوہند سپس نوایا۔ صاحب کہا ہس، خوشی نال سمجھایا۔ بیراگیا توں پھیر ایہتھے جانا وس، جتھے آوے ڈھر در گاہیا۔ میرے تیر دی کھھی تیرا دھرم نشانہ جاوے گڈ، جس دی جڑ نہ کوئے اکھڑایا۔ بھاگ لگے کایا ماٹی ہڈ، ناڑی ناڑی ڈگمگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، در دوار اک وسایا۔ گوہند کہا پُرکھ اکال دیا کماویگا۔ دوہاں بے گھریاں دا گھر وساویگا۔ ویراگی جنم جنم دواویگا۔ کرپا کر کرپال پرگٹاویگا۔ سر اپنا ہتھ رکھاویگا۔ سمیں

اُسار پچھلا لہنا جھولی پاویگا۔ جگت دھار توں باہر ونڈ ونڈاویگا۔ پرگٹ ہو سورا سربنگ، گنڈھ جگت وچ رکھاویگا۔ تون میرا میں تیرا دس کے چھند، آتم پر ماتم راگ درڑاویگا۔ تون میرے دوار سیوا کرنی نشنگ، سچ سوہنی بنت بناویگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ مہم ورتاویگا۔ سنگر شبد کہے ایہہ کلا گوہند دی نشانی، جو شبد دھار جنایا۔ جتھے فقر مسد رکھدا سی مُسلمانی، سجدے وچ سیس جھکایا۔ جتھے پیراگی گوہند کریا سی دھیانی، چرن کول سرنایا۔ اوہ ٹلے والی کھیل مہانی، جگت سوہا پایا۔ جس نوں جانے جان جانی، جانہار دُھر درگاہیا۔ بخشے مان مان پرانی، پاربرہم پر بھ ہو سہایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ دکھایا۔ کلا کہے میٹوں ایٹھے دینا گڈ، نشانی لو لگایا۔ گوہند وسے سدا سنگ، سنگر بے پرواہیا۔ آگے چاڑھے ساچا رنگ، رنگت دے دکھایا۔ مانس جنم نہ ہووے بھنگ، تن وجود ملے وڈیایا۔ نسا پوری کر کے منگ، ترسنا دے بُجھایا۔ چاڑھ کے نوری چند، نور کرے رُشانیا۔ فقر کہے میں بن جانا ہن ملنگ، بھومکا دینی تجایا۔ میں ایٹھوں بھجنا گرگھ دوارے جانا جتھے چودس نوں بنا نوری چند، ستار نال ملایا۔ پھر میٹوں پوے ٹھنڈ، گوہند درس کراں چائیں چائیا۔ اُس توں بعد دین دُنی دا دیکھاں جنگ، چڑھدا لہندا اپنا پنڈھ مکایا۔ میرا شکرانہ گوہند دا دیکھیا چلہ تیر کمند، کمان دھیان لگایا۔ ایہہ پرانی ونڈ، پچھلی چلی آیا۔ آگے سوہنا بنیا سنگ، سگلا سنگ دکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کلونت کور کولوں پچھلی پوائی گنڈھ، جو کلا لے کے آئی سکے توں قلعہ گرگھ دے بنایا۔

★ ۲۲ گھر شہنشاہی سمت ۶ بھان سنگھ دے گھر پنڈ گولیوال ضلع بٹھنڈا ★

سنگر شبد کہے پر بھ میٹنا کوڑ گرم، کلکاتی کل رہن نہ پایا۔ جھگڑا رہن نہیں دینا ورن برن، اکو رنگ دینا رنگایا۔ ایکنکار بخشنی اکو سرن، دوجا اشٹ نہ کوئے منایا۔ نکم اگمی سارے پڑھن، آتم پر ماتم راگ الاپا۔ منزل حق دی بھگت سہیلے چڑھن، پاندھی اپنا پنڈھ رکھایا۔ کوڑ گرم سارے

ڈرن، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ پُرکھ اکالا کھولے ہرن پھرن، ہر جن نچ نیتر اکھ کھلایا۔ مارگ دیوے ترنی ترن، تار نہار دیا کمایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، کر نہار پر بھ رگھرایا۔ سنگر شبد کہے پر بھ اپنی پر گٹا ونی کلا، اکل کل دھاری کھیل کھلایا۔ دُئی دویت میٹنا سلا، ناتا مَجَّت وِچ جڑایا۔ دھام دسنا نہچل اٹلا، اِکو اِشٹ دینا دکھایا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی کھلا، خالق خلق دینا اٹھایا۔ اندھیرا رہن نہیں دینا دُو گھگی ڈلا، نرِگن نُوْر جوت کر رُشَنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ سنگر شبد کہے پر بھ ورتنا اپنا بھانا، اوتار پیغمبر گُر سنگ دکھایا۔ تختوں لاه کے راجا رانا، تخت نواسی دیکھ دکھایا۔ کرپا کرے مان نمانا، نما نیاں ہوئے سہایا۔ ہر گھٹ بن کے جانی جانا، پردہ اوہلا دے اٹھایا۔ سوہنگ سو دا دس کے گانا، گہر گمبھیر میلا میلے سچ سُبھایا۔ سُر ت شبد ملا کے ہانی ہانا، سچ سُنھنجی اِک سہایا۔ جوتی جوت پہن کے بانا، پار برہم پر بھ اپنا حکم ورتایا۔ بھگت سہیلے جن دیکھے وِچ جہانا، جہالت وچوں باہر کڈھایا۔ امرت رس نچھر دیوے پینا کھانا، تر سنا تر کھا کوڑ بھجھایا۔ صدی چو دھویں رہن دیوے نہ اندھیری شاما، شمع نُوْر جوت کرے رُشَنایا۔ نہہکنک بن مہدی اِماما، کل اپنی کل دکھایا۔ مذہب دار ہے نہ کوئے غلاما، شرع زنجیر دے تڑایا۔ حق حق و جا دامہ، دامنگیر ہوئے سہایا۔ اللہ ہو انا ہو اتم پر ماتم پار برہم برہم دھار دس کے گانا، کلام کلمہ اِکو اِک پر گٹایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، بھگوان ہو کے بھاگ حصہ سب دا دیکھ دکھایا۔

★ ۲۲ گھڑ شہنشاہی سمت ۶ حضورا سنگھ دے گھر پنڈ گولیوال ضلع بٹھنڈا ★

سنگر شبد کہے پر بھ مالک اِک سوامی، ست ستوادی سو بھاپایا۔ آد جگاد دا بانی، جگ جگ حکم ورتایا۔ پاتشاہ لاثانی، بے انت اِک اکھوایا۔ کلمہ دے پیغامی، سندیسہ دُھر درگا ہیا۔ مٹے اندھیر شامی، شمع نُوْر کر رُشَنایا۔ ورو لے اٹھسٹھ پانی، تیر تھ دھیان لگایا۔ جھگڑا مٹے کھانی، چارے رنگ رنگایا۔

منزل دے رُو حانی، رُو ح بُت کرے صفائی۔ بخشے پدِ زبانی، زِویر ہر رُگھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار بھگتائیا۔ سَنگُ شبد کہے گمبھیر گہرا، گورِ اک اکھوائیا۔ جگت جہان دیکھے بہرہ، سویا سرب اُٹھائیا۔ پریم دی بخشے لہرا، دھارِ اک دکھائیا۔ کلجک میٹے قہرا، سچ سچ پرگٹائیا۔ نگر وسائے شہرا، جگت دوار وجے ودھائیا۔ مایا متا گوائے زہرا، امرت رسِ اک چوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھو کھلائیا۔ سَنگُ شبد کہے پر بھو ڈو نگھا ساگر، سندھ دھار وہائیا۔ کھیل دیکھے کایا گاگر، پردہ اوہلا آپ اُٹھائیا۔ چوڑا سی بنے سو داگر، ونج کرے تھاؤں تھائیا۔ پریمیاں دیوے آدر، ادرشِ اک پرگٹائیا۔ کرم کرے اجاگر، ڈرمت میل دھوائیا۔ دینِ ذنی دی بدلے عادت، متا موہ چُکائیا۔ دتے نام عبادت، کلمہ اک پڑھائیا۔ سچ دیوے لیاقت، من کا منکا آپ بھوائیا۔ میٹ اندھیری شامت، چند نور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہلک نرائنِ نر، مہاراج شیر سَنگھ وِشنوؤں بھگوان، سچ دی سچ دیوے نیامت، نَم وکھ رہن کوئے نہ پائیا۔

★ ۲۲ گھڑ شہنشاہی سمت ۶ نہال کور دے گرہ پنڈ گولیوالِ ضلع بٹھنڈا ★

جن بھگتاں ہر آپ مائی باپ، آپ اپنی دیا کمائیدا۔ انتر میٹ اندھیری رات، ساچا نوری چند چکائیدا۔ بھو کھلا کے اپنا آپ، پڑدا اوہلا آپ اُٹھائیدا۔ میٹ مٹا کے تینو تاپ، ترے گن اپنا رنگ رنگائیدا۔ آتم پر ماتم بن کے سجن ساک، سگلا سنگ رکھائیدا۔ بجر کپاٹی کھول کے تاک، اندھ اندھیرا دُور کرائیدا۔ جگ جنم دا پورا کر بھوکھت واک، لکھ چوڑا سی وچوں آپ اُٹھائیدا۔ پُرکھ اکالا بن کے ساتھ، سنگی ہو کے اپنا سنگ بنائیدا۔ جو لہنا دینا دس کے گیا تریلوکی ناتھ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست دا پردہ آپ اُٹھائیدا۔ جن بھگتاں پر بھ ساچا سنگی، سگلا سنگ نبھائیا۔ آتم دھار دیوے رنگی، رنگتِ اکو اک چڑھائیا۔ لیکھا رہن نہ دیوے مندی، وڈبھاگی بھاگ بنائیا۔ نیز اکھ کھول کے اندھی، لوچن اک کرے رُشنائیا۔ جوت نور چاڑھ کے چند نو چندی، ست سرُپ دے دکھائیا۔ کرم کانڈ دی توڑ پابندی، پراپسنتی مدھم بیکھری اپنا گھر درسائیا۔ جگ جگ

دی آویو کر کے لمبی، جن بھگتاں دیوے مان وڈیائی۔ آتم سیج سہا پلنگی، سنگھاسن آسن اک رکھائی۔ دھار رہن نہ دیوے دو رنگی، دُتیا بھاؤ مٹائی۔ پڑا لاه کے وچ ورجھندی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سیج دوارا اک وڈیائی۔ جن بھگتاں پر بھہ بخشے جوت، بخشنہارا وڈی وڈیائی۔ من بُدھی دی میٹے سوچ، سمجھ سمجھ وچوں بدلایا۔ پوری کرے منسا لوچ، ترسنا دے گوائیا۔ لیکھا جان دیپ پشکر کروچ، جنبو اپنا رنگ رنگایا۔ جتھے سرتی سرت سکے نہ پہنچ، شبدی شبد نال گڑمانیا۔ بھاگ لگا کے کایا کوٹ، کوڑ کُٹب دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ ست دی سیج لگائے چوٹ، چوٹی چڑھ کے ویکھ وکھائی۔ جن بھگتاں کرنی پئے نہ کھوج، کھوجت کھوجت اپنا میل ملائی۔ ست سیج دادے کے بودھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سیج داستگ آپ بنایا۔ جن بھگتاں پر بھہ پوری کرے منسا، منسا من ہی ماہہ سمایا۔ دے وڈیائی کاگ ہنسا، ہنس کاگ لئے بنایا۔ ستجگ بنا کے ساچا ہنسا، ہنساوی اپنی دے وکھائی۔ من ہنکاری مار کے کنسا، ہوئے گڑھ تڑائی۔ جھگڑا مُکا کے جیو جتا، جاگرت جوت کرے رُشانیا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈتا، سکھیا دیوے تھاؤں تھانیا۔ لیکھا رہن نہ دیوے من کا، من کا منکا دے بھوائیا۔ پرکاش دے کے جوتی چن دا، جوتی جوت ڈگمگایا۔ جھگڑا رہے نہ آتم پر ماتم سنھ دا، وچلا پینڈا پندھ مُکائی۔ سہارا رہے نہ سروں کن دا، سروت توں پرے کرے شنوایا۔ میل ملا گئے رام دا، سیتا ست نال پرنائی۔ درس کرا کے ساچے کاہن دا، رادھا رنگ دے وکھائی۔ بھنڈارا بخش سنگر چرن دھیان دا، چرنودک اکو جام پیائی۔ نشانہ مار انیالے بان دا، آر پار کھیل کھلایا۔ کھیل کر گن ندھان دا، گنوتا ہوئے سہائی۔ لکھ چوڑاسی وچوں مات پہچان دا، بے پہچان پردہ آپ اٹھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سیج دوار دیوے مان وڈیائی۔ جن بھگتاں بخشش کرے آپ، ہر اپنی دیا کمائی۔ کوٹ جنم دے میٹ کے پاپ، ڈرمت میل دھوائیا۔ سجن بن کے ساتھ، سگلا ساتھ بنایا۔ لہنا دینا دیوے ہاتھ، ہتھو ہتھ مُکائی۔ پندھ مُکا پر تھی آکاش، پاتالاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ میٹ اندھیری رات، سیج چند چمکائی۔ پچھنہارا باطن بات، بن رسنا جہوا بول بلائی۔ سیج دوار کر پر بھات، سندھیا لیکھا رہے نہ رانیا۔ چرن پریتی دے وشواس، وشیاں توں باہر کڈھائی۔ ایٹھے اوتھے دو جہاناں رکھے پاس، پشت پناہ ہتھ رکھائی۔ کلجگ انتم گرمکھاں دے شاباش، مہربان مہربان مہر نظر اٹھائی۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، جن بھگتاں بن کے پت مات، پتا پوت ایکا دھاگا
ایکا سوت، ایکا اوڈھن جگدیش اپنا آپ جنایا۔

نہال کور لالو دی بھین سی ولوں بھچھی، نانک دھار ملی وڈیایا۔ جس روٹی پکائی سی سکی، خوشیاں وِچ خوشی بنایا۔ آٹا گنھیا سی نال مکی، دو ہتھاں
نال دبا یا۔ پریم وِچ اندرے اندر اک گل بچھی، سرت وِچوں سرت پرگٹایا۔ نانک کدی ساڈی وات بچھیں، مہر نظر نال ترایا۔ پھیر رو پئی اچی
بھبھیں بھبھیں، ہائے اف کر دہایا۔ بردھ اوستھا لگوں سی کئی، ہتھ پٹھ اُتے لکایا۔ پیار وِچ کہا سنگر تیرا درس ہندا جگ جگس، مانس جنم ملے وڈیایا۔
جھٹ نانک دی شبد دھار اوتھے بچی، سندیسہ دتا سٹایا۔ اوہ ویکھ کھیل نہیں لگی، ہر کرتا آپ کرایا۔ جس ویلے کلجگ اوڈھ بچی، پوجا مکے جگت لوکایا۔
سر شٹی دی بھر شٹ ہووے بدھی، عقل چلے نہ کوئے چترایا۔ مان رہے نہ ودی سدی، اماوس پُنیاں دے دہایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا
کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سٹایا۔ نانک دھار کہا اکھاں چھیتی میٹ، اُتوں مٹھیاں نال دبا یا۔ زور دی مار چیک، رو کے دے دکھایا۔
پھیر پر بھو دی رکھ اڈیک، جو داتا دھردر گا ہیا۔ جس دے وِچ حق توفیق، پروردگار نور الایہا۔ تیری آشنا منسا پوری کرے اُمید، ترسنا ویکھ دکھایا۔ نال
خوشی نال ماری لیک، لائن بچھلی دتی بدلایا۔ پرگٹ ہو کے لاشریک، شرکت ویکھے تھاوں تھانیا۔ حق ست دی جانے تبلیغ، سندیسہ دیوے اگم اتھا ہیا۔
تیرے پیار دی بٹھے پریت، پریتم اک اکھوایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا پور کرایا۔ چلھے ہیٹھ اگت سی
بلدی، زمیں اسمان کرے رُشٹایا۔ سرگن نانک آگیا جلدی، اپنا پنڈھ مکایا۔ خبر نہیں کسے گھڑی پل دی، پکاں دے بچھے رہیا سمجھایا۔ خبر سٹائی جیون
حل دی، مسلہ دتا درڑایا۔ جیہڑی کل خبر سندیسہ میتوں گھلدی، پیغام رہی سٹایا۔ اُس دی کھیل کلجگ کل دی، کل کلکی ویس وٹایا۔ اونے چر نوں لالو
دی بھین بھلکا تھلدی، پکا کپے نال وٹایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چکایا۔ لالو دی ہس کے کہا

ہم شیرہ، نیوں کے سیسے نوائیا۔ سنگر نانک گھر نہیں کوئی حلوہ سیرا، سکی روٹی دتی دکھائی۔ توں صاحب پیرن پیرا، مالک دُھر درگاہیا۔ وسنہارا ہست کیرا، کیٹاں وچ سمائی۔ سرتوں لاه کے اپنا لپڑا، چرناں وچ دتا سٹائی۔ گو بند شبد گو بند پریتی تکی اخیرا، آخر دیکھ دکھائی۔ نانک کہے میں بدل دیواں تقدیرا، تدبیر اپنی اک جنائی۔ پھیر دکھائی جو دھار تصویرا، تصور دتا کرائیا۔ جس ویلے مات لوک پرگٹ ہووے تیرا لالو ویرا، جنم تیرے نال جنم وچوں ملائی۔ کرم کرم دی کٹ کے بھیرا، دُکھ درد دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ سنگر ہو کے شبد دی دھار تیرے کول ڈاھویگا پیرٹھا، ستمکھ ہو کے سو بھاپائی۔ پریم دی دھار دس و طیرہ، پچھلا لہنا دے چکائی۔ اُس دے نیناں وگ گیا نیرا، ہنچھو آں ہار بنائی۔ جھٹ پرگٹ ہو کے کہا کسیرا، قبراں توں باہر سٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک دیا کمائی۔ کسیر کہا نانک ہو کرپال، اپنی دیا کمائی۔ ایہہ بڈھے نڈھے سارے تیرے بال، بچے لوک مات اکھوائیا۔ لہنا دیکھ شہنشاہ کنگال، غریب نمائیاں گلے لگائی۔ چوراسی وچوں سرت سنبھال، دیناں انا تھاں دیا کمائی۔ نانک ہس کے کہا تیرا پورا ہوئے سوال، لیکھا اور رہے نہ رانیا۔ جس ویلے کلج پرگٹ ہوئے پُرکھ اکال، میرا مالک دُھر دا ماہیا۔ ایس دی سرت لئے سنبھال، سمبل بہہ کے اپنا حکم دے ورتائی۔ ایسے پھلکے نوں پروس کے کھائے وچ تھاں، ہتھاں تیریاں نال پکوائیا۔ جگت جگ توں دکھری کر کے چال، بھو ابھیدا اپنے اندر چھپائی۔ مہربان ہو کے دین دیاں، دیاں اپنی دیا کمائی۔ سو ویلا وقت نہال کور لیا سنبھال، سوہنا اپنا وقت جنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکلنک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی زرگن سرگن کر نہارا سنبھال، صاحب سنگر اپنا حکم ورتائی۔

☆ ۲۷ گھر شہنشاہی سمت ۶ گر میت سنگھ دے گرہ پنڈ پھرا لا ضلع جالندھر ☆

اوتار پیغمبر گر کہن ہوئی پریشانی، پریشانی وچ جنائیا۔ چار جگ دی کوک پکارے کانی، کائنات وچ درڑائیا۔ اکھر تلکن نال دھیانی، نگاہ نین اٹھائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے کر مہربانی، مہربان محبوب تیری سرنائیا۔ توں آد جگاد جان جانی، جگ چو کڑی ویکھ دکھائیا۔ بنا شبد گرو توں رہیا کوئے نہ بانی، بان انیلا تیر نہ کوئے لگائیا۔ نو نو چار آئی ہانی، حالت وگڑی جگت لوکائیا۔ دین دنی انتر زمر ہوئی بے ایمانی، بیوہ روپ سرب درسائیا۔ مستک نور رہیا نہ کسے پیشانی، پیشتر تیرا پڑدانہ کوئے اٹھائیا۔ دروہی دروہی سارے من دی کرن غلامی، شرع زنجیر نہ کوئے تڑائیا۔ صدی چو دھویں سب دی ہوئی بدنامی، بدی دا لیکھا دے مکائیا۔ دھر سندیسہ دے پیغامی، پیغمبراں توں پرے کر پڑھائیا۔ تیرا اکو کلمہ ہوئے کلامی، اکو شبد نام شنوائیا۔ کوڑ نگر م دی میٹ نشانی، نشانہ اپنا اک درسائیا۔ ساڈی عرض بیننتی مانیں، مانو مانس مانگھ دے سمجھائیا۔ ہن پچھلی کتھا کہانی کاہدی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ تک لے اپنا لیکھ، لیکھک رہے درڑائیا۔ ستمگھ ہو کے کہے دس دسمیش، وہ دشا دھیان لگائیا۔ سوادھان کر کے سچ سہنجی شیش، باسک بل نہ کوئے وڈائیا۔ ساڈی سب دی اک آدیس، نیوں نیوں سپیس جھکائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے سچ دھرم دادے سندیس، سندھیا سرگھی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ کلیش، کرم کانڈ دا پنڈھ مکائیا۔ لیکھا رہے نہ مسانک ملا شیخ، پنڈت پاندھے نہ کوئے پتھرائیا۔ گھٹ گھٹ اندر نظری آ نیت نیت، نج نیز کر رُشنائیا۔ کوڑ کلپنا کردے کھیت، کھنڈا کھرگ نام چکائیا۔ لہنا دینا پورا کر وشن برہما شو مہیش، گنپت اکھ گھلائی۔ توں آد جگادی برہم برہادی اک نریش، نر نرین تیری سرنائیا۔ جس کارن گو بند رکھائے منڈ اُتے کیس، تن وجود سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، تڈھ بن دو جا نظر کوئے نہ آئی۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھو ویکھ نزدیک، دور ڈراڈا پنڈھ مکائیا۔ سب دا لیکھا کر تصدیق، شہادت شبد دھار بھگتائیا۔ تیری چار جگ رکھی اڈیک، بن نیز نین اکھ اٹھائیا۔ کلجگ انتم سانجھی کر پریت، پریتم اپنا رنگ رنگائیا۔ دین مذہب دار ہے نہ کوئے شریک، لاشریک تیری سرنائیا۔ اکو کلمہ دس حدیث، اکو نام سچ پڑھائیا۔ ترے گن توں کر اتیت،

ترے بھون دھنی اپنا پڑا آپ چُکائیا۔ جھگڑا رہے نہ مندر مسیت، گُرودوار اک وکھائیا۔ جتھے دسے صاحب اتیت، گرہ مندر کر رُشنائیا۔ جھگڑا رہے نہ اُوچ نیچ، ذات پات نہ کوئے لڑائیا۔ ٹھاکر سوامی ہونا مسیت، مَتر پیارا اک اکھوائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دسناگیت، سوہنگ ڈھولا اگم اتھاہیا۔ رنگ رنگاونا ہست کیٹ، کیٹ کیٹاں دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، دیونہار بے پرواہیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن پُرکھ اکال ویکھ لے نیڑے، نیرن نیرا دھیان لگائیا۔ دین مذہب میٹ دے جھیرے، جھگڑا دے گوائیا۔ بھاگ لگا کے کایا کھیڑے، کھڑکی اندروں دینی گھلائیا۔ میل ملاؤنا گُر وگر چیرے، سُرقتی شبد سنگ ملائیا۔ بھگتاں اندر بخشنے چاؤ گھنیرے، ہوئے روگ دینے گوائیا۔ پردہ لاه کے تیرے میرے، پر ماتم آتم آتم پر ماتم وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صدقے واری گھول گھمائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ اکالے آجا کول، گھر گھر وچ ڈیرہ لائیا۔ نام شبد سنا ڈھول، انحد ناد مردنگ وجائیا۔ امرت رس چکھا دے پاہل، ننجھر جھرنا اک جھرائیا۔ اُلٹا کر کے نابھ کول، کولا اک گھلائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سانجھا دس کے بول، انبولت اپنا راگ درڑائیا۔ جن بھگتاں اندر جانا مَوَل، مولا ہو کے سو بھاپائیا۔ دے وڈیائی اُپر دھول، دھرنی دھرت دھول نیوں نیوں لاگے پائیا۔ لیکھا پورا کر کے اقرار قول، وقت سہنجننا دے وڈیائیا۔ ویکھیں صدی چوڑدھویں نہ ماری سَنگَر رول، اچھل چھلدھاری اپنی کار بھگتائیا۔ سچ دوارا ایکنکارا اکو دینا کھول، خالق خلق پڑا دینا اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، صاحب سوامی انترجامی مہر نظر اک اُٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جن بھکتو پر بھ نوں دیووسدا، انتر آواز لگائیا۔ تہاڈے پریم اندر بدھا، جگ جگ آوے چائیں چانیا۔ سمبل سہاوے اپنی جگہ، ساڈھے تن ہتھ وڈیائیا۔ درشن دیوے اُپر شاہ رگا، نو دوارے ڈیرہ ڈھاہیا۔ ترے گن بُجھائے اگنی اگا، امرت میگھ برسائیا۔ گر گھ ہنس بنائے سگا، کاگوں ہنس آپ اڈائیا۔ سچ دوار جن بھگتاں آئے بھجا، پورب پندھ مکائیا۔ بنا بھگتاں توں ہور کسے نہ لبھا، کھوجیاں ہتھ نہ کوئے لگائیا۔ پریم پریتی پیار دا دسو مزہ، مذاق چھٹے خلق خدائیا۔ کیوں تئیں چلدے وچ اُس دی رضا، جو رازق رزق رحیم نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنی کار کمائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن بھگت سہیلے کرو جلدی، انتر انتر انتشکرن دھیان لگائیا۔

چار گنت اگنی ویکھو بلدی، بل باؤن دھار دئے گواہیا۔ ہوئے ہنگتا سرشی درشی جائے سلّ دی، تن وجود پار کرائیا۔ کسے نوں سمجھ نہیں گھڑی پل دی، کی کرتا محکم ورتائیا۔ جس کھیل کھلاؤنی تیرتھ اٹھسٹھ جل دی، سمند ساگر دئے اٹائیا۔ اُس دی کھیل اچھل اچھل دی، ولچھلدھاری اپنا محکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا محکم اک سنائیا۔ جن بھگت کہن ساڈا صاحب ساچا میت، متر پیارا اک اکھوائیا۔ جس نے کلج وچ سنجگ بدل دتی ریت، ریتوان ہویا سہائیا۔ جگت واسنا وچوں کر اتیت، ترے گن دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ آتم پر ماتم لا پریت، گھر گھر بیٹھا سو بھاپائیا۔ شبد شہادت کر تصدیق، مہر اپنا نام وکھائیا۔ اکو رنگ رنگا کے ہست کیٹ، اوچاں نیچاں پنڈھ چکائیا۔ کایا کر کے ٹھانڈی سپت، اگنی تت گوائیا۔ من کلپنا کر کے بھے بھیت، بھانڈا بھرم دتا بھٹائیا۔ مہربان مہربان مہربان سچ پیار دی بخشش کر بخشش، رحمت حق حق ورتائیا۔ دُھر دا کلمہ دس حدیث، حاضر حضور کری پڑھائیا۔ ساڈا صاحب مالک جگدیش، جگدیش گھر گھر ساچے ڈیرہ لائیا۔ جس دا لیکھ بیس اکیس، اکیس اکیسا اک اکھوائیا۔ ایکا چھتر جھلائے سیس، چھتر دھاری نور الاہیا۔ دو جہاناں لئے جیت، ہار وچ کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ آیا بھگت دوار، گرگھ گرہ سو بھاپائیا۔ میل ملایا وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری سیس نوایا۔ تکلن پیغمبر گر اوتار، بن نیناں نین اٹھائیا۔ بھگتاں مل گیا سانجھیا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دے بنے رہے خدمتگار، خادم ہو کے سیس نوایا۔ سو صاحب سلطان نوجوان مرد مردان کل کلکی لئے اوتار، جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا اپنی کل پرگٹائیا۔ سمبل بیٹھا دھام نیار، سچکھنڈ بیٹھا نرگن نور جوت کرے رُشنائیا۔ سو صاحب سہیلا اک اکیلا پاوے سار، مہاسار تھی اپنی کار کمائیا۔ متر پیارا بن کے یار، یار یارانہ ویکھ وکھائیا۔ گرگھ گر سکھ دے دیدار، گر میت گردیو دیا کمائیا۔ اوتار پیغمبر گر ویکھ لو خوشیاں نال جھاتی مار، جھاکي اکو وار جنائیا۔ جس نوں بے انت بے انت کہہ کے آئے پکار، پنے پنے سیس نوایا۔ سو کل کلکی لئے اوتار، انگ کل دھاری اپنی کھیل کھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچ سرکار، سچ سچ اپنا محکم ورتائیا۔

☆ ۲۸ گھڑ شہنشاہی سمت ۶ چرن کور دے گرہ پنڈ پھر الا ضلع جالندھر ☆

اوتار پیغمبر گر کہن پر بھ ابناشی اچتے، الکھ اگم اگوچر تیری بے پرواہیا۔ سچ دوار تیرا پرکاش دیکھیا ستے، آدانت کہن کوئے نہ پائیا۔ ناڑی تت کا یا
 دے نہ بئے، خاکی خاک نہ ونڈ ونڈائیا۔ دوس رین ماس بدلے کوئے نہ رتے، گھڑی پل ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جاگرت روپ دے کوئے نہ ستے، آلس
 نندرانہ کوئے وڈیائیا۔ جننی جنے کوئے نہ کھے، جنیندی بنے کوئے نہ مائیا۔ اسپس سارے ڈلارے تیرے ستے، پتا پوت تیری وڈیائیا۔ کر بیننتی رہے
 پچھے، بنا سپس سپس جگدیش جھکائیا۔ جگ چوکڑی تیرے بھو رہے کیوں لکے، پردہ سکیا نہ کوئے اٹھائیا۔ دین ذنی اک دھار ہوئی نہ مٹھے، سگلا سنگ نہ
 کوئے بنا یا۔ کیوں لوک مات اسپس جانڈے رہے لٹے، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھائیا۔ کیوں دین مذہب دے گانے بدھے گئے، جگ چوکڑی ساچا سگن
 منائیا۔ کیوں منشاں اندر پائی بھٹے، تیرا نام کلمہ کرے جدائیا۔ کیوں نہ زرگن دھار روپ جٹے، جوڑی تیرے نال دکھائیا۔ کیوں دھرنی دھرت دھول
 پاندھی ہو کے پنڈ نہ کئے، مکمل کار نہ کوئے کمائیا۔ سچھنڈ نواسی پرکھ ابناشی مہربان محبوب کیوں نہ ٹٹھے، مہر نظر اک اٹھائیا۔ کیوں زرگن سرگن اپنا
 نام چپایا بلاں بٹے، رسنا جہوانال سمجھائیا۔ کیوں بھو کھلیا نہ تیرا کوئے، کٹیا مندر نہ کوئے رُشائیا۔ اٹھ دیکھ کلجگ انتم مانو بے بوئے، پت ٹہنی رہن
 کوئے نہ پائیا۔ سچ پریم لئے کوئے نہ جھوٹے، شبد ہلارا نہ کوئے رکھائیا۔ سب دے کا یا موڈھے ہوئے ٹھوٹھے، امرت رس نہ کوئے بھرائیا۔ کلپنا وچ
 ہوئے جھوٹے، ہنگتا نال رکھائیا۔ رس پائے نہ کوئے انوٹھے، وکھ اندروں نہ باہر کڈھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرے دھرم دوار لگے ساڈے انگوٹھے،
 اگنشت رہے دکھائیا۔ جھگڑا میٹ کا یا بیخ بھوتے، انجو اپنا پڑدا لاپیا۔ لیکھا رہے نہ عشق معشوقے، عاشق اکورنگ رنگائیا۔ ساڈی انتر انتر کوئے، دروہی
 دروہی تیرا نام خدائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیرے آگے منگ منگائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن تیرا دیکھیا عجب لکانا،
 مہما کتھی نہ جائیا۔ چھپر چھن نہ کوئے مکانا، دیا باقی نہ کوئے رُشائیا۔ پون پانی نہ کوئے نشانہ، اپ تیج وائے ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ نہ کوئی سورہ چند
 دے نشانہ، منڈل منڈپ نہ کوئے رکھائیا۔ نہ کوئی سیانا کوئی راما، کاہنا بنسری دُھن نہ کوئے شنوائیا۔ نہ پیغمبر پڑھے کلاما، سجدہ سپس نہ کوئے نوائیا۔

نہ کوئے منتر ستناما، سنگرُ شبد نہ کوئے شنوائیا۔ نہ کوئے فتح ڈنک وجے مہانا، بے جیکار نہ کوئے دکھائیا۔ نہ کوئے تن وجود دے سے مہانا، سرگن میل نہ کوئے ملائیا۔ نہ کوئے راگ ناد ترانہ، ڈورُ ڈنک نہ کوئے وجائیا۔ نہ کوئی تیر تھ تٹ ایشانا، جلدھار نہ کوئے وہائیا۔ نہ کوئی زمیں نہ کوئے اسمانا، طبق سبق نہ کوئے پڑھائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے تیرا اکو نور جوت جوت پردھانا، اینکار اکو سو بھاپائیا۔ مہربان محبوب کجگ انتم ویکھ مار دھیانا، نگاہ نگاہ وچوں بدلائیا۔ سچ پیار دار ہے نہ کوئے پیمانہ، پیمائش کر خلق خدائیا۔ ہاہاکار من کلپنا کرے تماہ، ترسنا ترکھانہ کوئے بُجھائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی زرگن دھار پہننا بانا، بنواسی ہو کے اپنا تھم ورتائیا۔ تُوں آد جگاد جگ چوکڑی زرگن سرگن جانی جانا، جانہار اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، نہہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ست سروپ سچکھنڈ نواسی صاحب سنگر سچے سلطانا، ست دُلا رے پروردگارے سانجھے یارے در اکو منگ منگائیا۔

☆ ۲۸ مگھر شہنشاہی سمت ۶ منشا سنگھ دے گرہ پنڈ پھرا لا ضلع جالندھر ☆

اوتار پیغمبر گر ویکھو اپنا ابناشی اچتا، سنگر شبد رہیا سنا ئیا۔ جس نے لوک مات تہانوں بنایا لاڈلے پتا، ست دُلا رے کہہ کے دتی وڈیائیا۔ اپنی صفت دیاں دے کے دو دو نکاں، نام کلیاں وچ پھسائیا۔ چار جگ دے شاستراں دا دے کے رسعہ، گرنتھاں روپ وٹائیا۔ صفت کروا کے نال کھیا، ڈھولے لئے پڑھائیا۔ تہانوں جنم دوا کے مات دی کھیا، تن وجود نال سہائیا۔ آپ بن کے سب توں اچا، اُچ اگم اپنا نام سمجھائیا۔ دین دُنی دی پھیر کے گلی کوچا، گرہ گرہ دتا بھوائیا۔ اشارہ دے کے چار کوٹ دی کوٹا، اتر پورب پچھم دکھن ونڈ ونڈائیا۔ انتم ویکھو سارے سب دا پینڈا مکا، باقی نظر کوئے نہ آئیا۔ دین دُنی دی دھار تہاڈا سنسار ہو یا رکھا، پریم پریت نہ کوئے نبھائیا۔ سب دا وقت انت دا پُجا، پوجنیوگ نہ کوئے دکھائیا۔ انتم میٹے کل کلیش کلجگا، کل کلکی کھیل کھلائیا۔ نام کلے دا آگے لین نہ دیوے بھگا، بھوگ سب دا دیوے پائیا۔ اکو سنگر شبد کر کے اگھا، اگن آتھن ڈنک وجائیا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لہنا دینا دیکھے اُپر بسدھا، دھرنی دھرت دھول دھیان لگایا۔

☆ ۲۸ گھڑ شہنشاہی سمت ۶ چرنو دے گرہ پنڈ پھرا لا ضلع جالندھر ☆

اوتار پیغمبر گر ویکھو اپنا پاربرہم، سنگر شبد شبد شنوایا۔ جس نے جگ چوکڑی تہاڈا ونڈیا کرم، کرنی دینا مذہباں والی جنایا۔ جھگڑا پا کے مائی چرم، چم درشتی وچ ہلکایا۔ شرع دا پا کے بھرم، شریعت وچ بھرمایا۔ مذہب دا دے کے جرم، جنم دتا بدلایا۔ حصہ ونڈا کے ورن، برناں گنڈھ پوایا۔ کوٹاں وچوں گرگھ ورلے بھگت سہیلے بخش اپنے چرن، چرنو دک گھ چوایا۔ سچ دوار بخش کے سرن، سرنگت اک دکھایا۔ تہانوں لوک مات سب نوں پایا پڑھن، مکتب اکو اک جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ حکم اک سنایا۔ اوتار پیغمبر گر ویکھو پُرکھ اکال اپنا باپو، سنگر شبد ڈنک وجایا۔ جس دے جگ چوکڑی چے جاپو، صفتاں والے ڈھولے گایا۔ دھیان لگایا دوس راٹو، رین سبائی کھوج کھوجایا۔ کسے نوں مد پیائی کسے دے گھ لگایا تماکو، طمع دی دھار وچ دکھایا۔ کسے نوں چھری پھرائی کسے پھرایا چاکو، چکر وچ سرب رکھایا۔ کسے نوں سانت بخشیا کسے نوں بنایا ڈاکو، دھاڑے مذہباں والے لگایا۔ اوہ ویکھ اتم سب دی ڈوری کاٹو، کٹاکش اپنا نام رکھایا۔ اوس دے ساہمنے ستمگھ ہو کے کیہرا بولو کیہرا کرؤ ٹاکو، ٹاک کرن والا نظر کوئے نہ آیا۔ جس نے زمیں اسمان بھوائے وانگ لاٹو، دوس رین نظر کوئے نہ آیا۔ اُس دا جگ چار کوئی سمجھ نہ سکیا جادو، بھیو سکیا نہ کوئے گھلایا۔ کوٹن کوٹ تڑپھا کے مارے سادھو، صوفیاں کھل لہایا۔ پھر وی تسیں اُس نوں کہندے مادھو مادھو، مدھر دھن شنوایا۔ جس نے تہانوں بنا کے آگو، پنجاں تتاں نال دتا لڑایا۔ ہن سارے دسو کی اپنی کاڈھ کاڈھو، نوں دھار سمجھایا۔ کس بدھ سنگر ساچنا ساچو، سچ دیو پرگٹایا۔ جس پر بھو دا ہتھ پیر نک کن نہیں کوئی بازو، بازاں والیا کی اپنا کھیل کھلایا۔ گوہند کہے میر اپنا پُرکھ اکال اکو اپنا حکم کریگا لاگو، دو جاشتر نہ کوئے اٹھایا۔ حکمے اندر

سرشتِ سبائی داغُو، دغا فریب دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ بھگت سہیلا بھگون ہو کے آجاؤ آون جاون اپنی کار کماہیا۔ صدی چوڑھویں انت کنت بھگونت سب نوں
 تولے نام کنڈھے ترازو، تکرڑا کو ہتھ اٹھایا۔ توں میرا میں تیرا در رواجو، راہ اکو اک دکھایا۔ دین مذہب دا بدل سماجو، سچ دوار اک پرگٹایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ایکا نام دھار وجائے رباو، ستار سطح سب
 دی دے ہلایا۔

★ ۲۸ گھڑ شہنشاہی سمت ۶ سادھو سنگھ دے گھر پھگواڑا ضلع کیوڑ تھلا ★

اوتار پیغمبر گر ویکھو اپنا پُرکھ اکال الاهی نور، سنگر شبد حکم شنوایا۔ جس دے حکم اندر پنج تت پہنیا ضرور، لوک مات ویس وٹایا۔ شبد ناد وجائی
 نور، تریا توں پرے کیتی پڑھایا۔ سچ سوامی دسیا حضور، حضرتان دا مالک دُھر درگاہیا۔ کلمیاں وچ کیتا مشہور، صفتاں وچ نام صلاحیا۔ چار جگ بن کے
 اوہدے مزدور، چاکر روپ سیو کماہیا۔ سب نوں دسیا سرب کلا بھرپور، بے انت اک اکھوایا۔ اوس تہاڈے کولوں دیناں مذہباں دا پوایا فتور، فتویٰ شرع
 والا رکھایا۔ جھگڑا ویکھیا ضرور، تن ماٹی خاک لڑایا۔ سچج تریتا دواپر کلج رہن نہیں دتا کسے دا غرور، اوتار پیغمبر گر ویکھو اکھ اٹھایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ گر اوتار پیغمبر جس نوں کہہ کے آئے پاربرہم بے انت، بے پرواہ اک
 اکھوایا۔ چپدے آئے نیاں منت، نام سوہلا جگت درڑایا۔ آتم دھار مہیا کنت، پر ماتم اگم اتھاہیا۔ مالک لکھ چوراسی جیو جنت، چارے کھانی رنگ رنگایا۔
 سو لیکھا جانے آد انت، جگ چوڑی اپنا حکم ورتایا۔ بھو نہ جنایا بودھ اگادھ بدھی پنڈت، انھو انت کہن کوئے نہ پانیا۔ جو سندیسہ دے کے آئے
 جنت، فرمانا اک الایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ اوتار پیغمبر جس نوں کہندے آئے اللہ،
 عالمین بے پرواہیا۔ وسنہارا سچھنڈ سچ محلا، درگاہ ساچی سوہا پانیا۔ نرگن دھار اک اکلا، اینکار اک اکھوایا۔ جو وسے مہینل جل تھلا، برہمنڈ کھنڈ سماہیا۔

جس دا نہیچل دھام اٹلا، الکھ اگوچر وڈ وڈیائیا۔ جس نے تہاڈے حکمے اندر لوک مات گھلا، سندیسہ دے کے ڈھر درگاہیا۔ دین مذہب دا لاہیا سلا، ذات پات وند وندائیا۔ تساں منشاں اُتے منشاں کولوں کرایا ہلا، ویری شرع روپ جنائیا۔ پُرکھ اکال تہاڈا اچھل اچھلا، ول چھلدھاری اپنی کار کمائیا۔ اپنے نام دا تہانوں پھرا کے پلا، زرگن زرگن گنڈھ وکھائیا۔ کلجگ انت سارے تلو کون سنگھاسن ہر جو ملا، کون گرہ سوہا پائیا۔ کون کرنی کر کے مات پھلا، پھلی بھوت سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس نوں کہہ کے آئے محبوب، مہربان نور الاہیا۔ سے عرش عروج، عالیشان سوہا پائیا۔ جس دی منزل حق مقصود، درگاہ ساچی وڈ وڈیائیا۔ محل اٹل اوچو اوچ، سچ سنگھاسن سوہا پائیا۔ جس دا کھیل چارے کوٹ، دہ دشا حکم ورتائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیلا تہاڈے کولوں جھگڑا پوایا کایا کلبوت، ہندو مسلم سکھ عیسائی وند وندائیا۔ پیار رہن نہیں دتا پنج بھوت، ہوئے ہنگتنا نال ٹکرائیا۔ تہاڈے نام کلمے جگت وچ دین ثبوت، جو اللہ واکرورام اوم ہری اوم تت ست کہہ کے آئے سنائیا۔ نگاہ مارو سب دا اکو جہا وجود، پُرکھ اکالا سب دا اکو ماہیا۔ جدھر دیکھو اودھر موجود، خالی نظر کوئے نہ آئیا۔ کیوں تساں دین دنی دی پائی دوج، دتیا بھاؤ جگت بنائیا۔ اپنی منزل دسو حق مقصود، جتھے ملے نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پچھلی چار جگ دی کرنی کرنی دا کرتا کرے نیست و نابود، سنگر شبد شبد دی دھار دھار دھار پرگٹائیا۔

☆ ۲۸ گھر شہنشاہی سمت ۶ پریم سنگھ دے گرہ پنڈ پھکواڑا ضلع کپور تھلا ☆

جن بھگت کہن دیکھو پُرکھ اکال تھلا، اوتار پیغمبر گر اکھ گھلایا۔ جس دے نام دی چار جگ لٹائی لٹا، وچ جگت نال کرائیا۔ اوہ کھیل کرے ابناشی لپتتا، چیتن سب نوں رہیا کرائیا۔ تہاڈا جھگڑا میٹے جو پایا کایا بتا، بتانیاں کرے صفایا۔ سبجگ سچ سہائے رتا، رتڑی اپنے نال مہکائیا۔ گرکھ گر سکھ گود اٹھائے پتا، اپنے انگ لگائیا۔ تہاڈا سب دا پینڈا انتم مکا، مکمل دیاں درڑائیا۔ تن وجود رہے کوئے نہ جسا، جسم ضمیر بدلایا۔ انتم کریو کوئے نہ غصہ، دین

مذہب دیکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ در ساچا کھیل آپ ورتائیا۔ سنگر شبد کہے دیکھو بھگت دوار سہنجنا،
 اوتار پیغمبر گر اکھ کھلایا۔ جتھے آئے آدرنجنا، نر نرائن وڈی وڈیائیا۔ داتا بن کے درد دکھ بھجے بھنجنا، بھوساگر پار کرائیا۔ نیت نام دا پا کے انجنا، کلج
 اندھ اگیان گوائیا۔ سرتی شبد دابن کے سبنا، آتم پر ماتم جوڑ جڑایا۔ سچ سروور کرائے مجنا، دُرمت میل دھوائیا۔ جھکڑا میٹے کایا مائی بدنا، دین مذہب دا
 ڈیرہ ڈھاہیا۔ رنگ رنگائے اعلیٰ ادنیٰ، اوچ نیچ نہ کوئے دکھایا۔ جس نے بھگتاں پڑا کجنا، سر اپنا ہتھ لکایا۔ جس نوں تساں کہا گوپال مورت مدھنا،
 سوڈن بے پرواہیا۔ سو اکو جنائے پدنا، دوار سچ درٹایا۔ جس دا پرکاش نور اگئی دیک جگنا، دو جہان کرے رُشائیا۔ جس دے تھم اندر جو گھڑیا سو بھنجنا،
 تھر رہن کوئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیغمبر رہن دیوے نہ کوئے لگنا، وکھری ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ صدی چودھویں شبد دامہ وجنا، نوبت حق سنایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی اپنے ہتھ رکھایا۔ سنگر شبد کہے دیکھو بھگت دوار منگلا، اوتار پیغمبر گر دیکھ
 دکھایا۔ شرع دا دسے کوئے نہ سنگلا، کڑی کڑی نہ کوئے بندھایا۔ اکو پریم پریتی رنگنا، دوجا رنگ نہ کوئے چڑھایا۔ توں میرا میں تیرا اکو دات منگنا،
 دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ کرپا کر سورے سرنگنا، شاہ پاتشاہ تیری سرنایا۔ ہر جن تیرے لکھ چوراسی پار لنگھنا، آگے ہونہ کوئے اٹکایا۔ کرم کانڈ رائے
 دھرم کرے کوئے نہ وزنا، لیکھا چتر کپت نہ کوئے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچا مالک دیا کماپیا۔ جن بھگت کہن
 ساڈا صاحب سہیلا اک، ایکنکار بے پرواہیا۔ جس دی دھار آتم سکھ، سرشی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جس دا سندیسہ سارے گئے لکھ، اکھراں وچ سارے کر
 شنوایا۔ سو بھگت سہیلا بھگتاں کرے ہت، ہتکاری ہو کے دیکھ دکھایا۔ گھر سوامی بن کے مت، متر پیارا پڑا لاپیا۔ سدا صاحب وسے چت، من چت
 ٹھکوری رہے نہ راپیا۔ جن بھگتاں پوری کرے اچھ، اچھیا انتر بھچھیا جھولی پاپیا۔ وسیرا کر کے کایا وچ، وچلا پڑا دے چکایا۔ سب دا پورا کرے بھوکھ،
 جو اوتار پیغمبر گر گئے لکھایا۔ لہنا دینا دیوے جس جس، جسٹ ٹانک ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ سنگر شبد کہے جن بھگت سہیلے شبدی دھار لئے کھچ، مہربان
 مہربان مہربان اپنی گنڈھ پوائیا۔ ایٹھے اوٹھے دو جہاناں بنکے پت، پت پر میثور گود لکایا۔ گر اوتار پیغمبر صدی چودھویں سب دا لیکھا کرے چک، اوہلا

نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنی کروٹ بدل کے شبدی دھار جن بھگتاں ہتھ رکھائے پٹھ، پشت پناہ اپنی آپ جنائی۔

☆ پہلی پوہ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال دربار وچ ☆

نارد کہے بھگتو ویکھو میں آگیا گاؤندا، ڈھر داراگ الائی۔ میرے اندر وڑ کے پُرکھ اکال الاؤندا، نادی دُھن اُپجائی۔ خوشیاں نال میری بودی ہلاؤندا، دو جہان دکھائی۔ ستار میرے ہتھ پھڑاؤندا، جو توں ہی توں ہی رہی جنائی۔ میں نیوں نیوں سپس جھکاؤندا، نو نو لاگا پانیا۔ در ٹھانڈے واسطہ پاؤندا، دھوڑی خاک رمائی۔ چاروں گنٹ ویکھ دکھاؤندا، اتر پورب پچھم دکھن اکھ کھلایا۔ اپنے آپ نوں نالے ہسدا نالے رواؤندا، دوویں تال بنایا۔ پھیر پر بھ دے ول تکاؤندا، چوری چوری اکھ اٹھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائی۔ نارد کہے بھگتو ویکھو میری ستار، ست ست جنائی۔ اگئی واجاں رہی مار، سویاں رہی اٹھائی۔ کوگ کرے پکار، پر بھ تیری بے پرواہیا۔ لوآں پوریاں پاوے سار، برہمنڈ کھنڈ دھیان لگایا۔ کروڑ تیتیا ویکھی دھار، وشن برہما شو پھول پھولایا۔ پھر میں نگاہ ماری سچھنڈ دربار، نین نین وچوں بدلایا۔ میری بودی ہلی پنج وار، پنجہ دتا لگایا۔ میں جھٹ کیتی نمسکار، نیوں نیوں سپس نوایا۔ پھیر بنا ہتھاں توں ماری لکار، لائن دتی بنایا۔ تونبی نوں ماری مار، کنگ الٹی دتی کرائیا۔ نی کملیئے تک لے ااما دا امام ڈھر دا پروردگار، سانجھیا نور الاہیا۔ جس دا کھیل سدا جگ چار، جگ چوکڑی ویس وٹایا۔ کنگ بولی نال پیار، پریم وچ جنایا۔ نارد تک لے کل کلکی اوتار، کل اپنی رہیا درسائی۔ جس نے لکھ چوراسی پاؤنی سار، دو جہاناں ویکھ دکھایا۔ شبد ناد سنائے سچی دھنکار، انحد راگی راگ الائی۔ نارد کہے میں تکیا ٹیڈی اکھ نال، ویکھیا کی کھیل سچی سرکار، ہر کرتا کی کار کمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ نارد کہے میں دھرم دوار دا بن گوئی، چھٹی راگاں توں باہر دتا جنایا۔ سندیسہ دتا گر اوتار پیغمبر ویکھو اپنا سنا، جو صاحب سلطان

دُھر در گاہیا۔ نالے تک لو اپنے نام دی نیا، جو نوکا آئے چلایا۔ اپنا لیکھا کڈھ لو وئیا، حساب منگے دُھر در گاہیا۔ گوہند دا پورا ہو گیا ڈھیا، ڈھونکا لا کے لئے انگڑایا۔ جس نے لیکھا پورا کرنا آد شکت جگت بھوانی میا، مہربان محبوب اپنا تھم ورتایا۔ کلجگ اندر سنجگ بدل دینا رویا، رحمت اپنا نام کماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھایا۔ نارد کہے میں گاؤن لگا پر م پڑھ دی تک، انتر انتر آواز سنایا۔ نالے پٹھی گردن کر کے گیا جھک، ابناشی کرتے سپس نوایا۔ پھیر ٹیڈھا کر کے مکھ، اوتار پیغمبر گرو تے چائیں چانیا۔ میں تاڑی مار کے کہا او تئیں جے ماتا دی وچوں مکھ، پنج تتاں والا روپ بنایا۔ سریر اُتے جھلے رہے دُکھ، کشٹ نال ملایا۔ اپنی سہاؤندے رہے رت، جگت نال وڈیایا۔ ہن تہاڈے کول کی سچھ، مینٹوں دیو سمجھایا۔ کسے داہڑی منہ لئی کسے کٹالی مچھ، کی پر بھ نے تہاڈے اُتے کلا دتی ورتایا۔ کی کلمہ نام پڑھیا جس نال آتم ملیا سکھ، مانو ذاتی رنگ رنگایا۔ کیوں سارے ہو گئے چُپ، سندیسہ دیو سنایا۔ نارد کہے میں ویکھیا تہاڈی سرشی انتر اندھیرا گھپ، نوری چند نہ کوئے چکایا۔ تئیں جان دے نہیں پر بھ نے جے تہانوں کوٹاں وچوں انگنتاں وچوں اک نوں بنا لیا پت، تئیں کیوں انگنتاں دی ذمے واری اپنے اُتے اٹھایا۔ سچ دسو کس نے کس دا بھار لیا چک، گودی لے کے پر بھ دے در پہنچایا۔ مینٹوں دکھاو پھڑ لو میرا گٹ، میں نال جاواں چائیں چانیا۔ جے سکھ دی پریتی سنگر نالوں جاوے ٹٹ، سکھ گرو داناتا لوک مات رہے نہ رایا۔ سچ دسو کس نے امرت جام پیتا گھٹ، نجھرس چوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا ویلا آپ جنایا۔ نارد کہے پیغمبر و میری سلام، سجدہ تھٹھے ہتھ کرایا۔ کیہڑی تہاڈی کلام، الف یے دیو دکھایا۔ کی تہاڈا پیغام، جو کائنات آئے سنایا۔ کس دے ہوئے غلام، چاکر روپ بدلایا۔ کس دا رکھیا ایمان، سپس کون جھکایا۔ کون مالک خالق تہاڈا امام، عملوں توں رہت دیو دکھایا۔ کیوں تساں خود خدا دانام کیتا بدنام، بدیاں دا ڈیرہ سکے کوئے نہ ڈھاہیا۔ اوہ ویکھو شبد گرو سب تے لاؤن لگا الزام، بچیا رہن کوئے نہ پانیا۔ صدی چو دھویں ہونی اندھیری شام، شمع جوت نور نہ کوئے رُشایا۔ جھگڑا میٹ نہ سکیا کوئے تمام، طمع وچ سارے رہے گر لایا۔ اپنا اپنا سارے دیو بیان، میری بودی رہی جنایا۔ میں چار جگ پر بھ دا بھگت نکا جیہا آنجان، پھر تر کے اپنا جھٹ لنگھایا۔ نہ کوئے نگر کھیڑا نہ کوئے

میرا گرام، مندر مسجد شودوالے مٹھ گرو دوار ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ یاد رکھیو نہیں تے چھبھی پوہ نوں پنجاں لکھاریاں نے لیانا اشٹام، ٹٹھے پاسے تہاڈے لکھ کے بیان، مہر سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی بے دینی لگائیا۔ ایہہ پھیر حکم نامہ بھیجنا سارے وچ جہان، کوئی دُنیا دا راشٹر پتی بچیا رہن نہ پائیا۔ جس پر بھو نوں ساریاں کیتا بدنام، اوہ بدی دا لیکھا منگے تھاوں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھيو ابھیدا آپ گھلایا۔ نارد کہے میرے سنگرُ گردیوا، دیو دیوا سرنایا۔ ویکھو کھیل پر بھو نہکیوا، نہیل دھام رہیا کرائیا۔ جس دی صفت کوئی کر سکے نہ جہوا، رسنا نہ کوئے وڈیایا۔ اوہ صاحب لکھ ابھیوا، اگم اگوچر اپنا حکم ورتایا۔ جس دی کردے رہے مات لوک وچ سیوا، صفتی صفت نام وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ نارد کہے میری بودی ویکھو ہلدی، ہل ہل رہی دکھایا۔ ایہہ کھیل الہی ال دی، دُھر فرمانا اک درڑایا۔ ایہہ کہندی جتھے آتما پر ماتما ہلدی، اُس دا بھيو آیانہ کوئے گھلایا۔ ہُن کھیل نہیں کوئی ڈھل دی، دُھر دا حکم ورتے تھاوں تھانیا۔ مرضی چلنی نہیں کسے دے من دی، دل دی دلیل نہ کوئے بنایا۔ کھیل ورتی سری بھگوان دی، نہ کوئے میٹے میٹ مٹایا۔ جوت پرکاش ہونی اُس گوہند چن دی، جس نوں سورہ چند سیس نوائیا۔ آواز چار گنت آونی دھن دھن دی، دھن دھن پر بھو تیری وڈیایا۔ جس نے چُغلی رہن نہیں دینی کن دی، انتر زرت کرنی صفایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک پرگٹایا۔ نارد کہے جن بھکتو میں آیا بھجا، بھجن بندگی پر بھ دے کول رکھایا۔ میں اگے کراں ہتھ سچا، سجنو دیاں دکھایا۔ سب دے سرتے کوکدی قضا، اگے ہونہ کوئے بچایا۔ صدی چو دھویں سب نے چکھنا مزہ، جو مذاق کرے خلق خدایا۔ تھساں رہنا اک پر بھو دی وچ رضا، رازق رزق رحیم جو اکھوایا۔ جس دے نام دی وجنی گدا، گدا گر کرے لوکایا۔ کیر کہے میں تے دیون آیا سدا، اچی کوک کوک سناپا۔ جیہڑا بھگت پر بھ دے پیار وچ بدھا، اوہدا لیکھا بدھک وانگ دے مکایا۔ نارد کہے بدھک نے چھبھی پوہ نوں سر ننگا کر کے آونا ادھا، اُپر پڑدانہ کوئے رکھایا۔ نارد کہے جموں والیو میرا اُس دے ہتھ وچ پھڑا دینا خالی ڈبا، رات دا ساڈھے نو دا وقت سمجھایا۔ گل پاٹا ہووے جھگا، تن پوشاک نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا

حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے میں دیون آیا ہوکا، حکم پر بھ دا اک سنائیا۔ جس دا بھانا ورتنا چو داں لوکا، چو داں طبق نہ کوئے ٹکائیا۔ پُریاں لو آں سُننا اُس
 دا نام سلوکا، وشن برہما شو گائیا۔ اوتار پیغمبر گرو آں سمجھنا غنیمت موقع، ویلا وقت نال سمجھائیا۔ جن بھگتو شساں آوٹا نال شوقا، سوہنا رنگ دکھائیا۔ جس
 نے چھڈیا پٹنا پوٹنا، اوہ تہانوں ملے تہاڈا ماہیا۔ اُس دا پورا ہو گیا ڈھیئے والا ڈھونکا، آلس نندرا نہ کوئے رکھائیا۔ جن بھگتوں تہاڈا پھڑ کے سچے ہتھ نال
 پونچا، دست دست لئے اٹھائیا۔ زندگی وچ جیون وچ کسے نوں بھرن نہ دیوے ہوکا، ہوئے روگ گوائیا۔ وقت سہنجن ہونا چھبی پوہ دا، سمت چھے نال
 وڈیائیا۔ جن بھگتو آگے پر بھ دا پیار ہونا دو دو دا، آتم پر ماتم پر ماتم آتم اکو رنگ دئے بنائیا۔ پرکاش کرنا جوتی دھار اگئی لو دا، لوئن دئے گھلایا۔ ناتا توڑنا
 جھوٹے موہ دا، مُجبت اپنے نال بنائیا۔ تساں کھیل کرنا رات دے باراں وجے اک دُجے کولوں کھوہ کھوہ دا، رولا دینا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ نارد کہے میری رنگ پاوے رولا، کوک کوک سنائیا۔ پیغمبر و تلو مولا، مہربان الہیا۔ پڑدار ہے
 نہ اوہلا، بھيو اُھید گھلایا۔ پورا کرو قولا، اقرار رہیا جنائیا۔ عرشاں دا مالک آگیا فرشاں اُتے دھولا، دھرنی بیٹھی سیس نوئیا۔ سب نوں گاؤنا پینا اکو
 ڈھولا، ڈھول ماہی رہیا درڑائیا۔ سانجھا کرنا بولا، انبولت حکم ورتائیا۔ دیکھو پروردگار سانجھا یار دو جہاناں بن کے تولا، سچ ترازو ہتھ اُٹھائیا۔ نارد کہندا
 میں حیران ہو گیا بھڑی دروہی اُس نے اک سنگر شبد گرو سب دا بنا دینا وچولا، وچلا لیکھا دینا مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل دُھر دا ہر، ہر داتا دُھر درگاہیا۔ نارد کہے اوہ دو جہانو میری اکھ، اکھ اگوچر دا نعرہ دیاں لگائیا۔ اُٹھو دیکھو سوادھان ہو جاؤ پر م پُرکھ تلو پر تکھ،
 پاربرہم پت پر میثور جلوہ گر نور الہیا۔ جو آد انت دا سچ، جگ چوکڑی اپنا حکم ورتائیا۔ جس نے سنجگ تریتا دو اپر کلجگ سب دی رکھنی پت، پت
 پر میثور اک اکھوائیا۔ اوہ سب دی جانے مت گت، گہر گبھیر اپنا حکم ورتائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ جس دے حکم نال اُپنی رت، اگنی تت نہ
 کوئے بُجھائیا۔ اوہ لیکھا سب توں منگے جھٹ، شبد سندیسہ اک سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک
 سنائیا۔ نارد کہے پر بھو میں آگیا مات لوک وچوں، پھر کے چائیں چائیا۔ دیکھ لے کی حالت ہونی اوتار پیغمبراں گرو آں پچھوں، دین دنی ست نہ کوئے

سائیا۔ کسے نوں لبھیا نہیں پھراں تے وچوں اٹوں، جل ورولیاں ہتھ کچھ نہ آئیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے توں کپھری دشا ٹکوں، اپنا پڑدا دے چکائیا۔
 تیرے اُتوں قربان ہو یا کوئے نہ وٹھو، خادم ہو کے سپس نہ کوئے نوایا۔ نارد کہے تیرا سٹ دُلا را دِسیا نہیں جیہڑا اُپجیا تیرے کھٹوں، مات گر بھ نہ آس
 رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ نارد کہے پر بھو میں دوس رین رہیا پھردا، گھر گھر الکھ جگائیا۔
 میں آسا رکھدا رہیا چردا، خواہش تیرے آگے کائیا۔ بھڑی مینوں صاف دِسیا نہیں کوئی ہردا، جس ہردے وچ تیرا نور نظری آئیا۔ کوئی پیارا نہیں ویکھیا
 سچے پردا، جو پریتم اپنے رنگ رنگائیا۔ میں کسے دے نیت وچوں ہنچھو نہیں ویکھیا کردا، جو برہوں وچ اپنا آپ تیری بھیٹ چڑھائیا۔ بچھے ہتھیرا جگاں دا
 گپڑ ویکھیا گڑدا، سنجگ تریتا دوا پر گئے پھیریاں پائیا۔ میں چاہندا لیکھا ویکھاں کوں کلج حساب نہرہدا، صدی چوڑھویں نال ملایا۔ کس طرح اوتار پیغمبر
 گرو اپنیاں دیناں مذہباں توں وچھڑدا، وچھوڑے وچ سارے دین دہائیا۔ پھیر پتہ لگنا گو بند پیارے متر دا، جس بچھے ستھ یار گیا ہنڈھائیا۔ اوہ یار یارانے
 وچوں نتر دا، لبھیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ نارد کہے جن بھگتو ہن کھیل ہونا چوٹی سخر دا، منزل آخر دینی دکھائیا۔ یاد رکھیو چھبھی پوہ نوں تیار رکھنا اوہو سوٹا
 ککر دا، ست رنگے نال گڑمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ نارد کہے پر بھو میں تکی تیری
 کھیل اپاری، اپر پیر دیاں جنائیا۔ سرشی ویکھی ساری، تیری سار کسے نہ پائیا۔ تکی پیغمبر گر اوتاری، نرنکار نراکار تیرا کھیل اگم اتھاپیا۔ چار جگ دی تکی
 سکداری، حکم تیرا دھر در گاہیا۔ کلج اتم تیری آئی واری سچ دس کی اپنی کار کمائیا۔ کی توں وی کسے دین مذہب نال لاؤنی یاری، حصیا ونڈ ونڈائیا۔ سچ
 دس توں ترکش تیر کمان پھڑنا کہ کھنڈا کھڑگ کٹاری، مانو بن کے مانواں نال اپنی کریں لڑائیا۔ جے توں پُرکھ اکالا دین دیا لے سب دا سانجھا پروردگار
 یاری، یارانہ اکو اک بنائیا۔ میری تیرے چرن کول کول چرن نمسکاری، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا
 ور، واہ واہ تیری وجدی رہے ودھائیا۔ نارد کہے پر بھو نہ کوئی میرا پتاتے نہ کوئی میری امی، امڑی نظر کوئے نہ آئیا۔ نہ کوئی توں میرے واسطے سرشی
 وچ کٹیا کوئی جی، جیہڑی مینوں لئے پرنائیا۔ نہ کوئی میرا سجن میت بنایا تھی، جو سگلا سنگ رکھائیا۔ نہ کسے دی آواز سنی کئی، رسنا جہوانہ کوئے چترائیا۔

چار جُگ کسے دا کُجھ ودھیا کسے دا کُجھ ودھیا تے میری بودی ہو گئی لمی، لمی پے کے رہی جنائیا۔ پر بھو جے کرپا کریں تے بھگتاں دا بیڑا بٹھیس، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ تُوں شاہ پاتشاہ شہنشاہ دُھر دا دھنی، دھناڈھ اک اکھوائیا۔ ویکھیں اپنیاں نوں گر اوتار پیغمبراں دے آکھے وی کدے نہ ڈٹی، مہر نگاہ کر کے سارے پار کرائیا۔ میں کُجھ نہیں منگدا میتوں جُگ بیت گئے میں روٹی بٹھی کدے نہیں کئی، بھکھارہ کے جھٹ لنگھائیا۔ میں چاہندا جیہڑی تُوں دھار چلاؤنی نوں، نو کھنڈ پر تھی دینی ورتائیا۔ جے تُوں پُرکھ اکال ہیں دین دیاں ہیں پروردگار ہے سانجھا یار ہیں تے بھگتاں دے اندر سویں، سُکھ آسن تیرے کم کسے نہ آئیا۔ سدا ایہناں دے وچ رہویں، جو تیرے در تے بیٹھے سیس نوایا۔ ایہناں دے مندر وچ بہویں، ساڈھے تن ہتھ ڈیرہ لائیا۔ جیہڑی چار جُگ تیتوں پریت نہیں لہجی انہاں کولوں لوں، جیہڑے مات پتا بھین بھرا چھڈ کے تیری اوٹ تکائیا۔ پھیر خوشیاں نال ایہناں نوں اپنا نام بھنڈارا دیویں، راتیں سنتیاں دی جھولی دینی بھرائیا۔ نارد کہے پر بھو میں کنگ و جاواں تے میرے مالک تُوں اپنیاں بھگتاں دا ڈھولا گویں، تُوں میرا میں تیرا ایہو راگ سناٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے آگے واسطہ پائیا۔ نارد کہے پر بھو میری بودی بڑی وڈی، وڈیا تیری کی وڈیائیا۔ ویکھ میں چار جُگ او پر بھو تیرے پچھے ساری دُنیا چھڈی، ننگیں پیریں پھراں چائیں چانیا۔ کدے چڑھیا نہیں کسے ریل گڈی، پاندھی ہو کے بھجاں واہو داہیا۔ میں ساری سرشتی ویکھی تیرے نال پریت نہیں کسے دی لگی، سارے اوتار پیغمبر گروآں نوں بیٹھے سیس نوایا۔ جاں میں بھگت دوارے گیا اوتھے ویکھیا بھگتاں دی تیرے نال لگی، لگ ماتر دا ڈیرہ گئے ڈھاہیا۔ اوہ ہنس تیرے بن گئے لگی، کاگ ہنس روپ بدلایا۔ میں کھلوتا دوویں ہتھ بدھی، تیرے آگے واسطہ پائیا۔ او تُوں نور الہی ربی، مہربان اک اکھوائیا۔ او شاہ پاتشاہ شہنشاہ تُوں ساریاں دا طبی، گرگھاں دی طبیعت اندروں دے بدلایا۔ کسے دے انتر اگت رہے نہ لگی، امرت میگھ نال بھجائیا۔ جن بھگتو ویکھو کدے کوئے کھائیو نہ مجھی ڈڈی، آگے ملے سزائیا۔ تہاڈے ماں پیو نے کسے سنبھالنا نہیں پا کے وچ ڈبی، رائے دھرم بیٹھا مچھاں نوں وٹ چڑھائیا۔ ویکھو چتر گپت بیٹھا لیکھا کڈھی، کال اٹھ اٹھ ویکھے تھاوں تھانیا۔ یاد کر لو کسے اوتار پیغمبر گرو دی کدے نہیں رہی گڈی، بنا پُرکھ اکال تُوں دوجا رہن کوئے نہ پائیا۔ گر سکھو جن بھگتو اک دوجے نال کر یو

کدے نہ بدی، بدلہ لین دی اچھیا دینی گوانیا۔ ہن اخیر آگیا چو دھویں صدی، صدمے وچ سارے مارن دھانیا۔ پُرکھ اکال دا میلہ ہندا کدی کدی، قدیم دے وچھڑیاں ناتا لیا جڑانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتانیا۔ نارد کہے نرائن، تیری بے پرواہیا۔ میں بیننتی آیا کہن، کہہ کے دیاں سنانیا۔ میں چار جگ تکیا نہ کوئی بھائی نہ کوئی بھین، دھرم سارے گئے گوانیا۔ نہ کوئی ساک تے نہ کوئی سجن سین، سکلا سنگ نہ کوئے بنانیا۔ میرے پُرکھ اکال سادھاں سنتاں نوں کھاگئی مایا ڈین، بچیا رہن کوئے نہ پانیا۔ سارے وہ گئے کوڑ دے وہن، آگے ہونہ کوئے اٹکانیا۔ جدھر تکیا استری پُرش دی نگاہ بدل گئی نین، شرم حیا دتی گوانیا۔ مذہب تکیا چھری بن گئی کسین، انساناں اُتے اپنا وار چلانیا۔ پر بھو پھیر میں تکیا بٹوارے نے جیہڑی بالمیک والی لکھی رمان، راما رنگ بدلانیا۔ اوہدے وچوں ڈھائی سطر اں چھڈ گیا جس ویلے درشن کیتا ساکھیا ت نین، اکھ گئی شرمانیا۔ قلم لکھ نہ سکی تے زبان سکی نہ کچھ کہن، نیتز نیناں نیر وہانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلہ لئے ملانیا۔ نارد کہے میں بالمیک دے ہو گیا اوہلے، اپنا کھیل کھلانیا۔ پچھوں ہوئی جی بول بولے، سچ نال سنانیا۔ رشی جی رام دا رام کی سناوے ڈھولے، میتوں دیو سنانیا۔ اُس ماریا ہتھ اُس دے سچے ڈولے، باہوں پھڑ کے دتا ہلانیا۔ بالمیک کہا اوئے نارد، جس ویلے اوہ آپ آیا اُپر دھولے، دھرم دی دھار وکھ وکھانیا۔ اُس نے چار جگ دے سارے میٹ دینے رولے، رونق آتما پر ماتا دئے بنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنانیا۔ نارد کہے بالمیک ہتھ دھر لیا اُتے ٹھوڈی، سوچاں وچ دھیان لگانیا۔ میں ہو گیا بھار گوڈی، گھٹے دتے لکانیا۔ پھیر ہتھ رکھ کے اُتے موڈھیں، رشی دتا ہلانیا۔ پھیر بن کے جوگی، نعرہ دتا لکانیا۔ اوہ میرا مالک رسیا بھوگی، جو ڈھر دا پتا مانیا۔ بالمیک نے میرے توں آگے کیتی سو جھی، دو ہتھاں تاڑی دتی وجانیا۔ نارد اوہ تک لے میرا رام مو جی، جو مجلس بھگتاں نال بنانیا۔ جس نے کلج انتم سب دا بننا کھو جی، جگ جنم دے وچھڑے لینے ملانیا۔ نارد کہے میری ہور ودھ گئی بودی، لمی ہو کے ہلی چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمانیا۔ نارد کہے بالمیک جو چھڈیاں ڈھائی سطر اں، اچ تک نہ کوئی سمجھانیا۔ رمان دا سب نے پھولیا پترا پترا، پترکا پر بھ دی نہ کسے

پر گٹائیا۔ کیوں اُس دے وچوں اوتار پیغمبر گروآں نوں خطرہ، جس خاطر سارے دتے چھڈائیا۔ اُس دا لیکھا لکھنا دھار ستریاں بہتریاں، ناڑی ناڑی
 ڈمگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنا حکم ورتائیا۔ نارد کہے جس ویلے ڈھائی سطر اں گرگھ لکھن، چھبھی پوہ
 خوشی منائیا۔ سنجگ ساچی سکھیا آوے سکھن، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ کلجگ کُگرم آوے پٹن، رو رومارے دھائیا۔ سننگر شبد سب نوں آوے جتن، آگے ہونہ
 کوئے اٹکائیا۔ جن بھگت پر بھو دے پیار وچ آون وکن، دوسر ہٹ نہ کوئے دکھائیا۔ سب دی پوری ہووے اچھن، نراچھت ہووے آپ سہائیا۔ جو
 گوہند دا بنیا سکھن، سو پر بھ دا بھگت لوک مات اکھوائیا۔ سننگر میلانت نوتن، ہووے نہ کدے جدائیا۔ بھگت بھگوان دی آسا اُتے لگن، بھرواسا اپنا
 دیوے بندھائیا۔ اس سر شئی نوں سمجھن متھن، کوڑی دُنیا کم کسے نہ آئیا۔ اکو سمرنا پر بھو چتن، چت و تھگوری رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ نارد کہے جن بھگتو میں پُرانا بڈھا بابا، چار جگ کسے دی بے بے ہتھ کوئے نہ آئیا۔ میں
 پھریا مکہ کعبہ، جُجریاں کھوج کھوجائیا۔ نکیا پُن صوابا، چاروں گنٹ اکھ کھلایا۔ وڑ گیا کایا وچ محرابا، اپنا بل دھرائیا۔ جدھر دیکھیا ترے گن گئی آگا،
 سائتک ست نہ کوئے کرائیا۔ جیو ہوئے کاگا، کاگ وانگ گرائیا۔ میں سُنیا دین دُنی دا راگا، مایا ممتا ڈھولے گائیا۔ ہُن میں آ گیا وچ پنجابا، پنجابو تہانوں
 دیاں جنائیا۔ جس ویلے گوہند نے نو وار اُڈایا سی باز، دسویں واری اُڈا کے بازاں والا اپنا نام رکھائیا۔ پھیر نکیا سی ول ماجھا، ہتھ دوویں اُپر اٹھائیا۔ شبد
 سُنیا پُرکھ سمراتھا، بن کناں آواز الاہیا۔ تیرا میرا ہووے ساتھ، جوت شبد رنگ دکھائیا۔ سمبل دواں دا ہونا واسا، واستک دتا درڑائیا۔ گوہند کسے نوں
 ہتھ نہیں آوٹا پر تھی تے آکشا، ساری سر شئی بھجے واہو داہیا۔ تیریاں میرے ہتھ ہونیاں راساں، تُوں ساری سر شئی میرے حکم نال لینی بھوائیا۔ میں
 تیرا شاہو شاباشا، تُوں شہنشاہ دو جہان اکھوائیا۔ گوہند خوشی وچ کیتا ہاسا، اکھ ماجھے ول اٹھائیا۔ جاں دیکھیا چار گنٹ اک جوت پرکاشا، دو جہان کرے
 رُشنائیا۔ گوہند کہا پر بھو میرا من لے اک آکھا، بیننتی وچ اپنا سیس جھکائیا۔ جیہڑی سکھی بنائی وچ وسا کھا، وساہ کے تیری جھولی دینی پائیا۔ پھیر تُوں بننا
 کملاپاتا، پت پر میثور دُھر درگاہیا۔ میرا اکو تُوں ہی پتاتے تُوں ہی ماتا، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ اکو تیرا امرت باٹا، چار جگ نکھٹ کدے نہ جائیا۔ جس

ویلے کلجک انت میٹنی وائے، تُوں میرا سنگ نبھایا۔ ایہہ دوہاں دیاں اندر اندر دیاں باتاں، لکھن والا لکھاری کھہ کوئی نہ پائیا۔ جن بھگتو اوہ دوس ایہو سی پہلی پوہ تے پہلی راتا، لکھاریو لکھنا چائیں چانیا۔ پر بھو دے در اُتے نہ کوئی ذات نہ کوئی پاتا، اوچ نیچ نہ کوئے دکھایا۔ جتھے آتما پر ماتما دی ہووے گاتھا، اوتھے اوہ نہ کوئے پڑھایا۔ چھبھی پوہ نوں پُرکھ اکال نے سب دے مستک تلک لگاؤنا ماتھا، اپنی ہتھیں سیو کمایا۔ اک سوربیر ویکھنا جیہڑا جو دھا ہووے راٹھا، اپنا آپ سنگر بھیت کرایا۔ آگے پھیر چلاؤنا ساکہ، حکم ورتے ڈھر در گاہیا۔ ہن گوبند پر بھو دا اوہ رہیا نہیں کاکا، بلدھاری سنگر شبد اکھوایا۔ جس نے صدی چو دھویں دا سارا ویکھنا واقع، واقف کار ہونا خلق خدایا۔ جن بھگتو سچ نال تہاڈے اندروں کھول کے تاکا، بجر کپاٹی دا پڑدا دینا لاہیا۔ جتھے امرت سرور مارے ٹھاٹھاں، لہر لہر وچوں دینی دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ کلجک کہندا پر بھو میرا سچا ہتھ بدھا، کھبا کن اُتے رکھایا۔ میں چاہندا تیریاں بھگتاں دا کوئی نال کدے سدے نہ ادھا، پورا خوشیاں نال گایا۔ دھرم دا نشانہ ہر ہر دے ہووے گدا، گائیڈ گاڈ اک تُوں ہی نظری آیا۔ بنا تیری کرپا توں کوئی سمجھ نہ سکے وجہ، وجوہات اپنا دینا درڑایا۔ دین مذہب دی جن بھگت رکھے کوئے نہ حد، حدود اکو ویکھنی جتھے وسے بے پرواہیا۔ نارد کہے پنجاں لکھاریاں چھبھی پوہ نوں کول رکھنی گدا، سچے پٹ نال چھہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھایا۔ نارد کہے پر بھو میرا اک ہاڑا، ہائے ہائے ہائے کر سنا یا۔ میں چاہندا جاواں وچ پہاڑا، پہاڑیاں وچ رہ کے اپنا جھٹ لنگھایا۔ میں چاہندا میں دین دُنی ویکھاں اکھاڑا، مذہب مذہب نال ٹکرایا۔ پر بھو میرا جی کردا توں گھر گھر آگ لا دے بہتر ناڑا، سانک ست نہ کوئے کرایا۔ میرے صاحب جے کریں کرپا بھگتاں نوں رنگ چاڑھ دے گاڑھا، رنگن اک رنگایا۔ میرا میتوں کہندا بھگتاں دے گھر دامنگ واڑا، گرہ گرہ اپنا پھیرا پائیا۔ نالے دساں نالے ہساں پُرکھ اکال اکو اگئی لاڑا، جو آد جگاد جگ چو کڑی لکھ چو راسی لئے پرنا یا۔ میرا جی کردا کتے اک وار میتوں چاڑھ دے کھارا، مولی تند بندھایا۔ سوہے دُپٹے نال میرا ہووے وارا، جوڑی ویکھاں چائیں چانیا۔ پر میتوں گلکھنی دیسیں نہ کپتی نارا، جیہڑی دوس رین کرے لڑایا۔ پر اُس ویلے ویاہ کراؤنا جدوں چو دھویں صدی دا ہووے انت کنار، محمد بیٹھے گھہ چھپایا۔ عیسیٰ

دیوے نہ کوئے اِشارہ، موسیٰ نین نہ کوئے اُٹھایا۔ پھیر میں بناں کنت بھتارا، سوہنا روپ دکھایا۔ پُرکھ اکال کہا ناردا ایہہ کیہڑیاں وچاراں، وچر کے پھیر دے سنایا۔ نارد جھٹ بدل گیا کہندا نہیں پر بھو نار نالوں تیرے نال بہاراں، سیج سُنھنجی سو بھاپایا۔ جے وچھڑیں روواں زارو زارا، وچھوڑا جھل نہ سکاں رانیا۔ میں کلجک وچوں ہو کے آیا میں دھرم رائے دے دوارے دیکھیاں وہیاں ہونیاں دیاں قطاراں، نرکاں ول بھجن چائیں چانیا۔ بڑیاں بڑیاں جو بن ورتیاں دیکھیاں ٹیاریاں، سوربیر مچھاں نوں جو وٹ چڑھایا۔ ہائے میرے ربا کھاندے دیکھے ماراں، جمدوت دین سزایا۔ چوڑاسی بھوگدے وارو وارا، اندج جیرج اُنجھ سیج چارے کھانی اپنا ڈیرہ لایا۔ میرے دین دیال جنہاں دیاں اندروں تیرے نال وچ گتیاں ستاراں، اوست دے مالک ست تیرے وچ رکھایا۔ توں اوہناں دا اکو صاحب تے اکو سنگر اکو پت پر میثور تے اکو کنت بھتارا، صاحب سوامی اک اکھوایا۔ نارد کہے پر بھو میں مڑ کے بینتی نہیں کردا دوبارہ، چار جگ کدے آس نہ کوئے رکھایا۔ کیوں ہن وی میتوں تھوڑا جہا اِشارہ دتا سی گنگا جمناسرستی ٹیڈھی اکھ نال کر کے اِشارہ، سینت مات لوک والی لگایا۔ پھیر میتوں راوی نے زور نال کہا اوہ ناردا، آہ دیکھ اوہ ارجن جس سنگر نوں تی لوح دا سہارا، میرے وچ بیٹھا ڈیرہ لایا۔ بھجا جا اُس پر بھو دے دوارا، جتھے دوارکا واسی بیٹھے سیس جھکایا۔ نہ سکھیاں رہیاں نہ رہیا منگلاچارا، گوپیاں راس نہ کوئے رچایا۔ جدوں تلو بھکت بھگوان دا وسدا رہے دوارا، آد جگاد جگ چوکڑی پر بھ نے اپنی ریت چلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سیج دا مالک بے پرواہیا۔ نارد کہے جن بھگتو سارے دیکھو اپنا اپنا جسا، جسم ضمیر دھیان لگایا۔ سکھ داتے سنگر داکاہدا غصہ، جس دے غصے وچوں پریم نظری آیا۔ جس ویلے اک وار کہہ دیوے آ میرے لاڈلے پتا، پتا ہو کے گود لگایا۔ اوگر سکھو سمجھ لو میں سچکھنڈ دوار پُجا، جتھے بیٹھا دھر درگاہیا۔ لکھاریو لکھ دیوگر سکھ مات گر بھ وچ کدے نہ ہووے اُٹا رکھا، نو مہینے اٹھاراں دن اگنی نہ کوئے تپایا۔ یاد کریو کدے کوئے نہ کھایو کٹھا، شبد سنگر دی ریت چلی آیا۔ نارد کہے پریمو پیاریوگر سکھو دیکھو مُفت دی ہتھ آئی لٹا، لٹیریو لٹ لو چائیں چانیا۔ تہانوں کوئی لوڑ نہیں نام چین دی بلاں بٹاں، تہاڈے اندر وڑ کے تہاڈا ملے دھر داماہیا۔ آتم پر ماتم دا کرے جٹا، جوڑی اپنے نال بنایا۔ لگیا رہن نہیں دینا کسے کٹھا، راتی سنتیاں لینا جگایا۔ ساریاں نوں کر دینا

اک مُٹھا، ذات پات دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ کیوں پُرکھ اکالا دین دیا لا مہربان ہو کے تھھا، بخشش اپنا نام ورتائیا۔ ہُن رہنا نہیں کوئے لکا، اوہلے سارے دینے چکائیا۔ نارد کہے میں بڑا خوش ہو یا تے پڑھ لیا کراں گا دوٹکا، تے بہہ کے اپنا جھٹ لگھائیا۔ نہ دھونا پئے کھھا، نہ پانیاں وچ اپنا تن ٹھرائیا۔ پر بھو دا پیار سدا سکا، سُنکھ ساگر روپ درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا میلے سچ سُبھائیا۔ نارد کہے میری بودی میرے نال لڑدی، طعنے رہی سنائیا۔ کہندی وے نارد اتوں کوئی گل دس چوٹی جڑدی، چیتن نال ملایا۔ جا میں نہیں اکھراں والے اکھر پڑھدی، جو اکھر اکھراں نال ملایا۔ میں نہیں بھگھارن بنا در در دی، مندر مسجد شو دوالے مٹھاں وچ بھجائ چائی چائیا۔ میں ہوواں ونجارن اکو ہر دی، جو ہر ہر دے رہیا سائیا۔ میں نہیں کسے کولوں ڈردی، بھے سیس نہ کوئے رکھائیا۔ میں اُس پر بھو دے چرنی پڑدی، جو پاربرہم پت پر میثور جلوہ گر نور الاہیا۔ میں کھیل ویکھنی بھگتاں دے گھر گھر دی، گرہ گرہ پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنا پریم دکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے ادھر آبراہمنا، کی برہما رہیا سنائیا۔ شکر نوں ہو ساہمنا، اکھ اکھ نال ملایا۔ وشنوں دی تک کامنا، کی اپنی رہیا پرگٹائیا۔ نارد کہے پر بھو میں تے اکو شبد گرو نوں سمجھا ضامنا، باقی اوسے دے سیوادر چاکری رہے کمائیا۔ میں تے اکو تیرا در پاؤنا، جتھے پون پانی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ میری منسا ایہو کامنا، اچھیا تیرے وچ ٹکائیا۔ میں کی دتاں میرے بھگوانا، بھگوان تیرا کھیل بے پرواہیا۔ میں چاہندا توں مات لوک بھگتاں گرہ وسا اپنے گرامنا، مندر اک جنائیا۔ جھوٹھی کسے دی رہے نہ طامنا، ترکھا دینی گوائیا۔ تیری چرن دھوڑ سب نوں ملے نہاؤنا، اٹھسٹھ دا پندھ مکائیا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا ملے گاونا، آتم پر ماتم وجے ودھائیا۔ میں تیرے در تے سیس نواؤنا، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا سہارا اک تکاؤنا، اوٹ اکال اک رکھائیا۔

☆ ۴ پوہ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال رات نوں ☆

سنگر شبد سدا مہربان، مہربان اکھوانیندا۔ جن بھگتاں دیوے دان، جگ جگ جھولی مات بھرائیندا۔ سدا سہیلا ہوئے مہربان، مہربان آپ ملائیندا۔ جگت جہان ویکھے مار دھیان، گپت ظاہر پھول پھول پھولائیندا۔ مہندر سنگھ دے سٹ لگنی سی اُتے کان، تیراں میل دا پتھر راہ تکائیندا۔ ہونا سی پریشان، پریشانی وچ گرلائیندا۔ بال مرنا سی اک انجان، عمر پنج سال ست مہینے سو بھاپائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگائیندا۔ سنگر شبد کیتی مہربانی، مہر نظر اٹھائیا۔ بن دھر دا بانی، مارگ اپنا اک جنائیا۔ ہتھ رکھ پیشانی، مستک رکھ اٹائیا۔ بخش دتی جوانی، جو بن رنگ چڑھائیا۔ بن کے جان جانی، اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک ہو آئیا۔ سنگر شبد کہے بخشیا سچ سہارا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ بخش چرن پیارا، پریتی اک وڈیائیا۔ پچھلے کرم دا لیکھا پاڑا، جھگڑا رہیا نہ رائیا۔ گرسکھاں نال مل کے سفل ہو یا اچ دا دہاڑا، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ پریم پریتی چاڑھ کے رنگ گاڑھا، ہر جن ساچے لئے ملائیا۔ جیہڑا پلس والیاں پٹنا سی اچ داڑھا، اوہ چرناں اُتے جھہہائیا۔ جن بھگتو پر بھ دا حکم ہووے سدا کسے دائرہ، بنا کار توں کم نہ کوئے کرائیا۔ تہاڈے جنم دا کرم دا جس نے لیکھ وچارا، بن کے داتا دھر درگاہیا۔ ساری سنگت کر دیو اکو وار نمسکارا، سیس جگدیش جھکائیا۔ مہندر سنگھ نوں کہو واہ اوئے ساڈیا یارا، یاری ساڈے نال نبھائیا۔ اگے جیون بنیا رہے وچ سنسارا، سکھ ساگر وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان، سدا بھگتاں دا متر پیارا، میت مرار اک اکھوائیا۔

☆ ۵ پوہ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال سویر ویلے ☆

پنچ پوہ کرے ویہہ سو یاراں پکرمی میرا لیکھ بنیاسی وچ مسبتے، محمد پر بھ در آگے سپیس نوایا۔ جس نوں سولاں سال اچ میتے، سولاں کل دھاری کرشن سپیس نوایا۔ مہم مٹیا سرب ترے گن اتیتے، سر سکیانہ کوئے اٹھایا۔ جس کارن جگدیش بہایا وچ انگیٹھے، خاک نہیاں ہیٹھ دہایا۔ لیکھے لا کے سنگھ منجیتے، منسا بھگتاں پور کرایا۔ اکو رنگ رنگا کے ہست کیٹے، دُتیا بھو دتا چکایا۔ کھیل کر اُچو نیچے، پنچ اُچ آپ اکھوایا۔ ساچا نام دس حدیث، کری حق پڑھایا۔ نیہہ رکھی جتھے بھگتاں دی بھل بھلواری مہکی بچیجے، گلشن اگم اتھایا۔ اک سُنیا گیتے، ڈھولا اگم اتھایا۔ پنچ پوہ کہے اگلے سال واری آونی سی سنگھ سُر جیتے، بھایاں نال ملنا سی بھایا۔ اچ اک و بے پال سنگھ شیر سنگھ اک روپ بن کے آئے آکاشوں نیچے، متا گوہند دھار شبد سنگھ پورن نال بنایا۔ دس بے تیرے بچیاں دے تین انگیٹھے، اک سانوں بھیٹ چڑھایا۔ گوہند دھار ہس کے کہا پھیر ہتھ ماریا وچ کھیسے، خالی ہتھ دکھایا۔ توں میرا میں تیرا دوہاں دا کھیل جگت جگدیشے، جگ جگ دی ریتی چلی آئی۔ تیرے تیرے جوگے کیتے، اپنے ہتھ رکھی نہ کوئے وڈایا۔ پُرکھ اکال جوتی نور خوشی وچ کہا واہ میرے پرم پیارے میتے، مترا تیرا ستھریا ہنڈھایا۔ پھیر ماری دھول اُتے اک لیکے، ساڈھے تن ہتھ لمبایا۔ پھیر لیکھا دیکھا جو گوہند مستک ہندسہ لاؤنا ویہہ کے، سرگن توں زیرو روپ سمجھایا۔ جس وچ لہنے ہونے سارے جیو جی کے، پڑدا اولہا رہے نہ رانیا۔ دین دیال کہا پوہ پنچم توں کس نوں اڈکے، سچ دے سنایا۔ پوہ کہے میں دیکھاں پچھلے جگ میتے، اگلا دھیان لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مہم اک سنایا۔ پُرکھ اکال کہا گوہند تیرا لیکھا پورا، پورن روپ درسایا۔ میں سدا حاضر حضورا، حضرت بے پرواہیا۔ بخششی چرن دھوڑا، رکا دھر دا دتا لگایا۔ آگے رنگ چاڑھا گوڑھا، اتر کدے نہ جانیا۔ جیہڑا پنجاں لکھاریاں دے سرتے کرایا جوڑا، اس دا بھو نہ کوئے گھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مہم اک ورتایا۔ پوہ پنچ کہے میرے پرم پُرکھ پر بھ میت، مترا دیاں جنایا۔ کیوں ساڈھے تن ہتھ دی ماری لیک، پردہ دے اٹھایا۔ پُرکھ اکال کہا ایہہ لیکھا سچ ٹھیک، ٹھا کر آپ سنایا۔ دھرم دی دھار وچ شبد دے پیار وچ آو بخششی پھیر سنگھ

سُرچیت، جنم جنم وچوں بدلائیا۔ اس دا لیکھا پورا لکھنا چو داں پوہ نوں ٹھیک، پنج لکھاری پکڑیاں سیس اُتے اُٹکائیا۔ جموں والے اِکّی سِکھ کرن تصدیق، شہادت مُجبت والی بھگتائیا۔ ماجھا مالوا دوآبہ پنج پنج گرسکھ ہوون وچ شریک، حکم پر بھ دا منن چائیں چائیا۔ بدھک نو وار اُچی رو کے مارے چیک، چیک چھاڑا دیوے پائیا۔ جس داستائی ماگھ نوں وچھڑنا سی پُت رنجیت، دُکھ جگت والا بنائیا۔ جموں والیاں دا خالی ڈبا ایہو گاؤندا سی گیت، رام سنہاں تیرے سر تے پگ رہن نہ پائیا۔ اوئے تیرا ادھا سر تے سنگر والی جھوٹھی پریت، بنا سنگر توں ہوئے نہ کوئے سہائیا۔ پنج پوہ کہے میرے صاحب سنگر توں سدا کرنی بختیش، کیوں میتوں بھگت دوارے دی دتی مان وڈیائیا۔ جس وچ کجگ سادھ سنت راجیاں رانیاں دی رہن نہیں دتی کوئی توفیق، تھخہ بھگتاں جھولی پائیا۔ جس کارن بدھک دا پاٹا رکھیا قیض، اوہ چیتھڑ پچّے دی دات دے کے نواں دینا بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ چھبھی پوہ کہے میری کھل گئی اکھ، پچھلا دھیان لگائیا۔ میرے ساہنے ویلا آیا پرکھ، گڑھی چمکور دے گواہیا۔ جس ویلے جُجھار لگی سٹ، دھرنی دھرت اُتے لیٹیا چائیں چائیا۔ رنجیت سنگھ گوبند دا سکھ بوجیا جھٹ، سیس گوڈے اُتے اُٹکائیا۔ پھیر لگا تیر دا پھٹ، گھائل کر کے ونھ گیا پون سواسی دتی اُڈائیا۔ دوہاں دا اک دُوبے اُتے ہو گیا اکھ، چھاتی چھاتی نال اُٹکائیا۔ گوبند نے گڑھی چمکور وچوں اک اُتے اک تھلے رکھ کے ہتھ، زور نال دبائیا۔ پھیر پیا ہس، خوشیاں وچ وڈیائیا۔ پھیر تکیا نال اکھ، نین لیا اُٹھائیا۔ تسیں چلو کول پُرکھ سمرتھ، سچکھنڈ ساچے ڈیرہ لائیا۔ میں پھیر آوانگا وت، بے وطنان لوں ترائیا۔ تسیں میرے پیار دی رت، رتن امولک ہیرے روپ درسائیا۔ مات لوک کر پرگٹ، دیواں مان وڈیائیا۔ تسیں میرے پچھے ستھر گئے لتھ، تے میں یارٹا ستھر ہنڈھائیا۔ ایس پیار دی پھیر زندگی وچوں زندگی دیواں وتھ، وکھری کار کمائیا۔ پھیر میٹ کے سبھی اکھ، اُنکل نال دبائیا۔ پھیر زمین توں پھڑ کے کلھ، پھوک مار کے اگ دتی لگائیا۔ جوڑ کے پر بھو نوں ہتھ، سیس دتا جھکائیا۔ شبد اگئی آواز سنی سچ، سنہیرا دُھر درگاہیا۔ گوبند تیرا لہنا دینا لیکھا پورا کراں حق، حق دا مالک اک ہو آئیا۔ پوہ کہے اُس لیکھے دی دھار وچ دوہاں نے جانا پنج، اگے آو بھتی دے بھگتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ پنج پوہ کہے نواں اتار ہونا پہلے گرنتھ، ستاراں ہاڑ دی

لکھت دئے گواہیا۔ جیہڑا پُرکھ اکال نے کہا اگے چلاؤنا نواں پنٹھ، سکھ بن دی ریتی دینی درڑا گیا۔ جس نوں کوئی بدھیوان سمجھ نہ سکے اسکھا اسنکھ، کوٹن
 کوٹ دھیان لگائیا۔ کیوں جس ویلے پر بھو دا اک دوار تے اک ہو یا بنک، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ اکو راؤ ہو یا تے اکو رنگ، اوج نیچ نظر نہ کوئے
 دکھائیا۔ اُس ویلے بھگتاں دے دوار وچ ضرور آوے راجا جنک، جس سینا سپتري رام بھیٹ چڑھائیا۔ پُرکھ اکال شبد دی دھار لاوے تنک، کھچے واہو
 داہیا۔ جس نوں گایا کہ وسے پُری گھنک، اوہ سمبل دا مالک بے پرواہیا۔ جس پورن دی پورن بنا کے بنت، پورن پورن وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ پنج پوہ کہے جن بھگتو میٹوں دیو کچھ دان، میں تہانوں تہاڈا پر بھ دتا ملائیا۔ جے
 میٹوں نہیں کچھ دینا تے پر بھو دے چرناں دا کرو دھیان، اپنیاں جھولیاں لو بھرائیا۔ تہانوں پتہ نہیں دواپروچ کی کھیل کیتا سی کاہن، کرشن کرشن نال
 وڈیائیا۔ رادھا نوں چرن داسی دا دتا سی مان، ایہو میری تھت ایہو میرا وقت سہائیا۔ نالے کھوں کہا سی پیار نال رادھے شام، شام رادھے اکو رُپ
 نظری آئیا۔ رادھا کہا میری چرن کول پر نام، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ صاحب تریلوکی ناتھ بھگوان، بھگوان تیری بے پرواہیا۔ جس کو جھی کملی کیتی
 پروان، پروانہ اپنا لیا بنائیا۔ پرن کیتا میں کدی بچن بولاگی نال نہ زبان، ننڈیا پر بھو نہ کدے الایا۔ کرشن نے ہس کے دکھایا اک نشان، اشارہ دتا
 کرائیا۔ کملیئے اوہ تک لے کلج وچ جہان، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیا۔ اُس ویلے میرا صاحب آوے ہو مہربان، مہر نظر اٹھائیا۔ پیغمبراں دا لیکھا کرے
 پروان، محمد سنگ نبھائیا۔ پوس مہینہ دیوے دان، وست اگم ورتائیا۔ سمت شہنشاہی چھ ہووے مہان، مہما اکھ کتھی نہ جائیا۔ صدی چوڈھویں دی گولی
 جس دا سمجھے نہ کوئے ایمان، ہندو مسلم ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔
 رادھا کہا کون صدی چوڈھویں دی باندی، میٹوں دے دکھائیا۔ کاہن کہا جس دا کالا لباس ہونا تے نورنگ دی پراندی، نو کھنڈ دی کھیل کھلائیا۔ جیہڑی
 مالوے والیاں مورتی لیانی گاں دی، اوہ رات دے باراں وجے اُس دے ہتھ دینی پھڑائیا۔ پھیر قسم یعنی سوگند یعنی توں رہیں نہ پیو نہ ماں دی، سنگر
 دی سیوا سچ کمائیا۔ سنگر شبد کھیل کرنی دھرم دے تھاں دی، دوار کا واسی کہہ کے گیا سنائیا۔ روداس چمارے کھیل کرنی ست رنگ لپڑے والی چھاں

دی، جو ست وچ سمایا۔ گرکھ سنگھ آواز لگاؤنی کہنا وڈیائی پُرکھ اکال تیرے ناں دی، دوجا مان رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتانیا۔ پنچ پوہ کہے جن بھگتو میرا سولاں سال لنگھیا، آيو گئی بیت۔ میں تہا تھوں کچھ نہیں منگیا، صرف کردار رہیا پریت۔ انج ساری رات کھلوتا رہیا اک ٹنگیا، گاؤندا رہیا پر بھو دے گیت۔ اگی وار پیند تے اگی وار سرہانے ہویا منجیا، میں دساں سچ ٹھیک۔ بیننتی کیتی جے پر بھوتوں میرا بھگتاں نال پیار گنڈھیا، لوک مات بھگت دوار کیتا وسنیک۔ پھیر میری بیننتی سُن سب دا ہر دار کھیں ٹھنڈیا، اگنی تت نہ لاویں چیت۔ کی ہویا جے کلجگ اتم کنڈھیا، توں کر دے بخشیش۔ پنچ پوہ کہندا تیرا بھگت ہووے نہ بھاگ منڈیا، نیٹی وچ نہ ہووے پنچ۔ جنہاں کارن توں ماریا پنڈھیا، تے پچھلی بدل دتی لیک۔ سنا کے اپنا چنڈیا، جھگڑا مکایا مندر مسیت۔ توں شہنشاہ سورا سرنگیا، سدا ترے گن اتیت۔ پر بھو اپنیاں بھگتاں دا بھار چک لے کندھیا، ایویں جگت وچ نہ گھسیٹ۔ انہاں دا لیکھا دسنا نہیں کسے پاندھے پنڈیا، گرہ نچھتر جانے نہ کوئے تاریخ۔ پُرکھ اکال کہے پنچ پوہ میں ایسے کر کے تے درد ونڈیا، سنگر شبد کرے تصدیق۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی صاحب انڈیٹھ۔ پوہ کہے پر بھو میرا سُچھل ہویا جنم، بخششی مان وڈیائیا۔ بھگتاں دے اندروں میٹ دے بھرم، بھانڈا بھرم دے بھٹانیا۔ اپنے پیار دا بخش دے کرم، کرنی دے سمجھائیا۔ جن بھگت جدوں پر سے تے پر سے تیرا چرن، دوسر سیس نہ کوئے نوانیا۔ تیرا نام سدا پڑھن، ہر دے وچ ہر جو جانا سمایا۔ میں پیار وچ آیا لڑن، لڑاکا ہو کے دیاں سنانیا۔ تیرے ہو کے کیوں نہ تیری منزل چڑھن، در پنجن چائیں چانیا۔ میرا اک اک پرن، پر نام کر کے سیس نوانیا۔ سب نوں سا نجھی بخش پریتی چرن، پریتم اپنے گھر وسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچا پلو پھڑاؤنا لڑن، گنڈھ اپنے نال پوانیا۔

پنج پوہ تیرا پرساد، پنچم وچ وڈیاںیا۔ توں پتو بڑا چنگا جنھ سنگھ سرجیت رنجیت نوں رکھیا یاد، گڑھی چمکوز دا ویلانہ اے بھلایا۔ تیرے پچھے
 اوہناں نوں زندگی دا دیواں داںج، مہر نظر اٹھایا۔ ننگے سرتے بخش کے تاج، جیون جیون دیاں دکھایا۔ کیوں میرے شبد گرو دا برہمنڈ کھنڈ وچ راج،
 جو چاہاں سو لوں بھگتایا۔ پنج پوہ خوشی وچ کیتا ناچ، نچیا چائیں چانیا۔ پر بھو اک بینتی من لے آج، سیس دیاں جھکایا۔ پیار وچ گرگھ سنگھ نوں اک
 سو اک رپیا دیویں دات، اپنے کولوں جھولی دیویں پانیا۔ پنجاں لکھاریاں نوں اک اک بخشیں قلم دوات، اپنی ہتھیں دینی پھرائیا۔ ایہہ لیکھا نویں جگ دا
 نوں ہوو رواج، ریتی پچھلی دینی بدلایا۔ ایہو میری بینتی تے ایہو میری ارداس، پر بھو بھگتاں نوں ارداسے سودھن والیاں توں لینا بچایا۔ جیہڑے
 تیرے ہو گئے اوہ تیرے وسن پاس، تیرے وچ سماںیا۔ پنج پوہ کھندا پر بھو کر لے یاد پنچن خاص، رام بن وچ لیٹا تے توں اپنا حکم دتا درڑایا۔ سیتانے
 اک بستر سی تن لیٹیا، تے نین پر بھ دے ول رکھایا۔ توں خوشیاں وچ آن کے ویکھیا، پھڑ کے دتا اٹھایا۔ حکم دتا اوہ ویکھ پیغمبر ملا شینیا، کلج
 گرو آں نال وڈیاںیا۔ اوئے راتے رام پھیر نہیں کسے نوں آونا چیتیا، چیتن سرتی نہ کوئے کرائیا۔ اوہ ویکھ واڑ کھاندی کھیتیا، گر چیلے لٹن تھاؤں تھانیا۔
 پھیر میں آواں تے میرا گوبند بیٹیا، مالک بن کے دھر درگاہیا۔ پنج پوہ کہے ایہو دن سی جس ویلے رام نوں رام نے متھا ٹیکیا، سیس دتا نوںیا۔ سیتانے
 تکیا نیر نیتیا، نین نچ کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ پنج پوہ کہے جس ویلے میرے وچ
 بھگتاں دی رکھی بنیا، بھگت دوارا نیہہ دھرائیا۔ میں ہسیا کہ میں ہن ہو یا آباد، پر بھ نے دتی مان وڈیاںیا۔ چار جگ دے وچھڑیاں نال میرا ہو یا ساتھ،
 سگلا سنگ بنایا۔ جس ویلے میں سوہنگ سنی گاتھ، میرے انتر انتر ہوئی رشناںیا۔ پھیر پر بھو نوں تکیا ساکھیا، ستمکھ بیٹھا سو بھ پانیا۔ پھیر میں
 ویکھیا اوہ لیکھا لکھاوے اُتے کاغذات، اکھرا اکھراں نال جڑایا۔ پھیر میں ادھر ادھر جھاکیا میتوں بھگتاں دی دسی جماعت، بہتوں تھوڑے تے تھوڑیوں
 ہتے نظری آںیا۔ پھیر میں سوچیا لالو دا میرے پہلے دن دا حساب، جو حصہ دتا پانیا۔ میں ایسے کر کے تن دن بڑا کیتا یاد، پر بھو آگے اندرے اندر
 واسطہ پانیا۔ ویکھیں کتے کیشن سنگھ پنج پوہ توں پہلاں نہ جاوے بھاج، اپنا پتو چھڈایا۔ سو میتوں خوشی ہوئی آج، پنج پوہ کہے میری بھگتاں نال وٹی

ودھائیا۔ ہن پر بھو میرے پنچم دا پنج روپ ورتا دے پرساد، گرگھیاں کھ لگائیا۔ جس نوں کھا کے جن بھگتاں دا ٹھیک ہو جاوے دماغ، بدی اندر رہے نہ
 رایا۔ پنج پوہ کہندا پر بھو میں حیران ہاں کہ سنگر شبد تے سنگر پورن ورگا لبھنا نہیں کوئی اُتاد، جیہڑا مارکٹ کے جھڑک جھب کے پنا بھگتی توں سدھے
 رستے لائیا۔ جس دے اگے اوتار پیغمبراں گروآں دا نہیں کوئی جواب، سارے بیٹھے سیس نوایا۔ بخشش نال تے رحمت نال دئی جائے سب نوں
 خطاب، کھتہ پچھلی معاف کرایا۔ سب دا پیار وچ پریم وچ مُجّت وچ ٹھنڈا تے تا ویکھے مزاج، مذاق وچ اپنا حکم ورتائیا۔ جس نوں سمجھ سکے نہ کوئے
 جگت سنت سادھ، جگیا سو سار کوئے نہ پائیا۔ جس ویلے نانک نے پہلے دن وجائی سی رباب، اُنکل ستار نال چُھہائیا۔ اکھاں میڈیاں آگیا اگئی خواب، شبد
 شبد نال ملائیا۔ سندیسہ سنیا اُس مہاراج، جو شاہ پاتشاہ شہنشاہ دُھر درگاہیا۔ او ویکھ نانک میرا میرے دے سرتے ہونا تاج، تاجاں والے جس نوں سیس
 نوایا۔ جس نے بھگتاں دا رچنا کاج، جنم مرن دوویں اپنے ہتھ رکھائیا۔ دھرم دا لگاؤنا باغ، بھلواری اک مہکائیا۔ نو رنگ دا غنچ لیا نا خوشی والی وچ
 مزاج، سنگھاسن دے اگے دینا ٹکائیا۔ ایہو دھرم دی دھار تریپت دا داج، جس نال جگت دی حرص دے چُکائیا۔ پنج پوہ کہے جن بھگتو تہانوں پڑھنی نہ
 پئے کوئے نماز، روزیاں توں دتا چُھڈائیا۔ تہاڈے صاحب کول تہاڈا لیکھا سدا رہیا وچ، واکھ ہو کے دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہرکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پنج پوہ تیرا پریم وچ دیوے پرساد، موہ بھگتاں نال رکھائیا۔

☆ ۶ پوہ شہنشاہی سمت ۶ گرچرن سنگھ دے گرہ جموں شہر ☆

پوہ کہے پر بھ بخش دے پد، پت پر میثور دیا کمائیا۔ دین مذہب دی میٹ دے حد، حدو اپنی دے وکھائیا۔ بھگت سہیلے بنا کے اپنی ید، یدپ
 اپنا رنگ رنگائیا۔ جھگڑا میٹ دے کایا ماٹی ہڈ، تن وجود نہ کوئے لڑائیا۔ جیہڑے آتم دھار تینوں گئے چھڈ، سو پُرکھ نرنجن لینے ملائیا۔ میری میننتی چرن
 کول اچ، عاجز ہو کے سیس جُھکائیا۔ سب دے پڑدے لینے کج، مہر نظر آپ اُٹھائیا۔ سچ دوارے جانا سچ، ساجن ہو کے ہونا سہائیا۔ امرت جام پیانا

رنج، جگت ترسنا ترکھا مٹائیا۔ گھر سوامی کراؤناج، کعبہ اِکو اک وکھائیا۔ جتھے دُھر دا کلمہ وِجے ند، انادی راگ الائیآ۔ ترے گن مول رہے نہ اگت، اگنی
 تت گوائیا۔ بھگتاں درس دینا اُپر شاہ رگ، نو دوارے ڈیرہ ڈھاہیا۔ ناڑ بہتر نہ اُبلے رت، امرت میگھ دینا برسائیا۔ سچ سوامی بخش اِکو مت، تُوں میرا
 میں تیرا ڈھولا دینا درڑائیا۔ میری بیننتی دوویں جوڑ کے ہتھ، نمستے ڈنڈاوت سجدے وِچ سپس بھکائیا۔ کرپا کر پُرکھ سمرتھ، صاحب سَنگر تیری اوٹ
 تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ پوہ کہے پر بھ میری انت ڈنڈاوت، سپس جگدیش نوئیآ۔
 تُوں مالک صحیح سلامت، سَنگر داتا اِک اکھوائیا۔ سچ پریم دی بخش نیامت، وست امولک اِک ورتائیا۔ کلجک میٹ اندھیری شامت، شمع نور جوت کر
 رُشنائیا۔ من شبد نہ کرے مزاہمت، ذئی دا لیکھا دینا مُکائیا۔ ہر جن رہے نہ کوئے آنجانت، مورکھ موڑھ نہ کوئے وکھائیا۔ ابلیس پائے کوئے نہ لعنت،
 طمع دا لیکھا دینا چُکائیا۔ ہوں سیوک اِک آنجانت، در ٹھانڈے سپس نوئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، مہربان مہر
 نظر اُٹھائیا۔ نارد کہے پوہ تُوں کیہڑی کردا مِت، پر بھ اگے سپس نوئیآ۔ کچھ دھرم دی سکھ لے عزت، تینئوں دیاں جنائیا۔ کوڑی کریا دا بن نندک،
 ست سچ دی کر وڈیائیا۔ پھر ویکھ لے لیکھا ہندی دشا سمت، سیما محمد والی حد وکھائیا۔ سب نے ہونا حرام نمک، نمکھ نمکھ اپنا آپ نہ کوئے کٹائیا۔ صدی
 چوڈھویں ہونی چنت، چنتا چکھا روپ پر گٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، ہر داتا وڈ وڈیائیا۔ نارد کہے پوہ ویکھ لے اپنی
 ودی سُدی، سُدی ودی بن اکھاں اکھ اُٹھائیا۔ پچھلی چار جگ دی کھیل دُھر مالک کرنی رڈی، رحمت اپنی آپ کمائیا۔ ثابت رہن نہیں دینی کوئی گدی،
 گداگر روون مارن دھائیا۔ جگت خُماری میٹنی مدھی، مدُھر دُھن راگ سُنائیا۔ جن بھگتاں ہونا نہیں کسے اجی، بھے وِچ نہ کوئے ڈرائیا۔ صاحب سُلطانا
 رکھے لُجی، سر اپنا ہتھ اُکائیا۔ صدی چوڈھویں جاندی لنگھی، اپنا پندھ مُکائیا۔ کلجک انتم لیکھا آیا کنڈھی، کنارے رہے گر لائیا۔ پر بھ نے کھیل کرنا وِچ
 ور بھنڈی، برہمنڈ دین دُہائیا۔ شبد سَنگر وُگردیو اُٹھاؤنا جنگی، جو دھا بے پرواہیا۔ جس بھگتاں کٹنی تنگی، صحن کھلا دے بنائیا۔ آتم دھار بخش انندی، نجانند
 کرے رسائیا۔ لیکھا جانے سورا سر بتگی، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنی کار کمائیا۔ جیہڑی سر شٹی پچھے دیناں مذہباں وِچ ونڈی، اِکو رنگ رنگائیا۔ سب دی آتما کر

کے ٹھنڈی، اگنی تت دئے بُجھائیا۔ مذہب دی رہن دیوے نہ کوئے پابندی، شرع دا لیکھا دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، لیکھا جانے جگت دھار وِربھنڈی، وِربھنڈ اپنا حکم ورتائیا۔

★ ۷ پوہ شہنشاہی سمت ۶ اجیت سنگھ دے گرہ جموں شہر ★

پوہ کہے میری پون سواسی ٹھنڈی، صاحب سنگر دتی وڈیائیا۔ میں کھا کے اک سوگندی، کہاں قسم پر بھ دی اک جنائیا۔ جن بھگتو توں میرا میں تیرا گاؤنا چھندی، شہنشاہ سنگر ہوئے سہائیا۔ آتم پر ماتم پریتی جائے گنڈھی، اگے اور نہ کوئے تڑائیا۔ جو چار جگ دی پچھلی کیتی سندھی، سند گر اوتار پیغمبر اں ہتھ پھڑائیا۔ اُس دی رہے نہ کوئے پابندی، جگت شرع دئے تڑائیا۔ صدی چودھویں جاندی لنگھی، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ پُرکھ اکال کھیل کرنی چنگی، چار گنٹ وٹی ودھائیا۔ ست سچ دی دیوے انندی، اند اند وچوں دکھائیا۔ جیہڑی دست گوہند گوہند منگی، گوہند جھولی دئے بھرائیا۔ آہو کل رہے نہ لمبی، اگے اور نہ کوئے رکھائیا۔ تھلیوں دھرنی رہی کبی، رو رو رہی جنائیا۔ سنگر شبد تیرے نام دی چکے اکو چنڈی، چنڈکا روپ دکھائیا۔ گرگھاں آتم سچ سوہے پلنگی، سہنجی اک دکھائیا۔ دُئی دوتی میٹنی کندھی، ہوئے روگ گوائیا۔ پریم ستار ہلاؤنی تندی، دُھر اپنا راگ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، صاحب سلطان سورا سرنگی، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا حکم ورتائیا۔

★ ۷ پوہ شہنشاہی سمت ۶ رام کور دے گرہ جموں شہر ★

پوہ کہے حکم سندیسہ دیوے پون اُنجا، دُھر دی دھار اک سمجھائیا۔ جس کارن نانک لایا پنچ، سنجے دواپراکھ اُٹھائیا۔ ہر گوہند کلی چولا پہنیا بونجا، باون دھار اک اکھوائیا۔ گوہند کھڑگ کھڑکایا کھنڈا، شستر دھاری روپ بدلایا۔ نگاہ ماری وِچ وِربھنڈا، وِربھنڈی نین اُٹھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں دا دھرم

دھار دا دیکھیا ڈنڈا، جو ڈنڈاوت سب دی رہیا بدلایا۔ صدی چوڑھویں تکیا کنڈھا، انت اخیر محمد نیر وہانیا۔ جھگڑا گدا دیکھیا تہمت تمبا، ٹوپی سیس نہ کوئے سہانیا۔ وشن برہما شو دیکھیا کمبا، دھیرج دھیر نہ کوئے بندھانیا۔ دوس رین دیکھیا دیکھی وند شنبہ، اینکار دتی وڈیانیا۔ مانو دھار دیکھیا سنسار سیس ننگا، اوڈھن نظر کوئے نہ آئیا۔ پروردگار سانجھے یار دا گیا ڈھنگا، طریقہ تاریخ وچوں دکھانیا۔ اُتہنچ سیتج کھانی تکی جیرج انڈا، چارے پھول پھولانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتانیا۔ پوہ کہے میں دیکھی پاربرہم دی شکتی، آد شکت دے گواہیا۔ جھگڑا تکیا بوند رکتی، تتوت کھوج کھوجانیا۔ جگ چوکڑی تکی بھگتی، بھگون دتا درسانیا۔ کلج انتم دے نہ کوئے ویکتی، جو اپنا پڑدا آپ چکانیا۔ جدھر دیکھاں دھار ہوئی شک دی، سنسا سکے نہ کوئے مٹانیا۔ لجیا مٹے نہ کسے نک دی، پر بھ ملن داماگ گئے بھلانیا۔ آواز سنی نہ کوئے حق دی، حقیقت پڑدا نہ کوئے اٹھانیا۔ صدی چوڑھویں دیکھی نٹھدی، بجھے واہو داہیا۔ کلج کھیل تکی بھٹھیلے بھٹھ دی، کوڑا گنی رہیا ڈاہیا۔ من کلپنا دیکھی یک دی، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھانیا۔ مایا ناگنی تکی کھیل سپ دی، ڈسے تھاؤں تھانیں تھانیا۔ لڑی دیکھی وکار پپ دی، پتت پُنیت نہ کوئے کرائیا۔ وڈیائی رہی نہ کسے جپ دی، شاستر سارے دین گواہیا۔ چترائی چلے کسے نہ مت دی، گرمت سارے گئے بھلانیا۔ ہن کھیل تکی کلج کرایا ات دی، انت اخیر دیکھ دکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکائک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کھیل کرے اپنے آپ پرگٹ دی، پرگٹ ہو کے اپنا حکم ورتانیا۔

★ ۷ پوہ شہنشاہی سمت ۶ سدھرو دیوی دے گرہ پنڈ دمانہ ضلع جموں ★

پوہ کہے کرپا کرے پر بھ سورا سرگ، ہر کرتا ڈھدر گاہیا۔ کلج کوڑی کرایا بھجائے اگ، ترسنا تاس دے مٹانیا۔ جن بھگت سہیلے لہ، لکھ چوڑاسی وچوں کھوج کھوجانیا۔ دیوے درس اُپر شاہ رگ، نو دوارے ڈیرہ ڈھاہیا۔ من کلپنا میٹ کے حد، سرت شبد نال ملانیا۔ آتم پر ماتم بنا کے اپنی جد،

ایکا نُور دے چکائیا۔ بھاگ لگائے کایا اندھیری کھڈ، ساڈھے تن ہتھ کرے رُشنائیا۔ موہ وکار ہنکار و بھچار دیوے کڈھ، دُھر دا محم اک سٹائیا۔ نرگن جوت پرکاش ہووے لٹ لٹ، نُور نُورانہ چند چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دارنگ آپ رنگائیا۔ پوہ کہے جن بھگتو گاؤ پر بھ دے گیت، گہر گسبھر ویکھ دکھائیا۔ کایا کعبہ تکو حق مسیت، مصلاً حق نام وچھائیا۔ دیہرا سہاوے صاحب انڈیٹھ، مندر و بے رام ودھائیا۔ ٹھگوری رہے نہ منو آچیت، چیتن سرتی دے کرائیا۔ جھگڑا مُکائے اوچ پنچ، ذات پات دا پندھ مُکائیا۔ ساچا کلمہ دس حدیث، حضراتاں توں پرے کرے پڑھائیا۔ جس گرہ وسے صاحب وسنیک، اینکارا ڈیرہ لائیا۔ سو دوار ہوئے تصدیق، شہادت اپنی دے بھگتائیا۔ مانو مانو دے نہ کوئے شریک، شرکت کوڑی دے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملایا۔ پوہ کہے جن بھگتو گاؤ گہر گسبھر، ہر وڈا وڈا وڈیائیا۔ شانت ہووے سریر، اگنی تت بُجھائیا۔ امرت بخشے سیر، نچھر جھرننا آپ جھرائیا۔ بدل دیوے تقدیر، تدبیر اپنی اک دکھائیا۔ لیکھے لاوے شاہ حقیر، غریب نمانے گود اٹھائیا۔ شرع دا توڑ زنجیر، ساچی منزل دے پہنچائیا۔ جس گرہ وسے کبیر، قبرائ توں باہر ڈیرہ لائیا۔ سو مالک خالق پرتپالک جھگڑا مُکائے غریب امیر، امراد اک جنائیا۔ ست دا سانجھا بخش کے چیر، بستر کوڑ گڑیارا دے گوائیا۔ مندر چوٹی چڑھ اخیر، سچکھنڈ دوارا اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آد انت جن بھگتاں سدا کٹنہارا بھیر، چوراسی پھاسی جم کی دے تڑائیا۔

★ ۷ پوہ شہنشاہی سمت ۶ گردت سنگھ دے گرہ چھب خاص ★

پوہ کہے میرا پروشٹا ست، پر بھ ست دے وڈیائیا۔ تک پریمی تت، تتو پڑدا آپ اٹھائیا۔ ناڑ بہتر نہ ابلے رت، امرت میگھ دینا برسائیا۔ دھیرج سنٹو کھ دینا جت، دھرم دی دھار اک دکھائیا۔ مہربان محبوب سر رکھنا ہتھ، پشت پناہ آپ ٹکائیا۔ نام بھنڈارا بخشنی وٹھ، امولک اک ورتائیا۔ گاؤنا

سرب کلا سمرتھ، ہر وڈا وڈ وڈیا گیا۔ تیری مہا جگت اکھ، جگ چوکڑی کھ سکے کوئے نہ رانیا۔ میرے دوویں خالی ہتھ، داتا تیرے آگے واسطہ پانیا۔ ہر ہر دے جانا وس، واسک اپنا رنگ رنگا گیا۔ امرت نچھر دینارس، بوند سوانتی نا بھی کول پکا گیا۔ نج نیز کھولنی اکھ، بلنا پرتکھ گوسانیا۔ تیرے تیرے نالوں ہوون نہ دکھ، گرہ اکو دینا وسایا۔ میرا نام جیکارا ہووے اکھ، اگوچر تیری بے پرواہیا۔ درشن دینا ہو پرگٹ، ستمکھ ہو کے سوبھا پانیا۔ جنم کرم دا لیکھا دینا کٹ، کٹاکش اکو نام لگایا۔ ست دوارا دکھاونا ہٹ، پڑدا انتر نر متر اٹھایا۔ تیرتھ سہاونا تٹ، منارا اکو ویکھ دکھایا۔ ناد سناونا شبد انحد، نادی دُھن وجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگایا۔ پوہ کہے پر بھ میرا دوس ہووے سہنجنا، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ جن بھگتاں بنا درد دکھ بھ بھنجنا، بھوساگر پار کرایا۔ نیز نام ندھان پاونا انجنا، ڈرمت میل دینی گویا۔ آتم پر ماتم بنا سجننا، ساک سین اک ہو آ گیا۔ نام دکھاونا ساچا ونجھنا، مہانا دُھر در گاہیا۔ پریم پریتی چاڑھنی رنگنا، رنگت اگم اتھایا۔ جن بھگتاں دوارا پئے کوئے نہ منگنا، بھکھک روپ نہ کوئے در سایا۔ اگو گھر وساوے اعلیٰ ادنیٰ، اوچ نیچ دا ڈیرہ ڈھایا۔ ٹوں گوپال مورت مدنا، سوامی اک اھوایا۔ جس تارے چھیمے نائی کبیر جلاہے سدنا، سین ویکھ دکھایا۔ انتم سب دا پڑدا کجنا، مہر نظر اک اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھایا۔ پوہ کہے میرے صاحب سلطانا، ست سچ دینی سرنا یا۔ جو دھے سور پیر مرد مردانہ، کل تیری اوٹ تکا یا۔ حکم ورتاونا اک جہانا، نرگن سرگن آپ سمجھایا۔ شبدی راگ بخش ترانہ، ثریا توں پرے کر پڑھایا۔ تیرا آتم نور ملے مہانا، پر ماتم تیرے وچ سما یا۔ سچ دوارا اک دکھانا، سچکھنڈ ساچا آپ سہایا۔ جوتی نور ہووے نورانہ، اندھ اندھیر نہ کوئے پرگٹایا۔ مہربان محبوب در تیرے واسطہ پانا، نیوں نیوں لاگاں پانیا۔ صدی چو دھویں کر دھیانا، نج نیز اکھ گھلایا۔ اُمت اُمتی بٹھ گانا، سگن مناونا چائیں چانیا۔ کل کلکی پہریا جامہ، ضامن ہونا بے پرواہیا۔ تیرا بھگت سہیلا رہے نہ کوئے نتھاواں، نج گھر اپنے لینا کٹایا۔ پیار مہبت کریں جوں لاڈ لڈاون ماواں، گودی گود گود دکھایا۔ اپنا کنڈا تول ترازو نرگن کریں ساواں، ودھ گھٹ نہ کوئے بنا یا۔ میں کھیل ویکھاں نال چاواں، چاو گھنیرا اک پرگٹایا۔ پت پر میثور پار برہم پُرکھ اکالے اکو تیرا پریم ہنڈھاواں، دو جی سچ نہ کوئے سہایا۔ گل پلو واسطہ پاواں، نیوں نیوں

سپس جھکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، گرہ مندر دیکھنا ساڈھے تن ہتھ گراواں، گھر گھر انتر اپنا نور نور کر رُشنائیا۔

★ ۸ پوہ شہنشاہی سمت ۶ سنسار سنگھ دے گرہ چھب خاص ★

نارد کہے میتوں کلج دتا اشارہ، بن نیناں نین اٹھائیا۔ ویکھ میرا کنارہ، انت انتشکرن تک خلق خدائیا۔ دھرم دا وجے نہ کوئے نگارہ، نوبت نام نہ کوئے سنائیا۔ نوست دھواں دھارا، پر بھ دانور نہ کوئے چکائیا۔ موہ وکار ہنکار لگا اکھاڑا، و بچار کرے جگت لوکائیا۔ جھگڑا پیا پُرکھ نار، پتا پوت رہیا لڑائیا۔ سچ دارہیا نہ کوئے دوارا، مندر مسجد شودوالے سارے رہے گر لائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ رووے زارو زارا، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ میرا کھیل اپرا پارا، اپر میر سوامی دتا کرائیا۔ میں جو دھا سور پیر بن بلکارا، بل اپنا دتا دکھائیا۔ حکم چلن دتا نہیں پیغمبر گر اوتارا، اُمت لیکھنا نہ کوئے پرگٹائیا۔ پھری دروہی جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑا، ٹلے پربت دتے ہلایا۔ پر بھ ملیا نہ کسے دھر دا لاڑا، لاڑی موت سب نوں رہی پرنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے میں دیکھیا جگت جگ، ست سچ دی اکھ اٹھائیا۔ چاروں گنٹ تتی واء رہی وگ، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ مکے کرے کوئے نہ جج، حجرہ حق نہ کوئے سہائیا۔ نام سنے کوئے نہ چھد، چھندی راگ نہ کوئے الائیا۔ جھگڑا دیکھیا دین مذہب دی حد، حد د پار نہ کوئے کرائیا۔ پر بھ دی بنے کوئی نہ جد، بنس سر بنس نہ کوئے سہائیا۔ ست دھرم نوں سارے گئے چھڈ، کوڑ کلپنا وچ گر لائیا۔ بن ہر نامے خالی دسن ہڈ، رنگت رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ جگت پیالے ہوئے مد، نام خُماری نہ کوئے رکھائیا۔ سچ دوار کسے پئے نہ لبھ، در ٹھانڈے سپس نہ کوئے نوائیا۔ اچرج کھیل کیتی آپ پر بھ، کلج کلکاتی رہیا جنائیا۔ ہنکار اگنی رہی وگ، شعلے جگت وچ دکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، ہر کرتا اگم اتھاپیا۔ نارد کہے میتوں کلج رہیا آوازی مار، کوک کوک سنائیا۔ آہ دیکھ محمدی یار، صدی چوڈھویں پندھ

مُکائیا۔ لہنا تک محمدی یار، نشان جگت وچ وڈیائیا۔ عیسیٰ سُن پُکار، موسیٰ موہ تڑائیا۔ کلمہ کرے نہ کوئے پیار، کائنات نہ کوئے چترائیا۔ چاروں کُنٹ آئی ہار، جت ست نہ کوئے چترائیا۔ اتم سب نوں پئی مار، آگے ہو نہ کوئے بچائیا۔ پیغمبر روون زارو زار، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ کی کھیل کرنا پروردگار، سا بچھے یار اپنا لھم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کھیل کرے آگم پاپار، جگت بدھی سمجھ کوئے نہ پائیا۔

☆ ۸ پوہ شہنشاہی سمت ۶ گیان چند دے گرہ پنڈ خیروال ضلع جموں ☆

پوہ کہے میں تھم سندیسہ دیواں سری بھگوان، ہر کرتا رہیا درٹائیا۔ کی کھیل ہونا جگت جہان، جگ جیون داتا پردہ رہیا چکائیا۔ سچھنڈ نو اسی پُرکھ ابناشی مار دھیان، لو آں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں بھیو رہیا چکائیا۔ اوتار پیغمبر گرو کر کے سوادھان، آلس نندرا سب دی دُور کرائیا۔ صدی چو دھویں انت اخیر بے نظیر لاشریک دیوے فرمان، فرماں برداراں آپ سنائیا۔ کائنات کلمہ تلو حق اسلام، اسم اعظم پڑدا دیو اٹھائیا۔ کیوں شرع شریعت بنی حرام، صدق صبوری حق نہ کوئے کمائیا۔ کیوں جھگڑا دے عوام، عالماں علم نہ کوئے چترائیا۔ بھید کھلیا نہیں ساڈھے تن ہتھ گرام، نگر کھیڑا نہ کوئے وسائیا۔ متا مٹی نہ پنج شیطان، کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار ہو یا ہلکائیا۔ ست دھرم دارہیا نہ کوئے ایمان، اسم اعظم نہ کوئے جنائیا۔ منزل چڑھے نہ کوئے انسان، درگاہ سچ نہ کوئے سہائیا۔ کی تھم سندیسہ دیوے دیونہار نوجوان، نر نرائن آپ سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک ورتائیا۔ پوہ کہے میرا مہینہ آیامات، ماتر بھومی دیاں جنائیا۔ ویکھنا کھیل پُرکھ ابناش، ہر کرتا اپنی کل ورتائیا۔ اوتار پیغمبر گرو تکتنا ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ چار جگ دی صفتی تکتی گاتھ، اکھراں والی مات پڑھائیا۔ کس بدھ میٹنی اندھیری رات، سنجگ ست کرے رُشائیا۔ جھگڑا رہے نہ ذات پات، دین دُنی دا پنڈھ مُکائیا۔ اکو لیکھا دے کاغذات، کاغذ قلم شاہی صفت صلاحیا۔ اتم پر ماتم کر آزاد، شرع دا لیکھا دے چکائیا۔ دُھن سنائے

اگنی راگ، تریا توں باہر کرے پڑھائیا۔ من کلپنا میٹ واد وواد، کوڑ گگرم دا لیکھا دے مُکائیا۔ سچ سوامی انترجامی بھیو گھلائے برہم برہما، برہمانڈ اپنا رنگ رنگائیا۔ جھگڑا رہے نہ روزہ بانگ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر داہر، ڈھر حکم اک سنائیا۔ پوہ کہے میں سنیا حکم اپارا، اپر پسر سوامی رہیا جنائیا۔ کھیل ہونا وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو دھیان لگائیا۔ کلجگ کوک کوک پکارا، نعرہ اکو اک سنائیا۔ صدی چو دھویں آئی تیرے دوارا، وارث سارے پلو رہے جھڈائیا۔ تیرا حکم ورتے نو کھنڈ پر تھی ست دیپ نہ کوئے میٹنہارا، آگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ در درویش نر زیش ٹھانڈے کراں نمسکارا، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ تیرا کھیل کل کلکی اوتارا، نہکلنک اپنا حکم ورتائیا۔ امام امامے وڈ سیکدارا، شاہو بھوپ تیری رُشنائیا۔ الہی نور تیرا اُجیارا، الکھ اگوچر اک اکھوائیا۔ انتم سب دی پاواں سارا، مہاسار تھی بھجن واہو داہیا۔ نشان میٹنا چند ستارا، سطح بلندی ڈیرہ ڈھاہیا۔ جن بھگتاں بنا میت مرارا، سنت سہیلے لینے ترائیا۔ گرگھ نور نور پاوے سارا، در ٹھانڈا اک درسائیا۔ پوہ کہے میری ڈنداوت بندنا انک بارا، انک کل دھاری تیری اک سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چو کڑی نرگن سرگن تیرا کھیل نیارا، سبجگ تریتا دواپر کلجگ سمجھ کسے نہ آئیا۔

☆ ۸ پوہ شہنشاہی سمت ۶ گیان سنگھ دے گرہ پنڈ نواں چک ☆

پوہ کہے ہر گوہند اٹھ وار بھوایا رسا، اٹھ پوہ دے گواہیا۔ پھیر زور نال نسا، ڈھائی سو قدم پنڈھ مُکائیا۔ پھر کھڑ کھڑا کے ہسا، تالی دو ہتھیاں دتی وجائیا۔ پھر پُرکھ اکال ٹیکیا متھا، سیس جگدیش نوائیا۔ پھر حکم سنیا اکھنا الکھا، الکھ اگوچر دتا جنائیا۔ ہر گوہند توں بنھنا کمر کسا، کمر دھار اک جنائیا۔ پھر آوے میرا گوہند بچہ، سوہناروپ بدلایا۔ جس پہناؤنا جت ست دا کچھا، پنج کار نال رلائییا۔ مان وڈیائی دے کے کھٹاں، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ ذات پات دا میٹ کے رٹا، رٹن اکو دینی لگائیا۔ ست سروپ دس کے تتھا، یتھارتھ میرا رنگ رنگائیا۔ پھر آتم پر ماتم ہونی کتھا، کتھا کہانی دینی سنائیا۔ شبد

ستگر دینی اگئی و تھا، دست امولک اک ورتایا۔ پاربرہم پھرے نٹھا، پت پر میثور دھر در گاہیا۔ سنت بھگت کرے اکٹھا، جگ جگ و چھڑے جوڑ جڑایا۔
 جھگڑا مکا کے پتھر وٹا، پاہن پوجن کوئے نہ پایا۔ توں میرا میں تیرا دسے ٹپا، آتم پر ماتم رنگ رنگایا۔ کوئی نہ کھائے وچھا کٹا، پنکھیر و کھل نہ کوئے
 لہایا۔ مد پیئے نہ گٹ گٹا، نام رس اپنا چکھایا۔ اُس دا کھیل ہونا وچ جٹا، جٹا جوٹ دھاری دے مٹایا۔ سور پیر بہادر بن کے ہٹا کٹا، حکم اپنا اک ورتایا۔
 بھاگ لگا کے کایا مٹا، سمبل ساڈھے تن ہتھ سہایا۔ دھرنی دھرت دھول سچھل کرائے گھٹا، جس اُپر چرن پھہایا۔ کلج اُلٹی گیرے لٹھا، جگت جہان
 آپ بھوایا۔ جھگڑا مکا کے اٹھسٹھا، چرن سروور دے نہایا۔ مانو مانس بدل کے متا، گُرم ت اکو دے سمجھایا۔ سچھنڈ دوار دادس کے پتہ، پت پر میثور
 وکھ وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچھنڈ نواسی سچھنڈ دوار
 آپ و سا، سچ گرہ اپنا آسن لایا۔

☆ ۸ پوہ شہنشاہی سمت ۶ بھاگ سنگھ دے گرہ پنڈ ملک کیمپ ☆

اٹھ پوہ کہے میں پر بھو دے پرساں پگ، بن سیس سیس جگدیش جھکایا۔ جو صاحب سلطان سورا سرگ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ بے پرواہیا۔ جس
 کھیل کھیلنا سرشتی وچ جگ، جاگرت جوت بن ورن گوت کر رُشایا۔ ترے گن کلپنا ویکھنی اک، نو کھنڈ ست دیپ پھول پھولایا۔ کئے کعبیا کناج،
 ججریاں پڑدا لاہیا۔ مندر مسیت شودوالے ویکھنے مٹھ، گرو دوار اپنا پنڈھ مکایا۔ لیکھا جاننا تیر تھ اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمن سُرستی اوہلا رہے نہ رایا۔ کرم
 کانڈ دا لیکھا تکنا گھٹ گھٹ، گرہ گرہ اندر ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ پوہ کہے
 پر بھ دا کھیل ویکھنا مہین، جگ نیز نظر کسے نہ آیا۔ جس دا چار جگ کرے نہ کوئے یقین، یکے بعد دیگرے گر اوتار پیئمبر گئے سمجھایا۔ جو شاہ پاتشاہ
 شہنشاہ عظیم، عالی جاہ نور الاہیا۔ جس دا حکم شبد نام کلمہ چلے قدیم، قدرت دا مالک دھر در گاہیا۔ جس نوں کہندے خالق خلق رحیم، رحمت اک کماہیا۔

جس نے دین مذہب کیتی تقسیم، جُزاں وچ مُشاں ونڈ ونڈائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا سا نجھی دے تعلیم، دُھر دی سکھیا اک درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر کرتا اگم اتھاہیا۔ پوہ کہے میرا مہربان دے سندیسہ، اگئی راگ جنائیا۔ مالک اک نریشا، نر نرائن بے پرواہیا۔ جس دا سمبل سُنہنجا دیا، سچ گرہ وجے ودھائیا۔ کلجک اتم ویکھے لیکھا، صدی چو دھویں کھوج کھوجائیا۔ اوتار پیغمبر نہ رہے کوئے بُھلیکھا، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ جھگڑا میٹے ملا شیخا، مسارکاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ جس کارن ارجن سیس پوائی ریتا، راوی بھاوی نال رلائییا۔ سو پر ماتم جن بھگتاں کرے پیتا، اتم میلے سچ سُبھائیا۔ سچکھنڈ نو اسی بن کے نیتا، نوجوانا مرد مردانہ اپنا حکم ورتائیا۔ دین مذہب دا ذات پات دا کوڑ لگرم دا پورا کر کے ٹھیکا، ٹھا کر اگے اپنا حکم ورتائیا۔ سنجگ ساچا ست دا کر کے ایک، ایککار اپنا رنگ رنگائیا۔ جن بھگتاں بُدھ کر کے بیکا، دُرمت میل دھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ پوہ کہے میٹوں آیا حکم فرمانا، ہر سچ سچ جنائیا۔ کھیل ویکھ دو جہاناں، نرگن سرگن آپ کرائیا۔ جس دا حکم نہ کوئے میٹے راجا رانا، رعیت سیس نہ کوئے اٹھائیا۔ اُس کلجک کوڑی کریا انت مٹانا، اندھ اندھیرا دے گوائیا۔ سنجگ ساچا سچ پرگٹانا، ست دھرم کرے رُشنائیا۔ توں میرا میں تیرا اتم پر ماتم دسنا گانا، دُھر سندیسہ اک سنائیا۔ اکو بیڑا چلاؤنا و نچھ مہانا، دوسر نیا نوکانہ کوئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت نرگن سرگن ہووے جان جانا، جانی جان اک اکھوائیا۔

★ ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۶ پورن سنگھ دے گرہ پنڈ ملک کیمپ ★

پوہ کہے میں دساں نال پیار، بھيو اگم گھلائییا۔ نو پر وٹھے دوس وچار، تريتاجگ دھيان رکھائیا۔ راجا جنک متھل پُری سکدار، دھرم دی دھار وڈیائیا۔ پہاڑ لہندے دی دشا گیا نال وچار، اپنا پنڈھ مکائیا۔ تکیا کھیل سچی سرکار، ہر کرتا رنگ وکھائیا۔ جو بن ونقی دسی اک نار، جو نر نرائن لکھ کے گل

وچ لٹکایا۔ رسنا توں ہی توں ہی رہی اُچار، ہر دے اندر ہر لو لایا۔ کدے کدے نین لئے اگھاڑ، اکھی پھیر بند کرائیا۔ پھرے وچ اُجاڑ، جنگل چائیں
 چائیا۔ رووے زارو زار، نیناں نیر وہایا۔ ملے ماہی میرا نرکار، نرویر انگ لگایا۔ جس دی سک وچ مینے اک سو وہیہ سال، جگت ترسانہ کوئے رکھایا۔
 پھر دی وانگ کنگال، تن بستر نہ کوئے سہایا۔ کھلے رکھے وال، ویراگن روپ وٹایا۔ جنک دے کول کیتا آ سوال، پریم نال سٹایا۔ دس کتھے میرا
 بھگوان، مینٹوں دے ملایا۔ جنک انتر آیا گیان، درشٹی وچوں بدلائیا۔ ایہہ بھگتی وچ مہان، پورب جنم دی سو بھاپایا۔ جے کر ایہدے گھر ہو
 جاوے سنتان، اُس لوک مات ملے وڈایا۔ میری اچھیا اچھیا بلوان، پر بھ دی آس رکھایا۔ ہر گھٹ ایشارہ کیتا نوجوان، اُنکل اسمان ول اٹھایا۔ اوہ تک
 میرا مہربان، جو ہر گھٹ رہیا سمائی۔ جس دے کولوں تینٹوں دے کے چلیا دان، دست امولک تیری گکھ لکایا۔ جو میرے گھر ہووے پروان، گرہ مندر
 سو بھاپایا۔ اُس دا جھلے پھر نشان، نشانہ جگت جنایا۔ جس نوں پرگٹ ہو کے ملے رام، رام راما روپ بدلائیا۔ تیرا لیکھا رکھے وچ جہان، جاگرت جوت
 کر رُشٹایا۔ پھر جنک نے ہتھ لایا اُتے دھنکھ بان، چلہ تیر ترکش دتا ہلایا۔ پھیر حکم دتا جاہ اپنے مندر مکان، شکھ آسن سو بھاپایا۔ جس ویلے سماں بیتیا
 کھیل ہوئے مہان، مہما اکھ کتھی نہ جایا۔ تیرے گرہ جنمے بال آنجان، بالی بدھ وڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ دا حکم اک ورتایا۔ پوہ کہے نو پوہ دوس سی چنگا، سوہنی رت سہایا۔ پریم دھار وہے گنگا، گنگوتری رنگ دکھایا۔ سچ دا آیا اندا، ٹھنڈی پون سہایا۔
 جس دا بھيو جانے نہ کوئے پنڈا، شاستر کہن کوئے نہ آئی۔ ایہہ کھیل صاحب بخشدا، ہر کرتا رہیا کرائیا۔ لیکھا جگت جہان جیو سندا، سندھیا دا وقت
 سہایا۔ جس تپسنی دے کول نہیں کوئی بندہ، اوہ کولا بنی جنیندی مایا۔ مہر کرے گنی گہندا، ہر داتا وڈ وڈایا۔ کتیا روپ پنج تت سوہنگدا، سوہنا رنگ
 چڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنا رنگ چڑھایا۔ نو پوہ کتیا لیا جنم، سیتا ست ست وڈایا۔ میا رہیا بھرم، بھرم وچ بھوایا۔ ایہو
 میرا دھرم، جنک دی جھولی دیاں لکایا۔ جس دانہ کوئے ذات نہ کوئی دھرم، برہم برہم وچ سمائی۔ شبدی دھار پورا ہويا پرن، پریم پُرکھ دتی وڈایا۔
 اُدھروں آگیا اک ہرن، چھلانگاں مارے چائیں چائیا۔ کولا دے آ کے لگا چرن، نیواں گکھ دکھایا۔ تپسنی لگی پھرن، اُس نے سپس دتا جھکایا۔ اون

جھٹ سیتا بٹھ کے لڑن، اوہدے گل دتی لٹکائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دا لیکھا آپ پرگٹائی۔ ہرن گل بدھی سیتا، ست ست وڈیائی۔ اُدھروں جنک دی ویکھو ریتا، اک سو اک ساتھی نال چلیا چائیں چائیا۔ جتھے قول اقرار سی کیتا، اوس دھام بچیا اپنا پنہدھ مُکائی۔ اودھروں مرگ آیا ٹھیکا، اپنا بل دھرائیا۔ کولوں رویا بال نیکا، کوک کوک سنائی۔ جس ویلے مائس سنیاں چیکاں، ہم سنیا شہنشاہیا۔ جنک نے ماریاں تن لیکاں، لائیناں تن بنائی۔ اس نوں پھرو نال توفیقہ، اپنا بل دھرائیا۔ مرگ آ گیا نزدیک، نیڑے آ کے سیس جھکائی۔ آہ لیکھا لے لے جی جی کا، جیون تیرے ہتھ پھرائیا۔ جنک نے دھیان دھریا اوہنوں وقت یاد آیا ٹھیکا، جو رسنا پنچن دتا سنائی۔ اُس کر کے سچ پریتا، اپنی گودی لئی لٹکائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک زائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پریم پیار دی دھار دتے ریتا، ترے گن توں باہر اپنا کھیل کھلایا۔

★ ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۶ رسال سنگھ دے گرہ پنڈ مناوَر ★

جنک نے کتیا ول کیتی اکھ، انگل مستک اُتے لٹکائی۔ پر بھ دانور دسیا پرتکھ، ساکھیاں سوبھا پائی۔ پھیر جیکارا سنیا لکھ، اگم اگوچر دتا درڑائی۔ تیرا جگت جہان والانت، رشتہ تن وجود دکھائی۔ اودھروں ہرن نیڑے آ گیا جھٹ، کھ اپر لیا اٹھائی۔ دُھر دا ہم سنیا سچ، سنیہرا بے پرواہیا۔ خوشیاں نال پیا ہس، کروٹ لئی بدلایا۔ تیرا کھیل پر بھو سمرتھ، آدانت سمجھ کسے نہ پائی۔ ہن اس کتیا ہونا دھرم دوار دے وس، جنک سپتیری جگت وڈیائی۔ چو داں سال دھونا نہیں منہ ہتھ، بال اوستھا اس دی وڈ وڈیائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکائی۔ ہرن نے جنک کیتی پرنام، نیوں نیوں سیس جھکائی۔ پھر نگاہ ماری تمام، نین اکھ اٹھائی۔ پھیر تکیا رام دارام، پنچت وجود سہائی۔ پھیر ویکھیا اندھیرا شام، نور نہ کوئے چکائی۔ پھیر جانیا کھیل مہان، جوہاں جنگل کھوج کھوجائی۔ پھیر بناسی روپ تکیا بھگوان، بھگوان اپنی کل دکھائی۔ پھر راون داتکیا نشان، لٹکاپتی کی راہ تکائی۔ پھر ہرن نے ویکھیا بیابان، نچ نیتر نین اٹھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ اک

رنگائیا۔ ہرن نے کہا جنک آہ لے اپنی دست، تیری جھولی پائیا۔ پھیر کھیل ہونا اُتے دھرت، دھرنی دھول ویکھ دکھائیا۔ میں پھر آواں پرت، پت پر میثور میتوں رہیا جنائیا۔ جس رام پچھے رام دی دھار آئی اُتوں عرش، عرش پر پتیم دتی وڈیائیا۔ پورب دا لہنا مکیا قرض، لیکھا رہیا نہ رائیا۔ آگے کھیل کرنا اسچرج، اسچرج لیل دینی ورتائیا۔ یودھا سوربیر مردانہ بن کے مرد، اپنا ولس وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ چکائیا۔ مرگ نے کہا ویکھ میرا نین، نین نین نال ملایا۔ میں سندیسہ آیا کہن، کہہ کے دیاں سنایا۔ جس نے تیری صفتاں بھری لکھی رمان، رام راما وڈ وڈیائیا۔ اُس دانت رہنا نہیں کوئی سین، سجن آپے اکھوایا۔ دوس رین ملے نہ چین، بن کھوجے تھاوے تھانیا۔ جس ویلے سماں پہنچیا عین، وقت وقت نال جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ چکائیا۔ ہرن کہا جنک، جنک پنتری کھیل کھلاواں گا۔ دھر دا حکم ویکھ دکھاواں گا۔ لنکاپتی نال ملاواں گا۔ راون روپ انوپ درساواں گا۔ بنک دوارے سو بھاپاواں گا۔ رام رام دی ونڈ ونڈاواں گا۔ برہمنڈاں پڑدا لاہوانگا۔ چنڈ پرچنڈ دا روپ دھراواں گا۔ جگت دھار دھار لنگھ، اپنی کل ورتاواں گا۔ جس دا رام نال سنگ، سو سنگ وچھوڑا وچ رکھاواں گا۔ ایہہ کھیل سورا سربنگ، دوسر اور نہ کوئے جناواگا۔ جس نے تریتا کرنا بھنگ، دُشت ہنکاریاں گڑھ تڑاواں گا۔ میں تیرے در توں اکو وار منگی منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آدانت جگا جگنت سب دا لہنا دینا لیکھا جانے برہمنڈ کھنڈ وچ ورجھنڈ، برہادی انادی اپنا پڑدا لاہیا۔

۱۰۳۳

۱۰۳۳

★ ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۶ صاحب سنگھ دے گرہ پنڈ مناوَر ★

مرگ کہا تیری دھرم دھار دی انس، پاربرہم برہم دتی وڈیائیا۔ تیرا ست ست دابنس، سربنس وجے ودھائیا۔ اس دا اند کارج ہونا نال دھنش، جگت ریتی نہ کوئے وڈیائیا۔ جگت منسا رہے نہ شتک، سنسا دینا چکائیا۔ جس کھیل کرنا تریتا انت، انت اپنا روپ دھرائیا۔ سچ وہار بنائے بنت، گردیو

سوامی سنگ رکھائیا۔ جتھے لیکھا نہیں کسے جتے، سورگ نہ رنگ دکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ جنک نے ویکھیا دھیان کرانتر، انتشکرن توں باہر کھوج کھوجائیا۔ پر بھ دا کھیل دسیا زرنتر، نراکار رہیا دکھائیا۔ جس دے واہ دا پڑھنا نہیں کسے وید منتر، ویدی ویدیا نال نہ کوئے وڈیائیا۔ خوشی ہونی گگن گلنتر، زمیں اسماناں وے ودھائیا۔ جس برہے دے مئے انیک منوتر، بیٹھا دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لے ملایا۔ جنک نے نگاہ ماری ویکھیا اگم وچار، پرم پڑکھ درڑائیا۔ جس وچ جھکڑا نہیں کوئی سماج، جگت ریتی نہ کوئے دکھائیا۔ دھرم دے پتی دا دھرم دا تاج، دھرم دی رکھیا کرے چائیں چائیا۔ رام رام دا محتاج، دوجی لوڑ نہ کوئے رکھائیا۔ سیتا ست دالے کے دا ج، دھر دربار دی ترسناک رکھائیا۔ کوڑی کرپا چھڈ کے راج، رعیت لیکھا دے مکائیا۔ جنھ چوڑاں سال گھ دھوتا نہیں گھر پت مات، چوڑاں سال بناسی روپ پرگٹائیا۔ رگھوپت دا دینا ساتھ، پتی پتونت سیو مکائیا۔ ایہہ کھیل شکر ویکھے اپر کیلاش، کل دھاری اپنا پڑدا لاہیا۔ جس رام نے راون دا کرنا ناس، تریتا تریا روپ بدلایا۔ ستی دی ست دا ہونا داس، سیتا ست وچ سمائیا۔ جس نوں ویکھن پر تھمی آکاش، گگن گلنتر دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نیت نوت نرگن سرگن جانے کھیل تماش، جگ چوکڑی سنجگ تریتا دوا پر کلجگ اپنا حکم ورتائیا۔

☆ ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۶ طوطی دیوی دے گرہ پنڈ گئیاں ☆

جنک سپتری اوستھا بال، بالی بدھ دھیان لگائیا۔ پر بھ ملے دین دیال، دیاندھ دیا کمائیا۔ میری سرتی سرت لے سنبھال، سر اپنا ہتھ لگائیا۔ جھکڑا میٹ کے شاہ کنگال، اکو رنگ دے رنگائیا۔ جس تریے اولڑی چلنی چال، چال نرالی اک پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، ہر داتا بے پرواہیا۔ دلاری آیا دھر سندیسہ، دھر دے رام دتا درڑائیا۔ تیرا رام دے رام نال لیکھا، لکھت دھر دی دے گواہیا۔ چھڈنا پینا

بابل دیسا، مستهل پُری پنڈھ مُکائیا۔ ایدھیا ہونا ویسا، دسر تھ سُت رُت سُہائیا۔ پھیر سوہرا رہنا نہیں پیکا، دوویں دینا تجائیا۔ رام دے رام نے بدلنا بھیکھا، نباسی رُوپ پرگٹائیا۔ جھٹ سیتا نے اپنا مستک ویکھا، نین نین دکھائیا۔ پھیر پر بھ نوں متھاٹیکا، سیس دتا جھکائیا۔ تیرا کھیل وار انیکا، اکل کل دھاری تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ جنک ڈلاری تکیا اُپر اسماں، اسمانی دھار پار کرائیا۔ نہ کوئی پتا دسیا نہ کوئی ماں، سنگی سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ نہ کوئی راگ ترانہ شبد دسیا ناں، صفتی والی نہ کوئے پڑھائیا۔ نہ کوئی سنگی ساتھی پکڑے بانہہ، سکلا سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ سنجگ تریتا لوک مات کرے واہ واہ، واہ واہ تیری وڈ وڈیائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی جگت سماج دا چلیا راہ، دین دُنی ونڈ ونڈائیا۔ پھیر ویکھے تھل اسگاہ، جلاں توں پار اکھ اُٹھائیا۔ اُف ہائے میرے رام نے ہو جانا میتھوں جُدا، کی کرتا کل ورتائیا۔ بالی بُدھ کر سکی نہ کوئے نیاں، پر بھ دے آگے سیس نوئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی لہنا دینا جانے تھاؤں تھاں، تھان تھنتر ویکھ دکھائیا۔

★ ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۶ شاہنی دیوی دے گرہ پنڈ چھب ★

جنک تکی اپنی کرنی، پر بھ بھگتی ویکھ دکھائیا۔ جس وچ اک دی ملی سرنی، سرنگت اک اکھوائیا۔ جس دی اکونک سب نے پڑھنی، آتم پر ماتم راگ گائیا۔ اوہ لیکھا جانے چوٹی جڑنی، جڑ چیتن پھول پھولائیا۔ جس دے حکم نال سیتا کھارے چڑھنی، خالص اپنی کار بھگتائیا۔ اُس دا لیکھا کوئی نہ جانے ہرنی پھرنی، رام دارام بے پرواہیا۔ جس دی دھار دھار نال لڑنی، ست است نال دئے ٹکرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ جنک ویکھی دھار انوکھی، بن اکھاں اکھ اُٹھائیا۔ جس نوں سمجھے کوئے نہ مات لوکی، لوک لوکانت پڑدا نہ کوئے اُٹھائیا۔ جس دی بھیتا ہو نہ سکن مانک موتی، ہیرے لال جواہر نہ کوئے چترائیا۔ جس دی آد توں جگدی جوتی، انتم جوت رُشنائیا۔ جس دی صفتاں والی سارے پڑھن پوتھی،

پُستک ہتھاں وِچ اُٹھایا۔ منزل ملے نہ اوکھی، در ٹھانڈا نہ کوئے سہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا محم اک ورتایا۔ جنک دے اندر ہویا اک اشارہ، سچ سچ درسایا۔ اوہ دیکھ کھیل اپارا، اپر پر رہیا درڑایا۔ جس سینا دارام نال پیارا، پیار محبت وِچ سمایا۔ اُس دا ہونا انت کنارہ، وِچوڑے وِچ گر لایا۔ جگ بیتیا سارا، مہاسار تھی اپنا رنگ رنگایا۔ جس لیکھا لکھیا بن کے بالمیک بٹوارا، بھيو ابھیدا دے جنایا۔ پھیر چھڈنا پئے جگت سنسارا، ناتامات تڑایا۔ اٹھ دیکھ کلجگ اندھ اندھیارا، چاروں گنٹ اندھیرا چھایا۔ رام دارام کل کلکی لئے اوتارا، کل اپنی کل پر گٹایا۔ جس نوں جھکنے پیغمبر گر اوتارا، بیٹھن سپس نوایا۔ اُس دا کھیل ہونا دھرنی دھرت اُتے اپر اپارا، اپر پر سوامی اپنی کار کمایا۔ سینا داست دا بنا سہارا، سرت شبد نال گڑمایا۔ مہربان مہربان مہربان مہر کرے آپ زنگارا، بھگت بھگتی وِچ بھگون ملن کوئے نہ پایا۔ پھیر جوت دا دے چتکارا، نور نورانہ دے درسایا۔ جنک جھٹ کیتی نمسکارا، نیوں نیوں لاگا پایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیرا آدانت دا اک سہارا، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔

★ ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۶ بچھمن سنگھ دے گرہ پنڈ چھب ★

بالمیک نے کھ وِچ پالی کانی، قلم کالم لکھن توں لئی بچایا۔ انتر آئی حیرانی، حیرت وِچ دھیان لگایا۔ نگاہ کر اپر اسمانی، نج نین کری رُشٹایا۔ تکی پر پڑکھ جوت نورانی، نور نورانہ سو بھاپایا۔ جس دا کھیل اوتار جسم جسمانی، تتاں رنگ رنگایا۔ شبد دے ڈھنکائی، نادى ناد سنایا۔ رام دارام دے سے بانی، بناسی دیکھے چائیں چانیا۔ جس دی کھیل دو جہانی، جنک سٹری سمجھ کوئے نہ آیا۔ پھیر کریا چرن دھیانی، پر بھ چرن سپس جھکایا۔ میری وِدیا دی نہیں کوئی وِدوانی، وِدت مان نہ کوئے رکھایا۔ پر پڑکھ کر مہربانی، میرا انتر منگ منگایا۔ ابناشی کرتے سندیسہ دتا بنا زبانی، فرمانا ڈھر دا اک درڑایا۔ اٹھ دیکھ تریتا نہ رہے نشانی، رام راون سنگ رلایا۔ دواپر کھیل ہونا حیرانی، حیرت وِچ سرب گر لایا۔ کلجگ انتم شاہ پاتشاہ شہنشاہ لیکھا جانے جان جانی، جانہار

اپنے ہتھ رکھے وڈیاں۔ جس ویلے دین دُنی وِچ ہوئی بے ایمانی، بیوہ رُوپ ہوئے لوکائیا۔ پرگٹ ہووے یودھا سُو رِ بلوانی، بلدھاری اک اھوائیا۔ جس دا لیکھا جانے نہ کوئے گیانی، جگت وِ دیا سار کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سَرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا رہیا درڑائیا۔ بالمیک قلم پھڑ کے ہتھ، ہتھ پیشانی اُتے اُکائیا۔ میننتی کر اگے پُرکھ سمرتھ، سیس جگدیش دتا جھکائیا۔ تیرا لیکھا اکتھنا اکھ، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ مینٹوں اگلا مارگ دس، پڑدا دے چکائیا۔ ابناشی کرتا پیا ہس، جوتی دھار شبد شنوائیا۔ اٹھ بٹوارے کھول اکھ، دھاڑوی تیتوں دھاڑا دیاں دکھائیا۔ کلج کوڑ گڑیار دا ویکھ ہٹ، ست دھرم نہ کوئے وکائیا۔ جھگڑا پئے تیرتھ تٹ، مانو مانو نال ٹکرائیا۔ اُس ویلے ہونا صاحب پرگٹ، پاربرہم پر بھ دھر درگاہیا۔ جس رام نے رام سیتا جانی چھڈ، لوک مات نظر کوئے نہ آئیا۔ اُس دا کھیل ہونا وِچ جگ، جگ جیون داتا اپنی کار بھگتائیا۔ بھيو گھلائے اُپر شاہ رگ، ہرجن ساچے لئے ملائیا۔ سیتا دھار بنھنا تگ، نام ندھانا گنڈھ پوائیا۔ کھیل ویکھنا سُو رے سرگ، صاحب سنگر اپنا بھيو چکائیا۔ جس ویلے سرشٹی دی درشٹی وِچ جگت واسنا کوڑ کامنا گئی اگ، طمع ترسانہ کوئے مٹائیا۔ پر بھو دا پیار سارے جان چھڈ، سگی سنگ نہ کوئے دکھائیا۔ گر چیلے ہوون اڈ، مُرید مُرشد نہ گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سَرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ چکائیا۔ بالمیک قلم نوں کیتا پٹھی، نیتز ویکھ دکھائیا۔ نگاہ ماری چارے گٹھیں، اُتر پورب پچھم دکھن کھوج کھوجائیا۔ سرشٹی ساری دسدی رُسی، پر بھو دا پیار نہ کوئے نبھائیا۔ دس دے پنج تت جُسی، ضمیر سکے نہ کوئے بدلایا۔ من کلپنا سب نوں رہی کسی، جگت لالچ نہ کوئے چکائیا۔ مُجبت حق رہی نہ اُکی، نشانہ اُکیا تھاؤں تھانیا۔ پر بھو نوں گاؤنا مُشکل ہو جائے دوئی، آتم پر ماتم راگ نہ کوئے الائیا۔ سرشٹی جگت پیار دی ہووے بھکھی، پر بھو پریم نہ کوئے دکھائیا۔ آسا رکھے جنم مرن دی کھھی، چوراسی پندھ نہ کوئے مکائیا۔ ایہہ کھیل رہے نہ کئی، پُرکھ اکالا دئے وڈیاں۔ جس ویلے صدی چو دھویں انتم ڈھکی، اپنا پندھ مکائیا۔ سیتا رام رام سیتا اک دوجے دی کرن بُتی، بتھانیاں وِچ دھیان لگائیا۔ ابناشی کرتا اپنی مہر نال بے شک بھگتاں نوں اپنی گود لئے چکی، بھگتی وانگ بھگت بھگون ملن کوئے نہ پائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر ہوئی ڈھکی، دکھیاں درد نہ کوئے گوائیا۔ اُس ویلے بالمیک نے اک کوک ماری اُچی، کوک کے دتا سٹائیا۔ نرمانتا وِچ اک گل

پُچھی، نیوں کے سیس جھکائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں میرے صاحب ٹٹھیں، مہر نظر اٹھائیا۔ جس ویلے سچ دی دھار جائے لٹی، کلجک لٹیرا اپنا بل وکھائیا۔ اُس ویلے جن بھگتاں اُجل کریں گھئی، دُرمت میل آپ دھوائیا۔ لوک مات مار جھات آپ پچھیں، دو جہاناں پندھ مُکائیا۔ ست دھرم دی ساچی دیویں بدھی، سو جھی اپنی اک وکھائیا۔ تیری رمز رہے نہ کجھی، پڑدا اندروں دینا اٹھائیا۔ پریم دی دھار رہے نہ دوجی، ایک رنگ دینا رنگائیا۔ پتت پُنت کرنی بدھی، کوڑ گڑیار دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ لیکھا مُکاؤنا ودی سدی، مسیا اماوس ونڈ نہ کوئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس ویلے کلجک دی اودھ گئی، اودھ دے مالک انت ہونا آپ سہائیا۔

★ ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۶ پرتاپ سنگھ دے گھر پنڈ ڈر ضلع جموں ★

بن وچ سینا رام دا چرن جھسیا، سچ سچ نال دبا۔ رام کروٹ وچ بدل کے اکھیا، اکھ لئی اٹھائیا۔ پھیر خوشیاں دے وچ ہسیا، ہس کے دتا سنا۔ کملیئے اوہ تک کلجک اندھیری مسیا، سچ سچ ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ ہر دے ہر کسے نہیں ہونا دسیا، سگلا سنگ نہ کوئے بنائیا۔ جگت دوارا ہونا ڈھٹھیا، گڑھ بنک نہ کوئے سہائیا۔ اگ لگے تت اٹھیا، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بدھ گر لائیا۔ پتا پت دی کرے ہتیا، نار کنت وچھوڑا دے تھائیں تھانیا۔ دھرم چلاوے کوئی نہ ہتیا، ونجارا ونج نہ کوئے بنائیا۔ بھاگ لگے نہ کسے کایا مٹیا، ترے گن گنی سرب جلا۔ پھر ہتھ مار اُپر پٹیا، پٹے والا ویکھ وکھائیا۔ جس دا لیکھا ہونا نال پُرکھ سمر تھیا، پار برہم برہم مل کے وجے ودھائیا۔ پھیر رام نے اپنا پاسا وٹیا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ اک وکھائیا۔ رام کہا سینا اپنا نیتز کھول، سرتی رام وچ سما۔ پریم کنڈے ترازو تول، جگت لیکھا سچ سہائیا۔ اٹھ ویکھ کلجک وجد اڈھول، ڈور وڈکا رہیا سنا۔ سچ وست رہے کسے نہ کول، خالی بنک دوارے دسن تھائیں تھانیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم کرے کوئے نہ چوبل، سینا سرت دھر دے رام نہ کوئے ملا۔ انبولت سنے کوئے نہ بول، انراگی راگ نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل

ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ سیتا کہے میرے دُھر دے رام، رام رام دے جنائیا۔ کی ایہہ کھیل ہونا تمام، طمع وچ ہووے جگت لوکائیا۔ رام نے کہا
 ایہہ کھیل سری بھگوان، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ کوڑ کلپنا وچ جہان، جہالت بھری ہووے لوکائیا۔ اوس ویلے پیغمبراں دا ہونا اسلام،
 سماں سمیں وچوں بدلایا۔ شرع دی چلے کلام، رام نام نہ کوئے وڈیائیا۔ منتر ہور ہونا ستنام، فتح ڈنکا اک شنوائیا۔ سرشی درشی ہونی حیران، حیرت وچ
 سرب گرلایا۔ مذہباں دا بننا سرب غلام، شرع زنجیر نہ کوئے تڑایا۔ پت پریشور ہونا بدنام، بدی دا پندہ نہ کوئے چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھو آپ چکایا۔ سیتا ہتھ رکھیا اُپر ٹھوڈی، اُنگی نال دباہیا۔ رام دے چرن چھوہے مستک لایا نال گوڈی، نیتز نیر
 وہایا۔ میٹوں نظر آؤندا کلجگ انت کھیل ہونا ویدی سوڈھی، سوڈھ بنس ملے وڈیائیا۔ جھگڑا میٹنا جنجو بودی، روپ انوپ لئے بدلایا۔ جس نے سرشی
 درشی دینی سوڈھی، شُدھ اپنا آپ دکھایا۔ اوہ پر م پُرکھ دا ہونا جوگی، جگیشتر دُھر درگاہیا۔ جس ہوئے میٹنا روگی، ممتا موہ دئے مکائیا۔ اودھا اکو شبد
 ہونا سلوکی، تُوں میرا میں تیرا راگ سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مارگ آپ بدلایا۔ سیتا کہے میرا
 اندروں کھلیا پڑدا، رام رام دیاں جنائیا۔ کھیل دیکھیا لہندا چڑھدا، پہاڑ دکھن پھول پھولایا۔ میں اکو نور تکیا نرائن نر دا، دوجا نظر کوئے نہ آہیا۔ جو
 مالک نہچل دھام اٹل دا، سچکھنڈ ساچے سو بھاپایا۔ جس دا دپیک جوتی بلدا، دو جہاناں کرے رُشنائیا۔ اُس جھگڑا مُکاؤنا کلجگ کل دا، کل کلکی ویس وٹایا۔
 اوہ مالک جل تھل دا، مہینل رہیا سماہیا۔ جو لیکھا جانے گھڑی پل دا، جگ چوکڑی اپنے وچ لکایا۔ آتم پر ماتم دھار ہو کے رلدا، نور نورانہ ڈمگائیا۔ اُس دا
 ویس اوٹرا دے اچھل اچھل دا، ول چھل دھاری اپنا حکم سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک
 بے پرواہیا۔ سیتا کہے میٹوں ہندا جائے اشارہ، رام رام میری دہایا۔ کلجگ انتم دے کنارہ، سچکھنڈ ساچے چند رُشنائیا۔ اکو نور نور اُجیارا، جوتی جاتا ڈمگائیا۔
 سمبل بیٹھا دھام نیارا، ساڈھے تن ہتھ وچے ودھایا۔ جس دا شبد شبد دُلارا، سور پیر اک اکھوائیا۔ اوہ میٹے دھواں دھارا، نور نور چند اک چکایا۔ جس دا
 لیکھا کاغذ قلم نہ لکھنہارا، شاستر دیوے نہ کوئے گواہیا۔ اوہ سب دا سانجھا میت مُرا، پروردگار نور خدائیا۔ جس نے لیکھا چکاؤنا کایا ساڈھے تن ہتھ

منارا، گرہ مندر آپ سہانیا۔ دین مذہب دا جھگڑا میٹنا وچ سنسارا، سر سکے نہ کوئے اٹھانیا۔ میری چرن کول نمسکارا، رام راما سیس جھکانیا۔ چرن دھوڑ لاواں چھارا، ٹکا خاک رمانیا۔ جس دا آتم پر ماتم پر ماتم آتم دھرم دی دھار ہونا نعرہ، نر نرائن اپنا ڈنک وجانیا۔ سو پاربرہم پت پر میثور ویکھے وگے ویکھنہارا، ہر کرتا اگم اتھاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نرگن سرگن نت نوت لئے اوتارا، اوتری اپنا حکم وچ ورتانیا۔

★ ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ۶ لیشر سنگھ دے گھر پنڈ دڑ ضلع جوں ★ ★

رام کہا سینا آہ تک لے کلج کل، کلکاتی نظری آتیا۔ چارکٹ دہ دشامن کلپنا ودھنا چھل، اچھل چھلدھاری اپنا حکم ورتانیا۔ پوتر رہے نہ تیر تھ اٹھسٹھ جل، امرت سرور رس نہ کوئے دکھانیا۔ پھرے ڈھائی جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ مہیسل تھل، اسگاہ دین ڈھانیا۔ ڈئی دوتی شرع شریعت سب نوں لگنا سل، ہوئے روگ نہ کوئے مٹانیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم نرگن سرگن سکے کوئی نہ رل، پاربرہم برہم میل نہ کوئے ملانیا۔ ست دھرم دارہے کوئی نہ بل، بلہین ہوئی لوکانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ہر کرتا اگم اتھاہیا۔ رام کہا اٹھ ویکھ مار دھیان، بن اکھال اکھ اٹھانیا۔ ویکھ کھیل سری بھگوان، نر ہر نرائن آپ جنانیا۔ جس دا جو دھا سور پیر ست ڈلارا نوجوان، گوہند سورا سوہا پانیا۔ جس نے کھتری براہمن شوڈر ویش دینا اک گیان، ذات پات دین مذہب دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ امرت رس دسنا پین کھان، ڈرمت میل کرے صفانیا۔ ترکش تیر کھڑگ کھنڈا کرپان، شستر دھاری نظری آتیا۔ جس دا لیکھا لہنا وچ جہان، جہالت کوڑی دے مٹانیا۔ نو کھنڈ پر تھی مارے دھیان، ستاں دیپاں اکھ گھلانیا۔ کلج میٹے کوڑ نشان، دھرنی دھرت دھول دھول سوہا پانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ہر وڈا وڈا وڈیا نیا۔ سینا کہا رام کون ہووے گوہند سورا، سور پیر دے درڈانیا۔ رام کہا پڑکھ اکال دا جوتی نورا، نور نورانہ ڈمگانیا۔ ست دھرم وچ ہووے پورا، پورن برہم دے سمجھانیا۔ کلج کوڑی

کریا ہوئے کوڑا، ست سچ دامارگ اک پرگٹائی۔ چتر سنگھ بنائے مورکھ موڑھا، امرت جام پیالہ ہتھ اٹھائی۔ کوجھیاں کملیاں رنگ چاڑھے گوڑھا، دو جہاناں نظر کدے نہ آئی۔ چرن کول بخشے دھوڑا، مستک ٹلے خاک رمائی۔ پندھ مکا کے نیڑ دُورا، گھر اکو اک سہائی۔ شبد انادی دے کے تورا، تریا توں پرے پردہ دے چکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی پاربرہم پت پر میثور اپنی کھیل کھلایا۔ سیتا کہا رام گوہند ہووے کون، پر بھو بھو دے جنایا۔ رام کہا جس دی سیوا کرے پانی پون، دھرنی دھرت سپس نوایا۔ جس نے کلجگ ہنکاری مارنا راون، راہ دُھر دا اک دکھائی۔ مایا دھاریاں بھنے دھون، کوڑی میٹے شہنشاہیا۔ گرگھیاں امرت بر سے میگھ سوَن، اگنی اندروں تت گوائیا۔ چار ورن ایکا گھر آئے وساون، اٹھاراں برن دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ڈھولا دتے گاون، واہ واہ سنگر تیری بے پرواہیا۔ صدی چو دھویں انت آئے مکاون، مکمل اپنی کار کمائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر داور، دُھر سندیسہ اک سنائی۔ سیتا انتر آئی خیرانی، نین میٹ دھیان لگائی۔ ہتھ رکھیا اُتے پیشانی، مستک لیا دبائی۔ رام کہا اوہ ویکھ کھیل مہانی، ہر کرتا آپ کرائیا۔ گوہند سورا مرد مردانی، جودھا اک اکھوائیا۔ جس دی سدھراں بھری جوانی، بڈھیپا رنگ نہ کوئے رنگائی۔ جس داشد تیر کانی، کھلیاں دالہنادے مکائی۔ کوڑ کریا میٹے بے ایمانی، مایا ممتا موہ دے گوائیا۔ پر بھ ملن دی منزل دتے آسانی، بھو ابھیدا آپ کھلایا۔ ست سرُپ رکھائے جگت جسمانی، روم روم نہ کوئے کٹائی۔ رہبر ہو کے منزل دتے اک رُوحانی، رُوچ بُت کرے صفائی۔ اکو کلمہ نام کلامی، کائنات کرے پڑھائی۔ میل ملائے پُرکھ انامی، میلا ہووے سچ سبھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک نور الاہیا۔ سیتا نیتن کھولیا، زمیں اسمان دھیان لگائی۔ رام خوشیاں دے وچ بولیا، سچ نال درٹائی۔ اوہ ویکھ گوہند دو جہان وچولیا، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن لگنتر پڑا رہیا اٹھائی۔ جس نے پُرکھ اکال دا کنڈا تولیا، ترازو دھرم دا ہتھ اٹھائی۔ اوہدا پھر کے کھتا سچا ڈولیا، باہو بل اک جنایا۔ جس نے کلجگ کوڑی کریا میٹنا رولیا، ہوئے ہنگتا دے مٹائی۔ سچ دوار اینکار ساچا دینا کھولیا، خالق خلق دے سمجھائی۔ اُس نے لہندا دینا پورا کرنا کاہنا کرشن کلا سولھیا، انک کل دھاری پر بھ اپنے نال ملایا۔ جس دا بستر سوہوے چولیا، چولی تن ملے وڈیائی۔ اُس نے

امرت اُٹھ تک لے سیتا جن گرگمھاں اندر ڈولیا، نجھر جھرننا دتا جھرائیا۔ سد سے انتر آتم کولیا، ہر مندر ساڈھے تن ہتھ سو بھاپایا۔ جوتی جوت سرپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت لکھ چوراسی گھٹ گھٹ
 انتر نر نتر ہو کے مولیا، پاربرہم پت پر میثور اپنا رنگ رنگایا۔

☆ ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ۶ پرکاش سنگھ دے گرہ پنڈ ڈر ضلع جموں ☆

رام کہا سیتا اوہ ویکھ میتوں شبد گوہند رہیا دکھ، دیکھیا وچ جنایا۔ جو سب دا لیکھا رہیا لکھ، چار جگ دا پنڈھ مکایا۔ چار ورن جس دا ہونا سکھ،
 سکھی سکھیا اک سمجھایا۔ سب دا پورا کرے بھوکھ، بھوکھت اپنے نال ملایا۔ اُس نے ایشٹ بناؤنا اک، ایکناک دینا درڑایا۔ جن بھگتاں اندر جانا تک، گرہ
 مندر سو بھاپایا۔ گرگمھاں رہنا وچ، وچلا بھیو گھلایا۔ جدھر ویکھن ادھر پئے دس، چاروں کُنٹ نظری آیا۔ من کلپنا میٹنی وس، وشے وکاراں پنڈھ
 چکایا۔ سبجگ دا ساچا جھولی پاؤنا حص، حصہ اپنا نام سمجھایا۔ میں خیران ہو یا پتہ نہیں لہنا کس کس، اوتار پیغمبر گر سارے یاچک نظری آیا۔ اُس
 جھگڑا مٹاؤنا پتھر اٹ، پاہن سیس نہ کوئے نوائیا۔ امرت بوند بخشنی نجھر دھارا چھٹ، سوانتی اپنا نام ٹپکایا۔ وکھ رہن نہ دیوے وچ، کھٹ پتت پُنیت
 دے بنایا۔ جس نوں لہدے کوٹن کوٹی کیتے کت، بھججن واہو داہیا۔ اوہ جن بھگتاں درسن دیوے نت، نج نیز اپنا پڑدا لاہیا۔ ابناشی ہو کے وسے
 چت، ٹھگوری چت رہے نہ رانیا۔ آتم پر ماتم بنے مت، متر پیارا اک اکھوائیا۔ اگلا حکم کھیل اوہدا انڈٹھ، انت سمجھ کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا اپنے ہتھ رکھایا۔ سیتا کہا رام اوہ سماں کس بدھ ویکھاں، بدھی دے درڑایا۔ جگت نہ رہے
 بھلیکھا، بھانڈا بھرم بھٹایا۔ رام نے ہتھ رکھیا اپنے اُپر کیسا، کیس کھول کے دتے دکھایا۔ پہلوں روپ دھرناس دس دسمیشا، پھیر شبدی ڈنک وجایا۔ جو
 آد جگاد رہے ہمیشہ، سو گوہند اپنی کار بھگتایا۔ سرگن دھار بچے کرنے بھیتا، نرگن اپنا رنگ رنگایا۔ دین مذہب دا انت پورا کرنا ٹھیکا، صدی چو دھویں

دئے گواہیا۔ تُوں یاد رکھیں کر لے چیتا، چیتن ہو کے رہیا سناہیا۔ پُرکھ اکال ہونا اکو نیتا، نچ نیتز بھگتاں دئے کھلایا۔ جھگڑا مکائے مَلا شیخاں، شرع شریعت انت کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تیرا لہنادے درڑایا۔ رام کہا سیتا سوادھان کر لے سرتی، دُھر داشبد دیاں جناہیا۔ تُوں وی ہونا اُس ویلے پھردی تُردی، تتاں والا سریر ہنڈھایا۔ تیری سار پاوے جو دھار واسی انند پُردی، پُریاں لو آں توں باہر اپنا کھیل کھلایا۔ تیری آسا پورن ہووے سنگر دی، سنگر اپنے رنگ رنگایا۔ جگت کلپنا وچ نہ ہووے مڑدی، جگت ترسانہ کوئے ودھایا۔ جھٹ سیتا دوویں ہتھ جوڑدی، نمستے کہہ کے سپس جھکایا۔ ہائے رام رام ہو کے نہ کدے چھوڑ دیں، وچھوڑے وچ ڈھایا۔ میرا جگت جہان نہ بیڑا روٹھ دیں، رڑھدیاں دیں ترایا۔ رام کہا توں اپنا آپ آپے اُس پر بھو دے چرناں توں گھول دیں، گھولی گھول گھمایا۔ نچ انتر نرنتر اڈول رہیں، اڈل ہوئے سہایا۔ آتم پر ماتم ہو کے کول رہیں، تن وجود دا پنڈھ مکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی آتم پر ماتم سچا بول کہیں، دوجی اور نہ کوئے پڑھایا۔

★ ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ۶ سیوارام دے گرہ پنڈ جیوڑیاں ضلع جموں ★

سیتا کہے میرے رام نے کھولی درشت، درش اگم دتا دکھایا۔ میرا اکو ہووے اشٹ، اشٹ دیو سوامی بے پرواہیا۔ جنم جنم دی میٹے حرص، حرص دئے گواہیا۔ مہربان ہو کے کرے ترس، ترکھا دئے بھجھایا۔ جوتی جاتا ہو کے آوے پرت، پت پر میثور ویس وٹایا۔ بھاگ لگاوے اُپر دھرنی دھرت، دھول رنگ رنگایا۔ چار جگ دی پوری کرے شرط، شریعت دیکھے چائیں چانیا۔ مالک بن کے فرش عرش، دو جہاناں کھوج کھوجایا۔ سب دا لہنا دینا پورا کرے قرض، گر اوتار پیغمبر لیکھے لیکھے وچوں چکایا۔ اُس صاحب دا کھیل ہووے اسپرج، اچرج لپلا دئے ورتایا۔ جو دھا سور پیر مردانہ بنے مرد، بے انت اپنا تھکم ورتایا۔ غریب نمائیاں ونڈے درد، کوجھیاں کملیاں گلے لگایا۔ میری آشا دی پوری کرے غرض، نراسا روپ نہ کوئے درسایا۔

میری منسا ہووے ترپت، ترپت دی دھار نور جوت رُشائیا۔ سنکٹ رہے کوئی دقت، کل کلیش دے گوائیا۔ ست دھرم کرائے لکھت، سنجگ سچا راہ پر گٹائیا۔ پریم پریتی آتم پر ماتم دس کے عشق، عاشق معشوق دا جھگڑا دے گوائیا۔ لہنا دینا پورا کرے کلجگ انت سہیلے دوس، پوہ دو چھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ اک وکھائیا۔ سینتا کہے مینٹوں دسیا دُور دُراڈا، میرا ماہی رام رچیا۔ جس دا لھم فرمانا ڈاڈھا، کھیل کرے آد جگاد جگ چوکڑی قدیم۔ جس دا بھانا ورتنا شبدي دھار سادہ، دو جہان نوجوان دیوے آگم فرمانا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ناد انادی دھار جگادی شبد برہمادی جوت وسمادی نرگن نرگن روپ مہانا۔

☆ ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ۶ جھنڈو رام سنگھ دے گرہ جیوڑیاں ضلع جموں ☆

رام نے بن اکھراں لکھی پاتی، پترکالی بنائیا۔ سینا دی رکھی اتے چھاتی، سچ نال ٹکائیا۔ اوہ ویکھ اپنا کمل پاتی، رام دا رام بے پرواہیا۔ جیہڑا جگ چوکڑی دیوے داتی، نت نوت آپ ورتائیا۔ جس ویلے کلجگ ہووے اندھیری راتی، نرگن نور کرے رُشائیا۔ آتم پر ماتم دا بنے ساتھی، سگلا سنگ وکھائیا۔ توں تکنا کھیل پرکھ ابناشی، نین نین نین اٹھائیا۔ منزل چڑھنی گھاٹی، جگت پندھ رہے نہ رانیا۔ آتم سہاؤنی کھاٹی، سہنجی دُھر دے رنگ رنگائیا۔ دُھر دا بنھنا ساچا پاتی، جو ناتواں آد جگاد دا نور نور اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سد سدا سد سب دا لہنا دینا لیکھا رہیا واپی، واکھ ہو کے اپنے وچ چھپائیا۔

۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ۶ سردارا سنگھ دے گرہ پنڈ سپر ضلع جموں

سیتا کہے میں کھیل ویکھی اڈتی، جی رام رام نے دتی دکھائی۔ میں مندرائیں وچ رہی نہ ستی، سوت جاگت روپ بدلایا۔ نظر آئی کجک انت
 سہنجی رتی، رتڑی ہر جو اک مہکائی۔ اوتار پیغمبر گرو آں دی اودھ ویکھی سکی، آگے ہور نہ کوئے ودھائی۔ میں شبد آواز سنی دوٹی، سوہنگ ڈھولا
 ڈھر در گاہیا۔ جس نال بھگتاں نوں منزل ملنی اچی، اچ آگم اتھاہ اپنے گھر وسایا۔ آتما ہونی سچی، سچ سنجم اک درڑایا۔ جس نے جھگڑا مکا دینا دسم دوار
 ترے کٹی، منزل اپنی اک دکھائی۔ جتھے ہووے کوئے نہ دکھی، ست ست وچ سمایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر،
 بھو ابھیدا رہیا گھلایا۔ جھٹ رام بدلایا اپنا پاسا، ہتھ مستک اٹے دکھائی۔ نین میٹ کے کیتا ہاسا، بل بلاں نال ٹکرایا۔ اوہ ویکھ میرے رام دا تماشا،
 تماشین بنیا نور الاہیا۔ جس دا چار جگ دسنا سب نے خلاصہ، بھو ابھید جگت سمجھائی۔ انتم اُس دا نور ہونا پرکاشا، نور نورانہ ڈمگائی۔ جس نوں کہندے
 پرکھ ابناشا، ابناشی کرتا اپنا پڑا آپ چکائی۔ سمبل کرے واسا، ست ستوادی آسن سنگھاسن اک سہائی۔ جس نوں جھکن پر تھی آکاشا، گنگن گنگنتریوں
 نیوں لاگن پانیا۔ اوتار پیغمبر گرو ہونے داسی داسا، سیوک سیوا سچ کمائی۔ جس دا ہر گھٹ نرگن دھار ہونا واسا، دست امولک اک ورتایا۔ جوتی جوت
 سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دا پڑا آپ اٹھائی۔ سیتا کہے میری نگاہ بدلی، بدل کے رہی جنایا۔ ڈھر رام ہونا عدلی، انصاف اک کمائی۔ مقتول رہنا
 نہیں کوئی قتلی، قاتل دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جن بھگتاں منزل بخشی اندرلی، پردہ پردیاں وچوں اٹھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دا وقت آپ سہائی۔ رام نے کہا سیتا اوہ تک، بنا اکھاں اکھ اٹھائی۔ جس دا لیکھا حقیقت حق، حاکم ڈھر در گاہیا۔ اوس آونوت، وطن مات
 لوک ویکھے چائیں چانیا۔ جس ویلے سرشی دی درشی اندر ابلے رت، اگنی سکے نہ کوئے بھجھائی۔ اوتار پیغمبر گرو آں اُس نوں لینا سد، سدا دیون تھاواں
 تھانیا۔ دین مذہب دی میٹ حد، حدود اپنی دے دکھائی۔ کرپا کرے پرکھ اکال جد، یدی اپنا ویس وٹایا۔ شبد سنا کے اگنی ند، دھن انادی اک سنایا۔
 بھگت سہیل لکھ چوراسی وچوں لہ، نرگن سرگن جوڑ جڑایا۔ اپنی کھیل آپے کر سب، صاحب سلطان نرگن نور جوت کرے رشنایا۔ چار جگ دا لہنا دینا

میٹھے ہب، لیکھا اور رہے نہ رائیا۔ جس دی سرن سرنائی سارے جانے ڈھٹھ، وشن برہما شو سیس جھکائیا۔ جس جھکڑا مُکاؤنا اٹھسٹھ، گنگا گوداوری دیکھے چائیں چائیا۔ ناتا رہن نہیں دینا مندر مسجد شودوالے مٹھ، کعبیاں پرے کرے پڑھائیا۔ سو سوامی انترجای پاربرہم پت پر میشور نرگن دھار ہووے پرگٹ، پروردگار سانجھیا نرگن دھار نور الاہیا۔ جس نے سنجگ ست دھرم دا کھولناہٹ، وست امولک اک ورتائیا۔ سینتا کھڑ کھڑا کے پئی ہس، واہ رام تیرے رام رام دُہائیا۔ کی اوہ وسے گھٹ گھٹ، گرہ گرہ اپنا ڈیرہ لائیا۔ رام جھٹ اٹھ کے پیا نس، نو نو قدم اتر پورب ول ددھائیا۔ پھیر بیٹھ گیا جھٹ، ہتھ چھاتی اُتے لُکائیا۔ پھیر پھڑ کے سجا پٹ، زور نال دبائیا۔ سینتا اوہ دیکھ میرا رام سمرتھ، جو سب دا پتائیا۔ جس کجگ انتم اپنے پیار بھگتی دی دینی بھگتاں نوں وتھ، بنا بھگتی توں بھگت دے بنائیا۔ مہربان ہو کے اندر جاوے وس، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ تیرا نال نرتر مارے کس، دُتیا بھو دے گوائیا۔ سینتا کہا کی رام ایہہ سچ، رام کہا ہاں، سچ سچ رام گوسائیا۔ آد انت جگا جگنت سب کچھ اُس دے ہتھ، دیونہار اک اکھوائیا۔ جس دی مہماسدا اکھ کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ جس نے اُلٹی گیرنی لٹھ، سرشٹی درشٹی دے بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی لیکھا جانے جگت جیو جہان تتوت، تت اپنا نہ کوئے جنائیا۔

☆ ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۶ گرنام سنگھ دے گرہ پنڈ سپر ضلع جموں ☆

سینتا کہے رام میں نگاہ ماری ول لہندے، کجگ انت اکھ گھلائی۔ تیراں سو ستاسی رشی شبدی دھار کچھ کہندے، باؤن دا لیکھا رہے سنایا۔ اکٹھے ہو کے دھرنی اُتے بہندے، بہہ بہہ بل پرگٹایا۔ صدی چو دھویں محل مینارے ڈھندے، پتھر اٹ رہے گر لائیا۔ بھگت بھگوان دا بھانا سہندے، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ جیو کل دیکھے وہن وہندے، آگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ کھیل تکیا سرہانا پیندے، دوویں دھاراں کھوج کھوجایا۔ گنگا گوداوری جمنا سرتی دے تکلے لہنگے، انگی اکھاں نال دیکھ دکھایا۔ گر اوتار پینمبراں سر لیکھے دیکھے پیندے، حساب منگے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک بے پرواہیا۔ دھرم دی دھار ویکھی جگت سسک، سسکیاں وچ ڈہانیا۔ امرت رس جھرنانہ رہیا رسک، بوئد سوانت نہ کوئے ڈکانیا۔ من مت دا ہونا عشق، آتم پر ماتم پیار نہ کوئے بنانیا۔ جھگڑا پینا ٹانک جست، نرگن سرگن دئے ڈہانیا۔ دھرم دی دھار توں سارے جانے خسک، سچ قدم نہ کوئے ٹکانیا۔ جگت نیزاں دا ہونا گرہست، وڈا چھوٹا پچیا رہن کوئے نہ پانیا۔ سچ رام دانٹے کوئے نہ ایشٹ، اٹاں پتھراں سپس سرب نوایا۔ اوہ آشا دیندی سندیسہ وشٹ، وشیش رہی سمجھانیا۔ پیراں دا لیکھا گنا بہشت، اوتار سورگاں دا پندھ چکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ہر داتا بے پرواہیا۔ سیتا کہے رکھی کرن اشارے، ستجگ دھیان لگانیا۔ پر بھو پر بھ نمسکارے، پر م پُرکھ سرنانیا۔ جس ویلے کل آئے کنارے، کھجگ پندھ مکانیا۔ لیکھا کئے پیغمبر گر اوتارے، اوتری اپنا ویس وٹانیا۔ نرگن نور کرے ظاہرے، ظاہر ظہور ڈگمگانیا۔ عمل کرائے چوتھے جگ پائے سارے، مہاسار تھی اپنا روپ بدلانیا۔ لیکھے لائے جو قول کیتے بل دوارے، باون شہادت اک بھگتانی۔ بھگت سہیلا بن آپ نرنکارے، نرور اپنا رنگ رنگانیا۔ جس نوں سرب کرن نمسکارے، نمو نمو سپس جھکانیا۔ سو صاحب سلطانا مہربانا اپنی کرپا دھارے، دھرنی دھرت دھول اُتے ویکھ وکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آئے بھگتاں دے وچ اکھاڑے، اپنا بل پرگٹانیا۔

۱۰۴

۱۰۴

☆ ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۶ کچھی دیوی دے گرہ پنڈ سپر ضلع جموں ☆

رشی کہن ساڈی نگاہ تمزم، تنظیم جگت نہ کوئے سمجھانیا۔ پر بھ کھیل کہہ زینین، کوہرے کن نہ کوئے چترانیا۔ سندیسہ دیہیزے تن تن، کھز و کھزانہ کوئے جنانیا۔ جلوہ غفارے جنگا بن، بوسیدہ برز زبے نہ کوئے رکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تاسیدا داؤ کلز امست معجزے مہرواں، مہربان مہربان مہربان محبوب نور الاہیا۔

☆ ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۶ پرکاش چند دے گرہ پنڈ گھووالی ضلع جموں ☆

رام نے رام داتیر چکلیا، رام رام رام سماںیا۔ اوہ ویکھ میرا لہنا دینا ڈھکیا، کھاتہ اگم اتھاپیا۔ جس دا لیکھا نہیں اُتے درتے پتیا، قلم شاہی نہ رنگ رنگاںیا۔ جس دی بدلے کدے نہ ستیا، ست سرپ سماںیا۔ جگ چوکڑی ہوئے نہ ہتیا، سر سکے نہ کوئے اٹھانیا۔ اٹھ ویکھ دواپر پھرے نٹھیا، بھجے واہو داہیا۔ پھر اٹھی گڑے لٹھیا، کلجگ لئے انگڑانیا۔ نگاہ مار مدینہ مکیا، کعبیاں راہ نکانیا۔ لہنا دیوے بڑے کتیاں، پُرکھ اکالا رہیا سنانیا۔ سچ رنگ وچ رہے کوئی نہ رتیا، رام رام نہ کوئے سماںیا۔ پھیر ویکھ لے ڈنکا وچنا فتیا، فتح نگارہ ہتھ نہ کوئے اٹھانیا۔ پھیر تک لے گوبند ستھر لٹھیا، آسن سچ سہانیا۔ پھیر تک لے کلجگ دامینا گھٹیا، کٹاکش ڈھر دا اک لگانیا۔ جس صاحب نے سب دا مینا رتیا، جھگڑا ویکھے تھاؤں تھانیا۔ اوہ زرگن دھار ہووے پرگتیا، جوتی جاتا نور الاہیا۔ اُس دا دو جہان ہووے اکو ہتیا، وست نام نام وکانیا۔ اوتاراں پیغمبراں گروآں دے منسوخ کرے پتیا، حکم اپنا اک ورتانیا۔ جس ویلے کلجگ انت ٹپیا، صدی چودھویں سنگ رکھانیا۔ اے رام اُس ویلے بنا بھگتاں توں لاہا کسے نہ کھٹیا، سر شٹی در شٹی رووے مارے دھانیا۔ رام نے اپنا پاسا وٹیا، پیٹھ زمیں اُتے لگانیا۔ پھر اپنا سجا انگوٹھا چٹیا، مکھ وچ لگانیا۔ پھیر ویکھیا اکھر سسیا، زرگن سرگن ہوڑا سو بھاپانیا۔ پھر ہاہے ول نکلیا، ٹپی ٹاپوآں توں باہر نظری آنیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم اک دوجے دے حصے ہو یا وٹیا، بٹاز پرو کیتی لوکانیا۔ ایہہ کھیل تک پُرکھ سمر تھیا، رام رام نوں سیس جھکانیا۔ تیرا کھیل یتھارتھ یتھیا، یدی سمجھ کسے نہ آنیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ انگیٹھا ویکھیا تیا، اگنی مایا موہ وکھانیا۔ من منوآں ہو یا پییا، پتت پنت نہ کوئے جنانیا۔ ست دے کوئے نہ جتیا، استری پُرش دین دھانیا۔ ایہہ کھیل ویکھیا بنا اکھیاں، لوئن ڈھر دا اک اٹھانیا۔ نہ کاہن رہیا نہ رہیاں سکھیاں، دواپر مکھ ہوانیا۔ کلجگ پر بھ دیاں کھلیاں ویکھیاں رچیاں، رچنا اگم دتی جنانیا۔ رام بنا بھگتاں توں سب دیاں پریتاں ہونیاں کچیاں، کچی گنڈھ نہ کوئے بندھانیا۔ جگت واسنا وچ سنساری رُوہاں ہونون نچیاں، بن سنگر شبد شانت نہ کوئے کرائیا۔ گروآں اوتاراں پیغمبراں دیاں دیناں مذہباں والیاں ہونیاں حصے پتیاں،

پت پر میٹھور سانجھا یار سنگ نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کراپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ کھنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لہنا دینا لیکھا جانے جو جگت جہان کھپیاں جانیاں پٹیاں، اکھراں توں باہر نراکھر دھار اک درسائیا۔

★ ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۶ دیوی سنگھ دے گرہ پنڈ گھووالی ضلع جموں ★

دھرنی کہے ایہتے رام دے آسونے ماریا سی پوڑ، بھکھے ہنک کے دتا دکھائیا۔ چکرورتی ہو کے جو کردا سی دوڑ، بھجیا واہو داہیا۔ کوک پکار کے کہا جس ویلے آیا برہمن گوڑ، گر اوتار پیغمبراں توں باہر کھیل کھلایا۔ دو جہاناں اُس دے ہتھ وچ ہونی ڈور، ڈوری شبد نام بندھایا۔ اُس ویلے کلجک ہونا اندھیرا گھور، چاندنی چند نہ کوئے چمکایا۔ سادھ سنت بنے ٹھگ چور، یاری جگت والی کمائیا۔ پنچھی پنکھی رونے مور، پیہے دین ڈھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال تیری سب نوں لوڑ، درندے پرندے اکھ اٹھایا۔ کلجک جیواں انتر رس مٹھے ہونے کوڑ، امرت رس نہ کوئے چکھایا۔ اٹھسٹھ تیرتھ تالاب بنے جوہڑ، امرت روپ نہ کوئے بدلایا۔ کایا بھانڈے خالی ہونے توڑ، کنبھ روپ نہ کوئے درسائیا۔ من واسنا لگنی دوڑ، بھگنا بھجنی واہو داہیا۔ دُھر دا لیکھا سکے کوئے نہ ہوڑ، ہوڑا سسے والا دے گواہیا۔ کسے دی پریتی آتم پر ماتم نبھے نہ توڑ، ٹٹی گنڈھ نہ کوئے پوائیا۔ بنا پر بھو دی کراپا توں بھگت بھگوان ہونا نہیں جوڑ، اجوڑ ہوئے کوڑ لوکایا۔ چار گنٹ دہ وِشاست سچ دی رہنی تھوڑ، تھڑے تھڑکیاں وست نام نہ کوئے ورتایا۔ دروہی پھرنی مڑھی گور، مقبرے روون مارن دھایا۔ نام کلے دا ہونا خور، شرع شرع نال ٹکرایا۔ کسے دارہنا نہیں کوئی زور، جوڑو زر رووے مارے دھایا۔ اُس ویلے کلجک کلپنا ہونا شور، شورش سکے نہ کوئے مٹایا۔ صدی چوڑھویں دکھاونا جوہر، جلوہ گر تھم سنایا۔ دین دُنی دا بدل جانا توڑ، طبیعت طیب ٹھیک نہ کوئے جنایا۔ کوڑ مد دا چلنا دوڑ، چاروں گنٹ گنٹ ہلکایا۔ سچ پیار دی لگنی اوڑ، لبھیا ہتھ کچھ نہ آئی۔ گرو چیلے اک دوڑے نوں جاون چھوڑ، مُرشد مُرید انگ نہ کوئے لگایا۔ ست سچ وسے کسے نہ کول، گرہ مندر نہ کوئے سہایا۔ اُس ویلے پر م پُرکھ نے تولنا تول، ترازو دُھر دا ہتھ اٹھایا۔ سنگر شبد بن اڈول، اڈل ہو کے دیکھے چائیں

چانیا۔ نام مردنگا وجائے ڈھول، ڈھولکی پھینا نہ کوئے کھڑکائی۔ جو چرن پریتی آپا آپ گئے گھول، گھول گھمائی دیکھے چائیں چانیا۔ اُس ویلے چترائی چلنی نہیں کلا چوڑاں سولھ، سولاں کلانہ کوئے وڈیائی۔ جس دا انت انتشکرن توں باہر دا ہونا بول، انبولت اپنا راگ دئے سنائی۔ جن بھگتاں بھگت سہیلا بنے وچول، وچلا پڑدا آپ گھلایا۔ سرشٹی نال مار کے رول، رول اپنا دئے بدلایا۔ نرگن دھار آؤنا اُپر دھول، دھرنی دا دھرم دئے سمجھایا۔ سچ دوارا دیوے کھول، سچگ سچا راہ پرگٹایا۔ اوہ شاہ سوارا جوت نرکارا ہر گھٹ جائے مول، مولا ہو کے کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پردیاں وچوں چکائے پردہ اوہل، اوہلے وچوں انمولا اپنا روپ درسایا۔

☆ ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۶ مایا دیوی دے گرہ پنڈ گھووالی ضلع جموں ☆

سچکھنڈ کہے میرے پر بھ سچے، صاحب سچ تیری وڈیائی۔ میرے دوویں ہتھ بدھے، بندنا کر کے سیس نوایا۔ تیرا لوک مات کھیل ہندا کدے کدے، جگ چوکڑی ریتی چلی آئی۔ بنا بھگتاں توں تیتوں مات لوک کوئی نہ سدے، دھر آواز نہ کوئے الایا۔ سچگ تریتا دوار کلجگ گر اوتار پیغمبراں دین مذہب بنائے اڈے، جگت حصیاں ونڈ ونڈایا۔ وکھرے وکھرے جگت نشانے گڈے، تیرا نام صفت صلاحیا۔ شرع شرع نال کیتے دغے، چھری بنی جگت قصایا۔ ترسنا موہ دی لائی آگے، لالچ وچ لڑایا۔ تیرا کھیل سورے سر بگے، بے پرواہ سمجھ کوئے نہ پانیا۔ سچ دوار میرے گرہ کوئے نہ حدے، کیوں دین دنی دتی لڑایا۔ میں تیرے آگے جھولی رہیا اڈے، نیتز نیناں نیر وہایا۔ پر م پُرکھ پر ماتم سچ دس تیرے کھیل کس بدھ ودھے آگے، دو جہاناں ہوئے رُشٹایا۔ پُرکھ اکال کہا سچکھنڈ اوہ تک جن بھگت سہیلے میرے بچے، جگ چوکڑی دھر دی پڑھی چلی آئی۔ جیہڑے نام وچ نہیں کچے، کایا کنجن گڑھ رہے بنایا۔ میرے پیار وچ رتے، رتن امولک ہیرے سوبھا پانیا۔ میں صرف اوہناں نوں دسدا اپنے پتے، پت پر میثور ہو کے راہ درسایا۔ ایتھے اوتھے سانجھے رکھدا خطے، خطہ اپنا اک درڑایا۔ سچکھنڈ کہا پر بھو تیتھوں وچھڑ نہ جان کتے، قدیم دے مالک دے جنایا۔ پُرکھ اکال کہا میرے آد دے

بچے نکلے، نرگن نرگن دھار وچ سمائیا۔ جنہاں ظہور اکو دسے، دہ دشا سوبھا پائیا۔ اوہناں بناں دُھر دے پتے، پت پر میثور ہو کے گود اٹھائیا۔ سچ سندیسے نام دے دیواں چٹھے، دُھر اگم کراں پڑھائیا۔ امرت رسنا بول دساں مٹھے، کوڑی کریا باہر کڈھائیا۔ میرے سچ سنگھاسن سرن سرنائی ڈھٹھے، سکھ آسن سوبھا پائیا۔ اوہناں جھکڑے مک گئے پتھر اٹے، اکو ایشٹ دیو پڑکھ اکالا رہے منائیا۔ انت کلج ویکھیں نکدے سٹے، نتیجہ دھرم دا دیاں درڑائیا۔ جنہاں دے کرم کانڈ دے لیکھے ہونے چٹے، دُرمت میل رہے نہ رانیا۔ سچکھنڈ اوہ سچ دوار آ کے جان ٹکے، دُوسر دھام نہ کوئے وڈیائیا۔ جیہڑے ساچی سکھیا نام دی سکھے، سو سکھ سنگر وچ سمائیا۔ اٹھ تک جنہاں دے لیکھے میں شبدی دھار لکھے، نہ کوئے میٹے میٹ مٹائیا۔ جس نوں سمجھے نہ کوئے من رکھے، جگت تپیانہ کوئے چترائیا۔ توں آئیوں انت اوہناں دے چٹے، سچکھنڈ تیرا در سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنتک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اکنکارا اکو دسے، اک اکلّا نور الاہیا۔

★ ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۶ دولت رام دے گرہ پنڈ کوٹلی ضلع جموں ★

سچکھنڈ کہے جن بھگتو میرے گرہ پینا آؤنا، ابناشی کرتے دتی وڈیائیا۔ ایہتھے آلس نندرا نہیں کوئی سونا، سوت جاگت روپ نہ کوئے درسائیا۔ ناد شبد راگ نہیں کوئی گاؤنا، صفتی صفت نہ کوئے وڈیائیا۔ جل دھار پانی نہیں کوئی نہاؤنا، دُرمت میل نہ کوئے دکھائیا۔ اکو پت پر میثور پاؤنا، پاربرہم پر بھ بے پرواہیا۔ جس نے جوتی جوت بلاؤنا، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔ پھیر ٹھانڈا در سہاؤنا، سہنجینی رتڑی اک مہکائیا۔ نرگن نرگن رنگ اک رنگاؤنا، سرگن دا لیکھا دینا مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ داسنگ اک بنائیا۔ سچکھنڈ کہے جن بھگتو تہاڈا سچ دھرم استھان، گرہ میرا سوبھا پائیا۔ جتھے ست سروپ وسے بھگوان، ست ستوادی ڈیرہ لائیا۔ دپیک جوت جگے مہان، نرگن نور کرے رُشائیا۔ لکھ چوڑاسی دُھر دا کاہن، رام راما روپ پر گٹائیا۔ جتھے پڑھنی نہ پئے کوئے کلام، صفتاں والی نہ کوئے چترائیا۔ ملے شہنشاہ عوام، پاتشاہ اگم اتھاہیا۔ جس

دے جگ چو کڑی غلام، اوتار پیغمبر گر سیو کمایا۔ جس داس شاستر گاؤندے نام، اکھر اکھراں نال ملائیا۔ سو میرا گرہ وسائیں گرام، نگر اکو اک وڈیائیا۔
 جتھے کدے نہ ہووے شام، اندھ اندھیر نہ کوئے رکھایا۔ پیار مُجبت دا پریم وچوں ملے پیغام، دوجی اور نہ کوئے پڑھایا۔ سجدہ کرنا نہ پئے سلام،
 ڈنڈاوت بندنا نہ کوئے رکھایا۔ نرگن نر ویر نر کار نر کار اکو ہووے مہربان، محبوب اپنے وچ سمائیا۔ ست سچ دادے جام، حقیقی حق حق پیایا۔ لیکھے نکا
 دیوے ایٹھے اوتھے سرب تمام، طمع رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا آپ ملائیا۔ سچھنڈ
 کہے جن بھگتو تہاڈی بھومکا میرا گرہ، لوک مات نہ کوئے چترایا۔ جتھے پُرکھ اکالا پار برہم اکو رہے، دین دیالا دیاندھ پر بھ اپنا آسن لائیا۔ اکو ست دی
 دھار وہے، دوجا وہن نہ کوئے وہایا۔ جتھے نہ کوئی نچھتر نہ کوئی گرہ، سورہ چند نہ کوئے وڈیائیا۔ نہ کوئی نرگن سرگن دھار دے شے، وشن برہما شو
 بیٹھے دُور دُراڈے سیس نوائیا۔ جیہڑا گرہ کدے نہیں ہوئے، اُتپت والی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ تہانوں رہے نہ کسے دا بھے، نر بھے اپنے وچ سمائیا۔
 اوتھے آد توں انت انت توں آد اکو اک تکدی جے، دوجا نعرہ نہ کوئے سنایا۔ سو صاحب سلطان سچ پریتی تہانوں دے، دیاوان دیا کمایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دا آد جگاد جگ چو کڑی کھیل انک واری
 گے، کہہ کے سکے نہ کوئے سمجھایا۔

★ ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۶ شو سنگھ دے گرہ پنڈ سئی خرد ضلع جموں ★

سچھنڈ کہے پر بھ میری اگمی منگ، در مانگت جھولی ڈاہیا۔ میٹوں اندھڑی جگہ توں دتا ٹنگ، جتھے ویکھن کوئے نہ پائیا۔ چار جگ میری صفت
 دے گوائے چھند، اکھراں نال چترایا۔ نہ کوئے چھپر دے سے چار دیواری کندھ، چھن نظر کوئے نہ آئیا۔ نہ کوئی سورہ نہ کوئی چند، منڈل منڈپ نہ
 کوئے ڈمگائیا۔ میٹوں اپنے حکم اندر کیتا بند، شبد دا تالا دتا لگایا۔ میٹوں یاد آگیا جس ویلے توں بنا پاوے چول توں ڈاہیا سی پلنگ، آسن اک سہایا۔

نرگن دھار نرگن مان انند، انند انند وچوں دکھائیا۔ میں ہو گیا ساں دنگ، خیرانی وچ سپس نوایا۔ تیرا کیہڑا انوکھا ڈھنگ، کی کرنی کر جنایا۔ مہربان
 محبوب کچھ دست میتوں ونڈ، نیوں کے سپس نوایا۔ توں اشارے نال میتوں پائی ٹھنڈ، سہج نال سنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا
 دے دے دھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ سچھنڈ کہے میرا نہ کوئی روپ، انوپ ست نہ کوئے دکھائیا۔ میں ایسے کر کے چنگا توں وسیں ست
 سرپ، سچ سوامی ڈیرہ لایا۔ میری نہ کوئی دشانہ کوئی کوٹ، حصہ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ نہ کوئی بوجھ سکے بوجھ، سمجھ وچ سمجھائیا۔ کوٹن کوٹ اوتار
 پیغمبر گرو تیری دھار وچوں کر کے گئے کوچ، کوچا گلی مات پھر کے پھر دھار تیری وچ سمایا۔ میتوں وڈیائی تیرے پیار دی جس بنایا اوچو اوچ، اگم اتھاہ
 اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمایا۔ سچھنڈ کہے پر بھو میں نہ مراں نہ جٹاں، جیون کی
 درسایا۔ نہ آسانہ طمع، لالچ سنگ نہ کوئے بنایا۔ نہ ناڑی نہ چمّا، درشٹی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ نہ سوگ نہ غما، چنتا وچ نہ کوئے رکھائیا۔ میں نت نوت
 تیرا دیکھدا سماں، سچ سوامی دھیان لگایا۔ آد جگاد جگ چوکڑی بنا تیریاں بھگتاں توں رہاں کما، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 مہربان ہو سہائیا۔ پڑکھ اکال کہے سچھنڈ نہ کر گریہ زاری، ظاہر ظہور ہو کے دیاں جنایا۔ میری کھیل اپاری، اپر مپر ہو کے دیاں درڑائیا۔ ہن آئی لوک
 مات میری داری، وارث ہو کے دیکھ دکھائیا۔ تیری نال رکھاں سکداری، سر اپنا ہتھ لگایا۔ جتھے بھگت بھگوان دی ہووے یاری، یارانہ دھر درگاہیا۔
 اوہو تیرا محل اوہو تیری اٹاری، اوہ گرہ تیرا سوہا پائیا۔ تیرا روپ نہ پڑکھ نہ ناری، نر نرائن ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ پڑدا آپ گھلایا۔ پڑکھ اکال کہے سچھنڈ تیتوں بھگتاں دیکھنا دوار، در دوار اک درڑائیا۔ چو داں پوہ دوس وچار، نیتز نین گھلایا۔ کھیل
 دھر دا دھر دربار، گوہند دھار دھار درسایا۔ توں نیوں کے کریں نمسکار، مان تان گوائیا۔ جتھے میرا لگا ہووے دربار، توں سنگھاسن ہیٹھاں وڑ کے دیکھنا
 چائیں چائیا۔ کی کھیل کل کلکی اوتار، نہہکنک کل ورتایا۔ جتھے جھکنے پیغمبر گرو اوتار، بیٹھن سپس نوایا۔ اوتھے نو گرگھ ہونے پہریدار، کمر کسے کمر نال
 بندھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چکائیا۔ سچھنڈ تیری دھار دیکھے اے، ایکنار دے جنایا۔

اِکّی گُرمھاں بستر پاؤنے چٹے، تن تن نال سہائیا۔ مستک سندھوری لاؤنے ٹٹے، رِکّا اِکو رنگ رنگاِیا۔ موّی تند بدھے ہون سچّے گٹے، رنگ رنگ نال بدلاِیا۔ کھڑے ہون اِک دُجے دے پچھے، سُوْر بےر رُوپ دھراِیا۔ سب دی پر بھ ملن دی ہووے اِچھے، دُو سر اوٹ نہ کوئے جناِیا۔ دو بال وِچ ہون نِکے، آيو ياراں سال سمجھائيا۔ صاحب سنگر وسيا ہووے چتے، چیتن سرتی نال ملاِیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلانے ملاِیا۔ اِکّی گُرمھ اِکو نام دی کرن عبادت، ڈھولا اِکو گائیا۔ اِکو وار دین شہادت، گواہ گو بند لین بھگتائیا۔ سب دی پریم دی ہووے صداقت، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ نخرے والی ہووے نزاکت، نیتز کجل آپ پوائیا۔ پنجاں دی وچوں کیتی ہووے جامت، سوہنا رُوپ درسائیا۔ سولاں ہون صحیح سلامت، سولاں کل کرشن دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی کدے نہ بنے انجانت، جانہار جگ جگ اپنا حکم ورتائیا۔

★ ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۶ تیج بھان دے گرہ پنڈ سئی خرد ضلع جموں ★

جن بھگتو سارے پھڑ لو کن، دوویں ہتھ ہتھ لگائیا۔ پر بھ دا حکم لینا من، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ سنگرُو دی بھینا کرنا تن، اپنا وجود نہ کوئے رکھائیا۔ دھرم دی دست لینا دھن، اپنی جھولی لینا بھرائیا۔ جگت وِچ بیڑا لینا بنھ، ملاح سنگر اِک اکھوائیا۔ گو بند دے نوری بنا چن، چن جوت نور رُشناِیا۔ ویکھو آگے توں نیتز رہوں نہ اٹھ، نچ نین لینا کھلاِیا۔ گڑھ ہنکاری دینا بھن، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ نہ کوئی خوشی نہ کوئی غم، سنگر نوں مل کے سنگر وِچ سماِیا۔ جس دے ہتھ تھانڈا پون سواسی دم، سو دامنگیر تھانڈا ہوئے سہائیا۔ جگت ویراگ وِچ کدے نہ نیر وہاؤ چھم چھم، جے سنگر وِچ چھڑے دوس رین چین نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اِک ورتائیا۔ جن بھگتو کن دیو چھڈ، دوئے ہتھ جوڑ کے سیس نوائیا۔ پُرکھ اکال نالوں کدے نہیں ہونا اڈ، وکھرا گھر نہ کوئے دکھائیا۔ تئیس اوس پر بھو دی جد، جو یکے بعد دیگرے اوتار پیغمبر گرو آں سیو

لگایا۔ اوہ تہاڈی ایہتھے اوتھے رکھے لُج، سر اپنا ہتھ لگایا۔ سَتجگ دے رِشیو کتھے جاوگے بھج، بھجیاں پندھ نہ کوئے مُکایا۔ جس نے تہانوں ماتا پتا توں باہر لیا لبھ، لبھن والا ہو کے ملیا چائیں چانیا۔ پرن کر لو اُج، وعدہ سَتگر نال بنایا۔ بھائیں سر شئی چھٹ جائے تے چھٹے سارا جگ، بھگت بھگوان و چھتر کدے نہ جائیا۔ ایہہ کھیل سورا سر بگ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ آپ سمجھایا۔ جوتی جوت سر پ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سر اپنا ہتھ لگایا۔ جن بھگتو ویکھو ہار پوایا اتے چرناں، چرن پریتی دے بنایا۔ اگے توں تہاڈا سَتگر دے گھر مرنا، جیون سَتگر جھولی پانیا۔ تَساں بنا پوڑی ڈنڈے توں اوس منزل چڑھنا، جتھے ملے بے پرواہیا۔ اوس سچھنڈ دوارے وچ وڑنا، جتھے اِکو جوت نور رُشانیا۔ کسے دا لیکھا پئے نہ بھرنا، رائے دھرم نہ اکھ اٹھایا۔ سچ دوار اینکار دیوے سرنا، صاحب سوامی ہوئے سہانیا۔ پر ماتا آتما تہاڈی ورنہ، ورا کو سوبھا پانیا۔ جوتی جوت سر پ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ دے رنگایا۔ ہار کہے میں چرنی گیا چھو، سچ سیو کمایا۔ جن بھگتو تہاڈی پوتر ہونی رُوح، رُوح بُت و بے ودھایا۔ تَساں پر ماتا دا سر پ ہو بہو، دوجا رنگ نہ کوئے رنگایا۔ تہاڈے اندروں آواز نکلے توں ہی توں، دوجا راگ نہ کوئے الایا۔ تَساں جگت جہان دی چھڈنی جوہ، جنگلاں وچ نہ کوئے بھوایا۔ تہاڈا اُج توں لے کے اِکو شبد سَتگر، سَتگر شبد اِک اکھوایا۔ جدوں چاہوگے تہاڈے اندر باہر ترو، سَنمکھ ہو کے نظری آیا۔ ہُن تہاڈے صاحب دا سماں ہونا شروع، جس شرع دا لیکھا دینا مُکایا۔ اپنی کرنی توں کدے نہ مُرو، دو جہاناں ڈنک سَنایا۔ جوتی جوت سر پ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ اِک رنگایا۔ ہار کہے میں سَتگر چرنی لگا، جن بھگت دیاں وڈیایا۔ جن بھگتو ہُن تہاڈا ودھنا اگا، پچھلا لیکھا رہے نہ رانیا۔ ویکھو کوئی روپ نہ بنیو سگا، ہنس سوہنے سوبھا پانیا۔ سَتگر کدے نہ کرے دغا، فریباں توں باہر جن بھگتاں لئے ملایا۔ تہانوں اوہ پت پر میسور لبھا، جس دی چار جگ صفت رہے سَنایا۔ تہاڈے نال رہے سدا، وچھوڑے وچ کدے نہ آیا۔ تہاڈے پریم وچ رہے بدھا، راتیں سَتیاں اندر وڈ کے لئے جگایا۔ پھیر تہانوں دس جائے گر کھو کیہری میری جگہ، کس تھان وچ اپنا نور کراں رُشانیا۔ تَساں گھر بیٹھیاں سَتگر شبد دا لیندے رہنا مزہ، رس رس وچوں پر گٹایا۔ تہاڈے نیڑ نہ آوے قضا، کال دا جھگڑا رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سر پ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا لئے

ملائیآ۔ ہار کہے میری پُرانی حرص، ہوس دیاں جنائیآ۔ بڑا سوہنا سہنجنا دوس، رین ملی وڈیائیآ۔ میری جگ جگ دی کرس، پر بھ جھولی دتی پائیآ۔ تہاڈی سدا کھلی رہے سرت نرت، نرویر ملے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر داہر، ہر داتا دُھر درگاہیا۔ سنگر شبد کہے سُن شبدی میت، گرگھ شبدی دیاں جنائیآ۔ شبد گرگھ ہووے چیت، سکھ شبد سنگر وچ سمائیآ۔ پُرکھ اکال دوہاں دے ہووے پیچ، وچولا بے پرواہیا۔ سبج دی سچ چلاؤنی ریت، ریتی اک سمجھائیآ۔ جس دی کردے رہے اڈیک، سو آیا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آدانت دادور جن بھگتاں سدا نزدیک، نیرن توں نیرا نظری آیا۔

★ ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۶ بیلو رام دے گرہ پنڈ سئی خرد ضلع جموں ★

سجھنڈ کہے پر بھ میرا اکو بچن سچا، ست سچ دیاں سنائیآ۔ میتوں جس والی ماتا نہیں کوئی بچا، یاچک ہو کے سیس نوائیا۔ میرا تن وجود ماٹی خاک نہیں کوئی کچا، گھرن بھنہار روپ نہ کوئے بدلائیآ۔ میں جگت جہان کدے نہیں وسا، برہمنڈ کھنڈ نظر کوئے نہ آئیآ۔ میں دو جہان کدے نہیں نسا، بھجیا واہو داہیا۔ اکو تیری آس رکھاں، نت نوت راہ تکائیآ۔ میتوں سماں مل گیا ہن مساں، جس دی مثال پچھے نہ کوئے رکھائیآ۔ میں چاہندا تیرے نال سدا وساں، چرن کول تیری رہاں سرنائیا۔ کوڑ دیاں میٹاں صفحاں، ملیچھاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ جتھے تیریا بھگتاں نوں ملے تیرے نام دا گچھا، اوتھے اپنی خوشی بنائیآ۔ پنا تیرے توں ہور ہووے کتے نہیں نفع، نقصان وچ جگ چو کڑی نظری آئیآ۔ میتوں خوشی توں کدی نہیں ہندا خفا، غصہ گلہ نہ کوئے رکھائیآ۔ ہن پچھلا لہنا کرنا رفع، اگے اپنا راہ درڑائیآ۔ میں سدا تیرا دار وفا، بے وفائی نہ کوئے رکھائیآ۔ پُرکھ اکال دین دیال اپنے پیار دا بدل دے صفح، جس دی جگ چو کڑی سمجھ کسے نہ آئیآ۔ جس دے وچ تیرے پریمیاں نوں سدا ملدی شفا، چوراسی داروگ رہے نہ رایا۔ تیرے پیار دا ہووے جسا، صفتاں وچ صلاحیا۔ جتھے اوتار پیغمبر گرو کھندے اچھا، نرگن دھار بھگوان سیس نوائیا۔ اوتھے تتاں والا لباس نہیں کوئی جنجو بودی تہمت کچھا، سریرک ونڈ نہ

کوئے ونڈائیا۔ جتھے نرگن دھار توں سب دی کریں رچھا، رچھک ہو کے دیکھ دکھائیا۔ کوٹن کوٹ پھر دے مچھ کچھا، بھججن واہو داہیا۔ میں سچ دستاں آد
 توں لے کے انت (تک) شبدی سنتر بچیا بچہ، دوجا بچیا بچہ رہن کوئے نہ پائیا۔ میں دو جہاناں نگاہ ماری چپا چپا، چاروں گنٹ کھوج کھوجائیا۔ تیرا سب
 دے اُپر چھپا، سر سکیا نہ کوئے اُٹھائیا۔ میں حیران ہو گیا توں کس بدھ مان بخشیا اک پپا، پورن اپنا رنگ رنگائیا۔ اوہ دیکھ دُہائی دیندا نانک تپا، اُچی
 کوک کوک سناٹیا۔ جس گو بند نے گایا سوہنگ ٹپا، انتم اپنا رنگ جنائیا۔ اُس دا تیرے نال ہو یا متا، متانتر ہو نہ کوئے دکھائیا۔ جس نوں توں اپنا سسبل
 دسیا پتہ، سچ سنگھاسن اک سہائیا۔ میرے مہربان اُس وچ فرق رہیا نہ رتا، سنکا سکیا نہ کوئے بدلایا۔ میں تیرا کھیل دیکھدا بیتھارتھ بیتھا، یدی اپنی کار
 کمائیا۔ جتھے تیرے چرن کول جن بھگت چھہاوندے متھا، مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ اوتھے اکو نرگن نرگن دھار کتھا، سرگن جگت نہ کوئے پڑھائیا۔
 جیہڑا تیرے ستھرتھا، اُس دے اندر تیرا نور دیکھیا چائیں چائیا۔ سچکھنڈ کہے پر بھو بھادیں میریاں نہیں اکھاں، بن اکھاں توں اکھاں رہیا کھلایا۔ میں نو
 نو تیری سرنائی ڈھٹھاں، ڈھیہہ ڈھیہہ سپس نوایا۔ میرا بھید پایا نہیں مندر مسجد شوڈ آ لے مٹھاں، گردوار میری ونڈ نہ کوئی ونڈائیا۔ ایہہ تیریاں جگ
 جگ دیاں گیڑیاں لٹھاں، چکر وچ چکرورتی سارے دتے بھوایا۔ کھلاں کھلا کے وچ تت اٹھاں، اٹھ نو دس دا بھيو چکائیا۔ میرے سچکھنڈ دوار توں دے
 کے اپنیاں گٹھاں، گنڈھ پیچ کے دتی بندھائیا۔ جیہڑیاں کھلایا نہیں پنا تیرے نام دی سٹاں، کوٹن کوٹ سادھ سنت جگت لوہار من دے ہتھوڑے گئے
 اُٹھائیا۔ میرے اندر تیریاں گجھیاں اوہ ڈھکاں، جس نوں جگ نیتز دیکھن کوئے نہ پائیا۔ میرے اندر تیری بے پرواہی دیاں ہٹاں، جتھے ونجارے گر
 اوتار پیغمبر بیٹھے جھولیاں ڈاہیا۔ میرے اندر تیرے دھرم دھار دیاں متاں، سکھیا بھنڈارے بھرے چائیں چائیا۔ بہڑی اکو ڈکھ، پنا تیری کرپا توں میرا
 کسے نوں نہیں پتہ، ساری سرشٹی بیٹھی مکھ بھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں
 بھگوان، میں سدا سدا سد تیرے سنگ وساں، وصل یار اکو اک دینا دکھائیا۔

☆ ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۶ گرام دے گرہ پنڈ سئی خرد ضلع جموں ☆

سچھنڈ کہے پر بھو میری دسی نہیں کسے بلندی، سطح پڑدا نہ کوئے اٹھایا۔ میری نظر آئی نہیں کسے حد بندی، لمبائی چوڑائی نہ کوئے جنایا۔ میری کسے کھاتے وچ نہیں جمع بندی، لیکھا سکے نہ کوئے بنایا۔ میٹوں اک تیرے حکم دی پابندی، پابند ہو کے تیرے چرناں سیس نوایا۔ تیری بے انت جگ چو کڑی لکھی، کوٹن کوٹ کال گئے وہایا۔ کسے دے کول آد دی میٹوں لہجی نہیں سندی، سند سکیا نہ کوئے دکھایا۔ مات لوک تیرے ڈھولے سنے چندی، رسنا والے راگ الایا۔ پر سچ دس کیڑی کھیل تیری چنگی، جیہڑی تیرے وچ سمایا۔ میری انترگت ہوئی اچھی، حیرانی وچ سنایا۔ پتہ نہیں تیری کتنی آؤ لہی، آگے انت کہن کوئے نہ پانیا۔ میری ارداس توں سدا میرے وچ سویں، سچ سنگھاسن آسن لایا۔ پر میٹوں اے دسداتوں کھیل کھلاؤنی نویں، نواں جگ دینا لگایا۔ جس وچ تیرا ناؤں ہونا اوتار چوھی، چار جگ دا جھگڑا دینا مکایا۔ میری بندنا میٹوں وی مان اوتھے دویں، دیونہار تیری سرنایا۔ میرا دل کردا میں وی دیکھا کٹھا توی، طرح طرح پنڈھ مکایا۔ جتھے تیرا شبد گرو تیرے شبد دا ہونا کوی، تیرے شبد دی شبد صلاحیا۔ توں بھگتاں دا ڈھولا گویں، گا کے دینا سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سدا سدا سد میرے سنگ روہیں، رہ کے اپنی خوشی بنایا۔

☆ ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۶ کرشن لال دے گرہ پنڈ سئی خرد ضلع جموں ☆

سچھنڈ کہے پر بھ نہ کوئی تیرا چکر چہن، روپ رنگ رکھ سکیا نہ کوئے سمجھایا۔ نہ کوئی میرا گھر گرہ صحن، محل اٹل نہ کوئے وڈایا۔ سارے میٹوں صفتاں وچ کہن، گر اوتار پینمبر راگ سنایا۔ میرے دوارے وچ آ کے ملدا چین، سچ سچ وچ سمایا۔ میٹوں دس میٹوں کس نے دیکھا نال نین، اکھ اکھ وچوں گھلایا۔ کون بنیا سچا سین، میرا سنگ بنایا۔ کس نے لیکھا تکیا لہن دین، حساب کتاب دے درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگایا۔ سچکھنڈ کہے پر بھ میرا نہ کوئی محیط دسیا نہ قطر، دائرہ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ میری دشانہ کوئی پورب دسی اتر، پہاڑ دکھن نہ کوئے سمجھایا۔ مینٹوں سچ دس میں کس دا آد توں پتر، کون میری جنیندی مایا۔ میں سب توں پہلاں کس دا کیتا شکر، شکرانے وچ سیس نوایا۔ کس نوں لگا جھکن، نیوں نیوں لگیا پانیا۔ میں کوٹن جگاں پچھوں مینٹوں لگا پچھن، گل پلو واسطہ پانیا۔ مینٹوں کس نے لاڈ نال کہا پتن، پھڑ باہوں گود بہایا۔ میں اچ تک نہیں سکھیا رس، روسے والی گل نہ کوئے سنایا۔ بچن کرنا دوئلن، بہتا تکرار نہ کوئے دکھایا۔ کس بدھ میرا اجل ہو یا کھن، مینٹوں دتی وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک پڑدا دینا اٹھایا۔ سچکھنڈ کہے پر بھو میرا دس کی ارادہ، کس بدھ دھیان لگایا۔ میرا کیہڑا پتاتے کیہڑا دادا، کیہڑی پیرھی وچوں لیا پرگٹایا۔ کیہڑا مذہب کیہڑا سماجا، کیہڑی ذات رکھایا۔ کیہڑا ناد دھن واجا، کی کیتی شنوایا۔ میں کدوں سویاتے کدوں جاگا، میرا پڑدا لینا اٹھایا۔ کس ویلے توں میرے اندر آئیوں بھاگا، وڑیا چائیں چانیا۔ توں بن کے کنت سہاگا، سوہنی خوشی لئی پرگٹایا۔ میری انت اخیر اک آوازا، سچ سوامی دیاں سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، میرا دس کون روپ آد آدا، انت کون سنگ دکھایا۔

★ ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۶ رویلا رام دے گرہ پنڈ سئی خرد ضلع جموں ★

سچکھنڈ کہے پر بھ میرا اندر کھڑا کھڑا کے ہسے، ہس ہس رہیا جنایا۔ سچ دسیں، توں میرے وچ کہ میں تیرے وچ دوہاں وچوں کون وسے، گھر کون روپ درسایا۔ کہ دوویں اک دوجے دے پیار وچ پھسے، حد نظر کوئے نہ آیا۔ اک دوجے دے پریم دے لئیے رسے، رس اپنا نہ کوئے دکھایا۔ کس سہارے مینٹوں بدھا کیہڑی ڈوری کیہڑے رستے، رستہ کون بنا یا۔ کس بدھ تیرے میرے پیار ناتے اک دوجے نال پھسے، پلو سکے نہ کوئے جھڈایا۔ مینٹوں آیں جا پدا میرے نالوں تیرے گھر ہور اچھے، میرے توں اُپر ہور سو بھا پانیا۔ جنہاں دا راہ گر اوتار پیغمبر رہے تھے، اٹھیں دیکھن کوئے نہ پانیا۔

میرے وِج آ کے تیرے وِج جان چھپے، اپنا رُپ رنگ رنگ دین بدلائیا۔ اگے کسے دی گھل نہ سکے اکھے، نگاہ نین نہ کوئے ٹکائیا۔ تینوں اگم
 اگوچر کہا لکھے، لکھ کے گیا نہ کوئے سمجھائیا۔ جگ چو کڑی تیرے کولوں سارے جھکے، بچھن دی ہمت نہ کسے رکھائیا۔ جیہڑی توں دست دتی او سے نام
 دے مار کے بھکھے، اپنا جھٹ گئے لنگھائیا۔ صفتاں والے دکھڑے دکھڑے دس کے ٹپے، اکھراں والی کری پڑھائیا۔ تیرے بھے وِج ڈر وِج رہے پکے،
 سر سکیا نہ کوئے اٹھائیا۔ میں دیکھ کے ہندا رہیا ہکے بکے، حیرانی میرے انتر آئیا۔ کھیل تکدا رہیا دیگرے بعد یکے، یک تیرا دھیان لگائیا۔ کرپا کر
 مہربان کچھ مینوں دے دتے، آپ اپنا پڑدا اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں
 بھگوان، تیرے پیار دے آذانت بچھے رتے، تند سکے نہ کوئے تڑائیا۔

★ ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۶ نانک چند دے گرہ پنڈ سئی خرد ضلع جموں ★

سچھنڈ کہے پر بھ کہندے سچی درگاہ، درگاہ پون رُپ سمجھائیا۔ ہور نہیں کوئی میرے ورگاہ، رُپ رنگ نہ کوئے سمجھائیا۔ مینوں سارے
 کہندے گھر ہر دا، جتھے وسے نورِ الاہیا۔ میں تیرے قداماں سیس دھردا، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ مینوں ابے پتہ نہیں لگا کس بدھ میرے اندر اوتار
 پیغمبر گرو پڑھدا، سکھیا تیری جھولی پائیا۔ میں مالک قدیم چر دا، میری آئیو نہ کوئے سمجھائیا۔ اک ہور دوار میرے وِج رکھا گھر تھر دا، جس نوں تھر گھر
 کہہ کے سارے رہے گائیا۔ سارے کہندے اوتھے پریتم ملدا، پریا اپنا میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا
 لئے ملائیا۔ سچھنڈ کہے پر بھو مینوں کیوں کہا حق مقام، مکمل مینوں دے درڑائیا۔ میری صفت کرن تمام، میری تعمیر دا لیکھانہ کوئے جنائیا۔ میرے گرہ
 نہ کوئے دوس نہ کوئی شام، پکھ وند نہ کوئے وندائیا۔ نہ کوئی کلمہ نہ کلام، نغمہ نام نہ کوئے درڑائیا۔ نہ کوئی سندیسہ سدا پیغام، نہ کوئی اکھراں والی
 شنوائیا۔ مینوں پتہ نہیں میرا کس طرح ہو یا انتظام، بندوبست کون کرائیا۔ کس بدھ رچیا میرا گرام، کھیڑا دتا سہائیا۔ کیہڑی میرے وِج وسے عوام،

کون بہہ بہہ جھٹ لنگھایا۔ میری ست دی سچ دس پہچان، بے پہچان اپنا حکم درتا گیا۔ میں صرف اکھراں وچ صفتاں وچ کاغذاتاں دے اُتے سُنیا بیان، میرا نقشہ کوئی مُصوّر تصور کر کے نہ سکيا سُنا گیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگون، آد جگاد جگاد آد تیرے سنگ میرا کھیل مہان، نوری نور جوت جوت سِری بھگوان، بھاؤ بھو میرا دے گھلایا۔

☆ ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۶ نندو دے گرہ پنڈ سئی خرد ضلع جموں ☆

سچھنڈ کہے پر بھو کس سہارے دتا ٹنگی، میریاں ٹنگاں باہواں نظر کوئے نہ آ گیا۔ میرا کیہڑا مارگ رکھیاتے کیہڑی رکھی ڈنڈی، رستہ کیہڑا دتا بنایا۔ مینوں آس دسا تیری سر شئی ہو گئی اندھی، نیترا کھ نہ کوئے گھلایا۔ میری منزل کسے نہ لنگھی، پینڈا پندھ نہ کوئے مکایا۔ میں سیس پٹیاں وچ پھردی ویکھی کنگھی، مینڈھی سہاگ نہ کوئے گندایا۔ دھرم ہتھیلی سچ رنگ کسے نہ رنگی، رنگ دھر نہ کوئے چڑھایا۔ تیتوں کیہڑی کھیل لگدی چنگی، پر م پُر کھ دینی سمجھایا۔ سچھنڈ دوار کہے میں اپنا اپنے وچوں ویکھاں اندی، اند ہور نہ کوئے بنایا۔ کیوں میرے واسطے سب دے اُتے لائی پابندی، درگاہ ساچی ملن کوئے نہ پانیا۔ اکو تیرا شبد سَنگَر یودھا سور پیر چنگی، جیہڑا سب نوں رہیا ڈرایا۔ جس دی کٹار آد انت توں ننگی، میان وچ نہ کوئے رکھایا۔ صاحب سَنگَر در اکو منگ منگی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میں لوک مات نکاں تیرا کھیل سورے سر بنگی، صاحب سلطان سنگ رکھایا۔ میری دھار رکھنی ٹھنڈی، اگنی تت نہ کوئے رکھایا۔ میں وی چاہندا دھرتی اُتے تیریاں بھگتاں نال پا کے آواں گنڈھی، رشتہ دھرم دا اک بنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس پر گٹایا۔ سچھنڈ کہے پر بھو میں بھگتاں نال پا کے آواں پیار، پریم پریتی تیری نال رکھایا۔ جس ویلے اپنا چھڈو گھر بار، میرے گھر آؤنا چائیں چانیا۔ پر یاد رکھیو میرا سب توں دکھرا وہار، وویاری ہو کے دیاں جنایا۔ مات لوک وچ تہاڈے ساک سجن مات پت پتر دھی ہور بتھیرے یار، یارانے تن والے رکھایا۔ پر گر گھو میرے کول اُس آؤنا جس دا لیکھا کول میری سچی سرکار، دوجا ساتھی سنگ

نہ کوئے بنایا۔ تئیں میرے اُتے میں تہاڈے اُتے سانجھا کراں اعتبار، بے اعتباری دا جھگڑا دینا مکاریا۔ کیوں ساڈا دوہاں دا اِکو پُرکھ اکال یار، دوجی یاری نہ کوئے نبھایا۔ سمیں نال چھڈ جان پیغمبر گر اوتار، سنگ نہ کوئے رکھایا۔ اوہ کاہدے متر مرار، جنہاں اوٹ اوٹک پر بھ دے اُتے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ اک رنگایا۔ سچھنڈ کہے پر بھو میں بھگتاں نوں کھوا کے آواں سوگند، سہوں دھرم والی چکایا۔ تئیں میرا دوارا آؤنا لگھ، پچھلا پندھ چکایا۔ سنگر شبد تہاڈے نال ہووے سنگ، وچھوڑا وچ نہ کوئے رکھایا۔ تہاڈا جھگڑا گنا جیرج انڈ، اُتھج سیج رہن نہ پانیا۔ تئیں میرے گرہ چڑھاؤنا چند، جوت نور کر رُشانیا۔ پھیر میرا خوشی ہوئے بند بند، تہاڈی بندگی پر بھ دے لیکھے پانیا۔ جن بھگتو تئیں خوشیاں نال آؤنا نشنگ، راہ وچ نہ کوئے اٹکایا۔ میں وی پُرکھ اکال کولوں منگی منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد سورا سربنگ، جگ جگ سدا سدا سد میرا گھر وساںیا۔

★ ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۶ گوہڑا رام دے گرہ پنڈ سئی خرد ضلع جموں ★

سچھنڈ کہے جن بھگتو سندیسہ دیواں حقا، حق حق جنایا۔ پر بھو پریتی وچ رہے کوئی نہ کچا، کچی گنڈھ نہ کوئے پوایا۔ میرے نال سانجھا کر لو سارے متا، من مت دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ آتم آتم ناتا سکا، دوجا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ کسے نوں پار کرے نہ کوئے مدینہ مکہ، کعبے رہے گر لایا۔ پر بھ ملیا نہیں مندر مٹھا، شودوالے دین ڈھایا۔ ہتھ آیا نہیں پتھر اٹاں، پاہن روون مارن دھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر داتا اک اکھوایا۔ سچھنڈ کہے جن بھگتو میرے نال کرو صلاح، مشورہ لو بنایا۔ سنگر شبد بناؤنا ملاح، دوجا کھیوٹ کھیٹا نظر کوئے نہ آیا۔ اِکو پُرکھ اکال دا چپنا ناں، نر نرکارا آپ سناںیا۔ پھر دیکھنا سچ دوارا میرا تھاں، جتھے نرمل نور جوت رُشانیا۔ میری ڈھائی اوتھے کوئی نہ بچے جنہاں سور کھادھی گاں، اُچی کوک کوک سناںیا۔ اوتار پیغمبر گر سکے نہ کوئے پچا، جو پر بھ دا حکم گئے بھلایا۔ نہ کوئی سہارا دیوے پتا ماں، نار کنت سنگ نہ کوئے دکھایا۔ دیکھیو

ایوں کریو نہ ہاں وِچ ہاں، انتر نر نتر پر بھ اپنا لوٹکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر داتا دُھر در گاہیا۔ سچھنڈ کہے جن بھگتو میرے نال ملاؤ ہتھ، دست دست نال جڑائیآ۔ دوہاں دا مالک ہووے پُرکھ سمرتھ، دُجا نظر کوئے نہ پائیآ۔ سانجھا ہووے جس، صفتاں صفت صلاحیا۔ جس ویلے مات لوک دیوو چھڈ، در میرے آؤنا چائیں چانیا۔ میں دھرم نشانہ سچ دوارے دیواں گڈ، گاڈ اکو اک دکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ پڑدا آپ چکائیآ۔ جن بھگت کہن سچھنڈ تُوں آ لوک مات، سانوں مل کے دے دکھائیآ۔ اسیں تکیئے تیتوں ساکھیات، پردہ اولہا رہے نہ رائیا۔ آگے تیرا نام پڑھیا اُتے کاغذات، اکھراں نال چترائیآ۔ تیرا لہجیا نہ سکتے حساب، انکڑے سکلیا نہ کوئے گنایآ۔ پھیر تکیئے تیرا جناب، حاضر حضور نُوں الاہیا۔ ذرا کھول کے دس اپنی محراب، جتھے محبوب دسے نُوں الاہیا۔ جتھے نُوں نہیں کوئی آفتاب، شمع چلے نہ کوئے چترائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیآ۔ جن بھگت کہن سچھنڈ تُوں آ جا پُر دھرت، دھول پھیرا پائیآ۔ کچھ اپنی دس شرط، شرع توں باہر سمجھائیآ۔ کی کھیل تیرا پُر عرش، عرش پریتم کی اپنا رنگ رنگائیآ۔ کی تیری خواہش کیہڑی حرص، ہو س دینی سناہیا۔ جے تیرے گرہ آئے پرت، کس بدھ پت پر میثور میلیں چائیں چانیا۔ کس دھار ہووے درس، دید کون رُشائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اھوائیا۔ سچھنڈ کہے جن بھگتو میں ساچی منگ منگاواں گا۔ گرگھ ساچے سنتو، سنگر شبد اک مناواں گا۔ گرگھو جے اوہ گیا من، اوہدے نال چل کے آوانگا۔ جس دانہ کوئی سریر وجود تن، نُوں نُوں وِچ سماواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد سورا سرنگ، سور پیر آگے اپنا واسطہ پاواں گا۔

☆ ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۶ سیوا سنگھ دے گرہ کیر پنڈ ضلع جموں ☆

سچھنڈ کہے جن بھگتو میں آوانگا۔ چوڈس پوہ پنڈھ مکاواں گا۔ زرگن دھار زرگن ہو، زرگن سنگ رکھاواں گا۔ جس داروپ نہ جانے کو، سوکل کلکی میل ملاواں گا۔ جس دی ایتھے اوتھے دو جہاناں لو، لوآں پُریاں توں باہر سو صاحب سنگ رکھاواں گا۔ تہاڈا میرا رشتہ رہے نہ دو، دو توں اک سروپ سماواں گا۔ تہاں میرا کیتا موہ، میں مُجّت تہاڈے وچ رلاواں گا۔ تہیں میرے صاحب نال جانا چھوہ، میں تہاڈے نال مل کے تہاڈے اندر ڈیرہ لاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنی کار کماواں گا۔ سچھنڈ کہے میں آواں ضرور جگ، جاگرت جوت نال رُشائیا۔ سچ دوارے بہواں سچ، جتھے ہووے میرا شہنشاہیا۔ جن بھگتو تہاڈے اندر وساں تے وساں اُپر شاہ رگ، نو دوارے پنڈھ مُکائیا۔ مینٹوں کوئی جان نہ سکے بُدھی والا گگ، ہنس گرگھ ویکھن چائیں چائیا۔ میں اک پر بھو دا بنس تے اک ویکھنی جد، یدی اپنی اکھ کھلایا۔ تہیں مینٹوں نہ لہیو تے میں آپے تہانوں لوآں لہ، ایہہ میری بے پرواہیا۔ میں تہاڈے سُننے صد، تہیں سوہنگ ڈھولے گاؤنے چائیں چائیا۔ میں تہاڈا درشن کراں رنج، بن نیر نین اپنا آپ تریپت لوآں کرایا۔ ایہہ کھیل کراونا سورے سرگ، جو شاہ پاتشاہ شہنشاہ اکو بے پرواہیا۔ سچھنڈ کہے ٹھیک واقع میں سب توں دُور دُراڈا وسیا الگ، میرا گوانڈھی نظر کوئے نہ آئیا۔ جگاں پچھوں جے پر بھو کرپا کر کے اک ادھا بھگت لئے سد، اوہ وی میرے وچ وڈ کے پر بھ دی جوت وچ سمائیا۔ میں ایسے کر کے جھولی رہیا او، ستمگھ دیاں دُہائیا۔ تہیں میرے گرہ آو جد، یادداشت نہ دینی بھلایا۔ اک ویراں ضرور اکٹھے بہانگے سچ، سچن سچناں ول تکائیا۔ جتھے شبد دا نعرہ نہیں نگارہ نہیں پھیر وی پر بھو دے پیار وچ کہنا توں میرا میں تیرا دوہاں دی مک گئی حد، حدود دی ونڈ نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ سچھنڈ کہے مینٹوں لکھ لکھ اکھراں نے کیتا اگھا، میرا روپ نہ کوئے درسا ئیا۔ میری صفت دا سارے لیندے رہے بھگا، جگ جگ حصیاں وچ ونڈ ونڈائیا۔ میری منزل تے بنا پر بھو کرپا توں کوئی نہ پُجا، جو پُجیا پر بھ دے چرناں وچ بہہ کے سیس نوایا۔ اُس توں اگے اُس دا بھيو گجھا، جس نوں چار جگ دا شاستر سکيانہ کوئے سنا ئیا۔ اوتار پیغمبر گرو جو آئے اُپر

بُدھا، دھرنی دھرت دھول اُپر اپنا ڈیرہ لائیا۔ اوہناں نوں پُرکھ اکال دینِ دِیال بنا کے اپنے پُتا، نام کھلاؤنے وِج دِتا پرچائیا۔ اوہناں نے ایسے کر کے صفتاں اوہدیاں وِج گایا اوہ صاحبِ سب توں اُچا، اوچو اوچ نورِ اِلاہیا۔ بے انت بے انت کہہ کے اپنا کھہرا جھڈایا بیچ بھوتا، تن وجود دا لیکھ مُکائیا۔ سچھنڈ کہے کوئی گرنٹھ شاستر دس نہ سکے میری کیہڑی گلی تے کیہڑا کوچا، کس گرہ اوتار پیغمبر گرو دتے لکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، آد دا انت انت دا آد آپ اپنا دے ثبوت، دوجا ثابت کرن والا نظر کوئے نہ آئیا۔

★ ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۶ چرن داس دے گرہ پنڈ سئی خرد ضلع جموں ★

سچھنڈ کہے جن بھگتو تئیں میرے آدی ساک، جگ جگ دے نظری آئیا۔ تہاڈے واسطے سدا کھلا رکھنا تاک، شبد گرو دے آگے واسطے پائیا۔ تئیں پورا کرنا اوس پر بھو دا واک، جو بھوکھت واک سب دے پور کرائیا۔ تہاڈا نام آسو اکو ہووے راک، رستہ اکو میرا دینا دکھائیا۔ میرے صاحب دے بنا چاکر چاک، فرماں بردار روپ درسائیا۔ دین دنی توں دینا طلاق، جگت سانجھ نہ کوئے رکھائیا۔ میرا تہاڈے نال بنیا رہے اخلاق، اختلاف نہ کوئے دکھائیا۔ پھیر دیکھو تہاڈا کوئی ودھدا پرتاپ، ہر پرتاپی دیوے مان وڈیائیا۔ تئیں سدا توں توں میرا میں تیرا کرنا جاپ، اکو اک داراگ لائیا۔ تہانوں ملے دھر درگاہی دھر دا باپ، پتا پُرکھ اکال گود اٹھائیا۔ مینوں آد توں لے کے انت تک اوسے دا وشواس، جس نے اکو وشا دتا سمجھائیا۔ جگ چوکڑی سارے میری شاخ، حصے لوک مات ونڈ ونڈائیا۔ تہاڈی انت پوری ہووے آس، ترسنا رہے نہ رائیا۔ تہاڈا اوتھے رکھاں واس، جتھے نرگن نور جوت پرکاش، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جتھے نہ پُن نہ کوئی پاپ، نہ کوئی کلمہ نہ کوئی جاپ، نہ کوئی صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، سچھنڈ میرے گرہ لیکھا مکائے دوس رات، گھڑی پل نظر کوئے نہ آئیا۔

☆ ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۶ گیان چند دے گرہ پنڈ سئی خرد ضلع جموں ☆

سچھنڈ کہے جن بھکتو میرا رنگ اپارا، آپ اپنا دیاں جنایا۔ پر بھ دی جوت میرا سہارا، سہانک اکو نظری آئی۔ پر بھ دی دھار میرا دوارا، دوجا گھر نہ کوئے درسائی۔ پر بھ دا چرن میرا کنارہ، اگے در نہ کوئے رکھائی۔ آدانت جگا جگنت جس دا حکم سچّی سرکارا، سو صاحب میرا شہنشاہیا۔ میں اُس دا سیوادارا، نت نت سیو کمائی۔ سچ سچ کراں پیارا، محبت وچ سمائی۔ میرا مالک پروردگار، سانجھا نور خدائی۔ میں اوسے دی درگاہ تے اوسے دا دربارا، جتھے ظہور لئے پرگٹائی۔ میرا لیکھا کاغذ قلم نہ لکھنہارا، صفتاں وچ نہ کوئے جنائی۔ میں حکم دا اک چبارا، حکم حکم وچ رکھائی۔ حکم دا چار دوارا، حکم دا چھپر چھن وکھائی۔ حکم ہووے اجیارا، حکمی حکم رُشنائی۔ حکم میرا گھر بارا، حکمی سو بھاپائی۔ حکمے میرا اکھاڑا، حکمے رنگ رنگائی۔ حکمے کراں پیارا، حکمے میل ملائی۔ جن بھکتو جتھے نور نور نرکارا، نور نورانہ نور ڈگمگائی۔ اوہ میرا آر پار کنارہ، منجھدھار اُس دے وچ رکھائی۔ جس داسب نے کیتا اشارہ، سینتاں نال درڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنتک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس گرہ جوتی جوت کرے اجیارا، سو میرا ٹھانڈا دربارا در اکو سو بھاپائی۔

☆ ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۶ رام چند دے گرہ پنڈ نکووال ضلع جموں ☆

سچھنڈ کہے میں آد توں اک کلاپا، اکلّا نظری آئی۔ نہ کوئی امی نہ کوئی پاپا، مات پت نہ کوئے رکھائی۔ میرا نہ کوئی سجن نہ کوئی ساکا، سگلا سنگ نہ کوئے بنائی۔ نہ کوئی نقشہ نہ کوئی خاکہ، نہ کوئی موصویر میرا روپ دے پرگٹائی۔ نہ کوئی در نہ کوئی تاکا، کُنڈا ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ نہ کوئی بھوکھ نہ کوئی راگا، نہ کوئی آواز سنائی۔ نہ کوئی مذہب نہ کوئی جاتا، نہ کوئی دین بنائی۔ نہ کوئی ترسنا نہ کوئی آشا، نہ کوئی طمع لوبھ وکھائی۔ نہ کوئی سمت نہ کوئی پاسا، حد حدود نہ کوئے وکھائی۔ نہ کوئی پر تھی نہ کوئی آکاشا، گگن گگنتتر نہ کوئے منڈلائی۔ نہ کوئی دوس نہ کوئی راتا، سورہ چند نہ کوئے رُشنائی۔ نہ

کوئی سِنگھاسن نہ کوئی کھاٹا، تکیہ لیف نہ کوئے دکھایا۔ نہ کوئی رس نہ کوئی باٹا، نہ کوئی ونڈ ونڈائیا۔ نہ کوئی تایا نہ کوئی چاچا، نار کنت نہ رنگ رنگایا۔ نہ کوئی سنگ نہ کوئی ساتھ، پر بھو سچ دیاں سنایا۔ نہ کوئی مستک نہ کوئی ماتھا، نہ کوئی دھوڑی خاک رمایا۔ مینٹوں سچ دس میرا کتھے رکھیا واسا، کون دھام چترایا۔ میں اپنی مہمانی وچ الفاظاں، صفتاں والے ڈھولے سارے گایا۔ میرے پچھے جگت جہان پڑھے نمازاں، کھکھے رہ کے جھٹ لنگھایا۔ جنگل جوہاں مارن واٹاں، ٹلے پر بت کھوج کھوجایا۔ پھرن تیر تھ تاٹا، بھججن واہو داہیا۔ گل بستر رکھن پاٹا، شنگار ست نہ کوئے بنایا۔ میں بنا ہتھاں توں جوڑدا ہاتھا، سپس جگدیش نواپا۔ مینٹوں میری سچ دس دے گاتھا، کس بدھ میری بنت بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، در تیرے سپس نواپا۔ سچھنڈ کہے پر بھو میں آد اک اکل، اکل کل دھاری تیری بے پرواہیا۔ میرا سچ دس کیتا لاماں چوڑا محلا، محل اٹل کی وڈیایا۔ کس بدھ تیرا دیپک وچ بلا، زرگن نور کیتا رُشنائیا۔ کیوں مینٹوں دسیا نہچل اٹلا، نر نرائن صفت صلاحیا۔ آگے کریں نہ ولا چھلا، بھو ابھیدا دینا گھلایا۔ کس کارن میں بھلیا پھلا، پھلی بھوت دتا کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، در تیرے منگ منگایا۔ سچھنڈ کہے پر بھو کیوں میری دھار نیاری، نر نکار دتی جنایا۔ کس بدھ رچی اُچ اٹاری، اٹل دے مالک دینا سمجھایا۔ توں شہنشاہ شاہ پاتشاہ سچی سرکاری، پُرکھ اکالا اک اکھوایا۔ میں تیرا سیواداری، آد انت سیو کمایا۔ کس بدھ میری کیتی اُساری، نینہہ کس دھار بندھایا۔ میرا راہ تکلدے پیغمبر گر اوتاری، بن نیناں نین اٹھایا۔ کس طریقے نال میرے انتر کریں سکداری، تھم اپنا اک چلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، مہربان در تیرے سپس نواپا۔ سچھنڈ کہے پر بھو کی میرا دربار، دربان کون اکھوایا۔ کی میرا گھر بارا، کون رنگ رنگایا۔ کی میرا کنارہ، انت دے سمجھایا۔ کی میرا سہارا، جس سہارے جھٹ لنگھایا۔ کی میرا ورتارا، کی کرنی ہتھ پھڑایا۔ کی میرا ادھارا، مہربان دینا سنایا۔ کیوں سارے تکلدے میرا راہ سچی سرکارا، سرگن بیٹھے اکھ اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر صاحب تیری سرنایا۔ سچھنڈ کہے کی پر بھو میں سچا، سچ دے سنایا۔ کی میرا روپ رنگ کچا، کہ کنجن گڑھ دس وڈیایا۔ کی توں میرا پسارا آپے رچا، اپنی رچنا نال رچایا۔ مینٹوں سارا دس دے پتہ، پت پر میثور بھو گھلایا۔ کی

میرا وی جگ چو کڑی وانگ لکھیا پٹا، لیکھا انکڑیاں وچ بنائیا۔ کی میرا وی جگت دواریاں مل رکھیا کجھ ٹکا، جس دی قیمت نہ کوئے سمجھائیا۔ کی میری بدلی واسطے تُوں وی کوئی پرگٹ کر دینا پٹا، اپنا شبد شبد جنائیا۔ کی میرا وی بدلن والا ہٹا، دُھر دے ہٹوانے دینا درڑائیا۔ سچکھنڈ کہے پر بھ میں کیہڑی خوشی وچ ہساں، ہس کے دیاں دکھائیا۔ کیہڑی دھار وچ نساں، بھجیاں واہو داہیا۔ پُرکھ اکال کہا اوہ ویکھ لوک مات سماں آیا مسماں، نو سو پُرانوے چو کڑی جگ گئے راہ تکائیا۔ میں جن بھگتاں دینا رسا، بن رسنا رس چکھائیا۔ سچ سناؤنا جسا، صفتاں وچ وڈیائیا۔ مارگ اگئی دساں، تیرا راہ دکھائیا۔ جنہاں دیاں اندروں کھولنیاں اکھاں، نچ نیز نال رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ سچکھنڈ سُن حکم انوکھا، اولٹا دیاں جنائیا۔ تیرا بھیو پائے کوئی نہ پوتھا، پُستک سکے نہ کوئے درڑائیا۔ تیرا میرے پیار دا کوٹھا، محل اکو اک وڈیائیا۔ جو آد توں لے کے انت تک لما چوڑا بہتا، جگت ناپ نہ کوئے رکھائیا۔ جتھے جوت دھار دھار سوتا، سوت جاگت روپ نہ کوئے بنائیا۔ جتھے پُجے کوئی نہ سوچا، سمجھ وچ نہ کوئے سمجھائیا۔ جتھے دھار نہیں کوئی لوکا، پر لوک نہ ونڈ ونڈائیا۔ جتھے لیکھا نہیں کوٹن کوٹا، اسکھ اسکھاں گنت گنائیا۔ جتھے کوئی ساک سین نہیں پُت پوتا، سرگن سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑا آپ چکائیا۔ سچکھنڈ تیرا پریم پیار میرا گھرانہ، گرہ اکو اک وڈیائیا۔ جتھے دُھر دا نور نورانہ، تیرا نور نور رُشنائیا۔ بنا میرے پیار توں تیتوں ناپن والا نہیں کوئی پیانہ، پیانٹش وچ کدے نہ آئیا۔ تیرا وبار نہیں نال جگت زمانہ، زمیں اسماناں توں باہر تیرا گرہ وسائیا۔ جتھے اتار پیغمبر گرو بال نادانا، اپنا بل نہ کوئے دھرائیا۔ جتھے میرا سچ نشانہ، آد جگاد جگ جھلے واہو داہیا۔ اوہ تیرا محل اٹل مہانا، سوہنا سوہنا پائیا۔ جتھے زرویر وسے سری بھگوانا، زرویر اگم اتھاہیا۔ اٹھ ویکھ لوک مات ہو یا مہربانا، مہر نظر اک دکائیا۔ جن بھگتاں دیوے بنا بھگتی توں دُھر دا دانا، نام اگم آپ ورتائیا۔ کھیلے کھیل مرد مردانہ، جوتی جاتا اپنی کار بھگتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک زانن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد انت جگا جگنت سچ دا مالک اک اکھوانا، ایکنکار بے پرواہیا۔

☆ ۱۴ پوہ شہنشاہی سمت ۶ کیسری دیوی دے گرہ پنڈ سئی خرد ضلع جموں ☆

سکھنڈ بھگتاں دیواں سچ انداء، سچ سوامی ہو کے دیا کمائیا۔ جگ جنم دے وچھڑے اپنے نال گنڈھاں، آتم پر ماتم میل میلاں سچ سبھائیا۔ تن وجود مائی خاک پاواں ٹھنڈا، امرت نام میگھ برسائیا۔ چرن پریتی دھر دی نال رنگاں، رنگ مھیٹھ اگم چڑھائیا۔ دین دیا لا ہو کے اوہناں اندر لنگھا، نو دوار نہ کوئے اٹکائیا۔ توں میرا میں تیرا گاواں چھندا، آتم پر ماتم پڑدا دیاں اٹھائیا۔ میرا کھیل نہیں کوئی بیچ ت تتاں والا بندہ، بندگی وچ نہ اپنا جھٹ لنگھائیا۔ بن کے صاحب سچا بخشندا، بخشش رحمت اک کمائیا۔ جنم جنم دا کرم کٹ کے گندہ، پنت پنت دیاں کرائیا۔ سنگر ہو کے وسوں سنگا، سگلا سنگ بنائیا۔ نجھہر دھار بخشاں گزگا، جمن سرتی گوداوری نال ملایا۔ آون جاون میٹاں پنڈھا، چوڑا سی پھاسی جم کٹائیا۔ زرویر ہو کے لاواں انگا، انگیکار آپ اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک ہوئے سہائیا۔ سکھنڈ جن بھگتاں دیواں رس، نجھہر جھرنا آپ جھرائیا۔ من کلپنا کر کے وس، وکھ اندروں باہر کڈھائیا۔ کر پرکاش کوٹ رو سس، اندھ اندھیرا دینا مٹائیا۔ نج نیتز کھول کے اکھ، لوئن اپنے نال رلائی۔ امرت آتم نجھہر جھٹ، بوند سواتی اک ٹپکائیا۔ دھرم دوار کھول کے ہٹ، دست نام دیاں ورتائیا۔ جگت کنارہ پنڈھ مکا کے تٹ، گرہ اکو اک دکھائیا۔ جتھے نور جوت لٹ لٹ، دوس رین ڈگمگائیا۔ میلا کر پڑکھ سمرتھ، سگلا سنگ آپ ہو جائیا۔ مہما دس شبد اکھ، جگت و دیا ڈیرہ ڈھاہیا۔ تیرا دوارا دیواں دس، دہ دشا پنڈھ مکائیا۔ توں اگوں ملنا ہس، ہس ہس اپنی خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک زائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ دوار تیرا گھر پرگٹ، پرگٹ اپنا حکم ورتائیا۔

☆ ۱۴ پوہ شہنشاہی سمت ۶ امر و دیوی دے گرہ پنڈ سئی خرد ضلع جموں ☆

سچھنڈ آوکھاواں تیرے ساتھی، پرم پُرکھ چوہل جنایا۔ جنہاں مٹی میری آکھی، آخر بیٹھے سپس نوایا۔ دُھر دی سنی ساکھی، ڈھولاگیت اگم اتھاہیا۔ جنہاں نوں سدیسہ دتا کملاپاتی، پت پر میثور ہو کے آپ درڑایا۔ اوہناں دی انتم کئی واٹی، چوڑاسی گیارہے نہ رانیا۔ کھیلے کھیل الکھنا الاکھی، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ تُوں وی پوری کرنی آسی، آشا اپنی نال ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک ورتایا۔ سچھنڈ آوکھاواں تیرے سبج، میت مرارے نظری آیا۔ جنہاں چرن دھوڑ کیتا مجن، دُرمیت میل مات دھوایا۔ نیز درشن کر کر رجن، ترستا ترکھا رہی نہ رانیا۔ تُوں میرا میں تیرا کر کے بھجن، بندگی اکو جھولی پانیا۔ اوہ لال انملڑے میرے رتن، ہیرے دیاں وکھایا۔ جنہاں نوں کرنا پینا نہیں کوئی یتن، بیتھار تھ تیرے نال ملایا۔ مڑ کے آون اپنے وطن، بے وطن پنڈھ مکانیا۔ جنہاں دا اکو گھاٹ اکو پتن، اکو تیرے در چڑھن چائیں چانیا۔ اوہ تیرے دوار و سن، سچ دوارے سو بھاپانیا۔ تیتوں مل کے ہسن، خوشیاں رنگ رنگایا۔ جوتی دھار ہو کے نچن، ٹپن واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا آپ ملایا۔ سچھنڈ آہ ویکھ میرے میت، مترا دیاں درڑایا۔ جنہاں سبج بدلنی ریت، ریتی اپنی اک سمجھانیا۔ جیہڑے گاؤندے دُھر داگیت، تُوں میرا میں تیرا راگ جنایا۔ ناتا چھڈ کے مندر مسیت، کعبیاں باہر سو بھاپانیا۔ ترے گن توں ہو اتیت، ترے بھون دھنی وچ سمایا۔ اوہناں دی کرنہار شبد گرو تصدیق، شہادت شبد گرو بھگتایا۔ تیرے دوارے ہون و سنیک، پلو تیرے نال گنڈھانیا۔ میں دوہاں نوں کراں تاکید، سچ نال درڑایا۔ اک دوجے دی آسانسا پوری کرنی امید، حرص ہوس دینی مٹانیا۔ سانجھی رکھنی پریت، پریت مل کے وجے ودھانیا۔ کھج کوڑی کریا پار کرنی لیک، لائن عین تیری دتی وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنیہرا اک سنانیا۔ سچھنڈ آ ویکھ لے میرے پیارے گرگھ، شبدی گر گر دھار وڈایا۔ جنہاں جنم مرن دا میٹنا ڈکھ، آون جاون رہے نہ رانیا۔ اُجل ہونی جننی گکھ، ملے مان جنیندی مانیا۔ آتم ملنا سکھ، دکھاں دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ لوک مات وچوں لینے چک، گھر تیرے دینے پہنچانیا۔ جتھے وسے ابناشی

اچت، چیتن بیٹھا سو بھاپایا۔ توں ویکھ کے ہونا خوش، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ سب نوں پیار نال لئیں پُچھ، نمرتا وچ میل ملائیا۔ ویکھیں کتے ہو نہ جاویں چُپ، آپ اپنا نین شرمائیا۔ جنہاں ناتا چھڈنا کلجگ اندھیرا گھپ، کوڑی کریا پنڈھ مکائیا۔ اوہ گاؤندے آون توں میرا میں تیرا ساچی تک، دوجا راگ نہ کوئے لائیا۔ تیرے دوار آ کے میرے چرن کول اوہناں دا پینڈا جائے مک، آگے پنڈھ نہ کوئے بھوائیا۔ اوہ سنت سہیلے جن بھگت میرے شبد انادی سٹ، اپرادھی روپ نہ کوئے وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیری سہائے سہنجنی رت، رتڑی اپنے نال مہکائیا۔

☆ ۱۴ پوہ شہنشاہی سمت ۶ پریم چند دے گرہ سئی خرد ضلع جموں ☆

سچھنڈ اوہ تک لے میرے لال، سو پُرکھ نرنجن رہیا سنائیا۔ جنہاں پوہ نہ سکے کال، مہاکال نہ کوئے چترائیا۔ چترسپت لیکھ نہ سکے دکھال، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ لاڑی موت نہ چلے نال، اپنا سنگ بنائیا۔ چوراسی کرنی پئے نہ بھال، چارے کھانی اکھ اٹھائیا۔ میں اوہناں دی کراں پرتپال، پرتپالک ہو کے ویکھ دکھائیا۔ دیناں بندھپ ہو کے دین دیاں، دیا اپنی اک کمائیا۔ سچھنڈ دکھاواں سچی دھرمسال، دھرم دی دھار اک درڑائیا۔ آپے ویکھاں مریداں حال، مُرشد ہو کے کھوج کھوجائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت کراں رُشنائیا۔ سب دی لیکھے پاواں گھال، جو جن آئن سرنائیا۔ سنگر شبد بناواں دلال، وچولا اگم اتھاہیا۔ زندگی دا حل کراں سوال، جیون اور رہے نہ رائیا۔ توں آوندیاں نوں لینا سنبھال، سمبل دامالک رہیا سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ سچھنڈ اوہ ویکھ گُرگھ میرے رنگ رتے، رتن امولک نظری آئیا۔ جنہاں دے انتر اکوتے، ست سوامی ویکھ دکھائیا۔ کوڑی کریا چھڈی متے، سنگر مت لئی اپنائیا۔ جنہاں دے صاف ہوئے کھتے، لیکھا اور رہیا نہ رائیا۔ اگنی تت کوئے نہ تپے، ساتک ست دتا کرائیا۔ جنہاں توں میرا میں تیرا ڈھولے جپے، سوہنگ اگم اتھاہیا۔ اوہ آدانت دے میرے بچے، بچپن

اپنی جھولی پائیا۔ اوہ چھڈن مکان کا یا کچے، تن وجود ڈیرہ ڈھاہیا۔ تیرے دوارے آون بھجے، پچھلا پندھ مکائیا۔ سچھنڈ بیٹھن سچے، ہر کرتا آپ ٹکائیا۔ پریم پیار دے لین مزے، رس اکو اک چکھائیا۔ جتھے دُھر دا دیک جگے، جوتی جوت وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لھم اک ورتائیا۔ سچھنڈ اوہ تک لے گرگھ میرے سنت، ست دیاں جنائیا۔ جنہاں دا اکو نام نیا منت، من دی نسا دے گوائیا۔ گڑھ توڑھ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دے وچ سمائیا۔ بن کے ساچی سنگت، اوچ نیچ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ در ٹھانڈے کرن منت، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ اوہناں غم رہے نہ چنت، چنتا پچھانہ دے جلائی۔ پُرکھ اکال بخشنی ہمت، دین دیال دیا کمائیا۔ اوہناں تیری آونا سمت، دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، تیرے در دربار پجن دیوے کوئی نہ بندک، ہرجن ساچے آون چائیں چائیا۔

★ ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۶ چیل سنگھ دے گرہ پنڈ سئی خرد ضلع جموں ★

سچھنڈ کہے پر بھ جگ جگ کھیل ویکھے تیرے ہر دے، دُھر دامالک دھیان لگائیا۔ بھگت سہیلے تیرے دُکھ رہے بھر دے، جگت راج سماج دُہائیا۔ دوس رین تیرا نام رہے چپدے، انتر وڑ وڑ کھوج کھوجائیا۔ جگت جہان رہے چھڈ دے، ترسنا تر کھا مٹائیا۔ واسطے پا پا رہے لہدے، کھوجن تھاول تھانیا۔ کدی میلے ہون نال سبب دے، سنجگ تریتا دوا پردے دُہائیا۔ اشارے ملدے رہے اکھ دے، اکھراں والی و دیا اک سنائی۔ چھن ماتر درشن ہندے رہے پرتکھ دے، ساکھیات سرگن روپ دھرائیا۔ سنیہڑے سُن دے رہے کچ دے، کنچن گڑھ دھیان لگائیا۔ تیری سرنائی رہے ڈھٹھدے، دُور دُراڈے سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، مہربان دیا کمائیا۔ سچھنڈ کہے پر بھ بن بھگتی کوئی نہ تریا، جگت شاستر دین گواہیا۔ بنا نام توں منزل کوئے نہ چڑھیا، گرہ سچ نہ کوئے وکھائیا۔ بنا پیار توں ملے کسے نہ دریا، در دروازہ نہ کوئے گھلائیا۔ کی کھیل نرائن نریا، مہربان

دینا درڑا ئیا۔ پُرکھ اکال کہا سچھنڈ میرا زراکھر کسے نہ پڑھیا، وِ دیا وِچ نہ کوئے چتر ائیا۔ جس داشدی دھار میں پلو پھڑیا، گنڈھ آتم نال پوائیا۔ اوہ نر بھے ہو کدے نہ ڈریا، بھے جگت نہ کوئے رکھائیا۔ سنسار ساگر وچوں تریا، تاری اکو نام لگائیا۔ درگاہ ساچی سچھنڈ دوارے وڑیا، آگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سد اپنا گھر وسائیا۔ سچھنڈ جس اُپر میں اپنی کرپا کردا، کرپن لیکھے لواں لگائیا۔ سو سنت سہیلانہ جنمے نہ مردا، مرجیوت روپ وٹائیا۔ اوہ مالک ہووے میرے گھر دا، گرہ ساچے ڈیرہ لائیا۔ جتھے اکو دپیک بلدا، دوجی اور نہ کوئے رُشنائیا۔ اوہ کھیل ویکھے نہچل دھام اٹل دا، سچ سَنگھاسن دھیان لگائیا۔ جھگڑا تک جائے مہینل جل تھل دا، اسگاہاں دا لہنا جائے مُکائیا۔ جوت جوت وِچ رلدا، جوتی جوت وِچ سمائیا۔ وچھوڑا ہوئے گھڑی نہ پل دا، پاربرہم اپنے رنگ رنگائیا۔ ایہو لہنا میری کرپا دے پھل دا، پھلی بھوت دیاں کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ سچھنڈ کہے پر بھ میں بھگت ویکھے تیرے لوک مات، سبجک تریتا دوا پر کلجک دھیان لگائیا۔ کسے شکھ ملیا نہ دوس رات، بھنڑی رین رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ سارے تیرا مارگ رہے جھاک، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ کسے دا چھن بھنگر کھولیا تاک، پردہ پردیاں وچوں لاہیا۔ شبد دی دے کے آواز، سُن سادھ دتا درڑا ئیا۔ نرگن سرگن رچ کے کاج، کرنی کرتے کار کمائیا۔ ست پریتی دے کے داد، دوتمند دتا بنائیا۔ نندرا کھول کے جاگ، جاگرت جوت کیتی رُشنائیا۔ ہر پرگٹ ہو کے کدے نال رہیا نہیں ساکھیات، سگلا سنگ نہ کدے رکھائیا۔ چھن بھنگر درس دتا مہما لکھائی کاغذات، اکھر اکھراں نال جڑائیا۔ مجموعہ بنا کے الف یے الفاظ، نغمہ دتا جنائیا۔ کلجک انت تیرا گیا اگتا راج، جس دی روایت نظر کوئے نہ آئیا۔ مہربان محبوب کرپا کری آپ مہاراج، نرویر ہو کے ہویا سہائیا۔ سیس جگدیش رکھ کے تاج، تخت نواسی حکم سنائیا۔ ست سچ دی سازن ساز، سجن بن کے بھیو گھلا ئیا۔ جن بھگت سہیلے مار آواز، سوئے مات لئے اٹھائیا۔ پورب لہنا سچ دا واچ، واچک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ چرن پریتی جوڑ کے نات، ناتا آتم پر ماتم لیا بندھائیا۔ سچ نام دی دے سوغات، دست انملی آپ ورتائیا۔ سچھنڈ کہے میں ویکھ کے کھیل تماش، طمع پچھلی دتی

بھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا کھیل شاہو شاباش، شہنشاہ تیری بے پرواہیا۔

☆ ۱۴ پوہ شہنشاہی سمت ۶ سردارا سنگھ دے گرہ پنڈ سئی خرد، سرداری کیمپ ضلع جموں ☆

سچھنڈ کہے میں تکی جوت نرنکاری، نراکار سو بھاپایا۔ جس نے آواز شبد اگئی ماری، سندیسہ دتا درڑایا۔ اٹھ مات لوک دی کرتیاری، تریلوکی پنڈھ مکایا۔ چلنا نال ہوشیاری، پُریاں لو آں برہمنڈاں کھنڈاں پنڈھ مکایا۔ اگے تکی پرم پُرکھ دی یاری، جو یارانے بھگتاں نال رکھایا۔ جس دی نو نو چار پچھوں آئی واری، وارتا پچھلی دے گواہیا۔ اوس کرنی کھیل نیاری، نر ویر اپنا حکم ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر کرتا وڈ وڈیایا۔ سچھنڈ کہے جس ویلے آواز وئی، میں سوادھان ہویا چائیں چانیا۔ میں اپنی آساتی، ترسانہ کوئے رکھایا۔ جھٹ جوت اگئی جگی، نور دتا چکایا۔ مینوں اکو دسی ڈنڈی، رہبر رستہ اک وکھایا۔ اٹھ چل وچ ورتی، برہمنڈ دا پنڈھ مکایا۔ توں جن بھگتاں دوار لکھیں، پُجنا چائیں چانیا۔ چو داں پوہ نوں آسن لاؤنا بیٹھاں منجی، سنگھاسن ساچا سو بھاپایا۔ ایہو کھیل پر بھو دی چنگی، جو کرنی دا کرتا رہیا کرایا۔ توں اپنا پریم پیار نال رنگی، مچت وچ وکھایا۔ جس نے دیناں مذہباں توڑنی پابندی، شرع دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ اوہ پُرکھ اکالا دین دیاں سب دی وکھائے سندھی، سند اپنے ہتھ اٹھایا۔ پھیر ویکھیں کس بدھ صدی چو دھویں لنگھی، درگاہ ساچی اکھ گھلایا۔ پھیر تکیں کس بدھ دین دنی دی ڈھیہدی کندھی، اگے ہونہ کوئے اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ فرمانا اک سنایا۔ سچھنڈ کہے پر بھ میرے ٹھاکر سوامی، مالک دیاں جنایا۔ توں آد دا انتریامی، جگ جگ ویکھ وکھایا۔ تیتوں سب نے کہا و سیا دیس انامی، میرے توں پرے تیری بے پرواہیا۔ میں تیرا نگر گرامی، کھیڑا اک اکھوایا۔ جس نوں یاد کرن تمامی، طمع دا لالچ دتا بھرایا۔ اوتار پینمبراں گرو آں گائیں بانی، صفتاں وچ صلاحیا۔ تیرا صاحب کھیل مہانی، سنگر تیری بے پرواہیا۔

کرپا کر شاہِ سلطانی، شہنشاہِ تیری اکِ سرنائیا۔ میں سننا چاہندا تیری زبانی، بھیا دینا کھلایا۔ کس بدھ کلج انتم جن بھگتاں اتے کریں مہربانی، مہر نظر اٹھایا۔ کس بدھ لیکھے لاویں گوبند پچیاں والی قربانی، کائنات دا پڑدا دینا چکایا۔ کچھ اگلی دس نشانی، نشانہ دے سمجھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرے چرن کول سدا چرن دھیانی، دھیان تیرے وچ رکھایا۔

☆ ۱۴ پوہ شہنشاہی سمت ۶ سو بھا دے گرہ سئی کلاں ضلع جوں ☆

سچھنڈ میرے بھگت سہیلے تک جگ، پُرکھ اکلا دین دیا لا رہیا درڑایا۔ جنہاں دے اُپر وسوں شاہ رگ، جگت واسنا پنڈھ مُکایا۔ ترے گن مایا بُجھا کے اگ، امرت میگھ اگم برسایا۔ شبد اگئی وجا کے ند، دُھن آتمک راگ سنایا۔ مورکھ گدھ بنا کے ہنس گگ، سوہنگ ہنسا مانک موتی چوگ چکایا۔ لکھ چوراسی وچوں لبھ، ہر جن اپنا میل ملائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم کھیل کراں سورا سربگ، الگ جیو ترایا۔ کوڑی کریا جگت واسنا میٹ کے حد، حدود اپنی اک دکھایا۔ سچ سوامی انتر جامی ہو کے لوں سد، سچ سندیسہ نام سنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، در تیرا اک دکھایا۔ سچھنڈ اوہ تک لا میرے بھگت سہیلے، ہر سچن اک اکھوایا۔ جنہاں آد جگاد جگ میلے، نت نوت ہوواں سہایا۔ اوہناں لیکھے پورے ہو گئے گرو گر چیلے، سرت شبد سرت وچ سمائیا۔ دین دُنی نالوں ہو کے ولے، ناتا میرے نال رہے جڑایا۔ اوہناں لیکھا رہیا نہ دھرم رائے دی جیلے، لکھ چوراسی نہ کوئے بھوایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈا وڈایا۔ سچھنڈ کہے پر بھ تیرا بھگت مات کیہڑا، ہر کرتے دے درڑایا۔ پُرکھ اکال کہے جن پنچم چکایا جھیرا، جھگڑا اور رہیا نہ رانیا۔ انتر آتم میرا ویہڑا، صحن سوہنا سو بھاپایا۔ سد وسوں نیرن نیرا، دُور دُراڈا پنڈھ رہے نہ رانیا۔ اوس دا آون جاون لکھ چوراسی چکاں گیڑا، چارے کھانی پنڈھ مکایا۔ سنگر شبد بٹھے بیڑا، بھار اپنے کندھ اٹھایا۔ جیہڑے گاؤندے گیت توں میرا میں تیرا، ڈھولا اگم اتھاپیا۔ اوہناں سہنجننا ہووے ویلا، رُترئی اپنے نال مہکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل

ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نرگن سرگن سرگن نرگن اینکارا اک اکیلا، اکل کل دھاری اپنا تھم ورتائیا۔

☆ ۱۴ پوہ شہنشاہی سمت ۶ انگریز سنگھ دے گرہ پنڈ کلاں سئی ضلع جموں ☆

ہر گوبند لکھی اگئی پاتی، پترکا اپنے سیس اُکائیا۔ اپنے اندر ماری جھاتی، چوڈاں پوہ دوس سہائیا۔ کھیل کرنا کملا پاتی، پت پر میثور اپنا تھم ورتائیا۔ بن کے آوے بھگتاں ساتھی، سگلا سنگ بنائیا۔ جنم کرم دے وچھڑے تارے پاپی، پتت پار کرائیا۔ اگے کتھا کہانی دتے ساچی، سچ نال وڈیائیا۔ جس چرن چھہاؤنا اُپر دھرتی خاکی، خاکہ کھچ کے گیا دکھائیا۔ ڈھائی ڈھائی ہتھ دی واٹی، چاروں کُنٹ لمبائی چوڑائیا۔ جتھے سچھنڈ نے آ کے کٹنی راتی، اپنا ڈیرہ لائیا۔ سنگھاسن بھے پُرکھ ابناشی، پاربرہم پر بھ بے پرواہیا۔ دیوے دات دُھر دی داتی، داتا آپ ورتائیا۔ سب دی پوری کرے آسی، ترسنا دے چُکائیا۔ جو سپتس رکھیاں اپنی دتسی بھوکھت واکی، پوری دے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ دھرنی کہے میرا لیکھ بنایا بھاگ، ہر گوبند دتی وڈیائیا۔ جس کر کے میرے اُتے جگیا چراغ، دپیک نور ہو یا رُشنائیا۔ میری جگ جگ دی بھجھی آگ، ترسنا دتی گوائیا۔ سانجھا کر سماج، بھگت رہیا ترائیا۔ جس دی سدا رہے جگ چوکڑی یاد، اُبھل بھل کدے نہ جائیا۔ اوہ بھگتاں کھیڑا کرن آیا آباد، اُجڑے دے وسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں بخش کے سیس دھرم داتا ج، تھم دُھر دا اک سمجھائیا۔

☆ ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۶ انگریز سنگھ دے گرہ پنڈ سئی کلاں ضلع جموں رات نوں ☆

اگلی گرگھ لاؤ پنج جیکار، جموں والے خوشی بنائیا۔ پنج لکھاری کرو نمسکار، نو نو سیس جھکائیا۔ پنج مالوے والے لاؤ دھوڑی چھار، سوہنا رنگ رنگائیا۔ پنج مانجھے والے دوویں ہتھس لو اٹھال، ہتھیلی ہتھیلی نال ملائیا۔ پنج دوآبے والے ہونے خبردار، اکھیں میٹ دھیان لگائیا۔ بدھک اچی کوک پکار، نعرہ سچ سنائیا۔ سارے بیٹھو نال پیار، پر بھ چرن دھیان لگائیا۔ حکم سُنو سچی سرکار، ہر کرتا آپ سنائیا۔ ویکھو کھیل اگم اپار، اپر پیر سوامی رہیا درڑائیا۔ حکم دیوے اگئی دھار، سندیسہ نورِ الٰہیا۔ درگاہ ساچی کرے خبردار، مقامے حق اٹھائیا۔ سچکھنڈ نین اگھاڑ، نیتز نال ملائیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ بچھوں آئی تیری وار، وارث ہو کے پر بھ رہیا سنائیا۔ لوک مات آؤنا سچ سچے دربار، سچ سنگھاسن ویکھ وکھائیا۔ نال لیانے پیغمبر گر اوتار، وشن برہما شو سنگ بنائیا۔ کروڑ تیتسیا بچھے سُرپت کرے وچار، اپنا نین اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ سچکھنڈ توں میٹ اپنا پنڈھ، پاندھی ہو کے پنڈھ مکائیا۔ سندیسہ دے کے آؤنا سورہ چند، منڈپ منڈل دینا سمجھائیا۔ سارے ویکھو کھیل سورا سرنگ، ہر کرتا کی کرائیا۔ جس دا جگ چوکڑی صفتاں والا گایا چھنڈ، نام کلمے ڈھولے راگ الایا۔ اوہ کھیل کرے وچ ورجھنڈ، برہمنڈ حکم ورتائیا۔ جس نے جھگڑا میٹنا جیرج، انڈ، اُتبیج سیتج کھوج کھوجائیا۔ سو صاحب سلطان نوجوان مرد مردان کی لیکھا جانے اچ، رت رتڑی وچوں بدلایا۔ پرگٹ ہو کے اُتے جگ، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ خوشیاں وچ سانوں لیا سد، سدا شبد نام سمجھائیا۔ اسیں ساری چھڈنی حد، حدو دایینڈا لینا مکائیا۔ لوک مات جانا بھج، بن قداماں پنڈھ مکائیا۔ جن بھگتاں کول بہنا سچ، سچن ویکھنا نورِ الٰہیا۔ جس دا ڈنک نگارہ نرگن دھار جانا وچ، سرگن دھار کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار مکائیا۔ سچکھنڈ کہے اوتار پیغمبر گرُ جوتی دھار چلو نال، نرگن جوت جوت سمائیا۔ میری ویکھو سچی دھر مسال، دھرم دوارا اک وکھائیا۔ جس میرے اُتے کرپا کرنی دین دیاں، دیاندھ اپنا رنگ رنگائیا۔ میرا پورب پورا کرے سوال، آسا اپنے نال رکھائیا۔ جس نے جگ چوکڑی بدلی چال، سنجگ تریتا دوا پر پنڈھ مکائیا۔ کلج انت ویکھے مریداں حال، مُرشد ہو کے بے پروا ہیا۔ سارے خوشیاں

وچ مارن چھال، نرگن دھار لے انگڑائیا۔ چلو تکیے جلوہ نور جلال، پیغمبر رہے سنائیا۔ جس دا صفتاں وچ اکھراں وچ دے کے آئے احوال، سندیسے
دھر سنائیا۔ جس دے لحم اندر آد جگاد جگ چوکڑی کال مہاکال، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
ہر، سچ دا لحم اک سنائیا۔ سچھنڈ کہے اسیں سارے بھجے دوڑے، خوشیاں رنگ رنگائیا۔ اترے دھرم دھار دے پوڑے، ڈنڈا ہتھ نہ کوئے رکھائیا۔
جس دی کرنی کوئے نہ موڑے، آگے ہونہ کوئے اٹکائیا۔ جس دا لیکھا جانے براہمن گوڑے، جوتی جاتا نور الاہیا۔ جس دے پنڈھ لے چوڑے، گنتی
گنت نہ کوئے درڑائیا۔ سچ دوار دھرنی اُتے آگے کوئے، نیرن نیرے نظری آئیا۔ سارے بچ گئے اُپر دھولے، دھرم دھار درسائیا۔ توں میرا میں
تیرا گایا سوہلے، سوہنگ ڈھولا اگم اتھایا۔ ساڈے کسے دے دسدے نہیں کایا والے پنچ تت چولے، چولی جگت نہ کوئے دکھائیا۔ سارے شبدی دھار
رہے بولے، جن بھگتو جگت سنائیا۔ کوٹاں وچوں تیں تھوڑے جیسے ٹولے، پر بھ کرپا نال ملی وڈیائیا۔ بچن ضرور پورے ہون قولے، جو پر م پُرکھ
سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا اگم اتھایا۔ سچھنڈ کہے پر بھو اسیں آگے نزدیک، دُور دُراڈا پنڈھ
مکائیا۔ میرے مالک حق شریک، لاشریک تیری سرنائیا۔ توں بخشی سچ توفیق، ہمت اک بنائیا۔ اسیں بچے ٹھیک چوڈاں پوہ تریک، ویلا وقت دے
گواہیا۔ تیرے چرن کول ساڈی رہے پریت، پریت مل کے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر داور، در تیرے سیس
جھکائیا۔ پُرکھ اکال کہے سچھنڈ پورب کر دھیان، تیتوں دیاں سنائیا۔ گوہند ویکھ نشان، جو دھرم رہیا جھلایا توں سب دے سنے بیان، بھل رہے نہ رانیا۔
کی ورتیا کھیل جہان، گڑھی چمکور دے گواہیا۔ ویکھیں ہوویں نہ مول خیران، خیرانی نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ سچھنڈ کہے پر بھو مینوں آگیا چیتا، چیتن ہو کے دیاں سنائیا۔ جس ویلے تیرا گوہند بنیا نیتا، نر نرائن تیرا لحم منائیا۔
میں اُس دا کھیل ویکھا، بنا اکھاں اکھ اٹھائیا۔ تیرے لحم نال بدل کے آیا ساں بھسیا، اپنا روپ بدلایا۔ کیوں گوہند دتا سندیسہ، سنیہڑا اک درڑائیا۔
میں تیرا دس دسمیسا، سٹ ڈلارا تیرا سو بھاپائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال میریاں گرگھاں دا پورا کردے لیکھا، باقی رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ سچکھنڈ کہے میں گڑھی چمکوڑ نوں تکیا، تکیا بے پرواہ۔ جس دا لیکھا کھ کوئے نہ سکیا،
 نال کاغذ قلم شاہی شاہ۔ میں کھڑ کھڑا کے ہسیا، خوشی دا نعرہ لا۔ واہ واہ تیرا کھیل پڑکھ سمرتھیا، میرے گہر گہیرے نوری اللہ۔ گوہند خوشیاں دے
 وچ رتیا، مستک نور رہیا چکا۔ میں چاروں کٹ نٹھیا، بھجیا واہو داہ۔ پھیر گوہند تیر نشانہ کسیا، کھی اسمان ول اٹھا۔ میں زمیں توں پھولیا گھٹیا، خاک
 دتی اڈا۔ میں ہتھ ماریا اُتے پٹیا، پٹنے والیا تیرا لیکھا رہے نہ راء۔ پھیر گرگھاں ول تکیا، سوہنائین اٹھا۔ پنج ماجھے والے پنج دوآبے والے پنج ملوئے جھجار
 دے جیہڑے بنے نال جتھیا، سوربیر نام دھرا۔ جنہاں دا گوہند دے وینہدیاں ستھر لٹھیا، سپس دھڑ ہویا جدا۔ پھیر اپنا پاسا پرتیا، نین نین وچوں اٹا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم رہیا سنا۔ سچکھنڈ کہے میں گڑھی چمکوڑ تکی نکی، پڑکھ اکال دتی دکھائیا۔ گوہند
 دی دھار ویکھی سکھی، سکھیا بے پرواہیا۔ جس ویلے جھجار جھوجیا اُس ویلے گوہند دے کول ایہہ جموں والے باقی رہ گئے سی اگی، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔
 پھیر گوہند دی اندرون نگاہ کئی، دھیان دھیان وچ رکھائیا۔ پھیر پڑکھ اکال نوں اگئی چٹھی لکھی، شبدی شبد سناٹیا۔ جے توں پریم پیار دی دھار مینٹوں
 دتی، دیونہار تیری وڈیائیا۔ مینٹوں تیری کھیل لگے مٹھی، مٹھارس دتا چکھائیا۔ میرا لہنا دینا پڑکھ اکال آپ بچھیں، دوسر لوڑ رہے نہ رانیا۔ جھگڑا رہے
 نہ پتھر اٹیں، پاہن رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ میری سیجا اُتے لٹیں، آسن اپنا اک بنائیا۔ میری دھار رکھیں چٹی، زوریر تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ سچکھنڈ کہے میں گڑھی چمکوڑ ویکھیا کھیل تماش، اپنا روپ بدلایا۔ جس جھجار نوں
 دتا نہیں سی پانی گلاس، پٹھا دتا پرتائیا۔ اوس انت ڈگدے رکھی آس، اکھ گوہند ول اٹکائیا۔ جے توں پڑکھ اکال داست میں وی تیرا داس، سدا اپنا
 سنگ نبھائیا۔ جیہڑے میرے نال جھوہے خاص، انہاں اپنے گھر وسائیا۔ میرا اک دا اک نال ہوئے نات، ناتا دینا بندھائیا۔ صاحب سنگر دیویں دات،
 بخشش رحمت اک کمائیا۔ جس گرگھہ دانام سی سنگھ گلاب، اوہ جھجار دے کول آیا چائیں چائیا۔ پہلوں پریم نال کیتا آداب، سپس دتا جھکائیا۔ پھیر سر
 چک کے پٹ اُتے رکھیا آپ، اپنا پریم بنائیا۔ اندر کیتا توں میرا میں تیرا جاپ، واہ سنگر تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ سچھنڈ کہے میں دیکھیا کھیل اپارا، اپر پر دتا دکھائیا۔ جس نے چلیا سنگھ جھجھارا، اپنی سیو کمائیا۔ اُسنوں لگا
 تیر کرارا، آر پار لیکھا گیا مُکائیا۔ اوہ ڈگا مُنہ دے بھارا، چھاتی چھاتی نال چھہائیا۔ پھیر گوبند نے خوشیاں وچ بولیا پر بھو دا اک جیکارا، واہ واہ تیری
 بے پرواہیا۔ تیرے کول آوے گرگھاں نال مل کے میرا دلارا، سوہنا رنگ رنگائیا۔ سچھنڈ کہے میں اُس ویلے خوشیاں وچ واہ واہ کر کے اوچی کوک پکارا،
 کوک کوک سنائیا۔ پُرکھ اکال تیرا کھیل نیارا، گوبند تیری وڈ وڈیائیا۔ اونے چر نوں اکیاں دی آگئی وارا، گوبند سندیہ دتا سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ اک رنگائیا۔ سچھنڈ کہے گوبند خوشیاں دے وچ ہسیا، تالی دتی وجائیا۔ پھیر گرگھاں دا کرایا کرکسیا،
 حکم دتا سنائیا۔ صرف پنجاں نوں کول رکھیا، باقی گڑھیوں باہر کڈھائیا۔ پھیر جھجھار دے ول تکیا، جس دا میل یلیا گرگھ پیارے بھائیا۔ پھیر اگلی کیتی
 اچھیا، پڑدا دتا کھلایا۔ تساں میری مٹی سکھیا، سکھ ہو کے سنگر وچ سمائیا۔ پھیر تیر دی کھی نال اگئی لیکھ لکھیا، قلم شاہی نہ ہتھ اٹھائیا۔ میرے سورپر
 جوانے نکیا، تیتوں دیواں مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم سنائیا۔ سچھنڈ کہے گوبند نے تیر نال لکھیا
 لیکھ اپارا، دُھر دا حکم حکم سنائیا۔ بچو جس ویلے آواں دوبارہ، شبدی دھار جوت سمائیا۔ میلا میلاں وچ سنسارا، شہادت دھرم والی بھگتائیا۔ پھیر دُھر دا
 ہویا اشارہ، پُرکھ اکال دتا درڑائیا۔ بال اوستھا پھیر وچھڑ جانا تیرا دلارا، آیو جگت نہ کوئے دکھائیا۔ گوبند کہا ایہہ تیرا کھیل تیرا سدا سہارا، دوجی اوٹ نہ
 کوئے تکائیا۔ میں سیوک سیوادر تمارا، نت نوت سیو کمائیا۔ توں صاحب سلطان سکدارا، حکمی حکم چلائییا۔ پُرکھ اکال پشت پناہ دے کے تھاپی ماریا لکارا،
 زور نال سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پُرکھ اکال کہا گوبند تیری دھار اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئییا۔
 میں تیرے نال بدلنی ریت، ریتوان ہو کے دیکھ دکھائیا۔ تیرے جھجھار نوں بنجشاں پھیر بنا کے سنگھ سرجیت، سر اپنا ہتھ لگائیا۔ گلاب داناں ہووے
 سنگھ رنجیت، دوہاں دا میلا سچ سبھائیا۔ انت سمیں مہربان ہو کے زندگی دی کراں بختیش، رحمت سچ کمائیا۔ پر یاد رکھیں انہاں گرگھاں نوں اکٹھا کرنا
 ٹھیک، سچ دی دھار وچوں پرگٹائیا۔ تیری آسا منسا پوری ہووے امید، ترسنا ترپت دے کرائیا۔ جیہڑا شبد شہادت وچ ہویا شہید، سنگر سیس جھولی پائیا۔

اوہدی دُھر دوارے سدا رسید، سچھنڈ دوار دے گواہیا۔ گرگھ تیرے کرن تصدیق، اِکی شہادت دین بھگتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ گوہند کہا پر بھ تیری آد جگاد مہربانی، مہربان تیری وڈیایا۔ میں یودھا سوربیر مرد مردانی، جگت ہوس نہ کوئے رکھایا۔ نہ کوئی لیکھا لکھنا قلم کانی، شاہی شہادت نہ کوئے بھگتایا۔ تُوں آد جگاد دادانی، داتا بے پرواہیا۔ میری تے سدا سدا سد گرگھ ہونے نشانی، نشانہ جگت وچ جھلایا۔ جنہاں دی منزل ہونی آسانی، بھيو اہیدا دینا کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ اِکی گرگھ دیو گواہی، گرگھی چمکوڑ نال ملایا۔ جے کہو زندگی دی دات جھولی دیواں پائی، مہر نگاہ اک اٹھایا۔ بنا تہاڈے پریم توں ایہہ سچ سکدے نہیں جگت دے راہی، لوک مات رہن نہ پائیا۔ جے منظور اٹھا لو باہیں، اِکی دوویں ہتھ اٹھایا۔ جے خوشی ماجھے مالوے دوآبے والے رل جاؤ نال چائیں، اٹھ کے سیس جھکایا۔ پھر پُرکھ اکالا دین دیا لا ہوئے سہائی، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ جن بھگتو تہاڈی پریتی نہیں کوئی پرانی، پیار اپنا رُپ درسایا۔ گرگھیں اگے گوہند دی آد دُہائی، کوک کوک گیا سناٹا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کماٹا۔ سچھنڈ کہے جن بھگتو میں دستاں ہور نشانہ، اپنا دھیان لگایا۔ گوہند نے انت اکیاں دے گٹیاں نوں بنھیا سی پریم دا گانا، مولیٰ تند بندھایا۔ جس ویلے میرے پُرکھ اکال نے بدل دینا زمانہ، محمد دا لیکھا تہاڈے ہتھ پھڑایا۔ چرن دھوڑ جو ٹکا لگایا اُس دا سچ بیانا، سندھوڑ روکے دے سناٹا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست دا میل لے ملاٹا۔ سچھنڈ کہے اکیاں وچوں چوواں جھوہے، اپنی سیو کماٹا۔ پنجاں نے رُپ بدلایے اک دُہے، گوہند سنگ نبھایا۔ دو گرگھ بن کے سونگھے، راہ کھو جن چائیں چانیا۔ اوہ وڑ گئے وہن پریم دے ڈونگھے، جتھوں باہر نہ کوئے کڈھایا۔ گوہند گرگھی وچوں آون لگیاں نیتز ہنچھو اوہناں دے پونجھے، پیار وچ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چکایا۔ سچھنڈ کہے پر بھو تیرا کھیل اپارا، وڈ تیری بے پرواہیا۔ میرے نال پیئمبر گر اوتارا، گرگھی چمکوڑ ویکھن آئے چائیں چانیا۔ چوواں پوہ نوں اوہو تیرا نظارہ، زرگن سرگن سرگن زرگن کار کماٹا۔ میں آیا تیرے دوارا، در ٹھانڈے سیس جھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

ایکا دینا ساچا ور، سر میرے ہتھ لکائی۔ سچھنڈ کہے میں تیرے سگھاسن بیٹھاں رہیا وڑ، نیتز نظر کسے نہ آئی۔ میں پھیر دیکھیا سب نوں کھڑ، چاروں گنٹ دھیان لگائی۔ پر بھو کیہڑے تیری منزل گئے چڑھ، اپنا پندھ مکائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائی۔ سچھنڈ کہے جس ویلے میں تیرے حکم نال گڑھی چمکور پجھا، اپنا پھیرا پائی۔ توں میٹوں حکم دتا گجھا، سچ نال سنائی۔ سچھنڈ گوبند دے گرسکھ اپنے دوارے لیانے آوے کوئی نہ دوجا، در وڑن کوئے نہ پائی۔ جنہاں دا پریم کرنا اگھا، اگن آتھن وے ودھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ صاحب تیری سرنائی۔ سچھنڈ کہے میں آیا پر بھ تیرے دربار، بھگتاں ویکھ دکھائی۔ توں بخشش کیتی اپار، رحمت حق کمائی۔ شہنشاہ سچی سرکار، سچ تیری شہنشاہی۔ توں ڈبے دیویں تار، پاہن پار کرائی۔ گرگھ لیں ابھار، چوراسی وچوں اٹھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائی۔ پر بھو سچ دس میں آیا تیرے در، پچھلا پندھ مکائی۔ پُرکھ اکال کہا اٹھ ویکھ لے میرا گھر، گھرانہ دیاں درسائی۔ جنہاں دا گھاڑن لوں گھڑ، اپنا رنگ رنگائی۔ اوہ بھگت سہیلے میرے سچھنڈ تیرے اندر جاون وڑ، آگے ہونہ کوئے اٹکائی۔ انج ساریاں دا اندروں پھڑ لے لڑ، جو پر بھ نوں بیٹھے سیس نوائی۔ ایہہ جگت جہان وچ زندگی وچ جان کدے نہ مر، مر جیوت روپ وٹائی۔ ایہہ لکھ چوراسی میری کرپا نال جان تر، ڈوگھے وہن نہ کوئے وہائی۔ توں ساریاں پیاریاں بھگتاں نوں اکو وار نمسکار کر، نیوں نیوں ویکھ دکھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سر تیرے ہتھ لکائی۔ سچھنڈ کہے میٹوں سدیا لوک مات، اپنی دیا کمائی۔ میریاں بھگتاں دی کدے ویکھیں نہ ذات پات، دین مذہب نہ ونڈ ونڈائی۔ انہاں دا لیکھا نہیں اتے کسے کاغذات، اکھراں والی نہ صفت صلاحیا۔ ایہہ سب توں اتم سریشٹ میری جماعت، جنہاں نوں جملہ اکھراں کو دتا پڑھائی۔ انہاں دی پوری کرنی انت خواہش، تمنا پور دینی کرائی۔ جگت وشیاں توں باہر دتا وشواس، وشو دا پڑدا دتا اٹھائی۔ انہاں تیرے درتے میری ویکھنی راس، سوہنی خوشی بنائی۔ ہن اکو وار ساریاں ول مار لے جھات، جو نکلے وڈے بیٹھے ڈیرہ لائی۔ چوڈاں پوہ دی یاد رکھی رات، رتڑی پر بھ نے دتی مہکائی۔ انج اکو وار سب دا جنم کرم دا لیکھا کیتا پاک، پت پنت دتے کرائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے

کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ سچھنڈ کہے پر بھو میں ماری انتر جھاتی، دھیان لیا لگائیا۔ میرا وعدہ ہو گیا قول اقرار ہو گیا تیریاں بھگتاں واسطے سدا کھلی رکھاں تاکی، کھڑکی بند نہ کوئے کرائیا۔ میں بنیا رہاں ساتھی، سگلا سنگ بنائیا۔ تیرے پیار دی دسدا رہاں گاتھی، ڈھولا اگم اتھاہیا۔ پر توں وی پورا کریں میرا واک، واقف کار اک ہو آئی۔ سدا پریم پیار دی انہاں نوں بخشدا روہیں داتی، داتا ہو کے دیا کمائیا۔ اگے رہے کسے نہ واٹی، پینڈا دینا مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، توں صاحب پُرکھ سمراتھی، سمرتھ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سچھنڈ کہے پر بھو تیرے نال ہو گئی میری شرط، شرع اور نہ کوئے رکھائیا۔ جس کارن آیا اُپر دھرت، دھول اُتے پنڈھ مُکائیا۔ پھر جانا اُپر عرش، گر اوتار پیغمبر سنگ رکھائیا۔ تیرا کھیل دیکھیا اسچرج، اسچرج لپلا تیری بے پرواہیا۔ جتھے شرع چھری دے نہ کرد، قاتل مقتولاں روپ نہ کوئے وٹائیا۔ غریب نماںیاں ونڈیں درد، ڈکھیاں اپنی گود اٹھائیا۔ اک بیننتی میں میری عرض، آرزو دیاں سنائیا۔ اپنیاں بھگتاں دی کسے ہتھ پھڑاویں نہ فرد، ڈمیوار نہ کوئے بنائیا۔ اوہناں دی لجیا رکھیں ہون نہ دیویں نیڑد، اوڈھن اپنا نام پائیا۔ میرے دوارے دی سدھی کریں سڑک، اگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ گھر اپنے آون ندھڑک، بھجج چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ سچھنڈ کہے پر بھو میں جاواں اپنے گرہ، در تیرے تیرا سو بھاپائیا۔ جس دا لیکھا کوئی نہ کہے، بھيو ابھید نہ کوئے گھلائیا۔ اکو نور نورانہ تیرا رہے، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ میٹوں آد توں انت تک کسے دا نہیں بھے، زربھے تیری سرنائیا۔ جگ چوکڑی جنہاں نے کیتی تیری بے، اوہ گھر میرے آئے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ سچھنڈ اٹھ جاہ اپنے وطن، وطن تیرا بے پرواہیا۔ جس دا آد انت دا اکو پتن، دوجاٹ نہ کوئے بنائیا۔ جتھے بھگت سہیلے وسن، زرگن جوتی جوت نور رُشنائیا۔ اکو پُرکھ اکالا دین دیا لنگن، پاربرہم پت پر میثور نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ سچھنڈ کہے میری نمونمو نمسکار، نمستے سپس جھکائیا۔ پر بھو تیریاں بھگتاں دا وسدا رہے دربار، دوارکا وای جتھے دھیان لگائیا۔ میرے نال چلے تیری اوتار، پیغمبر سنگ بنائیا۔ گرو دس کرن پیار، پریم پریتی تیری بے پرواہیا۔ میں جگ جگ خادم روہاں خدمتگار،

خادم ہو کے سیو کمائیا۔ میں سدا سدا رہواں تیرے در دوار، سچ سچ ملے سرنائیا۔ تُوں بخشش کیتی اپار، رحمت حق کمائیا۔ سُرچیت سنگھ رنجیت سنگھ دی آوُ بخشش کے وِچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری حیران دتے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا لحم اک ورتائیا۔ سنگر شبد دی سُننی سناوُنی، تیج بھان دیاں درڑائیا۔ چھبھی پوہ نوں جیہڑی پگ تیری سپتیری نے بھیٹ چڑھاوُنی، اوہ رام سنگھ دے سر دینی بٹھائیا۔ جس دی لچیت سنگر مات رکھاوُنی، اکیاں دی شہادت نال بھگتائیا۔ بچے دا دان جھولی پاوُن، پنا سنگر شبد توں ایہہ بخشش کسے نہیں کراوُنی، کرن والا نظر کوئے نہ آئیا۔ گرکھو ایہہ کوئی گلاں باتاں والی نہیں سناوُنی، جو پچھے ورتیا آگے لیکھا پور کرائیا۔ گڑھی چمکور دی رونق اوہو اچ دکھاوُنی، جو گوہند اپنے سکھاں نال خوشی وِچ دیکھی چائیں چائیا۔ ایہہ گل نہیں کدے بھلاوُنی، بھل وِچ کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ اک دکھائیا۔ گڑھی چمکور کہے مینوں ٹیک لین دے پر بھو متھا، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ مینوں گوہند دے پیاریاں دا اوہو دسدا جٹھا، جو کمر کسے کس کے بیٹھے چائیں چائیا۔ کڈا سوہنا سنگ بنیا اکٹھا، جھجار دے ساتھی رنگ دکھائیا۔ ایہہ کھیل تیرا انڈھا، جگت شاستر نہ کوئے درڑائیا۔ تیرا بھانا سدا سدا سدا سب نوں لگے مٹھا، مہربان تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ سنگر شبد کہے جن بھگتو تئیں بڑے وڈے بھگت، پر بھ بھگون دتی مان وڈیائیا۔ جنہاں کوئی نام نہیں جیوا وِچ جگت، جگ جیون داتا اپنا رنگ رنگائیا۔ تہاڈے اندر سچ پریم دی ایہو بخشش شکت، تہاڈی شخصیت گرکھاں والی دتی بنائیا۔ تئیں ہن مالک اپنے دا دیکھو وقت، وقت نال کی اپنی کار کمائیا۔ جدوں چاہو گے ستیاں جاگدیاں چلدیاں پھردیاں دیویگا درس، دیدار اپنا آپ کرائیا۔ سنگر شبد پیار نوں لینا پرکھ، پارکھو ہو کے اپنا دھیان لگائیا۔ تہاڈے انتر زرت امرت میگھ دیوے برس، اگنی تت تت گوائیا۔ تہاڈی لیکھے لاوے اچ دی رین جو ٹھنڈی سرد، سیتل تہانوں دے کرائیا۔ یاد رکھیو کدی منت نہ کریو ہتھ جوڑ کے عرض نہ کریو پر بھو ساڈا ونڈ درد، جے سنگر وِچ تے تہاڈا دکھ اپنی جھولی پائیا۔ ایہو کھیل کرنا اسپرج، جس دی چار جگ سمجھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ سنگر شبد کہے انگریز سنگھ ذرا آگے آ، تیرا لیکھا

دیاں درڑائیا۔ جس ویلے جُجھار شہیدی گیا سی پا، دھڑ زمیں اُتے اُٹکائیا۔ تیراناں سی اعظم خاں، تُوں رو کے ماری سی دھاں، خُدا تیری بے پرواہیا۔ کڈا سوہنا سُو رہیر میرے بھرا ورگا بھرا، جس دی ہوئی جگت جڈائیا۔ میرا جی کر دا اس نوں چک کے لے جاواں کول اپنی ماں، گودی اُس دی دیاں اُٹکائیا۔ پھر سر توں کُلا دتا لاہ، زمیں اُتے پُٹکائیا۔ پھیر دوویں ہتھ جوڑ کے منگی دُعا، نیز نیناں نیر وہائیا۔ میرے مالک خالق پرتیاک جے تُوں سچا تے میتوں قبراں توں پرھاں لئیں ملا، مقبریاں وچ آسن کدے نہ لائیا۔ گو بند نے جھٹ نگاہ لئی اُٹھا، سینت ہتھ نال کرائیا۔ جس ویلے آیا تے ضرور لوانگا ملا، محمد دی شرع وچوں باہر اپنے نال رکھائیا۔ تیتوں بچیاں وانگ گودی لوانگا بہا، سر اپنا ہتھ اُٹکائیا۔ ضرور انہاں دی زندگی دا لیکھا تیری جھولی دیوانگا پا، تیرے گرہ وجے ودھائیا۔ ایسے کر کے سب دا میلا لیا ملا، سنگر شبد اُبھل اُبھل کدے نہ جائیا۔ اوس ویلے دی شہادت پیار وچ بھگتاوے جرنیل سنگھ گواہ، جس گو بند نوں اُچ دا پیر بنا کے اپنے کندھ لیا اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ کھنک نرائن نہ، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جو چاہے سو کرے وچ جہاں، کرنہار آدانت دا مالک اک اکھوائیا۔

☆ ۱۵ پوہ شہنشاہی سمت ۶ دیوا سنگھ دے گرہ پنڈ سئی کلاں ضلع جموں ☆

سچھنڈ کہے میری سہاؤنی رُتا، پر بھ دیوے مان وڈیائیا۔ کرپا کرے پر بھ ابناشی اچتا، نرگن نروریر نراکار اگم اتھاہیا۔ تیرا مارگ دے اچا، اوچ اگم دیا کماہیا۔ جگت جیو جہان رہے کوئے نہ ستا، سرتی شبد نال اُٹھائیا۔ اپنا بھو رکھے نہ لکا، اوہلا نرنتر دے چُکائیا۔ ہوئے روگ میٹ دے دُکھا، ہنگتا گڑھ تڑائیا۔ آتم پریم جوڑے ٹٹا، ٹٹیاں گنڈھ پوائیا۔ نج گرہ دیوے سچ دا سکھا، پریم ساگر وچ سماہیا۔ سچھل کرائے جننی سکھا، ہر جن ساچے لئے ترائیا۔ اُجل کرائے مات سکھا، مکھ دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنا رنگ رنگائیا۔ سنجگ کہے پر بھ میرا وقت سہاؤنا، سوہنی رُت سہائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول اُکاؤنا، دھرم دی دھار نال رکھائیا۔ سچ دا منتر اک درڑاؤنا، آتم پرما تم راگ الاہیا۔

کریا کوڑ دا پندھ چکاؤنا، مایا ممتا موہ چکائیا۔ سچ دربارا اک سہاؤنا، در اکو اک وکھائیا۔ جتھے چار ورن اٹھاراں برن سیس نوآؤنا، دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ پُرکھ اکلا ایشٹ اک مناؤنا، دیو آتما سچّی گُرمائیا۔ سو پُرکھ نرنجن اپنا کھیل کھلاؤنا، ہر پُرکھ نرنجن رنگ رنگائیا۔ ایکنکار سنگ نبھاؤنا، آد نرنجن کرے رُشنائیا۔ ابناشی کرتے مارگ سبھاؤنا، سری بھگوان رہبر اک اکھوائیا۔ پاربرہم ڈھر دا حکم ورتاؤنا، برہم پردہ دئے اٹھائیا۔ شبدی شبد ناد و جاؤنا، سوئی سُر ت جگت اٹھائیا۔ دھرم دی دھار دھرم درٹاؤنا، مانو ذاتی اکو گھر وسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا گرہ اک وکھائیا۔ سنجگ کہے میرا سماں ہویا سہاؤنا، سوہنی ملے وڈیائیا۔ دین دیالا بنے رانا، رعیت دو جہان ویکھ وکھائیا۔ سب نوں دتے اکو گانا، سنگر سیوا شبد لگائیا۔ انتر نرنتر ہووے جانی جانا، پردے پردیاں وچوں گھلائییا۔ نوست ویکھے مار دھیانا، بن اکھال اکھ اٹھائیا۔ جلوہ گر بن نور نورانہ، نرویر اپنا حکم ورتائیا۔ میٹوں لوک مات دیوے مانا، سر میرے ہتھ لکائیا۔ میں خوشیاں دے وچ جانا، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول دی گود ٹکاؤنا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی اک بھگوانا، سری بھگوان ڈھر در گاہیا۔

★ ۱۵ پوہ شہشاہی سمت ۶ بی بی راجو دے گھر پنڈ سئی کلاں ضلع جموں ★

سنجگ کہے پر بھ میری اک عرضوئی، بیننتی دیاں جنائیا۔ اپنے در تے دیویں ڈھوئی، سر میرے ہتھ رکھائیا۔ پہلوں کلج دی کلا کھوہیں، لوک مات رہن نہ پائیا۔ جگت وکاری رہے نہ کوئی، کوڑا ناتا دینا ٹٹائیا۔ ست دھرم دا پنج ست ستوادی ہو کے بونیں، ہر ہر دے رنگ رنگائیا۔ غفلت وچ کدے نہ سوئیں، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ میری آشار رہی روئی، بن نیناں نیر وہائیا۔ میری تمنا موہ ممتا وچ جائے نہ موہی، مُجبت اپنے نال جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ سنجگ کہے پر بھ میٹوں بنائیں اپنا ست ڈلارا، پوت سپوتتا گود اٹھائیا۔

دیویں نام ادھارا، دست اگم ورتائی۔ سچ دا سچ اک جیکارا، اکو تیرا نام دھیائی۔ جوتی جاتے ہوئیں اجیارا، میرا سنگ نبھائی۔ دین دنی دی پاویں سارا، ہر گھٹ انتر ویکھ دکھائی۔ کوئی جیو مورکھ موڑھ نہ رہے گوارا، بدھ بیک دینی کرائی۔ اکو دسین دھرم دوارا، دوجا راہ نہ کوئے دکھائی۔ میں سب دا بناں میت مرارا، متر بن کے جھٹ لنگھائی۔ دھرنی اُتے دیندرا رہاں اشارہ، پُرکھ اکالے تیرا راہ درسائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر صاحب تیری سرنائی۔ سنجگ کہے پر بھ میری پُشت پناہ دیویں تھاپی، دیونہار تیری وڈیائی۔ میرا لیکھا رکھیں لوک ماتی، مات پت آپ ہو جائی۔ پہلوں کھجگ دے میٹیں کوڑے پاپی، پتت رہن کوئے نہ پائی۔ بھگت بنائیں ساتھی، سنگی دھر دے نال رلائی۔ اپنے نام دی کھولیں ہاٹی، ونج اکو اک درسائی۔ جھگڑا میٹیں ذاتی پاتی، دین مذہب نہ کوئے لڑائی۔ چار ورن کریں اک جماعتی، اکو اکھر دینا سمجھائی۔ نو کھنڈ رہے نہ اندھیری راتی، ساچا چند دینا چکائی۔ تیرے پریم دی ہووے پر بھاتی، سندھیا تیرا رنگ دکھائی۔ تُوں صاحب پُرکھ سمراتھی، دھر دے مالک تیری وڈ وڈیائی۔ میری منت میرے صاحب میں آکھی، اکھراں وچ دیاں سنائی۔ چار گنٹ دہ دشا کریں راکھی، اتر پورب پچھم دکھن تیری جھولی پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، سب دا جیون زندگی بدل دیویں حیاتی، ہر ہر دے ہر جو اپنا ڈیرہ لائی۔

★ ۱۵ پوہ شہنشاہی سمت ۶ اجیت سنگھ دے گرہ پنڈ سئی کلاں ضلع جموں ★

سچھنڈ کہے پر بھ سب دا پورا کر دے بھوکھت، پورب لہنا دے چکائی۔ کھجگ بقایا رہے کوئی نہ کشت، حساب بے باق دینا کرائی۔ پھیر سب دی کھولیں درشت، پردہ آپ چکائی۔ اکو تیرا منن اشٹ، دوسر سبیس نہ کوئے نوائی۔ سچ پریتی ہووے عشق، مجازی حقیقی اکو رنگ رنگائی۔ نیتی اندر دینا صدق، بھروسہ دینا بندھائی۔ میری سدا اوہناں نال ہووے ملت، جو تیرا جس گائی۔ منو آ کرے کوئی نہ علت، چار گنٹ نہ ہوئے ہلائی۔ تیرا رہے کوئے نہ نندک، صفتی ڈھولے سرب سنائی۔ پھیر میٹوں بخشیش ہمت، ہر ہر دے اندر سیو دیاں کمائیا۔ پیار نال جاواں چنمٹ، سوہنا اپنا سنگ رکھائی۔

جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ سنجگ کہے پر بھ کلج دی پہلوں پوری کر لے نسا، مانساں لہنا دے چکائیا۔ پھیر میرا سہاویں نسا، سر میرے ہتھ لکائیا۔ جن بھگت ہون تیری انسا، سوت دھر دے دینے پر گٹائیا۔ جیہڑے تیری کردے ہون نتا، من نسا تیرے وچ رکھائیا۔ توں بودھ اگادھی بن کے پنڈتا، دھر دا لیکھا دینا درڑائیا۔ جھگڑا میٹنا کلپنا من دا، گرمت دھر دی دینی سمجھائیا۔ اکو روپ کرنا ساڈھے تن ہتھ تن دا، دکھری ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جھگڑا مکاونا چغلی بندیا کن دا، سچ دا سچ دینا پر گٹائیا۔ موہ لالچ رہے کسے نہ دھن دا، دھرم دی دھار سرب دکھائیا۔ سنکٹ رہے کوئی نہ ان دا، بھکھی مرے نہ کوئے لوکائیا۔ میں جدھر دیکھاں اودھروں نعرہ سناں دھن دھن دا، دھن پر بھو تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا آد جگادی کھیل اگم دا، اگم اگڑے تیرے ہتھ وڈیائیا۔

☆ ۱۵ پوہ شہنشاہی سمت ۶ گرگھ سنگھ دے گرہ پنڈ سئی کلاں ضلع جموں ☆

سنجگ کہے پر بھ پچھلی رہے نہ کوئے مچھندگی، مشکل حل دینی کرائیا۔ کلج دی اپنے لیکھے لالے بندگی، ڈنڈاوت بندنا اپنی جھولی پائیا۔ میتوں بخشش کریں اپنے انند دی، انند انند وچوں پر گٹائیا۔ میں کھیل تکاں شبدی تیرے چن دی، دلارا اکو سو بھ پائیا۔ خوشی دیکھاں بند بند دی، بند دھن شرع نہ کوئے تڑائیا۔ میری دھار ہووے بھگتاں سنگ دی، بھگوان تیرا راہ تکائیا۔ میری آشا ایہو منگدی، اکو تیرا نام صفت صلاحیا۔ کھیڈ رہے نہ دین مذہب جنگ دی، شرع قتل گاہ نہ کوئے پر گٹائیا۔ حد رہے نہ دوتی کندھ دی، در اکو ہونا سہائیا۔ وڈیائی رکھنی اپنے چھند دی، ڈھولا دسنا اگم اتھاہیا۔ منزل رہے نہ کوڑے پنڈھ دی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سنجگ کہے پر بھ توں میرا بننا احباب، متر اک اھوئیا۔ کلج دا لیکھا پورا کر حساب، باقی نظر کوئے نہ آئیا۔ پچھلی لیکھے لا جگت کتاب، کتب خانے اپنے وچ لکائیا۔ ماؤ ذاتی کر آزاد،

دین دُنی دا بندھن آپ تڑائیا۔ سچ نام سنا آپ آواز، سندیسہ اک الائیا۔ جھگڑا رہے نہ روزہ نماز، سجدہ سیس نہ کوئے نوائیا۔ پُرکھ ابناشی اِکو سیس سوہے تیرے تاج، دو جہاناں تھم ورتائیا۔ پھیر میرا چلے سچا راج، لوک مات وڈ وڈیائیا۔ سب دی آلس نندرا کھلے جاگ، جاگرت جوت کرے رُشائیا۔ میرا وڈا ہووے بھاگ، بھگوان تیری اوٹ تکائیا۔ تُوں آد انت دا مہاراج، مہربان ہوویں سہائیا۔ میرا ست دا ہووے سماج، سمگری اک ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا تھم چلے واحد، وعدے پچھلے سب دے پور کرائیا۔

★ ۱۵ پوہ شہنشاہی سمت ۶ پورن سنگھ دے گرہ پنڈ سئی کلاں ضلع جموں ★

سجگ کہے پر بھ میری نمسکاری، نمو نمو سیس نوائیا۔ تھم دے دے اپنے جو تیرے کرپاری، جگ جگ لوک مات سیو کمائیا۔ اوہناں دسدے آئی سجگ واری، وار تا پچھلی دین بھلائییا۔ بے خبر رہے نہ کوئے پیغمبر گر اوتاری، اوترے پڑدا دینا چکائیا۔ میرے وچ تیرے نام دی ہووے اک جیکاری، جے جے کار کرے لوکائیا۔ اِکو تیرا نور جوت ہوئے اجیاری، دوسر روپ نہ کوئے درسائیا۔ اِکو تیرا شبد سنگرُو ہووے در درباری، در دربان سوہا پائیا۔ تُوں سچ دا بنیں بھنداری، ست سچ دینا ورتائیا۔ اِکو نام دی بخش خُماری، خالص اپنا رنگ رنگائیا۔ کسے تن وجود رہے نہ کوئے بیماری، دُکھی جیو نہ کوئے بللایا۔ چار گنٹ دہ دشا تیری مُجت دی ہووے یاری، یارانہ اور نہ کوئے دکھائیا۔ تُوں شاہ پاتشاہ شہنشاہ بنا سکداری، سر سر اپنا تھم ورتائیا۔ میری پیچ دیویں سواری، اپہاج لولا لنگرا نظر کوئے نہ آئییا۔ نو نو تیرا ہوئے ادھاری، ادر وچ ہونا آپ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا نور جوت نرنکاری، زرویر تیرے ہتھ وڈیائیا۔

☆ ۱۵ پوہ شہنشاہی سمت ۶ اندر رام دے گرہ پنڈ سئی کلاں ضلع جموں ☆

سَچِج کہے پر بھ اپنی پوتر کر بسدھا، بسن بنواری دیا کمائیا۔ کوڑی کریا رہے کوئے نہ یدھا، جھگڑا لوبھ نہ کوئے دکھائیا۔ پھیر اکو اپنا نام کر اگھا، اگن آتھن وجے ودھائیا۔ دُتیا بھاؤ رہے نہ دوجا، دوت دینی باہر کڈھائیا۔ سچ سُنجننا ویلا ہوئے لگا، سوہنا رنگ رنگائیا۔ تیرے نام دا لئے کوئے نہ بھگا، حصیاں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار بے پرواہیا۔ سَچِج کہے پر بھ اپنی دھول کر لے صاف، ستھری مات بنائیا۔ پچھلا کرم کر مُعاف، مہر نظر اٹھائیا۔ جیو رہے نہ کوئے گُستاخ، گلہ اندروں دینا کڈھائیا۔ ایکا نور کر پرکاش، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ پردہ لاه پُرکھ ابناش، ابناشی کرتے اپنا حکم ورتائیا۔ شکر ہلونا دے اُپر کیلاش، برہما برہم دھار اٹھائیا۔ وشن وشنو دا دیوے ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ آتم پر ماتم پر سدھ کر گاتھ، جیو جگت جہان درڑائیا۔ پچھلی رہے کوئی نہ واٹ، منزل سب دی پور کرائیا۔ کلجک میٹ اندھیری رات، سچ ست چن کر رُشنائیا۔ ایہو میری میننتی ایہو میری آس، خواہش تیرے آگے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، مہربان محبوب کرپا کر آپ، آپ اپنی دیا کمائیا۔

☆ ۱۵ پوہ شہنشاہی سمت ۶ وکیل سنگھ دے گرہ پنڈ سئی کلاں ضلع جموں ☆

سَچِج کہے پر بھ میری اک ارداس، آرزو عرض وچ جنائیا۔ کلجک کوڑی کریا ساری کر ناس، ناستک رہن کوئے نہ پائیا۔ ہر ہر دے اندر دے اپنا وشنواس، وشیان وچوں باہر کڈھ لوکائیا۔ چاروں کُنٹ میٹ اندھیری رات، نوری جوت چند کر رُشنائیا۔ دین مذہب کوئی کرے نہ کسے دا گھات، گھاؤ کلمہ نام نہ کوئے لگائیا۔ سچ دھرم دی بخش دات، دولت مند آپ ورتائیا۔ بھگت سہیلے بنا جماعت، سارے اکو گھر سمجھائیا۔ منو آ رہے نہ کوئے گُستاخ، ہوئے روگ دینا مٹائیا۔ اوتار پینمبر گرو آں رہے کوئی نہ شاخ، شناخت اپنی دینی کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در

تیرے الکھ جگایا۔ سنجگ کہے پر بھ کجگ کوڑ توڑ دے ناتا، نر نرائن دیا کمایا۔ بچھلا رہے کوئی نہ ساکہ، اگلی اگم کر پڑھایا۔ دھرم دوار دا کھول تاکا، پردہ پردیاں وچوں چکایا۔ لہنا رہے نہ ذاتا پاتا، دین دُنی اکو رنگ رنگایا۔ آپ بن سب دا پتا ماتا، سو پڑکھ نرنجن بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ سنجگ کہے پر بھ کجگ کوڑ رہے نہ کاتی، کلکاتی دے مکایا۔ سب دی زندگی بدل حیاتی، ہر ہر جو ویکھ دکھایا۔ تیرا اٹھ ہووے نہ بہ بھاتی، اکو نام دینا چپایا۔ آتم برہم دا بننا ساتھی، دُھر دا سنگ رکھایا۔ میرے صاحب سنگر پھر میں تیری مٹاں آکھی، نیوں نیوں سپس جھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، توں آد جگ چو کڑی نرگن دھار الکھنا الاکھی، الکھ اگوچر بے پرواہ وڈ تیری بے پرواہیا۔

☆ ۱۵ پوہ شہنشاہی سمت ۶ منگل سنگھ دے گرہ پنڈ سئی کلاں ضلع جموں ☆

سنجگ کہے پر بھ کجگ بندھا دے بستہ، الف یے رہے نہ رانیا۔ دھرم دا صاف کر دے رستہ، مارگ اک سمجھایا۔ ناستک کوئی نہ ہووے وسدا، منمکھاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ تیرا گرگھ ہووے ہسدا، تیری ہستی تگے چائیں چانیا۔ اُس دے اندر بھنڈارا ہووے جس دا، صفتاں صفت صلاحیا۔ اُس دا میلانج نیز ہووے اکھ دا، گیان دینا درڑانیا۔ لہنا دینا ہووے پک دا، پکی گنڈھ نام پوانیا۔ اوہ سور گاں کوئی نہ ہووے چھکدا، پنچھیاں کھل نہ کوئے لہانیا۔ پیالہ پیندا ہووے کوئی نہ مد دا، رسنا رس نہ کوئے ہلکانیا۔ ہر جن تیتوں ہووے لبھدا، چار کٹ دہ دشا اکھ اٹھایا۔ پھر سنگر میرا سماں چھدا، وقت سہنجن نظری آیا۔ میں لیکھا تکاں تیری بھگتاں والی جد دا، یدی دینا درڑانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میرا لیکھا ہووے لوک ماتی پھیر جگدا، جاگرت جوت کرنی آپ رُشانیا۔

☆ ۱۵ پوہ شہنشاہی سمت ۶ پری دیوی دے گرہ پنڈ سئی کلاں ضلع جموں ☆

ستجگ کہے پر بھ کلجگ میٹ کلپنا کوڑ، گڑتن اندروں باہر کڈھائیا۔ مانس رہے نہ کوئی مورکھ موڑھ، جو تیتوں رہیا بھلایا۔ جن بھگتاں بخش اپنی دھوڑ، ٹکے دھرم لگایا۔ یودھے بنا پیر سور، سور پیر اکھوایا۔ نام دی دے دے تور، اگم ناد شنوایا۔ جوت دا بخش نور، اندھ اندھیر گوانیا۔ پریم وچ کر محمور، مغرور رہن کوئے نہ پانیا۔ ست سچ بنا دستور، حکم اکو اک ورتانیا۔ سب دا مالک ہو حضور، حضرت نظر کوئے نہ آیا۔ تیرا اکو کلمہ ہوئے مشہور، مشورہ تیرے نال رکھانیا۔ توں سرب کلا بھر پور، پر بھ مہر نظر اٹھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرے شکرئے وچ رہاں مشکور، مشکل نظر کوئے نہ آیا۔

☆ ۱۵ پوہ شہنشاہی سمت ۶ چوہر سنگھ دے گرہ پنڈ سئی کلاں ضلع جموں ☆

ستجگ کہے پر بھ مٹا کلجگ اندھیرا گھور، ست سچ کر رُشانیا۔ چار گنت دہ دشارہے کوئی نہ چور، ٹھگی مات دے مکانیا۔ منوآ ممتا وچ پائے نہ شور، ترسنا ترکھانہ کوئے تڑپھانیا۔ ست سچ دا مارگ اپنا تور، ترت اپنا حکم ورتانیا۔ اوتار پیغمبر گر دی رہے کوئے نہ لوڑ، لوڑیندے ساجن ہونا سہانیا۔ بھگت بھگوان اپنے نال جوڑ، جوڑی دھرم دھار بنانیا۔ نام شبد دی رہے کوئی نہ تھوڑ، گھاٹا نظر کوئی نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنے نام دی لادے اگئی مہر، مہرے سب دے دے بدلایا۔

☆ ۱۵ پوہ شہنشاہی سمت ۶ کچھمن سنگھ دے گرہ پنڈ سئی کلاں ضلع جموں ☆

ستجگ کہے پر بھ میں تیری تکاں ہستی، ہست چرن کول چھہانیا۔ تیریاں بھگتاں دی تکاں بستی، نگر کھیڑا سوبھا پانیا۔ نام تماری تکاں مستی، جو تیرے رنگ وچ سمایا۔ کھیل ویکھاں اُپر دھرتی، دھول نال چترانیا۔ تیرا لیکھا انتم پورا ہووے شرطی، شرع دی شرع دینی بدلایا۔ کی ہویا جے ہنڈی

تاری نرسی، نر نرائن دیا کمایا۔ ہن غریب بن کے دردی، دین دیاں گود ٹکایا۔ میری اکو میننتی اکو عرضی، ارداس دیاں سنایا۔ سدا پچ سواریں
 گرگھیاں دے گھر دی، گھر گھر اپنے چرن ٹکایا۔ تیری محبت جائے بڑھدی، آگے ہونہ کوئے اٹکایا۔ گرگھیاں دی کلا ہووے چڑھدی، چڑھدے لہندے
 وجے ودھایا۔ میرے وچ سب دی آتما سوہنگ ڈھولا ہووے پڑھدی، شبدي راگ سنایا۔ میں کھیل نکاں نرائن نر دی، نر ہر اپنی اکھ کھلایا۔ میری
 آشنا بھری تیرے چرن کول دی، کول نین دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ
 وشنوں بھگوان، تیری جوڑی ہووے نہ گھڑی پل دی، جن بھگت سد تیرے وچ سمایا۔

سجگ کہے پر بھ اپنا کھیل کردے اچھا، اچھی طرح دھیان لگایا۔ میں اک بچن کراں سچا، سچ سچ سنایا۔ پہلوں میتوں اپنا بناویں بچہ، سر میرے
 ہتھ لکایا۔ پھیر دھرم دی بھریں شتا، ستوادی دیا کمایا۔ پھر نام بھنڈارا رتن امولک دیویں رتا، نرویر اکھ کھلایا۔ پھر دھیرج بخشیں جتا، ست سنو کھ
 ورتایا۔ میری دروہی میرے وچ کوئی کھائے نہ کٹا وچھا، پتکھیرواں کھل نہ کوئے لہایا۔ توں ہر گھٹ لوں لوں اندر ہوویں رچا، رچنا اپنی دینی بنایا۔ ہر
 گھڑی میری ہووے فتح، ڈنکا اپنا نام دینا سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے سیس نواپا۔ سجگ کہے پر بھ
 میرا دھرم ودھائیں آگا، تیرے آگن وچ سیس نواپا۔ کوڑ کرپا رہے مول نہ دغا، جھوٹھ دا جھکڑا دینا چکایا۔ ہر جن تیری سرنائی ہووے لگا، اشٹ اور
 نہ کوئے منایا۔ سچ پریتی وچ ہووے بھجھا، محبت سکے نہ کوئے تڑایا۔ تیری چلدا ہووے وچ رضا، بھانا من کے سیس نواپا۔ سچ دوارے بیٹھا ہووے
 سجا، در ساچا اک دکھایا۔ تیرے نام دالوے مزہ، رس اپنا دینا چکھایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ سب دی سانجھی بھگت دوارے ہووے جگہ، اکو گرہ
 مندر وجے ودھایا۔ کسے اوتار پینمبر گر دار ہے کوئے نہ دبا، دبدبے سارے دینے چکایا۔ سنگر شبد دا سارے سنن سدا، سنہیہڑا گھر گھر دینا پہنچایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر وڈے تیری وڈ وڈایا۔ سجگ کہے پر بھ چاڑھیں اکو اگتا رنگ، رنگت اور نہ کوئے

رکھائیا۔ دُھر دار کھیں سنگ، سگلا سنگ بنائیا۔ میرے وچ رہے نہ کوئی بھکھ ننگ، دین دُنی دا درد دینا مٹائیا۔ دھرم پریتی سب دے نال جاوے ہنڈھ، لگی مُجبت نہ کوئے تڑائیا۔ بنا تیرے توں ہور گائے کوئی نہ چھند، آتم پر ماتم راگ دینا سٹائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش اوچ نیچ دا کرے کوئی نہ جنگ، جھگڑا دے نہ کوڑ لوکائیا۔ تیرے نام دارس آوے انند، انند انند وچوں پرگٹائیا۔ کوئی پوجا رہے نہ سور یہ چند، وشن برہما شو سپس نہ کوئے نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر صاحب سچ تیری سرنائیا۔ سنجگ کہے پر بھو میرا بنیں سگلا ساتھی، سوہنا رنگ بنائیا۔ شبد آسو پاویں کاٹھی، دو جہاناں ویکھ دکھائیا۔ میرا لیکھ رہے نہ کوئے دکھن دشا ایراپت ہاتھی، ہر جو دیاں سٹائیا۔ میں تیرا کھیل تکنا پُرکھ سمراتھی، دُھر دے داتے دیا دینی کمائیا۔ بچھلا لہنا کسے دار ہے کوئی نہ باقی، کلج کل نہ کوئے ورتائیا۔ جدھر تکاں تیریاں بھگتاں دا گھلا درتے کھلی ہووے تاکی، گنڈا بند نہ کوئے کرائیا۔ میتوں رُوح بُت دے پاک پاکی، مٹی خاک و بے ودھائیا۔ نوست رہے نہ اندھیری راتی، تیرا نوری چند کرے رُشنائیا۔ میں کتھا کہانی دساں شاہ دی، ول چھل نہ کوئے رکھائیا۔ میتوں کوٹاں نالوں تھوڑی چنگی آبادی، جو گُرکھ تیرے سو بھاپائیا۔ میتوں کال کولوں منشاں دی سریرک کراؤنی پئے نہ واڈھی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دیونہار تیری سرنائیا۔ سنجگ کہے پر بھو میں میتوں کی دساں، انترجامی تیری بے پرواہیا۔ اکو تیری سرن سرنائی ڈھٹھاں، دوجی اوٹ نہ کوئے تکائیا۔ میں چاہندا سب دا بچھلا منسوخ کر دے پٹا، پٹے دی ولدیت توں باہر پٹے والا اپنا سنگ رکھائیا۔ چھبھی پوہ نوں گو بند شبد کولوں اگی گرسکھاں دی جھولی پواویں اک اک ٹکا، ٹکلیاں دی لوچا رہے نہ رائیا۔ جس نوں بنا اکھاں توں واپے نرگن نانک دھار تپا، بن اکھ اکھ اٹھائیا۔ اوہناں اکیاں دی چھاتی اُتے کھیا ہووے اکو اکھر پیپا، پیپا پٹھا لین لٹکائیا۔ نالے چکھیا ہووے ساڈھے تن ہتھ دا پھٹا، مڑھی مساناں وچوں لیان اٹھائیا۔ میں تیرا کھیل تکنا میرے صاحب پُرکھ سمرتھا، در تیرے دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، در دوار بچن کراں سچا، سنجگ سچ وچ سٹائیا۔

☆ ۱۶ پوہ شہنشاہی سمت ۶ کلونت سنگھ دے گرہ پنڈ سئی کلاں ضلع جموں ☆

سَٹجگ کہے پر بھ ساچے سرنی سیس نو اونا، پر بھ نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ تیری دھوڑی مستک خاک رماونا، ٹکا ڈھر در گاہیا۔ میرے مالک جے میرا مارگ مات چلاونا، نو ستّ حکم منائیا۔ پھیر مہربان مہر نین اک اٹھاونا، نگاہ مہر نال ترائیا۔ اپنا شبد انادی اک سناونا، دوجا راگ نہ کوئے سنائیا۔ اکو نور جوت پر گٹاونا، دوسر اشٹ نہ کوئے منائیا۔ انجا پوناں صاف کراونا، سگندھی اپنا نام بھرائیا۔ سب دا اتم کریں دھونا نہاونا، امتر میل دینی کٹائیا۔ ساچی سیجے دسیں سونا، سچ سگھاسن اک وچھائیا۔ آتم پر ماتم میلا دسیں ملاونا، دتیا پنڈھ مکائیا۔ انراگی راگ دسیں گاونا، بن رسن جہو ہلائیا۔ سچ دوارے دسیں سیس نو اونا، کس بدھ پُرکھ اکال منائی دا۔ اکو ڈنکا ڈنک و جاونا، ڈور و اور نہ کوئے سنائی دا۔ راو رنگ اکو رنگ رنگاونا، حکم دسنا گوہند سچے ماہی دا۔ محل اٹل اک وساونا، جتھے نور اگئی ہووے نورِ الہی دا۔ در دروازہ اک گھلاونا، جتھے ورن چار بہائی دا۔ دین مذہب دا پنڈھ مکاونا، مکمل آتم برہم درڑائی دا۔ امرت میگھ اک برساون، جگت ترسنا ترپت کرائی دا۔ من کا منکا آپ بھواونا، دہ دس نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ سارنگدھر بھگوان بیٹھلا آپ اکھواونا، آخر اکو رنگ در سائی دا۔ میں گل پلو واسطہ پاونا، سَٹجگ کہے میرا واسطہ تیرے راہی دا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ و شنوں بھگوان، جے میری عرض بیننتی مئے پھیر میٹوں مزہ آوے سنگر تیری شہنشاہی دا۔

☆ ۱۶ پوہ شہنشاہی سمت ۶ پن سنگھ دے گھر پنڈ سئی کلاں ضلع جموں ☆

سَٹجگ کہے پر بھ جے میری لاؤنی مات سیوا، سیوک سچ بنائیا۔ پوجا رہے نہ کسے دیوی دیوا، دیو آتما دینی وڈیائیا۔ آپ مالک بنا لکھ ابھیوا، اگم اگوچر حکم ورتائیا۔ یاد کرے تینوں سب دی رسنا جہوا، صفتاں وچ صلاحیا۔ ویکھیں اپنے ہندیاں میرے وچ اپنی آتما نوں اوتار پیغمبر گرو کراویں نہ کدے کریوا، دوسر ہتھ نہ کدے پھڑائیا۔ میں منگدا تیرا اکو دھام نہچل نہکیوا، اٹل دوارا ویکھ وکھائیا۔ اکو پریم دا مستک ہووے تھیوا، کوشتک نیاں کم

کسے نہ آئی۔ نو کھنڈ پر تھمیں ستّ دیپ اِکو ہووے پہر پوا، لباس اِکو دینا سمجھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا نام اگما اِکو رس ہووے میوہ، دوسر لوڑ رہے نہ رائی۔

★ ۱۶ پوہ شہنشاہی سمت ۶ کھیمو دیوی دے گرہ پنڈ سئی کلاں ضلع جموں ★

ستجگ کہے جے پر بھومات لوک میرا رکھنا ناں، ست نام وڈیائی۔ پہلوں ہنس بدھی جیو بناکاں، گرگھ رنگ رنگائی۔ پھیر آتم برہم جنا، پردہ دے اٹھائی۔ پھیر شبد ناد سنا، انراگی راگ الائیا۔ پھیر نرگن جوت کر رُشا، اندھ اندھیر دے مٹائی۔ پھیر دین مذہب مٹا، ذات پات رہن نہ پائی۔ پہلوں چار ورن گوا، کھتری برہمن شوڈر ویش نہ کوئے اکھوائیا۔ پہلوں وشن برہما شو اٹھا، سندیسہ دے چائیں چائیا۔ پھیر حکم فرمانا دُھر دا اگم لکھا، جس نوں اگے جانے کوئے نہ رائی۔ پھیر سب دے اندر اپنا پھیرا پا، گھر گھر دیکھ دکھائی۔ پھیر درِشٹی وچ دس دے راہ، رہبر رستہ اِک پرگٹائی۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے پہلوں اپنی کلا اِک ورتا، کل دھاری ہو سہائی۔ نر ویر پُرکھ اِک اکھوا، چاروں گنٹ ڈنک وجائی۔ جس ویلے سارے تیتوں کہنگے بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائی۔ ہر ہر دے اندروں نکلے ایہو ساڈا اللہ ایہو ساڈا واکرؤ ایہو ساڈا خدا، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ پھیر میں تیرے چرناں وچ سپس جگدیش لواں جھکا، نیوں نیوں لاگاں پائی۔ جس طرح کہینگا اوسے طرح سیوا لواں کما، سیوک ہو کے آپ آپا تیرے اگے لکائی۔ میرے صاحب سنگر آدنت دے مالک کدے کراں نہ نانہ، ہاں وچ ہاں کہہ کے تیرا رُپ بنائی۔ توں کرپا کر مات لوک دھرنی اُتے مینٹوں ستّ دھرم دی دوائیں تھاں، پہلوں کجگ کوڑی کرپا لوک مات وچوں باہر دے کڈھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرے درس دا مینٹوں چاء، چاؤ وچ گھراؤ وچ بے پرواہو وچ بے پرواہ جس طرح کچھمن سنگھ نچ نچ کے اپنی خوشی منائی۔

☆ ۱۶ پوہ شہنشاہی سمت ۶ پُورام دے گرہ پنڈ سئی کلاں ضلع جموں ☆

ستجگ کہے پر بھ پہلوں آسا پوری کردے محمد یار عمر، خود خدا جو تیرے اگے گیا نکایا۔ جگت شرع دی رہے کوئے نہ گھنمر، گھیرا دینا مکایا۔ سارے تیرا چرن چُپن، دوسر لب نہ کوئے وڈیایا۔ لیکھا مکا دے محمد سیس منن، سُنّت شرع دی شرع گویا۔ تیرا نام سندیہ سارے سُنن، اندیہ نظر کوئے نہ آیا۔ اپنا جگت جہان بنا دے کُنن، سورن رنگ رنگایا۔ تیرے کلمے دی آوے اکو دھنن، دھنّ انادی اک شنوایا۔ کڑوا رہے کوئے نہ سُنن، تاثیر بے نظیر دینی بدلایا۔ تیرے دھرم نشانے چاروں کُنٹ جُھلن، ہلارا اکو دینا دوایا۔ گرگھ تیرے بھگت سہیلے پہلوان سارے گھلن، دنگل دھرم دا اک بنایا۔ کھجک مایا وچ نہ رُنن، رولا پوے نہ کوئے لوکایا۔ تیرے شبد بھنڈارے کھلن، اگم دینے ورتایا۔ جنہاں دا لگے کوئے نہ ملن، انملڑے آپ ورتایا۔ تُوں میرا میں تیرا جاپ ہووے مانو ذاتی بلن، ہر ہر دے تیتوں لین وسایا۔ پُرکھ اکالے تیرے ترازو سارے تلن، تیرے نور وچوں نور لین رُشنائیا۔ کایا اگنی تپے کسے نہ چلھن، ایندھن جگت نہ کوئے دکھایا۔ تیرا دیدہ دانستہ دیدار کر کے بھلن، گرہ مندر خوشی بنایا۔ بھاگ لگاؤنا کایا کجے کلن، کلمہ کائنات اک سنایا۔ تیرے مُرید تیرے اتوں گھولی گھول گھلن، اپنا آپ بھیٹ چڑھایا۔ تُوں مالک خالق پرتپالک سدا صلح کلن، صلح کل تیری اک سرنائیا۔ تُوں لال گلالا رنگ چڑھا دے بلن، بھگون اپنی دیا کمایا۔ جد میں نکاں تیرے پری پیارے بنے ہون دُہن، دُلھا اکو نظری آیا۔ چھبھی پوہ نوں تیرے چرن کولاں اتے ہووے برکھا پھولن، نو سو نرنوے پھل تیری بھیٹ چڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی کنت کنتوہلن، کنت بے انت بسنت تیری رت سہایا۔

☆ ۱۶ پوہ شہنشاہی سمت ۶ فرنگی رام دے گھر پنڈ ترپواکیمپ ضلع جموں ☆

سَچگ کہے پر بھوٹوں داتا گئی گہندا، سو پُرکھ نرنجن تیری سرناہیا۔ تُوں آد جُگاد صاحبِ بخشدا، ہر پُرکھ نرنجن بے پرواہیا۔ نِت نوت تیرے اندر کدی نہ آئے چندا، اینکار اگم اتھاہیا۔ لکھ چوراسی تیری صاحبِ بندا، آد نرنجن تیری رُشناہیا۔ تُوں مالک خالق جیو پنڈا، ابناشی کرتے وڈ وڈیاہیا۔ تُوں دیونہارا امرت دھار سندا، سری بھگوان سچ سکھدایا۔ تیرا پریم ساگر وہن وہندا، پاربرہم نورِ الاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ سَچگ کہے پر بھ میرے صاحبِ سلطانا، ہر کرتے تیری سرناہیا۔ سر شٹی در شٹی اندر دے برہم گیانا، اگیان اندھیر رہے نہ رانیا۔ ست دھرم جھلا اک نشانہ، نشانہ کوڑ دے چُکایا۔ پریم پریتی شبدی بٹھ گانا، ڈوری گنڈھ اپنے ہتھ اٹھایا۔ لکھ چوراسی آتم دا نرنجن دھار بن کاہنا، گوبی اپنا کھیل دکھایا۔ مہربان ہو دُھر دے رام، سینتا سرت لے پرناہیا۔ پیرن پیر پنیمبراں دے پیغام، رسولاں نیپاں بھو کھلایا۔ تیرا سب توں دکھراں ہوئے کلاما، کلمہ کائنات درڑایا۔ گرو گرو دیو سوامی بن انترجاما، انتکرن پڑا دینا اٹھایا۔ پہلوں کلجک میٹ اندھیری شاما، شمع نور جوت کر رُشناہیا۔ پھیر تیرا دو جہاناں وجے اک دامہ، شبد گوبند دھار جناہیا۔ شرع دا لیکھا میٹ تماہ، مذہب دی طمع رہے نہ رانیا۔ من دارہے نہ کوئے غلاما، غرُبت اندروں دینی کڈھایا۔ تیرے چرن کول کول چرن سیس نواداں، نیوں نیوں لاگاں پانیا۔ جن بھگتاں پکڑ لے باہواں، باہو بل آپ پرگٹایا۔ گرگھ رہے نہ کوئے نتھاواں، صوفیاں سگلا سنگ بناہیا۔ من کلپنا رہے نہ وانگ کاواں، سر شٹی ہنس دینی دکھایا۔ پھیر میں تیرا حکم مناواں نال چاواں، چاؤ گھنیرا اک رکھایا۔ ڈکھ وچ مینٹوں بھرنا پئے کدے نہ ہاوا، ہائے اُف نہ کوئے سناہیا۔ میرے نال بھار اپنا رکھیں ساواں، سنگر شبد سنگ بناہیا۔ تیرے نام دی برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال ہووے واہ واہ، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے پاربرہم پت پر میشور پروردگار سانجھے یار اکو تیری سچ ہنڈھاواں، دوجا ستھر نہ کوئے وچھایا۔ تُوں مہربان محبوب میرے اُتے رکھیں جگت وچ ٹھنڈی چھاواں، سر اپنا ہتھ لکھایا۔ گل پلو واسطہ پاواں،

نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، تیری دھوڑ اگئی
 بنا دھوڑ توں بنا مستک توں مستک لاواں، خوشی نرگن نرگن دھار بنائیا۔

★ ۱۶ پوہ شہنشاہی سمت ۶ انت رام دے گرہ پنڈ تریوا ضلع جموں ★

سَٹجگ کہے پر بھ میرے پُرکھ بدھاتا، بدھ اِکو منگ منگائیا۔ توں سب دا نظری آویں پتاما، سچ سوامی دُھر درگاہیا۔ اِکو دیونہار ہوویں داتا، اِکو
 وست دینی ورتائیا۔ اِکو تیرے نام دی ہووے گاتھا، اِکو سکھیا سچ پڑھائیا۔ اِکو چلاؤنا دُھر دا راتھا، رتھوہی اِک اکھوائیا۔ اِکو پوجا ہووے پاٹھا، اِکو اشٹ
 دیو سمجھائیا۔ اِکو تیرتھ ہووے تاٹا، سرور اِک سہائیا۔ اِکو کتھا کہانی ہووے ساکہ، سگلا سنگ اِک بنائیا۔ اِکو تیری مُجبت دا ہووے خاکہ، نقشہ اِکو اِک
 دکھائیا۔ اِکو رہبر بنا آقا، اِکو عقل بُدھی دینی وڈیائیا۔ اِکو گرہ کھولنا تاکا، اِکو گھر گھر دینا وسائیا۔ اِکو سنگر ہووے شبد شبد تیرا کاکا، دُجا جنم نہ کوئے
 دُھرائیا۔ سَٹجگ کہے پر بھو پر بھ میری ایہو آسا، ترسنا تیرے اگے لکائیا۔ چرن کول دینا بھرواسا، بھرماں وِچ نہ کوئے بھلائی۔ تیرا نور نظر آئے پرکاشا،
 پرکاش کرنا تھاؤں تھانیا۔ سب دا لیکھے لگے سواسا، جو ساہ ساہ دھیائیا۔ توں صاحب سر بگن تاسا، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ میں تیرا مننا آکھا، نیوں نیوں سپیس
 بھکائیا۔ میتوں آؤن نہ دیویں کوئی گھاٹا، وادھا اپنے نال بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج
 شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، توں آد جگاد اکھٹنا الاکھا، الکھ اگوچر در تیرے منگ منگائیا۔

☆ ۱۶ پوہ شہنشاہی سمت ۶ کرپال سنگھ دے گرہ پنڈ سئی کلاں ضلع جموں ☆

سَنجگ کہے پر بھ جے مینٹوں مات لوک رکھنا، نرگن دھار دیا کمائیا۔ پہلوں دھرنی دا ویہڑا کر دے سکھنا، کوڑ گڑیار چور یار رہن کوئے نہ پائیا۔ پوتر ہو جاؤ تیرا لوک مات دا وطن، بے وطن کر صفائیا۔ پھیر پُرکھ اکالے مینٹوں دسنا، شبد سنہیہڑا اک گھلائیا۔ میں دُور دُراڈا دیکھاں پنا اکھنا، نچ نین اکھ گھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سَنجگ کہے پر بھ جے مینٹوں مات لوک دینا تھاں، دُھر دا حکم جنائیا۔ پہلوں جھگڑا میٹ دے سور گاں، دھرم دی دھار اک پرگٹائیا۔ ہنس بدھی رہے کوئی نہ کاں، مانو کاگ وانگ نہ کوئے گر لائیا۔ سارے چین اکو تیراناں، دوجا ناؤں نہ کوئے دھیائیا۔ توں سب دا بننا پتا ماں، پُرکھ اکال تیری اک سرنائیا۔ جن بھگتاں بھگت سہیلا ہو کے پکڑیں بانہہ، بازو اپنا بل دھرائیا۔ سدا سہیلا بن کے رکھیں ٹھنڈی چھاں، اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ سچ دوارے کریں سچ نیاں، عدل انصاف حق درڑائیا۔ سرشٹی دی سرشٹی بنائی وانگ بھین بھرا، بُری اکھ نہ کوئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے اکھ جگائیا۔ سَنجگ کہے پر بھ جے مینٹوں سیوادر بناؤنا، چاکر جگت جنائیا۔ پہلوں کلج کوڑ کُٹم مٹاؤنا، مایا ہنس رہن نہ پائیا۔ ہوئے ہنگتا گڑھ تڑاؤنا، وکار و بچار دینا مٹائیا۔ دُھر دا ڈھولا اک سناؤنا، آتم پر ماتم پڑدا دینا گھلائیا۔ اوتار پیغمبراں پنڈھ مکاؤنا، اگے حق نہ کوئے رکھائیا۔ سچ دا حکم اک ورتاؤنا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ وشن برہما شو آپ سمجھاؤنا، دُھر فرمانا آپ سناؤنا۔ ست دھرم نشانہ اک جھلاؤنا، دُسر نظر کوئے نہ آئیا۔ مرد مردانہ آپ اکھواؤنا، سور پیر بے پرواہیا۔ کھنڈا کھڑگ آپ چکاؤنا، شستر اکو اک دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار دیا کمائیا۔ سَنجگ کہے پر بھو جے میرا لوک مات ہونا سماں، سمپت پچھلا لیکھا دے کرائیا۔ جے مارگ چلاؤنا نواں، کوڑی کریا دے مکائیا۔ جے نام جپاؤنا دماں، ساہ ساہ آپ کائیا۔ جے نور جگاؤنا شمع، سچ جوت کریں رُشنائیا۔ جے میننا ہرکھ سوگ غماں، آتم پر ماتم دینا درڑائیا۔ جے ختم کرنی جگت طمع، ساتک ست دینا ورتائیا۔ لیکھا رہے نہ بابا آدم حوا، پاربرہم تیری اوٹ تکائیا۔ پھر میں تیرا اکو ڈھولا اکو گیت گواں، گا گا شکر منائیا۔ پھراں نال چواں، چاروں کُٹ بھجائیاں واہو داہیا۔ سچ

سندیسہ سب نوں کہواں، کہہ کہہ دیواں سُنائیآ۔ اُٹھو ویکھو جن بھکتو تہاڈا دھرم دا جگ ہویا رواں، کلجگ ہتھ کچھ نہ آئیآ۔ میں بھگت دوارے خوشیاں نال بھواں، سچ سَنگھاسن اک پرگٹائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر صاحب تیری اک سرنائیآ۔ سَنجگ کہے جے میری لوک مات لاوئی نینہہ، دھرم دی دھار درڑائیآ۔ پہلوں کلجگ کوڑی کریا رہن نہ دیویں لیہ، متا موہ دینا چُکائیآ۔ سب دا لیکھا پورا کریں ساڈھے تن ہتھ سیں، جو رِوداس چمارا گیا لکھائیآ۔ پھر پیغمبراں لیکھا پورا کریں ویہہ، بیس پیسے اکھ اُٹھائیآ۔ پیغمبراں صدی چودھویں ویکھیں لیہ، لین عین اکھ گھلائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، سب نوں میرے وِچ آیاں نوں کہیں جی، جی آیاں کہہ کے میری خوشی دینی بنائیآ۔

☆ ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۶ ویرو دیوی دے گرہ پنڈ سئی کلاں ضلع جموں ☆

سَنجگ کہے تیرے پیار دا چڑھے رنگ، مُجبت نام والی وکھائیآ۔ ست دارہے سنگ، سگلا سنگ وکھائیآ۔ دھرم دارہے انند، انند انند وچوں پرگٹائیآ۔ تیرے پرکاش دا چڑھے چند، چند چند وچوں رُشنائیآ۔ کلجگ منزل جائے لنگھ، پاندھی مات نہ قدم لکائیآ۔ گھر گھر تیری آتم سیجا ہوئے پانگ، سَنگھ آسن وجے ودھائیآ۔ میرے صاحب سورے سربنگ، سر میرے ہتھ لکائیآ۔ آد توں انت میری ایہو منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ آتم پر ماتم سدا سُن دا رہواں چھند، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، تیرے حکم دے سارے ہون پابند، پابندی اور رہے نہ رائیآ۔

☆ ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۶ دیوا سنگھ دے گرہ سئی کلاں ضلع جموں ☆

ستجگ کہے پر بھو میرا سچا ہوئے سماج، سمگری سچ دینی ورتائیا۔ شہنشاہ اکو دے سرتے ہووے تاج، تخت نواسی اکو سو بھاپائیا۔ اکو ست دی ہوئے آواز، تیرا نام ڈنک شنوائیا۔ اکو پیار دا ہووے راگ، راگ راگنیاں جس نوں سیس نوائیا۔ سب دے اندر کوڑ دا ہووے تیاگ، ممتا موہ مٹائیا۔ تیرے وچھوڑے دا ہووے ویراگ، برہوں وچ دھیان لگائیا۔ دیک جوت جگے چراغ، چراگاہاں ہوئے رُشنائیا۔ میرا وڈا ہوئے سُبھاگ، بھگوان تیری آس رکھائیا۔ بھگتاں دا مہکیا ہووے باغ، گلشن بگیچہ اکو نظری آئیا۔ مٹیوں لبھنا پئے نہ کاشی ایدھیا پر اگ، کعبیاں راہ نہ کوئے تکائیا۔ ترے گن لگے کتے نہ آگ، ساتک ست ورتائیا۔ اکو سیس جھکے مہاراج، راج راجان سیس جھکائیا۔ دُرمت میل رہے نہ داغ، پتت پُنیت سرب کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میرا خوشیاں وچ ارشاد، عرش دے مالک دیاں سٹائیا۔

☆ ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۶ بھائیاں دیوی دے گرہ پنڈ سئی کلاں ضلع جموں ☆

ستجگ کہے میرے صاحب سچی سرکار، ادنی ہو کے سیس جھکائیا۔ دیا سنگھ دی تک لے دھار، جو آیا بشن سنگھ روپ بدلائیا۔ گو بند دا گو بند دھار یار، یارانہ توڑ گیا بھائیا۔ تیری خوشی وچ چھڈ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری توں آگے قدم لکائیا۔ بچیا سچ سچے دربار، سچکھنڈ ساچے سو بھاپائیا۔ رنگ چڑھیا آگم اپار، اکھ اکھنے تیری ملی سرنائیا۔ جوت جوت دی بن کے دھار، جوت جوت وچ رُشنائیا۔ میری نمو نمو نمسکار، جھک جھک سیس نوائیا۔ تیرے قدماں سدا بلہار، بلہاری اپنا آپ کرائیا۔ جس بھگت سہیلے دتے تار، جنم جنم دے لیکھے پور کرائیا۔ سچ پریم دی بخش کے دھار، دھرنی اُتے دتی وڈیائیا۔ اک میننتی سُن میرے داتار، دین دیاں دیا کمائیا۔ اوہ تیرے پنجاں پیاریاں دی سی سکدار، پنچم دا پنچم روپ درسائیا۔ او سے دی بخشش سیوا سنگھ نوں پھیر بخش دے دستار، پنجاں پیاریاں وچ رلائیا۔ بچھلا رہے نہ کوئے اُدھار، لیکھا سب دا پور کرائیا۔ اُس دے مستک تلک لگاویگا رَو داس چمار،

گرمکھ سنگھ گرمکھ سنگ رلائیآ۔ پھیر پھڑاوے ہتھ ننگی تلوار، سوہنا سگن منائیآ۔ ایہہ چھبھی پوہ نوں وہار توں پہلوں کر لیئا وہار، وِوہاری سندیسہ اک سنائیآ۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیآ۔

★ ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۶ سیوا سنگھ دے گرہ پنڈ سئی کلاں ضلع جموں ★

ستجگ کہے پر بھ کرپا کرنی اپار، اپر پیر دیا کمائیآ۔ تیرا کھیل سچی سرکار، شہنشاہ ہووے بے پرواہیا۔ جموں والیاں لیانے پنچ ہار، سیوا سنگھ دے گل
دینے پہنائیآ۔ اکیاں ٹکیاں دا وارنا کرنا وارو وار، دھرم دی دھار ہتھ اٹھائیآ۔ آگے واسطے سکھ دا سکھاں نال بنیا رہے پیار، دُور نیڑا پنڈھ نہ کوئے جنائیآ۔
جس دا لیکھا سو صاحب کر نیہار، کرنی دا کرتا رنگ رنگائیآ۔ پنجاں پیاریاں پنچ لاؤنے پھیر جیکار، خوشیاں نال سنائیآ۔ پنجاں لکھاریاں شبد لکھنا منہ آگھاڑ،
دنداں نال دند نہ کوئے لگائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، بِن
سنگھ دا لیکھا لیکھے لاوے بھگت در جگت کرے وہار، رشتیدار کوئی گرمکھ سر پگ نہ کوئے بندھائیآ۔

★ ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۶ بنتی دیوی دے گرہ پنڈ سئی کلاں ضلع جموں ★

ستجگ کہے پر بھ میرا بن جا دھر داساتی، نام پیالہ جام گھر گھر دے پیائیآ۔ آگے شبد گھوڑے چڑھ راکی، راکب اپنا بل دھرائیآ۔ دو جہاناں رہے
کوئی نہ عاتی، عقل بُدھی سب دی دینی ٹھیک کرائیآ۔ ست دھرم دا چند چڑھیا رہے دوس راتی، اندھ اندھیر نظر نہ آئیآ۔ سر شئی تیرے چرن کولاں
ہووے نہاتی، تیر تھ تٹ نہ کوئے وڈیائیآ۔ ساچی مُجبت ہووے وِچ لوک ماتی، مت متانتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ آہ تک میرے کول گو بند دی پاتی، جو سچ نال گیا
پھڑائیآ۔ جس ہتھ رکھیا اُپر اپنی چھاتی، چھتر دھاری دا دعویٰ کر کے گیا سنائیآ۔ کہا ستجگ میں آواں تے نال ہووے میرا کملا پاتی، پت پر میثور سگلا سنگ

بنائیا۔ دھرم دورا تیرا ہووے ہاٹی، وست سچ والی ورتائیا۔ مُشکل رہے کوئی نہ گھاٹی، گھاٹے وچ نہ کوئے گر لائیا۔ کلجگ انتم میٹ کے واٹی، وٹنائیتوں دیاں ملائیا۔ میں بڑی اچھی طرح واچی، واچک ہو کے دیاں سنائیا۔ میری اچھیا آسا منسا ساچی، سچ سچ نال ملائیا۔ اک ہور گل آکھی، آکھ کے گیا سنائیا۔ ستجگ جس ویلے سمت شہنشاہی دے چھویں برس وچ چھہی پوہ دی ہونی راتی، رین اپنا رنگ دکھائیا۔ اوس ویلے مالوے والیاں پنج دانے لیانے الاچی، جو سر سے دے کنڈھے گوبند دنداں ہیٹھ چب کے پھیر سر سے وچ سٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سنگر صاحب پُرکھ سمراتھی، سمرتھیا اپنی اک در سائیا۔

★ ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۶ بیلا سنگھ دے گرہ پنڈ سئی کلاں ضلع جموں ★

ستجگ کہے پر بھو میں در تیرے سوا، سوال دھرم دا اک جنائیا۔ میں گوبند دے مستک دی تکاں لالی، پچھلا ویلا وقت دے گواہیا۔ جس نوں مالوے والیاں ست رنگ بھلاں دی دتی سی ڈالی، پریم پریتی وچ بھیٹ کرائیا۔ اوہ ٹکائی سی وچ چاندی دی تھالی، تھالی تیراں انج قطر ونڈ ونڈائیا۔ جیہڑی ہتھیلی اُتے اُٹھائی، اُٹھا کے چاروں کُنٹ چکر دتا لگائیا۔ پھر کھبے ہتھ دی سبے پٹ تے ماری تھاپی، آواز دتی سنائیا۔ ہس کے کہا جس ویلے آئی پر م پُرکھ دی جوت اکالی، اکل کل دھاری ویس وٹائیا۔ اوس نے پیراں دے گرہ کرنے خالی، خواجہ خضر دے گواہیا۔ اوس ویلے مالوے والیو دساں پھر بن کے مالی، ایہہ بھیٹا پر بھ دی دینی کرائیا۔ ویکھیو اوس وچ ملما رکھیو کوئے نہ جعالی، کھوٹ نال نہ کوئے وڈیائیا۔ ضرور نال نو پتے رکھیو ٹاہلی، جس نوں شیشم کہے لوکائیا۔ گوبند نے پھیر نگاہ اُٹھائی، نیتز لوچن اکھ گھلائی۔ چاروں کُنٹ اندھیر گھٹا دسی کالی، کالکھ ٹکا نہ کوئے دھوائیا۔ پھر ہتھ پھیریا اُپر اپنی داڑھی، سوربیر لئی انگڑائیا۔ ہن میں پھر دا وچ جنگلاں اُجاڑی، بیاباناں واہو داہیا۔ پھر شہنشاہ نال ہووے میری سکداری، سچ سنگھاسن سو بھاپائیا۔ دو جہاناں پاواں ساری، مہاسار تھی ہو کے بھجاں واہو داہیا۔ محمد دی آشنا تکاں جس ویلے آئے صدی چوڈھویں دی واری، وارث ہو کے کھوج کھوجائیا۔ لہنا

دینا لیکھا پر اپاری، اپر پیر اپنا حکم ورتائیا۔ اوس ویلے روداس دے کول ہونی اک شرع والی شاری، چوڑاں حصے وند وندائیا۔ صدی چوڑوہویں دی گولی کول ہونی اک پٹاری، جس اُتے لیکھا لکھیا ہووے پٹنے والا دُھر دا ماہیا۔ پنجاں درباریاں کھلی چھڈی ہووے داڑھی، سوہنا صاف سُتھرا رُوپ درسائیا۔ ایہہ کھیل ہونارات دے باراں وجے تے کھیل لگے سب نوں پیاری، پریتم پیارا آپ کرائیا۔ مالوے والیو تہاڈا پچھلا لہنا دے پچھلا اُدھاری، ایسے کر کے لئے منگائیا۔ پنجاں دے نال کھ دیو وڈے توں چھوٹے تک وارو واری، کیہر سنگھ ناظر سنگھ جاگیر سنگھ کپور سنگھ چمکور سنگھ لہنا پچھلا رہیا نہ رائیا۔ سنجگ کہے پر بھ میں سدا تیرے چرن کول نمسکاری، نو نو لاگاں پائیا۔ تیرے بھگتاں توں جاواں بلہاری، جنہاں تیری پریم وچ سیو کمائیا۔ اچ خوشیاں دی دہاڑی، سب نوں بخش مان وڈیائیا۔ گھراں نوں جانا وارو واری، پریم وچ ڈھولے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا حکم سچی سکداری، دوجا سکدار نظر کوئے نہ آئیا۔

☆ ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۶ وکیل سنگھ دے گرہ پنڈ ہنسا ضلع جموں ☆

سنجگ کہے پر بھ تیرا شبد ہووے دُھر دا یودھا، سوربیر حکمران اک اکھوائیا۔ سب دا ثابت رکھے سپیس بودا، بہنہ بدھ رُوپ نہ کوئے جنائیا۔ جن بھگتاں اکو جیہا بخشے عہدہ، وڈا چھوٹا نہ کوئے اکھوائیا۔ مکھوں نکلے کسے نہ طوبی، تیرے نام دی وڈیائیا۔ جگت جگیا سوآں اکو دسنا جوگا، جگیشتر اکو رنگ رنگائیا۔ آتم رس بخشا بھوگا، نخبھر دھار پریم وہائیا۔ دُھر دا کلمہ ہوئے سلوکا، نام ندھان وجے ودھائیا۔ بھو رہے نہ چوڑاں لوکا، چوڑاں ویدیا اکو گرہ سمجھائیا۔ نو کھنڈ پر تھی تیرا ہووے ہوکا، ست دیپ اکو حکم ورتائیا۔ ہر جن نال کرے کوئی نہ دھوکھا، بیوہ بے ایمان نہ کوئے بنائیا۔ دُھر دے مالک مارگ دسنا سوکھا، منزل گھائی اک جنائیا۔ پنج تت دا پوتر کریں کوٹھا، ست سروپ اپنی دیا کمائیا۔ تیرا نام چنپا پئے نہ نال بلاں ہونٹاں، نج آتم و سنا چائیں چائیا۔ اکو تیرے اُتے ہون سب دیاں اوٹاں، دوجا اشٹ نہ کوئے جنائیا۔ شبدی شبد ماریں چوٹاں، سوئی سرت سرت جگائیا۔ گرگھ رہے کوئی نہ کھوٹا،

کھوٹے کھرے لینے بنائیا۔ تیرے پیار دار ہے کسے نہ توئا، اتھ بھنڈار دینے بھرائیا۔ ہتھ پھڑنا پئے نہ کسے لوئا، وُضوآں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ کھل لاپے کوئی نہ سور گاں جھوئا، ڈھوراں گھ نہ کوئے لگائیا۔ دین مذہب دی دسے کوئی نہ پھوئا، بھٹکل روپ نہ کوئے بنائیا۔ ہرجن دسے کوئی نہ سوتا، آلس نندرا دینا مُکائیا۔ ڈکھ وِچ ہووے کوئی نہ روتا، ہنچھوآں ہار نہ کوئے بنائیا۔ تیرا بھانا سارے مَن نال شوقا، شک شکوہ سارا دینا گوائیا۔ مائس جائے کوئی نہ اونتا، خالی گکھ نہ کوئے رکھائیا۔ سب دا مالک بنا کھونتا، خاوند اکو اک اکھوائیا۔ تیری منزل تیرا سنت سُہیلا ہووے پہنچا، ادھ وِچکار نہ کوئے اٹکائیا۔ گو بند دا لیکھے لاوے پہلا ڈھونکا، ڈھنیا آگے نہ کوئے دکھائیا۔ جس دا لیکھا پٹنا پونٹا، پاربرہم پر بھ پورا دینا کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، تیرے شبد نام دا وجے اکو دھونسا، دھرنی دھرت دھول دھول دینا بنائیا۔

☆ ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۶ رنیرام دے گھر پنڈ کلوئے ضلع جموں ☆

سَچگ کہے پر بھ میرا سُھاؤنا ہووے سماں، سماپت کوڑی کریا دینی کرائیا۔ سچ دی جگدی ہووے شمع، اندھ اندھیر دینا گوائیا۔ کوڑی ہووے کسے نہ طمع، انتر لوبھ دینا مٹائیا۔ روگ رہے کسے نہ دماں، ساہ ساہ تیرا نام دھیائیا۔ جھگڑا میٹ کے کایا چٹا، چم درشتی دینی بدلایا۔ مارگ نرگن نرگن دس کے نواں، نو کھنڈ پر تھمی دینی سمجھائیا۔ تیرا سہارا اکو لواں، لما پئے کے سپس نوائیا۔ بچھلا لیکھا رہے نہ، بچھلیاں چوہاں جگاں دا پنڈھ دینا مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا حکم دینا ورتائیا۔ سَچگ کہے پر بھ میری انت خواہش، خالص دیاں جنائیا۔ بچھلی رہے کوئی نہ شاخ، شناخت اپنی دینی دکھائیا۔ اشارہ رہے نہ عیسیٰ کوئی کلاک، گھڑی گھڑی ونڈ ونڈائیا۔ چو داں طبقاں دا بند کرنا تاک، محمد دئے ڈھائیا۔ سرگن دھار کر اتفاق، نفاق سب دا دینا کڈھائیا۔ سرشتی تیری اکو ہووے ذات، آتم برہم دینا سمجھائیا۔ لیکھا لکھ کے نال قلم دوات، دوہاں میل میلنا سچ سُبھائیا۔

ساچے بھگتاں دینی شاباش، سر اپنا ہتھ لگایا۔ شہنشاہِ اکِ ابناش، ابناشی کرتے سیس نوایا۔ اوہناں ایہتھے اوتھے بخشنی نجات، درگاہ ساچی ہونا آپ سہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اکو تیرا نور ہووے پرکاش، جوتی جاتے تیرا نور سو بھاپایا۔

★ ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۶ سیوا سنگھ دے گرہ پنڈ کلوئے ضلع جموں ★

ستجگ کہے پر بھ مینٹوں بخش پیار انوکھا، وکھری دھار سمجھایا۔ میرے وچ کرے کوئی نہ دھوکھا، دغیدار نظر کوئے نہ آیا۔ کلپنا والی رہے نہ سوچا، سمجھ سچ دینی سمجھایا۔ میرا سماں بڑالما چوکھا، بہتا سب توں نظری آیا۔ اوناں چر پتا نہ مرے جہاں چر گھر آگے نہ ہووے پوتا، مہربان مہر دست دینی ورتایا۔ دُکھ کلیش وچ کوئی نہ ہووے روتا، نیتزیر نہ کوئے وہایا۔ تیتھوں وچھڑ کے کوئی نہ ہووے سوتا، سرتی سب دی لینی اٹھایا۔ پنا تیرے توں جگاؤنی پئے کوئی نہ جوتا، جوتی جاتے اکو تیرا نور نظری آیا۔ دیکھیں کدی اپنیاں بھگتاں نال کریں نہ روسا، رُسیاں سدا لئیں منایا۔ نام خُماری دئیں مدہوشا، مدھر دُھن آپ سناپا۔ اوہناں نوں پڑھنا پئے کوئے نہ کوشا، اکھر رنگ نہ کوئے رنگایا۔ سدا تیرے ملن دا اُبجیا رہیا شوٹا، شوٹین دُھر دے دینے پر گٹایا۔ چڑھے رہن تیرے نام دی نوکا، بیڑا بیڑی اور نہ کوئے لگایا۔ بھاگ کرنا اندر چاؤکا، چاؤ گھنیرا اک کرایا۔ پریم دسنا واہو واہو کا، واہ واہ ستگر تیری بے پرواہیا۔ نگر کھیڑا وساؤنا سچ گراؤں کا، تن وجود سو بھاپایا۔ کھیل دیکھن تیرے پساؤکا، پسرپساری دھیان لگایا۔ اوہناں اُتے حکم ہووے نہ کسے دباؤکا، دبا اور نہ کوئے جنایا۔ تیرا درشن تلکن شہنشاہو کا، پاتشاہ تیری اک سرناپا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میں نظارہ تکاں تیرا بے پرواہو کا، بے پرواہ تیری بے پرواہی وچ سماپا۔

☆ ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۶ پیارے لال دے گرہ پنڈ کلوئے ضلع جموں ☆

سَٹجگ کہے پر بھ میں تیری منگاں رحمت، رحیم دھیان لگائیا۔ کائنات تیرے نال ہووے سہمت، سہم دین مذہب دا دینا گوائیا۔ جھگڑا مُکاؤنا دھوتی تہمت، طمع دال لچ رہے نہ رائیا۔ مورکھ نگدھ رہے کوئی نہ احمق، ہرجن اپنے لینے بنائیا۔ تیرے دُھر کلمے دی وجے اگئی سینت، اشارہ اِکو اِک کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تُدھ بن دُجا نظر کوئے نہ آئیا۔ سَٹجگ کہے پر بھ جے میری آسا پوری کریں معقول، مکمل دیاں جنائیا۔ تیرے تھم دا ہووے اصول، اصلیت اِکو نظری آئیا۔ میرے وِچ بھیجیں نہ کوئے رسول، ننھے دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تیرا سچ پنگھوڑا لواں جھول، ہلارا دو جہان دکھائیا۔ توں مالک آد دا کنت کنٹول، ہر صاحب تیری سرنائیا۔ تیرے نام دا لیندا ہوئے نہ کوئی محمول، قیمت سکے نہ کوئے پائیا۔ پریم پیار دے جگت وِچ بخشیں پھول، برکھا دُھر دی اِک رکھائیا۔ کھیل کرنی حسب معمول، ظاہر ظہور تیری وڈیائیا۔ ویکھیں میرا قول اقرار نہ جاویں بھول، اُبھل تیرے اگے سپس نوائیا۔ کتے لیکھانہ کریں عرض طول، حصیاں والی ونڈ ونڈائیا۔ میں تیرے پیار وِچ سدا رہواں مشغول، نظر اور نہ کوئے لکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، مینٹوں ڈر بھے رہے نہ شکر والی ترسول، اِکو تیرا سہارا رکھ کے سپس نوائیا۔

☆ ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۶ پیلاننتی دے گرہ کرن نگر جموں شہر ☆

سَٹجگ کہے پر بھ دینا سچ نام بھنڈارا، پُرکھ اکال دین دیال دیا کمائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ نرگن دھار ہووے ورتارا، سرگن جھولی لوک مات بھرائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم پار برہم برہم بننا سچ سہارا، سہانک نانک نر نرائن اِکو سو بھاپائیا۔ چار کُنٹ دہ دِشائتوں میرا میں تیرا ہوئے جیکارا، اگم اگوچر اتھاہ تیرا نام وڈیائیا۔ صاحب سلطانا نوجوانا مرد مردانہ تیرے چرن کول ہووے نمسکارا، ڈنڈاوت بندنا سپس جگدیش اِکو اِک نوائیا۔ وِشن برہما شو دیوت

سُرست سرُوپی ہوون سیوادارا، پاربرہم پت پر میثور پروردگار تیرا رنگ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دارنگ آپ درسائیا۔ سَتجگ کہے پر بھ دُھر دا دیویں نام خزانہ، اتوٹ اٹھ ورتائیا۔ مالک بن کے دینا وچ جہانا، غریب نمائیاں ہوئے سہائیا۔ تیرے دھرم دا دھرم جھلے نشانہ، نچھاوَر دو جہان کرائیا۔ ست دیپ کرن پروانا، پرم پُرکھ پر بھ تیری اوٹ تکائیا۔ چار جگ توں دکھرا تیرا ہوئے ودھانا، جس دی ترمیم نہ کوئے کرائیا۔ شاہو بھوپ نظر آئے اک سلطانا، دُھر فرمانا اک درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائیا۔ سَتجگ کہے پر بھ دینا نام اپارا، اپر پر سوامی دیا کمائیا۔ سنگر شبد ہوئے ورتارا، گرہ گرہ دیوے تھاوے تھائیا۔ تیرا تھم ورتے پتی سرکارا، بھے وچ ہووے سرب لوکائیا۔ کوڑی کرپا ہوئے نہ دُھندھوکارا، جگت وکارا دینا مٹائیا۔ سچ دھرم دا ہووے اک دوارا، اکو وست نام ورتائیا۔ جس نوں دُور دُراڈے زرگن زرگن ویکھن پیغمبر گر اوتارا، سچھنڈ دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سلطان تیری وڈیائیا۔ سَتجگ کہے پر بھ تیرے تھم دا ہووے بھے، بھے بھجنج تیری وڈیائیا۔ لکھ چوڑا سی تیرا بھانا سہہ، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ جو اوتار پیغمبر گر گئے کہہ، بھوکتاں وچ شنوائیا۔ اُس سب دی کراؤنی بے، و بے تیرے ہتھ پھرائیا۔ کوڑ کرپا کرنی لے، ست دھرم دینا پرگٹائیا۔ امرت دھار اکو ہتے، کوڑ کرپا دینی رڑھائیا۔ تیری اڈیک، وچ جگ چوکڑی پیتے گے، گنتی گنت نہ کوئے گنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار در تیرے منگ منگائیا۔ سَتجگ کہے پر بھ دے دے تھم اگئی، اگم اگمڑے آپ جنائیا۔ سرشتی دھار ہووے نوں، نو جگ ملے وڈیائیا۔ تیتوں سارے اڈیکدے اوتار چووی، چو میسویں اپنا رنگ دے رنگائیا۔ لہن دینا لیکھا سب توں لوں، باقی رہن کوئے نہ پائیا۔ وست امولک ست دھرم دی دھرنی دھرت دھول دھول دویں، دیونہار تیری سرنائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم راگ گوں، گہر گبھیر بے نظیر ڈھولا دینا سنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نام ندھانا اک ورتائیا۔ سَتجگ کہے پر بھ دینا نام نام بھرپور، سمرتھ دیا کمائیا۔ جوتی جلوہ بخشا نور، اندھ اندھیر گوائیا۔ شبد ناد پرگٹاؤنی نور، تریا توں باہر شنوائیا۔ درشن دینا حاضر حضور، حضراتاں دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ میں تیرے ٹھانڈے در دا ہواں

مزدور، چاکر بن کے سیو کمائیا۔ تُوں بخشش بخشی والی دھوڑ، رحمت رحم وچوں کمائیا۔ میرے وچ ہووے کوئی نہ موڑھ، سگھڑ سچے گرگھ بھگت لینے بنائیا۔ میں تیرا سہارا نکاں ضرور، ضرورت تیرے ہتھ پھڑائیا۔ تیرا نام کراں مشہور، مشورے نال رہیا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کلج کوڑی کرپا میٹنا کوڑ، ہوئے ہنگتا مایا ممتا موہ وکار دھرنی دھرت دھول دھول اتوں پار کرائیا۔

★ ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۶ جسونت سنگھ دے گرہ کرتار پُر شہر ★

سَٹجگ کہے پر بھ ایکا بخش اوٹ، اوڑک تیرا دھیان لگائیا۔ سرشٹی دی درشٹی اندروں کڈھ کھوٹ، کوڑ نگرَم دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ آلیوں ڈگے اٹھا بوٹ، لکھ چوراسی جیو جنت رہے گر لائیا۔ جھگڑا میٹ دے ورن گوت، ذات پات نہ کوئے لڑائیا۔ سچ پرکاش بخش دے جوت، جوتی جاتے دیا کمائیا۔ من کلپنا رہے نہ سوچ، دُھر دی سمجھ دینی درڑائیا۔ نچ نیز کھولنا لوچ، لوسن اک پرگٹائیا۔ تیرے نام دی نو کھنڈ پر تھی ہووے سروت، سرگن نرگن اپنا پڑدا دینا اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سچ تیری سرنائیا۔ سَٹجگ کہے پر بھ جے مینٹوں مات کرنا پرگٹ، پرگٹ اپنا سنگ نبھائیا۔ تُوں نرگن دھار و سنا ہر گھٹ، گھٹ نو اسی دیا کمائیا۔ لیکھا پورا کرنا تیر تھ تٹ، اٹھسٹھ رووے مارے دھاہیا۔ تیرے نام دا اکو ہووے ہٹ، دوسر دست نہ کوئے ورتائیا۔ کلج کوڑی کرپا لیکھا مُکا نو آ نٹ، سوانگی سوانگ نہ کوئے ورتائیا۔ تُوں صاحب پُرکھ سمر تھ، ہر داتا اگم اتھاہیا۔ جگ چوکڑی تیرا چلدا رہیا رتھ، سَٹجگ تریتا دوا پر کلج دے گواہیا۔ میں واسطہ پاواں دوویں جوڑ کے ہتھ، سپس جگدیش اک نوائیا۔ میرے وچ تیرے نام دا اکو ہووے جس، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا صفت صلاحیا۔ سب دی نیز کھول اکھ، نچ نین کر رُشنائیا۔ تیرے تیری دھاروں ہون کدے نہ وکھ، وکھرا گھر نہ کوئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، پاربرہم پت پر میثور پروردگار سانجھے یار تیری

آس رکھائیا۔ سنجگ کہے پر بھ جے مینٹوں دھرنی دھرت دھول مات لوک سہاؤنا، سہنجی رُت تیرے نال مہکائیا۔ تُوں پُرکھ اکالا دین دِیالا بن کے آؤنا، جوتی جاتا اپنا ویس وٹائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا سب نے گاؤنا، ریتی کلجگ اتم دینی چلائیا۔ اتم پر ماتم پر ماتم آتم لیکھا سرب مُکاؤنا، مکمل اپنی کار بھگتائیا۔ شاہو بھوپ بن رنگ رُوپ زرویر پُرکھ اپنا کھیل کھلاؤنا، خالق خلق مخلوق تکنا چائیں چائیا۔ ست ستوادی برہم برہادی شبد انادی ڈنک وجاؤنا، دو جہاناں نوجوانا مرد مردانہ آپ جنائیا۔ ہوں سیوک بالک ننھا در تیرے سپس نواؤنا، سنجگ نیوں نیوں لاگے پائیا۔ میرے مالک خالق پرتپالک پاربرہم پت پر میثور ٹھانڈا در اک سہاؤنا، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ میرے اندر چار ورن اٹھاراں برن اکو رنگ رنگاؤنا، ہندو مسلم سکھ عیسائی جگت شرع ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، ست سچ تیری سرنائیا۔ سنجگ کہے پر بھو جے مینٹوں گھلنا اُپر دھرنی، دھرت دھول دھول دینی وڈیائیا۔ سب نوں اکو تک پینی پڑھنی، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ اکو پُرکھ اکال دی رہنا سرنی، دوجا ایشٹ نہ کوئے پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن سرگن سرگن زرویر نرکار نرکار اپنی کھیل کرنی، خالق خلق مخلوق دیکھنا چار گنت دہ دشا چائیں چائیا۔

★ ۲۲ پوہ شہنشاہی سمت ۶ ہر بنس سنگھ دے گرہ کرتار پُر شہر ★

سنجگ کہے پر بھ مان دینا ساچے سٹ دا، سٹ ڈلارا اپنا لینا بنائیا۔ وقت سہاؤنا اپنی رُت دا، رُتری لوک مات مہکائیا۔ کوئی گرگھ ہوئے نہ ہر دیوں ڈکھ دا، ہوئے روگ دینا مٹائیا۔ اتم پر ماتم میلا کرنا ساچے سکھ دا، دُتیا بھاؤ رہے نہ رائیا۔ سنگر شبد ہو کے سب نوں پچھدا، اپنا حکم لینا ورتائیا۔ امرت رس پیالہ دیاں گھٹ دا، مد رسنا نہ کوئے لگائیا۔ کسے دا بھاگ نہ ہووے کھٹ دا، سر اپنا ہتھ لگائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ پُرکھ اکال تیتوں ہووے جھکدا، دوسر سپس نہ کوئے نوائیا۔ کلجگ پینڈا ہووے گدا، اگے ہور نہ کوئے ودھائیا۔ سب دا پاٹھ ہووے اکو تک دا، تُوں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا

دینا گایا۔ ذات پات جھگڑا رہے نہ مائس منگھ دا، دین مذہب نہ ونڈ ونڈایا۔ کھیل کرنا ابناشی اچت دا، پاربرہم پرہہ اپنی دیا کمایا۔ میٹوں سہارا تیری اکو اوٹ دا، اوڑک در تیرے سیس نوایا۔ نام بھنڈارا بخشیش اتوٹ دا، اٹٹ کھٹ کدے نہ جایا۔ اکو پرکاش ہووے تیری جوت دا، نرگن نور دینا چکایا۔ پرہو میں کھیل تکاں تیرے چوج دا، چوجی پریتم اپنا پڑا دینا اٹھایا۔ ڈکھ رہے نہ ہووے روگ دا، ہنکار وکار دینا مٹایا۔ ناتا جڑ جائے ڈھر سنجوگ دا، پاربرہم پرہہ مل کے وجے ودھایا۔ دین ذنی کھیل کرنا اپنی مویج دا، مجلس بھگتاں نال رکھایا۔ تیرا دوار کدے نہ ہووے اونت دا، در در گھر گھر وجدی رہے ودھایا۔ میری اک بینتی سنجگ کہے وقت ہووے سہنجا شوق دا، شہنشاہ شاہ پاتشاہ اپنی دیا کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا لیکھا آد جگاد جگ چوکڑی لوک پرلوک دا، دو جہان نوجوان در تیرے سیس جھکایا۔

☆ ۲۲ ☆ پوہ شہنشاہی سمت ۶ بنا سنگھ دے گھر کرتار پڑ شہر ☆

سنجگ کہے پرہہ اکو نام دی دینی دات، داتے دانی دیا کمایا۔ کلجک میٹ اندھیری رات، دھرنی دھرت دھول دھول اُتے رہن نہ پائیا۔ جھگڑا رہے نہ ذات پات، دین مذہب کرے نہ کوئے لڑایا۔ پچھلا لیکھا سب دا کر بے باق، آگے منگ نہ کوئے منگایا۔ پھیر اپنے دھرم دوار دا کھول تاک، پڑا لوک مات چکایا۔ جن بھگت سہیلے بنا میرے سجن ساک، ناتا کوڑ کرپا نالوں ٹڑایا۔ میں سچ دوارے تیرے رہیا آکھ، بن اکھراں کہہ سناپا۔ کرپا کر پڑکھ ابناش، ابناشی کرتے تیرے ہتھ وڈیایا۔ ہر ہر دے اندر ہووے تیرا واس، واسنا مایا ممتا موہ ہنکار دینی کڈھایا۔ تیری جوت دا ہووے پرکاش، اندھ اگیان رہے نہ رانیا۔ رت مولا میری پر تھمی آکاش، گگن گلنتر وجے ودھایا۔ سر شئی دی در شئی اندر تیرا ہووے وشواس، وشیاں توں باہر دینا کڈھایا۔ توں صاحب سرب گن طاس، گونتا اک اکھوایا۔ جھگڑا میٹ ہڈ ناڑی ماس، آتم برہم سرب دینا درڑایا۔ شکر کھیل تکیے اُپر کیلاش، برہما برہم

لوک دھیان لگائیا۔ وِشنوؤں دیکھے کھیل تماش، وِشو تیرا رنگ سوبھا پائیا۔ دین دِیال پُرکھ اکال سب دا اندر کرنا صاف، دُرمت میل دینی دھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، تیرا گرگھ ہر بھگت ہووے نہ کدے گُستاخ، غُصہ اندر رہے نہ رائیا۔

★ ۲۴ پوہ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال دربار دے نواسیاں نوٹ ★

سنگر شبد نام دا دیوے پھکا، فاقہ جنم جنم دا دے گوائیا۔ انتر آتم کر دے پکا، پکا اپنا رنگ رنگائیا۔ چوڑاسی وِچ ملے نہ دھکا، جنم جنم نہ کوئے بھوائیا۔ اگنی تت نہ ہووے تا، تپش اندروں دے کڈھائیا۔ کوڑی کریا کرے ہتا، نام کٹار ہتھ اٹھائیا۔ ست سچ دی بخش کے ستا، ست ستوادی اپنا رنگ رنگائیا۔ توں میرا میں تیرا دس کے پتہ، پت پر میثور ہوئے سہائیا۔ لہنا دینا دیوے ہتھو ہتھا، آگے ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ مہربانا پُرکھ سمر تھا، سر سب دے ہتھ لگائیا۔ تیج سوار کے بیتھار تھ بیتھا، یدی اپنے گھر وسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، سچ پریتی جن بھگتاں بھچھیا پاوے دھر دا پھکا، فکر اگلا رہے نہ رائیا۔

★ ۲۵ پوہ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال رات نوٹ ★

چوڑاں طبق سُنو حکم الاهی، اللہ عالمین درڑائیا۔ دھر سندیسہ دیوے بے پرواہی، واحد خدا نورِ الہیا۔ جس دا کھیل ہونا آگم اتھاہی، جگ چوڑی حکم ورتائیا۔ جس نوں محمد بیٹھا سیس جھکائی، حضرت نیوں نیوں لاگے پائیا۔ قدم بوسی وِچ کرے دُہائی طوبی تیرا نام خدائیا۔ نگاہ زمیں اسمان اٹھائی، نچ نیتز لوچن نین اکھ کھلائییا۔ پھیر تکیا حضرت عیسیٰ جگت راہی، رہبر اک اھوائیا۔ جس دے انتر جلوہ نور رُشنائی، ظہور اک پرگٹائیا۔ موسیٰ دیکھے اکھ

اٹھائی، پردہ پردیاں وچوں چُکائی۔ دروہی گھڑی لوک مات وچ آئی، ویلا وقت دے گواہیا۔ صدی بیسویں ہوئے رُشائی، نرگن نروریر نراکار اپنا رُوپ دے پرگٹائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائی۔ چوڈاں طبق لین انگڑائی، آلس نندرا دُور کرائیا۔ چھبھی پوہ نوں چلنا واہو داہی، دُور دُراڈے پندھ نکائی۔ محمد نعرہ سُننا حق جو لاشریک جنائی، شرع دی شرع وچوں پڑھائی۔ صدی چوڈھویں لیکھا مکنا پُن صواب گناہی، بچیا رہن کوئے نہ پائی۔ نبی رسولاں ہونی جدائی، اُمت اُمتی دے دُہائی۔ کی سندیسہ رہیا جنائی، بن اکھراں آپ پڑھائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر داتا اگم اتھاپیا۔ چوڈاں طبق کہن مانول زلوزیبے زن جوتی زوا، حضرتے نوش گوزے کمن حمدے خدا توزے تزک بیکتے عالمینو کھرا ظاہرے زبُو اللہ وضو زورے زگی چاسے مزو مُجتے نُورا واحدے امام وزکے زلو کامتا ہبُو زختا ولُو آستے وضع، زاکونے ازا، ہاشتے وضع، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا مالک اک اکھوئی۔ چوڈاں طبق اک دُوجے نوں کہندے، رسنا جہوانہ کوئے ہلایا۔ اٹھو تکو ویکھو چڑھدے لہندے، دکھن پہاڑ اکھ اٹھائی۔ کس بدھ اوتار پیغمبر گرو دُھر دا بھانا سہندے، سر سکے نہ کوئے اٹھائی۔ بن کلمے کلام دُھر امام دے قدماں ڈھندے، بن سیس سیس نوائیا۔ نراکھر دھار بن الف یے توں دُھر دا حکم کہندے، کہہ کے رہے سٹائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائی۔ چوڈاں طبق کہن اے مالک دُھر امام، کامل مُرشد تیری بے پرواہیا۔ اسیں چل کے آئیے تمام، شرع دی طمع نہ کوئے رکھائی۔ کلمے دا ہوئے نہ کوئے غلام، بندھن تند نہ کوئے بندھائی۔ تیرا سندیسہ حق پیغام، پیغمبراں توں پرے پڑھائی۔ توں شہنشاہ پاتشاہ سلطان، نور نورانہ نور الایا۔ تیرا سدا سدا اگم نظام، جس دی دھارا سکے نہ کوئے درڑائی۔ جگ چو کڑی سبجگ تریتا دواپر کلج کھیل ہو یا مہان، مہما اکھ کتھی نہ جانی۔ اوہ ویکھ پیغمبر کرن سلام، حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد بیٹھے سیس جھکائی۔ صدی چوڈھویں چاروں گنٹ ہوئی اندھیری شام، شمع نور نہ کوئے رُشائی۔ تیس بتیس کامل رہی نہ کوئے کلام، کلمہ کائنات نہ کوئے دُہائی۔ جھگڑا تک دین مذہب عوام، عملاں توں باہر خلق خدائی۔ حقیقی پیائے نہ کوئے جام، آب حیات گھ نہ کوئے چوئی۔ اوتار پیغمبر گرو صدی چوڈھویں سنبھال سکے نہ کوئے انتظام، نو کھنڈ پر تھی ست

دیپ مانو ذاتی رہی کر لائی۔ دین مذہب چھری شرع بن کے کرے قتل عام، قاتل مثنول داروپ بنایا۔ یودھا سوربیر دسے نہ کوئے نوجوان، نوبت حق نہ کوئے وجائی۔ نگاہ مار مہربان محبوب تک زمیں اسمان، چوڈاں طبق سبق اک نہ کوئے پڑھائی۔ سچ دارہیانہ کوئے نشان، نشانے کوڑ رہے جھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھائی۔ چوڈاں طبق کہن اسیں آؤنا لوک مات، جگ نیز نظر کوئے نہ پائی۔ چھبھی پوہ سہنجنی ہونی رات، صدی چوڈھویں وجے ودھائی۔ اسماں لیکھا تلنا کاغذات، الف یے جو ونڈ ونڈائی۔ شرع دی تکی جماعت، پردہ پردیاں وچوں اٹھائی۔ دین دنی دے تنکے حالات، مکے کعبیاں کھوج کھوجائی۔ جو محمد حمد وچ دے کے گیا ہدایت، کلمہ حق حق سنائی۔ کی ہوئی اُس دے وچ اشاعت، اصل وصل یار کون کرائی۔ کون دیونہارا انت نجات، مہر نگاہ اک اٹھائی۔ چوڈاں طبق کہن دروہی کلمے بناؤن والے پاگئے وفات، انت نظر کوئے نہ آیا۔ من کلپنا سب دی ہوئی گستاخ، نور چشم نہ کوئے رُشائیا۔ پروردگار سانجھے یار اپنے حکم دا بخش جذبات، جذبہ حق دتا درڑائی۔ چوڈاں طبق اٹھو ویکھو مار جہات، بن نیز لوچن نین اکھ اٹھائی۔ جس دی صفت کیتی وضاحت، سندیسیاں وچ سنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک بے پرواہیا۔ چوڈاں طبق کہن اسیں آؤنا کج کول، کل کاتی دیکھ دکھائی۔ اُس ویلے ڈھولی نے وجاؤنا ڈھول، ڈنکا دھرم دوار لگائی۔ اسماں اکو چوڈاں طبقاں سانجھا نعرہ اذاتی بو اذاتی بو دینا بول، کوک کوک سنائی۔ چوڈاں گرگھ پریم نال ساڈا تولن تول، آئیو اگی سال سمجھائی۔ پریم پیار محبت وچ سارے جان موئل، موئا دیکھے نور الاہیا۔ جس دا لیکھا جان سکے نہ کوئے بھوگول، کاغذ قلم شاہی نہ کوئے پترائی۔ سو صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی اپنا کرے رول، رول اپنا اک سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائی۔ چوڈاں طبق کہن ساڈا انت ہونا اینڈ، اینڈیکس نظر کوئے نہ آیا۔ حضرت عیسیٰ محمد نہیں رہنے پھرینڈ، کھیل دیکھے بے پرواہیا۔ سچ دی دھار ملے نہ ہینڈ، ہینڈز اپ دئے کرائیا۔ دھر سندیسہ نام کلمہ کرے سینڈ، فرمانا اگم اتھایا۔ لیکھا جانے یوروشلم لینڈ، لینڈ مارک اک جنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائی۔ چوڈاں طبق کہن اسیں آؤنا اُپر دھرنی دھرت دھول جگ، جگت اپنا

پندھ مُکائیا۔ جن بھگتاں دِ سنا اُپر شاہ رگ، نو دوارے پندھ مُکائیا۔ پھیر دیکھنی کلج دے کول دھوئی اگ، جو اگنی رہی تپائیا۔ ایہہ کھیل سورا سرگ، ہر کرتا رہیا کرائیا۔ جس دانام وِجنا اگم اند، دو جہاناں آپ جنائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ہونا اکو چھند، پار برہم برہم اپنا بھيو کھلائیا۔ مانو مانس مانگھ اکو سمجھا کے جد، یدی اپنا رنگ رنگائیا۔ دین مذہب دی میٹ کے حد، تتاں والا جھگڑا دے چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر داور، پُرکھ اکالا دین دِیالا واحد، گاڈ اک اکھوائیا۔ چو داں طبق کہن ساڈی انت ہوئی سلام، قدم بوسی وِج سیس نوایا۔ حکم مٹنا اک امام، جس دی آمد وِج بیٹھے دھیان لگائیا۔ جس نے شرع جھگڑے میٹنے تمام، ہندو مسلم سکھ عیسائی پارسی بودھی جینی اکو رنگ رنگائیا۔ کایا کھیڑا سچ ویکھنا گرام، ساڈھے تن ہتھ پردہ آپ اٹھائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دینا حق پیغام، حقیقت اکو اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ اک رنگائیا۔ چھبھی پوہ کہے میرا وقت ہونا سہنجنا، دھرنی دھرت دھول دھول ملے وڈیائیا۔ پر بھ آؤنا دین درد دُکھ بھے بھنجنا، جو بھو ساگر پار کرائیا۔ جو جن بھگتاں نیترا پائے نام انجنا، دُرمت میل دھوائیا۔ سچ پریم دی چاڑھے رنگنا، کوڑی کریا دے گوائیا۔ جس نے تینی اوتار سدنا، دُھر فرمانا اک درڑائیا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ مکاؤنا پندھنا، پاندھی بن کے بھجن واہو داہیا۔ دس گرو گرو دیو ساچے دھام سچنا، ساجن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ وشن برہما شو رہے نہ الگنا، وکھری کار نہ کوئے کمائیا۔ چو داں لوک اٹھ اٹھ بھجننا، پورب اپنا پندھ مُکائیا۔ سب دا اکو اک جیکارا لگنا، ڈھولا گاؤن چائیں چائیا۔ جس پروردگار سانجھے یار دا اک نگارہ وِجنا، نام ڈنکا حق شنوائیا۔ اُس دا کھیل ویکھو جو گوپال مورت مدنا، ست سرُپ سو بھاپائیا۔ جس دا کردے رہے ججنا، کعبیاں اکھ اٹھائیا۔ جس نوں چرچاں وچوں لبھنا، مسیح بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر داور، دُھر دا حکم اک ورتائیا۔ چھبھی پوہ کہے میرے صاحب دا پرکاش ہونا نور اگما شمع، شام کل رہن نہ پائیا۔ جس نے دین مذہب دی میٹنی طمع، جگت تانس دے گوائیا۔ نام کلمے شرع دا میٹنا غما، چنتا چنتا وچوں چکائیا۔ ست دھرم دا جگ کرنا رواں، رونق آتم پر ماتم درڑائیا۔ اکو پُرکھ اکال پروردگار سانجھا یار چینا دما، گاڈ گائیڈ اک بنائیا۔ من کلپنا کرنی منع، نسا وِج نہ کوئے بھٹکائیا۔ صدی چو دھویں دا لیکھا ہون نہیں دینا لما، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ جس کارن گرو ار جن

چو داں سو تیبہ انک دا لکھیا پنا، تس کارن پنشمینٹ دے سرب لوکائیا۔ جنہاں نے دھر نام سُن کے کٹاں، اندر نہ لیا وسائیا۔ اوہناں دھرم رائے پیرٹنا جوں ویلے وچ گتا، نانک گو بند دوویں دین گواہیا۔ محمد پھرنا بھٹا، چو داں طبق بیٹھے اکھ اٹھائیا۔ حضرت عیسیٰ اپنا دیکھے سماں، صدی ییسویں دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، نہ ہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دین مذہب ذات پات نام کلمے دا رہن نہ دیوے بنا، آتم پر ماتم پر ماتم آتم پار برہم برہم پڑا دے چکائیا۔

★ ۲۶ پوہ شہنشاہی سمت ۶ سیوا سنگھ نوں پنج پیاریاں وچ شامل کرن سمیں ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

بشن سنگھ داسٹ دُلا را، در دربار ملی وڈیائیا۔ سیوا سنگھ سیوا وچ لگا پیارا، پریمی پریم دیا کمائیا۔ چند نال چک گیا ستارا، سطح زمیں اسمان وٹی ودھائیا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی کرنہارا، کرتا پُرکھ اگم اتھاپیا۔ جس نوں جھکدے اوتار پیغمبر گرو وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری سیس نوائیا۔ دیوت سُر کرن نمسکارا، جگ چوکڑی دھوڑی خاک رمائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا پروردگارا، سانجھا یار ہوئے سہائیا۔ گرگھ گرگھ ہر جن ہر بھگت دے کے نام ادھارا، ادر دا لیکھا دے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سد اپنارنگ رنگائیا۔ بشن سنگھ کہے میں سچکھنڈ دا واسی، پر بھ سچ دتی وڈیائیا۔ مات لوک دی تکاں راسی، منڈل کھوجاں چائیں چائیا۔ جس صاحب دی بنیا داسی، سیوک ہو کے سیوا کمائیا۔ اوہ کرپا کرے پُرکھ ابناشی، ابناش اپنارنگ رنگائیا۔ میری دھرم دھار دی شانسی، شناخت پر بھ اپنے گھر رکھائیا۔ عرض بیننتی من کے آکھی، آخر اپنے گھر لگائیا۔ میرا لہنا رہیا نہ باقی، پورب لیکھا دتا چکائیا۔ آتم پر ماتم بن کے ساتھی، درگاہ ساچی سچ لگائیا۔ جتھے اکو نرگن نور جوت پرکاشی، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ میں خوشی مناؤنی چو داں پوہ دی راتی، رتڑی پر بھ دی ویکھ دکھائیا۔ سیوا سنگھ میری یاد رکھنی باقی، باطن پڑا دیاں گھلائی۔ اکو پُرکھ اکال مننا کملاپاتی، پت پر میثور دھر درگاہیا۔ تیری لیکھے لگے جیون زندگی حیاتی، آب حیات امرت رس اک چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا

ور، سر اپنا ہتھ لگایا۔ چھٹی پوہ کہے جن بھگتاں بھگت دا دیکھیا سگن، سگلا سنگ دکھایا۔ جنہاں دے انتر آتم رنگن، رنگ انڈیٹھ اک چڑھایا۔ سچ پریتی وچ مگن، آلس نندرانہ کوئے رکھایا۔ اوہ گرگھ دپیک لوک مات جگن، جاگرت جوت بن ورن گوت رُشانیا۔ گھر ٹھا کر پائے پر بھ سجن، داتا دھر درگاہیا۔ جو چرن دھوڑ کرائے مبن، دُرم ت میل کرے صفایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت لیکھا جانے سورا سربگن، صاحب سکھدائی بے پرواہی اپنی دیا کمایا۔

★ جلوس دے دربار پجن تے ★

سجھنڈ کہے میں آواں گا۔ بن روپ رنگ رکھ کھیل کھلاواں گا۔ نرگن دھار سورا سربنگ دیکھ دکھاواں گا۔ اوتار پیغمبر گرو نال ملاواں گا۔ وشن برہما شو ساتھ لیاواں گا۔ کروڑ تیتیا سچ اشارے نال اٹھاواں گا۔ برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان آپ سمجھاواں گا۔ دھرنی دھرت دھول دھول دیکھ گرہ انتر، نرنترا اپنا رنگ رنگاواں گا۔ چار جگ دا بچھلا وایج کے منتر، گر منتر کھوج کھجاواں گا۔ لکھ چوراسی اندر تکاں بسنتر، ہڈ ماس ناڑی پھول پھولاواں گا۔ نوست کھوج کے تھان تھنتر، پردہ اوہلا آپ چکاواں گا۔ جس برہمے دے کوٹاں میتے منونتر، دھر سندیسہ اک سناواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے لکھ جگاواں گا۔ سجھنڈ کہے میرا کھیل لوک مات، متا پر بھ دے نال پکایا۔ شبد گرو گردیو سناوے گاتھ، بن اکھراں اکھر درڑایا۔ جس دا جگ چوکڑی کھیل تماش، سنجگ تریتا دواپر کجگ کل ورتایا۔ اُس دا حکم سنیہہرا ملیا خاص، شبد انادی ناد جنایا۔ جس نے نرگن نرگن آتم پر ماتم پاؤنی راس، بن گوپیاں کاہن ناچ نچایا۔ جس کجگ انت میٹنی اندھیری رات، سنجگ ست چند چکایا۔ اوتار پیغمبر گرو جو دس کے گئے بھوکھت واک، واقع سب دا لئے گھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ سجھنڈ کہے میں آواں گا اُپر دھرنی، دھرت دھول دھول سہایا۔ میں اکو تک پڑھنی، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ اکو پڑھ اکال

دی ڈھنسا سرنی، دوجا ایشٹ نہ کوئے منایا۔ اکو دھرم دی دھار دسنی کرنی، دین مذہب ذات پات دا پنڈھ مکائیا۔ اکو منزل دسنی چڑھنی، جتھے وشن برہما شو راہ وچ نہ کوئے اٹکائیا۔ اکو تاری دسنی ترنی، دو جہاناں پار لنگھائیا۔ اکو گرہ مندر گھر نیز کھولنا ہرنی پھرنی، برنی ورنی اوچ نیچ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا ہکم اک ورتائیا۔ سچکھنڈ کہے میں آؤنا سوا دس، پوہ چھٹی رت سہائیا۔ جن بھگتاں ہردے اندر جانا وس، واسطہ پر بھ دے نال جڑائیا۔ دُھر دا امرت دینا رس، بن رسنا جہوا چکھائیا۔ اُس ویلے اوتار پیغمبر گرو اپنے خالی دسن ہتھ، بن ہتھاں ہتھ اٹھائیا۔ بنا سیس توں چرنی جاون ڈھٹھ، پُرکھ اکال تیری وڈ وڈیائیا۔ ساڈا دین مذہب دا چل سکیا مول نہ ہٹ، ہٹوانے روون مارن دھائیا۔ کوڑی کرپا لگا پھٹ، ممتا موہ رہی گر لائیا۔ سکھ مرید سانوں گئے چھڈ، بہری ساڈی تیرے آگے ڈھائیا۔ جس طرح سچکھنڈ وچ نہیں کوئی اڈ، اوتار پیغمبر گرو دکھرا نام کلمہ نہ کوئے دھئیائیا۔ مذہب دا نشانہ سکے کوئی نہ گڈ، منکھ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اسیں آد توں تیری جوت دی جد، انت تیری جوت وچ سمائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے اوہ ویکھ ساڈی چو دھویں پیسویں صدی دی آگئی حد، حدود آگے رہی نہ رانیا۔ گوہند ہووے گد گد، میرا ڈھیا دے گواہیا۔ چار کٹ سر شٹی پوے پیالے مد، رسنا رس نہ کوئے چکھائیا۔ کوڑ کلپنا لگی آگ، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ اوہ ویکھ محمد رہیا بھج، چو داں طبق واہو داہیا۔ عیسیٰ نیز رہیا اڈ، نورے چشم دھیان لگائیا۔ موسیٰ خالی دکھاوے ہتھ، مستک ہتھ ہتھ نال ملایا۔ اوتار نیز بدل گئے جگ، راما کرشنا کرشنا راما سینا رادھا سنگ نہ کوئے دکھائیا۔ چار کٹ دہ ویشا نو کھنڈ پر تھی ست دیپ مانو ہوئے بغلے بپ، انتر رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ کسے دارہیا نہ سچاپ، تپیشتر ویکھ لے تھاون تھانیا۔ مایا ڈسنی ڈس گئی سپ، سادھاں سنتاں ڈنگ لگائیا۔ ہردا رہیا کسے نہ پک، یک یار واحد نہ کوئے منائیا۔ تیرا کھیل پُرکھ سمر تھ، تیری بے پرواہیا۔ اسیں سارے گئے تھک، دوئے جوڑ سیس نوایا۔ اسیں چاہندے تیرے سچکھنڈ دوارے جائے وس، واسطہ تیرے نال رکھائیا۔ دین مذہب ساڈا لیکھا رہے نہ وت، وطن بیٹھئے چائیں چانیا۔ توں صاحب پر میثور پت، پار برہم اک اکھوائیا۔ میرے سچ سوامی انتر جامی گھٹ نو اسی پُرکھ ابناشی پار برہم پت پر میثور پروردگار سانجھے یار انتر کھلے کسے نہ اکھ، اکھیاں سارے جگت رہے ملایا۔ زرگن دھار سچ سرکار ہو پر تکھ، بھيو ابھیدا اچھل

اچھیدا چار ویداں توں باہر دے سمجھائیا۔ اسیں سارے چاہندے توں دو جہاناں نوجوانا مرد مردانہ ایکنکار سب دا ہوویں نیتا، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔
 سچھنڈ کہے میں اچ رات نوں سب دا چار جگ دا بچھلا دس دینا لیکھا، بقایا رہن کوئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکال تیرا اکو اک آد جگاد جگ چوکڑی شبد گروگر
 بیٹا، جس نوں جنمے کوئے نہ مائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان،
 نرگن نرویر نرکار نرکار نر ہر نرائن سچ، ساچی سچ کار کمائیا۔

★ رات نوں ساڈھے نوو بجے ★

سچھنڈ کہے سو پُرکھ نرنجن کھیل مہانا، ہر پُرکھ نرنجن آپ کرائیا۔ ایکنکار نور نورانہ، آد نرنجن ڈمگائیا۔ ابناشی کرتا شاہ سلطانا، سری بھگوان اگم
 اتھاپیا۔ پاربرہم وڈ بلوانا، پروردگار نور الایا۔ شبدی شبد کھیل مہانا، مہما اکھ کتھی نہ جائیا۔ بنا چھپر چھن توں میرا حق مکانا، چار دیواری نہ کوئے وڈیائیا۔
 سوریا چند نہ کوئے نشانہ، نرگن نور جوت رُشائیا۔ اوتار پیغمبر گرو کوئی نہ ناما، صفتی صفت نہ کوئے صلاحیا۔ سرگن تت نہ کوئے پہچانا، مایا ونڈ نہ کوئے
 ونڈائیا۔ برہم ہوئے نہ کوئے پردھانا، آتم رنگ نہ کوئے دکھائیا۔ روپ دسے نہ سپتا راما، رادھا کرشنا نہ کوئے دکھائیا۔ پیغمبر کرے نہ کوئے سلاماں،
 منتر نام ست نہ کوئے سنائیا۔ ڈنکا فتح و بے نہ کوئے دامہ، دامنگیر دامن پھرن کوئے نہ پائیا۔ نہ کوئے نام نہ کوئے کلاما، اکھ ورنڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ نہ
 کوئی زمیں نہ کوئے اسمانا، منڈل منڈپ نہ کوئے رُشائیا۔ نہ کوئی صبح نہ کوئی شاما، گھڑی پل وقت نہ کوئے جنائیا۔ اکو میرا مہربان مہربان مہربانا، دوجا
 نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اک اھوائیا۔ سچھنڈ کہے میرا دوار سہنجنا، سوبھاونت
 رنیک۔ جوت جگائے آد نرنجنا، ایکا ایکنکارا ڈھر رفیت۔ جس نوں کہندے گوپال مورت مدنا، سجننا اپنی حق رکھے توفیت۔ نہ گھڑیا نہ بھجنا، نہ آسا منسا
 کوئے امید۔ جس دا پرکاش دیپک اکو جگنا، جس دی کر سکے نہ کوئے تمہید۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک،

جس دی آد انت دی سُندید۔ سچھنڈ کہے میرا جانے کوئے نہ انت، انت کہن کوئے نہ پائیا۔ میٹوں اکھراں اکھراں وچ گا کے گئے اوتار پیغمبر سنت، فقیر کلمیاں وچ درڑائیا۔ میری مہما کردے گئے نام والے منت، لیکھا لکھ کے قلم شاہیا۔ سندیسہ ملدا رہیا جیو جنت، دھرنی دھرت دھول وڈیائیا۔ کسے بھيو نہ پایا میرا بودھ اگادھا سنگر شبد اکو پنڈت، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ میں پُرکھ اکال دین دیاں آگے بنا بول توں کراں منت، پنا سیس سیس نوائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیاں سچ دس میری کیہری سچی سمت، کون ونڈ ونڈائیا۔ کتھے میری لمٹ، حد حدود دے درڑائیا۔ کس تار نال میں رہیا چمٹ، سہارا کون درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ سچھنڈ کہے میں کہا پُرکھ اکال، سچ نال درڑائیا۔ میرے اندر اپنا دیک بیٹھوں بال، آد جگاد تیری رُشائیا۔ میرے صاحب تیری دھر مسال، دھرم دوارا اکو نظری آئیا۔ جتھے وجے کوئے نہ تال، راگ ناد نہ کوئے سنائیا۔ نہ کوئی چھے مُریداں حال، مُرشد روپ نہ کوئے وٹائیا۔ نہ کوئی سکھ مُریداں کدے پُچھے کیہرا تہاڈا سوال، بھيو ابھید نہ کوئے جنائیا۔ نہ کوئی دسے کال مہاکال، رائے دھرم نہ دے سزائیا۔ چتر گپت لیکھا نہ سکے دکھال، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ میں دیکھاں کھیل کمال، کرتے تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ سچھنڈ کہے میری نمو نمو بندنا، سجدہ سیس جھکائیا۔ میرے صاحب سچ بخشدنا، رحمت منگاں چائیں چائیا۔ تیرا آد انت انندنا، انند انند وچوں درسائیا۔ میرے سینھیاں کوٹن کوٹ جگ میتے اوتار پیغمبر گرو منگدے گئے منگنا، تیرے آگے واسطہ پائیا۔ پتہ نہیں توں کس ویلے کس نوں اپنے رنگ وچ رنگنا، کی اپنی دیا کمائیا۔ مہربان محبوب دسدے سنج وچ کیہرا نام ونڈنا، پچھلی ونڈ آگے رہے نہ رائیا۔ کیہرا مستک لاؤنا چندنا، دُرمت میل دھوائیا۔ کیہرا اوتار پیغمبر گرو مات لوک گھلنا، تن وجود نال سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ سچھنڈ کہے پربھو میری ارداس، بیننتی دیاں درڑائیا۔ کی کرنا کھیل تماش، بھيو ابھیدا دے گھلایا۔ کس بدھ دھرنی اُتے پینی راس، منڈل منڈپ ناچ نچائیا۔ کی لیکھا جانے سرب گنتاس، پڑدا اوہلا دے اٹھایا۔ کی اوتار پیغمبر گرو آئے آکھ، بھوکھتاں وچ تیرا راگ سنائیا۔ کس بدھ پرگٹ ہوویں ساکھیاں، صاحب سوامی اپنی دیا کمائیا۔ اٹھ اپنی سرشٹی دی درشٹی وچ مار جھات،

انترِ نرِ نترِ ویکھ وکھائیا۔ سچھنڈ کہے پر بھوُ بھڑی کسے دا کھلیا نہیں تاک، نچ نیر اکھ نہ کوئے رُشائیا۔ جیہڑے تیرے ماؤ پیارِ مُجّت وِچ ہنس بُدھی ہوئے
کاگ، کاگ ہنس نہ کوئے رُوپ بدلائیا۔ دروہی تیرے نام کلمے دا جگیا نہ کوئے چراغ، چراگاہاں کرے نہ کوئے رُشائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ سچھنڈ کہے پر بھوُ اوہ ویکھ میرا گھرانہ، تیتوں دیاں جنائیا۔ جتھے پون پانی نہیں کوئی نشانہ، اگنی ہون نہ
کوئے تپائیا۔ تیرا جوتی جوت نُورِ مہانا، نرِ گنِ نرِ ویرِ تیری رُشائیا۔ ایہتھے سب دا اک مکانا، پیغمبرِ گرِ اوتارِ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ توں سب دا مالک انترِ جاما،
انترِ جامی بے پرواہیا۔ کرپا کر نرِ گنِ نرِ ویرِ نرِ لوک مات پرگٹ کر اپنا جامہ، زمیں اسمان کھوج کھوجائیا۔ کوڑی کر یا میٹ دے شاما، شمع نُورِ جوت ہوئے
رُشائیا۔ حق دا حق دس پینا پیغمبراں توں باہر کر پڑھائیا۔ سُو ریرِ آیا وِچ میدانا، دو جہاناں ڈنک وجائیا۔ تیرا کھیل آد جگاد وِشنوں بھگوانا، بھگوان تیری
بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے اکھ جگائیا۔ سچھنڈ اوہ تک نظارہ، سو پُرکھ نرِ نچن رہیا درٹائیا۔ تیرا
مُجّت والا پیارا، پری پریتم توڑ نبھائیا۔ جس دا سب نے کیتا اظہارا، صفتاں وِچ صلاحیا۔ اوہ صاحبِ تیرا نرِ نکارا، نرِ ویرِ اک اکھوائیا۔ کاغذ قلم صفت توں
باہرا، کلمیاں وِچ کدی نہ آئیا۔ جس دا حکم ورتے دو دھارا، نرِ گنِ سرِ گنِ سرِ گنِ کار کمائیا۔ الہی نُورِ پروردِ گارا، محبوبِ اک اکھوائیا۔ تیرے
لیکھے دی پاوے سارا، لہنا تیرے ہتھ پھرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ سچھنڈ کہے پر بھوُ میری
اک نمستے، نمو نمو سپس بھکائیا۔ میتوں اپنا بھو دس دے، پڑدا اوہلا رہے نہ رائیا۔ جس نال سارے گھرانے رہن وسدے، وصل اپنا یار دینا کرائیا۔
اوہ ویکھ اوتارِ پیغمبرِ گرُو میرے نال سدے، بھجن چائیں چانیا۔ جنہاں نے جھگڑے پائے تے اٹھ دے، نوست در در بنائیا۔ ونجارے بن گئے دین
مذہب دے ہٹ دے، کائنات کھوج کھوجائیا۔ دُور دُراڈے تیتوں رہے سد دے، ہو کے نام کلمے والے لگائیا۔ نیتز اٹھا کے رہے تكدے، دُور دُراڈے
کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا سچ ور، در تیرے سپس نوایا۔ سچھنڈ کہے پر بھوُ میں تیتوں جھکاں، جھک جھک سپس
نوایا۔ اک اگنی خبر پچھاں، سچ نال درٹائیا۔ توں شبدِ گرُو نوں کیوں کہا اٹھ میرا پتا، سُت دُلا رے دیاں وڈیائیا۔ کیوں اوتارِ پیغمبرِ گرُو آں دا ویلا چکا،

چیتن سب نوں دے کرائیا۔ مینوں اکو اک دکھا، بہری صدی چوڈھویں میرے دوارے وڑن کوئے نہ پائیا۔ کسے نے مد پیتی کسے نے کھادھا پان کسے نے مکھ لگایا حقہ، تیرا حکم منن والا نظر کوئے نہ آئیا۔ کسے نے مونڈ منڈایا، کسے نے لب کٹایا، کسے نے سپس ودھایا، کسے نے ودھالیاں مچھاں، مشکل حل نہ کوئے کرائیا۔ میں دیکھیا جو جھگڑا سو جھگڑا کایا بتا، بتانیاں کرے نہ کوئے صفائیا۔ میں ہور نکیا سرشٹی تیرا نام چیدی نال بلاں بٹاں، ہر دے سکیا نہ کوئے وسائیا۔ سچھنڈ کہے میرا جی کردا ہن میں آپ اٹھاں، جے کوئی میرے کول اُتے نہیں آونداتے میں لوک مات جا کے ویکھاں تیری سرشٹی دی درشٹی جیہڑی تیرا نام گئی بھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ سچھنڈ کہے اوتار پیغمبر گر کرو تیری، ترے گن اتیتے لو انگڑائیا۔ وشن برہما شو نال رلاؤ اکٹھی ہو جائے یاری، یارانہ اک بنائیا۔ اکٹھے کرو اکو واری، وارتا پچھلی دینی بھلائی۔ دھرنی اُتے دھول اُتے دھول اُتے بولو اک جیکاری، نعرہ اک سنائیا۔ توں مالک ساڈا بے عیب پروردگاری، جلوہ گر تیری رُشائیا۔ ساڈی دین مذہب نالوں ٹٹ گئی یاری، یارانہ تیرے نال لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ اوتار پیغمبر گر کرن صلاح، سچھنڈ وچ اپنا متا بنائیا۔ چلو اک ملیئے راہ، رہبر تکیئے بے پرواہیا۔ جس نوں رام کرشن کہہ کے آئے خُدا، واہرُ ستنام درڑائیا۔ ہونا نہیں اُس توں جُدا، دکھری ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اوہدے ہتھ سب دی بانہہ، پُشت پناہ سب دے ہتھ لکائیا۔ جس نوں سارے کھندے واہ واہ، سو مالک اگم اتھاپیا۔ اک ڈر اگے دین مذہب دا لگنا نہیں کوئی داء، دعویدار نہ کوئے اکھوائیا۔ ساڈا شبدی گرو گروا، شہادت انت دے بھگتائیا۔ جس داساریاں نے صفتاں وچ گایا ناں، اصلی نام ہتھ نہ کسے پھڑائیا۔ جس نوں کھندے آئے پتاتے ماں، مالک نور خُدا ئیا۔ اُن کی کیتا اوہ گر اوتار پیغمبراں توں جھگڑا پوا کے سورتے گاں، مانو مانو نال دتے لڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ سچھنڈ کہے میں کی کہنا، پر بھ کہہ کے کی سنائیا۔ مینوں ایں جا پدا اگے واسطے میرے اندر کسے نہیں بہنا، لوک مات وچوں کوئے نہ آئیا۔ تیرا اُسریا ہو یا پیار دا مندر بنا ڈھاہے توں ڈھہنا، رنگ محل نہ کوئے سہائیا۔ تیئی اوتار پیغمبر گر انہاں اکو دسیا تیرا بھانا سہنا، دوسرے سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا محکم اک ورتائیا۔ سچھنڈ کہے اوہ تک میرا نام مقامے حق، حق دا نعرہ دتا لگائیا۔ درگاہ ساچی تیرا دوارا پک، پیغمبر آئے سنائیا۔ کیوں ہو یا سب نوں شک، شکوے سکے نہ کوئے مٹائیا۔ پر بھ ایہہ تیرا دوارا دین مذہب دا بن گیا ہٹ، ونجارے وکھرا دکھرا سودا رہے ٹکائیا۔ اوہ ویکھ حضرت عیسیٰ دا کلاک کرے ٹک ٹک، آواز اپنی رہیا جنائیا۔ محمد رہیا نٹھ، بھجے واہو داہیا۔ موسیٰ رہیا ڈھٹھ، نین موند اکھ وکھائیا۔ تیرا کھیل پُرکھ سمرتھ، وڈ تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، در ٹھانڈا اک جنائیا۔ سچھنڈ کہے پر بھ تیرا کھیل اپارا، اپر پیر نظری آئیا۔ در کھڑے گرو اتارا، پیغمبر سو بھا پائیا۔ در درویش ہون بھگھارا، منگن چائیں چائیا۔ اکو وست دے تھارا، تھر اپنی دیا کمائیا۔ کی کھیل تکیئے سنسارا، سنساروگ نہ کوئے مٹائیا۔ چاروں گنٹ دھواں دھارا، اندھ اندھیرا گیا چھائیا۔ ساڈا چلے کوئے نہ چارا، چاروں گنٹ ڈھائیا۔ راہ تكدے تیرا کل کلکی اتارا، امام اماما ہو سہائیا۔ تیرا سنیئے اک جیکارا، اکو صفت صلاحیا۔ سب دا خالی بھریں بھنڈارا، بھر پور بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک بے پرواہیا۔ سچھنڈ کہے پر بھوگر اتارا پیغمبر آئے نیڑے، دُور ڈراڈا پندھ مکائیا۔ وسے تیرے دھرم دھار دے کھیڑے، نگر نرائن ملے وڈیائیا۔ جتھے ایک دو آ نہیں جھیڑے، دُتیا بھاؤ نہ کوئے وکھائیا۔ کھیل تگن تیرے میرے، رُپ انوپ اکو سو بھا پائیا۔ جھگڑے رہے نہ گرو گر چیرے، مُرشد مُرید ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اکو دھرم دھار دے بیڑے، نیا نوکا نہ کوئے رکھائیا۔ سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی آئے دوارے تیرے، در تیرا اکو نظری آئیا۔ صاحب سلطان کر دے مہرے، مہربان ہونا سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ پُرکھ اکال کہے اتارا پیغمبر گرو سارے اکو وار مارو جھاک، نگاہ چاروں گنٹ اٹھائیا۔ تہاڈے ہندیاں کیوں ہوئی اندھیری راتی، کلجگ اپنی کل ورتائیا۔ سورے ہو کے ہتھ مارو اپر چھاتی، چھتر دھاری رہیا درٹائیا۔ کیوں نہیں آتما دی گھر گھر جگی باقی، اندھ اندھیر مٹائیا۔ کیوں نہیں بجر کپائی پائی، پڑدا سکیا نہ کوئے گھلائی۔ کیوں نہ اندر مکی واٹی، نو در دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ کیوں نہ امرت ملیا بوند سوانتی، آب حیات نہ کوئے پلائی۔ کیوں نہ سرتی ہوئی اکانتی، کیسوی رنگ رنگائیا۔ کیوں نہ منزل چڑھے گھائی، بچھلا پندھ مکائیا۔ کیہرا کلمہ کیہرا نام کیہری تہاڈی

ہائی، ہٹوانیو دیو دکھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائی۔ گر اوتار پیغمبر ویکھو نوجوانو، نو کھنڈ پر تھی دھیان لگائی۔ دینا مذہباں دے مہربانو، پڑدا لو چکائی۔ دھرم دے گڈن والے نشانو، نشانے تکو تھاؤں تھانیا۔ کتھن والے کرن کلامو، کائنات کھوجو چائیں چانیا۔ پھیر تکو مقبریاں تے مڑھی مسانو، کون پلو دے جھڈائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر داور، ہر کرتا آپ جنائی۔ گر اوتار پیغمبر پھرے چار چھیرے، بجھے واہو داہیا۔ او تہاڈے ہندیاں ویکھو کلجک نے لالے ڈیرے، بیٹھا ڈیرہ لائی۔ شرع محمد دی کرے نہ کوئے نیڑے، رام راما روپ نہ کوئے بنائی۔ نانک تپے دارنگ نہ آوے نیڑے، دُور دُراڈے بجھے واہو داہیا۔ کایا اگنی سب دی تپے وچ کھیڑے، ساڈھے تن ہتھ رہی جلائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر داہر، ہر کرتا بے پرواہیا۔ گر اوتار پیغمبر بھجوا نال زور، چھیتی چھیتی پنڈھ مکائی۔ ویکھو تہاڈے دینا مذہباں دے گھر وچ لگے چور، بیٹھے آسن لائی۔ پریم دی کٹ دتی ڈور، گنڈھ سکے نہ کوئے پوائیا۔ من سکے کوئے نہ ہوڑ، ہوڑا نام نہ کوئے لگائی۔ سرتی شبد نہ سکے جوڑ، من کا منکانہ کوئے بھوایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن آو نٹھیسے نال بل، برہمنڈ کھنڈ چکر لگائی۔ قداما نال نہیں جانا چل، تن وجود نہ کوئے رکھائی۔ جدھر تکیا اودھر کپٹ چھل، ہنکار وکار وچ سرشی درشی دے ڈہائی۔ نیتز رووے اٹھسٹھ جل، گنگا گوداوری جمنا سرتی رووے مارے دھاہیا۔ پھل دسیا نہ کسے کایا ڈل، پت ٹہنی رہی گر لائی۔ آتما پر ماتا گئی کسے نہ رل، سچا گھر نہ کوئے وسائی۔ جدھر ویکھیا اودھر لوبھ موہ ہنکار دا پھرے دل، بجھے واہو داہیا۔ دین مذہب ویکھی ڈو نگھی ڈل، جس وچوں باہر سکے نہ کوئے کڈھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے سپس نوایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سُن ساچے ساڈے مالک، سچ دیئے درٹائی۔ اسیں سب نے کہا توں ساڈا پرتالک، تڈھ بن دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ ہن کیوں کردا ایں نندرا آلس، پڑدا اوہلا دے اٹھائی۔ اسیں چاہندے سارے مانو ہو جان روپ خالص، خالصہ روپ تیرا تیرے وچ سمائی۔ سانوں مذہب دی اچ توں رہی کوئے نہ لالس، جھگڑا پچھلا دتا چکائی۔ سچ دی حق دی تیرے نام دی نام عدالت، عدل انصاف اک کرائیا۔ کوڑی کریا سب دے اندروں کڈھ دے

جہالت، جہاں تہاں ہو سہانیا۔ مہر مُجبت دی بخش دے نیامت، نر نرین اپنا رنگ دے رنگانیا۔ پر ساڈا اک واسطہ جے کتے صدی چوڑھویں دی ٹال دیویں قیامت، قیامگاہ تیرا در اکو نظری آئیآ۔ توں آدانت دا صحیح سلامت، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگانیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر ویکھو کھیل سورا سربنگا، ہر کرتا آپ کرائیا۔ جیہڑیاں تئیں چار جگ منگیاں منگاں، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جس نوں سمجھے کوئے نہ پنڈا، بندہ بندگی وچ نہ کوئے درڑانیا۔ جس دا کھیل پُرکھ اکال سندا، دوجی سند ہتھ نہ کسے پھڑانیا۔ جس دے کول لیکھا چنگا مندا، چوڑاسی ویکھے تھاؤں تھانیا۔ اُس دے نام دا اکو ست رنگ دا ڈنڈا، ڈنڈاوت سب دی دے بدلانیا۔ منس اندروں رہن نہ دیوے کوئے گندہ، اندروں اندر کرے صفانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر دا تھم اک سنایا۔ پیغمبر کہن آوازے ازو، آزیو عظیم ذوقے زلش چشمے نزد خدائے زگت آفتابے نزونا گوشے شمی نورے رہیں تیرے زمیں توئے طبع ذہنیتے ربا محمدے خدا دستے دُعا ذہیرے زوا گزشتے قضی بہشتے مزی چانے ستو، زانے مہو رسولے زبو نیسے دہو کالستا کند شبدے مردنگ نوستے نقی ظہورے مہو تبریز نوچ، سینے سرمد دستے زود اووو و تیرا مزو، میرے خدا تیرا ظہور بے نظیر دس کدوں ہونا شروع، شرع دے مالک شرع شرع وچوں بدلانیا۔ میرے حق حق دے گاڈ، گائیڈ تیری اک ڈہانیا۔ تیرے بینڈ وچ ہتھ وچ اکو راڈ، ریڈ رنگ دے دکھانیا۔ تیرا تھم حق کہ ہارڈ، جس نال بینڈ ز اپ سب دے دین کرائیا۔ محمد کہے اوہ مالک اکو واحد، مالک ڈھر در گاہیا۔ جس نوں لہجہ دے کوٹن کوٹ سنت سادھ، بیٹھے دھونیاں تانیا۔ سرتی وچ سارے رہے جاگ، جاگرت ویکھن تھاؤں تھانیا۔ جس دا برہمنڈ کھنڈ دو جہان شبدی شبد نال آباد، آبادکاری آتما پر ماتما لئی بنانیا۔ او جگ بدلنا اُس دا رواج، آدانت دی ریتی چلی آئیآ۔ جس نے سب نوں انت دے کے جواب، جواب طلبی منگنی تھاؤں تھانیا۔ کسے دی جُرت پینی نہیں سیس تے رکھ سکے کوئے تاج، تخت نو اسی سارے خاک ملانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اوتار پیغمبر گرو گردیوا، دیو دیوا رہیا سنایا۔ تئیں سب نے بڑی چنگی کیتی سیوا، چار جگ میرا صفتاں والا ڈھولا گانیا۔ نام جپایا نال رسنا جہوا، بٹاں نال بل دتے ٹکرائیا۔ کسے پھڑ کے بہایا نہیں سچکھنڈ دھام نہپل نہکیوا، نچ گرہ

ڈیرہ کوئے نہ لایا۔ سچ دسو تہاڈے مُریداں سکھاں نوں تہاڈے نام دا کیہرا کیہرا مل گیا میوہ، جس دارس چکھ کے شانتی وچ تہاڈے وچ گئے سمایا۔ کوئی کوستک نیا دا لاونا نہیں تھیوا، تلک لائی جگت نہ کوئے دکھایا۔ کوئی لباس نہیں پہریوا، تن بھوشن نال بدلایا۔ پیارتے محبت والی دسو سیوا، سیوک سیوا وچ سمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا دئے اٹھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھو تیرا حکم بڑا زبردست، جابر اکو نظری آیا۔ اسیں تیری مہما کھدے رہے تے ساڈے کمدے رہے ہست، ہست ہست نال بدلایا۔ تیری مدھ نُماری وچ رہے مست، مستی وچ تیرا ڈھولا گایا۔ کدی دسیا اُتے عرش کدی دیکھیا اُتے فرش، عرش فرش تیرا رُپ نظری آیا۔ بہڑی، دہائی، خداتوں ساڈے اُتے کیتا نہیں ترس، رحمت والی نگاہ نہ کوئے اٹھایا۔ کسے نوں مندر واڑیا کسے نوں واڑ دتا چرچ، چم دے چم درشتی والے جھگڑے دتے پائیا۔ اپنے نام دے تھوڑے تھوڑے پلے دے کے خرچ، خرچ خواہ جگت والے دتے دکھایا۔ ساڈے سروں اہے تک لتھا نہیں قرض، مقروض ہو کے دیئے دہایا۔ اسیں چاہندے تیرا اکو نام کلمہ تیرے صفت دی اکو ہووے طرز، دوجا ترانہ نہ کوئے سنایا۔ پُرکھ اکال کہے اوتار پیغمبر گروا دسو میرے سچھنڈ وچ کیہڑے کرائے درج، درجے وار دیو درڑایا۔ تہاں کس دی بیننتی منظور کیتی عرض، آرزو اپنے وچ اُکایا۔ کس دی جنم مرن دی مٹائی مرض، چوراسی دا پندھ مکایا۔ کس دی شرع دی مٹی غرض، گرضیکہ میرا اکو نور دتا چکایا۔ دیکھو اپنے لیکھے دی پٹھی کہ سدھی نرد، نر نرائن دھر دا حکم سنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا میلے سچ سبھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھو اسیں آد توں دسیا اوہ دیکھ تیری اکو جگدی جوتی، دپک تھالیاں والے دین گواہیا۔ تیرا نام اگما مانک موتی، اس دی قیمت جگت نہ کوئے چکایا۔ تیرا تن وجود سوہنا سہنجناست سرُپ دی کوٹھی، کایا گڑھ دتی سہایا۔ پر توں بڑا چالاک آپ چڑھ گیوں اُپر چوٹی، چوٹیا نظر کسے نہ آیا۔ نالے نام دتا پیغام دتا کلمہ دتا ایمان دتا نالے وچ من دی منسا پا دتی کھوٹی، کھرے کھوٹے اکو رنگ رنگایا۔ ساڈی دہائی ہن کلج دی عمر لنگھ گئی چوکھی، چار لکھ پتی ہزار پور نہ کدے کرایا۔ اہے تے تھوڑا سماں بیتیا تیری پڑھے کوئے نہ پوتھی، پُستکاں بغلاں وچ اُکایا۔ جے کوئی پڑھدا تے پڑھدا کارن روزی، روزے رکھ کے تیرا دھیان نہ کوئے لگایا۔ جے

کوئی جگت جگیا سو بن گیا جوگی، جو گیشتر ہو کے بجھے واہو داہیا۔ پر تیرا کھیل توں ٹھاکر دُھر دا موبی، مجلس اپنی نہ کسے سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگایا۔ سچھنڈ کہے میں دیکھاں اگلی پچھلی کوچ، کوچا گلی دیکھ دکھایا۔ کتھے میرے مالک دا لے سرُپ، رُپ انُپ صبر صبوری نظری آئی۔ میں دیکھنے پنج تت کلبوت، کایا کعبے کھوج کھوجایا۔ میں چھیتی قدم لواں پُٹ، بھجاں واہو داہیا۔ اتر پورب پچھم دکھن دیکھاں گٹھ، چارے کُنناں پھول پھولایا۔ جاں دیکھاں پر بھو دے پیارے ڈلارے پنج تت دے پتلی انسان ساچے بنے مول نہ سٹ، سُنیاں نیند نہ کوئے گھلایا۔ کسے دی چوٹی کسے دی گت، کسے نے بودی دتی ہلایا۔ سچھنڈ کہے اوتارو پیغمبر و گرو صاحبانو میں کس نوں لواں پچھ، کس دے آگے واسطہ پائیا۔ اوئے کیوں تہاڈے سب دے ہندیاں کلج کوڑے نے پائی لٹ، لٹیرا بن کے سب نوں لٹ پُٹ گیا کھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سوہنی سہنجنی آئی رات، رتڑی پر بھ دے نال مہکایا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے مہربان محبوب پنجاں لکھاریاں بخش دے اک اک قلم دوات، کلمہ کائنات دے بدلایا۔ ساڈا پورا ہووے بھوکھت واک، آگے چلے نہ کوئے چترایا۔ نہ کوئے سجن رہے نہ ساک، سگلا ساک نہ کوئے بنایا۔ ناتاٹٹ جائے لوک مات، ماتر بھومی دئے گواہیا۔ تیرے آگے بیننتی پُرکھ ابناش، ابناشی کرتے دیئے درڑایا۔ لیکھے لا دے پچھلا کھادھا پیتا تے سب دا سواس، اگلا سماں اپنے ہتھ رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے سیس نوایا۔ اوہ میرے پروردگار تیرے آگے میرا سجدہ، سلام حق حق سناپا۔ توں مالک میرے گھر دا، گرہ مندر تیرا نظری آئی۔ بنا تیری منظوری توں تیری ضروری توں میرے گرہ کوئے نہ وڑدا، سچھنڈ بجن کوئے نہ پائیا۔ میں دیکھیا لہندا چڑھدا، دکھن پہاڑ اکھ اٹھایا۔ کوٹن کوٹ جگت جیو جہان مردا، مر جتے جے مر جوئیاں وچ اپنا چکر لگایا۔ بہڑی تیرے بنا نہیں کوئی تردا، تار نہار سر ہتھ نہ کوئے رکھایا۔ توں جو چاہیں سو کردا، کرتا پُرکھ بے پرواہیا۔ تیرا رُپ نرائن نردا، نہر تیرے ہتھ وڈیایا۔ تیتھوں اوتار پیغمبر گرو سدا سدا ڈردا، آگے سر نہ کوئے اٹھایا۔ تیرے کلمے سارے پڑھدا، پڑھ پڑھ رہے سناپا۔ دیکھنا کھیل انت کلج کل دا، کل کاتی دئے

کھپایا۔ تیرا کھیل تکنہ نچیل دھام اٹل دا، اٹل پدوی تیری بے پرواہیا۔ کچھ لیکھا پورا کر دے راجے بل دا، جو باؤن گیا سمجھایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سد اپنا رنگ رنگایا۔ سچھنڈ کہے میری دُعا، دست دست سرنایا۔ میرے مالک دل رُبا، رحمت حق کمایا۔ مُجّت دا
 دے دے مزہ، مزاحمت اور رہے نہ رانیا۔ تیرے نور دے وچ نیڑ نہ آوے قضا، قاضی ملا شیخاں دا جھگڑا دے چُکایا۔ تیرے دوار اُتے سب دی
 سانجھی جگہ، اِکو گھر دینا بنایا۔ اِکو ہووے ساریاں دا اگا، آگن وچ سب نوں ملے وڈیایا۔ تیرا رُپ سورا سربگا، ست سرؤپ تیرا کھیل اِکو سو بھاپایا۔
 تیرے تھم اندر وشن برہما شو بدھا، گر اوتار پیغمبر بیٹھے سپس نواپا۔ اسپس سُننا چاہندے تیرے نام دی اِکو سدا، سدا سب نوں دینی سُنایا۔ توں مالک
 اِکو وڈا، وڈی تیری وڈیایا۔ کیوں نارد نے خالی دکھا دتا ڈُبا، جو بدھک ہتھ پھڑایا۔ جس دے پچھے اکھر کھیا ببا، بابل نوں ملن کوئے نہ پانیا۔ نہ مالک
 کسے نوں لبھا، جگت کھو جے تھاؤں تھانیا۔ سارے ویکھدے کتھے کلج کتھے اُس دی حدا، کتھے نانک تپا دھونیاں بیٹھا تانیا۔ کتھے اکھر پپا، جس نے سب
 نوں کرنا رفع، دُنیا دا بدل دینا صفحہ، ملیچھاں صفحہ دینی اُٹھایا۔ اِکو نام دا دینا نفع، کسے تے ہونا نہیں خفا، مہر نظر اِک اُٹھایا۔ پُرکھ اکال دی اِکو دھارا
 تے اِکو لگنی دفعہ، جس دی ترمیم آگے نہ کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اِک ورتانیا۔ گر اوتار
 پیغمبر کہن ساڈی حدیث، حضراتاں دے حضرت سپس نواپا۔ اسپس چاہندے ورلڈ وچ ہو جائے پپس، پپس پپس دُنیا رہن نہ پانیا۔ نمو نمو جگت جگدیش،
 گاڈ گڈ گائیڈ اِکو نظری آیا۔ جھگڑا مک جائے تیس بتیس، چھتیس تیرا نام صفت صلاحیا۔ توں آد دا بیس اکیس، دُوئے داز پرو زپرو دا ایکا سو بھاپایا۔
 تیری اِک دی اِک نال ہو جائے پریت، پریت اِکو مل کے وے ودھایا۔ پھیر کلج نے مار دتی چیک، چیک چھاڑا دتا پانیا۔ اودھروں گو بند نے کہا
 میٹوں تیری اڈیک، توں مالک دُھر درگا ہیا۔ رام نے کہا میٹھوں سیتا نے بچھیا ٹھیک، بن وچ کیتی حال دُہانیا۔ کرشن نے رادھا نوں کہا ویکھ لے لاکے
 نیجھ، کلج انتم اکھ کھلایا۔ حضرت موسیٰ نے کہا اُس دی حق توفیق، جو تحفہ گھر گھر دے پہنچایا۔ عیسیٰ نے جس ویلے گل وچ پائی صلیب، ہتھ دوویں
 دتے پھیلایا۔ محمد نے نک نال کڈھی لیک، لائن این دتی لگایا۔ نانک نے ستنام دا گا کے گیت، سندیسہ دتا سُنایا۔ گو بند نے فتح ڈنکا و جا کے کہا اوہ مالک

تے تئیں سارے اُس دے گھر دے وسنیک، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ اسیں سارے منگن والے بھیکھ، خالی جھولیاں رہے دکھائیا۔ پھیر پچھو کلجک دے انت اک شبد گرو نے سب دی کرنی تصدیق، دوجی شہادت نہ کوئے بھگتائیا۔ جس نے ساری دُنیا دا سانجھا کرنا گیت، ڈھولا گوبند والا گائیا۔ اوہدا صدی چودھویں دا وقت ٹھیک، ٹھاکر ہو کے نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ اوتار پیغمبر گرو کہن کلجک بڑا چنگا، سوربیر مات اکھوئیا۔ جس اٹا و ہن وہایا گنگا، گنگوتری دئے ڈھائیا۔ ملیا رہن نہیں دتا بندے نال بندہ، بندگی والے بندگی والیاں نال دتے لڑائیا۔ کسے ہتھ ڈانگ پھڑائی کسے دے ہتھ پھڑایا ٹمبا، دوویں روپ بدلایا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار دا چلا کے منبع، مُجبت پر بھ دی دتی تڑائیا۔ کیوں اُس نے کہا میرا پینڈا بڑا لمبا، چار لکھ بٹی ہزار گن کدے نہ پائیا۔ جے میرا لکر دا ڈنڈا آجائے چل کے وچوں چھمبا، تے جوں والے میری شہادت دین بھگتائیا۔ کیوں بل نے سندیسہ دتاسی تیراں سؤ ستاسی ریشیاں باؤن نے ہتھ ماریا اُتے کندھا، ہلونا دتا لگائیا۔ او کلجک انتم کسے نے دھوتی پہننی کسے نے تہمت پہننی کسے نے پہننا تمبا، تابعدار نظر کوئے نہ آئیا۔ اُس ویلے کسے نے کسے نوں لاؤنا نہیں انگا، انگیکار نہ کوئے اکھوئیا۔ صدی چودھویں دا ہونا کنڈھا، کنڈھی بیٹھے سارے روون مارن دھائیا۔ من من ہونا دنکا، بُدھی بُدھی نال ٹکرائیا۔ کھنڈے نال کھڑکنا کھنڈا، کھڑگ کھڑگ نال چھہائیا۔ جھگڑاپینا جیرج انڈا، اُتبج سیتج نیر نیناں نیر وہائیا۔ کلجک کہے میں سب نوں کرنا رنڈا، آتما پر ماتا ملن والا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ اک رنگائیا۔ سچ کہے میں ویکھیا سچ دا منارا سچ، سچ وچ سمائیا۔ سچ وچوں سچ پر گئے سنسار وچ سنسار دا سچ، سنسار نظر کسے نہ آئیا۔ پھیر تکیا کایا مائی کچ، جس نوں کنچن گڑھ کہہ کے گئے گائیا۔ جاں چنگی طرح ویکھیا من منو آ رہیا نچ، اٹھے پہر بجے واہو داہیا۔ جس نے بھلایا پر میثور پت، آتما پر ماتا پت پتی میل نہ کوئے کرائیا۔ جس طرح سوامی دیو مورتی نے دسیا اکو اُتے رکھنا ہتھ، دوجے اُتے اکھ نہ کدے اٹھائیا۔ او دُنیا والیو ویکھو پت پر میثور پُرکھ اکال دین دیاں دُھر دا خُدا مٹنا پک، دوجیاں نوں سجدے کر کر کے ایوے وقت نہ لینا گوائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہندے چلیے بھجئے تے زور نال پیئے نٹھ، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ ویکھئے کلجک کیہڑا جس نے ساڈیاں مُریداں سکھاں نوں ماری سٹ، اپنا

بل دھرائیا۔ ٹاپوآں نوں جاییے ٹپ، سمنڈ ساگر نہ کوئے اٹکائیا۔ پہاڑاں نوں جاییے چھڈ، چوٹی آگے نہ ہور اٹکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے ہتھ سب دی وڈیائیا۔ توں ساڈیاں سکھاں مریداں نوں ساڈے نام دا لالچ پا دتا لے لو پیسیاں والا بھگا، بنا پیسیاں توں ساڈا نام نہ کوئے دھیائیا۔ توں بڑا شیطان توں کھیل کیتا گجھا، اپنی رمز اندرے اندر لگائیا۔ اوہ ساڈا اُجڑن لگا وسدا بھگا، ساڈھے تن ہتھ جگت کایا ڈیرہ لائیا۔ توں سمجھ لیا پُرکھ اکال دا اتم اکو مدعا، جو مدتاں توں اپنا بھوکھت رہیا سٹائیا۔ میرے انت اخیر بے نظیر اکو شبد سنگر نوں کہنا پتا، دوسر گود نہ کوئے لگائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملایا۔ کھجگ کہے اوتار پیغمبر گرو صاحبانوں میں سپس نو اونداء، بلے بلے تہاڈی وڈیائیا۔ اک واسطہ تہاڈے آگے پاونداء، سنجگ آیا سٹائیا۔ میرا کھیل میرے پر بھو نوں بھاونداء، جس میری سیوا دتی لگائیا۔ میں چاہندا تہاؤں سب نوں اک دوجے نال لڑاونداء، پلا سکے نہ کوئے چھڈائیا۔ او ویکھو میتوں دھر درگاہوں حکم آونداء، حکمی حکم لیا سٹائیا۔ حضرت محمد عیسیٰ نال اکھ ملاونداء، سینت نال جنائیا۔ میرا صدی چودھویں دا وقت مکاونداء، کون سندیسہ دے الاہیا۔ دوہاں دا اکو رنگ اکو سنگ اکو جہا قدم اٹھاونداء، آگا بچھانہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دا حکم اک سٹائیا۔ عیسیٰ کہے محمد دیکھ لے خاکی بدن، تن وجود دھیان لگائیا۔ میرا جی کردا ہن جھگڑا چھیڑ دیواں وچ عدن، عدل انصاف اک دکھائیا۔ عیسائی مسلم اک دوجے نوں کرن قتل، شرع شرع نال دیاں ٹکرائیا۔ جتھے کسے دا چلے کوئے نہ یتن، بیتھار تھ اپنا حکم ورتائیا۔ سب نوں کر دیواں بے وطن، بے وطن گھر نہ کوئے رکھائیا۔ محمد کہا مسیح مجیہ تزیہ تزیہ ازیہ کزیہ میرا پروردگار آپے قاتل مقنول آپے کرے قتل، قتل گاہ آپے دے بنائیا۔ دھام رہے نہ کوئے مقدس بیتل، مکہ کعبہ رووے مارے دھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ خدا کہے میرے نبی نزولے، کدل غمزہ رسولاں سدائے چینازگی، چشمے منزل، تختے کھبہو، محمدے رزوه، چوداں طبق دہو، دروہی تیرا نام نظری آئیا۔ جھٹ نانک آگیا کہے کیہڑا تے کون کوئی، کہہ کے رہیا سٹائیا۔ جس نے سرشٹ سگلی موہی، مُجبت جگت وچ رکھائیا۔ محمد جس دے نام دی پوے دروہی، دوہری اپنی کار دکھائیا۔ اُس دے بنا ملنی کسے نہیں ڈھوئی، ڈھو آ دیون کوئے نہ

آئی۔ ہن ویلا سارے اٹھے کر لیتے عرضوئی، بیننتی اک سنائی۔ ساڈی انتم انت ہوئی، ہوکا دے کے دیئے جنائی۔ امرت دھار جائے نہ چوئی، رسنا رس نہ کوئے دکھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائی۔ محمد کہا میں نگاہ ماراں زمیں اسماناں، چوواں طبق باہر دھیان لگائی۔ میں دیکھاں کرشنا کاہنا، گوپال گنواں پھیرے چائیں چانیا۔ میں دیکھاں رام داراما، رام رام دا پڑا لاہیا۔ میں پھیر نکیا ستناما، پڑا پڑیاں وچوں اٹھائی۔ پھیر دیکھا اپنا اماما، جو جلوہ گر نورِ لاہیا۔ میں سجدے توں پنا سجن ہو کے کیتی سلاما، سیس دتا جھکائی۔ اک بیننتی ارداس کیتی تیرے آگے دا کی اقداما، مقام کتھے لینا لگائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ سچھنڈ کہے پر بھو میں دیکھی لوک مات دی ٹکر، ست است نال دینا ٹکرائیا۔ جس نے سارے کیتے پھڑ، گھاؤ گھائل دتا لگائی۔ جگیا سو جیو کیتے کٹر، کٹے وچھے کھا کے اپنا جھٹ رہے لنگھائی۔ تیرے پیار دا پڑھے کوئی نہ پتر، پترے گرنٹھاں والے پھول پھولائی۔ تیری زراکھر دھار والی لہجی کسے نہ سطر، سطر اں اتے انگلاں رہے چلایا۔ اوہ بدھیوان بن گئے چتر، چتر تھ تینوں گئے بھلایا۔ نام بیجیا کسے نہ وتر، رُترئی رُت نہ کوئے مہکائی۔ تیرے چڑھے کوئے نہ تٹر، ترازو سچ نہ کوئے دکھائی۔ میں دیکھا ساچا دے کوئے نہ فقر، فقرے جگت والے رہے گائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائی۔ سچھنڈ کہے پر بھو میں دیکھنی چاہندا تیری سبھا، صبح شام دھیان لگائی۔ توں کس دا پتا بنیوں تے کس دا بنیوں ابا، کس دی امی جان بن کے اپنی گود لگائی۔ کس نوں دتارس اگئی مزہ، رسنا جہوا سواد رہے نہ رائیا۔ کس نوں چلایا اپنی وچ رضا، رازق رزق رحیم ہو کے دیا کمائی۔ پر مینوں اک دس دے کھج بدلنا کس وجہ، وجوہات دینا درٹائی۔ اوہ وی چاروں گنٹ پھر دا بھجا، کالی کفنی گل وچ پائی۔ سب دے اتے پالیا دتا، سر سکے نہ کوئے اٹھائی۔ روپ دھارن کیتا وانگ ٹھگا، ٹھکوری من دے نال رلائی۔ جے کھج نے گوہند دے بچیاں دا ودھن نہیں دتا آگا، بالے نہیاں ہیٹھ دتے دبائی۔ اُس نے کسے دے سر تے رہن نہیں دینی پگا، اوڈھن نظر کوئے نہ آئی۔ مانو ذاتی لگا دتی کھان وچھا ڈھگا، پنچھیاں کھل لہائی۔ دھرم دوارے بنا کے اڈا، کوڑ وکار رنگ دتا رنگائی۔ دھرم دا خالی کر کے ڈبا، جگت سارے دتا جنائی۔ نالے پیار نال کہا سارے پیو رنج کے مدھا، مد پیالے

ہتھ پھڑائی۔ پھیر بھوا کے اپنی گدا، چاروں کُنٹ دتا دکھایا۔ پتو میں انت سب نوں بھگتاؤنی سزا، رائے دھرم دے ہتھ پھڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اک اکھوائیا۔ سچھنڈ کہے میرے صاحب میں تیری کی کراں تعریف، صفتاں وچ صلاحیا۔ توں بڑا شریف، شرافت وچ بیٹھا آسن لایا۔ اٹھ ویکھ سرشی دی نیت، نیتوان ویکھ دکھایا۔ ذرا تک لے دین مذہب روون مار کے چیک، چیک چھاڑا رہے پائیا۔ تیرے ڈھولے گا کے دکھڑے دکھڑے گیت، دین دُنی رہے سنایا۔ کسے نوں توں مندر واڑ دتا کسے نوں واڑیا وچ مسیت، مسدہ حل نہ کوئے کرائیا۔ ذرا سچ دی دس دے آگے پریت، پریتم ہو کے پڑدا دے اٹھایا۔ تیرا اولہا رہے نہ نیچ، دو اک رنگ نہ کوئے رنگایا۔ نہ کوئی شاہ سلطان نہ کوئی اوج نیچ، جھگڑا سارا دینا مکایا۔ تیرا کھیل سدا انڈیٹھ، جگ نیتز نظر کوئے نہ پائیا۔ رنگ چاڑھ دے اک مھیٹھ، دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔ ویکھیں کتے پر بھو کجک وچ اپنیاں بھگتاں دے نہ جاویں پیٹھ، پاسا نہ کدے بدلایا۔ مٹھے کرنے کوڑے ریٹھ، رس اکو دینا چکھایا۔ کدے نام نہ جاویں نال جیبھ، پر بھو اچے چا وچ اپنے بھگت دینے سمایا۔ جھگڑا میٹنا ہست کیٹ، اکو رنگ دینا رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ اوتار پیغمبر گر کہن چلو ویکھئے کجک لٹیرا، جس لٹیا جگت جہان۔ جس داساں آگے ہتھیرا، اوہ بنیا نوجوان۔ پیار رہن نہیں دتا گرو گر چیرا، جھوٹا کیتا جگت جہان۔ بڑا ہویا دلیرا، اُس نوں بھلیا سری بھگوان۔ سب دا ڈوبن لگا بیڑا، ویکھے مار دھیان۔ اُجاڑن لگا کھیڑا، کرن لگا ویران۔ ڈھاہ کے کرائے ڈھیرا، دکھائے سنج مسان۔ چاروں کُنٹ کیتا اندھیرا، ساچا چند دے نہ کوئے بھان۔ اوئے کجگا اوئے تیرا پچھے مالک کیہڑا، اپنا دے بیان۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، وڈ داتا گنی ندھان۔ کجک کہے میرا مالک اک بھگونت، سب نوں دیاں سنایا۔ جس نے میتوں دتا منت، منتر دتا سمجھایا۔ کوئی ثابت رہن نہیں دتا سادھ سنت، سرتی شبد نہ کوئے ملایا۔ آتم پر ماتم میلا ہووے نار نہ کنت، سچ سہنجی نہ کوئے سہایا۔ گھر گھر بناؤنا گڑھ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم نظر کسے نہ آئی۔ کوڑ وکار دا بننا پنڈت، مایا متا بدھی دینی پھسایا۔ کسے نوں سمجھ آون نہیں دینی کس تھادی بنائی بنت، اوہ مالک ڈھر در گاہیا۔ پھیر چھیتی تیرا ہووے انت، انتشکرن بدل دینا سرب لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا محم اک سنایا۔ کلج کہے گر اوتار پیغمبر تک لو میرا کالا ویس، کفنی گل وچ پانیا۔ میٹوں کہہ کے گیا گو بند دس دسمیس، کھنڈا شبد والا بھوایا۔ میں پھیر آوانگا مجھے دیس، بھل رہے نہ رانیا۔ پرکھ اکال دا اکو ہووے گا روپ رنگ تے رکھ، ریکھا سب دی دینی بدلایا۔ کسے دی چلے کوئے نہ پیش، پیشتر اپنا محم درڑایا۔ وشن برہما شو مہیش، گنپت گنیش سپس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر درگا ہی اک اکھوایا۔ کلج کہے میں گل پایا کالا کپڑ، کایا روپ بدلایا۔ جیو کرنے بغلے پڑ، ہنس رہن کوئے نہ پانیا۔ میں تیرتھ سارے کرنے چھپڑ، سروور رہن کوئے نہ پانیا۔ نام دا تولے کوئے نہ تکر، ہٹوانے سارے دینے بھلایا۔ میں کوڑ دا بھرنا مڑ، گھر گھر دینا ورتایا۔ میں سب دے اُتے بننا دھاری چھتر، چھتر دھاری سارے دینے خاک ملایا۔ میں بنا اکھراں توں پرکھ اکال دا پڑھیا اکو پتر، جس پتری وچوں پتر کا گر اوتاراں پیغمبراں دے کے چار جگ دے شاستر دتے بنایا۔ میری کدے کوئی کر سکیا نہیں ہتک، ہتیارا نظر کوئے نہ آیا۔ کلج کہے کئے والیو کتھے تھادی لیاندی بطخ، اوہ لال رنگ اک پاسے والی دیو دکھایا۔ اوہ کھیل پر بھو دا فقط، کسے نوں سمجھ نہیں وچ جگت، جگیا سو اھ نہ کوئے گھلایا۔ سر شئی پھسی وچ بوند رکت، تن مائی سو بھا پانیا۔ اکو صاحب دی ساچی شکت، سچ دا محم اک سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کما یا۔ کلج کہے دیکھو بطخ دا پاسا لال، لال گلا رہیا دکھایا۔ کلج جیو تھادے سرتے کوکدا کال، مہاکال محم سنایا۔ بنا شبد گرو توں تھادا رہنا نئیں جے کوئی دلال، وچولے پلو جان جھڈایا۔ پریم ملنا نہیں حقیقت والا حق حلال، حلال کھان والا رہن کوئے نہ پانیا۔ ماواں دی گودی وچ نہیں، دسنے بال، بالی بدھ گرو ہر کرشن گیا درڑایا۔ سندیسہ دیوے گو بند دی ڈھال، کھنڈا کھڑگ رہیا جنایا۔ کوئی نہ بچھے مریداں حال، مرشد نظر کوئے نہ آیا۔ کلج کہے میری دیکھو صدی چو دھویں دی چال، چال نرالی اک درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا محم ورتایا۔ کلج کہے دیکھو بطخ کی کہندی، کہہ کہہ رہی سنایا۔ ہن چھیڑ چھڑنی دشا کہندی، لہندیوں چڑھدے نوں اپنا پنڈھ مکایا۔ او دنیا دارو دنیا دیکھو کہندی، تنکا تنکا دئے تڑایا۔ انج چھبھی پوہ دی رات محمد نے سنگناں والی لاؤنی مہندی، چو داں طبقال دئے دکھایا۔ میری اُمت دی کلا ہونی ڈھندی، باہوں پھڑ نہ کوئے اٹھایا۔

میری آسا دُھر دا بھانا ہووے سہندی، نیوں نیوں سجریاں وچ سیس جھکائیا۔ آفت دُھر دی دیکھو پیندی، پینڈا سب دادے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک نُورِ الاہیا۔ بطخ کہے میریاں سُن لو کوکاں، کوک کوک سنائیا۔ عیسیٰ محمد دیاں اُمتاں اُٹھاوَن بندوکاں، بدلے واسطے لین انکڑائیا۔ سب دیاں چکنیاں چوکاں، چوک چوک جنائیا۔ میری آہ کہندی میں سب نوں پھوکاں، بھنکارے اگن والے لگائیا۔ جھکڑا میٹاں پنج بھوتیاں، تت تتاں وچ رلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ اک رنگائیا۔ بطخ کہے میں بڑی بختاور، میٹوں سب نے دتی وڈیائییا۔ میں نو وار آئی رام دے در، سیس چرناں اُتے لگائیا۔ یاراں وار کرشن دی سرنی گئی پڑ، پریم تکیا شام دُھر دے ماہیا۔ مونسے دے موڈھیاں اُتے اک دن گئی چڑھ، کندھے اُتے بہہ کے خوشی بنائیا۔ حضرت عیسیٰ دے چھوہی نال دھڑ، سینہ سینے نال لگائیا۔ محمد دے کول ڈگی ڈر، بے ہوش ہو کے اپنی سُرَت بھلائییا۔ ناک توں منگیا ور، چرن چُم کے خوشی منائیا۔ گوہند نوں اُدوں ملی جس ویلے چمکوہر گڑھی وچ گیا ڈر، وڑدیاں اُس دا درشن پائیا۔ پھیر دیکھیا کس طرح اوہدے گرگھ رہے لڑ، سورہر سو بھاپائیا۔ گھمسان دیکھ کے گئی ڈر، میں پاسا لیا بدلایا۔ جدھر محمد دی شرع، اُس شریعت نوں دیکھیا نین اُٹھائییا۔ پھیر میٹوں اِکو دسیا در، جتھوں پر بھ دا نُور نظری آئییا۔ میں ہلایا اپنیاں پراں، پھر پھر اہٹ وچ دُہائییا۔ پھیر میٹوں گوہند نے درشن دتا ذرا، انتر نُور دتا چکائییا۔ میٹوں پیار آیا بڑا، میں بنا بولیوں منگ لئی منگائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا میلے سچ سُبھائییا۔ بطخ کہے میں دیکھیا پریم چوہی، چون نرالا رہیا کرائیا۔ اوہ اکال پُرکھ دا کھوہی، دوسر راہ کدے نہ جائیا۔ اوہ سچ پریم دا جوگی، جو گیشراں والا ویس نہ کوئے وٹائییا۔ اوہ بھسمڑ روپ دا بھوگی، جگت ترسانہ کوئے رکھائییا۔ بطخ کہے میں اُس دے سیس نوایا گوڈیں، نیوں کے دتا دکھائییا۔ اُس ویلے گوہند نے نو سَو نڑنوں ندی دی میرے اندر پیار دی بوئد سٹی میرا رہیا کوئے نہ روگی، روگ جنم جنم دا دتا گوائیا۔ میں پیار نال کہا جے میں انسان ہوواں جووان ہوواں تے میں تیریاں چرناں اُتے چڑھاواں بھل گلاب دا ڈوڈی، ورکھا پھولن والی لگائییا۔ پھیر بطخ کہے میں رو پی ہائے توں کدے ویدی کدے سوڈھی، بنس بنس وچوں بدلایا۔ کدی رام کرشن عیسیٰ محمد موسیٰ بن کے موہی، موج اپنی دتی دکھائییا۔

مینوں آیں جاپدا میریا مالکا تُوں بڑا اپنی صفت دا لو بھی، جگ جگ نام کلمے دسین بدلائیا۔ میں چا ہندی میرا اک پاسا لال تے اک پاسا چٹا تے جے تُوں سچ دا بن جائیں دھوبی، اکو رنگ دسین رنگایا۔ پُرکھ اکال کہا کلمیئے میں صدی چو دھویں پھیر سب دا بننا موڈھی، مڈھلا بھيو دیاں کھلایا۔ پچھلی شرع نوں دیواں ڈوبی، ڈبدياں پار نہ کوئے کرایا۔ دین مذہب دی رہن نہیں دینی کوئی بوگی، بوگس جھگڑے دینے چکایا۔ اپنے نام دی ٹکياں والی رہن نہیں دینی پروہتی، پرمانند اکو دینا دکھایا۔ میری آد انت دی اکو سکھیا بہتی، جو آتم پر ماتم دے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چکایا۔ بطخ کہے جن بھگتو گر کھو گر سکھو صوفیو فقیرو میں نمائی، بدھی دیواں دھایا۔ او تئیں چلدے پھر دے اپنے وچوں لہ لو اپنا ہانی، باہر کھو جن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ اوہ تہاڈا مالک جے تئیں اُس دی بن جاو رانی، دوہاں دی رعیت اکو نظری آتیا۔ نہ کوئی کتھارہ جائے تے نہ کوئی کہانی، نہ کوئی پڑھنی پے وید پُرانی، نہ کوئی آسار کھے جیو انجیل قرآنی، کایا دا گرہ اکو دیکھے بے پرواہیا۔ جتھے چکے جوت نور نورانی، جھگڑا نک جائے زمیں اسمانی، مل جائے مُجبت وچ رُوحانی، رُوح بُت وچ محبوب نظری آتیا۔ بطخ کہے کوئی جھگڑا نہ کریو جسمانی، ایہہ دُنیا دسے فانی، جھگڑیاں والی کلامی، صاحب دی بدنامی، جے مل جائے پُرکھ انامی، پھیر اللہ داہرُو رام ہری اوم تت ست دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ کیوں اوہ سب دا انتر جامی، کدے کرے نہ بے ایمانی، اک گل اوہ کدے کدے ضرور اپنے نام دی کردا نیلامی، جگت دے ٹھیکے دار سارے لئے بلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا داتا اک اکھوایا۔ کلج کہے اوہ بطخ ڈرنگی، میری صدی چو دھویں دھیان لگایا۔ یاد کر لے میں لڑاؤنے اُمتی تے فرنگی، فارس وچ جھگڑا دینا پانیا۔ او کلمیئے تُوں جس طرح دو ٹنگی، او سے طرح دو دھڑ سر شئی دینی دکھایا۔ کسے پاسیوں پون آون دینی نہیں ٹھنڈی، سمندر ست دینے تپایا۔ آہ دیکھ اوتار پیغمبر گرو آونے پچھلی دھار لنگھی، اپنا پندھ مکایا۔ کڈی سوہنی گل محمد دی خواہش اللہ رانی واہوے کنگھی، سوہنا سپس گندایا۔ اودھروں دھرم دی دھار ہندوان پاوے گل انگی، بٹن پچھے رہی دکھایا۔ پُرکھ اکال بڑا ڈھنگی، اپنا بھيو نہ کسے سمجھایا۔ انج رات نوں اُس نے پنا اکھراں توں شبد سندیسہ دینا اوہ ڈاک گھلنی بے رنگی، کسے ڈاکخانے وچوں ہتھ کدے نہ آتیا۔ اوہدے نال لمکدی ہونی شرع دی چنڈی، پرچنڈ روپ

بنایا۔ مینٹوں آس دسدا اُس نے لکھن دیپ وچ پاؤنی اپنی ونڈی، کروچ راہ تکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سندیسہ سچ وچ جنایا۔ کلجگ کہے بطخے کتے میرا نہ دسیں بھیت، او کلمیے تیتوں دیاں جنایا۔ اوہ یاد کر لے میں گرا جن دے سپس وچ پوائی تتی ریت، لوحاں اُتے بہایا۔ تیج بہادر داسر دھڑ کرایا کھیت، کھیتی جگت والی لگایا۔ گوہند دے بچے نیہاں ہیٹھ کر کے بھیٹ، بھیٹا دھرتی دی پور کرایا۔ ہن میں ویکھ سنگھاسن ڈاہ کے گیا لیٹ، کلجگ کہے میں کالا رنگ بدلایا۔ ذرا مینٹوں تک لے نیتن نیت، نیتی والے نال لینے ملائی۔ میرا اگلا جلوہ لینا ویکھ، چاروں گنٹ اکھ کھلایا۔ میں ہن بدلن والا بھیکھ، بھیکھادھاری ہو کے بھجھاں واہو داہیا۔ اٹھاونے شرع والے ملا شیخ، مسانک دینے ہلایا۔ شرع دے اُتے دینے ویچ، قیمت ٹکیاں والی رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ہر صاحب اک اھوایا۔ بطخ کہے کلجگ میں موں نہ بھلی، اوئے بھلیاں دیاں درڑایا۔ مینٹوں یاد آوندی روداس والی کھی، کھٹھاں سوہا پائی۔ سُداس دی دسدی پائی جلی، بدر دا الونا ساگ دے ڈہایا۔ مینٹوں آس جاہدا جناں چر صاحب ملیا نہ صلح کھی، کُل مالک نورِ اِلاہیا۔ اوناں چر میں کسے تول نہیں تلی، جگت ترازو کم کوائے نہ آئی۔ میری جنم جنم دی کوٹن وار بھلوڑی ہلی، ساچی رت نہ کوائے مہکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ہر مہربان مہربان مہر نظر اٹھایا۔ بطخ کہے مینٹوں کلجگ دا کر لین دے دیدار، دیدہ دانستہ دھیان لگایا۔ سارے ہو جاؤ خبردار، سویا رہن کوائے نہ پائی۔ ایہہ وی محمد دا یار، چوہ یاراں تول باہر ونڈ وکھایا۔ جس نوں مدد دیوے استغفار محبوبے عالم اک اھوایا۔ اُس نوں کراں جا کے نمسکار، سجدے وچ سپس جھکایا۔ اوئے کلجگا ویکھیں کتے جانوراں دا پھیر نہ کریں شکار، شکاری بن کے سب دے سپس کٹایا۔ بن نہ بُریار، کوڑی نیتی لینی بدلایا۔ اوہ ویکھ سچّی سرکار، ہر کرتا ڈھر در گاہیا۔ پیغمبر گرو اوتار، اتر پورب پچھم دکھن بھجن واہو داہیا۔ اوہناں پھرنا وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملائی۔ میری اکو وار پکار، کوک کوک دیاں سنایا۔ تیس پنچھی پنکھی جانور اڈنہار، اڈ اڈ اپنا جھٹ لنگھایا۔ ویکھو کلجگ دی کرنی نے مینٹوں کیتا گرفتار، میں چاہندی کلجگ وچ گفٹ تیتوں بھیٹ دین چڑھایا۔ توں پھیر میرے صاحب نوں میرے ولوں کریں نمسکار، نیوں نیوں سپس جھکایا۔ جے اوہ من جائے سچّی سرکار، شاہ پاتشاہ شہنشاہ

دُھر در گاہیا۔ پھیر میٹوں جنم لینا پئے نہ دُجی وار، سچکھنڈ اڈ کے جاواں چائیں چائیا۔ اوتھے ملاں اُس اگئی یار، جو یارانہ دُھر دا رہیا لگایا۔ ہن بھگتو
 باراں وچ گئے کر لو اپنا وبار، ووباری رہیا سناپیا۔ اِکو اک تے اِکو پُرکھ اکال دی دھار، اِکو شبد گرو جو آد جگاد دا اوتار، اوتری اپنی کھیل کرائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا اپنے ہتھ رکھایا۔ صدی چودھویں دی گولی گاں دی اٹھائے مورتی، مورت اکال
 دھیان لگایا۔ اگے آوے منزل مکے دُور دی، نیرن نیرا پندھ چکایا۔ کھیل دیکھے حاضر حضور دی، جو حضرتاں توں باہر سمجھایا۔ جس نے صدی
 چودھویں دی شرع میٹنی گاں سُو دی، سُو گاں کھان والا رہن کوئے نہ پاپیا۔ آواز سناوئی اگئی تُو دی، تریا توں باہر جنایا۔ جھلک درڑاؤنی اپنے نُو
 دی، نُو نُو رانہ دے دکھایا۔ سب دی منزل مُکاؤنی کوہ طور دی، گرہ اِکو اک جنایا۔ جتھے شرع نہیں کوئے مجبور دی، منزل پندھ نہ کوئے ودھایا۔
 اوتھے آواز نہیں کسے تنبور دی، راگنی راگ کوئے نہ گایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک دیا کمایا۔ صدی
 چودھویں دی گولی کھالے سوگند، سنگندھ انتر آتم دیکھ دکھایا۔ تُوں اچ توں شرع دی رہی نہیں پابند، محمد نوں سندیسہ دینا چائیں چائیا۔ چوداں گرگھ
 ہتھاں وچ اٹھا لو چوداں چند، چند ستارا لیکھا دینا مکایا۔ کلج کوڑا رہے نہ رنگ، رنگت اِکو دینی چڑھایا۔ منو آمتا وچ نچے نہ بن ملنگ، دہ دشانہ اٹھ
 اٹھ دھایا۔ چار یاری دارہنا نہیں سنگ، سگلا سنگ نہ کوئے بنایا۔ جس کارن گوہند نے چھڈیا پُری انند، انند پر بھ دے وچ سماپیا۔ اوہ کھیل کرے سورا
 سرنگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دا حکم اِک سناپیا۔ صدی چودھویں دی گولی آسرا
 تکنا نہیں کدے مذہب، حکم دُھر در گاہیا۔ سب نوں اِکو جہا کرنا ادب، وڈے چھوٹیاں سپیس نواپیا۔ دھرتی اُتے دھرتی اُتے دھول اُتے دھرم دا چکنا
 قدم، قدم قدم نال بدلایا۔ کدے جھگڑا نہیں پاؤنا بدن، مائی خاک خاک وچ رُلایا۔ تیرے محبوب دا نوری خدا دا خود مالک دا اِکو عدل، انصاف رہیا
 کرایا۔ سب دا سانجھا پیار والا جے وطن، بے وطن نظر کوئے نہ آپیا۔ جس دے اگے کسے دا چلنا نہیں کوئی یتن، بیتھارتھ اپنا حکم سناپیا۔ جس نے
 چوداں لوک چوداں طبق لیکھے لاؤنے چوداں رتن، چودس چند نال وڈیایا۔ اُس ماہی دا اِکو دوارا تے اِکو پتن، گھاٹ اِکو دے دکھایا۔ جس نوں جگ چوکڑی

کوئی لکھ نہ سکيا بن کے لکھن، کوٹن کوٹ دھيان لگائيا۔ اوہ سُبھاوک ہی کلج دی کريا نوں آيا متھن، نام مدھانا ہتھ اٹھائيا۔ حکمے اندر اُلٹی گيڑے لٹھن، چار گنٹ بھوائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائيا۔ صدی چوڈھویں دی گولی کھالے قسم، قسم نال سنائيا۔ جھگڑا رہن نہیں دينا مائی بھسم، جسم جسمانی جھگڑا دينا چکائيا۔ جو سب دی پت آئے رکھن، رکھک ہو کے ویکھ دکھائيا۔ جا نگاہ ماریو دِشا دکھن، کی کل دے ورتائيا۔ کیوں جیہڑا کلج دی جڑ آيا پٹن، پٹنے والا نال ملائيا۔ آگے واسطے پُرکھ اکال دین دِیال سَت دھرم دی چلاؤنی رسم، رواج رسم اکو دينا بدلایا۔ اوہ اکو نُور نوں سارے ویکھن اکو نُورے چشم، چشم دید ہو کے سو بھاپائيا۔ اوہدے کول چوڑاسی لکھ دی زندگی دا بٹن، جس ویلے چاہے دے دبا ئيا۔ اُس دے حکمے اندر سارے جیو جگت جہان وِچ دن کٹن، پلُوسکے نہ کوئے بھُھڈائيا۔ جس دانام کلمہ کردے آئے رٹن، رٹے جگت والے رکھائيا۔ اوہ سب دا لیکھا حساب کتاب آيا ٹھپن، ٹھپا اپنا نام مُہر دے لگائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائيا۔ صدی چوڈھویں دی گولی مار دے نعرہ، نعرہ حق اک جنائيا۔ تیرا امام بنيا سکدارا، جنھ سکم توں اگلے بنے چھیڑ دینی چھڑائيا۔ جس دا کھنڈا ہونا دو دھارا، کھڑگ کھڑگ نال ٹکرائيا۔ اُس پھرنا جنگل جوہ اُجاڑ ٹلے پر بت پہاڑا، چرناں ہیٹھ دبا ئيا۔ اُس کھیل کرنا استری پُرش پُرش وِچ ناری نارا، نر نرائن اپنا حکم ورتائيا۔ جس دا ساڈھے تن ہتھ دا اتم دائرہ، دعویدار رہن کوئے نہ پائيا۔ یاد رکھیو اگت بھڑکنی ہُن وِچ قاہرہ، قائم مقام دا مالک دے سنائيا۔ کوئی کتاں توں نہ رہو بہرہ، بہر حال دا بھيو دے جنائيا۔ اچ اوتاراں پیغمبراں گرو آں دا اکٹھا ہونا مُشاعرہ، سارے اپنا اپنا لیکھا دین سنائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائيا۔ صدی چوڈھویں دی گولی کہے اے مالک، میس چاہندی سب نوں دے دے وظیفہ، درگاہ دی بخش وڈیائيا۔ کیوں انہاں تیرے نام دا اللہ ہو انا ہو دا گایا لطیفہ، لطف اپنالے کے جگت نوں گئے لڑائيا۔ بنا کے مناریاں والیاں مسیتاں، مُسلسل تیرا جھگڑا رہے پائيا۔ نالے تیس بتیس گاؤندے تے تیرے گھر دیاں کردے تعریفاں، تعریف وِچ تاریک اندھیرا گیا چھائيا۔ میس چاہندی نہ کوئی کلمہ رہے نہ کوئے رہے وصیتا، اکو تیرا وصل وصلے یار نظری آئيا۔ تیرے نال ہوون حق دیاں پریتاں، پریتم تیتوں مل کے وجے

ودھائیا۔ میں چاہندی پچھلیاں ساریاں بدل دے ریتاں، ریتا کو دے دکھائیا۔ جتھے لے وڈیائی ہست کیٹا، اوچ نیچ دا جھگڑا دینا چکائیا۔ کیوں توں مالک
 لکھ چوراسی جیو جی کا، جیون تیری جھولی پائیا۔ محبوب تیریاں حق تعریفاں، تیری تابعداری وچ سیس نوائیا۔ میریاں آساں پوریاں کر دے امیدیاں،
 تیری آمد وچ راہ نکال نین اٹھائیا۔ تیری صفت کرے قرآن مجید، مجموعاً اکھراں والا بنائیا۔ الف والے چوداں حصے شرع والی چھاری، جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ صدی چودھویں دی گولی کہے آمیرے محمد پیغمبر، پراپسنتی مدہم بیکھری
 توں باہر جنائیا۔ اٹھ ویکھ پرائیاں ریتیاں والا اچ رچن لگا سویمبر، صبح شام دا وقت چکائیا۔ جس نے دیناں مذہباں دا بنایا اڈمبر، ٹکڑے ٹکڑے دتے
 کرائیا۔ اوہ سب دا سانجھا دکھاؤن لگا مندر، کایا کعبہ دئے سمجھائیا۔ جس دی اکونجی تے نام تے اکو وچا چندر، وکھ وکھ تالے نہ کوئے بنائیا۔ اُس ست
 رنگ ڈنڈے نال من روکنا بھوے نہ وہ دشا اٹھ کے بندر، بندگی اپنی دینی سمجھائیا۔ گھر وچ گھر دکھا دیوے تے دکھاوے سورہ چندر، کوٹن کوٹ بھان
 کرے رُشنائیا۔ جیہڑا اُس دے حکم دی کرے اُلنگھن، اُس نوں جم کی پھاسی وچ پھسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ دی کرنی کار کمائیا۔ چھبھی پوہ کہے ویکھو کھیل سورا سربنگ، ہر صاحب آپ کرائیا۔ کیوں کلونت نے رام سنگھ نوں بخشی پگ، پچھلا لیکھا دئے درڑائیا۔
 پر بھ دی ریتی جگ جگ چلی آئی جگ، جگ جیون داتا اپنی بنت بنائیا۔ کھیل کردا رہیا ماس ناڑی ہڈ، متوت تت نال ملائیا۔ گپت ظاہر کھیل کھیلے اڈ،
 وکھرا اپنا راہ چلائی۔ پر کسے نوں اپنی دسی نہیں حد، حدود سمجھ کوئے نہ پائیا۔ اوتار پیغمبر گرو بے انت بے انت کہہ کے ٹیکدے گئے متھ،
 دھوڑی خاک رمائیا۔ اخیر کہندے گئے پڑکھ سمرتھ، ہر کرتا دھردر گاہیا۔ جس دے سب کچھ ہتھ، کرے کراوے کرنیہار کرتا اگم اتھاپیا۔ اُس نے
 جس طرح سنجگ تریتا دواپر کلج چلایا رتھ، ایسے طرح جگت دی جگت دئے بدلایا۔ ہن کلج ویکھو لتھنا ستھ، گوہند یارڑے دا ستھر دئے گواہیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہربان مہربان مہربان مہربان مہربان مہربان مہربان مہربان مہربان مہربان مہربان مہربان مہربان مہربان مہربان
 جس نے ساری شرع دا بنھنا بستہ، اکھربغلاں وچ لٹکائیا۔ اکو نوں آگے دسنا رستہ، نو دوارے دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ نو کھنڈ پر تھی نام ملنا ستھ، کرتا قیمت نہ

کوئے لکھائیا۔ جس پر بھو دا سدا سچھنڈ کھیڑا وسدا، تے گر اوتار پیغمبر اے تک اپنا گھر سکے نہ کوئے بنائیا۔ جو آیا سو پھیر گیا نسدا، جوت وچوں نکل
 پھیر جوتی وچ سمائیا۔ تے نام اوسے پیو دا گیا رٹدا، جس دے رٹے گھر گھر گئے دکھائیا۔ اوہ کھیل کرے بازی گر نٹ دا، سوانگی اپنا سوانگ رچائیا۔
 کدے رام کدے رحیم کدے عالیشان عظیم، کدے مالک بن قدیم، کدے مذہباں دی کر تقسیم، کدے حکم دے نزیم، کدی بدلی کرن آیا تریم،
 روپ دھار بیٹھا جٹ دا، صاف ستھرا سو بھاپائیا۔ جس جھگڑا رہن نہیں دینا بنے بٹے وٹ دا، ڈانگاں دو ہتھیاں وچ اٹھائیا۔ ادھروں ڈوری شرع دی
 ادھروں ڈوری مذہب دی ویکھو کڈا، کٹے کھان والا رہن کوئے نہ پائیا۔ سب دا پیالہ سٹا دینا ہتھوں گٹ گٹ دا، مدرس نہ کوئے چکھائیا۔ مانس بھکھانہ
 رہے مانس دی رٹ دا، رتن امولک ہیرے دینے پرگٹائیا۔ انسان پکا کرنا جت دا، دھیرج دھیر دینا رکھائیا۔ مایا روپ نہ دھرے ڈسنی سپ دا، وکھ
 اندروں دینی کڈھائیا۔ اکو اشٹ ہووے پُرکھ سمرتھ دا، اکو اوسے نوں سپس جھکائیا۔ اکو کلمہ ہووے یک دا، واحد نور رُشنائیا۔ باقی دا لیکھا ہونا فک دا،
 فرتے پچھلے اپنے وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نو رنگ دا کہے غنچہ میرا اک
 استاد، اُست اُس دی دیاں سنائیا۔ جس نے پہلوں شبد گرو کیتا آزاد، اپنے وچوں پرگٹائیا۔ اوہدے وچوں وشن برہما شو کیتے آباد، سوہنا رنگ رنگائیا۔
 پھیر اپنے بدل کے مزاج، اپنے نام لئے پرگٹائیا۔ پھر اپنی سنا کے آواز، اپنی خوشی دکھائیا۔ پھر دُھر دا سازن ساز، دیوے مان وڈیائیا۔ وشن برہما شو
 نوں دے کے دات، دو تمند دتے کرائیا۔ چوراسی دا چلا کے جہاز، بیڑے دتے بھرائیا۔ وکھ وکھ بنا کے سماج، سمگری دتی جھولی پائیا۔ رسنا نال لین
 ارادھ، رستے دتے درٹائیا۔ شرع دے بنا کے کاج، کجل اکھاں وچ لکائیا۔ ممتا دے نچا کے ناچ، نوٹے دتے بنائیا۔ ست وستو نوں اپنی وستو نوں رکھ
 کے کایا مائی وچ کاج، گھٹن بھننہار اپنی کھیل کھلائیا۔ بڑا دکھ اچ تک اُس نوں سکلیا کوئے نہ وچ، وچک ہو کے سکلیا نہ کوئے سمجھائیا۔ جٹی ک کسے مل
 گئی اونی ک کہانی گیا آکھ، آگے سارے سپس نوائیا۔ اوہ پر بھو کدے نہانا کدے گستاخ، کدے مالک تے کدے شاخ، کدے اگنی ہون تے کدے
 راکھ، کدے پون پانی کدے جلا، جلوہ گر اپنی کھیل کھلائیا۔ غنچا کہے سچ پچھو میتوں اُس دی سدا یاد، بن یادداشت سب دے وچ لکائیا۔ میتوں یاد آ

گیا جس ویلے نانک نے وجائی رباب، ربی نور نظری آئی۔ جس ویلے گیا وچ بغداد، بغلیاں کندھیاں اُتے لکائی۔ کناں وچ انگلاں پا کے دتی بانگ، اُچی
 اُچی دتا سنائی۔ یامین یا رحیم یا آمین تیرا روپ سدا و سدا، سمل اپنی کار کمائی۔ پھیر کہا اُس مالک نے سب نوں دیناں مذہباں توں کر دینا آزاد، شرع
 دی ڈوری نہ کوئے بندھائی۔ پنجاں لکھاریاں کول ساڈھے تن ہتھ دی ڈوری نال کیڑا بدھا لسیاں ٹنگاں والا ایہہ محمد دی کاڈھ، کاڈھیاں وچوں ڈاڈھے نوں
 گیا پائی۔ ہجر کردیاں جس ویلے ماری سی چانگ، اُچی کوک کوک سنائی۔ اے میرے محبوب اے نورے خدا، کھزلا مزلو شینے ذبح وست زہی تلزو خدا،
 اسیتے گزڈ، ززے دجیہ، مسیحے مساہ، شہنشاہے عالم تیرا علم سمجھ کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنی
 کار کمائی۔ ویکھو بئی آگیا خواجہ خضر، خضر کہہ کے کی سنائی۔ او میریا مالکا، میرا دکھی ہو یا جگر، جگہ نظر کوئے نہ آئی۔ میں پھریا ادھرتے ادھر، بھجیا
 تھاؤں تھانیا۔ پھیر ویکھیا جس ویلے کرشن گھر گیا بدر، اپنا پنڈھ مکائی۔ اوہدی پوری کیتی سدھر، سدھراں رنگ رنگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، سد اپنا بھیو گھلایا۔ پنجاں پیاریاں لکھاریاں دا بدھا ہو یا بولے کیرا، اپنا دھیان لگائی۔ جیہڑا نچتر سنگھ نے لیاندا پیرٹھا، صدی چودھویں دی
 گولی بیٹھاں دینا ڈاہیا۔ چوڈاں راجے مہاراجے اپنے اُپر اٹھاؤ کمان تیرا، ترکش دیو ہلایا۔ اٹھ کے دکھا دیو اپنا چیرا، تاج دھرم دا نظری آئی۔ پُرکھ اکال
 تکو وڈ پیرن پیرا، پاربرہم اک اھوائیا۔ جس نے ساری سرشتی دی بدل دینی تقدیرا، تدبیر اپنی اپنے وچ چھپائی۔ جھگڑا میٹنا شاہ حقیرا، حضرت حضرتاں
 ہکم سنائی۔ مالوے والیاں ست رنگ دا گانا بدھا جنہاں نے تھالی گلاس دا چکلیا پیرا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا
 ہکم اک ورتائی۔ کلج کہے پر بھو میری طوبی، طوبی توب سنائی۔ میں آیا سُن کے تیری سو بھا، سو بھاؤنت تیری سرنائی۔ میٹوں نہ کوئی لالچ تے نہ کوئی
 لو بھا، ممتا موہ نہ کوئے رکھائی۔ میں اک ویراں ویکھنا چاہندا جیہڑا شبد ہو یا سی بی بی راج نوں وچ موگا، اوہ اٹھ کے تیریاں دھرم دیاں جوتاں دین
 دکھائی۔ پھیر میں تیرے آگے لاواں اپنا گوڈا، نیواں ہو کے سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا آپ
 کرائیا۔ کلج کہے گو بند میرا آگیا کڑا تیری بھینٹا، بھینٹا اور رہے نہ رانیا۔ ٹوں اکو صاحب پُرکھ اکال دا بیٹا، دو جی جنم دین والی کوئے نہ مانیا۔ ٹوں سب

دا کھیوٹ کھیٹا، کھکا کوڑ دینا چکایا۔ سوہنیا سوربیرا نوجوانا توں ماجھو واڑے دی سیجا لیٹا، اپنا آسن لایا۔ تیرے کول کوئی اکلے پنٹھ دا نہیں ٹھیکا، ساری سرشٹی پرکھ اکال نے تیری دتی بنایا۔ ذرا یاد کر لے بچھلا چیتا، بھل رہے نہ رایا۔ کی ہویا جے توں پھر دا وچ کھیتاں، کھیتی باڑی لکھ چوراسی تیری دیاں دکھایا۔ توں پھرنا ہن وچ پردیساں، بھجنا واہو داہیا۔ تیرا سب دے نال لیکھا، اکو وار دینا بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کماہیا۔ گنچہ کہے میتوں بنا دتا ترپت دا دھرم دا داچ، رام سنگھ نے جھولی دتا پاپا۔ میں ہن ساریاں دی گھلاونی جاگ، سویا رہن کوئے نہ پاپا۔ اک وار سارے پنجاں جیکاریاں دی اچی دیو آواز، سارے خوش کر لو مزاج، عشق حقیقی تے مجازی دوویں دینے تجایا۔ اس توں اگے تھادے پر بھو دی آواز، جتھے بنا شد گرو توں دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ تیس اُس دا باغیچہ او سے دا باغ، جیہڑا گلشن رہیا مہکایا۔ تھادسا ساریاں دا اکو سماج، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ نہ کوئی لنگڑا لولا اپانج، آتما جس مرن وچ کدے نہ آیا۔ تھادسا سب دا دھرم دا دھرم ہووے راج، رعیت اپنا آپ بنایا۔ ایہہ اوتار پیغمبر گرو آں دا خواب، جیہڑے پیشین گوئیاں وچ بھوکھتاں وچ لکھتاں وچ ایشاں وچ درشاں وچ سرشٹی گئے سمجھایا۔ دیکھو کوئے نہ بنیو کاگ، کاگ وانگ نہ کوئے گر لایا۔ تھادے اندر تھادے صاحب دی نام دی سدا وجدی رہے رباب، محمد ربیول ثانی وچ گیا جناہ۔ نانک نے بھیو دسیا اُس دا آد، جو انت دا مالک اک اکھوایا۔ بے شک اوہ چوراسی لکھ کپڑ دا بزانج، جنم جنم وچ تن دے سوٹ دے بدلایا۔ جے اُس دی دھار وچ پیار وچ گالو توں میرا میں تیرا اکو راگ، دوجا روپ نہ کوئے درسایا۔ پھیر تھانوں لوڑ نہیں رہندی وچ جان دی سُن سادھ، اوہ کرپا کر کے مہر نگاہ نال سچھنڈ دے پہنچایا۔ سچھنڈ کہے پر بھو میں وی آگیا میتوں کسے نے نہیں کرنی امداد، امدادی نظر کوئے نہ آیا۔ کلج کہے سچھنڈا اوئے میتوں اچے کر لین دے اتفاق، صدی چودھویں دے دس سال اپنا حکم ورتایا۔ میتوں پتہ نہیں نو سو نونوے گرگھاں نے مکھ نوں لایا لُعب، زبان بلاں اُتے چُھہایا۔ وقت آوناتے کسے نوں لبھنا نہیں آہ، جل پیالے ہتھ نہ کوئے اٹھایا۔ کسے نے بھن نہیں کھانا کباب، چُھریاں والے قصائی مکھ لین بدلایا۔ جس دا اکو مٹر پیارا احباب، جلوہ گر اک اکھوایا۔ جے اُس دارس مانو اکو لو سواد، انرس اکو دے چکھایا۔ پھیر خوشیاں نال کہو اوہو ساڈا مہربان تے اوہو

ساڈا گاڈ، اوہو ساڈا دُھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کماہیا۔ کلج کہے محمد میں عیسیٰ موسیٰ رہن نہیں دینے فرینڈ، فراڈ اپنا دینا دکھایا۔ دُھر دا لحم کرنا سینڈ، سینڈ سٹارماں وچ دی دُور دُراڈے دینے پہنچایا۔ دیکھنی اوہ لینڈ، جتھے نو چکر کٹ کے حضرت عیسیٰ نشان گیا لگایا۔ جتھے دوہاں دے اُپر ہونے ہینڈ، ہینڈز اپ کرے لوکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھیا بھیدا دے گھلایا۔ کلج کہے میرا ہندا جاندا وقت، ویکتیاں دیاں جنایا۔ جگیا سواو جے بناتے بنیو بھگت، بنا بھگتاں توں پر بھونوں ملن کوئے نہ پانیا۔ ایہہ میری پگی شرط، میں شرع والیاں نوں دیاں ٹھکرایا۔ میرا کھیل اُتے دھرت میرا مالک اُتے عرش، عرشی پریتم اک اکھوایا۔ اوہ اُس دے پیار وچ مُجت وچ انتظار وچ سب کجھ کر دینگا ترک، دست بردار ہو جاؤ کل لوکایا۔ جے اوہ نہ لے تہاڈے گھر نہ آوے پرت، پھیر اُس نوں پت پر میثور کہن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ کیوں اوہ سدا صوفیاں دی میٹدا حرص، ہوس اپنی اک لگایا۔ غریب نمائیاں اُتے کرے ترس، رحمت رحیم آپ کماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چکایا۔ محمد کہے مینوں لگی پیاس، صدی چودھویں راہ نکایا۔ خواجا خضر کہے میرے مالک نے گھلایا تیرے لئی گلاس، گلے وچ آب لینا نکایا۔ سکھالا ہو جائے سواس، ساس ساس نال نکایا۔ جھٹ شکر بولیا اتوں کیلاش، ترسول ہتھ اٹھایا۔ محکم میرے ابناش، ابناشی کرتے رہیا سناہیا۔ ضرور صدی چودھویں نوں کرنا ناس، ناشتہ بنا کے لینا کھایا۔ کیوں محمد دا میرے نال واک، پیشتر گیا سناہیا۔ اے میرے پیراں دے پیراں دے امام توں آونا نال اتفاق، اتفاقہ اپنا پھیرا پانیا۔ اُس ویلے رُوح بُت رہنا نہیں کوئی پاک، پاکیزہ نظر کوئے نہ آہیا۔ میرا تیرے آگے نہیں کوئی سوال، تے نہیں کوئی جواب، جواب طلبی کر کے نیوں کے سیس جھکایا۔ توں میرا نورے نور میں تیرا چھوٹا جیہا آفتاب، لوک مات وچ ڈمگایا۔ تیری صفت دی لکھ کے نکی جہی کتاب، جگت دے جُھرے دتے سہانیا۔ تیری دیکھ کے محراب، محبوب کیتی شنوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ صدی چودھویں کہے مینوں لہدے کوٹن کوٹی، کوٹن دھیان لگایا۔ چڑھ کے پربتاں اُپر چوٹی، نین موند کرایا۔ بٹھ کے تیڑ دھوتی، مستک تلک چھہانیا۔ تگن نور اگمی جوتی، جوت کس بدھ کرے رُشانیا۔

ایہہ گل کدی کسے نہیں سوچی، سمجھ وچ نہ کوئے نکائیآ۔ جس غریبی وچ مان پایا روداس پچارے موچی، کے جھٹ لنگھائیآ۔ اُس دا لہنا دتا سہنا
 دتا گہنا دتا اک سو اک دھار اُس لئی چو کھی، اک وچوں اُبجیا زیرو ہو جانا تے پھیر اک وچ سمایآ۔ دھرم دی دھار نکئی جیہی چھوٹی، چھوٹیاں وڈیاں رہی
 سمجھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک بے پرواہیآ۔ صدی چوڈھویں کہے میں دیکھاں وقت ہالی، کی حالت
 دے لوکائیآ۔ بنے نہ کوئے سچا دلالی، وچولے بیٹھے مکھ بھوئیآ۔ ہریا دے نہ کوئے ہریالی، سنمل رُکھ رہے لہرائیآ۔ جن بھگتو صدی چوڈھویں کہے میرے
 آگے اک ویر مار دیو خوشی دی تالی، تالا دو جہان بند کرائیآ۔ ساری سرشٹی ہونی خالی، بیوہ رُپ نظری آئیآ۔ دیکھیو جہاں چر باغ دانہ ہووے مالی، بُھل
 ڈالی نہ کوئے لہرائیآ۔ تئیں اک دے بنو سوالی، منگتے گھر گھر دے بن کے اپنا جنم نہ لینا گویآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دامالک دُھر درگاہیآ۔ صدی چوڈھویں کہے اوئے آجاؤ چوڈاں طبق، طبیعت دیو سمجھائیآ۔ ہن دیکھیو اک ملن لگا سبق، سکھیا بے پرواہیآ۔ کوئی
 ہے تے مارو بھبک، شیر آگے سنگھ شیر رُپ بدلایآ۔ سارے کہن اسیں تے بدھے وانگ بطن، بل آگے نہ کوئے دکھائیآ۔ کیوں پُرکھ اکال داشد ڈنڈا جگت
 وکار نال ورتن لگا ہو کے سخت، چوٹ چوٹ اُتے لگائیآ۔ جس دے آگے کوئی نہ سکے اٹک، اٹکوں پار پئے دُہائیآ۔ پھیر اُٹھنے فریدی تے کھٹک، سوہنا کھیل
 کھلایآ۔ ذرا ہن کھیل دیکھیو سرشٹی اُتے جگت، جگ جیون داتا کی اپنا حکم ورتائیآ۔ جہاں چر بنوگے نہ بھگت، بھگون ملن کسے نہ آئیآ۔ اکو نور تے اکو دا کرو
 درس، حرص اگلی دئے چکائیآ۔ کدے اسمان تے کدے فرش، کدے زمیں زمان سوہا پائیآ۔ جس دے کول نہ کوئے سورگ نہ کوئے نرک، دوزخ
 بہشت ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ جدوں کرپا کرے تے لے جائے اپنے گھر وچ پرت، جتھے پت پر میثور اکو نور جوت رُشنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک دیا کمائیآ۔ صدی چوڈھویں کہے پر بھو رنگن چاڑھ دے گوڑھی، اکو رنگ رنگائیآ۔ دھرنی تیرے چرن دی
 لاوے دھوڑی، ٹکے خاک رمائیآ۔ اوہدی آد دی دے دے مزدوری، سیوا جھولی پائیآ۔ میری بیننتی اک ضروری، ظاہر ظہور دیاں سنائیآ۔ جس نے منگ
 منگی گوہند کولوں کتے سوہنا کنگن میرے ہتھ نوں پہنا دے چوڑی، سوہنا جو بن دینا بنائیآ۔ میری آسا رہے نہ ادھوری، ادھ وچکالے نہ دینا لکائیآ۔ گوہند

کہا میری ایس ویلے مجبوری، تیتوں سچ دیاں سنایا۔ جس ویلے میرا صاحب آیا بن کے جوت نوری، نور نورانہ نور الاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ صدی چودھویں کہے اے میرے خدا کیوں توں میری گولی نوں پا دتا کالا لباس، اوہ اٹھ کے تیتوں دے دکھایا۔ چوداں طبقاں دا اڈ گیا ہراس، حیرت وچ دین دہایا۔ کدی تنگن اپر گیلش، کدی اسماناں پرے دھیان لگایا۔ کسے دارہیا نہیں کوئی وشواس، وشا تیرا سمجھ کوئے نہ پانیا۔ میں آوندی آوندی سب نوں آئی آکھ، سچ نال سنایا۔ نئی، سارے اٹھ کھلوو چوداں طبقو چھٹی پوہ دی آگئی رات، بھڑی رین جنایا۔ بھڑی دروہی دہائی شرع نے ہونا وفات، مقبرے بٹھے راہ تکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ چوداں طبق کہن اسیں بن گئے مریض، مرشد نظر کوئے نہ آیا۔ سانوں ملے نہ کوئے طیب، طبع سکے نہ کوئے بدلایا۔ اسیں ہو گئے غریب، دھن مال نہ کوئے رکھایا۔ جھٹ آواز آئی اک دے بن جاؤ عزیز، محبت وچ محبت لینی پرنا یا۔ سچ دی کرو تمیز، پہچان اک درڑایا۔ شرع دی میٹو لیک، لائن اکو نظری آیا۔ جس دے وچ آد توں انت تک توفیق، تحفے نام کلمے والے سب دی جھولی پانیا۔ اُس دی ہن سارے کرو امید، اوہ امام آوے دھر دا ماہیا۔ جو مالک آد دا قدیم، قدرت دا قادر اک اکھوایا۔ جس نے اوتاراں پیغمبراں گرو آں توں کرائی تقسیم، بٹوارے مذہباں والے جنایا۔ اُس نے اک نوں دینی تعلیم، ایجوکیشن ایجوکیٹاں دے وچ دینی بدلایا۔ پھیر دیکھو اُسدا سین، جو سنیہا دیوے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیا یا۔ چوداں طبق کہن نہ زوکھل، ملا محمدے رسول سلا سلم دُعائے خدا مستلو نورے قبول ازلی وضو چانی گھری تسبیح طلوع، نہ روزہ نہ وضو، وزلی مچھلو مستبارا مزلو کے اجل، گلے خان گلو گل گل مہکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ صدی چودھویں کہے کواری کتیا پہنے بستر، پنج پنجاں تتاں دین جنایا۔ شبد گرو دا دیکھو شبد شستر، جو شرع دے ٹکڑے ٹکڑے دے کرایا۔ اوہدے کول نام دی نستر، ہوئے دے روگ دے مٹایا۔ ساریاں دے بھانڈے صاف کر کے کایا والے برتن، ورتانت اور نہ کوئے جنایا۔ جس دی انت اخیر پوری ہونی شرطن، شرع زنجیر دے کٹایا۔ اکو گل کرشن نے دسی سی ارجن،

عرض بینتی دتی سنائیآ۔ کی ہویا جے میں انگلی تے اٹھایا گوردھن، جگت دتا جنائیآ۔ میرے کاہن دا کھیل ہندا ہندا فردن فردن، مہربان اپنی کار کمائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیآ۔ چوڈاں طبق کہن اسیں تکنا بے نظیر، نظر نظر وچوں بدلایآ۔ ویکھنی اوہ تصویر، جیہڑی گو دی مالوے والے لیائے چائیں چانیا۔ پھیر اسماں سب نے بدل لینی ضمیر، انتر انتر کرنی صفائیآ۔ اکو منا دھر دا پیر، پیغمبراں دا جھگڑا دینا گوائیآ۔ نالے سچ دی کھچنی لکیر، لائن اکو اک بنائیآ۔ کوئی ویروارہے نہ وچ خنجیر، خنجر شرع نہ کوئے چلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس کارن گرجن نے چوڈاں سو تہیہ انک دی بٹھی پیر، سچ دا حکم اک ورتائیآ۔ شرع کہے میں سب توں وڈی کراں شرارت، مکھ نقاب دیاں اٹھائیآ۔ جس محبوب نے اپنی لکھائی عبارت، الف یے نال صفت کرایا۔ اُس کول چلنی نہیں کوئی شفاشر، حکم ورتے دھر درگاہیا۔ ساڈھے تن ہتھ دی کوڑی رہن نہیں دینی عمارت، سب دا جھگڑا دے چکائیآ۔ اپنے نام کلمے دی کسے ملا شیخ پنڈت پاندھے گرنتھی نوں لین نہیں دینی آڑھت، آڑھت والا رہن کوئے نہ پائیآ۔ یاد رکھیو ایہہ جوت جگی کلجک دے انت وچ بھارت، سندیسے گھر گھر دے پہنچائیآ۔ کیوں ساریاں دا ذمیوار پُرکھ اکال اکو وارث، جو آد جگاد بیٹھا سو بھاپائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر حکم اک سنائیآ۔ اوتار پیغمبر گرج کہن چھبھی پوہ دی بیتدی جاندی راتی، گھڑی پل پندھ مکائیآ۔ اسیں سارے اکتھے ہو کے بنے اک جماعتی، اکو ڈھولا رہے گائیآ۔ ساڈی پچھلی بدل گئی حیاتی، جیون جگت نہ کوئے رکھائیآ۔ اسیں چاہندے ساڈے مالکا خالقا اوئے پرتپاکا ساڈا جھگڑا میٹ دے کاغذاتی، جو انجیل قراناں وچ تیرا لیکھا آئے سمجھائیآ۔ کوئی رہے نہ تیرے نام دا فسادی، فیصلہ حق دینا سنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیآ۔ پُرکھ اکال کہے گرج اوتار پیغمبر و سنو آخری شبد، شبد شبد سنائیآ۔ سارے کہو نہ کوئی ساڈا دین تے نہ کوئی ساڈا مذہب، مذہبی ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ سارے تیرے وچ ہو گئے جذب، اپنا جذبہ نہ کوئے رکھائیآ۔ اکو نوں کریئے ادب، ڈنڈاوت بندنا نمو نمو سجدے وچ سپس جھکائیآ۔ تیری سدا منگیئے مدد، بے پرواہ تیری اک

سرناٹیا۔ اسیں چاہندے آگے واسطے شرع دامیٹ دے تشدد، تسبیح مالا منکے سارے رہے سُٹاٹیا۔ تیرے نام دی تیرے کلمے دی تیرے کلام دا اِکو ہووے
 وجد، (وجد وِچ واحد) اپنا راز کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔

بیچ لکھاری کڈھ لو اِشام، اُلٹے لو کرائیا۔ تیری اوتار لکھو بنام، بینتی رہے سُٹاٹیا۔ توں اِکو سب دارام، سیتا سُرت لے پرناٹیا۔ اِکو سب دا شام،
 آتم رادھا اپنے رنگ رنگایا۔ سب کجھ تیرے کول سونپیا اپنا انتظام، بندوبست تیرے ہتھ پھڑاٹیا۔ توں صاحب سلطانا آد جگادی مہربان، مہربان اکھوٹیا۔
 آگے واسطے سانجھا بنا دے ودھان، اِکو اپنا حکم درساٹیا۔ ساڈا لیکھا مُکا دے تمام، طمع لالچ سب تیری جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ پینمبر کہن ساڈا انت آخیری سجدہ، قدم بوسی وِچ خوشی منایا۔ مالک رہیا نہ کوئی دین مذہب دے گھر
 دا، گھرانے تیری جھولی پائیا۔ اسیں چاہندے اِکو نام تیرا جیو جہان ہووے پڑھدا، وکھری ونڈ نہ کوئے ونڈاٹیا۔ جھگڑا رہے نہ ماٹی خاکی دھڑ دا، تن وجود
 اِکو رنگ رنگایا۔ بن تیری کرپا کوئی نہ تردا، تارنہار تیری سرناٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار دیا کماٹیا۔ گر
 دس کہن ساڈے صاحب پُرکھ اکال، اکل کل دھاری تیری وڈ وڈیاٹیا۔ توں دُھر دا دین دِیال، دِیانِدھ اِک اکھوٹیا۔ اسیں چاہندے سب دی اِکو ہووے
 دھر مسال، دُوجی ونڈ نہ کوئے ونڈاٹیا۔ جتھے بیٹھن شاہ کنگال، اِکو تیرا نام دھیایا۔ دین مذہب دا کرے نہ کوئے سوال، شرع رنگ نہ کوئے رنگایا۔
 تیرے ہتھ کال مہاکال، دو جہان تیری سرناٹیا۔ ساڈی بینتی کجگ اتم سبجگ کر بحال، سَت دھرم داراہ وکھایا۔ سارے مانو تیرے بال، آتم تیرا نور
 نظری آٹیا۔ سب نوں سانجھے دے بہال، وکھرا رہن کوئے نہ پائیا۔ توں میرا میں تیرا چے جیو جگت جہان، آتم پر ماتم راگ جنایا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، اوتار پینمبر گر اِٹھے منگن تیرے در، سر شئی در شئی شبد سنگر لا دے لڑ، لڑ دیناں مذہباں کولوں دے چھڈاٹیا۔

پنج درباری کڈھو دہلا، پُٹھا زمیں اُتے دیو ڈکائیا۔ پر بھ دا مارگ ہووے سہلا، سچ نال وڈیائیا۔ گھر پُچاوے اپنے محلا، محفل اپنے نال رکھائیا۔
 درس دکھاوے چھبیل چھبیل، شاہ سلطانا وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک محکم ورتائیا۔ دہلا کہے میں
 ہو گیا پُٹھا، پر بھ پُٹھی ریت چلائی۔ پرکھ اکال ہو کے تٹھا، مہر نظر اٹھائی۔ اپنے نام دیاں پا کے لٹاں، بھگت بھنڈارے رہیا بھرائیا۔ کلج کلپنا میٹ
 کے بھٹاں، بھٹکل ڈیرہ رہے ڈھاہیا۔ دھرم دے گانے بٹھ کے گٹا، گرگھ ساچے جوڑ جڑائیا۔ کرے لاڈ وانگ پُتا، پریتم اپنی گود ڈکائیا۔ آگے جھکڑا
 رہن نہ دیوے بتاں، بُتپرستی دا لیکھا دے مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا محکم اک ورتائیا۔ دہلا کہے میرے
 اُتے آؤنا گولا، پاسا لے بدلایا۔ اُس نے میرے ماہی دا گاؤنا ڈھولا، تُوں ہی تُوں ہی راگ سنائی۔ نظری آؤنا مولا، ملک الموت توں لے بچائی۔ منائیاں
 دا جس نے بنا وچولا، بُکھیاں ننگیاں پار کرائیا۔ دھرم دا دسنا سہلا، سوہنا راگ سنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ دارنگ ویکھ دکھائی۔ گولا کہے میں نہیں رہنا غلام، شرع نہ کوئے رکھائی۔ میں تکیا اک امام، امام اماں نظری آئی۔ جس میٹنا اندھیرا شام، شمع نور
 کرے رُشنائیا۔ دین دُنی دی بدل کلام، کلمہ کلیاں وچوں سمجھائی۔ مُجبت وچ ہووے مہربان، محبوب اپنا رنگ رنگائی۔ اوہا سندیسہ سُنیا فرمان، فرماں
 برداراں رہیا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا محکم اک ورتائیا۔ گولا کہے میرے پچھوں آئی بیگم، بیگم پُرے
 دا حال سنائی۔ جیہڑا اوتھے گیا مڑ کے پھیر پئے نہ جم، جم دند نہ کوئے رکھائی۔ دُکھاں وچ بھرنا پئے کوئے نہ دم، ساہ ساہ نہ کوئے گرلائیا۔ جھکڑا رہے
 نہ ماٹی چم، چم درشتی دے بدلایا۔ اکو بھو کھلائے آتم برہم، برہم ویتا اکو نظری آئی۔ دوسر رہے نہ کوئے بھرم، بھانڈا بھرم دا دے بھنائیا۔ لیکھا مُکا
 کے کانڈ کرم، کرنی اپنی وچ سمایا۔ جس نے ساری مانس ذاتی دا اکو رکھنا دھرم، دھرم دارا اکو اک پرگٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ اک رنگائی۔ بیگم کہے میرا آؤنا پاتشاہ، جس نوں بادشاہ کہے لوکائی۔ دُھر دامالک شہنشاہ، شاہی کوڑی دے بدلایا۔ دُھر
 دا اکو دسے راہ، رہبر بن کے نور خدایا۔ پنج درباری اک دُوبے دے اُتے دیو ڈکا، کنگ دا کھ اُپر دینا سمجھائی۔ لکھاری لیکھا دیو لکھا، لکھیا لیکھ نہ کوئے

مٹائیا۔ پُرکھ اکال دینِ دِیال نے سب دا وعدہ پور دینا کرا، قولِ اقرار سنگ رکھائیا۔ جس وچ بھو رہے نہ ذرا، ذرے ذرے وچوں اِکو نُور دے چکائیا۔
 بچھلی رہے کوئے نہ شرع، شریعت دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جس کارن لکھ کے لایا مرا، محرم ہو کے دیکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ بادشاہ کہے میں نہیں پتا تاں، سب نوں دیاں سنائیا۔ میں تاں شرع دا بد معاش، جس نے سارے دتے
 لڑائیا۔ مینٹوں کھج دتی شاباش، میرا سنگ بنائیا۔ میں ہو کے داسی داس، ساچی سیو کمائیا۔ انت پر بھ دے چرناں ملیا نواس، میرا لیکھا رہیا نہ رائیا۔ نہ
 کلمہ پڑھاں نہ نماز، ڈھولا نام کوئے نہ گائیا۔ میرا پورا ہو یا کاج، ہر کرتے دتی وڈیائیا۔ میرا چھٹ گیا بندھنا والا سماج، جگت سمگری نہ کوئے رکھائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دی سرن سرنائی گیا لاگ، لگ ماتر
 دا اگے لیکھا نہ رہیا رائیا۔

★ ۲۷ پوہ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال سویرے پنجاب منتری ستنام سنگھ باجوا دے آون تے ★

ستگر شبد سورا گوہند، گوہند گوہند سنگھ روپ پرگٹائیا۔ جو پُرکھ اکال دی نادی بند، جس نوں جنمے کوئے نہ مائیا۔ اُس دی امرت دھار ساگر سندھ،
 کایا مندر اندر پُکائیا۔ اوہدا ساتھی پُرکھ اکالا گنی گہند، گہر گسپیر اک اکھوائیا۔ جس نے سا جنا کیتی جیو پنڈ، تن وجود رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ گوہند سورا شبد شبد لکارا، دو جہان سنائیا۔ جس نے نو کھنڈ پر تھی ست دیپ رنگ رنگنا گم اپارا، الکھ
 اگوچر نال ملایا۔ جس دا کھیل ہونا پر تھی آکاش سرب سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری بیٹھن سپس نوایا۔ بھوکھت پورا کرنا تینی اوتارا، راما کرشنا اکھ
 گھلایا۔ جو پیغمبر دے کے گئے اشارہ، عیسیٰ موسیٰ محمد نین اٹھائیا۔ جو نانک نرگن سرگن دھار کہا نہہلنک نر نرائن ہووے اوتارا، اوتر اپنا ولس وٹائیا۔
 جس نوں گر گوہند سنگھ کہا کل کلکی میرا صاحب سوامی انترجامی دو جہاناں ہووے اُجیارا، نرگن نرگن نور جوت کرے رُشنائیا۔ اُس ورن برن ذات پات

دین مذہب دا کرنا انت کنارہ، آتم پر ماتم کرے پڑھائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ اِکو دھرم دی دھار ہووے جیکارا، ڈکافِچ دے وجائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ اپنا تھم ورتائیا۔ سنگر شبد کہے میں گو بند روپ اپارا، اپر پر سوامی دے وڈیائیا۔ مانو ذاتی سچا سکھ بنے تے ملے صاحب پتی سرکارا، جو جگ چوکڑی اپنی کار کما ئیا۔ مچھ داہڑی کیس ایہہ پر م پڑکھ دی دھارا، گو بند سب نوں گیا جنا ئیا۔ جس ویلے کھجک وچوں سبجگ ہو یا اُجیارا، اُس ویلے موُنڈ مُنڈا یا رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا کل کلکی لئے اوتارا، سمبل اپنا دیس سُہائیا۔ نام ست ست نام ایہہ آتم پر ماتم پر ماتم آتم دوہاں دا اِک دوارا، دو جا نظر کوئے نہ آئیا۔ جس کارن باجوا صاحب چل کے آیا اوس دی بخشش وچ ملے امرت رس بوُنڈ سوانتی تے نچھر ٹھنڈی ٹھارا، باہر دی اگنی تت نہ کوئے لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہلنک زرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا، آدانا دی شبد برہمادی، زرگن زرویر زراکار زرنکار پروردگار سانجھیا بے پرواہ اگم اتھاہ اپنی کھیل آپ کھلائیا۔

★ ۲۷ پوہ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال رات نوں ★

لکھاریو قلماں کر لو پٹھیاں، لکھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ پیار وچ کہو پر بھو پہلوں بھگتاں دیاں رُوحاں منالے رُٹھیاں، روسا رہن کوئے نہ پائیا۔ جے سنگرُو ایں انہاں دیاں کر بتیاں، گھر گھر پھیرا پائیا۔ جے مہربان ہے او سُہا دے انہاں دیاں رُتیاں، رُتیاں اپنے نال مہکائیا۔ تیرے پچھے پندھ ماریا توڑیاں بھتیاں، اوہ چمیرا گنڈھ دے گنڈھ کے اپنے نال جڑائیا۔ جیہڑیاں جگ چوکڑی نشانیوں اکیاں، اوہناں دا اُکا پینڈا دے مُکائیا۔ کیوں پچھلیاں دیاں مُنیاداں مکیاں، اوہ مکمل تیرا ویلا وقت گیا آئیا۔ تیرے ہندیاں جے تیریاں بھگتاں دیاں آشا رہن دُکھیاں، دُکھاں دا ڈیرہ دینا ڈھاہیا۔ انہاں کولوں تیرے وچھوڑے دیاں پنڈاں نہیں جانیاں چکیاں، بھار سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ تیرے کول کیہڑیاں کتھا کہانیاں لکھیاں، گُلیا اپنا پردہ دے چُکائیا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ اپنا حکم ورتائیا۔ لکھاریو پنیاں قلموں کر لو سدھیاں، ہتھ چھاتی اُتے لگائیا۔ نالے لکھو نالے اندر کہو پر بھو تیرے پریم وچ گرکھاں دیاں آشنا جان ونھیاں، ونھ کے دے دکھائیا۔ جے تیرے ہندیاں تیریاں بھگتاں نوں ہور لبھنیاں پین بدھیاں، او تیتوں بدھاتا کون کہے دھر دا ماہیا۔ ویکھ بھگتاں دیاں آشنا کڈیاں، کتھے بیٹھے دھیان لگائیا۔ او جتھے تیرے اوتاراں پیغمبراں گرو آں دیاں جوتاں چھندیاں، اوتھے دینا بہائیا۔ ہن توں کاہن نہیں بھگوان ہے توں کپھریاں لاؤنیاں انگلاں نال بندیاں، کپھرے بندرا بن وچ راس لینیاں رچائیا۔ کپھریاں پٹیاں واہنیاں ونگیاں، ٹیڈھا چیر کڈھائیا۔ کپھریاں لگ نوں مارنیاں لنگیاں، پچاں ول رکھائیا۔ کپھریاں ہلاؤنیاں کنگیاں، سُر تال بنائیا۔ او اکو وار، جے سنگرُو ایں تاں سب دیاں میٹ دے چندیاں، چنتا اندر رہے نہ رائیا۔ کوئی ڈنڈیاں رہن نہیں دینیاں ونگیاں، سدھا راہ دینا دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ اپنا حکم ورتائیا۔ اوہ ویکھ قلموں کہن پھر لے اپنا نک، ہلونا دے لگائیا۔ سب دی جھولی پا دے حق، جو حق دے مالک بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ صاحب ہو کے کسے دے اندر رہن نہ دیویں شک، سنسا سب دا دینا مٹائیا۔ انہاں دیدیاں نال نہ لوں تک، نور نور نال ویکھنا چائیں چائیا۔ پہلوں انہاں دی چوراسی کٹ، قلم حکم نال چلائییا۔ پھیر کرپا کر جھٹ، مہر نگاہ نال اٹھائیا۔ سدا اپنیاں چرناں دا کھول کے رکھیں ہٹ، دوارا اکو اک دکھائیا۔ جتھے تیرے بھگت ہون اکلے تیرے ساتھ، لے کے بھججن واہو داہیا۔ کوئی ایدھر کوئی اودھر سارے جان ڈھٹھ، جے ویکھیں تے پرکھ سمرتھ، سب دا پتا مائیا۔ کی توں پُرانا جگاں دا چلاؤن والا رتھ، رتھواہی اک اکھوائیا۔ دکھ دکھ مارگ دتے دس، پٹی جگت والی پڑھائیا۔ ہن تے سب دی ہو گئی بس، تیرے پچو بن کے تیرے آگے واسطہ پائیا۔ ساڈی کرنی کر دے رَف، لیکھا دے مکائیا۔ کسے نوں گرمی ہو گئی کسے نوں ہو گئی کف، طبیب نظر کوئے نہ آئییا۔ سچی شفا نہ کوئی ہووے شف، شفقت نظر کوئے نہ آئییا۔ او جگت نیتراں والیا انہاں اکھاں توں پچھلی کھول اپنی اکھ، پرکھ اپنی دیا کمائیا۔ اوتیتوں یاد نہیں توں قول اقرار کیتا میں اک توں کرنا لکھ، لکھ پاتالاں آکاشاں وچ پھرائیا۔ کی توں کوئی پنڈت پاندھا ایں بھگتاں دے ویکھینگا ہتھ، ہتھیلیاں اپنے آگے لگائیا۔ اوہ ویکھ بشن سنگھ کھندا میری پہلی ہوئی چٹھ، پر بھ نے مارگ دتا بنائیا۔ میں پُریاں لو آں آیا ٹپ، بھجیا

واہو داہیا۔ میری نکئی جہی پیار والی گپ، گپوڑا ڈھر دا دیاں سناہیا۔ جن بھگتوں اوتھے کوئی امرت نہیں ملدا بھر کے لپ، پیالہ ہتھ نہ کوئے پھڑایا۔ نہ کوئی پوجا تے نہ کوئی جپ، نہ راگ رہیا سناہیا۔ میں کی دیکھیا اکو نور تے اکو ست، جو ست ست وچ سناہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کماہیا۔ قلماں کہن توں سانوں بخشش وچ آگے کر دتا دان، پنچیاں نال دباہیا۔ اسیں ہن لیکھا رہن نہیں دینا نہ کسے سیتا تے نہ کسے رام، نہ کسے گوپی تے نہ کسے کاہن، نہ کسے پیغمبر تے نہ کسے امام، تیرا حکم سندیہ لکھنا تمام، طمع دا جھکڑا رہیا نہ رانیا۔ پر بھوتیتوں ایہہ کیہڑی بیماری توں جگ چوکڑی ساریاں نوں اپنے نام کلمے نال گھرک گھرک کے مذہباں دے پا دتے نشان، نشانے جگت وچ دکھایا۔ شرع دی دسی اپنی دھرم شیطانی والی کلام، عوامی کھیل کھلایا۔ آپ بن کے بھگوان وڈا بھلوان نوجوان کسے نوں اک نہ ملے تے آپ لکھ چوراسی گوپیاں دا کاہن، پھر کہیں میں نراکار، میں ویا سب توں باہر، جاں تکیا سب دے اندر وڈ کے یاراں دا یار، یاری چوری چوری سب دے نال کماہیا۔ پھیر اُس ویلے کہہ دیویں میں سب دا مختیار، گر اوتار پیغمبر میری نار، میں شہنشاہ سکدار، حکم اپنا اک چلاہیا۔ پر یاد کر لے ہن بدل گیا سنسار، وشن برہما شو دی رہنی نہیں دھار، ناتائٹنا چار یار، اک حکم ملنا جس نے سب نوں کرنا خبردار، او بے خبرا او بے خبرا خبر سب نوں دینی سناہیا۔ او توں مرشد بنا کے پیغمبر بنا کے قبراں وچ دتے سوال، اوتھے کردے حال حال، ساڈی پوری ہوئی گھال، تیرا بیٹھے راہ تکاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کماہیا۔ قلماں کہن او پر بھو تیری بڑی وڈی سمسیا، سمیں دے مالک دیئے جناہیا۔ توں گھٹ گھٹ دے وچ ویا، وسنہار اکھوایا۔ کسے نوں آہ تے کسے نوں اوہ راہ دسیا، رستے رستیاں وچوں کڈھایا۔ شرع توں باہر اوتار پیغمبر گرو کوئی نہ چھڈیا، ساریاں نوں بندھن دتے پانیا۔ اپنے نام دے بنا کے اڈیا، اُکانے دتے جناہیا۔ سب نوں کہا میں تہانوں اپنی کھوں کڈھیا، آپے جمن والی مایا۔ تے جے کسے نوں دکھ پیا تے مات لوک کسے نہ لہیا، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آہیا۔ دپیک ہو کے جوتی جگیا، تن اندر کیتی رشناہیا۔ شبد نگارہ ہو کے وجیا، ڈور وڈ تک دتا سناہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملاہیا۔ او قلماں کہندیاں، اکٹھیاں بہندیاں، لمیاں پیندیاں، چرنی ڈھندیاں، اوہ

بھانا سہندیاں، اک دُوبے دے نال نوکاں ملا دیو کہندیاں، اچ اسیں ہتھ نوں لاوَنیاں مہندیاں، امام مہدی اپنا رنگ رنگا گیا۔ ہن اسیں جانا دِشا لہندیاں، نچے ٹپے جائے چائیں چانیا۔ فرشتو تھم لیان والیو اپنے موڈھیاں اُتے چک لو بہنگیاں، ہتھ آگے پچھے رکھ کے بھجّو واہو داہیا۔ اُچی کوک کوک کے کہندیاں، کہہ کہہ سنا گیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ قلماں کہن جن بھگتو لاه لو سستی، ہتھ اکھاں اُتے پھرایا۔ جیہڑا کوئی سو رہیر آو اپنے بھگوان نال کرو کشتی، جس نے کشتیاں دے کشتے دینے لگایا۔ ترمیم کرن لگاتے کرن لگا دُستی، دُست اپنا تھم جنا گیا۔ ملا شیخ رہے کوئے نہ مُفتی، مُفت وچ آئے مُفت وچ دئے لٹایا۔ آہ ویکھو اللہ رانی خوشی نال پلو چک کے پچھدی، نین ٹیڈھی اکھ والا بنا گیا۔ پروردگارا سانجھیا ریا مینوں پتہ لگا توں رت سہاؤنی اپنے گوہند پیارے سٹ دی، جو ستیاں جگت لئے جگایا۔ توں شرع مٹاؤنی کایا بُت دی، بتخاناں کرنی صفایا۔ توں کھیل رچاؤنی لٹ دی، او لٹیر یو میری اُمت لٹنی چائیں چانیا۔ دیکھیں میری لاج رکھیں گت دی، چونڈے والیاں کولوں نہ دیویں پٹایا۔ میں وی جنمی تیری لکھ دی، نور جوت جوت وچوں آ گیا۔ میں ڈر گئی جدوں سوہنیا آواز سُنی تیری اک بچ دی، جس نے تخم تاثیر ساری دینی بدلایا۔ مینوں آیں جاپنا محمد دی صدی چو دھویں جاندی مگدی، جس دی گولی وچولی بن کے قلم رہی چلایا۔ جن بھگتو ایہہ گل بڑی دُکھ دی، محمد دی آسادی دُہایا۔ جس اُمت نے چھاں مانی سی محمد ورگے رُکھ دی، بیٹھی ڈیرہ لایا۔ اُس دی اچ ٹہنی ویکھو ٹٹ دی، پتا پتا دئے دُہایا۔ جس نوں نصیب نہیں ہونی پانی دھار گھٹ دی، ترسنا جگت نہ کوئے بُجھایا۔ میں تہانوں اچ پچھدی، پر بھ دے پیاریو گوہند دے دُلا ریو مینوں دیو سنا گیا۔ او کیہڑے طریقے نال بھگھیاں دی بھگھ مگدی، دُکھ رہے نہ رانیا۔ گھڑی آئے سہنجنی سکھ دی، ست رنگ رنگا گیا۔ جن بھگت کہن او کھلیئے، جیہڑی ماٹی خاک ساڈے صاحب دے آگے جھکدی، لمی پے کے سپس نوا گیا۔ اوہ تہاڈا پیار اوہدے پریم وچوں لُدی، اپنی جھولی لئے بھرایا۔ اوہدی حیاتی کدے نہیں کھٹ دی، کھوٹیاں کھرے دئے بنا گیا۔ اوہدی کھیل نہیں کسے منکھ دی، پنجاں تتاں نہ وجے ودھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پھیرا آپے پانیا۔ قلم کہے توں بڑا سو رہیر بہادر، اپنا آپ بنا گیا۔ بن کے کریم قادر، کرتا اک اکھوایا۔ سنسار نوں دس کے جگت ساگر، وہن کوڑ والے وہانیا۔ آپ وڑ

کے کایا والے گاگر، جگ جگ ویس وٹائیا۔ کلیمیاں دا بندار ہوں سو داگر، جگت ونج وکھائیا۔ کھیل دس کے پدر مادر، اپنا پڑا پڑیاں وچوں چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ او پر بھوٹوں پھیر کرن لگا چالاکی، اپنی کل وکھائیا۔ اوئے باہروں بندہ خاکی، تن دے سے پوشاکی، اندر واڑ کے گھوڑا راک، او شاہ سوارا شبد تے ماریں پلاکی، دو جہاناں کھول کے تاکی، پھپھے کٹنیاں وانگومات بھلکھے پا کے لاؤن آیا ٹاکی، ٹکلیاں دے پچھے ساری دُنیا دتی رُلایا۔ میں چار چھیرے ویکھیا کیہڑا سوربیر راٹھی، کیہڑا منزل با منزل چڑھے پھرے اُچی نیویں گھاٹی، لبھدا پھرے اندھیریاں وچ راتی، کیہڑا دُنیا وچ پر بھو دا جماعتی، جیہڑا اِکو نام پڑھ کے دُجا لیکھا دے مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ قلمناں کہن خُدا تیریاں خود دیاں دسیاں ہویاں کلاماں، کائنات دین گواہیا۔ جس وچ پیغمبر بنائے غلاما، بندھن شرع والے رکھائیا۔ حق دا وچا کے دامہ، دامنگیر ہو کے پلّو دتے پھڑائیا۔ اپنے تھوڑے تھوڑے وکھائے گداما، جتھوں بھنڈارے رہیا ورتائیا۔ محمد جدوں رونداسی پہلوں لُچیاں کرے باہواں، پھیر ہتھ کٹاں اُتے ٹکائیا۔ چوڑاں وار کہا اپنی زندگی وچ اے میرے محبوب میں کوئی بچہ تیرا نہیں لاواں، میرا والد والدہ تیرے بنا نظر کوئے نہ آئیا۔ خُدا نے کہا اٹھ تینوں کھیل وکھاواں، سچ نال جنائیا۔ حضرت ہُن تُوں مالک تے پھیر تینوں بنا دیواں نتھاواں، لوک مات گھرانہ رہن کوئے نہ پائیا۔ جے بخشیا تے اِک سو اِک ٹاواں ٹاواں، جیہڑا گو بند اِک سو اِک دھرنی دی بھیٹ کرائیا۔ اوہ وی بل جائے نال میریاں بھگتاں تے ناتا بنا لئے وانگ بھراواں، شرع دا لیکھا نہ کوئے رکھائیا۔ محمد کہا او مالک میں تکاں تیریاں راہواں، محبوب دھیان لگائیا۔ میں روواں تے گرلاواں، ہنچھو آں ہار بنا ئیا۔ پروردگار کہا میں تیرا دل پرچاواں، پراچین دا لیکھا دے وکھائیا۔ کل کلکی بن کے آواں، جوتی جامہ روپ دھرائیا۔ امام اِماما روپ درسواں، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ تیرے گلوں شرع دا لاہواں گلاواں، زنجیراں چوڑاں دیاں کٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنا حکم ورتائیا۔ او پنچ لکھاریو قلمناں پالو وچ منہ، منہ زور نال گھلا ئیا۔ نالے لکھوتے نالے اندرے اندر کہو ویلا آگیا ندی نوح، نبی نوح دے دُہائیا۔ جس دی یاد وچ محمد نے کلمہ کیتا سی شروع، شرع دا راہ تھکائیا۔ اُس ویلے فرمان ہو یا پیغام آیا تیری صدی

چو دھویں توں بعد میرا کلمہ ہونا گرو، دوجا رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر کرنی کار کمائیا۔ محمد کھڑ کھڑا کے ہسیا، آہا آہا آہا کر کے دتا سنائیا۔ او پر بھو تیری شہنشاہی سمت چھے وچ کیٹری ہونی سمسیا، کیٹرا راگ سنائیا۔ خدا نے کہا میرے والی کھول لے اکھیا، اکھ میرے نال ملائیا۔ او محمد میں اُس ویلے پورن وچ ہونا دسیا، وصل یار والا کرائیا۔ سچ سندیسہ اِکو دسیا، پریم نال سنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اپنا رنگ رنگائیا۔ محمد خوشیاں دے وچ سویا، آسن اِک لگائیا۔ جاں تکیا پورن جوت دا پورن پرکاش ہويا، دو جہاناں وچ دھائیا۔ پھیر ویکھیا میتھوں سب کچھ جانا کھویا، خالی ہتھ گرائیا۔ اُس نے بھگتاں نوں دینا ڈھویا، دست امولک جھولی پائیا۔ سچ دا وچ دینا بویا، دھرم دی جڑ دینی لگائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اِک ورتائیا۔ محمد آیا اِک انداء، اند وچ سمائیا۔ صاحب میرا بخشدا، مہربان نور الاہیا۔ اُس نے باہروں ویس وکھاؤنا پنجاں تتاں والا بندہ، ہتھھاں پیراں والا نٹھے بھجے واہو داہیا۔ پھیر اُس دے کول چو داں طبقا اُتے مارن والا ہونا ڈنڈا، ڈنڈاوت سب دی دے بدلایا۔ پھیر آپے بن کے کنت سہاگی آپے ہو جانا رنڈا، اِک اِکلا پھرے واہو داہیا۔ پتہ نہیں اوہنوں ایہہ بھانا کیوں لگدا چنگا، جگ جگ اپنی کار کمائیا۔ مینوں سماں نہیں بخشیا لمبا، چو داں سو سال میری جھولی پائیا۔ نالے تھر تھراہٹ وچ آ کے کبا، گوڈیاں بھار ہو کے دتا سیس جھکائیا۔ خدا نے کھیل وکھایا اچنجا، حیرانی حیرانی وچوں پرگٹائیا۔ محمد اوہ ویکھ میرا اِکیر والا ٹمبا، کڈا موٹا سوٹا سوہنا نظری آئیا۔ جس نے چوہ جگاں دیناں مذہباں دا کر دینا دھندا، پنجاں بولی وچ پرسدھ میرا نام دے کرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ قلمماں کہن ستائی پوہ دی سمسیا سوہنی "پورن جوت دا پورن پرکاش ہويا، عرش فرش تے کیتی رُشنائی ہوئیے۔" کیوں اوتاراں پیغمبراں دا لیکھا جانا کھویا، خالی ہتھ دیوے کرائیا۔ کوئی بھیت رہن نہیں دینا چونکہ چنانچہ اگرچہ مگرچہ گونیا، گوہند نے اپنا کھیل دینا وکھائیا۔ دیوت سُر دُور دُراڈا پر بھ دا درشن کر کے جانا موہیا، مُجبت پیار والی بنائیا۔ سچھنڈ رہنا نہیں کوئی سویا، آلس نندرا سب دی دے مٹائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ اِک رنگائیا۔ پنچ لکھاری سمبل دیس دی مارو لیک، سدھی قلم نوک نال کھچائیا۔

سمجھل مارو لیک، لائن سوہنی سو بھاپایا۔ شبد گو بند کرے تصدیق، شہادت دے بھگتایا۔ ویکھو نوری لاشریک، شہنشاہ بے پرواہیا۔ جس دے وچ اگم توفین، جس نوں سمجھے کوئے نہ رانیا۔ جس نے سانوں بنایا عزیز، دتی مان وڈیایا۔ اوہ بھگتاں دی پوری کرن آیا ریجھ، نرگن نور نور رُشانیا۔ ست دھرم دا بیجہ پنج، کرسانا اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، سچ دارنگ اک رنگایا۔ سمبل کہے میرے گھر ہویا پورن پرکاش، جوت جوت نال رُشانیا۔ عرش فرش تے پیندی راس، سوہنی وٹی ودھایا۔ ایس سمسیا داگن سی خاص، جو لکھ کے دتی درٹایا۔ بنا اک توں کسے تے نہیں رکھنا وشواس، دُھر فرمانا اک سناپیا۔ جو وسے پر تھمی آکاش، دو جہاناں سو بھاپایا۔ جن بھگتو تیس اُس دے گن گانے تے اون تہانوں دینی شاباش، سر تہاڈے ہتھ لکایا۔ اچ خوشی اوہ تہانوں ونڈے اوہ پریم والے انعامت، جو انامی دیش وچ جگ چوکری اپنے گھر رکھے لکایا۔ باقی دُنيا سُنے صفت کاغذات، اکھراں والی پڑھایا۔ تہاڈے ساہنے پورن پورن جوت پرکاش، نور نورانہ نظری آپیا۔ عرش فرش جس دے داس، سیوک ہو کے سیو کماپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھو آپ گھلایا۔ عرش فرش ہوئی رُشانی، کرپا کری مہربان۔ جن بھگتو تیس ویکھو چائیں چائیں، تہاڈے گھر آیا بھگوان۔ جوت نور رہیا رُشانی، جس نوں کوٹن جھکدے رَس تے بھان۔ جس دے چرناں ہیٹھاں لکدے، انگنت تتاں والے رام۔ جس دے کولوں محکم سندیسے بچھدے، کروڑی گوپیاں والے کاہن۔ پیغمبر و نجارے جس دی تک دے، پیغام سُنن بنا کان۔ گروآں ناتے بنائے پیارے سَت دے، گو بند سورا دے بلوان۔ ہن ویلے اُس دے ڈھکدے، جو لاڑا بن کے ڈھکیا وچ جہان۔ جن لیکھے مُکاؤنے لٹ دے، کوڑی کریا میٹے نشان۔ ناتے سانجھے کرنے ماس مانکھ دے، سچ پریتی دے کے دان۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر سنگر مہربان۔ مہربان محبوب آیا، اڑیو تکیونین اٹھا۔ اوہ جس نے ڈھولا تہاڈا گایا، پریم پریتی نال چاء۔ تہاڈے درتے منگن آیا، او وڈیو نکيو بن جاؤ بھین بھرا۔ جو تہانوں اپنی نہیں تے سنگر دے رکھو لچیا، تے آ جاؤ شرم والے وچ حیا۔ کیوں ایہہ مالک پیر پیغمبراں دا، تے حقی نوری خدا۔ ہائے کس توں ہوئے جدا، جُز اپنا ونڈ ونڈایا۔ او اس کارن گو بند امرت گیا پیا، جام دُھر دامات لیاپیا۔ کیوں اُس نوں گئے بھلا، مایا

ممتا کر ہلکائی۔ اوہ آگیا اوہ آگیا اوہ آگیا تہاڈا بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائی۔ جس نے تہاڈے نال اپنا سانجھا کر لیا ناں، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا دتا گایا۔ اُس نے قبول نہیں کرنا جنہاں نے سُو کھا دھا جا گاں، پیغمبراں گرو آں نوں ساہمنے دے دکھائی۔ او اُس نوں کوئی مذہب دی نہیں طمع، لالچ وچ کدے نہ آئی۔ شرع دا نہیں غماں، غم خوار دُھر در گاہیا۔ حد نہیں کوئی بنا، ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ جن بھگتو جس دا گوہند سوہنا چٹا، سمبل بیٹھا ڈیرہ لایا۔ اوہ تہاڈے ساہمنے اکھاں توں ہو کے اٹھا، نوری نور کرے رُشنائیا۔ جس کارن گوہند نے لایا کتا، حد پچھلی دتی مُکائی۔ آگے اِکو پُرکھ اکال دا ہونا سماں، دُو جا بل نہ کوئے پرگٹائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائی۔ قلمناں کہن او دُشت دمنہ آگے آ جا بھج، اپنا پنڈھ مُکائی۔ چرن بیٹھنا سچ، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ او تپسویا اٹھ دیکھ لے اپنا جگ، چاروں کُنٹ اگنی رہی تپائی۔ چل تیتوں اپنی سمسیا دیواں دس، سچ نال سنائی۔ پورن جوت دا پورن پرکاش ہو یا تے لُکدے رُو سس، سر سکیا نہ کوئے اٹھائی۔ بھگت بھگوان دوویں رہے ہس، خوشیاں رنگ رنگائی۔ پہلے لنگوٹی بدھی تے پھیر تیرے ساتھی نے بھالئی کچھ، سوہنا رُوپ وٹائی۔ ہُن پھیر تکیں تے ہو گیا سرُوپ سو پھ، جگت کپڑ دا لیکھ دتا مُکائی۔ او بچو تہاڈی ضرور کھولا نگا اٹھ، وڈیاں چھوٹیاں اپنا رنگ رنگائی۔ پریم دا دیوانگا رس، رسنا رس نہ کوئے وڈیائی۔ تسیں بیٹھے رہوتے میں تہاڈا گاواں گا جس، ستار شبد والی اٹھائی۔ جیہڑے میرے پیار وچ گئے پھس، اوہناں دا فیصلہ انت دینا مُکائی۔ اچے وی نہیں کرنی بس، بستے پچھلیاں دے سارے دینے بندھائی۔ صاحب نے گنڈھاں دینیاں کس کس، قسم سوگنداں کھا کے پر بھ توں پلو لینا چھڈائی۔ کسے نے آگے کسے نے پچھے سچھنڈ درگاہ ساچی نوں جانا ٹھ، بھجن واہو داہیا۔ پھیر ہونا اک دھام تے اٹھ، پر بھ دی سمسیا ایہو رہی سنائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ اک رنگائی۔ پنچ درباری پر بھ دے پیر چھو، چم درشتی دیو گوائیا۔ پنچ پیارے ادھر ادھر گھنمو، خوشیاں وچ پنڈھ مُکائی۔ پنچ لکھاری نمسکار کرو وار تتوں، ترے گن دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جن بھگتو تہاڈا پرکاش کرنا دن دنو، پورن پرکاش دی ایہو وڈیائی۔ کیوں تسیں گوہند دے دُلا رے تے گوہند دے چنو، انت گوہند گوہند ہتھ وڈیائی۔ ہُن لے نہیں سفر دن پوٹیاں اُتے گنو، گنتی دا لیکھا دیاں چکائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک سنایا۔ او ویکھو عیسیٰ پکارے بنا چرچ، چرچا اپنی رہیا سنایا۔ صدی یسویں دے بھگتو بھگت دوارے آون واسطے کدی محسوس نہ کریو خرچ، پیسا دھیلا کم کسے نہ آیا۔ سمجھیو نہ ہو یا حرج، حرجانے سب دے پورے دے کرایا۔ کیوں پروردگار نوں تہاڈے نال غرض، غریباں دا غریب ہو کے تہاڈی سیو کمایا۔ بڑا پُرانا ننیم بڑا پُرانا کریم بڑا پُرانا رحیم جس نے تہاڈی سانجھ کے رکھی فرد، پیو دادے ولوں تہاڈا رکارڈ ہتھ کسے نہ آیا۔ پورب وعدہ قول اقرار والا بن کے مردانہ مرد، پاجیاں والا رُوپ نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر صاحب بے پرواہیا۔ حضرت عیسیٰ کہے میں دساں اک آواز، مُجبت وچ جنایا۔ جس دا کھلے کدے نہ راز، پردہ سکے نہ کوئے اٹھایا۔ مینوں نوار دکھایا پنج مکھی اپنے سیس دا تاج، پنجم دھار پرگٹایا۔ دو جہاناں سنایا اک دا ہونا راج، دوجی رعیت رہن کوئے نہ پانیا۔ مینوں پھیر دکھایا گوہند دے ہتھ تے اڈا باز، بازاں والا ناؤں دھرایا۔ پھیر درسا یا میری جوت دا ہونا پرکاش، پورن پرکاش کرے رُشایا۔ حضرت عیسیٰ کہے مینوں آگیا وشواس، وشو دے مالک نوں سیس دتا نواپا۔ اوس ویلے میں دہلے توں لے کے کنگ تک پتے سٹے سی تاش، ہس کے کہا اوہ دسم دوا ری چڑھن والیو میرے پاتشاہ نے رستے بند دینے کرایا۔ پھیر میرا وقت دا دکھایا کلاک، جو ٹک ٹک آواز سنایا۔ جاں میں ویہویں صدی تکی مینوں دسیا سب نال ہو جانے طلاق، ناتا رہن کوئے نہ پانیا۔ جس طرح میں پائی وفات، پھیر تھم لکھنا نال قلم دوات، سب دا لیکھا مُکاؤنا اکو چھبھی پوہ دی رات، سندیسہ دُھر درگاہ جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک سنایا۔ عیسیٰ کہے بھگتو تسیں ہتے تے نہیں تھکے، سچ دیو سنایا۔ ویکھو میرا خدا پھر دا مدینے مے، کعبیاں کھوج کھوجایا۔ جنہاں کھادھے کھلاں لاه کے کئے، کٹر اپنا تھم سنایا۔ اوہ دھرم دوارے توں آگے کوئے نہ پئے، چوراسی وچ دے بھوایا۔ کیوں پُرکھ اکال دین دیال نے تھم نال پٹھے کرا دتے پئے، پورن برہم نہ کوئے درڑایا۔ جہاں چر بھگت بنن نہ پکے، اونان چر جگت وچ سنت سادھ صوفی فقیر درگاہ دی منزل چڑھن کوئے نہ پانیا۔ ہُن کوئی سنگرو اوہ نہیں جہنوں خرید لوگے نال ٹکے، مایا والا لالچ جگت دکھایا۔ ہُن غریباں دے دائرے وچ گیا پئے، مایا دھاری سکے نہ کوئے باہر کڈھایا۔ اوہناں دے اندر وسے، جنہاں دا گوہند اکو ماہیا۔ اوہ اپنے ویلے

وقت نوں تکے، کنڈھی بیٹھا دُھر درگاہیا۔ جو شبد سندیسہ نرگن دھار دتانا نک تپے، سچھنڈ سچ سناہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا حکم اک ورتا ہیا۔ عیسی کہے میں تکیا اگم نظارہ، نظریہ لیا بدلا ہیا۔ جس ویلے میرا ہونا کنارا، اتم دے گواہیا۔ اُس ویلے پرگٹ ہووے ایکنکارا، پروردگارا نورِ اِلاہیا۔ جس دا حکم ورتے وچ سنسارا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹا ہیا۔ سب نے بندنا ڈنڈاوت کرنی نمسکارا، سجدیاں وچ سپیس جھکایا۔ اُس دا آتما پرما تما دا ہونا اک جیکارا، اپنا اکلا نام نہ کسے جپا ہیا۔ میرا نکا جیہا اشارہ، جو پر بھ نے سینت دتی لگایا۔ جس ویلے گوہند آیا دوبارہ، دوہرا کھیل کھلایا۔ اوہا سبمل ہونا ساڈھے تن ہتھ دا منارا، مُنی رشی سمجھ کوئے نہ پائیا۔ اوہا سمسیا والا چھٹی پوہ دا ہونا دھاڑا، تیوہار جگت نال رلا ہیا۔ ستائی پوہ نوں اپنی خوشیاں والی سُننی وارا، بھگتاں صفت وچ صلاحیا۔ پورن جوت دا پورن پرکاش ہو یا ایہہ وی کھیل اپارا، اپرپر رنگ رنگایا۔ عرش فرش دے ادھارا، مہر نظر اک اٹھایا۔ جن بھگتاں بخشے پیارا، مُجبت اپنے نال ملا ہیا۔ سب دا لیکھے لگا آیا دھاڑا، مزدوری مُجبت والی سب دی جھولی دے ڈکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ پریم دا بنیا رہے ورتارا، دیونہار اپنی دیا کما ہیا۔

☆ ۲۸ پوہ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال شادیاں سمیں ☆

سنگر شبد بہت گونتا، گہر گبھیہر اکھوایا۔ جس بنائی سچ دی بنا، مارگ سچ لگایا۔ دھرم دی دھار اُپجائی سنگتا، دُھر دا سنگ رکھایا۔ دُھر نام دا بنے پنڈتا، بدھی توں پرے بودھ دے کرایا۔ سچ پریتی اندر رنگدا، رنگن اگم چڑھایا۔ جس نشان بنایا تارے چند دا، انت لیکھا پور کرایا۔ جس کھیل کھلایا گوہند پُر اند دا، اند اند نال جنایا۔ اُس دے حکم نال جگ چو کڑی جاندا لنگھدا، پاندھی بن کے پنڈھ مکایا۔ اگے پُرکھ اکال کولوں اک دست منگدا، خالی جھولی رہیا دکھایا۔ جن بھگتاں لیکھا رہے نہ مند دا، در ٹھانڈے دینی مان وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کما ہیا۔ سنگر شبد آدانت دلیر، دیاوان اکھوایا۔ کردا آیا مہر، مُجبت وچ وڈیایا۔ بن کے دو جہاناں کھر، بھبک سنگھ والی لگایا۔ جس نے

جھگڑا میٹنا انڈج جیر، جگت کھانی پندھ مُکانیا۔ انتر رہن نہیں دینی تیر میر، تیرا میرا اکو گھر وسایا۔ کوڑی کریا کرنی ڈھیر، خاکی خاک وِچ ملایا۔ کجگ دا لیکھا انت نیڑ، سَتجگ دا ساچا راہ چلایا۔ جن بھگتاں چاڑھ کے اپنے بیڑ، بیڑی نیا نوکا آپ چلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈا وڈیا نیا۔ سَنگر شبد کردا ادلی بدلی، جگ جگ کھیل کھلایا۔ سچ دوار دا بن کے عدلی، انصاف اپنا دے پرگٹایا۔ گرگھ بنا کے ہیرے رتی، امولک ونڈ ونڈایا۔ پچھلی پچھے میٹ کے متی، مت اگلی دے سمجھایا۔ اوہ بھگت اوہ گر سکھ جیہڑے پر بھو دے دوارے بن پت تے پتی، دوجا پر بھ دا میت نہ کوئے اھوایا۔ جس نے ایٹھے اوتھے پت رکھنی، سر اپنا ہتھ لکایا۔ آتما رہن نہ دیوے سکھنی، پریم پریتی جھولی پائی۔ جن بھگتو ایہہ چار جگ دی شرع دی حد پئی، اس توں وڈی بھگتی ہور نظر کوئے نہ آئی۔ اکو آتم پر ماتم تک رٹنی، رٹا سماجاں دے مُکانیا۔ جس نے تہاڈی چوڑا سی کٹنی، اوہ کرتا ہوئے سہایا۔ ایہہ پھیر رت کدے نہیں لبھنی، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہلک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، جس نے سَتجگ دی ساچی رچنا رچنی، رچ رچ کے اپنی رچنا آپ پرگٹایا۔

★ ۳۰ پوہ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال لوہڑی سمیں ★

سَنگر شبد شبد دی دے دلایا، جگت بُدھی نہ سنگ رکھایا۔ سچ دس کیوں گوبند چڑھیا آسونیا، نیلی دھار کی چترایا۔ کیوں بستر پایا پیلا، گر سکھ شنگار سہایا۔ کیوں گھاس دا توڑیا تپلا، تنکا ہتھ اٹھایا۔ کیوں آپ تڑایا باز کولوں چپلا، چراگاہاں دین دھایا۔ کیوں پُرکھ اکال بنایا وسید، وصل اکو اک رکھایا۔ کیوں بنس سر بنس واریاں قبید، جگت نشان نہ کوئے وکھایا۔ کیوں بن کے چھیل چھیلایا، آپ اپنا گیا سمایا۔ کیوں اپنے آون دی پا کے گیا تاہیلا، تارخ تواریخ وِچ بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اک ور، صاحب تیری سرنایا۔ سَنگر شبد کہا ایہہ کھیل آکاشاں اُتے، عرش وِجے ودھایا۔ جتھے پُرکھ اکال سہائے رتے، رُڑی اپنے نال بنایا۔ اوتھے کوٹن اوتار پینمبر گروستے، بن آلس نندرا ڈیرہ لایا۔ جنہاں نوں سچ دی دھار

گودی چھکے، چک اپنے رنگ رنگایا۔ جس ویلے اوتاراں پیغمبراں پینڈے مکے، انت اخیر نظری آئی۔ اُس ویلے بھاگ لگایا گوبند دے جسے، جسم اسم اک بنایا۔ جس دے کولوں جگت شریعت رُسے، پاسا گھ بدلایا۔ اوہ سب دے لہنے پچھے، پچھنہار اک ہو آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ سنگر شبد کیوں گوبند گایا نہیں راگ، شبدی شبد شبد ناد سنایا۔ کیوں ہتھ اٹھایا باز، اگئی بنت بنایا۔ کیوں کلنی سہائی پنا تاج، تخت نواسی راہ تکایا۔ کیوں چار ورن دا رچیا کاج، سکھی سکھیا وچ وڈیایا۔ کیوں دھرم چلایا جہاز، چپو ملاح واگرُ شبد جنایا۔ کیوں سرشٹی دا سانجھا کیتا سماج، سمگری اکو اک ورتایا۔ کیوں پُرکھ اکال دی سنائی آواز، اپنا نام نہ کوئے وڈیایا۔ کیوں چاروں کُنٹ رکھی بھاج، بنا سمبل توں سمبھل کے پیر نہ کتے لکایا۔ کیوں سندیسہ دتا کھیل کراں ماجھ، انت اپنی کل پرگٹایا۔ اس داسِت دے جواب، سچ نال سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرپا آپ کمایا۔ سنگر شبد کیوں گوبند کیتا کمرکسا، بندھن بندھ بندھایا۔ کیوں تیڑ پوایا کچھا، تن مائی جوڑ جڑایا۔ کیوں غریباں کیتی رچھا، دکھیاں درد وندایا۔ کیوں پُری انند چھڈ کے نشا، بھجیا واہو داہیا۔ کیوں ہوڑا لایا اُپر سسا، ہاسے ٹپی تیر کمان جنایا۔ کیوں پورنماش پاتھ کیتا دن اک سو اٹھا، چارے کُنٹ وند وندایا۔ کیوں چار ورن اٹھاراں برناں کیتا اکٹھا، کھتری براہمن شوڈر ویش جوڑ جڑایا۔ کیوں امرت جام پیایا گٹ گٹا، دُھر دارس چکھایا۔ کیوں چیتھر پُرانا دکھایا پھٹا، ماچھو واڑے ڈیرہ لایا۔ کیوں کھلیاں چھڈ کے لٹاں، پیر اُج نام درسایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھایا۔ سنگر شبد توں آد دا دانی، دیاوان اکھوایا۔ اک دھرم دی کر مہربانی، مہر نگاہ اٹھایا۔ کیوں گوبند دتی قربانی، کھنڈے کرپاناں نال لڑایا۔ کیوں میٹ کے اپنی نشانی، گرگھاں رنگ رنگایا۔ کیوں کھیل کھیلیا چنڈی آد شکت بھوانی، چنڈ پرچنڈ نام دکھایا۔ کیوں شرع دی توڑ غلامی، شریعت وچ رکھایا۔ کیوں بونجا کوی بنائے انعامی، بدھی بل دکھایا۔ کیوں جیوند اچڑھیا کاہنی، بھار پھٹیاں اُتے لکایا۔ کیوں حکم لیکھا دسیا شاہ سلطانی، بھيو اُبھید گھلایا۔ کیوں سمت شہنشاہی چھ لیکھا دسیا روحانی، رُوح بُت توں پار کرایا۔ کیوں حکم دتا جموں والیاں پھٹا لیانا مُردیاں والا وچوں مڑھی مسانی، چھبی پوہ رین رت سہایا۔ کیوں کھیل نُور نورانی، جوتی جاتا آپ کرایا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سٹائیا۔ سٹنگر شبد کی کھیل سری بھگوان، سچ دے سٹائیا۔ کیوں نہیں اگی ٹکے جموں والیاں نوں کیتے دان، پھٹے والا نظر کوئے نہ آئیا۔ سٹنگر شبد کہے ایہہ حکم دُھر فرمان، جس نوں سمجھے کوئے نہ رائیا۔ سُن حکم لا کے کان، سندیسہ اک الاہیا۔ کی ہويا جے بھل گئے گرگھ روپ انسان، بھلیاں ہو سہائیا۔ سب تیرے بچے آنجان، بالی بدھ نہ کوئے چترائیا۔ ستاراں ہاڑ نوں ایہہ ضرور بھگتانا بھگتانا، ابھل بھل کدے نہ جائیا۔ اگی گرگھ گوہند نوں پھٹے اُتے ٹکان، وارو واری چک کے لیاؤن چائیں چائیا۔ ساری سنگت خوشی کرنی اسیں جیوندیاں سٹنگر جیوندے دی لاه لئی مکان، مریاں رون کوئے نہ پائیا۔ ایہہ سماں ویکھے جگت جہان، سوہنا روپ بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہو کے ہر (مہروان)، اپنا کھیل کھلایا۔

★ ۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

ماگھ کہے میں کھیل ویکھیا ست سرُویا، ست ست وٹی ودھائیا۔ نگاہ ماری چارے کوٹیا، دہ دشا دھیان لگائیا۔ دین دُنی دی تکی پوجیا، سمگری ہتھ اٹھائیا۔ لیکھا ایک دوجیا، دُھر رنگ نہ کوئے دکھائیا۔ دُھر حکم کسے نہ بوجھیا، بوجھی نہ ہوس حرس لوکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، ہر صاحب سچ سکھائیا۔ ماگھ کہے میں خوشیاں جاواں ہس، ہستی تک اگم اتھایا۔ جس جگت ترسنا کیتی وس، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ سچ پریم دا دیوے رس، رستہ آپ کھلایا۔ دُھر دامارگ دس، دھرم دھار سمجھائیا۔ میٹے رین اندھیری مس، نور چند چکائیا۔ صفت صلاحی جس، دُھر دے ڈھولے گائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ ماگھ کہے میں تکیا گہر گبھیر، ہر گور بے پرواہیا۔ جس دا لیکھا پاتشا فقیر، شہنشاہ حقیر رنگ رنگائیا۔ جگ چوکڑی بدلے تقدیر، تدبیر اپنے وچ چھپائیا۔ جس دا ہوکا دتا کبیر، گڑھ اُتے چڑھ کے دتی دھائیا۔ اوہ کلج لیکھا پورا کرے اخیر، بھگتاں ہوئے سہائیا۔ لیکھے لاوے جنم کرم سنگھ جسبیر، سٹ اودھم سنگھ وڈیائیا۔ جس دی سنگھاسن تھلے سانہ کے رکھی تصویر، مہر

نظر اک ٹکائیا۔ اُس دا پتا بنا کے فقیر، فقرہ شبد سنائیا۔ گل ویراگیاں والے چیر، کھلڑے کیس کیس سمجھائیا۔ مہربان بخش کے دھیر، دھیرج آپ
 دھرائیا۔ تیرا بچہ بھیناں نالوں وچھڑن نہیں دتا ویر، زندگی زندگی وچوں بدلایا۔ کایا گڑھ شبد دی دھار کر تعمیر، مندر اک سہائیا۔ اوہنوں مارے نہ
 کوئے شمشیر، جس سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جدوں چاہے بدل دیوے تقدیر، تدبیر اپنے ہتھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچ دا حکم اک سنائیا۔ ماگھ کہے میں تکاں نال اکھ، بن اکھیاں اکھ کھائیا۔ صاحب ویکھاں پر تکھ، پر بھ داتا دُھر در گاہیا۔ جس نے کرپا کر کے لیا رکھ، پنچ
 گرگھ دین گواہیا۔ نو دواریاں دا جگت پیار رس، رساں والے نو گنے کوک کوک سنائیا۔ بنا پر بھو دی کرپا توں سکے کوئے نہ پنچ، بچپن جھولی کوئے نہ پائیا۔
 اکو حکم شبد گرو دا سچ، سچ سنگر شبد اکھوائیا۔ جو بھاگ لگاوے کایا کچ، کنچن گڑھ سہائیا۔ لوں لوں اندر جاوے رنج، بے پرواہ اپنی دیا کمائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ ماگھ کہے مینٹوں گنے کرن اشارہ، انتر نرنتر دھیان لگائیا۔ ساڈا رس پیوے
 سرب سنسارا، رساں رس وچ سمائیا۔ ساڈا بھوگ جگت دوارا، جگتی جیون نال رلائییا۔ پر جن بھگتو گنے کہن اسیں رو کے ماریئے لاکارا، اچی کوک کوک
 سنائیا۔ بنا پر کھ اکال توں مٹھارس نہیں کوئی سنسارا، چارے کھانی کم کسے نہ آئییا۔ جیہڑا تہاڈی خاطر جوت سروپ ہو کے آیا دوبارہ، ایسے کر کے دوبارے
 جیون تہاڈی جھولی پائیا۔ جس دا اوتار پیغمبر گرو آں نام وچ کیتا مظاہر، صفتاں وچ صلاحیا۔ اوہ سنگر شبد بن کے شاعرہ، شرع دے بندھن رہیا
 کٹائییا۔ لیکھا پورا کرے ہو کے ظہور ظاہر، ظاہر اپنی کل دھرائیا۔ اس دے بدلے جھکڑا پینا وچ قاہرہ، کامل مرشد دے سنائیا۔ ہر جن رہے کوئے نہ
 باہرا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ ماگھ کہے جن بھگتو اپنی جنم دی کر لو بدلی، بدلہ رائے
 دھرم دا دیو چکائیا۔ پر کھ اکالا تہاڈا عدلی، انصاف اکو اک دکھائیا۔ جو آیا بھگتاں دی جد لئی، یدی اپنا حکم سنائیا۔ جس نے تہاڈی آتم دھار سد لئی، سدا
 شبد والا جنائیا۔ چوراسی وچوں کڈھ لئی، مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ماگھ کہے پنچے
 گرگھ نوں گنٹیاں دے کرن ٹوٹے، دو دو چار بنائییا۔ جس کارن کھرے ہونے کھوٹے، دُھر دے رنگ نال رنگائییا۔ بچے پار کرائے چھوٹے، وڈیاں مان

وڈیاں۔ جس رلناسی پر بھو دی جوتے، اوہ جوتی جوت کرے رُشائیا۔ بھوجل مارنے پے نہ غوطے، ڈونگھا وہن نہ کوئے دکھائیا۔ مات پت کوئی کر سکیا نہ سوچے، سوچ سمجھ توں باہر اپنی دیا کماںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر مستک لیکھ بناںیا۔ ماگھ کہے جن بھگتو سُنو میری دھرم دی کتھا، کہہ کے دیاں جناںیا۔ پت پر میثور منو یتھارتھ یتھا، یدی اپنا دھیان لگائیا۔ اکو صاحب نوں ٹیکو متھا، دوسر سیس نہ کدے نوایا۔ جس دا کھیل مندر مسجد شو دوالے مٹھاں، گردواریاں ونڈ ونڈائیا۔ دھار بنا کے اٹھسٹھا، جلدھارا وہن وہائیا۔ چار جگ دے شاستر سنا کے ٹپا، صفتاں والے ڈھولے راگ جناںیا۔ انتم ہو کے آپ پرگٹا، پرگنا سمبل اک سہائیا۔ زرگن دھار پھرے نٹھا، بجھے واہو داہیا۔ ویس وٹا پُرکھ سمرتھا، ہر کرنی کار کماںیا۔ گرگھ سنت جن بھگت کر اٹھھا، اکو رنگ رنگائیا۔ جو دھا سوربیر بہادر بن کے ہٹاکٹا، بلدھاری اپنا بل پرگٹائیا۔ جو در آیاں مہربان ہو کے زندگی دا دیوے گپھا، بندگی دُھر دی جھولی پائیا۔ چوڑاسی وچ بھواون واسطے کدے نہ ہووے خفا، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ سب دی زندگی وچوں جیون دا بدلایا صفحہ، ورقہ دتا اٹھائیا۔ دُھر مُجبت دا ملے نفع، نقصان نظر کوئے نہ آئیا۔ جو پر بھو دوارے آیا اوہ پُرکھ اکال دا بچے، بچپن اپنی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیاںیا۔ ماگھ کہے میرا اکو اک سندیس، بنا سندھیا پر بھاتی دیاں جناںیا۔ جن بھگتو کرنا پر بھو دا ہیبت، ہتکاری ہو کے خوشی بناںیا۔ ویکھنا نیت نیت، نچ نیت لوچن نین اکھ گھلاںیا۔ جس مان بخشنا سب نوں پہلی چیت، دُلا رے دھرم والے پرگٹائیا۔ نام سدا رکھے ہمیش، زندگی زندگی نال بناںیا۔ سرشٹی درشٹی جگت دے سے ملیچھ، پت پت پت نہ کوئے کرائیا۔ جن بھگتاں کرپا کر دا آیا سدا ہمیش، ہم ساجن دیا کماںیا۔ جو مالک نر نریش، نر ہر وڈی وڈیاںیا۔ سو وس کے سمبل دیس، سبھا بھگتاں نال لگائیا۔ شہنشاہ بن نریش، نر نرائن حکم سناںیا۔ جو لہنا دینا دس دسمیش، سو انتم پورا دئے کرائیا۔ جھگڑا مُکا کے ملا شیخ، شرع دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جو مٹھارس پتا پت نے پر بھو دی کیتا بھیٹ، گتا جگت نام سمجھائیا۔ تس کارن ہر بخشے سچی ٹیک، ٹکے مستک نام لگائیا۔ جنم کرم دی بدل دتی ریکھ، ریکھا اپنے نال رلاںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سہائی ہووے سدا ہمیش، ہم سجن بن کے دیا کماںیا۔

☆ ۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

نام سُرمے بخشے سنگر سلانی، صاحب سلطان دیا کمائی۔ کرپا کرے آپ رگھرائی، مہربان مہر نظر اٹھائی۔ نج نیز نین ہوئے رُشنائی، اندھ اگیان
 رہے نہ رائی۔ انتر وجدی رہے ودھائی، خوشیاں رنگ رنگائی۔ ملے پریم مان وڈیائی، متا موہ نہ کوئے رکھائی۔ بخشش وچ رحمت کرے آپ گوسائیں،
 گہر گسپھر رنگ رنگائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داماک دیا کمائی۔ سلانی کہے میں اکھیاں ویکھیا رنگ، رنگت
 بے پرواہیا۔ دھنتر دے ساتھی دی ایہہ منگ، سنجگ دی کلج پور کرائی۔ تریتا دواپر گیا لنگھ، اپنا پنڈھ مکائی۔ ایہہ سنگر شبد میلن دا ڈھنگ، میلا میلا
 سچ سُبھائی۔ درشن دیوے کایا مندر اندر لنگھ، جگت دوار دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ دویتی رہن نہ دیوے کندھ، کوڑی کرپا باہر کڈھائی۔ آتم سچ سہائے پلنگ، سچ
 سنگھاسن ڈیرہ لائی۔ کرے پرکاش بنا سورہ چند، نوری جوت نور رُشنائی۔ لیکھے لائے ہنگ برہم، پاربرہم پر بھ اپنی دیا کمائی۔ سچ پریتی ڈھر دا دھرم،
 دھرم دی دھار آپ بنائی۔ لیکھے لگائے جنم، کرم کرم دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ ایہتے او تھے دو جہاناں پر م پڑھ دی ملے سرن، سہارا اکو اک وکھائی۔ جھگڑا
 رہے نہ مرن ڈرن، چوراسی پھاسی دے کٹائی۔ ہر جن ہر بھگت ساچے پوڑے چڑھن، سچھنڈ ساچے سو بھاپائی۔ سنگر شبد سدا ترنی ترن، تار نہار دیا کمائی۔
 جس دا قول اقرار پورا ہویا پرن، پرانپت ہو کے ہوئے سہائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج
 شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ دوار گرہ اک دکھائے گھرن، جو گھرانہ آدانت جن بھگتاں نظری آئی۔

☆ ۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ اودھم سنگھ دے گرہ پنڈ جلالاباد ضلع امرتسر ☆

سمت شہنشاہی چھ کہے میری رت سہنجی چار ماگھ، مگن پر بھ نے دتا کرائی۔ جن بھگت بھلواری ویکھی بغیچہ باغ، باغبان ڈھر دے دتا مہکائی۔
 جتھے ہر جن سہیلے رہے جاگ، جاگرت جوت بن ورن گوت رُشنائی۔ ہنس ہوئے گرگھ رہے نہ کاگ، مانک موتی چوگ چگائی۔ دُرمت میل دھو کے

داغ، پُنت اپنے رنگ رنگایا۔ آتم پر ماتم دس کے راگ، انراگی پڑدا دتا اٹھایا۔ شبد اگئی مار کے آواز، سوئی سُرَت اکال مورت اٹھایا۔ انجو درِ شئی
 کھول کے راز، پردہ اوہلا دتا چکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنایا۔ چار ماگھ کہے میرا دوس سہنجنا،
 پر بھ دتی مان وڈیایا۔ میرا مالک آد زرنجنا، نر نرائن دُھر درگاہیا۔ داتا دانی درد دُکھ بھے بھنجنا، ہر جن بھوساگر پار کرایا۔ چرن دھوڑ کرا کے مجنا،
 دُرمت میل دے دھوایا۔ لیکھے لا کے اعلیٰ ادنیٰ، راؤ رنگاں ایک رنگ رنگایا۔ سندیسہ دے کے دُھر دا پچنا، شبد اگئی کرے پڑھایا۔ کلجک وچ سبجک
 وکھاوے رچنا، رچنا اپنے نال رچایا۔ منوآ من نہ دہ دِشا نچنا، چار کُنٹ نہ اٹھ اٹھ دھاہیا۔ مہربان محبوب سر اپنا ہتھ رکھنا، رکھک ہو کے ہوئے
 سہایا۔ جس دا لیکھا پچھے پونٹا پٹنا، پاٹل میلا دُھر درگاہیا۔ اُس رُپ انوپ اگئی دھار وٹنا، شبدی شبد کھیل وکھایا۔ کھوجیاں کسے آئے ہتھ نہ، نیترا کھ نہ
 کوئے ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر کرتا اگم اتھاہیا۔ ماگھ کہے میری رت سہنجنی آئی، آوت آوت خوشی منایا۔
 پر بھ ملیا بے پرواہی، پار برہم پر بھ اپنا رنگ رنگایا۔ جس بھید کھولیا مالک بن کے دُھر درگاہی، سچکھنڈ نواسی پڑدا لاہیا۔ اوہ لیکھے لاوے جو گوہند بوٹا پٹیا
 کاہی، جس دا کاغذ قلم بھو کوئے نہ پایا۔ سنگر شبد شبدی دھار بنیا راہی، رہبر نور نورانہ نورِ لاہیا۔ جس نے کلجک کوڑی کریا بدل دینی شاہی، شہنشاہ اپنا
 حکم ورتایا۔ سچ دھرم مارگ دے وکھائی، واہ واہ اپنا رنگ رنگایا۔ جس زرنگن دھار نانک نوں بنایا صراحی، سو صراحی نام پیالہ دے پیایا۔ جس نے
 گوہند بل بخشیا باہیں، بلدھاری وڈ وڈیایا۔ سو زرنگن نور کرے رُشنائی، جوتی جاتا ڈگمگایا۔ گرگھ بھگت سہیلے رہیا ترائی، تارنہارا اک اکھوایا۔ تس صاحب
 سنگر اتوں بل بل جانی، بلہارے بلہار گھولی گھول گھمایا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا بن کے دُھر دا ماہی، مُجبت مہربان محبوب اک جنایا۔ ماگھ کہے جس
 میری رت سہائی، رتڑی اپنے نال مہکایا۔ میں پر بھ بھگتاں دیاں ودھائی، مُبارک وچ عبارت کلمہ نام لکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ایک دینا دُھر دا ور، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چو کڑی بھگت بھگوان ہووے نہ کدے جدائی، وکھرا جز نہ کوئے
 وکھایا۔

☆ ۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ پچھمن سنگھ دے گرہ پنڈ رڑکا کلاں ضلع جالندھر ☆

پنج ماگھ کہے شبد دی دھار ساچا محن، سنگر پڑکھ اکال دیا کمائیا۔ پڑکھ اکالا دین دیا لے دھر دا سجن، ہر کرتا اگم اتھاپیا۔ من وکاری کوڑ
 کڑیاری بھانڈے بھجن، متا موہ وکار دے مٹائیا۔ بھاگ لگائے کایا مائی ساڈھے تن ہتھ بدن، تن وجود محبوب کرے رُشائیا۔ جس نوں جگ چوڑی
 نرگن سرگن دھار سارے لبھن، دوس رین کھوجن تھاوں تھانیا۔ سو سوامی انترجامی نرگن دھار دھار مگن، روپ انوپ سو بھاپائیا۔ جس دے لکھ
 چوڑاسی جیو جنت دیک جوتی جگن، نوست ست رُشائیا۔ اوہ صاحب سلطان سورا سرنگن، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دے نام دمامے دو جہاناں وجن،
 نرگن سرگن کرے شنوائیا۔ سو کلجگ انم میٹے حدن، حد حدود دے گوائیا۔ جس دے حکم نال جگ جگ دے مارگ لگن، سو سنجگ سچ دے پڑگٹائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، ہر کرتا اگم اتھاپیا۔ ماگھ کہے ہر سنگر شبد سچا ایشان، ایشٹ دیو سوامی اک درٹائیا۔ جو
 آدنت دارمیا رام، ہر گھٹ سو بھاپائیا۔ جو لکھ چوڑاسی کاہن، آتم پر ماتم گونی سرب پرنائیا۔ جو نور نورانہ الایہی امام، عملاں توں رہت جلوہ گر اکھوائیا۔
 جس نوں نانک کیتا پرنام، پر م پڑکھ پڑکھ جنائیا۔ جس گو بند فتح ڈنک وجایا آن، آن اک سب نوں سمجھائیا۔ سو مالک خالق پرتپالک دو جہان، نرگن
 نرؤیر نرکار نرکار اکھوائیا۔ جو دھا سور پیر بلی بلوان، بل اپنالے پڑگٹائیا۔ کلجگ انت کوڑی کریا میٹے مات نشان، ست دھرم اک دکھائیا۔ شرع دا جھگڑا
 رہے نہ وچ عوام، عملاں توں رہت دے سمجھائیا۔ چاروں گنٹ میٹ اندھیری شام، شمع نور جوت کرے رُشائیا۔ مذہب دا دسے نہ کوئے غلام،
 شریعت زنجیر دے کٹائیا۔ ایکو رنگ رنگائے سرب انسان، تتاں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ ساچا مندر دسائے مکان، گرہ اکو اک درٹائیا۔ جتھے وسے سری
 بھگوان، سچھنڈ ساچا سو بھاپائیا۔ نہ کوئی ہندو مسلمان، ذاتی بندھن نہ کوئے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، در ساچا
 اک دکھائیا۔ ماگھ کہے میری نمو نمو نمسکار، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ میرے شہنشاہ سکدار، تیری بے پرواہیا۔ سنجگ تریتا دو اپریتے وچ سنسار، سنساری
 بھنڈاری سنگھاری دیکھن اکھ اٹھائیا۔ سندیسہ دیوں پیغمبر گر اوتار، گرو گردیو دیو جنائیا۔ چاروں گنٹ ہو یا دھواں دھار، نوری چند نہ کوئے چکائیا۔ آتم

پار ماتم کرے نہ کوئے پیار، پار برہم برہم میل نہ کوئے ملائیا۔ جگت جہان غفلت وچ ستا پیر پسا، نج نیز لوچن نین اکھ نہ کوئے گھلایا۔ چاروں کٹ نگاہ مار، نوست اپنا پڑدا لاہیا۔ میری بینتی ارداس تیرے دوار، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ دُرمت میل سب دی اندروں اُتار، اُتر پورب پچھم دکھن بچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سب نوں دس جیکار، جے جے کار کرے خلق خدایا۔ توں پُرکھ اکالا دین دیا لا پروردگار، سانجھا یار اک اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سگھ وشنوں بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچّی سرکار، صاحب سنگر در تیرے سیس نوایا۔

☆ ۶ ماگ شہنشاہی سمت ۶ کیہر سنگھ پنڈ رڑکا کلاں ضلع جلندھر ☆

کرپا کرے سری بھگوانا، ہر کرتا دیا کمایا۔ جگ چو کڑی دیوے اگتا دانا، نرگن نرور اگم اتھایا۔ لکھ چوراسی دیکھ جیو جہانا، چارے کھانی پھول پھولایا۔ جن بھگت سہیلے کر پروانا، پر م پُرکھ پر بھ دیوے مان وڈیایا۔ چرن دھوڑ کرا ایشانا، محن سچ دے سمجھایا۔ انتر آتم دے گیانا، اندھ اگیان دے گوائیا۔ گھر سوامی مل کے کاہنا، نام دُھن کرے شنوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک ہوئے سہایا۔ سنگر شبد دھار گونتا، گھر گمبھیر اکھوایا۔ میل ملاوے آتم پر ماتم ناری کنتا، کنتوئل اک اکھوایا۔ دھرم دی دھار رنگ چڑھاوے بسنتا، دو جہاناں اتر کدے نہ جانیا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگتا، نون سو اکھر اک جنایا۔ منکا پھیر کے من کا، من دی ممتا موہ دے چکایا۔ کر پرکاش جوتی چن دا، نرگن نور کرے رُشانیا۔ بھنڈارا دے کے نام دھن دا، غریب نمانے گلے لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اک اکھوایا۔ سنگر شبد کہے ہر صاحب سوامی بخشندا، بخشنہار اک اکھوایا۔ وڈ داتا گنی گہندا، گھر گمبھیر وڈ وڈیایا۔ دُھر دی دھار امرت سندھا، ساگر سچ سمانیا۔ جگ جگ جن بھگتاں میٹے چندا، جنم جنم داروگ مٹایا۔ جھگڑا مُکا کے جیو پنڈا، برہمنڈ کھنڈ دا ڈیرہ ڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی ہرجن ساچے آتم دھار بنائے اپنی پنہا، پاربرہم برہم برہم اپنا روپ درسائیا۔

★ ۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ گرداؤر سنگھ دے گرہ پنڈ رڑکا کلاں ضلع جالندھر ★

سچ ایشان سنگر چرن دھوڑی، جتھے پون پانی سیس نوائیا۔ چتر سنگھ بنائے مورکھ موڑھی، پتت پاپیاں ڈرمت میل دھوائیا۔ سچ دھار دی رنگت چاڑھے گوڑھی، جو ایٹھے اوتھے دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔ من کلپنا خواہش رہے نہ کوڑی، ست سچ وچ ملائیا۔ شبدی ناد و جا کے توری، تریا توں پرے راگ الائیا۔ نرگن نور بخشے جوت نوری، اندھ اگیان دے گوائیا۔ جن بھگتاں آسا منسا کرے پوری، پاربرہم برہم میلے سچ سبھائیا۔ درس دکھائے حاضر حضور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر داور، بھکھک منگ منگائیا۔ سچ ایشان سنگر چرن، ملے مان وڈیائیا۔ بھرم مٹے ورن برن، برہمانڈ بھو کھلائیا۔ نچ نیز کھولے ہرن پھرن، لوچن نین اکھ رُشنائیا۔ ساچی منزل بخشے چڑھن، گرہ پڑدا آپ اٹھائیا۔ جتھے آتم پر ماتم دوویں اکو ڈھولا پڑھن، توں میرا میں تیرا راگ سنائیا۔ جھگڑا رہے نہ جنم مرن، مرن جنم دا لیکھا دے چکائیا۔ کرپا کرے پڑکھ اکلا ترنی ترن، تارنہار اگم اتھاہیا۔ جو آد جگادی ہار بھن گھرن، سمرتھ پڑکھ شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دیوے ڈھر داور، ورا داتا دیا کمائیا۔ سچ ایشان پر بھو دی پریت، پریتم اک جنائیا۔ کایا ہووے ٹھانڈی سیت، اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ جھگڑا مٹ جائے اوچ پنچ، ذات پات دا پنڈھ مکائیا۔ ساچا سنے نام حدیث، حضرتاں توں باہر پڑھائیا۔ توں میرا میں تیرا ساچا ہووے گیت، آتم پر ماتم صفت صلاحیا۔ لیکھا رہے نہ مندر مسیت، کایا کعبہ اک رُشنائیا۔ جس دی سنگر شبد شبدی دھار کرے تصدیق، شہنشاہ کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر سچ سچ سکھدائیا۔ سچ ایشان گرگھ گرگر دیوے رنگ، رنگت اک رنگائیا۔ آتم دھار سہائے سچ پلنگ، سکھ آسن سو بھاپائیا۔ نام وجائے اگما مردنگ،

جگت ساج نہ کوئے شنوائیا۔ نرگن نرگن دیوے انند، انند انند وچوں پرگٹائیا۔ کر پرکاش پنا سوریه چند، جوتی جوت ڈمگائیا۔ جھگڑا میٹ برہمنڈ کھنڈ، پُری لوء دا پندھ نہ کوئے دکھائیا۔ کرپا کرے سورا سربنگ، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جن بھگتاں بخش کے دُھر داسنگ، سگلا سنگ آپ ہو جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت ایکا ایک صاحب بخشند، بخشنہار اگم اتھاہ اک اکھوائیا۔

★ ۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ ڈوگر سنگھ دے گرہ پنڈ سنڑ کلاں ضلع جالندھر ★

ماگھ کہے دُنیا دیکھی روز نہاؤندی، تن مائی خاک کرے صفائیا۔ دُرمت میل نہ کوئے دھواؤندی، انتر نرنتر وچے نہ سچ ودھائیا۔ رسنا جہوا پتی دند پر بھ دانام دھیاؤندی، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن راگ گاؤندی، پڑھ پُستک من پرچائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم میل نہ کوئے ملاؤندی، نرگن نور جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ سچکھنڈ دوار ایکنکار تیرا درس مول نہ پاؤندی، نوست ڈیرہ کوئے نہ ڈھاہیا۔ کلجگ کوڑی کریا گھر گھر اگنی لاؤندی، ساتک ست نہ کوئے ورتائیا۔ مائس جیواں بُدھی ہوئی کاؤں دی، ہنس روپ نہ کوئے بدلایا۔ وڈیائی رہی نہ پتا ماؤں دی، ایشٹ گُردیو سیس نہ کوئے جھکائیا۔ کھیل ہو گئی کوڑ پساؤ دی، چار گنٹ دہ دِشاست دھرم نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، مہربان اپنی دیا کمائیا۔ ماگھ کہے پر بھ دُنیا دیکھی نہاتی دھوتی، دھوتی ٹکے مستک خاک رمائیا۔ غفلت وچوں اُٹھی نہ سوتی، نندرا جگت نہ کوئے گھلایا۔ مانک بنے کوئے نہ موتی، گرگھ روپ نہ کوئے درسائیا۔ انتر واسناٹکے نہ کھوٹی، کوڑی کریا باہر نہ کوئے کڈھائیا۔ تیرے نام شبد دی لگے کوئے نہ چوٹی، سوئی سرتی نہ کوئے ہلایا۔ سچ پرکاش جگے نہ جوتی، اندھ اندھیر نہ کوئے مٹائیا۔ تیرا نام چیدے پوجا کردے (خاطر) روٹی، نرگن نروریر نراکار تیرا درس کوئے نہ پائیا۔ میں تکاں نو کھنڈ پر تھی ست دیپ کی تیری دھار دھار سلوکی، نام اکھر وکھرے وکھرے صفتاں والے سارے گائیا۔ بہڑی تیری

منزل آتما کوئی نہ پہنچی، سچھنڈ دوارے بیٹھا نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھایا۔
 ماگھ کہے پر بھ میں دین دُنی داتکیا اِشان، امرت ویلے اُٹھ اُٹھ نہایا۔ تیرا درس ملے نہ کسے بھگوان، انتر رنگ نہ کوئے رنگایا۔ سرتی ملے نہ دُھر دے
 رام، ست وِچ نہ کوئے سمایا۔ نظر آئے نہ اگئی کاہن، بنسری نام نہ کوئے سنایا۔ نوری چمکے نہ کوئے بھان، پیغمبر دُھر میل نہ کوئے ملایا۔ رسنا پڑھدے
 ستنام، ست ستوادی تیرا در نہ کوئے رُنشایا۔ فتح ڈنکا وجے نہ کوئے جہان، بیچ وکار سرشٹ ہوئی ہلکایا۔ شاشتر سمتر پڑھدے وید پُران، انجیل قرآن
 اکھ اُٹھایا۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ مستک سرب رگڑان، پاہن پوجس جھٹ لنگھایا۔ دروہی پروردگار پُرکھ اکال تیرا درس مول نہ پون، سچ نیز لوئن
 نین نہ اکھ گھلایا۔ ماگھ کہے میں ہو گیا حیران، اتر پورب چچم دکھن چاروں کُنٹ ویکھ وکھایا۔ مُجبت رہی نہ وِچ انسان، انسانیت سارے گئے گویا۔
 دین مذہب دی شرع ہوئی شیطان، ہندو مسلم سکھ عیسائی کرن لڑایا۔ تیرے نام نوں کرن بدنام، کلمہ کائنات گر لایا۔ کرپا کر صاحب مہربان، مہر نظر
 اک اُٹھایا۔ انتر سب نوں دے گیان، پردہ اوہلا دے چکایا۔ پاربرہم برہم دی دے پہچان، دُھر دا نور کر رُنشایا۔ چرن دھوڑ اکو وار بخش دے سچ
 پریتی دا اِشان، جس وِچ جنم کرم دی دُرمت میل رہے نہ رایا۔ توں ٹھا کر سوامی انترجامی پر م پُرکھ سلطان، پاربرہم بے انت بے پردا اک اکھوایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، جن بھگتاں بخش دے اکو وار ست سچ دا
 دان، دوسر در درویش ہو کے منگن کوئے نہ جایا۔

★ ۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ پرکاش کور دے گرہ پنڈ سنڑ کلاں ضلع جالندھر ★

دین دُنی نہاؤندی نال پانی، جل آب نال وڈیایا۔ رسنا پڑھدی بانی، ڈھولے صفت صلاحیا۔ انتر دھرے نہ کوئے دھیانی، نرنتر پڑدا نہ کوئے
 اُٹھایا۔ بُدھی توں پرے بنے نہ کوئے گیانی، برہم بھو نہ کوئے گھلایا۔ لیکھا چکے نہ جسم جسمانی، ضمیر سکے نہ کوئے بدلایا۔ منزل لہے نہ اک رُوحانی،

رُوح بُت نہ وجے ودھائیا۔ سِیس جھکے نہ شاہِ سُلطانی، شہنشاہِ نظر کسے نہ آئیا۔ لکھ چوڑاسی دی کئے نہ کوئے غلامی، جنم کرم دا زنجیر نہ کوئے کٹائیا۔ اے پُرکھ اکال دینِ دیالِ تُوڈھ بن کرے نہ کوئے مہربانی، مہربان سر ہتھ نہ کوئے ٹکائیا۔ جگت جہانِ انتشکرن ہو یا نادانی، بُدھ بیک نہ کوئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، چرن دھوڑ دھوڑ چرن دُھر تیرا ہووے اکِ اِشانی، آسا روگ رہے نہ رائیا۔

★ ۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ پریم سنگھ دے گھر پنڈ جنڈیالا ضلع جالندھر ★

ماگھ کہے پر بھ سر شئی نہا نہا تھکی، جگ چو کڑی کھیل کھلائی۔ بن تیری کرپا پریتی ہوئی کسے نہ پئی، سگلا سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ میں چار گنٹ در شئی سب دی تکی، بنا اکھاں اکھ اٹھائیا۔ سنت سہیلا دے نہ کوئی حق، حقیقت رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ زندگی سب دی پے گئی نئی، نو آ کلج سوانگ ورتائیا۔ تیرے پریم دی پڑھے کوئے نہ پئی، پٹے والا رہیا سنائیا۔ من کلپنا چار گنٹ پھردی نٹھی، دوس رین بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، پھری دُہائی تیر تھ ا کھسٹھی، گنگا گوداوری جمنائستی نیز رو رو مارے دھاہیا۔

★ ۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ پندر سنگھ دے گرہ پنڈ جنڈیالا ضلع جالندھر ★

ماگھ کہے پر بھ جل پانی کھیل ویکھیا نیر، نیرن نیر دھیان لگائیا۔ تیرا ساتھ تکیا پیرن پیر، پیر پیغمبر دُھر درگاہیا۔ شرع دے کٹ سکیا نہ کوئے زنجیر، پھاسی گلوں نہ کوئے لہائیا۔ جگت نہاؤن وِچ بدلی نہ کسے تقدیر، تدبیر ہتھ کسے نہ آئیا۔ بن تیری کرپا پار اتر نہ سکیا کیر، قبرائ توں باہر رہیا

جنائیا۔ توں مہربان محبوب تیرا کھیل عجیب، جگت نیتز نظر کسے نہ آئیآ۔ کلجگ انت سب دے پاٹے چیتھر ہوئے لیر لیر، رنگ میٹھ نہ کوئے رنگائیآ۔ میری آسا ہوئی دلگیر، نراسا وچ ڈہائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی ست ستوادی دینی دھیر دھرائیآ۔ ماگھ کہے میں پر بھوٹکیا جگت سرور، ڈوٹھے ساگر پھول پھولائیآ۔ تیرے پیار دا ملے نہ کوئے زر زور، زیر زری نہ کوئے دکھائیآ۔ سالیہز شوزینیور، نین اکھ نہ کوئے گھائیآ۔ مانے زختو تزونے کوور، قائم مقام تیرا بھو کوئے نہ پائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، در تیرے آس رکھائیآ۔

★ ۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ اُجاگر سنگھ دے گرہ پنڈ سریں ضلع جالندھر ★

ماگھ کہے پر بھ جگت جہان ویکھیا نہاتا دھوتا، سوہنا روپ بنائیآ۔ تیرے در کوئے نہ پہنچا، منزل حق نظر کسے نہ آئیآ۔ تیرا روپ کسے نہ سوچا، ست سرپ نہ کوئے سمائیآ۔ نسا ہوئے پوری نہ لوچا، لوئن اکھ نہ کوئے گھائیآ۔ کلجگ کوڑی کریا مار دے غوط، ممتا وہن وچ ڈہائیآ۔ بھاگ لگے نہ کایا کوٹھا، ساڈھے تن ہتھ نہ کوئے وڈیائیآ۔ من واسنا جیو جنت ہويا تھو تھا، بڈھ بیک نہ کوئے بنائیآ۔ میں سنیا اگم سلوکا، سوہلا تیرا وڈ وڈیائیآ۔ جس نے خبردار کیتا سنگ محمد چوڈاں طبقال چوڈاں لوکا، طبع سب دی وتی بدلائیآ۔ چار گنٹ دہ دشا کسے سمبھلیا نہیں تیرا موقع، مکمل بھو کوئے نہ پائیآ۔ گو بند دا پورا ہو گیا ڈھینے والا ڈھونکا، صدی چوڈھویں سنگ رکھائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی آسا نسا تیرے انتر دوسر کھیل نہیں کسے بھاؤکا، بھے نظر کوئے نہ آئیآ۔

★ ۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ اُجاگر سَنگھ دے گرہ پنڈ سِریں ضلع جالندھر ★

ماگھ کہے میں در دوارے جھکا، گرہ ٹھانڈے سیس نوایا۔ شبدی دھار شبد سندیسہ بچھا، جگت ودیانہ کوئے وڈایا۔ میں کھیل کرنا دیپ کشا، کچھ مچھ دے مالک دینا جنایا۔ کی جھکڑا پاوانا تن مائی جسا، جسم ضمیر دینا بدلایا۔ کس بدھ محمد لیکھا مُکا، مکمل دینا درڑایا۔ عیسیٰ رہے نہ رُٹھا، موسیٰ جوڑ جڑایا۔ پاربرہم تیرا لیکھا دین دُنی ہونا پُٹھا، کی پُٹھی کل ورتایا۔ جاپ رہنا نہیں کسے دا بُلّاں بُلّاں، رسنا جہوانہ کوئے چترایا۔ کون کوٹ کون دِشا تیرے سھم دی پینی لُٹا، لُٹیرا کوڑ گُرم نال ملایا۔ سیس تیرے قدماں سٹاں، چرن کول نیوں نیوں لاگاں پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سَنگھ وشنوں بھگوان، پوتر دسے کوئے نہ کایا بُتا، بُتخانے نوست دین دُہایا۔

★ ۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ پریتم سَنگھ دے گرہ پنڈ کھیڑا ضلع جالندھر ★

ماگھ کہے پر بھ میں دیکھی سرشٹی تھکی ماندی، جنم جنم دا پنڈھ نہ کوئے مُکایا۔ سچ سرور مول کوئے نہ نہاندی، اٹھسٹھ تیرتھ کم کسے نہ آیا۔ چار کُنٹ دہ دِشا دی بنی پاندھی، پاربرہم برہم میل نہ کوئے ملایا۔ لالچ پے گیا روپا چاندی، نام امولک ہیرا نام تیرا ہتھ کسے نہ آیا۔ دین مذہب دونوں دھراں دی، ذات پاتی کھوج کھوجایا۔ شرع شرع نال ٹکراندی، ساتک ست نہ کوئے ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرنایا۔ دین دُنی دیکھی تھکی ٹٹی، آتم پر ماتم ٹٹی گنڈھ نہ کوئے پوایا۔ سری بھگوان تیرے نالوں لوسب دی چھٹی، سرتی شبد نہ کوئے ملایا۔ تیتوں گاوندے رسنا بُلّاں بُلّاں، ہر دے سکیا نہ کوئے وسایا۔ ست دھرم دا گانا رہیا کسے نہ گئیں، گوہند کھنڈا کھڑگ نہ کوئے اٹھایا۔ دروہی سرشٹی دی انتر دھار گئی لُٹی، کھجک لُٹیرا سب نوں گیا کھایا۔ مُجبت والی جڑ گئی پٹی، پتا پوت کرے لڑایا۔ سوانی سرت نہ اٹھی سرتی، شبدی کنت نہ انگ لگایا۔ ساڈھے تن ہتھ سوہے نہ رتی، رنگ میٹھ نہ کوئے چڑھایا۔ تیری آتم تیرے نالوں لُٹی، پر ماتم تیرا نور درس کوئے نہ پانیا۔ مہربان محبوب مُجبت وچ

صدی چودھویں اتم پچھیس، گھر گھر پردہ آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، ہر وڈے تیری وڈیائیا۔ دین دُنی دا رہیا دھرم نہ ناتا، پر بھہ ویکھی خلق خدائیا۔ تیرا نور نظر نہ آئے دُھر دا داتا، داتا تیرا پڑدانا نہ کوئے اٹھائیا۔ جدھر تکاں اندھیری راتا، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن پڑھدے گاتھا، اکھراں والی صفت صلاحیا۔ تیری منزل چڑھے نہ کوئے پُرکھ سمرا تھا، درگاہ ساچی سچکھنڈ دوارے ملن کوئے نہ آئیا۔ دین مذہب ورن برن ذات پات کھلیا ہاٹا، تن وجود مائی خاک رہے وکائیا۔ تیرا نام کلمہ دے کوئے نہ ساچا، سچ وچ سچ نہ کوئے سمائیا۔ جھگڑا تکیا جیو پنڈ کاجا، پنج تت ساتک ست نہ کوئے کرائیا۔ کرپا ندھان سوامی ٹھاکر کلج انت اک بیننتی اکو من آکھا، آخر نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ اوتار پینمبر گرو آں پورا کردے بھوکھت واکا، پیشین گویاں اپنے سنگ رکھائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ برہمنڈ کھنڈ دا بدل دے خاکہ، پُری لوء آکاش پاتال گگن گلنتر اپنا حکم ورتائیا۔ جن بھگت سہیلے ہر جن کھولیس اندروں تاکا، پردہ زرنتر رہن نہ پائیا۔ توں صاحب سنگر سدا سدا سمرا تھا، سمتر تیری اک سرنائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم تیرا مانو ذاتی دس دے گاتھا، گھر گبھیر بے نظیر اپنا نام سمجھائیا۔ سچ دھرم دا سبج دھرنی دھرت دھول دھول اُتے دھرم دا بن آقا، کلج کوڑی کرپا دے مٹائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکٹک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، ایٹھے اوتھے دو جہاناں زرگن سرگن سرگن ہر جن ساچے ہونا راکھا، رکھک ہو کے سر اپنا ہتھ

ٹکائیا۔

★ ۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ لال سنگھ دے گرہ پنڈ ہیراں ضلع جالندھر ★

دھرنی کہے ہائے اف میریا ابا، دروہی تیرا نام خدائیا۔ نو ست تیرا نور نور کوئے نہ لبھا، چند چاندنا نہ کوئے رُشائیا۔ دیپک شمع ست سرپ کوئے نہ جگا، اندھ اندھیر نہ کوئے گوائیا۔ منزل ملے نہ کسے اُپر شاہ رگا، نو دوارے پنڈ نہ کوئے مکائیا۔ شبد انادی ناد کوئے نہ وچا، ازراگی راگ نہ

کوئے سُنائیآ۔ کوڑ کرپا پار ہوئے کسے نہ حداء، سَت سچ نہ کوئے پرگٹائیآ۔ آتم رس امرت پیوے کوئے نہ مدھا، مدھر دُهن سُنن کوئے نہ پائیآ۔ سچ دوار
 ایکنکار تیرے مندر کوئے نہ سجا، ساجن سنگ نہ کوئے رکھائیآ۔ میرے اُتے کر کے دیکھ لے گجا، لکھ چوڑاسی پھول پھولائیآ۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم لئے
 کوئی نہ مزہ، تیتوں مذاق کرے خلق خُدائیآ۔ بن تیری کرپا چلے کوئی نہ وِچ رضا، رازق رِزق رحیم ویکھنا دھیان لگائیآ۔ میرا انت اخیر بے نظیرِ زمانتا وِچ
 سدا، ہوکا حق دیاں جنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تُدھ بن دُجا نظر کوئے نہ آئیآ۔ دھرنی کہے میرے پر بھ
 صاحبِ سوامی میت، ہر سجن دیاں سُنائیآ۔ ترے گن دسے نہ کوئے اتیت، ترے بھون دھنی تیرا درس کوئے نہ پائیآ۔ سَت سچ دی رہی کوئی نہ ریت، کوڑ
 کرپا جگت وڈیائیآ۔ سر بھکے نہ کوئے جگدیش، جگدیش ملن کوئے نہ پائیآ۔ سر شئی دی در شئی وِچ رہی نہ کوئے حدیث، حضرت بیٹھے گھ بھوایآ۔ جھگڑاپیا
 اُوچ نیچ، ذات پات رہی گر لائیآ۔ سچ نام کرے نہ کوئے بختیش، رحمت حق نہ کوئے کمائیآ۔ کھج کوڑ گڑیار پھرے ابلیس، من ممتا نال ملایآ۔ دروہی
 تیرے آگے میری اِکوچیک، چرن کول رو کے دیاں دُہائیآ۔ اپنا سماں تک لے دیکھ لے تاریخ، جو اوتار پیغمبر گر بھوکتاں وِچ گئے جنائیآ۔ مہربان محبوب
 لاشریک، پروردگار دیا کمائیآ۔ تیرے وِچ حق توفیق، تعریف تیری وِچ صفت صلاحیا۔ کھج کوڑی کرپا میٹ دے لیک، سَت دھرم دا سچ راہ پرگٹائیآ۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار دیا کمائیآ۔ دھرنی کہے پر بھو دیکھ لے آ کے میری اُپر چھاتی، سینہ اپنا کھوج کھوجائیآ۔
 میلا ملے نہ کسے کملاپاتی، پت پر میثور تیرا درس کوئے نہ پائیآ۔ نوست اندھیری راتی، نور نورانہ چند نہ کوئے چکائیآ۔ منزل چڑھے کوئے نہ گھائی،
 ادھوائے بیٹھی تیری خلق خُدائیآ۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم ملے کوئی نہ ساتھی، پاربرہم برہم میل نہ کوئے کرائیآ۔ جیون زندگی بدلے نہ کسے حیاتی،
 آب حیات نہ کوئے پیائیآ۔ جھگڑاپیا کاغذاتی، دین مذہب شرع دی کرے لڑائیآ۔ نور نظر نہ آئے تیرا آفتابی محرابی، مہر محبت تیری نہ کوئے درڑائیآ۔
 جو سندیسہ دے کے آیا نانک زرگن سرگن بغدادی، بغلگیر ہو کے لیکھا پچھلا پور کرائیآ۔ میری آدانت دی اک آوازی، آرزو وِچ سیس نوایآ۔ صدی
 چو دھویں بننا میرا امدادی، سر اپنا ہتھ لگائیآ۔ شرع دار ہے نہ کوئے قاضی، قضیہ سب دا دینا چکائیآ۔ اُمت دی رہے نہ کوئے اراضی، حصہ ونڈ نہ کوئے

ونڈائیآ۔ میرا لیکھا لہنا دینا مانو ذاتی کرنا متوازی، مہربان اپنا رنگ رنگائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر داور، دیونہار میری آسا پور کرائیآ۔ دھرنی کہے پر بھ ویکھ لے اپنا جگت، دین دنی کھوج کھوجائیآ۔ پچھلے قول اقراراں دی تک لے شرط، پیشین گوئیاں ویکھ دکھائیآ۔ تیرا سماں آ گیا وقت، گھڑی پل دے گواہیا۔ اپنی کرپا نال بنا لے گرکھ سہیلے بھگت، ہرجن اپنے رنگ رنگائیآ۔ اوہناں لیکھے لالے بوند رکت، جیہڑے آتم پر ماتم تیرا راک الائیآ۔ اوہ لکھ چوراسی پھیر آون نہ پرت، پت پر میثور تیرے وچ سمائیآ۔ لیکھا پورا کر دے عرش فرش، دو جہاناں ڈیرہ ڈھاہیا۔ میری بیننتی منظور کر دے عرض، آرزو تیرے آگے رکھائیآ۔ غریب نمائیاں ونڈیں درد، کوجھے کملیاں گلے لگائیآ۔ شرع دی چھری میٹ دے کرد، قاتل مقتول دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ اپنی کھیل دسیں اسچرج، اسچرج اپنا رنگ دینا رنگائیآ۔ جودھا سوربیر مردانہ مرد، شاہ پاتشاہ اک اکھوآئیآ۔ کلج کوڑی کریا میٹنی اندھیر گرد، دھند وکار دینا گواہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن نرویر نرکار نرکار جوتی شبہی (دھار) ہو کے آؤنا پرت، پت پر میثور اُپر دھرنی دھرت دھول دھول اپنا رنگ دینا رنگائیآ۔

★ ۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ سرون سنگھ دے گرہ پنڈ ہیر ضلع جالندھر ★

دھرنی کہے پر بھ میرا اتم کر دے کر، سریشٹ اپنی دیا کمائیآ۔ میرے اُتے سچ دا ہووے دھرم، ادھرمی نظر کوئے نہ آئیآ۔ جھگڑا میٹ دے ماٹی چرم، چم دریشٹی سب دی دے بدلائیآ۔ ذات پات دارہے نہ بھرم، آتم برہم دے سمجھائیآ۔ نیتز کھول دے ہرن پھرن، ہرجن ساچے لے اُپجائیآ۔ اپنے لیکھے لالے سب دا جرم، جنم اپنی جھولی پائیآ۔ جھگڑا میٹ دے ورن برن، اِکو رنگ دینا چڑھائیآ۔ میں نمائی ہو کے ڈگاں تیری سرن، چرن دھوڑ خاک رمائیآ۔ توں آد جگاد دا کرتا کرنی کرن، کرتا پُرکھ اک اکھوآئیآ۔ میں چاہندی دین دنی تیرا اِکو ڈھولا پڑھن، اِکو دھر دانام وڈیائیآ۔ سچھنڈ نوآسی تیری منزل چڑھن، جگت وکار آگے ہو نہ کوئے اٹکائیآ۔ سچھنڈ دوارے بچن تیرے ورن، در دروازہ غریب نوازا دینا گھلایآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سد تیری اک سرنائیا۔ دھرنی کہے پر بھ تیری نمو نمو نمسکارا، ڈنڈاوت سجدہ سپس جھکائیا۔ توں آد انت دا پروردگارا، پُرکھ اکالابے پرواہیا۔ لکھ چوراسی متر پیارا، چارے کھانی رنگ رنگائیا۔ شاہو بھوپ وڈ سکدارا، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ وشن برہما شو تیرے سیوادارا، اوتار پیغمبر گر تیرا نام شبد کرن شنوائیا۔ میرے صاحب سوامی تیرے کول اگم بھنڈارا، نرگن سرگن دسیں ورتائیا۔ کلجک میٹ دے دھواں دھارا، سنجگ سچ چند کر رُشائیا۔ مانو ذاتی بخش پیارا، چار ورن اٹھاراں برن کرے نہ کوئے لڑائیا۔ تیرا دھرم دا سانجھا ہووے اک دوارا، جس بھگت دوار ہر جن بیٹھن چائیں چائیا۔ اکو نام شبد ہووے جیکارا، کلمہ اکو صفت صلاحیا۔ توں آتم پر ماتم پر ماتم میت مُرارا، پار برہم برہم میللا لینا ملایا۔ امرت رس بوند بخش دے ٹھنڈی ٹھارا، اگنی تت دے گوائیا۔ ست دھرم دا میرے اُتے ست پادے ورتارا، ست ستوادی پڑدا دینا اٹھائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ تیرا نور ہووے چنتکارا، جوتی جاتے ڈگمگائیا۔ انت کنت بھگونت دھوڑی مستک لاواں چھارا، خاک اپنا رنگ رنگائیا۔ دین دُنی دا سانجھا کر ووارا، وویاری اپنی کھیل کھلایا۔ گرگھ گر سکھ ہر جن نت نوت بخش دیدارا، ستمکھ ہو کے نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، نرگن نر ادھار دو جہان سچ سرکارا، در تیرے دھر دی آس رکھائیا۔

★ ۸ ماگہ شہنشاہی سمت ۶ منجیت کور دے گرہ پنڈ نور پُر ضلع جالندھر ★

دھرنی کہے پر بھ تیری چرن دھوڑی لاواں خاک، خاکی خاک ملے وڈیائیا۔ مہربان محبوب دین دُنی کردے پاک، پت پتیت دے کرائیا۔ کلجک انتم میٹ اندھیری رات، ست ستوادی ست چند کر رُشائیا۔ میری بیننتی اکو ارداس، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ دھرم دی ہووے راس، رستہ اکو دینا پرگٹایا۔ اوتار پیغمبراں گرو آں پوری کرنی آس، جو بھوکھتاں وچ گئے سنایا۔ تیرا کھیل تکاں اُپر آکاش، گلگن گلگنتر وجے ودھائیا۔ کرپا کر لوک مات، مہر نظر نظر اٹھائیا۔ سرشی دی درشی اندر مار جھات، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ ست پریم دا جوڑ نات، رشتہ مُجت وچ

رکھائیا۔ چار جگ دا جھگڑا رہے نہ کاغذات، کلمہ کلمے نال نہ کوئے ٹکرائیا۔ صدی چوڑھویں لیکھے لا اپنی خدمات، خادم ہو کے سیس نوایا۔ دھرم دی
 دھار میرے اُتے دے نہ کوئے جماعت، ست ست وچ نہ کوئے سائیا۔ جو نرگن سرگن دھار نانک گو بند گیا آکھ، بن اکھراں کر پڑھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے میرے پر بھ صاحب سوامی بیٹے، دُھر سجن دیاں درڑائیا۔ میرے
 اُتے آنرگن سرگن دھار نیچے، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ جگ چوڑی پچھلے بیٹے، کلج دیکھے نین اٹھائیا۔ جھگڑا پیا مندر مسیتے، کعبے رو رو دین ڈھائیا۔
 مہربان مہر کر ترے گن اتیتے، ترے بھون دھنی تیری سرنائیا۔ لہنا دینا ویکھ دس دسمیس گو بند انگیٹھے، سندیسہ کون دھار جنائیا۔ بہڑی کیوں میرے اُتے
 کلج جیو ہوئے کوڑے ریٹھے، امرت رس نہ کوئے بھرائیا۔ تیرے اُتے رہی نہ کسے پر تیتے، پریتم ملن کوئے نہ پائیا۔ سگھنڈ بچے نہ کوئے نزدیکے، جنم
 جنم دا پنڈھ مُکائیا۔ جھگڑا پیا ہست کیٹے، اوچ نیچ کرے لڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔
 دھرنی کہے میرے سنگر پُرکھ ایک، ہر صاحب تیری سرنائیا۔ ساچی رہی کوئے نہ ٹیک، اگکا نام نہ کوئے لگائیا۔ چاروں کُنٹ ودھیا بھیکھ، بھیکھادھاری
 ہوئی لوکائیا۔ نج نیز تیتوں سکے کوئے نہ ویکھ، لوچن نین اکھ نہ کوئے اٹھائیا۔ بہڑی کلج کوڑی کر یا بدل دے ریکھ، رکھی مُنی سارے رہے گر لائیا۔
 دُھر دا نظر آئے کسے نہ دیس، پردیس بیٹھے راہ نکائیا۔ صدی چوڑھویں چلے کسے نہ پیش، جو پیشتر پیشینگوئی محمد گیا درڑائیا۔ یاد کر لے گو بند والا
 سندیس، جو ماچھو واڑے گیا سنائیا۔ سو مالک ہو کے انتم ویکھ، اتر پورب پچھم دکھن دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر
 دا ور، تُدھ بن دو جا نظر کوئے نہ آئیا۔ دھرنی کہے میرے ٹھا کر سوامی ابا، در تیرے جھولی ڈھاپیا۔ کلج کوڑی کر یا میٹ دے سبھا، صفحہ ملیچھ رہن نہ
 پائیا۔ شبدی سنگر پا دے دبا، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ مایا موہ دا رہے کوئے نہ لبا، کوڑا لالچ اندروں دینا کڈھائیا۔ اکو تیرے نام دی ہووے سدا، توں
 ہی توں ہی راگ دینا درڑائیا۔ تُدھ بن تیری جان سکے کوئے نہ وجہ، وجوہات سمجھ کوئے نہ آئیا۔ دین دُنی دی میرے اُتے بدل دے طبع، طبیعت
 طیب ہو کے دینی بدلایا۔ کرپا کر کے جن بھگتاں درشن دے اُپر شاہ رگا، شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیا۔ ترے گن گنی نہ ساڑے اگا، متوت نہ کوئے جلائی۔

میرے اُتے دھرم دوارا وسا، سچکھنڈ واسی بنا جگہ، گھرانہ اکو اک پر گٹایا۔ جتھے تیرا نام نگارہ ہووے وچا، انادی ناد کر شنوائیا۔ ہنس بُدھی ہووے نہ سگا، کاگ وانگ نہ کوئے گر لایا۔ امرت رس بخش دے مزہ، مذاق کوڑ دینا چکایا۔ میں سدا چلاں تیری وچ رضا، رازق رزق رحیم تیری سر نایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کلج انت اخیر بے نظیر کوڑی کرپا میٹ دے حد، حدود اپنی آپ دے جنایا۔

☆ ۹ ماگہ شہنشاہی سمت ۶ فقیر سنگھ دے گرہ مجید پُر ضلع جالندھر ☆

دھرنی کہے پُرکھ اکال میرا سُن لے دُکھ، دھرت دھول دھول ہو کے دیاں سنایا۔ میرے انتر نر تر ملے کوئی نہ سکھ، ساتک ست نظر کوئے نہ آئی۔ سچ پیار وچ رہیا نہ کوئے منگھ، مانس مانو تیرے رنگ نہ کوئے سمائی۔ بھاگ لگے نہ کسے جننی لگھ، بھگت جنمے کوئے نہ مائی۔ آتم پر ماتم لو سب دی گئی چھٹ، سرتی شبد نہ کوئے ملائی۔ جیو جنت جگت جہان بھاگ گئے نکھٹ، کرم کانڈ دا ڈیرہ کوئے نہ ڈھاہیا۔ سنت سہیلے مولے کسے نہ رت، رتڑی تیرا نام نہ کوئے مہکایا۔ میرے مہربان ابناشی اچت، پاربرہم پت پر میثور تیری اوٹ تکایا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے صدی چو دھویں اتم اٹھ، پروردگار سانجھے یار لے انگڑائی۔ تیرے قدماں اُتے جاواں جھک، نیوں نیوں سیس جگدیش مستک دھوڑی خاک رمایا۔ گیڑا مٹے نہ کسے مات گر بھ اٹارخ، نو اٹھاراں ڈیرہ کوئے نہ ڈھاہیا۔ تیری سرشٹی درشٹی وچ تیرا نشانہ گئی اگ، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی در تیرے ملن کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگایا۔ دھرنی کہے میرے صاحب پُرکھ سمرتھ، ست سچ تیری سر نایا۔ چرن کول جاواں ڈھٹھ، نیوں نیوں لاگاں پائی۔ ست دھرم دا کھول دے ہٹ، کوڑ کرپا باہر کڈھائی۔ ہر ہر دے اندر وسا دے سچ، نام ست ست سمجھائی۔ بھاگ لگا دے کایا مائی کچ، ساڈھے تن ہتھ کنچن گڑھ دے سہائی۔ لوں لوں اندر جارچ، رچنا اپنی دے دکھائی۔ منوآ من نہ سکے نچ، دہ دشانہ اٹھ اٹھ دھائی۔ ناڈ بہتر نہ

اُبلے رت، رتن امولک ہیرے گرگھ لے پرگٹایا۔ یج نیج اپنے وت، دھرم دی دھار مارگ اک سمجھایا۔ صدی چوڑھویں سب دی پت رکھ، رکھک ہو
 کے دیا کمایا۔ جن بھگتاں کھول دے نیر اکھ، لوچن نین کر رُشنا یا۔ تیرے تیتھوں ہون کدے نہ وکھ، دکھری ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ میں بنا ہتھاں
 توں جوڑدی ہتھ، دھوڑی مستک خاک رمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، ہر سچ تیری سرنا یا۔ دھرنی کہے کرپا کر
 میرے مہربانا، مہر نظر اٹھایا۔ کلجک وچ سبجک بخش دے دانا، داتے اپنی دیا کمایا۔ ست جوت پرکاش کر بھانا، کوٹن کوٹ روس جس نوں سیس
 جھکایا۔ دھرم دی دھار جھلا نشانہ، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ تیرا نور نظری آیا۔ آتم برہم دا بن کاہنا، سینا سرت شبد پرنا یا۔ دُھر دا پیغمبر بن امام،
 نبی رسولان پندھ مکایا۔ سنگر شبد ہو بلوانا، بلدھاری اپنا بل پرگٹایا۔ تیتھوں جھکدے ہون دو جہاناں، وشن برہما شو بیٹھن سیس نوایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دیونہار تڈھ بن دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ دھرنی کہے میرا سجدہ اک سلام، قدم بوسی وچ سیس جھکایا۔
 میرے مالک اگم امام، پروردگار تیری سرنا یا۔ ساچا کلمہ دے کلام، کائنات اک پڑھایا۔ دھرم دی دھار چک اقدام، قدیم دے مالک اپنا قدم لے
 بدلا یا۔ شرع دا جھگڑا میٹ وچ عوام، عملاں توں رہت کر خلق خدایا۔ دیکھن تیرا نور سارے جلوہ گر تمام، طمع مذہب رعب رہے نہ رانیا۔ مانو ذاتی
 اتے کر احسان، سر اپنا ہتھ لکایا۔ اکو رنگ رنگا دے نو کھنڈ پر تھی ست دیپ انسان، ہنسا ہنسا رہن کوئے نہ پانیا۔ توں پر م پرکھ پر ماتم آتم تیرا نور
 جہان، جوتی جاتے تیری وڈ وڈیا یا۔ دھرنی کہے میں نمائی کو جھی کملی در تیرے منگاں دان، بھگھاری ہو کے جھولی ڈاہیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے کرپن
 کرپا وچ میری رکھ لے آن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آدانت جگا
 جگنت نت نوت نرگن نرؤیر نرکار نرکار پروردگار سچ سرکار صاحب سلطان، محبوب مہربان سچ تیری اوٹ تکایا۔

☆ ۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ مہندر سنگھ، مختیار سنگھ پنڈ ہرنام پُرا ضلع جالندھر ☆

دھرنی کہے پُرکھ اکال وڈ پرینا، پر م پُرکھ تیری سرناٹیا۔ میرا ٹھانڈا کردے سینہ، امرت میگھ اک برسائیا۔ جھگڑا میٹ دے دیناں، مذہباں اسم
 اکو اک جنائیا۔ لیکھا رہے نہ مایا تینا، ترے بھون دھنی اپنی دیا کماٹیا۔ میں تڑپھدی وانگ مینا، سچ سرور دینا نہائیا۔ میرے اُتے دروہی تیرا نام کسے نہ
 چینا، کلے والے کلے گئے بھلاٹیا۔ سچ دارہیا کوئی نہ ادھینا، کوڑا کر یا چار گنت ڈنک وجائیا۔ تیرا پریمی پیارا ہیرا دسے نہ کوئے نگینہ، مانک موتی روپ نہ
 کوئے جنائیا۔ میری نمو نمو نمسکار میرے مالک خالق اک آئینا، عمل ویکھ خلق خدائیا۔ عرش دے مالک فرش اُتے آ زینا، ضمیر سب دی کھوج
 کھوجائیا۔ رحمت کر میرے رحما، رحمان تیری وڈیائیا۔ کلجگ کوڑا باہر کڈھ دے کمینہ، جو سب دی پت رہیا گوائیا۔ پھرے دروہی وچ مکہ مدینہ، پینغمبر
 مقبریاں وچ رہے گر لائیا۔ میرے اُتے ماؤ دی رہے نہ کوئے تقسیم، تتوت وند نہ کوئے وندائیا۔ صدی چو دھویں میرا وقت ہوئے غنچما، غم خوار آؤنا
 چائیں چائیا۔ ست سچ داسب نوں دس دے جینا، زندگی زندگی وچوں بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ اپنا نام
 ورتایا۔ دھرنی کہے میرے بھگونت، پُرکھ اکال تیری وڈیائیا۔ اکو دس دے اگما منت، منتو سب دا حل کرائیا۔ جھگڑا میٹ دے جیو جنت، جاگرت
 جوت کر رُشنائیا۔ گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اک سمجھایا۔ سو پُرکھ نرنجن شبدی دھار بن کے پنڈت، کلمہ کائنات سناٹیا۔ میری در ٹھانڈے
 اکو منت، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ صدی چو دھویں میرے وچ رہی کوئے نہ ہمت، دھرنی کہے میں حوصلہ رہی ڈھاہیا۔ چاروں گنت کلجگ کرے علت، علم
 عالماں رہیا بھلاٹیا۔ دھرم دسے کسے نہ سمت، اُتر پورب پچھم دکھن سارے ویکھن نین اٹھایا۔ تیری سرشٹی تیری ہوئی نندک، کوڑی کر یا کرم وڈیائیا۔
 دوس رین مینوں ایہو چنت، تیرے ماؤ تینوں گئے بھلاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے تیری پوری آس
 کرائیا۔ دھرنی کہے میرا قدم سب رہیا جھک، سجدے وچ جنائیا۔ میرا اتم میٹ دے ڈکھ، ڈکھڑا کوڑ رہے نہ رانیا۔ میری سُپھل کرا دے ککھ، جنی
 بنا دے جنیندی مائیا۔ تینوں بھلیا رہے نہ کوئے منگھ، ہر ہر دے اندر اپنا نام دینا جنائیا۔ کلجگ اتم ویلا رہیا ڈھک، بھگت دوار دے گواہیا۔ میرے

صاحبِ سوامی مالک خالق اٹھ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا بل پر گٹایا۔ دینِ دُنیٰ دِ بدل دے رُخ، مارگ پنٹھ اِکو اِک دکھایا۔ تُوں میرا میس تیرا آتم پر ماتم سارے گاؤن تک، تخم تاثیر دینا بدلایا۔ موہ وکار ہنکار میرے اندروں کڈھ کُٹ، شبد کھنڈا نام ہتھ اٹھایا۔ میرے اُتے تیرے بھگتاں دی موئے رُت، رُتڑی تیرے نال مہکایا۔ کرپا کر اپناشی اچت، پاربرہم تیری سرناہیا۔ غریب نمائیاں کوجھیاں کملیاں جگت جگیا سوآں آکے پُچھ، پُشت پناہ اپنا ہتھ لکایا۔ لہنا دینا لیکھا پورا کردے شبدی گو بند ڈلارے سُت، سُنٹیاں لے جگایا۔ ہر سنت سہیلے اپنی گودی چک، در ٹھانڈے دے وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میری آسا سچھنڈ سچ دوارے جائے پُچ، پوجنیک تیرے اگے واسطہ پائیا۔

★ ۱۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ پیارا سنگھ دے گرہ پنڈ بستی جانگلا ★

دھرنی کہے پُرکھ اکال سورے سرگ، ہر کرتے دیا کمایا۔ چار کُنٹ دہ دشا کوڑ دی لگی اگ، ست سچ دی دھار نظر نہ آیا۔ کلجک جیو ہنس بدھی ہوئی گت، گرگھ رنگ نہ کوئے رنگایا۔ تیرا درس کرے نہ کوئے اُپر شاہ رگ، نو دوارے پنڈھ نہ کوئے مکایا۔ مایا ممتا وچ سارے گتے بھ، بندھن سکے نہ کوئے تڑایا۔ جدھر تکاں دین مذہب دی حد، ذات پات کرے لڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، پاربرہم تیری سرناہیا۔ دھرتی کہے پر بھو صدی چو دھویں ویکھ لے میری حالت، چار کُنٹ دھیان لگایا۔ سرشی درشی ہوئی جہالت، ست سچ نہ کوئے دکھایا۔ دھرم دی دے نہ کوئے عدالت، انصاف حق نہ کوئے کمایا۔ منو آگھر گھر کرے بغاوت، بغلگیر سنگ نہ کوئے نبھایا۔ تیرے پیار وچ دین دُنی ہوئی آنجانت، آتم آتم جوڑ نہ کوئے جڑایا۔ مہربان محبوب مہبت وچ سچ پیار دی بخش نیامت، نرگن نرویر نرکار نرکار اپنی دیا کمایا۔ کلجک رین اندھیری میٹ شامت، شمع نوری چند کر رُشناہیا۔ تُوں آد جگاد صحیح سلامت، سنجگ تریتا دوا پر کلجک انتم تیرا دھیان لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری وڈیایا۔ دھرنی کہے پر بھ میرے اُتے ویکھ ادھرم، چار کُنٹ اندھیرا چھایا۔ میری ریکھا بدل دے کرم، جیواں

جنتاں کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ ہوئے ہنگتا رہے کوئے نہ بھرم، بھانڈا بھرم دینا بھٹانیا۔ جھگڑا میٹ دے ورن برن، کھتری براہمن شوڈر ویش وند نہ کوئے وندائیا۔ اکو تیری اوٹ سب نوں ہووے سرن، دوجا ایشٹ نہ کوئے منائیا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا سارے پڑھن، آتم پر ماتم تیرا راگ اگم اتھاہیا۔ جھگھنڈ نو اسی پُرکھ ابناشی تیری منزل سارے چڑھن، ادھواٹے رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پر بھ کلج کوڑی کر یا میٹ دے دھبہ، داغ رہن کوئے نہ پائیا۔ ست دھرم دی ساچی لگا دے سبھا، صبح شام تیرے نام دی وجے ودھائیا۔ شرع زنجیر وچ ہووے کوئے نہ بدھا، دین مذہب دا لیکھا دینا گوائیا۔ سجن میت کسے نال کوئے کرے نہ دغا، پتت پنت کر لوکائیا۔ جنم کرم داسب دا لیکھا کردے بگا، مہربان مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ سنجگ دھار امرت رس بوند سوانتی دے دے مزہ، رسنا رس دینا چکھائیا۔ چار کنت دہ دشا سارے چلن تیری وچ رضا، رازق رزق رحیم تیری اوٹ تکائیا۔ مایا ممتا موہ وکار رہے نہ لبا، لوبھ کوڑ دینا گوائیا۔ سچ دھرم دی سب دی سانجھی اکو ہووے جگہ، مندر مسجد شوڈوالے مٹھ گروڈوار اکو گرہ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے جھولی ڈاہیا۔ دھرنی کہے پُرکھ اکال گر اوتار پیغمبر پا کے گئے ونداں، دروہی تیرا نام ڈہائیا۔ میں درویش ہو کے جگت بھکھارن منگ منگاں، نمرتا وچ سیس نوائیا۔ اکو رنگ رنگا دے مانو ذاتی مانس بندہ، بندگی اپنی اک درڑائیا۔ بھيو کھلا دے برہم ہنگا، ہنگ برہم پڑا آپ اٹھائیا۔ آتم پر ماتم بنا دے سنگا، سگلا سنگ رکھائیا۔ نچھر جھرنا جھرا دے ڈھر دی دھار گنگا، امرت رس اگم وکھائیا۔ بودھ اگادھا بن جا پنڈا، ڈھر دا نام شبد کر شنوائیا۔ جھگڑا میٹ دے جیرج انڈا، اتبھج سبتج اپنا کھیل کھلائی۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ تیرے پیار داسب نوں آوے انڈا، انڈا انڈ وچوں دینا پر گٹائیا۔ میں چاہندی صدی چوڈھویں انتم لیکھا پورا کر دے نشان تارا چندا، محمد لہنا حمد وچ اپنی جھولی پائیا۔ ست دھرم دی دھار سرشی درشی اندر تیرا گاوے اکو چھندا، شہنشاہ اکو تیرے نام دی وجے ودھائیا۔ کلج اگے پنڈھ رہے نہ لبا، سنجگ سچ دینا پر گٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، توں آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت صاحب بخشندا، بخشنہار تیرے ہتھ وڈیائیا۔

☆ ۱۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ جاگیر سنگھ دے گرہ بستی شکار پُر ضلع جالندھر ☆

دھرنی کہے پر بھ میرے اُتے ہووے دھرم دی بستی، سچ دا کھیڑا سوبھا پائیآ۔ سب دے اندر تیرے نام دی ہووے مستی، مست مستانے لینے بنائیآ۔ اِکو تیرا نُور نظر آئے دُھر دی ہستی، ہست کیٹیاں وجے ودھائیآ۔ امرت دھار وہے تیرے رس دی، رسنا جہوانہ کوئے ہلکائیآ۔ کتھا کہانی ہووے تیرے جس دی، صفت صلاحی ڈھولے گائیآ۔ کلجگ رین اندھیری میٹ مس دی، نُور چند کر رُشنائیآ۔ میں رو رو تیتوں دسدی، گل پلُو اِک دکھائیآ۔ چاروں گنٹ نسدی، بھٹاں واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، پُرکھ اکال تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ دھرنی کہے پر بھ میرے اُتے ہووے تیرا دھرم دوارا، کوڑا نگر نظر کوئے نہ آئیآ۔ تیرے نام دا ہووے جیکارا، اِکو ناد وجے ودھائیآ۔ تیرے نُور دا ہووے چنتکارا، اندھ اندھیرا دینا گوائیآ۔ شاہ پاتشاہ تُوں ہوویں سیکدارا، حکم اِکو ورتے تھاؤں تھانیا۔ سب دا تیرے چرن کول ہووے نمسکارا، دُو جاشٹ نہ کوئے منائیآ۔ کلجگ کوڑی کر یا میٹ دے گرد غبارا، اندھ اگیان دے چُکائیآ۔ تُوں شہنشاہ پاتشاہ ساجن بن پیارا، پریتم ہو کے دیا کمائیآ۔ میری نمو نمو ڈنڈاوت بندنا نمسکارا، در تیرے سیس جھکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیآ۔ دھرنی کہے میرے اُتے تیرا ہووے دھرم داراج، رعیت ہر جن لے بنائیآ۔ ست سچ دا ہووے تاج، تخت نو اسی اِکو سوبھا پائیآ۔ غریب نمائیاں رکھیں لاج، کوجھیاں کملیاں گلے لگائیآ۔ دُھر دے نام دا چلاویں جہاز، بیڑا اِکو اِک پرگٹائیآ۔ آتم پر ماتم دسیں آواز، راگ اِکو اِک سنائیآ۔ بھيو چُکائیں بودھ اگادھ، بُدھی توں پرے پڑھائیآ۔ سب دے سرتے دیویں سادھ، سادھنا اِکو اِک دکھائیآ۔ مانو مانس مانکھ تیری سرن جان لاگ، لگ ماتر دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جگت وکارا ہووے تیاگ، ترے گن اتیتے ہونا سہائیآ۔ چار ورن دا سانجھا کر سماج، سمگری اپنا نام ورتائیآ۔ میرے وڈے ہون بھاگ، سر میرے ہتھ لکائیآ۔ پُرکھ اکال تیری جوت دا جگے چراغ، چار گنٹ کرے رُشنائیآ۔ تُوں اِکو ہوویں گرو مہاراج، مہربان بے پرواہیا۔ میں تیرے در دی ہوئی محتاج، بھکھارن ہو کے منگ منگائیآ۔ دیکھیں

دے نہ دیویں جواب، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، اِکو اِک ایکنکار رہی ارادھ، دُوسر نام نہ کوئے دھیائیا۔

★ ۱۰ ماگہ شہنشاہی سمت ۶ گیان سنگھ دے گرہ پنڈ سُرکھ پُر ضلع کپور تھلا ★

دھرنی کہے پر بھ میں تیری دھرنی دھرت دھول دھول بسدھا، بے سدھ ہو کے دیاں سنانیا۔ کوڑی کرپا میرے اُتے کرے یدھا، جگت وکار ہنکار و بچار نال لڑائیا۔ مہربان محبوب میرا کرم کر دے اگھا، پت پر میثور اپنی دیا کمائیا۔ ہوئے روگ گوا دے کلجگا، کلکاتی رہن کوئے نہ پائیا۔ تیرے نام دالئے کوئی نہ بھگا، وڈھی خوراں صفا دینی اٹھائیا۔ اپنے آتم آپے دس دے اپنا مدعا، مدت دے مالک دیا کمائیا۔ اٹھ ویکھ صدی چودھویں وقت پگا، محمد بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، پروردگار تیری سرنائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول کہے میرا صاف کردے انتر، انتشکرن ویکھ خلق خدائیا۔ ست دھرم دی بنا بنتر، گھرن بھننہار دیا کمائیا۔ ترے گن مایا کوڑ میٹ بسنتر، اگنی تت نہ کوئے جلائی۔ نو کھنڈ پر تھی تیرا اِکو ہووے منتر، اِکو وجے نام ودھائیا۔ کر پرکاش گگن گگننتر، گہر گبھیہر پردہ دے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در گھر ساچے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا لہنا دینا کر دے پورا، لیکھا انت رہے نہ رائیا۔ توں شہنشاہ پاتشاہ سورا، سر بگ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا ہونجھ دے کوڑا، ست دھرم دامارگ اِک پرگٹائیا۔ مانس رہے کوئی نہ مورکھ موڑھا، بڈھ بیک دینی کرائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن تیری مستک لاون چرن دھوڑا، خاکی خاک خاک رمائیا۔ سب نوں چاڑھ دے اِکو رنگ گوڑھا، دین مذہب دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے کایا مندر دس حاضر حضورا، پر ماتم آتم اپنا کھیل کھلایا۔ تیرا نظری آئے اِکو جوتی نورا، نور نورانے پڑدا دینا اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھرم دوارے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پر بھ میرے اُتے کر کرپا، کرپال ہو کے دیا کمائیا۔ میری دین دی کٹ دے

پیتا، دُکھی ہو کے رہی سُنائیَا۔ ساری سرِشٹی درِشٹی اندر رُوپ بنا دے سِکھ دَا، نام سِکھیا اِک سمجھائیَا۔ جو شاسترِ سَمرت وید پُران تیری مہما رہیا لکھدا، تِس دا لہنا اپنے لیکھے لائیَا۔ مِیں چاہندی میرے اُتے مارگ ہووے ایکنکار اِک دَا، دُو جَا اِشٹ نظر کوئے نہ آئیَا۔ صدی چو دھویں بھڑی منو آکسے نہ ٹکدا، سادھ سنت صوئی فقیر روون مارن دھائیَا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ویکھ دکھائیَا۔ دھرنی کہے پر بھ میتوں اِکو بخش دے اپنی ٹیک، دوسر سِیس نہ کدے نوائیَا۔ کھجک وِچ سَتجگ بدل دے ریکھ، رِکھیاں نیاں پینڈا دے مُکائیَا۔ کایا مندر اندر وڑ کے کھول بھیت، بھيو اُبھیدا دے گھلائیَا۔ ہر گھٹ نظر آ نیتن نیت، نِج لوچن نین کر رُشائیَا۔ گھر سوامی ٹھا کر میتوں لئے ویکھ، باہر لبھن دی لوڑ رہے نہ رائیَا۔ مِیں آپا کراں تیری چرن بھیت، ہبھ کُجھ تیری جھولی پائیَا۔ تُوں جگ چو کڑی کھیوٹ کھیٹ، مالک بے پرواہ اکھو اہیا۔ سچ سُنھنجا کر دے میرا دیس، سمبل اپنا رنگ رنگائیَا۔ تیرا جوت سرُوپی نظری آوے ویس، شبدی ڈنک دینا وجائیَا۔ اوتار پینغمبر گر وِشن شو برہما دیوت سُر میتوں کرن آدیس، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال تیرے نیوں نیوں لاگن پائیَا۔ تُوں سچ سوامی آد جگاد جگ چو کڑی سدا رہویں ہمیش، ہم ساجن اِکو نظری آئیَا۔ دھرنی کہے میرے مہربان مہربان میرا صاف سُتھرا کر دے پیٹ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، آد انادی شبد برہادی نرگن سرگن سرگن نرگن ایکا بخشنا اپنا شبدی ہیت، شبد سنگر شبد گردیو آتما اپنا رنگ رنگائیَا۔

★ ۱۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ دولت سنگھ دے گرہ کپور تھلا شہر ★

دھرنی کہے میرے صاحب سورے سرنگ، ہر کرتے تیری سرنائیَا۔ سچ پریتی چاڑھ دے رنگ، رنگت اپنا نام رنگائیَا۔ کھجک کوڑی کرپا کر دے بھنگ، جگت وکار دے مٹائیَا۔ اپنا بھيو گھلا دے ست سرُوپ برہم، پار برہم اپنی دیا کمائیَا۔ جھگڑا رہے نہ کایا مائی چرم، چم درِشٹی سب دی دے بدلایَا۔ لیکھا مُکا دے ذات پات ورن برن، دین مذہب دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ میرے صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی تیری اِکو سرن، سرنگت اور نہ کوئے رکھائیَا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ دھرنی کہے پر بھ میری پوتر کردے گودی، دُرمت میل رہن نہ پانیا۔ سب دی آتم دے سودھی، بُدھ بیک دینی کرایا۔ سچ نام بنا جوگی، جگیشتر اپنا بھو کھلایا۔ ہوئے دارہے کوئے نہ روگی، ہنگتا گڑھ دینا تڑانیا۔ آتم پر ماتم میلا کر دُھر سنجوگی، جگ وچھڑے جوڑ جڑانیا۔ توں صاحب سوامی ٹھا کر موچی، مجلس چار ورن دکھانیا۔ تیرا اکو ہووے نام سلوکی، سوہلا سچ سچ سنانیا۔ جھکڑا رہے نہ چوواں طبق چوواں لوکی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار بے پرواہیا۔ دھرنی کہے میرا سہا دے مندر، اکو نور کر رُشانیا۔ جن بھگتاں توڑ کے بجر کپائی جندر، زندگی زندگی وچوں بدلانیا۔ پرکاش کر دے اندھیری کندر، نرگن نور جوت رُشانیا۔ منو آدہ دشا نہ بھوے بندر، سا تک ست دینا ورتانیا۔ لوڑ رہے نہ پرکاش سور یہ چندر، تیرا نور نورانہ سوہا پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار اپنی دیا کمانیا۔ دھرنی کہے پر بھو میں در تیرے دی منگتی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگتی، ہنگ برہم دے سمجھانیا۔ اپنے نام دی دس دے پنتی، نرا کھر دھار دے سمجھانیا۔ کلپنا رہے نہ منوئے من دی، ممتا موہ دینا چُکایا۔ لڑائی رہے نہ کوڑے تن دی، تنو اکو دینا سمجھانیا۔ لو دینی اگے چن دی، لوئن اندروں اک کھلایا۔ صفحہ میٹنی کوڑے غم دی، غم خوار ہونا سہانیا۔ مُجبت بخشنی اپنے برہم دی، پاربرہم اپنا رنگ رنگانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھانیا۔ دھرنی کہے تیرے نام دی اکو ہووے پوجا، پورن برہم سرب سمجھانیا۔ مارگ رہے کوئی نہ دوجا، دُتیا بھاؤ دینا گوانیا۔ کوجھیاں کملیاں کول کر موڈھا، نا بھئی جھرنا اک جھرانیا۔ تیرا دوارا سب نوں ہووے سو جھا، در پڑا دینا اٹھانیا۔ بھو رہے کوئی نہ گوجھا، گھر گھر وچ وجے ودھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، وڈ داتے تیری وڈ وڈیانیا۔ دھرنی کہے میرے صاحب سیری بھگونت، ہر بھگون دیاں جنانیا۔ تیرا اکو ہووے منت، منتر نام کلمہ بے پرواہیا۔ رسنا جہوا گائے جیو جنت، پتی دند دند ملانیا۔ ست دھرم دی سچ بنا بت، کلج کوڑی کریا ڈیرہ ڈھانیا۔ چار ورن دھرم دی دھار تیرے ہون سنت، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کوئے رکھانیا۔ تیری مہا آد جگاد سدا انت، کتھنی کتھ سکے نہ رانیا۔ میری اندروں میٹ دے چنت، خوشی خوشی وچوں پرگٹانیا۔

میرے اُتے میرے صاحب تیرا ہے کوئی نہ نندک، نندیا چُغلی دینی گوائیا۔ اپنے سَنگر شبد نوں بخش ہمت، حوصلہ اپنا آپ جنائیا۔ اوہ پھرے اُتر پورب
 پچھم دکھن چاروں سمت، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ اپنا پندھ مُکائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم سچ پیار دی ہووے ملت، پاربرہم برہم میلا میلنا سچ سُبھائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت تیری سچ
 نام دی خلعت، سنجگ ساچے دینا پہنائیا۔

★ ۱۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ گردیال سنگھ دے گرہ کپور تھلا شہر ★

دھرنی کہے پر بھ کجک جیو ہوئے نہ شکرے، شکر گزار نہ کوئے اکھوائیا۔ جیہڑے آتم روپ تیری دھاروں اُترے، اُتر پورب پچھم دکھن، بیٹھے
 ڈیرہ لائیا۔ تیرے قول اقرار دُھر دیوں کمرے، منن والا نظر کوئے نہ آئیا۔ میرے کیتے ٹکڑے ٹکڑے، حصیاں ونڈ ونڈائیا۔ بہڑی میرے کوئی سنے نہ
 دُکھڑے، دردی ہو نہ درد ونڈائیا۔ دُرمت میل دھوئی کوئی نہ کھڑے، پت پت پت نہ کوئے کرائیا۔ میری مولے سچ نہ رُترے، رُتری رُت نہ کوئے
 مہکائیا۔ تیرے مارگوں سارے اکھڑے، او جھڑ بھججن واہو داہیا۔ کرپا کر سوامی مڈھلے، ہر کرتے دیا کمائیا۔ میری امتر آشا بُجھ لے، کی انتشکرن کرے
 دُہائیا۔ میری کجک اتم سُبھ لے، سبھ اپنے نال ملایا۔ تیرا کسے رہیا نہ کجھ بھے، بھے سر نہ کوئے رکھائیا۔ جھگڑاپیا کایا مائی گرہ گرہ، تن مندر نہ کوئے
 صفائیا۔ توں آد جگادی جگ چوکڑی سب نوں کردا لے، سنجگ تریتا دواپر کجک رہن کوئے نہ پائیا۔ ہن کرپا کر کے میرے اُتے اپنے نام دی کردے
 بے، بے جیکارا اک سنایا۔ سچ دوارے آ کے بہے، بیکنڈھ نواسی ڈیرہ لائیا۔ جھگڑا رہے توں نہ میں، میں ممتا دے چکائیا۔ آد انت اکو توں ہیں،
 ایکنکارا اک اکھوائیا۔ سچ دست بھنڈارا دے دے نام شے، شہنشاہ ہو کے آپ ورتائیا۔ بن تیری کرپا پوتر نہ ہووے تھے، تھان تھنتر سو بھا کوئے نہ
 پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ دھرنی کہے میرا گرہ کردے اچا، در دے وڈیائیا۔ تیرا نام ورتے

سُچا، سنجم اِکو دینا سمجھایا۔ مانو رہے کوئے نہ لُچا، کوڑی کریا دینی گوائیا۔ گیان دے دے پنچ تت منگھا، مانو پڑدا اپنا لاہیا۔ شرع دارہے کوئی نہ دکھا، کوڑ درد دینا مٹایا۔ نام بھنڈارا دے دے کر کے اگھا، اگن آتھن وجے ودھایا۔ تیرا راہ منکدے اوتار پیغمبر گرو آسا رکھ کے گیا بدھا، بدھی توں پرے دھیان لگایا۔ میں چاہندی میرے اُتے اِک وار کرائیں یُدھا، پھیر یُدھ دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ صاف کردے پانی دُدھا، حکم دُھر دا اِک ورتایا۔ سچ دھرم داسب نوں سمجھا دے مدعا، مدّت دے مالک دیا کمایا۔ لیکھا مُکا دے کلجگا، سنجگ کر رُشانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میتوں مان دے میں تیری چرن دھوڑ لین والی بسدھا، بے سدھ ہو کے تیرے اگے واسطہ پانیا۔

★ ۱۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ کرتار سنگھ دے گھر کپورتھلا شہر ★

دھرنی کہے کرپا کر پر بھو میری سچی سرکار، نیترو رو دیاں دُہانیا۔ میں جگ چو کڑی اوتار پیغمبر اں گرو آں چکلیا بھار، دین مذہب دا بوجھ میرے اُتے گئے کُٹانیا۔ کھیل کردے گئے کھڑگ کھنڈا تلوار، ترکش تیر کمان کندھیاں اُتے رکھانیا۔ مانو ذاتی تن وجود ماٹی دھار و ہاوندے گئے دھار، خون میرے اُتے دُھانیا۔ حصے ونڈاں ونڈ کے میرے ٹکڑے کر کے گئے وچ سنسار، حد نام کلمے والی بنایا۔ میری چار کُنٹ دہ دشا بنیا نہ کوئے مختیار، مختیار نامے تیرے نام دے سرب دکھایا۔ لکھ کے گئے شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گرو گرنٹھ کر پیار، ترے گن اتیتے تیری صفت صلاحیا۔ منگاں منکدے گئے کلجگ انتم آوے کل کلکی اوتار، نہہکنک اپنی کل پر گٹانیا۔ سو کلجگ کوڑی کریا تیرے اوتوں ہولا کرے بھار، کوڑ لگرم دا بوجھ رہے نہ رانیا۔ میں صدی چو دھویں چار کُنٹ پھری وارو وار، دوس رین بھگی واہو داہیا۔ مُجبت وچ ملیا کوئے نہ یار، پریم پریتی سچ نہ کوئے کمایا۔ میں رو کے کراں گریہ زار، گرہ گرہ دھیان لگایا۔ تُدھ بن دسے نہ کوئے سہار، سہارا نظر کوئے نہ آیا۔ دھرنی کہے کرپا کر میرے نرنکار، نرگن زرویر تیری اوٹ تکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے سپس نوانیا۔ دھرنی کہے میتوں کردے پتت پُنیت، پتت پاؤن دیا کمایا۔

میرا لیکھا ویکھ لے میں بھار اٹھایا مندر مسیت، شودوالے مٹھ گرو دوارے سینے اُتے رکھائیا۔ جگ جگ دی تیری دسی ریت، جو سنجگ تریتا دواپر کلجگ اوتار پیغمبر گرو گئے سمجھائیا۔ انت ویکھ جھکڑا پیا ہست کیٹ، راؤ رنک کرے لڑائیا۔ تیرے پیار دا گائے کوئی نہ گیت، گھر گمبھیر تیری یاد نہ کوئے رکھائیا۔ میں روکے ماراں چپک، کوک کوک سنائیا۔ کلجگ جیواں صاف ہوئے کسے نہ نیت، نیتیاں نظر کوئے نہ آئیا۔ تیرے نال حقیقی کرے نہ کوئے پریت، پریت تیرا پیار نہ کوئے دکھائیا۔ میرے صاحب سلطانا نوجوانا میری آسا منسا پوری کر اڈیک، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ کلجگ وچ سنجگ بدل دے توارنچ، تارنچ پچھلی نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا کھیل سدا انڈیٹھ، جگ نیز جگیا سوآں نظر کوئے نہ آئیا۔

★ ۱۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ امر کور دے گرہ کپور تھلا شہر ★

دھرنی کہے پر بھ میری کڈی وڈی لمی سوہنی تیج، آد دی آد نظری آئیا۔ میرے اُتے اپنا جوتی جلوہ کر تیج، تیج دھار اپنی اک پر گٹائیا۔ ویکھیں اوتار پیغمبر گرو ہن نہ دیویں بھیج، جو بھجن بندگی کر کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ تیرے نام کلمے نوں دیناں مذہباں وچ دے نہ و تیج، حصہ جگت وچ رکھائیا۔ میرے سہاویے سہنجنے دیس، صاحب اپنا رنگ رنگائیا۔ میں چاہندی اکو تیرا ہووے اگڑا دیس، دیس اپنا لینا بدلایا۔ نور نورانے کرنا بھیس، بھیکھ کوڑا دینا مکائیا۔ نو سو چرانوے جگ چوکڑی بچھوں میری بدل دے رکھ، جو رکھو دیو دھیان لگائیا۔ اوہ ویکھ واسطہ پاوندے وشن برہما شو ہمیش، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ دہائی دیوے سہنسر ناماں شیش، نیز نیر وہائیا۔ سر شئی دا مالک انتم بن اکو ایک، ایکنکار دیا کمائیا۔ میرے اُتے سب نوں ہووے تیری چرن ٹیک، ٹکے دھوڑی خاک دینے لگائیا۔ وکھرا وکھرا مانس ذاتی رہے کوئے نہ پیٹ، آہار ووار اکو دینا بنائیا۔ سب دا سانجھا بننا کھیوٹ کھیٹ، کھٹے وچوں ہووے روگ گوائیا۔ میرے پرکھ اکالے دین دیا لے اک وار میری تیج سہنجنی اُتے لیٹ، سینہ شانت دے کرائیا۔ میں اوتار پیغمبر گرو سارے کر

دے تیری بھیٹ، مڑھیاں قبرال وچ تن وجود گئے چھپایا۔ توں مالک اک نر نریش، نر نرائن تیری سرنایا۔ نسا پوری کردے دس دسمیس، گوبند ڈارا اپنے رنگ رنگایا۔ دوسر چلے کوئی نہ پیش، پیشتر سارے گئے سنایا۔ جھگڑا مکا دے ملا شیخ، شخصیت اپنی اک درڑایا۔ نظری آنیتر نیت، نج نین کر رُشنایا۔ بھاگ لگاؤنا گرگھ دوارے تہی چیت، چیز اپنا رنگ رنگایا۔ پھر کجک دا لیکھا کرنا پچھیت، اگیت اپنا تھم ورتایا۔ کھول کے دسنا دھر دا بھیٹ، پڑدا اوہلا رہے نہ رانیا۔ دھرنی کہے جن بھگتاں نوں دسنا اک اک مُٹھی سارے لیاؤن ریت، سبھی کئی گنڈھ پوانیا۔ دھرم دا ووار ہونا ماجھے دیس، مجلس بھگتاں نال رکھایا۔ اکو چھتر ویکھاں سیس نر نریش، نر نرائن تیری سرنایا۔ لکھاریاں کھلڑے رکھنے کیس، اوڈھن سیس نہ کوئے لکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ اپنی کھیل کھلایا۔ دھرنی کہے میری قسمت جاگے سوتی، میں ستی لوواں انگڑایا۔ لکھاریاں تیڑ بنھنی ساڑھی نال دھوتی، دوہرا اپنا کھیل کھلایا۔ ست رنگ دی شبدي دھار سنگر کول ہووے سوتی، سوہنا رنگ رنگایا۔ پنج گرگھاں تیڑ بنھی ہووے لنگوٹی، لنگڑا لولا روپ بنایا۔ پنج گرگھ لال کرن ہوٹھی، اپنا بل دھرائیا۔ پنجاں کھلی رکھی ہووے چوٹی، پگڑیوں باہر سوہنا پانیا۔ پنجاں من بھریا ہووے نال کروپی، غصے وچ دین دھایا۔ پنج بنے ہون لو بھی، لالچ وچ منگن چائیں چانیا۔ پنج بنے ہون دھوبی، بستر کندھیاں اُتے اٹھایا۔ پنجاں دے ہتھ وچ ہووے سوتی، ساڈھے تن ہتھ لمبایا۔ ایہہ کھیل پر بھو پر بھ چوٹی، ہر کرتے دینا کرانیا۔ میری آسا ایہو چروکی، دھرنی دھرت دھول رہی سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں اندر اپنی دینی سو جھی، سمجھ رمز نال کھلایا۔

☆ ۱۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ گرجن سنگھ دے گرہ پنڈ احمد پُر ضلع کپور تھلا ☆

دھرنی کہے میرے مالک پرتپالک خالق والی عرش، صاحب سلطان سری بھگوان سیس نوانیا۔ نرگن نر ویر نر کار نر کار من میری عرض، آرزو پُرکھ اکال دین دیاں تیرے اگے رکھایا۔ جوت سروپی پروردگار آپرت، پت پر میثور اپنی دیا کمایا۔ اتار پینمبر گروآں پوری کردے شرط، شرع دا

لیکھا اپنی جھولی پائی۔ اکو نام ندھان سنا طرز، طرح طرح دا لیکھا دے مُکائی۔ تیرا شبد انادی مارے گرج، گوُنج اِکو اِک پرگٹائی۔ کلجگ کوڑی کریا دے
 ورج، مایا ممتا موہ مٹائی۔ غریب نمائیاں کو جھیاں کملیاں ونڈ درد، دیناں انا تھاں ہو سہائی۔ اپنا کھیل دس اسپرج، اچرج لیلادے ورتائی۔ توں آد دا
 یودھا سورپیر مردانہ مرد، مدد تیری منگ منگائی۔ چھری شرع قتل کوئے کرے نہ کرد، قاتل مقتول دا جھگڑا دے مُکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، پُرکھ اکال دین دیال تیری سرنائی۔ دھرنی کہے پر بھ میں رکھی تیری آس، ترسنا ترپت دے کرائی۔ نرگن نور جوت کر
 پرکاش، پرکاشوان ہووے تیری خلق خدائی۔ ست دھرم دی ست دیپ پاراس، نو کھنڈ اپنا رنگ رنگائی۔ کرپا کر سرب گنتاس، گھر گمبھیر ہونا سہائی۔
 جھگڑا میٹ دے دین مذہب ذات پات، اوچ نیچ راو رنگ ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم دے ساتھ، پاربرہم برہم سگلا سنگ بنائی۔ توں
 مہربان انا تھاں ناتھ، دین دیا آپ کمائی۔ تیرا کھیل دیکھے شکر اُتے کیلاش، برہما برہم دھار نین اٹھائی۔ وشنوؤں نوں وشو دے وشواس، وشا اپنا دے
 وڑائی۔ میں در بھکھارن نوں بخش اگئی دات، داتا ہو کے جھولی دے بھرائی۔ میرے اُتے کلجگ کوڑ گگرم دی رہے نہ اندھیری رات، سبجگ ست چند
 چکائی۔ مانس ذاتی دے سے بھین بھرات، دُتیا بھاؤ نہ کوئے رکھائی۔ پورب پورا کر دے بھوکھت واک، واقع اپنا رنگ رنگائی۔ سب دے اندروں کھول
 دے تاک، بجر کپائی پڑدا دے چکائی۔ شبد انادی سنا دے آواز، دُھن اپنی اِک جنائی۔ گرہ گرہ تیری جوت ہووے پرکاش، گھر گھر وچ کر رُشنائی۔
 توں صاحب سترگر پر م پُرکھ مہاراج، پت پر میثور اِک اکھوائی۔ دیکھیں میتوں کو جھی کملی نوں دے نہ دیویں جواب، در تیرے چرن دھوڑ خاک رمائی۔
 میرے پروردگار کریں امداد، سر اپنا ہتھ لکائی۔ کلجگ اتم سب دی کھول دے جاگ، نچ نیتر لوچن نین کر رُشنائی۔ ہر جن ہنس بنا دے کاگ، کاگ
 وانگ نہ کوئے گر لائی۔ ساڈھے تن ہتھ مندر جگا دے چراغ، نرگن نور نور چکائی۔ میرے اُتے سبجگ کھیڑا کر آباد، گھرانہ اِک وسائی۔ سارے میتوں
 لین ارادھ، ہر دے اندر ہر وسائی۔ تیرے نام دا انرس لین سواد، جہوارس نہ کوئے وڈیائی۔ تیرا دھرم دا ہووے سماج، سمگری ست دینی ورتائی۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، دیونہار تیرے ہتھ وڈیائی۔ دھرنی کہے میں کو جھی کملی نمائی، گنونت تیری سرنائی۔ میرے اُتے

وسدی چارے کھانی، چوڑاسی تیری سو بھاپایا۔ میرے اُتے اوتاراں پیغمبراں گرواں گائی تیری بانی، ڈھولے صفتاں والے صلاحیا۔ میرے اُتے سر
 سرور تیرا پوتر پانی، جل تھل مہینل سارے سو بھاپایا۔ میری بینتی من میرے صاحبِ سلطانی، شہنشاہ دیاں درڑایا۔ کلج کوڑی کریا میٹ نشانی،
 نشانہ سنجگ دھرم اک جھلایا۔ جھگڑا میٹ دے کوڑ عوامی، عملاں توں رہت کر خلق خدایا۔ دُھر سندیسہ نام کلمہ دے پیغامی، پیغمبراں توں پرے کر
 پڑھایا۔ توں پرگت ہو واحد اک نورانی، نور نورانہ نورِ لاہیا۔ میرے اُتے رین رہے نہ اندھیری شامی، شمع نور جوت دینا چکایا۔ زنجیراں دی کٹ
 غلامی، غریت اندروں دینی کڈھایا۔ توں مالک حق پیغامی، مہربان اک اکھوایا۔ دھرنی کہے توں گھٹ گھٹ دا جان جانی، انترجامی تیری سرناہیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہلنک زرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان، سب دا میل کرا دے باہمی، تیرے
 وچھوڑے وچ وچھڑ کوئے نہ جانیا۔

★ ۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ جگندر سنگھ دے گرہ پنڈ احمد پُر ضلع کپور تھلا ★

دھرنی کہے پر بھ توں میرا آد آد دامالی، مالک انت تک اکھوایا۔ میں تیری لکھ چوڑاسی سرشی سمجھالی، جگ چوکڑی اپنے وچ ٹکایا۔ اگے کدی نہ
 ہوئی سوالی، جھولی خالی نہ کوئے دکھایا۔ بہڑی ہن میری دھرم دی کرے نہ کوئے دلالی، وچولا نظر کوئے نہ آئی۔ مانو سارے کھاندے جھٹکاتے حلالی،
 جھٹ کس پدھ لواں لنگھایا۔ پھل رہیا کسے نہ ڈالی، خالی ٹاہنے دین ڈھایا۔ تیرا پیار محبت ہو یا جعلی، انتم میل نہ کوئے کرایا۔ توں کرپا کر دے شہنشاہ
 شالی، ہر سنگرؤ تیری سرناہیا۔ میں کیتی کوئی نہیں کاہلی، جگ چوکڑی بیٹھی رہی دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا
 ور، نہہلنک زرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان، مہربان مہربان مہربان میرا آپے بنے پالی، پرتپالک ہو کے میری آسا پور کرایا۔

☆ ۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ پچھن سنگھ دے گرہ پنڈ احمد پُر ضلع کپور تھلا ☆

دھرنی کہے پر بھ میں تیری چارے کھانی چلی، جگ چوکڑی سیو کمائی۔ سبجگ تریتا دوپر ہوئی مول نہ دکھی، دکھ وچ نہ کدے گر لائی۔ میری آشا میرے اندر رہی لگی، باہر سکی نہ مول کڈھائی۔ کلجگ اتم تیری سرشٹی تیرے نشانیوں اگی، تیرا مارگ گئی بھلائی۔ تیری دھار سمجھے نہ کوئے دوئی، اتم پر ماتم سنگ نہ کوئے بنائی۔ کوڑ وکارا رہیا میتوں کٹھی، مایا متنا مال ملائی۔ تیری دھار تیرے نالوں ٹھی، ٹھیاں گنڈھ نہ کوئے پوائی۔ بھڑی کلجگ لٹیرا میتوں جاندا لٹی، چارکٹ اپنا بل وکھائی۔ اوتار پیغمبر گرو لگ گئے گٹھیں، پرگٹ ہو کے بل نہ کوئے جنائی۔ میری پوتر خاک رہی نہ مٹھی، ذرہ ذرہ دے دھائی۔ مہربان محبوب ہو کے آپ اٹھیں، نرگن نرویر لے انگڑائی۔ اپنے نال سب دی کرنی رچی، رچنا اپنی دے وکھائی۔ میری صفحہ کردے سچی، سنجم اپنا اک سمجھائی۔ میں کوک پکاراں اچی، اچ اگم دیاں سنائی۔ میں نیتز رو رو ویراگ وچ بھٹھی، نیناں نیر دھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نہیں تے میتوں دے دے خوشی، جگت جہان مہا پر لو اپنی دھار بنائی۔

☆ ۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ جیت سنگھ دے گرہ احمد پُر ضلع کپور تھلا ☆

دھرنی کہے پر بھ بخش دے اپنا رنگ، رنگین رنگت دے چڑھائی۔ سچ نام و جا مردنگ، ناد اگی اک سنائی۔ سچ سہنجی سہا میرا پلنگ، سکھاسن اپنا ڈیرہ لائی۔ میری آد آد دی منگ، پاربرہم پر بھ پوری دے کرائی۔ سدی چو دھویں رہی لنگھ، صدّا دیوے تھاؤں تھانیا۔ کوڑی کریا کر دے بھنگ، متا موہ رہن نہ پائی۔ جھوٹھ پکھنڈ رہے نہ ڈمب، ست سچ دینا ورتائی۔ میں پاپ نال رہی کب، تھر تھراہٹ وچ گر لائی۔ پر بھ کتے ماتا ککھوں پئی نہ جم، نرگن نور جوت جوت کر رنائی۔ جھگڑا میٹ دے کایا ماٹی چم، اتم برہم دے سمجھائی۔ میں نیتز روواں چھم چھم، ہنچھو آں ہار بنائی۔ میرا میٹ دے دکھاں والا غم، غم خوار ہونا سہائی۔ میتوں ترسنا رہے کوئی نہ طم، طمع تیری جھولی پائی۔ جدھر تکاں نظری آئے تیرا برہم، پر م پرکھ تیرا نور

رُشنائیا۔ میرا ست داس ت کر دے کرم، کوڑ کرم دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ میں چاہندی میرے اُتے سارے تیرا اِکو نام پڑھن، سکھیا اِک دینی سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، سارے منزل تیری چڑھن، چڑھدی دھار آپ درسائیا۔

★ ۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ کرم سنگھ دے گرہ پنڈ احمد پُر ضلع کپور تھلا ★

دھرنی کہے پر بھ کیوں مینٹوں کہندے دھرتی ماں، مانور سنانال گائیا۔ میرے خصم دا کپڑا ناں، سچ دینا سمجھائیا۔ وسے کپڑے تھان، تھنتر سو بھا پائیا۔ جس دوارے میں جاں، جا کے سپس نوائیا۔ پکڑے میری بانہہ، پھڑ باہوں لے اُٹھائیا۔ میں نمائی ہوئی گاں، پالی نظر کوئے نہ آئیا۔ کس بدھ اپنا جھٹ لنگھاں، چاروں کُٹ تیری دُہائیا۔ سر دیوے کوئی نہ ٹھنڈی چھاں، اگنی تت نہ کوئے مجھائیا۔ میرا کون کرے نیاں، اِنصاف عدل کون کمائیا۔ مینٹوں لے کوئی نہ تھان، بھجاں واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم دینا سنائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا کپڑا خصم، خصمانے دے جنائیا۔ جو میرے اُتے آیا میں کر کے چھڈیا بھسم، اوتار پیغمبر گرورہن کوئے نہ پائیا۔ میری نظر نہ آوے کوئی چشم، دیدنال دید نہ کوئے ملائیا۔ کسے دا نظر نہیں آوند اِمانی جسم، جسم زمین بن کے گئی کھائیا۔ ہائے میں کس دی کھاواں قسم، کس نوں وڈا کہہ کے سپس نوائیا۔ میرا کپڑا ہووے اِسم، عالیشان کون سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا دس دے کپڑا کنت، کنتوہل کون اکھوائیا۔ میں جگ چوکڑی سارے کھاگئی سادھ سنت، بھگت صوفی پچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ میں لکھ چوراسی حضم کر گئی چو جنت، میرا پیٹ نہ کوئے بھرائیا۔ میں کوٹن کوٹ بدلا دتے تیرے نام منت، منتر جیون والا رہن کوئے نہ پائیا۔ مینٹوں وِدیا دین والا دسے کوئے نہ پنڈت، جو آیا سو میں کھا کے دتا مکائیا۔ میری تیرے اگے منت، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ میرا مالک دس دے کپڑی سمت، میں کھوجاں چائیں

چانیا۔ میری سگلی مٹ جائے چنت، چنتا رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا کیرا حق محبوب، جو مُجبت وچ رکھانیا۔ ہر دم رہے میرے کول موجود، سگلا سنگ بنایا۔ جگ چوکڑی مینٹوں رکھے محفوظ، دوسرا کھ نہ کوئے اٹھانیا۔ میرے وچوں جھگڑا میٹے دوج، دُتیا بھاؤ مکانیا۔ اپنا گھرانہ دسے گو جھ، پڑدا دیوے لاہیا۔ مینٹوں بخشے سو جھ، سنجم اک سمجھانیا۔ اوہدا اکو ہلکارا اکو چاکر ہووے دوت، اکو حکم سندیسہ دے درڑانیا۔ میں نہیں چاہندی میرا مالک ہووے کوئی کایا والا بیچ بھوت، جو جتے تے مر جانیا۔ جس دا آد انت دا آوا جائے اوت، انت نشان نہ کوئے رکھانیا۔ تیرے حکم اندر کر جائے کوچ، میرا کوچا گلی دے ڈھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میرا گرہ گھرانہ دس جتھے تیری منزله مقصود، آگے منزل رہے نہ رانیا۔

☆ ۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ پریتم سنگھ دے گرہ پنڈ کوٹلی ابراہیم خاں ضلع جالندھر ☆

دھرنی کہے میرے صاحب سری بھگوانا، بھگون بھگونت تیری اوٹ نکانیا۔ میرے آد انت دے رانا، مہربان محبوب تیری بے پرواہیا۔ میرے ست سچ دے کاہنا، کاہن تیرے نیوں نیوں لاگاں پانیا۔ میرے پیغمبر دھر امانا، تیری دھوڑی خاک رمانیا۔ میرے سنگر ست شبد دمامہ، ڈنکا سناں چائیں چانیا۔ اٹھ ویکھ کلجک اندھیری شاما، شمع نور نہ کوئے رُشنانیا۔ جھگڑاپیا جیو جہانا، جاگرت جوت نہ کوئے ڈمگنیا۔ تن وجود ویکھیا ترسنا تاما، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ مان رہیا نہ کلمے کلاما، کائنات رووے مارے دھانیا۔ توں میرا صاحب سوامی انترجاما، انترجامی ہو کے کھوج کھوجانیا۔ سب دا ویکھ پورب لکھیا بیانا، بھوکتاں کھوج کھوجانیا۔ ست دا سچ دارہیا نہ کوئے لکانا، مندر مسجد شودوالے مٹھ سارے دین ڈھانیا۔ تیرتھ تٹ نہ کوئے اشانا، گنگا گودا واری جمناسرتی اکھ شرمایا۔ جھگڑاپیا انجیل قرانا، شاستر سمرت کرن لڑانیا۔ تیرے پیار مُجبت دا ملے کوئے نہ جاما، حقیقی جام نہ کوئے پیانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے منگ منگانیا۔ دھرنی کہے میرے صاحب سلطانیا، سوامی ہر سجن تیری وڈیانیا۔ اٹھ ویکھ لے

اپنی چارے کھانی، انڈج جیرج اُتبیج سیتج پڑدا لاهیا۔ چار جگ دی بچھلی تک لے بانی، جو بان اینلا تیر چلایا۔ تیر تھ سرور تک لے پانی، اٹھسٹھ کھوج کھوجایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم میلے میل کوئے نہ ہانی، پاربرہم برہم جوڑ نہ کوئے جڑایا۔ چاروں گنت شرع شیطانی، شریعت رہی گر لایا۔ تیری منزل ملے نہ کسے آسانی، مہربان محبوب در ملن کوئے نہ آیا۔ بیچ وکار چڑھی طغیانی، جیو جہانا رہی رڑھایا۔ سچ دھرم دی دسے نہ کوئے نشانی، نشانے بیٹھے مکھ بھوایا۔ بن تیری کرپا ہوئے نہ کسے کلیانی، کلمہ سنگ نہ کوئے نبھایا۔ شاہ سلطانے آوچ میدانی، زرگن دھار لوک مات لے انگڑایا۔ کلجگ کوڑی کرپا میٹ کہانی، کتھا اپنی اک سمجھایا۔ سرشی درشی پنی چھانی، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، در تیرے آس رکھایا۔ دھرنی کہے میرے مالک گہر گبھیرا، ہر گور دیاں درڑایا۔ لیکھا ویکھ پنچ تت سریرا، مانس مانو مانگھ کھوج کھوجایا۔ سچ دارہیا کوئے نہ دھیرا، دھیرج دھرم نہ کوئے جنایا۔ ہوئے سب نوں لگی پیرا، مایا ممتا رہی ستایا۔ تیرے پیار دا چکھے کوئے نہ پیرا، کھنڈے کھڑگ سرب رہے کھڑکایا۔ تیرے نام دامستک دسے کسے نہ چیرا، چری وچھنے تیرا میل نہ کوئے ملایا۔ توں کرپال ہو کے دین دنی دی اندروں بدل دے ضمیرا، ظاہر ظہور اپنا نور کر رُشٹایا۔ تیرے ہتھ سب دی تقدیرا، تدیر اپنی دے سمجھایا۔ جھگڑا میٹ دے ہسٹ کیرا، اوچ نیچ اکو رنگ رنگایا۔ لیکھا رہے نہ غریب امیرا، امراد دے مالک در تیرے سیس نوایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نراننر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پُرکھ اکالے دین دیالے توں آد جگادی پروردگار سانجھا یار پیرن پیرا، پراپسنٹی مدھم بیکھری توں باہر اپنی آسا تیرے آگے رہی رکھایا۔

★ ۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ بلحیت سنگھ دے گرہ پنڈ جیتوالی ضلع جالندھر ★

دھرنی کہے پر بھ کرپا کر، کرپال دیال دیا کمایا۔ زرگن زرویر زرنرانن جوت دھر، پُرکھ اکالے اپنا پڑدا دے اٹھایا۔ چرن سرور بنا اگما سر، سرنگت اکو دے وکھایا۔ مانو ذاتی دھرم دا اکو کھول در، غریب نمائیاں درد وندایا۔ تیرا نام ندھانا سرشی درشی اندر جائے پڑھ، ڈھر داراگ ناد کر

شنوایا۔ سچ سوامی ست سرُوپی ہو کے کھڑ، ستمگھ ہو کے نظری آیا۔ جھگڑا میٹ دے کایا ماٹی دھڑ، دین مذہب نہ کرے لڑایا۔ کلج کوڑی کرپا پٹ دے جڑ، ست دھرم دامارگ اک دکھایا۔ تیرا سانجھا سمجھے دو جہاناں گھر، گرہ مندر اک سہایا۔ میری خالی جھولی بھر، بھنڈارا دُھر دانام ورتایا۔ کوڑا رہے نہ جو بن زر، ڈرے ڈرے اپنا نُور دے چکایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سری بھگوان تیری وڈ وڈیایا۔ دھرنی کہے پر بھو کرپا کر دے دُھر دے مٹر، ہر ست سچ درڑایا۔ کلج کوڑی کرپا چڑھی سخر، چوٹی سب دی بیٹھی ڈیرہ لایا۔ مایا ممتا موہ وکار کسے اندروں سکے نہ نکل، ہوئے گڑھ نہ کوئے تڑایا۔ پنچ وکار مول نہ جتن، جیو جنت رہے گر لایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ کلج کرم کر دے مٹھن، مٹھیا دس سرب لوکایا۔ اوتار پینمبر گر تیرا شبد سندیس لکھن، توں میرا میں تیرا دتا جنایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در پلو واسطہ پانیا۔ دھرنی کہے پر بھ میرا ویکھ لے مات گھرانہ، نو ست دھیان لگایا۔ تیرا مانگھ ہویا بیگانہ، سچ پریم نہ کوئے بنایا۔ دھرم داد سے نہ کوئے یارانہ، آتم پر ماتم جوڑ نہ کوئے جڑایا۔ زرگن زرگن گائے کوئی نہ گانا، سرگن وجدی ویکھ ودھایا۔ چاروں کُنٹ مان ابھمانا، ہوئے گڑھ نہ کوئے تڑایا۔ شرع کھیل کرے شیطانا، شریعت وچ نہ کوئے وڈیایا۔ بھاگ لگے نہ کسے ساڈھے تن ہتھ مکانا، پنچ تت سو بھا کوئے نہ پانیا۔ تیرا نام بنیا افسانہ، سرشی رسنا نال گایا۔ توں مالک پرگٹ ہو اکو دُھر دا کاہنا، ----- توں آد جگادی ایکنکار راما، رحم اپنا دے کمایا۔ جس نوں جھکدے اوتار پینمبر گر وچ جہانا، نو نو لاگن پانیا۔ سجدیاں وچ کرن سلاماں، دھوڑی مستک خاک رمانیا۔ بھیت کھول اپنا کلج اما، پڑدا اوہلا رہے نہ رانیا۔ کل کلکی وڈ بلوانا، بلدھاری بھو کھلایا۔ نہکلنک شاہ سلطانا، تیری سرن سچ سرنایا۔ کلج اتم میٹ نشانہ، کوڑ کرم رہن نہ پانیا۔ ستجگ میرے اتے کر پردھانا، ست سچ دامارگ دے دکھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن زر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا لیکھا گم اتھاہ کوئی کر نہ سکے بیانا، کتھنی جگت نہ کوئے وڈیایا۔

☆ ۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ ہر بھجن کور دے گرہ پنڈ کوٹلی تھان سنگھ ضلع جالندھر ☆

دھرنی کہے پر بھ میری پوری کر دے سدھر، سدا سدا سد تیرا دھیان لگائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ دے غدر، گدا اپنی نام اک اٹھائیا۔ دین مذہب دی دھارا کر دے پدھر، روڑا آگے نہ کوئے اٹکائیا۔ اکو اپنے نام دی دُھن سنا دے مدھر، ست سُرلی آپ جنائیا۔ سچ پیاریاں بھگتاں دا کر قدر، سر اپنا ہتھ لگائیا۔ تیری مہر دی نگاہ ہووے ندر، نظریہ سب دا دے بدلایا۔ شرع چھری کرے کسے نہ قتل، مشول روپ نہ کوئے درسائیا۔ تیرا اکو انصاف ہووے عدل، عدالت اکو نظری آئی۔ کلجگ وچ سنجگ جاوے بدل، بدلی شبد نام درٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ دھرنی کہے پر بھ مہربان کر دے مہربانی، میری آسا ویکھ دکھائیا۔ میری خوشیاں بھری جوانی، جو بن کلجگ رہیا گوائیا۔ چاروں کٹ ویکھ بے ایمانی، ست دھرم نہ کوئے رکھائیا۔ شریعت شرع ہوئی شیطانی، دھیرج دھرم نہ کوئے پرگٹایا۔ کرپا کر میرے داتے دھر دے دانی، دیاوان دیا کمائیا۔ اکو رنگ رنگا دے چارے کھانی، خالص اپنا میل ملائی۔ توں سرب گھاگھٹ جان جانی، جانہار وڈ وڈیائی۔ امرت رس بخش دے پانی، امیوں رس آپ چوائیا۔ ہن ریتی میٹ دے پرائی، نو نو در تیرے سیس نوایا۔ سنجگ دی سچ چلے کہانی، کہات گر اوتار پیغمبراں پور دینی کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ست سچ آپ ورتایا۔ دھرنی کہے میری ویکھ پرائی حرص، ہوئے دیاں جنائیا۔ مہربان کر ترس، رحمت حق کمائیا۔ امرت میگھ اگتا برس، کلجگ اگنی دے بھجائیا۔ جھگڑا میٹ دے مندر مسیت چرچ، چرچا اپنی دے جنائیا۔ جس نال سارے چیو جنت جان پرچ، پراچین دا جھگڑا رہے نہ رایا۔ توں مالک والی عرش، عرشی پریم اک اکھوائیا۔ کر کرپا اتے دھرت، دھرنی رو رومارے دھائیا۔ تیرا ساکھیاں ہووے درس، دید عید کر رُشائیا۔ بیننتی منظور ہووے عرض، آرزو تیرے آگے رکھائیا۔ توں جو دھا سوربیر مردانہ مرد، مدت دے مالک منگ منگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، غریب نمائیاں ونڈ درد، دینا ناتھ انا تھان ہو سہائیا۔

☆ ۱۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ گردِ دِیال سنگھ دے گرہ پنڈ چیمہ کلاں ضلع جالندھر ☆

دھرنی کہے پر بھ کس نوں میری لجیا دی ہووے انکھ، انکھیلانے انگڑائیا۔ دھرم دے بل دا اٹھائے دھنکھ، دھنٹس کندھ لٹکائیا۔ میری پوری کرے آسا منس، منشاں بھو کھلایا۔ دواپراک ہنکاری کنس، کلج انگنت نظری آئی۔ سچ دی دے کوئی نہ جنس، جنم سارے گئے بدلایا۔ ہوئے روگ دے ہنس، آہنسا وچ ڈہانیا۔ کس بدھ کوڑی کر یا جائے ہنس، بسمل سب نوں دے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے منگ منگایا۔ دھرنی کہے پر بھ کون پھڑے کھڑگ تیر کمان، کھنڈا کون کھڑکایا۔ کس نوں ہووے میری آن، آنا فنا تیرا روپ دے درسایا۔ جودھا سور پیر بنے بلوان، بلدھاری لے انگڑائیا۔ جھگڑا میٹے کوڑ نشان، نشانہ دھرم دے جھلایا۔ ست سچ دا کرے اعلان، سندیسہ دیوے ڈھر درگاہیا۔ حکم سناوے اگم فرمان، فرنیاں باہر درڑائیا۔ اکو پوجا دے تیری سری بھگوان، دوسر سپس نہ کوئے نوائیا۔ اکو سانجھا کرے ودھان، پچھلا لیکھا دے مکائیا۔ آتم دا آتم ہوئے گیان، برہم دا برہم جوڑ جڑائیا۔ شرع دی شرع میٹے نشان، شرع دی شرع اک سمجھایا۔ ساچا مندر دے مکان، دوار اکو اک سہایا۔ جتھے تیرا نور جوت مہان، پرکاش بے پرواہیا۔ میری بھومکا پوتر ہووے استھان، استھل تیرا گرہ نظری آئی۔ میرے صاحب سوامی میری بیننتی کر پروان، پر م پڑکھ تیرے ہتھ وڈیایا۔ میں بالی بدھ انجان، مات چلے نہ کوئے چترایا۔ توں مالک میرا سوادھان، سوچھ ہو کے دینا سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تھہ بن میری کرے نہ کوئے پہچان، بے پہچان تیری آس رکھایا۔

☆ ۱۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ گردیو سنگھ دے گرہ پنڈ ڈسانجھ خرد ضلع جالندھر ☆

دھرنی کہے پُرکھ اکال دُھر دے بلی، بلدھاری سیس نوایا۔ ویکھیں مینوں انت نہ چھلیں، اچھل چھلدھاری اپنی کھیل کھلایا۔ میں اپنا سیس رکھیا تیری تلی، دوسراوٹ نہ کوئے تکایا۔ میں پھراں تیرے دوارے تیری گلی، دروہی دروہی آواز سنایا۔ میری آسانسا اک اکل، اکل کل دھاری تیرا راہ تکایا۔ درٹھانڈے دوار تیرے کھڑی، گل پٹو واسطہ پانیا۔ لیکھا پورا کر دے جو آسا رکھی حضرت علی، محمد پیغمبر نال صلاحیا۔ صدی چودھویں ویکھ پھلی، پت ٹہنی دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری وڈیایا۔ دھرنی کہے میں اپنا آپ واراں، وارتا پچھلی دیاں دُھرایا۔ میں کھیل تکیا تینی اوتاراں، بن اکھاں اکھ اٹھایا۔ پیغمبراں ویکھیا کنارا، لوک مات دھیان لگایا۔ گروآں ویکھیا دوارا، دوہرا پڑا آپ چُکایا۔ ہن چارگنٹ ہویا اندھیارا، اندھ اگیان دے گوانیا۔ سچ دا دے نہ کوئے دربارا، عدل انصاف نہ کوئے رکھایا۔ سرشی درشی رووے زارو زارا، نیتز نیناں نیر وہایا۔ پُرکھ اکال دین دیال تیرا روپ دے نہ ظاہرا، ظاہر ظہور نہ کوئے رُشانیا۔ مینوں آیں دسدا میرا جھگڑا میرے اُتے ہونا پہلوں قاہرہ، کائنات رنگ رنگایا۔ جس دا چھیانوے یوجن ہونا دائرہ، دائم مقام حکم سنایا۔ صدی چودھویں دا کھیل انتم شاعرہ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر صاحب بے پرواہیا۔ دھرنی کہے میرا اکو اک نعرہ، نر نرائن دیاں سنایا۔ محمد لیکھا ٹٹنا چار یارا، یارانہ توڑ نہ کوئے نبھایا۔ نوست دے نہ کوئے سہارا، سہانک نظر کوئے نہ آیا۔ چاروں گنٹ اندھ اندھیارا، نور چند نہ کوئے رُشانیا۔ میرا تیرے آگے ہاڑا، نیوں نیوں سیس جھکایا۔ ہونا سہائی جنگل جوہ اجاڑ پہاڑا، ٹلے پر بت دھیان لگایا۔ میرے اُتے کلج کلکاتی لاؤنا اکھاڑا، کھنڈا کھڑگ نال کھڑکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نر نرائن سچ سکھدایا۔ دھرنی کہے پرہو میرا ویکھ لے انتشکرن، ہر کرتے دیاں درٹایا۔ اکو تیری رکھاں سرن، سرن اک سرنایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد لگے لٹن، اپنی لین انکڑایا۔ کلج وھن لگے ہرھن، آگے ہونہ کوئے اٹکایا۔ کلج جیو تیری منزل مول نہ چڑھن، پاندھی پنڈھ نہ کوئے مکایا۔ میرے اُتے لیکھا ہونا سیس دھرن، دھڑ سیس دین دُھایا۔ ٹوں دیناں مذہباں اُکھیرنی جڑن، چوٹی چڑھ

کے اپنا حکم ورتائیا۔ لیکھا رہے نہ ورن برن، ذات پات دا پنڈھ مُکائیا۔ پُرکھ اکالا کرنی کرن، ہر کرتا دُھردر گاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، تُوں آد جگاد جگ چو کڑی ترنی ترن، تارنہار تیری اوٹ نکائیا۔

★ ۱۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ درشن سنگھ دے گرہ پنڈ دُسانجھ ضلع جاندھر ★

دھرنی کہے پر بھ میرے پینے لگی آتش، اگنی اگت رہی جلائی۔ چار کُنٹ دہ دشا کوڑی کریا دسے سازش، سبج تیرا پریم نہ کوئے دکھائی۔ مایا موہ ویکھی نالیش، نر نرائن تیرا رنگ نہ کوئے رنگائی۔ چار ورن بنیا روپ نہ خالص، خالص خالصہ دس کوئے نہ آئی۔ میرے صاحب کیوں کیتی آلس، سوادھان ہو کے لے انگڑائی۔ کوڑی کریا میٹ جہالت، چاروں کُنٹ دھیان لگائی۔ میرے اُتے سچ در سچ دی کر عدالت، انصاف اپنا اک سمجھائی۔ شرع دی رہے نہ کوئے بغاوت، بگلگیر کر لوکائی۔ دھرم دی بخش اک نیامت، مہر نظر اک اٹھائی۔ میرے اُتے تیرے قہر دی آوے نہ کوئے قیمت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا لیکھا ویکھ دکھائی۔ دھرنی کہے میں کی دستاں، صاحب صاحب سُنائی۔ میریاں روندیاں بنا اکھاں توں اکھاں، اکھراں والی دسے نہ کوئے پڑھائی۔ واسطہ تیرے اگے گھتاں، دروہی تیرا نام دُہائی۔ اُف ہائے سر شٹی دیاں ماریاں گنیاں متاں، من مت نال رلائی۔ لگی اگت پنجاں تتاں، سانتک ست نہ کوئے کرائیا۔ مائس بُھکھے ہو گئے مائس رتاں، رتن امولک تیرا نام ہتھ کسے نہ آئی۔ بھیکھا دھاری سیس ودھاون جٹاں، جٹا جوٹ کوڑ کُرم وچ لولا ئیا۔ دین مذہب دیاں خالی ویکھ ہٹاں، نام بھنڈارا دست نہ کوئے ٹکائی۔ جدھر ویکھاں کام کرو دھ دیاں پیندیاں سٹاں، سر سکے نہ کوئے اٹھائی۔ میں کھلڑے کیس اپنے پٹاں، پٹنے والے دیاں جنائی۔ سُو رپیر جے تُوں روپ دھریا ست ستوادی جٹاں، جاگرت جوت تیری رُشنا ئیا۔ ہو ر کس دوارے ٹھاں، بھجاں واہو داہیا۔ میرے اُتوں جھگڑا میٹ دے مندر مسیت شو دوالے مٹھاں، گُرودوار جھگڑا رہے نہ رایا۔ لہنا پورا کر دے اٹھسٹھاں، تیر تھ تھ دین دُہائی۔ راگ سُننا پئے نہ کوئی کولوں بھٹاں، تال تلواڑے نہ کوئے شنوائیا۔ اکو تیرا نام صاحب سلطان

رٹاں، رٹے پچھلے دینے چُکائیا۔ دُھر دا لاہا تیرے چرن کول کھٹاں، کھٹکا اگلا دینا مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر صاحب تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے رہیا کوئی نہ دھرم، دُھر دھام دے مالک دیاں جنائیا۔ میرا دُکھی ہو یا چرم، بن نیناں نیر وہائیا۔ میرے وچ سَتجگ دا بدل دے جرم، جنم اپنے وچوں دوائیا۔ بچھلا رہے کوئے نہ بھرم، بھانڈا بھرم دینا بھنائیا۔ اِکو تیری سب نوں ہووے سرن، دُو جا اِشٹ نظر کوئے نہ آئیا۔ بھگتاں گھلا ہووے ہرن پھرن، نچ نیز لوجن نین تیرا درشن پائیا۔ لیکھا رہے نہ ورن برن، ذات پات نہ ونڈ ونڈائیا۔ چار گنت دہ دِشا توں میرا میں تیرا سارے ڈھولا پڑھن، آتم پر ماتم تیرا نام دھیائیا۔ تیری منزل سچھنڈ نو اسی چڑھن، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائیا۔ توں مالک خالق پرتپالک ترنی ترن، تارنہار اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہنکنک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کلج انت سب دا پورا کر دے پرن، پراپسنتی مدھم بیکھری اپنے وچ سائیا۔

★ ۱۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ سنتو کھ سنگھ دے گرہ پنڈ سوڈھیاں ضلع جالندھر ★

دھرنی کہے دوویں جوڑ کے ہتھ، ہر کرتے سیس نوائیا۔ کرپا کر پُرکھ سمرتھ، بے پرواہ تیری وڈیائیا۔ میں چرن کول رہی ڈھٹھ، سرنگت اک اٹکائیا۔ دھرم دا رہیا کوئے نہ ہٹ، کوڑ کر یا ہوئے بلکائیا۔ دھیرج دے کوئے نہ ست، ست ستواد نہ کوئے درسائیا۔ کلج جیواں اُلٹی ہو گئی مت، گرمت گئے بھلائی۔ ناڑ بہتر ابلے رت، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ منو آ رہیا کسے نہ وس، دہ دِشا اٹھ اٹھ دھائیا۔ بوند سوانتی ملے کسے نہ رس، جھرنا نہجھر نہ کوئے جھرائیا۔ انیالا تیر مارے کوئی نہ کس، بجر کپاٹ نہ کوئے تڑائیا۔ شبد اناد سنے نہ ند، انحد نادی ناد نہ کوئے سنائیا۔ جوت جگے نہ لٹ لٹ، اندھ اگیان نہ کوئے مٹائیا۔ کلج کوڑ گڑیا رے ماریا پھٹ، گھاؤ دُونگھا دتا لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک دیا کمائیا۔ دھرنی کہے میرا نیز وہائے نیر، بن نیناں چھمبر لائیا۔ میرے شہنشاہ پیراں دے پیر، حضرت دُھر درگاہیا۔ میرے چیتھڑ پائے ویکھ لیر،

اوڈھن سپس نہ کوئے ٹکانیا۔ میری آسا ہوئی دِگِیر، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ جھگڑاپیا شاہ حقیر، شاہ سلطان رہے گرلائیا۔ کسے دی پوتر نہ ہوئے
 ضمیر، سچ وچ نہ کوئے سمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، دُھر دے مالک مہر نظر اٹھایا۔ دھرنی کہے میں رو رو دستاں
 حال، پر بھ تیری بے پرواہیا۔ چاروں گنت میرا زوال، آبرورہن کوئے نہ پائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا وجے تال، تلوڑا متا موہ نال ملایا۔ دھرم دارہیا نہ
 کوئے دلال، آتم پر ماتم جوڑ نہ کوئے جڑایا۔ سچ دی دسے نہ کوئے دھرمسال، ساڈھے تن ہتھ نہ ہوئے رُشنایا۔ جوتی جلوہ گر نہ ہوئے جلال، نورے
 چشم نہ کوئے رُشنایا۔ میری بینتی اک سوال، در ٹھانڈے سپس جھکانیا۔ آکے دیکھ مریداں حال، ہر مُرشد بے پرواہیا۔ تیری چار گنت کردی بھال،
 اُتر پورب پچھم دکھن بھجاں واہو داہیا۔ تھدہ بن کرے نہ کوئے پرتپال، پرتپالک اپنا پھیرا لینا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا
 دُھر داور، تھدہ بن دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ دھرنی کہے میں رو رو ماراں نعرہ، ہوکا حق سنایا۔ توں میرا پروردگارا، پاربرہم پت پر میثور جلوہ گر نور
 الاہیا۔ پلو جھڈا گئے پیغمبر گر اوتارا، سگلا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ صدی چوڑھویں داتک کنارہ، چوڑاں طبق نیز نیناں نیر وہایا۔ محمد کوک کرے پکارا،
 طوبی تیرا نام ڈھایا۔ لیکھا تکنا چار یارا، سگلا سنگ نہ کوئے رکھایا۔ دھرنی کہے میرے اُتے لگنا اک اکھاڑا، کھڑگ کھڑگ نال کھڑکایا۔ نوست ہونا
 دُھندوکارا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، مانگت ہو کے منگ منگایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے دیکھ کھلڑے کیس،
 مینڈھی سپس نہ کوئے گندایا۔ توں مالک آد جگاد ہمیش، ہم ساجن نظری آیا۔ جس جگ چوڑی سنجگ تریتا دواپر کیتا بھیس، بھیکھا دھاری روپ
 بدلایا۔ ہن لہنا دینا لیکھا پورا کردے گوہند دس دسمیش، وہ دشا اکھ اٹھایا۔ ہلونا دے دے وشنوں ستارہے نہ باسک سچ، سہنسر مکھ صفت نہ کوئے
 وڈیایا۔ برہما تیرا جھل نہ سکے تیج، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے کر رُشنایا۔ شکر چھڈ کیلاش نوں لئے دیکھ، بن نیناں نین اٹھایا۔ میں منگتی در تیرے در
 درویش، بھکھاری ہو کے سپس نوائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا نال میرا بھریا پیٹ، لیکھا اور نہ کوئے جنایا۔ میں سب کچھ کردی تیرے بھیٹ، در تیرے دیاں
 ٹکانیا۔ توں آد جگادی کیوٹ کھیٹ، پاربرہم پت پر میثور دُھر دا مالک دیا کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، نہہکنک

نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن نرویر نراکار نرنکار تیرے چرن کول آدیس، دیس دیسانتراں دے مالک مہربان مہربان مہربان ہونا
آپ سہایا۔

★ ۱۵ ماگ شہنشاہی سمت ۶ کچھمن سنگھ دے گرہ پنڈ دھسوری ضلع روپڑ ★

دھرنی کہے پر بھ میرا سہنجنا ہووے موقع، مکمل دیاں درڑائیا۔ تیرے نام دا اکو ہووے ہوکا، حکم صاحب سلطان سچ دینا سنا یا۔ صفت صالحی
اکو ہووے سلوکا، اکو کلمہ نام پڑھائیا۔ اکو اکھراں والا ہووے پوتھا، اکو شبد کرے اگوائیا۔ اکو پرکاش ہووے نرمل جوتا، اکو نور دینا چمکایا۔ مانو رہے
کوئے نہ سوتا، سویاں سرت دینی گھلایا۔ کوڑی کریا وچ مارے کوئی نہ غوط، پھڑ باہوں لینا ترایا۔ دُرمت پاپ کلیور سب دا جائے دھوتا، پتت پُنیت
دینے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنا یا۔ دھرنی کہے پر بھو میں نیتز روواں چھم چھم، چھمبر تیرا پریم
لگایا۔ میرا سکھالا کر دے دم، دامنگیر آپ ہو جائیا۔ جھگڑا میٹ دے جگت درِشی چم، چم درِشی دے بدلایا۔ ہرکھ سوگ رہے نہ غم، چنتا چکھانہ
کوئے جلا یا۔ میرا بیڑا دینا بٹھ، بھنہار تیری وڈیا یا۔ مہربان میری بیننتی لینی من، منسا من دی پور کرائیا۔ ست سچ دی وستو دینی دھن، نام بھنڈارا
اک ورتا یا۔ جیو بناؤنے اپنے جن، بنا جنیندی آپ مایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در تیرے جھولی ڈاہیا۔ دھرنی
کہے پر بھو میرا پورا کرنا کام، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار دینا گوائیا۔ اکو تیرا اُتجے نام، ناؤں نرنکارا دینا درڑائیا۔ امرت رس دا دینا جام، حقیقی اک پیایا۔
شرع دارہے نہ کوئے غلام، زنجیر بے نظیر دینے تڑایا۔ توں مالک اک عوام، مہربان اک اکھوائیا۔ میری بیننتی کریں پروان، پریم پُرکھ تیری سرنا یا۔
میرے اتوں جھگڑا میٹنا تمام، دین مذہب نہ کوئے لڑایا۔ کوڑی کریا میٹنی شام، شمع نور دینا چمکایا۔ میں سننا چاہندی تیرا اک پیغام، پیغمبروں توں باہر
دینا سنا یا۔ میرا سجدیاں توں باہر سلام، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ میرے اُتے تیرے شبد گرو دا ہووے اکو انتظام، بندوبست اکو ہتھ پھڑایا۔ چار گنٹ

کرے نہ کوئے حرام، دھرم دی دھار دینی پر گٹائیا۔ میرا نگر کھیڑا وساؤنا گرام، گرہ اکو وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا انتر پیار دا ہووے رنگ، رنگ اگم دینا چڑھائیا۔ کوڑی کرپا کرے نہ جنگ، جنگ جو اپنا بھے دینا رکھائیا۔ میری آسا نسا ایہو منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ تیرے نام دا دو جہاناں وجے مردنگ، ناد انادی دینا سٹائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال آویں لنگھ، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ میرے اُتے اپنی سیج سہاؤنی پلنگ، سمبل بہہ کے خوشی منائیا۔ دُئی دویت دین دُئی دی ڈھاہنی کندھ، دُتیا بھاؤ دینا مُکائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سب دا ہووے چھند، دُوسر اوٹ نہ کدے تکائیا۔ میرے سینے تیرے پیار دی ہووے ٹھنڈ، اگنی تت دینا بُجھائیا۔ سیج سوامی انتر جامی میرا بھاگ ہون نہ دیویں مند، مند بھاگن ہونا آپ سہائیا۔ تیرا اک ڈلارا ایکنکارا نور نورانہ سری بھگوانا شبدی تکاں چند، چند چاندنا اک رُشائیا۔ میرا خوشی کر دے بند بند، بندگی وچ در تیرے سیس نوائیا۔ ست دھرم وچوں سیج دینا اند، اند اپنا اک پر گٹائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی برہم برہمادی نرگن نرؤیر میتوں لگالے اپنے انگ، انگیکار آپ ہو جائیا۔

★ ۱۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ جاگیر سنگھ دے گرہ پنڈ رنگیل پُر ضلع روپڑ ★

دھرنی کہے پر بھ لکھ چوراسی سٹی میرے اُتے چھاتی، چھتر دھاری بیٹھے آسن لائیا۔ سیج وست نام بھنڈارا دے کول کسے نہ داتی، داتے دانی دیا دینی کمائیا۔ صدی چو دھویں میٹ اندھیری راتی، رُتڑی اپنے نال لینی مہکائیا۔ اکو امرت بوند بخش سوانتی، اگنی تت دینا بُجھائیا۔ سب دی سانجھی اکو کر دے ذاتی، دین مذہب دا جھگڑا رہے نہ رائیا۔ اکو نام کلمہ اکو پئی پڑھا جماعتی، دُوسر ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ آتم پر ماتم بن اگما ساتھی، سگلا سنگ نبھائیا۔ میری نمسکار دوویں جوڑ کے ہاتھی، خادم ہو کے سیس نوائیا۔ توں پُرکھ اکالا دین دیا لا سرب کلا سمراتھی، بھر پور اک اکھوائیا۔ کلج اتم میری من آکھی، آخر

دیاں سنایا۔ غصّہ گلہ رہے نہ کوئے گستاخی، غمی دا ڈیرہ دینا ڈھاہیا۔ تیرے نام دی ہووے سچ پر بھاتی، پر بھو جس وچ سارے تیرا نام دھیایا۔ اوتار پیغمبر گروآں لیکھا رہے نہ باقی، باقاعدہ سب دا دینا مُکایا۔ منو آ رہے کوئے نہ عاقی، ہوئے گڑھ دینا تڑایا۔ نام پیالہ دینا بن کے ساقی، جام دُھر دا ہتھ اٹھایا۔ اپنے ملن دی کھولیں تاکی، پڑدا اندروں دینا چُکایا۔ کوڑی کریا کرے نہ کوئے چلاکی، ست سچ سب نوں دینا سمجھایا۔ لیکھا مُکا دے بندہ خاکی، خالص اپنا جوڑ جڑایا۔ میری بینتی دھرم دھار دی ساچی، ساچے سچن دیاں سنایا۔ لوں لوں اندر راجیں، رچنا اپنی دینی پر گٹایا۔ میرے تن لگے مول نہ آپچی، اگنی تت نہ مول جلائی۔ میری (نوسو چرانوے) چوکڑی جگ دی پوری کرنی آسی، آہستہ آہستہ منگ منگایا۔ توں کرتا پُرکھ ابناشی، پاربرہم تیری بے پرواہیا۔ میرے اُتے ست دی پارسی، نرگن نرگن گوپی کاہن گوپی آپ نچایا۔ تیرے تھم دا تھم ہووے انقلابی، بدلی کر دے خلق خدایا۔ محبوب نظر آوے محرابی، دراکو اک سہایا۔ مہربان مہربان کر شتابی، شرع دا لیکھا دینا مُکایا۔ میں جدھر تکاں میرے اُتے سب مانو نوں ہووے آزادی، بندھن مذہب نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میرے اُتوں کوڑ کریا دی کر بربادی، نیست و نابود کر کے جڑ دینی اکھڑایا۔

★ ۱۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ پریم سنگھ دے گرہ پنڈ راجو ماجرہ ضلع روپڑ ★

دھرنی کہے پر بھ تیری چرن مستک لاواں دھوڑا، دھرم دا لگا خاک رمایا۔ میرے اُتوں کلج کوڑی کریا ہو نچھ دے کوڑا، لگرم دا لیکھا رہے نہ رایا۔ چتر سنگھ بنا دے مورکھ موڑھا، نام ندھانا اک سمجھایا۔ مانو ذاتی رنگ چاڑھ دے گوڑھا، نرگن نرور تیرا رنگ اتر کدے نہ جایا۔ توں داتا یودھا بہادر سورا، صاحب سلطان اکھوایا۔ اوتار پیغمبر گروآں بھوکھت کردے پورا، پورن برہم دے سمجھایا۔ اکو تیری جوت دا نظر آئے نورا، اندھ اندھیرا دینا مٹایا۔ جن بھگتاں نظر آوئا حاضر حضورا، سچ سوامی ہو کے سوبھا پائی۔ توڑنا گڑھ ہوئے ہنگتا غرورا، نون سو اکھراک جنایا۔ میں جگ

چو کڑی تیرے در دی رہی مزدور، سیوک ہو کے سیو کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پر بھ میں تیری مستک لاواں خاک، دھوڑ چرن رمائیا۔ سرشی درشی کردے پاک، پتت پُنیت دے بنائیا۔ سب دے اندروں کھول دے تاک، پڑدا بجر کپاٹ تڑائیا۔ شبد اگئی سنا دے ناد، انادی دُھن کر شنوائیا۔ بھو کھلا دے برہم برہما، برہمانڈ رنگ رنگائیا۔ تُوں مالک خالق آد جگاد، جگ چو کڑی اپنا سھم ورتائیا۔ کلج کوڑی کرپا کر برباد، میرے اُتے رہن نہ پائیا۔ سنجگ ساچا ہووے آد، دھرم دی جڑ دینی لگائیا۔ تیرے شبد گرو دا ہووے راج، رعیت آتما لئے بنائیا۔ نویں میرے اُتے سازنا ساز، بچھلا لیکھا دے مکائیا۔ نام دس دے بودھ اگادھ، بدھی توں پرے تیری پڑھائیا۔ سب دا سانجھا کر سماج، کھتری براہمن شو در ویش ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ لیکھے وچ لیکھا لا دے پورا کر حساب، نسبت اپنے نال ملایا۔ تُوں دو جہاناں سری بھگوانا شہنشاہ مہاراج، تخت نواسی اک اھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر صاحب در تیرے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پر بھ میرے اُتے کرنی مہر، نگاہ مہر اٹھائیا۔ اکو رنگ رنگاؤنے گرو گر چیر، چیلگر بھو رہے نہ رانیا۔ کوڑی کرپا کرنی خاک ڈھیر، ست سچ دینا پرگٹائیا۔ جھگڑا مکاؤنا اندج جیر، اُتھج سیج اپنے رنگ رنگائیا۔ صدی چو دھویں محمد لیکھا دینا نیڑ، باقی اور نہ کوئے رکھائیا۔ حکمے اندر گینا گیر، لکھ چوراہی دینی بھوائیا۔ میرا دھرم دا دارا دے کھیڑ، نگر نو کھنڈ دینا سہائیا۔ مہربان کریں نہ ڈیر، محبوب تیری اوٹ نکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، تیرا سنگر شبد شبد گرسٹ آد جگادی ایکنکارا شیر، بھبک وچ سبق اپنا دینا جنائیا۔

★ ۱۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ حضورا سنگھ دے گرہ پنڈ گرایا ضلع جالندھر ★

دھرنی کے پر بھ میرے سپس رہی نہ چٹی، اوڈھن نظر کوئے نہ آئیا۔ سچ دارہیا کوئے نہ رکھی مٹی، مون دھاری بیٹھے کھ بھوائیا۔ آتما پر ماتما دا دے کوئے نہ گئی، گنونت نہ کوئے اھوائیا۔ تیرے نام شبد دی سنے کوئے نہ دُھنی، دُھن آتمک راگ نہ کوئے شنوائیا۔ میری پکار داتار کلج انتم

سُنیں، اُسنت دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، مہربان تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے پر بھ میرے اُتے رہیا کوئے نہ پڑدا، پردہ نشیں تیری دُہائیا۔ مالک دے کوئے نہ گھر دا، بے گھر ہوئی لوکائیا۔ اوتار پیغمبراں گرو آں کولوں کوئی نہ ڈردا، بھے سر شٹی در شٹی وچوں گئی چُکائیا۔ دین مذہب بہڑی میرے اُتے لڑدا، تیرے نام کلمے دھریا رُپ قصائیا۔ کسے بھیت نہ آیا چوٹی جڑ دا، چیتن سُر ت نہ کوئے دکھائیا۔ بھے رہیا نہ نرائن نر دا، نر ہر تیری اوٹ نہ کوئے تکائیا۔ اٹھ ویکھ کھیل کلج کل دا، کی کلکاتی کار کمائیا۔ جس ساتھ بنایا تیج وکارے دل دا، آسا ترسنا نال ملایا۔ گرہ بھلایا تیرا نہچل دھام اٹل دا، سچھنڈ ساچا نظر کسے نہ آئیا۔ نظارہ تک لے کپٹ چھل دا، اچھل چھلدھاری اپنا پھیرا پائیا۔ زور رہیا نہیں کسے سور پیر دے بل دا، بلدھاری بیٹھے سپس نوائیا۔ تیرا تھم سندیسہ نہچل دھام کوئے نہ گھدا، نغمہ نام نہ کوئے سنا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا تیج دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے پر بھ میرے سپس توں لٹھا چیر، چری وچھنے دیا دینی کمائیا۔ میرا نیتر نین وھاوے نیر، اکھاں چھہبر لائیا۔ میری بدل دے تقدیر، تدبیر اپنی نال ملایا۔ میرے اُتوں شرع دے کٹ زنجیر، شریعت دا لیکھا دینا مُکائیا۔ اِکو رنگ رنگاؤنا شاہ حقیر، شہنشاہ مہر نظر اٹھائیا۔ تینوں جھکدے پیغمبر پیر، اوتار گر سپس نوائیا۔ صدی چو دھویں میرا بننا دستگیر، دست دست نال ملایا۔ میں چا ہندی سب دی بدل دے ضمیر، ظاہر ظہور اپنا نور کر رُشنائیا۔ توں مالک خالق بے نظیر، جگ نیتر نظر کوئے نہ آئیا۔ میری آسانت ہوئے دلگیر، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے رہیا کوئے نہ اوڈھن، اُچی کوک کوک سنا ئیا۔ کلج جیو ویکھے کوئی کوٹن، انگنت دھیان لگائیا۔ ساچی منزل چڑھے کوئے نہ چوٹن، چوٹی چڑھ تیرا درس کوئے نہ پائیا۔ دروہی ایہہ آئنیوں ڈگے بوٹن، صدی چو دھویں پھیر نہ کوئے اٹھائیا۔ اٹھ ویکھ پھری دُہائی چو داں لوکن، چو داں طبق رہے گر لائیا۔ تیرا نام گائے نہ کوئے سلوکن، سوہلا حق نہ کوئے جنا ئیا۔ ساری سر شٹی در شٹی وچوں ہو گئی میری دوکھن، دکھیاں دُکھ نہ کوئے مٹائیا۔ دھرم دار رہیا کوئے نہ جو بن، بلبیں دیاں سنا ئیا۔ تڈھ بن میرا کارج کوئی نہ آوے سو دھن، جو سدی ودی توں باہر اپنا کھیل کھلائیا۔ میرا مارگ پنڈھ لمبا نہیں کوئی جگت والا یوجن، جگتی اپنی دینی بنائیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، ہوئے ہنگتا کوڑی کرپا کڈھ دے روگن، چنتا سب دے اندروں دے مٹائیا۔ دھرنی کہے پر بھ میرے اُپر نہ کسے سہارا، پُرکھ اکالے دین دیا لے دُھر دے صاحب دیاں جنائیا۔ میں دُہائی کیتی آگے پیغمبر گر اوتارا، کوک کوک سنائیا۔ سندیسہ دتا کلجک ویکھو انت کنار، نیا ڈولے تھاول تھانیا۔ لہنا دینا مکنا محمد چار یارا، صدی چو دھویں سنگ ملائیا۔ چاروں گنت ویکھ اندھ اندھیارا، دُھر دا چند نہ کوئے چکائیا۔ میری اِکو کوک پکار دو جہاناں سُننا نعرہ، نر نرائن دیاں جنائیا۔ تڈھ بن دوسر اور نہ کوئے کل کلکی اوتارا، اوتری اپنا حکم دینا سنائیا۔ میں نیوں نیوں سجیاں وچ کراں نِمسکارا، ڈنڈاوت بندنا کر کے دھوڑی خاک رمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، نہ ہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچّی سرکارا، دُھر دے مالک تیری اِکو اوٹ تکائیا۔

☆ ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ گردیو سنگھ دے گرہ نواں پنڈ ضلع جالندھر ☆

دھرنی کہے پر بھ کرپا کر میرے کملاپتی، پت پر میثور پروردگار سانجھے یار دیا کمائیا۔ چار گنت دہ دشا واء وگے تتی، پُرکھ اکالے دین دیا لے امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ نام ندھانا تیری دھار دے نہ رتی، رتن امولک کایا گولک وچ لکائیا۔ سچ دھرم مُجبت وچ آتما ہووے کوئی نہ ستی، ست سرُپ شاہو بھوپ بن رنگ روپ تیرے وچ نہ کوئے سائیا۔ جدھر تکاں کوڑ کُرم دی دے ہٹی، کلجک و نجارا سو بھاپائیا۔ میں چاروں گنت بھجی نٹھی، دوس رین واہو داہیا۔ سنت مہاتما دسیا مول نہ بھٹی، صوفی فقیر فقہر حق نہ کوئے سنائیا۔ سب دی ڈور پریم والی تیرے نالوں کٹی، کٹاکش حق نہ کوئے لگائیا۔ دھرم دارہیا کوئے نہ جتی، بیتھارتھ تیرا پیار نہ کوئے دکھائیا۔ امرت رس رہیا کوئے نہ چھٹی، وکھ کوڑ بھری لوکائیا۔ بہڑی میں سب کچھ ویکھاں اٹھیں، نو کھنڈ پر تھی بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے پر بھ ویکھ لے اپنی دھرت دھول دھول، دھرم دوارا نظر کوئے نہ آئیا۔ سرشی درشی اندر گئی ڈول، ست سنتو کھ نہ کوئے جنائیا۔ آتم پر ماتم پار برہم جائے کوئی نہ مول،

جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے تیرا نورِ نظر کسے نہ آئیا۔ صدی چودھویں انتِ اخیر بے نظیر لاشریکِ محمد دا پورا کر دے قول، وعدہ پچھلا توڑ نبھائیا۔ گوبند دا لیکھا تک لے جو چار ورنناں دتی پائل، امرت بن رسنارس جنائیا۔ رام دا لہنا ویکھ لے جو دسیا براہمن رول، اُچی کوک کوک سنائیا۔ صدی بیسویں تولنا پورا تول، حضرت عیسیٰ بیٹھانین اُٹھائیا۔ آد انت جگا جگنت جگ چوکڑی دا لیکھا تیرے کول، گل مالک تیرے اگے واسطہ پائیا۔ میں اپنا آپ دیواں گھول، گھولی گھول گھول گھمائیا۔ تیرا نام شبد اِکو ہووے بول، انبولت اپنا راگ دینا درڑائیا۔ سَتجگ سچ دوارا ایکنکارا اِک اِکلا میرے اُتے کھول، خالق خلق مخلوق دینا سمجھائیا۔ میں نہانی مٹی خاک جس نوں سارے کہندے دھول، دھرم دیا دا پوت میری گودی دینا لکائیا۔ تیرا اِکو ہووے اصول، اصل دے مالک وصل اپنا دینا جنائیا۔ تیرا حکم سننا دُھر دا اِگم معقول، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ دین مذہب دا جھگڑا رہے نہ قاتل منشول، قتل گاہ دا ڈیرہ دینا ڈھاہیا۔ سرشٹی درشٹی اندر تیرا نام پیار پنگھوڑا لینے جھول، ہلارا دو جہان سری بھگوان نوجوان دینا لگائیا۔ اوہ ویکھ میرے اُتے شکر سٹی بیٹھا ترسول، وشنوں نیتر اھ نہ کوئے اُٹھائیا۔ برہما تیرے چرن دی لاوے دھول، بن مستک خاک خاک رمائیا۔ ٹوں مالک اِک کنت کنتول، کرتار تیری وڈیائیا۔ جو تیرے ہو کے تیتوں گئے بھول، بھلیاں مارگ دے سمجھائیا۔ سچ مَجت وچ کر مشغول، مُشکل جنم کرم دی دے گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دین دُنی دا لیکھا رہے نہ عرض طول، چار کنت دہ دشا اِکو رُپ دینا درسائیا۔

★ ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ پیارا سنگھ دے گرہ ماڈل ٹاؤن جالندھر ★

دھرنی کہے پر بھ کھجک جیواں کھول دے جاگ، جاگرت جوت بن ورن گوت کر رُشنائیا۔ ہنس بدھی بنا دے کاگ، کاگوں ہنس رُپ دے دکھائیا۔ ہر ہر دے انتر نرنتر اُچے تیرا ویراگ، ویری اندروں باہر دینے کڈھائیا۔ من کلپنا سرشٹی درشٹی اندر دے تیگ، ترے گن اتپتے اپنی دیا کمائیا۔

نجھرنا امرت رس دے سواد، بوند سوانتی اگم پکائی۔ دھن آتمک سنا اگمی ناد، بن رسنا جھوا ڈھولا گائی۔ زرگن نور جوت کر پرکاش، گرہ مندر
 ہووے رُشنائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم زرگن بن ساتھ، سرگن میلا میل سہج سُبھائیا۔ توں مالک خالق پرتپالک پُرکھ سمراتھ، الکھ اگوچر اگم اتھہ
 تیری وڈ وڈیائی۔ میں نمانی جوڑاں دوویں ہاتھ، مُجبت مُجبت نال ملائی۔ کجک وچ سَتجگ سچ دھرم چلا دے راتھ، رتھوہی اپنا حکم ورتائی۔ اوتار پیغمبراں
 گروآں پورا کر دے بھوکھت واک، واقف کار ہونا خلق خدائی۔ چار ورن اٹھاراں برن دھرم دی دھار کر اتفاق، دین مذہب اپنا رنگ رنگائی۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر داور، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی در تیرے جھولی ڈاہیا۔ دھرنی کہے پر بھ میری جھولی دینی بھر، نام
 بھنڈارا اٹھ ورتائی۔ درشن کراں نرائن نر، نر ہر اکو نظری آئی۔ میرا کھولنا بند کواڑی در، بجر کپائی پڑدا دینا اٹھائی۔ نہاؤنا اگے سر، سر سروور اکو دینا
 جنائی۔ جس وچوں لکھ چوڑاں جاواں تر، آون جاون گیڑا رہے نہ رانیا۔ تیری دھار جاواں رل، جوتی جوت جوت سمائی۔ سچکھنڈ وساں محل اٹل، درگاہ
 ساچی سو بھاپائی۔ کجک کوڑی کریا میٹ دے کل، کل کاتی رہن کوئے نہ پائی۔ پنچ وکارا دینا دل، شبدی دھار اک پرگٹائی۔ سرشٹی درشٹی وچوں کڈھ
 دے کپٹ چھل، ہنکار وکار لیکھا دینا مکائی۔ میں تیرے چرن سرن جاواں بل بل، بلکاری اپنا آپ تیری بھیٹ چڑھائی۔ توں مالک جل تھل، مہیئل
 تیرا روپ نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، ہر سچن سچ سکھدائی۔ دھرنی کہے پر بھ دے دے سچ بھنڈارا، ست
 ستوادی دیا کمائی۔ تیری دست ملے ست تھارا، تھر گھر واسی اکو تیرا روپ نظری آئی۔ بھگت سہیلا بن میت مرارا، بھگون اپنا رنگ رنگائی۔ بھاگ لگا
 دے کایا مائی ساڈھے تن ہتھ منارا، گھر وچ گھر میلا میل سہج سُبھائیا۔ تیرا جوتی جوت ہووے چتکارا، نور نورانہ نظری آئی۔ جتھے نظر نہ آئے سورہ
 چند ستارا، منڈل منڈپ نہ ڈیرہ لائی۔ میری عرض بیننتی ایک ایک ایکنکارا، اکل کل دھاری دیاں جنائی۔ صدی چوڑھویں چار گنت ویکھ اندھ اندھیارا،
 چوڑاں طبق رہے گر لائی۔ محمد انت اخیر مارے اپنا نعرہ، حقیقت حق رہیا سنائی۔ موسیٰ رووے زارو زارا، عیسیٰ نیتز نیناں نیر وہایا۔ دس گر کرے پکارا،
 جوتی شبد دھار ڈھائی۔ پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی نر اکار نر نکار ہو ظاہرا، ظاہر ظہور اپنا ویس وٹائی۔ کوڑی کریا چاروں گنت کر پار کنارہ، دین دُنی وچ رہن

کوئے نہ پائیا۔ تیرا راہ تکلدے سارے کل کلکی اوتارا، نہکلنک تیری اوٹ تکائیا۔ دھرنی کہے میں تیری چرن دھوڑ مستک لاواں چھارا، مٹی خاک خاک
 رمائیا۔ تُوں امام اماما مہربان بن سکدارا، محبوب تیرا راہ تکائیا۔ میری نمو نمو ڈنڈاوت بندنا نمسکارا، سجدیاں وچ قدم بوسی کر کے اپنی خوشی بنائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، میلا میلنا سہج سُبھائیا۔ دھرنی کہے پر بھ اوہ ویکھ تیرے آوندے بھگت، بھگون تیتوں دیاں
 درڑائیا۔ تُوں بیٹھا اُتے عرش، عرشی پریتم بے پرواہیا۔ نگاہ مار اُتے فرش، زمیں زماں کھوج کھوجائیا۔ غریب نمانیاں اُتے کر ترس، رحمت اپنی حق
 کمائیا۔ امرت میگھ اگتا برس، بوند سوانتی کھ چوایا۔ نج نیتز گیان نیتز دب نیتز دے درس، دوئے لوچن لوڑ رہے نہ رانیا۔ تُوں جودھا سورپیر مردانہ
 مرد، بے پرواہ تیری وڈیائیا۔ میری منظور کر عرض، میننتی تیرے اگے رکھائیا۔ شرع چھری میٹ دے کرد، قتل گاہ دا لیکھا دے مکائیا۔ پریکی
 پیاریاں صوفیاں سنتاں ونڈ درد، دردی ہو کے دیا کمائیا۔ تیرا کھیل تکاں اسچرج، اسچرج لیلادینی جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا
 ساچا ور، سچ دے مالک ہونا آپ سہائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے روون تیرے سنت، سچن تیرا دھیان لگائیا۔ راہ تنگن دُھر دے منت، منتر تیری اوٹ
 رکھائیا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ تُوں بودھ اگادھا پنڈت، چار جگ دے شاستر تیری صفت صلاحیا۔ تُوں کل دھاری
 انت، انت کل دھاری تیری سمجھ کسے نہ آئیا۔ اوہ ویکھ کھج اپنا جیو جنت، چار گنٹ سرب گرا لائیا۔ آتم پر ماتم بنے کسے نہ بنت، پار برہم برہم میل نہ
 کوئے ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک ہونا آپ سہائیا۔ دھرنی کہے پر بھ تیرا راہ تکلدے گرگھ،
 کھوں تیرا نام دھیائیا۔ اپنے وچھوڑے دامیٹ دے دکھ، سنمکھ ہو کے نظری آئیا۔ لیکھا نکا دے جننی گکھ، پھیر جنم دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ کوڑی کریا
 اندروں جڑ دے پُٹ، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار رہن نہ پائیا۔ تیرا پیار انتم نہ جائے ٹٹ، ٹٹیاں لینا جڑائیا۔ جیہڑی لوگئی چھٹ، سو سرت شبد میلا میلنا
 سہج سُبھائیا۔ کرپا کرنی ابناشی اچت، پار برہم تیری اوٹ تکائیا۔ اوہناں اُجل کرنا کھ، جیہڑے تیرا بیٹھے راہ تکائیا۔ بھیو رہے نہ اولہا لگ، انتر نرنتز میلا
 میلنا سہج سُبھائیا۔ تُوں آتم پر ماتم پر ماتم آتم دسنی تک، شبد اناد انادی دُھن کر شنوائیا۔ لیکھے لا دے مانس دیہی منگھ، مانو اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے میرے زرنکار، زرویر دیاں سٹائیا۔ آتم برہم بخش پیار، پریتم ہو کے دیکھ دکھائیا۔ تُوں شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچی سرکار، اوتار پیغمبر گروشن برہما شو دیوت سُر سب تیتوں سیس نوایا۔ سجدے کردے وارو وار، خادم ہو کے دھوڑی خاک رمائیا۔ خالی جھولیاں رہے دکھال، مانگت ہو کے منگن تھاؤں تھانیا۔ تُوں صاحب سلطانا پُرکھ اکال، پر م پُرکھ بے پرواہیا۔ سب دے اُتے ہو دیال، دین دیال اپنی دیا کمائیا۔ لیکھے لالے شاہ کنگال، غریب نمائیاں پڑدا دینا چکائیا۔ جیہڑے گرگھ تیرے پیار وچ ہوئے بے حال، بہبل ہو کے روون مارن دھائیا۔ اوہناں دے انتر زرنتر چلنا نال نال، کایا مندر اندر میلا میلنا سچ سُبھائیا۔ تُوں پُرکھ بدھاتا ساڈھے تن ہتھ تیری دھر مسال، دوارا اکو دینا سُبھائیا۔ دھرنی کہے میں منگاں منگ وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ کھج کھج کوڑی کریا پر بھو دے نوار، زرویر ہو کے اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہہلنک زرائن زر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوٹ شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچی سرکار، صاحب سلطان نوجوان مرد مردان سری بھگوان تیری آس رکھائیا۔

★ ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ نگینہ سنگھ دے گرہ ماڈل ہاؤس جالندھر ★

دھرنی کہے پر بھ مینوں بخش دے دات، داتے دانی دیا کمائیا۔ کھج کھج کوڑی کریا میٹ اندھیری رات، زرگن نور جوت کر رُشائیا۔ آتم پر ماتم اگئی دس دے گاتھ، گہر گبھیر بے نظیر پڑدا دینا اٹھائیا۔ میری بینتی دوئے جوڑ کے ہاتھ، ہست دست نال ملایا۔ تُوں سرب کلا سمراتھ، سمرتھ اک اکھوایا۔ تیری صفت صلاح اکھ، کتھنی کتھ نہ سکے رانیا۔ زرگن دھار کھیل کر پرگٹ، پرگنے دین مذہب دیکھ چائیں چائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ابلے رت، ست دیپ رہے گر لایا۔ کھج جھگڑا پایا من مت، گرمت سارے گئے جھلایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پر بھ میری سُبھجنی کر دے رت، رُتڑی اپنے نال مہکائیا۔ تُوں ابناشی اچت، پار برہم نور الاہیا۔ کھج جیو بنا لے اپنے سٹ،

ڈلارے رنگ رنگا گیا۔ بھاگ لگا دے کایا بُت، بُتخائیاں کر رُشنائیا۔ بیچ وکارا کڈھ کُٹ، ہوئے روگ دے گوائیا۔ جیہڑی لو تیرے نالوں گئی چھٹ، چھٹی لو تیرے نال جڑائیا۔ دے نام بھنڈارا اٹھ، اتوٹ دے ورتائیا۔ میرا صاحب سنگر میٹ دے ڈکھ، ڈکھی ہو کے دیاں سنائیا۔ سَپھل کر دے گکھ، در تیرے نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ میرا اُجل ہووے گکھ، دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرے ہتھ سب کچھ، تُوہ بن دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔

★ ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ گردیاں سنگھ دے گرہ جالندھر شہر ★

دھرنی کہے پر بھ میرا گھر بنا دے سُنہنجا، رُتڑی اپنے نال مہکائیا۔ تُوں داتا دانی درد ڈکھ بھے بھنجا، پاربرہم پت پر میثور نور الاہیا۔ سچ پریتی دھوڑی اِشان کرا دے مجنا، دُرمت میل دینی دھوائیا۔ آد جگادی بنا ساچا سچنا، ساجن میت تیری اوٹ رکھائیا۔ کلجگ کوڑ گڑیارا میرے اُتوں کڈھنا، شبدی حکم کر شنوائیا۔ سَچ ساچا چاہیے لگنا، لگ ماتر دا لیکھا دینا مُکائیا۔ تیرا نام دامہ اکو اک وچنا، دو جہاناں ڈنک سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دا لیکھ دینا بنائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا گرہ بنا دے چنگا، چرن کول تیری سرنائیا۔ تیرے شبد دا وجے اگم مردنگا، جگت تال تلواڑا نظر کوئے نہ آئیا۔ آتم برہم بخش سب نوں انندا، انندا وچوں پرگنائیا۔ صدی چو دھویں نشان میٹ دے تارا چندا، چند نور تیرا ڈگمگائیا۔ بندگی توں خالی رہے کوئے نہ بندہ، بندنا اپنی دینی سمجھائیا۔ نیتزہن رہے کوئے نہ اندھا، لوچن اکو اک گھلائییا۔ امرت دھار وہا دے گنگا، سندھ ساگر روپ درسائیا۔ در تیرے سوالن ہو کے منگاں، بھکھارن ہو کے جھولی ڈاہیا۔ تُوں صاحب سورا سرنگا، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ کلجگ ویکھ لے انتم کڈھا، کڈھی بیٹھی روواں ماراں دھائیا۔ اگلا سفر کریں نہ لمبا، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ لیکھا ویکھ گو بند سندھا، جو ماچھو واڑے دتا درڑائیا۔ شبد دی شبد دھار ہونی پابندا، پابندی دین مذہب والی چکائیا۔ میں تیرا کھیل تکنا چاہندی اچنجا، عجب نرالے دینا دکھائیا۔ تیری دھار میرے اُتے کھڑکے کھڑگ نال نہ

کھنڈا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے لیکھ بنا دے آپے، اپنی دیا کما یا۔
 تھہ بن دوجا کوئی نہ جا پے، نیتز نین نہ کوئے رُشنا یا۔ تیرے حکم سندیسے ساچے، اوتار پیغمبر گرو گئے درڑا یا۔ کلجگ کوڑی کر یا میٹ دے پا پے، پتت
 پُنت سارے دے دکھایا۔ چنتا روگ رہے نہ سنتا پے، متا موہ دینا مٹا یا۔ میرا ہر دا تھر تھر کانپے، بہڑی تیرا نام دُہا یا۔ سب نوں بھلیا تیرا جا پے،
 جگ جیون داتے تیتوں ہر دے سکے نہ کوئے وسایا۔ میں سب دے تکے پوجا پاٹھے، سمرن جوگ ابھیا ساں وچ دھیان رکھایا۔ رُوح بُت ہو یا کسے نہ
 پاکے، ست سرُپ نہ کوئے سما یا۔ صدی چو دھویں سب نوں آئے گھاٹے، گھاٹا پور نہ کوئے کرایا۔ آتم پر ماتم تھے ناتے، پاربرہم برہم میل نہ کوئے
 ملا یا۔ تیرے اتوں اڈیا سب وشواسے، وشیاں بھری کوڑ لوکا یا۔ کرپا کر پُرکھ ابنا شے، مہربان در تیرے لکھ جگایا۔ اکو تیرا نور ہووے پرکاشے، نو کھنڈ
 اندھ اندھیرا دینا گوا یا۔ تیرا کھیل ہووے حقیقی حق محرابے، محبوب تیری وجے ودھایا۔ لہنا دینا لیکھا پورا کر دے جو نانک دس کے آیا وچ بغدادے،
 بغلگیر اپنا کھیل دینا کھلایا۔ جو آواز دتی ست دی دھار ستار ربابے، ریول ثانی وچ درڑا یا۔ جتھے عشق رہے نہ حقیقی مجازے، دوہاں دی منزل دینی
 چُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچکھنڈ نو اسی تیرے اگے منگ منگایا۔ دھرنی کہے پر بھ میرے انتر پا دے ٹھنڈ، اگنی
 ت رہے نہ رایا۔ سب دی سرتی شبدی شبد نال گنڈھ، سویا رہن کوئے نہ پایا۔ انتر آتم دے انند، انند وچوں پرگٹایا۔ گرگھ سنت سہیلے ویکھ
 اپنے چند، بھگت بھگوت جوڑ جڑا یا۔ سب دا خوشی کر دے بند بند، بندنا اپنی اک سمجھایا۔ توں دین دیال صاحب بخشنڈ، سر اپنا ہتھ لکایا۔ نام ندھان
 سری بھگوان ہر ہر دے اندر دینا ونڈ، باہر منگن دی لوڑ رہے نہ رایا۔ کوڑی کر یا کر دے کھنڈ کھنڈ، کھنڈا کھڑگ نام کھڑکایا۔ میری آسا نسا پوری کر
 دے منگ، مانگت ہو کے سیس نوایا۔ سچ سوامی انتر جامی تیرے سچ دا وجے مردنگ، مرد مردانے سری بھگوانے کرنی اک شنوایا۔ جگ چو کڑی نو سو
 چرانوے پچھے گئے لگھ، جگ جگ اپنا پنڈھ مکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ
 وشنو بھگوان، تیرا کھیل تکاں برہمنڈ کھنڈ وچ ور بھنڈ، اپنی دیا دینی کما یا۔

☆ ۱۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ پیارا سنگھ دے گرہ جالندھر ☆

دھرنی کہے پر بھ ساچا رہیا کوئی نہ ہاٹا، وست تیرا نام نہ کوئے ورتائیا۔ امرت رہیا کسے نہ ہاٹا، خالی برتن دین دُہائیا۔ اٹھ ویکھ چاروں گنٹ اندھیری راتا، سچ رہیا کسے نہ تھانیا۔ میرا کوچھی کملی دا گھلا جھاٹا، مینڈھی سیس نہ کوئے گندا ئیا۔ میرا چیتھڑ پُرانا پاٹا، اوڈھن نظر کوئے نہ آئیا۔ تیریاں دیناں مذہباں پایا مینٹوں گھاٹا، گھاٹے وچ میری دُہائیا۔ میں دُکھی ہو گئی وچ ذاتا پاتا، حصیاں والی ونڈ ویکھ وکھائیا۔ میں بچن دساں اِکو ساچا، سچ دیاں سنا ئیا۔ تیرا جیو پنڈ پنج تت کایا کاچا، کنچن گڑھ دے وڈیا ئیا۔ آتم پر ماتم اپنا دس ناتا، ناتواں پورب لیکھا ویکھ وکھائیا۔ میرے اُتے بخش پریم دیاں سچ سوغاتاں، وست اگڑی آپ ورتائیا۔ میں تھک گئی سُن سُن کے تیریاں صیفتاں والیاں گاتھاں، جگ چوکڑی اوتار پیغمبر گرو آں دتی دُہائیا۔ سہانک بنیا نہ کوئے ناتھ انا تھاں، دیناں گلے نہ کوئے لگائیا۔ دین دُنی دا مالک بنیا نہ کوئے سوربیر بانکا، بلدھاری نظر کوئے نہ آئیا۔ تن وجود دا سارے بدلے رہے خاکہ، جو مٹی خاک وچ سما ئیا۔ تیرا جلوہ نور نور نہ کدے پرکاشا، دو جہان نہ کوئے رُشنا ئیا۔ کی ہویا جے گوپی کاہناں پوئیاں راساں، رام سینا بناں وچ بھوئیا۔ کی ہویا جے پیغمبراں کلاماں وچ تینوں جاتا، صفت سندیہ ڈھولا گائیا۔ کی ہویا جے گرو آں نیا تیرا آکھا، بھانے وچ بہہ کے سیس نوئیا۔ میں چا ہندی تُوں پرگٹ ہو ساکھیا تا، سوچھ سرُپ اِکو نظری آئیا۔ میرا انتر کر دے پوتر پاکا، پتت پُنپت دے بنا ئیا۔ تُوں سب دا جوتی جاتا، پت پر میثور تیری وڈیا ئیا۔ سوچھ سُنجنی سچ بنا دے کھاٹا، کھٹیا اپنا آپ تیرے اگے لگائیا۔ بہڑی اگے ہون نہ لیاں واٹاں، لیکھا تیرے ہتھ پھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کمائیا۔ دھرنی کہے پر بھ میرا انتر ہووے اِک، ایکنکار دینا کرائیا۔ میرا لیکھا دینا لکھ، لیکھ لیکھ وچوں بدلایا۔ میں بھگھارن منگاں بھگھ، خالی جھولی دینی بھرائیا۔ میں چا ہندی میرے اُتے ساری مانو ذاتی تیرا رُپ ہووے سکھ، سکھیا صاحب سلطان دینی درڑائیا۔ سر شئی سارے جان متھ، متھیا دے سرب لوکائیا۔ اِکو وار اپنی سُنجنی کر دے تھت، رُڑی اپنے نال مہکائیا۔ پر ماتم ہو کے وس چت، من چت تھگوری رہے نہ رائیا۔ کوڑی کر یا لوواں جت، سر اپنا ہتھ لگائیا۔ میں تیرا درشن چا ہندی نت، نو ت اپنا رنگ رنگائیا۔ ویکھیں

کدے بند نہ کریں بھت، بھیتہر دا پڑدا دینا چُکائیا۔ چاروں گنٹ آویں دس، دہ دشا تیری رُشائیا۔ میری پوری کرنی اچھ، نسا تیرے وچ چُھپائیا۔ میں ہور نہ منگاں کچھ، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ تُوں سب دا پریتم پیارا ایک ایکنکارا ہوویں اک، اک اکلے تیری وجے ودھائیا۔ کلجگ اتم سب دا لہنا دینا لے نجٹھ، لیکھا اور رہے نہ رانیا۔ ویکھیس مینٹوں دیویں نہ پٹھ، کروٹ اپنی نہ مول بدلایا۔ بہڑی میرے اتوں پوجا ہٹا دین پٹھراٹ، پاہن سیس نہ کوءے نوائیا۔ سب دی سرتی تیرے اتے جائے ٹک، ایکا کو مستک نام دینا لگایا۔ تُوں سب دے و سیں وچ، وچلا بھيو دینا گھلایا۔ میں چاہندی تیرا درشن ہووے نت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک زانن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میرے اتے دین مذہب دا ہووے کوئی نہ حص، حصیداری پچھلی دینی چُکائیا۔

★ ۱۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ گرنام سنگھ دے گرہ پنڈ سورا نسی ضلع جالندھر ★

دھرنی کہے پر بھ سب دا وعدہ پورا کریں قول اقرار پکا، مہربان دیا کمائیا۔ پھرے دروہی وچ مدینہ مکہ، کعبیاں پئے دہائیا۔ نو کھنڈ پر تھی دینا اتم دھکا، دھر دا حکم نال ملایا۔ جھگڑا چھڑنا وچ بورا کاکا، مسیح بیٹھا وسیع دھیان لگایا۔ جس کارن گو بند ستر لٹھا، میرے اتے تیج گیا ہنڈھائیا۔ میں اُس دا لہنا دینا لیکھا ویکھا نال اکھاں، لوچن دھرم دینا گھلایا۔ چاروں گنٹ اٹھ اٹھ نساں، بھجاں واہو داہیا۔ صدی چو دھویں مول نہ تھکاں، تھکاوٹ وچ کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنا ئیا۔ دھرنی کہے میرے صاحب سوامی یک، واحد سیس نوائیا۔ میرا مینٹوں دے دے حق، حقیقت دے مالک دیا کمائیا۔ پچھلا لیکھا سب کردے کف، فقرہ آگے اپنا دے درڑایا۔ تُوں سرب کلا سمر تھ، سو پُرکھ زرنجن تیری وڈ وڈیائیا۔ ہر پُرکھ زرنجن تیرے آگے جوڑاں ہتھ، ایکنکارا نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ آد زرنجن تیرا نور نورانہ تکاں سچ، ابناشی کرتے دینی مان وڈیائیا۔ سری بھگوان تیری سرن سرنائی رہی ڈھٹھ، پاربرہم تیرے نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا میرے وچوں دینی کڈھ، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار

تن وجود رہن نہ پائیا۔ اکو تیرا نام نِدھانا سِری بھگوانا گاواں سدّ، چھند دُھر دا دیاں جنائیا۔ دین مذہب دی میٹنی حد، حدود اپنی دینی دکھائیا۔ جتھے دپیک جوت رہیا جگ، نرگن نُوَر نُوَر رُشنائیا۔ ملے میل سُوَرے سرگ، جو شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، مہربان مہربان اپنی کرپا کر دے جھٹ، دُوَر دُرَاڈا پندھ رہن نہ پائیا۔

★ ۱۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ جرنیل سنگھ دے گرہ پنڈ سکوال ضلع جالندھر ★

دھرنی کہے پر بھو تُوں میرا پت مات، پُرکھ اکال دین دِیال تیری سرنائیا۔ مہربان محبوب میٹ دے اندھیری رات، نرگن نرُویر نُوَری چند کر رُشنائیا۔ جھگڑا رہے نہ ذات پات، دین دُنی اکو رنگ دینا رنگائیا۔ تُوں صاحب سُلطانا سِری بھگوانا پُرکھ سمرا تھ، بے انت بے پرواہ اکھوائیا۔ مَنّتاں کراں دوئے جوڑ کے ہاتھ، جُھک جُھک لاگاں پائیا۔ میری آسا نسا پُوَری کر دے خواہش، خالص اپنا بھیو کھلایا۔ نرگن نرُویر میں تیری داسی داس، سیوک ہو کے سیو کمائیا۔ نگاہ مار اُتوں آکاش، پرتھوی رو رو دئے دُہائیا۔ میرے سوامی آجا میرے پاس، کھجگ اپنی کروٹ لے بدلایا۔ اوتار پیغمبر گرو جو شبد سندیسے وچ گئے آکھ، قول سب دا پور کرائیا۔ تُوڈھ بن کرے نہ کوئے امداد، مالک نظر کوئے نہ آئیا۔ میں چاہندی سب دی اندروں کھلے جاگ، سویا رہن کوئے نہ پائیا۔ ترے گن اگن بُجھا دے آگ، امرت میگھ اک برسائیا۔ اپنا محن کرا دے دھرم دھار دے ماگھ، امیوں رس اک چوائیا۔ ہر ہر دے اندروں میٹ دے کوڑا داغ، دُرمت میل دے دھوائیا۔ میرے کردے وڈ وڈ بھاگ، بھاگ ہین نہ رہے لوکائیا۔ کایا مندر اندر تیرا نُوَری جگے چراغ، جلوہ گر تیری ہووے رُشنائیا۔ تُوں مالک خالق آدانت داکنت سہاگ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میٹوں اکو تیری اوٹ، اوڑک دیاں جنائیا۔ پرکاش کردے اپنی جوت، جوتی جاتے ہونا آپ سہائیا۔ کسے دی چلے کوئے نہ سوچ، سمجھ وچ نہ کوئے چترائیا۔ اپنی نام خُماری نال کر مدہوش، مدُھر دُھن راگ سنائیا۔ من کلپنا تیرے پیار وچ ہو جائے خاموش، اُچی کوک نہ کوئے

جنائیا۔ بھاگ لگا دے کایا ماٹی پوش، پنج تت تن دے وڈیائیا۔ ماؤ ذاتی کایا مندر اندر تیتوں سارے لین کھوج، باہر کھوجن دا جھگڑا دے مُکائیا۔ بدھی توں پرے اپنے شبد دا دے بودھ، نام ندھانا سری بھگوانا اکِ درڑائیا۔ تیری چرن پریتی ہووے سب دا جوگ، تن بھوشن اِکو نام دینے رنگائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے کوڑ گڑیاں دا رہے کوئے نہ بوجھ، پتت پُنیت سارے دینے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میری آسا منسا آپے بُجھ، انتر جامی دیا کمائیا۔ ساری سرشٹی دی درشٹی کر دے سُدھ، کوڑی کرپا باہر کڈھائیا۔ پنج وکار کرے نہ یدھ، دھرم دا کھنڈا دے چکائیا۔ میرے وچوں باہر کڈھ دے کھجگ، سنجگ سچ دے پرگٹائیا۔ سب نوں تیرے نام دی آوے سُدھ، سمجھ سمجھ وچوں دینی بدلایا۔ مایا ممتا دی اودھ جائے پگ، ہنکار وکار نہ کوئے ہلکائیا۔ تیرا بھانا کدے نہ جاوے رُک، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ میرے صاحب سلطان تیرے قداماں جاواں جھک، ڈنڈاوت بندنا سجدے وچ سیس جھکائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سارے تیری گاون اِکو نک، تخم تاثیر دین دُنی دینا بدلایا۔ تیرے کول سب کچھ، بے پرواہ سچ بھنڈارا دینا ورتائیا۔ پڑدا اوہلا رہے نہ لگ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار دیا کمائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میں تیرے چرن ڈھٹھی، ڈھیہہ ڈھیہہ سیس نوایا۔ ساری سرشٹی اپنے نام نال کر لے اِکٹھی، وچھڑیا رہن کوئے نہ پائیا۔ کھجگ کوڑی کرپا کر دے مٹھی، امرت میگھ نام برسائیا۔ سچ نام دی سچ پڑھا دے پٹی، پٹنے والا نال ملایا۔ جس نے تیرے بچھے ماچھو واڑے دی سچ کٹی، سولاں ستھر گیا ہنڈھائیا۔ اُس دی دھار پرگٹا دے نام بخش دے گرکھاں اندر رتی، رتن امولک ہیرے دینے بنائیا۔ توں سب دا مالک پر م پُرکھ کملاپتی، پت پر میثور ہونا آپ سہائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میری اتم لجیا رکھیں، رکھنہار تیری سرنائیا۔ میں تیرا نرگن کھیل ویکھاں اٹھیں، آخر اپنا پڑا دینا چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چو کڑی نت نوت نرگن سرگن تیری شبد کہانی سچ، سنگر شبد شبد سنگر گرو گرو دیو وڈ وڈیائیا۔

☆ ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ بی بی جگندر کور دے نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

دھرنی کہے پر بھ میٹوں وشن برہما شو کرن اشارے، اشارہ دھر دا اک لگائیا۔ اوتار پیغمبر گر رہے لکارے، زور زور سنائیا۔ اٹھ ویکھ کل کلکی اوتارے، نہکلنک بے پرواہیا۔ جس نوں جھکدے زمیں اسمان چند ستارے، سچ بلندی اُپر دھیان لگائیا۔ کوٹن کوٹ برہمنڈ کھنڈ دھوڑی لاون چھارے، مستک ٹکے دھر رنگائیا۔ جس نوں کاغذ قلم شاہی لکھ لکھ ہارے، انت کہن کوئے نہ پائیا۔ اوہ کھیل کرے نر نر نکارے، نرائن اگم اتھاپیا۔ جس دے بھوکھت سب نے اچارے، صفتاں والے ڈھولے گائیا۔ اوہ نرگن نور کرے اُجیارے، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ شبد سندیہ دیوے اپنی دھارے، دھرنی کہے میرے اُتے سنائیا۔ لیکھ لکھائے اگم اپارے، الکھ اگوچر اپنی کار بھگتائیا۔ جس دا حکم سچی سرکارے، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ میں نیوں نیوں کراں نمسکارے، ڈھیہہ ڈھیہہ لاگاں پائیا۔ جس نے اپنی لکھت لکھاوئی شروع کیتی دوبارے، دوہری جگت دھار بدلایا۔ سرشٹی درشٹی آپ اگھاڑے، نوک قلم نال ہلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے جس دی لکھت شروع ہوئی دوبارہ، دھر دی دھار وڈیائیا۔ بال اوستھ بال کتیا نانک دے کے گیا اشارہ، سندیہ اگم جنائیا۔ تیرا لہنا دینا نال کل کلکی اوتارا، اوتری اپنا حکم ورتائیا۔ شبدی دھار دادے اشارہ، شبد شبد نال شنوائیا۔ سیوا وچ سیوا دیوے بل اپارا، اپر پیر بے پرواہیا۔ جس دا لیکھ سدا رہے جگ چارا، چوکڑی اپنی کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے انتر آگئی حیرانی، میں کی دیاں سنائیا۔ تیرا بھگت بڑا بلوانی سور پیر دھیان لگائیا۔ گردیاں سنگھ کہے میری بناوئی دھرم نشانی، نشانہ جگت وچ پرگٹائیا۔ میرے دوار دا بننا بانی، بان انیالا تیر چلایا۔ توں داتا دھر دا دانی، دیاوان اکھوائیا۔ میرے گرہ کریں مہربانی، مہر نظر اٹھائیا۔ سمت شہنشاہی نو وچ میری آشنا ہون نہ دیویں پرائی، پنے پنے سپس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، پندراں اٹھاراں دی میری منگ سچ نال دیاں سنائیا۔ گردیاں سنگھ کہے میں تیرا بل دیونہارا بلیدان، باون دھیان لگائیا۔ میری میننتی سری بھگوان، در ٹھانڈے دیاں جنائیا۔ میرے پیار دا ہندا سی اک دربان، جو منزونا نام بنائیا۔ روز میٹوں

کراؤندا ہندا سی ایشان، نڑوے سال سیو کماہیا۔ جس ویلے باؤن آیا منگن دان، اپنا روپ بدلایا۔ میرے نال اُس نے کیتی پرنام، سپس دتا جھکایا۔ باؤن نے تھاپی دتی آن، ہتھ پشت پناہ ٹکایا۔ روکے کہا میتوں ملا دے میرا بھگوان، تیرے ہتھ وڈیایا۔ بل کہے میں آکھیا توں مہربان، مہرنال تراہیا۔ باؤن کہا اوہ کلجگ تک مار دھیان، نیز نین اٹھایا۔ ایس دا جنم پھیر ہووے وچ جہان، تیرے گرہ گرہ ملے وڈیایا۔ تیرے سوت داسوت ہووے ندھان، ست ستوادی روپ سمجھایا۔ درگاہ سچ ہووے پروان، پر م پڑکھ دیوے وڈیایا۔ دوہاں نے سپس جھکایا خوشی وچ گایا گان، تیری بے پرواہیا۔ باؤن دا لیکھا ہویا پروان، پر م پڑکھ دتی وڈیایا۔ جس دربان داروہ جگیت سنگھ جنمیا وچ جہان، گرہ گرہ وچوں ملی وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا تھم اک منایا۔ گردیال سنگھ کہے میرا گرہ ہووے اٹھاراں پندرا، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ چار در ہوئے دھرم دے مندرا، در دوار سوہنا نظری آہیا۔ میری پیار دی ہوئے بند بندنا، ڈنڈاوت اک سمجھایا۔ جتھے تیری دھوڑ دا ملے چندنا، دھر دا تلک رکھایا۔ اس توں پرے ہور کچھ نہیں منگنا، منگن دی لوڑ رہے نہ رایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا کھیل سورے سرنگنا، ست سچ تیری سرناہیا۔

★ ۲۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ رنجیت سنگھ دے گرہ گوال ٹولی ضلع فروز پور چھاؤنی ★

شکر کہے پر بھو میری آدانت دی تیری شرطی، شرع سکے نہ کوئے بدلایا۔ توں مالک خالق پریتم عرشی، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ میری تیرے آگے بیننتی عرضی، آرزو دیاں سنایا۔ توں کیوں کیتی اپنی مرضی، مہربان دینا سمجھایا۔ میری کھیل چوٹی جڑ دی، استھول ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے آس رکھایا۔ شکر کہے پر بھو میں تیری شکتی، شخص نظر کوئے نہ آہیا۔ تیرا پیار میری بھگتی، بھگون اور نہ کوئے وڈیایا۔ تیری کھیل نرائن نر دی، نر ہر تیری سرناہیا۔ کی دھار تکی میں کلجگ کل دی، کل کلکی دیاں سنایا۔ توں کھیل کھلائی

اچھل اچھل دی، ولچھل دھاری اپنا حکم ورتائیا۔ تیری کیتی آد انت کدے نہ تلدی، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ دھار رہی نہ جل تھل دی، مہیئل سارے رہے گر لائیا۔ تیری کیتی کرنی کدے نہ تلدی، نہ کوئی میٹے میٹے مٹائیا۔ کتھا کہانی رہی کوئے نہ میرے حل دی، صاحب توں حالت دتی بدلایا۔ تیری کھیل تکاں نہچل دھام اٹل دی، سچھنڈ نواسی تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دیونہار دیا کمائیا۔ شکر کہے میرے سورے سربنگ، صاحب تیری سرنائیا۔ میٹوں تیرا اکو رنگ، رنگت اگم اتھایا۔ میں مانگت ہو کے منگاں منگ، در ٹھانڈے سیس نوایا۔ کیوں اپنی مریدا کیتی بھنگ، اصول اصل وچوں بدلایا۔ میرے تن اوڈھن کوئی نہ دے ویکھاں وجود ننگ، تشکا گل سہائیا۔ میں دیکھ کے ہویا دنگ، خیرانی وچ گر لائیا۔ کی کھیل کیتا وچ ورجھنڈ، میرے مالک دھر درگاہیا۔ میں بھولا ناتھ ہو کے پاواں ڈنڈ، اچی کوک کوک سنایا۔ میری ننگی ہو گئی کنڈ، پشت پناہ ہتھ نہ کوئے رکھائیا۔ کوٹن کوٹ تیرے جگ چوکڑی گئے لنگھ، لوک مات اتار پیغمبر گرو سیو کمائیا۔ جنم وچوں جنم دی کسے نہ دتی دات ونڈ، ونڈنہارا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، میرے صاحب تیری سرنائیا۔ شکر کہے پر بھو میں پاؤن لگا شور، اچی کوک کوک سنایا۔ کیوں توں ورتیا اپنا زور، بل دتا پرگٹائیا۔ اوہ دیکھ اندھیرا گھور، چاروں گنٹ نظری آئیا۔ تیرے سادھ سنت بنے ٹھگ چور، شرع کوڑ وچ لڑائیا۔ سرتی شبد سکے کوئے نہ جوڑ، آتم پر ماتم میل نہ کوئے ملایا۔ من واسنا سارے رہے دوڑ، کام کامنی نال ہلکایا۔ تیری منزل چڑھے کوئے نہ پوڑ، سچھنڈ نواسی نظر کوئے نہ آئیا۔ بہڑی ساڈی رہی کوئے نہ لوڑ، لوڑیندے سجن تیرے اگے ڈھایا۔ تیتوں اتار پیغمبر گرو آں کہا بندی چھوڑ، بندھن سب دے دے کٹائیا۔ بہڑی تیرا حکم میں مول نہ سکاں موڑ، اگے ہو نہ کدے اٹکایا۔ جو لہجیا اتار پیغمبر گرو میں سارے چھڈے تور، بچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ کس بدھ توں بھگتاں بھاگ کیتے متھور، مہربان دینا سنایا۔ کی میں تیرا ہو گیا کمزور، بلہین نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک منگ منگائیا۔ شکر کہے پر بھو میں دیکھاں کیہڑی تیری حد، حدود نظر کوئے نہ آئیا۔ کیوں میری کرنی کیتی رد، اپنا حکم ورتائیا۔ کیوں نہ میٹوں دسیا سد، سندیسہ آپ سنایا۔ ایہہ بھگت میری جد، بنس اکو اک وڈیائیا۔ بنا میرے حکم

توں سر پر کوئے نہ سکے چھڈ، ناتا تن نہ کوئے تڑائیا۔ میں چھیتی آؤندا بھج، در تیرے سیس نوایا۔ توں صاحب پُرکھ سمرتھ، وڈ داتا بے پرواہیا۔ میری دُہائی میں چاہندا گھر گھر جگاواں الکھ، اگم اگمڑے دیاں سنایا۔ میں اوتار پیغمبراں گروآں وشن شونے کرنا اکھ، برہما لینا نال ملایا۔ اوہ ویکھو کھیل جھٹ، جھٹکا حکم دا دینا جنایا۔ ویکھو روپ پاربرہم پت پر میسور جو ساکھیات نظری آوے جٹ، ظاہر ظہور اپنی کل ورتایا۔ جس نوں چاہے میرے توں بنا لئے رکھ، سر اپنا ہتھ لکایا۔ جنم وچوں جنم دے کے دُھر دی اگئی و تھ، دست اموک آپ ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کمایا۔ شکر کہے میں آواز ماراں اپنے سجنناں، زور نال سنایا۔ وشن برہے اٹھ کے بھجنا، آؤنا چائیں چانیا۔ تیئی اوتاراں استھان تَجنا، بنا قدم قدم لینا اٹھایا۔ پیغمبراں اپنی منزل لنگھنا، اگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ گروآں کھیل تکنا سورے سرنگنا، ست سچ ست سمجھایا۔ او جس نوں سارے کردے رہے بندنا، سجدیاں وچ سیس جھکایا۔ اوہ اپنی کرنی دی کرے آپ اُلنگھنا، اپنا حکم رہیا بدلایا۔ جس نے ساڈا بھانڈا انتم بھننا، تھر رہن کوئے نہ پانیا۔ جس دا اکو شبری دھار گوہند چندنا، دو جہان کرے رُشنائیا۔ اُس کھیل کیتا وچ ورجھنڈنا، برہمنڈ دے دکھایا۔ شکر کہے جن بھگتاں دا بن کے سجننا، گرگھ لئے ترانیا۔ جس نوں مڑھی گور سی دینا، مٹی اگئی خاک رلایا۔ اوہناں نوں نام دادے کے سگنا، سوہنا رنگ چڑھایا۔ پرکاش ہو کے دیک جگنا، اندھ اندھیر مٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر سچ صاحب سکھدایا۔ شکر کہے برہے ہائے میری بھڑی، دروہی وچ دُہانیا۔ وشنو اٹھ کے ویکھیں دوڑیں، پچھلا پنڈھ مُکایا۔ اوتار دو جہاناں لاؤ پوڑی، ڈنڈا اکو اک جنایا۔ پیغمبراں منزل نہ رکھنی سوڑی، دُور دُراڈا ڈیرہ ڈھاپیا۔ گروآں تکنا دُھر دا جوہری، ہر کرتا بے پرواہیا۔ جس کیتی کھیل اور کی اوری، بھيو کوئے نہ پانیا۔ دھار بدل دے ایکا دو آدوہری، زرگن سرگن کھیل کھلایا۔ بھگتاں اپنے نال بنا کے جوڑی، جوڑا دُھر دادے سمجھایا۔ سارے تلو جہاں دی آؤ رہ گئی سی تھوڑی، دوس لوک مات سمجھایا۔ اوہناں نوں بخش دتا شکر کہے ساڈے ساریاں کولوں چوری، بھڑی سانوں سمجھ کوئے نہ آیا۔ ساڈے شاستر سمرت وید پُران بن سکے کوئے نہ گھوری، پڑدا اگم نہ کوئے کھلایا۔ سارے اٹھو ہتھ بنا ہتھھاں توں لو جوڑی، نمو نمستے وچ سیس جھکایا۔ ویکھیں

پر بھو اگے واسطے ایہہ رستہ نہ دیویں توری، تڑت اپنا لحم منایا۔ بے شک تیری آتما بھجی نال پریم دی ڈوری، دوسر نظر کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لحم اک ورتائی۔ برہما کہے پر بھو میرا برہم ویکھ ست، ست ستوادی دیاں جنائیا۔ وشنوں کہے تیری
 مت گت، پر بھ تیرے وچ نظری آئی۔ تینی اوتار مارن ہتھاں اُتے ہتھ، ہتھیلی ہتھیلی نال ٹکرائیا۔ پیغمبر چوڑاں طبق رہے نٹھ، بھجن واہو داہیا۔
 نانک گو بند شبدی دھار رہے دس، سندیسہ ڈھردر گاہیا۔ او شکر ایہدے کول نہیں کسے داوس، واسطے پا کے پُرکھ اکال اکو سپس دیو جھکائی۔ اسیں چار
 جگ دے گاؤن والے جس، صفتاں وچ صلاحیا۔ جتھے جتھے سانوں دتا رکھ، اوتھے اوتھے بہہ کے اپنا جھٹ لئیے لنگھائی۔ ایہدی مرضی جے بھاوے
 تے بھگتاں نوں کدے ہون نہ دیوے اڈ، وکھری ونڈ نہ کوئی ونڈائی۔ جس ویلے چاہے اوسے ویلے لئے رکھ، رکھنہار آپ اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائی۔ شکر کہے اوہ ویکھو چتر گیت ٹیکدا متھا، بن خاک خاک رمایا۔ نالے کردا آوے کتھا،
 سندیسہ ڈھردر گاہیا۔ میں خبر دیواں یتھارتھ یتھا، یدی دیاں درڑائی۔ دُور دُراڈا آیا نسا، بھجیا واہو داہیا۔ تیرے دوارے بھجیا مسال، اپنا پنڈھ مُکائی۔
 نیز نیر وہایا اکھاں، روکے دتا دکھائی۔ شکر میں کی دساں، تیرا نام دُہائی۔ پھیر دوہتھ ماری اُتے پٹاں، پٹنے والا نظری آئی۔ اشارہ کر کے کہا روپ
 دھاریا وانگ جٹاں، جگ نیز نظر کوئے نہ پائی۔ جس دے نال پُرکھ سمرتھا، سمرتھ بے پرواہیا۔ میں سنہیرا دساں سچا، سچ سچ نال جنائیا۔ میرے لیکھے
 وچ چتر گیت کہے رنجیت سنگھ دا مکان رہنا نہیں سی ساڈھے تن ہتھ دا کچا، پنج ت نہ کوئے چترائی۔ بہڑی ڈھر دے مالک نے اُس نوں بنا کے اپنا بچہ،
 بچپن وچوں بچپن دتا بدلایا۔ ساریاں نوں چھڈ کے گو بند دا بن گیا سکا، پچھلا لیکھا لیکھے وچ رکھائی۔ پھیر کڈھ لیا اوہ ڈھر دا لحم ویکھ جس دے اُتے
 پٹنے والے دا پٹا، بنا پٹی توں دتا لکھائی۔ جھٹ رائے دھرم آگیا نٹھا، اچی کوک کوک سنائی۔ شکر اپنیاں ویکھ لمیاں لٹاں، کی باسک گل لٹکائی۔ میں
 سارا لیکھا تیرے اگے سٹاں، اپنے خالی ہتھ دکھائی۔ میں ویکھے سارے تیرے مٹھا، شو دوالے کھوج کھوجائی۔ دُہائی دروہی او پُرکھ اکال نے اُلٹی گیڑ دتی
 لٹھا، میتوں سمجھ کوئے نہ آئی۔ جیہڑا ساڈھے تن ہتھ سریر اچ چکھیا ہونا سی اُتے پھٹا، خاکی خاک وچ ملائی۔ اُس نوں آتما پر ماتما پر ماتما آتما داس کے اکو

ٹپا، چوڑاسی دے ٹاپوآں وچوں باہر کڈھائیا۔ اگے اپنے نام دالا کے ٹھپا، مہر سچ دی دتی دکھائیا۔ نوں جگ داتے نوں پیار دا بخش کے گھپھا، زندگی زندگی وچوں بدلایا۔ رائے دھرم کہے میرا اکھراں دالا رہ نہیں گیا کوئی صفحہ، لکھن والی نہ کوئے قلم شاہیا۔ میرا حکم ہو گیا رفع، اوہ دیکھ دوت سارے روون مارن دھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ رائے دھرم کہے شکر میرے اندر آ گیا شنکا، سچ نال جنایا۔ چوڑاسی وچوں میرا کوئی سہہ نہ سکے تنکا، بھجا آوے واہو داہیا۔ میں ذمیوار دیونہار ڈن کا، لکھ چوڑاسی کھیل کھلایا۔ پتہ نہیں کیوں پر بھو نوں پیار آ گیا اُس گوبند چن کا، جو چند چاندنا جوت نور رُشنائیا۔ مالک بن گیا ساچے سنگ کا، سگلا سنگ دکھائیا۔ لہنا دینا پورا کر دے چمکوڑ والی جنگ دا، جنگجو اپنا لیکھا دے مکایا۔ جس رس مانیا سی نیلے والے تنگ دا، تنگدستی وچوں آپے باہر کڈھائیا۔ ساتھی بن کے پُرکھ اکال سورے سربنگ دا، صاحب اپنی کل ورتایا۔ جیہڑا کسے دوارے نہیں کدی منگدا، مانگت ہو کے جھولی کدے نہ ڈاہیا۔ اوہ کھیل کرے سورے سربنگ دا، سورپیر وڈ وڈیایا۔ مینٹوں آں دسدا رائے دھرم کہے جویں رنجیت سنگھ پھر رام سنگھ دے گھر جمدا، جنم جنم وچوں بدلایا۔ جس کرپال ہو کے دیال ہو کے ناتا تئن نہیں دتا کایا ماٹی چم دا، چم دادم اپنے رنگ رنگایا۔ جیہڑا نیتزیر وگناسی چم چم دا، اوہ شمع دا دیک گرگھ دتا جگایا۔ جیہڑا گرہ بنناسی دکھرا غم دا، غم خوار ہو کے دلدار ہو کے دھر دایار ہو کے زراکار ہو کے پتی سرکار ہو کے سر اپنا ہتھ لکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چکایا۔ چترگپت کہے رائے دھرم آہ دیکھ لے میری پستک، جو لیکھے سب دے رہی لکھایا۔ جاں تکیا گکرم دے تھاتے بھگت دی اُستت، کیہڑے ویلے لکھ کے میرا لیکھا گیا بدلایا۔ او دیکھ جس نوں پیغمبر کہندے مُرشد، اوہ مُرشد بے پرواہیا۔ پتہ نہیں اُس نوں سچکھند وچوں کیہڑے ویلے مل گئی فرصت، وہلا ہو کے گرگھاں جنم گیا بدلایا۔ اُس دی مہما کی تے وڈیائی کی اُفتت، صفتاں وچ کی صلاحیا۔ جس دا آد دا دھرم بغیچے تے بھگت گلشن، گل پریم والے مہکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلادے ملائی۔ چترگپت کہے اوتار پیغمبر گرو صاحبانو، برہما وشن جی شکر دیاں سنایا۔ میرے لیکھے وچوں کوئی اپنے سکھ مُرید پچانو، جس نوں پھڑ کے باہر لو کڈھائیا۔ کھنڈے کھڑگ

کھچن والے کرپانو، تیر ترکش کندھیاں اُتے اُٹھائیا۔ تتاں والیو جوانو، اپنی لو انگڑائیا۔ او دھرتی دے مہمانو، چار دن کٹ کے پھر بھجے واہو داہیا۔ ویکھو کھیل سری بھگوانو، کی کرتا کل ورتائیا۔ سارے اک دا کرو دھیانو، بن نین نین اُٹھائیا۔ مشہوری وچ دیو بیانو، اکو اک وار درڑائیا۔ اپنا اپنا نام دسو پیغامو، صفتاں وچ صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر دا تھم اک سٹائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن کریئے کی دھیان، چترکپت ویکھ کی دکھائیا۔ اسیں تے بردے سری بھگوان، جگ جگ سیو کمائیا۔ اسیں آپ ویکھ کے ہوئے حیران، حیرانی وچ دیئے جنائیا۔ جس نے نو سو چرانوے چوکڑی جگ دی پچھلی اپنی کیتی بدلی آپ آن، اپنی دیا کمائیا۔ جن بھگتاں زندگی وچوں زندگی دا بخش دان، داتا دانی ہویا آپ سہائیا۔ کاہن کہے میں ار جن کول کیتا سی اک بیان، بنا لکھن توں دتا سٹائیا۔ جس ویلے میرا مالک آیا سری بھگوان، بے پہچان نورِ الاہیا۔ اوہ جس ویلے چاہے اپنیاں بھگتاں نوں دیوے مان، وڈیائی اپنے ہتھ دکھائیا۔ جیوندیاں دی جیوندیاں کر دیوے کلیان، جیون وچ مرن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جس دا چاہے اُس دا کھڑا کر دیوے نشان، نشانے پچھلے دے مکائیا۔ آد دا آد انت دانت سٹگر شبد سٹگر سدا مہربان، مہربان دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر دا لیکھ آپ بدلایا۔ سارے کہن شکر انت ویکھ لے کھیل سکی، مکمل سارے دیئے درڑائیا۔ اوہ جس دی شبد دھار دوٹکی، دو جہان بیڑا پار کرائیا۔ سارے منظور کر لئیے جس دے بھگت سچکھنڈ وچ وسدے سکھی، مات لوک اوہناں دا ہوئے سہائیا۔ جنم دے کے بنا مات دی سکھی، جنم جنم وچوں بدلایا۔ لٹکن نہیں دتا دس ماس اٹارخی، مات گر بھ اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ بھاگ لگایا پتا پتتیں، پتا پوت اپنا رنگ رنگائیا۔ جس دی مٹی خاک اس گرہ وچوں انج جانی سی چگی، چار کاہنی کندھیاں اُتے اُٹھائیا۔ اُس پر یوار نوں بے پرواہ کر کے سکھی، سکھ سٹگر شبد وچ رکھائیا۔ سرشی جگت وہار دی بھکھی، اگلا سنگ نہ کوئے بنایا۔ جس ماتا دی انج گکھ جانی سی لٹی، لٹیرا رئے دھرم نظر کسے نہ آئیا۔ اُس دا مالک اُس دا اُجل کرے سکھی، گکھ کھڑے نال وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، ہر کرتا اپنی کرنی کار کمائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن سارے کہہ دیئے واہ وا، سٹگر تیری بے پرواہیا۔ وشن برہما شو کہن سیس دیئے نو، نو نو سیس جھکائیا۔ چترکپت کہے رئے دھرم ایہہ داتا بے

پرواہ، بے پرواہ اگے چلے نہ کوئے چتر آیا۔ سارے رل کے ستائی ماگھ نوں بن جائیے گواہ، شہادت سنگر شبد والی بھگت آیا۔ رام سنگھ تے رام ہو یا سہا، سہانک اکو نظری آیا۔ تیرا بچہ بچا کے تیری جھولی دتا پا، اپنے خالی ہتھ رکھ آیا۔ تیرے پر یوار توں تیرا لیکھا دتا لکھا، دوجا لکھاری نہ کوئے دکھ آیا۔ انہاں دی قلم دے لیکھ نے تیرا گھر دتا وساء، جے ایہہ لکھن والے نہ ہندے تیرا ہندا نہ کوئے سہا آیا۔ ایہہ چار جگ دے نچے پر بھو دے بھگت بل دا لیکھتے باؤن بنیا گواہ، جس نوں چار جگ دے شاستر سکن نہ مول سمجھ آیا۔ جن بھگتاں دا بھگتاں والا راہ، مارگ پنٹھ پنٹھ مارگ سنگر نظری آیا۔ جیہڑی سکھیا گو بند گیا سمجھا، سو گو بند پور دے کرایا۔ جس نوں محمد کہا خدا، عیسیٰ موسیٰ جس نوں سیس جھکا آیا۔ جس نوں رادھا کرشن لیا اپنا، آپ اپنا مول چکا آیا۔ اوہ داتا آد جگاد جگ چوکڑی جن بھگتاں لہنا دینا دیوے تھاؤں تھاں، تھان تھنتر کھوج کھوجا آیا۔ جس نے بخشش کیتی رنجیت سنگھ دے اتے پتاتے ماں، مات پتا دا پتا روپ آپ بدلایا۔ سدا سدا سد ہووے سہا، سر اپنا ہتھ ٹکا آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ کھنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، بدھک دی پھڑ کے بانہہ، رام سنگھ دا لیکھے لا کے ناں، ناؤں نرنکار اپنا اک درسا آیا۔

☆ ۲۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۶ رام سنگھ دے گرہ فروز پُر چھاؤنی ☆

جو گرگھ سنگر دوار کھلوتے، تٹ کنارہ اک دھیان لگایا۔ اوہ جگت جہان شہوہ دریا کھاؤن نہ غوطے، کوڑی کریا ڈوگھے وہن نہ کوئے وہا آیا۔ سرتی اندر رہن مول نہ سوتے، آلس نندرا غفلت نہ کوئے دکھ آیا۔ سنگر پورا اٹھاوے نال شبد سوٹے، بھے بھو اک جنایا۔ توں میرا میں تیرا دتے سچ سلو کے، سوہلا اینکار اگم اتھاہیا۔ مایا متا کوڑی کریا کڈھے وچوں دھو کھے، ہوئے روگ دے مٹا آیا۔ بھاگ لگاوے کایا مائی کوٹھے، ساڈھے تن ہتھ وجے ودھایا۔ پرکاش بخش کے نرمل جوتے، اندھ اندھیر دے گویا۔ انادی دھن لگا کے چوٹے، چوٹی چڑھ کے ویکھ دکھ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ ٹکا آیا۔ جو گرگھ آئے سنگر دوار، ست سچ سرنایا۔ سنگر بخشے نام ادھار، ادر دا لیکھا دے مکا آیا۔ کرپا کرے

آپ زرنکار، زرویر دیا کمایا۔ کلج اندر پاوے سار، مہاسار تھی ہو کے ویکھ دکھایا۔ کوڑ کلپنا میٹے اندھ اندھیار، ہوئے ہنگتا گڑھ تڑایا۔ امرت بخش کے ٹھنڈا ٹھار، اگنی تت دئے بُجھایا۔ شبد انادی دئے ڈھنکار، دُھن آتمک راگ سُنایا۔ نرمل دیپک جوتی دیا دئے بال، اگم اتھاہ بے پرواہ کرے رُشَنایا۔ ساڈھے تن ہتھ بنا کے سچی دھرمسال، دھرم دوارا اک پرگٹایا۔ درشن دیوے دین دیال، دیاندھ ٹھا کر اپنا پڑدا دئے اٹھایا۔ سرتی شبد مرید مُرشد ہو کے پُچھے مریداں حال، گرہ مندر ویکھ دکھایا۔ جھکڑا مُکا کے کال مہاکال، مہربان ہوئے سہایا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت بن ورن گوت کرے رُشَنایا۔ سَنگَر شبد ہو کے کرے آپ سنبھال، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنایا۔ جو گرگھ سَنگَر دوار پُجا، پورب پچھلا پندھ مُکایا۔ سَنگَر کرپا کرے اُپر بسدھا، دھرنی دھرت دھول دھول ویکھ دکھایا۔ انتر زرنتر بیو گھلاوے گجھا، پردہ بجر کپاٹ تڑایا۔ گھر پرکاش کرے ادا، جس نوں سوریا چند سیس نوایا۔ پر ماتم آتم دھار دس کے مدعا، مدت دے وچھڑے لئے ملایا۔ بھاگ لگا کے کایا ساڈھے تن ہتھ دا جھگا، جھگی ویکھے چائیں چائیا۔ جس دا ویلا انت کرم کانڈ دا ہووے پُجا، پوجا اپنی دئے درڑایا۔ نرمل کرا کے بدھا، بدھی بیک دئے بنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر داور، دُھر دا حکم اک ورتایا۔ جو گرگھ سَنگَر دوارے جائے آ، در ٹھانڈے سیس نوایا۔ سَنگَر شبد شبدی پکڑے بانہہ، بازو اپنے نال بندھایا۔ پر ماتم آتم بنے ملاح، کھیوٹ کھیٹ اگم اتھاپیا۔ سچ سرور لئے نہا، دُرمت میل آپ دھوایا۔ ہنس بدھی بنائے پھڑ کے کال، کاگوں ہنس اڈایا۔ اک درڑا کے اپنانا، ناؤں زرنکارا دئے سمجھایا۔ جتھے شرع نہیں سور تے گال، دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اکو ست ستوادی اگم تھان، تھان تھنتر سو بھاپایا۔ سو بھگتاں جنائے اپنا گراں، گرہ مندر اک وڈایا۔ جتھے نرمل نور جوت ہوئے رُشنا، اندھ اندھیر نظر نہ آیا۔ سارے کرن واہ واہ، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ اوتار پیغمبر گرو نور وچ نور رہے سما، وکھری ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ سو پُرکھ اکال دین دیال سمرتھ سَنگَر جن بھگتاں بن کے پتا ماں، گرگھ اپنی گود اٹھایا۔ درگاہ ساچی سچھنڈ دوار نتھوایاں دیوے تھان، دھرم دوار اک وسایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک نور الہیا۔ سَنگَر دوارے جو جن آیا، ہوئے ہنگتا روگ گوانیا۔ ترے گن کوڑی میٹے مایا، ممتا

موہ دے چُکائیا۔ نرگن سرگن سر رکھے اپنا چھایا، اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ ستگر شبد شبد ستگر کنڈھے بیٹھے سارے پار لنگھایا، پھڑ باہوں آپ تراپیا۔ گوہند دا بیڑا گوہند کندھ لکایا، گوہند گوہند ہويا سہائیا۔ ستگر شبد شبد شبد دا جہاز چلایا، نام شبد اک وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس جن اپر اپنی دیا آپ کمایا، سوگر گھ گرسکھ ہر جن ہر بھگت ہر ستگر وچ سماپیا۔

☆ پہلی پھگن شہنشاہی سمت ۶ ہر بھگت دوار جیٹھووال رات نوں ☆

چار جگ دے بھگت صوفی سنت فقیر، مشورہ درگاہ ساچی سچھنڈ رہے بنائیا۔ بیننتی کرینے آگے بے نظیر، جو نظریہ سب دادے بدلایا۔ سارے کہن اٹھ شرومنی بھگت کبیر، بے پرواہ لے انگڑائیا۔ پروردگار نوں کہو شرع دی بدل دیوے لکیر، لائن عین اپنی دے سمجھایا۔ جھگڑا میٹ دے شاہ حقیر، راؤ رنگ اکورنگ رنگایا۔ اپنی نوں دس تدبیر، طریقہ اک درڑایا۔ دین مذہب شرع دا تھے زنجیر، ذرے ذرے تیرا نور نظری آپیا۔ دین دنی دی بدل دینی ضمیر، ظاہر ظہور اپنا پڑا لاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگایا۔ بھگت صوفی سنت کہن فقیر ساڈی اک بیننتی، آرزو عرض وچ جنایا۔ توں بودھ اگادھا شبد انا دا پنڈتی، پروردگار نورِ الاہیا۔ توں کوڑی کھیل مٹا دے پنج تت تن دی، گرہ اکو کر رُشائیا۔ کلپنا میٹ دے منوئے من دی، ممتا موہ دے چُکائیا۔ آسا پوری کر دے گوہند چن دی، جس نوں سورہ چند سیس نوایا۔ آواز پوتر کر دے جگت والے کن دی، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ سو جھی دے دے اپنے برہم دی، پار برہم پر بھ اپنی دیا کمایا۔ شرع جنا دے اکو دھرم دی، دھرم دی دھار اک پرگٹایا۔ لڑائی رہے نہ ذات پات ورن دی، برن دا لیکھا دینا چُکائیا۔ اوٹ دس دے اکو اپنے چرن دی، چرن چرنو دک دینا پیایا۔ اکھ کھول دے ہرن پھرن دی، نچ نیتر کر رُشائیا۔ دُرمت میل دھو دے جنم جنم دی، ہر جن اپنے گھر وسایا۔ چننا میٹ دے کلپنا بھرم دی، بھانڈا بھرم

بھو بھٹائیا۔ سکھیا دے دے اِکو نام اپنا پڑھن دی، دوجی لوڑ رہے نہ رائیا۔ منزل دس دے اپنے چڑھن دی، چوٹھے پد تیری سرنائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ بھگت فقیر صوفی کہن سنت، صاحب تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا کر
 دے انت، انتشکرن سب دا دے بدلایا۔ تیرے نام دا اِکو ہووے منت، منتر اِکو دینا سمجھایا۔ آتم پر ماتم نظری آوے کنت، کنت کنتوہل تیری
 سرنائیا۔ ہوئے گڑھ توڑ دے ہنگت، ہنگ برہم اِک درڑایا۔ جھکڑا رہے نہ جیرج انڈج، اُتبیج سیتج پڑدا دینا چکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، ہر وڈے تیری وڈ وڈیائیا۔ سنت بھگت صوفی کہن ساڈی عرضوی، تمنا تیرے آگے رکھایا۔ تیرے نام دی اِک دروہی،
 دروہی تیرا نام دُھایا۔ تیری کرپا بنا تیتوں مل نہ سکے کوئی، کوٹن کوٹ بیٹھے دھیان لگایا۔ سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی صدی چو دھویں ملے کوئی نہ ڈھوی،
 دُور دُراڈے سارے روون مارن دھایا۔ توں پاربرہم پت پر میثور کلجگ اتم آتم سب دی موہی، موہ مُجبت اپنے نال رکھایا۔ جیواں جنناں سرتی اٹھا
 سوئی، سوئی سرت شبد بلونے نال جگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگایا۔ بھگت سنت صوفی کہن
 تیری چرن دھوڑی لایئے خاک، مستک اِک رمایا۔ کلجگ میٹ اندھیری رات، رُڑی اپنے نال مہکایا۔ اوتار پیغمبر گرو آں پورا کر بھوکھت واک،
 پیشین گوئیاں تیری جھولی پائیا۔ زرگن نور جوت تیرا ہووے پرکاش، کل کلکی تیری بے پرواہیا۔ نہکلنک تیرا ہووے اِک وشواس، وشیاں توں باہر اپنا
 ہکم ورتایا۔ دُھر دے امام دینا ساتھ، سگلا سنگ بنایا۔ چار جگ توں دکھری دسنی گاتھ، گہر گبھیہ کرنی اگم پڑھایا۔ ست دھرم چلاؤنا راتھ، رتھ
 رتھوہی اپنی دیا کمایا۔ ست دھرم دامارگ لاؤنا ساچ، سچ دی کرنی کار کمایا۔ بھيو کھلاؤنا کایا ماٹی کاچ، کنچن گڑھ وجے ودھایا۔ لوں لوں اندر جانا راج،
 ساڈھے تن کروڑ تیری رُشایا۔ توں پورن پورن کرنی آس، زراسا رہن کوئے نہ پائیا۔ ہوں بالک تیرے داس، سیوک سیوا وچ سمایا۔ کھیل دکھا دے
 پر تھی آکاش، گگن لگنتر اپنا نور کر رُشایا۔ وشن برہما شو دوویں جوڑ کے ہاتھ، بن ہتھاں ہتھ اٹھایا۔ توں پُرکھ اکالا دین دیا لا سرب کلا سمراتھ، شاہ
 پاتشاہ شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا ہکم اِک ورتایا۔ بھگت سنت صوفی فقیر تلکن تیری اگمی

اکھ، آخر اپنی دیا کمائیا۔ نرگن نور جوت نظر آپرتکھ، پاربرہم پر بھ اپنا پڑدا لاہیا۔ تیرا سُنئے جیکارا نام اکھ، اکھ اگوچر دینا درڑا یا۔ کلج کوڑی کریا
 میٹ دے تت، تتو آتم برہم دینا سمجھایا۔ ناڑ بہتر نہ ابلے رت، رتی رت اپنے رنگ رنگایا۔ پت پر میثور ہو کے رکھنی پت، سر اپنا ہتھ لکایا۔
 ساڈے سب دے خالی ہتھ، وستو ہتھ نہ کوئے اٹھایا۔ تیرے چرن کول رہے ڈھٹھ، ڈنڈاوت بندنا نمستے سجریاں وچ سیس جھکایا۔ سچھنڈ دوارے
 تیری دھار وچوں دھرم دی دھار کیتا اکھ، تن وجود نہ کوئے جنایا۔ تیرا جلوہ تکیئے نور نورانے لٹ لٹ، چارگنٹ اندھیرا نظر کوئے نہ آیا۔ پُرکھ
 اکالے دین دیا لے سچ دھرم دا کھول دے ہٹ، وست اکو نام دینی ورتایا۔ دین مذہب ذات پات دئی دویت دامیٹ دے پھٹ، پئی نام والی بندھایا۔
 اکو نام کلمہ سارے لین رٹ، رٹا جگت نہ کوئے دکھایا۔ جن بھگتاں درس دینا جوت سروپی نٹھ نٹھ، جوتی دھار بھجنا واہو داہیا۔ جدھر تکیئے اُدھر تیرا
 رُوپ ہووے پرتکھ، پاربرہم اگم اتھایا۔ پنج پنج دے اپنے وت، تن وجود اپنا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 دیونہار دیا کمائیا۔ کبیر کہے سُنو میری صلاح، سرب سچ نال سنا یا۔ سارے مٹو اک ملاح، بیڑا اکو ہتھ پھڑایا۔ دین مذہب دا لو کوئی نہ ناں، ناؤں
 نرکارا اک جنایا۔ پہلوں سارے جھگڑا میٹو سور گان، ڈھوراں پشوآں کھل نہ کوئے لہایا۔ دیکھو پھیر دھرتی دھرتی دھول دھول جگت دی ماں، جمن
 والی جگت دی مائیا۔ پھیر اپنے اپنے چھڈو گراں، گہر گبھیر دھیان رکھایا۔ پھیر سارے کہو پر بھو واہ واہ، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ توں مالک خالق
 پرتپالک واحد اک خدا، گاڈ اللہ تیری بے پرواہیا۔ رام کرشن تیرا نور الہ، ستنام ست ست وچ سما یا۔ پھیر سارے کھڑی کر دیو بانہہ، بھگت سنت فقیر بچیا
 رہن کوئے نہ پائیا۔ اُچی کوک کے کہو پر بھو تیرا اکو جپاں گے ناں، دوجا اٹھ نہ کوئے منایا۔ اکو تیرا پوتر ہووے تھاں، تھنتر اکو سو بھاپایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، جگ جگ اپنا رنگ رنگایا۔ کبیر کہے سُنو بھگت صوفی سنت، ست ست دیاں جنایا۔ اکو سب دا
 ہووے بھگونت، بھگون اکو نظری آیا۔ ملا شیخ بنیو کوئے نہ پنڈت، وکھری ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ سارے پروردگار سانجھے یار پُرکھ اکال آگے کرو منت،
 نیوں نیوں سیس جھکایا۔ پر بھو شرع دا جھگڑا میٹ دے اتر پورب پچھم دکھن جگت والی سمت، شرع دی رہے نہ کوئے لڑایا۔ جن بھگتاں بخش اپنی

ہمت، حوصلے نام والے ودھائیا۔ ہوئے کڈھ دے وچوں چنت، روگ سوگ دینا گوائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم ساچی دس ملت، پاربرہم پر بھ میلہ میلنا
سہج سُبھائیا۔ چار گنت دسے کوئے نہ نندک، پُرکھ ابناشی ڈھولے سارے گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہارا ٹھہ
بن دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ کبیر کہے سارے دیکھو کلج گھور، گھوری ہو کے دھیان لگائیا۔ سب دے اندر وڑیا کلج چور، لُٹیرا، بنیا تھاؤں تھانیا۔ جس
نے ست دھرم دی کٹی ڈور، انتر نر نتر گنڈھ نہ کوئے پوائیا۔ کوڑ گڑیا راہو کے پایا شور، شوہر دا میل نہ کوئے ملائیا۔ بدھی کیتی اور کی اور، عورت مرد
دے لڑائیا۔ آپ پھر دا چڑھ کے گھوڑ، چاروں گنت بھجے واہو داہیا۔ آگے ہو کے کوئی نہ سکے موڑ، سارے بیٹھے مکھ چھپائیا۔ ایس ویلے پر بھو دی سب
نوؤ لوڑ، لوڑیندا سا جن ہوئے سہائیا۔ سارے بنا ہتھاں توں ہتھ لو جوڑ، کبیر قبریں توں باہر رہیا درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
ایکا دینا ڈھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ کبیر کہے دیکھو اکو نور نورانہ، نر نرائن دھیان لگائیا۔ جس دا شبد ڈھر فرمانا، پیغام کلمہ اگم اتھاپیا۔ جس دا
سارے حکم کرن پروانا، اوتار پیغمبر گریر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ وشن برہما شو سر جھکاؤنا، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا کھیل کرے
مہانا، مہما کتھی نہ جائیا۔ جس نے دین دنی دا بدل دینا زمانہ، زمیں اسماناں کھوج کھوجائیا۔ لیکھا پورا کرے سیتا رام، رادھا کرشنا اپنے وچ سہائیا۔
پیغمبراں لیکھا مکائے وچ جہاناں، پیغام اپنا اک درڑائیا۔ گرو آں دے کے شبد گن ندھانا، گنوتنا اپنی کار کمائیا۔ جوتی دھار پھر کے جامہ، شبد شبدی ڈنک
وجائیا۔ چار گنت دہ دشا ہو پردھانا، پاربرہم پر بھ اپنا حکم ورتائیا۔ جس نے سمبل اک سہانا، ساڈھے تن ہتھ وجے ودھائیا۔ دھرم دی دھار آئے وچ
میدانا، مدد سنگ نہ کوئے دکھائیا۔ لکھ چوراسی بن کے انتر جاما، چارے کھانی کھوجے تھاؤں تھانیا۔ کلج کوڑی کلپنا شرع توڑے غلاما، غربت اندروں
دیوے کڈھائیا۔ ایکا دھرم و جا دامہ، دامنگیر ہوئے سہائیا۔ بھيو گھلائے آپ اِما، آپ اپنا پڑا لاہیا۔ کلج کوڑی رین میٹ کے شاما، شمع نور جوت
کرے رُشائیا۔ انتر آتم بخش گیانا، اگیان اندھیر دے مٹائیا۔ جس دا دو جہان جھلنا نشانہ، ایٹھے اوتھے سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
کر، دیونہارا ڈھر دا ور، دیونہار اک اھوائیا۔ بھگت سنت صوفی فقیر کہن کبیرا ساڈی انت اکو خواہش، خالص دیئے درڑائیا۔ ساڈا اک دے اُتے وشواس،

وِشیاں والا گرو مٹن کوئے نہ پائیا۔ جس سَنگَرُ شبد دی برہمنڈ کھنڈ اگئی راس، بن گوپی کاہن اپنا ناچ نچائیا۔ جس دی چار جگ کوئی ورنن نہ کر سکیا ذات پات، مذہب سکیا نہ کوئے سمجھائیا۔ جس دی صفتاں والی ہتھ آئی نہ کوئے لغات، اکھراں وچ نہ کوئے وڈیائیا۔ بھيو پانہ سکے چار جگ دے شاستر اتے کتاب، قلم شاہی نہ کوئے چترائیا۔ اُس دی آد توں انت تک اِکو اک شبد اگئی بات، جو باطن پڑدے سب دے دے کھلایا۔ سارے بھگت اِکٹھے ہو کے دیئے اِک آواز، ہو کا حق سنایا۔ تیرا نام کلمہ تیری جگت نماز، روزہ تیری رضا وچ وڈیائیا۔ توں مہربان محبوب انتر کھول دے اپنا راز، پڑدارہے نہ رایا۔ سب دا سانجھا کر سماج، سمگری نام والی ورتایا۔ تیرے نام دے سارے ہون محتاج، لوڑوند کر لوکایا۔ تیرے شبد دی دھار سرتی جاوے جاگ، سویا رہن کوئے نہ پائیا۔ سارے کھندے گئے اوتار پیغمبر گرو آں پچھوں توں آؤنا بعد، واحد اپنا روپ درسایا۔ اسیں چاہندے اِکو تیرے تھم نال دو جہان ہو جائے انقلاب، لیکھا لکھن دی لوڑ رہے نہ رایا۔ پاربرہم پت پر میشور پروردگار سانجھیا، اوہ لیکھا پورا کر دے جو نانک نرگن سرگن دے کے آیا وچ بغداد، بغلیاں کندھے اُتے لٹکایا۔ جس دا کسے کول نہیں جواب، سوال کرن والا سوالی نظر کوئے نہ آیا۔ بھگت سنت صوفی فقیر سنگ کبیر درگاہ ساچی سچکھنڈ مقامے حق حق دے مالک تیتوں سارے کرن آداب، ادب نال پنا سیس توں جھک جھک سیس نواپا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد انت دے مالک اِکو سیس جگدیش ہووے تاج، تخت نواسی پُرکھ ابناشی تیرا تھم ورتایا۔

★ ۱۴ پھگن شہنشاہی سمت ۶ بسنت کور دے سریر چھڈن تے پنڈ ملووال ضلع امرتسر ★

بسنت کور تیری مولی رت پر یوار بنس، لوک مات مہک مہک مہکایا۔ پر بھ دی دھار وچ تیرا انت، انتگرن سنگر وچ سماپا۔ ناتا تھیا جیو جنت، جگت لیکھا پور کرایا۔ گرہ سوامی پایا دھر دا کنت، پت پر میشور نور الاہیا۔ جتھے چار جگ دے بیٹھے بھگت سنت، سچکھنڈ ساچے آسن لایا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سد اپنا رنگ رنگا گیا۔ بسنت کور تیری موئی رت، رتڑی سچ سچ مہکایا۔ پیار ملیا دھیاں پُت، دوہت پوت سو بھاپایا۔ اتم لیکھانال ابناشی اچت، پاربرہم پر بھ اپنے گھر وسایا۔ بھکت بھگوان دوویں اکے دوار بہن اٹھ، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ آتما جگت جہان وچوں گئی چھٹ، پر ماتم مل کے وجے ودھایا۔ دین دیاں اپنی گودی چک، سچھنڈ دوارے دے اٹکایا۔ جتھے اُجل ہووے گھ، دُرمت میل رہے نہ رانیا۔ ایٹھے اوٹھے سچا سچھ، سٹکھ آسن اِک سہانیا۔ مات گر بھ پھیر اُٹا ہونا پئے نہ رُکھ، چوراسی پھاسی دے کٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنے گھر وسایا۔ بسنت کور تیرا پچھلا لہناسنگ، سگلا سنگ دکھایا۔ جگت جہان منزل گئی لنگھ، اگے ہونہ کوئے اٹکایا۔ شبد سٹگھان تیرا پلنگ، مہاراج شیر سٹگھ آپ وچھایا۔ جس دا اتم ویلا توں ویکھیا سی نال انند، پُری گھنک سو بھاپایا۔ اوہ تیرے انت وچ انت دا آپ مُکا پندھ، مُسافر سفر نہ کوئے کرایا۔ جم کی پھاسی کٹ کے بند، بندگی اپنے لیکھے لایا۔ سدا لاکے رکھے انگ، انگیکار اِک ہو جائیا۔ جتھے دھرم دھار دا چند، گر گھ سٹگھ پال بیٹھا سو بھاپایا۔ جس نوں جھکدے کھنڈ برہمنڈ، پُری لوء دھیان لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا گرہ اِک وسایا۔ بسنت کور ناڈ بہتر نہ اُبلے رت، رتی رت آپ مہکایا۔ لیکھا پورا ہویا پتی پت، پت پر میشور ویکھ دکھایا۔ سنسار دھرج رہیا جت، سنٹو کھ وچ وڈ وڈایا۔ انت ویکھ خالی ہتھ، جگت ساک سجن سنگ نہ کوئے نبھایا۔ بنس سر بنس سارے جان چھڈ، پلو گنڈھ نہ کوئے بندھایا۔ بن سٹگر پورے کوئی نہ رکھے پت، اوڈھن سپس نہ کوئے اٹکایا۔ تیرا لیکھے لایا توں میرا میں تیرا گایا جس، صفتاں والی صفت تیرے نال رکھایا۔ تیری سیوا سدا انتھک، دوس رین رنگ رنگا گیا۔ تیرا ناتا جڑ گیا پک، اگے ہونہ کوئے اٹکایا۔ ہن سچھنڈ ساچے جانا وس، جتھے ملے میل اِکو بے پرواہیا۔ شبد دی دھار ملے رس، امرت امیوں رس چکھایا۔ بنس پر یوار نوں سچ سندیسے وچ دس، کہہ کے دے درٹایا۔ سٹگر دے اگے نہیں کوئی کسے دا وس، حکمے اندر جھلنا چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سد اپنے گرہ اٹکایا۔ بسنت کور کہے سُنو میرے پر یوار، پرا پسنتی مدھم بیکھری توں باہر دیاں درٹایا۔ میرا شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچ سرکار، پر م پُرکھ پاربرہم پت پر میشور بے پرواہیا۔ جس کرپا کیتی وچ سنسار، سنساری

بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو دا لیکھ مُکائیا۔ دُھر دی دات دتی داتار، دیاوان دیا کمائیا۔ آتما سنگھ دا چھڈ گھر بار، سچکھنڈ بیٹھی سو بھا پائیا۔ جتھے گردیال
 سنگھ رہیا لکار، سورن بھجے چائیں چائیا۔ بدھ سنگھ پریم وھاوے دھار، بن نیناں نیر وھائیا۔ میں کھیل تکیا اپر اپار، اپر پیر سوامی دتا درڑائیا۔ میں سناواں
 اچی کوک پکار، کوک کوک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار دے وڈیائیا۔ بسنت کور کہے میرا گھر بار
 سہنجنا، سوہنا نظری آئیا۔ جتھے وسے آد زرنجا، پُرکھ اکال شہنشاہیا۔ داتا دانی درد دُکھ بھے بھنجنا، بھوساگر پار کرائیا۔ مورت گوپال مدنا، مدھ سوڈن
 نورِ الاہیا۔ جس گرہ وچ میرا آتم دیوا جگنا، جاگرت جوت جوت رُشنائیا۔ اوہ دوارا جن بھگتو کسے ورلے گرگھ لنگھنا، بنا پُرکھ اکال دے پار نہ کوئے
 کرائیا۔ میرے بچھوں کوئی نیتز نیر وھائے نہ انجھنا، آنسوواں ہار نہ کوئے بنائیا۔ میتوں سچ دی چڑھ گئی رنگنا، سچ وچ سمائیا۔ میری انت اخیر دی اکو وار
 کیتی بندنا، جس وچ بندی خانہ گئی تڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ در دیوے وڈیائیا۔ بسنت کور کہے میرا
 نہیں کوئی پون سواس، ساہ ساہ نہ کوئے وڈیائیا۔ میں دیکھی اُس پر بھو دی راس، جو بن گوپی کاہن کھیل کھلائیا۔ میری انتم پوری ہوئی آس، بھگت
 دوارے جا کے درشن پائیا۔ میرا شروع دا وشواس، واسنا سنگر چرن رکھائیا۔ سولے کے گیا اُپر آکاش، پاتالاں وچ نہ کوئے بھوائیا۔ جتھے اکو نرمل نور
 جوت پرکاش، پرکاش اگم اتھاہیا۔ میرا سچ گھر سچ گرہ سچ مندر سچ دوار سچ بنک ہو یا واس، واسطہ اکو نال رکھائیا۔ بنس پر یوار نوں شبدی دھار دیواں آکھ،
 آخر دیاں درڑائیا۔ دیکھیو کوئی پیار نہ کریو میری لاش، کایا پنج تت مائی خاک کم کسے نہ آئیا۔ میرے سنگر دے دربار پہلی چیت نوں اک میرے پیار دا
 چڑھاؤنا گلاس، جس اُتے میرا نام لکھ کے دینا لگائیا۔ پھیر دتساں جو سمت ست گھر گھر دا چلنا رواج، پگڑی گرگھاں سپس لگائیا۔ جس کارن پُرکھ اکال دین
 دیال میتوں سچکھنڈ ماری آواز، در گھر ساچے لیا بلائیا۔ میرا لہنا دینا دین دُنی باہر جگت سماج، نیتی اکو بے پرواہیا۔ جگت جہان دے دُکھ سکھ دے چلدے
 رہندے کاج، وویاری وویار وچ اپنا حکم ورتائیا۔ میرا سریر سب نوں دے گیا جواب، ناتے کوڑے گیا تڑائیا۔ میری ارداس بیننتی منظور ہوئی گھر اُس
 سنگر و مہاراج، جو مہابلی اک اھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ بسنت کور کہے جس ویلے

ہوے میرا سسکار، سسکی بھرن کوئے نہ پائیا۔ آتما سنگھ فوجا سنگھ پیارا سنگھ دربارا سنگھ لنبو لاون گنٹ چار، چاروں گنٹ آنچ لگائیا۔ پریتم سنگھ بولے اگی جیکار، ہتھ چھاتی اُتے لکائیا۔ جس چھاتی اُتے کھاندا رہیا سی مار، چھبسی سال دین گواہیا۔ میرے اندر اک ویراں آئی سی وچار، پاتشاہ دیا دئے کمائیا۔ پریتم سنگھ دا دکھ میں اندر نہ سکی سہار، اندرے اندر دتی دُہائیا۔ پھیر سنگر کہا ایہہ مار تیرے انت دا بنے پیار، پریتی تیرے نال نبھائیا۔ کیوں تُوں چھوٹے ہندے نوں دتا پال، پالنا کیتی چائیں چائیا۔ اُس ویلے دی سنگر سنگر کرے سنبھال، سمبل بیٹھا دیا کمائیا۔ تیرے نیڑے نہ آئے کال مہاکال، رائے دھرم پترکپت لیکھ نہ کوئے دکھائیا۔ سچھنڈ دوار اینکار بٹھا دتی سچی دھرمسال، دھرم دوارا اگو نظری آئیا۔ چوڑاسی وچوں جم کی پھاسی وچوں جگت دی اُداسی وچوں کر کے بحال، ساتک ست ست وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہنکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پھل لگایا تیرے کایا جگت والے ڈال، بنس سربنس مات لوک سو بھاپائیا۔

☆ ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ۶ بختیش سنگھ دے گرہ پنڈ قادراباد ضلع امرتسر ☆

پُرکھ اکال کہے سنت بھگت صوفی فقیر لکھو اپنے رُقعے، بنا اکھراں نراکھر دھار جنائیا۔ قول اقرار وعدہ کرو ساڈے پچھلے پینڈے کے، پورب نظر کوئے نہ آئیا۔ دین مذہب دا بھار کوئے نہ چکھے، ذات پات سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ نام کلمے ونڈ وچ کوئے نہ دُکھے، ہوئے روگ نہ کوئے ستائیا۔ منزل وچ بنے کوئی نہ اچے، وڈا وڈ نہ کوئے وڈیائیا۔ شرع دے رہو موئل نہ بھگھے، ترسنا جگت والی گوائیا۔ دھرم نشانیوں کوئے نہ اُکے، اُگن آتھن دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ صوفی سنت فقیر بھگت لکھ کے دیو اپنی پاتی، پترکا ہووے اگم اتھاپیا۔ ست دھرم دے سارے بنو ساتھی، سکلا سنگ بنائیا۔ اگو نام دے بننا پاٹھی، پوجا مذہب دینی تجائیا۔ اگو نور دی بننا ذاتی، دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جھگڑا چھڈنا کاغذاتی، ہوئے ہنگتا دینی مٹائیا۔ سب نے اپنے آپ دی کرنی آزادی، بندھن شرع نہ کوئے رکھائیا۔ اگو سنگر شبد مننا نادی، نام

دُھن اِک شنوایا۔ سندیسہ سُنا بودھ اگادھی، بُدھی توں پرے نام پڑھایا۔ سِکھنڈ دوارے سب نے ہونا راضی، رازق رِزق رحیم دیا کمایا۔ اگے واسطے لیکھا رکھیو پنڈت ملا شیخ کوئے نہ قاضی، اکھراں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اِکو اِک سُنا سندیسہ اگم آوازی، تریا توں پرے ترت آپ سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا ہکم اِک ورتایا۔ صوفی سنت فقیر بنا قلم شاہی توں لکھو چٹھی، حرف حروف نہ کوئے لکھایا۔ جھکڑا چھڈنا پتھرائی، پاہن رنگ نہ کوئے رنگایا۔ وڈیائی دسے نہ بیخ تت خاک مٹی، کایا بُت نہ کوئے پتھرایا۔ سارے مل کے سرگن نرگن دوا آیکا بناؤ اِکی، انتم ایکنکار وچ سمایا۔ مانو ذاتی ہوئے دھرم دی سکھی، سکھ ست رُپ درسایا۔ سرتی سب دی ہووے کئی، اِشٹ پُرکھ اکال جنایا۔ سارے لکھو منظور ہاے اُتے ٹپی، ہنگ برہم پتھرایا۔ سو دھار لکھو انڈٹھی، جس دی سمجھ کوئے نہ پایا۔ پنڈراں پھلگن یاد رکھنی متی، مٹر پیارا رہیا درسایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر وڈا وڈ وڈیایا۔ پُرکھ اکال کہے سنت صوفی فقیر لکھو اپنی آشا، آشا اپنے نال ملایا۔ زمیں اسمان تکو پرتھی آکاشا، گگن گلنتر اِکھوج کھوجایا۔ پھیر کرو اِک بھروسا، بھانڈا بھرم بھو بھٹایا۔ دیناں مذہباں والے سارا چھڈو علاقہ، ذاتاں پاتاں سنگ نہ کوئے دکھایا۔ پیار مُجّت وچ کرو اتفاقا، میل میلنا سچ سُبھایا۔ لکھو سب دا اِکو پُرکھ اکال پتاما، دوجی جمن والی کوئے نہ مایا۔ جو ایتھے اوتھے دو جہاناں راکھا، رکھیا کرے تھاؤں تھانیا۔ اوہ پرگٹ ہووے پُرکھ سمراتھا، سمرتھ بے پرواہیا۔ جس دا صفتاں وچ اوتار پیغمبر گرو آں گایا بھوکھت واکا، واقع دیکھے چائیں چانیا۔ مان رہن دیوے نہ کسے اوتار پیغمبر گر جگت دے چاچا، چاروں کُنٹ ویکھ دکھایا۔ جن بھگتاں بن کے داسی داسا، سیوک سیوا سچ آپ کمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دا لیکھے لاوے صوفی سنت فقیر بھگت ارداسا، بیننتی بے انت اپنے وچ سمایا۔

☆ ۱۶ پھلگن شہنشاہی سمت ۶ سورن سنگھ دے گرہ پنڈ قادراباد ضلع امرتسر ☆

بھگت سنت صوفی فقیر دیو بیانا، بن اکھراں لیکھ لکھنا ڈھر درگاہیا۔ سب دا ایشٹ ہووے اک وشنوں بھگوانا، دو آدو جا دوسر نظر کوئے نہ آئی۔ آد پُرکھ اپر پیر سوامی ہووے اکو کاہنا، کاہن کرشن اکو اگم اتھاہیا۔ ڈھر دارام رام ہووے مہانا، مہا اکھ کتھی نہ جانی۔ جس داروپ انوپ ہوئے بے پچپانا، جگ نیتز نظر کسے نہ آئی۔ اُسدا اکو سوہلا گانا، جو گہر گسپھر بے نظیر شبد شنوائیا۔ کھیل کرے ایختے اوتھے دو جہاناں، والی دو جہان وڈ وڈیائی۔ ست ستوادی جس دا ہووے ترانہ، نام کلے صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سنائی۔ صوفی سنت فقیر بھگت لیکھا لکھو دھرم عبارت، لہنا بن قلم شاہیا۔ مذہب دی رہے نہ کوئے شرارت، شرع دا جھگڑا دینا چُکائی۔ نور نورانہ شاہ سلطانا اگمی چند ویکھنا وچ بھارت، سپتس رکھ بھاردواج دے گواہیا۔ برہمنڈاں کھنڈاں دروہی پھیرے اٹھ اٹھ نارد، نرگن دھار لے انگرائی۔ سب دا مالک ہووے اکو وارث، وصل اکو دے دکھائی۔ اوتار پیغمبر گرو آں رہے نہ کوئے سفارش، صفحہ سب دی دے چُکائی۔ سچ نام دی لے کوئے نہ آرھت، جگت دھرت نہ کوئے دھروائی۔ اکو حکم سندیسہ سری بھگوان ہووے معرفت، محبوب اکو رنگ رنگائی۔ اکھراں والا رہے کوئے نہ عارف، اُلفت جگت نہ کوئے وڈیائی۔ سندیسیاں والا لکھنا پے کوئے نہ کارڈ، حرف حرؤف نہ صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکائک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سنگر شبد سنگر دو جہاناں بنے لارڈ، لاء اکو اک رکھائی۔

☆ ۱۶ پھلگن شہنشاہی سمت ۶ سپورن کور دے گرہ پنڈ قادراباد ضلع امرتسر ☆

سنت بھگت صوفی فقیر دیو اپنا اقبال، قبل از حکم بے پرواہیا۔ پُرکھ اکال سب دی سانجھی کر دھر مسال، دوارا اکو اک وڈیائی۔ جتھے دست ملے نام تیرا دھن مال، خزانہ اگم اتھاہ ورتائی۔ دین مذہب دارہے نہ کوئے سوال، جو ابی منگ نہ کوئے منگائی۔ زمانہ بدل دے حال، حالت ویکھ جگت لوکائی۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، مہر نظر اک اٹھایا۔ سنت بھگت صوفی لکھو اپنی اگم تمنا، آشا دیو درڑایا۔ سارے کہو پر بھو پورا کر دے گو بند والا کتا، جس نوں کائنات سمجھ سکیا کوئے نہ رانیا۔ دین مذہب دامیٹ دے بٹہ، بناوٹ کوڑ نہ کوئے رکھایا۔ اکو رنگ رنگا دے کایا ماٹی تن، تن وجود وجے ودھایا۔ تیرا تیرے ہتھ سماں، سچ سوامی تیری اوٹ تکایا۔ اگے وقت رہے نہ لما، ڈنڈاوت وچ بیٹھے سیس نوایا۔ جھکڑا پینا کایا ماٹی چٹا، چم درشٹی دینی بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ذات پات دی سب دے اندروں کڈھ دے طمع، لالچ جگت جہان رہے نہ رانیا۔

★ ۱۶ پھلگن شہنشاہی سمت ۶ کرنیل سنگھ دے گرہ پنڈ قادر آباد ضلع امرتسر ★

صوفی سنت فقیر بھگت اپنی آخر دیو صلاح، مشورہ مشترکہ اک بنایا۔ جس دا اکو میرا شبد گرو ہووے گواہ، دوجی شہادت نہ کوئے بھگتایا۔ اکو مننا سب نے دھرم ملاح، بیڑا اکو ہتھ پھڑایا۔ توں میرا میں تیرا کہہ کے کرنا واہ واہ، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ رام کرشن اوم اللہ واکرو گاڈ اکو سمجھنا خدا، خدی خود غرض نہ کوئے رکھایا۔ اگے واسطے بنو نہ کدے کوئے جزا، حصہ جز وند نہ کوئے وندایا۔ اک محبوب مننا دل ربا، محبت مہر نال ملایا۔ دین مذہب دی کسے وچ رہے نہ کوئے ادا، عدالتی حکم سننا چائیں چانیا۔ پچھلی نوں پچھے کہہ دیو الوداع، انت اپنی اکھ اٹھایا۔ اگلا مارگ سب دا ہووے سدھا، سدھ اپنی اک جنایا۔ دُھر نام کلمے وچ انتر جائے ودھا، ودیا اکو دے پڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چکایا۔ صوفی سنت فقیر بھگت لکھو اکو اگتا بھاگ، بھگوان دے جنایا۔ اکو نوری جوت تلو چراغ، جو چراگاہاں کرے رُشایا۔ جس کجگ کوڑی کریا دھونا داغ، دُرمت میل کرے صفایا۔ سب دا سانجھا کرنا سماج، سمگری اپنا نام ورتایا۔ کایا گرہ مندر گھر سب نوں کر کے آباد، عبادت اکو دے درڑایا۔ حاضر حضور حضرت بن جناب، جناب عالی عالیشان اپنا گرہ دکھایا۔ جتھے پڑھنی نہ پئے کوئے کتاب، کتب خانہ نظر کوئے نہ آیا۔ اکو سجدہ

دستے آداب، ڈنڈاوت بندنا اک درڑا نیا۔ اِکو محبوبِ ملے احباب، مُجبت پے در پے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، مارگ رستہ دستے اِکو واحد، وعہدے سب دے پور کرائیا۔

★ ۱۶ پھلگن شہنشاہی سمت ۶ بوڑ سنگھ دے گرہ پنڈ قادراباد امرتسر ★

سنت بھگت فقیر صوفی سُنو اگم کلام، فرمانا دُھر درگا ہیا۔ سب نے مَنّا اِک امام، نرگن نر ویر نورِ الاہیا۔ شرع دارہے نہ کوئے غلام، بندھن جگت دینے تڑا نیا۔ پیار مُجبت داناتا رکھنا نال عوام، عمل دسنا سچ سکھدایا۔ مذہب دا کرے نہ کوئے جرائم، مجرم روپ نہ کوئے وڈیا نیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اِک ورتا نیا۔ صوفی سنت فقیر بھگت اِکو کرنی بندنا، بندگی اِک جنائیا۔ بنا پُرکھ اکال توں در کوئی نہیں منگنا، بھکھاری روپ نہ کوئے دکھایا۔ سچ حکم دی کرے نہ کوئے اُلنگھنا، بھے بھو نال درڑا نیا۔ پچھلا لیکھا سب نوں پینا چھڈنا، کلجگ انتم پنڈھ مکھایا۔ دھرم نشانہ دھرم دوارے اِکو گڈنا، سچ دھرم دی دھار اِک جھلایا۔ سبجگ ساچا ست ستوادی ہو کے لگنا، لاگت قیمت نہ کوئے رکھایا۔ جنہاں بھگتاں بھگوان دا پرپوار ہو کے ودھنا، وادھا اپنے ہتھ رکھایا۔ پورب لیکھا جگت جگیا سو آں مول نہ لبھنا، کھوجیاں ہتھ کچھ نہ آئی۔ اِکو نام دامامہ وِجنا، ڈنکا دُھر درگا ہیا۔ اِکو دپیک جوت جگنا، دو جہاناں کرے رُشنا نیا۔ اِکو تخت نواسی سچنا، سچکھنڈ دوارے سو بھاپا نیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، سورا سرنگنا، یودھایدھ توں باہر اِکو نظری آئی۔

☆ ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۶ امر او سنگھ دے گرہ پنڈ بل ضلع گرداس پُر ☆

سنت بھگت صوفی فقیر، فقرہ نام کلمہ اِکو لینا گایا۔ شرع شریعت توڑ زنجیر، ظاہر ظہور مٹنا بے پرواہیا۔ جس وچ بدل جائے سرب تقدیر، تدبیر اِکو
 یعنی اپنایا۔ اُٹھ کے ہوکا دے کبیر، کعبیاں توں باہر دے جنایا۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا پروردگار سانجھا یار اگئی پیر، پراپسنتی مدھم بیکھری توں باہر کھم
 سنایا۔ جتھے میلا ہووے شاہ حقیر، راو رنگ لے وڈیایا۔ امرت بخشے ٹھنڈا سیر، نیر نرائن نخبھر دھار چوایا۔ دین دُنی دی بدل جائے ضمیر، ذرہ ذرہ
 کرے رُشایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی سچ سندیسہ اک سنایا۔ سنت بھگت فقیر صوفی کرو
 اک ارادہ، وشواس وشو دا اک جنایا۔ شبد نام دُھن سُنو انادا، انراگی آپ جنایا۔ بھيو ابھیدا کھولے بودھ اگادھا، بدھی توں پرے کرے پڑھایا۔ ست
 دھرم وچ کونے نہ ہووے علیحدہ، دین مذہب ذات پات ونڈ نہ کونے ونڈایا۔ شاہو بھوپ پُرکھ اکالا اِکو مٹنا راجن راجا، جو لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ
 سنت صوفی فقیر رعیت رہیا بنایا۔ اُس دا کھیل تکنا نرگن سرگن دیس ماجھا، مجلس بھگتاں نال لگایا۔ جس دا حجرہ حق محبوب والا مُجبت لے کایا کعبہ، باہر
 کھوجن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ ایکا نرگن نور جوت کرے پرکاشا، اندھیر اندھ اگیان دے مٹایا۔ اِکو نام جنائے سواس سواسا، چار ورن اٹھاراں برن اِکو
 رنگ رنگایا۔ سو صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی سب دا اِکو پتا اِکو ماتا، دوسر جننی نظر کونے نہ آیا۔ جس دی چار جگ دے شاستر
 گاوندے گاتھا، اوتار پیغمبر گرو صفتاں وچ گئے صلاحیا۔ سو پروردگار ہر نرکارا سرب کلا سمراتھا، خالق خلق اپنی کھیل کرایا۔ صوفی سنت فقیر بھگت
 جن اِکو چرن کول اشٹ دیو پُرکھ اکال ٹیکو ماتھا، مستک اور نہ کسے جھکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن
 نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نرگن سرگن لکھ چوڑاسی آتم پر ماتم پر م پُرکھ ہو کے راجا، پار برہم برہم اپنا ویس وٹایا۔

☆ ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۶ مٹا سنگھ دے گرہ پنڈ بل ضلع گرداس پُڑ ☆

صوفی سنت فقیر بھگت پچھلی تلو اپنی کرنی، ہر کرتا آپ درڑا گیا۔ قلم شاہی لیکھ لیکھنی تلو پڑھنی، کی صفتاں وچ کیتی صلاحیا۔ کی ونڈ ونڈائی ورنی برنی، ذاتاں پاتاں سو بھاپا گیا۔ انت اک دے لگے چرنی، چرنو دک پی کے خوشی بنا گیا۔ سب دی اکو اکھ نیت ہرنی پھرنی، اندر ونڈ نہ کوئے ونڈا گیا۔ دھار جانی چوٹی جڑنی، پڑدا اوہلا آپ رکھایا۔ پُرکھ اکال دین دیال آگے اپنی کرنی کرنی، ہر کرتا سرب دے سمجھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیہ اک سنا گیا۔ صوفی سنت فقیر بھگت ویکھو اپنی بھگت پُرانی، وید پُران دین گواہیا۔ اپنی رسنا جہوا والی تلو بانی، جو راگاں ناداں وچ کیتی شنوایا۔ اپنے جنم جنم دی ویکھو کھانی، گرہ گرہ پردہ پھول پھولایا۔ اپنے مذہب دی دسو نشانی، نشانہ دیو پرگٹایا۔ اپنے جیون دی دسو کہانی، کس بدھ اپنا جھٹ لنگھایا۔ مہربان محبوب آگے تلیو بنیا آگما دانی، وست امولک آپ ورتایا۔ جھگڑا میٹ زمیں اسمانی، دو جہاناں ہوئے سہایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ اک رنگایا۔ سنت بھگت صوفی جن بھگت ویکھو کھیل ہر آگما، جس دی آگن وچ بیٹھے دھیان لگایا۔ جگت دی دھار بدل دے سماں، سماپت کرے کوڑ لوکایا۔ جھگڑا میٹے کایا چمّا، چمّ درشتی دے بدلایا۔ مذہب دی رہن دیوے کوئی نہ طمع، تانس ترکھا دے گوا گیا۔ ساچا مارگ لا دے نواں، نو نو چار داروپ بدلایا۔ چار کٹ دہ دشا نو ست رہن دیوے کوئی نہ بتا، بان انیلا تیر چلا گیا۔ لیکھا ویکھے چو داں سو تیس انک دا پتا، جس دی پنشمینٹ وچ دے سرب لوکایا۔ گو بند دی شبد گرو دی دھار کتا، کانتاں دا پردہ دے چکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، دیونہارا آگم بھنڈار سچ وست نام دھنا، دھنا ڈھ اپنی دیا کما گیا۔

☆ ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۶ موہن سنگھ دے گرہ پنڈ تارا چک ضلع گرداس پُر ☆

بھگت سنت صوفی فقیر لکھو اقرارنامہ، جگت حرف نہ کوئے لکھائیا۔ سب نے اکو ایشٹ منا سیری بھگوانا، آد انت دا مالک جو ڈھر در گاہیا۔ اکو نام کلمہ پڑھنا کلاما، اکو شبدی شبدی ڈھولا گائیا۔ اکو گھر گرہ کرنا بسراما، دکھری ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اکو منا انترجاما، نرگن نراکار نرکار دھیان لگائیا۔ شرع دارہے نہ کوئے غلاما، مذہب دا بندھن نہ کوئے بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک سنائیا۔ صوفی فقیر سنت بھگت سارے کھولو اکھ، بن اکھاں ویکھ وکھائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر نرگن نور تکو پر تکھ، پاربرہم پر بھ نظری آئیا۔ کیوں دیناں مذہباں کیتا دکھ، کلمے نام ونڈ ونڈائیا۔ میرا آد دا اکو جس، انت دی صفت اک سمجھائیا۔ سارے مانو اک رس، رستہ اکو بے پروا ہیا۔ پچھلی کرنی دی ہووے بس، بستہ سب دادے بندھائیا۔ آگے کھیل پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا آپ درڑائیا۔ نام ندھان نوجوان نرگن دھار ڈوری پاوے نتھ، ست سروپی ڈھر دی گنڈھ پوانیا۔ شبدی شبد جنائے مہما اکھ، کتھنی کتھ نہ سکے رانیا۔ کلجک وچ سبجک چلاؤ نار تھ، رتھ رتھواہی ہو کے ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، بھگت سنت صوفی فقیر دین مذہب وچ رہن نہ دیوے دکھ، سرشٹی درشٹی اندر ڈھر دا میل ملائے سچ سبھائیا۔

☆ ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۶ مہندر سنگھ دے گرہ پنڈ دھیرا دیا ضلع گرداس پُر ☆

سنت بھگت صوفی فقیر ویکھو اپنی پچھلی کرنی، کرنی دا کرتا آپ جنائیا۔ کس بدھ لوک مات ترے ساچی ترنی، جگت جگیا سوآں وچوں اپنا پلو چھڈائیا۔ کس گرہ پر بھ سرنائی ملی سرنی، سہارا اکو نظری آئیا۔ کس بدھ منزل ملی چڑھنی، پاندھی بن کے بیٹھے پنڈھ مکائیا۔ کپھڑی نام تک ملی پڑھنی، کلمہ نام شبد کون وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملانیا۔ صوفی سنت فقیر ویکھو بھگت، پورب دھیان

لگایا۔ کی کرنی کیتی وچ جگت، جگت جہان دیو درڑایا۔ کس بدھ تہاڈے اُتے ہویا ترس، رحمت سچ کمانیا۔ امرت میگھ دتا برس، امیوں رس اگم چوایا۔ تہاڈی پوری کیتی شرط، شرع زنجیر کٹایا۔ آشا جگت رہی نہ غرض، غریب نمانے گود لگایا۔ اگلا کھیل دیکھنا اسپرج، اچرج لپلا آپ دکھایا۔ جودھا سورپیر بن کے مردانہ مرد، حکم دیوے تھاؤں تھانیا۔ غریب نمانیاں ونڈے درد، ہرجن ساچے گلے لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر داور، در ٹھانڈے حکم سنایا۔ سنت بھگت صوفی سُنو فقیر فقیر، فکر رہے نہ رانیا۔ چار جگ دا بن حرفاں والا دیکھو شجرہ، جس دی حدود نہ کوئے بنایا۔ جو سندیسہ دتا کاہن کرشنا بندرا، بدھی نال جنایا۔ میری راس نہیں رہنی بن بندرا، گوپی کاہن نہ کوئے وڈیایا۔ کلجگ جگت جہان پنج تت خالی ہونا پنجرہ، نام وست نہ کوئے لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھایا۔ صوفی فقیر بھگت دیکھو سنت، ست دھیان لگایا۔ کل کاتی ہووے انت، انتشکرن دے بدلایا۔ سنجگ دا ساچا پرگٹے منت، منتو سب دے حل کرایا۔ جن بھگتاں مولے رت بسنت، بھلواری آپ مہکایا۔ ہوئے گڑھ توڑ کے ہنگت، ہنگ برہم دیکھ دکھایا۔ پر ماتم آتم بن کے کنت، کنت کتھول ہوئے سہایا۔ ٹوں میرا میں تیرا دسے چھنت، نام ڈھولا ڈھر در گاہیا۔ لیکھا جان جیو جنت، چوڑا سی دیکھے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہکک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ست دھرم دی سچ بنائے بنت، ست ستوادی ست سچ دامارگ اک درسایا۔

★ ۱۷ پھلگن شہنشاہی سمت ۶ اوتار سنگھ دے گرہ پنڈ ماڑی پنواں ضلع گرداس پور ★

سنت بھگت صوفی فقیر کرن نمسکار، ڈنڈاوت بندنا سجدہ سپس جھکایا۔ پار برہم پت پر میثور اپنی کرپا کر اپر اپار، پت پر میثور نرگن زرویر دیا کمانیا۔ برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال پاسار، زمیں اسمان دو جہان کھوج کھوجایا۔ تیرا راہ تکدے پیغمبر گرو اوتار، بے انت پڑدا دینا اٹھایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ چار کنت دہ دشا ہویا دھواں دھار، ست ستوادی برہم برہادی تیرا نور نہ کوئے رُشانیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم ملے کسے نہ پر ماتم یار،

پروردگار سانجھے یار کلمہ حق نہ کوئے درڑائیا۔ تن وجود مائی خاک ہوئے باہاکار، پنج تیت برہم مت ست شبد نہ کوئے شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، در گھر ٹھانڈے منگ منگائیا۔ صوفی سنت فقیر جن بھگت در تیرے کرن عرضوئی، عاجز ہو کے سپس نوائیا۔ جگت جہان
 سری بھگوان ملے کسے نہ ڈھوئی، در گھر ساچے ملن کوئے نہ آئیا۔ انتر نرنتر نرگن دھار آتم تیری روئی، سائک ست ستوادی دھیر نہ کوئے رکھائیا۔
 امرت رس نجھر جھرنا رہیا کوئے نہ چوئی، بوند سوات مہربان محبوب نہ کوئے ٹپکائیا۔ جگت سہیلا بھگت بھگوان نظر نہ آئے کوئی، کوٹن کوٹ بیٹھے اکھ
 گھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، تڈھ بن دو جا نظر کوئے نہ آئیا۔ صوفی سنت فقیر بھگت بن ہتھاں جوڑن ہتھ، در
 ٹھانڈے سپس نوائیا۔ پُرکھ اکال صاحب سمرتھ، پاربرہم تیری وڈ وڈیائیا۔ جھگڑا میٹ کے کایات اٹھ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بدھ اپنے
 رنگ رنگائیا۔ دُرمت میل ہر ہر دے اندروں کٹ، کٹاکش اپنا نام لگائیا۔ سچ دوار کھول دے ہٹ، وست اکو اک ورتائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم
 سارے نام لین رٹ، رٹا کوڑی کریا دینا چکائیا۔ امرت امیوں دینا رس، رسنا رس نہ کوئے وڈیائیا۔ نج نیتر لوچن نین کھول دے اکھ، بن اکھراں دس
 اپنی پڑھائیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے نرگن نور کر پرکاش، اندھ اگیان رہن نہ پائیا۔ ساچے منڈل بن گوپی کاہن پاراس، نرگن نرگن اپنی کل
 ورتائیا۔ ہوں سیوک تیرے داسی داس، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ سرشی دی درشی اندر کر واس، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ توں صاحب سرب گنتاس،
 گونتا اک اھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تڈھ بن دو جا دیوے
 کوئے نہ ساتھ، سگلا سنگی نظر کوئے نہ آئیا۔

☆ ۱۷ پھگن شہنشاہی سمت ۶ رندھیر سنگھ دے گرہ پنڈ ماڑی پنواں ضلع گرداس پُر ☆

بھگت سنت صوفی فقیر کہن پر بھو ساڈا سجدہ، ڈنڈاوت بندنا وچ سیس جھکایا۔ صدی چوڑھویں ویکھ کھیل گھر گھر دا، کایا گرہ گرہ دھیان لگایا۔ تیرا مانو بنیا کوئے نہ تیرا بردا، بندی خانہ سکے نہ کوئے تڑایا۔ بھے وچ بھاؤ کوئے نہ کردا، نمرتا وچ سیس نہ کوئے جھکایا۔ ورن ورن نال لڑدا، مذہب مذہب نال ٹکرایا۔ بہڑی دروہی تیری منزل کوئے نہ چڑھدا، سچھنڈ دوارے ملن کوئے نہ جائیا۔ تیرا درس پاوے کوئے نہ نرائن نردا، نر ہر تیرا رنگ نہ کوئے رنگایا۔ زور ودھ گیا کلج کل دا، کلکاتی اپنی کل رہے ورتایا۔ کھیل ہو گیا کپٹ چھل دا، اچھل چھلداہاری تیری سار کسے نہ آئی۔ توں مالک خالق جل تھل دا، مہیئل تیری وڈ وڈیایا۔ اپنا بھيو دس نہچل دھام اٹل دا، اٹل پدوی اک درڑایا۔ بن تیری کرپا آتم پر ماتم جوت کوئے نہ رلدا، پاربرہم برہم میل نہ کوئے ملایا۔ مہربان محبوب جھگڑا میٹ دے پنچ وکارے دل دا، کوڑ گڑیار دلدر اندروں دے کڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر صاحب تیری سرنائی۔ صوفی سنت فقیر بھگت کہن ساڈی نمو نمو نمسکار، در ٹھانڈے خاک دھوڑ رمانیا۔ پر بھو اٹھ ویکھ اپنا سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو نال ملایا۔ نال رلا تینی اوتار، حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد اکھ کھلایا۔ سنگر دس لے اٹھال، نانک گو بند بھيو چکایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ دین دنی دی ویکھ چال، چاروں گنٹ دھیان لگایا۔ بن ہرنامے سارے ہوئے کنگال، نام دھن دولت نظر کوئے نہ آئی۔ مریداں مرشد پچھے کوئے نہ حال، حالت بگڑی جگت لوکایا۔ ست دھرم دا وجے کوئے نہ تال، تلو اڑا رنگ نہ کوئے رنگایا۔ سچھنڈ نو اسی تیری نظر نہ آئے کسے دھر مسال، درگاہ ساچی سو بھا کوئے نہ پایا۔ صدی چوڑھویں ساڈی انت کنت بھگونت اک بیننتی اک سوال، سوالی ہو کے منگ منگایا۔ سری بھگوان نوجوان مرد مردان اپنی سرشی درشی اندر سنجال، سمبل بہہ کے اپنا حکم ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکنتک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تڈھ بن آد جگاد جگ چو کڑی کرے نہ کوئے پرتپال، پرتپالک خالق نظر کوئے نہ آئی۔

☆ ۱۷ پھگن شہنشاہی سمت ۶ بی بی سُرندر کور دے گرہ پنڈ ماڑی پنواں ضلع گرداس پُر ☆

سنت بھگت صوفی کہن پر بھ ساڈا تیرے آگے ہوکا، تیرے تھکم نال جنایا۔ ست رہیا نہ کسے لوکا، چو داں لوک دین گواہیا۔ مان رہیا نہ کسے سلوکا، سوہلے روون مارن دھایا۔ ویکھ اپنا جگ چو تھ، کی کلج کل ورتایا۔ دھرم دی دھار سمجھے کوئے نہ پوتھا، پُستک سارے پھول پھولایا۔ مہربان محبوب صدی چو دھویں تک موقع، مکمل اپنی دیا کمایا۔ تیرا نام چیدے سارے بلاں ہوٹھاں، ہر دے سکیا نہ کوئے وسایا۔ دین مذہب دیاں چار کٹ چوٹاں، چوٹی چڑھ کے تیرا درس کوئے نہ پایا۔ منوآں من ہو یا کھوٹا، دوس رین مایا متا وچ للچایا۔ آسا منسا پوری کردے ساڈی لوچا، در تیرے آس رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں انتر نرتر اور رہن نہیں دینی سوچا، سوچ سمجھ شبد رمز نال اپنے نال رکھایا۔

☆ ۱۷ پھگن شہنشاہی سمت ۶ ورسا سنگھ دے گرہ سری ہر گوبند پُرا شہر ضلع گرداس پُر ☆

سنت بھگت صوفی کہن پر بھ میٹ دے کریا لگرم ہونجھ دے کوڑا، کائنات کایا مندر اندر کر صفایا۔ پاربرہم پت پر میشور پروردگار سانجھے یار پتر سنگھڑ بنا مورکھ موڑھا، اندھ اگیان وچ جہان لوک مات رہن نہ پایا۔ نرگن نرویر نراکار نرکار سچ دھیان بخش دے چرن دھوڑا، سری بھگوان نوجوان مرد مردان تلکے خاک نام رمایا۔ چار ورن اٹھاراں برن سچ پریتی رنگ چاڑھ دے گوڑھا، ایٹھے اوتھے دو جہاناں اتر کدے نہ جایا۔ ہوئے ہنگتا گڑھ توڑ غرورا، پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی اپنی دیا کمایا۔ ست سروپ شاہو بھوپ نرگن جوت بخش دے نورا، انحد نادی برہم برہادی شبد دُھن کر شنوایا۔ ست سروپ درس دکھا حاضر حضورا، حضرتتاں دے حضرت اپنا پردہ دینا اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگایا۔ صوفی فقیر جن بھگت کرن ارداس، سچھنڈ دوارے درگاہ ساچی مقامے حق حق سیس نواہیا۔ پروردگار سانجھے یار پر م پُرکھ آتم پر ماتم پاراس،

نرویر نراکار نرنکار بن گوپی کاہن اپنی کھیل کھلایا۔ دین دیاں دیندھ ٹھاکر سب دی پوری کر آس، نراسا نظر کوئے نہ آئی۔ کوڑ کریا کرم کانڈ جھگڑا
 میٹ ذات پات، دین مذہب آتم برہم دے سمجھایا۔ چار گنت دہ دشا کلجگ رہے نہ اندھیری رات، سبجگ ساچا چند نور جوت کر رُشنائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، درگاہ ساچی بچھنڈ دوار اکو آس رکھایا۔ صوفی سنت فقیر بھگت نیز نین وھاون نیر، دروہی تیرا نام
 خدایا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ گنی گہیر، گہر گور تیری سرنائیا۔ اپنا کھیل دس بے نظیر، نظریہ سب دادے بدلایا۔ شرع توڑ زنجیر، شریعت اگنی اک جنایا۔
 چار جگ دی پچھلی میٹ لکیر، لائن عین اپنی دے سمجھایا۔ جس نوں کٹ سکے نہ کوئے شمشیر، شستر ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ سرشٹی درشٹی رہے نہ مات
 دیکیر، دلبر ہو کے ہونا سہایا۔ ہوئے ہنگتا کڈھ دے پیر، پراپستی مدھم بیکھری توں آگے کر پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا
 دینا ساچا ور، درٹھانڈے آس رکھایا۔ صوفی سنت فقیر جن بھگت رہے جھک، نیوں نیوں سپس نوایا۔ پُرکھ اکال کلجگ کوڑی کریا پینڈا جائے مک، مکمل
 اپنا تھم دے ورتایا۔ تیرے نام دا گیت سہاگی اکو ہووے تک، تخم تاثیر اکو دو جہان دے بدلایا۔ ہر ہردے اندر کر سچ، سنجم آپ اک درڑایا۔ پوتر
 کر دے مات گربھ دے اُلٹے رُخ، نو اٹھاراں پندھ مکایا۔ دُھر دا مالک ہو کے تھہ، دیاوان دیا کمایا۔ کوڑ کریا دی رہے کوئے نہ لٹ، لٹیرا کلجگ مات
 لوک وچوں باہر کڈھایا۔ سنگر سچ دلارا تیرا جائے اٹھ، ست ستوادی ہو کے لئے انگڑایا۔ امرت جام پیائے ہر ہردے اندر گھٹ، نام پیالہ ہتھ اٹھایا۔
 نرنتر لوکسے نہ جائے چھٹ، انتر اپنا میل کرایا۔ توں پاربرہم پت پر میثور ابناشی اچت، چیستن سرتی سب دی دے کرایا۔ مایا ممتا جھگڑا میٹ ترسنا
 بھکھ، سانک ست آپ ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تڈھ بن دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ سادھو سنت فقیر بھگت
 نیز کھولن اکھ، بن اکھاں اکھ اٹھایا۔ کرپا کر پُرکھ سرتھ، ہر سنگر تیری وڈ وڈیایا۔ سرشٹی ہوئی تیری تیرے نالوں وکھ، گرہ مندر مل کے وجے نہ
 کوئے ودھایا۔ من کلپنا سارے رہے نٹھ، دوس رین بھجن واہو داہیا۔ تیرا اکھراں والا نام رہے رٹ، صفتاں والی جگت وڈیایا۔ جگت دوار دی منزل
 سکے کوئے نہ ٹپ، برہنڈ کھنڈ ٹاپو آں پندھ مکایا۔ سچ دوار دا اکو کھول دے ہٹ، نام ندھان سری بھگوان آپ ورتایا۔ ماؤ ذاتی لاہا لئے کھٹ، کھکا

اور رہے نہ رانیا۔ شبِ اگمی ہر اگمڑے مار سٹ، سوئی سُرَت اکال مورت لے جگایا۔ شبِ دُھن سنا اندھ، نادی ناد آپ جنایا۔ زرگن نور جوت کر پرکاش، اندھ اگیان دینا مٹایا۔ کایا مندر اندر سچ دوار پا اپنی راس، سُرَتی شبِ مل کے وجے ودھایا۔ پندھ مُکا پر تھی آکاش، گگن گگنتر لیکھا دے چکایا۔ صاحبِ سوامی انترجامی پت پر میشور تیرے آگے اک ارداس، بینتی پئے دتی درڑایا۔ اوتار پیغمبر گرو آں پورا کر بھوکھت واک، واقع دیکھ جگت لوکایا۔ بن تیری کرپا کھلے کسے نہ تاک، پردہ اندروں نہ کوئے اٹھایا۔ دین دُنی کر تھکی پوجا پاٹھ، ڈھولے صفتاں والے گایا۔ بھاگ لگا کسے نہ کایا ماٹ، گرہ مندر نہ کوئے رُشٹایا۔ مہربان مہربان مہربان سنت بھگت صوفی فقیر کہن کلج کل کلکی میٹ اندھیری رات، نوست برہم مت سری بھگونت بھگون اپنی دیا دینی کمایا۔

☆ ۱۷ پھگن شہنشاہی سمت ۶ کرتار سنگھ دے گرہ پند بھونبلی ضلع گرداس پُر ☆

سنت بھگت صوفی کہن پُرکھ اکال سچے سلطانی، شاہ پاتشاہ شہنشاہ در تیرے منگ منگایا۔ پار برہم پت پر میشور پروردگار دُھر دے یار آد انت دے دانی، دیاوان دین دیاں مہر نظر اک اٹھایا۔ ست دیپ نو کھنڈ چار کٹ دہ دشا کوڑی کر یا میٹ بے ایمانی، مایا متا موہ ہنگتا گڑھ تڑایا۔ ست ستوادی برہم برہمادی شبِ انادی تیری ہووے اک نشانی، الکھ اگوچر اگم اتھاہ پڑدا دینا چکایا۔ سرشی درشی انتر زرتہ جلوہ بخش جوت نورانی، اندھ اگیان سری بھگوان نوجوان مرد مردان دینا گویا۔ پار برہم پت پر میشور پر پُرکھ ہر ہردے بنا جان جانی، جانہار تیرے ہتھ وڈیایا۔ تیری مہا صفت صلاح بے پرواہ لکھی جائے نال قلم نہ کانی، سیاہی چلے نہ کوئے چترایا۔ بھيو ا بھيو کھول دے منزل محبوب دس روحانی، روح بُت ابناشی اچت اپنا رنگ رنگایا۔ صدی چودھویں انت اخیر بے نظیر لاشریک لیکھا جان جگت عوامی، کامل مُرشد تیرے آگے واسطہ پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، سچھنڈ دوار اکنکار تیرے آگے جھولی ڈاہیا۔ جن بھگت سنت صوفی فقیر آکھن نال زور، بہڑی دروہی تیرا نام خدایا۔ کلج کوڑ گڑیارا ہر گھٹ

اندر وڑیا چور، ست دست امولک لٹے تھاؤں تھانیا۔ پنا تیری دیپ جوت ہویا اندھیرا گھور، سور یہ چن کم کسے نہ آئی۔ ابناشی کرتے گھٹ نو اسی تیری سب نوں لوڑ، لوڑیندے ساجن اپنا پڑدا دینا چکائی۔ پُری لوء برہمنڈ کھنڈ زمیں اسمان شبدي سنگر اٹھ اٹھ دوڑ، دو جہاناں اپنا پنڈھ مکائی۔ ہوئے ہنگتا مایا ممتا کوڑی کریا بھن دے ریٹھا کوڑ، امرت امیوں رس بن رسنا جہوا بٹی دند دینا چوایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم و چھڑی سب دی جوڑ، پار برہم برہم میلنا سچ سُبھائی۔ مانس جنم جگت جہان جاوے سور، سور پیر سلطان سر اپنا ہتھ لکائی۔ جن بھگت سنت کہن پر بھو پُرکھ اکال دین دیال انتشکرن وچ تیری ساچی لوڑ، نرنتر میل میلنا سچ سُبھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادنت نوت جگ چو کڑی تیرا کھیل اگم لیکھا مکا دے تور مور، آتم پر ماتم پر ماتم آتم پردہ رہے نہ رانیا۔

★ ۱۷ پھگن شہنشاہی سمت ۶ جگندر سنگھ دے گرہ پنڈ ڈڈواں ضلع گرداس پُر ★

سنت بھگت صوفی فقیر کہن پر بھ میٹ کھجگ اندھیری راتی، نو نو چار کوڑی کریا دے مکائی۔ امرت رس نجھر جھرنا بخش بوند سوانتی، اگم اتھاہ امیوں رس آپ چوایا۔ نام ندھان سری بھگوان ایکا بخش اگم داتی، دیاندھ ٹھاکر سوامی اپنی دیا کمائی۔ کایا مندر اندر بودھ اگادھے مار جھاتی، پردہ پردیاں وچوں آپ اٹھائی۔ تیرے نام رس دا دے کوئے نہ ساقی، سچ پیالہ دین دیالا ہتھ نہ کوئے پھرائیا۔ گرہ مندر اندر منزل چڑے کوئے نہ گھائی، سچکھنڈ دوار اینکار ملن کوئے نہ آئی۔ آون جاون لکھ چوراسی مکے کسے نہ وائی، پار برہم پت پر میشور تیرا درس کوئے نہ پائی۔ دین دنی دا جھگڑا تک کاغذاتی، تیرا نام کلمہ کرے لڑائی۔ سچ دا سچ بنے نہ کوئے امدادی، سگلا سنگ نہ کوئے نبھائی۔ صدی چو دھویں سر شئی در شئی اندر ہوئی باغی، من ہنکار وکار نہ کوئے مٹائی۔ دُھن آتمک شبد راگ دا دے کوئے نہ راگی، انحد نادی ناد نہ کوئے شنوائیا۔ بہڑی کھجگ جیواں سوئی سرت مول نہ جاگی، اکال مورت تیرے وچ نہ کوئے سائی۔ درگاہ سچ گھر دا دے کوئے نہ حاجی، جُجرہ حق تیرا نظر کوئے نہ آئی۔ کرپا کر مہربان محبوب اگے واحدی، واہ واہ تیرے ہتھ

وڈیا گیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، سچھنڈ دوار اینکار در ٹھانڈے منگ منگایا۔ بھگت سنت فقیر صوفی کہن پر بھ اپنی دین دنی ویکھ، بن نیر نین اکھ اٹھایا۔ چار کٹ دہ دشا ودھیا بھیکھ، ست سچ نظر کوئے نہ آیا۔ تیرا نور نورانہ نور سکے کوئے نہ ویکھ، جوتی جاتے پرکھ بدھاتے تیرا درس کوئے نہ پایا۔ جھگڑاپا ذات پات ملا شیخ، مسانک پنڈت قاضی رہے گر لایا۔ دھرم دھار دی رت بسنت مولے کوئے نہ چیت، چیتن سرت نہ کوئے کرایا۔ آتم پر ماتم پار برہم کرے کوئے نہ ہیئت، زرگن زرگن میلا میل نہ کوئے ملا گیا۔ صدی چودھویں انت اخیر ویکھ اپنی کھید، اوتار پیغمبر گر بیٹھ دھیان لگایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، درگاہ ساچی سچ دوار در تیرے منگ منگایا۔ جن بھگت کہن پر بھ اوتار پیغمبر گر روتک، زرگن دھار دھیان لگایا۔ توں سرب کلا سمرتھ، سمرتھ بے پرواہیا۔ سب دے خالی ہوئے ہتھ، چاروں کٹ رہے دکھایا۔ زرگن سرگن دھار رہے نس، دو جہان بھجن واہو داہیا۔ جدھر تکن چار کٹ دہ دشا کلج اندھیری رین مس، مست نُماری نام نہ کوئے رکھایا۔ جو نام کلمہ جگت جگیا سو آئے دس، اکھراں وچ صفتی ڈھولے گایا۔ اوہناں مانے کوئے نہ رس، رستہ کایا مندر اندر نظر کسے نہ آیا۔ بن ہر نامے خالی ہوئے ہٹ، دست اموک کایا گولک نہ کوئے لگایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، دھر دے مالک خالق پرتپالک پت پر میثور تیری اوٹ نکایا۔ جن بھگت سنت کہن پر بھ ویکھ لے اپنی سرشی، سریشٹ اپنا دھیان لگایا۔ انتر کھلی کسے نہ درشی، دیو آتما وجے نہ کوئے ودھایا۔ تیرے نام ندھان بیڑے چڑھے کوئے نہ کشتی، درگاہ ساچی ملن کوئے نہ جانیا۔ صدق بھروسہ رہیا نہ کسے گرہستی، ساتک سنت نہ کوئے جنایا۔ لیکھا مکا دے ٹانک جستی، ایک دو آ بھرم نہ کوئے مٹایا۔ ساڈی بیننتی اسیں پوجا چاہندے اینکار اک دی، اک اکلے تیری سچ سرنا گیا۔ کھیل ختم کردے پھر اٹ دی، پاہن پوجن کوئے نہ جانیا۔ دہائی شاشتر سمرت وید پُران انجیل قرآن پڑھدیاں سرت کسے نہ ٹکدی، من منسا تیرے وچ نہ کوئے سما گیا۔ وڈیائی رہی نہ من رکھ دی، رکھیشتر منیشتر بیٹھے مکھ بھو گیا۔ ساچی دھار سمجھا دے پر م پرکھ پر ماتم آتم گوہند دھار دھر دے سکھ دی،

سکھیا سنت سچ جنایا۔ آسا نسا پیار مُجبت دس دے اپنے ہت دی، ہتکاری ہو کے میل ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیری نور نورانی شاہ سلطانی جوت اگئی دھار کسے نہ دسدی، جگ نیتز جگیا سو پیکھن کوئے نہ پائیا۔

★ ۱۷ پھگن شہنشاہی سمت ۶ جاگیر سنگھ دے گرہ پنڈ سوبل ضلع گرداس پُر ★

بھگت سنت صوفی فقیر کرو نہ سوگ، چنتا غم نہ کوئے رکھایا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا کھجک میٹے ہوئے روگ، ہنگتا گڑھ دے تڑایا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دے ساچا جوگ، جگتی کایا مندر اندر اک سمجھایا۔ امرت رس نہجھر بخشے جوگ، بوند سوانتی اک اکانتی آپ ٹپکایا۔ شبد انادی انحد سنائے سلوک، سوہلا اگم اتھاہ درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک جنایا۔ صوفی سنت فقیر نہ کرو کوئی وچار، وچرن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ سو پُرکھ زرنجن کرپا کرے وچ سنسار، ہر پُرکھ زرنجن اپنی دیا کمایا۔ ایکنکارا کھیلے کھیل سچی سرکار، آد زرنجن جوتی جاتا ڈگمگایا۔ ابناشی کرتا پاوے سار، سری بھگوان دیکھے تھاؤں تھانیا۔ پاربرہم پر بھ پڑدا دے اتار، برہم میلا ہوئے سچ سبھانیا۔ شبد انادی ناد جنائے ڈھنکار، انراگی اپناراگ درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک ہوئے سہانیا۔ سنت بھگت صوفی نہ اندر کرو غم، چنتا نظر کوئے نہ آیا۔ پُرکھ اکالا جھگڑا میٹے کایا مائی چم، چم درشی سرشی انتر زرنتر دے بدلایا۔ پون سواسی لیکھا جانے دم، دامنگیر اپنی کرنی کھیل کھلایا۔ پڑدا لہے آتم برہم، پاربرہم جلوہ گر ایکا نور کرے رُشانیا۔ ستجگ ساچا سچ چلائے دھرم، دھرنی دھرت دھول دھول و بے ودھانیا۔ کھجک کوڑی کر یا میٹے لگرم، کرم کانڈ دا لیکھا دے چکایا۔ جن بھگتاں نیتز کھولے ہرن پھرن، نچ لوچن نین کرے رُشانیا۔ سچ پریتی بخش اپنے چرن، چرنودک امرت جام پیانیا۔ آتم پر ماتم ڈھولا دے پڑھن، سکھیا ساکھیاں اک سمجھایا۔ گرہ مندر اندر منزل دے چڑھن، آگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، مہر نظر اک اٹھایا۔ صوفی سنت فقیر انتر انتر ویکھو مار کے جھاتی، پردہ پردہ نشیں آپ اٹھایا۔ سب دا

لیکھا لہنا دینا پورا کر باقی، باقاعدہ اپنا حکم ورتا گیا۔ سنجگ کتھا کہانی دساں ساچی، ست ستوادی اپنا حکم ورتا گیا۔ بودھ اگادھا شبد جناواں انادی، انحد ناد آتم دُھن آپ اُچھائی۔ شرع رہن نہ دیواں مُلا قاضی، صدی چودھویں محمد لیکھا پور کرائیا۔ حضرت عیسیٰ رہے نہ کوئے امدادی، موسیٰ مُسلسل اپنا حکم جنا گیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا دھرم اک پرگٹا گیا۔ سنت بھگت صوفی سُنو اگم فرمانا، ہر کرتا آپ درڑا گیا۔ کلج اتم ورتے پر بھ دا بھانا، نہ کوئے میٹ میٹ مٹا گیا۔ تخت نواسی رہے کوئے نہ راجا رانا، سیس تاج نہ کوئے اُکا گیا۔ چار گنٹ دہ دشا ہوئے خیرانا، خیرانی اندر سرب گر لایا۔ نوست رہے کوئے نہ مانا، مان تان نہ کوئے جنا گیا۔ اکو حکم ورتے سری بھگوانا، بھگوان اپنی کار کما گیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، بھگوان اپنی کرنی ہر کرتا اپنے حکم نال ورتا گیا۔

☆ ۱۸ پھگن شہنشاہی سمت ۶ گرچرن سنگھ دے گرہ پنڈ پنڈوری ضلع کپور تھلا ☆

صوفی سنت فقیر بھگت کہن پر بھ تکی تیری چار جگ دی آرجا، عاجز ہو کے بیٹھے دھیان لگایا۔ بھو آیا نہ کسے اگمی شبد سار دا، سار شبد سار کسے نہ پائی۔ کنڈھا تکیا نہیں آر پار دا، پراپسنتی مدھم بیکھری انت کہن کوئے نہ پائی۔ لیکھا جانیا نہیں اگمی یار دا، اگم اگمڑے تیری وڈ وڈیا گیا۔ کھیل تکیا جیو جگت جہان سنسار دا، سنساری بھنڈاری سنگھاری جو بیٹھے کھیل بنایا۔ تیرا روپ انوپ ویکھیا پروردگار دا، پاربرہم پت پر میثور اک دھیان لگایا۔ در تیرے بن تیری کرپا نہ کوئے پکار دا، پنے پنے سیس نہ کوئے نوائیا۔ کلج اتم ویکھ تیرا دین مذہب بنیا گڑھ ہنکار دا، ہوئے ہنگتا نہ کوئے گوائیا۔ ست سروپ کسے نظر نہ آئے تیرا ست کرتا دا، کرتے پُرکھ تیرا درس کوئے نہ پائی۔ جگت ملیچھاں روپ دھریا غدار دا، بے مکھ ہوئی کوڑ لوکا گیا۔ بے خبر سندیسہ دے دے نام خبردار دا، آلس نندرا غفلت سب دی دے مٹا گیا۔ وقت سُنھنا کر اپنی سنگر شبد بہار دا، رُتڑی اکو اک مہکا گیا۔ گلشن مہکا دے ہر جن روپ بنا گلزار دا، مہربان مہربان مہربان مہربان مہر نظر اٹھایا۔ وقت سُنھنا ہوئے تیرے درس دیدار دا، نچ نیز لوچن نین کر رُشنا گیا۔ جھگڑا مُکا دے

اوتار پیغمبر گرو مختیار دا، مختیار نامہ رہن کوئے نہ پائیا۔ جیو جگت جہان اکو تیرا نام ہووے اُچاردا، اکو ڈھولا سوہلا صفت صلاحیا۔ اکو لیکھا ہووے کاتب تیرے لکھار دا، دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اکو لہنا دینا ہووے مانس ذاتی بھگت دوار دا، بھگوان اپنا سنگ رکھائیا۔ کلجگ کوڑا کسے نہ ہووے ونکار دا، کوڑ کڑیا دینا مٹائیا۔ میل ملاوے آتم پر ماتم پرکھ نار دا، نر نرائن اکو گرہ سہائیا۔ جتھے تیرا شبد اگئی راگ سناوے تیری دھنکار دا، انراگی اگم درڑائیا۔ پرکاش ہووے تیرے ظہور ظاہر دا، نرگن نر ویر نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی جن بھگت سہیلے کوئی نہ تاردا، صوفی سنت فقیراں درگاہ ساچی سچکھنڈ نہ کوئے بہائیا۔

☆ ۱۹ پھلگن شہنشاہی سمت ۶ جگندر سنگھ دے گرہ پنڈ فتح گڑھ ضلع کپورتھلا ☆

سنت بھگت صوفی کہن پر بھ کلجگ میٹ اندھیری رین، اندھ اگیان دے چکائیا۔ سرشی درشی اندر کھول نج نین، لوچن نین اکھ پر تکھ اک گوسانیا۔ چار ورن اٹھاراں برن ناتا جوڑ بھائی بھین، دین مذہب شرع کرے نہ کوئے لڑائیا۔ کوڑی کریا وچ کلجگ جیو مول نہ وہن، نام دھار ایکنکار اک درسائیا۔ صدی چو دھویں محمد پورا کر دے لہن دین، بیس پیسے حضرت عیسیٰ نال ملایا۔ لیکھا باقی رہے نہ کوئے بالمیک رمان، رام راما سری بھگوانا اپنا پڑدا دینا اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے اوٹ تکائیا۔ جن بھگت سنت صوفی کہن پر بھ بخش اگئی وتھ، پریم پریتی اک ورتائیا۔ سنجگ سچ چلا رتھ، رتھ رتھوای ہو سہائیا۔ توں سرب کلا سمرتھ، کرتا پرکھ اک اکھوائیا۔ کلجگ کوڑی کریا کر دے بھٹھ، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ پرکاش کر دے تت اٹھ، نرگن نور کر رُشائیا۔ ہر گھٹ اندر دھیرج دے ست، ست سنتو کھ اپنا نام درڑائیا۔ جگت جیواں پوتر کر کے مت، من مت دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ سچکھنڈ نواسی اکو مارگ دے دس، دہ دشا تیری ہووے سچ پڑھائیا۔ ہر ہر دے جانا وس، گھٹ گھٹ اپنا آسن لائیا۔ تیری

سرن سرنائی جگت جگیا سو جان ڈھٹھ، ڈنڈاوت بندنا سجدہ سیس اک جگدیش نوایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دھرنی دھرت دھول دھول اُتے دھرم دی دھار چلا دے سچ، سچ دے مالک اپنا تھکم ورتایا۔

★ ۱۹ پھگن شہنشاہی سمت ۶ منشی رام دے گرہ پنڈ بیگووال ضلع ہوشیار پور ★

صوفی سنت بھگت رہے آکھ، بن اکھراں رہے درڑایا۔ دُھر دے مالک صاحب ابناش، ابناشی کرتے دھیان لگایا۔ تیری سرشتی ہوئی گستاخ، من منسا وچ ہلکایا۔ آتم پر ماتم ناتا تھسا ساک، سچن سنگر میل نہ کوئے ملایا۔ رُوح بُت دے کوئے نہ پاک، پتت پُنیت نہ کوئے بنایا۔ جو اوتار پیغمبر گر گئے آکھ، سندیسہ دُھر دا اک درڑایا۔ سو سب دا لیکھا ویکھ مار جھات، پردہ اولہ مات اُٹھایا۔ ست سچ دارہیا کوئے نہ ساتھ، دھرم دوار نہ کوئے چترایا۔ رسنا جہوا ساری سرشتی کردی پاٹھ، انتر لو نہ کوئے لگایا۔ ساچی منزل چڑھے کوئے نہ گھاٹ، سچکنڈ دوارے تیرا درس کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن نر ویر اکو تیرے اُتے وشواس، وشو دے مالک مہر نظر یعنی اُٹھایا۔

★ ۱۹ پھگن شہنشاہی سمت ۶ ارجن سنگھ دے گرہ پنڈ سلیم پور ضلع ہوشیار پور ★

سنت بھگت صوفی کہن پر بھو تیریاں انت اڈپکاں، بن نیناں سرب دھیان لگایا۔ چار جگ دے شاستر سمرت وید پُران کرن تصدیقاں، شہادت اوتار پیغمبر گر رہے بھگتایا۔ کلج کوڑی کرپا اُتے اتم مار آن کے لپکاں، لائن عین اپنی دے لگایا۔ لیکھا ویکھ لکھ چوراسی جیو جی کا، جاگرت جوت بن ورن گوت آپ پرگٹایا۔ ٹوں صاحب سوامی وڈ راجن راج، نر نرائن اگم اتھاپیا۔ تھہ بن صدی چودھویں دے کوئے نہ پیتا، متر پیارا نظر کوئے نہ

آئی۔ بہڑی کلج اندر سبج بدل دے ریتا، ریتوان تیری وڈیائی۔ کوڑی کریا رس میٹ دے پھیکا، امرت امیوں رس آپ چوایا۔ توں میرا میں تیرا سب نوں دس دے گیتا، گہر گبھیر بے نظیر اپنا لحم سناپا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ جھگڑا میٹ دے مندر مسیتا، کعبیاں کرے نہ کوئے لڑایا۔ تیرا نام ندھانا نوجوانا سب نوں لگے میٹھا، انرس اپنا دے چکھایا۔ تن وجود مائی خاک پنج ت کوڑا رہے مول نہ ریٹھا، وکھ روپ نظر نہ آئی۔ ساتک ست کرا دے ساڈھے تن ہتھ انگیٹھا، ترے گن مایا اگن نہ کوئے جلائی۔ جن بھگت کہن پر بھ رنگ چاڑھ اگم محیٹھا، سنت سا جن بیٹھے دھیان لگایا۔ آتم برہم دس اپنی پریتا، پریتم اپنا میل ملائی۔ جھگڑا رہے نہ اوچاں نیچاں، ذات پات ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اگو نام کلمہ تیری ہووے حدیثا، حضراتاں توں باہر کر پڑھایا۔ سچ دوار اینکار دس آپ جگدیشا، جگدیشرا اپنی دیا کمائی۔ صدی چودھویں لیکھا پورا کر دے بیس بیس، بیس اکیسے اپنا حکم ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر داور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دو جہان تیرا اگم باغیچہ، باغبان مہربان مہربان مہر نظر اک اٹھایا۔

☆ ۱۹ پھگن شہنشاہی سمت ۶ بھگوان سنگھ دے گرہ پنڈ اوڑ مڑ ٹانڈا ضلع ہوشیار پور ☆

سنت بھگت صوفی کہن پر بھ بھگتی دارہیا کوئے نہ مل، امل تیری سار کسے نہ پائی۔ انتر آتم دیپک سب دا ہویا گل، نرگن نور جوت نہ کوئے رشناپا۔ نا بھی کھریا کسے نہ پھل، کول رنگ نہ کوئے رنگایا۔ امرت سب دا گیا ڈلھ، بوند سوانتی رس نہ کوئے چکھایا۔ رسنا گاوندے نال بل، ہر دے سکیا نہ کوئے وسایا۔ ترے گن اگنی بلے کایا چلھ، ساتک ست نہ کوئے ورتایا۔ مایا ممتا وچ گئے رل، پھڑ باہوں باہر نہ کوئے کڈھایا۔ ساچے تول مول نہ گئے تل، قیمت سچ نہ کوئے چکایا۔ بھاگ لگا نہ کسے گل، گل مالک تیری بے پرواہیا۔ صدی چودھویں مانو بوٹا رہیا ہل، پت ٹہنی پھل پھل نظر کوئے نہ آئی۔ توں مالک کرپا کر دے صلح گل، سرشٹ سبائی دیا کمائی۔ چرن چرنودک دے دے دھول، دھول ٹکے خاک رماپا۔ آتم پر ماتم دس اصول، اصل

اپنا پڑا لاپہا۔ میل ملاکت کنٹول، ہر کرتے دھردر گاہیا۔ تیتوں سجدہ کردے پیغمبر رسول، اوتار گرو سیس جھکایا۔ سچ بینتی کر قبول، قبل از تیری وڈیایا۔ تیرا شبد حکم سدا معقول، نہ کوئی میٹ میٹ مٹایا۔ تیرے نام دا سچ پنگھوڑا لین جھول، جیو جہان ہو سہایا۔ کسے کم نہ آوے شکر والی ترسول، نام کلمے رہے گر لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری سرناہیا۔ جن بھگت سنت صوفی در تیرے اگئی ڈھٹھے، ڈھیہہ ڈھیہہ سیس نواہیا۔ جھگڑا میٹ دے مندر مٹھے، مسیتاں مسدہ حل کرائیا۔ ورن برن کر اٹھے، ذات پات بھرم نہ کوئے بھلاہیا۔ بھاگ لگا کایا مٹے، ساڈھے تن ہتھ کر رُشانیا۔ نظر آت اٹھے، پردہ اولہا دے چکایا۔ کلج جیو تیرے نام جان رتے، رتن امولک لے بناہیا۔ کوڑ وکار اُتے و بے پا فتح، ڈنکا اکو نام سناہیا۔ تن وجود کوئی نہ تپے، ترسنا اگن دینی بچھایا۔ توں میرا میں تیرا سرشٹ سبائی اکو نام چپے، سوہنگ ڈھولا اگم اتھایا۔ کھتری براہمن شور ویش بنا سجن سکے، ہندو مسلم سکھ عیسائی اکو گنڈھ پوانیا۔ بنا تیرے درس دوسراشٹ کوئی نہ تکے، اکو جلوہ نور کر رُشانیا۔ مہربان پُرکھ سمرتھے، تیرے ہتھ وڈیایا۔ سب دے پروان کر ٹیکے متھے، سر اپنا ہتھ لکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جگت جیو جہان نرگن دھار سرگن تیرے بچے، بچپن سب دا اپنے لیکھے لایا۔

★ ۱۹ پھگن شہنشاہی سمت ۶ امریک سنگھ دے گرہ پنڈ سرائیں ضلع ہوشیار پُر ★

صوفی سنت بھگت جن کہن سری بھگوان، بھگوان اپنی دیا کماہیا۔ سو پُرکھ نرنجن ہونا مہربان، ہر پُرکھ نرنجن پردہ اگم اٹھایا۔ آد نرنجن دیپک جوت جگاونا مہان، ابناشی کرتے اندھ اندھیرا دینا مٹایا۔ پاربرہم پت پر میثور ہو سوادھان، ست ستوادی اپنی لے انگڑایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ مار دھیان، دو جہاناں پردہ دے چکایا۔ اوتار پیغمبر گرو لیکھا ویکھ زمیں اسمان، ظاہر ظہور اپنی کل پر گٹایا۔ سچ دھرم دارہیا نہ کوئے نشان، کوڑ نشانے جگت جھلاہیا۔ امرت رس ملے نہ پین کھان، رس وکار کوڑ ہلاکایا۔ انادی دھن سنے نہ کوئے سچ دھنکان، شبد نراگی راگ نہ کوئے جناہیا۔ کایا مندر اندر ہویا

سُج مسان، سچ سمگری ہتھ کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، در تیرے منگ منگایا۔ جن بھگت سنت صوفی کہن کرپا کر سَنگرو میت، متر پیارے تیری سرنایا۔ آتم برہم پاربرہم دس دے ریت، ریتوان انتر نرنتر پڑدا دینا اٹھایا۔ شبد انادی برہم برہادی سناگیت، اگم اگمڑے اپنا راگ الاہیا۔ نرگن نرؤیر نرنکار وس چیت، چیتن سرتی دے دکھایا۔ مالک خالق پرتپالک بن جگدیش، جگدیش اپنا سنگ نبھایا۔ کلج کوڑی کرپا میٹ وپریت، پریتم پریت اپنی دے چڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، دیونہار تیرے ہتھ وڈیایا۔ سنت بھگت صوفی کہن ویکھ کلج انت اندھیرا، اندھ اگیان دے مٹایا۔ کوڑ کرپا چکا دے ڈیرہ، ست سچ شبد کرشنوایا۔ بھوگھلا دے تیرا میرا، آتم پر ماتم نور اک چکایا۔ من کلپنا رہے کوئے نہ جھیرا، جھگڑا کوڑ نہ کوئے لڑایا۔ ساڈھے تن ہتھ وسادے کھیڑا، کھڑکی بند کوڑی دے گھلایا۔ شتوہ دریا نہ رڑھے بیڑا، نیا نوکا اپنے نام چڑھایا۔ آون جاون رہے نہ انڈج جیرا، اُتبیج سبتج پنڈھ دینا مکایا۔ مہربان مہربان محبوب کردے مہرا، مہر نظر اک اٹھایا۔ ثابت رہیا کوئے نہ چیرا، چیلگر سنگ نہ کوئے بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، سچھنڈ نواسی دیا کمایا۔ سنت بھگت صوفی کہن کرپا کر پر بھوگنوتے، گہر گبھیر تیری سرنایا۔ گڑھ توڑ دے ہوئے سنگتے، ہنگ برہم اک جنایا۔ جیو جہان تیرے منگتے، خالی جھولی دے بھرایا۔ نام اگے رنگ دے، مچھٹی اکو اک دکھایا۔ جھگڑے مُکا دے بھکھ ننگ دے، بھنڈارا اٹھ اک ورتایا۔ جگ چوکڑی گئے لنگھدے، کلج انتم ویکھ دکھایا۔ بچن پورے کردے گو بند چن دے، ماچھوواڑا دے گواہیا۔ تیرے جیکارے ہوون دھن دھن دے، دھن تیری سرنایا۔ لیکھے مُکا دے سرون کن دے، دھن آتمک راگ درڑایا۔ موہ مُکا دے متا من دے، مناسب دی پور کرائیا۔ ڈکھڑے میٹ دے اندروں غم دے، غم خوار ہو سہایا۔ جھگڑے چکا دے کایا ماٹی چم دے، چم درشتی دے بدلایا۔ حکم سندیسے دے اک برہم دے، پاربرہم اپنا میل ملایا۔ چار ورن میت بنا دے ساچے دھرم دے، دھرم دی دھار اک رکھایا۔ لیکھے رہن نہ کوڑے کرم دے، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھایا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت نرگن دھار تیرے وچوں جنم دے، دوسر جس والی کوئے نہ مایا۔ انتم پڑدے لاہ دے بھرم دے، بھانڈا بھرم بھو بھٹایا۔ اشارے دے دے نیز

ہرن پھرن دے، نچ نین کر رُشائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے پروردگار ساٹھے یار اسیں ونجارے تیرے چرن دے، چرنودک دُھر دا جام دینا پیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکٹک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیری کرپا نال گرگھ تیری منزل
 چڑھدے، چڑھدے لہندے دکھن پہاڑ اندر باہر گپت ظاہر ظاہر ظہور نرگن زوریر تیرا درشن پائیا۔

☆ ۱۹ پھگن شہنشاہی سمت ۶ میلہ سنگھ دے گرہ پنڈ سرائیں ضلع ہوشیار پُر ☆

سنت بھگت صوفی کہن پر بھ کرپا کر اڈتی، دُتیا بھاؤ دے مٹائیا۔ پریم پیار بخش پنج بھوتی، پنچم اپنا رنگ رنگائیا۔ سرتی رہے کسے نہ سستی، شبد
 اشارے نال اٹھائیا۔ آتم پر ماتم لا دے رچی، رچنا اپنی دے دکھائیا۔ کایا کرنی کر سچی، سنجم دُھر دا دے سمجھائیا۔ منزل محبوب ملے تیری اچی، اُچ
 اگم اتھاہ پڑا دینا اٹھائیا۔ جت زندگی جاوے کسے نہ لٹی، کلج لٹیرا نیڑ کسے نہ آئیا۔ ہونا سہائی چارے کوٹی، دہ دشا دھیان رکھائیا۔ امرت رس دینا
 گھٹی، نجھر جھرنا آپ جھرائیا۔ تیری پریت جاوے نہ لٹی، ٹٹیاں لینا گنڈھائیا۔ اپنی دھار دس دوٹکی، توں میرا میں تیرا پڑا لاہیا۔ من نسا رہے نہ
 بھکھی، ترپت دینی کرائیا۔ بھاگ لگاؤنا ساچی کھھی، جنم جنم وچوں بدلایا۔ تیرا مانو تیرے دوار ہووے سکھی، سکھ ساگر وچ سمائیا۔ کلج انت سری
 بھگونت دھرنی دھرت دھول دھول اُتے آ کے بچھیس، پُشت پناہ اپنا ہتھ لکائیا۔ تیری منزل رہے نہ لگی، نر نتر پڑا دینا گھلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکٹک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، مہربان مہربان مہربان ہو کے ٹٹھیں، بخشش رحمت اپنی سچ
 کمائیا۔

☆ ۱۹ پھگن شہنشاہی سمت ۶ ہر بھجن سنگھ دے گرہ پنڈ بیہرم پُر ضلع ہوشیار پُر ☆

سنت بھگت صوفی فقیر کہن پر بھ کرپا کردے کلجک جیواں کایا مندر، ساڈھے تن ہتھ وے ودھائیا۔ بھاگ لگا دے ڈونگھی کندر، گرہ اپنا رنگ رنگائیا۔ تیرا پرکاش ہووے اندھیری کندر، جوتی جاتے ڈمگائیا۔ بجر کپائی توڑ دے چندر، انھو پڑدا آپ کھلایا۔ منو آدہ دیشانہ بھوے بندر، ڈوری شبد تند رکھایا۔ تیرے در سواہی ہو کے آئے منگن، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ کلجک جیواں انگ لگا اپنے انگن، انگیکار اک اکھوایا۔ شبد ناد و جا مردنگن، انحد نادی دُھن پر گٹایا۔ تیرا پیار مُجّت والا ہووے بھجن، بندگی بندنا سچ دے سمجھایا۔ دپیک جوتی گھر گھر جگن، شمع نور کر رُشنائیا۔ آتم پر ماتم رہے مول نہ اگن، ناتا بدھاتا لینا جڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچھنڈ نواسی در تیرے آس رکھایا۔ بھگت سنت صوفی کہن پر بھو کرپا کر اگم، اگڑی کار کماٹیا۔ بھاگ لگا دے کایا مائی چم، چم در شئی سر شئی دے بدلایا۔ ہرکھ سوگ میٹ دے چنتا غم، غم خوار اپنا رنگ رنگائیا۔ ممتا موہ رہے نہ ترسنا طم، سائک ست آپ کرائیا۔ ہوئے ہنگتا بھانڈا بھرم بھن، بھے بھو اک جنایا۔ تیرے گھر سب دا ہووے جرم، جنم اپنے لیکھے لایا۔ جھگڑا میٹ دے ورن برن، برہمنڈ کھنڈ اپنا حکم ورتایا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے تیری اکو ہووے سرن، سرنگت اک سمجھایا۔ ساری سر شئی پوجے تیرے کول چرن، دوسر ایشٹ نہ کوئے منایا۔ نیتز کھول دے ہرن پھرن، نچ نیتز لوچن نین کر رُشنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ڈھولے سارے پڑھن، پار برہم برہم میلا میلنا سچ سمجھایا۔ سچھنڈ دوار ایکنکار سنت بھگت سہیلے تیرے چڑھن، اگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ جوتی دھار جوت وچ رلن، نور نور وچ سماٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دیونہار دین دیاں تیری اک سرناٹیا۔ سنت بھگت صوفی کہن پر بھ دے دے نام انڈٹھ، انڈٹھری دیا کماٹیا۔ غریب نمائیاں بنا مت، متر پیارا روپ بدلایا۔ آتم پر ماتم کرنا ہت، ہتکاری ہو کے ویکھ وکھایا۔ ہر گھٹ اندر آوٹا دس، دہ دشا کر رُشنائیا۔ تُوں آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی پت، پت پر میثور تیری وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ سوامی انتر جامی انتر نتر میلا میلنا سچ سمجھایا۔ سنت بھگت صوفی کہن دے دے نام بھاری وست، امولک اک ورتایا۔ جھگڑا

میٹ دے کیٹ ہست، کیٹ کیٹاں کر رُشنائیا۔ نام خُماری دے مست، مست دیوانے دے بنائیا۔ نرگن نور دے درس، آدرش اپنا اک درڑائیا۔ امرت میگھ اگتا برس، بوند سوانتی آپ پُکائیا۔ جنم کرم دی میٹ حرص، ہوس چوراسی دے گوائیا۔ تیرے برہو وچھوڑے وچ رہے تڑپ، رحمت حق دینی کمائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے نگاہ کر اُپر دھرت، دھول دھول نیناں نیر رہی وہائیا۔ اوتار پیغمبراں گرو آں پوری کردے شرط، شرع دا لیکھا دے چُکائیا۔ توں مالک خالق پرتپالک والی عرش، عرشی پریتم تیرے ہتھ وڈیائیا۔ صدی چودھویں انت اخیر بے نظیر پروردگار سانجھے یار تیری غرض، غریب نمائیاں ہو سہائیا۔ سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی سب دی منظور کر عرض، آرزو تیرے آگے ٹکائیا۔ کھجک کوڑی کریا میٹ اندھیرا گرد، سنجگ ساچا چند کر رُشنائیا۔ توں یودھا سوربیر مردانہ مرد، سمرتھ پُرکھ اک اکھوائیا۔ غریب نمائیاں ونڈ درد، ڈکھیاں ڈکھ دے گوائیا۔ تیرا کھیل تکیے اسچرج، اسچرج لیل دینی جنائیا۔ لہنا پورا کر دے مسیح لیکھا رہے نہ چرچ، چراگاہاں کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کھجک کوڑی کریا چھری شرع میٹ دے کرد، قاتل مشؤل مشؤل قاتل قتل گاہ بے پرواہ لیکھا دے مُکائیا۔

☆ ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت ۶ ترسیم سنگھ دے گرہ پنڈ خرد ضلع ہوشیار پُر ☆

جن بھگتو کھجک انتر سنجگ ضرور لگے، کوڑ کریا لوبھ موہ ہنکار رہن نہ پائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں دا دیپک جوت اکو جگے، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر کرے رُشنائیا۔ شبد اگئی ناد دو جہاناں وجے، لوک مات کرے شنوائیا۔ جن بھگت سہیلے لکھ چوراسی وچوں لبھے، سنت ساجن صوفی اپنے رنگ رنگائیا۔ کوڑی کریا پار کرائے نو دوار حدے، من کلپنا دے گوائیا۔ نجھر دھار امرت رس چوائے مدھے، ترسنا بھکھ کوڑ دے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سچ دا سچ اک سمجھائیا۔ جن بھگتو سنجگ ساچا مات لوک جاوے آ، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ کرپا کرے بے پرواہ، پاربرہم پت پریشور اپنی دیا کمائیا۔ اندھ اندھیرا دے مٹا، سنجگ ساچا چند رُشنائیا۔ اوتار پیغمبر گرو بنائے گواہ، شہادت شبد نام

بھگتایا۔ صدی چوڑھویں لیکھا دے مکا، محمد لہنا پور کرائیا۔ عیسیٰ لیکھا دے چکا، بیس بیسا ہوئے سہایا۔ گوہند نسا ویکھ وکھا، کل کلکی اپنی کل ورتایا۔
 زمیں اسماناں دے ہلا، دھرنی دھرت دھول کھوج کھوجایا۔ کلجک مایا ممتا میٹے ویا، چاروں گنت ویکھ وکھایا۔ ست دھرم دامارگ لاء لاء نواں نو کھنڈ
 پر تھی ست دیپ دے درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر دا حکم اک ورتایا۔ کلجک اندر ستجگ ہووے
 پردھان، پر م پڑکھ دے وڈیایا۔ سرشٹی درشٹی بخشے اک گیان، اگیان اندھیرا دے چکایا۔ سب دا اشٹ ہووے سری بھگوان، سل پاہن پوجن کوئے نہ
 جایا۔ آتم دیپ جوت جگائے مہان، مہا اپنی اکھ درڑایا۔ ست دھرم دا سچ ہوئے ودھان، حکم سچ سچ ورتایا۔ جس نوں اوتار پیغمبر گرو کرن پروان،
 بھگت سنت صوفی سارے سیس نواپا۔ وشن برہما شو سنن لا کے کان، نیتز لوچن نین اکھ گھلایا۔ دھرم دا دھرم جھلائے نشان، نشانہ دو جہان وکھایا۔
 نظری آئے دھر دارام، رمیا اپنا روپ بدلایا۔ سو بھاپائے گھنٹیا شام، کاہن کاہنا وڈ وڈیایا۔ پرگٹ ہووے پیغمبراں دا امام، عملوں توں رہت نور
 الاہیا۔ جودھا سور بلی بلوان، کل کلکی اک اکھوایا۔ جس نوں بھکے زمیں اسمان، دو جہان نو نو لاگن پانیا۔ سو پڑکھ اکلا دین دیالا ست سوامی ہووے
 مہربان، مہر نظر اک اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگت سہیلے کرے پروان، پر م پڑکھ پر بھ اپنا رنگ رنگایا۔
 جن بھگتو ستجگ ساچا ہووے پرسدھ، پر م پڑکھ دے وڈیایا۔ دھرم دی دھار جنائے بدھ، آتم پر ماتم رنگ رنگایا۔ لیکھا پورا کر نو ندھ، اٹھاراں سدھ
 پڑدا لاہیا۔ جن بھگتاں گرگھاں انتر نرتر جائے ودھ، تیر انیلا نام چلایا۔ بھاگ لگا کے جیو پنڈ، ساڈھے تن ہتھ کرے رشنایا۔ امرت وہائے ساگر
 سندھ، گہر گسپیر آپ اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد
 جگاد جگ چوکڑی سدا بخشند، بخشش رحمت اپنی آپ کمایا۔

☆ ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت ۶ سوندر سنگھ دے گرہ پنڈ رُوپوال ضلع ہوشیار پُر ☆

ست دھرم جن بھگتاں دیوے سنگ، انتر آتم سنگ نبھائیا۔ سچ پریتی چاڑھے رنگ، جگت جہان اتر کدے نہ جائیا۔ شبد نام وجے مردنگ، دُھن اگئی راگ سنائیا۔ نچ گرہ ملے انند، سکھ ساگر وچ سمائیا۔ پرکاش ہووے بن سور یہ چند، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ دین دیال بنے بخشند، سری بھگوان ہوئے سہائیا۔ جگت وکار دیوے دند، ڈنڈاوت بندنا اپنی اک سمجھائیا۔ ہوئے کر کے کھنڈ کھنڈ، ہنگتا گڑھ دے تڑائیا۔ دیوے وڈیائی وچ ور بھنڈ، برہمنڈ وجے ودھائیا۔ توں میرا میں تیرا دسنا چھند، ساچی سکھیا اک دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا میلا لئے ملائیا۔ جن بھگتاں دیوے وست نام انملی، کرتا قیمت نہ کوئے رکھائیا۔ بھاگ لگا کے کایا کُلی، کُل مالک ہوئے سہائیا۔ لیکھا چکاوے رسنا ٹلیں، ہر دے اندر اپنا ڈیرہ لائیا۔ چرن کول دیوے دھولی، دھوڑی مستک خاک رمائیا۔ ساچی سکھیا دے اصولی، اصل اپنا اک سمجھائیا۔ سندیسہ نام ہووے معقولی، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوارا اک سہائیا۔ جن بھگتاں بخشے سچ پریت، پریتم اپنی دیا کمائیا۔ ساچا کلمہ دے حدیث، نر اکھر کرے پڑھائیا۔ چھتر جھلا اگے سیس، جگدیش ہوئے سہائیا۔ کلج کوڑی کریا میٹے ریت، ریتوان اپنا پڑدا لاہیا۔ ایک رنگ رنگائے ہست کیٹ، اوچ نیچ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ کایا چولی چاڑھے رنگ جھیٹھ، بسن بنواری آپ رنگائیا۔ جن بھگتاں کدے نہ دیوے پیٹھ، سنمکھ ہو کے سو بھاپائیا۔ کلج کوڑی کریا میٹے لیک، مارگ سنجگ اک پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکٹنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، پتت پاپیاں کرے پنت، پتت پاؤن اپنی دیا کمائیا۔

☆ ۲۰ پھلگن شہنشاہی سمت ۶ دھٹا سنگھ دے گرہ پنڈ کُلیاں ضلع ہوشیار پُڑ ☆

جن بھگت کہن پر بھ تیری دھار جانے نہ کوئے سوہنگ سو، پر ماتم آتم آتم پر ماتم تیرا میل نہ کوئے ملائیا۔ نج نیزا انتر زرنتر ہووے کسے نہ لو، لوچن لوئن دیپ اکھ نہ کوئے گھلائی۔ کلج کوڑی کریا چار کُنٹ ودھیا موہ، مایا متا وچ سرشی درشی ہوئی ہلکائی۔ پنج وکار ہنکار بنیا گروہ، ست ستوادی برہم برہادی تیری سار کسے نہ آئی۔ امرت رس نجھر جھرناسکے کوئے نہ چو، بوند سوانتی اک اکانتی نا بھی کول نہ کوئے ٹپکائی۔ دین مذہب ذات پات اک دُجے نال کرے دھروہ، صدی چودھویں پتا پوت بنیا رُپ قصائی۔ پار برہم برہم سکے کوئے نہ چھوہ، سرت شبد جوڑ نہ کوئے جڑائی۔ پڑدا لہ سکے نہ کوئی ایک دو، دوا ایک رنگ نہ کوئے رنگائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچھنڈ نو اسی اپنی دیا کمائی۔ جن بھگت کہن پر بھ کایا رہیا کسے نہ ست، ست وچ نہ کوئے سمائی۔ آتم برہم جانے نہ کوئے تت، تتو تیرا بھیو نہ کوئے گھلائی۔ نو کھنڈ پر تھی بہتر ناری ابلے رت، ساتنک ست نہ کوئے کرائیا۔ دھرم دی دھار رہیا نہ جت، سننوکھ وچ نہ کوئے سمائی۔ نج نیزا کھلے کسے نہ اکھ، پر تکھ تیرا درس کوئے نہ پائی۔ توں وسنہارا گھٹ گھٹ، ہر گھٹ مالک ہونا سہائی۔ زرگن نور جوت کر پرگٹ، پرگنے دین مذہب دیکھ تھاوں تھائی۔ چار ورن اٹھاراں برن سانجھا کھول ہٹ، ذات پات دا جھگڑا دے چکائی۔ وست اگئی نام دے وتھ، امولک آپ ورتائی۔ توں صاحب سرب کلا سمرتھ، سوامی نور الہیہ۔ اوتار پیغمبر گرو تیرا گا کے گئے جس، صفتاں وچ ڈھولے سوہلے راگ نادشنوائیا۔ انتم تیرا راہ سارے رہے تک، بے نظیر بن نیناں اکھ اٹھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، دھرم دوارے آس رکھائی۔ جن بھگت کہن صدی چودھویں تیری انتم آسا، محمد محبوب تیرا دھیان لگائی۔ حضرت عیسیٰ ہون نہ دینیں زراسا، اپنا پڑدا لاہیا۔ گو بند پورا کر بھرواسا، بھانڈا بھرم جگت بھٹائی۔ زرگن نور جوت کر پرکاشا، دو جہاناں نظری آئی۔ توں مالک اک ابنانشا، کرتا ڈھردر گاہیا۔ کلج انتم دیکھ اپنی راسا، بن گوپی کاہن کھیل کھلائی۔ تیرا آتم رہیا نہ کسے سواسا، ہر دے سکے نہ کوئے وسائی۔ جھگڑا پیا مندر مسجد ماٹھا، شو دوالے رہے گر لائی۔ نیزا رووے تیر تھ تاٹا، گنگا گوداوری جمنا سرتی مارے دھائی۔ امرت رس رہیا نہ گو بند باٹا، بوند سوانتی نہ

کوئے چوانیا۔ چار ورن اٹھاراں برن پیا گھاٹا، دین مذہب دین دُہانیا۔ پرم پُرکھ پر ماتم تیری آتم مارے آوازا، شبدي شبد دھار شنوائیا۔ تُوں شاہو بھوپ
 وڈ راجا، رعیت دو جہان ویکھ وکھانیا۔ نرگن نرؤیر نرکار نرکار کل دھاری مات لوک ویکھ جگت سماجا، سمگری سب دی پھول پھولانیا۔ مانو ذاتی انتر سب
 نوں لگا داغا، دُرمت میل نہ کوئے دھوانیا۔ ہنس بُدھی ہوئی کاگا، دوس رین گرا لیا۔ بن تیری کرپا سویا جیو کوئے نہ جاگا، سُر ت شبد نہ کوئے ملا لیا۔
 مہربان محبوب کلجگ انتم بدل دے رواج، سَتجگ سچ سچ پر گٹانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج
 شیر سنگھ وشنو بھگوان، دُھر داشبد دے انراگا، انحد نادی اپنی دُھن اُپجائیا۔

★ ۲۰ پھلگن شہنشاہی سمت ۶ خیال سنگھ دے گرہ پنڈ دسوا ضلع ہوشیار پُر ★

جن بھگتو تہاڈا جنم سنگر لائے جُمرے، رائے دھرم دا جُرم رہن کوئے نہ پانیا۔ تہاڈی صفت صلاح وڈیائی آپ اُچرے، جگت اُچارن دی لوڑ
 رہے نہ رانیا۔ راتیں سنتیاں درس وکھائے کایا جُمرے، گرہ مندر ویکھ وکھانیا۔ تہاڈے مانس جنم سُدھرے، ودی سُدی دا لیکھا دتا مُکانیا۔ تہاڈی خاطر
 نرگن دھار ہو کے اُترے، اُتر پورب پچھم دکھن ویکھ وکھانیا۔ پوت سپوت بنائے پُترے، سو پُرکھ نرنجن اپنی گود لکانیا۔ لیکھا رہے نہ کوئے مات لوک
 دی نکرے، پھڑ باہوں باہر کڈھانیا۔ تہاڈا جیون محل سچھنڈ دوارے اُسرے، درگاہ ساچی سو بھاپانیا۔ کسے سمجھ نہ دیوے دوسرے، دو جہاناں ویکھن
 کوئے نہ پانیا۔ تہاڈے جنم کرم ہوئے سُرکھرے، لیکھا اور رہیا نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سر اپنا ہتھ لکانیا۔
 جن بھگتو تہاڈا جنم سنگر بھیتا، بندگی اور رہی نہ رانیا۔ شبدي دھار بنائے بیٹا، پتا پوت گود سہانیا۔ دُھر درگاہی بن کے کھیوٹ کھیٹا، نیا نوکا نام چڑھانیا۔
 آتم پر ماتم کرے پنتا، ہتکاری ہو کے ویکھ وکھانیا۔ چار جگ نہ بھلایا چیتا، چیتن سب نوں لئے کرائیا۔ پُرکھ اکالا بن کے نیتا، نچ نین درس وکھانیا۔ جنم

کرم دا پورا کر کے لیکھا، اگلا لہنا دے مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، سچ دوار دکھائے اِکو سچکھنڈ دیسا، دِشا اور نظر کوئے نہ آئیا۔

★ ۲۰ پھلن شہنشاہی سمت ۶ وطن سنگھ دے گرہ پنڈ شریں پُر ضلع ہوشیار پُر ★

جن بھگتو تہاڈا گرہ سہاؤنا، سہنجنا اِکو نظری آئیا۔ جتھے وسے سری بھگوانا، بھگوان پیتا دُھر در گاہیا۔ دپیک جوت جگے مہانا، نور نورانہ سوبھا پائیا۔ چھپر چھن نہ کوئے چُھہانا، چار دیوار نہ ونڈ ونڈائیا۔ سوریا چند کوئے نہ بھانا، منڈل منڈپ نہ کوئے دکھائیا۔ نہ کوئی زمیں نہ کوئے اسمانا، دھرنی دھول نہ کوئے دکھائیا۔ نہ کوئی سیتا نہ کوئی راما، اِشٹ دیو نہ کوئے منائیا۔ نہ کوئی گوپی نہ کوئی کاہنا، بنسری دُھن نہ کوئے شنوائیا۔ نہ کوئی پیغمبر پڑھے کلاما، صفتی صفت نہ کوئے وڈیائیا۔ نہ کوئی منتر ستناما، نہ کوئی فتح ڈنک وجائیا۔ نہ کوئی تیرتھ تٹ اِشانانا، جل دھار نہ کوئے دکھائیا۔ نہ کوئے مندر مسجد شودوالا مٹھ نشانہ، گرودوار نہ ونڈ ونڈائیا۔ نہ کوئی رسنا جہوا ہتی دند گانا، اکھراں والی کرے نہ کوئے پڑھائیا۔ نہ کوئی برہم پارہم ویکھو مار دھیانا، لوچن نین نیتز اکھ نہ کوئے گھلائیا۔ نہ کوئے ناد دُھن دُھنکاتا، دُھنی ناد نہ کوئے سنائیا۔ نہ کوئی امرت رس پینا کھانا، رسنا جہوا نہ کوئے ہلکائیا۔ نہ کوئے بستری سچ جگت سنگھاسن دے سرانا، تکیہ نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، اِکو دیوے چرن پریتی ساچا دانا، داتا دانی دیاوان دین دِیال آپ ورتائیا۔

☆ ۲۰ پھلگن شہنشاہی سمت ۶ دیال سنگھ دے گرہ پنڈ ڈڈاں ضلع ہوشیار پور ☆

جن بھگت کہن پر بھ تیری ایکا اوٹ، کلجگ انت سری بھگوان بیٹھے دھیان لگائیا۔ شبد اگئی نرگن سرگن لا دے چوٹ، سوئی سرت اکال مورت دے جگائیا۔ کوڑی کریا ہوئے ہنگتا اندروں کڈھ دے کھوٹ، مایا متا موہ وکار رہن نہ پائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم ویکھ اپنا گوت، دُئی دویت پردہ دے چکائیا۔ اکو بخش نرمل دھار اپنی جوت، نور نورانے نور دے چکائیا۔ امرت رس نام خُماری کر مدہوش، مدھر دُھن دُھر دے کاہن اک سنائیا۔ آسا منسا پوری کردے لوچ، نج نیتز انتر دے گھلایا۔ من کلپنا رہے کوئی نہ سوچ، بدھی توں پرے کر پڑھائیا۔ اکو سنیے تیرا نام سلوک، سوہلا ڈھولا دینا درٹائیا۔ جھگڑا رہے نہ چوڈاں لوک، چوڈاں طبق پنڈھ مکائیا۔ ہوئے رہے کسے نہ روگ، نون سو اکھر دینا جنائیا۔ سچ سوامی انتر جامی سچ دوارے کر اپنا سنجوگ، سنجوگی ہو کے میل ملایا۔ جن بھگت تیرا سہ نہ سکن وجوگ، وچھوڑے وچ دین دُہائیا۔ پاربرہم برہم دس اپنی موچ، مجلس اپنے نال رکھائیا۔ دُرمت میل اندروں دھوت، پتت پُنت دے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن سرگن دکھا اپنے چوچ، چوچی ہو کے کایا چولے اپنی دیا کمائیا۔

☆ ۲۰ پھلگن شہنشاہی سمت ۶ کرتار سنگھ دے گرہ پنڈ پنج ڈھیرا ضلع ہوشیار پور ☆

جن بھگت کہن پر بھ میٹ اندھیرا اندھ، اندھ اگیان دے گوائیا۔ کر پرکاش اگئی چند، نرگن جوت جوت رُشنائیا۔ ہوئے ہنگتا ڈھاہ دے کندھ، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ انتر آتم دے اند، اند اند وچوں دکھائیا۔ ست سروپ پا ٹھنڈ، اگنی اگت دے بھجھائیا۔ توں میرا میں تیرا گایے چھند، سنسا روگ رہے نہ رانیا۔ جنم جنم دامیٹنا پنڈھ، پاندھی سفر نہ کوئے بھوائیا۔ جگ جنم دی ٹٹی لینی گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی اپنا جوڑ جڑائیا۔ تیری دھار ہووے نہ رنڈ، سہاگن کنت کنتوہل لینی اپنائیا۔ امرت دھار نیر دھاونا گنگ، سپر ساگر اک پرگٹائیا۔ جگت جہان جائے لنگھ، آگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔

آتم بیج سہاؤنی پلنگ، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ نام شبد وجاؤنا مردنگ، نادانادی آپ پرگٹائیا۔ در ٹھانڈے منگی منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ کلجگ انتم سارے آساوند، خواہش تمنا تیرے آگے رکھائیا۔ تیرے تھم دے تھم پابند، بندنا وچ سیس نوایا۔ مانس جنم نہ ہووے بھنگ، رائے دھرم نہ دے سزائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ کرپا کر اپنی آپ، اپنی دیا کمائیا۔ توں ترے گن مایا توڑ دے تاپ، اگنی ت نہ کوئے جلائییا۔ ہوئے روگ نہ رہے سنپ، مایا ممتا موہ چکائییا۔ پت پت پت کرپاک، پت پت پت تیرے ہتھ وڈیائییا۔ نام اگنی چڑھا راتھ، رتھ رتھو ہی ہو سہائییا۔ آتم برہم دس گاتھ، پر ماتم میلا میلنا سچ سبھائییا۔ ساڈے خالی ویکھ ہاتھ، دست سنگ نہ کوئے رکھائییا۔ تیرے چرن چھوہیے مستک ماتھ، ٹکا خاک خاک رمائییا۔ سب دی ڈرمت میل کاٹ، کٹاکش اپنا نام لگائییا۔ کلجگ انتم کئے واٹ، اگلا پندھ رہے نہ رائییا۔ تیری جوت وچ ہووے نواس، استھان بھومکا اکو سو بھاپائییا۔ کرپا کر پڑکھ ابناش، مہربان ہونا سہائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، سب دی پوری کرنی آس، نراسا رہن کوئے نہ پائییا۔

☆ ۲۱ پھلگن شہنشاہی سمت ۶ لال سنگھ دے گرہ پنڈ پنج ڈھیرا ضلع ہوشیار پور ☆

صوفی سنت بھگت سارے اکٹھے ہو کے کہن، درگاہ ساچی سچکھنڈ پر بھ چرن دھیان لگائییا۔ پڑکھ اکالے دین دیا لے دین دنی ویکھ اپنے اگے نین، جوتی جاتے پڑکھ بدھاتے اگنی اکھ گھلائییا۔ ساچا متر پیارا دے کوئے نہ سین، سجن سنگ نہ کوئے نبھائییا۔ شاستر سمرت وید پڑان گیتا نال رمان، رام کرشن اشٹ نہ کوئے وڈیائییا۔ ساچے کلے کرے کوئے نہ گائن، پیغمبراں سنگ نہ کوئے نبھائییا۔ نام ست لئے کوئے نہ لہن، خالی ہتھ سرب وکھائییا۔ ڈنکا وجے فتح نہ عین، گرہ مندر نہ کوئے شنوئییا۔ سرشی درشی آوے کسے نہ چین، چار کٹ کوڑ ہلائییا۔ جگت جگیا سو پاؤن وین، لکھ چوراسی رووے مارے دھائییا۔ گرو چیلے ہوئے طرفین، مرید مرشد سنگ نہ کوئے بنائییا۔ کلجگ مایا ممتا وھندا وھن، پارکنارہ نظر کسے نہ آئییا۔ ناتا تھائی بھین، پتا پوت نہ گود

اٹھائیا۔ جھگڑاپیا ہندو مسلم عیسائی سکھ پارسى بودھی جین، وپریت ہوئی لوکائیا۔ اٹھ ویکھ کھیل وچ ہندوان، دو جہاناں مالک دیا کمائیا۔ سب دا لیکھا پورا کر نر نرائن، نر ہر اپنا پردہ دے اٹھائیا۔ کوڑ کلپنا میٹ جگت گلین، گلہ رہن کوئے نہ پائیا۔ نیتز روندے ویکھ حسن حسین، کر بلا رووے مارے دھائیا۔ لاڑی موت چار کُنٹ اٹھ اٹھ ویکھے ڈین، کال نگارہ ڈنک رہیا وجائیا۔ جھگڑا تک شرع شران، شریعت اپنا روپ بدلایا۔ تیرے تیرے نالوں ہوئے پرائن، پراپسنتی مدھم بیکھری سار کسے نہ آئیا۔ جگت منسا بنی قصان، چھری کوڑ ہتھ اٹھائیا۔ امیر غریب اک دُوبے نال کھن، راؤ رنگ کرے لڑائیا۔ ساچا نام بستر ملے کسے نہ گھن، تن شنکار نہ کوئے کرائیا۔ رولا پایا پنچ پنچان، پنچم رنگ نہ کوئے رنگایا۔ ست دھرم دی دے کسے نہ لائن، مارگ تیرا گئے بھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر داور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، صدی چودھویں چار کُنٹ دہ دشا نیتز نین سرب شرمائ، سنمگھ ہو کے تیرا درس کوئے نہ پائیا۔

★ ۲۱ پھگن شہنشاہی سمت ۶ ہزارا سنگھ دے گرہ پنڈ پنچ ڈھیرا ضلع ہوشیار پُر ★

جن بھگت صوفی سنت کہن پر بھ تیرا ناتا گیا ٹٹ، ٹٹیاں گنڈھ نہ کوئے پوائیا۔ انتر لو سب دی گئی چھٹ، چھٹکی لو نہ کوئے جڑائیا۔ امرت جام ملے کوئے نہ گھٹ، امیوں رس نہ کوئے چکھائیا۔ کرپا کر ابناشی اچت، پاربرہم پر بھ اپنا تھم ورتائیا۔ کلج کوڑی کر یا بدل دے رت، سنجگ ساچی رت دے مہکائیا۔ اُجل کر جیواں گلھ، دُرمت میل دھوایا۔ اپنے نام دا بخشیش سکھ، چرن پریتی اک سرنائیا۔ اُٹا رہے گر بھ نہ رُخ، نو اٹھاراں دا گیٹرا چکائیا۔ تیرا مانو بوٹا رہیا سک، ہریا سنج نہ کوئے کرائیا۔ نرگن دھار آ کے پُچھ، نر ویر ہو کے ویکھ دکھائیا۔ غریب نمائیاں گودی چک، کوجھیاں کملیاں گلے لگائیا۔ اپرادھی رہے کوئے نہ سٹ، سٹ ڈلارے لے اپنائیا۔ بھاگ لگا دے کایا بت، پنچ تت وجے ودھائیا۔ مہربان مہربان ہو کے اٹھ، مہر نظر ٹکائیا۔ بھگتاں سنناں اُتے تھ، گرگھ اپنے گھر وسائیا۔ انتم تیری سب نوں اوٹ، اوڑک تیری آس رکھائیا۔ سرت شبد لگا دے چوٹ، چوٹی چڑھ کے

لے جگایا۔ ہوئے اندروں کڈھ دے کھوٹ، کھوٹے کھرے آپ بنایا۔ تیتوں لہدے کوئی کوٹ، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، جوتی جاتے پردہ دینا اٹھایا۔ جھگڑا رہے نہ ورن گوت، دین مذہب نہ کوئے لڑایا۔ کوڑی کریا کڈھ دے سوچ، سمجھ اپنے نال رکھایا۔ سچ پریتی بخش دے جوگ، جوگیشتر ہونا سہایا۔ ہوئے ہنگتا کٹ دے روگ، شکھ ساگر وچ سمایا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دے دے چوگ، چغلی نندیا توں باہر رکھایا۔ آتم رس بخش بھوگ، بھسمر اپنا میل ملائیا۔ کلج اتم کر سنجوگ، وجوگ دا لیکھا رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھاگ لگا کے کایا بنک کوٹ، در دوارا اینکارا اکو اک سہایا۔

☆ ۲۱ پھگن شہنشاہی سمت ۶ رام سنگھ، دربارا سنگھ، منگا سنگھ دے گرہ پنڈ گاڑیاں ضلع ہوشیار پور ☆

جن بھگت کہن پر بھ کلج کر وقت سہنجنا، انتشکرن بدل خلق خدایا۔ مہر کر مہربانا درد دکھ بھے بھنجنا، جگت ساگر پار دینا کرانیا۔ نچ نیتز گیان دے اپنا انجنا، نین اگم کر رُشنائیا۔ سچ دوار کرا دھوڑی مجنا، دُرمت میل دے دھوائیا۔ پوتر ہووے ماٹی خاک بدنا، بدی دا لیکھا رہے نہ رانیا۔ اکو رنگ رنگا دے اعلیٰ ادنیٰ، ذات پات دے گوائیا۔ ڈھر درگا ہی بن سجننا، سین اک اھوائیا۔ تڈھ بن کلج کوڑا بھانڈا مول نہ بھجننا، بھجن بندگی والے سارے دین ڈہانیا۔ ست دھرم دامارگ مول نہ لگنا، لگ ماتر دا ڈیرہ کوئے نہ ڈھاہیا۔ در تیرے ٹھانڈے اکو بدنا، بندگی سجھیاں وچ سیس جھکایا۔ کرپا کر گوپال مورت مدنا، مد سوندن تیری سرناہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے منگ منگایا۔ جن بھگت کہن پر بھ کر اگئی مہربانی، محو محبوب اپنی دیا کماہیا۔ پرکاش کر جوت نور نورانی، نرگن زرویر نرکار نظری آئیا۔ کلج کوڑی کریا میٹ طغیانی، ہوئے ہنگتا دے چکایا۔ لکھ چوراسی بن جان جانی، جانہار تیری سرناہیا۔ تیری مہما لکھی نہ جائے قلم کانی، کائنات نہ کوئے چتر آئیا۔ چار جگ دا جھگڑا میٹ دیوانی، شاستر سمتر رہے گر لائیا۔ اٹھسٹھ تیر تھ رووے پانی، گنگا گوداوری جمنا سُرستی نیر دہانیا۔ تیری سمجھ سکے کوئے نہ بانی، بان انیالا تیر نہ کوئے لگایا۔ صدی

چو دھویں منزل چڑھے نہ کوئے رُوحانی، رُوح بُت نہ وجے ودھائی۔ چار ورن اٹھاراں برن ہوئی بے ایمانی، دین مذہب ذات پات ست وچ نہ کوئے سمائی۔ کلپنا کرے نہ کوئے قُربانی، کایا کعبے تیرا درس کوئے نہ پائی۔ چاروں گنت کوڑ نشانی، دہ دشا ڈنک وجائی۔ جلوہ رہیا نہ کسے پیشانی، نور ظہور نہ کوئے دکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچھنڈ دوار ایکنکار اک اکلے تیری آس رکھائی۔ جن بھگت کہن پر بھ دے دے اگئی دھول، دھوڑی خاک رمائی۔ ست سچ تیرا اصول، اصلیت اپنی دے سمجھائی۔ کلجگ انت مُکا دے مول، انمل تیرے ہتھ وڈیائی۔ جے تیری سرشتی گئی بھول، بھلیاں گلے لگائی۔ توں مالک کنت کنٹول، ہر کرتا اک اکھوائی۔ دُہائی دیندے تیرے پیغمبر رسول، دیکھن تھاون تھانیا۔ سب دی بینتی کر قبول، عرض آرزو تیرے آگے لگائی۔ جن بھگت سہیلے تیرا شبد پنکھوڑا لین جھول، ہلارا دو جہان جھلایا۔ شبدی تحم دے معقول، نہ کوئے میٹے میٹ مٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیرے آگے جھولی ڈھپا۔ جن بھگت کہن پر بھ خالی بھر دے جھولی، دست اگم ورتائی۔ سرشتی دی درشتی اندر بول دے بولی، انبولت اپنا رنگ رنگائی۔ بھاگ لگا دے کایا چولی، ساڈھے تن ہتھ وجے ودھائی۔ بجر کپائی پڑدا کھولیں، نچ نین کر رُشنائی۔ منوآں من نہ پاوے رولی، تیچ وکار دا ڈیرہ ڈھاپا۔ ملے وڈیائی اُپر دھولی، دھرنی دھرت دھول سو بھا پائی۔ اوتار پیغمبر گروآں پورا کر قولی، قول اقرار کھوج کھوجائی۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ ہر ہر دے اندر کلجگ پاؤندا رولی، اٹھے پہر شور مچائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی انترجامی گھٹ نواسی دیا کمائی۔ جن بھگت کہن کرپا کر دے سندھ ساگر، گہر گسپھر تیری سرنائی۔ بھاگ لگا دے کایا گاکر، ساڈھے تن ہتھ وجے ودھائی۔ نرمل کرم کر اُجاگر، دُرمت میل رہے نہ رائی۔ دھرم ونجارا بن سو داگر، سو دا اکو اک دکھائی۔ نام رتن دے رتناگر، رتی رت رنگ رنگائی۔ تھہ بن کرے کوئے نہ عادل، انصاف نظر کوئے نہ آئی۔ دُنیا دا جھگڑا میٹ متھول قاتل، قتل گاہ دا لیکھا رہے نہ رائی۔ اپنا درشن دے باطن، ظاہر ظہور کر رُشنائی۔ سنت صوفی سارے تینوں آکھن، بھگت بیٹھے دھیان لگائی۔ انتر نرنتر تیرا نام واچن، رسنا جہوا بل نہ کوئے ہلایا۔ توں صاحب پُرکھ ابناشن، پاربرہم بے پرواہیا۔ سچ سوامی پاراسن، سرتی شبد گوپی کاہن ناچ نچائی۔ لیکھے وچ پوری کر آسن، نراسا نظر کوئے

نہ آئی۔ تیرا ہر گھٹ اندر داسن، وسیا ہر گھٹ تھانیا۔ آدانت نہ ہوئے وِسان، جنم مرن نہ کوئے رکھائیا۔ اُج اگم پاک پاکن، پلِیت تیری بے پرواہیا۔ ساچی منزل چٹھا گھاٹن، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائیا۔ جنم جنم دی کئے واٹن، چوڑاسی گیڑ نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، تیرا کھیل پر تھی آکاشن، گگن گگنتر نر نتر انتر پردہ اولہا بن شبد وچولا دینا چکائیا۔

★ ۲۱ پھگن شہنشاہی سمت ۶ جیالال دے گرہ تلواڑا شہر ★

جن بھگت سنت صوفی کہن شہنشاہ بے نظیر، نظر یہ سب دادے بدلائیا۔ امرت آتم بخش اگتا سیر، دُھر دی دھار جام پیائیا۔ ست سنتو کھ بخش دے دھیر، دھرم دھار درڑائیا۔ جھگڑا مکا دے شاہ حقیر، اوچ نیچ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ ست سچ دی دس تدبیر، طریقہ دُھر دا اک سمجھائیا۔ دین مذہب دی میٹ کیر، لائن عین اک دکھائیا۔ شرع چھری نہ رہے شمشیر، قتل گاہ نہ دے لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچھنڈ نو اسی تڈھ بن دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ جن بھگت سنت صوفی کہن پُرکھ اکال کر سخاوت، سخن سب دا پور کرائیا۔ دُھر دانام دے نیامت، نر نرائن دیا کمائیا۔ من منو آ میٹ بغاوت، بغلگیر کر لوکائیا۔ جھگڑا رہے نہ کوئے عداوت، عدل انصاف اک سمجھائیا۔ کوڑی کیریا میٹ بناوٹ، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، درگاہ ساچی تیری اوٹ تکائیا۔ اوتار پیغمبر گرو رہے اڈیک، جن بھگت سہیلے دھیان لگائیا۔ اپنی آدانت دی ویکھ یارتخ، توارخ دُھر دی پھول پھولائیا۔ جس دی دھار سدا باریک، جگ نیتز نظر کوئے نہ آئی۔ جس نوں تن وجود کرے نہ کوئے تصدیق، شہادت مات نہ کوئے بھگتائیا۔ سو سب دی آسا پوری کرنی اُمید، آمد وچ بیٹھے اکھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار دین دیال دیا کمائیا۔ جن بھگت صوفی کہن تیرے اگے اکو سجدہ، سیس جگدیش جھکائیا۔ ویکھ کھیل اپنے گھر دا، لوک مات نین اٹھائیا۔ ساچا بنے کوئے نہ بردا، بندی خانہ نہ کوئے تڑائیا۔ تیرا نام کلمہ رسنا جہوا جیو جنت پڑھدا، سادھ سنت صفتاں والے ڈھولے گائیا۔

بہڑی تیرا منتر کوئے نہ پڑھدا، درگاہ ساچی ملن کوئے نہ آیا۔ ایشان کرے نہ کوئے ساچے سردا، اٹھسٹھ بھجن واہو داہیا۔ پیار لے نہ نرائن نردا، نچ
نیں لوچن نیز اکھ نہ کوئے گھلایا۔ مان مٹے نہ ہنکاری گڑھ دا، وکار ہنکار نہ کوئے تجایا۔ پنچ وکارا گھر گھر لڑدا، دوس رین کرے لڑایا۔ جوتی جوت
سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، دست اموک اگم ورتایا۔ سنت بھگت صوفی کہن مہربان پروردگار لاشریک، شرع شرکت دے
گوانیا۔ تیرے وچ حق توفیق، طوبی تیرا نام ڈہایا۔ سارے تیری کرن اڈیک، جگ چوکڑی بیٹھے اکھ اٹھایا۔ صدی چودھویں رہی بیت، محمد دیکھے چائیں
چانیا۔ عیسیٰ تکے بیس بیس، بیس سے ہر جگدیشے تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، دیونہار اتوٹ اتٹ
ورتایا۔ صوفی سنت فقیر کہن ساڈی چرن کول نمسکار، نمو نمو نمو سبب جھکایا۔ ویکھ وگس کر وچار، وچرن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ چاروں کٹ دھواں
دھار، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ کوڑ گرم ودھیا و بچار، مایا ممتا موہ ہکایا۔ سجن دے نہ کوئے میت مرار، سچ پریتی سنگ نہ کوئے رکھایا۔ جھگڑاپیا
پُرکھ نار، نر نرائن ہونا سہایا۔ اوتار پیغمبر گرو دے نہ کوئے مختیار، چار کٹ دے دشا سر ہتھ نہ کوئے لکایا۔ ورن برن ذات پات دین مذہب شرع دی
مارے لکار، شریعت وچ گرلایا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ اٹھ دیکھ سچی سرکار، پاربرہم پت پر میثور پروردگار سانجھے یار اپنا دھیان لگایا۔ نو نو چار دے ہار، نو
ست دے ڈہایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در دوار اینکار خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ بھگت کہن آد انت دے مالک،
مہربان تیری سرنایا۔ کرپا کر خلق دے خالق، مخلوق رہی گرلایا۔ تھہ بن دے نہ کوئے ثالث، ست سخن نہ کوئے درڑایا۔ بن تیرے حق دے نہ
کوئے عدالت، انصاف سچ نہ کوئے کمایا۔ کلج جیواں شبد دھار اکو دے ضمانت، ضامن اپنا آپ بنایا۔ آتم ویکھ اپنی امانت، ساڈھے تن ہتھ اندر پھول
پھولایا۔ پُرکھ اکالے دین دیالے تیرا آؤنا ہووے اچانک، اچنچیت اپنی کل ورتایا۔ کلج سماں تک بھانک، بھے بھو اپنا تھم ورتایا۔ جوتی جوت سرپ
ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی دین دیال اپنا رنگ رنگایا۔ صوفی سنت کہن تیرا نام ڈہائی، دروہی
دروہی حال سنایا۔ کرپا کر جگت گوسائیں، گہر گسپیر بے نظیر پڑدا آپ اٹھایا۔ تھہ بن پکڑے نہ کوئے باہیں، بلہین ہوئی لوکایا۔ پرامتم آتم ہوئی

جدائی، چھڑیاں میل نہ کوئے ملائیا۔ امرت جام دے پیائی، جگت ترسنا بھکھ مٹائیا۔ شبد ناد سنائی، انحد نادی ناد وجائیا۔ نرگن جوت کر رُشنائی، اندھ اندھیر رہے نہ رائیا۔ آتم برہم دے سمجھائی، پردہ اوہلا آپ اٹھائیا۔ سچ دوارا دے درسائی، درس دید اک کرائیا۔ سچھنڈ کھنڈ دوار بہائیں، سٹکھ آسن اک لکائیا۔ جتھے جنمے پھیر کوئے نہ مائی، جنم مرن رہے نہ رائیا۔ لکھ پوراسی کٹنی پھاہی، پھاسی جم نہ کوئے لکائیا۔ رائے دھرم نہ دے سزائی، چترکپت نہ ویکھ وکھائیا۔ کرپا کرنی بے پرواہی، بے انت تیری اوٹ تکائیا۔ توں آد انت داساچا ماہی، مہربان نورِ الاہیا۔ جس کارن گوہنڈ بوٹا پٹیا کاہی، کائنات ویکھنا تھاؤں تھانیا۔ رہبر بننا دو جہان راہی، رستہ اکو دینا درڑائیا۔ دین مذہب دا جھگڑا دینا مکائی، مکمل اپنا تھم ورتائیا۔ دُھر دا ڈھولا سچ سندیسہ نام سنائی، کلمہ اکو گائیا۔ واحد اپنی رمز لگائی، واہ واہ اپنا پڑدا لاہیا۔ تیرا میلا ہووے چائیں چائیں، چاو گھنیرا اک پرگٹائیا۔ توں جلوہ گر نورِ الاہی، عالمین اک اکھوائیا۔ شاہ پاتشاہ تیری سچی شہنشاہی، سچھنڈ دوار نظری آئیا۔ جھگڑا مکاؤنا تھل اسگاہی، گھر گمبھیر اکو گرہ دینا درسائیا۔ تیرے چرن کول کول چرن ہووے سرنائی، سرنگت اک اکھوائیا۔ سنت بھگت صوفی کہن تیرا نام دُہائی، دوجا راگ نہ کوئے سنائیا۔ کلجک جیواں کوڑی میٹنی شاہی، دُرمت میل دینی دھوائیا۔ صدی چودھویں انت بچائی، بچپن اپنی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی تیرا ڈھولا گیت ناؤں نرکار سُنئیے تھاؤں تھائیں، تھان تھنتر گگن گگنتر ہر گھٹ جیو تیری دھرم دھار دی وجے ودھائیا۔

☆ ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۶ ہر سنگت دے نوٹ تلواڑا شہر ☆

پُرکھ ابناشی کرپا دھار، دھرنی دھرت دھول دھول دیا کمائیا۔ نرگن سرگن ویکھ اپنا سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملائیا۔ لہناتک تینی اوتار، ترے گن اتیتے اپنا پڑدا لاہیا۔ پیغمبراں پاسار، مہاسار تھی اپنا بل پرگٹائیا۔ گرو آں کر وچار، وچر کے سب نوں دے درڑائیا۔ چاروں گنٹ دھواں دھار،

نور چند نہ کوئے رُشانیایا۔ شاستر سمرت پڑھ پڑھ تھکا سنسار، وید پُران انجیل قرآن پھول پھولانیایا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ تک گُردوار، نو کھنڈ ست
 دیپ اپنا پڑدا لاہیا۔ چار جگ دے صفتاں والے نام ویکھ نرنکار، نر نرائن دھیان لگانیایا۔ بہڑی چاروں گنٹ آئی ہار، دروہی تیرا در نہ کوئے گھلانیایا۔
 صدی چو دھویں اتنم سارے گئے ہار، بلی بل نہ کوئے دکھانیایا۔ ڈنڈاوت بندنا وچ ساڈی نمسکار، سجدیاں وچ سپس جھکائیایا۔ جوتی جاتے ہو ظاہر، پُرکھ
 بدھاتے اپنا ظہور دے پرگٹانیایا۔ کلکاتی کر خوار، کوڑ وکارا دے مٹانیایا۔ شبد کھنڈا کھچ کٹار، کٹاکش نام والا لگانیایا۔ دو جہاناں ہو اجیار، اُجل اپنا آپ
 کرائیایا۔ دین دُنی ویکھ دُکھیار، دُکھیاں درد مٹانیایا۔ توں مالک سانجھیا، پروردگار اگم اتھانیایا۔ در ٹھانڈے اک پکار، پُنے پُنے سپس نوانیایا۔ جھکڑا میٹ دے نو
 دوار، جگت واسنار ہے نہ رانیایا۔ شاہ رگ دے اُپر چڑھ شاہ سوار، اپنا پنڈھ مٹانیایا۔ ترے کٹی دا لیکھا دے نوار، سرت ترت بھیو چُکائیایا۔ شبد انادی دے
 دُھنکار، اگمی دُھن سٹانیایا۔ امرت بخش ٹھنڈا ٹھار، ٹھا کر ہو کے دے ورتانیایا۔ منزل رہے نہ کوئے دُشوار، اگے ہو نہ کوئے اٹکائیایا۔ گھر وچ گھر دے
 ظاہر، نرگن تیرا نور رُشانیایا۔ پھڑ بانہوں جانا تار، ترے گن اتیتے اپنی دیا کمائیایا۔ سچ دوار کھولنا کوڑا، بندی خانہ میرا دینا تڑانیایا۔ ساچی منزل دینا چاڑھ،
 منزل پچھلی پنڈھ مٹانیایا۔ تیرا دھرم دا دے اکھاڑ، بن گوپی کاہن ناچ نچانیایا۔ مالک بنا اکو لار، لاڑا شہنشاہیا۔ تیری دھار شبد سار وچ سار ملے نرنکار،
 نراکار تیرے گرہ و بے ودھانیایا۔ سچ سنگھاسن کرنا پیار، پریتم اپنا پریم دکھانیایا۔ آتما پر ماتا میل ملاؤنا کنت سہاگی نار، سنجوگ لینا بنانیایا۔ بن ہتھیاں توں
 کراں نمسکار، گھر ٹھانڈے سپس نوانیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان،
 انت کنت بھگونت مہر کرنی اپر اپار، اپر مپر سوامی انترجامی پڑدا دینا اٹھانیایا۔

☆ ۲۲ پھلگن شہنشاہی سمت ۶ جاگیر سنگھ دے گرہ تلواڑا شہر ☆

جن بھگت کہن پر بھ اکو آسا، آسا تیرے نال رلائیآ۔ چرن پریتی دے بھرواسا، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیآ۔ نام بخش سواس سواسا، ساہ ساہ تیرا نام دھیائیآ۔ کایا منڈل پاراسا، سرت شبد گوپی کاہن ناچ نچائیآ۔ نچ گرہ تیرا دے واسا، واسطہ اپنا پڑدا دینا اٹھائیآ۔ تیرا روپ نظری آوے پر تھی آکاشا، گگن لگنتر وجے ودھائیآ۔ چوراسی وچوں ہووے بند خلاصا، بندی چھوڑ دیا دینی کمائیآ۔ تیرے در توں جائے نہ کوئے نراسا، نراستارہن کوئے نہ پائیآ۔ کلج کوڑی کریا بدل دے پاسا، کروٹ اپنی لے بدلائیآ۔ توں آد جگاد صاحب پُرکھ ابناشا، پاربرہم بے پرواہیا۔ شکر ویکھے اُپر کیلاشا، برہما برہم دھیان لگائیآ۔ وشنوں تیرے نام دی بولے بھاشا، پیشینگوئی رہیا درڑائیآ۔ کلج اتم کھیل کرے شاہو بھوپ شاباشا، شہنشاہ اگم اتھاپیا۔ کلج کوڑی کریا توڑے ناتا، سنج سچ پرگٹائیآ۔ چار جگ دا پچھلا کڈھے کھاتا، فرداں پھولے تھاؤں تھانیا۔ سو پُرکھ اکالے دین دیا لے توں سرب کلا سمراتھا، صاحب تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ غریب نمائیاں من آکھا، کوجھیاں کملیاں گلے لگائیآ۔ توں دُھر درگاہی دیونہارا داتا، دست اگم دے ورتائیآ۔ اتم پر ماتم پر ماتم آتم توں میرا میں تیرا سرشٹ سبائی ہووے جاہا، جگ جیون داتے اکو نام دینا درڑائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا لھم ورتے پر تھی آکاشا، گگن منڈل برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال منن چائیں چانیا۔

☆ ۲۲ پھلگن شہنشاہی سمت ۶ جگندر سنگھ دے گرہ تلواڑا شہر ☆

جن بھگتو میں سب دا جان جانی، جانہار اک اھوئیآ۔ سو پُرکھ نرنجن شاہ سُلطانی، ہر پُرکھ نرنجن بے پرواہیا۔ اینکارا مرد مردانی، آد نرنجن نور الاہیا۔ ابناشی کرتا ٹھمرانی، سیری بھگوان وڈ وڈیائیآ۔ پاربرہم کھیل مہانی، پت پر میثور ہو کے آپ کرائیا۔ شبدی دھار سٹ بلوانی، یودھا سور اک پرگٹائیآ۔ وشن برہما شو جس دی نشانی، نشانہ نرگن دھار اک پرگٹائیآ۔ لکھ چوراسی جس دی بنی کھانی، چارے کھانی ونڈ ونڈائیآ۔ ترے گن مایا کھیل نادانی،

نرور اپنا محکم ورتائیا۔ جگ چوکڑی کھیل کھیاں وچ دو جہانی، نرگن سرگن اپنا ویس وٹائیا۔ اوتار پیغمبر گروآں کر دھر فرمائی، نام ندھانا اک درڑائیا۔
 لیکھا لیکھ مستک پیشانی، اپنا بھو کھلایا۔ کلجک اتم ویکھاں مار دھیانی، نو کھنڈ ست دیپ دھیان لگایا۔ چاروں گنٹ ودھی بے ایمانی، بیوہ روپ ہوئی
 لوکائیا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار چڑھی طغیانی، چار ورن اٹھاراں برن رہی رڑھائیا۔ ست دھرم رہیا نہ جسم جسمانی، ضمیر بدلی کوڑ لوکائیا۔ منزل چڑھے
 نہ کوئے رُوحانی، رُوح بُت نہ وجے ودھائیا۔ من منوآ ہویا ابھمائی، من کا منکانہ کوئے بھوائیا۔ امرت رس ملے کسے نہ ٹھنڈا پانی، اٹھسٹھ روون مارن
 دھائیا۔ گر در مندر مسجد مٹھ دے کوڑ نشانی، نام نشانہ نہ کوئے جھلایا۔ ہر ہردے اندر مایا متا کیتی ویرانی، ویری میت سمجھ کوئے نہ پائیا۔ کسے دی
 لیکھے لگے نہ ترل جوانی، جو بن سچ نہ کوئے ہنڈھائیا۔ سرت شبد سنے نہ کوئے ڈھنکانی، دُھن ناد نہ کوئے شنوائیا۔ جوت جگے نہ دیپک نرگن نور نورانی،
 اندھ اگیان نہ کوئے مٹائیا۔ رسنا جہوا ہتی دند صفت صلاحی میری پڑھدے جگت اکھراں نال بانی، سوہلے ڈھولے گائیا۔ مہربان محبت کر کے منگن نہ سچا
 دانی، خالی جھولی آگے ڈاپیا۔ پنا گوہند دی دھار سچ کرے نہ کوئے قربانی، کر بلے والے روون مارن دھانیا۔ صدی چودھویں چوداں طبق ہوئی خیرانی،
 خیرت وچ سارے نین اٹھائیا۔ شرع دی کوئی کٹ نہ سکے غلامی، غربت اندروں نہ کوئے کڈھائیا۔ پروردگار سانجھیا نہ ملے امامی، عملاں توں رہت نہ
 کوئے کرائیا۔ جن بھگتو جدھر تکاں میرے نام دی ہووے بدنای، بدی دا ڈیرہ کوئے نہ ڈھاپیا۔ سچ سنے نہ کوئے پیغامی، پیغمبر بیٹھے سپس جھکائیا۔ انت
 لیکھا گنا ویکھو اسلامی، اسم اپنا اک درڑائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں مالک خالق پر تپالک والی دو جہانی، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچکھنڈ دوارا ایکنکارا جن بھگتاں اکو منزل دتے آسانی، پریم بھگتی
 وچ احسان نہ کوئے جنائیا۔

☆ ۲۲ پھلگن شہنشاہی سمت ۶ ریشم سنگھ دے گرہ پنڈ کیریاں ضلع ہوشیار پُڑ ☆

جن بھگتو میں ہر گھٹ اندر دیکھاں، لکھ چوڑا سی اندر دھیان لگایا۔ کرم کانڈ رہن نہ دیواں بھلیکھا، بھرم وچ نہ کوئے بھرمایا۔ میرا آد انت انڈھڑا دیا، جگ نیز نظر کسے نہ آئی۔ سبجگ تریتا دوپر کلجگ بدلاں ویسا، ویس انیکا رُوپ بدلایا۔ دو جہاناں بناں نیتا، شاہ پاتشاہ آپ اکھوایا۔ سب دا پڑدا جاناں بھیتا، بھيو اپنے ہتھ رکھایا۔ کلجگ اتم سب دا پورا کراں ٹھیکا، ٹھا کر ہو کے حکم ورتایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی دیا کمایا۔ جن بھگتو میرا لیکھا آد انت، جگ چوکڑی ویکھ وکھایا۔ ویکھاں سادھ سنت، صوفیاں کھوج کھوجایا۔ تکاں جہوا منت، رسناگن وڈیایا۔ جاناں ہوئے ہنگت، گرٹھاں پھول پھولایا۔ ویکھاں دُھر دی سنگت، سنگی ساتھی میل ملایا۔ ست دی سچ بناواں بنت، دُھر درگاہی گھاٹ آپ گھڑایا۔ کلجگ کراواں انت، انتشکرن ویکھ خلق خدایا۔ سبجگ بناواں بنت، دُھر دا حکم ورتایا۔ لکھ چوڑا سی بن کے کنت، آتم سیجا اک ہنڈھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، شبدی دھار پنڈت، بودھ اگادھا اگادھ اک اکھوایا۔

☆ ۲۲ پھلگن شہنشاہی سمت ۶ بلونت سنگھ دے گرہ کیریاں ضلع ہوشیار پُڑ ☆

جگت دھار دی لگی گرمی، گرما گرم رہی کرایا۔ گرمی وچوں پیار دی نکلی نرمی، نرمانتا اپنا رُوپ بدلایا۔ سنگر نام دی بوٹی برہمی، برہم لیکھا دئے چکایا۔ صاحب دی چرنی لگ کے پھر کدے نہ جرمی، چوڑا سی وچ کدے نہ آئی۔ اکال پُرکھ دی اکو سرنی، دوجی سرن نہ کوئے وڈیایا۔ اکو وار لیکھا نگ جائے اُپر دھرنی، دھرنی توں پرے آکاشاں توں پرے سچھنڈ ساچے سو بھاپایا۔ اکو پریم پیار دی ہووے مرنی، مر جپوت رُوپ وٹایا۔ کرپا کرے آپ نہہکرمی، کرم کانڈ دا لیکھا دئے مکایا۔ ٹوں میرا میں تیرا اکو آتم پر ماتم تک پڑھنی، جگت و دیا توں باہر دئے سمجھایا۔ پھر صاحب سلطان سنگر کرپا آپ

کرنی، کرتا پڑھ ہوئے آپ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تن وجود اندر دیکھے بدل کے پریم پیار دھار دی گرمی، جو روم روم گرم دئے کرائیا۔

★ ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۶ لال چند دے گرہ پنڈ بھیم پُر ضلع گرداس پُر ★

جن بھگت کہن پر بھ سب دا اکو لیکھا، نرنکار اگم اتھاہیا۔ لکھ چوراسی آتم پر ماتم کر ساچا پنتا، ہتکاری ہو کے اپنی دیا کمائیا۔ صدی چودھویں کلج جن اتم سب دا پورا کر لیکھا، اوتار پینمبر گر باقی رہن کوئے نہ پائیا۔ سچ سوامی انترجامی دھرم دی دھار کھول بھیتا، بھيو ابھید اپنا دے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، وڈ داتے تیری اک سرنائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ دھر دے ٹھا کر، سوامی سچ تیری سرنائیا۔ بھاگ لگا دے ڈونگھی گاگر، گھر گمبھیر ہو سہائیا۔ ست سچ کر عادل، دھرم انصاف اک بنائیا۔ شرع دار ہے کوئے نہ قاتل، مذہب دی کرے نہ کوئے لڑائیا۔ بھيو ابھید کھول دے باطن، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ توں پڑھ اکال اکال ابناشن، ہر کرتا نور الاہیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول اتے پاراسن، سرتی شبدی گوپی کاہن نچائیا۔ ست دھرم دا جوڑ ناتن، کوڑی کر یا ڈیرہ ڈھاہیا۔ نج گرہ کر اپنا واسن، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ نرگن نور کر پرکاشن، اندھ اندھیر رہے نہ رائیا۔ منزل اپنی چٹھا گھاٹن، آگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ لکھ چوراسی مٹے واٹن، پاندھی پنڈھ دینا مکائیا۔ توں صاحب پڑھ ابناشن، ہر کرتا اگم اتھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی سرب کلا سمراتھن، سمرتھ سوامی انترجامی انتشکرن ویکھ دین دنی جگت لوکائیا۔

☆ ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۶ سُشلیا دیوی دے گرہ پنڈ بھیم پُر ضلع گرداس پُر ☆

جن بھگتو پر بھ کرپا کرے آپ، آپ اپنی دیا کمائیا۔ جنم جنم دے میٹے پاپ، پتت پُنیت آپ بنائیا۔ ہوئے روگ میٹے سنتاپ، سنسا اندروں دے کڈھائیا۔ آتم پر ماتم دتے جاپ، پاربرہم برہم میلے سچ سُبھائیا۔ جھگڑا میٹے ذات پات، دین مذہب دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ انتر رہے نہ اندھیری رات، نرگن نور چند کرے رُشنائیا۔ سنگر ہو کے دیوے ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ منزل پوڑی چڑھائے گھاٹ، اگلا پچھلا پنڈھ مُکائیا۔ جنم جنم دی میٹے واٹ، چوڑاسی دیوے پھند کٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوار اک سُبھائیا۔ جن بھگتو کرپا کرے دین دیا لا، دیندھ دیا کمائیا۔ کایا مندر وکھائے سچی دھر مسالہ، کعبہ اکو اک سُبھائیا۔ جتھے نرگن دپیک کرے اُجالا، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ دُرمت میل داغ رہے نہ کالا، کوڑی کرپا دے چُکائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجالا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ ساچا مارگ دس سُبھالا، ایڑا پنکل سکھمن توں باہر اپنا پڑدا لاہیا۔ نام دے سچا دھن مالا، بھنڈارا اتوٹ اتوٹ ورتائیا۔ جیون جگتی بدل دیوے چالا، چال اپنے نال رکھائیا۔ جنم کرم دا حل کرے سوالا، آگے لیکھا رہے نہ رانیا۔ شبد اناد و جا کے تالا، دُھن اگمی آواز سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان، لیکھا جانے بھوت بھوکھت حالہ، حالت تکی جگت لوکائیا۔

☆ ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۶ دیوراج دے گرہ پنڈ بھیم پُر ضلع گرداس پُر ☆

جن بھگتو اکو چپنا سوہنگ منت، منتو مانس جنم حل کرائیا۔ دھرم دی دھار بنا سنت، سنگر شبد وچ سمائیا۔ گڑھ توڑنا ہوئے ہنگت، ہنگ برہم رُپ پر گٹائیا۔ سچ دی دھار بنا پنڈت، بدھی توں پرے بودھ کرائیا۔ پُرکھ ابناشی پاؤنا کنت، ہر کرتا اگم اتھاہیا۔ مانس جنم بناؤنی بنت، سچ سچ رنگ رنگائیا۔ پنڈھ مُکاؤنا سورگ بہشت جنت، سچھنڈ ساچے سو بھا پائیا۔ جتھے ملے صاحب بھگونت، پاربرہم پت پر میشور دُھر در گاہیا۔ جوتی جوت سماؤنا انت،

انتشکرن دا لیکھا دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اکِ درڑائیا۔ جن بھگتو پر بھ دا جینا نام اگمّا، الکھ اگوچر اگم اتھا دئے جنائیا۔ بھاگ لگاؤنا کایا مائی چٹا، چم درِشٹی لینی بدلایا۔ پون سواس جپاؤنا دما، ساہ ساہ وچوں پرگٹایا۔ ہرکھ سوگ میٹنا غما، چنتا چکھانہ کوئے جلائی۔ ویراگی ہو کے نیر وھاؤنا چھم چھما، تیاگ کوڑ کر یا جنایا۔ دین مذہب دا میٹنا بٹا، بندگی کرنی خلق خُدا ئیا۔ ستجگ سچ تکنا سماں، سماپت ہووے کوڑ لوکائیا۔ ستجگ ساچا کرنا رواں، مارگ لوک مات لگایا۔ نرگن دھار سرگن اندر چمکنا ہو کے نوری چٹا، سورہ چند توں کرنی باہر رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا نام ندھانا اگمی دھنا، دھن دولت در اکو اک ورتایا۔

☆ ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۶ اجیت سنگھ دے گرہ پنڈ کتوالی ضلع گرداس پُر ☆

سری بھگوان سدا کردا چوری، چوری چوری لکھ چوراسی وچوں اپنے بھگت لئے اٹھایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم بناوے جوڑی، نرگن نرگن ناتا جوڑے سچ سُبھائیا۔ جگ جگ یاری دتے تھوڑی تھوڑی، جوں بھاوے توں اپنے رنگ رنگایا۔ دو جہان برہمنڈ کھنڈ پھرے چٹھ کے شبد اگم گھوڑی، جگ نیز جگ جیواں نظر کسے نہ آئی۔ کوڑی کر یا جن بھگتاں اندروں دیوے ہوڑی، ہوڑا سسے اُتے لگایا۔ ہاے پٹی بھاگ کر متھوری، متھیا دتے سرب لوکائیا۔ منوآ من پانہ سکے شوری، شوہر ہو کے دیکھے چائیں چائیا۔ سرگن دی دھار کھیل کھیلے دوہری، دوا ایکا اپنا روپ پرگٹایا۔ دھرنی دھرت دھول دھول اُتے اوتار پیغمبر روپ دھر کے بنے مہری، مہر اپنا نام لگایا۔ مانو مانس مانکھ سب دا بن کے جوہری، ہر جن پرکھے چائیں چائیا۔ وکھ رہن نہ دیوے اندر کوڑی، کوڑی کر یا باہر کڈھایا۔ ست دھرم دی لا کے پوڑی، پوڑے ڈنڈے دئے چڑھایا۔ سرتی شبد پچھے پھرے دوڑی، سرت شبد پنڈھ مُکائیا۔ آپ بنیا رہے گھوری، گھور اندھیرے وچ وڈ کے اپنی جوت کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جن بھگتاں

دیکھ دکھائیا۔ سری بھگونت چوری کرے جگت جگ، جگ جگ اپنی کھیل کھلایا۔ لگ کے بہہ جاوے اُپر شاہ رگ، لہیاں ہتھ کسے نہ آئی۔ شبد انادی اندر وجائے ند، دُھن انادی ناد کر شنوایا۔ امرت اگتا دیوے رس، کٹورا سکے نہ کوئے سمجھایا۔ گھر دامالک گھر وچ جاوے وس، واسطہ اپنے نال جڑایا۔ پندھ مُکا کے پر تھی آکاش، آکاشاں توں باہر اپنا کھیل کھلایا۔ نرگن نرگن پا کے راس، بن گوپی کاہن اپنا میل ملائی۔ نام جپا کے پنا سواس، پنا رسنا توں رس دے چکھایا۔ بھاگ لگا کے ساڈھے تن ہتھ کایا پر بھاس، چوری چوری نام انیالا تیر دے چلایا۔ پرگٹ ہوئے پُرکھ ابناش، گھٹ نواسی اپنا درس دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سَت دی چوری اپنے ہتھ رکھایا۔ سری بھگونت چور آدانتا، جگ جگ ویس وٹایا۔ میل میلے ساچے سنتا، سَت دوارا اک گھلایا۔ کوٹاں وچوں گرگھ ورلے دا بن کے کنتا، کنت سہاگی اپنا جوڑ جڑایا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم دے سمجھایا۔ بُدھی توں پرے بن کے پنڈتا، نام دُھن کرے شنوایا۔ لیکھا مُکا کے سورگ بہشت جنتا، سچکھنڈ دوارا اکو دے درسایا۔ جتھے اوتار پیغمبر گر جُھکدے آکا، آنک کل دھاری اکو سو بھاپایا۔ جن بھگتاں چوری چوری سچکھنڈ دوار دکھائے بکا، جگ نیز نیناں نظر کسے نہ آئی۔ جتھے آون جاون لکھ چور اسی جنم مرن دا نہیں کوئی شنکا، سنساروگ نہ کوئے دکھایا۔ نہ کوئی منتر نہ مَتا، صفتاں والی نہ کوئے پڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی چوری جگ جگ آپ کمایا۔ سری بھگونت جگ جگلاوے یاری، یارانہ سمجھ کسے نہ آئی۔ جدوں پرناوے بھگتاں دی آتما کواری، جس کوار کتیا نوں اکھ نال دیکھن کوئے نہ پائی۔ ستنام دی سَت کرے شنکاری، بستر بھوشن پریم والے سمجھایا۔ کجل پاوے اگتا دھاری، نین نین وچوں بدلایا۔ سوہنا دیوے رُپ اپاری، کنچن گڑھ اندر کنچن اپنا رُپ درسایا۔ جس نوں سمجھ سکے نہ کوئے سنساری، سنساری و دیا وچ ہتھ کسے نہ آئی۔ ایہو کھیل پر بھو دی نیاری، نرگن نر ویر اپنے ہتھ رکھایا۔ پیار مُبت موہ دی محبوب لاوے یاری، یارانہ توڑے جگت لوکایا۔ دُھر دی یاری وچ کرے نہ کدے غداری، دھوکھا دھار نہ کدے دکھایا۔ سچ وچ سچ دا بنے وپاری، ونج اکو اک درسایا۔ بہتر بہتر کھیل کر بہتر ناڑی، تن سو سٹھ ہاڈی ساڈھے تن کروڑ لوں لوں وچ اپنا یارانہ دے وسایا۔ ایٹھے اوتھے دو جہان نرگن ہو کے پھرے پچھے اگاڑی، اگا پچھا اپنے تھم وچ چلایا۔ سَنگر دی یاری

نال پھیر کسے نوں ویاہ نہ سکے موت لاڑی، رائے دھرم چترسپت لیکھا نہ سکے کوئے دکھایا۔ پھرے نہ چوڑاسی والے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑی، چارے کھانی
 ٹلے پر بت چوٹی تھل اسگاہاں وچوں پار کرائیا۔ مڑھی گور ساڑ پھوک دب سکے کوئے نہ ساڑی، اگنی تت نہ کوئے جلائی۔ جوتی جوت ملے میلا ہوئے پُرکھ
 ناری، نر نرائن اپنے گھر وسایا۔ بنا سنگر توں سداسب دی کچی یاری، پئی گنڈھ نہ کوئے پوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دا میلا لئے ملائی۔ پُرکھ اکال دی یاری گو بند ہنڈھایا ستھر، یارانہ اکونال دکھایا۔ مات پت پوت بھیٹ چڑھا کے پھر وی نہ وہایا اتھر، نیناں نیر
 نہ کوئے ٹپکایا۔ وچھوڑے وچ یاد نہیں کیتا اک اکھر، بنس دی آس نہ کوئے رکھایا۔ بچیاں دی صفت وچ لکھی نہیں اک سطر، اکھراں نال اکھر نہ کوئے
 جنایا۔ میرا ہووے یرانے وچ چار ورنان دا کر اکر، گرگھ گیا بنایا۔ گرگھ سنگر شبد دے کنارے کھڑے کیتے پتن، ملاح بنیا گو بند سچا ماہیا۔ غریب
 نما نے بنا کے ہیرے رتن، امولک اپنا رنگ چڑھایا۔ بنا پر بھو دی یاری توں سچکھنڈ دوارے ٹول کوئی نہ سکھن، درگاہ ساچی سچ دوار ڈیرہ کوئے نہ لائی۔
 کوٹن کوٹ من واسنا دوس رین نسن، بھجن واہو داہیا۔ سچ دی پریت سچ دی ریت سچ دا سچ پتن، بیتھار تھ بیتھاکو گرہ پرگٹایا۔ بنا سنگر شبد توں یاری لگے
 کسے نہ ہٹن، سنگی سنگ نہ کوئے بنایا۔ سچی صاحب سنگر دی یاری جو چوڑاسی دا لیکھا آوے کٹن، کٹاکش اپنا نام لگایا۔ پر بھو دے یار سنت بھگت صوفی
 فقیر اوتاراں پیغمبران گرو آں دے یار سکھ مرید ہر جن اکٹھے اگو گھر وسن، یرانے والا دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت
 دھر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اگو اگم اگمڑا دیوے رسن، رس اپنا آپ چوائیا۔

★ ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۶ گرچرن سنگھ دے گرہ پنڈ کتوال ضلع گرداس پُر ★

جن بھگتو ویکھو جگت جہان، جگ نیز اکھ اٹھایا۔ من کلپنا ہوئی شیطان، گھر گھر اندر ڈیرہ لائی۔ بھلایا سری بھگوان، بھرم وچ بھلایا۔ ملے میل
 نہ دھر دے کاہن، رام رام نہ کوئے سمائی۔ کلمہ گائے نہ کوئے کلام، پیغمبر پڑدانہ کوئے اٹھایا۔ پُرکھ اکالا کھیل کرے مہان، حکم دھر دا اک سنایا۔

لیکھا جان دو جہان، دُئی دویتی دے مٹائیا۔ ایکنکارا اک دا دیوے گیان، ایکا شبد نام شنوائیا۔ ایکا در ہووے پروان، دوسر سِیس نہ کوئے جھکائیا۔ ایکا دین مذہب ہووے اسلام، اسم اعظم اک جنائیا۔ اکو مندر ہوئے مکان، تیرتھ تٹ اکو اک درسائیا۔ ایکا شبد دُھن ہووے گان، راگ انادی اک جنائیا۔ اکو صاحب ہووے مہربان، بخشش رحمت سچ کمائیا۔ اکو دیون والا ہووے دان، داتا دانی دُھر درگاھیا۔ اکو سانجھا ہووے پین کھان، جگت ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامارگ اک لگائیا۔ جن بھگتو اکو ہووے شبد سندیس، سرگھی سندھیا اک درڑائیا۔ اکو مالک ہووے نریش، نر نرائن دُھر درگاھیا۔ اکو سب دا ہووے ویس، تن بستر سو بھاپائیا۔ اکو مُجبت دا ہووے دیس، دُئی دویت رہے نہ رایا۔ اکو رنگ رنگے پنڈت ملا شیخ، مساکاں دیا کمائیا۔ اکو پوجا ہووے جس دی شہادت دے کے گیا دس دسمیس، گوبند سورا دُھر درگاھیا۔ اکو صاحب سوامی رہے ہمیش، ہم ساجن اک اکھوائیا۔ لیکھا جانے سب دا لیکھ، انترجامی اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ اکو میٹے بھرم بھلکھ، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ اکو بنے کھیوٹ کھیٹ، جگت جہان بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ اکو مات پت لیکھا جانے بیٹی بیٹ، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ اکو نظری آوے نیتن نیت، نچ نین لوچن نیتز کرے رُشنائیا۔ اکو کلج کوڑی کرپا کرے کھیت، کھنڈا کھڑگ نام کھڑکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اکو دیونہارا نرگن دھارا سرگن سندیس، دُھر فرمانا دُھر دارانا بے پرواھیا۔

★ ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۶ سروپ سنگھ دے گرہ گرداس پُر شہر ★

جن بھگتو دھرنی سچل کراواں لکھ، دھرنی دھول دھول وچے ودھائیا۔ آتم پر ماتم بھيو کھلاواں مانس مانکھ، مانو اپنا پڑدا لاھیا۔ ہوئے روگ دا رہن نہ دیواں دُکھ، ہنگتا گڑھ دینا تڑائیا۔ چرن پریتی بخشاں سنگھ، سکھ ساگر وچ سمائیا۔ ست دھرم دی اکو موئے رُت، رُتڑی اپنے نال مہکائیا۔ کھیل کراں ہو کے ابناشی اچت، پاربرہم برہم پڑدا آپ اٹھائیا۔ سچ نشانوں کدے نہ جاواں اک، تیر انیالا نام چلائی۔ ٹوں میرا میں تیرا دو جہاناں گاؤنی ٹک،

تخم تاثیر دیاں بدلایا۔ زرگن دھار ہو کے پواں اٹھ، سرگن میلا میلاں سچ سُبھایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ جوتی جاتا ہو کے جاواں تھ، مہر نظر اک اٹھایا۔ امرت رس نَجھر جھرنا نام پیواں گھٹ، جنم جنم دی ترسنا بھکھ مٹایا۔ پنچ وکار رہے کوئے نہ لٹ، لٹیرا کلجک باہر کڈھایا۔ ہر جن اپنے بنا کے سٹ، ڈلارے اگئی گود ڈکایا۔ لوک مات وچوں چک، درگاہ ساچی سچ ڈکایا۔ جتھے اکو نرمل جوت، دوجا نظر کوئے نہ پایا۔ جھگڑا رہے نہ ورن گوت، ذات اذاتی نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک ہوئے سہایا۔ جن بھگتو کلجک میٹاں اندھیرا اندھ، سبجگ ست سچ رُشانیا۔ زرگن دھار چمکے چند، چند ستار سپس نواپا۔ آتم پر ماتم ناتا لوواں گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی اک اکھوایا۔ ہر ہر دے اندر پاواں ٹھنڈ، ترے گن گنی تت بُجھایا۔ گرگھ رہن دیواں نہ کوئے بھاگ مند، سرتی شبد نال جگایا۔ ست سچ دادے اند، اند اند وچوں پرگٹایا۔ آتم پر ماتم ڈھولا گاؤنا سب نے چھنڈ، ڈھر دا سوہلا اک درڑایا۔ مالک ہو کے سورا سربنگ، دو جہان ویکھاں چائیں چانیا۔ جھگڑا رہن نہ دیواں تت پنچ، پنچ وکاراں دیاں گواپا۔ غمی رہے نہ چنتارنج، رنجش کوڑی باہر کڈھایا۔ نیتز وہائے کوئے نہ انجھ، نیناں چھبر نہ کوئے دکھایا۔ بھاگ رہے کسے نہ مند، مند بھاگ لے وڈیایا۔ خوشی کرا کے بند بند، بندگی اکو دیاں جنایا۔ جگت دوار کرپا نال جان لنگھ، آگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ لوڑ رہے نہ پرکاش سورہ چند، جوتی جوت جوت رُشانیا۔ جھگڑا لکے کھنڈ برہمنڈ، برہمانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ درگاہ ساچی سچ گھر ویکھاں سچھنڈ، مندر اکو اک اُچجایا۔ جتھے وسے دین دیاں بخشند، ہر کرتا اگم اتھاہیا۔ سچ سُنھنجنی سچ ہووے پلنگ، پاوا چول نہ کوئے درسایا۔ اوتار پیغمبر گر چرن نواسی جتھے رہے لنگھ، آشا آشا وچوں پرگٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامیلا لئے ملاپا۔ جن بھگتو کرپا کرے آپ محبوب، مہربان دیا کماپا۔ منزل دیوے حق مقصود، درگاہ ساچی سوہلا پایا۔ کلجک کوڑی کرپا کرے نیست و نابود، صدی چوڑھویں ویکھ دکھایا۔ جھگڑا مکائے ایک دوج، دُتیا بھاؤ دے مٹایا۔ سب دا انتر انتشکرن لئے بوُجھ، گھٹ نواسی ہو کے ویکھ دکھایا۔ انت ورو لکھ چوڑا سی پاؤنی گوُجھ، بچیا رہن کوئے نہ پایا۔ جن بھگتاں ساچی دیوے سوُجھ، سدی ودی دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ نرمل کر کے انتر بُدھ، نرتر پردہ دے چکایا۔ کلجک اندر ضرور لگے دھرم دا جگ، جگ چوڑی اپنے اندر رکھایا۔ کرم کانڈ

دی اودھ جائے پگ، سماں سمیں وچوں سماپت دے کرائیا۔ اوتار پیغمبر گرو اپنا وقت تگن سماں رہیا پُج، پوجا ویکھے تھاؤں تھانیا۔ جس بھو کھولنا گجھ، دو جہاناں پردہ آپ چُکائیا۔ سو پاربرہم پت پر میثور نرگن نرؤیر نرکار نرکار پروردگار سانجھیا نرؤر الاهی جوتی دھار آپے اٹھ، دو جہاناں نوجوانا مرد مردانہ سِری بھگوانا کلج انت سِری بھگونت نوست چار کنت دہ دشا ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔

☆ ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۶ بی بی باوی دے گرہ پنڈ مراج ضلع گرداس پُر ☆

پُرکھ اکال سچ دوارا رہیا کھولی، خالق خلق مخلوق دیا کمائیا۔ شبد اگم بن کے ڈھولی، دو جہاناں مرد مردانہ نوجوانا اپنا حکم سنائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گلنتر زمیں اسمان بدلے بولی، انبولت اپنا حکم ورتائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت آتم پر ماتم بنائے اپنی گولی، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا حکم ورتائیا۔ اینکار ہر نرکار نام کنتے رہیا تولی، تولنہارا ہر کرتارا اکو بے پرواہیا۔ مہربان محبوب کریا کرے اُپر دھرنی دھرت دھول دھولی، نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ ست ستوادی کار کمائیا۔ سنج سہنجی رت جاوے موئی، موٹا ہو کے اپنا کھیل دکھائیا۔ من کلپنا کوڑ کریا نہ پاوے روئی، سائتک ست ست کرائیا۔ ویکھنا کھیل اگم ہولی ہولی، حالت بدلے جگت لوکائیا۔ جو اوتار پیغمبر گرو آں کیتا اقرار تولی، وعدہ پورا دے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامارگ اک لگائیا۔ سچ مارگ جائے لگ، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوت اگئی دیپک جائے جگ، جاگرت جوت کرے رُشائیا۔ کلج جیو بنائے گگ، کاگوں ہنس آپ اڈائیا۔ درس دیوے اُپر شاہ رگ، شہنشاہ اپنا پڑدالاہیا۔ کایا کعبے کرائے جج، ججرہ اکو اک سہائیا۔ جتھے ناد اگئی جائے وچ، انحد ناد کرے شنوایا۔ سچ سہنجی چڑھے بھج، سنگھاسن آسن اک دکھائیا۔ جتھے دیپ نرالا رہیا جگ، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ سورا سرگ، سچ سوامی نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دھر داور، در ٹھانڈا اک دکھائیا۔ جن بھگتو پر بھ دو جہان ورتاوے ٹھنڈ، امرت میگھ نام برسائیا۔ جگت وچھوڑا میٹے رنڈ، آتم پر ماتم کنت سہاگی لے پرنائیا۔ جگ جنم دی ٹٹی دیوے گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی

اک اکھوائیا۔ نچ گرہ نچ آتم دیوے اند، اند اند وچوں پر گٹائیا۔ زرگن نور جوت چاڑھ کے چند، اندھ اندھیرا دئے مٹائیا۔ توں میرا میں تیرا دس کے چھند، شبدی شبد وڈیائیا۔ آتم تیج سہائے پلنگ، شکھ آسن ڈیرہ لائیا۔ دھرم دی دُھن وجائے مردنگ، ڈنکا گم اتھاہیا۔ لوآں پُریاں برہمنڈ کھنڈ دیکھے لنگھ، پاندھی پندھ نہ کوائے جنائیا۔ جس دے اوتار پیغمبر گرو آشاوند، آشا وچ بیٹھے راہ تکائیا۔ سو کھیل کرے سورا سربنگ، صاحب سلطان حکم ورتائیا۔ سب دا خوشی کرے بند بند، بندگی اکو اک جنائیا۔ صدی چودھویں انت نشان میٹے تارا چند، محمد لہنارہے نہ رانیا۔ بیس پیسے پوری ہووے منگ، حضرت عیسیٰ بیٹھے سپس نوائیا۔ گو بند ترسنا رہے نہ جنگ، کھنڈا کھڑگ نہ کوائے چکائیا۔ سرشٹی درشٹی توڑے گھمنڈ، ہوئے ہنگتا دئے مٹائیا۔ سچ نام دے سارے کر پابند، پابندی شبد والی دکھائیا۔ دُھر دا حکم سکے کوائے نہ لنگھ، آگے ہو نہ کوائے اٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہلنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے سرب ورجنڈ، برہمنڈ کھنڈ زرگن سرگن اپنا حکم ورتائیا۔

★ ۲۴ پھگن شہنشاہی سمت ۶ راج سنگھ دے گرہ پنڈ مراج پُر ضلع گرداس پُر ★

جن بھگتو تسیں کی روز منگدے منگاں، نک مروڑ کے نارد رہیا سناٹیا۔ میں وی آگیا چل کے اتوں گنگا، گنگوتری لتاں نال بندھائیا۔ دیکھو تسیں تے ہتھ جوڑدے میریاں اسمان ول ٹنگاں، کوک کوک دیاں دُہائیا۔ پر بھو تیرا دوارا کوں لنگھا، راہ دینا جنائیا۔ میں بھگتو تہاڈا ہلونا کندھا، ہلا کے دیاں سمجھائیا۔ نالے دُھر دے پیو نوں سمجھو پر ماتا تے نالے سمجھو بندہ، ایہہ کی تہاڈی پتھرائیا۔ جس دے کول ست رنگ دا ٹمبا، ٹویا ٹوبھیاں کرے صفائیا۔ جس نے گھر گھر دا کھانا منڈا، منڈیاں سب دیاں دیکھے تھاول تھانیا۔ جس دا چرن ہونا ننگا، جوڑا چرن نہ کوائے پُجھائیا۔ نال میں ہونا رنڈا، چھیکڑ چھیکڑ دینی چھرائیا۔ گھر گھر وچوں جا کے اک اک کھانا گنڈھا، گنڈھ دُھر دی آپ بندھائیا۔ نال رکھنا آگئی دھار کھنڈا، کھنڈا کھڑگ نال ٹکرائیا۔ جس گھر جاوے اوہ پُٹھا ڈھاہوے منجا، سدھے پلنگ اتے نہ کوائے بہائیا۔ ایہہ کوئی سفر پینڈا نہیں لمبا، لمان پے کے دیاں سناٹیا۔ نالے ہنساں نالے کمباں، نالے

بھجائیں چائیں چائیا۔ جن بھگتاں حال ہوں دینا نہیں مندا، مندبھاگی نظر کوئے نہ آیا۔ نارد کہے سب نے اڈنا پنا کھنجاں، پرا پستی مدھم بیکھری توں
 اڈاری پرے لگائیا۔ خوشی وچ کدے نہ آوے نما، غمی والیاں دیاں جنائیا۔ بھگتو پر بھو دا سال چڑھنا نواں، نوپں دھار دھار وچوں پرگٹائیا۔ میں سدا
 سنگ آگے پچھے ہو کے بہواں، سچ دی سیوا سیو کمائیا۔ دوار نرنکار آگے رہواں، رہ کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ پھراں نال چاواں، چاؤ گھنیرا اک دکھائیا۔
 اکیاں گھراں توں بعد روٹی ضرور کھاواں جوواں، جو دا پرسادا آگے دینا لکھائیا۔ سب دی سرنائی سرن وچ ڈھہواں، ڈھہہہ کے دیواں درٹائیا۔ اس کھیل
 نوں سمجھنا نہیں تمناں ہماں، ہمساجن ہو کے ملے چائیں چائیا۔ ایہہ دھار پرائی جس ویلے سیتا رام دے گل وچ پائیاں باہواں، بہیاں گل وچ لکھائیا۔
 رادھایا دیتنا نال دماں، کرشن ساہ ساہ سمائیا۔ موسیٰ رو کے چھم چھماں، کوہ طور نیر وہائیا۔ حضرت عیسیٰ آشتا نوں کر کے منع، منسا اک وچ سمائیا۔ محمد نے
 محبوب جانیا دھر دا دھنا، در اکو منگ منگائیا۔ نانک نے تن سریر آتما پڑکھ اکال دی بنائی نال جاناں، جن اپنا آپ سمجھائیا۔ ارجن لکھن لگیاں چو داں سو
 تیہہ انک پٹا، آسا اندرے اندر پرگٹائیا۔ گوہند نے جس ویلے لایا کتا، کائنا کھیل کھلائیا۔ نالے ہس کے کہا جس ویلے سرشٹ سبائی دا جگت نیتز ہویا
 اتھا، نرگن نور نظر کسے نہ آیا۔ اُس ویلے پڑکھ اکال آوے بھٹا، بھجے واہو داہیا۔ لیکھا پورا کرے جٹ دھنا، جٹا جوٹ نہ کوئے وڈیائیا۔ نارد کہے میں
 سب کچھ چار جگ سُن دا رہیا کتا، انسان ہو کے شیطان ہو کے بھگت بھگوان ہو کے اپنا دھیان لگائیا۔ جن بھگتو پر بھو دی دھار جگت نہیں طمع، لالچ لوہ
 نہ کوئے ہلاکائیا۔ وہار دے سمیں سنگھاسن کول ضرور پنج پنج جگدے ہون دان شمع، دوس رین ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ گرگھ منن والے گھر وچ پر بھ دے
 کول سارے ہون جمع، ادھر ادھر پھرن والا نظر کوئے نہ آیا۔ انتر انتر گاؤن بنا رسنا دماں، ساہ ساہ وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنے ہتھ رکھائے آدانت دا سماں، جگ چوکڑی اپنی کھیل کھلائیا۔

☆ ۲۴ پھگن شہنشاہی سمت ۶ مہنگا سنگھ دے گرہ پنڈ سدا ضلع گرداس پُر ☆

نارد کہے میٹوں آگئی نچھا، آنچھی آنچھی آنچھی کر کے رہیا دکھایا۔ جن بھگتو اس گنگی نوں کہہ دیو میرا چھڈ دیوے بچھا، ونگی ٹیڈی میرے بچھے بچھے واہو داہیا۔ پہاڑاں دے وچوں جمن والی دی میٹوں نہیں کوئی اچھا، جگت پہاڑن میرے کم کسے نہ آئی۔ میں چاہندا اچ کل دے سمیں مطابق اوہ ہووے جن لئی ہووے دُھر دی سکھا، سچکھنڈ دے ودیالے وچوں پڑھ کے اپنا بل دھرائیا۔ جگت جہان نال ہووے نہ کتے حصہ، حصیاں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اکو میرے پیار دا پڑھدی ہووے قصہ، قسمت میرے نال جڑایا۔ تکدی ہووے بنا اکھاں توں دہ دشا، دو جہاناں ویکھ دکھایا۔ ساری سرشٹی نوں جاندی ہووے متھا، متھیا ویکھے کوڑ لوکایا۔ پھیر میں ہتھ رکھاں اوس دی پٹھا، پشت پناہ دیاں لکایا۔ اوہدا رُپ ہووے اگتا چٹا، بستر تن نہ کوئے چھہایا۔ اوہدا دھیان میرے بھگوان ول ہووے لکا، تک لئی اکو اک دکھایا۔ میرے چار جگ دی زندگی دا کڈھے سٹہ، سٹیبازی اور نہ کوئے رکھایا۔ پھر اگے نام دی میٹوں دکھالے چٹا، جیہڑی دُھر درگاہوں ملی ہووے چائیں چانیا۔ اُس دیاں کنڈلاں والیاں ہون لٹاں، دُرگا توں پرے اپنا رُپ بدلایا۔ وسدی ہووے نہ پتھر اٹاں، جگت مندران نہ ڈیرہ لایا۔ ادھروں میں وی سوریہ ہوواں پھٹا، جودھا رُپ بنایا۔ سکھ آسن اُتے ہوواں لٹا، سیج سہنجی اک سہایا۔ برہمنڈ کھنڈ بیٹھا ہوواں جتا، ہار نظر کوئے نہ آئی۔ اکو آشا ہووے کرن دی ہتا، ہت اپنا دیاں سمجھایا۔ اکو بچن کہاں کھلیئے آدوویں بنا لینے اکو پتا، جہنوں پت پریشور پورن کہہ کے سارے گایا۔ پھر دھام ہووے انڈھا، جتھے بہہ کے جھٹ لنگھایا۔ پریم ہووے مٹھا، رس اندرے اندر چکھایا۔ اپنا کھیل ہووے نچھا، دوسر دی لوڑ رہے نہ رایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، میری آسا ویکھ دکھایا۔ نارد کہے میٹوں نہیں لوڑ، لوڑوند اپنی لوڑ نہ کوئے بنایا۔ میں بیننتی کراں ہتھ جوڑ، جوڑی ہتھاں والی دکھایا۔ میں پریتی لائی جس نال نبھے توڑ، ادھ وچکار نہ کوئے تڑایا۔ گنگیئے جا میرا پچھا چھوڑ، بچ واہو داہیا۔ اوہ ویکھ کلجگ اندھ گھور، بچھا پھرے واہو داہیا۔ میٹوں جگت نہ بنا چور، چوری ٹھگی نہ کدے کمایا۔ میرا آد جگاد جگ وکھرا وکھرا طور، طرح طرح طبیعت لوں بدلایا۔ میرے پریم دا دُور، دو جہاناں چلے واہو داہیا۔ میں پُرکھ اکال دا کور،

کو رو پانڈو دتے ٹھکرائیا۔ ذرا تک لے نال غور، اوتار پیغمبر گرو مڑھیاں گوراں وچ دکھائیا۔ آگے نہ پاویں شور، رو لا جگت نہ کوئے رکھائیا۔ جے میرے بنا تیرا کارج جاوے سور، سوہریئے پچھے مڑ جا چائیں چائیا۔ تیتوں پتہ نہیں میرا کڈا ہونا جوہر، بلدھاری اک اکھوائیا۔ میں رہن نہیں دینا کوئی کعبیاں وچ مجور، مجلس سب دی دینی بدلایا۔ میرا کوئی گلاں والا نہیں بھوہڑ، حکم ڈھر دا دیاں سنایا۔ اٹھسٹھ تیرتھ دکھاؤنے کر کے تلاب جوہڑ، امرت رس نہ کوئے رکھائیا۔ تیرے کنڈھیاں اُتے جیہڑے لگے پوڑیاں پوڑ، پوڑی ڈنڈے سب دے دینے کھچائیا۔ آگے ہو کے کوئی نہ سکے ہوڑ، ہوڑا سسے والا دے گواہیا۔ اوہ ویکھ روندے کوٹن کوئی لکھ کروڑ، ہا ہا پٹی سمجھ کسے نہ آئیا۔ میتوں اکھیں دسدا میرے صاحب نے سب نوں دینا مروڑ، مروڑا نام والا چڑھائیا۔ صرف بھگتاں ہوناں بندی چھوڑ، بندھن سارے دے کٹایا۔ انت او سے دی پینی لوڑ، جو لوڑیندا سجن اک اکھوائیا۔ جس نے ست دھرم دی تورنی تور، تریا توں پرے دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں بھاگ کرے متھور، متھیا دیکھے کوڑ لوکائیا۔

☆ ۲۴ پھگن شہنشاہی سمت ۶ جرنیل سنگھ دے گرہ پنڈ سدا ضلع گرداس پور ☆

نارد کہے میں آیا اک کلاپا، اکلا بھجیا واہو داہیا۔ میرا چار جگ دا پُرانا چیتھر پاپا، بستر تن نہ کوئے وڈیایا۔ میتوں دسو ساچا ہاٹا، میں جاواں چائیں چائیا۔ پچھلی منزل کے واٹا، اکلا پنڈھ رہے نہ رانیا۔ پورا ہووے گھاٹا، گھاٹے وچ پھیر کدے نہ آئیا۔ حکم سندیسہ ملیا اوہ تک کھیل تماشا، بنا قدم توں قدم اٹھائیا۔ جاں تکیا آگے گنگا دا کھلا جھاٹا، بوریوں رہی دکھائیا۔ جھٹ جمن سرتی گوداوری روندیاں کر دیاں آون سیاپا، ہاہاکار وچ گر لائیا۔ بہڑی کلج چار کنت ودھیا پاپا، پت پت پت نہ کوئے دکھائیا۔ کسے نوں سمجھ نہ آئے اپنی آپا، اپنا پڑدا نہ کوئے اٹھائیا۔ جدھر تکیے چڑھیا ترے گن تاپا، ---- جھٹ نارد دا نکل گیا ہاسا، ہس کے دتا دکھائیا۔ میتوں پہلوں اپنے جیون دا دسو خلاصہ، کھلی گت نہ موہے بھائیا۔ تہانوں

کس دے اُتے وشواسا، کس اگے سیس جھکائیا۔ تہاڈا کیہڑا مالک گنتسا، گنوت کون اکھوائیا۔ کی تہاڈے کول کسے دے ہے کوئی کاکا، بال گودی گود اٹھائیا۔ مینوں پچھلیاں جگاں دا دسو ساکہ، اوتار پیغمبر گروآں دا بھيو دیو کھلائیا۔ جھٹ گوداوری رگڑیا ناکا، نک رگڑ کے دتی دہائیا۔ میرے کندھے آیا گوبند سورا جس دسی اگئی باتا، باطن پڑدا گیا اٹھائیا۔ جس ویلے کلجک ہووے اندھیری راتا، چاروں گنت اندھیرا چھائیا۔ اُس ویلے پُرکھ اکال آوے شاہو بھوپ شاہاشا، شہنشاہ دُھر درگاہیا۔ آتم پر ماتم جوڑے ناتا، میلا میلے سہج سُبھائیا۔ دُھر دی دتے گاتھا، اگم دی کرے پڑھائیا۔ گوداوری کہے میں گوبند نوں ٹیکیا ماتھا، مستک چرناں اُتے چُھبائیا۔ اُس نے پھیر دسیا بھوکھت واکا، حکم سندیہ اک سنائیا۔ اوہ تک جوتی دا جاتا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ جھٹ جمن جوڑ کے دوویں ہاتھا، نیز نیناں نیر وہائیا۔ سُرستی اپنا آپ کر کے پاکا، پُنیت ہو کے رہی سنائیا۔ اسیں ویکھیاں گوپی کاہن دیاں راساں، منڈل منڈپاں باہر حکم سنائیا۔ کھیل تکیا جس دا ہر گھٹ واسا، واستک اپنا رنگ رنگائیا۔ اُس دے حکم دا مَیا آکھا، شبد دی شبد دھار سیس نوایا۔ جھٹ نارد نے بدلایا پاسا، کروٹ اپنی لئی بدلایا۔ تسیں میری سمجھ لو بھاشا، بھوکھت بھوت دیاں درڑائیا۔ اوہ ویکھو شکر رووے اُتے کیلاشا، ترسول ہتھ وچوں سٹائیا۔ برہما برہم رہیا وچا، وچک ہو کے دھیان لگائیا۔ وشنوں پھرے ناسا، بھجے واہو داہیا۔ عجب دی دھار اگم تماشا، جگت نیز نظر کسے نہ آئیا۔ گنگا کہا نارد اک وار مار جھاکا، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال کھولیا تاکا، در دروازہ اک سہائیا۔ جتھے سنگر شبد شبد گر راکھا، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ شہنشاہ شاہ پاتشاہ پُرکھ اکال مہاراجا، راجن راج سوہا پائیا۔ جس سیس جگدیش اگتا تاجا، تخت نو اسی اک اکھوائیا۔ اُس دا لیکھا کسے نہ جاتا، کاتب سکیا نہ کوئے لکھائیا۔ اوہ کلجک اتم کھیل کرے ہو بے پچھاتا، پیشینگوئی سب دی ویکھ وکھائیا۔ نارد کہے مینوں کچھ لین دیو خاکہ، پنا نقش توں نقشہ دیاں بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن دھار سرب کلا سمراتھا، سمرتھ پُرکھ اینکار اک اکلّا بے پرواہیا۔

☆ ۲۵ پھلگن شہنشاہی سمت ۶ پتر سنگھ دے گرہ پنڈ اوگرا ضلع گرداس پُر ☆

جن بھگتو میرا سُنو دُکھڑا، نارد رو کے رہیا جنائیا۔ میں چار جگ دا بھکھڑا، بھکھے دی بھکھ نہ کوئے مٹائیا۔ پر بھ چرن دھوڑ نال میرا اے نہ رنگیا
 کھڑا، کھار بند دے وچوں کہہ کے دیاں سنائیا۔ سچ سہاوی ہووے نہ رُتڑا، رُتی رُت نہ کوئے وڈیائیا۔ سچ بچھو میں پر بھو دی دھاروں اُترا، اُتر پورب پچھم
 دکھن پھر کے آیا چائیں چائیا۔ میرے صاحب نے ہُن میٹوں کہا آ میرے پترا، سر میرے ہتھ لکائیا۔ ویکھیں میرے بھگت رہن دیویں نہ کسے نکرا،
 کونے کونے وچوں لینے جگائیا۔ میں رُوپ دھارنا وانگ ستھرا، ڈنڈے ہتھاں وچ کھڑ کائیا۔ گرہ گرہ لگاؤنا مجرا، تاج دُھر دا اک وکھائیا۔ میرے پر بھو
 دا تکو مجرہ، بن حاجیاں حج کرائیا۔ جس دے لیکھے وچ بھگتاں دا جنم سدھرا، سدھ اگلی پچھلی دے درٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ نارد کہے میں بنا جنیندی توں پیا جم، اپنا رُوپ بدلایا۔ ناتا رکھیا نہیں ماٹی چم، چم درشٹی دتی بدلایا۔ جن
 بھگتو تھانوں کاہدا غم، چنتا نظر کوئے نہ آئیا۔ تھانوں ملیا ساجن ہم، ہمساجن مل کے بے ودھائیا۔ جس دا اگتا اک نام، نر نر نکارا اک درٹائیا۔ ترسنا
 میٹے تم، موہ دے چکائیا۔ اکتھے ہو کے کرینے کم، کاج تھانوں دیاں درٹائیا۔ بنا پر بھو دی یاد توں خالی رہے کوئے نہ دم، ساہ ساہ وچ رکھائیا۔ منسا بھیٹ
 کر دیئے من، منتا موہ چکائیا۔ پریم پریت دا بخشے دھن، دولت نام والی اپنی جھولی پائیا۔ سروتے رہیے مول نہ کن، ہر ہر دے لیئے وسائیا۔ پھر تھانوں
 دساگا، کیہڑا صاحب سنگر دا چن، کون چند نور چکائیا۔ سبھنو سب نے چھڈ جانا تن، تن رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ نارد کہے جن بھگتو پر بھ دا درشن پا کے میٹوں آیا ڈکار، میں رنج کے دتا وکھائیا۔ جاں اکھ کھولی جوتی نار دسی
 ٹیاری، جو بن وئی سو بھاپائیا۔ اوہا رُوپ انوپ شنگار، جگت سنیار نہ کوئے گھڑائیا۔ بستر اگم اپار، تانا پیٹا نہ کوئے رکھائیا۔ چلدی پھردی دی آوے چھنکار،
 قدم قدم نال بدلایا۔ جس ویلے میٹوں اشارہ دیوے نال پیار، میرا اندر دے ہلایا۔ جس ویلے میں اکھاں ویکھیا اگھاڑ، اگوں نظر کچھ نہ آئیا۔ میرا
 غصہ آوے ناڑ ناڑ، اگنی تت تت جلائی۔ میرا دل کردا بے میں اس دا بن جاواں لاڑ، لاڑی بنا کے لوں پرنائیا۔ پھیر ایہنوں راوی دے کنڈے تتی

ریت اُتے پھیراں وِچ مہینے ہاڑ، پیریں جوڑا نہ کوئے رکھائیا۔ وسن نوں گھر دیواں جھاڑ، جھاڑیاں وِچ ٹکائیا۔ سیر کرن نوں بلیاں وِچ پھیراں اُجاڑ، کانے کاہیاں وِچ بھوائیا۔ پھیر کھیل دکھاواں اپار، پڑدا اک اُٹھائیا۔ ہس کے کہواں میرے ورگا پتی تیتوں لہجنا نہیں وِچ سنسار، پتینے بے وطنیئے اگئی رتینے بنارت توں جس تیتوں لیا پرنائیا۔ توں دس پچھے کتھے وسنے، کون دوار ڈیرہ لائیا۔ کس دے چرن کول جھسنیئے، اپنی سیو کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ نارد کہے میتوں غصے وِچ کہندی گنجا، میری بودی دی سار کوئے نہ پائیا۔ نک چڑھا کے کہے تیرے گھر نہیں منجا، بستر نظر کوئے نہ آئیا۔ میں کئی پھڑ کے پھیر اپنا دکھایا پنچہ، پنچے انگلاں اُپر اُٹھائیا۔ یاد کر لے جے آئیوں میرے اس وِچ شکنجہ، تیرے چھکے دیواں پُھڈائیا۔ دیکھ میری بودی دے اندر پون اُنجا، بٹھ کے دتی ٹکائیا۔ میری صفت کرنہ سکے اکھر بونجا، باون دھار نہ کوئے سمجھائیا۔ میتوں ایہو اک رنجا، غصہ غم رہیا ستائیا۔ مات لوک وِچ جو آیا سو منگدا گیا منگاں، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ مکلیئے ہن میں صاحب تکیا سورا سربنگا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس نے جگت جہان کیتا اندھا، اکھاں والیاں نظر کسے نہ آئیا۔ میں بڑا بے پرواہ او دیکھ میرے پچھے بھیجی پھرے گنگا، ننگیں پیریں واہو داہیا۔ میں اوہدے نال کرن والا دنگا، فساد فیصلے والا دکھائیا۔ حکم دیواں پہلوں پانی لیا اپنا ٹھنڈا، میرے چرناں اُتے ٹکائیا۔ پھیر میتوں کہہ نارد تیتوں رہن نہیں دینا رنڈا، تیرا رنڈیا دینا کٹائیا۔ پھیر اپنا صاف کر کٹھا، تیر تھ تھناں پنڈھ مکائیا۔ جاں نگاہ بدلی دُرگا کھچی پھرے کھنڈا، گوبند کھنڈا نال کھڑکائیا۔ پھیر دیکھیا لالو دا نظر آیا منڈا، جو نانک ہتھ پھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلیک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے جیو جہان جگت دھندا، دھندوکار میٹے تھاول تھانیا۔

☆ ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت ۶ اوگرا سنگت نوت پنڈ اوگرا ضلع گرداس پُر ☆

نارد کہے جن بھگتو میری تکو اگمی چپی، جو چپ چاپ بیٹھی دھیان لگائی۔ جس نے جگت جہان دی ودیا والی بدل دینی لپی، دُھر دا نام شبد کر شنوائیا۔ جس بھید کھولنا ہے اُتے ٹپی، ہنگ برہم دے درڑائی۔ جس کھہرا جھڈاؤنا پتھر اٹی، ایکا اینکار ملائی۔ دُھر دی دھار دسنی مٹھی، رس اگما اک چکھائی۔ کوڑی کریا مار ماری پٹھی، اپنا بل پرگٹائی۔ دُھر دے نام دی دسنی چٹھی، سندیسہ اک سنائی۔ پرہو دا لیکھا نہیں سوا گٹھی، میروڈنڈ نہ کوئے چترائی۔ ایراپنگل سکھمن دھار نہیں کوئی نکی، نیکن نیک دے جنائی۔ سرگن دھار دکھائے زرگن اگئی، پردہ لوک مات چکائی۔ شبدی دھار گوہند دی سکھی، سکھ سنگر وچ سائی۔ جس دی مہا آذانت نہ جائے لکھی، اُس دا بھو دے سمجھائی۔ سرشی دتے اتن مٹھی، متھن کرے لوکائی۔ دھرم دی دھار جنائے متی، مٹر پیارا اک ملائی۔ ابناشی کرتا دسائے ہتی، ہتکاری جوڑ جڑائی۔ جس دا کھیل نت نوتی، نر نرائن بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا حکم اک ورتائی۔ نارد کہے میری چپی دا تکو منہ، کھ اُجل رہی کرائیا۔ جس حکم دسنا شبد گرو، گردیو سوامی کی درڑائی۔ جس نال پوتر ہونے بُت رُوح، رُوح بُت کرے صفائی۔ خوشی جنائے لو لوں، ساڈھے تن ہتھ وچے ودھائی۔ بھگت بھگوان میل ملائے ہوہو، سنمکھ دوویں سوہا پائی۔ جھگڑا مکائے نماز وُضو، وضاحت نال سمجھائی۔ سب دی اک کرائے رجوع، رضا اک وچ چلائی۔ کوڑی کریا کرے ممنوع، اگے قدم نہ کوئے لگائی۔ دین مذہب دی رہن نہ دیوے جوہ، جنگل پہاڑاں ویکھ دکھائی۔ ذات پات دی بھت رہن نہ دیوے چھوہ، اکو نام رنگ رنگائی۔ سچکھنڈ دوار دی دیوے سوہ، سوئی سرت آپ اٹھائی۔ بھو گھلائے دھرم دھار دی دھرو، دھروہ کسے نال نہ کمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائی۔ نارد کہے میری چپی اُتے لگا چپا، چارے جگ دین گواہیا۔ جو سندیسہ دے کے گیا نانک تپا، تپیشراں توں باہر سمجھائی۔ مان ملے اکو پپا، پار برہم پر بھ بھید گھلائی۔ آتم پر ماتم دھار سب دا ہووے پپا، ناؤں نر نکارا اک درڑائی۔ پیار مُجبت دی ہووے صفحہ، صفحہ کوڑی دے گوائیا۔ سنگر پیار دا ملے نفع، ونج اکو اک کرائیا۔ کلج کوڑی کریا میٹے دفعہ، سبجگ ست سچ پرگٹائی۔ اکو سنگر شبد کسے رہن نہ دیوے بے وفا،

وفاداری دے دڑائیا۔ دھرم دی دھار ہووے نہ خفا، غصّہ گلہ نہ کوئے پرگٹائیا۔ بچھلی کرنی کرے رفع، رفاقت اپنے نال بنائیا۔ دُھر دے نام دا بخش کے نفع، بھنڈارا اگم دے بھرائیا۔ صفت وڈیائی کر کے جسا، مہما اکھ کھٹھ سنائیا۔ کلجک میٹے رین اندھیری مساء، نوری چند چند چکائیا۔ ہوڑا سہاوے اُپر سنا، زرگن سرگن کھیل کھلائیا۔ بھگتاں لوں لوں ہووے رچا، رچنا اپنی دے جنائیا۔ گرگھ بنا کے دھرم دا بچّہ، بچپن اپنے وچ لکائیا۔ شبد سندیسہ دے کے سچا، سچ سمگری اک ورتائیا۔ کنجن گڑھ بنائے پنج تت تن کچا، اپنی دیا کمائیا۔ لیکھا پورا کرے مدینہ مکہ، کعبہ اپنی جھولی پائیا۔ جن بھگتاں قول اقرار کرے پکا، وعدہ اپنے نال رکھائیا۔ صدی چو دھویں انت لیکھا رہے نہ چونکہ چنانچہ البتہ، الف یے دا لیکھا ویکھے چائیں چانیا۔ دو جہان اکو ڈنکا وجے فتح، فاتحہ سب دادے پڑھائیا۔ بھگت بھگوان دا اکو آتم پر ماتم ہووے متا، مت متانتر رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہلنک زرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ست دھرم دی سچ جنائے ستا، ست ستوادی برہم برہمادی اپنا کھیل دکھائیا۔

☆ ۲۶ پھلن شہنشاہی سمت ۶ گر بخش سنگھ دے گرہ پنڈ نوشہرہ ضلع ہوشیار پُر ☆

نارد کہے میتوں آگئی یاد پُرانی، پنے پنے سپس نوائیا۔ جس ویلے پر بھ نے سمند ساگر رڑکيا پانی، رتن چو داں باہر کڈھائیا۔ تکی دھرم دی دھار سوانی، سوہنا روپ درسائیا۔ اُس سمیں ایراپت ہاتھی نے بولی اک بانی، اگئی دتی سنائیا۔ کلجک انتم جھکڑ اپینا چارے کھانی، خالص روپ نہ کوئے دکھائیا۔ آتم پر ماتم میل ملنا نہیں ہانی ہانی، برہم پار برہم نہ کوئے ملایا۔ کسے کم نہیں آونی و دیا والی و دوانی، و دت روپ نہ کوئے درسائیا۔ میں حیران ہو گیا سن کے بولیا نیز چک کے ویکھیا ایہہ کی کھیل اگم مہانی، حکم کی سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ ایراپت ہاتھی پھیر ماری چیک، دکھن دشا دھیان لگائیا۔ کلجک ویلا وقت پھیر آوے ٹھیک، ٹھاکر اپنا حکم سنائیا۔ میرا شبد کرے تصدیق، شہادت اک بھگتائیا۔ اوہ سمبل دا ہووے وسنیک، در دوارا اک سہائیا۔ اُس دی دھار ہووے باریک، جگت نیز نظر کوئے نہ پائیا۔ اوہ بھگتاں نال کرے

پریت، پریتم ہو کے میل ملائیا۔ چار جگ دی بچھلی میٹے لیک، لائن اگلی دے سمجھائیا۔ سرشٹی درشٹی لئے جیت، جاگرت جوت کرے رُشائیا۔ بیٹھا رہے آپ اتیت، ترے گن دامالک بے پرواہیا۔ سوہنگ ڈھولا دتے گیت، آتم پر ماتم راگ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ نارد کہے میں ہس کے کہا اوئے بنا ماں توں جسں والے ہاتھی، میتوں دے سمجھائیا۔ ایہہ تینوں خبر سندیسے والی کس دسی پاتی، بن اکھراں دتی پڑھائیا۔ ست سچ جنا ساکھی، سخن اکو اک درڑائیا۔ اُس ویلے کیہڑا نچھتر کیہڑا گرہ کیہڑی ہووے راسی، کیہڑی دشا ونڈ ونڈائیا۔ اُس ہس کے کہا او براہمنا اوہ آپ پُرکھ ابناشی، ناشوان نہ رُپ دھرائیا۔ کلج انت صدی چوڈھویں اک آسی، آسا سب دی ویکھ وکھائیا۔ شکر بیٹھا نہ رہے اُتے کیلاشی، برہما بھجے واہو داہیا۔ وشنوں بنے داس داسی، سیوک ہو کے سیوکمائیا۔ اُس ویلے سرشٹی دی درشٹی اندر ہوئے اداسی، ساتک ست نہ کوئے کرائیا۔ اک پُکار کرنی حضرت عیسیٰ جس چڑھنا پھاسی، مسیح مسلہ اک وکھائیا۔ بیس پیسے کلج میٹنی اندھیری راتی، رُتڑی اپنے نال مہکائیا۔ ایہہ میری خبر دُھر دی پاتی، بنا اکھراں توں پترکا دتی جنائیا۔ نارد کہا ایہہ کیہڑی لمی واٹی، اک دو تن چار چوتھا جگ آوندیاں دیر لگے نہ رائیا۔ نالے تالی ماری اکھٹاں میٹیاں نارد کہے میتوں آیں دسداجویں صاحب دے تھلے اُس ویلے اُلٹی ہونی کھاٹی، اُلٹی مت دین دُنی کرائیا۔ میں وی ضرور پُجاں پنڈھ مُکا کے واٹی، وٹنل کے جاواں چائیں چائیا۔ نگی رکھاں چھاتی، چھاتی ٹھوک کے کہاں چھتر دھاری دینے رُلائییا۔ ایہہ میری خوشی دی کہانی کوئی کیتی نہیں گُستاخی، سچ دی سچ دتی سنائییا۔ پر یاد رکھیں سمت شہنشاہی ست دی سدھراں بھری آونی وساکھی، چوڈاں چوڈس چوڈاں ونڈ ونڈائیا۔ پنجاں پیاریاں ایشان کرنا ساڈھے دس وجے راتیں، انگلاں دس دس سر اُتے ٹکائیا۔ پنجاں لکھاریاں لیکھ لکھنا بہہ کے اُتے کھاٹی، ہر بھگت دوار سو بھاپائیا۔ پنجاں درباریاں سپیس اُتے پنچ پنچ سیر دی سرتے جگی ہووے جل والی چاٹی، بھانڈا کچا مٹی سو بھاپائیا۔ اوہ امرت جل پُرکھ اکال دین دیاں سب نوں بخشنا نال پریم والی گلاسی، رس جام رُپ بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہلنک زرائن نہ، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کھیل کرے ان پچھاتی، بے پہچان اپنا حکم ورتائیا۔

☆ ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت ۶ بوڑ سنکھ دے گرہ پنڈ وزیر پُر ضلع گرداس پُر ☆

نارد کہے پر بھو میتوں پیغمبر مار دے دابے، مقامے حق حق اکھوائیا۔ کچھ لیکھا دس دے جو بغداد جنایا نانک بابے، بابل تیرا بھو رہے درڑائیا۔ واحد خدا خود جھگڑا پاؤنا کجے، محراباں روون مارن دھائیا۔ اُمت اُمتی آؤنا عذابے، رسول نبی ویکھ وکھائیا۔ جو لیکھا لکھیا حضرت محمد دی کتابے، کتب خانیاں توں باہر رہیا سمجھائیا۔ صدی چوڈھویں انت سب نے ہونا لاجوابے، لاشریک لیکھا منگے تھاوں تھانیا۔ دروہی پروردگار نے بدل لئے ارادے، دلیل دلیل وچوں بدلایا۔ لہنا ویکھے پن صوابے، حضرتاں دا حضرت بے پرواہیا۔ چار کُنٹ دہ دشا شور و غل دا ڈنکا واہجے، وضاحت نال سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ لیکھا ویکھنا جیہڑے پشو ڈھور کھاندے، پنچھیاں کھل لہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے پیغمبر ویکھن اگتا حرف، جس نوں الف یے نہ سکے سمجھائیا۔ جس نال سب نوں دیندا رہیا شرف، مشرف نال وڈیائیا۔ اُس نال کرن لگا بے طرف، طرفداری نہ کوئے جنائیا۔ جھگڑا پائے غربن شرق، شرطیہ اپنا حکم ورتائیا۔ اپنا حکم نہ کرے ترک، تُرکی والے تڑت لئے اٹھائیا۔ صدی چوڈھویں انت پین نہ دیوے فرق، فرقے دار کرے خلق خدا ئیا۔ محمد دا وعدہ پورا کرے شرط، شرع دی شریعت دے بدلایا۔ لیکھا تکیے اُپر عرش، عرشاں دا مالک نورِ الہیا۔ نگاہ مار اُپر فرش، زمیں زماں کھوج کھوجائیا۔ صوفیاں اُتے مُجبت دا کرے ترس، رحمت حقیقت حق رکھائیا۔ نورِ الہی جوتی دھار نر اُن ہو کے دیوے درس، پردہ پردہ نشیں آپ اٹھائیا۔ محمد دی محبوب مُجبت وچ میٹے حرص، ہوس اگلی دے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہلنک نر اُن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دُھر دا حکم حاکم ہو کے لئے ورت، ورتمان اپنی کھیل کھلایا۔

☆ ۲۶ پھلگن شہنشاہی سمت ۶ دلپ سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر ☆

نارد کہے میں نرگن دھار نٹھا، دوس دہاڑے بھجا واہو داہیا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد ویکھیا اکٹھا، بہہ کے متا پکایا۔ اشارہ کرن لہندی دشا اڈا گھٹا، خاکی خاک دہانیا۔ نالے کڈھ کے صدی چودھویں ویہویں دا ویکھن پٹا، جو دھر درگاہی دتا پھڑانیا۔ پھیر اُمت دا چیتھر ویکھن پھٹا، اگم لون اکھ کھلایا۔ پھیر تنگ مانو مانو دسدا رٹا، اللہ رام نال دہانیا۔ نگہ ماری دھر دے نام دا لگا ٹھپتا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ چوداں لوک رہنا نہیں ہٹا، چوداں طبق طبق دہانیا۔ حصہ رہے کوئے نہ کھتا، سانجھی گنڈھ نہ کوئے رکھانیا۔ جسا جسم ضمیر سب دا ہوناتا، تتوت نہ کوئے بھجھانیا۔ دھر دے حکم وچ فرق پینا نہیں رتا، خالق مالک رہیا جنایا۔ لیکھا جانے بیتھار تھ بیتھا، یدی اپنا حکم ورتانیا۔ جھگڑا ویکھن کایا مٹا، ساڈھے تن ہتھ گرا لیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ نارد کہے میں ویکھیا بچھا پرت، پر بھ پریم ول دھیان لگایا۔ نگہ ماری پھیر اُپر دھرت، دھول دھول ویکھ وکھانیا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد اپنی شرع دی ویکھن شرط، پردہ پردیاں وچوں اٹھانیا۔ ساڈی منظور ہوئی عرض، آرزو اور رہی نہ رانیا۔ پروردگار سانجھا یار کھیل کرے اسپرج، اچرج لیلآ آپ بنایا۔ جس دے کول چار جگ دی پچھلی فرد، سنجگ تریتا دواپر کلج لگیا رہن کوئے نہ پانیا۔ سو کھیل کرے یودھا سوربیر مردانہ مرد، مدد منگ نہ کوئے منگایا۔ اُمت اُلٹی کرے درد، پُٹھی سدھی سکے نہ کوئے بنایا۔ شرع چھری مذہب دی میٹے کرد، قاتل مقول قتل گاہ دا لیکھ مکانیا۔ غریب نمائیاں ونڈے درد، دکھیاں دین دیال ہوئے سہانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ کھلایا۔ نارد کہے میں وی کول جا کے گیا جھک، سجدہ سپس جھکانیا۔ سُبھاوک لیا پچھ، پیغمبر و میتوں دیو درڑانیا۔ تہاڈی اُمت دے کول کی کچھ، کی کلمہ آئے ورتانیا۔ حضرت محمد کیوں کٹائی مچھ، لباں دین دہانیا۔ صدی چودھویں کیوں نہیں ہندے خوش، خوشحالی وچ وجے ودھانیا۔ تئیں کیوں ڈردے پُرکھ اکال دا اکو شبدی اٹھیا سٹ، سٹ دُلا رلے انگڑانیا۔ جس نے دین دُنی ذات پات مذہب شرع دی بدلنی رت، رتڑی پر بھ دے نال مہکانیا۔ جس نے تہاڈے خالی کیتے کایا والے بت، بتخانے روون مارن دھانیا۔ اُس نے سب دی بدل دینی رت، رتڑی اکو

اک مہکائی۔ موسے کہا نارد اوہ دیکھ پی لٹ، چاروں کُنٹ دھیان لگائی۔ حضرت عیسیٰ کہے ساتھوں سب کچھ جانا چھٹ، ناتا سکے نہ کوئے جڑائی۔ نارد پھڑ کے اپنا آپے گٹ، ہلونا دتا لگائی۔ بہڑی تہاڈے کولوں سب کچھ جانا کھس، وست اُمت اُمتی رہن کوئے نہ پائی۔ میٹوں آیں جاپدا سب نے اِکو اگئی گاؤنی ٹک، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا ڈھردر گاہیا۔ جس دا پرکاش ہونا اگئی جوت، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ڈگمگائی۔ نارد کہے پیغمبر و رسولو نبیو اِنج دی ایہو تقریر بہت، جو تحریر روپ بدلایا۔ صُبح پھیر ملانگا نال شوق، شک رہن کوئے نہ پائی۔ ہن میٹوں پر بھ دے چرناں وچ جان دیو پھنچ، پنچے دوہاں ہتھاں رہیا دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ست دھرم دی سچ چلائے رونس، رسم وچ اسم سب دادئے بدلایا۔

★ ۲۷ پھلگن شہنشاہی سمت ۶ پیارا سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر ★

نارد کہے پیغمبراں میٹوں وٹی گھوری، تیوڑی متھے اُتے پائی۔ پنڈتا گل سُن ضروری، براہناتیتوں دیئے جنایا۔ ساڈے کلمے دی کر مشہوری، مشورہ تیرے نال پکائی۔ ساڈی رہ وچ حضوری، حاضر ہو کے سیس نوائیا۔ نارد کہے میں پٹھے ہتھ جوڑ کے کہا کجک دے جیوں میٹھوں ہندی نہیں ---

میٹوں آیں دسا تہاڈی اُمت کوڑی، انت کہن کوئے نہ پائی۔ تہاڈے کول پُرانی صفا رہنی تے پھوہڑی، دوجی وست نظر کوئے نہ آئی۔ محمد نے بودی پھڑ کے کہا تیری پُٹ دیواں جوڑی، پھڑ کے دتا ہلایا۔ نارد کہے میں پادینی بھسوڑی، پر بھ نوں کہہ کے کلا اُلٹی دینی بھوائیا۔ انت رہن نہیں دینی کسے دی غروری، غربت سب دی باہر کڈھائی۔ میرا مالک تہاڈا خدا سدا داد ستوری، دستور اپنا نہ کدے بدلایا۔ کسے دی وچن نہیں دینی آگے تنبوری، تار ستار سب دی دینی ہلایا۔ جنبو دیش کھیل ویکھو جمہوری، ظاہر ظہور رہیا جنایا۔ موسیٰ ہس پیا نارد اتک پرکاش کوہ طوری، تریا توں باہر درسایا۔ حضرت عیسیٰ کہے واٹ نہیں دوری، دُور دُراڈا پنڈھ نہ کوئے رکھائی۔ نارد کہا تیس چورما کھانا کہ چوری، میٹوں دیو سنایا۔

گاں کھانی کہ سوری، سور میو چھاتی تے ہتھ مار کے دیو درڑائیا۔ محمد ہس کے کہا براہمن تیری کڈھ دیئے کڑاہ پوڑی، ددبے نال جنایا۔ نارد کہا میرا متھا تکو پیشانی تکو جتھے پر بھ دے چرناں دی لگی دھوڑی، دھوڑاں تہاڈیاں دیاں اڈائیا۔ پُرکھ اکلا دین دیاں سب نوں اکٹھے کر کے رہیا نوڑی، نرڑ کے بندھن دیوے پائیا۔ شرع دی زنجیر ہتھوں چوڑی، بندھن بندھ نہ کوئے بندھائیا۔ جس نے دین دنی کیتی موڑھی، مورکھ مورکھاں نال ٹکرائیا۔ اوہ تکو جیہڑی نانک کھیل کیتی سی کھڈوری، خود اپنا آپ پڑدا لاپیا۔ اپنی کایا ویکھو کعبے والی خالی دے سے چٹوری، دست وچ نہ کوئے دکھائیا۔ رباب ستار تکو تنبوری، ناڑی ناڑی کھوج کھوجا۔ تہاڈی اُمت تہاڈے امام آگے بھرے نہ کوئے حضور، حاضر حضور نظر کوئے نہ آئیا۔ تئیں سارے پیغمبر میرے ہوو مشکوری، مشکل تہاڈی دیاں جنایا۔ کسے دی رہنی نہیں صبر صبور، ثابت نظر کوئے نہ آئیا۔ ساریاں دی منزل کر دینی -----

- ، عزت آبرو لیکھا دے مکائیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ شاہ سلطانا الہی رُوپ نوری، نور نورانہ کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنے حکم دی اپنے حکم وچوں دے منظوری، مہر دھر دے نام والی لگائیا۔

☆ ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۶ رویل کور دے گرہ پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر ☆

نارد کہے پیغمبرو میں تکیا تہاڈا خدا، خدی تہاڈے نال رکھائیا۔ جیہڑا تہاڈی اُمت کرن لگا جدا، ناتا رہیا تڑائیا۔ تئیں کیوں کہندے اُس نوں خدا، ایہو جیسے اللہ دانام ----- تئیں سارے کہہ دیو الوداع، اپنا چہرا لو بدلائیا۔ تہاڈے اُتے کی اوہدا ددبا، میتوں دیو سنایا۔ اُس دے نالوں میں چنگا رب ربا، ربی نور میرا ویکھو چائیں چائیا۔ میرے کول پیار محبت لب لب، لبریز پیمانہ دیاں دکھائیا۔ ستمکھ ویکھو اپنا ابا، آب حیات دیاں پیائیا۔ میری بودی نوں سلام کرو تہانوں آوے بڑا مزہ، رس انوکھا دیاں دکھائیا۔ پھیر تہاڈے اُتوں ٹل جائے صدی چودھویں دی قضا، قاضیاں ملا دیو سمجھائیا۔ چلنا میری اک وچ رضا، رازق رازق رحیم دیاں دکھائیا۔ نہیں تے تک لو سب نوں ملنی ضرور سزا، سزا یافت ہوئے جگت لوکائیا۔ میں پھر کے

آیا سب دے اندر کیتی گجا، بُتخانے کھوج کھوجائیا۔ پر یاد کرو ادھر ویکھو مخول نہ منیوں سمبل وچ تہاڈے سنبھالن والے دی جگہ، جو جگدیش میرا دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس شرع دھار میٹنی حد، حدود حضرتاں پار کرائیا۔

☆ ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۶ دیدار سنگھ گرہ پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر ☆

نارد کہے ماجھے والیو میں تہانوں کہاں بھاؤ، بھامیرے نال لینا کرائیا۔ میرے نال سودا کرو اگاؤ، دُھر دے حکم نال جنائیا۔ میں تہاڈے کول و پچنے کے توتے راہو، براہمن ہو کے نچتر تہاڈے ہتھ پھرائیا۔ میٹوں شاہوکار دسیو کوئی ساؤ، جیہڑا ٹھگی نہ کدے کمائیا۔ نال میں وی آواں جیہڑا چار جگ پر بھ دا پُت کماؤ، دوس رین بھجاں واہو داہیا۔ میں کسے دا کچھ نہ کھاؤ، ساریاں دا کھادھاپیتا کڈھ کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ میں دھرم دا پھریدار کلج انت ستیاں نوں جگاؤ، ہلونا دیواں تھاؤں تھانیا۔ جیہڑے نہ اٹھن اوہناں نوں پھڑوں بانہو، باہاں نوں پھڑ کے دیاں اٹھائیا۔ میٹوں کھیل ویکھن دا بڑا چاؤ، چوکتا ہو کے بھجاں واہو داہیا۔ پُرکھ اکال سب دا دستاں ملاہو، کھیٹ کھیٹا اک دکھائیا۔ جو کلج انت بنے بے پرواہو، بے پرواہی وچ سمائیا۔ پیغمبراں توں لیکھا منگے بن کے دُھر درگاہو، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ پچھلی چار جگ دی کیتی ڈھاہو، ڈھاہ کے خاک دے ملائیا۔ پھر میں بنت بناؤ، گھڑن بھٹنہار دیا کمائیا۔ نارد کہے اوس ویلے میری سیوا ضرور لگاؤ، لگن اکو اک بنائیا۔ دھرم دی کیتی پھیر دوہراؤ، دوہرا اپنا کھیل کھلائیا۔ میٹوں آس جاپدا نام بھنڈارا اک ورتاؤ، وارث ہو کے آپ دکھائیا۔ کلج کوڑی کر یا انت مُکاؤ، مکمل اپنا حکم سمجھائیا۔ اوتاراں پیغمبراں ضرور دباؤ، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ ترے گن گنی اک لگاؤ، دو جہان سکے نہ کوئے بُجھائیا۔ بھگت بھگوان داسکھ ضرور چلاؤ، سوہنگ مہر اک لگائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء دو جہان آپ نواؤ، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ ہر جن کو جھے کملے ضرور تراؤ، بھگت سہیلے پار لنگھائیا۔ سنجگ ساچا دھرنی دھرت دھول دھول اُتے ضرور

دکھاؤ، گھرانہ اکو اک دکھائیا۔ دین دنی کوڑ گڑیا ضرور رواؤ، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھائیا۔ سچ دوارا ست پڑکھ آپ پرگٹاؤ، پرگنا اکو اک دکھائیا۔ ست دھرم سچ نشان ضرور جھلاؤ، جگت جہان نظری آئیا۔ نارد کہے جن بھگتاں منسا ضرور پور کراؤ، کروٹ بدلے دھردر گاہیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ اک اکھواؤ، آخر اپنا حکم ورتائیا۔ آتم درسی درس درساؤ، دہ دشا نظری آئیا۔ کلجگ انتم چکھا بھجاؤ، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نارد کہے گرہ نچھتر حکمے اندر حکم وچ بدلاؤ، بدلی برہما وشن شو آپ کرائیا۔

☆ ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۶ ہزارا سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر ☆

نارد کہے میں پیغمبر اں کہا تہاڈا پینڈا مکا، صدی چودھویں مکمل رہیا درڑائیا۔ حضرت محمد آہ لے اگنی رُقد، جو پنا حرف حروف لکھائیا۔ آگے کلمہ ہونا شبد دو ٹکا، تخم تاثیر سب دی دے بدلایا۔ پانی رہنا نہیں کسے حقہ، چلم سب دی دے بھجائیا۔ اگلا بھیو رہے نہ چھپا، پردہ دیاں اٹھائیا۔ پڑکھ اکال اکو شبد اٹھاؤنا دلارا ستا، پوت سپوت آپ پرگٹائیا۔ جس لہنا تکنا پنج تت کایا بنا، بتھائیاں دیکھ دکھائیا۔ جھگڑا پاؤنا دیپ کشا، کروچ پشکر نال رلائی۔ دیکھو اگنی دھار ہو کے اٹھا، نرگن نر ویر لئے انگڑائیا۔ میرے غریب اُتے تٹھا، سر میرے ہتھ لکائیا۔ شبدی دھار پھڑ کے گٹا، ہلونا دتا لگائیا۔ اوہ تک محمد دا تارا نشان جاندا اٹھا، چند سنگ نہ کوئے دکھائیا۔ عیسیٰ موسیٰ پاؤنی بھٹا، بھٹکل کرے لوکائیا۔ کوڑ گڑیا پاؤنی لٹا، لٹیرا کلجگ نال ملائی۔ سب دا بھاگ دے سکھٹا، سر ہتھ نہ کوئے لکائیا۔ مان رہنا نہیں لباں مچھاں، مشکل حل کرے لوکائیا۔ محمد میری گل دا کریں نہ غصہ، گلہ نہ کوئے رکھائیا۔ مقبرے وچ تیرا گرلاوے جسا، تن وجود دے ڈھائیا۔ دروہی خدا محبوب تیرا ویلا پچا، پوجا اور رہے نہ راہیا۔ لیکھا پورا ہونا کلجگا، کلکاتی دے کھپائیا۔ اکو نور الہی ہونا اگھا، اگن آتھن کرے رُشائیا۔ شبدی دھار کھیل ورتے اُتے بندا، لیکھا پورا کرے جو ارجن گر سندیسہ دتا بابا بڈھا، شبدی شبد سرت نال جنائیا۔ جو آسا پوری رکھی مہاتما بڈھا، بدھی توں پرے اکھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے

میں محمد کہا تک نور اسمانی، اسم اعظم اک جنائیا۔ جس دا جلوہ باہر جسم جسمانی، جلوہ گر اگم اتھاہیا۔ جس دی منزل روعے رواں روحانی، رضی ازی نزی اعظم اک اکھوائیا۔ اوہ دیکھے تیری تکبیر والی تحریر والی تقریر والی کلامی، کلمہ کلیاں وچوں کھوج کھوجائیا۔ جو محو مالک مہربان محبوب دو جہانی، سانجھ یار دو جہان اکھوائیا۔ امام اماما شہنشاہ سلطان، نور ظہور اک دکھائیا۔ تہاڈی شرع دی کٹے غلامی، شاہ حقیر دیکھے تھاوں تھانیا۔ دُھر دے حکم دا حکم ہووے اک دائمی، کامل مُرشد دے درڑائیا۔ سب داناتا جوڑنا باہمی، مذہبی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ سب دا لہنا تکی پیشانی، دُھر مستک کھوج کھوجائیا۔ جھگڑا میٹے انجیل قرآنی، کایا گرہ دیکھ دکھائیا۔ دین دُنی تکی جگت بے ایمان، بے پرواہ اپنا پڑدا آپ اٹھائیا۔ تیری انت اخیر بے نظیر منظور کرے سلامی، سلام علیکم علیکم سلام صلح کُل اپنے وچ چھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے آد جگاد جگ چوکڑی نرگن سرگن ایٹھے اوتھے دو جہانی، دو جہان سری بھگوان بھگوان اپنا حکم ورتائیا۔

☆ ۲۸ پھگن شہنشاہی سمت ۶ آسا سنگھ بلاک سنگھ دے گھر پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر ☆

نارد کہے محمد نے کھولیا اگمی بستہ، پنا شرع توں شریعت توں باہر کڈھائیا۔ تکیا اُس دا لیکھ انتم سب دا اکو ہونا رستہ، رہبر اک ہو آئی۔ پروردگار ساچا مارگ ہووے سددا، حقیقت دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں چوڈاں طبقات توں باہر ہووے سددا، دہ دشابجے واہو داہیا۔ مارگ لاؤندا جائے سچ کرنی کار کمائیا۔ بھیو کھولدا جائے کایا مائی کچ دا، کنچن گڑھ آپ سہائیا۔ لیکھا رہن نہ دیوے من مت دا، گرمت اک درڑائیا۔ انتم اکو پیار پاؤنا پنج تت دا، تتوت اپنے رنگ رنگائیا۔ ہور لیکھا لیکھ ہونا برہم مت دا، مت متانتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ جیہڑا پُرکھ اکال ہر ہر دے وچ وسدا، لکھ چوڑاسی رہیا سمائیا۔ اُس سدیسہ دینا اپنے جس دا، صفتاں والی صفت پڑھائیا۔ اُس ویلے محمد اسماناں ول تکدا، طاقت بن نیناں نین اٹھائیا۔ چارا رہنا نہیں کسے دے وس دا، طاقت سکے نہ کوئے ازمائیا۔ پھیر حکم سُنیا اگمی لکھ دا، لکھ اگوچر رہیا درڑائیا۔ دُھر امام کھیل کرنا پر تکھ دا، عملاں توں رہت

دسے لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ نارد کرے محمد تکی غور نال کتاب، بنا کتب خانوں ہتھ اٹھائیا۔ جس وچ مضمون خود خدا ہووے دھر دا احباب، متر پیارا دھر درگاہیا۔ کلمہ کلمے دی مارے آواز، سوئی کائنات آپ اٹھائیا۔ محبت مہر دی وجائے رباب، ربی نور اپنی دیا کمائیا۔ انتر نرتر کھولے راز، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ شرع چھری وچوں سب نوں کرے آزاد، قاتل مشمول دا لیکھا دے مکائیا۔ اکو ناد سنائے انادی ناد، انراگی اپنا آپ درٹائیا۔ جتھے پیغمبراں دا ختم ہو جائے جواب، سوال دی جُرت نہ کوئے رکھائیا۔ بنا سیس توں ہوئے آداب، سجدیاں وچ نیوں نیوں لاگن پائیا۔ جیہڑے چوواں مسلے زمین اُتے نانک لکھے بغداد، بغلی کندھیاں اُتے لکائیا۔ اوہ نورے چشم چشمے شباب، زوے زہی سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک درٹائیا۔ نارد کہے محمد نے بدلایا اک ورقہ، واقع تکیا بے پرواہیا۔ جس وچ لیکھا پروردگار گھر کا، گرہ اکو نظری آئیا۔ اوتھے جھگڑا نہیں درویش درکا، در بھکھاری ونڈ نہ کوئے وڈائیا۔ مہربان محبوب مہر آپے کردا، کردار دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجک ویس آپے دھردا، نرگن سرگن روپ بدلایا۔ کلمہ کائنات نبی رسول ہو کے آپے پڑھدا، سجدیاں وچ نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ مڑھی مسانی آپے رہیا سڑدا، گور وچ اپنا ڈیرہ لائیا۔ اوہ لیکھا جانے چوٹی جڑ دا، دو جہاناں کھوج کھوجائیا۔ اشارہ کردا محمد ا جو جہا سوانت ضرور مردا، ایسے طرح دین مذہب انت رہن نہ پائیا۔ ایہہ کھیل ہونا نرائن نردا، نر ہر اپنی کار بھگتائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی نیت نوت جو چاہے سو کردا، کرنی دا کرتا داتا دھر درگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچی منزل اگئی آپے چڑھدا، درگاہ ساچی مقامے حق حق وچ درسائیا۔

☆ ۲۸ پھلگن شہنشاہی سمت ۶ بھاگ سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر ☆

نارد کہے میں نعرہ لایا حق میرے مولا، تیری بے پرواہیا۔ اوس سندیسہ دتا جا چو داں طبقات پارولا، ہوکا دے ڈھر درگاہیا۔ خبردار ہو جاؤ محمد دا پورا ہون لگا تو لا، اقرار نامہ دے درڑا گیا۔ نالے نگاہ ماری اُپر دھولا، دھرتی دیکھ وکھانیا۔ پھیر اپنا سجا کھتا پھرکا کے ڈولا، بن باہواں لئی انگڑا گیا۔ پروردگار سب دا بھار کرنا ہولا، بوجھل نظر کوئے نہ آ گیا۔ اوہ کھیل کرے جلدی جلدی تو لا، طالب طلب سب دی ویکھ وکھانیا۔ نال ہس کے کری مٹولا، دوویں ہتھ کتاں اُتے لگا گیا۔ خدا بخشن والا تھانوں نیازاں والیاں چولاں، چاء اکو وار کرا گیا۔ تھانڈا لیکھے لگنا پیکا سوہرا، دو جہان دین ڈھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دا دوہری ہو کے دیکھے دوہرا، ظاہر ظہور اپنی کرنی آپ کرا گیا۔

☆ ۲۸ پھلگن شہنشاہی سمت ۶ میلا سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر ☆

نارد کہے محمد میتوں نرگن دھار دی پئی لٹک، چمک چمک وچوں نظری آ گیا۔ اوس نوں تک کے میرا اندر رہیا سسک، ہوکیاں وچ رہیا جنا گیا۔ پیغمبر جے اپنی اللہ رانی نال میرا لگا دیس عشق، پریم پریم وچ بندھانیا۔ میں پھیر لٹاں ماروں سورگ بہشت، جنت دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ میں کیہرا بھوگی گرہست، جگت وائنا نہ کوئے رکھانیا۔ ایہو آشا میں کیتی رام دے گرو کول وشت، وشیاں توں باہر دتا درڑا گیا۔ اوہ وی گیا سی کولوں کھسک، پلو گیا چھڈا گیا۔ میرے ہتھ نہ ٹانک رہی نہ جست، نرگن سرگن دوویں کم کسے نہ آ گیا۔ میری بڑی پُرانی حرص، ہوس دیاں درڑا گیا۔ میرے انتر پریم دی دھار رہی رسک، بوندا بانڈی میگھ برسایا۔ میں تکنا چا ہندا اپنی وچ درشت، درشتی کون نظر کوئے نہ آ گیا۔ اوہ تک لے میرے محبوب والی لکھت، جو لیکھا ڈھر دا رہی جنا گیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ نارد کہے محمد سُن لے میتھوں اگئی بانی،

دُھر کلمے نال جنایا۔ تیری اللہ رانی دا میں ہانی، جوڑ سوہنا سوہنا پائی۔ ساڈے پریم پیار مُجبت دا بنے آب حیات پانی، جگت آب دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جگت نمازاں توں پرے دی سُن کہانی، کتھا اکھ دیاں جنایا۔ جے میتوں ایہو جیہی مل جائے سوانی، سوہنا گھر دیاں سُہانیا۔ چوڑاں طبقاں وچ کھیل کراں مہانی، خالق خلق روپ بدلایا۔ تیتوں پھر خوشی نال دیواں پیغامی، سندیسہ دُھر درگاہیا۔ میں سب دا انتر جامی، انتریا متا دیاں درڑانیا۔ نالے کہاں میں تے میری رانی دے حکم نال گلوں لاه دے غلامی، شرع زنجیر دے تڑانیا۔ اوہ تک جلوہ عوامی، عوام وچ میرا نورِ الاہیا۔ ہن میتھوں جھلی نہیں جاندی بدنای، بدی دا لیکھا دینا مکانیا۔ کیوں میں شہنشاہِ سلطانی، پاتشاہِ اک اکھوانیا۔ جس نے کلمے اندر بھیجے کرشنا رامی، رادھے سیتا میرے ڈھولے گانیا۔ میں بڑا گنِ ندھانی، گھر گبھیہر اکھوانیا۔ میں سب دی میٹنی بے ایمانی، انتر انتر ویکھاں چائیں چانیا۔ توں میرا حکم مانی، میرے توں دُور خدا نظر کوئے نہ آنیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، مالک دُھر دا انامی، انعام وچ پیغام اگلا دیاں سنایا۔

☆ ۲۸ پھگن شہنشاہی سمت ۶ سنٹا سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر ☆

نارد کہے انت ہونا پئے خانہ بدوش، گھرانہ نظر کوئے نہ آنیا۔ مان رہے نہ کایا مائی پوش، پشت پناہ ہتھ نہ کوئے رکھانیا۔ سب نے ہو جانا خاموش، خواہ مخواہ اپنا حکم نہ کوئے ورتانیا۔ کسے دا اندر کوٹ رہنا نہیں جوش، جواں مرد نہ کوئے اکھوانیا۔ سب دی لکانے لاؤنی ہوش، ہوشیا ریاں نال پرہہ اپنا حکم ورتانیا۔ اندر پیغمبر و ہونا پئے کلمہ فروش، فروخت کرو تھاؤں تھانیا۔ نظری آئے رو پوش، غلاف انصاف وچ دئے دُہانیا۔ پچھلی رہے کوئی نہ سوچ، سمجھ اگے دئے جنایا۔ میری آشنا کہندی لوچ، ترسنا دئے دُہانیا۔ کھیل ورتے دُھر دا کھونت، خصم نورِ الاہیا۔ جتھے کسے دی نہیں کوئی پہنچ، اپنا بل نہ کوئے دکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جگت دی دھار میٹے ادوت، عدالت عدل وچ رہن مول نہ پانیا۔

☆ ۲۸ پھگن شہنشاہی سمت ۶ کرتار کور دے گرہ پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر ☆

نارد کہے میں چوڑاں طبق ویکھی اگمی پون، پون پانی توں باہر نظری آئی۔ میں خوشی نال لگا سون، آسن سنگھاسن اک وچھائی۔ میںوں جھٹ محمد لگا بلاؤن، ہلونا اک لگائی۔ توں آیا ایتھے کون، کافر ڈیرہ لائی۔ اچی اچی لگا سناؤن، زور زور نال سنائی۔ میں نیویں کر لئی دھون، اچی اکھ نہ مول اٹھائی۔ ہتھ مروڑ کے لگا پچھتاؤن، پشچتاپ وچ سنائی۔ پھر سچ نال کہا محمد جیہڑا دین دنی لگا بدلاؤن، دو جہان ویکھ وکھائی۔ میں اوس دا گاؤن والا گاؤن، ڈھولے صفتاں والے سنائی۔ جس نے رام روپ ہو کے ماریا راؤن، راون دہسر دتا ڈھاہیا۔ کنس سنگھاسن دتا نہ سون، کاہن ہو کے لیکھا دتا مکائی۔ اوہ میر مالک کلج وچ سبج آیا لگاؤن، دھرم داراہ اک چلائی۔ کوڑی کریا آیا ہٹاؤن، مایا متا موہ گوائی۔ چار ورن اٹھاراں برن ہندو مسلم سکھ عیسائی اٹھے آیا کراؤن، وڈے چھوٹے امیر غریب اعلیٰ ادنیٰ اکو گھر بہائی۔ سچ پیار دی بھگتی آیا سمجھاؤن، بھگوان اپنی دیا کمائی۔ جگ جنم دے وچھڑیاں آیا ملاؤن، میلا ہر جگدیش کرائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جگ جنم دے اُجڑیاں سبھنڈ دوار آیا وساؤن، درگاہ ساچی سچ گھر بہائی۔

☆ ۲۸ پھگن شہنشاہی سمت ۶ ہزارا سنگھ دلپ سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر ☆

نارد کہے محمد حکم سن اگم رحما، رحمان رہیا درڑائی۔ سندیسہ دیوے اوہ خداوند کریما، پیغام نور الایہا۔ سب دا حق حقوق جانا چھینا، شہنشاہ نظر کوئے نہ آئی۔ جس کھیل کرنا اُتے زینا، ضامنی سب دی دے مکائی۔ اُمت اُمتی ہونی نمگینا، غم خوار غمی نہ کوئے گوائی۔ دلداں اُتے رہے کوئے نہ زینہ، زیب وزینت نظر کوئے نہ آئی۔ انت سب نوں کہنا پئے آینا، بن سجیاں توں سپس جھکائی۔ جس نے تہاڈی بدل دینی تعلیم، تابعداری وچ نظر کوئے نہ آئی۔ اوہ مالک عالیشان عظیم، عالی جاہ بے پرواہیا۔ اوہ جس نے لیکھا مکاؤنا مکہ مدینہ، کعبیاں توں باہر اپنا حکم ورتائی۔ دھرتی دا صاف کرنا

سینہ، سینہ بسینہ اپنا حکم چلائیا۔ چوداں طبق ہونے ادھینا، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ اوہ تک صدی چودھویں دا انت سماں ہوئے غنیمت وچ اپنا کھیل کھلائیا۔ جو مالک آد دا آد قدیمہ، قدرت دا قادر نور الاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، درگاہ ساچی درمروشے مزیں از اپنا حکم ورتائیا۔ نارد کہے میں سنیا پیغام پیچیدہ، بے زباں دتا درڑائیا۔ راز ویکھیا پوشیدہ، باطن پڑدا دتا کھلائیا۔ اشارہ کیتا آہ ویکھ محمد دیاں امیدیاں، آمد وچ بیٹھا راہ نکائیا۔ راہ تکے نال اگئی دیدہ، دیدہ دانستہ دھیان لگائیا۔ جس حکم دے نال کلمہ جنایا ----- مجلس حرف حروف والی بنائیا۔ شرع دی کیتی تمہیدا، بے خبراں خبر درڑائیا۔ پیار بخشیا عزیزا، رحمت وچ سمائیا۔ حق دی دے تمیزا، طمع دتی مٹائیا۔ ذرا اُس نوں تک لا کے نیجھا، محمد بن اکھاں توں اکھ اٹھائیا۔ کسے دے کول درگاہ والا نہیں ویزا، وضو کیتے کم کسے نہ آئیا۔ حقیقت دی جانے کوئے نہ عیداء، عید الفطر دے گواہیا۔ سب نوں غفلت وچ آئی نیندا، بے داری وچ لئے نہ کوئے اگڑائیا۔ اوہ ویکھ شہادت دیندے حسن حسین جو ہوئے شہیداء، کر بے والے روون مارن دھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ نارد کہے میتوں آوندی دھر دی ہدایت، حدوداں توں باہر جنائیا۔ حضرت ویکھ شرع والی شرائط، شریعت کی سمجھائیا۔ اوہ تک جو کلمہ ہو یا عنایت، بخشش رحمت تیری جھولی پائیا۔ اُس نے کس دی کیتی سمائت، سمیں نال دے درڑائیا۔ کس دے وچ اشاعت، اشارہ کر دھر درگاہیا۔ صدی چودھویں کس بدھ ہوئے رعیت، رحمت تیرے اُتے کمائیا۔ محمد کہا ایہہ حکم اکو واحد، خالق خلق رہیا درڑائیا۔ جس دا فرمانا میرے اُتے ہو یا عائد، آد دا مالک اک اھوائیا۔ اوہ بخشش کرے شاید، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ست دی دھار کھیل مشاہد، مشورہ مشاعریاں وچ کدے نہ لیائیا۔

☆ ۲۹ پھلن شہنشاہی سمت ۶ کیشن سنگھ دے گرہ پنڈ اٹھ پندڑی ضلع گرداس پُر ☆

نارد کہے بھگتو ویکھو میرا گن، گنی ندھان بن کے گیا آئی۔ میرا شبد لو سُن، اُسنت دیاں جنایا۔ سُنو انادی دُھن، انراگی راگ اُپجایا۔ کچھ مینٹوں دان کرو پُن، پورن برہم دیاں سمجھایا۔ مینٹوں ایوں جا پدا تہانوں پر بھ نے لیا چُن، چونوے گرکھ ڈیرہ لایا۔ میں وی بڑا پُرانا مَن، مَنیشتر بے پرواہیا۔ تسیں سارے دسورب نیڑے کہ گھسُن، ویروا سب نے دینا سُنایا۔ او تسیں اُس پر ماتما نوں منڈے جیہڑا بھواوے وچ لکھ چوڑا سی جوُن، چارے کھانیاں وچ بھوایا۔ میرے کول پریم پیار دی پون، ہلار سب نوں دیاں دکھایا۔ میں پیار وچ سب نوں دینا سون، سکھ آسن اُتے لکایا۔ تسیں میرے ساتھی بنے میں تہانوں آیا جگاون، ہمساجن اپنے نال رلایا۔ دسو تہاڈے وچوں پر بھو نوں چھڈیگا کون، جس چھڈ دینا اوہ باہواں دیو اٹھایا۔ پھیر اکڑ نال پھرو اُچی کر کے دھون، تہانوں وکار وچوں روکن والا نظر کوئے نہ آئی۔ گاں سور نوں پریم نال چھکو تے تیار ہوو و واسطے چھکون، شکوہ اندر رہے نہ رایا۔ تہانوں کی لوڑ پئی اے اُس پر بھو دے گاؤ گاؤن، جیہڑا جگ نیتراں نال ویکھن کوئے نہ پائیا۔ میرے ول تکو میں تہانوں اپنے کولوں سب کچھ آیا دواؤن، دیونہارا بن کے چائیں چانیا۔ جگت بھے وچوں آیا کڈھاؤن، اوتار پیغمبر گرو دا ڈر رہے نہ رایا۔ میں اکو سکھیا آیا پڑھاؤن، پُستک ہتھ نہ کوئے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ نارد کہے اوہ تکو جلاہا آوے نسیا، کبیر واہو داہیا۔ میں اوہنوں ویکھ کے کھڑ کھڑا کے ہسیا، تالی ہتھاں والی وجایا۔ اشارہ کیتا جا ویکھ اپنی اندھیری مسیا، تیرے رام دا چن نظر کوئے نہ آئی۔ اکھراں والے ویکھ جسیا، صفتاں والی صفت وڈیایا۔ تیرا پر بھو کسے دے نہیں اندر وسیا، جس دے آگے واسطے پاپا کے اپنا جنم گیا گویا۔ اوہ تک اک ہور کھیل ہوڑا اُپر سسیا، سمجھ توں پرے سمجھ جنایا۔ ہاے دی ٹپی دا لیکھ کسے نہ لکھیا، لیکھ کاتب چلے نہ کوئے چترایا۔ کلج چار کُنٹ پھرے نٹھیا، بھجے واہو داہیا۔ جھٹ بودی تے ہتھ مار کہے آہ ویکھ کلج انت سب دا انت آخری پٹیا، جو پٹنے والا اپنے ہتھ رکھایا۔ جنہاں دین دُنی نوں زیرو کرنا زیرو نال بیٹیا، زیرو دازیرو روپ سمانیا۔ اوہ ویکھ مات لوک وچوں سب دانام کٹیا، آگے داخلہ ہتھ نہ کسے پھڑایا۔ جیہڑا کھادھا سور گاں تے وچھا کٹیا، کٹ کٹ

کے سب دے حصے دھرم رائے ہتھ پھڑائی۔ کسے دی قیمت نہیں پینی پیسا دھیلا ٹکلیا، اُل مل نہ کوئے رکھائی۔ کسیرا اوہ تکّ لے سب دا چیتھر پُرانا پھٹیا، پھٹیاں اُتے لیٹی دے لوکائی۔ میں جگت جہان دی حد ٹییا، ٹاپو آں توں باہر ڈیرہ لائی۔ میں ادھر تکیا ادھر تکیا جگت جہان وچوں بھگتاں نے کھسرا چھڈ دتا پتھر وٹیا، جیہڑے پچھلے بھگت آسا رکھ کے گئے اوہ آسا دتی بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ نارد کہے جن بھگتو میرا نام چپو ساہ ساہ، صاحب میں اکو نظری آئی۔ جے چاہو گے گنگا گوداوری جمنائستی نال دیاں پرنا، جو پرنام کر کے مینٹوں جھٹ لنگھائی۔ میں سرتھ پچھلے بخش دیاں گا گناہ، گناہ گار نہ کوئے اکھوئی۔ میں سرشئی کر دیاں فنا، فنا فی اللہ ہوئے لوکائی۔ چوڑا سی لکھ کراں سواہ، دھوڑی سب دی دیاں اڈائی۔ میرا اکو اک گواہ، جو شہادت دے بھگتائی۔ کھیل کرے تھاؤں تھاں، تھان تھنتر اپنا حکم ورتایا۔ میری کرائے واہ واہ، واہ واہ ہووے وڈ وڈیائی۔ میں پھراں جل اسگاہ، تھلاں وچ ڈیرہ لائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چکائی۔ کسیر کہے سُن مُنی نارد، نزد پُٹھی سدھی ویکھ دکھائی۔ اوہ تکّ کھیل شبد سار دا، جس دی سار کسے نہ آئی۔ جو مالک آر پار دا، پار برہم نورِ الاہیا۔ جن بھگتاں پھرے تاردا، تارنہار اپنے ہتھ رکھے وڈیائی۔ جس بھے چکایا پیغمبر گر اوتار دا، بھو رہن کوئے نہ پائی۔ اوہ بھگت جن تیتوں کجگ انت کدے نہیں نمسکار دا، بھاویں کتنی دے مان وڈیائی۔ اوہناں ستھر ہنڈھایا اکو اگمی یار دا، یارانہ یرانے نال رکھائی۔ ایہہ کھیل اگم اتھاہ اُس سچّی سرکار دا، جو شاہ پاتشاہ شہنشاہ اک اکھوئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لائے ملائی۔ نارد کہے جن بھگتو تسیں کیوں نہیں کیتی ہاں، میری ہاں وچ ہاں ملائی۔ کیوں نہیں اٹھائی بانہہ، ناتا پر بھ دے نالوں تڑائی۔ میں تہاڈے گن گاں، تسیں کیوں نہیں گا کے اپنی خوشی بنائی۔ میرا جی کردا میں پر بھ نالوں سب نوں دیاں بھلا، ملیا نظر کوئے نہ آئی۔ جے تسیں مینٹوں ہسّ کے اک وار لو بھلا، بلھے توں پرے کی منزل دیاں سمجھائی۔ ویکھو اپنا جنم ایویں نہ لو رلا، کھانا پینا چھڈ کے پُرکھ اکال وچ سمائی۔ تسیں میرے نال کر لو صلح، صلح کل میں اکو نورِ الاہیا۔ تسیں یاد رکھو میں فتور پا دینا وچ قاضی ملا، ملانے دینے رُلائی۔ میں بھور نہیں رہن دینے اُتے بھلاں، سگندھی نظر کوئے نہ آئی۔ میں کسے گھر اگ نہیں

بلن دینی چلھا، چاروں کُنٹ اگنی دینی لگائیا۔ نام دا کسے کول رہن نہیں دینا تُلھا، وَنجھ مُہانا ساتھ نہ کوئے دکھائیا۔ اِکو دوار دکھاؤنا کُھلا، جتھے خلق بیٹھی سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی بے پرواہیا۔ کبیر کہے ناردا نہ دے جھانے، اپنا آپ بدلایا۔ ایہہ اُس پر بھ دے پیار وَج پھانے، جیہڑا جم کی پھاسی دے کٹایا۔ ایہناں دے اندر نرِگن دھار رکھے واسے، واسطہ اپنے نال رکھایا۔ تُوں نہیں جان دا انہاں دے جیون دے خلاصے، کتھنی توں باہر انہاں دی صفت صلاحیا۔ ایہہ بنا پُرکھ اکال توں تیرے ورگے پنڈتاں نوں کدے نہیں ٹیکدے ماتھے، سیس نہ کدے نوایا۔ وکدے نہیں لالچ لوبھ والے ہاٹے، گزگا گوداوری جمناسرتی دی لوڑ نہ کوئے رکھایا۔ انہاں بنایا نال پر بھو دے ساتھ، جو ہر ہردے وَج سماپا۔ تیرے مکر وَج کوئے نہ پھانے، بندھن تیرا کم کسے نہ آپا۔ ناردا بنا تالی توں کیتے ہاسے، ہس کے دتا جنایا۔ میں وی دیواں ایہناں نوں شاباشے، جیہڑے اِکو اوٹ رکھ کے پر بھ ساچے نوں سیس نوایا۔ کبیر نے مستک رکھیا اپنے ہاتھے، اُنکلاں تِن نال چُھبایا۔ نمسکار کیتی پُرکھ ابناشے، سیس جگدیش دتا نوایا۔ پھیر کھیل دسیا آکاشے، کی کرتا کار کماپا۔ ناردا جنہاں دے اندر انتر دتا وشواسے، وشو دا میلا میلیا سچ سُبھایا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا نرِگن دھار جوتی جاتا ہو پرکاشے، پرکاشوان اِک اکھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا کھیل تماشے، تماشین بے پرواہیا۔

☆ ۲۹ پھگن شہنشاہی سمت ۶ بیبی دھیانو دے گرہ پنڈ اٹھ پندھی ضلع گرداس پُر ☆

ناردا کہے میٹوں پیغمبراں کہا کھودا، خود گھ داہڑی نہ کوئے رکھایا۔ میں ہلا کے اپنا بودا، ہوا سب نوں دتی لگایا۔ نالے کہے ویکھو میں کڈا پودھا، چار جگ دا نظری آپا۔ جس نے اپنا آپ سودھا، سودھ سادھ کے پر بھ دے نال رکھایا۔ میرے کول اِک اگنی بوجھا، جس نوں جیب کہے لوکایا۔ پیغمبر و میں تہاڈا بند کیتا اوہدے وَج روزہ، نماز بغل وَج کُکایا۔ میرا ویکھو ہور اگنی معجزا، معجز ہو کے دیاں دکھایا۔ کلج انت پُرکھ اکال اِکو بھکتاں نوں

دینی سو بھاء، صحبت اپنے نال رکھائیا۔ باقی سب نوں دین مذہب دادے کے لو بھاء، لالچ وچ دینا پھسائیا۔ اکو وار چوؤدس چند دا چوؤدھویں صدی لاؤنا گوڈا، گھٹے سب دے دے نوائیا۔ میرا گھ نہ جانو روڈا، مذہباں دی روڈتے چلن والیو تھانوں دیاں جنائیا۔ شرع دی موری تلو کھوڈا، خود اپنا دھیان اٹھائیا۔ جس کھیل کھلایا ویدی سوڈھا، سوڈھ بنس رنگ رنگائیا۔ اُس اگئی اپنا اوڈھن اوڈھا، جس دی سمجھ کوئے نہ پائیا۔ اُس نے سب دا بدل دینا موڈھا، مذہباں بھار نہ کوئے اٹھائیا۔ اکو ہونا بھگتاں جوگا، جگیشراں پندھ مکائیا۔ ساڈھے تن ہتھ دا پہن کے چونڈ، سمبل اپنا دیس وڈیائیا۔ کلج کوڑی کر یا میٹے روگا، روگیاں روگ گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر جن پار کرائے کلا کو جھا، مہر نظر اک اٹھائیا۔

☆ ۲۹ پھلگن شہنشاہی سمت ۶ بی بی چرنو دے گرہ پنڈ اٹھ پندھی ضلع گرداس پور ☆

نارد کہے میتوں پیغمبراں ماریاں ہاکاں، زور زور نال سنائیا۔ میں ہس کے کہا کی کہندے ہو کاکا، کاکو دیو سنائیا۔ میتوں سچ دسو کیوں تہاڈی اُمت منایا جھاٹا، سیس پت گوائیا۔ کیوں مٹی دی کنالی وچ گنیا آٹا، پڑدا دیو اٹھائیا۔ کیوں کلمہ گایا نال صفاتا، صفتاں وچ وڈیائیا۔ کیوں الف بے بنایا خلاصہ، خود دیو سنائیا۔ کیوں نہ چنگیاں لگیاں پیندیاں راساں، گوپی کاہن ویکھ وکھائیا۔ تہاڈیاں کپھریاں لمیاں آساں، میتوں دیو سمجھائیا۔ اوہ ویکھو تہاڈیاں پوریاں ہو گئیاں خواہشاں، تمنا رہی نہ رائیا۔ دیناں مذہباں دیاں کتیاں جانیاں شاخاں، شناخت کرے ڈھر درگاہیا۔ میں اکو بچن سندیسہ آکھاں، آکھ کے دیاں درڑائیا۔ سارے کھول کے ویکھو تاکا، پڑدا اوہلا رہے نہ رائیا۔ انتم کھیل کرے پڑکھ ابناشا، ابناشی اپنی کار کمائیا۔ صدی چوؤدھویں سب دا ہووے بند خلاصا، بندیخانے دے تڑائیا۔ میتوں میرے صاحب اُتے بھرواسا، بھرم بھئیو نہ کوئے رکھائیا۔ جس دا بنیا داسی داسا، سیوک ہو کے سیو کمائیا۔ جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، دین دُنی دا بدل دیوے پاسا، پیشینگوئی چہ
میگوئی سب دی ویکھ وکھائیا۔

★ ۲۹ پھگن شہنشاہی سمت ۶ بی بی جیتو گرہ پنڈ اٹھڑ پنڈی ضلع گرداس پُر ★

نارد کہے چوڑاں طبقات توں باہر میتوں مل گئی الف یے، دوویں بھجن واہو داہیا۔ اک دو سمتاں تکیاں پھیر کہن سے، تیبی اکھ گھلائی۔ چوٹھا پد
کہن کیہڑا وچ دیہہ، تن وجود سو بھا پائیا۔ کس پیغمبر نال نینہ، مُجت کون رکھائیا۔ نارد کہے میں اوہناں نوں ہس کے کہا کملیا ایہہ کھیل ساری ہون والی
کھیہہ، خاک پنج تت نظر کوئے نہ آئی۔ اوہ ویکھو آگے بے، بے بے تہاڈی دُھر دی مائیا۔ اوہ تکو آگے کھیل پے، پتا پُرکھ اکال دُھر دا ماہیا۔ اوہ جانو
آگے تے، تختہ زمیں اسمان اُٹائیا۔ اوہ سمجھو آگے لے، ٹال مٹول کرن والا آگے رہن کوئے نہ پائیا۔ اوہ ویکھو کھے دی تے، ثابت صبر صبوری والا دس
کوئے نہ آئی۔ نارد کہے میتوں دوہاں کہا براہمنوے، ایہہ کی رہیا سنائی۔ اوہ تک لے ساڈی جے، جگت بندھنا وچ بندھائیا۔ جیم دے نال تک لے چے،
چاروں گنت پئے دُہائیا۔ اوہ ویکھ اگئی نے، خالق خلق رہیا درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ
چُکائیا۔ نارد کہے میں کہانی تک لو اپنا دال، دلدر ویکھو جگت لوکائیا۔ ویکھو اپنا ڈال، پت تہنی سو بھا کوئے نہ پائیا۔ ویکھو اپنا ڈال، ذرہ ذرہ رہیا گر لائیا۔
رے تلو کی کہہ رہی کمال، کوک کوک سنائی۔ ڈے کہے ڈاڑ مٹے نہ جگت جہان، دین دُنی رووے مارے دھائیا۔ زے کہے سب دا آؤنا زوال، ظاہر
ظہور سحتم ورتائیا۔ جے کہے جبر ظلم دے زیز عزتے چوڑاں طبقات توں باہر، سبق علم عالم نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر کرتا اگم اتھاہیا۔ نارد کہے میں تکیا روپ سین، ترے تریلو کی مکھ اٹھائیا۔ کھیل ویکھیا شین، شمع نور چشم رُشنائی۔ نگاہ ماری تکیا
سواد، صبر روپ نہ کوئے درسائیا۔ پڑدا لاپہا ضواد، ضابطے وچ نہ کوئے لوکائیا۔ طوئے یکطرف ہو یا نقاب، پردہ دتا اٹھائیا۔ ظوئے ظالم کوڑ توں دتا

زوال، اعظم عالیشان دتا درڑائیا۔ عین اھ کھلی پڑھی اگئی کتاب، جس دا حرف حرُوف نظر کوئے نہ آئیا۔ عین غضب دا دیکھیا محراب، جتھے کھیل بے پرواہیا۔ فے دا فکر ہويا انت سب نوں ملنا عذاب، بچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ قاف قاتل مقتول دا پورا ہونا حساب، دو جہان لیکھا چکے تھاؤں تھانیا۔ کیف کرم دا دیکھنا بھاگ، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ گاف گداگر ہونے سرب جو شہنشاہ عالی جاہ جناب، آبرو مان جگت گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے میں آگے ہويا مینٹوں مل گئی لام، لما چوڑا روپ بنائیا۔ میں ہس کے کہا ميم دا مضمون نہیں رہنا کلام، کائنات نہ کوئے چترائیا۔ نوں دا نقطہ نہیں رہنا نشان، نشانے سب دے دے بدلایا۔ وا واسطے پاوے پیر پیغمبر درگاہ ساچی بن غلام، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ ہے ہتھ جوڑ کرن پرنام، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ حمزے دا کسے اُتے ہونا نہیں احسان، آشنا سب دی ویکھ وکھائیا۔ یے یاد کر لے یک دا حکم ہونا واحد دا کلمہ ہونا سننا عوام، عام دا جھگڑا دے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مارگ اک سمجھائیا۔ نارد کہے چوڑاں طبقات توں باہر ویدیا پڑھی انوکھی، الف یے نہ کوئے سمجھائیا۔ جس دا لیکھ لکھیا نہیں وچ کسے پوتھی، پُستک گرتھ نہ کوئے درڑائیا۔ جس دی منزل جانے کوئے نہ چوٹی، جڑ دیکھن کوئے نہ پائیا۔ اُس میری آسا اٹھائی سوتی، بلوونا دتا لگائیا۔ چپیڑ مار کے کہا نارد جا ویکھ اگئی جوتی، جوتی جاتا دھر درگاہیا۔ سمبل بیٹھا اپنی کوٹھی، سچ دوارے نظری آئیا۔ نارد کہے میں اُنکل رکھ لئی اپنی اُپر ٹھوڈی، سوچاں وچ اپنا آپ ڈبائیا۔ پھیر ہو گیا بھار گوڈیں، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ پھیر میں کل تکاں ویدی تے سوڈھی، جتھے نانک گوہند روپ گیا بدلایا۔ جھٹ دھر دے شبد نے مینٹوں دتی سو جھی، سمجھ دتی درڑائیا۔ براہنا پہلوں ہتھ پھیر اپنی بودی، اُنکلاں اکھاں نال چُھہائیا۔ نگاہ مار تک لے ٹھا کر مोजی، جو مجلس بھگتاں نال رکھائیا۔ اوہ آد انت دا بودھی، بدھی توں پرے کرے پڑھائیا۔ اوہ آتم برہم دا دھوبی، دُرمت میل دے دھوائیا۔ ہوئے کٹے روگی، ممتا موہ چُکائیا۔ آتما پرما تدا بنے سنجوگی، سچ دا میل لے ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں جگوان، جگ چو کڑی زرگن سرگن سرگن زرگن اپنی سرشی درشی وچوں آپے جائے سوڈھی، سُدھ سُدھ سُدھ سُدھی وچ آپ کرائیا۔

☆ ۳۰ پھگن شہنشاہی سمت ۶ بی بی دیو دے گرہ پنڈ دوست پُر ضلع گرداس پُر ☆

نارد کہے پیغمبر ویکھو خُدا بڑا قانونی، قاعدہ باقاعدہ اپنا حکم ورتایا۔ تہانوں دس کے حرفاں والی مضمونی، مجھوا اپنا دتا جنایا۔ کھیل کھلا کے اک توں
 دُونی، ایکا دُوآ وند وندایا۔ رسنا زبان دی بدل کے کونی، حد حدود دتی وندایا۔ سنسار لالچ بخشیا بیرونی، برہم دا پڑدا رکھیا چھپایا۔ بھيو دتے نہ کسے
 اندرونی، انتشرن نہ کوئے چترایا۔ اوہ تکو جس کورو پانڈو اٹھاراں بھرائے اکشونی، اک کشونی اٹھائی لکھ جنایا۔ اُس دی کھیل اگئی ہونی، ہونی اپنے حکم
 اندر بھوایا۔ سکھ دی نیند کسے نہ سونی، سکھ آسن جگت دیوے تجابیا۔ شانت آوے نہ کسے پاوئی، پون پانی اگت نہ کوئے بھجایا۔ جس نے سب دی پت
 گواوئی، پت پر میثور دُھر درگاہیا۔ جن بھگتاں سوئی سرت جگاوئی، ستیاں لے اٹھایا۔ دین دنی کوڑ کلپنا وچ رواوئی، رُوح بُت کرے نہ کوئے صفایا۔
 صدی چو دھویں کھیل ورتاوئی، چاروں گنٹ پے دُہایا۔ اگئی کھیل آپ کھلاوئی، خالق خلق دیا کماہیا۔ سچ دساں جوتی دھار اک پرگٹاوئی، پرگٹ ہووے
 دُھر دا ماہیا۔ پچھلی کیتی ساری ڈھاہنی، اگے اپنا حکم ورتایا۔ مایا ممتا وچ سرشئی سرب ترساوئی، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ شبد بلونے نال کائنات
 کلمیاں والی آپ اٹھاوئی، کعبیاں دے ہلایا۔ شرع دی شرع نال پائے اڑاوئی، اگے کرے نہ کوئے صفایا۔ اللہ رام اللہ نال لڑاوئی، لڑ سکے نہ کوئے
 بندھایا۔ خُدا گاڈ وند وندایا، گائیڈ نظر کوئے نہ آہیا۔ شبد راڈ اک اٹھاوئی، چاروں گنٹ دے دکھایا۔ تہاڈی کیتی پیغمبر و اپنے لیکھے پاوئی، پروردگار
 اپنے وچ سماہیا۔ سنجگ دی دھار سچ چلاوئی، چال نرالی اک جنایا۔ آتم پر ماتم دھار درساوئی، درس دید دے کرایا۔ سچ نور جوت چکاوئی، چک احمقاں
 وچ چکایا۔ حکم دی حکم نال بدلی کراوئی، بدلا چکے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر،
 مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچی سکھیا اک سمجھاوئی، ساکھیات ہو کے کرے اگم پڑھایا۔

☆ ۳۰ پھلگن شہنشاہی سمت ۶ گرگھ سنگھ دے گرہ پنڈ سوہن ضلع گرداس پُر ☆

نارد کہے اوتار پیغمبر گرو تکو اگئی تعلیم، طلبے ہو کے بن اکھراں دھیان لگایا۔ ودیالا مکتب تکو عالیشان عظیم، جتھے اعلیٰ ادنیٰ نظر کوئے نہ آئیا۔ سکھیا دیوے قدرت دا کریم، بے عیب پروردگار نورِ الاہیا۔ جیہڑا دین دُنی دی میٹ دیوے تقسیم، فرقے داری دا فرق دے گویا۔ ساچی دھار دے مہین، نچ نیز نین اکھ کھلایا۔ آتم پر ماتم بھروسہ دے یقین، واحد پڑدا اپنا آپ دے اٹھایا۔ من کلپنا جس دے ہوئے ادھین، ترے گن اگنی تت نہ کوئے تپایا۔ سکھیا دیوے نویں نوین، نو دواریاں باہر کرے پڑھایا۔ جتھے منسا ہوئے نہ کدے غم گین، چننا چکھا نہ کوئے جلائی۔ جس دی کوئی کرنہ سکے ترمیم، عدل وچ بدلی نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ کھلایا۔ نارد کہے پیغمبر و پڑھو اگئی سکھیا، الف یے توں باہر پڑھایا۔ جس دا اکھر لیکھ وچ نہیں کوئی لکھیا، کاغذ قلم شاہی نہ کوئے سمجھایا۔ اوہ سندیسہ دیوے دُھر دا پتیا، پتا پُرکھ اکال نورِ الاہیا۔ جس دا مضمون جگت وچ نہ کدے وکیا، ہٹاں وچ نہ کوئے کٹایا۔ اوہ کھیل کرے انڈھیا، جگ نیز ویکھن کوئے نہ پانیا۔ انت اخیر بے نظیر صدی چو دھویں دا کڈھے سٹیا، لاشریک اپنا حکم ورتایا۔ اوہ ویکھو تہاڈا کلمہ دوہتھڑ مار کے پٹیا، اچی کوک کوک سٹایا۔ روزے نمازاں وچ من کسے نہ ٹکلیا، آب حیات گھ نہ کوئے چوائیا۔ بُت بُتخاناں وچوں کسے نہ جتیا، رُوح رواں نہ کوئے کرائیا۔ اپنے مذہباں دا ویکھو حصیا، جو ونڈاں آئے ونڈایا۔ ساچا رہیا کوئے نہ تیا، دوست سنگ نہ کوئے بنایا۔ آتم پر ماتم کرے کوئے نہ تیا، ہتکاری سنگ نہ کوئے دکھایا۔ انت جگت جہان دے متھیا، متھی دے لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سٹایا۔ نارد کہے سو پُرکھ زرنجن سُنو سندیس، سندھیا سرگھی توں باہر درڑایا۔ ہر پُرکھ زرنجن دا سُنو اُپدیش، چار جگ دی وديا توں باہر کرے پڑھایا۔ اینکار دا تکو لیکھ، جس نوں کاتب لکھ نہ کوئے سمجھایا۔ آد زرنجن دا کھیل ویکھو ویشیش، جو وشو دا مالک اک پرگٹایا۔ ابناشی کرتے دا تکو دیس، جو دیس دیسانتراں توں باہر نظری آئی۔ سری بھگوان دا کھیل تکو جو رہے ہمیش، جگ چو کڑی اپنی کھیل کھلایا۔ پاربرہم دا ویکھو بھیت، انجو درشی اکھ کھلایا۔ جو سب دے دے نیتن نیت، نچ گھر بیٹھا ڈیرہ لایا۔ اُس

سب سرشی دی درشی اندر آتم پر ماتم دسنا ہیئت، ہتکاری ہو کے دیا کمائیا۔ کلج کوڑی کریا کرنی کھیئت، کھنڈا کھڑگ نام چکائیا۔ رت بسنت مانو ذاتی مولے چیت، چیتن سرتی سب دی دئے کرائیا۔ کلج کوڑی کریا میٹے کلیش، کلکاتی رہن کوئے نہ پائیا۔ جو اتم آشار رکھ کے گیا دس دسمیش، دہ دشا توں باہر دھیان لگائیا۔ سو لیکھا پورا کرے نر نریش، سچکھنڈ واسی اپنا لھم ورتائیا۔ انت جھکڑا مکائے ملا شیخ، مساکاں مسلہ حل کرائیا۔ دین دنی دی بدل دیوے رکھے، جس دی رکھی منی کھیل سمجھ سکن نہ رائیا۔ اوہ بھاگ لگاوے سمبل دیس، سہنجنا اکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرشی دی درشی انتر نرتر بدھی کرے ویشیش، وشو دا مالک خلق دا خالق مخلوق دا مالک، طلب سب دی پور کرائیا۔

☆ ۳۰ پھلن شہنشاہی سمت ۶ گردیو سنگھ دے گرہ پنڈ شوہن ضلع گرداس پور ☆

نارد کہے ویکھو بدل رہی رت، رتڑی اپنا آپ بدلایا۔ پر بھ دا نام ہونا دو تک، دوہرا رنگ رنگایا۔ بھاگ لگنا کایا بت، بتخانے وجے ودھایا۔ پر بھ دے ڈلارے ہونے ست، جن بھکت نظری آئیا۔ جنہاں گودی لئے چک، چوکنا ہو کے ویکھے تھاوں تھانیاں۔ آتم برہم دا دیوے سنگھ، دکھ درد دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جامہ لیکھے لائے منگھ، مانس اپنے لیکھے لایا۔ اٹا ہون نہ دیوے رخ، گر بھ واس نہ اگن تپایا۔ جے کوئی میٹوں لوے بچھ، میں سب نوں دینا سٹایا۔ چوراسی وچوں نکنا کم تچھ، جے تچھ بدھی والے پر بھ دے لاگن پائیا۔ جو ایٹھے اوتھے رکھے خوش، خوشیاں وچ ورسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بخشہارا سچ سچ، ست اپنا آپ درسایا۔

☆ ۳۰ بھگن شہنشاہی سمت ۶ ہر بھجن سنگھ دے گرہ پنڈ جیو جلائی ضلع گرداس پُر ☆

سنگر پورا ندری ندر نہال، مہر ندر نال ترایا۔ ترے گن مایا توڑ جگت جنجال، رجو طمو ستو دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ سوئی سرت لئے اٹھال، شبد انادی ناد کرے شنوایا۔ آپے پچھے مریداں حال، مرشد بن کے دھر در گاہیا۔ ناتا توڑے کال مہاکال، چوڑاسی پھاسی دے کٹایا۔ سچ دوار بٹھائے سچی دھر مسال، سچھنڈ ساچا اک سہایا۔ جتھے جھگڑا نہیں شاہ کنگال، اوچ نیچ نہ کوئے اکھوایا۔ سنگر شبد بن دلال، جگت جہان پنڈھ مکایا۔ گرگھ ویکھے اپنے لال، لالن اپنا رنگ رنگایا۔ آد جگاد جگ چوڑی سنگر پورا ندر نہال، نظر نظر وچوں بدلایا۔ سنگر پورا کرے مہر ندر، نظریہ اندروں دے بدلایا۔ آسانسا پوری کرے سدھر، صدمہ کوڑ رہے نہ رانیا۔ منو آمن نہ پائے غدر، پنچ وکار نہ کوئے لڑایا۔ سرتی شبد نال دیوے بدل، بدلی پریم وچ رکھایا۔ کایا مندر اندر بہہ کے کرے عدل، انصاف اپنے ہتھ رکھایا۔ کوڑی کریا نام کھنڈے نال کرے قتل، منقول دا لیکھا دے چکایا۔ گر سکھاں کرنا پئے کوئے نہ یقن، یتھارتھ جنہاں تے اپنی دیا کمایا۔ سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی اپنا وکھائے اگتا وطن، جتھوں بے وطن ہوئی لوکایا۔ جو صاحب سنگر دے گھاٹ آ گیا پتن، سونا نام بیڑے لئے چڑھایا۔ ایتھے اوتھے مالک ہووے لاجار کھن، مہربان سر اپنا ہتھ لکایا۔ نام امولک دے کے دھر دارتن، قیمت اپنے، وچ چھپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر داور، سچھنڈ نواسی مہر نظر اٹھایا۔ بھو کھولے سنگر پورا جس اپر ندر کردا، مہربان مہربان مہر نظر اٹھایا۔ بھو کھلاوے اپنے گھر دا، گھر گھر وچ پڑدا دے چکایا۔ جتھے امرت بوند سوانت نہجر جھرنا جھردا، نا بھی کول کول گھلایا۔ منو آدہ دستانہ اٹھ اٹھ پھردا، سنگر شبد ڈوری نال بندھایا۔ آتما میلے جگ جنم وچھریا چر دا، چری وچھنے اپنے نال ملایا۔ راگ سناوے اپنی دُھن دا، انحد نادی ناد وجایا۔ بھو رہے نہ اگمی سُن دا، سُن سادھی توں باہر کڈھایا۔ جتھے جام رہے نہ بل دا، رسنا والی نہ کوئے پڑھایا۔ اوتھے کھیل ہووے اکو گھر گھیر بے نظیر صلح کل دا، کل مالک نظری آیا۔ گرگھاں بوٹا کدے نہ ہلدا، جنہاں نوں سنگر امرت نام پھل لگایا۔ اوہ مات لوک کدے نہ بھل دا، جس تے مہر ندر نظر وان آپ لکایا۔ چوڑاسی وچ کدے نہ رلدا، رائے دھرم نہ دے سزایا۔ سچ ترازو کھنڈے تلدا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا

دُھر داور، دُھر دامالک بے پرواہیا۔ سَنگَر ندر دیوے تار، تار نہار دیا کمائیا۔ کِرپا کرے وِچ سنسار، سنساروگ دے مٹائیا۔ اندروں کڈھ کوڑ وِکار، ہنکار دے چُکائیا۔ سچ پریم دی وجا ستار، سوئی سُر ت دے اُٹھائیا۔ لیکھا مُکا کے نو دوار، ایڑا پنگل سکھمن پندھ مُکائیا۔ امرت بخش کے ٹھنڈا ٹھار، جھرننا نجر آپ جھرائیا۔ شبد سنا انادی دُھنکار، اگئی راگ الایا۔ دیا باقی گھر کملا پاتی دیا جوتی دیوے بال، سور یہ چن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ کایا مندر اندر وکھائے سچی دھر مسال، گھر گھر وِچ پڑدا لایا۔ جیہڑے گرگھ سَنگَر دے بن جان لال، لال کُلال رنگ دے چڑھائیا۔ اوہناں نوں دے جاگدیاں راتی سُنیاں درس دے کے ندری ندر کرے نہال، نظر نچ نیز نظر نال ملایا۔ پھر نہ جواب رہ جائے نہ سوال، سوال جواب وِچ جواب سوال مل کے دوویں اپنا آپ جان مٹائیا۔ پھیر جدھر تکے اُدھر دیکھے پر م پُرکھ مہربان، مہربان مہربان جو مہر نظر اُٹھائیا۔ جو آدانت جگا جگنت آتم پر ماتم پر ماتم آتم ست سرُپ شاہو بھو پ شہنشاہ سری بھگوان، ست ستوادی برہم برہادی شبد انادی اک اُکھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، سدا سدا سد مہر دا جن بھگتاں دیندا رہے دان، داتا دانی ہو کے اپنی دست نام ورتائیا۔

☆ ۳۰ پھلن شہنشاہی سمت ۶ دھرتا سنگھ دے گرہ پنڈ کلانور ضلع گرداس پُر ☆

نارد کہے میں چار گنت دوڑیا، وہ دشا پندھ مُکائیا۔ جگت جہان ریٹھا ہو یا کوڑیا، امرت رس نہ کوئے بھرائیا۔ دھرم دے چڑھے کوئے نہ پوڑیا، منزل حق نہ کوئے مُکائیا۔ منو آسکے کوئے نہ ہوڑیا، وہ دشانہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ سُر ت شبد میل کسے نہ جوڑیا، آتم پر ماتم جوڑ نہ کوئے جڑائیا۔ سَنگَر شبد چڑھے کوئے نہ گھوڑیا، کرنی پندھ نہ کوئے مُکائیا۔ سب نے اپنا اپنا بیڑا روڑھیا، نیا نوکا نام ہتھ کسے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال دین دیال تیرا پندھ مکے نہ سوڑیا، بھیرٹی گلی پار نہ کوئے کرائیا۔ کلج سادھاں سنتاں دے سپس تے جھلدے چوڑیا، دھرم دا چھتر نہ کوئے جھلایا۔ مانس جنم کسے نہ سوڑیا، سوہرے پیئے ملے نہ کوئے وڈیائیا۔ پر بھو میں تکیا نال غوڑیا، گہر گور دھیان لگائیا۔ پنچ وِکار دا چلے دُوریا، در در پی دُہائیا۔ تیری دین دُنی دا بدلایا پوڑیا،

تار ستار نہ کوئے ہلایا۔ خاوند ملے کسے نہ شوہریا، کنت بھگونت تیری سیج نہ کوئے ہنڈھایا۔ نو کھنڈ پر تھی سر شئی در شئی اندر شوریا، دھیرج دھیر نہ کوئے
 دھرائیا۔ ور پاوے کوئے نہ لوڑیا، ڈھاگن روپ دے لوکایا۔ بھڑی تیرے نالوں سب دا ہویا وچھوڑیا، وچھڑیاں میل نہ کوئے ملائیا۔ کسے دا بھاگ نہ
 دے متھوریا، متھن کوڑ کرم نہ کوئے کرائیا۔ گھر گھر اندر کوڑ کرودھ ہنکار کرے کھوریا، شرع نال شرع ٹکرائیا۔ ایس ویلے پُرکھ اکالے دین دیا لے
 تیری لوڑیا، پروردگار سانجھے یار تیری اوٹ تکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، تڈھ بن دوجا دے کوئے نہ ہوریا۔ نارد
 کہے میں سب داتکیا انتھکرن، ہر کرتے دیاں درڑایا۔ پریتی لگی کسے نہ تیرے چرن، چرن دھوڑی خاک نہ کوئے رمایا۔ جھگڑا کسے نہ مٹے مرن، مر
 جیوت روپ نہ کوئے رکھایا۔ بے شک سارے تیرے ڈھولے پڑھن، ڈھول ماہی تیرا درس کوئے نہ پائیا۔ جگت واسنا وچ سارے اڑن، کلپنا کرے نہ
 کوئے صفایا۔ بھے وچ مول نہ ڈرن، نر بھے ہوئی لوکایا۔ مان ٹٹے نہ ہنکاری گڑھن، ست سروپ نہ کوئے سمائیا۔ دروہی تیری منزل مول نہ چڑھن،
 چڑھدا لہندا ویکھ دھیان لگایا۔ صدی چوڑھویں مانس جنم سرب ہرن، ہرن پھرن نج نیز نہ کوئے کھلایا۔ جھگڑا مٹے نہ ورن برن، ذات اذاتی پندھ نہ
 کوئے مکایا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے بن تیری کرپا کلج جیو مول نہ ترن، بھوجل پار نہ کوئے کرائیا۔ سنگر شبد پھرا لڑن، پپو نام گنڈھ پوائیا۔ توں
 مالک بھٹن گھرن، سمرتھ اک اھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے منگ منگایا۔ نارد کہے میں پھریا جہان
 جگت، حکمے حکم سیو کمایا۔ ساچا دے کوئے نہ بھگت، بھگوان رنگ نہ کوئے رنگایا۔ سنگر دی لبھے کوئے نہ شکت، شکتی نور نورانی نور نہ کوئے چکایا۔
 میں نگاہ ماری اُتے فرش، دھرنی دھرت دھول دھول ویکھ دکھایا۔ کسے دی مٹی نہیں اندروں حرص، ہوس وچ سرب لوکایا۔ امرت میگھ دیوے کوئے
 نہ برس، بوند سوانتی جام نہ کوئے پیایا۔ پر بھ درشن نوں سارے رہے ترس، ترسنا ترکھانہ کوئے چکایا۔ پاربرہم پت پر میثور کلج انتم آپ پرت،
 پاربرہم پر بھ اپنی دیا کمایا۔ سب دی آسانسا پوری کر دے شرط، شرع دا لیکھا رہے نہ رانیا۔ غریب نمائیاں کوجھیاں کملیاں اُتے کر ترس، رحیم ہو
 کے رحم آپ کمایا۔ ڈکھیاں ڈکھ ونڈ درد، در دیاں درد آپ مٹایا۔ تیرا کھیل سدا اسپرج، اچرج لیلادے جنایا۔ توں یودھا سور پیر مردانہ مرد، مہربان

مہربان مہربان اک اکھوایا۔ شرع چھری میٹ دے کرد، قاتل مٹول دا لیکھا رہے نہ رانیا۔ میری بینتی منظور کرنی عرض، آرزو تیرے آگے رکھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کلج کوڑی کریا میٹ اندھیرا گرد، گردش موہ وکار ہنکار دے مکانیا۔

☆ ۳۰ پھلگن شہنشاہی سمت ۶ بی سٹھ راج دے گرہ پنڈ کلا نور ضلع گرداس پُر ☆

نارد کہے سُن پھلگن، پھلگن اپنا دھیان لگانیا۔ سچ دس اگلا سال کہو جیہا لگنا، پہلی چیت کی چترانیا۔ کی شبد دامہ وبتنا، جگت جہانا کرے شنوایا۔ کی حکم ہونا سورا سرنگنا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ کی اپنا حکم ورتانیا۔ کی کھیل کرنا گوپال مورت مدنا، مدھسودن اپنی کار کمانیا۔ کی لیکھا ہونا اعلیٰ ادنیٰ، پردہ پردیاں وچوں دینا چکانیا۔ کس گرہ دوار دھرم دی دھار دیپک جگنا، اندھ اندھیر رہے نہ رانیا۔ کس دا میل ہونا نال سوامی سبتنا، سنگر شبد جوڑ جڑانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھانیا۔ پھلگن کہے سُن حکم سورے سرنگ، دھر دا دیاں جنانیا۔ جو سندیسہ دے کے گیا گو بند پری انند، انند انند وچوں پرگٹانیا۔ جس دا لیکھا نہیں نال جیرج انڈ، اُتبیج سبتج بندھن نہ کوئے پوانیا۔ یاد رکھنا پہلی چیت جگت سنگھاسن شبد دی دھار اٹا کرنا پلنگ، دھرم دی ریتی دیاں درڑانیا۔ سرشٹی دی درشٹی ہونی اندھ، سچ چند نہ کوئے چکانیا۔ جھکڑا ویکھنا نو کھنڈ، نو در در ہکانیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لکھیل کرے سورا سرنگ، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھو آپ گھلایا۔ پھلگن کہے پُٹھا سنگھاسن دینا ڈا، پہلی چیت چیتن دئے کرانیا۔ پھیر سب نے کہنا واہ واہ، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ ایہہ کھیل کراونا خود خدا، خدی تکبری ویکھے تھاؤں تھانیا۔ رُوح بُت تکنے جڈا، جُز ویکھے تھاؤں تھانیا۔ جس نوں کہندے واحد اللہ، عالمین اپنا پڑدا دئے اٹھانیا۔ ساچا حکم کرے رواں، دھر فرمانا اک سنایا۔ دین دنی دا بدلنا سماں، سمجھ سمجھ وچوں بدلانیا۔ واسطہ پاؤنا سنگ محمد یار چوہاں، چار یاری ساتھ بنانیا۔ صدی چوڑھویں لیکھا تکنا تاس طمع،

تمنا ویکھنی تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر کھ سوگ جنائے کوئے نہ غماں، غم خوار ہو کے غمی سب دی دئے چُکائیا۔

☆ پہلی چیت شہنشاہی سمت ے منگل سنگھ دے گرہ پنڈ فتو پڑ ضلع گرداس پڑ ☆

سمت چھ کہے میری انت آخری رات گئی بیت، پھلگن اپنا پنڈھ مُکائیا۔ میں پر بھ دی تکی اگئی ریت، سچھنڈ ساچے دھیان لگائیا۔ جتھے بیٹھا اک اتیت، ترے گن نظر کوئے نہ آئیا۔ روپ دسیا نہ کوئے مندر مسیت، شو دوالا مٹھ گرو دوار نہ کوئے دکھائیا۔ ایوں جا پدا اُس نے دین دُنی دی بدل دینی ریت، ریتوان دُھر در گاہیا۔ جو ہر گھٹ و سیا چیت، من چیت ٹھکوری دئے گوائیا۔ آتم پر ماتم دی دتے پریت، پریتم ہو کے پڑدا دئے اٹھائیا۔ جھگڑا میٹھے ہست کیٹ، اوچ نیچ اکو رنگ رنگائیا۔ دُھر دے نام دی دئے حدیث، حضرتتاں توں آگے کرے پڑھائیا۔ بھگتاں آسا نسا پوری کرے اُمید، ترسنا تر کھا جگت والی بُجھائیا۔ کایا ماٹی کر کے ٹھانڈی سیت، اگنی تے دئے بُجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ سمت چھ کہے میرا سماں گیا لنگھ، لوک مات اپنا پنڈھ مُکائیا۔ میں شبد دا سنیا اگئی چھند، سندیسہ دُھر در گاہیا۔ نرگن جوتی دھار داتکیا چند، نور نورانہ دُگمگائیا۔ شبدی دھار ویکھیا پلنگ، پاوا چول نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جاتا تکیا سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ جو اکو نام وجائے مردنگ، دوسر تار ستار نہ کوئے ہلائییا۔ جس دا آد انت دا اک اند، اند اند وچوں پرگٹائییا۔ جس دے دوارے اُتے سمت شہنشاہی چھ منگے منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ پر بھو میرا ساتھ بنا دے جس چھڈیا پری اند، سرگن دا نرگن روپ بدلاییا۔ کلج کوڑی کر یا میٹ دے پنڈھ، پاندھی سفر وچ نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیری دھار دا دھرم وچ ہووے رنگ، دوسر رنگت نظر کوئے نہ آئیا۔

☆ پہلی چیت شہنشاہی سمت ے گلزار سنگھ دے گرہ پنڈ پھتو پُر ضلع گرداس پُر ☆

سمت چھ کہے میں دیکھی اگئی پاتی، پترکا دُھر درگاہیا۔ جس وچ کتھا کہانی ساچی آکھی، شاستراں توں باہر دتی درڑائیا۔ بھگوان بھگتاں کرے راکھی، رکھک ہو کے رہیا جنائیا۔ پھیر لیکھ تکیا بچھلی پچھے بخش دتی گُستاخی، اگے بخشش نہ کوئے کرائیا۔ سچ دی سچ کرے انصافی، انصاف عدل اپنے ہتھ رکھائیا۔ جیہڑا من کے بھل جاوے اگے ملے مول نہ مُعافی، دوبارہ ہر سنگت وچ کدے نہ آئیا۔ میرا لہنا دینا سمت چھ کہے ایہو آخر باقی، جو باقاعدہ دتا درڑائیا۔ اگے دھرم دی چلنی ہائی، سچ دا سچ وچ دکھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں کھیل کرے بہنہ بھانتی، بھيو ابھد اپنے وچ چھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی پوری کرے آسی، آسا آسا وچ ملائیا۔

☆ پہلی چیت شہنشاہی سمت ے جگندر سنگھ دے گرہ پنڈ فٹو پُر ضلع گرداس پُر ☆

سمت چھ کہے میری نمسکار، شہنشاہ تیری سرنائیا۔ ست داست ہووے وچار، ست ست وچ رکھائیا۔ جو آشار کھی پیغمبر گر اوتار، جگا جگنتر دھیان لگائیا۔ منگدے رہے تیرے کولوں داتا داتار، خالی جھولیاں اگے ڈاہیا۔ تیری سچ دی کرنی دھرم دی ہووے کار، کرتے پُرکھ تیری بے پرواہیا۔ جیہڑی کھیل اسیں کر نہیں سکے وچ سنسار، اپنا بل نہ کوئے دکھائیا۔ سو کرپا کریں آپ نرنکار، نرویر تیری اوٹ تکائیا۔ ویلا وقت لینا وچار، وچرن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سو وقت سُنھننا ہویا اپر اپار، اپر پیر سوامی دینی مان وڈیائیا۔ اوتار پیغمبر گرو کہن بھگتو اٹھو اپنی دھار، سارے لو انگڑائیا۔ نگاہ مارو دھرنی دھرت دھول دھول اُپر ایکا وار، ایکا نین اٹھائیا۔ سارے رل کے کہیے پت پر میثور دُھر دے سوامی اکل کل دھاری اپنیاں بھگتاں دے سرتے بٹھ دے دستار، جس دستار دی آس سارے بٹھے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ سمت چھ کہے میری نمونمو بندنا، نمسکار سرنائیا۔ سمت ست شہنشاہی لگنا، پہلی چیت رت سہائیا۔ بھگت دوار ہر بھگتاں دا دیک جگنا، جاگرت جوت جوت رُشنائیا۔ کرے کھیل پُرکھ

سمرتھنا، ہر وڈا وڈا وڈیا ئیا۔ پنجاں پیاریاں سیس بنھے پگنا، پگڑی اپنا ہتھ چھہا ئیا۔ لکھاریاں نال سدنا، سیس دستار دے ٹکائی۔ جنہاں اِکو روپ ویکھنا اعلیٰ ادنیٰ، وڈا چھوٹا نہ کوئے سمجھائی۔ پنجاں درباریاں کرنی بندنا، نیوں نیوں سیس نوئی۔ شبد وہار دا سنگر دھار دا سنگت پیار دا سب توں پورا کرنا سگنا، سگلی اپنی کار کما ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دُھر دا مالک بنے سبجنا، سبجَن ہو کے پنجاں پیاریاں پنجاں لکھاریاں درباریاں نال سبجے نال کھبّا کھبے نال سبجّا اپنا ہتھ لئے ملا ئیا۔

☆ پہلی چیت شہنشاہی سمت ے ہر بھگت دوار جیٹھووال رات نوں ☆

پُرکھ اکال کہے سمت شہنشاہی ست اگمی چیتا، چیتن تینوں دیاں کرائیا۔ گوہند شبد دھار سنگ بناواں تیرا نیتا، نرگن نرور نرکار اپنا حکم سنا ئیا۔ دو جہاناں کھولاں بھیتا، پردہ اوہلا رہے نہ رایا۔ جن بھگتاں کرنا پیتا، ہتکاری ہو کے ویکھ وکھائی۔ تک لے صدی چو دھویں محمد پورا ہونا ٹھیکا، ٹھاکر لیکھا ویکھے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنا ئیا۔ چیت کہے میرے بھگونت، ہر بھگوان دیاں درڑا ئیا۔ سنگر شبد اگما بخش کنت، کنتوہل بے پرواہیا۔ جس دا اِکو ہووے منت، منتو حل کرے لوکائی۔ بدھی توں پرے ہووے پنڈت، شاستراں توں باہر کرے پڑھائی۔ سب دا گڑھ توڑے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اک جنائی۔ کلج کوڑی کریا کرے انت، انتشرن ویکھے خلق خدائی۔ میری موئی دھرم دھار دی رت بسنت، رتڑی تیرے نال مہکائی۔ سندیہ دیوے جیو جنت، چوراسی لکھ آپ اٹھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائی۔ پُرکھ اکال کہے چیت میرا شبد گرو اگما، جنم مرن وچ کدے نہ آئی۔ جس نوں نہ کوئے لالچ نہ کوئے طمع، تانس ترسنا نہ کوئے رکھائی۔ ہرکھ سوگ کوئے نہ غما، چنتا چکھنا نہ کوئے جلائی۔ صفت گائے نہ کدے دم دما، ساہ ساہ نہ کوئے چترائی۔ اُس دے کولوں جگ لوواں نواں، نو سو پُرانوے چوکڑی دا پنڈھ مکائی۔ دُھر سندیہ اِکو دواں، دو جہاناں آپ جنائی۔ برہمنڈ کھنڈ پھرنا نال چواں، پُری لوء بھجنا واہو

داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سناہیا۔ چیت کہے پر بھ میری اکو اک منسا، در ٹھانڈے دیاں
 درڑاہیا۔ جن بھگت رُپ بنا دے ہنسا، کاگ رُپ نہ کوئے درساہیا۔ تیرا ست دا ہووے ہنسا، پر یوار اکو اک دکھایا۔ آتم پر ماتم میل ملانا رکتا، سہاگی
 اپنا پڑا اٹھایا۔ نو ست سب تیتوں ہووے مندا، من دی کلپنا دے گوائیا۔ جھگڑا مکا دے تیرا نام سنا سرون کن دا، انتر آتم دُھن انادی کر شنوایا۔
 چیت کہے میں ساتھ منگاں تے اکو تیرے چن دا، دوسر لوڑ نہ کوئے رکھایا۔ جس نوں پیار نہ ہووے تن دا، جگت لوبھ لالچ نہ کوئے ہلکایا۔ کوڑ وکار
 نوں ہووے ڈندا، تیرا نام کھنڈا چکایا۔ ہر جن رُپ بنا دے جن دا، آپ بن جنیندی مایا۔ چار ورن اٹھاراں برن بیڑا ہووے بٹھ دا، شبدی سنگر اپنے
 کندھ اٹھایا۔ لکھ چوراسی کوڑی کریا ہووے ڈندا، عدل انصاف اک کماہیا۔ اوہانا تا اکو پیار ہووے برہم دا، پار برہم تیرے وچ سماہیا۔ چیت کہے ویکھیں
 کتے میتوں ساتھ نہ دیویں سنگر چم دا، چم درشی دی لوڑ نہ کوئے رکھایا۔ میں اوہ سنگر کدے نہیں مندا، جیہڑا ماتا دی کھوں جہدا، دس دس ماس اگن
 وچ رکھایا۔ میرا ساتھی اوہ ہووے جیہڑا لیکھا جانے اک گل دا، جیہڑی گل نانک اپنے وچ گیا چھپایا۔ لکھ چوراسی دا بھار ہووے جھلدا، دیناں مذہباں
 ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اوہ مالک ہووے اسگاہ جل تھل دا، ٹلے پر بت کھوج کھوجایا۔ میں جدوں تکاں اوہ آتم پر ماتم وچ ہووے رلدا، تن وجود دا کھہڑا
 دے چکایا۔ اوہ وسنیک ہووے نہچل دھام اٹل دا، مندر مسجد شودوالے مٹھ گردواریاں وچ اپنا آپ نہ بند کرایا۔ اوہا مسلہ ہووے کلجک مسلہ حل دا،
 حالت سب دی دے بدلایا۔ اوہ سمر تھ ہووے اکھ ہووے جن بھگتاں دے اندر شبد سندیہ ہووے گھلدا، اکھراں توں باہر کرے پڑھایا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھایا۔ پُرکھ اکال کہے چیتا میرا شبد گرو گرو گوبند، گوبند گوبند دھار سماہیا۔ جو آد
 توں انت تک انادی بند، جس نوں جنمے کوئے نہ مایا۔ جس دا مالک گہر گمبھیر گنی گہند، گور اک اکھوایا۔ اوہ لیکھا جانے لکھ چوراسی جیو پنڈ، انڈ برہمنڈ
 کھوج کھوجایا۔ اوہ بخشہارا ہووے امرت دھارا سندھ، بوند سوانتی اک ٹپکایا۔ جس دی آد جگاد کوئی کر نہ سکے بند، بندیا وچ کدے نہ آہیا۔ جس نے
 رس مانیا نہیں کدے لنگ، جگت سچ نہ کوئے وڈیایا۔ جس نے جگت ستار و جائی کدے نہیں لنگ، خداں وچ نہ ونڈ ونڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سٹائیآ۔ چیت کہے پر بھو اکو منگ، مانگت ہو کے دیاں جنائیآ۔ سنگر شبد دا ہووے سنگ، سگلا سنگ وکھائیآ۔ میں اکو چاہندا جیہڑا پُری آنند نوں گیا چھڈ نند، اند اند تیرے وچ سمائیآ۔ ہن اوہنوں مذہباں وچ کدے نہ کریں بند، بند بچانے وچوں باہر کڈھائیآ۔ اوہ لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں دو جہاناں دھارا آوے لنگھ، پندھ مکائے چائیں چانیا۔ سمبل بہہ وجائے مردنگ، نام ندھانا اگم اتھاپیا۔ توں میرا میں تیرا سب نوں دے چھند، سنسا اور رہے نہ رانیآ۔ بندی توڑ ہووے بخشند، رحمت حق کمائیآ۔ جس نوں شستراں نال کرنا پئے نہ جنگ، بھتھا تیر کمان نہ کندھ اٹھائیآ۔ چھن وچ دو جہان آر پار جائے لنگھ، آوندا جاندا نظر کسے نہ آئیآ۔ جن بھگتاں تیرا پیار جائے ونڈ، کایا مندر اندر آپ لکائیآ۔ پنج وکارے دیوے دنڈ، ڈنڈاوت اکو دے سمجھائیآ۔ دُھن انادی سنائے ناد انحد، اگم کرے شنوئیآ۔ کلجگ انت میٹ اندھیری راتن، رُترئی دھرم دھار مہکائیآ۔ تیرا بھيو کھلائے باطن، ظاہر ظہور کرے رُشائیآ۔ جس نوں اوتار پیغمبر گرو سارے واہ واہ آکھن، واگرو تیری وڈ وڈیائیآ۔ اُس دا اکو تھ کنارہ ہووے پاتن، دو جاگھاٹ نہ کوئے جنائیآ۔ ہندو مسلم سکھ عیسائیاں دیوے ساتھن، سگلا سنگی اک ہو آئیآ۔ غریب نمانے ویکھے انا تھن، کوچھے کملے گلے لگائیآ۔ آتم پر ماتم دے جاپن، نام ندھانا اک درڑائیآ۔ جس اُتے کرپا کرے کوٹ جنم دے میٹ دیوے پاپن، پتت پُنیت دے کرائیآ۔ ہر گھٹ رکھے اپنا واسن، لکھ چوراسی وچ سمائیآ۔ جھکڑا میٹے ذات پاتن، دین مذہب اپنے وچ چھپائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے سپس نوئیآ۔ پُرکھ اکال کہے سُن سمت ست ڈلارے، دو لھیا دیاں جنائیآ۔ ویکھ کھیل اگم اپارے، الکھ اگوچر رہیا کرائیآ۔ جس نے بھیجے پیغمبر گرو اوتارے، تن وجود نال وڈیائیآ۔ دُھر دے شبد دے دتے نظارے، نور نظر آپ جنائیآ۔ سو کھیل کرے کرتارے، قُدرت دامالک دُھر درگاہیا۔ کلجگ لیکھا ویکھے انت کنارے، دو جہاناں کھوج کھوجائیآ۔ سنگر شبد بھیجے یودھا سوربیر بکارے، بلدھاری اک اکھوائیآ۔ جو کلجگ کوڑی کرپا کڈھے باہرے، دھرنی دھرت دھول دھول رہن نہ پائیآ۔ اکو ڈنکا فتح کرے جیکارے، بے بے کار خلق خدائیآ۔ سرشٹی درشٹی بنائے شبد ادھارے، من منسا کوڑ گوائیآ۔ لیکھا مکائے نو دوارے، نو نو چار دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جس دے محمد دے کے گیا اشارے، موسیٰ عیسیٰ بیٹھے دھیان لگائیآ۔ وید ویاسا بن لکھارے، کاتب ہو کے

قلم چلایا۔ جس دے رام کرشن بن پنہارے، سیوک ہو کے سیوکمایا۔ اوہ کھیل کرے وچ سنسارے، سنساری بھنڈاری سنگھاری جس نوں سیس نوایا۔ اُس دابد گرو گدیو آد جگادی سب دی پاوے سارے، مہاسار تھی ہو کے دیکھے تھاوے تھانیا۔ جس نوں کوئی مارے نہ کھنڈا کھرگ تلوارے، تیر ترکش نہ کوئے چترایا۔ کدے ڈبے نہ جل دھارے، اگنی اگت نہ کوئے جلا یا۔ مڑھیاں وچ کوئے نہ ساڑے، مقبریاں وچ نہ کوئے دبا یا۔ مذہباں والے نہ پائے پواڑے، پُستک پڑھ نہ جھٹ لنگھایا۔ جس نے سنجک تریتا دواپر دو دھڑ کرائے اکھاڑے، مانو مانو نال ٹکرایا۔ اوہ لیکھا جانے جیو جہان سارے، چارے گنت کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمایا۔ چیت کہے پر بھ شبد سنگر کرا دے ملاپ، ملنی ہر جگدیش کرایا۔ آتم پر ماتم سب نوں چپا دے چا پ، جگ جیون داتے دے وڈیا یا۔ سنگر میٹے تینوں تاپ، ترے گن اگن نہ لاگے رایا۔ انتر نرتر ہووے صاف، پتت پُنت دے بنا یا۔ جنم کرم دا لیکھا کرے مُعاف، پورب لہنا رہے نہ رایا۔ پنڈھ مُکائے گر بھ مات، جونی وچ نہ کوئے بھوایا۔ من کلپنا کرے گھات، گھاؤ اپنا نام لگایا۔ کوڑی کریا میٹے اندھیری رات، کلج کلپنا دے مُکایا۔ سنساروگ نہ رہے سنتاپ، ہوئے گڑھ تڑایا۔ جے سنگر دے ہندیاں گرسکھ کرن پوجا پاٹھ، پھر سنگر دی لوڑ نہ کوئے رکھایا۔ سنگر سو جیہڑا نگاہ نال کوٹ جنم دے پاپی کر دے پاک، دُرمت میل دے دھوایا۔ راتی سُتیاں دے جاگدیاں پریم وچ اندروں کھول دے تاک، پردہ پردیاں وچوں دے چُکایا۔ پرگٹ ہو کے درشن دے ساکھیاں، ستمکھ ہو کے نظری آ یا۔ اپنی منزل پوڑی چڑھائے اپنے گھاٹ، اگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ رائے دھرم چتر گپت کوئے اکھ نہ سکے جھاک، وشن برہما شو دُروں دُروں سیس نوایا۔ سارے شبدی دھار دین آکھ، واہ واہ گو بند شبد تیری وڈیا یا۔ توں گرکھاں بھگتاں سنتاں بنائی اپنی جماعت، جملہ اکھ نہ کوئے پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری وڈیا یا۔ پُرکھ اکال کہے چیت میرا سنگر شبد سور، سوربیر اکھوایا۔ جد تکے حاضر حضور، حضرتتاں دا حضرت دُھر درگا ہیا۔ جد دیکھے جوت اگنی نورا، نور نورانہ ڈمگایا۔ آذانت بچن دا پورا، پورن برہم دے سمجھایا۔ مہر کر کے چتر بنا کے مورکھ موڑھا، کوجھیاں کملیاں دے وڈیا یا۔ جن بھگتاں بخش کے اگنی دھوڑا، ٹکے مستک خاک رمایا۔ رنگ چاڑھ دے گوڑھا، دو

جہان اتر کدے نہ جائیو۔ ڈکھڑا رہے نہ کوئے وسورا، و سریاں اپنا میل ملائیو۔ پندھ مکائے نیڑ دُورا، کایا گھر وچ گھر دئے دکھائیو۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی دست اک ورتائیو۔ چیت کہے پر بھو میری اکو آسا، آشا دیاں جنائیو۔ چرن کول دے بھرواسا، بھانڈا
 بھرم بھو بھنائیو۔ تُوں صاحب صاحب ابناشا، کرتا اگم اتھاپیو۔ سب دا پورا کر دے واکا، واقف کار ہو سہائیو۔ تُوں اکو دُھر دا آقا، عقل بُدھی تُوں باہر
 تیری پڑھائیو۔ تیرا سنگر شبد دو جہاناں ہووے راکھا، دُجا رہن کوئے نہ پائیو۔ چار جگ اوتار پیغمبر گرو تیرے بالک جگت پت جگ کاکا، ننھیاں لوک
 مات کھیل کھلایو۔ تیرا سنگر شبد اونھاں دے تن چھکی پھر دا رہیا اپنے ڈھاکا، لوریاں نال وڈیائیو۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، دیونہار در تیرے اکھ جگائیو۔ پُرکھ اکال کہے سنگر شبد تیرا ہووے میت، چیت دیاں جنائیو۔ جس دین دُنی دی بدلنی ریت، ریتوان اک ہو
 جائیو۔ سب دا سانجھا کرنا گیت، گیت گوہند اک درڑائیو۔ پندھ مکاؤنا ہست کیٹ، ہست کیٹ دئے وڈیائیو۔ مارگ دس اک انڈیٹھ، اگڑی کار کمائیو۔
 سب دے دے سے چیت، چت و تھگوری رہے نہ رانیو۔ من کلپنا لئے چیت، ہار رہن کوئے نہ پائیو۔ اوہ سچھنڈ دا ہووے وسنیک، تھر گھر بھگتاں میلا
 میلے سچ سُبھائیو۔ ضرور تیرے نال مل کے کردا جائے بخشیش، رحمت رحیم والی ورتائیو۔ اُس سنگر شبد نے جن بھگتاں دستار بنھنی سیس، سیس سنگر
 اپنے لیکھے لائیو۔ خوشیاں نال جنہاں دا جیون جائے بیت، بیتیا جیون اپنے لیکھے پائیو۔ سنگر ہو کے کدے نہ دیوے پیٹھ، کروٹ نہ کدے بدلایو۔ مٹھے
 کوڑے کرے ریٹھ، کوڑے مٹھے آپ بنائیو۔ کایا چولی چاڑھے رنگ میٹھ، مہربان رنگ رنگائیو۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دا میلا دئے ملایو۔ پُرکھ اکال کہے چیت سنگر شبد نوں کر نمسکار، ڈنداوت بندنا سجدہ سیس جھکائیو۔ پھر جوت تک پیغمبر گرو اوتار، جو میرے
 وچ سمائیو۔ پھیر برہما شو وشن دی ویکھ دھار، جو سنساری بھنڈاری سنگھاری سوبھا پائیو۔ پھیر چار جگ دی تک سگفتار، جو گت شنید کری پڑھائیو۔ پھیر کھیل
 تک سچی سرکار، جو ہر کرتا رہیا کرائیو۔ جس بھگتاں تیج دینی سوار، سر اپنا ہتھ لکائیو۔ سبج دا سچ کرے وہار، وویاری اپنی کرنی کار کمائیو۔ آگے رہن
 دیوے نہ کوئے ادھار، پچھلا لیکھا جھولی پائیو۔ آتم پر ماتم بن کے یار، یارڑا ستھر لئے ہنڈھائیو۔ سنگر شبد ہو کے خبردار، بے خبراں خبر سنائیو۔ آلس نندرا

وچوں کڈھے باہر، نچ نیز لوچن نین اکھ کھلایا۔ منزل رہن نہ دیوے دُشوار، دُشمن اندروں باہر کڈھایا۔ امرت رس بخشے ٹھنڈا ٹھار، بوند سوانتی نا بھی کول نچھر جھرنا آپ جھرایا۔ آتم دیپک دیوے بال، نور نورانہ ڈمگایا۔ سچکھنڈ دکھائے سچی دھر مسال، جتھے وسے گوہند دُھر دامہیا۔ پوہ سکے نہ کال مہاکال، سارے بیٹھن سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکایا۔ چیت کہے پر بھو سنگر شبد نوں میری نمستے، نمو نمو نمو سیس نوایا۔ سنگر شبد میٹوں اکو پچن دس دے، دہ دشا توں باہر جنایا۔ کس بدھ توں بھو کھولنے گیان نیز اکھ دے، پرتکھ روپ پرگٹایا۔ بھگتاں دے کھیڑے رہن وسدے، جگت جہان اُجڑ کدے نہ جایا۔ پُرکھ اکال دانام رہن چیدے، توں میرا میں تیرا راک الاہیا۔ پینڈے پار کر جان چوراسی والی حد دے، کھانیاں وچ نہ کوئے بھوایا۔ درشن کرن پُرکھ سمرتھ دے، جوتی جوت وچ ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامارگ اک دکھایا۔ چیت کہے میں مات لوک وچ چڑھیا، چڑھدا لہندا دکھن پہاڑ ویکھ دکھایا۔ میں سنگر شبد دا شبد پڑھیا، جس دی اکھراں والی نہیں لکھایا۔ میں بھے وچ بھو وچ ڈریا، نیوں کے سیس نوایا۔ پھیر ہس کے کہا او میرے متر اڑیا، میٹوں دے سمجھایا۔ کس بدھ تیرا گھاٹن گھریا، پر بھ نے تیری بنت بنایا۔ جے توں اگنی اگ کدے نہیں سڑیا، جلدھارا نہ کوئے ڈبایا۔ سچ دس توں کس دوارے کھڑھیا، کس گرہ مندر اپنی سو بھاپایا۔ سنگر شبد کہے چیت آہ تک ذریا، ذرہ ذرہ ذراتیٹوں دیاں سمجھایا۔ میرا کھیل اُس پر بھونے کریا، جو کر نہار کرتا دُھر درگاہیا۔ میں او سے گرہ مندر دوار وچ پلایا، جتھے پالن والی دے کوئے نہ مایا۔ ہن ویکھیں میرا بلیا، بلدھاری سارے دینے کھپایا۔ کیوں او میرے صاحب دا حکم کدے نہ ٹلیا، نہ کوئی میٹ میٹ مٹایا۔ سنگر شبد کسے کولوں نہ جاوے چھلیا، دل چھل وچ ساری سرشتی دے بھلایا۔ ہن میں مات لوک دا ڈیرہ ملیا، گرہ گرہ اپنا حکم ورتایا۔ سچ پچھیں سنگر شبد ہو کے جن بھگتاں دے کایا مندر اندر اچ دی رات توں جانا چلیا، ست رنگ دا اپنا روپ دینا درسایا۔ ننھیاں پچیاں نوں کہنا آو میرے بلیا، پچے دُھر دے گود ڈکایا۔ جتھے پُرکھ اکال دا دیپک جوت بلیا، دوجی اور نہ کوئے رُشٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہر نظر اک اٹھایا۔ سنگر شبد دھار گیا آ، دو جہان نظر کسے نہ آیا۔ گوہند نے گوہند بنایا گواہ، بیڑا

دھرم دا کندھ اُٹھایا۔ اوتار پیغمبر گرو سارے شہادت دیو بھگتا، بھگون اپنا حکم سنایا۔ وشن برہما شو ویکھو تھاؤں تھاں، بن اکھاں اکھ اُٹھایا۔ تہاڈے سب دے ہندیاں کیوں کلجک جیواں دی بدھی ہو گئی وانگ کاں، چاروں گنٹ کاگ وانگ گر لایا۔ کسے نے سور کھادھا کسے نے کھادھی گاں، نام کلمے والا نظر کوئے نہ آیا۔ تسیں دسو کس دے سر اُتے دتی ٹھنڈی چھاں، کلجک اگنی توں لیا بچایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکایا۔ سنگر شبد کہے میں سب دا ویکھنا مول، انتر انتر کھوج کھوجایا۔ میں کوئی لنگڑا نہیں لولا، دو جہان پھرن دی ہمت نہ کوئے رکھایا۔ میں کسے نوں نہیں بھولا، لکھ چوراسی ویکھاں چائیں چانیا۔ یاد کر لو جدوں بدلایا سنگر شبد نے بدلایا اصولا، اصل وچوں اصل پرگٹایا۔ جس دا فرمان حکم سدا معقولا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ جسوں جھکدے سجدے کردے پیغمبر نبی رسولا، رسم وچ قسم کھا کے اپنا جھٹ لنگھایا۔ سنگر شبد آد توں انت تک سب دا دولھا، دلہن لکھ چوراسی لئے پرنا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ داراہ اک جنایا۔ چیت کہے سنگر شبد تیتھوں بلہاری، بل بل اپنا آپ کرایا۔ میرے نال میرا پریم ہو کے لاویں یاری، یارانہ کوڑ نہ کوئے رکھایا۔ یاد کر لے گوہند ہو کے ماچھو واڑے دی تیج مانی سی ستر سولاں کیتی پیاری، محبت اک نال جنایا۔ بے سنگر شبد تیرے ہندیاں بھگتاں دی آتمارہ جائے کواری، پھیر سکے نہ کوئے پرنا یا۔ دھن بھاگ تیری لوک مات آئی واری، وارتا پچھلی دے بدلایا۔ تیرا جس ہووے آتمارہ ہووے من وس ہووے برہم تے پار برہم روپ بن جائے نرتے ناری، نر نرائن اکو سو بھاپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اگم اتھاپیا۔ سنگر شبد کہے چیت تیرا کراں وقت سہنجنا، لوک مات وڈایا۔ جن بھگتاں میلا ملاواں نال درد ڈکھ بھے بھنجنا، بھوساگر پار کرایا۔ نیترا پا کے اگنی انجنا، نچ نین دیاں گھلایا۔ ساچے نام دا ہتھ پہنا کے کنگنا، بندھن اکو دیاں درسا یا۔ جن بھگتو بنا پُرکھ اکال توں دو جا گھر کدے نہیں منگنا، جھولی کسے اگے نہ ڈھاپا۔ جدوں کروتے کرو سیری بھگوان نوں بندنا، پنجاں تتاں والے نوں سپس نہ کدے جھکایا۔ سنگر اوہ جو شبد دی دھار تہاڈی آتمنا نال ہنڈھنا، سریر چھڈن توں بعد تہاڈا مالک بن کے سکھنڈ لے جائے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سر اپنا ہتھ ڈکھایا۔ چیت کہے

سنگر شبد میری ارداس، بیننتی اک سناٹیا۔ میٹوں یاد آگیا جے بسنت کور دا لیاندا ہووے گلاس، تے گھر والے حاضر دین کرائیا۔ پھیر جے دوایوں آئی ہووے کھاٹ، تے ہیاں سیر و پاوے اُپر دین اُٹھایا۔ جے تن رنگ دی چادر دانال ہووے لباس، کھول کے گرکھاں دین دکھایا۔ جیہڑیاں چھوٹیا موٹیاں وستوآں رکھیاں وچ پرات، ٹکلیاں والی دیو ہلایا۔ جن بھگتو اچ توں سمجھ لینا اکو بات، اگے بھل رہے نہ رانیا۔ کسے بھگت دے سر پر چھڈن توں بچھوں کسے نوں کوئی کسے بخشنی نہیں دات، منجا پیرھا لیرا بھانڈا بستر گلاس بھینا کدے نہ کسے نوں کرائیا۔ اچ توں تہاڈا دھرم دا بدل گیا راج، کلج دی کوڑی کرایا دینی گوائیا۔ ہن تہاڈے سنگر شبد نے نواں سا جنا ساج، سا جن اکو اک اکھوائیا۔ جن بھگتو اپنے سپس توں لاه کے تاج، دستاراں پنجاں پیاریاں سر ٹکایا۔ جے بچھے تے رہے تے ہن جانا جاگ، اگے سون دا لیکھا دینا مکایا۔ ہن بھگت تے بھگوان دا بننا سماج، جگت ونڈ نہ کوئے دکھایا۔ اچ توں سمجھ لینا تہاڈے توں وڈا نہ کوئے سنت تے نہ کوئے سادھ، سو سنت جو اپنے پر بھ نوں مل کے اپنا رنگ لے رنکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہر نظر اک اٹھایا۔ چیت کہے سنگر شبد میں آپا تیتھوں داریا، گھولی گھول گھمائیا۔ کدی توں گو بند پُرکھ اکال داسٹ ڈلاریا، لوک مات اپنی کھیل کھلایا۔ پھیر چھڈ کے پنچ تت آکاریا، جوتی جوت وچ سمایا۔ ہن پُرکھ اکال نے تیرا کھیل وچاریا، اپنی دیا کمائیا۔ توں آئیوں بن کے دولھا نرگن نرویر نرکاریا، نرکار ہو کے اپنی کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مارگ اک دکھایا۔ سنگر شبد کہے چیت سمت ست دی ست والی تیری، ترے گن اتینا ہو کے دیاں درڑایا۔ میری دھار دی دھار پنچ دے پنچ لکھاری، پنچم دا لیکھا پور کرائیا۔ جنہاں دی پر م پُرکھ نے تیج سواری، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ اوہناں دے سپس تے رکھنی آپ دستاری، مہربان ہو مہر نظر اٹھایا۔ سنگر شبد دے گھر نہ کوئے پُرکھ تے نہ کوئے ناری، آتم پر ماتم پر ماتم آتم اکو روپ درسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سندیسہ اکو اک جنایا۔ سنگر شبد کہے چیت میٹوں ہوئے چاؤ گھنیرا، انتر و جے ودھایا۔ بھگت بھگوان دا بنیا بیڑا، ملاح دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ اکو گھر دوہاں دا ڈیرہ، وکھرا مندر نہ کوئے جنایا۔ اکو گرہ سہنجنا ویہڑا، اکو بنک دوارا سو بھاپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سخن

اک الایا۔ پنج پیارے ہتھ نال ملاؤنا ہتھ، ہتھ چھٹ کدے نہ جائیا۔ ایہتھے اوتھے کدے نہیں ہونا دکھ، دکھراگر نہ کوئے دکھایا۔ جن بھگتو لوک لجیا
 وچ کدی شرم نہیں کرنی اکھ، ستمکھ ہو کے بیٹھنا چائیں چائیا۔ وچھوڑے وچ اک دوجے توں کدے نہیں جانا نس، پلو جگت والا چھڈایا۔ یاد کر لو
 تئیں سنگر شبد دے جال وچ گئے پھس، تہاڈا سجن متر باہر سکے نہ کوئے کڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ
 دا سنگ آپ بنایا۔ پنج درباری ہتھ نال ہتھ گھٹو، گھٹ کے دیو دکھایا۔ کوڑی کرپا دی جڑ پٹو، پٹے والا اپنے ہر دے وچ رکھایا۔ شوہ دریا وچ سٹو،
 جتھوں پھیر باہر نہ کوئے کڈھایا۔ سنگر دے پیار دا لاہا لٹو، ہر دے ہر دے وچوں پرگٹایا۔ ہتھ ملاؤن نال چوراسی وچوں چھٹو، رائے دھرم دیوے نہ
 کسے سزایا۔ سنگر شبد تہانوں پھڑ کے لے جائے دھرم دھار دے گٹوں، آگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دا میلا آپ ملایا۔ سنگر شبد کہے پنج لکھاری لکھ دیو دھر دا لیکھ، ہتھ ہتھ نال ملایا۔ ساڈا سنگر شبد تے شبد سنگر دسمیش، بنا شبد توں سنگر
 نظر کوئے نہ آیا۔ اسیں وسنا اُس دے دیس، جس دا دیس سچکھنڈ ساچا سو بھاپایا۔ اسیں بدل دینی اچ توں اپنے جنم کرم دی ریکھ، ریکھیاں نیاں دی
 لوڑ رہے نہ رانیا۔ جس نے لیکھا مکا دینا پیغمبر پیر اولیئے شیخ، مسانکاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ اُس سنگر شبد دے نال مل گئے جس وچ مل کے رہنا ہمیش، وچھوڑا
 نظر کوئے نہ آیا۔ پہلی چیت کہے جن بھگتو میرا اک سندیس، سچ نال سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک
 نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کلج کوڑی کرپا میٹے کلش، کلکاتی رہن کوئے نہ پایا۔

☆ ۳ چیت شہنشاہی سمت ے گرگھ سنگھ دے گرہ پنڈ بھلائی پُر ضلع امرتسر ☆

تن چیت کہے سوہیا دوارا گرگھ، سنگر شبد شبد سہایا۔ اوتار پیغمبر مکو ستمکھ، وشن برہما شو اکھ گھلایا۔ جن بھگتو تہاڈا جنم کرم رہے کوئے نہ دکھ،
 دکھرا دور کرایا۔ تئیں سنگر دی جنم وچوں لکھ، ناتا تیا جس والی مایا۔ آتم پر ماتم ماننا سچ دوارے سکھ، سوکھم اپنا رنگ رنگایا۔ دھر دے بچپو دھرم

دی دھار جانا اُٹھ، سویا رہن کوئے نہ پائیا۔ کرپا کرے ابناشی اچت، چیتن سب نوں رہیا کرائیا۔ گرگھو گرگھ دوارے تہاڈی موئے رت، رتڑی تہاڈی آپ مہکائیا۔ تسیں سارے اُس پر بھو دے سوت، جو آد جگادی پتاما یا۔ تہاڈا بھاگ نہ جائے کھٹ، جنم کرم دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ آتم دھار نہ جاوے ٹٹ، ٹٹیاں لئے جڑائیا۔ چوراسی گیڑا جائے چھٹ، اگے دیوے نہ کوئے سزائیا۔ ویکھو روداس ہندا خوش، خوشیاں حال سنائیا۔ پُرکھ اکال نوں رہیا بچھ، سچ سچ منگ منگائیا۔ پر بھو ویکھ کلجک مچائی لٹ، لٹیرا بنیا تھاؤں تھانیا۔ امرت ملے کسے نہ گھٹ، اٹھسٹھ تیرتھ گنگا گوداوری جمنائستری رووے مارے دھائیا۔ میرے دین دیال میں جیہڑے تیری یاد وچ پُرانے ٹٹے گنڈھے جت، پُرانا جو تادے گواہیا۔ چہار دی آر رہی نہ چھپ، سب نوں نظری آئیا۔ ایہناں وچوں ہتے جیہڑے گنگا جاندے میرے کول گئے رُک، گنڈھ پوا کے بنے پاندھی راہیا۔ میں سندیسہ دیندا رہیا او گرگھو گاؤنی اکو تک، توں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ پھیر تہاڈا پینڈا جائے مک، اگے پندھ نہ کوئے دکھائیا۔ تہاں تٹ کنارے جا کے پاؤنی نہیں لٹ، لٹیرا روپ نہ کوئے دکھائیا۔ نالے ہس کے کہہ دیندا اوہ ویکھو بھگوان میرا خوش، میری رمبی نال تہاڈی ٹٹیاں دی گنڈھ پوائیا۔ آر کدے نہ جاوے رُک، آر پار ونھ کے تہانوں پر بھ دا چنھ دکھائیا۔ ایہہ ٹٹا جو تادے کہے میں چہار دے ساتھی سارے لیاندے کچھ، گرگھ دے دوارے دتے بہائیا۔ جہو جہا چہار غریب اُس نے پُٹھی منجی اتے بھگوان بہا لیا آپ ہو گیا چپ، مکھوں بچن نہ کوئے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ جنتی کہے بھگتو میں چلدی چلدی گئی گھس، پُرانی ہو کے اپنا آپ تڑائیا۔ تیرتھ تہاں پھری پینڈا مکایا نس نس، بھجی واہو داہیا۔ جنگلاں جوہا آسن بیٹھی گھت، ٹلیاں ڈیرے لائیا۔ اگنی نال سکائی رت، جلدھارا نال ٹھرائیا۔ دھیرج رکھیا جت، سنتوکھ وچ سمائیا۔ ہوکا دتا جگت جگیا سو او کوئی ملا دیو میرا پر میشور پت، جو وچھڑی اپنے نال جڑائیا۔ میرا پورا کر دے حق، حقیقت رہے نہ رائیا۔ ٹٹی جنتی کہے روداس خوشی نال کہندا میتوں اپنی ویکھو اندر اکھ، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ نالے زور نال آر دیندا دھک، تلی نال دبائیا۔ پھیر خوشی نال پوے ہس، آو جتے گنڈھاؤن والیو تہانوں دساں سچ، سچ نال سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ ٹٹی جنتی کہے اک دن روداس نے آر دئی، دب کے دتی ہلائی۔ اُس نوں نور

نظر آیارٹی، الاهی بے پرواہیا۔ اوس اپنی آسا سدسی، سد کے دتا سنایا۔ نالے ویکھیا پر بھو دا کھیل اوتار پیغمبر گرو آس دی چلاؤندا گدی، شہنشاہ ہو کے اپنا آپ چھپایا۔ بھگتاں دا ویلا آؤندا کدی، اپنیاں قدماں اُتے جھک کے تالی دتی وجایا۔ جاں نکیا تے ویکھی چو دھویں صدی، صدے بھری لوکایا۔ پھیر نکیا اگیان دی اندھیری وگی، ست دھرم گئی اڈایا۔ پنج شبد دی دُهن کسے اندر نہ دسے وٹی، انادی ناد نہ کوئے سنایا۔ پھیر دھیان ماریا پر بھ دی کرپا نال جن بھگتاں دی جوت ہونی جگی، پنجاں تتاں دا مالک پنچ دان شمع کرے رُشنایا۔ اُس ویلے اک سبھا لگنی وڈی، ہر وڈا دے وڈایا۔ روداس نے کہا بھگتاں دی میل پنجاں دھویاں گھٹری ہونی بدھی، بھار موڈھیاں اُتے اُکایا۔ جگت دی دھار ہونی بدی، پنچ پنجاں تتاں وچ سمایا۔ پنجاں بودی کھلی ہونی چھڈی، اپنا ویس وٹایا۔ پنچ بل بیٹھے ہون رنگی، اپنا رنگ چڑھایا۔ پنچ ونگیاں ٹیڈیاں ڈنڈیاں والے سب نوں دین دنڈی، کلج دا ڈنگا ٹیڈھا رستہ رہن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ آر کہے او مینٹوں سارے کہندے آر، جگ جگ صفت صلاحیا۔ پر گرگھو یاد رکھو میں جدوں ہوواں تے ہوواں آر پار، تے نوں پُرانے ونھ کے دیاں دکھایا۔ میں ٹٹے گنڈھاں تے وگڑے دیاں سوار، اپنا سوار تھ نہ کوئے رکھایا۔ مینٹوں اک دن ہس کے کہا روداس چمار، مٹھ وٹوں چم کے خوشی نال ہسایا۔ نالے چپیر ماری نالے کہا کھلیئے کدے بن نہ جاویں غدار، اپنی منسا نہ لئیں بدلایا۔ کیوں کلج دا سماں آؤنا چاروں کُنٹ ہونا اندھیار، سچ دا چند نہ کوئے چکایا۔ گرو چیلانہیں رہنے یار، مُرید مُرشد نہ سنگ نبھایا۔ سچ دی سچ نہیں رہنی گفتر، ست نال ست نہ کوئے رکھایا۔ جھگڑا پے جانا پُرکھ تے نار، گھر گھر ہووے لڑایا۔ دھرم رہنا نہیں کسے مندر مسجد شو دوالے مٹھ گرو دوار، اٹھسٹ امرت رس نہ کوئے بھرایا۔ جگت جہان کرے و بچار، بھین بھایاں اکھ بدلایا۔ اُس ویلے پھیر کھیل ہونا اپر پار، اپر پیر سوامی اپنا حکم ورتایا۔ اک ستگر شبد شبد ہونا سکدار، سر سر اپنا حکم منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کھیل دکھایا۔ روداس کہا موہے پنجن نہ بھولا، اہولو دیاں درڑایا۔ تینا زمو زختے زبیں قاضینا کمالو کاسے نہ زایا۔ آرے اُس ویلے بدلنا سب اصولو، اصل اصل وچوں پرگٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھایا۔ روداس کہا آرے رہیں نہ سوتی، ستیاں دینا جگایا۔

جگت جہان ہونا لنگڑا لولا کوڑ دی بنھنی تیڑ لنگوٹی، لنگوٹیاں والے دین گواہیا۔ اُس ویلے آوے روداس چمیار دے گرہ دوارے، گرگھ رُپ ہوئے سنسارے، پر بھو دے بھگت اکتھے ہون ڈلارے، جہاں دا دو لھا اکو نظری آئیآ۔ پُرانے بھتیاں وانگ پُرانے جنم کرم ساریاں دی پاوے سارے، مہاسار تھی آپ دیا کمائیآ۔ زرگن جوت زرویر کر آکارے، زراکار کر رُشائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لھم اک ورتائیآ۔ آر کہے روداسا میٹوں پھیر لیاویں نہ اُتے گنگا، گنگا دی لوڑ رہے نہ رائیآ۔ میں اکو دست پریم دی منگاں، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ پر بھو توں ور منگ لے آگے واسطے تیریاں بھگتاں دا پیر ہووے کدے نہ ننگا، پر بھو توں بھگوان ہو کے مہربان ہو کے جن بھگت دوارے ننگیں پیریں بھجیں چائیں چائیا۔ اُس ویلے تیری نشانی صاحب سلطانی دھرم دی دھار کہے روداس دی آر ہووے ہتھ ست رنگا، رنگت سب دی دینی بدلایا۔ پریکی پریم ہو کے پُرکھ اکال دینا سنگا، سگلا سنگ رکھایا۔ کھا کے بھگتاں دے گھر گھر دا سکا منڈا، روداس دا پچھلا لیکھا پورا دینا کرایا۔ یاد کر لے جس طرح بھگتاں نوں کھو اوندرا رہوں کچا گنڈھا، اُس طرح تیتوں وی کھانا پئے تھاؤں تھانیا۔ جو دی روٹی نال دیوے کوئی نہ پانی ٹھنڈا، کوسا کر کے آگے دینا کُٹایا۔ جن بھگتو ایہہ کوئی کھیل نہیں اچنھا، خیرانی وچ خیرانی نہ کوئے پرگٹایا۔ جے پر بھو نال ایس نہ کروگے پھیر ایس کلجک دا بینڈا نہیں میٹنا لمبا، چھیتی چھیتی اپنی کار کمائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لھم اک سُنائیآ۔ روداس کہے اک دن انتر انتر آئی وچاری، انتر انتر دھیان لگایا۔ میں پریم وچ پچھیا پر بھو توں پُرکھ کہ ناری، جیہڑا تیرا سوہنا رُپ اوہو میٹوں دے دکھایا۔ توں شبد سنگر کہ شبد دا لکھاری، پڑدا دینا اُٹھایا۔ پُرکھ اکال ہس کے کہا روداس ویکھ نین اگھاڑی، اشارے نال سمجھایا۔ میرا ست سروپ آپے پُرکھ آپے ناری، آپے سنگر شبد آپے لکھاری، پنچے لکھاری اُٹھ کے دیو دکھایا۔ آپے مچھ آپے داڑھی، آپے نر نرائن وشنوں دھاری، مچھ داہری نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیآ۔ روداس کہے میں پھیر ہس کے کہا پر بھو توں لاڑا کہ لاڑی، میٹوں دے سمجھایا۔ دھوتی بھجیں کہ ساڑھی، پڑدا دینا اُٹھایا۔ موئڈ منڈائیں کہ رکھیں داڑھی، کون رنگ رنگایا۔ پُرکھ اکال کہا روداسا میں آد توں پردیسن پریمیاں دی پیاری، کھلڑے

کیس کھیل نیاری، نرکار نرکار اپنا رُپ تیرے درتے دے درسایا۔ روداسا اوہ ویکھ شبد سترگرتے سترگرتے شبد لکھاری، دوویں سوہا پایا۔ جنہاں دا اکو مندر اکو گرہ اکو گھر اکو اٹاری، اٹل پدوی سب نوں رہے دکھایا۔ لکھاریو لکھ دیو جن بھگتو تہاڈا ست دا رُپ نرکاری، برہم برہم تت دا رُپ جوت اُجیاری، تہاڈی آتما تہاڈی آتما سترگرتے دے گھر نہ رہی کواری، سہاگن انت تک بنا یا۔ جنم دی کرم دی بھرم دی شرم دی تیج سواری، شرع دا لیکھا دتا مُکایا۔ سترگرتے دے سرن لگ کے نہ رہے گناہ گاری، پنتاں پُنت دے بنا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہر نظر اک اٹھایا۔ سنگھاسن کہے پر بھو کیوں میرے نال رُٹھا، صاحب دے سنا یا۔ کیوں مینٹوں کیتا پُٹھا، چارے پاوے روون مارن دھانیا۔ ویکھ لہندی والی گٹھا، جتھے تارا چن رہے اپنا آسن لایا۔ اوہ کوک پکارن بھگتو ساڈا شرع دانا تاتھا، صدی چودھویں محمد انت لیکھا رہے نہ رانیا۔ کیوں پر بھو نے وڑنا بھگتاں دے وچ جُسا، جسم ضمیر دینی بدلایا۔ کوڑ کریا دی رہن نہیں دینی لٹا، دھرم دی دھار دینی پرگٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ کھلایا۔ چند کہے سُن میت ستارا، سطح بلندی دھیان لگایا۔ اوہ ویکھ کھیل پروردگارا، جلوہ رہیا دکھایا۔ لیکھا گنا سنگ محمد چار یارا، چارے پاوے دین گواہیا۔ ست رنگ دا ڈنڈا کرے اشارہ، جس نے ڈنڈاوت سب دی دینی بدلایا۔ گھر گھر بھگتاں دیکھ ہونا اُجیارا، پنچم تت ہوئے رُشانیا۔ جنہاں دا پھیر جنم نہیں ہونا دوبارہ، چوڑاسی وچ نہ کوئے بھوایا۔ سیس تے بنھنی پُرکھ اکال نے اک اک دستارا، اک رُپیا دھرم دا رُپ سیس لکایا۔ گرگھ تیرا گرگھ رُپ نرکارا، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ جن بھگتو تک لو ایہہ سیوا دا پھل ملدا سارا، جو ماتا پتا ساک سجن بھین بھائی کوئی دے نہ سکے رانیا۔ اچ توں سب دا جنم ہو یا دوبارہ، اوہ تہاڈے گرگھ دوارے سارے دینے وسایا۔ تہاڈا اوس پر بھو نال پیارا، جو پریتم دھر درگاہیا۔ ویکھو ہن اوہ ہو گیا تہاڈے سہارا، سہارا تہاڈا اپنے نال رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ روداس کہے اوہ کھیا میری کھیل پُرانی، پوکھا نہ نظری آیا۔ جتیا گانڈھوں نہ پیوں نہ کھانی، کھنسو تیری ڈھانیا۔ من دسے نہ بے ایمانی، او سوئے کیوں بیٹھا گنڈھ گھٹایا۔ ٹٹیا کھاٹی جلو نہ ماٹی اینگن پاٹی، ٹاسو نہ کو سنا یا۔ پینو ذاتی تخنے برہم پچپاتی، ارے بھوکا مروں نکلیا چپاتی چھے چھے وچ تیرا نور نظری

آئی۔ ایہو تینا چیتا دی راتی، رُوداس اپنے کنّ کھچّ کے ایدھر ایدھر لپھڑ مارے اوہ تُوں میرا صاحبِ کملا پاتی، پت پر میثور تیری بے پرواہیا۔ پر میں
 درس منگدا ترس منگدا او تیرا ست سرُوپی درس منگدا اُپر فرش خاکی، اوہ خاک وِچ ملاؤن والیا خاک وِچوں پاک دے بنائی۔ تیرا جیون تیری حیاتی، اوہ
 تیری نار تُوں ہی کملا پاتی، نہ ہنڈیا نہ نمکو نہ بوساتی، ابو سَلے بسن بنواری تیری کھیل موہے چنگی بھائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائی۔ رُوداس تنّ چیت دی تکی راتی، اکھاں میٹ دھیان لگائی۔ سچ نال اٹھ کے کندھ نال لائی اپنی چھاتی، شہنشاہ وِچ
 سمائی۔ بن بولن تُوں بنا زبان تُوں اپنی گل آکھی، آکھ کے دتا درڑائی۔ بھگھے غریب نوں بخش دے داتی، شہنشاہ تیرے آگے جھولی ڈاہیا۔ میری اک
 بینتی پر بھو منی آکھی، نمانا ہو کے سیس جھکائی۔ مہر کریں کلجگ انتم اپنیاں بھگتاں دی آپ کریں راکھی، جناں چر تُوں کرپا نہ کری بھگت بن والا نظر
 کوئے نہ آئی۔ او پروردگار اناں دے کرم مگرم ولّ مول نہ جھاکیں، جے جھاکي ماریں کوٹ جنم دے پاپ دینے مکائی۔ پر یاد رکھ لے اوہناں دی
 ضرور کھولیں تاکی، اوہ تے ہون تُوں گھر گھر جا کے درس دینا دکھائی۔ اک ہور بچن تُوں اوہندا کریں پاٹھی، پاٹھشالا اوہناں دا کایا مندر دینا وسایا۔ ہور
 بینتی اوہناں دی بدل دیویں حیاتی، حیا کوڑ کریا رہن کوئے نہ پائی۔ پر بھو اک ہور آشنا کلجگ انتم اپنیاں بھگتاں نوں چڑھن نہ دیویں پھاسی، فیصلہ اکو وار
 دینا سنائی۔ تیتوں کسے نوں لبھن جانا پئے نہ تیر تھ تھائ اُتے کاشی، پراگ ایدھیا بندرابن پھیرا کوئے نہ پائی۔ پر مہر کریں جتھے بھگت ہون اوتھے آپ
 جاویں لمی چوڑی نہ رکھیں واٹی، پینڈا سچ سچ مکائی۔ جے پیار کریں تے لائیں نال سینے چھاتی، شہنشاہ اپنے رنگ رنگائی۔ بے شک تیرے واسطے پُٹھی
 ہووے کھاٹی، تُوں پُٹھے لنگن والیاں نوں سدھے سچھنڈ دینا پہنچائی۔ جتھے پُرکھ اکال دی ہاٹی، دوجا در نہ کوئے کھلایا۔ اوتار پیغمبر گرو مقامے حق حق
 دے سارے بنا دینیں ایہناں دے ساتھی، جو تیرے چرناں سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، در تیرے آس
 رکھائی۔ رُوداس کہے میں غریب نمانا منگتا، مان تان نہ کوئے رکھائی۔ بھوایں میرے گھر آنا نہیں اک ڈنگ دا، ڈھوراں دی کھلّ لاه کے اپنا جھٹ
 لنگھائی۔ میں تُوں جتے گنڈھدا، گنڈھ تیرے نال رکھائی۔ پر اک بینتی پر بھو جیہڑا تیرا بھگت ہووے اوہنوں دھرم رائے نہ ہووے ڈنڈدا، سگوں

ڈنڈاوت کر کے بھگتاں نوں سیس نوایا۔ وشن برہما شو خوشیاں وچوں خوشی ہووے ونددا، خوشی خوشی نال ورتایا۔ پیغمبر کہن اوہ دیکھے نور نورانے پُرکھ
 اکال دے شبد سنگر شبد سنگر دے فرزند دا، فرض اپنا پور کرایا۔ اُس ویلے سماں تیری یاد وچ تیریاں بھگتاں ہووے لنگھدا، دوسرا اوٹ نہ کوئے تکایا۔
 وچھوڑا رہے نہ نار دُہاگن رنڈ دا، رنڈیا دینا کٹایا۔ جھگڑا مُکاؤنا ورنہنڈ دا، برہمنڈ پار کھیل کھلایا۔ جتھے پرکاش تیرا الہی چند دا، نور نورانہ نظری آیا۔
 تیرا روپ ہووے صاحب بخشند دا، بخشش رحمت سب دی جھولی پائی۔ تیتوں کوئی چاء نہ ہووے اپنے آسن پلنگ دا، بھگتاں دی خوشی دیکھ کے اپنی خوشی
 لینی بنایا۔ پر بھوتوں ویرا نہیں رکھنا کایا مائی چم دا، چم درشتی دینی بدلایا۔ جیہڑا بھگت بھگوان تیری دھاروں جہدا، اوہ انت تیرے وچ سماں۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامیلا لے ملایا۔ ست رنگا کہے سُن روداسا، او میں وی داس ہو کے دیاں جنایا۔ ہُن
 دین دُنی دا بدلنا پاسا، پاشا سب دا دینا اُلٹایا۔ ویکھی کھیل تماشا، تماشین کراں لوکایا۔ ہوئی ہوئی ضرور کھولی جاواں خلاصہ، خفیہ پردہ دیاں اُٹھایا۔
 بھگتاں دیاں وشواسا، وشو داراہ درڑایا۔ شکر ضرور پہنچاواں اُپر کیلاشا، کلس ہتھ وچ پھڑ کے بھجے واہو داہیا۔ باسک سہنسر کھ گائے سواسا، دو سہنسر
 جہواناں ہلایا۔ برہما نور نور داتکے پرکاشا، پرکاش وچوں پرگٹایا۔ وشنوں وشو دی دیکھے راسا، راس منڈل گوپی کاہن اپنا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا حکم ورتایا۔ آر کہے میں دساں بنا دندیں، دنداں والیو دیاں جنایا۔ پر بھ دا پیار نہیں
 پابندی، شبد شبد نال سمجھایا۔ صدی چودھویں جاندی لنگھی، پینڈا اپنا پندھ چکایا۔ کسے نوں کسے نے لاؤنا نہیں اگئی، انگیکار نہ کوئے اکھوایا۔ پر بھو پیار
 وچ اندروں واسنا کڈھیں گندی، کوڑی کریا دینی تجایا۔ آتما پر ماتا بناؤنا سنگی، سگلا سنگ بنایا۔ تیج دیپک شمعداں گھرت دی دینا سنگدھی، اگنی نال وڈیایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک زراں نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگت بھگتاں دے بنائے
 سنبندھی، ناتا دھرم دا دھرم نال جڑایا۔

☆ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۷ پال سنگھ، فوجا سنگھ، شنگارہ سنگھ، سُچا سنگھ مہندر سنگھ، ترسیم سنگھ، ہر بھجن سنگھ، مہندر سنگھ،

☆ گرجن سنگھ گلڑیوال، پنڈ بھلائی پُر ڈوگراں ضلع امرتسر

چیت کہے پر بھو میں بلہار، بلہاری اپنا آپ کرائیا۔ ست دی سچ چلی چال، دھرتی دھرت دھول خوشی منایا۔ میری نمونو نمسکار، نمستے کہہ کے
سیس جھکایا۔ دس گرگھاں پہلا میرا کیتا وبار، دس دسمیش دی آسا پور کرائیا۔ دسم دوار بنے تیرا گھر بار، گرہ گرگھاں ڈیرہ لایا۔ سوہنا سہنجنا دسے
پریوار، بنس اکو نظری آئی۔ ست ڈلارے بنا کے بٹھی سر دستار، سیس اپنا ہتھ رکھایا۔ اک اک نبیا ایہناں دے سر توں دیوے وار، وارث ہو کے
اپنا میل ملایا۔ کوڑ مایا دار ہے نہ کسے پیار، سنگر پریم وچ سمایا۔ دھرم دا گنڈھا اسیں خوشی وچ تیرا کراونا آہار، بھوگ لاونا چائیں چانیا۔ تیری مہر دا
صدقہ ایہہ لیکھا رہے سدا جگ چار، چو کڑی تیرے نام دی وجے ودھایا۔ تیرا در ٹھاندا دربار، در دوار سو بھاپایا۔ میں سدا سدا سیوادار، سچ ساچی سیو
کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا لینا ملایا۔ پگڑی کہے سُنو گرگھ میت، متروں دیاں جنایا۔ سنگر رکھنا چیت،
ہر دے وچ وسایا۔ آتم پر ماتم گاؤنا گیت، ڈھولا ام اتھاپا۔ کلج وچ سنجگ بدلی ریت، ریتی دھر دی اک اپنایا۔ اک نوں جھکے سیس، پگڑی کہے
ایہہ سیس پھر جھکن کسے نہ پانیا۔ جیون نالوں مرنا چنگا جیہڑا کھ موڑے جگدیش، جگدیش پریم تڑایا۔ ایہو حکم ایہو پیار ایہو کلمہ ایہو حدیث، جیہڑی
حضرتاں توں پرے وتی سمجھایا۔ تسیں اک دے اک نال کرنی پریت، جو پریم نہ کوئے منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
ساچا ہر، سچ دی دیا آپ کمایا۔ سیس کہے اوہ پگڑیئے آجا میرے اُتے، لجا رکھنی چائیں چانیا۔ میرے بھاگ جاگ پئے ستے، ستیاں لیا اٹھایا۔ خوشی
ہوئی وچ جے، ضمیر وچی ودھایا۔ سیس کہے میں سو گند کھاواں دوسر آگے کدے نہ جھکے، جے لٹھ جاوے سی نہ کدے سناپا۔ انج توں پچھلے سب دے
پینڈے مکے، اوتار پینمبر گرو دانا تا دتا تڑایا۔ بھگت بھگوان ہو کے اٹھے، لوک مات لئی انگڑایا۔ سنگر شبد ہو کے تھٹھے، مہر نظر اٹھایا۔ سہنجنی ہوئی

رُتے، پر بھ بخشیا مان وڈیاںیا۔ جنم کرم دے منائے رُسے، اپنا جوڑ جڑاںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک
 نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں سار پچھے، دوسر ہتھ نہ کچھ پھڑاںیا۔

☆ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۷ اودھم سنگھ، گلزار سنگھ، بلونت سنگھ، مختیار سنگھ، دھرم پیر، پنڈ جلالاباد ضلع امرتسر ☆

سنگر شبد کہے ویکھو پٹھا ڈٹھا منجا، اوتار پیغمبر گر دھیان لگایا۔ پرکھ اکالا تارنہارا پنجاں، تتاں دے مان وڈیاںیا۔ اکو روپ بخشیا کیسا دھاری گنجا،
 مونڈ منڈایا ونڈ نہ کوئے ونڈاںیا۔ ہرکھ سوگ مٹا کے رنجا، چنتا پچھلی رہیا گواںیا۔ جیہڑا کھیل دسیا دواپروچ سجا، انہو درشتی وچ رکھایا۔ اوہ لیکھا پورا
 کرے سورا سربنگا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ گرگھ ہر جن بھگت سہیلے دیوے سنگا، سگلا سنگ نبھایا۔ جنہاں دے چرن چٹے گنگا، گنگوتری سیس نوایا۔
 جنہاں دی آس رکھ کے گیا والی واسی پری اندا، اند اند وچوں پرگٹاںیا۔ جس ورتا سی مادھو پیراگی بندہ، بندگی اپنی اک جنایا۔ جس ویلے کلجک جیو
 جہان ہو یا اندھا، نیتراکھ نہ کوئے کھلایا۔ میرا سکھ میرے نہ لاگے انگا، انگیکار نہ کوئے اکھوایا۔ سنگھ سنگھ نال کرے دنکا، گرگھ روپ نہ کوئے دکھایا۔
 سب دا سیس ہونا ننگا، اوڈھن اپر نہ کوئے کٹایا۔ پرکھ رہنی نہیں ماڑا چنگا، جگت بدھی دے گواںیا۔ اُس ویلے کرپا کرے سورا سربنگا، ہر کرتا
 ڈھر درگاہیا۔ جس نے بھگتاں دا کھا کے منڈا منڈا، منڈلاں توں باہر دینا وسایا۔ میٹ کے بھیکھ بکھنڈا، مارگ اکو دینا درسایا۔ جتھے آتم پر ماتم ہووے
 چھندا، دوجا راگ نہ کوئے درڑاںیا۔ کوڑی کریا میٹنی پھر سچ سچ دا کھنڈا، کھڑگ پریم والی کھڑکایا۔ آد جگادی غریباں دی مسی روٹی تے نال ہندا گنڈھا،
 جگ چو کڑی چلی آںیا۔ جس دے تھم وچ پچھلا جگ چو کڑی لنگھا، اوہ اگے اگلا اگا دے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کماںیا۔ سنگر شبد کہے اوہ ویکھو جگ، جگ جیون داتا دے دکھایا۔ جنہاں دین مذہب کیتے الگ، دکھری دکھری ریتی اپناںیا۔
 سبجگ دی دھار وچ سب دے سیس تے رکھے پگ، ہندو مسلم سکھ عیسائی ونڈ نہ کوئے ونڈاںیا۔ غریب نمائیاں نبجھاوے اندروں اگ، ترسنا ترکھا گواںیا۔

بغلا بیڑا رہے کوئے نہ بگ، ہنس اپنے لئے پرگٹائیا۔ سچ دوارے ساچے سد، سدا اک درڑائیا۔ جن بھگتو جگت دی لٹھنی حد، حد اپنی دئے دکھائیا۔ بھگت بھگوان دی بناؤ جد، یدی اپنا آپ سنگر بھیٹ کرائیا۔ ہن اگے جانا ودھ، پچھلا پنڈھ مکائیا۔ پچھلی کرنی ہووے رڈ، اگے تھم چلے دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک ورتائیا۔ اتار پیغمبر گر ویکھو ریت پُرانی پُرانی چر، پچھلی پچھے دھیان لگائیا۔ جیہڑی کھیل کیتی نرائن نر، نرویر تھم ورتائیا۔ چار جگ وچ لوک مات وچ گئی پھر، رُوپ دکھ دکھ بدلایا۔ ہن پھر ویکھو سنگر پیار دھار دی پگڑی سب دے آونی سر، جس دی آسا سری رام گیا رکھائیا۔ جس دا بناس جانیاں اک ہنچھو گیا سی کر، کرن کرن وچوں بدلایا۔ اوہ دھرتی اُتے گیا گر، مٹی گھٹے سو بھاپائیا۔ پھر رام ہسیا کھڑ، خوشی لئی پرگٹائیا۔ نالے اشارہ کیتا جس ویلے دھرم دارہنا نہیں کوئی پڑ، پیڑھی دھرم نہ کوئے چلائییا۔ اُلٹا گیڑا جاوے گڑ، اگے ہونہ کوئے اٹکائیا۔ اُس ویلے کرپا کرے رام نہ لاوے در، رام رانا دیا کمائیا۔ گرکھاں دی بٹھے دھر، دھرتی دھرت دھول ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دا لیکھا جانے سر، سر دا مالک ست پُرکھ پُرکھ اکالا اک اکھوائیا۔

☆ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۷ سوہن سنگھ دے گرہ پنڈ رام پُر ضلع امرتسر ☆

پگڑی کہے میٹوں کہندے ٹرن، اکھراں والی صفت وڈیائیا۔ میں وقت سہاؤنا شرکن غربن، شمال جنوب اپنی گنڈھ پوائیا۔ لیکھ دکھاؤنا عربانیاں عربن، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ بھگتاں کرنا مردن، چوتھے جگ جگ اٹھائیا۔ شرع چھری میٹنی کردن، قتل گاہ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ سب دی پوری کرنی عرضن، آشا آسانال ملایا۔ جگت جہان دی پٹھی ہووے نردن، جن بھگت ملے وڈیائیا۔ پر بھ دا کھیل دسنا اسپر جن، اچرج لیلدا دینی سمجھائیا۔ جو آسا رکھی پنچم گر ارجن، دھیان نانک جوت لگائیا۔ اُس دا لہنا پورا ہونا جو تیغ بہادر کٹی گردن، گردش وچ پئے دھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں سپس اوڈھن دیوے پردن، دو جہاناں ہوئے آپ سہائیا۔

☆ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۷ اتم سنگھ، چٹن سنگھ دے گرہ پنڈ ویردوال ضلع امرتسر ☆

سنگر شبد کہے جگ چوکڑی بدلدا آیا سماں، پُرکھ اکالا دین دیا آپ بدلایا۔ جگاں وچوں جگ ہندا رہیا نواں، نو نو چار اپنا حکم ورتایا۔ رسنا جہوا جاپ بدلدا رہیا دماں، اکھر اکھراں نال ٹکرائیا۔ دھرم دی دھار دھرم دامارگ ہندا رہیا رواں، روانگی پچھلے ہتھ پھرائیا۔ کلجگ انت اوتار پیغمبر گرو آں دین مذہب دی میٹنی طمع، لالچ حرص ہوس رہن نہ پائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ چار ورن اٹھاراں برن کرنے جمع، آتم پر ماتم ناتا دینا بندھایا۔ کوڑ کریا کرم کانڈ انتر کرنا منع، منسا من دی دے بدلایا۔ سچ دوار اینکار اگم جگاؤنی شمع، اندھ اندھیرا دے مٹایا۔ لیکھے لاؤنا گوہند دی آسا گوہند دا کتا، کائنات دُتیا بھاؤ گوائیا۔ جھگڑا میٹنا کایا مائی چٹا، چم درشتی دین دُنی دینی بدلایا۔ ہر بھگت بھگونت وچھوڑا رہے نہ لما، نیرن نیرا ہو کے نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ کٹنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہوئے سہائی بھگت جناں، جن اپنے رنگ رنگایا۔

۱۳۲۵

۱۳۲۵

☆ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۷ سُرین سنگھ، دلپ سنگھ، سورن سنگھ، تیجا سنگھ، گلزار سنگھ، سنتو کھ سنگھ، سُرین سنگھ، تریلوک سنگھ، گلڑیاں سنگھ، سنگھ،

پکھو کے ایکل گدا، بوٹا سنگھ، جرنیل سنگھ سرلی خرد، سنتو بنڈالا چندو بنڈالا، سورنی بنڈالا، امر کور بنڈالا، دھنتو بنڈالا،

بنسو ٹھٹھیاں کشمیر و تھنو چک پنڈ جنڈیالا گرو ضلع امرتسر ☆

اوتار پیغمبر گرتگن اُپر دھرتی، سچھنڈ دوار بن اکھاں اکھ اٹھایا۔ نرگن دھار نکو پر بھ بنیا بھگتاں داندھ پرتی، پریتم ہو کے دیا کمائی۔ سب دا لہنا دینا پورا کرے شرطی، شرع دامالک دُھر درگاہیا۔ لیکھا جانے شاہو بھوپ اگما عرشی، عالیشان نور الاہیا۔ کھیل دکھاوے اپنے گھر دی، گرہ مندر پڑدا آپ چکایا۔ غریب نمائیاں بنے دردی، دردیاں دکھ مٹایا۔ دھار دے نرائن نر دی، نر ہر اپنا حکم ورتایا۔ کلجگ کوڑی کریا ویکھے اگنی بلدی، باؤن دھار

نالِ ملائیا۔ پھری دروہی جل تھل دی، مہیسل نیناں نیرِ وہائیا۔ پدوی رہی نہ کسے اٹل دی، نہچل دھام نہ کوئے سہائیا۔ چاروں کُنٹ درتی کلا کھلج کل دی، کلکاتی ہوئی لوکائیا۔ آتم پر ماتم دھار مول نہ رلدی، سگلا سنگ نہ کوئے دکھائیا۔ کسے نوں خبر نہیں گھڑی پل دی، انجو درِ شئی بھو نہ کوئے چکائیا۔ سار سمجھی نہ کسے گوہند چند دی، جس نوں سورہ چند سیس نوائیا۔ پوتر دھار رہی نہ کسے تن دی، تتوت رہیا گر لائیا۔ منسا میٹے نہ کوئے من دی، متا موہ نہ کوئے چکائیا۔ سر شئی و نجاری ہو گئی چُغلی کنّ دی، رسنا ست نہ کوئے سنائیا۔ سادھاں سنتاں آسا ہو گئی مایا دھن دی، لوبھ لالچ وچ ہلکائیا۔ بہڑی جننی بھگت کوئے نہ جندی، سُپھلی گل نہ کوئے کرائیا۔ چاروں کُنٹ گھڑی ہو گئی غم دی، غمی غم خوار نہ کوئے گوائیا۔ سر شئی درِ شئی ہوئی چمّ دی، اندرِ شٹ پر بھ دا درس کوئے نہ پائیا۔ ترسنا کوڑی ہوئی تم دی، ساتک ست نہ کوئے کرائیا۔ آشا کسے رہی نہ پیاسی پر بھو دے نام دی، ساہ ساہ نہ کوئے سمائیا۔ رسنا ہلکائی ہو گئی مد دے جام دی، جماں توں سکے نہ کوئے بچائیا۔ تھت دسدی کھلج شام دی، شمع کرے نہ کوئے رُشنائیا۔ خبر آگئی پیغمبراں والے پیغام دی، حضرت عیسیٰ موسیٰ رہے درڑائیا۔ کھیل ہوئی اگئی اک امام دی، جو عملاں توں رہت بے پرواہیا۔ نشانی ہونی دھرم نشان دی، نشانے کوڑ دے گوائیا۔ وڈیائی رہنی نہیں کسے غلام دی، غلامی شرع دی سب دی دینی کٹائیا۔ وڈیائی رہنی نہیں رسنا والے کلام دی، اکھراں نال نہ کوئے چترائیا۔ کھیل کئی اگے سلطان دی، جو شاہ پاتشاہ شہنشاہ اک اھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا آپ ملائیا۔ سنگر شبد کہے ہو یا وقت سہنجنا، سو پُرکھ نرنجن آپ کرائیا۔ کرپا کرے درد ڈکھ بھے بھنجنا، ہر پُرکھ نرنجن اگم اتھاہیا۔ جو آد جگادی سجننا، ایکنکارا نورِ لاہیا۔ جس دا اکو دپیک جگنا، آد نرنجن ڈمگائیا۔ جس دامارگ ست دا لگنا، سری بھگوان وڈ وڈیائیا۔ جس دا اکو ہونا جگنا، ابناشی کرتا نورِ لاہیا۔ جس دی ساری دے رچنا، پاربرہم پت پر میثور اگم اتھاہیا۔ اُس نے سب دا پورا کرنا بچنا، جو اوتار پیغمبر گر بھوکھت گئے درڑائیا۔ کھلج انتم کوڑی کر یا لگی اگنا، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ بن بھگتاں ست دپیک کسے نہ جگنا، آتم جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ انادی شبد ناد کوئے نہ وجنا، انحد راگ نہ کوئے سنائیا۔ ساچے چڑھے کوئے نہ لگنا، گگن لگنتر پندھ مکائیا۔ کرپا کرے پُرکھ سمرتھنا، سمرتھ پُرکھ اگم اتھاہیا۔ جس نے سب دی بدلنی بندنا، ڈنڈاوت سجدہ اک درڑائیا۔

ڈنک دمامہ جس دا وچنا، وجہ سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ جن بھگتاں حال ہون دیوے نہ مندنا، مند بھاگی لئے ترائیا۔ سچ دوار دی چاڑھے رنگنا، رنگت نام والی
 رنگائیا۔ کوڑی کریا لنگھائے حدنا، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائیا۔ کرپا کرے سورا سرنگنا، شاہ پاتشاہ دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اٹکوائیا۔ اوتار پیغمبر گر ویکھو نال خیال، بن اکھٹاں اکھ اٹھائیا۔ جن بھگت تلو پر بھو دے لال، جولان اپنے رنگ
 رنگائیا۔ جنہاں دا سنگر شبد بنیا دلال، وچولا اکو اک اٹکوائیا۔ ناتا توڑے کال مہاکال، رائے دھرم نہ دے سزائیا۔ ایہتھے اوتھے کرے پرتپال، پرتپالک ہو
 کے سر اپنا ہتھ لکائیا۔ سچھنڈ دوار بہائے سچی دھرمسال، جتھے دین مذہب ذات پات ونڈ نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک ورتائیا۔ سنگر شبد کہے ویکھو وشن برہما شو جن بھگت بٹھی جان پگاں، سپیس دستار سہائیا۔ درشن پاوندے جان اُپر شاہ
 رگا، نو دوار دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ ست دھرم دی ساچی ملے جگہ، گرہ مندر اکو اک سہائیا۔ جتھے بدھی وچار نہ ہووے سگا، ہنس گرگھ سوبھا پائیا۔ ترے گن
 لگے مول نہ اگا، ہوئے گنی نہ کوئے جلائی۔ رائے دھرم نہ دیوے سزا، چتر گپت نہ لیکھ دکھائیا۔ آتم رس دا لین مزہ، پر ماتم وچ ملائی۔ سدا رہن اک
 دی وچ رضا، جو رازق رزق رحیم نور الاہیا۔ جھگڑا میٹے جگت جہان قضا، قاضی ملا توں کھہر دا دے جھڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ اوتار پیغمبر گر ویکھن نال پیار، پریم نظر اٹھائیا۔ تیرا کھیل سچی سرکار، شاہ پاتشاہ تیری بے پرواہیا۔ زرگن زرویر
 تیرا روپ انوپ زرنکار، جگ نیز نظر کسے نہ آئی۔ شبد اگئی تیری دھار، دو جہاناں وچے ودھائیا۔ جگ جگ لئے اوتار، زرگن سرگن روپ پرگٹائیا۔
 کلج اتم کھیل اپار، اپر پر سوامی تیری بے پرواہیا۔ امام اماما بن سیکدار، تھم حاکم اک درڑائیا۔ کل کلکی ہو اجیار، اجالا بھگتاں دے کرائیا۔ نہہکلنک تیرا
 انت نہ پاراوار، پار برہم پت پر میثور تیرے ہتھ وڈیائیا۔ صدی چو دھویں جن بھگتاں تیج سوار، سر سر اپنا ہتھ لکائیا۔ مہربان مہربان مہربان نگاہ مہر دی
 مار، مرجیوت اپنا پڑدا دے چکائیا۔ تیرے در کھڑے بھکار، بھکھک جھولی دینی بھرائیا۔ تیرا تھم شبد سجا دوار، نہ کوئے میٹے میٹ مٹائیا۔ سمت شہنشاہی
 ست ست دی کار، کرنی کرتے کار کمائیا۔ چوتھے جگ دی پاؤنی سار، چار چیت آسا رہیا رکھائیا۔ کلج کوڑی کریا میٹنا دھواں دھار، اندھ اگیان رہے نہ

رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچی سرکار،
سرکار اپنا حکم دینا ورتائیا۔

★ ۷ چیت شہنشاہی سمت ۷ سکھدیوراج، پریتم سنگھ، جاگیر کور، کرم سنگھ، بیبی پیارو، گربخش سنگھ، سردارا سنگھ، سرگھ سنگھ، پورن سنگھ،
ناظر سنگھ، تارا سنگھ، سورن سنگھ، پریتم سنگھ، درشن سنگھ، سادھو سنگھ، گجیا سنگھ، منگل سنگھ، چندر سنگھ، پریتم سنگھ، ہری سنگھ،

ہردیپ سنگھ، دیال سنگھ، کندن سنگھ، ہرنام سنگھ، دربارا سنگھ وریا، بیبی بیروکیرو، پنڈ کلا ضلع امرتسر ★

سنگر شبد کہے جگ آیا وقت سہنجنا، ہر سوبھاؤنت سہائیا۔ پر بھ داتا دین درد دکھ بھے بھنجنا، مہر نظر نظر اٹھائیا۔ بھگت سہیلا بن کے سجننا،
ساجن ہو کے ویکھ دکھائیا۔ نام ندھان وجامردنگنا، سوئی سرتی آپ اٹھائیا۔ گرگھ لگا کے انگنا، انگیکار آپ ہو جائیا۔ جن بھگتو دوجا گھر کدے نہ منگنا،
بھکھاری ہو نہ جھولی ڈاہیا۔ آتم پر ماتم دے انندنا، انند وچ سمائیا۔ شبدی تلک لگائے چندنا، سوریہ چند دا پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھو آپ چکائیا۔ سنگر شبد کہے سپتس رکھی ویکھن جگ، بیٹھے اکھ کھلائیا۔ نرگن دھار رہے بھج، بھججن واہو
داہیا۔ جیکارا الکھ بولن گج، گج دا لیکھا ویکھ دکھائیا۔ کلج کوڑی کریا تگن حد، حدوڈ پھول پھولائیا۔ کون پر بھ دی بنیا جد، یدی دھر دارنگ رنگائیا۔
کون انتر درشٹی نالوں ہویا الگ، درشٹی پر بھ دے وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔
سپتس رکھ کہن سانوں وقت یاد آیا دھیلا، پورب دیئے جنائیا۔ جس ویلے ملیا پر بھو سہیلا، کرم دتا بدلایا۔ روپ درسایا چیللا، گروگر نام وڈیایا۔ دھام
دس نویلا، پردہ دتا اٹھائیا۔ اچرج کھیل کھیلا، اگم اتھاہ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔
سپتس رکھ کہن شبدی دھار کیتا پیار، اپر مہر دیا کمائیا۔ شبد سندیسہ دتا اگم اپار، الکھ اگوچر دتا درڑائیا۔ ویکھو کھیل سچی سرکار، ہر کرتا رہیا جنائیا۔ سارے

اپنی تیج لو سوار، آپ اپنی بنت بنائیا۔ اک دوجے دارہے نہ کوئے سہار، اوٹ اوٹ نہ کوئے تکائیا۔ دھرم دی دھار بٹھو دستار، سپس سپس سہائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ سپتس رکھ بٹھو دستار، دہ دشا اکھ اٹھائیا۔ رشیو رُپ دسو نیارا، نرگن نرؤیر رہیا جنائیا۔ آتم پر ماتم بولو جیکارا، دھر داراگ الائیا۔ جگت جگدیش کرو نمسکارا، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ دھوڑی لاوو چھارا، مستک خاک رمائیا۔ انتر کرو پیارا، پریتم اک منائیا۔ ویکھو کھیل اگم اپارا، الکھ اگوچر رہیا درڑائیا۔ دور دُر اڈا تکو کھج کھیل نیارا، کل کلکی کی درڑائیا۔ بنا نیتز پائی سارا، بن لوچن ویکھ وکھائیا۔ چاروں گنٹ دھواں دھارا، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ ستے روون زارو زارا، نیتز نیئاں نیر وہائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال چار گنٹ ہاہاکارا، ساتک ست نہ کوئے ورتائیا۔ مُرید مُرشد نہ کوئے سہارا، گر چیل لکھ بھوائیا۔ بھگت بھگوان نہ کوئے دوارا، در در روون مارن دھائیا۔ کرپا کر آپ نرنکارا، نرؤیر تیری سرنائیا۔ ست دھرم دی ساڈے سپس بٹھ دستار، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ وچوں اتری اٹھ کے ماریا لکارا، بھاردواج دتائیا۔ پُرکھ اکال ٹوں سب دامیت مُرارا، مہربان اکھوائیا۔ کرپا کر وڈ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری تیری اوٹ تکائیا۔ اسپس چاہندے ٹوں کھج انتم ہوویں ظاہرا، ظاہر ظہور رُپ دھرائیا۔ تیرا انت نہ ہووے پاراوارا، بے انت کار کمائیا۔ جوتی جاتے پاویں سارا، آتم پر ماتم کھوج کھوج جائیا۔ جن بھگتاں بھنشین اکو درس دوارا، دوجے در کوئے نہ جائیا۔ کرپا ندھان اوہناں دیس ادھارا، ادر دا لیکھا دسین مُکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ سپتس رکھ کہن پر بھ سانوں کرپا کر دے اُپر شاہ رگ، شہنشاہ دیا کمائیا۔ دپیک جوتی جائے جگ، جاگرت جوت جوت رُشنائیا۔ تیرا درشن کیتارنج، نیوں نیوں سپس نوائیا۔ ساڈے پڑدے کج، اوڈھن اک سہائیا۔ اسپس سارے بولینے گج، کوک کوک سنائیا۔ ٹوں سرب کلا سمرتھ، اکھ بے پرواہیا۔ جس ویلے کھج ہووے کوڑ گڑیاں دارتھ، دھرم دارتھ نہ کوئے چلائیا۔ سرشٹ سبائی ممتا لتھے ستھ، ستھ یار نہ کوئے ہنڈھائیا۔ نیتز کھلے کسے نہ اکھ، نج درس کوئے نہ پائیا۔ نرگن دھار ہونا پرتکھ، پار برہم پر بھ اپنی دیا کمائیا۔ اُس ویلے اپنے بھگت چوڑاسی وچوں کرنے وکھ، واسطہ تیرے اگے پائیا۔ ایہناں ترے گن مایا نہ ساڑے اگ، اگنی تت دینی بُجھائیا۔ سپتس رکھ کہن اُس ویلے اپنیاں بھگتاں سپس بٹھائیں پگ، جو چرن پرس

تیرے اپنا جھٹ لنگھایا۔ جس نال اندر وکار دیویں دب، کوڑ وکار دینا گوائیا۔ پچھلا لیکھا پورا کرنا ہبھ، ہمساجن ہو کے میل ملائیا۔ حصیدار بناونے نال ادھ، ادھوائے رہن کوئے نہ پائیا۔ جگت جہان دی پار کراونی حد، حدود اپنی دینی دکھائیا۔ جس گرہ جوت سروپی بھیئے سچ، سچکھنڈ ساچے سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اک اکھوائیا۔ پگڑی کہے میں بھگتاں سر چڑھی، چڑھدا لہندا دھیان لگائیا۔ بھگتو سچ پچھو ایہہ مان بخشیا سی میٹوں گوبند وچ گڑھی، چمکوڑ دی چمک دئے گواہیا۔ جس ویلے کوئی سکھ گوبند ساٹ سکیا نہیں سی وچ مڑھی، تن وجود اگ نہ کوئے جلائی۔ اُس ویلے مہر دی نگاہ پیار دی کرپا کری، نین نین وچوں اٹھائیا۔ پھر ہس کے کہا ڈلاریا جس ویلے جوت سروپ میرا آوے ہری، ہر ہردے ویکھ دکھائیا۔ شبد دی دھار نال تھانوں سب نوں کرے بری، لیکھا دو جہان رہے نہ رائیا۔ تیس میرا اک ڈھنیا ویکھ لو ذری، ظاہر ظہور ہو کے لیکھا دئے چکائیا۔ جس دا لہنا نہیں کوئی شرعی، شرع توں باہر اپنا حکم ورتائیا۔ تیس جتھے ہوئے اوتھے لئیگا پھڑی، سرت شبد نال ملائی۔ وہار کریگا بھگتو تھادی بھگتاں دی بنا کے گڑھی، گڑھ بھگتاں والا بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ پگڑی کہے گوبند نے تکیا وچ میدان، ہتھ مستک اُتے لکائیا۔ گڑھی توں باہر کیتا دھیان، دھیان گرکھاں وچ رکھائیا۔ پھیر سیس تے ہتھ رکھ کے کہا تیس میرے نشان، نشانے دھرم دے نظری آئی۔ جس ویلے میں آواں تے نال آوے بھگوان، بھاگ تھادے دیاں بدلایا۔ میں تھادھا سنگرؤ نوجوان، جنم مرن وچ کدے نہ آئی۔ میرا شبد چلہ تے تیر کمان، بھتھا پریم والا بندھائیا۔ جگت جہان بخش کے مان، ابھمانیاں لیکھا دیاں چکائیا۔ کرپا ہووے وچ جہان، کرپال ہو کے دیا کمائیا۔ اگے پگڑی نے کیتا بیان، دوئے جوڑ کے سیس نوائیا۔ اے میرے سنگر گوبند سنگھ گوبند جے کوئی تیرا سکھ، تیرے بنا سیس نہ کسے جھکاؤن، بنا پُرکھ اکال توں اپنا آپ بھیٹ نہ کسے کرائیا۔ جنہاں پچھے توں اپنے ڈلارے کیتے قربان، پیارے گرگھ لئے بنائیا۔ تیرے کلغی توڑے دا نشان، تخت نواسی تیرا نور نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ پگڑی گرگھ دی میدان وچوں گئی جھک، گوبند گوبند گوبند سیس جھکائیا۔ نالے ہس کے کہا تیرا پیار کدے نہ جاوے مک، مکمل پریم لینا بنائیا۔ جس طرح توں پُرکھ

اکال دا پُت، اُس طرح گرکھ سپوت لینے بنائیا۔ اپنی گودی لینے چک، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ جس طرح توں انتر انتر توں میرا میں تیرا گاؤندا تک، ایہہ تک دوٹئی گرکھاں دے اندر دینی لکائیا۔ تیرے چرن کول وچ دھرم دھار دا سکھ، جگت سکھ آسن کم کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتو تھادی سچ سہنجی بنائے رت، رتڑی پر بھ دے نال مہکائیا۔

☆ ۸ چیت شہنشاہی سمت ۷ نرنجن دئی دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ☆

کرپا کرے سو پڑکھ نرنجن، نرنجن دئی دیا کمائیا۔ سنگر شبد سدا درد دکھ بھے بھنجن، بھو ساگر پار کرائیا۔ نام ندھان پا کے نیتر انجن، اندھ اگیان کوڑ مٹائیا۔ آتم پر ماتم بنائے ساچا سجن، پار برہم برہم میلے سچ سبھائیا۔ سچھنڈ نواسی لائے اپنے انگن، انگیکار اک اکھوائیا۔ مانس جنم دی چاڑھی رنگن، رنگت اکو اک وکھائیا۔ میلا ملیا نال گوپال مورت مدن، سچ سوامی اگم اتھاپیا۔ دھرم دوار پچی اپنے وطن، مات لوک وطن تجائیا۔ خوشی نال کہے دھن بھاگ میں بچہ جنمیا اپنے شکم وطن، سکھدیوراج دھیان لگائیا۔ جیہڑا میرا مات لوک دا بنیا کنارہ پتن، تٹ دھر دا دتا وکھائیا۔ جس دا پریتم سنگر شبد آیا رکھن، سہیلا اک اکھوائیا۔ میری دھار بنا کے امولک رتن، کوڑی کرایا وچوں باہر کڈھائیا۔ چوراسی دی پھاسی ٹٹی پنایتن، بیتھارتھ ہر سنگت سیو کمائیا۔ سچھنڈ دوار ملنا وسن، چارے کھانی ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سنگر شبد دھار ہو کے آون جاون لکھ چوراسی جن بھگتاں گیڑا آیا کٹن، دھرم رائے دی پھاسی گل نہ کوئے لکائیا۔

☆ ۸ چیت شہنشاہی سمت ۷ مسّا سَنگھ، مکھن سَنگھ، دارا سَنگھ، کرنیل سَنگھ، بی بی عجیب کور باٹھ، نرائن سَنگھ کنگ، گرنام سَنگھ کنگ،

کندن سَنگھ مال چک، سوہن سَنگھ مال چک، ہرنام سَنگھ پنڈوری، اُجاگر سَنگھ کھڈور صاحب،

☆ سورن سَنگھ فتحیا باد پنڈ نورنگا باد ضلع امرتسر

نارد کہے میں تکیا اکھر دھار بونجا، باؤن باؤن دھیان لگایا۔ نانک زرگن سرگن دھار داتکیا پنچ، پنچ پنچ کھوج کھوجایا۔ پھیر لیکھا تکیا
دواپر سنج، کی بھوکھ گیا سنا یا۔ پھر راون تکیا رنجا، رنجش وچ دتی دہانیا۔ پھیر گوہند داتکیا کنگھا، اکیاں دندیاں والا دے گواہیا۔ پھیر کلجگ سماں ویکھیا
لنگھا، صدی چو دھویں اکھ اٹھلایا۔ کوڑی کریا دا جانی کنڈھا، تھ پھولے تھاواں تھانیا۔ دھرم دی دھار ویکھیا کھنڈا، برہمنڈ کھنڈ پھول پھولایا۔ جاں نگاہ
ماری سنگر شبد تکیا سب دا پنڈا، و دیا اگم رہیا پڑھانیا۔ جس نے حکمی حکم دا کراونا جنگا، نوست ست نوال ٹکرائیا۔ اٹا و ہن و ہاونا گنگا، گنگا گوداوری جمن
سُستی رووے مارے دھاہیا۔ اُمت دا پانا چیتھر دے تمبا، اوڈھن سپس نہ کوئے لگایا۔ بہڑی میرا انتر انتر کما، بھے وچ دتی دہانیا۔ پر بھوکتے کلجگ دا
پینڈا کریں نہ لمبا، اگے آو نہ کوئے ودھانیا۔ میں تکنا چا ہندا تیرا کھیل اچنجا، اچرج لیل دینی دکھانیا۔ مانورہے کوئے نہ گندہ، دُرمت میل دینی دھوانیا۔
آتم پر ماتم پائیں گنڈھا، جن بھگتاں میل ملا یا۔ گرگھاں سپنہ رکھنا ٹھنڈا، اگنی تت بُجھانیا۔ سنت سہیلا کوئی نہ ہووے رنڈا، کنت سہاگی اکو نظری آ یا۔
کھسرا جھڈاونا سب دا کریر جنڈا، پاہن پوجن نہ کوئے وڈیا یا۔ اکو تیرے نام دا سب نوں ہووے انندا، انڈپر والا دینا نال ملا یا۔ تیرے نام دا لئے
کوئے نہ چندہ، چند ستار دا لیکھا دینا چکا یا۔ پچھلا جگ ویکھ لنگھا، پنڈھ کیا تھاواں تھانیا۔ میتوں سچ دس کیوں ڈاہیا اٹا منجا، منجھدھار وچ لوکا یا۔ جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے منگ منگایا۔ نارد کہے میں ویکھے دیکھ جلدے، بن اکھاں اکھ اٹھانیا۔ سوہنے بیٹھے
لگدے، پنچم پنچم مل کے وٹی ودھانیا۔ ونجارے بن گئے اگ دے، گھرت نال سہانیا۔ شبدی سنگر سارے سد دے، زرگن سرگن ویکھ دکھانیا۔ بہڑی
اسیں ونجارے نہیں رہنا کعبیاں والے حج دے، جُہرہ حق دے دکھانیا۔ سب دے لیکھے پورے کر دے سپس دھر والے پگ دے، پگڑی سپس

جگدیش جگت بندھائیا۔ تیرے بھگت سہیلے تیتوں مول رہن نہ لہدے، گھر گھر ملنا جا کے چائیں چائیا۔ جھگڑے مٹاؤنے کا یا ماس ناڑی ہڈ دے، خاکی خاک نہ ویکھ دکھائیا۔ اگے گھرانے رہن نہ الگ دے، آتم پر ماتم سنگ نبھاؤنا تھاؤں تھائیا۔ سارے تیتوں ہون مندے، سیس جگدیش اک جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، مہربان مہر نگاہ اٹھائیا۔ نارد کہے جن بھگتو ویکھو دیکھ پرکاش، پرکاش نور الاہیا۔ ویکھو اپنی راس، تن منڈل کھوج کھوجائیا۔ کھولو اپنی آنکھ، سچ نیز پڑا رہے نہ رائیا۔ پنجاں تتاں وچ مارو جھاک، جھاک اور نہ کوئے جنائیا۔ کھولو اپنا تاک، پڑا دیو اٹھائیا۔ میٹو اندھیری رات، نوری چند چند رُشنائیا۔ پتلتے نہ بنے رہو مٹی خاک، خالص اپنا آپ لینا پرگٹائیا۔ دُنیا اندر کھجک اندھیری رات، جن بھگتاں گرہ ستگر شبد کرے رُشنائیا۔ نام شبد در ٹھانڈے لو دات، داتا دانی آپ ورتائیا۔ جھگڑا میٹ دیو کاغذات، کلمہ کائنات سنائیا۔ جُجرہ حق تکو محراب، محبوب نور الاہیا۔ جس دا امرت جیاتے آب، جیون زندگی دے بدلایا۔ اوہ سب نوں دیوے خطاب، خطا سب دی معاف کرائیا۔ جن بھگتو تہانوں پڑھائے اگئی کتاب، جیہڑی کتب خانیاں وچوں ہتھ کسے نہ آئیا۔ نہ کوئی سمجھ سکے الفاظ، لفظاں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی دیا کمائیا۔ نارد کہے پر بھو تیرا کھیل انوکھا، ہر کرتے دیاں درڑائیا۔ سر شئی نال کریں نہ دھوکھا، دل چھل اپنی کار کمائیا۔ نالے آہ وچ بھریا ہوکا، ہائے اُف کیتی دُہائیا۔ کسے اندر پیار رہیا نہ تیرے چاؤ کا، دین دیاں تیتوں ملن کوئے نہ پائیا۔ کھجک کوڑ کڑیاریے وار چلایا تیرے گھاؤ کا، ہوئے دُونگھا روگ دتا لگائیا۔ پیار بھلیا بے پروا ہو کا، بے پروا تیرے وچ نہ کوئے سمائیا۔ ہن لیکھا مُکا دے دین مذہب اوتار پیغمبر گر داؤ کا، دائرہ اکو دے دکھائیا۔ آتم پر ماتم سندیہ دے سبھاؤ کا، پاربرہم برہم اپنا رنگ رنگائیا۔ مائس روپ رہے کوئے نہ کاؤں کا، گرگھ ہنس لے پرگٹائیا۔ تیرا سندیہ ہووے واہو واہو کا، واہ واہ ستگر تیری بے پروا ہیا۔ روپ دھر اگم ملاحو کا، لکھ چوڑاسی بیڑا کندھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر لیکھا پور کرائیا۔ نارد کہے پر بھ میں کھا کے کہاں قسم، قسم نال جنائیا۔ سب دا جھگڑا میٹ دے جسم، جسم ضمیر دے بدلایا۔ بھگتاں بھگتی دی اکو دس رسم، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سب دی لیکھے لاؤنی بھسم، بھسمڑ اپنا رنگ بدلایا۔ ہر جن تیرے دوارے وسن،

دو جا در نہ کوئے وڈیا نیا۔ خوشیاں وچ سارے ہسن، ہستی تکن نورِ لاہیا۔ تیرا درشن پاؤن نچ اکھن، لوچن نین دینا گھلایا۔ امولک ہیرے بنا لے رتن، امولک آپ پرگٹایا۔ امولک گھاٹ بہا دے پتن، دھر دے تٹ آپ بہایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم تیرا نام سارے رٹن، دوس رین دھیان لگایا۔ نچ نیز کھول دے اکھن، لوچن نور نور رکھایا۔ گرگھ ہر جن ہر بھگت تیرے پیار مجبت دی دستار سیس تے رکھن، سر سر اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی سنگر دھار شبد سجن، ساجن میت ترے گن اتیت ترے بھون دھنی اکو اک اکھوایا۔

★ ۹ چیت شہنشاہی سمت ۷ سوہن سنگھ، ستا سنگھ، سورن سنگھ، کرتار کور، دلپ سنگھ، بسنت کور، بلی سنگھ کیروں، مکھن سنگھ جوڑا

کیسورام جنڈو کی سرہالی، پریتم کور صاحب پرا، مہندر سنگھ بگے، ستا سنگھ بگے، جاگیر سنگھ مغل چک، کرنیل کور شفی پرا،

پر تاپ سنگھ سگا، پر تاپ کور بھوجیاں، ترنارن شہر ضلع امرتسر ★

نو چیت کہے میرا سچ پروشا، سمت شہنشاہی ست نال وڈیا نیا۔ سری بھگوان سب دا ہووے ایشا، ایشٹ دیو سوامی اک اکھوایا۔ آتم دھاری ہووے سرشا، سرشی درشی دے بدلایا۔ جن بھگتاں پورن کرے نیچا، نہچل دے وڈیا نیا۔ گرہ دکھائے ایکنکار اک دا، اکل کل دھاری اپنی کار کما نیا۔ جھگڑا میٹے جگت ہت دا، ہتکاری اک اکھوایا۔ میل ملاوا ہووے ساچے پت دا، پت پر میثور اپنے رنگ رنگایا۔ پردہ لاہوے کایا مندر وچ دا، بھو ابھید آپ گھلایا۔ نچ نیز نور نورانہ ہووے دسدا، لوچن اکھ اکھ رشنا نیا۔ منو آشد دھار ہووے کددا، دہ دشانہ اٹھ اٹھ دھانیا۔ چار ورن پر بھ روپ بنائے سکھ دا، ساچی سکھیا اک سمجھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کما نیا۔ کرنی کہے ہر آدانت دا کرتا، گھر گمبھیر اکھوایا۔ بھو کھلائے اپنے گھر دا، گرہ مندر آپ جنا نیا۔ جتھے میلا نرائن نر دا، دو جاسنگ نہ کوئے نبھانیا۔ اکو دیپ اگنی جلداء جوتی جوت ڈگمگایا۔ جھگڑا

رہیا نہ جل تھل دا، مہیئل رُوپ نہ کوئے درسایا۔ بھگت وچھوڑا ہوئے کوئے نہ پل دا، پلک دی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جو اوتار پیغمبر گرو رہیا گھلدا،
 شبدی شبد شبنوایا۔ اوہ مالک نہچل دھام اٹل دا، اٹل پدوی اک درسایا۔ سو آتم پر ماتم ہو کے رلدا، پاربرہم برہم میللا میلے سبج سُبھایا۔ جگ
 چوکڑی سرشٹی سرگن ہو کے آیا چھل دا، اچھل چھلداہاری اپنی کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم
 اک سُنایا۔ سَنگر شبد کہے اوتار پیغمبر گرو مارو جھاک، سچھنڈ دوار پڑدا آپ اٹھایا۔ مات لوک دی نرگن دھار دی کھولو تاکی، سرگن رُوپ نہ کوئے
 پرگٹایا۔ کیوں نہیں تتاں دی کردے راکھی، دوس رین بھجو واہو داہیا۔ تہاڈے ہندیاں منوآ ہویا عاتی، عقل بدھی دی رہی نہ کوئے چترایا۔ کیوں نہیں
 جام پیاوندے بن کے ساتی، نام پیالہ ہتھ اٹھایا۔ چاروں کُنٹ اندھیری راتی، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ آب حیات بدلے نہ کوئے حیاتی، امرت امرت
 رس نہ کوئے چکھایا۔ ویکھو جھگڑاپیا تن خاکی، خاکی خاک رہی اڈایا۔ ست دھرم دی رہی نہ کوئے انصافی، عادل عدل نہ کوئے کماٹیا۔ اپنا تکو بھوکھت
 واکی، جو پیشین گوئیاں وچ آئے سُنایا۔ اوتارو ساچے منڈل پئے کوئے نہ راسی، رستہ بھلی دین دنی لوکایا۔ ویکھو شکر رووے اُتے گیلاشی، کلادھاری
 کی اپنی کل ورتایا۔ برہم برہم دھار دھار نہ پچھاتی، بے پچان سمجھ کسے نہ آیا۔ وشنو وشنو دی کرے کوئے نہ راکھی، رکھک رُوپ نہ کوئے
 درسایا۔ کیوں کھج کلوا ہویا کلکاتی، کلمہ سارے گئے بھلایا۔ ویکھو جھگڑاپیا کاغذاتی، اکھراں والی دین دنی لڑایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ کھلایا۔ سَنگر شبد کہے اوتار پیغمبر گرو ویکھو چکے لوک مات دا پڑدا، پڑدا نشیں رہیا درڑایا۔ تہاڈا دین مذہب
 دُئی دویت وچ سڑدا، شرع دی اگ نہ کوئے بھجایا۔ شریعت وچ جائے ہڑھدا، آگے ہونہ کوئے اٹکایا۔ ساچی منزل محبوب والی کوئے نہ چڑھدا،
 سچھنڈ دوارے پر بھ دا درس کوئے نہ پانیا۔ مان رہیا نہ تیر تھ اٹھسٹھ جل دا، گنگا گوداوری جمن سُرستی رووے مارے دھایا۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ
 دپیک جوت کوئی نہ بلدا، گرو دوار گرو دیو سوامی نظر کسے نہ آیا۔ پنچ وکارا کوڑ کوڑیا رچاروں کُنٹ ہڑھ وگدا، وہن وہن وچوں وہانیا۔ ساچے تٹ کنارے
 جگت جگیا سو کوئے نہ لگدا، پتن ہتھ کسے نہ آیا۔ گھر سوامی ٹھا کر پروردگار سانجھیا ر کوئی نہ سددا، آتم پر ماتم میل نہ کوئے ملایا۔ رسنا جہوا پتی دند

صفتاں نال جیو جہان پڑھ پڑھ تھکدا، تھکاوٹ وچ سرب لوکائیا۔ دیکھو جھگڑا من مت دا، من کلپنا اپنا رنگ رنگائیا۔ بنا بھگتاں توں آتم دیپ کوئے نہ جگدا، جاگرت جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ جھگڑا مکیا نہیں کسے شاہ رگ دا، نو دوار ڈیرہ کوئے نہ ڈھاہیا۔ راگ سُنے نہ کوئے انحد دا، نادی دُھن نہ کوئے شنوائیا۔ سچ دوار بہہ کوئے نہ سجدا، ساجن میت نظر کسے نہ آئیا۔ مالک بنے نہ کوئے چوٹھے پد دا، منزل حق نہ کوئے رکھائیا۔ جگت کھیل تکو پنج تت دا، من مت بدھ نال ملائیا۔ ساچی منزل کوئے نہ ٹپدا، بندھن بندھ نہ کوئے تڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ سنگر شبد کہے دیکھو دین دُنی دی دھار، دھرم سمجھ کسے نہ آئیا۔ چاروں گنٹ دھواں دھار، اندھ اندھیر نہ کوئے مٹائیا۔ نیتز کھولو تیئی اوتار، ترے گن اتیتے دھیان لگائیا۔ پیغمبر اپنی کرو وچار، پراپسنتی مدھم بیکھری توں باہر دیکھ وکھائیا۔ گرو دس تکو نظار، نظر یہ نام والا بدلائیا۔ صدی چو دھویں سب نوں آئی ہار، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیا۔ منزل سب دی ہوئی دُشوار، دُشمن اندروں باہر نہ کوئے کڈھائیا۔ سنگر شبد ہووے نہ پہریدار، دوس رین اپنی سیو کمائیا۔ من کلپنا سرشی درشی کرے و بچار، گگرم کوڑ نال ملائیا۔ سارے دیکھو بن نیناں نین اگھاڑ، بن لوچن اکھ کھلائیا۔ اگ لگی بہتر ناڑ، اگنی تت نہ کوئے بُجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن سنگر شبد شبد بلکاری، بلدھاری دیئے درڑائیا۔ کی کرن وشن برہاشو سنساری سنگھاری بھنڈاری، اگے چلے نہ کوئے چترائیا۔ صدی چو دھویں انت اخیر بے نظیر پر بھ دی آئی واری، وارث ہو کے دیکھے چائیں چائیا۔ اسیں در درویش سجدے کریئے نمسکاری، ڈنڈاوت سجدے وچ جھک جھک سیس نوایا۔ توں مہربان محبوب شہنشاہ سکداری، شاہ پاتشاہ تیری اک سرنائیا۔ امام اماما جوتی جوت جوت نرنکاری، نرگن نرویر تیری وڈ وڈیائیا۔ کل کلکی تیرا روپ اپر اپاری، اپر پیر سمجھ کوئے نہ آئیا۔ نہہکلنک نرگن جوت جوت اُجیاری، اُجالا دو جہان دے کرائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ رین اندھ اندھیاری، آتم اندھیرا دے چکائیا۔ ایکا شبد تیرا نام ہووے جیکاری، بے جیکار کرے خلق خدائیا۔ سرشی درشی اندر شٹ ہو کے پاوے ساری، مہاسار تھی اپنی کل دھرائیا۔ سبجگ تریتا دوا پریتے اپنی واری، کلجگ ویلا اتم اپنے لیکھے لائیا۔ تیری صفت صلاح بے پرواہ کاغذ قلم نہ لکھنہاری، چار جگ دے اکھر تیری سمجھ کسے نہ

آئیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن بائبل تْریت گْرُو گرنتھ صاحب تیری صفتاں دی بھنڈاری، بھنڈارا اِکو ایک اینکار تیرا نام وڈ وڈیا ئیا۔ جس دا رُوپ رنگ ریکھ سرگن دھار کوئی تکه نہ وچ سنساری، سنساری بھنڈاری سنگھاری جس نوں بٹھے سپس نوایا۔ اوہ سجھنڈ توں سچ سوامی وسے باہری، جس دا رُوپ رنگ ریکھ آد جگاد جگ چوکڑی سمجھ کسے نہ آئیا۔ تیرا آد دانت دا کنت دا بھگونت دا اِکو شبد بودھ لکھاری، لیکھ کاتب کرنی کرتے اِک اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اِک ورتایا۔ سنگر شبد کہے اوہ ویکھو نارد آوندنا نٹھا، بھجے واہو داہیا۔ پیراں ول اڈاوے گھٹا، بن پیراں پیر ہلایا۔ ہتھ ماردا آوے اُتے پٹاں، پٹے والے ول اکھ اٹھایا۔ کیوں نہیں میٹدا دین مذہب دارٹا، جھگڑا کوڑ مٹے لوکایا۔ تیرے نام نوں کردے ٹھٹھا، ست وچ نہ کوئے سمایا۔ سنگر شبد تیرے ہندیاں دین دُنی کھائے وچھا کٹا، ڈھوراں کھل لہایا۔ نارد کہے جے میں سنگر ہوواں ساری سرشتی نوں کر دیواں بٹا، زیرو دازیرو رُوپ دکھایا۔ اوہ دیکھ محمد دا پورا ہون والا صدی چودھویں دا پٹا، پاٹل اپنی لے انگڑایا۔ پر بھ دا نام ہٹاں وچ وکداناں ٹکا، ٹکیاں والی قیمت گئے پائیا۔ کلج کھیل کیتا بازی گر وانگ نٹا، نوآ اپنا سانگ ورتایا۔ ست رہنا نہیں تیر تھ تٹا، امرت رس نہ کوئے چکھایا۔ پھری دروہی مندر مٹھا، شودوالے دین دُہایا۔ چرچاں مسیتاں روندیاں اٹاں، پتھر نیناں نیر وہایا۔ اوہ دیکھ کوڑی کریا دیاں کھلیاں لٹاں، مینڈھی سپس نہ کوئے گندا ئیا۔ کسے نوں نظر نہ آوے پُرکھ اکال پتا، جو گوبند تیرا بنیا پتا مایا۔ اپنیاں دیکھ لے وار تھتاں، گھڑی پل گرہ ٹھتر وند نہ کوئے ونڈا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اِک اکھوایا۔ سنگر شبد کہے نارد آوے روندنا ہسدا، ہس ہس رہیا دکھایا۔ دُوروں کہے میں جانیا اوتار پیغمبر گْرُو بھکھا نام دے جس دا، جس سب دا دیاں سنا ئیا۔ پیار منگدا رہیا اکھ دا، اکھ نال ملا ئیا۔ اپنیاں اپنیاں دیناں مذہباں دی پیج رہیا رکھدا، دُوسریاں نال کری لڑا ئیا۔ منشاں وانگو منشاں دے سپس رہیا کڈا، دھڑ وکھو وکھ دسا ئیا۔ جھگڑا پاوندرا رہیا کایا مٹ دا، تن وجود ونڈ ونڈا ئیا۔ اِک رُوپ درسا یا نہ کسے پُرکھ سمرتھ دا، سمرتھ وچ نہ کوئے لکا ئیا۔ جھگڑا پایا ت اٹھ دا، اپ تیج وائے پر تھمی آکاش من مت بدھ اپنا حکم ورتایا۔ پیاسا بنیا رہیا خون تے رت دا، رتن امولک رُوپ نہ کوئے درڑا ئیا۔ راہ چلاوندرا رہیا وکھ وکھ دا، وکھری جگت نہ کار کما ئیا۔ نام

کلمہ رُوپ دھردا رہیا سچ دا، سچ سچ نال ٹھکرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ چُکائیا۔ نارد کہے سَنگرُ شبد میں پُجا، پُوچا کر کے سپس نوایا۔ مینوں بھيو دسدے گجھا، پردہ دے اُٹھایا۔ کیوں نام بدلیا ایکا دُوجا، دُتیا اپنا رُوپ درسایا۔ سچ دس چوہ جُگاں وِچ کیہڑا تیرا نام اُگھا، جو اُگن آتھن تائیں جپایا۔ مینوں آیں جا پدا جیہڑا تُوں نام چلایا او سے دا لیندے رہے بھگا، حصے وند جگت والی پانیا۔ جے تُوں آد انت دا اک تے اکو تیرا مُدعا، کیوں مُدتاں وِچ اپنے کلمے لے بدلایا۔ جدوں تُوں گیوں اُپر بسدھا، پنچ تت تت رُوپ وکھایا۔ اوتار پینمبر گرو بن کے کیوں کراؤندا رہوں یُدھا، کھنڈے کھنڈیاں نال ٹکرائیا۔ تُوں آد تُوں آد تک کدے نہ ہوئیوں بڈھا، اوئے جگت دے بھیکھی بھیکھ دھار کے اپنی کھیل رچایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ نارد کہے سَنگرُ شبد کھول دے اپنا بھیت، پردہ پردیاں وچوں اُٹھایا۔ میں اک گل پُچھدا کیوں ارجن دے سر وِچ پائی ریت، تتی لوح اُتے بہایا۔ کیوں تیغ بہادر دا سپس کپتا کھیت، کی خطرہ دے لوکائیا۔ کیوں گوہند نے پتے کیتے بھیت، نہیاں ہیٹھ دبانیا۔ اوئے کیوں تیرے نام کلمے نوں جگت جگیا سو رہے وِچ، ٹکلیاں والی قیمت پانیا۔ کی تُوں آد انت دا مالک نہیں ہمیش، جگ جگ دا شہنشاہ اکھوائیا۔ کیوں جھگڑاپیا لوک مات دے دیس، دین مذہب کرن لڑایا۔ جے تیرا سچکھنڈ دوارا اک، اوتار پینمبر گرو سارے تیرے وِچ، کیوں دھرتی اُتے انساناں وِچ پائی کچھ، شرع شرع نال دتی ٹکرائیا۔ کیوں دکھ دکھ کلمے دتے لکھ، کیوں انگنت صفتاں والے نام چلایا۔ جے تُوں سب دا سانجھا اکو پت، پت پر میثور رُوپ درسایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سچ وچوں پرگٹایا۔ نارد کہے سَنگرُ شبد او میں تکاں اکو جوتی، جوتی جاتا سو بھا پانیا۔ کیوں نہیں سرشٹی بنی اکو گوتی، گوتم دی آسادے دُہانیا۔ کیوں نہیں سرتی اُٹھی سوتی، سرت شبد سرت وِچ سمایا۔ کیوں سرشٹی درشٹی رہی روتی، دھیرج دھیر نہ کوئے وکھایا۔ کیوں مان دتا رواداس چمارے موچی، رمبی آر نال سو بھا پانیا۔ کی تیری کھیل پریتم چوچی، چوچی اپنا پڑدا دینا اُٹھایا۔ اُٹھ ویکھ ساری دُنیا ہوئی روگی، ہوئے ہنگتا گھر گھر نظری آیا۔ صدی چو دھویں ایس ویلے کوئی نہ دے جوگی، جگیشراں سار کوئے نہ پانیا۔ سنت مہاتما سادھو فقیر جگیا سو آں درگے بن گئے بھوگی، سنجوگی نظر کوئے نہ آیا۔ جے تُوں مان

دِتا ویدی سوڈھی، مہربان مہر نظر اٹھائی۔ نارد کہے میں تیتوں ہتھ لگاواں بنا گوڈیاں توں گوڈیں، گڈ گاڈ کہہ کے دیاں سنائی۔ اٹھ سوادھان ہو مہربان ہو بھگت بھگوان ہو جگت جہان سب نوں دے سو جھی، سُنیاں لے جگائی۔ نام دی تیرے پیغام دی سب نوں لے روزی، رازق رِزق رحیم اپنی رحمت دے ورتائی۔ تیرے پیار مُجّت دا سوہلا ہووے دو جہان سلوکی، چوڈاں لوک تیرا جس گائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ جگ ساچی کار کمائی۔ سنگر شبد کہے ناردا اٹھ تک، اپنی بودی لے ہلایا۔ پہلوں لکیر کڈھ نال نک، لائن سدھی دے لگائی۔ پھیر جیکارا بول حق، حقیقت وچ سمائی۔ پھیر کتاں لاہتھ دوویں لے اٹھائی۔ پھیر چرنی جا ڈھٹھ، ڈنڈاوت بندنا سجدہ کر کے سپس جھکائی۔ پھیر انگڑائی لے جھٹ، اپنا آپ اٹھائی۔ پھیر کروٹ لے وٹ، پاسا لے بدلایا۔ پھیر ویکھ کھیل پُرکھ سمرتھ، سری بھگوان رہیا درسائی۔ کلج ویکھ اندھیری رات، چاروں کُنٹ سوہا پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائی۔ سنگر شبد کہے ناردا اوئے اوہ تک لے جگت، جاگرت جوت جوت رُشنائی۔ اوہ ویکھ پر بھو دے بھگت، بھگوان جنہاں دیوے مان وڈیائی۔ جس نوں کہندے والی عرش، اوہ فرش اُتے اوہناں دے اندر ڈیرہ لایا۔ صدی چوڈھویں کر کے ترس، رحمت اپنی آپ کمائی۔ امرت میگھ اگتا برس، اگنی تت رہیا بھجائی۔ سمت شہنشاہی لیکھے لاوے ستواں برس، برسی سب دی رہیا منائی۔ پورب لہنا دیوے قرض، مقروض لیکھا رہیا چکائی۔ کر کھیل آپ اسپرج، اسپرج رہیا بنائی۔ اکٹھے کر کے نار مرد، اکو دیوے مان وڈیائی۔ شاہ حقیراں ونڈ کے درد، دکھیاں ہوئے سہائی۔ اپنا پورا کرے فرض، فیصلہ حق حق سنائی۔ یودھا سوربیر مردانہ بن کے مرد، مدّت دے وچھڑیاں رہیا ملائی۔ جس دے کول نو سو چرانوے چو کڑی جگ دی بچھلی فرد، ستجگ تریتا دوا پر کلج بیٹھے سپس نوائی۔ جس نے شرع دی چھری سب دی کھوہ لینی کرد، قاتل مقول دا لیکھا دینا گوائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا رہیا ملایا۔ سنگر شبد کہے ناردا تک لے سنگر شبد دی دھار، دھرنی دھرت دھول دھول دیاں دکھائی۔ جہنوں ویکھن پینمبر گر اوتار، بن نیناں نین اٹھائی۔ وشن برہما شوپاون سار، سنساری بھنڈاری سنگھاری اپنی کرنی کار کمائی۔ پُرکھ اکالا دین دیالا کی کھیل کرے وچ سنسار، وڈ سنساری دیا کمائی۔ بھگت وچھل بن گردھار، گروور اپنا

پڑا دئے اٹھایا۔ بھگت بھگونت پائے سار، مہاسار تھی ہو کے اپنا رتھ چلایا۔ مہربان محبوب ہو کے سب نوں بخشے سیس دستار، سیس جگدیش اپنے لیکھے لایا۔ جنہاں نوں کال مہاکال نہ سکے مار، رائے دھرم چترگپت نہ لیکھ دکھایا۔ مانس جنم پیچ دیوے سوار، جنم جنم دا گیڑ کٹایا۔ چوراسی وچوں کڈھے باہر، جم کی پھاسی نہ کوئے لٹکایا۔ سنگر شبد سنگر توں ہو کے پہریدار، بھگتاں ہوئے سہایا۔ آتما دی دھار نال پیار لے کے جائے سچ سچے دربار، جتھے بیٹھا ڈھردر گاہیا۔ آون جاون لیکھا رہے نہ کوئے وارو وار، جوت جوت وچ سمایا۔ سو دین دایلا ہر کرپالا شبد رکھوالا پرم پڑکھ پرماتم آتم پاوے سار، سر سر اپنا ہتھ لٹکایا۔ ناردا ساچیاں بھگتاں کر نمسکار، نیوں نیوں سیس جھکایا۔ جیہڑے ایس کلجک وچ اکو پر بھو نوں رہے چتار، دوسری چت وت ٹھگوری نہ کوئے رکھایا۔ اوہناں دی منزل رہی نہ کوئے دُشوار، دُشمن نظر کوئے نہ آیا جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہلک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچکھنڈ نواسی پڑکھ ابناشی ایکنکار، اک اکلا جن بھگتاں وسائے دکھائے اک محلا، جتھے اکو محفل بھگت بھگوان نظری آیا۔

★ ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۷ گرچن سنگھ، ارجن سنگھ، پورن سنگھ، دیدار سنگھ جٹا، بھگونت سنگھ جٹا، جگندر سنگھ جٹا، تیجا سنگھ چمبل، پورن سنگھ چمبل، چٹن سنگھ چمبل، نرنجن سنگھ چمبل، انوکھ سنگھ چمبل، موہن سنگھ چمبل، ہیرا نند چمبل، دلیدھ سنگھ چمبل، سجن سنگھ چمبل، رتن سنگھ چمبل، گوپال سنگھ منڈاپنڈ، اجیت سنگھ چولا صاحب فوجا سنگھ سرہالی، درشن سنگھ ڈرگا پڑ، پنڈ اسما ضلع امرتسر ★

نارد کہے میں جگدے ویکھے دیوے، دیپک دیئے دھیان لگایا۔ جن بھگت سہیلے ویکھے کھیوے، نماں غریبی نمرتا وچ وڈیایا۔ پر بھو پیار مُجبت وچ جیوے، زندگی زندگانی پر بھ دی جھولی پائی۔ سچ دوار ہو کے نیویں، نو نولاگن پانیا۔ جھگڑا مکاؤنا ساڈھے تن ہتھ سیویں، مڑھی گور دا ڈیرہ ڈھاہیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر داتا دُھر درگاہیا۔ دیوا کہے ناردا مینٹوں کہندے دان شمع، شمع نور جوت رُشائیا۔ میرا کھیل دکھرا جگ چوہاں، چوتھے جگ دیاں سنائیا۔ دو جہاناں کوگ کے کہواں، انبولت اپنی اگم آواز اُٹھائیا۔ دروہی خُدا نے جگ بدلنا نواں، نو نو چار دا پندھ مُکائیا۔ اوتار پیغمبر گر تلو اپنا سماں، سماپت ویکھو جگت لوکائیا۔ ہر کاناؤں رہیا کسے نہ دماں، سواس سواس نہ کوئے سمائیا۔ جھگڑاپیا کایا مائی چٹا، چم درشتی سکے نہ کوئے بدلایا۔ کلپنا کوڑ ہوئی منا، منسا موہ نہ کوئے چکائیا۔ اگنی لگی بیخ ت ت ت، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ دین مذہب دا توڑے کوئے نہ بنا، حد حدود نہ کوئے مٹائیا۔ جوتی نور نظر آئے نہ چٹا، سورہ چند بیٹھے سپس جھکائیا۔ ویکھو دھرنی دھرت دھول دھول روندی چھم چھماں، چھہبر اک وکھائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے کھجگ انتم وقت کریں نہ لماں، لمحہ لمحہ تیرا دھیان رکھائیا۔ سب دی چنتا میٹ دے غما، غم گین نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے اکھ جگائیا۔ ناردا کہے میں کی سنیا حکم سندیسہ، بنا سندھیا دتا سنائیا۔ سوادھان ہوئے وشن برہما شوگنپت گنیشا، سُرپت اند اند نال ملایا۔ تینی اوتار دین سندیسہ، حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد کوکن چائیں چائیا۔ نانک دھار بولے دس دسمیسا، دہ دشا اک شنوائیا۔ کھجگ انتم جس نے پورا کرنا لیکھا، اوہ اک لکھن وچ کدے نہ آئیا۔ بھگت ادھارنا اسدا آدانت دا پیشہ، پیشین گویاں سب دیاں ویکھ وکھائیا۔ ایٹھے اوتھے دو جہاناں رہے ہمیشہ، ہمساجن نور الاہیا۔ جس نے صدی چودھویں بدل دینی ریکھا، رکھیشتر منیشتر تپیشتر سمجھ کسے نہ آئیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ دا پورا کرے لیکھا، نو نو چار دا پینڈا دے چکائیا۔ دین مذہب دا رہن نہ دیوے ٹھیکا، ٹھا کر ہو کے اپنا حکم ورتائیا۔ اکو پرگٹ کرے سنگرُ شبد شبد سنگرُ بیٹا، جس نوں جمن والی کوئے نہ مائیا۔ دو جہاناں مرد مردانہ ہووے کھیوٹ کھیٹا، نیا نوکانر نر نکار اینکار اکیو ایک دے جنائیا۔ جس دا جوتی دھار ہووے ویسا، بھیس اپنالے بدلایا۔ مچھ داہڑی نہ کوئے کیسا، مونڈ منڈایا نظر کوئے نہ آئیا۔ لکھ چوراسی ہووے نیتا، رنج نیز ویکھے تھاواں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈا وڈیائیا۔ دپیک کہن ساڈی ویکھ جگدی جوتی، ناردا کھ اُٹھائیا۔ سرشتی رہن نہیں دینی سوتی، ستیا دینا جگائیا۔ جن بھگت بناؤنے پر بھ دے گوتی، ورن برن نہ کوئے چترائیا۔ کوٹاں وچوں ہونے مانک موتی،

قیمت سکے نہ کوئے گننا ئیا۔ جنہاں دی مت ہونی نہیں ہو چھی، دُرمت میل دینی دھوئیا۔ اوہناں پڑھنی پئے نہ پُستک پوتھی، نراکھر دھار وچ سما ئیا۔ سچ دوار دی بخشے سو جھی، سمجھ جگت والی بدلا ئیا۔ میلا میلے بن کے ٹھا کر موبھی، مجلس اپنے نال رکھائیا۔ جگت پیار چوں کرے ویوگی، وچھوڑا کوڑ کر یا رکھائیا۔ آتم پر ماتم میلا میل کے دھر سن جوگی، جنم جنم دا لیکھا دئے چکا ئیا۔ جس دھار نوں دسیا جوتی شبد ویدی سوڈھی، سو پُرکھ نرنجن اپنی کار کما ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر کرتا اگم اتھا ہیا۔ دپیک کہن جن بھگتو رہنا جاگدے، جاگرت جوت جوت رُشنا ئیا۔ پیارے رہنا شبد ویراگ دے، برہوں روگ اک سمجھائیا۔ کوڑی کر یا رہنا تیاگدے، ترے گن اتیا ملنا دھر دا ماہیا۔ ناد سُن دے رہنا گئی آواز دے، دُھن آتمک راگ جنا ئیا۔ روپ بننا نہیں کاگ دے، ہنس گرگھ سو بھا پائیا۔ اکو پرم پُرکھ رہنا ارادھ دے، جس وچ سیتا رام رادھا کرشن گئے سما ئیا۔ جھگڑے پاؤنے نہیں الفاظ دے، اکھراں والی نہ کوئے لڑائیا۔ تِساں درشن کرنے اکو واحد دے، جس نوں واہ واہ کر کے سارے گئے گا ئیا۔ میل ملنے حق جناب دے، شاہ پاتشاہ شہنشاہ جو اکھوئیا۔ تہاڈے جھگڑے مک گئے ڈنڈاوت بندنا سجیاں والے آداب دے، عدل اکو دتا درڑائیا۔ تِساں ایشٹ مٹنا داس ہونا پُرکھ اکال مہاراج دے، جو راجن راج وڈوڈیا ئیا۔ چھتر جھلدے دیکھنے اگئی تاج دے، تخت نواسی اکو سو بھا پائیا۔ اشارے سُننے اگئی رباب دے، جس دی تار ستار نظر کسے نہ آئیا۔ نام سُننے اُس کتاب دے، جیہڑی کُتب خانے وچ نہ کوئے چھوئیا۔ جھگڑے مکئے عشق حقیقی مجاز دے، میلا ملنا دھر دے ماہیا۔ تِساں آسرے نہیں تنکے کسے امداد دے، سہارا اور نہ کوئے رکھائیا۔ تِساں مالک بنا سچکھنڈ دوارے ساچے راج دے، ادھ وچکار سکے نہ کوئے اٹکائیا۔ تِساں نور چمکنا اگئی پرکاش دے، پرکاش پرکاش وچ سما ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا لئے ملا ئیا۔ دپیک کہن جن بھگتو آد انت دا اک پیارا، پرم پُرکھ اک اکھوئیا۔ جس نے بھیجے پیغمبر گر اوتارا، اوتری اپنی کار کما ئیا۔ نرنجن جوت جوت کر چیتکارا، نور نور کیتا رُشنا ئیا۔ شبد ناد ناد دُھنکارا، اگئی ناد دتا درڑائیا۔ جن بھگتاں بندا رہیا سکدارا، سر سر اپنا ہتھ اٹکائیا۔ سبجگ تریتا دواپر کیتا پار کنارہ، کلجگ انتم دیکھے چائیں چائیا۔ چوڑاسی وچوں جن بھگتاں آپ ابھارا، پھڑ باہوں پار کر اییا۔ دپیک کہن گرگھو سنگر دی شبد والی دات سیس اُتے رکھو دستارا، دست دست نال ملا ئیا۔ یاد

رکھنا کسے دا جنم نہیں ہونا پھیر دوبارہ، چوڑاسی وچ نہ کوئے بھوایا۔ رائے دھرم چترگپت تہانوں سب نوں نیوں نیوں کرے نمسکارا، دُور دُراڈا سیس جھکایا۔ وشن برہما شو سنساری بھنڈاری سنگھاری تلکن وارو وارا، بن نیتز نین اکھ کھلایا۔ اوتار پیغمبر گرو تہاڈا کرن ستکارا، ست ست کہہ کے تالی دین وجایا۔ دھن بھاگ جومات لوک وچ آئے سچھنڈ سچے دربارا، درگاہ ساچی سو بھاپایا۔ جنہاں داملاح بے پرواہ ستگر شبد شبد ستگر سہارا، سہانک ہو کے نانک ہو کے گھر اپنے دئے کھلایا۔ شمعدان کہن ناردا اٹھ ویکھ بھگت بھگوان دا ووارا، وویاری ہو کے زرنکاری ہو کے جوت اُجیاری ہو کے اُجل مکھ بھگتاں رہیا کرایا۔ اگے منزل نہ رہے دُشوارا، دوتی دُشمنان ڈیرہ ڈھاہیا۔ مہربان ہو کے جن بھگتاں جنم مرن سوارا، سوارتھ پریم پریتی والا نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی اک سیکارا، جگ جگ اپنا حکم ورتایا۔

★ ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۷ ہندر کور، کشمیر سنگھ، درشن سنگھ لاکھنا، قابل سنگھ، باسرکے، کچھن سنگھ، گوپال کور بھورے،

بی بی ویرو ماڑی کمبکو کی، جیتو باسرکے، پنڈ راجو کے ضلع امرتسر ★

ستگر شبد کہے ہووے وقت سہنجن، ہر سو بھنیک سہایا۔ جن بھگتاں نیتز نام پاوے انجنا، نج نیتز لوچن نین اکھ کھلایا۔ آتم پر ماتم رہن نہ دیوے اگنا، پاربرہم برہم میلا میلے سچ سبھایا۔ دُھر درگاہی ٹھا کر بن کے سجن، سچ دامالک دیا کمایا۔ مہر کرے گوپال مورت مدنا، مدھسودن اپنی کھیل کھلایا۔ بن مکے کعبیوں کرائے اپنا جننا، حضرت مالک خالق دُھر درگاہیا۔ جس دا ڈنکا دُور نام دامامہ وچنا، دو جہاناں کرے شنوایا۔ اوہ دیپک جوتی جگنا، جاگرت جوت ڈمگایا۔ صدی چودھویں پوری کرے حدنا، حدود شرع رہن نہ پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ ستگر شبد کہے اٹھو ویکھو نبی رسول، پیغمبراں دیاں درڈایا۔ حق حقیقت کرو قبول، کلمہ کائنات دُھر درگاہیا۔ سب دا بدل جانا اصول، اصولی

اپنا حکم ورتائیا۔ پیغام دیوے حق معقول، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ کھیل ویکھو ہر بھگونت کنٹول، ہر کرتا کی کرائیا۔ جس دی جگ چو کڑی منگدے رہے
دھول، دھوڑی چرناں خاک رمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک بے پرواہیا۔ پیغمبر ویکھو رسول نبی، بن نیناں
نین اٹھائیا۔ بن اکھراں تلو محمد دی چو دھویں صدی، صدمہ گھر گھر نظری آئیا۔ پیداری دی رہنی نہیں کوئی گدی، گداگر ہوئے لوکائیا۔ اکو جوت اگئی
جگی، جاگرت جوت بن ورن گوت کرے رُشائیا۔ جس لیکھا پورا کرنا حدی، کشا شکلا پکھ کھوج کھوجائیا۔ پرکاش ہووے نور ربی، ربیال شانی اپنا پڑدا دے
اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ نبی رسول تگن تمام، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ ساڈے
مالک خالق اک امام، عالمین تیری سرنائیا۔ تیرا تکیا کلمہ کلام، کائنات کھوج کھوجائیا۔ ساڈا رہیا نہ انتظام، دروہی تیرا نام ڈھائیا۔ چار کُنٹ اندھیری شام،
شمع دیپ تیرا نور نہ کوئے رُشائیا۔ مذہب دارہیا نہ کوئے غلام، غُربت کوڑ بھری لوکائیا۔ جیو جگت ہوئے نادان، نچ نین نہ کوئے گھلائیا۔ توں صاحب
سوامی مہربان، محبوب اگم اتھاپیا۔ تیرا سندیسہ واحد دا فرمان، فرماں بردار ہو کے سیس نوایا۔ ساڈی بولن والی نہیں زبان، زمیں زماں نہ دھیان لگائیا۔
الف یے دارہیا نہ کوئے مقام، مقامے حق تیرا نور نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔
پیغمبر نبی رسول رہے جھک، بن قداماں قدم سیس نوایا۔ پروردگار سانجھے یار ساڈا پینڈا رہیا تک، اگے قدم نہ کوئے اٹھائیا۔ ویلا وقت آخری رہیا ڈھک،
سماں سمیں وچوں بدلایا۔ تیرا نشانہ کدے نہ جاوے اک، انیالا تیر بے پرواہیا۔ اسیں تکرے تیرا شبد ڈلارا اکو گوہند ست، سورپیر وڈ وڈیائیا۔ جو تیری
دھاروں پینا اٹھ، جمن والی دے نہ کوئے مائیا۔ اُس دو جہاناں نوجوانا مرد مردانہ ہو کے لینا پچھ، لکھ چوڑا سی کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے سیس نوایا۔ پیغمبر نبی رسول اکو وار کرن سجدہ، سیس سیس جھکائیا۔ ہوں بالک تیرے بردا، بندگی وچ تیری
دھوڑی خاک رمائیا۔ تیرا نور اگئی ہر دا، ہر ہردے رہیا سمائیا۔ صدی چو دھویں تیرے کولوں سب ڈردا، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ توں زرگن دھار ہو
کے لڑدا، سنگر شبد شبد پرگٹائیا۔ جیہڑا نہ جنمے نہ مردا، مر جیوت روپ درسائیا۔ اُس نے لیکھا پورا کرنا کلج کل دا، کلکاتی دے کھپائیا۔ بھيو پاؤنا جل

تھل دا، مہیئل دیکھے چائیں چانیا۔ جو آتم پر ماتم ہو کے بھگتاں اندر رلدا، گرگھیاں وچ سمانیا۔ اچھل چھل ہو کے چھلدا، دل چھلداہاری اپنی کار کمانیا۔ اوہ لیکھا جانے کا یا ماٹی ڈوگھی ڈل دا، تن سر پر بے نظیر اپنا پڑا آپ چکایا۔ بھيو آؤندا نہیں تیرے سور پر اگے بل دا، بل باؤن دے گواہیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے پروردگار سانجھے یار تیرا بھانا کدے نہ ٹلدا، اٹل تیرا حکم میٹ سکے کوئے نہ رانیا۔ تیرا مسلہ محبوب اکو ہووے حل دا، حالت بدلے جگت لوکانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا لیکھا نہچل دھام اٹل دا، جتھے اکو دیکھ جوت بلدا، دوسر نظر کوئے نہ آنیا۔

★ ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ے بابا موتا سنگھ، دلپ سنگھ، بھمن سنگھ، پرتاپ سنگھ، سرجیت کور، سیوا سنگھ، بی بی پرو، بے بے بھجنو، سجن سنگھ،

گلاب کور ڈل، دیال سنگھ ڈل، گنڈا سنگھ دراجکے، کرمو برنالہ، سرجن سنگھ نورپر، منی رام سدھم، ملکھا سنگھ ماڑی میگھا، سمند سنگھ ماڑی میگھا،

ہر بنس کور نارلا، سادھو سنگھ جھاکے، دلپ سنگھ نورپر، امریک کور ڈلیری، پنڈ کلسیاں ضلع امرتسر ★

شمعدان کہن پنچے، پنچم پنچم پنچم دھیان لگایا۔ جن بھگتو تیس منزل پر بھ دی لنگھے، آگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ پُرکھ اکال دین دیال لایا انگے، انگیکار اک ہو آنیا۔ جو بھگت دوار پھرے پیر ننگے، خوشیاں وچ چلے چائیں چانیا۔ بیٹھ گرہ سنگھاسن اٹے منجے، اٹی سرشی درشی دے کرا نیا۔ وچھوڑے دے سمیں رہن نہ دیوے لے، اگلا پنڈھ مکایا۔ جن بھگتو سمت شہنشاہی ست وچ تیس سارے پر بھ دے گھر جمے، جمن والی اور کوئے نہ مانیا۔ تہاڈا لیکھے لگے پون سواس دے، دامنگیر اک اکھوایا۔ تیس مارگ سمجھاؤنے نوں، نو نو چار دا پنڈھ مکایا۔ تہاڈی آساتوں میرا میں تیرا گاوے، آتم پر ماتم راگ الا نیا۔ سچ سوامی تہاڈے مندر اندر رہوے، ساڈھے تن ہتھ سوبھا پانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ گھلایا۔ دیکھ کہن اسیں سیوادار، در ٹھانڈے سیو کمانیا۔ اسیں چھڈ کے مندر مسجد شودوالے مٹھ گرودوار، تتاں کناریاں پنڈھ مکایا۔ حکم سندیسہ

نہ سُنیَا دُھر دربار، ہر کرتے دِتا دِرڑاِیَا۔ کَلجِکِ اَنتم پُرکھ اکالے اپنی وار، وار تا بچھلی دئے دِرڑاِیَا۔ ویکھو کھیل وِج سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری
 دھیان لگایَا۔ سوادھان ہوئے تیمی اوتار، حضرت عیسیٰ موسیٰ نین اکھ کھلایَا۔ نانک گوبند پاوے سار، پردہ اوہلا رہے نہ رانیَا۔ جگت جگیا سو ہو ہوشیار،
 آلس نندر کوڑ گویَا۔ چاروں گنٹ دھواں دھار، دہ دشا اندھیرا چھایَا۔ ست سچ دارہیا نہ کوئے پیار، پریکی پریتم میل نہ کوئے ملائیَا۔ دپیک کہن اسیں
 رویئے زاروزار، بن نیناں نیر وہائیَا۔ بہڑی دروہی آتم پر ماتم کسے ملیا نہ سانجھیا، گھر سوامی انترجامی نظر کسے نہ آئیَا۔ جوتی دپیک دیوے کوئی نہ بال،
 اندھ اگیان نہ کوئے چکائیَا۔ بھاگ لگے نہ کسے ساڈھے تن ہتھ دھر مسال، ساچے مندر نرمل جوت نہ کوئے ڈمگائیَا۔ نہ کوئی بچھے مُریداں حال، مُرشد
 میل نہ کوئے ملائیَا۔ ترے گن مایا پایا جنجال، جاگرت جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ سب دے سرتے کوئے کال، مہاکال بھے رہیا دکھائیَا۔ چتر گپت لیکھا رہیا
 سنبھال، رائے دھرم نین اٹھائیَا۔ شکر چلن والا اپنی چال، سنگھاری اپنا حکم ورتائیَا۔ کی کھیل کرنا دین دیال، دین دُنی توں باہر رہیا دِرڑاِیَا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سنائیَا۔ دپیک کہن ساڈا روپ اگ بلدی، جگت جگت رُشنائیا۔ جن بھگتو ویکھو کھیل نہچل
 دھام اٹل دی، سچھنڈ نو اسی پُرکھ ابناشی اپنی کھیل کھلایَا۔ جس سار پاؤنی جل تھل دی، مہیئل پڑدا دئے اٹھائیَا۔ جڑ اُکھیرنی کَلجِکِ کل دی، کل کاتی دئے
 مٹائیَا۔ دھار میٹنی وکارے دل دی، دین دُنی دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ دویت رہن نہیں دینی مذہبی سل دی، سلل اپنا رنگ رنگائیَا۔ مایا کسے نہ پھرے چھل دی،
 اچھل چھل اپنا حکم دینا ورتائیَا۔ آشا منشا پوری کرنی بل دی، جو باؤن اگے واسطہ پائیَا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ دا حکم اک ورتائیَا۔ دپیک کہن جن بھگتو ساڈی بیننتی مٹو، ارداس اک سنائیَا۔ سنگر شبد دے بنو چٹو، چند نور ڈمگائیَا۔ کوڑ گُریار کڈھو تنو، جوٹھ
 جھوٹھ نہ کوئے وڈیائیَا۔ مانس جنم اپنا بیڑا بھنھو، پر بھ سرن لاگ سرنائیَا۔ سُنو سندیسہ اگئی کٹو، جوتی جاتا رہیا دِرڑاِیَا۔ گڑھ ہنکاری ہوئے بھنھو، ہنگت کوڑ
 رہے نہ رانیَا۔ پُرکھ اکال دے گھر جو، بھگت ہو کے اپنا سنگ رکھائیَا۔ ہنکار وکار جگت ڈٹو، حکم مٹنا چائیں چانیا۔ دھرم دی دھار سچ دستار سپس بھنھو،
 سر سر اپنا ہتھ رکھائیَا۔ باہر نکلو وچوں خوشی غموں، چنتا چکھانہ کوئے جلائیَا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا

آپ اُٹھائیا۔ دستار کہے پر بھو میں تیری نمائی، دستار سپس جھکائیا۔ تیری شبد اگئی بانی، بودھ اگادھ پڑھائیا۔ تیرا کھیل چارے کھانی، چارے جگ دین گواہیا۔ تیرا روپ اگم مہانی، الکھ اگوچر تیری بے پرواہیا۔ تیرا لیکھا زمیں اسمانی، دو جہاناں سو بھاپائیا۔ تُوں آتم برہم گیانی، پاربرہم تیری بے پرواہیا۔ تُوں بھگتاں کرے مہربانی، جگ جگ اپنا حکم ورتائیا۔ تُوں سنگر شبد دانی، داتا اک اکھوائیا۔ تیری مہما لکھے قلم کانی، اکھراں وچ صفت صلاحیا۔ تُوں سب دا جان جانی، جانہار تیری وڈیائیا۔ میری بیننتی کلج اتن مانی، نسا پور دتی کرائیا۔ جن بھگت سہیلے میل میرے دھر دے ہانی، دھرم دوار داناتا دتا جڑائیا۔ اگے لیکھا مکا دے کلج اندھیری شامی، شمع دیپ تیرے اگے واسطہ پائیا۔ بھگتاں نال بھگت کرے نہ کوئے بے ایمانی، گرگھ گر سکھ ٹھکی چوری نہ کوئے کمائیا۔ سب دے گلوں لاه دے شرع دی غلامی، زنجیر کوڑ دینے تڑائیا۔ منزل دس اک انسانی، آتم پر ماتم گنڈھ پوائیا۔ جھگڑا رہے نہ کوئے جسمانی، جسم ضمیر دینے بدلایا۔ تُوں شہنشاہ شاہ امای، پیغمبر بیٹھے سپس نوائیا۔ دھر سندیسہ دے پیغامی، پیغمبراں تُوں پرے کرے پڑھائیا۔ تیرا لیکھا جگت عوامی، الاهی ظاہر تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ پگڑی کہے میں بھگتاں سر بھدی، بازاں والے دتی مان وڈیائیا۔ میری آشا سفل ہووے انج دی، گھڑی سکھنی نال ملایا۔ میں جگت جہان ہووے کسے نہ لہدی، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ میں سدا گرکھاں سر پھدی، جیہڑا ایہہ فیصلے نال پر بھ تیتوں سپس نوائیا۔ میری منزل اُپر شاہ رگ دی، نو دواریاں تُوں اُپر اپنا ڈیرہ لائیا۔ میرے اندر تیری دھار مکے کعبیاں والے حج دی، مندر مسجد شودوالے مٹھ گرودوار ویکھ دکھائیا۔ تیری جوت میرے تھلے جگدی، نورو نور نور رُشنائیا۔ تیری شبد انادی دُھن اگئی وجدی، آتم اپنا راگ سنائیا۔ اگے گرکھاں بدھی رہے نہ سگت دی، ہنس دینے بنائیا۔ میں چاہوان چار ورنان دی جد دی، کھتری براہمن شودر ویش ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی سب نوں رہواں سد دی، سدا دیواں چائیں چائیا۔ سب نے اوٹ رکھنی اک سورے سرگ دی، جو مالک خلق خدائیا۔ تیری دھار رہے نہ اڈ دی، وکھری کار نہ کوئے کمائیا۔ جن بھگتو جگ جگ پر بھ دی کھیل ہندی سبب دی، بنا

سمیں توں سمجھ کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، منزل دیوے اِکو حقیقی اپنے پد دی، جس گرہ بیٹھا نرگن دھار سو بھاپایا۔

★ ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۷ مختیار سنگھ، گربخش سنگھ، کرم سنگھ، جاگیر سنگھ، چن سنگھ، بھجن کور، کرتار سنگھ بھوجیاں، بی بی سیوی ٹھٹھا، ویرو اگیڑی، پورن سنگھ سوبل، ہیرا سنگھ سوبل، مہندر سنگھ سوبل، بچن سنگھ سوبل، گردیپ کور سوبل، سرجن سنگھ بھسچر، گرنجن کور بگیڑی پنڈ گگو بوہا ضلع امرتسر ★

شمعدان کہن جن بھکتو تکو دھر دا شام، جس دا رادھے شام دھیان لگایا۔ جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا تکو اگما رام، جس دے سینا رام نیوں نیوں لاگن پایا۔ نور نورانہ نوجوانا مرد مردانہ تکو امام، جس نوں پیغمبر سجیاں وچ سیس جھکایا۔ گھٹ نو اسی پڑکھ ابناشی ویکھو شاہ سلطان، نرگن سرگن گر گر جس دا منتر ستنام درڑایا۔ جس نوں جھکدے زمیں اسمان، برہمنڈ کھنڈ پڑی لوء آکاش پاتال گنگن گگننتر سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ وشن برہما شو سنن فرمان، دیوت سرن جن بیٹھے دھیان لگایا۔ جگ چوکڑی جس دا کھیل مہان، نرگن سرگن سرگن نرگن اپناروپ بدلایا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجک جس دے گیت سارے گان، شاستر سمتر وید پڑان، انجیل قرآن کھانی بانی راگ انراگی راگ الاپا۔ سو پڑکھ اکالا دین دایالا یودھا سور پیر مرد مردان، شاہ پاتشاہ اپنا کھیل کھلایا۔ صدی چوڑھویں چوڑاں لوک چوڑاں طبق ویکھے مار دھیان، بن نیناں نین اٹھایا۔ دھر فرمانا سری بھگوان دیوے آپ مہان، مہما اکتھ کتھی نہ جانی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ دیپک کہن ویکھو کھیل پڑکھ ابناشیا، کل اپنی کھیل کھلایا۔ جن بھگتاں بن کے داسیا، نرگن سرگن ہوئے سہایا۔ کھیل دکھا پر تھی اکاسیا، گنگن گگننتر پردہ لاپا۔ اوتار پیغمبر گرو دیوے باقیا، لہنا اور رہے نہ راپا۔ دو جہان کھولے تاکیا، پردہ اوہلا آپ اٹھایا۔ چار جگ دا پورا کرے بھوکھت واقع، واقف کار نور الاپا۔ لکھ چوڑاسی جس نے سب دا لہنا

واچیا، واچک ہو کے دیکھے تھاؤں تھانیا۔ سو صاحبِ سلطانا نوجوانا مرد مردانہ کھجک میٹے اندھیری راتیا، رُتڑی اپنے نال مہکائیا۔ آتم پر ماتم ہو کے جوتی جاتیا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں دیوے دھرم دا ساتھیا، سگلا سنگ آپ بنائیا۔ دھرم دوار کھول کے ہائیا، ونج اِکو نام دکھائیا۔ مانس جنم نہ آوے گھائیا، پورب لہنا جھولی پائیا۔ لکھ چوراسی میٹے وائیا، جوتی جاتا اپنے رنگ رنگائیا۔ گرہ مندر دکھائے ساچیا، سچھنڈ دوارا اک سہائیا۔ جتھے دپیک اک پرگاسیا، نور نورانہ ڈمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا اگم اتھاپیا۔ دپیک کہن ساڈے انتر تیل باقی، پر بھ باطن پڑدا دے اٹھائیا۔ کھجک میٹ اندھیری راتی، نرگن نور جوت کرے رُشنائیا۔ ہر جن درس دیوے ساکھیا، صاحبِ سلطانا دیا کمائیا۔ جیون وچوں بدلے حیاتی، زندگی زندگی وچوں دکھائیا۔ نادشبد سنائے انادی، انحد آپ جنائیا۔ امرت دیوے بوند سوانتی، نچھر جھرناسچ جھرائیا۔ جوت جگا کملاپاتی، پت پر میثور اندھ اندھیرا دے مٹائیا۔ آتم پر ماتم دا بنے اگم ساتھی، اکھ اگوچر اپنی دیا کمائیا۔ درگاہ ساچی سچ مقام چڑھائے گھائی، سچھنڈ دوار دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی ہوئے سہائیا۔ دپیک کہن ساڈی نمو نمو نمونمسکارا، ڈنداوت بندنا سپس جھکائیا۔ جن بھگتو بھگوان بنیا میت تمارا، ساجن اک اکھوائیا۔ جس دا جوت نور اجیارا، اندھ اندھیرا دے مٹائیا۔ راتی ستیاں دے جاگدیاں پاوے سارا، آلس نندرا وچ کدے نہ آئیا۔ دیوے درس گپت ظاہرا، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ جس دا دھرم دا تاج سپس دستارا، سر سر آپے دے لکائیا۔ حکم سندیسہ دیوے چار جگ توں باہرا، اوتار پیغمبر گر دیکھن دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلانے ملائیا۔ دپیک کہن ساڈی دیکھو بن نیناں لو، لو آں پریاں باہر دھیان لگائیا۔ ساڈا مالک پُرکھ اگم سو، سو پُرکھ نرنجن بے پرواہیا۔ جس دی دھار ہنگ روپ آتم گئی ہو، ہوکا دیوے تھاؤں تھانیا۔ بھگت بھگوان مل کے کدے نہ رہندے دو، دو آیکے وچ سمائیا۔ کوڑ کر یا ناتا تھے موہ، مہبت لگے نال بے پرواہیا۔ جو پار برہم برہم نال جائے چھوہ، جوتی جاتا ہو کے اپنا رنگ رنگائیا۔ دپیک کہن جن بھگتو کھجک انت پُرکھ اکالا دین دیا لا پروردگار سانجھیا تھادے نال کدے نہ کرے دھروہ، دھرم دی دھار ایکنکار ہر نرنکار زوریر اپنے وچ ملائیا۔ دپیک کہن ساڈی اک عرضوئی، میننتی سچ درڑائیا۔ جن بھگتاں سرتی

رہے کوئے نہ سوئی، سوت جاگت اک رُپ پر گٹائیا۔ دیکھو صدی چوڑھویں پینسٹھ پانچویں دروہی، دروہی تیرا نام ڈھائیا۔ ساڈے کلمے دا میت رہیا نہ کوئی، کائنات رووے مارے دھاہیا۔ انت اخیر بے نظیر ملے کسے نہ ڈھوئی، سچ دوار پروردگار نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تھہ بن ایتھے اوتھے دو جہان دوجا اور نہ کوئی، نرگن نرویر نظریہ نظر کوئے نہ آئیا۔

☆ ۱۴ چیت شہنشاہی سمت ۷ بی بی سرجیت کور، گردیپ سنگھ، بلبیر کور چیتن پرا،

☆ اوتار سنگھ کاؤنکے، سماں سنگھ مودے، پنڈ بھروہال امرتسر

شمعدان کہن جن بھگت سہیلے ڈھر دے چند، نرگن سرگن دھار کرن رُشائیا۔ نج آتم پر ماتم مان سچ اند، اند اند پری والے نال بنائیا۔ توں میرا میں تیرا گاؤندے چھند، آتم پر ماتم سوہنگ ڈھولا اگم اتھاہیا۔ جگت وکار کوڑ کڑیاں منزل گئے لنگھ، کوڑ کڑیا آگے ہونہ کوئے اٹکائیا۔ ہوئے ہنگتا کر کے کھنڈ کھنڈ، ترسنا موہ جگت چکائیا۔ پنڈھ مکاؤنا جیرج اند، اُتبیج سبتج لیکھا رہے نہ رانیا۔ پُرکھ اکالا دین دیالا لاوے انگ، انگیکار اک اکھوائیا۔ کایا چولی چاڑھ اگئی رنگ، دُرمت میل دئے دھوائیا۔ بھو کھلا کے ہنگ برہم، سو پُرکھ نرنجن میلے سچ سُبھائیا۔ دُئی دویت ڈھاہ کے کندھ، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمانیا۔ دیک کہن جن بھگتاں ویکھیا سوہنا اندر، ساڈھے تن ہتھ دھیان لگائیا۔ بھاگ لگا اگئی مندر، گھر وچ گھر ہوئی رُشائیا۔ بجر کپائی تٹیا جندر، ترے گن لیکھا رہیا نہ رانیا۔ منو آدہ دیشا نہ دھاوے بندر، نسا من نہ کوئے ہلاکائیا۔ لوڑ رہی نہ پرکاش سور یہ چندر، جوتی جاتے ڈگمگائیا۔ بھاگ لگا ڈو گھی کندر، اندھ اگیان دتا دٹائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم ہو یا چھندن، دوسر اور نہ کوئے پڑھائیا۔ بنا رنگ توں چاڑھے رنگن، اند ٹھڑی آپ چڑھائیا۔ ملے میل سورے سرنگن، ہر کرتا ہوئے سہائیا۔ شرع دُئی دا توڑیا بندھن، بندگی اکو دتی جنائیا۔ دھوڑی خاک کٹا رمایا چندن، نمّ واس رہی نہ رانیا۔ گیان نیتز بخشیا انجن، لوئن دتا کھلائیا۔ پُرکھ اکال بن کے درد دکھ بھے بھنجن،

ہوساگر پار کرائیا۔ تھر گھر دیوے اپنا اندن، اند وچوں جنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر داور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ دپیک
 کہن کھیل تکیا جوتی جاتا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ کھجک میٹے اندھیری راتا، رین بھڑی اپنے رنگ رنگائیا۔ کھیل کھیلے پُرکھ بدھاتا، بدھ سکے نہ
 کوئے سمجھائیا۔ توں میرا میں تیرا دسے گاتھا، گھر گمبھیر کرے پڑھائیا۔ ہوئے سہائی ناتھ انا تھا، غریب نماںیاں گود اٹھائیا۔ ست دھرم دا کھولے ہاٹا،
 ستجگ سچ پرگٹائیا۔ جھگڑا مکائے تیرتھ تاتا، تٹ کنارہ اکو دے سہائیا۔ امرت رس جنائے کایا باٹا، نچھر جھرنا کول نا بھی آپ جھرائیا۔ آتم سچ سہنجینی
 کرے کھاٹا، کھٹیا اکو سو بھاپائیا۔ جتھے آون جاون دی مکے واٹا، چوراسی گپڑ رہے نہ رائیا۔ سو پُرکھ نرنجن جوڑے اپنا ناتا، ہر پُرکھ نرنجن میلا سچ سبھائیا۔
 اینکار بنے پتا ماتا، آد نرنجن دیوے مان وڈیائیا۔ ابناشی کرتا بخشے ڈھر دیاں داتا، سری بھگوان جھولی دے بھرائیا۔ پار برہم پر بھ بنے سچ دا ساتھا، سگلا
 سنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامیلا لئے ملایا۔ شمعدان کہن جن بھگتو سپس رکھو دستار دپٹے، دو
 پٹ ویکھو جگت لوکائیا۔ کھجک کوڑی کرپا وکنا نہیں کال دے ہٹے، قیمت جگت نہ کوئے رکھائیا۔ تیس دھرم رائے دی منزل پٹے، چتر گپت اکھ نہ سکے
 اٹھائیا۔ سچکھنڈ دوارے جانا ٹھے، شبدي دھار بھجنا واہو داہیا۔ کوڑا ناتا ت اٹھے، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بدھ کم کسے نہ آئیا۔ ست
 ستوادی برہم برہادی شبدي پیار وچ رتے، رتن امولک ہیرے سو بھاپائیا۔ ایٹھے اوتھے دو جہان سنگر شبد تہاڈی پت رکھے، پت پر میشور ہووے آپ
 سہائیا۔ تیس اچ توں اُس پر بھو دے بچے، جو بچپن سب دا اپنی جھولی پائیا۔ بھگت دھار وچ رہنا مول نہ کچے، کایا کاپی کنجن گڑھ لینا بنائیا۔ پُرکھ اکال
 دین دیال تہاڈے لوں لوں اندر رچے، ساڈھے تن کروڑ وچ رچنا اپنی دے وکھائیا۔ ستجگ ساچے دھرم دی دھار چڑھائے رتھے، رتھ رتھوا ہی اپنا حکم
 ورتائیا۔ ڈھر مستک لیکھا لکھے متھے، پیشانی پیشتر اپنی دیا کمائیا۔ جو صاحب سرنائی ڈھٹھے، تہناں دیوے مان وڈیائیا۔ جو وسے گھٹ گھٹے، ہر گھٹ رہیا سمائیا۔
 جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی نرگن سرگن پُرکھ سمرتھے،
 سمرتھ سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی دیا کمائیا۔

☆ ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ے بی بی چھندو، بی بی گرچن کور دے گرہ پنڈ مودے دھوئے ضلع امرتسر ☆

دیکھ کہن ہرجن بنا پر بھو پر بھ ہنسا، گرگھ گر گر گود لگائیا۔ بھکت بھگوان سہا ساچا انسا، چار ورن سربنس وڈیائیا۔ من ہنکاری مار دے کنسا، تیر نشانہ نام چلائییا۔ دے مان وڈیائی اُپر سہنسا، سہنسر مکھ شیش رہیا سنائییا۔ مائس جنم بنا ساچی بنتا، بسن بنواری تیرے ہتھ وڈیائییا۔ آتم پر ماتم نام جپا دے متا، پاربرہم برہم میلا دے ملائییا۔ کھج کورٹی کریا میٹ دے اتنا، انتشکرن دے بدلاییا۔ سنت سہیلا در تیرے منگتا، خالی جھولی دینی بھرائیا۔ گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم اک در سائییا۔ پرکاش دے دے اپنے نوری چند دا، سچ نیز لوجن نین کر رُشنائیا۔ لیکھا لالے پون سواسی دم دا، دامنگیر آپ ہو جائیا۔ جھگڑا میٹ دے کایا مائی چم دا، چم در شئی ڈیرہ ڈھاہیا۔ جو جن تیری دھاوں جہدا، پُرکھ اکالے دین دیا لے بنا پتا مائییا۔ لیکھا رہے نہ ہرکھ سوگ غم دا، چننا چکھا نہ کوئے جلائییا۔ ونجارا رہے نہ سرون کن دا، دُھن آتمک راگ انتر زرنتر دینا سنائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائییا۔ دیکھ کہن پر بھ بھگتاں دے نام انمل، قیمت کرتا نہ کوئے لگائییا۔ بھاگ لگا دے ساچی کُل، کُل مالک ہو سہائییا۔ تیرے پیار وچ کوئی نہ جاوے بھل، ابھل دینی مان وڈیائییا۔ کھج مایا وچ جان نہ رُل، سر اپنا ہتھ لگائییا۔ لکھ چوراسی وچوں ہرجن تیرے اتم سریشٹ بھل، نام مہک نال مہکائییا۔ دھرم دے کنڈے جان مل، کورٹی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ توں مالک خالق پر تپالک صلح کُل، صاحب ست سچ تیری سرنائیا۔ چرن پریتی ساچی دھوڑی دے دے دھول، مستک خاکی خاک رمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ دیکھ کہن پر بھ کھج ویکھ انت اندھ اندھیرا، چار کُنٹ دہ دشا نظری آئییا۔ ناتا ٹٹیا تیرا میرا، پاربرہم برہم میل نہ کوئے ملائییا۔ چوراسی مکے کسے نہ گیڑا، چارے کھانی رہی گر لائییا۔ منو آ من کرے جھیرا، مت متانتر ڈیرہ کوئے نہ ڈھاہیا۔ ساڈھے تن ہتھ و سے کسے نہ کھیڑا، کایا گاگر زمل جوت نہ کسے رُشنائیا۔ مہربان مہربان مہربان کردے نظر مہرا، محبوب تیرے ہتھ وڈیائییا۔ اکو رنگ دکھا دے سنجھ سویرا، اندھ اندھیر رہے نہ رائیا۔ ستگر شبد سچ سوامی بنا لے اپنا چیرا، چیلگر اکو روپ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے لکھ جگائییا۔ دیکھ کہن

سُن صاحب پر بھ سوامی، سماں ویکھ جگت لوکائیآ۔ لکھ چوڑاسی انتر جامی، گھٹ بھیتڑ کھوج کھوجائیآ۔ نو کھنڈ پر تھی بے ایمانی، ست دیپ دیپ نہ کوئے وڈیائیآ۔ نیتڑ رووے اٹھسٹھ تیر تھ پانی، گنگا گوداوری جمناسرتی رہی گر لائیآ۔ بھڑی کرے چار جگ دی بانی، شاستر سمترت وید پُران انجیل قرآن سار کسے نہ آئیآ۔ منزل چڑھے نہ کوئے رُوحانی، رُوح بُت کرے نہ کوئے صفائیآ۔ سچ دھرم دی رہی نہ کوئے نشانی، تیرا نشانہ بھلیا کوڑ لوکائیآ۔ منوآمن ہويا اہمائی، من کا منکا نہ کوئے بھوائیآ۔ پڑھ پڑھ تھکے جگت کلامی، کائنات کم کسے نہ آئیآ۔ کوڑ کریا دی کٹے نہ کوئے غلامی، شرع زنجیر نہ کوئے کٹائیآ۔ تیرے نام کلمے دی ہٹاں وچ ہوئے نیلامی، قیمت ٹکیاں والی پائیآ۔ کرپا کرے شہنشاہ سلطانی، پاربرہم پر بھ اپنی دیا کمائیآ۔ جن بھگت سہیلے انتر نر نتر سرتی شبد کر سوادھانی، آلس ندرارہے نہ رایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آدانت جگا جگت تیرا لیکھا دو جہانی، جگت جہان نوجوان مرد مردان سری بھگوان جن بھگتاں ہونا آپ سہائیآ۔

★ ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۷ سُرندر سنگھ، ہزارا سنگھ چھینے، گردت سنگھ ماناوالا، چرن سنگھ ماناوالا، دلپ سنگھ ماناوالا، تارا سنگھ ماناوالا، منگل سنگھ سارنگڑا، کارج سنگھ سارنگڑا، سنتا سنگھ لیلیاں، کچھی لیلیاں، جاگیر کور لیلیاں، درشن کور لیلیاں، کلونت کور ڈیری والا، ہردیو کور کلیر، باہل سنگھ بھنغم، جگندر کور لوپو کے پنڈ بھلر ضلع امرتسر ★

دیک کہن سہنجنی ہوئی راتی، جن بھگتو زرتڑی پر بھ دے نال مہکائیآ۔ بلیا میل ہر کملاپاتی، جو پت پر میشور دُھر در گاہیا۔ آتم دیا جوت جگائے باقی، باطن پڑدا دئے گھلایا۔ پاربرہم برہم میلا میلے ناتی، سجن سین اک اھوائیا۔ شبد اناد سنائے دُھن انادی، انحد اپنا راگ درڑایا۔ امرت بخشے بوند سوانتی، جگت ترسنا بھکھ مٹائیآ۔ دیوے درس بہہ بدھ بھانتی، بھاونا سب دی کھوج کھوجائیآ۔ ایہتھے اوتھے بنے دھرم دا ساتھی، سگلا سنگی نور الاہیا۔ توں میرا میں تیرا دتے گا تھی، گہر گبھیہر بے نظیر کرے پڑھائیآ۔ بھاگ لگائے ساڈھے تن ہتھ کایا مائی، ساچے مندر وجے نام ودھائیآ۔ منزل پوڑی

چڑھائے گھائی، آگے ہو نہ کوئے اٹکائی۔ جنم جنم دی پوری کرے واٹی، چوڑاسی جم کی پھاسی دئے کٹائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی ہوئے سہائی۔ دیک کہن جن بھگتو تلو پڑھ اکلا، اکل کل دھاری اک اکھوائیا۔ جو سے سچھنڈ سچی دھر مسالہ، دھرم دوارا اکو اک وڈیائی۔ سو نرگن زویر کھیل کرے نرالا، نرگن اپنی کل پرگٹائی۔ جن بھگتاں مارگ دسے سکھالا، سکھمن ایڑا پنگل ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائی۔ ترے گن مایا توڑے جنجالا، جاگرت جوت بن ورن گوت کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھرم دوارا اک وڈیائی۔ دیک کہن جن بھگتو تلو پڑھ اگتا، اگٹری کار کمائی۔ جیہڑا جننی گکھ کدے نہیں جما، جنم مرن وچ کدے نہ آئی۔ سو سوامی انترجامی بدلن والا سماں، سماپت کرے کوڑ لوکائی۔ جھگڑا میٹے کوڑی کایا چما، چم درشتی اشئی دئے بدلایا۔ اکو نام چپائے دامنگیر ہو کے دماں، سواس سواس ساہ اپنا آپ اُپجائی۔ سنجگ ساچا کرے رواں، روانگی کلج ہتھ پھڑائی۔ من کا منکا پھیرے منا، منسا کوڑ گڑیاری دئے گوائیا۔ سچ بھنڈارا دے کے نام دھتہ، دھناڈھ دھر دے دئے دکھائی۔ جس نے لیکھا پورا کرنا جو گو بند لایا کتا، کانتاں دا لیکھا دئے چکائی۔ نشانہ بدل دینا تارا چٹا، چن ستار دوویں روون مارن دھانیا۔ اوہ دیکھو حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد پھرے بھتا، بھجے واہو داہیا۔ صدی چوڑھویں وقت نہیں رہنا لما، لمحہ لمحہ لیکھا رہیا مکائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکائی۔ دیک کہن دیکھو جگت دا دیک ہونا گل، گلشن نظر کوئے نہ آئی۔ جیہڑی سرشتی گئی پرہ نوں بھل، اُبھل دیکھے تھاون تھانیا۔ جس نام کنڈے ترازو تولنا تول، تولنہار بے پرواہیا۔ صدی چوڑھویں کسے نال نہ مارے رول، لہنا دینا دیوے چائیں چانیا۔ اوتار پیغمبراں پورا کرے قول، اقرار دیکھے تھاون تھانیا۔ سب دا لہنا دینا لیکھا پورا کرنا اُپر دھول، دھرنی دھرت دھول بیٹھی آس رکھائی۔ جن بھگتاں انتر آتم سچ نام دی دیوے پائل، امرت آب حیات جام پیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک سنائی۔ شمعدان کہن دیکھے کھیل سچی سرکار، سروکار اپنا تھم ورتائی۔ جس دا راہ تکدے پیغمبر اوتار، اوتری اپنا تھم لئے ورتائی۔ چوڑاسی پاوے سار، چارے کھانی کھوج کھوجائی۔ جن بھگت سہیلے لئے اُبھار، پردہ اوہلا انتر نر نتر دئے اٹھائی۔ سنگر شبد ہو کے کرے پیار، پری پریتم پریا اپنا رنگ رنگائی۔

مَٺس جنم تیج دیوے سوار، سوار تھ سب دا اپنی جھولی پائی۔ پیار مُجّت وِچ دھرم دی دھار بختے دستار، دست نال ملایا۔ جن بھگت چوڑاسی وچوں کڈھے باہر، جنم مرن دا لیکھا رہے نہ رایا۔ سچھنڈ دوار اینکار اکل کل دھاری لے کے جائے اپنی وار، وارث ہو کے ہوئے سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، نہکَنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، کرپا کرے آپ کرتار، قُدرت دا قادر کرنی دا کرتا لیکھا جانے تھاون تھانیا۔

★ ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۷ نرین سنگھ، اجیت سنگھ، سورن سنگھ، ہرنام سنگھ، بھاگ سنگھ ماہل، بیلا سنگھ ماہل، ہر بنس سنگھ ایس ڈی او امرتسر، ہزارا سنگھ کاؤنکے، مہندر سنگھ کاؤنکے، کرم سنگھ میاں پُر، بلونت کور دھارڈ، گرمیز کور میاں پُر، سورن کور بھسے،

آس کور بوپارائے، جگموہن سنگھ بوپارائے، پنڈ گمان پُر ضلع امرتسر ★

دپیک کہن دیکھو بھاگ لگا گھر سنگھ نرائن، نر نرائن دے وڈیایا۔ نرگن دھار تلو دین دیالانین، نین لوچن اکھ کھلایا۔ جو آد جگادی ساک سبجن سین، سچھنڈ نواسی سد اپنا سنگ نبھایا۔ جو جنم کرم دا لیکھا پورا کرے لہن دین، جھولی خالی دے بھرایا۔ بھگت بھگوان میل ملایے عین، جس دا انا الحق حق ڈھولا گایا۔ سو سوامی انترجامی ہر جن بنائے ساک سین، سبجن اپنا رنگ چڑھایا۔ دین مذہب ذات پات وِچ رہے نہ کوئے طرفین، آتم پر ماتم ناتا لئے جڑایا۔ جن بھگت سہیلے پر بھ دا بھانا سہن، سچ دوار سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر مالک اک اھوایا۔ دپیک کہن گرہ گرہ ہو یا پرکاش، جوتی نور نور رُشنائیا۔ کرپا کرے پُرکھ ابناش، ہر کرتا ڈھر در گاہیا۔ جس دا جگ چو کڑی کھیل تماش، سبجگ تریتا دوا پرونڈ و نڈایا۔ کلجگ انتم لیکھا جانے آپ، آپ اپنا پڑا لایا۔ صدی چو دھویں میٹے روگ سنتاپ، سنسا کوڑ رہے نہ رایا۔ رُوح بُت بُخانے کرے پاک، پتت پُنیت دے بنایا۔ انتر آتم کھولے تاک، پردہ پردیاں وچوں چکایا۔ شبد اگم سنائے ناد، دُھن آتمک راگ درڑایا۔ سچ سوامی

ہو کے مارے آواز، سوئی سُرَت لئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک ویکھ وکھائیا۔ دیکھ کہن ویکھو
 گرہ بھگت دوارا، ہر بھگوان دیا کمائیا۔ نرِگن نُوَر نُوَر ہو اُجیارا، جوتی جاتا ڈمگائیا۔ شبدی شبد شبد دُھکارا، انحد نادی ناد سُنائیا۔ امرت رس بخشنے ٹھنڈا ٹھارا،
 ٹھا کر ہو کے بوند سوانتی آپ پُکائیا۔ کایا مندر اندر دیوے نام سچ ہلارا، پون اُنجا بیٹھے سِیس جُھکائیا۔ لہنا دینا پورا کرے لیکھا رہے نہ نو دوارا، در گھر
 ساچا اکو اک جنائیا۔ جتھے دیا باقی کملا پاتی کرے اُجیارا، نُوَر ظہور اک وکھائیا۔ سو بھگت سہیلا اک اِکلا اینکارا، اکل کل دھاری اپنی کل ورتائیا۔ جن بھگت
 دھرنی دھرت دھول دھول پاوے سارا، سنت سہیلے گر چیلے لئے ملائیا۔ آتم برہم پاربرہم کرے پیارا، پریتم ہو کے اپنی گود لکائیا۔ سچ سندیسہ نر زیشا
 دیوے ایکو وارا، اک اِکلا اپنا حکم ورتائیا۔ صدی چو دھویں حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد ہونا انت کنارہ، یسویں لیکھانا ملائیا۔ چو داں طبق روون زارو زارا،
 بن نیناں نیر وہائیا۔ دُھر دا امام ہونا ظاہرا، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ جو جھگڑا پاؤنا وچ قاہرہ، کائنات دے ہلایا۔ جس دانو نو چار دا دائرہ، حد حدود اکو
 دے درسائیا۔ نُوَر نُوَرانہ الاهی ہووے ظاہرا، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ نام کلمے دا ہوئے مشاعرہ، مشکل سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ پُکائیا۔ شمعداں کہن جن بھگت دوار سہنجنا، سوبھاؤنت سہائے۔ میل کرے سو پُرکھ نرِجننا، ہر پُرکھ
 نرِجن ویکھ وکھائے۔ اینکار درد دُکھ بھے بھنجنا، آد نرِجن ڈمگائے۔ ابناشی کرتا بنے دُھر دا سجننا، سری بھگوان اک ہوئے سہائے۔ پاربرہم برہم چٹھا
 اکو رنگنا، آتم پر ماتم اتر کدے نہ جائے۔ لیکھے لائے کھجگ اتم اعلیٰ ادنیٰ، شاہ حقیراں کھوج کھجائے۔ نام دامامہ اکو وچنا، دو جہاناں ڈنک شنوائے۔ اوتار
 پیغمبراں دو جہاناں اٹھ اٹھ بھجنا، گرو گرو دیو پھرن واہو داہے۔ ایہہ کھیل سورے سرنگنا، نہ کوئی میٹھ میٹھ مٹائے۔ دُھر دے حکم دی کرے نہ کوئے
 اُلنگھنا، زور زبر نہ کوئے رکھائے۔ سب دا اتم حال ہونا مندنا، مند بھاگی دے لوکائے۔ پُرکھ اکلا دین دیا لا جن بھگتاں قبول کرے بندنا، بندھن دین
 دُنی تڑائے۔ لیکھا جانے وچ ورجنڈنا، ورجنڈی پڑدا لاہے۔ ہر جن گرگھ ہر بھگت دیوے اک اندنا، اند اند وچ رکھائے۔ سنجگ ست دھرم چاڑھے
 چندنا، چند ستار دا نشانہ رہن نہ پائے۔ جن بھگتاں سچ دوارا لنگھنا، آگے ہو نہ کوئے اٹکائے۔ جنہاں سِیس دستارا بنھنا، بندیناں وچوں باہر کڈھائے۔

انت انتشکرن لائے اپنے انگنا، انگیکار آپ ہو جائے۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ
وَسَنُوں بھگوان، لیکھا جانے اُتجج سیتج جیرج انڈنا، چارے کھانی چارے گنٹ پھول بھلائے۔

★ ۱۷ چیت شہنشاہی سمت ۷ گرنام سنگھ، اجمیر سنگھ، پشورا سنگھ، ہرچیت سنگھ، ہرنام کور، جگندر کور، رتن کور موڈھل، گردیال سنگھ موڈھل،
ہرہنس کور موڈھل، کندن سنگھ پنڈوری، ہزارا سنگھ چیتن پُرا، گرگھ سنگھ چیتن پُرا ہیرا سنگھ چیتن پُرا،

ہزارا سنگھ بے ٹھونگل پنڈویرکا ضلع امرتسر ★

کرپا کرے ہر راج راجن، شاہ پاتشاہ شہنشاہ دُھر درگاہیا۔ شبد اگئی مارے آوازن، سوئی سرت اکال مورت آپ جگائیا۔ اُنہو درشی کھولے رازن،
رازق رزق رحیم پڑدا آپ اٹھائیا۔ جنم جنم دا سوارے کاجن، جنم جنم وچوں بدلایا۔ لیکھا مکائے جگت سماجن، دین مذہب دی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔
بھیو کھلائے آد آدن، پر ماتم بے پرواہیا۔ دُھن اُپجائے اگئی نادن، انحد نادی ناد کرے شنوایا۔ نرگن سرگن بنے سماجن، سگلا سنگی آپ اکھوایا۔ کوٹاں
وچوں گرگھ ورلے جاگن، جس مہر مہر نظر نال ترایا۔ انتر نرتر دیوے ویراگن، ویری اندروں باہر کڈھائیا۔ گرگھ ہنس بناوے کاگن، کوڑی کرپا ڈیرہ
ڈھاہیا۔ متا موہ میٹے داغن، دُرمت میل کرے صفایا۔ ابناشی کرتا سارے ارادھن، ساہ ساہ اکو نام دھیایا۔ میل ملائے موہن مادھو مادھن،
دھسودن ہوئے سہایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک سنایا۔ دپیک کہن جن بھگتاں انتر دپیک دیا،
جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ لہنا دینا چکائے ساڈھے تن ہتھ سیا، پنچ تت برہم مت آپ سمجھایا۔ آتم نام ندھانا ج بیا، پت ٹہنی بھل آپ مہکایا۔ ٹھا کر بن کے
دُھر دا پریا، پریتم اپنے رنگ رنگایا۔ رائے دھرم نہ کڈھے وئی، لیکھا لیکھ نہ کوئے جنایا۔ سنگر شبد بن کے سنیا، سماجن میلے چائیں چانیا۔ دُھر دے
نام چڑھائے نیا، نوکا اکو اک دکھایا۔ لیکھا مکائے بھیناں بھنیا، ساک سجن سین نہ کوئے وڈیایا۔ جن بھگتاں لیکھے لائے گوہند دا انت انت دا ڈھنیا،

صدی چودھویں سنگ ملائیا۔ بیس پیسے بدل دیوے روایا، عیسیٰ نیناں اکھ اٹھائیا۔ لیکھا پورا کرے بلھے گایا تھنیا تھنیا، انتر آتم آواز سنائیا۔ جو آشارکھ کے
 گیا کاہن گھننیا، کرشنا دواپردھیان لگائیا۔ جو سندیسہ دتا سیتا رام رمیا، بن اکھراں کیتی پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چکائیا۔ ست رنگ کہے میں پھراں وچ برہمنڈاں، برمانڈ دھیان لگائیا۔ کلجگ انتم ویکھاں کنڈھا، کنڈھی بیٹھے اوتار پیغمبر گرو
 اکھ گھلائیا۔ پھری دروہی وچ ورہنڈا، بھنڈی ہووے تھاؤں تھانیا۔ ست دا آئے نہ کسے اندا، اندا اند وچوں نہ کوئے پرگٹائیا۔ نشان میٹنا تارا چندا،
 چوداں طبق پردہ آپ اٹھائیا۔ اُمت رہے نہ کوئے بخشندا، محمد رووے مارے دھائیا۔ خدائی دھار جانے کوئے نہ بندہ، بندی خانہ سکے نہ کوئے تڑائیا۔
 جگت جہان ویکھا اندھا، اندھ آتمک ہوئے لوکائیا۔ کسے سمجھ نہیں آؤنا شبدی دھار گوہند کھنڈا، کھرگ اشٹبھج نہ کوئے کھڑکائیا۔ لیکھا رہے نہ چند
 پرچنڈا، چنڈال دے کوڑ لوکائیا۔ من وکاری ہووے گندہ، ست سروپ نہ کوئے سائیا۔ کلجگ انتم پینڈا رہن نہیں دینا لمبا، صدی چودھویں لیکھا دے
 چکائیا۔ جن بھگت سہیلے رکھے سنگا، سگلا سنگ آپ ہو جائیا۔ بھيو گھلائے ہنگ برہما، پاربرہم پرہم پڑدا دے چکائیا۔ جھگڑا میٹے کایا مائی چٹا، چم درشی دے
 بدلائیا۔ انت اخیر بے نظیر کل دھاری اپنا کرے مکا، کامل مرشد دھر درگاہیا۔ کوڑی کریا موہ لالچ میٹے طمع، تانس ترسنا دے گوائیا۔ جن بھگتاں نام
 چپائے دم دماں، دامنگیر آپ ہو آئیا۔ کلجگ وچ سبجگ بدل دیوے سماں، سچ سوامی انترجامی مہر نظر اک اٹھائیا۔ لیکھا جانے چوداں سوتیہ انک انک دا
 پنا، پاربرہم پرہم اپنا حکم ورتائیا۔ دین مذہب دارہن نہ دیوے بنا، شرع چھری جگت بنے نہ کوئے قصائیا۔ اکو نام سنائے بن کتاں، کایا مندر اندر
 کرے شنوائیا۔ بھاگ لگائے ساڈھے تن ہتھ تن، تانس ترسنا دے مٹائیا۔ سچ مارگ چار ورن اٹھاراں برن دے نواں، ہندو مسلم سکھ عیسائی اکو رنگ
 دے رنگائیا۔ جن بھگتاں نام ندھانا دیوے دھر دا دھنا، اتوٹ اٹھ آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سیس دستار بندھا بنائے اپنے چٹا، چند چاندنا جگت جہان کرے رُشنائیا۔

☆ اجیت سنگھ دے میننتی کرن تے ☆

طبیعت دا مل گیا طیب، طبع اندروں دے بدلایا۔ مہر کرے اندر ہو کے قریب، گرہ کایا ویکھ دکھایا۔ جگت جنم وچوں بدل جائے نصیب، نسبت اپنے ہتھ رکھایا۔ ست دی ست دے ترتیب، طریقہ اپنالے اپنایا۔ درشن دیندار ہے عجیب، پردہ اوہلا آپ اٹھایا۔ پیار رکھے سنگر شبد تیری سرت سرت مُرید، مُرید مُرشد دوہاں مل کے وجے ودھایا۔ جیون دی آسا جیون دی منسا جیون دی خواہش پوری کرے اُمید، آمد وچ آپ اپنی دیا کمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گرگھ بنا کے اپنا عزیز، عاجز دیوے مان وڈایا۔

☆ ۱۸ چیت شہنشاہی سمت ۷ سُر جن سنگھ، مہندر سنگھ، پریتم سنگھ، اجیت سنگھ، بچن سنگھ، جسونت کور، چرن سنگھ، جاگیر سنگھ مینیاں،

☆ گردھارا سنگھ بلوآلی، کیسر سنگھ میسم پورا، چرن سنگھ مانگا سرائے، پنڈ مانگا سرائے ضلع امرتسر

کھج کہے پر بھو میں چاروں کُنٹ نٹھا، اتر پورب پچھم دکھن واہو داہیا۔ اندر وڑیا مندر مسجد شودوالے مٹھا، گرو دوار چرچ دھیان لگایا۔ کھیل نکیا تیرتھ اٹھسٹھا، گنگا گوداوری جمن سرتی پھول پھولایا۔ دیناں مذہباں ذاتاں پاتاں پیا رٹا، جھکڑا سکے نہ کوئے مُکایا۔ انت اخیر سب دا پورا ہون والا پٹا، پٹنے والا ویکھ دکھایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم بھلیا سب نوں پٹا، توں میرا میں تیرا راگ نہ کوئے الایا۔ ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی تیرا نام کسے نہ چپا، جگ جیون داتے تیرے وچ نہ کوئے سمایا۔ اوہ ویکھ بن اکھان ویکھے نانک تپا، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجایا۔ ست سچ دی رہی کوئی نہ ستا، ست دھرم نظر کوئے نہ آیا۔ پھری دروہی مدینہ مکہ، کعبے رہے گر لایا۔ نیترووے بوراگا، صدی یسویں اکھ گھلایا۔ انت اخیر سب نوں لگنا دھکا، آگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ پھری دروہی من متا، گرمت نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دھرم دوارے منگ

منگایا۔ کلج کہے پر بھو میری دھرم دھار جوانی، جو بن و ناک اکھوایا۔ میرے اُتے کر مہربانی، مہربان تیری سرناہیا۔ میں جھگڑا پاؤنا چارے کھانی،
 انڈج جیرج اُتہج سیتج سارے دیاں ہلایا۔ لیکھا مکاؤنا اٹھسٹھ پانی، تیرتھ تٹ نہ کوئے پتڑایا۔ تیرا نام کلمہ پڑھے کوئے نہ بانی، انیلا تیر نہ کوئے چلایا۔
 آتم پر ماتم میل ملن نہیں دینا ہانی، پاربرہم برہم سنگ نہ کوئے رکھایا۔ تیرا نور ظہور ہونا بے پچپانی، جگ نیز ویکھن کوئے نہ پانیا۔ سرشی درشی ہونی
 ویرانی، ویری گھر گھر نظری آہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ کلج کہے پر بھ تیرا دسے کوئے
 نہ نور، ظہور نظر کوئے نہ آہیا۔ ہر جن رہے کوئے نہ سور، سور یہ چند نیز روون مارن دھایا۔ چار گنٹ وشا ہووے کوڑا، ست دھرم نہ کوئے سمجھایا۔
 پتڑ سگھڑ ہووے مورکھ موڑھا، ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ مستک لائے کوئے نہ تیری چرن دھوڑا، ٹکا خاک نہ کوئے رامایا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے
 رنگ چڑھے کسے نہ گوڑھا، پتت پُنیت نہ کوئے کرایا۔ تیرا نور دسے نہ حاضر حضورا، حضراتاں دے حضرت ساچا میل نہ کوئے کرایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دیونہار تیری سرناہیا۔ پُرکھ اکال کہے کلج میرے بچے، اٹھ ویکھ دھیان لگایا۔ بھگت سہیلے دھر دے
 سچے، سچ سا جن دیاں درڑایا۔ جنہاں بھاگ لگا کایا ماٹی تن کچے، کنچن گڑھ رہے سہایا۔ میرے پریم پیار وچ رتے، ناتا آتم پر ماتم رہے جڑایا۔ نرگن
 دھار تگن نچ نیز لوچن نین اکھے، اکھراں توں باہر کرن پڑھایا۔ اوہناں دے وسیا گھٹ گھٹے، نچ گھر بیٹھا ڈیرہ لایا۔ اوہ جگت جہان دی منزل پٹے،
 آگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا تھم اک سنایا۔ کلج اوہ تک دھرم نشان، جن بھگت بھگت
 درڑایا۔ جنہاں دیوے آپ مان، سر اپنا ہتھ لکایا۔ اوہناں ناتا تے جگت جہان، جاگرت جوت کرے رُشناہیا۔ آتم برہم دا دے کے دان، کایا جھولی
 آپ بھراہیا۔ سچ سنا گئی دھنکان، انراگی راگ آپ درڑایا۔ امرت بخشے پین کھان، نہجھر جھرنا آپ جھراہیا۔ دیک جوت جگا مہان، اندھ اندھیرا دے
 مٹایا۔ سچھنڈ سچ دوار پچائے مکان، جتھے مکہ کعبہ نظر کوئے نہ آہیا۔ نہ کوئی زمیں دسے اسمان، سور یہ چند نہ کوئے رُشناہیا۔ نرگن نرگن وچ سمان،
 روپ رنگ ریکھ دا لیکھا رہے نہ رانیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لکریا کرے آپ مہربان، مہر نظر نظر اٹھایا۔ ہر جن جن بھگت سہیلے کرے نوجوان، جو بن

ونت اپنے رنگ رنگایا۔ دھرم دھار دی دستار کر دان، داتا سر اپنا ہتھ لگایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک
 نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دا لیکھا کرے پروان، پر م پڑکھ پر ماتم آتم اپنے انگ لگایا۔

★ ۲۰ چیت شہنشاہی سمت ۷ تارا سنگھ نرنجن سنگھ دے گرہ جمنانگر ضلع انبالہ ★

دیک کہن پنج تت میرا پرکاش، آتم پر ماتم دتی وڈیایا۔ میرا مالک اک ابناش، ابناشی کرتا دھردر گاہیا۔ جو نرگن نرگن ہو کے پاوے راس، گوپی
 کاہن روپ نور الاہیا۔ ست سرپنی ساکھیا، سوچھ اپنی کل ورتایا۔ کلج انت میٹے اندھیری رات، ستجک سچ چند چکایا۔ کوڑ کر یا کرے گھات، کھنڈا
 کھڑگ نام اٹھایا۔ صدی چوڑھویں میٹے واٹ، چوڑاں طبق نین اٹھایا۔ جن بھگت سہیلے چڑھائے گمے گھاٹ، منزل اپنی آپ جنایا۔ دیناں انا تھاں پچھے
 وات، واتا ورن دیکھے خلق خدایا۔ چار ورن بنا اک جماعت، آتم پر ماتم رنگ رنگایا۔ سچ سوامی انترجامی سب دی پوری کرے آس، بھوکھت لیکھا دے
 چکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چکایا۔ سچ کہے میرا ٹھا کر سوامی، ہر کرتا دھردر گاہیا۔ لکھ
 چوڑاں انترجامی، گھٹ گھٹ رہیا سمانیا۔ شبد اگئی سنائے بانی، انیالا تیر چلایا۔ آتم پر ماتم بنائے دھر دا بانی، دھر سنجوگی جوڑ جڑایا۔ امرت رس نہجہر جھرنا
 بوند سوانتی دیوے ٹھنڈا پانی، امیوں رس آپ چوایا۔ آتمک دھن سنائے سچی دھنکانی، انحد نادى ناد و جایا۔ جوتی جوت کھیلے کھیل مہانی، مہریان محبوب
 پردہ آپ اٹھایا۔ کلج ریتی ریتی دیکھے شاہ سلطانی، شہنشاہ اپنا بھیو کھلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک
 سنایا۔ حکم کہے سُنو سندیسہ پروردگارا، دھر پیغام اک جنایا۔ کھیلے کھیل ہر کرتارا، کرنی دا کرتا نور الاہیا۔ لیکھا دیکھے سرشٹی درشٹی سرب سنسارا،
 سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملایا۔ سوادھان کرائے تیئی اوتارا، ترے گن اتینا اپنی دیا کمایا۔ بے خبراں کرے خبردارا، پیغمبر عیسیٰ موسیٰ محمد لئے
 انکڑایا۔ نانک گوہند پاوے سارا، مہاسار تھی اک اھوایا۔ صدی چوڑھویں چاروں گنٹ جنائے دھواں دھارا، دھرم دی دھار نہ کوئے وڈیایا۔ ہر گھٹ

انتر دے سے کام کرودھ لوبھ موہ ہنکارا، مایا ممتا نال گڑمائی۔ سچ دارہے نہ کوئے پیارا، پریتم ملن کوئے نہ پائی۔ ناتا تٹنا محمد چار یارا، یاری حق نہ کوئے کمائی۔ خادم رہنا نہیں کوئے خدمتگارا، خود خدا اپنا حکم سنائی۔ دین مذہب دا ہوئے نہ کوئے تابعدارا، طبیعت سب دی دئے بدلائی۔ اُچی روون پیغمبراں والے مزارا، مقبرے رہے گر لائی۔ یامین دروہی سب نوں آئی ہارا، ہر دے ہر نہ کوئے وسائی۔ چار گنٹ دہ دشا ہوئے ڈھیارا، ڈھیاں ڈکھ نہ کوئے گوائی۔ تیری کائنات غفلت وچ سنتی پیر پیرا، آلس بندرا سکے نہ کوئے مٹائی۔ کلمہ کرے نہ کوئے بیدارا، نیتز لوچن نین اکھ نہ کوئے گھلای۔ اٹھ ویکھ کھیل سچی سرکارا، صاحب سلطان اپنی دیا کمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی در تیرے منگ منگائی۔ در تیرا سچ سُنھنجا، ہر صاحب سنگر میت۔ کرپا کر آد زرنجا، لیکھا ویکھ ہست کیٹ۔ توں داتا دانی درد ڈکھ بھے بھنجا، پردہ کھول پر بھو انڈیٹھ۔ سچ پریتی دھوڑی بخش مجا، کلج جیو مٹھے کر کوڑے ریٹھ۔ نام ندھان چاڑھ رنگنا، ترے گن وچوں کر اتیت۔ توں آتم پر ماتم ساچا سچنا، پاربرہم برہم اُتے کر بخشیش۔ نیتز نام پا انجا، رحم مُجت کر بخشیش۔ صدی چو دھویں انتم سب نے ونجھنا، کلماں والی رہے نہ کوئے حدیث۔ سب نے اِکو تیری کرنی بندنا، توں مالک جگت جگدیش۔ جو گھڑیا سو بھنجا، تیرا لیکھا بیس اکیس۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، ترے گن سوامی شبد اتیت۔ ترے گن اتیتے ٹھانڈے پیتے، سنگر تیری اک سرنائی۔ سنجگ تریتا دوا پر پچھے پیتے، کلج انتم ویکھ دکھائی۔ کھیل تکی راما پیتے، رادھا کرشنا کھوج کھوجائی۔ صدی چو دھویں ویکھ حکم حق حدیث، حضراتاں توں باہر کھوج کھوجائی۔ تیرا نور الہی بیس پیسے، بیسویں صدی دئے گواہیا۔ صدمیاں وچ سارے رہے چیکے، اُچی کوکن مارن دھائی۔ اوہ ویکھ جھگڑا پینا ہست کیٹے، ہست کیٹ اپنی کھیل کھلای۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک تیری اک سرنائی۔ سچ کہے میں سب دا پیارا، سچ سچ نال ملائی۔ سچ دا سچ ہووے دوارا، دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ سچ دا میلا اینکارا، اکل کل دھاری نور الہیا۔ سچ دا سچ در دربارا، جتھے ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ سچ دے پریمی بھگت جن وچ سنسارا، بھگون دیوے مان وڈیائی۔ جگ جگ زرگن زرگن سرگن پاوے سارا، سرگن زرگن اپنی کھیل کھلای۔ کلج انت بھگونت ہو اُجیارا، جوتی جاتا ڈمگائی۔ شبد شبد دھنکارا، دُھن انادی ناد

شنوایا۔ لکھ چوڑاسی وچوں گرکھ میلے اپنی دھارا، بھکت بھگوان لئے اٹھایا۔ مہر نگاہ نال چوڑاسی وچوں کڈھے باہرا، جم کی پھاسی دے تڑایا۔ سیس بخش جگدیش اک دستارا، سر سر اپنا ہتھ رکھایا۔ جن بھکتاں جنم نہ ہوئے دوبارہ، چارے کھانی انڈج جیرج اُتبیج سیج لیکھا دے مُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آتم پر ماتم پر ماتم آتم دیوے ادھارا، پاربرہم برہم میلے سیج سُبھایا۔

☆ ۲۱ چیت شہنشاہی سمت کچھمن سنگھ تے ہر بنس سنگھ دے نوت سہارن پُر شہر ☆

دیک کہن بھکتاں اندر جگا دے جوتی، پر م پُرکھ پر ماتم آتم کر رُشایا۔ سرتی رہے نہ کسے سوتی، جاگرت جوت بن ورن گوت ڈمگایا۔ چوڑاسی وچوں ہر جن بنا مانک موتی، انملڑے لال مات پرگٹایا۔ منزل اگئی چڑھا چوٹی، چوٹ شبد نام لگایا۔ واسنا اندر رہے نہ کھوٹی، کوڑی کر یا باہر کڈھایا۔ پاربرہم برہم بنا اپنا گوتی، سگلا سنگی سنگ نبھایا۔ منسا مت رہے نہ ہو چھی، ہوس کوڑ دینی چُکایا۔ نیز کھول اکھ لوچی، نین نچ کر رُشایا۔ غریب نمانیاں منزل دے جیہڑی دتی روداس پچارے موچی، مہربان سر اپنا ہتھ لکایا۔ جن بھکتاں پڑھنی پئے کوئے نہ پوتھی، پُستک بغل نہ کوئے لکایا۔ نام چپنا پئے نہ بلھاں ہونٹیں، اجپا جاپ وچ سمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگایا۔ جن بھکتاں انتر دیک جوت جائے جگ، نور ظہور کر رُشایا۔ پردہ لاه اُپر شاہ رگ، شہنشاہ اپنا رنگ رنگایا۔ ترے گن مایا نہ ساڑے اگ، تتوت نہ کوئے تپایا۔ ہنس بنا مورکھ موڑھ گگ، مانک موتی نام چوگ چُکایا۔ جگت دوار میٹ کے حد، نو نو دا لیکھا دے مُکایا۔ شبد اگئی سناند، انحد ناد وجایا۔ آتم پر ماتم سمجھا اپنی جد، یدی اپنا میل ملایا۔ کوڑی کر یا جان چھڈ، جگت جہان نہ کوئے چٹرایا۔ مایا ممتا وچوں ہوون اڈ، لوبھ موہ ہنکار بندھن نہ کوئے رکھایا۔ سچ سرنائی تیری جان لگ، دو جا اشٹ نہ کوئے منایا۔ نام ندھان پیا مد، امرت رس نچھر دھار چوایا۔ لہنا دینا پورا کر سب، سبب نال اپنا پڑدا دینا چُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، مہر نظر اک اٹھایا۔ دیک کہن پر بھو بھکتاں اندر کر پرکاش، پرکاسوان تیری سرنایا۔ تُوں صاحب پُرکھ

ابناش، ابناشی کرتا دُھر در گاہیا۔ اوتار پیغمبر گرو تیرے داس، وشن برہما شو سیس نوایا۔ زرگن سرگن تیری جوتی شبدی راس، منڈل منڈپ وجے ودھایا۔ تیرا رُپ تگن ساکھیات، ست سرُپِ نظری آیا۔ کلج کوڑی کریا کولوں دے نجات، مایا متاموہ مٹایا۔ جھکڑا رہے نہ شرع کاغذات، دین مذہب نہ کوئے لڑایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم دے ساتھ، سگلا سنگ بنایا۔ توں میرا میں تیرا گاون گاتھ، ڈھولا سوبلا دُھر در گاہیا۔ شرع شریعت وچوں کر آزاد، ذات پات نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری سرنایا۔ بھگتاں اندر بخش دے نور، نور نورانے دیا کمایا۔ تیرا جلوہ تگن ظہور، ظاہر کر رُشانیا۔ پندھ مکا نیڑا دُور، کایا مندر کعبہ اک سہایا۔ جتھے تیرے نام دی اُچے تور، تریا توں پرے دی کر پڑھایا۔ چتر سگھڑ بنا دے موڑھ، سر اپنا ہتھ لکایا۔ سچ پریت بخش دے دھوڑ، چرنودک لکے خاک رمایا۔ ساڈی میننتی کر منظور، منسا تیرے آگے رکھایا۔ جن بھگتاں جنم کرم دا معاف کر قصور، لیکھا اور رہے نہ رانیا۔ نظر آ حاضر حضور، حضرتاں دے حضرت دُھر در گاہیا۔ تیرے سارے ہون مشکور، شکرئے وچ سیس نوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی جن بھگتاں آسا منسا کر پور، طمع تمنا والی رہن کوئے نہ پایا۔

★ ۲۱ چیت شہنشاہی سمت ۷ وِشوا متر میرٹھ، ہنس راج میرٹھ، جگندر سنگھ فتح گڑھ، زرنجن سنگھ اجتوال، پیارے لال کلوئے، سیوارام کلوئے،

ریشم سنگھ خیرا بجا، جگیت سنگھ سلیم پُر، گردیپ سنگھ دُبرجی، مہندر سنگھ بستی گجراں، سنت سنگھ گھگرالی، ملکہ راج میرٹھ،

پریکی دیوی جھنڈے، پورن سنگھ منڈیانی، سر میل سنگھ داود پُر، گیان چند مرزا پُر، میرٹھ شہر ★

دیک کہن پر بھ ویکھ اندھیرا گھپ، زرگن سرگن اندر دھیان لگایا۔ سرتی شبدی تیری مولے کوئے نہ رت، رتڑی حق نہ کوئے مہکایا۔ دھرم

دی دھار رہیا کوئے نہ سوت، اپرا دھی کوڑ لوکایا۔ سرشی بھار سکے نہ کوئے چک، چارکنت رہی گر لایا۔ تیری سرشی درشی تیرے نشانوں گئی اک،

انیا تیر نہ کوئے چلائی۔ جن بھگتاں اُجل کر گھ، دُرمت میل دھوئی۔ آتم پر ماتم بخش دے سُکھ، سُکھ ساگر وِچ سمائی۔ زِرُگن زِرُویر زِرَاکار ہو کے اُٹھ، زِرُکار لے انکڑائی۔ صدی چو دھویں چو داں طبق آپے تھ، چو داں لوک دھیان لگائی۔ امرت رس آب حیات دے اگما گھٹ، بن رسنا رس چکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سچ تیری سرنائی۔ دیکھ کہن پر بھ ست دھرم دا دیکھ بُجھا، دیا باقی کملا پاتی نہ کوئے رُشنائی۔ تیرا بھو کھولے کوئے نہ گجھا، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائی۔ پھری دروہی اُتے بسدھا، دھرنی دھرت دھول رہی گر لائی۔ سنگر شبدی کر دے اگھا، اُگن آتھن تیرے نام دی وجے ودھائی۔ کوڑ کلپنا میٹ کبڈھا، من مت دے بدلایا۔ سچ ست کرا میدھا، کوڑ کرایا کر صفائی۔ مانو مانس منکھ منس جنم دا دس دے مدعا، مدت دے وچھڑے لے ملایا۔ صدی چو دھویں ویکھ کھیل کرتب کلجگا، کل کاتی اپنا روپ گیا بدلایا۔ انت اخیر بے نظیر لاشریک پیغمبر اں پینڈا مُکا، مکمل لہنا دے چکائی۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد جھکا، سجدہ سجدیاں وچوں کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سنگر تیرے ہتھ وڈیائی۔ دیکھ کہن پر بھ ویکھ اندھیرا اندھ، نور نورانہ نظر کوئے نہ آئی۔ تیرا ساچا چمکے نور کوئی نہ چند، چند ستارا دے گواہیا۔ صدی چو دھویں پینڈا گنا پندھ، پاندھی پیغمبر رہے سنائی۔ بیسویں صدی رہی لنگھ، بیس بیسا دھیان لگائی۔ اُمت لائے کوئے نہ انگ، انگیکار نہ کوئے اکھوائیا۔ سنگ چار یار محمد سب نے بدلنی کنڈ، کروٹ سکے نہ کوئے بدلایا۔ تیرا کھیل سورے سرنگ، سمجھ سکے کوئے نہ رائیا۔ دین دیال ہو بخشند، بخشش رحمت آپ کمائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائی۔ دیکھ کہن پر بھ پیغمبر ویکھن تیری اگئی کتاب، حرف حروف نظر کوئے نہ آئی۔ جیہڑی رکھی نہیں وِچ کسے محراب، محبوب تیرے وِچ چھپائی۔ جس دے وِچ اِکواک دا اِک آداب، دوسر سیس نہ کوئے جھکائی۔ نہ کوئی سوال نہ کوئی جواب، جملہ اکھر نہ کوئے پڑھائی۔ صدی چو دھویں بن ہندسیوں لیکھا دے حساب، انکڑا رنگ نہ کوئے رنگائی۔ جو اشارہ کیتا زِرُگن سرُگن ست سرُپ وِچ بغداد، نانک نانک نانک ترے گن باہر آیا سمجھائی۔ سو لیکھا پورا کر دے صاحب سنگر دُھر دے مہاراج، محبوب تیرے اُتے اوٹ تکائی۔ اوہ تک میتوں تیرے اگئی کلے دی آواز، راز اندروں دینا کھلایا۔ جس وِچ روزہ رہے نہ کوئے

نماز، وضو دا جھگڑا دینا چُکایا۔ شرع دارہے نہ کوئے ناز، نجات سب دی دے بدلایا۔ لیکھا مُکا دے ذات کاگ، کاغذات دی کرے نہ کوئے لڑایا۔ تیری صفت صلاح اکھراں بھری الفاظ، جگ چوکڑی ڈھولے صفتاں والے گایا۔ توں مالک اِکو واحد، وعدہ سب دا پور کرایا۔ محمد دا پورا ہوئے عہد، عہدنامہ دے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری وڈیایا۔ دپیک کہن پر بھ شرع دا دپیک کر دے گل، گلشن نظر کوئے نہ آیا۔ توں آد جگاد سدا اُبھل، بُھلی بھگی ویکھ خلق خدایا۔ ست دھرم دا لیکھا اگئی کنڈے تول، ترازو اِکو نام جنایا۔ سچ وست رہی کسے نہ کول، کل مالک خالی کعبے رہے گر لایا۔ جھگڑا مُکا دے اُپر دھول، دھرنی دھرت دھول نیتز نیناں نیر وہایا۔ ہر گھٹ انتر نر نتر ہو کے مول، مؤلا اپنا پڑا دے چُکایا۔ صدی چودھویں سب دا پورا کر دے قول، اقرار نامے سانوں دے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچھنڈ دوار ایکنکار در تیری اوٹ تکایا۔ دپیک کہے پر بھ انتر ویکھ اندھیرا، اندھ آتم دھیان لگایا۔ کسے سمجھ نہ آوے سنجھ سویرا، دوس رین ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ بھو لہے نہ گرو گر چیرا، چیلگر سمجھ کسے نہ آیا۔ تیرا نور دے نہ نیرن نیرا، نچ نیتز اکھ نہ کوئے کھلایا۔ بن تیری کرپا جن بھگت بنے کیہڑا، بھگون تیرا درس کوئے نہ پانیا۔ صاحب سلطان نوجوان مرد مردان سب دی شرع دا کٹ دے جھیرا، بندھن مذہب رہے نہ رانیا۔ آتم پر ماتم دا بٹھ دے بیڑا، بیڑی نیا نوکا اپنا نام چلایا۔ جن بھگتاں لیکھا چُکا دے چوراسی گیڑا، گیڑا گیڑے وچوں بدلایا۔ تیرا روپ انوپ ست سروپ ایکنکار اِکو اک بتھیرا، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے نرگن نور کر رُشانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگون، جیو جہان جگت جگتی نال مُکا دے جھیرا، جھگڑا رہن کوئے نہ پانیا۔

☆ ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۷ گر بلوندر سنگھ چند پُرانا، گرچرن سنگھ جنواں، بوآ سنگھ بل پُریا، مایا دلی، ہر بھجن سنگھ پھیر ومان، اوتار سنگھ چھیوال،

ترلوک سنگھ سنام، سُرندر کور دلی ہر بھگت دوار، درشن سنگھ ہر بھگت دوار، پی پی سنگھ کیشن پُر، ہر بھجن سنگھ دلی،

چندا سنگھ ننگل رائے، رتن سنگھ دلی، مہندر سنگھ نیشالا، پورن سنگھ دلی، سروپ سنگھ ڈھڈیکے،

درشن سنگھ باغے، اندر سنگھ سونی پت، ست پال ہانڈہ فرید آباد، راجا رام دلی،

جگت سنگھ چنواؤ، دلی ہر بھگت دوار وچ ☆

شمعدان کہن ساڈی دلیل دلی، دلبر دلدار رہیا درڑائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال اکھ بدلنی بلی، حکم دیوے بے پرواہیا۔ نیز رووے محمد مقبرے والی
سلی، سلسلہ بدلے تھاؤں تھانیا۔ جیہڑی نشانی سجے ہونٹ اُتے تلی، چار یاری دیوے گواہیا۔ اُس دی خبر پیغمبراں توں پرے ملی، جس نوں سمجھ وچ نہ
کوئے سمجھائیا۔ چوڈاں طبق مارن کھلی، ہاسی کرن چائیں چانیا۔ کھیل تکتی اُپر دھار نیلی، دھرنی دھرت دھول دھول دا پنڈھ مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ
ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ شمعدان کہن دلی برزی زکنا ٹو نورِ الاہیا۔ چانے مزدو تھنے کوا گوشے زاہو، اسمانے
ازی مونیزو، حق جلاختا کل کمدے محمد مادی زاء بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔
چراغ کہن دیکھے چشمے چراغ، چراگاہاں دھیان لگائیا۔ نبی نبیاں دین تیاگ، رسول رسولاں سنگ نہ کوئے بنائیا۔ شرع وچ شرع دارہے نہ کوئے ویراگ،
شریعت شریعت نال بدلایا۔ انسان حیوان ہون کاگ، مکھ کوڑ نال بھرائیا۔ جیہڑی اُمت محمد کیتی آباد، شہزاد وچ کر شنوائیا۔ چوڈس چوڈاں تکیا راج،
راجس تانس سائنگ سنگ ملایا۔ اُس دا لیکھا پورا ہونا جگت سماج، سمگری سمجھ کوئے نہ پائیا۔ حکم سندیہ دیوے آپ مہاراج، شہنشاہ شاہ پاتشاہ نورِ الاہیا۔
سر سر رو رہنا نہیں کوئی تاج، تخت نو اسی روپ نہ کوئے درسائیا۔ دھر کلمہ کلام توں باہر جائے جاگ، کائنات سمجھ کوئے نہ آئی۔ جس دی کرے نہ
کوئے امداد، مددگار نہ کوئے اکھوائیا۔ سو سب نوں کرے آزاد، بندھن شرع والے تڑائیا۔ نیز رووے پنج وقت دی نماز، راز اپنا رہی سنائیا۔ پروردگار

سانجھا یار بدل رہیا رواج، روادار رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ شمعدان
 کہن اسیں مل کے پاپیے شور، شور و گل نال دُہائیا۔ اوتار پیغمبر گرو آں رہیا کوئے نہ زور، جور و زور ہوئے نہ کوئے سہائیا۔ نام کلمے لٹ کے لے گیا کلج
 چور، چوری یاری اپنا سنگ بنائیا۔ چاروں گنٹ ہو یا اندھیرا گھور، اندھ اگیان سکے نہ کوئے گوائیا۔ بھرم مٹے نہ مور تور، تریا توں پرے کرے نہ کوئے
 پڑھائیا۔ اوتار پیغمبر گرو تے وچ مڑھیاں گور، گھر گبھیر نظر کسے نہ آئیا۔ ست دھرم دی کٹی ڈور، ٹٹی گنڈھ نہ کوئے پوائیا۔ تیرتھ اٹھسٹھ تلاب بنے
 جوہڑ، سروور سر نہ کوئے وڈیائیا۔ آتم پر ماتم پریتی نبھے کسے نہ توڑ، ادھوٹے بیٹھی خلق خدائیا۔ جگ جنم دے وچھڑیاں سکے کوئے نہ جوڑ، دھر دا
 سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال نرگن دھار تیری لوڑ، لوڑیندے سجن ہونا سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا
 ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ دیک کہن پر بھ تیرا نام دُہائی، دروہی دروہی رہے سنائیا۔ نور نظر نہ آئے تیرا الہی، اللہ الہ تیرا درس کوئے نہ پائیا۔
 چار گنٹ رہی گرائی، دہ دشا کایا گرہ سمجھ نہ کوئے جنائیا۔ تھدھ بن مہربان کلج کوڑی کریا میٹے کوئے نہ شاہی، حکومت حق نہ کوئے سمجھائیا۔ دھر منزل
 دا بنے کوئے نہ راہی، رہبر میل نہ کوئے کرائیا۔ خدا خود دیکھ اپنی خدائی، خالق خلق مخلوق اکھ اٹھائیا۔ ست دھرم دا لیکھا رہیا نہ رائی، رحمت حق نہ
 کوئے کمائیا۔ دین دُنی دھرم گویا کھا کے سور گائی، جنم وچوں جنم نہ کوئے بدلایا۔ بہڑی تیرے حکم نال جگت جہان ہوئی تباہی، طبق سبق سکے نہ کوئے
 جنائیا۔ مہربان محبوب جن بھگتاں ہوئیں سہائی، سہانک ہو کے نانک ہو کے سر اپنا ہتھ دکھائیا۔ تیرا جلوہ نور الہی، عالمین تیری وڈیائیا۔ توں بخشیش پاپی
 پتت گناہی، گھر گبھیر ہونا سہائیا۔ سچ دی نرمل جوت جگائیں، جوتی جاتا ہو کے نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، مالک خالق اک اھوائیں، اکھراں توں باہر اپنی دسنی صفت صلاحیا۔

☆ ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۷ سیوا سنگھ دے نوٹ گڑاگاؤں شہر ☆

دِپِک کہن پر بھ جوتی دِپِک جگیا دیا، آتم برہم نورِ الاہیا۔ بھاگ لگا ساڈھے تن ہتھ کایا سیا، سیا پت رام ویکھ دکھائیا۔ دھرم دھار دی ساچی تکی
 نینہا، نینہہ لوک مات دکھائیا۔ پورب جنم نیچ جو بیا، کرم کرم نال سمجھائیا۔ ستگر ساچا سچ دا کرے آپ ہیا، ہر اپنا میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا آپ درڑائیا۔ دِپِک کہن ساڈے انتر ہویا پرکاش، بن سنجھ سویر جنائیا۔ کرپا کرے پُرکھ ابناش،
 ابناشی کرتا ڈھر درگاہیا۔ پردہ لاہوے ساکھیات، اوہلا رہن کوئے نہ پائیا۔ گوہند سورا کھولے تاک، در دروازہ آپ گھلایا۔ پورب جنم دا ویکھے ساک،
 سگلا سنگی سنگ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا اپنے نال رکھائیا۔ دِپِک کہن ساڈے انتر ہویا گیان، اگیان رہیا نہ رانیا۔ کرپا
 کیتی سری بھگوان، بھگوان دیا کمائیا۔ دیا سنگھ دا بیان، گرگھ گرگھ نال وڈیائیا۔ جس ٹھٹھیار توں لئی سی کرپان، کرپا گوہند نال پھڑائیا۔ اُس دا بچہ اک
 آنجان، چوڑاں ماس سو بھا پائیا۔ اُس بچن کیتا مہان، سچ نال سٹائیا۔ میتوں میل میرا بھگوان، جس جنم دتا گھر پتا مائیا۔ دیا سنگھ ہس کے کہا آہ ویکھ
 نوجوان، گوہند سورا سچا ماہیا۔ اُس کہا اس دا مالک کون جہان، میتوں دے درڑائیا۔ گوہند تکیا نال دھیان، نین نین وچوں بدلایا۔ شبدی ہس کے کیتا
 فرمان، سندیسہ اک فرمایا۔ ہن یدھ ہونا گھسان، گھنمن گھیری وچ لوکائیا۔ جس ویلے نرگن روپ دھرے وچ جہان، سرگن میلا میلاں سچ سبھائیا۔
 پُرکھ اکال تیری کرے پچان، بے پچان دھیان لگائیا۔ دیا سنگھ ہس کے کہا اُس ویلے میں کتھے ویکھاں آن، بھيو دینا درڑائیا۔ میرا جسم نہیں رہنا
 انسان، تتاں والی نہ ونڈ ونڈائیا۔ گوہند کہا تیرا گرہ ہووے پروان، پروانہ دھرم دھار ہتھ پھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دی کار کمائیا۔ گوہند کہا ہووے وقت سہاوا، سوہنی رت وڈیائیا۔ شبدی ستگر بھئے دعویٰ، دعوے نال دیوے ملائیا۔ جس ویلے پر بھ سنگھاسن
 دا اُلٹا ہویا پاوا، سدھا پُٹھا کر دکھائیا۔ امیر غریباں کرے ساواں، ونڈ اکو رنگ رنگائیا۔ گرگھاں اپنے گھراوے ناواں، ناؤں نرنکارا آپ ہو آئیا۔ بچے دا
 لیکھا پورا کرے نال چاواں، چاؤ گھنیرا اک درسائیا۔ میں شبدی دھار نال جاواں، جوتی اپنا میل ملائیا۔ سمبل سہا کے سچ گراواں، در ٹھانڈا اک رکھائیا۔

لہنا دینا پورا کراواں، دیا سنگھ گرہ دیاں وڈیاں۔ بال اوستھا لیکھے پاواں، بالی بُدھ نال رلاں۔ جنم کرم دارہے کوئے نہ ہاوا، ہوئے روگ دیاں مٹاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا محکم اک ورتاں۔ گوہند بچن سُن کے بالی بالا مٹیا، انتر انتر کر دھیان۔ گوہند ہس کے کہا تیرا جنم ہونا پھیر کٹیا، کرپا کرے سری بھگوان۔ پھیر تیرے مات پتا دا بیڑا جانا بنھیا، آگے ملے اگتا دان۔ نور پرکاش چڑھے چٹیا، جوتی چمکے ساچا بھان۔ جس کارن صاحب سوامی آوے بھٹیا، لیکھا بچھلا لئے پہچان۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سنگر ساچا ہو مہربان۔ دھرم دھار دی کٹیا دوندر نام ناما، گوہند وڈ وڈیاں۔ شبدی شبد پیغام، سندیہ اگم اتھاہیا۔ کپور سنگھ پورا ہووے کاما، آگے ملے وڈیاں۔ سیوا سنگھ ملیا مانا، مان مان وچوں وڈیاں۔ بشن سنگھ دارہیا نہ تت نشانہ، دیا سنگھ دا لیکھا پور کراں۔ پٹھا سنگھاسن ڈاہ سری بھگوانا، پورب لہنا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد دا انترجاما، انتکرن سب دا لیکھے پائیا۔

☆ ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۷ ہر بنس سنگھ دے گرہ گڑ گاؤں شہر ☆

دپیک کہن پر بھ میٹ اندھیرا اندھ، جن بھگتاں انتر کر رُشناں۔ جوتی نور چکا چند، بن سورہ چند کر رُشناں۔ آتم پر ماتم دے اند، اند اند وچوں پر گٹاں۔ بھیو گھلا دے برہم ہنگ، پردہ اوہلا رہے نہ رانیا۔ ہرکھ سوگ مٹا دے غم، چنتا چکھانہ کوئے جلاں۔ بھاگ لگا دے کایا مائی چم، چم درشتی دے بدلاں۔ ممتا موہ کوڑ مٹا طم، ترسنا ترکھا دینی گوانیا۔ نام ندھان سناونا بن کن، شبد انادی ناد پر گٹاں۔ مائس جنم بیڑا دینا بٹھ، بنھنہار دیا کماں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، گرہ تیرے سیس نوانیا۔ دپیک کہن پر بھ میٹ اندھیری رین، ان دن اپنی دیا کماں۔ جن بھگتاں بخش اپنا نچ نین، دب نیز کر رُشناں۔ زرگن بن ساک سین، سرگن سجن اک اکھوانیا۔ سنت سہیلارہے نہ کوئے طرفین، ترے گن مایا ڈیرہ ڈھانیا۔ سارے تیرا نام ندھانا لین، توں میرا میں تیرا ڈھولا گانیا۔ صفت وڈیائی تیری کہن، ساہ ساہ تیرے وچ سماں۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا، ور، سچ دے مالک ہونا سہانیا۔ دیکھ کہن پر بھ انتر کردے اپنی کرپا، کرپال دیا کمانیا۔ جن بھگتاں کھجک پوہ نہ سکے بیتا، وپریت دا لیکھا دینا مکانیا۔ سب نوں ایشٹ جنا دے اک دا، ایکنکار ہو سہانیا۔ چار ورن روپ بنا سکھ دا، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ سنگر شبد شبدی دھار تیری مہما ہووے لکھا، لیکھ کاتب تیرے ہتھ وڈیانیا۔ لہنا دینا پورا کردے اوتار پیغمبر گرو بھوکھ دا، پشینگوئیاں جو پیشتر تیریاں گئے سنانیا۔ تیرا کھیل آد جگادنت دا، جگ جگ اپنا ویس وٹانیا۔ انت لیکھا ویکھ مت دا، متر پیارے اپنی دیا کمانیا۔ تیرا روپ انوپ ڈھر درگاہی پت دا، پت پریشور اک اھوانیا۔ دو جہان نوجوان نرگن دھار سرگن تیرا روپ دسد، دوسر نظر کوئے نہ آتیا۔ من وکار پوتر کر دے بھریاوس دا، امرت رس بن رسنا دے چکھانیا۔ اکو جیکارا ہووے نو کھنڈ تیرے جس دا، صفتاں وچ گائے خلق خدانیا۔ تیرا میل ہووے اگئی اکھ دا، لوچن اکو اک وڈیانیا۔ درشن دینا روپ دھار سنگر پرکھ دا، ساکھیاں ہو کے نظری آتیا۔ جن بھگتاں وچھوڑا رہن نہیں دینا وکھ دا، آتم پرما تم پرما تم میلنا سچ سبھانیا۔ تیری سرن سرنائی جگت جہان ہووے ڈھٹھا، ٹکا دھوڑی خاک رمانیا۔ ٹوں مالک گھٹ گھٹ دا، لکھ چوراسی رہیا سمانیا۔ اکو کھیل کھلا دے برہم مت دا، من مت دُور کرائیا۔ دین مذہب پیاسا رہے نہ مانس رت دا، شرع دی چھری قاتل مقنول داروہ نہ کوئے جنانیا۔ تیرا نام دو جہان آتم پرما تم ہووے رٹا اور نہ کوئے دکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکٹنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا جوتی نور پرکاش ہووے لٹ لٹ دا، جگت جہان اندھ اندھیر دینا مٹانیا۔

★ ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۷ اوتار سنگھ، گردت سنگھ، کرپا سنگھ، محل سنگھ، گرچن سنگھ، ستونت کور، بسنت کور سکھ یو سنگھ،

موہن سنگھ کادیاں، امرت کور لکھنؤ، جگندر کور لکھنؤ، کان پُر شہر ★

دیکھ کہن پر بھ جن بھگتاں بڈھی کر بیک، دُرمت میل انتر نر نتر رہن کوئے نہ پانیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے بخش اپنی ٹیک، پروردگار

سانجھے یار تیری اک سرنائیا۔ ترے گن مایا پنج تت لگے نہ سیک، اگنی اگ نہ کوئے تپائیا۔ جنم کرم دی نہکرمی بدل دے رکھے، رکھی کیش گوردھن دھار
 تیرا رنگ رنگائیا۔ کرپا ندھان نوجوان شبد اگنی دے سندیس، ست ستوادی برہم برہادی اپنا نام درڑائیا۔ نور نورانے شاہ سلطانے نرگن دس اپنا بھیکھ،
 مرد مردانے پڑا دے چکائیا۔ توں آدانت دامالک ایک، اینکار تیرے ہتھ وڈیائیا۔ شاہو بھوپ شہنشاہ نر نریش، نر نرائن تیری اوٹ تکائیا۔ صدی
 چودھویں انت اخیر بے نظیر لاشریک کرہیت، ہتکاری ہو کے اپنا میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی
 انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی پردہ پردے وچوں چکائیا۔ دیپک کہن پر بھ جن بھگتاں کھول اگنی اکھ، بن اکھراں کر پڑھائیا۔ تیرا ست سروپ تکن
 پرتکھ، پاربرہم برہم میلا لینا ملائیا۔ ناڑ بہتر نہ ابلے رت، رتی رت اپنے لیکھے لائیا۔ توں سرب کلا سمرتھ، سمرتھ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جو سرن سرنائی
 تیری جائے ڈھٹھ، دھوڑی مستک خاک رامئیا۔ اُس دے بھاگ لگاؤ نات اٹھ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بدھ اپنے رنگ رنگائیا۔ گھر مندر
 لیکھا دکھاؤنا تیرتھ اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمنا سستی سچ سروور دینا نہائیا۔ حق حقیقی کعبہ محبوب محبت والا تیرا ہووے مٹھ، مہربان مہربان مہربان مہر
 نظر اٹھائیا۔ سچ دوارا اینکارا اگنا اکو دکھاؤنا ہٹ، جتھے بنا بھگتاں ونجارا نظر کوئے نہ آئیا۔ شبد اگنی سرت سوانی مار سٹ، سوئی آتم پر ماتم اپنے نال ملائیا۔
 کوڑ گُرم دا لیکھا دینا کٹ، کٹاکش وچ اکو تیرا نیلا دینا چلائیا۔ اوہ ویکھ کلجگ نو نو چار رہیا نٹھ، دوس رین بھجے واہو داہیا۔ بن ہتھاں تیرے اگے
 جوڑے ہتھ، نیوں نیوں لاگے پانئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوار اینکار در تیرے منگ منگائیا۔ دیپک کہن پر بھو
 تیرا کلجگ سورپیر سلطانا، بے پرواہیا۔ جس نے بدل دتا زمانہ، زمیں زماں رہے گر لائیا۔ پھری دروہی اُتے اسماناں، پیغمبر ویکھن
 نین اٹھائیا۔ جہالت ہوئی وچ جہانا، جاگرت جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ شبد سنے نہ کوئے ترانہ، ثریا پد نہ کوئے سمائیا۔ من منو آ ہو یا شیطانا، شرع شرع نال
 ٹکرائیا۔ سنت سہیلا سورپیر رہیا نہ کوئے وچ جہاناں، بھگت بھگوان ملن کوئے نہ پائیا۔ چار گنٹ دہ دشا ہوئی خیرانا، خیرت وچ سارے دین دہائیا۔ پُرکھ
 اکالے دین دیالے تیرا نظر نہ آئے ست دھرم دا نشانہ، کوڑ ڈنک راؤ رنگ سب دے اُتے رہیا وجائیا۔ آتم پر ماتم پاربرہم برہم بھلیا سب نوں گانا،

گاوت گا گا شکر نہ کوئے منایا۔ دیپک کہن اسیں دیکھ ہوئے پریشانا، پشچتاپ وچ دیئے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا
 ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ پُرکھ اکال کہے دیکھو کھیل دیپک جوتی جاتے، ہر کرتا آپ کرایا۔ جس نے کلجگ دیکھنے کھیل تماشے، زرگن سرگن اپنا حکم
 ورتایا۔ منڈل منڈپ کتنی راسے، گوپی کاہن پڑدا آپ اٹھایا۔ کلجگ دیکھے اندھیری راتے، صدی چوڑھویں دھیان رکھایا۔ جو کجھ ورتنا وچ لوک ماتے،
 ماتر بھومی سب دی دئے گواہیا۔ اتم چیتھڑ سب دے ہونے پاٹے، اوڈھن سیس نہ کوئے لکایا۔ کرم دھرم دے سب نوں آؤنے گھاٹے، جنم وچوں
 جنم نہ کوئے بدلایا۔ سب دی گنی اتم واٹے، پاندھیان پندھ وچ بھوایا۔ بستر سکھ سچ ملے کسے نہ کھاٹے، کھٹیا سنگ نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اٹھوایا۔ دیپک کہن پر بھو تیرا کھیل ہونا انڈٹھ، جگ نیتز نظر کسے نہ آیا۔ توں مالک
 صاحب سب دا پت، پت پر میثور ڈھردر گاہیا۔ کرپا کر ایکٹار اک، اک اکلے واحد نور الاہیا۔ جن بھگت سہیلے سچ دوار بنا اپنے سکھ، سکھیا سچ نام
 ورتایا۔ سب دا بدل دے بھوکھ، بھوش اپنے نال ملایا۔ آتم پر ماتم کر ہت، ہتکاری ہو کے کھوج کھوجایا۔ تیرا کھیل نت نوت، زرگن سرگن ویس
 وٹایا۔ کلجگ انت لہنا دینا آپ نجھ، دوسر ہتھ نہ کوئے پھڑایا۔ جھگڑا مکا دے پتھراٹ، ایکا ایشٹ دے سمجھایا۔ منزل رہے نہ سوا گٹھ، میروڈنڈ دا
 ڈیرہ ڈھاہیا۔ پھرنا پئے نہ ترے کٹی وچ، ایڑا پنگل سکھمن پندھ نہ کوئے جنایا۔ من کلپنا دے جت، شبدی شبد شبد کر شنوایا۔ تیریاں بھگتاں تیرا درشن
 ہووے نت، نچ لوچن نین کر رُشنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیرے ہتھ وڈیایا۔ پُرکھ اکال کہے میں دیا
 کماواں گا۔ زرگن نور جوت رُشناواں گا۔ شبدی شبد ڈنک وجاواں گا۔ پُریاں لوآں کھوج کھجاواں گا۔ برہمنڈاں کھنڈاں پڑدا لاہواں گا۔ جیرج انڈاں دیکھ
 دکھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا میل ملاواں گا۔ سچ میل ملاواں گا۔ دین دیال ہو کے دیا کماواں
 گا۔ لکھ چوڑاسی کھوج کھجاواں گا۔ بھگت سہیلے آپ اٹھاواں گا۔ گر چیلے جوڑ جڑاواں گا۔ مرید مُرشد انگ لگاواں گا۔ نام مردنگ شبد سناواں گا۔ برہمنڈ
 کھنڈ دا ڈیرہ ڈھاہواں گا۔ جیرج انڈ دا پندھ مُکاواں گا۔ سرت شبد وچ سماواں گا۔ نجاند نند دساواں گا۔ جوتی نور چند چکاواں گا۔ کایا مندر اندر لنگھ،

ست سروپی درس دکھاواں گا۔ سب دی آسانسا پوری کر کے منگ، جگت ترسنا ٹھکھ مٹاواں گا۔ آتم ہون نہ دیواں رنڈ، پر بھ کنت سہاگی ہو کے آپ پرناواں گا۔ توں میرا میں تیرا نرگن نرگن دس کے چھند، پرمانند وچ ٹکاواں گا۔ جنم جنم دی کرم دی ٹٹی گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی اک اکھاواں گا۔ بن سور یہ چند چاڑھ کے چند، گرہ مندر اک رُشناواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار اک سہاواں گا۔ سچ دوار اک سہاویگا۔ سچھنڈ پڑدا آپ اٹھائیگا۔ نرگن دیا جوتی جاتا آپ جگائیگا۔ جن بھگتاں اپنے ملن دادس کے ہیا، منزل پینڈا پندھ مکائیگا۔ لیکھے لا کے ساڈھے تن ہتھ سینا، سمبل اپنا گھر درڑائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت آپے جانے اپنا کیا، کر نہار سمر تھ اکھ کتھنی وچ کدے نہ آئیگا۔

★ ۲۷ چیت شہنشاہی سمت ۷ دیودت دے نوت پٹنے شہر ★

دپیک کہن پر بھ ساڈی نمو نمو نمسکار، ڈنڈاوت بندنا وچ سیس نوائیا۔ اسیں جگدے رہے سدا جگ چار، سبج تریتا دوار پر کلج سیو کمائییا۔ ساڈا کھیل تکدے رہے تیری اوتار، پیغمبر گرو دھیان لگائییا۔ اسیں جگدے رہے مندر شودوالے مٹھ گرو دوار، تیر تھ تھتاں سو بھاپائییا۔ گھر گھر کردے رہے اُجیار، سرگن سرگن نال سنگ نبھائییا۔ آسا رکھدے رہے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو آگے دھیان رکھائییا۔ کون ویلا پُرکھ ابناشی ساڈی پاوے سار، مہاسار تھی اپنی دیا کمائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ صاحب تیری وڈیائییا۔ دپیک کہن تیرا دپیک نور اُجیار، آد جگاد رُشنائییا۔ جگدے رہے نرگن دھارا، سرگن وچ سمائییا۔ پرکاش ہنڈا رہیا پیغمبر گرو اوتار، بھگت سنت نال رُشنائییا۔ کھیل تکدے رہے اگم اپارا، الکھ اگوچر تیری وڈیائییا۔ کلج اتم در تیرے نمسکار، نمو نمو سرنائییا۔ بھو کھول پردہ رہے نہ تیرے دوار، دوار کاواسی بیٹھا دھیان لگائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائییا۔ دپیک کہن کایا انتر تیری نرگن جوتی، آتم دھارا تیری وڈیائییا۔ تیرا کھیل سدا

لوک پر لوکی، دو جہان تیری بے پرواہیا۔ تیرا روپ انوپ ناتھ تریلوکی، ترے گن اتیتے تیرے ہتھ وڈیاںیا۔ جن بھگت سہیلے رکھن اِکو اوٹی، اوڑک تیرا دھیان لگایا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی جن بھگت سہیلے چاڑھ اپنی چوٹی، اگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ تُوں پاربرہم پت پر میثور برہم دھار تیرا گوتی، پر ماتم آتم اِکو روپ سماںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے آس رکھایا۔ دیپک کہن تیرا بھگت سہیلا میت، متر پیارا اک اکھوایا۔ جگ چو کڑی تیری ریت، جن بھگتاں دیویں مان وڈیاںیا۔ تُوں ٹھا کر ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی تیری سرناںیا۔ تُوں ہر گھٹ و سین چیت، گرہ مندر کا یا ڈیرہ لایا۔ سچ پریم دی کر بخشیش، رحمت اپنا نام ورتایا۔ کلجک وچ سبجگ بدل دے ریت، ریتوان اپنا پڑدا دے اٹھایا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دس دے گیت، چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شوڈر ویش اِکو کرن پڑھایا۔ دین مذہب ذات پات انت مار دے لیک، لائن اِکو دے دکھایا۔ اوتار پینمبر گرو کرن تصدیق، شہادت شبد گرو بھگتایا۔ زرگن تیری سارے کرن اڈیک، سرگن میلا لینا ملاںیا۔ صدی چو دھویں رہی بیت، بیس پیسے اکھ گھلایا۔ جھگڑا میٹ دے مندر مسیت، کعبیاں اِکو رنگ رنگایا۔ ست دھرم دی ساچی دس ریت، ریتوان تیری سرناںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی در تیرے آس رکھایا۔ دیپک کہن پر بھ جن بھگتاں چاڑھ دے رنگ، رنگت اِکو نام رنگایا۔ آتم پر ماتم بخش دے سنگ، پاربرہم برہم میلا میلنا سچ سبھایا۔ نج گرہ نج آتم دے اند، پرمانند وچ سماںیا۔ کوڑی کریا کر دے کھنڈ، کھنڈا کھڑگ نام چکایا۔ جھگڑا میٹ دے جیرج اند، اُتبیج سبتج پندھ رہے نہ رانی۔ خوشی کرا دے بند بند، بندنا اِکو اک درسایا۔ جگت جہان دی منزل جان لنگھ، راج سماج نہ کوئے اٹکایا۔ تیرا سچ سنگھاسن ویکھن سچکھنڈ، جتھے اِکو نور جوت رُشناںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار داتار تڈھ بن دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ دیپک کہن جن بھگتاں دے اک دوارا، کاہن کاہنا تیری سرناںیا۔ تُوں رام رام دُھر دا رام پیارا، سیتا سرت لے پرناںیا۔ جگت وچھوڑا میٹ وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملاںیا۔ بھگت سہیلا اک اکیلا ویکھے تیرا سچا گھر بارا، گرہ مندر اِکو ڈیرہ لایا۔ جتھے دیپک جوت جگے نیارا، تیل باقی سنگ نہ کوئے دکھایا۔ آد جگاد جگ چو کڑی کدے نہ ہوئے دُھندوکارا، اندھ اندھیر نہ کوئے رکھایا۔

سو سوامی انترجامی سچ بخشے اپنا پیارا، پریتم ہو کے جوڑ بڑایا۔ کلج انتم سری بھگوان اپنا بن جی ادھارا، جیو ایش اپنا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر داور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ دیک کہن پر بھ تیرا بھگت سہیلا اک، ایکنکار اک وچ سمایا۔ اُس دا لیکھا شبدی دھار دینا لکھ، جس نوں چار جگ سکے نہ کوئے مٹایا۔ توں آدانت دا پت، پت پر میشور بے پرواہیا۔ پر ماتم دھار کر ہت، آتم اپنے گھر وسایا۔ جتھے ٹھگوری رہے کوئے نہ چت، من منسا نہ کوئے ہلکایا۔ اکو تیرا نور نورانہ پئے دس، جوتی جاتے ڈگمگایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، سچکھنڈ نواسی سچ دوار تیرے ہتھ وڈیایا۔ دیک کہن ویکھ بھگت بھگوان سچ دوار، سچکھنڈ نواسی دھیان لگایا۔ کرپا کر اگم اپار، اگم اگمڑے تیرے ہتھ وڈیایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم پاسار، مہاسار تھی اپنا سنگ رکھایا۔ سچ دوار کھول کوڑ، بند تاکی رہن نہ پانیا۔ سنت سہیلا گھر اگمڑے واڑ، جتھے منزل تیری بے پرواہیا۔ اگنی پوہ نہ سکے تتی ہاڑ، راجس تانس چھوہ سکے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک خلق دے خالق سد اپنا رنگ وکھایا۔ دیک کہن ویکھے تیری جوت اکالی، اکل کل دھاری تیری بے پرواہیا۔ سچکھنڈ دوار تیری دھر مسالی، دوارا دھر دا نظری آیا۔ جتھے پوہ نہ سکے ترے گن مایا جگت جنجالی، جاگرت جوت ڈگمگایا۔ اوتھے تیرے بھگت تیرے درتے ہون سوالی، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ توں نرگن داتا سدا کریں رکھوالی، رکھک ہو کے ویکھ وکھایا۔ اوہ تک تیرے بھگت سہیلے تیرے سچکھنڈ دوار بن ہتھاں مار دے تالی، تلوڑا تیرے پریم والا بنایا۔ جیہڑے مات لوک وچوں کر گئے چالی، ناتا تن سریر گئے تڑایا۔ اوہناں منزل ملی سکھالی، سکھ آسن تیرے بہہ کے خوشی بنایا۔ راج نرائن ویکھیا سماں حالی، حالانکہ جگت آس نہ کوئے تکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ تیرے ہتھ وڈیایا۔ دیک کہن در تیرے ارداس، بیننتی اک سنایا۔ تیرا بھگت بھجیا تیرے پاس، پاسا دین دنی بدلایا۔ منزل چڑھ گیا اُپر آکاش، آکاشاں توں پرے تیری جوت وچ سمایا۔ جتھے نرگن نرگن پیندی راس، بھگت بھگوان گوپی کاہن روپ وٹایا۔ سدا سچ دار ہے ساتھ، سگلا سنگ نبھایا۔ راج نرائن سب نوں رہیا آکھ، سندیسہ دیوے چائیں چانیا۔ میری آتم پٹی آس، پر ماتم ملیا بے پرواہیا۔ جس دے اُتے میرا وشواس، وشیاں توں باہر لیکھا دتا چکایا۔ اگے کرنی نہ پئی تلاش، کھوجن

دی لوڑ رہی نہ رانیا۔ میٹوں شکر ملیا اُتے کیلاش، ترسول ہتھ وچ اٹھایا۔ برہے کہا شاباش، خوشیاں نال سنایا۔ وشنوں دتا آھ، تیرا وشو روپ روپ بے پرواہیا۔ پُرکھ اکال مل گیا دُھر دا باپ، مالک نورِ الاہیا۔ جس نے سچھنڈ دا کھولیا تاک، پردہ پردیاں وچوں چُکایا۔ جن بھگتاں دی مل گیا وچ جماعت، جتھے سنت سپیلے بیٹھے ڈیرہ لایا۔ اِکو سب دا سانجھا واک، اوتار پیغمبر گر صفت صلاحیا۔ سچھنڈ سچ گرہ دا سچ مل گیا راج، ناتا کوڑ کوڑ تڑایا۔ میں سدائی سچ وچ گیا جاگ، آلس نندرا دتی مُکایا۔ جتھے بھگتاں دا کھٹرا آباد، درگاہ ساچی سو بھاپایا۔ اوتھے وچے نہ کوئے رباب، تار ستار نہ کوئے ہلایا۔ نام شبد دی نہیں آواز، دُھناں وچ نہ کوئے شنوایا۔ دین مذہب نہیں کوئی سماج، حداں ونڈ نہ کوئے دکھایا۔ اِکو میلا ہو یا ہر پر بھ کنت سہاگ، جو سہاگی سد اپنے انگ لگایا۔ جس دی کرپا نال میرے گرہ وچ جگدا چراغ، چراگاہاں کرے رُشنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سد سد اپنی دیا کمایا۔ راج نرین کہے میٹوں سندیسہ دیوے اُنجا پون، پون پانی صفت صلاحیا۔ جس کھیل کھلایا رام راؤن، رام راما دُھر درگاہیا۔ جو کاہن بن کے آیا کنس مُکاؤن، کورو پانڈو پنڈھ مُکایا۔ سو کرپا کرے صاحب سلطان جس سکھ آسن دتا سون، دُکھ درد دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ میری عرض بیننتی چھوٹے پپو دا نام رکھ دیوے جگموہن، موہنی موہن روپ بدلایا۔ جس دا لیکھا جانے کون، کون گت کہن کوئے نہ پانیا۔ بال انجانیاں شبدی دھار آئے سمجھاؤن، سمجھ سمجھ نال بدلایا۔ جگت روگ آئے گواؤن، دُکھیاں دُکھ درد مٹایا۔ اُجڑیا گھر آئے وساؤن، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ دیودت سر سیس دھر دستار آئے بناؤن، بندھن اپنا نام پانیا۔ سُرسی سُرت شبد آئے جڑاؤن، سُرت شبد وچ ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، وقت سہنجا آئے سہاؤن، سہنجنی رُتڑی پر بھ دے نال مہکایا۔

☆ ۳۰ چیت شہنشاہی سمت ے گرمیز سنگھ، صورت سنگھ، کرتار دے گرہ شکور بستی دلی ☆

چیت کہے جن بھگتاں سوہے رت بسنت، خزاں نظر کوئے نہ آئیا۔ پر م پڑکھ پر ماتم آتم ملے کنت، ہر کرتا دھردر گاہیا۔ دیوے وڈیائی وچوں جیو جنت، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ دھرم دی دھار بنائے گرگھ سنت، بھگوان اپنے رنگ رنگائیا۔ دُھر دا نام دے کے منت، تُوں میرا میں تیرا کرے پڑھائیا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اک سمجھائیا۔ جنم کرم دی رہن نہ دیوے چنت، سکھ ساگر وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ اک رنگائیا۔ چیت کہے میری رُتری موالے پھل بھل، پت ٹہنی نال وڈیائیا۔ پر بھ بھاگ لگائے بھگتاں گل، گل مالک ہوئے سہائیا۔ کھجک وچ نہ جاون رُل، کوڑ کرپا وچوں باہر کڈھائیا۔ کنڈے نام دے توالے تل، اتول اپنے رنگ رنگائیا۔ مانس دیہی پائے تل، قیمت کرتا آپ چُکائیا۔ میل ملائے صلح گل، گل مالک خلق خدائیا۔ چرن پریتی بخش کے دھل، دھول مستک خاک رمائیا۔ مانس جنم نہ جائے ہل، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ چیت کہے میرے انتر بھگتاں سوہے رت، پر بھ دیوے مان وڈیائیا۔ کرپا کرے ابناشی اچت، چیتن سرتی دے کرائیا۔ شبدی دھار بنا کے سوت، اپرا دھی اپنے انگ لگائیا۔ بھاگ لگا کے کایا بت، بتخائیاں کرے صفائیا۔ امرت نام دے کے گھٹ، جام اگئی دے پیائیا۔ کوڑی واسنا جائے چھٹ، چھٹی لو آپ لگائیا۔ کوڑ وکارا کڈھے کٹ، ممتا موہ نہ کوئے ہلکائیا۔ جنم کرم دا میٹے دُکھ، دُکھیاں درد گوائیا۔ آتم برہم دا دیوے سکھ، سکھ ساگر وچ سمائیا۔ مات گر بھ پھیر اٹا ہون نہ دیوے رُخ، چوڑاسی پھاسی دے کٹائیا۔ اُجل کر کے مات لکھ، جگ چوکڑی صفت صلاحیا۔ لیکھے لا کے جننی گھ، سر سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار اک سہائیا۔ چیت کہے جن بھگتاں ہوئے وقت سہنجنا، پر بھ ساچی بنت بنائیا۔ کرپا کرے آذر نچنا، ابناشی کرتا دھردر گاہیا۔ مہربان درد دُکھ بھے بھنجنا، کھجک کوڑا ساگر پار کرائیا۔ گن ندھان پا کے نیتز انچنا، اندھ اندھیرا دے مٹائیا۔ آتم پر ماتم بنا کے سبنا، گھر گھر وچ جوڑ جڑائیا۔ امرت آتم سروور نہا کے مجنا، دُرمت میل دے دھوائیا۔ سچ پریم دی چاڑھے رنگنا، رنگت اکو اک وکھائیا۔ دوجا در پئے نہ منگنا، در در الکھ نہ کوئے سٹائیا۔ پڑکھ

اکالا دینِ دیا لا اکو دسے ساچی بندنا، بندہ بندگی وچ سمجھائیا۔ پاربرہم برہم دا لینا انندنا، آتم پر ماتم وچ لکائیا۔ سنگر شبد بنے بخشنا، بخشش رحمت آپ کمائیا۔ دیوے وڈیائی سورا سرنگنا، جن بھگتاں سیس دستار آپ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آدجکادی جن بھگت لگائے اپنے انگنا، انگیکار اینکار اکل کل دھاری آپ اھوائیا۔

☆ ۳۰ چیت شہنشاہی سمت ۷ بھان سنگھ، سوہن سنگھ، جگتار سنگھ بیڑ آمین، نرنجن سنگھ فارم گروکل تھانیسر گرمیز سنگھ تھانیسر، بچن سنگھ چبا، مان سنگھ بوڈھی، سنتا سنگھ شریف گڑھ، بتا سنگھ مغل ماجرہ کالا سنگھ کرسانا، سرین سنگھ کرسانی، آسا سنگھ کرسانی، اندر پال سنگھ بین وریام سنگھ ٹھیکری چھتاں ہزارا سنگھ روہتک، پنڈ نانک پرا ضلع کرنال ☆

چیت کہے میرا سماں رہیا بیت، دوس رین بھجیا واہو داہیا۔ میں بھگتاں سنگ کیتی پریت، پر بھو پریم دتی مان وڈیائیا۔ سچ جنائی جگت ریت، ریتوان دتا درسائیا۔ آتم پر ماتم گایا کیت، توں میرا میں تیرا مل کے وٹی ودھائیا۔ کایا کعبہ دس کے حق مسیت، گرہ مندر اندر اک دکھائیا۔ رنگ رنگا کے ہست کیٹ، اوچاں نیچاں جوڑ جڑائیا۔ دھر دا کلمہ دے حدیث، حضرتاں باہر کری پڑھائیا۔ کرپا کری جگت جگدیش، جگدیش مہر نظر اٹھائیا۔ گرگھاں دستار بندھا کے سیس، سیس سنگر لیکھے پائیا۔ لہنا دینا پورا کر بیس، اکیسے گرداس نسا وچ سمانیا۔ جھگڑا رہیا نہ اوچ نیچ، ذات پات دا پنڈھ مکائیا۔ دین مذہب دی ٹپ کے لیک، لائن اکو دتی دکھائیا۔ امرت رس دے کے میٹھ، نام ندھانا اک سمجھائیا۔ کوڑا رہے کوئے نہ رہیٹھ، دکھ اندروں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر میرے ہٹھ لکائیا۔ چیت کہے میرا سماں رہیا لنگھ، دوس رین بھجیا واہو داہیا۔ میری آسا نسا پوری کیتی منگ، بھکھک بھکھیا جھولی پائیا۔ سنگر شبد نے دتا انند، انند اند وچوں پرگٹائیا۔ جن بھگت سہیلے بنا کے اپنے چند، چند نور رُشنائیا۔ توں میرا میں تیرا دس کے چھند، سنسا اندروں دتا کڈھائیا۔ امرت دھار وہا کے گنگ، گنگا گوداوری جمناسرتی لیکھا دتا مکائیا۔ گرہ مندر اندر

نرگن روپ ہو کے لنگھ، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ آتم سچ سہا پلنگ، سچ سنگھاسن سو بھاپائیا۔ دُھر دی دست اگئی ونڈ، اکھ اگوچر جھولی دتی بھرائیا۔
 ترے گن اگنی میٹ کے پائی ٹھنڈ، تتوت دتا بدلایا۔ آون جاون رہیا نہ پندھ، چوراسی پھاسی دتی کٹایا۔ بھيو گھلا کے برہم ہنگ، ہنگ برہم آپ
 سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے کے ساچا ور، سر میرے ہتھ رکھایا۔ چیت کہے میرا سماں بنیا میرا سنگی، سگلا سنگ بنا یا۔
 پُرکھ اکالا دین دیا لا مہر کرے سورا سرنگی، شاہ پاتشاہ شہنشاہ بے پرواہیا۔ سرشٹی درشٹی دیکھے نوست اندھی، انتر نرنتر کھوج کھوجا یا۔ دین مذہب دی
 تکی پابندی، اوتار پیغمبر گرو لئے اٹھایا۔ شرع شریعت دی دیکھے ڈنڈی، ڈنڈاوت بندنا سجدہ تکی تھاون تھانیا۔ کلے نام دارُپ دیکھے جنگی، جنگجو بہادر
 پڑا آپ چُکایا۔ پھرنی دروہی وچ ورجنڈی، برہمنڈ دین گواہیا۔ چیت کہے پر بھ شبد کٹار کرنی ننگی، جگت جہان دے چُکایا۔ کلج دی آيو رہن نہ
 دیوے لمبی، سماں سمیں وچوں بدلایا۔ دھرنی دھرت دھول دھول صدی چودھویں انتر کبی، محمد لیکھانال بنا یا۔ جگت جہان لیکھا رہن نہیں دینا ڈمبی،
 ست ست دینا پرگٹایا۔ جیہڑا دھرم اڈیالا کے کھمبھی، ست نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دامالک
 ہوئے سہایا۔ چیت کہے میرا وقت بیتیا مات، ماتر بھومی دے گواہیا۔ میری انت سہنجنی رات، ست وچ سما یا۔ بھگتاں نکاں جماعت، گرگھ گرگر سو بھا
 پائیا۔ جنہاں دے انتر اکو گاتھ، توں میرا میں تیرا ڈھولا رہے گایا۔ ملی دست سوغات، دُھر دی دھار پر بھو ورتا یا۔ جھگڑا چکيا کوڑ سماج، راج شاہی نہ
 کوئے ڈرایا۔ ست سچ دی سنی آواز، راز اندروں دتا کھلایا۔ سوئی سرتی گئی جاگ، آلس نندرا دتی مٹایا۔ ہرجن ہنس بنا کے کاگ، کاگوں ہنس اڈایا۔
 گرہ اندر نرگن جوت جگا چراغ، اندھ اندھیرا دتا مٹایا۔ کوڑ دھرم دامیٹ کے داغ، دُرمت میل کیتی صفایا۔ چیت کہے بھگتاں وڈ وڈ بھاگ، بھاگ
 سنگر شبد سر سر اپنا ہتھ لکایا۔ آتم پر ماتم پکڑی واگ، ڈوری شبدی تند جڑایا۔ جتھے رہیا نہ کوئے سوال جواب، جواب طلبی وچ منگ نہ کوئے منگایا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے ساچا ور، سچ سوامی انتر جامی انتر آتم دیکھ وکھایا۔ چیت کہے میرا اکو اک سجدہ، در ساچے سپس
 نوا یا۔ بھگت بھگوان تیرا ہووے بردا، بندنا اکو دینی درڑایا۔ بھيو گھلاونا اپنے گھر دا، گرہ پڑدا دینا چُکایا۔ ایشان کراونا ساچے سر دا، سرور اکو اک

نہایا۔ جتھے نہ جنمے نہ کوئے مردا، چوڑاسی وچ نہ کوئے بھوایا۔ تیری منزل تیرا سنت سہیلا ہووے چڑھدا آگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ تیرا برہم تیرا آتم تیرا ڈھولا ہووے پڑھدا، دوسر اور نہ کوئے پڑھایا۔ توں مالک خالق چوٹی جڑ دا، چیتن سب نوں دینا کرایا۔ جھگڑا میٹنا کپٹ چھل دا، اچھل چھلدھاری اپنی دیا کمایا۔ مان بخشا جن بھگتاں نہچل دھام اٹل دا، سچکھنڈ دوار اینکار پروردگار سانجھے یار دینا اٹکایا۔ چیت کہے سب دا لیکھا پورا کرنا کجک کل دا، کل کلکی تیرے ہتھ وڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، مان بخشا نہچل دھام اٹل دا، درگاہ ساچی سچکھنڈ دوار ست سچ اپنا میل ملایا۔

☆ ۳۱ چیت شہنشاہی سمت ۷ ہر بنس سنگھ، سپورن سنگھ، سوداگر سنگھ بھٹھ ماجرہ، رندھیر سنگھ ہرناہا، ارجن سنگھ بلوچ پُر، جرنیل سنگھ سنوڑا، عجیب

سنگھ بھووا، جگندر کور بھووا، موہن سنگھ گڑھی لانگری، مہندر سنگھ گڑھی لانگری، کرتار سنگھ قومی فارم، چان سنگھ ہرنولارن سنگھ جیت نگر،

سُر جیت کور جیت نگر، لکھبیر سنگھ جیت نگر، راج کور کھارے، پنڈ ٹھیکری چھٹا ضلع کرنال ☆

چیت کہے میرا پروشٹا اخیرا اکتی، اکل کل دھاری دھیان لگایا۔ پر بھو بھگتاں تیریاں واء لگے نہ تتی، تنوت نہ کوئے جلائی۔ آتم پر ماتم دھار فرق پوے نہ رتی، رتن امولک ہیرے لینے پرگٹایا۔ سب دا لیکھے لاؤنا نام جیبا دند بتی، بتی دھار مات والی بخشایا۔ شبدی دھار لیکھا پورا کرنا راگ چھٹی، چھتیس وند نہ کوئے وندایا۔ نرگن نور جوت پرکاش کرنا اگئی بتی، باطن پڑا دینا گھلایا۔ ابناشی کرتے بنا کملاپتی، پت پر میثور ہو کے ویکھ وکھایا۔ ست سنتو کھ دھیرج بخشا جتی، بیتھارتھ اپنا رنگ رنگایا۔ لیکھا مکاؤنا لکھ چار اسی، آس سب دی پور کرایا۔ تیری مُجت ہر ہر دے انتر ہووے وسی، واسطہ تیرے نال جڑایا۔ کرنا پرکاش بن رو سسی، سورہ چند دی لوڑ رہے نہ رایا۔ مہربان محبوب ہو کے جن بھگتاں اندر و سیں، واسطہ اپنے نال رکھایا۔ ایٹھے اوٹھے دو جہاناں پت رکھیں، رکھک ہو کے ویکھ وکھایا۔ ست سروپ سچ دوار بناؤنی سکھی، سخاوت اپنا نام جھولی پانیا۔ تیرا درشن

کرن نَج نیز اکھی، آخر پڑدا اوہلا دینا اٹھایا۔ مالک خالق بنا حتی، حقیقت لیکھا دینا مُکایا۔ صدی چو دھویں رہے کوئی نہ شکلی، شکوا سب دا دینا مٹایا۔ پروردگار نورِ الہی بنا یکی، واحد اپنا میل ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمایا۔ چیت کہے میرا دوس اک تیس، چار جگ سمجھ کسے نہ آیا۔ دھر دا حکم جگت جگدیش، دیونہار بے پرواہیا۔ جو لہنا دینا ویکھے بیس پیسا، بیس اکیسا ونڈ ونڈایا۔ جس دا شبدی دھار سوہے چھتر پیسا، سیس جگدیش سو بھاپایا۔ سو دھر سندیسہ دیوے حدیثا، حضرتان توں باہر کرے پڑھایا۔ جس نے لکھ چوڑا سی انتر آتم سب دا جیتا، ہار وچ کدے نہ آیا۔ سو پُرکھ اکال دین دیال بھگتاں بن کے پیتا، مٹر پیارا ہو کے ویکھ دکھایا۔ جس نے لیکھ لکھایا بھو گھلایا اٹھاراں دھیائے گیتا، کاہن کاہنا نام وڈایا۔ جو ویس وٹائے رام سیتا، بنواسی ہو کے بن کھنڈ اپنا ڈیرہ لایا۔ نرگن دھار رہے اتیتا، ترے گن وچ کدے نہ آیا۔ سو کلجگ انتم لکھ چوڑا سی پرکھے نیتا، چارے کھانی کھوج کھوجایا۔ دین مذہب دی پورب میٹے لیکا، حکم حاکم اک درڑایا۔ جس دے وچ حق توفیق، مہربان محبوب نور الہیا۔ سب دیاں آسا منسا پوریاں کرے اُمیداں، ترسنا ترکھا دے گوانیا۔ سنجگ تریتا دوپر کلجگ جس دیاں کردے اڈیکال، بن نیناں نین اٹھایا۔ اوہ گر اوتار پغمبراں لیکھے لائے وصیتا، لہنا ویکھے تھاوں تھانیا۔ صدی چو دھویں دین دنی بدل دے طبعیتا، طیب بنے دھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ چیت کہے میرا انت اخیرا آیا وقت، وقت نال جنایا۔ پر بھ دا کھیل ہونا وچ جگت، جاگرت جوت کرے رُشنا یا۔ سنت سہیلے اٹھائے بھگت، بھگون اپنا میل ملایا۔ جو جوتی جاتا ہو کے آیا پرت، پت پر میثور پھیرا پانیا۔ نور اُجالا کرے اُپر دھرت، دھرتی دھول کھوج کھوجایا۔ آسا منسا پوری کرے شرط، شرع دا لیکھا دے درڑایا۔ والی بن کے مالک عرش، عرشی پریتم ویکھ دکھایا۔ جن بھگتاں اُتے کرے ترس، رحمت اپنی آپ کما یا۔ امرت میگھ دیوے برس، بوند سوانتی اک ٹپکایا۔ اپنا کھیل دکھائے اسچرج، اسچرج لیلآ آپ جنایا۔ غریب نمانیاں ونڈے درد، دکھیاں ہوئے سہانیا۔ صوفیاں سنتاں منظور کرے عرض، آرزو اپنے وچ لکایا۔ جنم جنم دا لہنا دیوے قرض، مقروض لیکھا دے مُکایا۔ اپنی آشا آپے جانے غرض، غرض بھگتاں نال رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک

ورتائیا۔ چیت کہے میں دوس رین بھجنا نٹھا، خوشیاں پندھ مکائیا۔ سیوا کیتی بیتھارتھ بیتھا، یدی پر بھ نوں سپس جھکائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے اکو تیری آتم پر ماتم ہووے کتھا، دوسر کتھنی کتھے کوئے نہ رائیا۔ اکو دوار سب دا منظور ہووے متھا، مستک ٹکے دھوڑی خاک رمائیا۔ جس دی یاد وچ گو بند ستھر لٹھا، یارڑا سچ گیا ہنڈھائیا۔ اُس دا درشن ہووے جوتی دھار اکھاں، نیتز لوچن نیناں نظری آئیا۔ ست سرپ ہووے سچا، شاہو بھوپ نورِ الاہیا۔ جن بھگتاں بھاگ لگائے کایا ماٹی گڑھ کچا، کچن روپ دے بدلایا۔ گرگھ گرسکھ بنائے دھر دا بچہ، بچپن اپنی جھولی پائیا۔ لوں لوں اندر ہووے رچا، رچنا اپنی دے دکھائیا۔ ست دھرم دی بخشے ستا، ست ستوادی دیا مکائیا۔ کچھنڈ دوار دادتے پتہ، پت پر میثور بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ چیت کہے جن بھگتو میری انت پر نام، پر م پُرکھ سپس نوایا۔ تہاڈا پورا ہووے کام، جنم جنم دی ہو س مٹائیا۔ تہاڈا وسے نگر کھیڑا گرام، ساڈھے تن ہتھ سو بھاپائیا۔ گھر ٹھا کر ملے رام، کاہن کاہنا نورِ الاہیا۔ جس رین میٹنی اندھیری شام، شمع نور جوت کرے رُشنائیا۔ آتم پر ماتم دس کلام، کلمہ کائنات دینا بدلایا۔ سندیسہ دینا وچ عوام، عام اپنا حکم ورتائیا۔ دین مذہب دارہے نہ کوئے غلام، شرع زنجیر دینی کٹائیا۔ مذہب دا مذہب کرے نہ کوئے قتل عام، قاتل مقنول دا لہنا دینا مکائیا۔ کلجک میٹے اندھیری شام، اندھ اندھیرا دے گوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہرکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان سچ پیار دا حقیقی دیوے جام، جماں دا لیکھا دے مکائیا۔

☆ پہلی وساکھ شہنشاہی سمت ے ہر بھگت دوار جیٹھووال وچ رات نوں ☆

چوڈاں لوک کہن بدل گئی وساکھی، جگت بدھی سمجھ کسے نہ آئیا۔ تیئی اوتارو ہن مٹی پینی آکھی، سماں پچھلا رہے نہ رائیا۔ تہاتھوں ہو نہ سکی راکھی، رکھک ہو نہ سیو مکائیا۔ آہ ویکھو پر بھو دی پاتی، پترکا رہیا جنائیا۔ جس دی کھیل نہ کسے چھاتی، پہچان سکے نہ کوئے کرائیا۔ لیکھا لکھیا نہیں نال قلم دواتی، کاغذ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اک خبر اگئی آکھی، رام کرشن نوں دتی سنائیا۔ جس ویلے بھگت رہنا نہیں جس دی نظر آوے وچوں چھاتی،

چھتر دھاری سچ نہ کوئے کمائیا۔ چاروں گنٹ کوڑ دی ہونی ہائی، ہر کا نام نہ کوئے وکائیا۔ تہاڑے سنگھاسن نہیں رہنے جگت والی کھائی، مورتیاں پتھر دین گواہیا۔ تہاڑے آگے بھوگ لگا کے پاندھے کھا جان چپاتی، تہاڑا بھجے نہ کوئے رکھائیا۔ تہانوں مندرراں وچوں چک کے لے جان راتیں، آگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ منزل چڑھے کوئے نہ گھائی، گھاٹا ویکھن تھاون تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ چوڈاں طبق کہن پیغمبر و تکو حدیثا، حکم کی الہیا۔ نگاہ مار عیسیٰ، صدی ییسویں نین اٹھائیا۔ محمدی صدی چوڈھویں تک شیشہ، شہنشاہ نیز اکھ گھلایا۔ ویلا یاد کرنا بیتا، پچھلا رہیا سمجھائیا۔ جیہڑا قول اقرار کیتا، بنا قیدیاں کیتی پڑھائیا۔ جس ویلے سماں انت دا بیتا، سماں دی پئے ڈھائیا۔ جھگڑا پینا چرچ مسیتا، مسہ حل نہ کوئے کرائیا۔ اُس ویلے بدلنی سب دی ریتا، چوڈاں طبقاں والیو چوڈاں اپریل دی وساکھی دئے گواہیا۔ رس رہنا نہیں کوئی میٹھا، پھل پھل نہ کوئے مہکائیا۔ چوڈاں طبق تپنا انگلیٹھا، صدی چوڈھویں نال ملایا۔ جس پر بھو دے کلمے دا کر سکیا نہ کوئے ٹیکا، بھو سکیا نہ کوئے گھلایا۔ اوہ لیکھا جانے جیو جی کا، بھو ابھیدا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ چوڈاں ویکھو سنگر رائے، بن نیناں نین اٹھائیا۔ کیوں وساکھ اپنا دوس بدلایے، بدلہ سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جیہڑے گوہند نے ٹٹھے اکھر لکھائے، توڑے کلغی اُتے چھہائیا۔ کناں وچ انگلاں پائے، اپنی کار کمائیا۔ کھیل تکیا اک ہر رائے، ہر کرتا کرنی کی کمائیا۔ جو ست دی دھار سمائے، ست ست وچ سمائیا۔ سمت ست شہنشاہ پر گٹائے، پرگٹ اپنی کل وکھائیا۔ پچھلے کیتے چار جگ میتے لہنے دئے مکائے، مکمل اپنا حکم ورتائیا۔ جگت مینارے دیوے ڈھاہے، ڈھنیا گوہند دئے گواہیا۔ چاروں گنٹ ہوئے ہائے ہائے، ہوکا بھرے لوکائیا۔ نیز روئے بن اکھاں توں دھرنی مائی، دھول دئے ڈھائیا۔ آکاش آکاشوں نیر وہائے، بن نیناں چھہر لائیا۔ پون پانی بھجے واہو داہے، اپنا بل پر گٹائیا۔ اگنی اپنا کھیل کھلائے، تتوت جلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اپنا حکم ورتائیا۔ سنگر شبد کہے گر اتار پیغمبر و میرا تک لو نقطہ، جس اُتے نقطہ چینی کرے کوئی نہ رائے۔ آہ تلو ہن سب دا پینڈا لگدا، مکمل کھیل کھلائے۔ پر بھ دا بھانا کدے نہ رُکدا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائے۔ جاپ ہونا بھگت بھگوان دی نمک دا، آتم پر ماتم ڈھولا سچ سُبھائے۔ سنسار واسطے جگت رین وساکھی دھاڑا ڈکھ دا، ڈکھاں

بھری دے لوکائے۔ جن بھگتاں ویلا آؤنا سکھ دا، سکھ ساگر وچ سمائے۔ کھیل ویکھنا شہنشاہ دُلا رے گو بند سٹ دا، جس پنج پیارے لئے نہائے۔ بھو
انوکھا اپنا کیتا اگئی منکھ دا، مانس وچوں نظر پھیر نہ آئے۔ جھگڑا میٹ کے جننی ککھ دا، جوتی جوت کرے رُشنائے۔ اوتار پیغمبر و ایہہ اوہو ویلا ڈھکدا،
جو سماں سب دادے بدلایے۔ ہن ویلا رہنا نہیں بچھ دا، انکیواری وچ کوئے نہ آئے اپنا سماں ویکھو اندھیرے گھپ دا، سچ چند نہ کوئے چکائے۔ اکو
سنگر شبد سور بہادر اٹھدا، جو وسا کھی وساہ کے دئے بدلایے۔ پڑدا رہے نہ اوہلا لگ دا، نرگن نور کرے رُشنائے۔ دُھر دا چانن کدے نہ جھپدا، پڑدا
سکے کوئے نہ پائے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائے۔ اوتار پیغمبر گر ویکھن نین اٹھائی، بن
اکھاں اکھ گھلایا۔ ہند سا تگن اک اکائی، دہائی سنگ نہ کوئے بنایا۔ جاں پاتی ویکھی فرق رہیا نہ رائی، کملا پاتی کھیل کھلایا۔ جس نوں بھو کھتاں وچ آئے
گائی، پیشینگوئی وچ سٹایا۔ بہڑی اوہ کھیل کرے بن کے دُھر داماہی، محبوب نور الاہیا۔ کلج کوڑی میٹے شاہی، شہنشاہ اپنا حکم ورتایا۔ چار گنٹ پے
دہائی، طوبی طوبی کرے خدایا۔ جس نے اگئی کار کمائی، کلمہ کائنات بدلایا۔ پنج لکھاریاں دئے وڈیائی، سچ سنگھاسن اُتے لکایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن بچھے
کسے ایہہ کار نہیں کمائی، کرنی کر نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھایا۔ وسا کھی کہے پر بھو کر لین دے نمسکار،
پہلوں تیتوں سیس نوایا۔ میں چھڈ دتے پچھلے یار، یارانے لئے تڑایا۔ میں بن گئی سیو ادار، سیوا تیری سچ کمایا۔ میں اوہ خادم چھڈے جیہڑے تیرے
خدمتگار، جگ جگ تیتوں سیس نوایا۔ میں ہن آگئی اُس پر بھو دے دوار، جس دی منزل بے پرواہیا۔ میں چاہندی اکو روپ کر دے سنسار، دو جا نظر
کوئے نہ آئی۔ جس دی گو بند نیہہ گیا اُسار، اُس دانت دے دکھایا۔ کھتری براہمن شو در ویش اکو جہا بخش پیار، ذات پات دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ کرپا کر کے
نو کھنڈ پر تھی ست دیپ پنجاں تتاں اندر اپنا امرت دے پیال، جو پنج درباری سرتے آئے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا
ساچا ور، در تیرے سیس نوایا۔ وسا کھی کہے میں سستی سستی اٹھی، پر بھو تیرے نال لئی انکڑایا۔ ہن میرے اُتے تھیں، بہڑی واسطہ پانیا۔ سر شٹی
در شٹی اندر وڈ کے پچھیں، گھر گھر اندر کھوج کھوجا۔ جس دی تیرے نال لگی ہووے رچی، اُس دا میلا لینا ملایا۔ بھو رکھنا نہیں پنج تت بتیں، چم

درِ شئی دینی بدلانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کمانیا۔ وسا کھی کہے لکھاری لکھن والے چنگے، سَنگَرُ شبد شبد وڈیانیا۔ پنچ درباری سُرے سربنگے، سُر بیر سو بھاپانیا۔ جنہاں کول امرت دھار اگئی گنگے، گنگا گوداوری جمنا سُرستی جس داراہ تکانیا۔ پنچ پیارے گرگھ ٹھنڈے، ساتک ست سرُپ سانیا۔ وسا کھی کہے جن بھگتو تہاڈے ناتے گئے گنڈھے، گنڈھا کھوان والیو گنڈھ تہاڈے نال پوانیا۔ تہاڈے سَنکے کھا کے منڈے، منڈلاں توں پرے دینا وسانیا۔ تہاڈا پریتم تہاڈے نال ہنڈھے، جنم مرن وچ کدے نہ آنیا۔ تہانوں پار لنگھاوے اپنے کنڈھے، منجھ دھار نہ کوئے رُڑھانیا۔ تسیں اوہ منزل لنگھے، جتھے ملے دُھر دامہیا۔ پنجاں لکھاریاں بہایا اتے منجے، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنانیا۔ وسا کھی کہے جس ویلے گو بند نے پیار کیتا کوئی نال بونجا، باون اکھر دھار درڑانیا۔ پھیر سَجے ہتھ دا دکھایا پنچ، پنچ پنچ وار اٹھانیا۔ پھیر سندیسہ دتا کول پُری اندا، اندا اند وچوں سمجھانیا۔ جس ویلے میرے پر بھو نے نشان میٹنا تارا چندا، چند ستار دا لیکھ مکانیا۔ محمد لہنا پورا کرنا مذہب دالئے کوئے نہ چندہ، شرع شریعت دینی بدلانیا۔ اُس ویلے پنجاں لکھاریاں بہاؤنا اُپر منجا، منجھ دا وچلا جھگڑا دینا مکانیا۔ کول ست رنگ دا ہونا ٹمبا، ٹاپوآں دا ڈیرہ دینا ڈھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتانیا۔ وسا کھی کہے میرا صاحب اک انامی، انعام بھگتاں دے ورتانیا۔ میرا مالک اک پیغام دے سنانیا۔ میرا صاحب اک سُلطانی، شہنشاہ شاہ دات ورتانیا۔ میرا احباب اک کلامی، کلمہ اپنا دے درڑانیا۔ میرا شہنشاہ سب توں اتم لئے سلامی، اوتار پیغمبر گرو سبیس دیو جھکانیا۔ بچھلا لیکھا مکے تمامی، اگے طمع نہ کوئے پرگٹانیا۔ نهن رہنی نہیں اندھیری شامی، شمع نور کرے رُشنانیا۔ پُرکھ اکال دی اکو ہووے بانی، بان انیلا تیر چلانیا۔ جن بھگتاں انتر آتم بخشے اگتا پانی، پانی دے منکے دین گواہیا۔ جو آدانت دا جان جانی، جانہار اک اھوانیا۔ سو ریتی میٹے پرا پُرانی، پر م پُرکھ بے پرواہیا۔ سَنجگ مارگ دے آسانی، اصل اصل وچوں سنانیا۔ وسا کھی کہے پر بھو تیریاں بھگتاں دینی نہ پئے کوئے قربانی، تتاں والی نہ کوئے لڑانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سر اپنا ہتھ لکانیا۔ وسا کھی کہے جن بھگتو میں کیتی جگ بدلی، بدل کے بدلا دیاں چُکانیا۔ پُرکھ اکال بنا کے عدلی، عدل انصاف دیاں جنانیا۔ میرا سماں پہنچیا مزلو

مزلی، منزل بچھلا پندھ مُکائیا۔ میں اِکو نام سندیہ دینا غزلی، نغمہ حق درڑائیا۔ مینٹوں ساریاں کہنا کو جھی کملی، مورکھ گلدھاں نال ملانیا۔ مت دی ہو چھی کہنا یملی، مورکھاں نال سمجھائیا۔ پر یاد رکھو میں سمیں نال اپنا آپ سمبھلی، سمبل دا مالک دیکھیا چائیں چائیا۔ میں نکیا نور الای اولی، جو عالمین اک اکھوائیا۔ جس دے پیار وچ ہو گئی بولی، بدھ مت نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ وسا کھی کہے میرا لیکھا پُرانا دسے تمام، طمع نہ کوئے رکھائیا۔ جس ویلے رام جیکارا لایا سی سیتا رام، رام رام دھیائیا۔ جس ویلے رادھا کرشن کیتا بیان، کرشن رادھا رنگ رنگائیا۔ جس ویلے حضرت عیسیٰ موسیٰ پڑھی کلام، سُنیا فرمان دُھر درگاہیا۔ جس ویلے محمد ہو یا الہام، علم توں باہر کیتی شنوائیا۔ جس ویلے نانک بخشیا ستنام، ست ست دی دھار سمجھائیا۔ جس ویلے (گو بند) واگرو فتح دا گایا گان، ڈھولا ڈھولیاں نال جنائیا۔ اُس ویلے پُرکھ اکال نے سب دا کرایا دھیان، شبد اشارے نال درڑائیا۔ اوہ تکو دیکھو میرا کلجگ انتم کھیل مہان، جگت نیز نظر کسے نہ آئیا۔ جس ویلے میں تہاڈا سب دا بدلنا ودھان، محکم محکم وچوں جنائیا۔ چوڈاں لوک چوڈاں طبق چوڈاں و دیا سارے کرن بیان، بن صفتاں صفت صلاحیا۔ اُس ویلے جگت ریتی دا دوس ہونا مہان، وسا کھی وسا کھ والی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا محکم اک سنائیا۔ وسا کھی کہے پنچ پیارے نہاتے ساڈھے دس، دس دس وقت سہائیا۔ میں خوشیاں وچ پی ہس، ہس کے خوشی بنائیا۔ پُرکھ اکال ول لیا تک، نکیا چائیں چائیا۔ سب دا پورا کریں حق، حقیقت دیکھیں تھاون تھانیا۔ میری لیکھے لاؤنی رت، رتی رت تیری جھولی پائیا۔ میرا پورا کریں تپ، تپیشتر ہو کے سیس نوائیا۔ میرا ویکھ لینا جپ، جگ جیون داتے دھیان لگائیا۔ جس ویلے اک پروٹھا گیا پ، ٹاپو آں دا جھگڑا دینا مُکائیا۔ بچھلا لیکھا کریں ٹھپ، اپنا نام مہر لگائیا۔ بھگت بھگوان داناتا جوڑنا پک، آتم پر ماتم میل ملاؤنا سچ سُبھائیا۔ دُھر دا پریتم بنا سچ، سچ سوامی دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ وسا کھی کہے میری دھار کریں نیاری، زرویر تیری سرنائیا۔ لیکھا لکھن پنچ لکھاری، پلنگیں بیٹھے سوبھا پائیا۔ جلدھار وکھاؤن پنچ درباری، در دربارے سوبھا پائیا۔ اِس آب دی آہ حسن حسین سی ماری، رو کے دتا سنائیا۔ جس ویلے پیاس بُجھانہ سکی محمد دی چار یاری، یارانہ توڑ نہ

کوئے نبھایا۔ اُس ویلے فرمان دتا خود شہنشاہ سرکاری، پیغام اک سنایا۔ جس ویلے پیغمبروں توں بعد اوہناں دے امام دی آئی داری، وارث ہو کے پھیرا پانیا۔ پھیر تہاڈی پیاس بُجھاواں ساری، مہر نظر اٹھایا۔ رُوح بُت دی کراں داری، دردی ہو کے درد ونڈایا۔ یدھاں وچ ہون نہ دیواں خواری، کربلا رُپ نہ کوئے بنایا۔ صرف آتما پر ماتما بنا کے پُجاری، پوجا اکو اک سمجھایا۔ امرت بخشاں ٹھنڈا ٹھاری، دین مذہب دی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ کسے نال نہ کراں غداری، سانجھا پیر اکو نظری آیا۔ مذہب دھار نہ رکھاں دو دھاری، اسم اعظم اک سمجھایا۔ ست سچ دی کراں اُساری، نینہہ نام والی رکھایا۔ دھرم دی دھار پھڑ تگاری، جگت دا چکڑ لوواں اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک سنایا۔ وساکھی کہے میرا پُرانا رشتہ، رشتے داراں دیاں جنایا۔ اوہ ویکھو پیغام دیندا جبرائیل فرشتہ، فرش زمیں اُتے سمجھایا۔ سندیسہ سُنو آہستہ آہستہ، بن کناں رہیا جنایا۔ جس نے سب نوں دینی شکستا، شخصیاں دی شخصیت دینی بدلایا۔ بھگتاں دا کامل کرے نِسچا، مُرشد بے پرواہیا۔ اکو نام اپنا دتے ورسہ، جو جگ چو کڑی جگت وچ ورتایا۔ جس دی صدی چو دھویں بدل دینا فرقہ، فرقہ پرستی دے مٹایا۔ اوہ مالک آدی چر کا، چری وچھننے لے جڑایا۔ جس دا رُپ نرالا نر دا، نر ویر اک اکھوایا۔ بھگتاں مان دیوے گھر تھر دا، تھر گھر ساچے آپ لکایا۔ ناتا رکھے پیا پر دا، پریتم اگم اتھاہیا۔ سرشی درشی بدل دیوے ہر دا، ہر ہر دا پھول پھولایا۔ جس دا گیرا کھمے اندر گڑ دا، نہ کوئی روکے روکے رکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک ورتایا۔ وساکھی کہے اوہ ویکھو جل دے مٹکے، مٹک نال بیٹھے ڈیرہ لایا۔ جیہڑے گو بند پٹے وچ سی پٹکے، پاٹل ہو کے کھیل کھلایا۔ اوہ مُجبت وچ پچھے نہ اٹکے، اپنی آسا رہے جنایا۔ ساڈا وعدہ جس ویلے گو بند دین مذہب ویری ہوئے رت دے، رت رت نال رنگایا۔ مان رہنے نہیں تیج ت دے، تتوت سرب گر لایا۔ لنگوٹ رہنے نہیں دھیرج یت دے، کام کرودھ لوبھ موہ ہلکایا۔ وچار رہنے نہیں گرمت دے، من مت ہوئے ہلکایا۔ سہارے رہنے نہیں پر میثور پت دے، پتی ورت نہ کوئے اکھوایا۔ سب دے اندر ہونے تپدے، سا تک ست نہ کوئے کرایا۔ رسنا جہوا سارے ہونے نام چپدے، ہر دے سکے نہ کوئے وسایا۔ دین دُنیا بھوگ کرنے نیز اکھ دے، نین جگت نہ کوئے شرمایا۔ کسے نوں درشن نہیں ہونے پر تکھ

دے، ساکھیات دیکھن کوئے نہ پائیا۔ ایشٹ بننے پتھر اٹ دے، پُجَارن ہووے کوڑ لوکائیا۔ مَلا شیخ مسانک ہونے پٹدے، گرنتھی روون مارن دھاہیا۔
 بہڑی اُس ویلے منوئے ہونے نہیں کسے دے ٹکدے، سُرْتی شبد نہ کوئے ملائیا۔ پھیر لہنے دینے دینے پینے اِکو پُرکھ اکال دی چٹ دے، جو چیتے سب
 نوں دے کرائیا۔ ایں جا پدا سب دے حکم ہونے مٹ دے، اگے ہو نہ کوئے چھڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ دی کرنی کار کمائیا۔ منکے کہن ساڈے انتر پانی جل، سَت سچ سنائیا۔ سانوں یاد آؤندا کر بلے والا تھل، بہڑی دروہی تیرا نام خُدا ئیا۔ تیرے نُورِ خاک
 وِچ گئے رل، بن آبِ حیاتی سکے نہ کوئے بچائیا۔ وچھوڑا سہہ نہ سکے پل، پلک وِچ اپنا آپ مٹائیا۔ اوہ اِکو کہہ کے گئے گل، سندیسہ دِتا نُورِ الاہیا۔ ساڈی
 دروہی ساڈی طوبی پروردگار سانجھے یار دیکھیں اپنیاں بھگتاں صوفیاں نال کریں نہ چھل، کپٹی رُپ نہ کوئے بنائیا۔ جس ویلے لوک مات دھرنی دھول
 دھول اُتے آویں چل، نہچل اپنا دھام سہائیا۔ کتے نگاہ نہ بدلیں پیارا نہ بنیں ماٹی کھل، مذہباں وِچ نہ ونڈ ونڈائیا۔ ساڈا سب دامسد کرنا حل، مسائل
 تیرے ہتھ پھڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ پانی کہے میرا مالک اِک ابناشا، ہر کرتا وڈ
 وڈیائیا۔ میں جس دا داسی داسا، جگ جگ سیو کمائیا۔ میں چار جگ دا جاناں خلاصا، سبجگ تریتا دوا پر کھجک ویکھ دکھائیا۔ مینٹوں اوتار پینمبر گرو آں ویکھ
 کے آؤندا ہاسا، تالی دیاں وجائیا۔ کی کھیل پر بھو تماشا، جگ جگ اپنا دِتا دکھائیا۔ کوئی میدانے جنگ وِچ اپنیاں مُریداں سکھاں نوں مینٹوں بھر کے دے
 نہ سکیا وِچ گلاسا، پیاس پیاسیاں نہ سکیا بُجھائیا۔ سارے دیندے گئے دلاسا، صبر صبر درڑائیا۔ مینٹوں اِک گل یاد جس ویلے گوبند نے جُجھار نوں کہا اوہ
 تک پُرکھ اکال تیرا رکھا، تیغ بہادر دادا دھیان لگائیا۔ میں وی اُس پر بھو دا کاکا، نئے کاکے تیتوں اُس پر بھو دی گود لگائیا۔ پھیر پریم دی رکھیں آسا،
 گوبند گوبند گوبند دھیان لگائیا۔ میرے صاحب صاحب ابناشا، وڈ تیری بے پرواہیا۔ میں اِکو بچن اگتا آکھاں، آکھ کے دیاں سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچ تیری سرنائیا۔ گوبند کہا میری بندنا اِک ارداس، میننتی سچ سنائیا۔ آد جگاد تیرا کھیل تماشا، جگ چوکڑی
 ویکھ دکھائیا۔ کی ہویا جے رام بھجیا وِچ بنواس، راون رام کھیل کھلائیا۔ کی ہویا جے گوپیاں پوائی راس، کاہن گھنیا کرشن وڈ وڈیائیا۔ کی ہویا جے

پنجمبرائ نوُر کیتا پرکاش، اللہ الہی نوُر پرگنائیا۔ کی ہویا جے گروآں بخششی دات، اپنے نام دی ساتھوں صفت لئی کرائیا۔ کی ہویا جے دیناں مذہباں ونڈ کرائی جماعت، شرع شرع وچوں بدلایا۔ کی ہویا جے توں سب دامائی باپ، پتا پڑکھ اکال نوُر الاہیا۔ پر میری اک میننتی میرے صاحب توں اے اک نہیں کرایا اپنا جاپ، جگ جیون داتے تیتوں دتی وڈیایا۔ میں تیتوں سچ دیاں آکھ، صاف صاف دیاں سنایا۔ کسے نوں دتا گھ حیاتے آب، کسے نوں امرت چلیاں نال پیایا۔ میرے مالک میری میننتی تیرے چرناں پاس، کول کول سرنایا۔ گو بند کہا اوہ تک اندھیری رات، کلج رہی ڈرائیا۔ جھگڑا ویکھ لے اپنیاں گرنھتاں کاغذات، چار جگ دے شاستر کرن لڑایا۔ کوئی بھگت دے نہ پارجات، پاربرہم تیرے وچ نہ کوئے سمایا۔ کسے دارہنا نہیں اتفاق، محبت وچ نہ کوئے سمایا۔ تیرے در دا دے نہ چاک، چاکری حق نہ کوئے کمایا۔ پر بھو اوہ ویکھ کی کہے موئے دا کلاک، ٹک ٹک رہیا سنایا۔ صدی ییسویں دے نہ کوئے نجات، مہر نظر نہ کوئے تکانیا۔ صدی چوڈھویں محمد پھولے کھات، کھاتہ اپنا رہیا درڑایا۔ پر بھو تیرے نام بنا تیرے پیار بنا ساری دُنیا ہونی وفات، کائنات ساچا کعبہ نظر کسے نہ آیا۔ اُس ویلے کرپا کریں آپ، آپ اپنا سنگ نبھایا۔ جن بھگتاں اندر کھول کے اپنا تاک، پڑا دینا اٹھایا۔ سچ ست دالے کے گلاس، امرت جام دینا پیایا۔ انت تک اوہناں نوں پھیر نہ لگے پیاس، ترسنا تر کھاتر پت دینی کرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ وسا کھی کہے پنچے منجے رہے آکھ، کوک کوک سنایا۔ ویکھیا دین دُنی اخلاق، سرشی درشی پھول پھولایا۔ رہیا کوئے نہ پاک، پوتر روپ نہ کوئی درسایا۔ پورا ہویا بھوکھت واک، واقع وقت نال دے گواہیا۔ تکی اندھیری رات، ست سچ چند نہ کوئے چکایا۔ بخشے کوئے نہ نام دات، خالی جھولی نہ کوئے بھرائیا۔ پڑکھ اکالے حکم دتا آپ، شبدی شبد شنوایا۔ پنچ لکھاری پھرو قلم دوات، کاغذ شاہی نال ملایا۔ حکم لکھو صاف صاف، سندیسہ ڈھر در گاہیا۔ کلج کوڑی کرپا کرنی ناس، سنج سچ پرگنائیا۔ پچھلی پچھے رہ گئی واٹ، اگے اپنا پنڈھ سمجھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سنایا۔ وسا کھی کہے میرا اک وشواس، وشو دے مالک دھیان لگایا۔ سب دی پوری کریں آس، نراسا رہن کوئے نہ پانیا۔ لیکھے لاؤنا بھگتاں سواس سواس، ساہ ساہ اپنے وچ ملایا۔ ساچے منڈل وکھاؤنی راس، سرتی شبد

گوپی کاہن بنائیا۔ جو اوتار پیغمبر گر گئے آکھ، آخر پورا دینا کرائیا۔ خوشیاں والا ہوئے وساکھ، وصل ملے نورِ الٰہیا۔ ساچے بھگتاں دینی شاباش، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جھکڑا میٹنا ذات پات، دین مذہب نہ ونڈ ونڈائیا۔ اکو مان بخشامات، اکو گرہ دینا دکھائیا۔ دُھر دا سبج بن کے دینا ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ جنم جنم دی میٹنی واٹ، کرم کرم دا پنڈھ چکائیا۔ بچھلا پورا کرنا گھاٹ، گھاٹا اور رہے نہ رہے رائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ وساکھ کہے میرا پروشنا سُدھ، جن بھگتاں پر کرتی دے بدلایا۔ سریشٹ کرے بُدھ، مت متا تر ڈیرہ ڈھاہیا۔ امرت رس دیوے دُدھ، ست ستوادی دیا کمائیا۔ کلجگ انتم لیکھا رہیا بچ، پوجا اور رہے نہ رائیا۔ پُرکھ اکال بھو کھولے گجھ، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہک نک زائِن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی سار پاوے سُدھ، سار شبد اپنا حکم ورتائیا۔

☆ ۲ وساکھ شہنشاہی سمت ۷ روڑ سنگھ دُھن ڈھایا اولہ، جگت سنگھ گھنی ایکی بانگر، سردول سنگھ، بال چندر، ہر بھجن کور بھگوان پُرا،

☆ ہر بھگت دوار جیٹھووال

سنگر شبد دھار جگ میتا، متر پیارا اگم اتھاہیا۔ جس کلجگ وچ سبجگ بدلی ریتا، ست دھرم دی کار کمائیا۔ میل ملائے نال ترے گن اتیتا، ترے بھون دھنی نال جڑائیا۔ تن کرے ٹھانڈا سیتا، من منسا پور دکھائیا۔ سنگر ہو کے وسے چیتا، گرہ مندر ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر سر اپنا ہتھ لکائیا۔ سنگر شبد گھر گبھیرا، بے پرواہ وڈ وڈیائیا۔ جن بھگتاں لیکھے لائے تن سرپرا، من منسا اپنے نال ملائیا۔ سپس بندھائے دھرم دھار دا چیرا، چیرا گرگھ ویکھ دکھائیا۔ سبجھنڈ دوار جنائے ڈیرہ، تھر گھر اپنا رنگ رنگائیا۔ نام جپا کے تیرا میرا، آتم برہم اک درسائیا۔ اکو رنگ رنگا کے سنجھ سویرا، گھڑی پل ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ کلجگ انتم بھ کے بیڑا، نیا نوکا پار لنگھائیا۔ بھاگ لگا کے کایا کھیڑا، گھر مندر

دے وڈیاںیا۔ آون جاون چکائے گیڑا، چوڑاسی وچ نہ کوئے بھوآیا۔ جن بھگتاں اُتے کرے مہرا، مہربان ہوئے سہاںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، انت کنت بھگونت کرے حق نیڑا، لیکھا جنم کرم رہن کوئے نہ پائیا۔

☆ ۲۰ وساکھ شہنشاہی سمت ے ہر بھگت دوار جیٹھووال ماجھا گرداس پُر سنگت دے واڈھی کر کے جان سمیں ☆

گڑھی چمکوڑ دے بیانا، بیننتی رہی جناںیا۔ شبد سندیسہ دتا سیری بھگوانا، ہر کرتے بے پرواہیا۔ گوہند تیرا ویکھیا کھنڈا کھڑگ کرپانا، تیر ترکش نال وڈیاںیا۔ اوہ ویکھ کھجک بدلدا زمانہ، زیں اسماناں نین اٹھایا۔ پُرکھ اکالا ہونا پردھانا، شبد پردھانگی تیرا رُپ درساںیا۔ جوتی جوت پہرنا جامہ، نور نور وچوں پرگٹایا۔ کھیل کھلاؤنا دو جہاناں، زیں اسماناں پڑدا لاہیا۔ دیوے تھم اگئی فرمانا، فرنا فرنیاں وچوں بدلایا۔ لکھ چوڑاسی مذہبی دھار ویکھے انسانا، نو ست کھوج کھوجاںیا۔ کھیلے کھیل مرد مردانہ، پروردگار نور الاہیا۔ صدی چوڈھویں محمد تکے نشانہ، عیسیٰ اپنی اکھ اٹھایا۔ جھگڑاپینا انجیل قرانا، گرہ کائنات دے ڈھانیا۔ پھرے دروہی وید پُرانا، پُریاں لوآں سمجھ کوئے نہ آیا۔ تیرا لیکھا ویکھن سوربیر بلوانا، لکھ چوڑاسی دھیان لگایا۔ تیرا پیار شستر میرا نام کھنڈا دھرم دی دھار رُپ دھرے کرسانا، کرسی گرگھ نال ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک ورتایا۔ گڑھی چمکوڑ کہے گوہند دتا اُتر، اُتر پورب پچھم دکھن دھیان لگایا۔ پُرکھ اکالے میں شبدی دھار تیرا پُتر، پوت سپوتے گرگھ اپنے لوآں پرگٹایا۔ بھو چکاواں دو آڈتر، دُتیا بھاؤ رہن کوئے نہ پائیا۔ قول اقرار کیتا کدے نہ جاواں مقرر، مکرر تیرا تھم ویکھ دکھایا۔ لیکھے لاواں روداس والے ٹکر، ٹکرے بھگتاں لیکھے پائیا۔ لالو دا لہنا چکاواں نانک والا لکڑ، جو کوک کوک سناںیا۔ عیسیٰ موسیٰ نیڑے ہو کے میدنوں بچھن، محمد نین اکھ اٹھایا۔ صدی چوڈھویں جس ویلے ویلا آیا ڈھکن، بیس بیس نال ملایا۔ سب دی اودھ انتم ہووے بچن، پوجا نظر کوئے نہ آیا۔ کھجک دا دپیک آوے بچھن، نو کھنڈ پر تھی اندھیرا چھانیا۔ اُس ویلے بیاسوں پار مانجھے والے کرن یدھن، امرتسر گرداس پُر نال ملایا۔ پھیر چاروں کُنٹ پنکھیر و اڈن، پنچھی پنکھی دین ڈھانیا۔ پُرکھ

اکال بدلی کرن والا آئے جُگن، جُگ دا مالک ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ گوہند کہا جس ویلے سماں گیا پُچ، ستگرُ شبدی کھیل کھلایا۔ امرتسر گرداس پُر کرے پریم پیار دا ایدھ، داتی کرساناں والی ہتھ اٹھایا۔ دھرنی دھرت دھول اُتے جس ویلے خوشیاں وچ بھرے رُگ، مُٹھی مُٹھی نال ملایا۔ محمد کہا مینوں ایہہ رہیا سُبھ، سچ نال سنایا۔ میرا اُمّتی پھٹ جانا دُده، آب حیات کھ نہ کوئے چوائیا۔ عیسیٰ کہا حضراتاں دے حضرت سب دی اُلٹی ہووے بدھ، بیک نظر کوئے نہ آئی۔ موئی کہا میں کی دساں کُجھ، کہن دی لوڑ رہے نہ رایا۔ ایوں جا پدا جویں سب دا بیڑا جانا ڈُب، ڈُبیاں پار نہ کوئے لگایا۔ کیوں جن بھگتاں واڈھی کردیاں بکرے بلاونے نالے مارنی گُجھ، اُچی کوک کوک سنایا۔ امرتسر گرداس پُر جگت لڑائی دا بٹھ دین مڈھ، جڑ جگت والی ہلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ گوہند شبد کہے میں دیکھیا بن نیناں اگما سین، دوس رین دھیان لگایا۔ بھگتاں مٹی بھگون دی این، سر سکیا نہ کوئے اٹھایا۔ تریلوکی دا جھگڑا کھیل کیتا دن تین، ترے گن دی کھیل دتی کھلایا۔ کُجھ لیکھا جن بھگتو تہاڈے نال چین، چنتا سب نوں دے جنایا۔ تہاڈا لیکھے لگا رُکھا سکھا کھان پین، پیار مُجّت تہاڈی درگاہ سچ لکایا۔ تہاڈا واسا اُس تھاں جتھے دھرنی نہ زمین، اکو واحد اللہ یا مبین، مُفلِس نظر کوئے نہ آئی۔ گڑھی چمکور نوں پورا دواؤناسی یقین، بھروسہ دتا بنایا۔ گوہند دی شبد والی ترمیم، تختہ زمیں اسمان اُٹایا۔ دیکھو کوئی اندرون نہ رہو غم گین، چنتا کم کسے نہ آئی۔ تہاڈا پر بھو دے نال پر بھو دا دین، مذہباں ونڈ نہ کوئے دکھایا۔ ایہہ لیکھا گوہند دا پراچین، پر م پُرکھ سبھے پور کرایا۔ خوشیاں نال سب نے جانا بن کے نویں نوین، جنم جنم وچوں بدلایا۔ تہانوں گڑھی چمکور کہے آفرین، گوہند پُشت پناہ ہتھ رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک زاننر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آدانت جگا جگت جن بھگتاں مُجّت وچ سدا آدھین، اعلیٰ ادنیٰ ادنیٰ اعلیٰ اپنا روپ بنایا۔

☆ ۳۰ وساکھ شہنشاہی سمت ے گربخش سنگھ دے انتم سمیں پگڑی دا وہار ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

تیبہ وساکھ کہے گوہند لیکھ اگئی لکھاء، شبدی دھار دھار وچوں پرگٹائیا۔ خوشی وچ کہا واہ دُھر دے سکھا، گرگھ تیری وڈ وڈیائیا۔ جس دا کالا لیکھ ہووے چٹا، دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ راہ تکے سنگھ پال پال پتا، سچکھنڈ سچ دھیان لگائیا۔ دھرم دی دھار میرا دلارا آوے نکا، نکیوں وڈی ملے وڈیائیا۔ جگت جگیا سوآں چھڈے ہتا، متا موہ نہ کوئے رکھائیا۔ درگاہ ساچی پائے حصہ، سچکھنڈ ساچے وچے ودھائیا۔ جگت جہان سچھنا متھا، متھیا دے کوڑ لوکائیا۔ ہرجن انتر آتم پوری ہووے اچھا، پر ماتم میل سچ سُبھائیا۔ سچ دی ست پئی بھچھا، وست امولک اک ورتائیا۔ پورب لہنے دا لیکھا دتا، رام رام دے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سنگر شبد کہے ویکھو کھیل پُرکھ ابناشی، ہر کرتا آپ کرائیا۔ جو آد جگاد ویکھے کھیل تماشی، سنجگ تریتا دوا پر کلجگ اپنا ویس وٹائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت جن بھگتاں کرے بند خلاصی، خلاصا دھرم دھار سمجھائیا۔ پورب جنم دی پوری کرے آسی، آشا من وچوں بدلایا۔ جس دی شہادت دیوے گوہند دی بدلی ہوئی وساکھی، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ جن بھگتاں ملے اگئی داتی، داتا دانی آپ ورتائیا۔ جگت ترسنا پنج تت تے ناتی، اپ تیج وائے پر تھی آکاش سنگ نہ کوئے دکھائیا۔ آتما پر ماتما پر ماتما آتما بنے ساتھی، شبد ملاواں سچ سُبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میل لئے ملائیا۔ سنگر شبد کہے گربخش سنگھ گر شبد دھار دا پھاہ، پھاسی جگت نہ کوئے لٹکائیا۔ ست دھرم دا ساچا راہ، ست سوامی انتر جامی دتا درٹائیا۔ جس آتما نوں ڈوبے نہ کوئے جل تھل اسگاہ، سمنند ساگر نہ وہن وہائیا۔ چوڑاسی وچ سکے نہ کوئے بھوا، رائے دھرم نہ دے سزائیا۔ چتر گپت لیکھا نہ سکے دکھا، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا دیا رہیا کما، مہربان محبوب مہر نظر اٹھائیا۔ جس وساکھی بدل کے مارگ دتالا، وساکھ دا انت انت وساکھ وچ سمائیا۔ گرگھ ساچا سیوالا، سیوک سیوا اپنے وچ لکائیا۔ ہر بھگت دوارے دے نکا، نکا مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ تیئی اوتار بنے گواہ، شہادت شبد شبد بھگتائیا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد کرو دُعا، بن کلمہ کلمہ گائیا۔ نانک گوہند جوتی دھار کرو واہ واہ، واہ واہ واحد تیری بے پرواہیا۔ جس مارگ بھگت بھگوان دتالا، دین دُنی دی ریتی دتی بدلایا۔ جن بھگتاں لکھ چوڑاسی وچوں

اٹھا، نرنتر انتر اپنا میل ملائیا۔ سچ دی ریتی اک چلا، چار ورن اٹھاراں برن دتی وڈیائیا۔ دین مذہب دا جھگڑا دتا مکا، ذات پات رہے نہ رائیا۔ سپتس رکھیاں لیکھا پورا دئے کرا، جو اپنا پورب آئے تکائیا۔ روداس پچارے لہنا دینا جھولی پا، چولی تن دئے بدلایا۔ ہرجن ہر بھکت گرگھ گرگھ سیکھ سیس دستار دئے بندھا، بندھن آون جان کٹائیا۔ گربخش سنگھ دے سرتے دیوٹکا، لیکھا آگے رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ سنگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر نرگن دھار مارو جھاتی، بن نیناں نین اٹھائیا۔ سچھنڈ دوارے درگاہ ساچی کھول لو تاتی، پردہ پردہ رہے نہ رائیا۔ دھرم دی دھار کھیل تلو جو کرے پُرکھ ابناشی، ابناشی کرتا بے پرواہیا۔ جس دی منڈل برہمنڈ کھنڈ پاؤندے راسی، پُری لوء گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ اوہ سب دی پوری کرے آسی، آشا ترسنا رہے نہ رائیا۔ جن بھگتاں کرے بند خلاصی، بندھن توڑے دُھر درگاہیا۔ منزل چاڑھ اپنی گھائی، در دوارا اک سہائیا۔ بھگتاں نال بھگت ملاوے سچھنڈ دوار ساچے ساتھی، جتھے جمن والی کوئے نہ مائیا۔ جتھے اکو نور جوت پرکاشی، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ اوتار پیغمبر گرو تیبہ وساکھ خوشیاں وچ سارے کرن ہاسی، تالی بن ہتھاں رہے وجائیا۔ تیری جوت پر بھو تونہنے جاتی، جاگرت جوت تونہنے نظری آئیا۔ جس آون جاون پنڈھ مکایا رہی کوئے نہ واٹی، وٹنا ملیا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا لھم اک سٹائیا۔ آتما کہے میں گربخش سنگھ دا چھڈیا سریر، تن ماٹی آئی تجائیا۔ مینٹوں پہلوں ملیا کبیر، جو قبراں توں باہر بیٹھا سو بھا پائیا۔ پھیر ملیا شہنشاہ پیراں دا پیر، پاتشاہ نور الایا۔ وشن برہما شو جس دی تصویر، جس نوں تصور کر سکے نہ کوئے وچ لوکائیا۔ آپ بیٹھا گہر گسبیر، گور اپنا آسن لائیا۔ جوتی پرکاش بے نظیر، جگ نیتز ویکھن کوئے نہ پائیا۔ میری دھار نہ ہوئی دلگیر، انتر انتر وٹی ودھائیا۔ مینٹوں ایوں جاپیا جوں میں پر بھ دا بچہ خوار شیر، ننھا نور نور الایا۔ مینٹوں کوئی نہ کہے ماڑی ایہدی تقدیر، مانس جنم گیا گوائیا۔ میری جگت جہان وچوں بدل گئی ضمیر، زمیں زماں اسمان دئے گواہیا۔ میں مالک خالق پرتپالک تکیا جس دا لیکھا شاہ حقیر، شہنشاہ اکو آگم اتھایا۔ جس دے در اُتے دوتی والی نہیں لکیر، ونڈن ونڈن کوئے ونڈائیا۔ اوتھے خوشی وچ صوفی سنت فقیراں زردھار بنی رہے بھیر، جوتی جوت جوت وچ سمائیا۔ گھرانہ اچھا مہربانا اچھا سری بھگوانا اچھا جتھے نہ کوئی شاہ نہ کوئی امیر، غریب نظر

کوئے نہ آئیا۔ میں گوہند دی ریتی جگت والی پیلے بستر پہنے چیر، رُوپ شہیداں والا بنائیا۔ لال رنگ دا بستر میرے اُتے پایا اخیر، جو چمکور گڑھی وچ
 گوہند ورتا چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ سنگر شبد کہے گوہند دی دھار لال
 رنگ دا پڑدا، پنچ تت لئے لکائیا۔ جن بھگتاں آتما میلا پر ماتم گھر دا، دُو جے گھر نہ کوئے پترائیا۔ سنگر و کرپا نال جائے چڑھدا، آگے ہونہ کوئے اٹکائیا۔
 توں میرا میں تیرا زنگن زنگن ڈھولا پڑھدا، اکھراں والی نہ کوئے پڑھائیا۔ پچھلا لیکھا جگت جہان چھڈدا، ناتا کوڑ رہے نہ رانیا۔ جن بھگت جننی دی ککھ
 جنیا کدے نہ مردا، مرن وچ کدے نہ آئیا۔ اوہ مالک اُس در دا، جتھے در درباری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ورتا، سچ دا پڑدا؛ آپ گھلائی۔ گربخش سنگھ کہے میرا تن سریر جھوٹھا، سچ پیار نہ کوئے کمائیا۔ کایا ماٹی ٹھوٹھا، ہڈ ماس ناڑی نال سہائیا۔ جیہڑا مات گربھ لکھیا
 پٹھا، دس دس ماس تپائیا۔ مینوں خوشی میرا پُرکھ اکال دین دیاں میرے اُتے تٹھا، مہربان مہربان مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ میرے بٹھ کے رومال نال گٹھا،
 تن گنڈھاں دتیاں پوائیا۔ میں درگاہ ساچی سچ دوارے جا کے ستا، سکھ آسن سوہا پائیا۔ جتھے اکو پرم پُرکھ دی رُتا، دُو جی رُت نظر کوئے نہ آئیا۔ میری
 پیار دی نمستے کدے نہ میریے ماتا روئیں کہہ کے ہائے میریا پتا، دُکھ وچ ہوکا نہ کدے بھرائیا۔ میرا جگت جہان لیکھا چکا، چھڈی کوڑ لوکائیا۔ مینوں
 شبدی حکم ہو یا توں نوں وار پڑھ دوٹکا، توں میرا میں تیرا اکو نام وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا
 دئے ملائی۔ گربخش سنگھ دی آتما کہے میری ویکھو خوشحالی، خوشیاں وچ جنائیا۔ میری سنگر شبد بھری دلالی، وچولا بنیا گوہند ماہیا۔ ناتا جڑیا نال جوت اکالی،
 جو اکل کل دھاری اک اکھوائیا۔ جس دے درتے اوتار پیغمبر گرسوالی، وشن برہما شو بیٹھے جھولیاں ڈاہیا۔ جن بھگت سہیلے دھرم دی دھار و جاؤن تالی،
 بن ہتھاں تال بنائیا۔ دھن بھاگ جے پھل لگ گیا پال سنگھ دی ڈالی، ماتا بشن کور وڈیائیا۔ جس دے مستک چڑھ جائے لالی، نوری چند چکائیا۔ ہر
 سنگت نوں مارگ دسے سکھالی، سبھے دئے بتلایا۔ سنسار داناتا جھوٹھا جنجالی، مُجبت موہ کم کسے نہ آئیا۔ جس دی آتما اُس سمبھالی، جو سمبل بیٹھا ڈیرہ
 لائیا۔ جس دا دوارا بنا بھگتاں کدے نہ ہووے خالی، جن بھگت بیٹھے سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ورتا، سچ سچ وچ

سمانیا۔ سریر کہے میرا پنج تت داناتا، ناتا جگت والا جنانیا۔ میری آتما دا مالک پُرکھ بدھاتا، جس نوں پُرکھ اکال کہہ کے سارے گئے گانیا۔ جو جگ جگ بھگتاں پُچھے واتا، نرگن سرگن ویس وٹانیا۔ ایہتھے اوتھے بن کے پتاما، پت پر میثور گود اٹھانیا۔ جگت ناتا توڑیا بھین بھراتا، بھگت سُہیلے لئے ملانیا۔ جتھے اِکو جوت تے اِکو جاتا، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ اِکو تیج اِکو کھاٹا، اِکو آسن سو بھاپانیا۔ اِکو منزل اِکو واٹا، اِکو پنڈھ رہیا جنانیا۔ اِکو نور پرکاش اگئی لاٹا، ظہور ظہور وِچ سمانیا۔ بن کے صاحب الکھنا الاکھا، الکھ اگوچر رہیا درڑانیا۔ جن بھگتو بھگتاں دی ریتی بدل کے آیا وساکھا، وشو دا لیکھا دئے سمجھانیا۔ سب نے مٹنا اِک پر بھو دا آکھا، جو مالک دُھر درگاہیا۔ جس نوں جھکدے تریلوکی ناتھا، رام راما سیس جھکانیا۔ پیغمبر گر گاؤندے گاتھا، صفتی صفت سالاحیا۔ سو صاحب پُرکھ سمراتھا، ہر کرتا وڈ وڈیانیا۔ جو بھگتاں ہووے راکھا، رکھک ہو کے ویکھ وکھانیا۔ خوشی نال خوشی وِچ ملایا پال سنگھ دا پالیا ہویا نگا جیہا کاکا، نگانیاں وچوں اٹھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے ساچا ور، دیونہار بے پرواہیا۔ گربخش سنگھ آتما کہے میری سب نوں نمستے، نمو نمو سیس نوانیا۔ جن بھگتاں کھیڑے رہنے وسدے، لوک مات اُجڑ کدے نہ جانیا۔ سب نے دن لنگھاؤنے خوشی وِچ ہسدے، غمی اندر نہ کوئے ٹکانیا۔ اُس پر بھو دے درشن کرنے جس دے میلے نچ نیتر اکھ دے، لوٹن انتر دئے کھلانیا۔ وچھوڑے رہے نہ دکھڑے دکھ دے، میلا ملیا سچ سُبھانیا۔ جس دی مہما اوتار پیغمبر گرور رہے دسدے، اکھراں نال جڑانیا۔ نام کلمے رہے رڈے، ڈھولے گیت گو بند دے گانیا۔ اوہ کھیل پر میثور پت دے، پاربرہم پر بھ اپنا حکم ورتانیا۔ جن بھگتو پیارے بنیو نہ کدے رٹ دے، رکت بوئد دا سر پر کم کسے نہ آنیا۔ ونجارے بنیو برہم مت دے، برہم وِدیالینی اپنانیا۔ جو آیا سو گیا نس کے، لوک مات رہن کوئے نہ پانیا۔ جگت رین وسیرا کٹ کے، بھجیا واہو داہیا۔ جگ جگ کوٹاں وچوں جن بھگت سُہیلا برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش ٹپ کے، گگن گگننتر پنڈھ مکانیا۔ ملے جوت پرکاش وِچ لٹ لٹ دے، جو پُٹھے لکنو لئے بچانیا۔ ناتے رہن نہ کایا مٹ دے، گلریا کاجی کم کسے نہ آنیا۔ لہنے مک گئے ان بٹ دے، اگنی تت نہ کوئے تپانیا۔ لیکھے پورے ہو گئے حقیقت حق دے، لاشریک دیا کمائیا۔ صدی چو دھویں پیغمبر سارے ہسدے، ہس کے رہے سنانیا۔ بن نشانیوں تیر نشانے تکدے، تدبیر تقدیر نال ٹکرانیا۔ اوہناں حکم مٹنے یک دے،

جو واحد نورِ الٰہیہ۔ جن بھگتاں لیکھے مکئے جنم کرم ہنہ پورے ہونے فک دے، فیصلہ اِکو حق سنایا۔ جیہڑے تن مٹی خاک وِچ دب دے، اگنی نال جلائی۔ ونجارے بن گئے اللہ رب دے، واہرُو نال رام اوٹ رکھایا۔ اگے لیکھے ہونے سبب دے، سب دا بھو جانے بے پرواہیا۔ جن بھگتو شبد اکھر یاد رکھنے انج دے، وسا کھ تیہہ دے گواہیا۔ بھاگ اُچے ہون اُس جد دے، جس جد وِچ ملے مان وڈیایا۔ بھگت بھگتاں نوں سدا رہندے سد دے، سچھنڈ بیٹھے راہ تکایا۔ تہاڈے نالوں وچھوڑے ہوئے الگ دے، تن وجود سنگ نہ کوئے نہایا۔ جھکڑے مک گئے شاہ رگ دے، شاہ رگ دے اُتے ملیا شہنشاہ بے پرواہیا۔ جس نوں کوٹن کوٹ کوٹی رہے لہدے، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئی۔ اوہ بھنڈارے دیوے خوشی والی گد گد دے، گداگر توں جس نے گھر والے دتے بنایا۔ کدے بنے نہ رہو پیارے ماس ناڑی ہڈ دے، پنجر کم کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دا مالک اک الٰہیا۔ سنگر شبد کہے شبد شبد پیارا، پریمی پریم ہو کے دیاں جنایا۔ گربخش سنگھ دی ماتا خوشیاں نال گل وِچ پا دے ہارا، بٹن کور وشن برہما شو ویکھن دھیان لگایا۔ بنا اکھاں توں تلن تئی اوتارا، کی اوتر اپنی کار کمایا۔ پیغمبر سجریاں وِچ سارے کہن واہ واہ پرورد گارا، بے پرواہ تیری بے پرواہیا۔ گر دس کہن کی گوہند گوہند گوہند کمائے کارا، کرنی کرتا اپنا حکم ورتایا۔ بھگت دوار وِچ بھگتاں دی سدا رہے جیکارا، بے کار خلق خدایا۔ گربخش سنگھ دا خوشیاں وِچ کریو سسکارا، سسکی وِچ ہو کالین کوئے نہ پائیا۔ جس دا لیکھا سدا رہے جگ چارا، جگ چوکڑی راہ تگے چائیں چانیا۔ پنچ گرگھ اٹھ کے پنچ لگا دیو جیکارا، سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلیک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ جگنت نت نوت جن بھگتاں کرے نرگن نرگن ہت، سرگن سرپر بے نظیر نظر توں اولے سب دے دے کرایا۔

☆ پہلی جیٹھ شہنشاہی سمت ے ہر بھکت دوار جیٹھووال رات نوں ☆

ستگر شبد کہے وساکھ لکھیا، جگ نیز نظر کسے نہ آئی۔ جس جن بھکتاں چولا رنگیا، رنگت چاڑھی اگم اتھاہیا۔ سچ سنکھاسن نمسکار کر پلنگیا، بن پاوا چول سیس نوائیا۔ تیرا کھیل سورے سرنگیا، ہر کرتے ویکھ وکھائی۔ جو گوہند دان منگیا، داتا ہو کے دتا ورتائی۔ اگے لیکھا پورا کرنا بھکھا ننگیا، غریب غریباں ہونا سہائی۔ ست سرپئی آسوتنگ لینا کسیا، قاصد دینا نام درڑائی۔ کلج کوڑ گرم ویکھنا دھندیا، دھرنی دھرت دھول دھول کھوج کھوجائی۔ گرگھ رہے نہ کوئے نیز اندھیا، اندھ اگیان دینا مٹائی۔ لکھ چوراسی ویکھنا مائس مانکھ مانو بندیا، بندگی بندنا کھوج کھوجائی۔ تیرا کھیل پر بھو اچھبھیا، اچرج لیلا دینی ورتائی۔ پیغمبر چکی پھرن تمبیا، طوبی تیرا نام خلق خدائی۔ اوتار ویکھن کھیل ورجنڈیا، ورجنڈی دھیان لگائی۔ ستگر چڑھ کے پوڑی ڈنڈیا، ڈنڈاوت تنکن تھاؤں تھانیا۔ جگت جہان ہویا رنڈیا، آتم پر ماتم کنت سہاگ نہ کوئے ہنڈھائی۔ رس رہیا نہ امرت ویلے سندھیا، سندھ ساگر روپ نہ کوئے جنائی۔ سب دا لیکھا ہویا مندیا، مند بھاگ دے لوکائی۔ اوہ کلج تک کنڈھیا، کنڈھی بیٹھا دھیان لگائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے سیس نوائیا۔ وساکھ کہے میرا وقت گیا بیت، بے پرواہ دتی وڈیائی۔ میں تکیا ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی ڈھر در گاہیا۔ جو آد جگادی بدلے ریت، بدلنہار اک اکھوائیا۔ جس جھگڑا مٹاؤنا مندر مسیت، کعبیوں پرے کرے پڑھائی۔ لکھ چوراسی بدل دینی نیت، نیتوان اک ہو آئی۔ ساچے نام دی دے حدیث، ہر کرتا نور الاہیا۔ مالک بن کے ڈھر جگدیش، جگدیشر حکم ورتائی۔ اکو چھتر جھلے پر بھ دے سیس، دوجا نظر کوئے نہ آئی، آتم پر ماتم ڈھولا گاؤنا سب نے گیت، گہر گبھیر کرے پڑھائی۔ جھگڑا مٹا کے ہست کیٹ، اوچاں نیچاں رنگ رنگائی۔ شبد وچولا بن کے نیچ، دئی دویتی ڈیرہ ڈھاہیا۔ اوتار پیغمبر اں گرواں آسانسا پوری کر امید، لیکھا سب دا جھولی پائی۔ اگے اکو نام کھے دی کر تمہید، صفت صفتاں وچوں صلاحیا۔ شبدی حکم دی کر تاکید، طبیعت سب دی دے بدلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، درگاہ ساچی حکم ورتائی۔ وساکھ کہے میرا انت اخیر، آخر دیاں درڑائی۔ میرا مالک اک دستگیر، جو دست بھکتاں نال ملایا۔ جس دی منزل بے نظیر، نظریہ سب دا دے بدلایا۔ جگ چوکڑی بدل

دیوے تقدیر، تدبیر اپنی اک سمجھائی۔ جو ہوکا دے کے گیا کبیر، کعبیوں پرے سنائی۔ سو کھیل کرے گئی گھیر، گہر گور ہر رگھرائیا۔ جس دی نظر نہ
 آئے کوئے تصویر، موصو تصور نہ کوئے کرائیا۔ اوہ بدلن لگا سب دی ضمیر، ذرہ ذرہ کھوج کھوجائی۔ جس دانام کھنڈا شمشیر، شرع دا جھگڑا دئے گوائیا۔
 اکو رنگ رنگائے شاہ حقیر، حقیقت اپنی اک سمجھائی۔ لیکھا رہے نہ غریب امیر، امر اپد اک دکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائی۔ وساک کہے اوہ تکو جیٹھ اگتا چڑھدا، اپنی لئے انگڑائی۔ جو توں ہی توں ہی ڈھولا پڑھدا، آتم پر ماتم راگ الائیا۔ بھيو
 گھلائے اگئی گھر دا، گرہ پڑدا آپ چکائی۔ جتھے کھیل اکو اگئی ہر دا، نر نرائن نورِ الاہیا۔ نہ جنمے نہ مردا، مر جپوت نہ روپ بدلایا۔ دپک پرکاش ہو کے
 بلدا، بلدھاری اک اکھوائیا۔ جو مالک جل تھل دا، مہینل اپنا حکم ورتائی۔ اُس دا حکم کدے نہ ٹلدا، نہ کوئی میٹھ میٹھ مٹایا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی
 لکھ چوڑا سی چھلدا، اچھل چھلدا ہاری اپنا بھیس وٹایا۔ جس لہنا دینا پورا کرنا بل دوارے باون بل دا، بلدھاری بے پرواہیا۔ اوہ کھاتہ ویکھے کھج کل دا،
 کل کلکی ویس وٹایا۔ جو سچ سنگھاسن آسن اکو ملدا، سمبل بیٹھا سو بھاپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک
 اک اکھوائیا۔ جیٹھ کہے میں خوشیاں دے وچ آیا، آگن وچ بھگتاں خوشی بنایا۔ لیکھا توڑنا ترے گن مایا، ترے گن اتیتے نال جنایا۔ بھيو گھلاؤنا جو سب
 دا دائی دایا، دین دنی دا مالک نورِ الاہیا۔ جس دا بھيو کسے نہ پایا، بے انت کہہ کے گئے گائی۔ سو نرگن نورِ جوت کرے رُشنا، شبد شبدی ڈنک وجایا۔
 جس نوں صفتاں وچ چار جگ دے شاستراں گایا، اکھراں نال کیتی وڈیایا۔ اوہ مالک خالق پرتپالک نوری نورِ نور کر رُشنا، جوتی جوت ڈگمگایا۔ اوہ لیکھا
 جانے سرشٹ سبایا، سرشٹی درشٹی پھول پھولایا۔ جھگڑا میٹھے پنچ تت کایا، چم درشٹی دئے بدلایا۔ جس دا ڈھولا سوبلا گیت نرگن سرگن سب نے گایا، سو
 پُرکھ پر ماتم نرگن آتم میلا میلے سچ سبھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ سنگر شبد کہے چڑھیا مہینہ جیٹھ، جیٹھا وڈ
 وڈیایا۔ جس لیکھا ویکھنا جگت جگیا سو سیٹھ، چاروں گنٹ کھوج کھجایا۔ بھن وکھاؤنے کوڑے ریٹھ، کوڑی کریا میٹھ مٹایا۔ ہر جن جن بھگتاں کرنا ہیبت،
 ہتکاری روپ درسائی۔ پر بھ درشن کرائے نیت نیت، نج نیز لوچن نین اکھ کھلایا۔ جو آسا رکھ کے گیا دس دسمیش، دہ دشا پردہ دئے چکایا۔ نگاہ مارن

برہما وشن مہیش، گنپت گنیش دھیان لگایا۔ جس نے کلجک وچ سَجگ بدل دینی رکھی، رکھی منی سمجھے کوئے نہ رایا۔ بھاگ لگا کے سہیل دیس، دیس دیس
 دیسانتراں کھوج کھجایا۔ جو مالک آدانت ہمیش، ہر سَنگر ویس وٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ
 چڑھایا۔ جیٹھ کہے میرا رنگ مھیٹھا، پر بھ دیوے مان وڈیایا۔ جن بھگتو مالک ملے اک انڈیٹھا، انڈیٹھی کار کماہیا۔ ساڈھے تن ہتھ تین نہ دیوے انگیٹھا،
 امرت میگھ اک برسایا۔ تن وجود کرے ٹھانڈا سیتا، اگنی تے دئے گوانیا۔ انتر نرنتر بدل کے نیتا، نیتیان دئے سمجھایا۔ پر م پُرکھ سب نے رکھنا چیتا،
 چت وچ ٹھگوری رہے نہ رانیا۔ آتم پر ماتم بخشے پریتا، پریتم ہو کے میل ملاہیا۔ جھگڑا میٹ کے مندر مسیتا، مندر دُھر دادئے دکھایا۔ جتھے ملے وڈیائی
 اوچ نیچا، ذات پات نہ کوئے ونڈ ونڈایا۔ مذہباں والیاں نہ کوئے حدیثا، حضراتاں والی نہ کوئے پڑھایا۔ اکو میل جگت جگدیشا، جو جگدیشر دُھر درگاہیا۔
 جس نوں جُھکدے پیغمبر موسیٰ عیسیٰ، محمد سجدیاں وچ سیس نوانیا۔ اوہ سب دیاں بدل دیوے نیتا، نیتیان دیا کماہیا۔ لیکھا پورا کرے اٹھاراں دھیائے
 گیتا، گیت گوہند اک درڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر داہر، ہر کرتا بے پرواہیا۔ جیٹھ کہے میری ڈنڈاوت اگنی بندنا،
 بن بندگی سیس نوانیا۔ پر بھ مالک اک بخشنا، رحمت سچ کماہیا۔ جن بھگتاں دیوے انندنا، انند انند وچوں پرگٹایا۔ جن سَجگ توں میرا میں تیرا دتا
 چھندنا، آتم پر ماتم راگ دتا سمجھایا۔ دوسر در کدے نہ منگنا، بھگھاری ہو نہ جھولی ڈاہیا۔ جن بھگتو پر بھو چاڑھے سدا سچ دی رنگنا، رنگت اکو نام رنگایا۔
 تن وجود کدے نہ ہووے بھگنا، بھانڈا بھرم بھو بھٹایا۔ ہر جن بنا کے دُھر دے چندنا، چند نور جوت کرے رُشناہیا۔ جتھے دھرم رائے کدے نہ دنڈنا،
 چتر کپت نہ لیکھ دکھایا۔ جونیاں وچ کسے نہ ونڈنا، چوڑاسی وچ نہ کوئے بھوانیا۔ اک دوارے ونجھنا، بھجنا چائیں چانیا۔ ماتا لکھ پھیر کدے نہ جٹنا، جوتی
 جوت وچ ملاہیا۔ لیکھے لاوے پون سواسی دمنہ، دامنگیر آپ ہو جائیا۔ آپے بن کے رام رمیا رونا، رام رام رُپ سماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سناہیا۔ جیٹھ کہے پر بھ حکم سناہیا اگنی، اگم دیاں درڑایا۔ سَجگ دھار چلاونی نویں، نوست ست وڈیایا۔
 سب دا جاپ بدلنا دمیں، سواس سواس وچوں پرگٹایا۔ جگت دی حد توڑنی بی، حصہ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ لیکھ دھار پوری کرنی کئی، کنا گوہند والا دئے

گواہیا۔ جس دی دھار کسے نہ جنی، جنیندی بنے کوئے نہ مانیا۔ اوہ سرشی درشی دیکھے انھی، اندھ آتم کھوج کھوجانیا۔ سب دی کرم کانڈ دی پھولے کئی، کائنات دا پڑدا دئے اٹھانیا۔ گرگھ آتم دیکھے نورِ الہی چئی، جس نوں چندرما سپس نوایا۔ آتم پر ماتم ناتا دیکھے تنی، تامس ترسنا دُور کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ جیٹھ کہے میں آیا نٹھا بھجا، بھجن بندگی دیکھ دکھانیا۔ میں دیکھیا کھبا سجا، سجن نظر کوئے نہ آیا۔ جگت جہان حداں دے وچ بدھا، بندھن سکے نہ کوئے تڑانیا۔ شبدی دھار پڑدا کسے نہ کجا، کجل نین رہے گر لایا۔ میں گھر گھر اندر کیتی گجا، در در دیکھیا تھاؤں تھانیا۔ بھڑی پر بھ دی چلے کوئے نہ وچ رضا، رازق رزق رحیم نظر کسے نہ آیا۔ دروہی سب دے سرتے کوئدی قضا، لاڑی موت لے اگڑانیا۔ میتوں ایوں جا پدا چڑھدے لہندے سب نے چکھنا مزہ، جو مذاق کرے خلق خدانیا۔ جس دی سمجھ سکے کوئے نہ وجہ، وجوہات نہ کوئے درڑانیا۔ پر بھ نے سب دی بدل دینی طبع، طبیعت دا طیب نظر کوئے نہ آیا۔ اُمت نبی رسول کہندے ہائے اُف ربا، ربی نور نظر کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ جیٹھ کہے میرا دھرم دا بدل کے آگیا چکر، چکرورتی دینے ہلایا۔ دھرم دی دھار وچ رہن دیواں کوئے نہ فقر، فقرہ حق نہ کوئے سنایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد محمدیاں نال لگاؤنی ٹکر، ٹاکرا دیکھنا چائیں چانیا۔ چار یاری شریںی ونڈے گڑ شکر، شکر یہ کرے بے پرواہیا۔ جس نے صدی چودھویں دا ورقہ پلٹنا پتر، پتر کا دئے دکھانیا۔ جس نے ہلاؤنے پٹھان لکھ ستر، بہتر نال وڈیانیا۔ کسے دا چلنا نہیں کوئی یتن، یتھار تھ اپنی کار کمائیا۔ سارے بیٹھے کنڈھی اُتے پتن، ونجھ مہانا دس کوئے نہ پانیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا صدی چودھویں سب نوں آوے متھن، نام مدھانا کندھ اٹھانیا۔ کلج دی اتنم کہانی کتھا آپے آوے کتھن، سنگر شبد شبد کرے شنوائیا۔ لیکھا جانے گو بند دھار پٹنے والا پاٹن، پت پر میثور نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیانیا۔ جیٹھ کہے اوتار پیغمبر گرو کرو چھیتی، چھتر دھاری نال ملائیا۔ اوہ دیکھو پُرکھ اکالا سب دا بنیا اکو بھیتی، پار برہم پر بھ بے پرواہیا۔ جس نے مذہباں والی دات تہاڈے ذریعے مات وپکی، بولی پنج تت کرائیا۔ اُس نے اتنم جوت پرگٹائی اچھی، اُچ گم اتھا اپنا حکم ورتانیا۔ سب نوں پاؤن والا پیچی، پیچیدہ اپنی کار کمائیا۔ اوہ دیکھو جوت

نرالی نور نورانی بھیکھی، بھیکھدھاری بنیا دھر دامہپا۔ جس دا اولٹرا اکو ویسی، ویس اولٹرا رہیا درڑائیا۔ جس نوں کہندے جگت جگت پردیسی، جگ چوکڑی کھیل کھلایا۔ اُس نے سب دی میٹنی شیخی، ملا شیخ مسانک رہن کوئے نہ پائیا۔ جس دی خاطر گوہند ڈلارے کیتے بھیتی، بھینٹا گیا چڑھایا۔ ماچھو واڑے دی سیج گیا لیٹی، ستھر یارڑا گیا ہنڈھایا۔ اوہ کھیل کرے اینکار اکی، اک اکل کار کماٹیا۔ جن بھگتاں بخش کے دھر دی ٹیکی، ٹلے مستک نام رماٹیا۔ دین مذہب سب دی پوری کرے ٹھکی، ٹھیکا پچھلا دئے چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کماٹیا۔ جیٹھ کہے میرا صاحب رنگ رنگیلا، رنگ رتڑا بے پرواہیا۔ جو بھگتاں بنے وسید، وصل دیوے نور الاہیا۔ ست سچ بنا قبیلہ، قبل از کھوج کھوجایا۔ جس نے بدل دینی تعلیم، گر اوتار پیغمبر طلبے دینے پڑھایا۔ حکم دس کے اک عظیم، عالی جاہ کرے شنوایا۔ ریتی رہن نہیں دینی کوئی قدیم، قدیم دامالک اکو حکم ورتایا۔ جن بھگت کوئی پھرن نہیں دینا وانگ یتیم، سر اپنا ہتھ لکایا۔ صدی چودھویں انت انت کر دینی ترمیم، حکم حکم وچوں سناٹیا۔ ہر جن رہے نہ کوئے نمگینا، غم خوار ہو کے دیکھ وکھایا۔ گرگھ رہے نہ کوئے کمینہ، کوچھے کملے گلے لگایا۔ اکو مان دیوے سری بھگوان نر مدینا، استری پُرش ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ ذرا کھیل تھہاوتے زمینا، شرع شرع نال ٹکرائیا۔ سب دا حق حقوق جانا چھینا، مالک نظر کوئے نہ آتیا۔ کوٹاں وچوں ہر جن ہوئے ورا نگیںہ، جوناگرک دے دھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک بے پرواہیا۔ جیٹھ کہے میری دُور دُور ڈنڈاوت، بدن بدننا سیس نوایا۔ میرا صاحب صحیح سلامت، صاحب اک اکھوایا۔ جس دا کلمہ نام نیامت، دیوے مان وڈیایا۔ رُوح بُت جس دی امانت، عملوں توں رہت دئے کرائیا۔ شبدی دھار دے ضمانت، جگت جہان ہوئے سہایا۔ محمد کوک پکارے بہڑی صدی چودھویں انت انت آونی قیامت، قیامگاہ نظر کوئے نہ آتیا۔ نبی نبیاں نال کرنی بغاوت، رسول رسولاں نال ٹکرائیا۔ رحمت دی کرے نہ کوئے سخاوت، دست ست نہ کوئے ورتایا۔ میتوں ایوں دسدا میرے پروردگار سانجھے یار انت میری اوہنوں اکو وار دینی دعوت، دعویدار رہن کوئے نہ پائیا۔ میرا کلمہ دے نہ سکے ضمانت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک بے پرواہیا۔ جیٹھ کہے اٹھ ست رنگے مار لے جھاک، سونہیاں لے انگڑایا۔

چو داں طبقات بھن دے تاکی، طاقتور نظر کوئے نہ آئی۔ جگت ویکھ لے بندے خاکی، خالص روپ نہ کوئے درسائی۔ سب دا منوآ ہویا عاتی، عقل بدھی
 نہ کوئے پتھرائیا۔ پر بھ دی منزل چڑھے کوئے نہ گھائی، گھانا دے تھاوں تھانیا۔ نیر ویکھ لے تیر تھ اٹھ ساٹھی، گنگا گوداوری جمنا سستی رووے مارے
 دھائی۔ مندر مسجد شودوالے تک لے ماٹھی، گرو دوارے اٹھ کھلایا۔ صاف دے نہ کایا پنج تت پوتر ماٹی، کوڑی کریا نہ کوئے گوائیا۔ نو کھنڈ دھرم دی
 رہی کوئی نہ ہائی، ہٹوانا ہٹ نہ کوئے چلایا۔ جھگڑاپے گیا ذات پاتی، آتم برہم نہ کوئے سمجھایا۔ سب نوں بھلیا کملاپاتی، گرنتھاں اُتے بیٹھے ایشٹ بنایا۔
 سنگر شبد بناوے کوئے نہ ساقی، جام پیالہ دھر کھ نہ کوئے چوائیا۔ آتم پر ماتم جڑیا کسے نہ ناتی، ناتواں ہوئی لوکائی۔ پر بھ دا کھیل تکنا اِتقائی، اِتقائیا اپنا حکم
 ورتایا۔ شبد کھنڈا برہمنڈاں اِکو وکھاوے لاٹھی، بھے بھو وِچ درڑایا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ دھر دے اَسو مارے پلاکی، سولاں کلیاں آسن اِک سہایا۔ جس
 دی کرشن لکھ کے گیا پاتی، پترکا اِک درڑایا۔ سو کھیل کرے پُرکھ اِبناشی، ہر کرتا اِگم اتھایا۔ چاروں کُنٹ ہونی اندھیری راتی، رُتڑی جگت نہ کوئے
 مہکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اِک ورتایا۔ ڈنڈا کہے میں سو پُرکھ نرنجن بنایا مینا، متر بے پرواہیا۔
 ہر پُرکھ نرنجن جایا اِک ایتنا، ترے گن توں باہر سو بھاپایا۔ اِیککار نکلیا انڈیٹھا، انڈیٹھی کار کمایا۔ آد نرنجن ویکھیا ٹھانڈا سیتا، سائتک ست رہیا ورتایا۔
 اِبناشی کرتا نکلیا جس دی وکھری ریتا، ریتوان اِک ہو آئی۔ سری بھگوان نکلیا جو آد جگادی مینا، متر پیارا دھر درگاہیا۔ پاربرہم نکلیا جو سچ دوار و سنیکا، درگاہ
 ساچی سو بھاپایا۔ سنگر شبد نکلیا جس نے جگ جگ بدلانی ریتا، سنجگ تریتا دواپر پچھلا پندھ مکائی۔ وشن برہما شو نکلیا جو گاؤن پر بھو دے گیتا، سنساری
 بھنڈاری سنگھاری اپنی سیو کمائی۔ جاں کجگ دھار دی آساتی لکھ چوڑاسی اندروں مارے چیکاں، سائتک ست نظر کوئے نہ آئی۔ بھيو جانے کوئے نہ جیو
 جی کا، جاگرت جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ جس پُرکھ اکال دین دیاں پروردگار سانجھے یار دیاں کردے گئے اڈیکا، اوتار پیغمبر گرو بھوکھتاں وِچ آئے رکھایا۔
 سو سب دیاں پیشین گوئیاں دیاں کرے تصدیقاں، شہادت شبد گرو بھگتایا۔ پچھلیاں کیتیاں اُتے مار کے لیکاں، لائن اگلی دے وکھایا۔ نیرن نیرا آپ
 دے نزدیک، دُور دُراڈا پندھ مکائی۔ جس نوں کہا لاشریکا، شرکت سب دی دے گوائیا۔ اُس دے وِچ حق دی اِک توفیقا، تحفہ نام والا دے ورتایا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر داہر، ڈھر دامالک اگم اتھاہیا۔ جیٹھ کہے میں پھرنا چڑھدا لہندا، بھجنا چائیں چائیا۔ عیسیٰ محمد
 ویکھنا کھندا، موسیٰ رنگ رنگایا۔ جگت جہان مندر ویکھنا ڈھندا، کوڑا گڑھ رہن نہ پائیا۔ اوتار گر بھانا ویکھنا سھندا، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ لکھ چوراسی
 اکو گاہ ویکھنا گھندا، کوڑا کرپا پیس پساہیا۔ محمد اُبھے ساہ ویکھیا لیندا، ہائے اُف میری ڈہایا۔ صدی چوڈھویں کلمہ کلمے نال کھندا، نبی رسول ویکھن تھاوں
 تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ڈھر دامالک اک اکھوایا۔ ڈھر مالک اک اکھوایا اے۔ نورِ الٰہی نور چکاؤندا
 اے۔ اللہ اللہ رُپ درساؤندا اے۔ امام اِماما ویس وٹاؤندا اے۔ زرگن نور جوت رُشاؤندا اے۔ سو پُرکھ زرنجن کھیل کھلاؤندا اے۔ پاربرہم برہم
 سمجھاؤندا اے۔ تارا چند نیر وھاؤندا اے۔ صدی چوڈھویں پنڈھ کون مکاؤندا اے۔ سنجگ سچ راہ تکاؤندا اے۔ کلجگ اپنی کل ورتاؤندا اے۔ دوہاں
 کھیل کون کراؤندا اے۔ جگت جہان ویکھ وکھاؤندا اے۔ بے پچان ونڈ ونڈاؤندا اے۔ نوجوان حکم سناؤندا اے۔ شرع شیطان میٹ مٹاؤندا اے۔
 دین مذہب کھنڈ کھنڈ کراؤندا اے۔ آتم برہم اک سمجھاؤندا اے۔ چم درِ شئی اِشئی دُور کراؤندا اے۔ سم بھاؤنا اک پرگٹاؤندا اے۔ خوشی غمی دُور
 کراؤندا اے۔ زرگن رُچی زرگن نال جُراؤندا اے۔ جن بھگتاں آتما کر کے سُچی، سچ سنجم اک سمجھاؤندا اے۔ بھاگ لگا کے کایا بُتی، بتخانے آپ
 وڈیاؤندا اے۔ ہر جن آتما رہے نہ سُتی، سوئی سُرتی شبد جگاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سناؤندا
 اے۔ سچ دا حکم اک سناؤندا اے۔ دین دِیال دِیا کماؤندا اے۔ بھیاو اگمڑا آپ کھلاؤندا اے۔ کلجگ کوڑی کرپا ویکھ وکھاؤندا اے۔ سنجگ ساچا آپ
 جگاؤندا اے۔ دھرتی دھرت دھول دھول سہاؤندا اے۔ عرش فرش ویکھ وکھاؤندا اے۔ برہمنڈ کھنڈ پڑدا لاہندا اے۔ انڈج جیرج اُتھج سیتج اپنی کار
 کماؤندا۔ توں میرا میں تیرا دس کے چھند، سوہنگ ست سرُپ سماؤندا اے۔ آتم پر ماتم بخش کے انند، انند انند اک پرگٹاؤندا اے۔ امرت دھار وھا
 کے گنگ، سر سرور اک نہاؤندا اے۔ جن بھگتاں جگت دوارے نو لنگھ، دسم دواہری سو بھاؤندا اے۔ جتھے نہ کوئی سورہ نہ کوئی چند، منڈل نور
 آپ رُشاؤندا اے۔ آتم سچ سہا پلنگ، بن پاوا چول وڈیاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار

کماؤندا اے۔ سچ کرنی کار کمائیگا۔ دین دیاں دیا کمائیگا۔ جن بھگت ہو رکھوال، سر اپنا ہتھ ٹکائیگا۔ جنہاں پوہ نہ سکے کال، مہاکال سیس نوایگا۔ رائے
 دھرم بچھ نہ سکے سوال، پترکیت اکھ نہ کوئے اٹھائیگا۔ وشن برہما شو خوشیاں وچ وجائے تال، تلواڑا اکو نام درسائیگا۔ جن بھگتاں پھل لگا کے آتم ڈال،
 بھلواڑی ڈھر دانام مہکائیگا۔ بوٹا لا کے مات لوک وچ سنگھ پال، پالنا کر کے آپ دکھائیگا۔ جس دا کھیل ہونا برہمنڈاں کھنڈاں توں باہر ویشال، ویشیاں
 والی حد گوائیگا۔ کلجک وچ سنجک بدل دینی چال، چاروں کنتھم سنائیگا۔ گرگھیاں توڑ کے ترے گن جنجال، جاگرت جوت ڈمگائیگا۔ راتی ستیاں دے
 جاگدیاں سدا کرے سنبھال، سمبل بیٹھا ویکھ دکھائیگا۔ آپے بچھے مریداں حال، مرشد ہو کے اپنی کار کمائیگا۔ لیکھا مکا کے شاہ کنگال، اعلیٰ ادنیٰ اکو
 رنگ رنگائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیگا۔ وساکھ کہے میں اُس پر بھو نوں جھکاں، جس نوں
 جھک جھک سارے سیس نوایا۔ میرا سمت شہنشاہی ست دا پینڈا مکا، مکمل دیاں درڑایا۔ آگے پر بھ دا جیٹھ ڈارا اٹھا، اٹھ کے لئی انگڑایا۔ اپنیاں
 دوویں کھول کے مٹھاں، پنچے لئے پھیلایا۔ جے پرکھ اکالے تٹھا، مہربان مہر نظر ٹکایا۔ اپنا بھگت لکھا رہن نہ دیویں کسے گٹھا، نو کھنڈ پر تھمی وچوں لینا
 جگایا۔ تیری دھاروں رہے نہ ٹھا، ٹٹیاں لینا جڑایا۔ ناتا پیار رہے نہ چھٹا، چھٹکی لو لینی لگایا۔ کتے بھگتاں نوں پھیریں نہ وچ ترے کٹی والی گٹھا، ایڑا
 پنکل سکھمن وچ بھوایا۔ سہنسر دل کول لائیں کدے نہ رچا، رچنا اپنی دینی دکھایا۔ جس دا دوارا سب توں اچا، دسم دواہی پہلا قدم ٹکایا۔ پھیر اُجل
 کر کے کھا، مہربان ہونا سہایا۔ تھر گھر تیری پڑھے پریم دی ٹکا، آتم پر ماتم راگ الاہیا۔ پھیر سکھنڈ دوارے اپنی گودی لینا چکا، پنا گود توں گود سہایا۔
 سدا سدا سد تیری دھار وچ رہے ستا، سویا بھگت نہ کوئے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سچ تیری سرناہیا۔
 جیٹھ میں ساچی دیا کماواں گا۔ جن بھگتاں کھیل کھلاواں گا۔ کایا کاپی ویکھ دکھاواں گا۔ اندھ اندھیری رات مٹاواں گا۔ سنجھ سویر اک دکھاواں گا۔
 مہربان ہو کے اپنی مہر کماواں گا۔ کلجک کوڑ کر یا کر کے (ڈھیر)، بھانڈا بھرم بھو بھٹاواں گا۔ ناتا توڑ کے انڈج جیر، اُتھج سیتج وچوں باہر کڈھاواں گا۔
 لیکھا رہے لکھ چوراہی نہ گیر، گیرا گیرے وچوں بدلاواں گا۔ اکو وار سب دا لیکھا دے نہیر، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈاواں گا۔ نام دے چاڑھ کے اپنے بیڑ،

بیڑا اپنے کندھ ٹکاواں گا۔ آپ ہو سنگر شبد دلیر، دو جہاناں پندھ مُکاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی نظر اک اٹھاواں گا۔ جیٹھ، بھگت سہیلے دیواں تار، تار نہار اک اکھوائیا۔ آتم پر ماتم بن کے یار، یارانہ دُھر دا دیاں نبھائیا۔ تتاں اندر دے ادھار، بن تتاں ہوواں سہائیا۔ خادم ہو کے خدمتگار، جن بھگتاں سیو کمائیا۔ آتم برہم کر پیار، لیش چپو رنگ رنگائیا۔ سنگر شبد شبد سنگر ہو کے پاواں سار، مہاسار تھی ہو کے کھیل کھلائیا۔ رتھوا ہی بن کے اگم اپار، الکھ اگوچر اپنی کار کمائیا۔ چوڑا سی وچوں کڈھ کے باہر، گپت ظاہر اپنا رنگ رنگائیا۔ اگو گھر دکھاواں سچا دربار، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ جتھے جھکدے پیغمبر گر اوتار، وشن برہما شو سیس نوائیا۔ کروڑ تیتسیا سُرپت اند دُوروں دُوروں کرن نمسکار، دُور دُراڈے تکن چائیں چاننیا۔ جن بھگت سہیلے اُس منزل پُچاواں جتھے زرگن نور جوت اُجیار، جوتی جوت وچ ملایا۔ اوتھے ناد شبد دُھن سارے ہو جان بھسمار، سُنن سناؤن والا رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوارا اک سہائیا۔ جیٹھ اوہ دیکھ پر بھ دے سٹ دُلا رے، گرگھ سوہنے نظری آئیا۔ جیہڑے رہنے نہیں مات کوارے، آتم پر ماتم لینئی پرنائیا۔ جنہاں نوں وساؤنا سچھنڈ دے سچ محل مینارے، جتھے اگو نور جوت رُشنائیا۔ سور یہ چند نہ کوئے اُجیارے، منڈل منڈپ نہ ڈمگائیا۔ اگو کھیل سچّی سرکارے، شہنشاہ اگو سو بھاپائیا۔ جتھے پڑھنے پین نہ وید چارے، شاستر سمرت اکھراں والی نہ کوئے وڈیائیا۔ سو بھاؤنت سو بھاپائے ایکنکارے، اکل کل دھاری نظری آئیا۔ جس دا زرگن جوت نور نہ کلنک اوتارے، کل کلکی بے پروا ہیا۔ اوہ دیکھے وگسے پاوے سارے، مہاسار تھی آپ ہو آئیا۔ اوہ تکی دوس آؤندا ستاراں ہاڑے، دو جہان ہاڑے کڈھن تھاؤں تھانیا۔ جس نے اوتار پیغمبر گر بنائے جگت دے لاڑے، لاڑی دھرم دھار پرنائیا۔ اُس نے چار کُنٹ دیکھنے اکھاڑے، کھنڈا کھڑگ کھڑگ کھڑکائیا۔ کھیل ہونا اپر اپارے، اپر پر سوامی دے سمجھائیا۔ محمد مشورہ کرنا نال چار یارے، چار یاری متا پکائیا۔ پھیر دیکھنے گوہند دے پنج پیارے، پنچم پنچم کھوج کھوجا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ جیٹھ اوہ دیکھ ہاڑھینہ کر کر آؤندا پُھرتی، پُھرتیلا رُوپ وٹائیا۔ ستاراں ہاڑ نوں جن بھگتو اگو کرنی سرتی، سرت پر بھ دے چرناں وچ ٹکائیا۔ ماجھے والیو تہاڈے ہتھ وچ پھڑیا ہووے لیکھ لکھ کے تُرکی، تُرت اپنی کار کمائیا۔

دوآبے والیو آشا لکھنی تیاں گتیاں اُتے محمدی، ساڈھے تِن ہتھ لمبائیا۔ مالوے والیو لیکھ لکھنا سرشتی جاندی رڑھدی، آگے ہونہ کوئے اٹکائیا۔ جموں والیو تساں لیکھ لکھنا ویکھو کھیل پر بھو چور دی، جو چوری لکھ چوراسی نالوں رہیا کمائیا۔ نال اک سو اک ہتھ لمبائی رکھنی سوتر دے ڈور دی، اک زیرو اک نال وڈیائیا۔ ماجھے والیو تساں چھتری بناؤنی کھنچ مور دی، مہرے پر بھ دانام لکھائیا۔ دوآبے والیو تہاڈے وچوں اگی گڑگھاں دی دھار ہونی دوڑ دی، بھجو واہو داہیا۔ مالوے والیو تساں شکل بناؤنی براہمن گوڑ دی، مل سنگھ داروپ لینا بدلایا۔ جموں والیو تساں لیکھ لکھنا اگی گڑگھاں سانوں پیاس پر بھو ملن اوڑ دی، اوڑک دھیان لگایا۔ ماجھے والیو کھیل کرنی اگی گڑگھاں گھوڑ دوڑ دی، آسو تنگاں نال کسائیا۔ دوآبے والیو اک شکل بناؤنی جوہڑ دی، جل پرات وچ لکھایا۔ مالوے والیاں وست وکھاؤنی توڑ دی، کالیاں توڑیاں اکیاں بیپیاں سر لکھایا۔ جموں والیو تساں گپ لکھنی پھوہڑ دی، زور دی کہندے آؤنا ویکھو کھیل دھر دے ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے پر بھو میرا لیکھا کرنا وڈا، وڈے دینی وڈیائیا۔ سب دے مستک تیرا تیر نشانہ ہووے گڈا، گاڈ لکھنا چائیں چائیا۔ جموں والیو پچھلا بھل نہیں جانا خالی ڈبا، لے کے آؤنا لال رنگ رنگایا۔ ماجھے دوآبے مالوے اک اک نے پلو ہووے بدھا، تِن گڑگھ لینے جگائیا۔ اوہناں دے ہتھ وچ پھڑیا ہووے گدھا، گداگراں داروپ درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیری بھگوان والی گئی ہووے سبھا، بھگوان ہو کے بھاگ سب دے دینے جگائیا۔

★ ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۷ ہر جیت سنگھ دے پتر نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

جیٹھ کہے میرا جگت مہینہ، ماس دھر داسو بھاپائیا۔ میرا کھیل تکدے وشن برہما شو تینا، تریلوکی دھار دھیان لگایا۔ اوتار پینمبر گڑ کہن آمینا، پریم وچ اپنا راگ سنایا۔ جن بھگتاں انتر ٹھانڈا ہووے سینہ، سیتل امرت دھار وہایا۔ سنگر شبد کھیل اگما کینا، کرنی کرتے کار کمائیا۔ کرپا کیتی اُتے گڑگھ

سنگھ جینا، جو جیون سنگھ تیغ بہادر سیس لیا اٹھایا۔ کھیل دیکھے دانا پینا، داتا دانی دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ جیٹھ کہے میرا لہنا دینا باقی، ہر کرتا آپ چکایا۔ گرسکھ تن توں تن مل گیا خاکی، مانو مانکھ مانس رنگ رنگایا۔ سنگر شبد بن گیا ساتھی، سگلا سنگ سنگ نبھایا۔ پُرکھ اکال کرپا کرے کملاپاتی، پت پر میثور دیا کمایا۔ دھرم دی دھار بخشے حیاتی، جیون جگت جگت چترایا۔ مہربان مہر کرے آپ ابناشی، ابناشی اپنا حکم ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکایا۔ جیٹھ کہے میرا لہنا دینا کوٹن وچ سہنس، گنتی گنت نہ کوئے گنایا۔ میرا لیکھ نال بھگت بھگونت، ساچا سنگ بنایا۔ ہر جن تکاں روپ ہنس، گرسکھ نظری آیا۔ جیون داناں ہووے ہر ہنس، ہر ہنس سنگھ سنگھ سرنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگت سہائے اپنا ہنس، سرنس اپنا رنگ رنگایا۔

★ ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ے کپور سنگھ دے نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

جیٹھ کہے ناردائوں کیوں پھریں لکا، لقمہ ویکھ جگت لوکایا۔ نارد جھٹ جیب چوں کڈھ کے رقع، رکاوٹ بنا دتا دکھایا۔ میں چار جگ کدے نہیں ستا، آلس نندرا وچ کدے نہ آیا۔ میں تکن گیا چار یاری دا غصہ، یرانیاں وچ دھیان لگایا۔ پیغمبراں ویکھیا جسا، جو جسم جگت اکھوایا۔ محمد دی لباں ویکھیاں مچھاں، جو ذنی دین کٹایا۔ حقیقت دی دھار ویکھیا حقہ، حکم بے پرواہیا۔ چاروں کُنٹ اُمتی پیندا مُکا، مکمل دیاں سناپیا۔ جس کارن کپور دا بازو ٹٹا، ٹٹیاں ویکھ دکھایا۔ دُھر دا تیر انیالا چھٹا، آگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ پر بھ دا کھیل ویکھنا پٹھا، پٹھی کل ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سناپیا۔ جیٹھ کہے ناردائوں کتھے رہوں پھر دا، پھرت پھرت پندھ مُکایا۔ نارد کہے میں راہ تکدا چر دا، پورب دھیان لگایا۔ کس بدھ کھیل ہووے میرے پر دا، پیا پریتم کھیل کھلایا۔ حکم سندیسہ دیوے گھر تھر دا، تھر گھر واسی سو بھاپایا۔ میرا ہنچھو رہیا کردا، نیز نیناں

نیر وہائیا۔ جگت گیترا رہیا گڑدا، گیتڑے وچ لوکائیا۔ ہن کھیل ویکھنا محمد موسیٰ کس طرح بھڑدا، ٹکڑا مت نال رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ نارد کہے جیٹھ توں کیوں رہیا تپدا، تپش رہی جلائییا۔ کیوں نہیں اک اک دا نام چپدا، چپ کے دے سنائیا۔ کیوں سنسار وکھ روپ ہو یا سپ دا، مایا ڈسنی ڈسے تھاؤں تھانیا۔ کیوں بیڑا بھریا پپ دا، پتت پنت نہ کوئے بنائیا۔ کیوں مان گیا ست دا، ست نہ کوئے رکھائیا۔ کیوں سننوکھ گیا دھیرج جت دا، جٹا جوٹ رہے گر لائیا۔ کیوں سنسار ونجارا ہو یا کوڑ ہٹ دا، کوڑی کریا ونج وکھائیا۔ تیتوں پتہ نہیں تیرے وچ روپ دھریا پر بھ جٹ دا، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ جو پچھلے لیکھے کڈا، کٹاکش اگلا نام رکھائیا۔ جھگڑا مٹے دوتی پھٹ دا، پھٹیاں اُتے سرب لٹائیا۔ پرکاش کرے لٹ لٹ دا، نور نورانہ نور الاہیا۔ مالک ہو کے گھٹ گھٹ دا، ویکھ وکھانے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ جیٹھ کہے نارد میں سچ دساں آج، سچ نال سنائیا۔ بھگت بھگوان دا دھرم چلے سماج، بھگت بھگت نال مل کے وجے ودھائیا۔ استری پُرش دا جو ساجن دتا سماج، جوڑی جگت جہان جنائیا۔ جس کارن کپور نے مار ماری راج، راج راجان ویکھ وکھائیا۔ ایہہ لہنا دینا گو بند باز، بازاں والا ہوئے سہائیا۔ پریم دی پریم وچ ماری آواز، آہ آہ وچوں پرگٹائیا۔ سچ سوامی دتی داد، دیاوان ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ جیٹھ کہے میں دساں سچی بات، سچ نال سنائیا۔ بھگت بھگت دا جڑے نات، نارکت سو بھاپائیا۔ اک دوجے دا دین سچا ساتھ، سگلا سنگ رکھائیا۔ ست دھرم دی ستجگ چلے گاتھ، گھر گمبھیر آپ پرگٹائیا۔ دھرم دی دھار اک دوجے نال دین آکھ، غصہ گلہ نہ کوئے رکھائیا۔ گرگھ گرگھ کدے نہ ہوئے کوئے گستاخ، گلہ جانے نہ کوئے رکھائیا۔ ایہہ رام سیتا دا واک، جو بن وچ گئے سنائیا۔ ایہہ کرشن دی سہنجی رات، جو رادھا دتا جنائیا۔ حکم سندیہ دے کے ساکھیات، ست ست پرگٹائیا۔ جس ویلے کلجگ انت آوے پُرکھ ابناش، ہر کرتا دھردر گاہیا۔ جن بھگتاں منڈل پاوے راس، گوپی کاہن کاہن سمجھائیا۔ حاضر ہو کے آپ، اپنا کھیل کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ نارد کہے میں آخری دسن آیا بن کے داسی، داستان ستجگ دیاں جنائیا۔ میتوں حکم دتا

پُرکھ ابناشی، ابناشی کرتا رہیا سناٹیا۔ دھرم دی دھار مُجّت دا کھیل تماش، طع جگت کوڑ لوکائیا۔ جو ہر جن ہر دیوں پر بھ دا ہوئے سواسی، ساہ ساہ رسنا
 گائیا۔ اُس دا اِکو سدا ساتھی، جو سگلا سنگ نبھائیا۔ جس کارن رام سنگھ نوں چڑھایا اُپر ایراپت ہاتھی، شبد سندیسے وِچ جنائیا۔ کھانا پینا جگت ملی نہ داتی،
 گھر بار نظر کچھ نہ آئیا۔ اِکو منزل دسّ کے واٹی، پندھ رہے نہ رانیا۔ جن بھگتو بھگوان دی دُھر دی واٹی، پینڈا دتا سمجھائیا۔ استری مرد پر بھ دے بھگت
 سب نے مٹی آکھی، بن اکھراں آکھ جنائیا۔ پچھلی پچھے دی بخش گُستاخی، عُصّے گلے دتے گوائیا۔ نارد کہے میرا کھیل سَت سچ دی راتی، رُترئی نال مہکائیا۔
 میں دیکھے تن وجود خاکی، تتاں کھوج کھوجائیا۔ چھیاں گھراں دے چھ گُرسکھ بن کے اِک جماعتی، بھجے واہو داہیا۔ میں گھماؤندا رہیا لاٹھی، چاروں
 طرف بھوائیا۔ چڑھدا رہیا گھاٹی، منزل منزل قدم اُٹھائیا۔ اِکو نُور دِسیا اِکو جوت جوت دا جاتی، جوتی جاتا اِک اکھوائیا۔ اِکو کول نین اِکو کملا پاتی، پت
 پر میثور بے پرواہیا۔ جس دی سوگند راج نے کھادھی، قسم قسم نال سناٹیا۔ اُس دی بھے وِچ ڈر وِچ چھن انتر اندر لگی سادھی، سماں سمجھ کسے نہ آئیا۔
 میری دروپت وانگ رکھ لاجی، لاج تیرے ہتھ دکھائیا۔ میرا ناتا کپور نال جگت سماجی، آتما تیرا نُور سو بھاپائیا۔ پُرکھ اکال دے کے داتی، دیاوان ہويا
 سہائیا۔ اگے واسطے ہر سنگت سدا رہے جاگی، جاگرت جوت جوت رُشناٹیا۔ کرودھ لگے کسے نہ آگی، اگنی تت نہ کوئے جلاٹیا۔ گُرنکھ گُرسکھ دھن دھن
 دھن وڈے وڈ بھاگی، جنہاں دے بھاگ پر بھ نے دتے بنائیا۔ انتر نام دے ہوئے راگی، پر ماتم آتم ڈھولا گائیا۔ جتھے کوئی نہیں سوال جوابی، جھگڑا
 دے نہ کوڑ لوکائیا۔ مُجّت نہیں عشق حقیقی تے مجازی، مزہ سب توں باہر چکھائیا۔ اوتھے شرکت شریکت شرع جگت دی کاہدی، قادر قُدرت اِکو نظری
 آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، جن بھگتاں ہر دے رہیا
 سادھی، سادھنا سچ دی سَت جنائیا۔

☆ ۲۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۷ چیلہ سنگھ، گرچرن سنگھ، اجیت سنگھ، پرکاشو دیوی جموں، امر و دیوی، سورنو دیوی، لیلہ و ننتی، ننتی، و ننتی، راج سنگھ ہم راز

پُر، رام کور چھب، سدرو دیوی دمانہ، جیون سنگھ امبارائے، کرمو دیوی گھگریل، باز سنگھ مٹو آ جموں شہر ☆

صدی چوڈھویں کہے میری آشنا کرے واہ واہ، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ بے پرواہی نورِ الہ، عالمین تیری سرنائیا۔ نورِ نورانے حق خُدا، خالق خلق وڈ وڈیائیا۔ پیغمبراں لہنا پور رہیا کرا، حضرت حاضر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ سب دی قبول کری دُعا، دو جہان تیری سرنائیا۔ جن بھگتاں بخش کے سروپا، پگڑی سیس لُکائیا۔ زرگن دھار ہو سہا، سہانتا کرے تھاؤں تھانیا۔ اٹھ کے تکه آدم باوانال حوّا، اماں امڑی روپ وٹائیا۔ کعبے اکھ رہے اٹھا، نیز نین نین بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، در تیرے آس رکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میٹوں آئی ہاسی، ہس کے ہستاں کیٹاں دیاں سنائیا۔ میں ویکھی تیری کھیل ابناشی، ابناشی کرتے بے پرواہیا۔ سندیسہ دیوے عیسیٰ جو چڑھیا پھاسی، فیصلہ حق حق سنائیا۔ محمد دی پکار کرے خواہشی، خالص حکم رہی سنائیا۔ کلمہ کلمہ ویکھے انادی، ناد انادی رہیا درڑائیا۔ بھڑی بنا بھگتاں توں جگت جہان ہوئے بربادی، بدی دا لیکھا سکے نہ کوئے مٹائیا۔ پیغمبراں دی انکڑیاں والی پوری ہوئے آبادی، لیکھا شرع نہ کوئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں محمد داتکیا اشارہ، بن نیناں نین اٹھائیا۔ جو حکم سندیسہ دیوے ظاہرا، ظاہر ظہور حکم درڑائیا۔ نی کملیئے اٹھ ویکھ کی جھگڑاپینا وچ قاہرہ، کائنات راہ تکائیا۔ جس دانو سو پُرانوے میل دا ہونا دائرہ، چاروں گنٹ کھوج کھوجائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد دے سکے کوئی نہ پہرہ، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ شرع شرع نال کرے مشاعرہ، مشورہ کلمے والا سمجھائیا۔ جگت جہان سنے کوئے نہ بہرہ، نادی دُھن نہ کوئے شنوایا۔ حکم دیوے گبھیہر گہرا، گہر اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چُکائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھی کھول کے تاکی، پردہ پردے وچوں چُکائیا۔ دُھر دایار چڑھیا اُتے راکی، راکب ہو یا بے پرواہیا۔ جس دا کھیل ورتے اتفاقی، اتفاقیہ اپنی کار کمائیا۔ جیو جہان خلق ویکھے اخلاقی، مخلوق پھولے تھاؤں تھانیا۔ چار یار تکه بے اتفاقی، نفاق ویکھے خلق خُدائیا۔ پردہ لاہوے حق محرابی، محبوب اگم

اتھاہیا۔ لیکھا جانے پُن صوابی، سبھا تکے نُورِ اِلاہیا۔ جیو جہان ویکھے شرع کبابی، کعبیاں اندر پھول پھولائیا۔ آتم دھار تکے ربانی، رحمت اپنی سچ کماہیا۔ سجن میت ویکھے احبابی، متر پیارے کھوج کھوجائیا۔ عشقِ حقیقی ویکھے مجازی، بھجو ابھیدار ہے نہ رائیا۔ شرع دا شرع نال پیار نہ ہووے امدادی، عملاں توں باہر دین ذنی رووے مارے دھائیا۔ کچھ لیکھا قاہرہ نال بغدادی، بغلگیر پلّو جان جھڈائیا۔ موسیٰ کھیل کرے جوہی، عیسیٰ وچولا ہو کے ویکھے چائیں چائیا۔ ایہہ لہنا دینا نہیں کوئی کتابی، کتب خانیاں وچوں ہتھ کچھ نہ آہیا۔ بدھی عقل نہ کوئے اُستادی، عالم علم نہ کوئے چترائیا۔ ڈھولاگیت کوئی نہیں راگی، صفتی صفت نہ کوئے صلاحیا۔ دُھر دا تھم تھم الہی اہلادی، عالمین آپ درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں ویکھے پگڑیاں نال دُپٹے، پر بھ دوہری کھیل کھلایا۔ دروہی خدائے منسوخ کر دینے پٹے، پٹے والا لیکھا دے چکایا۔ سب دی آبرو ملنی وچ خاک ماٹی والے گھٹے، گھاٹا پور نہ کوئے کرائیا۔ خوشیاں دن کوئی نہ ٹپے، ٹاپوآں والے روون مارن دھائیا۔ سب دے چیتھر ہونے پھٹے، تن شنگار نہ کوئے دکھایا۔ شاہ سلطاناں ہردے ہونے تپے، تپیشتر تریپت نہ کوئے کرائیا۔ اکو کھیل کرنا اکھراں وچوں پپے، پاربرہم پر بھ اپنی کار بھگتائیا۔ لہنا دینا تکنا جگت جہان مدینے کئے، مقبریاں وچوں پیغمبراں آسا رہی سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک نُورِ اِلاہیا۔ صدی چوڑھویں کہے میرے اندر آیا ہلارا، انتشکرن لئی انگڑائیا۔ میں تکیا پر بھ داسُت دُلارا، سنگر شبد بے پرواہیا۔ جیہڑا آد انت کوارا، چار جگ لاڑی نہ کوئے پرناہیا۔ لکھ چوڑا سی بنے سہارا، سہانک اکو سو بھا پائیا۔ حکمی تھم کرے ورتارا، نہ کوئی میٹے میٹے مٹائیا۔ اوتار پیغمبر گروآں دے ادھارا، ادر اندر ہوئے سہائیا۔ نام کلمہ دے پیارا، شبد شبدی ناد سنایا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن بنے لکھارا، اکھراں میل ملائیا۔ زرگن سرگن ہو کے کھیل کرے سنسارا، تت تتاں نال ٹکرائیا۔ سو تھم سندیسہ دیوے اپنی دھارا، دھرنی دھرت دھول دھول رہیا درڑائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد ویکھو انت کنارا، چاروں گنٹ اکھ گھلایا۔ اُمت نیا دسے نہ کوئے سہارا، کلمہ چچو ونجھ نہ کوئے اٹھایا۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا لیکھا جانے پروردگار، سانجھیا ویس وٹائیا۔ جس نوں سجھیاں وچ سب نے کیتی نمسکارا، ڈنڈاوت وچ اپنا آپ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اک اھوائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں نیرن اکھ لئی اگھاڑ، خوشیاں دیکھ دکھائیا۔ پُرکھ اکالا تکیا ڈھر دالار، نوجوانا مرد مردانہ نورِ الاہیا۔ جس دانور اتر پورب پچھم دکھن پہاڑ، دشا اپنا رنگ رنگائیا۔ جو جگ چوڑی دیوے اجاڑ، سبج تریتا دواپر کلجگ اپنی کھیل کھلایا۔ میرا لیکھا جس نے لکھاؤنا ستاراں ہاڑ، ہاڑا میری اک ڈہائیا۔ سمیں دامالک سماں رہیا تاڑ، تاڑی جگت والی کھلایا۔ کوڑ کر یا دے پچھاڑ، پچھم والے لئے اٹھایا۔ متا چبائے اپنی داڑھ، موہ وکار دے مٹایا۔ جن بھگتاں پائے سار، مہاسار تھی ہو کے دیکھ دکھائیا۔ زرگن نور دے دیدار، جوتی جاتا نظری آئی۔ لہنا دینا پورا کرے لیکھا سنگ محمد چار یار، یار یارانہ دیکھ دکھائیا۔ راہ تکیے قطب ستار، سطر، سطح بندی اکھ اٹھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنگ نرائن زر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی ایکا ایک ایکنکار، اکل کل دھاری اپنا حکم ورتایا۔

☆ ۲۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ے گردت سنگھ، سنسار سنگھ، بچمن سنگھ، بھاگ کور، شاہنی دیوی، بی بی جیتو، بنتی دیوی، گیان چند خیر ووال، کھوجو رام، روہلو رام، گیان سنگھ نوال چک، بھاگ سنگھ ملک کیمپ، پورن چند، بھاگ سنگھ، رسال سنگھ مناوڑ، اندروں نگیال، پرکاشو دیوی، طوطی دیوی، پرتاپ سنگھ، ایشر سنگھ، پرکاش سنگھ دڑ، جھنڈو رام جوڑیا، چھب ضلع جموں ☆

پگڑی کہے میں بھگتاں سیس بنی پگ، پگ پر بھ دے سیس نوائیا۔ کرپا کرے سورا سرگ، سوربیر نورِ الاہیا۔ کوڑ کر یا جس بھجھاؤنی اگت، ترے گن اتیتا اپنی دیا کمائیا۔ ہر جن ہنس بناؤنے گگ، کاگ ہنس روپ دکھائیا۔ درشن دینا اُپر شاہ رگ، رگھوپت اپنا پڑدا لاہیا۔ سچ دوار کراؤنا حج، حاجت اور رہے نہ رائیا۔ جگت جہان رکھنی پت لج، مہربان سر اپنا ہتھ کٹایا۔ مان وڈیائی بخش کے جگ، جاگرت جوت جوت درسائیا۔ نام ندھان پیا کے مدھ، مدھر دھن اک سنایا۔ ورن برن دی میٹ کے حد، حدود آتم برہم جنایا۔ پچھلی کرنی کرم کانڈ دی کر کے رد، کرم دا لیکھا دے مکائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک بے پرواہیا۔ پگڑی کہے میرا کھیل وچ سنسار، ہر سنساری آپ کرائیا۔ خوشیاں وچ تلکن تیی اوتار، رادھا کرشن وجے ودھائیا۔ موسیٰ عیسیٰ محمد خوشی وچ کرن دیدار، بن نیتز لوچن نین اکھ کھلائیا۔ گر دس ہو ہوشیار، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ جس نوں جھک کے کردے رہے نمسکار، ڈنڈاوت بندنا سجدے سیس نوایا۔ سو مالک خالق پروردگار، سانجھا یار اگم اتھاپیا۔ سب دے لہنے دینے رہیا وچار، جگ چوکڑی لیکھا جانے چائیں چانیا۔ سبجگ تریتا دواپرو چھڑیاں دے ادھار، میل ملاواں سبج سُبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا اھم اک ورتائیا۔ پگڑی کہے میں بھگتاں سیس سوہنڈی، کرپا کری سری بھگوان۔ لیکھے لا کے کایا مائی وچوں چنڈی، زندگی زندگی وچوں ہوئی پروان۔ دُھر دی دھار بن بخشنڈی، بخشش کیتی نوجوان۔ اگے حالت ہووے کسے نہ مندڑی، چوراسی وچ نہ کوئے بے حال۔ نیتز اکھ رہے نہ اندھڑی، لوچن نور بے مثال۔ انتر واسنا رہے نہ گنڈی، سرتی شبد لئے سنبھال۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک مالک اک مہربان۔ پگڑی کہے میں دیکھاں چاروں گنٹ، نرگن سرگن دھیان لگائیا۔ نگاہ ماری وچ بیکنٹھ، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ پھیر ویکھیا کاگ بھسند، جو دھیان دھیان وچوں جنائیا۔ جس دے کول نہیں کوئی جگیا سوآں دا جھنڈ، سرگن روپ نہ کوئے درسائیا۔ جس نے اشارہ کیتا سنگر چرن سرور گنڈ، گھر گبھیر جنائیا۔ جس دا دھیان دھریا کرشنا کاہنا نین موئد، مکند منوہر لکھی نرائن نر ہر اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا رہیا ملائیا۔ پگڑی کہے میں بھگتاں اندر تکاں مستی، بن نیناں نین اٹھائیا۔ جنہاں دے گرہ پر بھو دی ہستی، ہست کیٹ روپ درسائیا۔ نج نیتز ہویا درسی، درس دیدار بے پرواہیا۔ مالک بن کے عرشی، عرشی پریتم ویس وٹائیا۔ پرگٹ ہو کے اُپر دھرتی، دھرتی دھرت لیکھے رہیا لگائیا۔ دو جہاناں بن کے ندھ پرتی، پت پر میثور اپنی کار کمائیا۔ چار جگ دے گر اوتار پیغمبراں بھوکتاں والی ویکھے پرچی، پراچین دا لیکھا دے چُکائیا۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ کھو جے چراگاہاں چرچیں، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنا بھو چُکائیا۔ وشن برہما شو دی جانے عرضی، جو آرزو آدانت دتی درڑائیا۔ صدی چودھویں انتم پُرکھ اکالا دین دیا لا پروردگار اپنی کرے مرضی، دوسر سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ جن

بھگتاں مہربان ہو کے بنے غرضی، غرض اِکواکِ درڑا ئیا۔ کلجگ اتم میٹے اندھیر گردی، دھرم دی دھار اِک اُپجائیا۔ جگت شرع رہن نہ دیوے فرضی، فضل اپنا تھم سنا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامیلا لئے ملا ئیا۔ پگڑی کہے میں پر بھو دے پگ چٹاں، بن رسنا رس چکھائیا۔ سرشٹی دی درشٹی اندر گھنماں، گھنمن گھیرے دیکھاں کوڑ لوکائیا۔ من کلپنا کوڑی دیکھاں تئما، جو طبع ضمیر گئی بدلایا۔ صدی چو دھویں سمت شہنشاہی ست پر بھ دا تھم ورتنا دن جُمعہ، جمیعت جماعت سمجھ کوئے نہ پائیا۔ بقر عید والا رووے بلی ہو یا دُنا، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ کسے سمجھ نہیں آئی الف یے دے وچ کیوں حرف لکھایا نوں غناں، واہے دے دُہائیا۔ کل دامالک ہو کے کنا، خالق مخلوق پردہ لاپے تھاواں تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگت صوفی سنت فقیر بے نظیر کلجگ انت صدی چو دھویں ست دادے نمونا، جگت نمائش وچ نمودار آپ کرائیا۔

☆ ۲۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۷ گرنام سنگھ، سردار سنگھ، جگندر سنگھ، چچی دیوی، ہر بنس کور سپر، چچی دیوی موسیٰ چک، دیوی سنگھ، ہری سنگھ،

پرکاش چند، ٹھاکر داس، جیتو دیوی، پریتو دیوی میلو جندڑ، دولت رام کوٹلی، رنیاں رام کلوئے، خزان سنگھ رنبیر سنگھ پرا، سیوا سنگھ،

جاگیر سنگھ، بھگت سنگھ کیر پنڈ کرشنا دیوی برلا، شاہنی دیوی ماجرا، سنت سنگھ دیوان گڑھ، پنڈ سپر ضلع جموں ☆

پگڑی کہے میتوں وشنوں رہیا آکھ، وشو ویشیش دھیان لگائیا۔ اوہ تک پُرکھ ساکھیات، ہر کرتا دُھر درگا ہیا۔ جس نے بھگت بناؤنے پارجات، پاربرہم پر بھ اپنا رنگ رنگائیا۔ اتم پر ماتم جوڑے نات، ناتا بدھاتا اپنے نال رکھائیا۔ انتر نتر میٹے اندھیری رات، نچ نیتز لوچن نین کرے رُشنا ئیا۔ شبہ اگئی سنائے بات، باطن پڑدا آپ چکائیا۔ چار ورن بنا کے اِک جماعت، جملہ اکھراک سمجھائیا۔ دھرم دی دھار بخش اتفاق، اتفاقہ اپنا رنگ رنگائیا۔ جھگڑا میٹ کے ذات پات، دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جگت جہان وچوں دے نجات، نچ اپنا گھر درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک بے پرواہیا۔ پگڑی کہے مینٹوں برہما کرے اشارہ، برہم توں پرے دھیان لگایا۔ اوہ ویکھ کل کلکی اوتارا، اوتری اپنا ویس
 وٹایا۔ جس نوں جھکدے پیغمبر گر اوتارا، زرگن سرگن سارے سیس نوایا۔ اوہ لیکھا جانے سرب سنسارا، سنساری نیوں نیوں لاگے پانیا۔ جس دا
 زرگن نور جوت اجیارا، جوتی جاتا ڈمگایا۔ پرگٹ ہو دوجی وارا، دو جہاناں ویس وٹایا۔ مالک خالق بن پروردگارا، سانجھا اپنا تھم سنایا۔ جس دی یاد وچ
 پتے جگ چارا، چارے بانی چارے کہانی کھیل کھلایا۔ سو ویکھے وگسے پاوے سارا، ویکھنہارا نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 دھر دا ور، ہر داتا اگم اتھایا۔ پگڑی کہے مینٹوں شکر رہیا دس، داستان پچھلی رہیا جنایا۔ اٹھ ویکھ اپنی اکھ، بن اکھاں اکھ کھلایا۔ زرگن دھارست سچ،
 سچ ست وچ سمایا۔ جس بھاگ لگایا کایا ماٹی کچ، کنجن گڑھ دے وڈایا۔ لوں لوں اندر رہیا رنج، ساڈھے تن کروڑ سو بھاپایا۔ روپ بنا کے پریشور پت،
 پر ماتم آتم اپنی کھیل وکھایا۔ جو سب دی جانے مت گت، جانہار اک ہو آیا۔ جن بھگتاں لیکھے لاوے رت، رتی رت اپنے وچ سمایا۔ شبد اگمی مار کے
 سٹ، سوئی سرت لئے اٹھایا۔ دو جہاناں آیا ٹپ، اگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ وسنہارا گھٹ گھٹ، گھٹ دامالک بے پرواہیا۔ جس بھگت دوارا بنا کے اپنا
 مٹھ، مینارے دھرم دھار سہایا۔ جوتی جوت جگا کے لٹ لٹ، نور نورانہ ڈمگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک
 دیا کمایا۔ پگڑی کہے وشن برہما شو دسن اکٹھے، تے بیٹھے دھیان لگایا۔ چار جگ دے لکھے مٹن پٹے، پٹے والا نال ملایا۔ سب دے کرم کانڈ ہونے بٹیاں
 وچ بے، زیرو صفر نہ کوئے پترایا۔ جیہڑے کلمے نام رٹے، رٹا جگت وچ کرایا۔ جنہاں دے قاعدیاں قانوناں وچ کھادھے کٹے وچھے، پنچھیاں کھل
 لہایا۔ واسنا وچ پھرے نٹھے، دیناں مذہباں ونڈ ونڈایا۔ اتم پینڈے سب دے پٹے، ویلا وقت دے گواہیا۔ جو صفتاں وچ اکھراں وچ سطران وچ
 کوٹن کوٹ پر بھ دے نام چھے، کاغذاں اُتے رنگ رنگایا۔ اوہ صدی چودھویں انگیار وانگ تپے، دین دُنی رہے جلائی۔ پُرکھ اکالا دین دایلا ویکھنہارا سب
 دے کھتے، کھاتہ پھولے تھاؤں تھانیا۔ جس کارن گوبند جیکار بلایا فتح، فتح واکرؤ اک درڑایا۔ اُس دے اگے مشورے رہنے نہیں متے، مت متا تر دا
 ڈیرہ دیوے ڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چکایا۔ پگڑی کہے وشن برہما شو میرے ول رہے

تک، نیر نین نین اٹھایا۔ اٹھ دیکھ پر بھو جن بھگتاں دیوے حق، حقیقت پچھلی پھول پھولایا۔ واحد مالک ہو کے یک، یکطرفہ اپنی کار کماٹیا۔ دھیرج سنتو کھ بخشے ست، ست ستوادی برہم برہادی اپنا برہم سمجھایا۔ تتاں وچوں پچھان کے تت، تتوت دے وڈیایا۔ جن بھگتاں لیکھے لا کے رت، رتن امولک ہیرے لئے پرگٹایا۔ کلج اتم رکھے پت، پت پر میثور ہوئے سہایا۔ سب دی سانجھی کر کے مت، متر پیارا دے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامیلا لئے ملائیا۔ وشن برہما شو کہن پگڑی جن بھگتاں تک بھاگ، بھاگاں بھری اکھ اٹھایا۔ جنہاں دے گرہ دھرم چراغ، جوتی نور نور رشنائیا۔ جسم اسم رہے نہ آگ، اگنی تت گوائیا۔ انت بخشے اک ویراگ، ویری اندروں باہر کڈھایا۔ دھرم دی دھار دے تیاگ، ترے گن اتیتا ہوئے سہایا۔ گرگھ ہنس بنائے کاگ، کاگ ہنس روپ پرگٹایا۔ کرپا کرے مالک واحد، واہ واہ اپنی کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ داسنگ آپ نبھایا۔ وشن برہما شو کہن پگڑی اوہ تک اپنے نال دُپٹے لیڑے، در سچ ملے وڈیایا۔ اکومان ہست کیڑے، کیٹ کیٹاں ہوئے سہایا۔ دھرم دی دھار سب دے بنھے بیڑے، بیڑا اپنے کندھ اٹھایا۔ سوہنے سیس سہا کے چیرے، چری وچھننے لئے ملائیا۔ جن بھگتاں بدل آپ تقدیرے، تدبیر اپنی اک درسائیا۔ لکھ چوڑا سی وچوں کڈھ کے ہیرے، امولک رتن لئے اُپجایا۔ امرت دھار بخش کے نیرے، نرویر ہوئے سہایا۔ ہر جن ہر بھگت گرگھ گر سکھ ہوئے نہ کوئے دگیرے، چنتا غمی نہ کوئے رکھایا۔ پُرکھ اکال دین دیال آتم پر ماتم ناتا جوڑیا پاتشاہ وزیرے، در ساچے سو بھاپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چو کڑی کھیل کھلائے دھیرے دھیرے، دھیرج دھرواس پُرکھ ابناش، جن بھگتاں آپ جگایا۔

☆ ۲۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۷ تیج بھان، شو سنگھ، گوڑھا رام، رام چند، امر دیوی، چرن داس، سوبھا سنگھ، کیسری دیوی، پریم چند، سردار چند،

گرارام، کرشن لال، رویلا رام، بیلو رام، نانک چند، نندو رام، فقیر سنگھ، پیرا رام،

☆ گیان چند، ایشر داس، پنڈ سئی خرد ضلع جموں

صدی چودھویں کہے میرا وقت لنگھا، لنگھدی لنگھدی دیاں جنائیا۔ میری پھردی پھردی دیاں تھک گئیاں جنگھاں، بلہین دیاں سنائیا۔ میری نگاہ پئی اُتے گنگا، گنگوتری دھیان رکھائیا۔ جھٹ نارد بولیا کھلیئے میرا ویکھ لے پنڈا ننگا، ننگی تک جگت لوکائیا۔ ایمان ملے کسے نہ منگا، دست وست نہ کونے کرائیا۔ ملا شیخ مسانک رہیا کونے نہ چنگا، چند ستار دے گواہیا۔ اوہ ویکھ شبدری دھار دا ست رنگا، رنگت سب دی رہیا بدلایا۔ جس دا مالک سورا سرہنگا، شہنشاہ نور الاہیا۔ جس جھگڑا ویکھنا جگت جہان فرنگا، فارس توں پرے دھیان لگائیا۔ چار یاری نچاؤنی وانگ ملنگا، متہرا حکم ہتھ اٹھائیا۔ میرا بچن نہ تہیتوں لگے گڑنگھا، پریم نال رہیا سمجھائیا۔ میرا کھیل ویکھ اک ٹنگا، اک دھار ہو درڑائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں اپنا اٹھا کرایا پلنگا، پاوا چول روون مارن دھائیا۔ اگے بینڈا کریں پر بھو نہ لمبا، حکم حکم وچوں بدلایا۔ کھلیئے اوہ تک محمد والا تمبا، تنبور دھر دا رہیا وجائیا۔ الہی نور دا ویکھ منبع، فرمانا اگم رہیا سنائیا۔ اُف ہائے ایہہ کھیل ہونا اچنجا، اچرج اپنی کل ورتائیا۔ جو سے سطح اُتے بلنداء بلندی سمجھ کسے نہ آئیا۔ لیکھا جانے چوراہی برہم ہنگا، ہنگ برہم بے پرواہیا۔ جس نے شرع دا بھار لاہنا سب دے اوتوں کندھا، کندھی بیٹھا ویکھ دکھائیا۔ مانو رہن دینا کوئی نہیں گندہ، گوداوری جمناسرتی بیٹھی اکھ اٹھائیا۔ اُس دا امرت رس ویکھ ٹھنڈا، میگھ اگم رہیا برسائیا۔ فی میں آد دالمی بودی والا پنڈا، دھوتی دھرم دی تن سہائیا۔ جگ جگ میرا کھیل ہووے برہمنڈا، ورجنڈاں ونڈ ونڈائیا۔ میں بھگت سنت جگت جہان کرایا پکھنڈا، بھیکھا دھاری روپ بنائیا۔ کھلیئے اوہ تک تیرا جھپدا جاندا تارا چندا، چاندنی چند نہ کونے چکائیا۔ صدی چودھویں کہے کی کوئی سندیسہ دیندا بندہ، بندگی والا سوبھا پائیا۔ نارد زور زور دی کما، بنا تن تن وجود رہیا ہلائییا۔ فی میرا مالک اکو لکھی نرائن منوہر کندا، مکمل دھیان درڑائیا۔ جس دے کول دھر کلمے دا کو پھندا، پھاندی سب نوں رہیا پھسائیا۔ اوہدیاں ترے گن توں باہر گنڈھاں، جگت جہان

نہ کوئے کھلایا۔ میں اوسے دا حکم سندیسہ ونڈاں، سب نوں رہیا درڑایا۔ جس نے ویس بدل کے بھیکھ دھار کے جو دا کھادھا منڈا، منڈلی دو جہان
 ویکھ وکھایا۔ بھوگ لگا کے بھگت دوار دے گنڈھا، گنڈھ اگلی رہیا پوایا۔ اُس دا زویر روپ دا تنداء، تند ستار رہیا ہلایا۔ جس نے جگت جہان کیتا اندھا،
 نیزہین ہونی لوکایا۔ نگاہ مار لے ویکھ گوہند والا کنگھا، اگلی دندیاں ونڈ ونڈایا۔ اوہ یاد کر لے ڈرگا والا کھنڈا، اشنہج سنگھ آسوار رہی جنایا۔ جس نے جگت
 جہان کرنا رنڈا، کنت سہاگ نہ کوئے ہنڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چکایا۔ نارد کہے صدی
 چوڈھویں سُن صاحب دی داسی، داستان دیاں درڑایا۔ کیوں عیسیٰ چڑھیا پھاسی، فیصلہ پر بھ دے ہتھ پھڑایا۔ کیوں محمد رکھی آسی، چوڈاں صد دھیان
 لگایا۔ کیوں برتن تجائے پتل کانس، ہانڈی کٹی ماٹی والی سہایا۔ کیوں ناتا توڑیا بھسھی ماسی، چاچی تائی نال وڈیایا۔ کیوں امرت لیا آب حیاتی، بنا چلیاں
 گھ پوایا۔ کیوں شرع بنی جماعتی، چار یاری سنگ رکھایا۔ کیوں حکم سنایا کانتی، کلمہ رسول نال وڈیایا۔ کیوں راہ تکیا صدی چوڈھویں اندھیری راتی،
 نوری چند نہ کوئے چکایا۔ نارد کہے آہ ویکھ مہربان دی اک پاتی، پترا دیاں وکھایا۔ جس دا لیکھا نہیں کاغذاتی، قلم شاہی نہ جوڑ جڑایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ نارد کہے صدی چوڈھویں میں پنڈت بڑا پُرانا، پنے پنے تیتوں سیس نوایا۔ میرا
 آد توں اکو گانا، گا گا جھٹ لنگھایا۔ میں ویکھیا جگت جہانا، سنجگ تریتا دوپر کلج کھیل کھلایا۔ سب نے اکھراں والا دتا بیانا، گر اتار پیغمبر صفتاں والی
 صفت صلاحیا۔ شرع دا گڈ نشانہ، نشانے نشانے وچوں بدلایا۔ سدا رہیا نہیں اکو جہا زمانہ، زمیں زماں دے گواہیا۔ اپنی دھوتی وچوں کڈھ کے وکھاواں
 تیتوں اوہ پروانہ، جیہڑا پر م پُرکھ میرے ہتھ دتا پھڑایا۔ جس وچ آتم برہم نظر آئے نہ کوئے بیگانہ، خُدا دیئے یگمے بے غم ہو جاتیتوں دیاں سنایا۔
 پر بھ دا کھیل ویکھ شاہانہ، شہنشاہ کی اپنا حکم ورتایا۔ بھل جا پھلیاں کلاماں، کلمہ سُن نورِ الاہیا۔ جس نے کہا میرا آؤنا اِماما، عملاں توں باہر نورِ الاہیا۔
 اُس دا وجے اک دمامہ، دو جہاناں کرے شنوایا۔ جس نوں یاد کر دے گئے کرشنا کاہنا، گویاں والی راس رچایا۔ جس دی آس رکھی سینتا رام، بنباساں
 وچ سو بھاپایا۔ سپت رکھی کرن دھیانا، بنا نیناں نین اٹھایا۔ نانک گوہند گایا گانا، گا گا شکر منایا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا پھر کے آپنا بانا، بان انیلا تیر

رہیا چلایا۔ سب دا بن کے جانی جانا، جانہار اک اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ نارد
 کہے نی اوہ تک مالک قدیم کلمہ، قادر قدرت دھر در گاہیا۔ جس نے تیرے انت محمد دی اُمت دینا صدمہ، صدقے واری گھولی گھول گھمایا۔ کیوں پر بھ دا
 اقرار وعدہ نال دُرگا اشنہج جس نے سُنہ سُنہ سینا کھپائی اٹھاسی لکھ پدما، پد اپنا اک جنایا۔ جس دا لیکھ لکھایا کاہن کرشنا بانسی ونشی وچ یادواں، یادو
 بھیو چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چکایا۔ نارد کہے شکتی دھار ویکھ بھج اٹھ، اٹھ اٹھ تت
 چڑایا۔ نو کھنڈ پر تھی اٹھ کے نٹھ، بھجنا واہو داہیا۔ اُمت دی آشنا دا کرنا اکٹھ، ستاراں ہاڑتھت جنایا۔ نال موئی دا لیانا گٹ، ہتھیں پھڑنا چائیں چانیا۔
 دو دھار نال دینا کٹ، کھنڈا کھرگ نال چُھہایا۔ جوت جگے لٹ لٹ، پنچ دیپک ہون سہایا۔ وچ ہون پنچ پیل دے پت، پت پر میثور اُپر نام لکھایا۔
 جموں والے لیان سچ، سچ نال گڑمایا۔ صدی چوڑھویں پئی ہس، ہس ہس کے رہی سنایا۔ آگے ہور کچھ دس، نارد پڑدا دے اٹھایا۔ نارد اپنا منہ وٹ،
 پاسا لیا بدلایا۔ پہلوں میرے چرناں اُتے ڈھٹھ، پھیر آگے دیاں سنایا۔ صدی چوڑھویں کہا دے نارد امیرا پچھلا ناتا جڑ گیا نال جٹ، میں پنڈت پاندھے
 دتے تجایا۔ نارد نیتز کھولیا جھٹ، اکھ لئی اٹھایا۔ اوہنوں نظر آیا سوربیر سمرتھ، داتا دھر در گاہیا۔ پھیر نیویں کر کے اکھ، اشارہ دتا لگایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلانے ملائی۔ صدی چوڑھویں کہے نارد اک من لے بات، باطن دیاں جنایا۔ جس ویلے
 آوے ستاراں ہاڑ دی رات، رُڑی پر بھ دے نال مہکایا۔ مانجھے والیاں اٹھاں دی بنائی ہووے جماعت، سیس ضامن رنگ رنگایا۔ دو آبے والیاں اٹھاں
 کول ہووے کھات، کھاتہ بھرے دھر در گاہیا۔ مالوے والے بیٹھے ہون اکانت، اٹھاں تتاں اندر دھیان لگایا۔ جموں والے اٹھ گُرکھ اُس دن ونڈنگے
 پرساد، سیوا سچ دھار کمایا۔ تیج بھان رکھنا یاد، یاداشت تیرے نال رکھایا۔ صدی چوڑھویں دی گولی بدل لے لباس، بستر پیلے رنگ رنگایا۔ مستک گکا
 جہدے پنچ ہون بلاک، سوا پنچ لمبائی چوڑھائی۔ مستک نو لڑیاں ہوون موتیاں ساتھ، نو رنگ نظری آئی۔ ڈھائی چیر وچ پاؤن راس، لڑی لڑی نال
 بندھایا۔ پنچ پانی دے بھرے ہون گلاس، ہتھیلی سچی اُتے سہایا۔ ایہہ کھیل پر بھو ابناش، ہر کرتا آپ کرایا۔ نارد کہے صدی چوڑھویں شباش، شبا

شبا کہہ کے رہیا سنا گیا۔ صدی چوڑھویں کہے میرا واسطہ تیرے آگے باپ، جو پتا پڑھ اکال اکھوائیا۔ اُس ویلے ناردا توں میرے نال مل کے سوہنگ
 سوہنگ جپنا جاپ، ناردا روپ گرنام سنگھ لئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ ^{شنبہ} سچ دا
 کہے میری آسا نال اشا بکر، رام راما دھیان لگائیا۔ مانجھے والیاں اٹھاں دے سرتے ہووے چھتر، چھتر دھاری ویکھ وکھائیا۔ دوآبے والیاں لال رنگ دا
 سیس تے رکھنا پتر، پتر کاغذ رنگ رنگائیا۔ مالوے والیاں کجل پاؤنا اٹھاں اکھن، سچی اکھ وچ لگائیا۔ جموں والیاں اٹھاں روپ دھرنا وانگ نٹن، سوانگی ہو
 کے سوانگ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میری گولی دے مکھ وچ
 ہووے بھل گلاب، منٹ ڈھائی ڈھائی لگائیا۔ کہے ہتھ پھڑی ہووے رباب، ستار ست نال ملائیا۔ ائی وار پر بھو نوں کرے آداب، نو نو سیس جھکائیا۔
 ناردا اچی کوک سنائے آواز، پر بھ تیری بے پرواہیا۔ گرگھ سنگھ نے کہنا جن بھگتو بدل گیا سماج، سمگری پچھلی رہی نہ رانیا۔ ہر سنگت شور مچاؤنا دین دنی
 جاؤ جاگ، نیز اکھ اکھ کھلائیا۔ ساریاں اکو وار مارنی چانگ، زور بل نال رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا
 سنگ آپ بنائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں پر بھ دا سنا سنگیت، سنگلا دیپ وچ دھیان لگائیا۔ جن بھگتاں ویکھنی اک پریت، جو پریت وچ سائیا۔ جھٹ
 ناردا کہا کچھ توں وی یاد کر لے گیت، جیہڑا گڑھی چمکوڑ گایا گو بند ماہیا۔ صدی چوڑھویں کہے رات دے باراں وجے پگڑی بدلن انگریز سنگھ رنجیت سنگھ
 تے سنگھ سرجیت، سرتی سنگھ وچ ملائیا۔ ہر سنگت کرے تصدیق، شہادت اکو وار بھگتائیا۔ جن بھگتو بھگتاں داناتا ٹھیک، آد جگاد نہ کوئے تڑائیا۔ نہ کوئی
 ہست نہ کوئی کیٹ، راج راجان اکو گڑھ وسائیا۔ اکا چاڑھے رنگ میٹھ، پنج پیارے پیلے بستراں نال سہائیا۔ پنج درباری متھے اُتے مارن چٹی کالی لیک،
 لائن ساڈھے تن انچ لمبائیا۔ لکھاری پنج پنج ہار گل وچ پاؤن ٹھیک، ٹھاکر اپنا اک منائیا۔ ہر سنگت سوہنگ نشان لگاؤنا اُپر پیٹھ، پشت پناہ دا مالک ہووے
 بے پرواہیا۔ سوہنگ مہر لگاؤنی اُپر جیجھ، جہوار سناگن بنائیا۔ ماجھا مالوا دوآبہ جموں دھرم دی دھار ہووے ترتیب، طریقہ اکو سمجھائیا۔ سب نے آسا
 رکھنی ہر کا نام لینا خرید، وپاری بن کے آؤنا چائیں چائیا۔ صدی چوڑھویں کہے ناردا میں پتکیں حکم سنا چاہندی عجیب، جیہڑا اہے تک گر اوتار پینمبر

پر بھ کولوں سُنن کوئے نہ پائیا۔ جس دی آسا رکھی انت سمیں فرید، دھیان دھیان وچ لگائیا۔ اوہ لیکھا بچھنا جیہڑا اکھر لکھیا نہیں وچ قرآن مجید، محمد نوں تھم نال دتا ہٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک سنائیا۔ نارد کہے کھیل تک اک ایکنکاری، اکل کل دھاری رہیا جنائیا۔ نیتر تک شبد لکھاری، پنج پنج نال وڈیائیا۔ گرنٹھ تک جہنوں جھکنی سرشتی ساری، سار شبد نال پترائیا۔ اوہ حاضر ہونے بھگت دوار وڈ درباری، در دربارے سو بھاپائیا۔ پھیر کھیل ورتے اپر اپاری، اپر پیر سوامی آپ جنائیا۔ صدی چوڈھویں آگے کلا ورتی ظاہری، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیلا کوئی روپ نہیں مردناری، استری پُرش نہ ونڈ ونڈائیا۔ آد جگاد جگاد آد دا اک نراکاری، نرویر نورِ الہیا۔ جس نے ستجگ دی ست کرنی اُساری، نیہہ سچ والی رکھائیا۔ جن بھگتاں دی لیکھے لائے سیوا بھاری، بھاردواج رکھی دا لیکھا دئے چُکائیا۔ جس نوں سب نے کرنی نمسکاری، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ نارد کہے میرا روپ ہووے سوا ہتھ لمی بودی ہووے سٹی ہووے پچھاڑی، ترسول ترے دھار متھے اُتے بنائیا۔ صدی چوڈھویں دی گولی بٹاں اُتے لالی لائی ہووے گاڑھی، گڑھ گڑھی چمکور دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ست دی دھار کرے پیاری، پیار مُجّت سچ روپ درسا ئیا۔

★ ۲۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۷ کچھمن سنگھ، گلونت سنگھ، بچن سنگھ، بچن سنگھ، سرین سنگھ، انگریز سنگھ، وکیل سنگھ، بنسو دیوی، اندر رام، دیوا سنگھ، دھرم کور، بٹن کور، چوہڑ سنگھ، بچن سنگھ، دھرمو دیوی، پنتوں رام، روشن لال، گردیئی، کرپال سنگھ، سنتو دیوی، کرم سنگھ، گرگھ سنگھ، اجیت سنگھ، کرمو دیوی، پورن سنگھ، کھیمو دیوی، ویرو دیوی، بیلا سنگھ، سیوا سنگھ، بھائیاں دیوی، بنتی دیوی، منگل سنگھ، چنّو دیوی، راجا سنگھ، بابو رام، بچنو دیوی، پیاری دیوی، فرنگی رام، سائیں داس، انت رام، وکیل سنگھ، طوطی دیوی، پریبی دیوی پنڈ سئی کلاں ضلع جموں ★

نارد کہے میٹوں ملیا نبی نوح، نوح نواہاں اُتے دھیان لگائیا۔ میرا چوڈاں وار تکیا اُس نے منہ، گھ وکھ نین اٹھائیا۔ پھیر غصے وچ بچھدا تیرا کیہڑا

گرو، مُرشد کون منائیا۔ میں نک مروڑ کے کہا جس دا حکم ہونا شروع، شرع دا لیکھا دئے چکائیا۔ جس دے حکم اندر پیغمبر اولیا سب ترو، ثرت اپنی کار کمائیا۔ اگلا حکم کدے نہ مڑو، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جس دے پیار وچ لکھ پوراسی آتم جڑو، جوڑی پر ماتم آپ رکھائیا۔ جس دا منتر نام کلمہ اکو پھرو، فُرنے پچھلے بند کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل اک ورتائیا۔ نارد کہے میتوں ندی نوح دکھائی نیا، نوکا بے پرواہیا۔ جس دے چاروں گنٹ لکھیا اکو سنیا، ساجن بے پرواہیا۔ چار جگ دا لیکھا نکیا وئیا، کھاتہ ودھاتا پھول پھولائیا۔ جاں اُپر نگاہ ماری میتوں نظر آگیا گو بند والا ڈھنیا، جو ڈھونڈا لاکے لئے انگڑائیا۔ بلھے دی یاد آگئی جو کہندی تھنیا تھنیا، تھر تھراہٹ وچ دُہائیا۔ جھٹ روپ پرگٹیا ا شٹبھج نیا، انوپ دتا درسائیا۔ پھیر کاہن آگیا گوتیا، بنسری ناد دُھن شنوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے مل گیا میلیاں وچوں نوح، نوبت حق حقا سنائیا۔ آہ تک بت رُوح، بتخائیاں باہر رہیا سمجھائیا۔ میں دیکھیا نور الای ہو بہو، ہوکا حق حقا سنائیا۔ میرا خوشی ہو یا لوں لوں، ساڈھے تن کروڑ وئی ودھائیا۔ انتر آواز آئی تُوں ہی تُوں، تُوں تُوں دا ڈھولا گائیا۔ آگوں اشارہ ملیا ہوں ہوں ہوں، ہاں وچ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ نارد کہے میتوں ہس کے کہا نوح نبی، نبی ال انسان دھیان لگائیا۔ انہاں دا دے کوئے نہ طبی، طبیعت بدلی نہ کوئے لوکائیا۔ میری نوکا چڑھنے سی، صفحہ سب دی دینی اٹائیا۔ خدا دا حکم ملنا ابھی، اج سر ناؤ رہیا جنائیا۔ میں سیوا کرنی زبی، جبرائیل دئے گواہیا۔ اوہ تک لے مکدی جاندى چودھویں صدی، صدق رہن کوئے نہ پائیا۔ میرے خدا نے پچھلی کیتی کرنی رڈی، رڈے عمل وچ اپنا کھیل کھلایا۔ پرگٹ ہووے ظاہر زبی، جدید دا پردہ آپ اٹھایا۔ جس دی دھار کسے نہ لہجی، اوہ لبہاں دے اندر اپنا حکم دئے ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ سمجھائیا۔ نارد کہے نبی اوہ دیکھ میتوں پیندیاں ہاکاں، دُھر دا حاکم رہیا سنائیا۔ نگاہ مار لے میرے کاکا، بچو بچیاں وانگ درڑائیا۔ نو کھنڈ پر تھی میرا تک علاقہ، چاروں گنٹ کھیل کھلایا۔ سندیسہ سن لے پنا پتر کا پاتا، پتن تے بیٹھیاں دیاں جنائیا۔ میرا روپ آد جگاد نہ کسے پچھاتا، پچھم وچ پینی دُہائیا۔ ناتا جڑیا نہیں رہنا بھراتا، بھنیا بھنیا نال ٹکرائیا۔

پچھلیاں یاد کر لے باتاں، جو محمد عیسیٰ دیتیاں سنائیا۔ میریاں کوئی جھوٹھیاں نہیں ٹاکاں، دُھر دا حکم اگم اتھاہیا۔ اوہ دیکھ کلمے دے پچھے سب دیاں مک
 گتیاں واٹاں، اگلا پندھ رہیا نہ رانیا۔ صدی چوڑھویں کھلا کر کے جھاٹا، مینڈھی سیس اتوں کھلایا۔ میتوں دسدی آجوت اگمی لاٹا، نور نور وچوں رُشانیا۔
 جس نے اٹلیاں کیتیاں کھاٹاں، کھٹکا دو جہان دکھایا۔ سب نوں بھل جانا پچھلا پوجا پاٹھا، پاٹھک رہن کوئے نہ پانیا۔ بہڑی نظر نہ آئے گوہند والا باٹا،
 امرت رس نہ کوئے بھرانیا۔ برہوں روگ وچ میرے انتر پیندیاں تراٹاں، بوہڑی اُف کر سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتانیا۔ نوح کہے ناردا میرا دیکھ لے وَنجھ مہانا، مُجبت وچ جنایا۔ ناردا کہا سجننا ایہہ قدیم دا پُرانا، اِس دی چلے نہ کوئے چترانیا۔
 اٹھ دیکھ کھیل سری بھگوانا، کی کرتا کار کمانیا۔ جوتی دھار پھر کے جامہ، ویس اولٹا آیا وٹانیا۔ جس لیکھا پورا کرنا کرشنا راما، پینمبراں اُتے رحمت سچ
 کمانیا۔ اوہا روپ انوپ شاہانہ، شہنشاہ اک اھوانیا۔ میں سنیا اُس دا گانا، جو گھر گجھیر رہیا درڑانیا۔ جس آتم برہم برہم اپنا روپ پرگٹاؤنا، دوجا نظر
 کوئے نہ آتیا۔ جس دا اکو چلہ تیر کمان اکو ہوئے نشانہ، کھنڈا کھڑگ اک چکانیا۔ جس نے روپ انوپ درساؤنا زمیں اسمانا، دو جہاناں اپنی کل ورتانیا۔
 تیرے میرے وینہدیاں بدل جانا زمانہ، تیری نیا نوکا کم کسے نہ آتیا۔ اُس نے کسے نوں لاؤن نہیں دینا بہانہ، پھڑ باہوں سارے لینے اٹھانیا۔ نیو تہانوں
 گاؤنا پینا اُس دا ترانہ، جو تریا توں باہر رہیا درڑانیا۔ اوہ سورپیر مرد مردانہ، مددگار سنگ نہ کوئے رکھانیا۔ آہ دیکھ میرے کول لیکھ جو کھ کے گیا دس
 دسمیں اُس دا روپ ہونا سری بھگوانا، وشن وشنو دھار وچ سمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھانیا۔
 ناردا کہے نبی جی کی دساں، داستان کی درڑانیا۔ میں کھیل دیکھ کے ہساں، ہستی تکاں بے پرواہیا۔ جس دا وقت آیا مساں، جس مسل دینی سرب لوکانیا۔
 جس دا روپ نہیں کوئی باہواں لتاں، سر دھڑ نہ کوئے جنایا۔ اُس نے سب دیاں رکھنیاں پٹاں، پت پر میثور بے پرواہیا۔ حکم وچ فرق نہ رکھے رتا،
 رتی رتی بھینو نہ کوئے جنایا۔ جس دا اشارہ دے کے گیا نانک تپا، تپدیاں ہردیاں وچ سنایا۔ اُس نے کوڑ دی میٹ دینی صفحہ، ملیچھاں ڈیرہ دیوے
 ڈھاہیا۔ اوہدے کولوں جے کھٹیا جاندا ای ضرور کھٹ لیں کوئی نفع، نقصان اگے ہوئے نہ رانیا۔ اوہدے حکم نوں سمجھیں کدے نہ ہووے خفا، غصے

وچ کدے نہ آئیا۔ بنا اکھراں توں دُھر دا بدل کے دیکھ لے صفحہ، جتھے الف یے نہ کوئے پتھرائیا۔ جسنے پچھلی کیتی ساری کرنی رفع، رفتہ رفتہ لیکھا
 سب دادے چُکائیا۔ اُس دا اِکو محکم اِکو لگنی دفعہ، جس وچ ترمیم نہ کوئے کرائیا۔ میں تیتوں پہلوں دس دتا پتہ، پت پر میثور محکم سنائیا۔ جس دا لیکھا
 چونکہ چنانچہ نہیں کہ البتہ، علم عالماں والی نہ کوئے پتھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھو آپ کھلایا۔ نبی
 کہے نارد امیری تک لے کشتی، جو کشت کشتوار جنایا۔ میرا محبوب تک لے بہشتی، جس دی بحث وچ خلق خدایا۔ نارد کہا ذرا اپنی کھول لے درشتی،
 درشتی وچوں درشتی پڑا لاہیا۔ تیری نکی جیہی نیا وچ کدے چڑھ سکے نہ ساری سرشتی، سریشٹ کم نہ کوئے کرائیا۔ محمد موسیٰ عیسیٰ دے لیکھ دیکھ لکھتی،
 جو لکھ کے دُھر درگاہی دتا پھڑایا۔ تھانوں وڈیائی دتی صرف اک اک دی، تن تئاں توں باہر سکے نہ کوئے بچایا۔ میتوں دکھا نشانی تیرے کول کس کس
 دی، کس دی قسمت دے بدلایا۔ جے تیری دھار پتھر اٹ دی، مسجدوں وچ مسلے حل کرائیا۔ اوہ دیکھ محمد دی آسا پٹدی، بن نیناں نیر وہایا۔ کلے
 والیاں سرت کسے نہ ٹکدی، ٹک مکی وچ نظر کچھ نہ آئیا۔ محبت رہنی نہیں چار یاری مت دی، مترا تیتوں دیاں درڑایا۔ ہن کھیل درتنی اِکو پر میثور پت
 دی، جو پرتپالک ہووے خلق خدایا۔ اوہنے کلیش میٹنی نت دی، نرگن ہو کے اپنی کار کماٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دا مالک دیا کماٹیا۔ نارد کہے نبی جی میتوں محکم آیا شتابی، شرع توں باہر سنایا۔ سجدہ کر آدابی، رعب نال سیس جھکایا۔ تہاڈا لیکھ عربی اُردو دا
 بدل جانا وچ پنجابی، پنجہ نانک والا دے گواہیا۔ شرع رہن نہیں دینی کتابی، کتب خانیاں دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ ملکیت رہنی نہیں کوئی اراضی، منسوخ ہونی خلق
 خدایا۔ کچھ یاد لیکھا رکھنا کھیل ماضی، حقیقت حال والی درڑایا۔ کلے دارہنا کوئی نہیں قاضی، قضا سب دے اُتے چھایا۔ اک خدانوں کر لو راضی،
 رضا وچ چلنا چائیں چانیا۔ کتے بنے نہ رہو پچھلے نمازی، روزیاں وچ جھٹ لنگھایا۔ ہن سب دی اُلٹن والی بازی، بازاں والا دے دُہایا۔ کسے نوں خط
 خطوط گھلنا نہیں جواہی، جواب طلبی لے کرائیا۔ دوویں چھڈ دیو عشق حقیقی تے مجازی، مزہ چکھو بے پرواہیا۔ جتھے نور نہیں آفتابی، چند چند نہ کوئے
 رُشنائیا۔ اِکو پریم محبت دی تکی آزادی، شرع زنجیر نہ کوئے بندھایا۔ جھگڑا رہنا نہیں کوئی سماجی، سماں سب دادے گواہیا۔ جیہڑا مالک آدانت دا آدی،

انت اک اک اھوایا۔ اُس نے دیکھنے جگت جہان پر ادھی، دوتی دُشت پھول پھولایا۔ اوس دا تھم نام کھنڈا فولادی، فلاسفر سمجھ کوئے نہ آئی۔ جس دے کول برہمنڈاں کھنڈاں دی آبادی، چوڈاں طبق دھیان رکھایا۔ اوہ شہنشاہ شاہ پاتشاہ حسابی، اسم دا مالک اک اھوایا۔ جس نوں حضراتاں کہا حضورے جنابی، جنابے اعلیٰ اک اھوایا۔ جسدا نورے چشم ہو کے جگے جگت مہتابی، محراب تن وجود والی بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ نوح کہا میں وی سُنیا تھم باقاعدہ، باقاعدگی وچ جنایا۔ سب دا پورا ہویا معاہدہ، مبارک وچ سیس نوایا۔ آگے ہونا نہیں کسے علیحدہ، وکھری کار نہ کوئے کمایا۔ میرا مالک لئے جائزہ، لیکھا دیکھے تھاؤں تھانیا۔ میرا وہن جیہڑا ئے دا، نو نو نوال وڈیایا۔ نارد کہا ایہہ نگا جہا کھیل ہاں ہوں ہے دا، ہر کا بھیو کوئے نہ پایا۔ اندروں جھگڑا مکا دے میں دا، میں منسا رہے نہ رانیا۔ ایہہ جگت جہان کھیل لے دا، سدا نظر کوئے نہ آئی۔ دین مذہب ورسہ بنیا نہیں کسے بیہ دا، سدا مالک نظر کوئے نہ آئی۔ ہن اکو جیکارا ہونا آتما پر ماتما دی بے دا، بے جیکار کرے لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کرے، سچ دا تھم اک سنایا۔ نارد کہے میٹوں پچھوں وچدا دھکا، زور نال سنایا۔ چیتا بھل جانا مکہ، مدینے کعبیاں اکھ نہ کوئے اٹھایا۔ انج وعدہ کر لے پکا، رسول رسولاں نال ہتھ ملایا۔ جس بیڑے تے شرع دا لگدا اٹکا، اُس اتے چڑھن کوئے نہ پایا۔ جنہاں نے کھادھا وچھا کتا، کٹاکش لگے تھاؤں تھانیا۔ آہ دیکھ لے صدی چوڈھویں دا آخری پٹا، لیکھ لکھیا بے پرواہیا۔ سب دا چیتھڑ ہونا پھٹا، تن پوشاک نہ کوئے سہانیا۔ کلمے دا کلمے نال پینا رٹا، رٹین نال اپنا سم کرایا۔ شرع وچ شرع ہونی بٹا، زیرو صفر نال ٹکرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کرے کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سنایا۔ سچ سندیسہ سُن لے اگئی بات، پردے وچ سنایا۔ جس ویلے ستاراں ہاڑ دی آوے رات، رٹری رُت نال مہکایا۔ نبی نوح توں اپنی حاضر کرنی ذات، ذات ذات وچ رکھایا۔ نالے بیان کریں کس بدھ سرشٹی ہونی وفات، وفادار کون اھوایا۔ نال لے کے آونی قلمناں والی دوات، لیکھا سب دادے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کرے کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک ست سچ دی کار کمایا۔ نوح کہے میری کتھے ہووے بیڑی، بیڑا کون پار کرایا۔ نارد کہا بھگت دوارے آویں ریڑھی، دھکا لاواں چائیں چانیا۔ پھیر آسا دسیں جیہڑی، زیر زبر فرق

رہے نہ رائیا۔ پر یاد کر لے سب دی جڑ جانی اُکھیڑی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سب دا لیکھا پور کرائیا۔ نبی کہا میں لے کے آواں اپنی دھار، دھار دھار نال رلائی۔ جگت آسا کر کے پار، پار کنارہ ویکھ دکھائی۔ جتھے اِکو پروردگار، دُجا نظر کوئے نہ آئی۔ اُس دوارے بناں خد متگار، خادم ہو کے سیو کمائی۔ حکمی لھم دا بن کے تابعدار، تابعداری وِچ سیس نوائیا۔ اپنی نیا کر کے ظاہر، ظاہر ظہور آگے لکائی۔ کی لھم سچّی سرکار، آگے اگلی منگ منگائی۔ ایہہ کھیل ورتنی جگت تھت ستاراں ہاڑ، شہنشاہی سمت سمت نال وڈیائی۔ اُس ویلے رات دے ساڈھے باراں چوڈاں گرکھاں چوڈاں راوند چلاؤنے کاڑ کاڑ، نگاہ زمینِ اسمان اُپر اُٹھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، سب دا لہنا دینا قرضہ مقروض ہو کے دئے اتار، اُتر پورب پچھم دکھن چاروں کُنٹ دھیان لگائی۔

☆ ۲۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ے سنت رام، پریتم سنگھ جاڑ، پیاری دیوی بدی پُر پند گولے چکّ ضلع جموں ☆

صدی چوڈھویں کہے میں بھیّ دوڑی، نرگن دھار واہو داہیا۔ چوڈاں طبقال لا کے ویکھی پوڑی، ڈنڈے ڈنڈے پندھ مُکائی۔ دروہی محمد ویکھیا کردا بہڑی بہڑی، کوک کوک سنائی۔ میری اُمت ویل ہو گئی کوڑی، آب حیات رس نہ کوئے بھرائیا۔ وُضو کر دے وِچوں جوہڑیں، جلدھار نہ کوئے سمائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر کرتا بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھیا چڑھ کے دُھر دے ڈنڈے، دُور دُنک دُنک وجائی۔ چار یاری ویکھی اتم کنڈھے، کنڈھی بیٹھے اکھ گھلایا۔ محمد تکیا ویکھے خاکی بندے، بندگی والے پھول پھولایا۔ میرے چوڈاں سو سال ایویں لنگھے، لنگھیاں دیر لگی نہ رائی۔ ملا شیخ مسانک ہو گئے گندے، نورے چشم نور نہ کوئے رُشنائیا۔ سب دے پاٹے ہوئے تھے، پردہ پشت پناہ نہ کوئے دکھائی۔ تن وجود دِن نہ رنگے، داہڑی رتڑی دئے گواہیا۔ بہڑی ٹٹی مول نہ گنڈھے، گنڈھنہار نہ کوئے اکھوائیا۔ جس دی دھار حسن حسین شہادت دے گئے بنا پانی ٹھنڈے، ساتک ست نہ کوئے کرائیا۔ اوہ مُسافر بن گئے لبے، قدیم دا اپنا آسن لایا۔ دروہی خُدا دی یامین عالمین

مکہ مدینہ کعبے، کعبے رہے گر لائیا۔ سب دے لیکھ دُھر درگاہی سچھنڈ دوارے ٹنگے، بن اکھراں دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں چڑھ کے اُپر چوٹی، چوٹی ہو کے دھیان لگائیا۔ میں سب دی آسا تکی کھوٹی، کھوٹے کھرے رُپ نہ کوئے بدلایا۔ خُدا دانام ویچرے کارن روٹی، مذہباں وچ پئی دُہائیا۔ اکھراں والی پوتھی ہو گئی تھوتھی، کلمہ حق نہ کوئے درڑائیا۔ رولا پیا چوڈاں طبق چوڈاں لوکی، پرلوک ویکھن تھاؤں تھانیا۔ میٹوں یاد آگیا کی سندیسہ دے کے گیا رُوداس چمارا موچی، سچ نال درڑائیا۔ صدی چوڈھویں تیرے انت کسے نہیں سمجھنی پر بھ دی اگئی سوچ سوچی، سمجھ سمجھ نہ کوئے جنائیا۔ اُمت دی محمد دے ہتھوں کھسنی روزی، رازق رزق رحیم اپنا حکم ورتائیا۔ تیری آشا ہونی کوچھی، کلمیئے تیتوں دیاں جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں اُتے چڑھ کے تکیا نال غور، گھر گھسیر ویکھ وکھائیا۔ جیہڑا آد انت سب دا شوہر، چھوہر بانکا نورِ الہیا۔ جس نے اپنا وکھاؤنا جوہر، جابر جبر اپنی کھیل کھلایا۔ دین دُنی دے بدل دینے تور، طبقات سبقات پردہ دے اُٹھایا۔ جس دے ہتھ وچ سب دی ڈور، ڈور وڈنکا اک کرے شنوایا۔ اوسے نوں سب نے کہا براہمن گوڑ، وید ویاسا دے گواہیا۔ جہدا آد انت ست سرُپ نواں نکور، نکا وڈا نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا نورِ الہیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں تکیا نورِ الہ پروردگار، الہی نور نظری آیا۔ اُس حکم سندیسہ دتا اگم اپار، سندیسہ اک سنایا۔ اوہ تک محمدی یار، یرانے سارے رہے تڑائیا۔ کسے دا کسے اُتے رہیا نہیں کوئی اعتبار، بے اعتباری ہوئی خلق خُدا یا۔ موسیٰ عیسیٰ نین رہے اگھاڑ، بن اکھاں اکھ اُٹھایا۔ کون سرشٹ سبائی چبائے اپنی داٹھ، داڑھاں ہیٹھ دبا یا۔ موسیٰ کہا عیسیٰ جس نے تیتوں پھاسی دتا چاڑھ، صلیب گل وچ لٹکایا۔ اوہ کھیل کرے سچّی سرکار، امامِ اماما نورِ الہیا۔ جس نوں سجدے کر کر جھکدے رہے وچ سنسار، حدیثاں وچ صفتی راگ الایا۔ اوہ مالک خالق ہو یا ظاہر، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ جس نوں کہندے آئے استغفار، غفلت سب دی دے مٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑا آپ چکایا۔ صدی چوڈھویں کہے میں نیوں کے کیتا سجدہ، بن سیس سیس جھکایا۔ پر بھو محمد تیرا بردا، باندی ہو

کے دیاں جنائیا۔ اوہ ویکھ کلمہ پڑھدا، تُوں ہی تُوں ہی راگ الائیا۔ تیری منزل چڑھدا، چو داں طبق بھجے واہو داہیا۔ نگاہ زمین آسمان کردا، کردار ہو کے ویکھ وکھائیا۔ کی کھیل ہونا میرے گھر دا، گرہ پڑا رہیا چکائیا۔ جو لیکھا پروردگار سا بھجے یار دا، سویار نہ توڑ دے نبھائیا۔ میرا مقروض دا قرضہ صدی چو دھویں آپ اتار دا، اتر پورب پچھم دکھن دھیان لگائیا۔ جن بھگتاں صوفیاں سنتاں نرگن دھار کاج سواردا، سوار تھ اپنا نہ کوئے رکھائیا۔ جس دا کھیل آد جگاد جگ چو کڑی آر پار دا، دو جہاناں مرد مردانہ ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہک نک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا رُپ انوپ سچّی سرکار دا، دوسر نظر کوئے نہ آئیا۔

☆ ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ☆

سنگر شبد کہے گرکھ ساچے دھر دے بھل، بھلو اڑی پر بھ لوک مات مہکائیا۔ جن بھگت رُپ بنا کے اپنی کُل، کُل مالک ہوئے سہائیا۔ جنم جنم دی کرم دی بخشے بھل، اُبھل دیوے مان وڈیائیا۔ جنہاں دے برابر نہیں کوئی تُل، سمع رُپ نہ کوئے درسائیا۔ اوہ بھگت دوار دے گلشن دا گل، مہک پریم والی مہکائیا۔ کلجک مایا وچ جان نہ رُل، موہ متا آئے تجائیا۔ ناتا جوڑ کے نال صلح کُل، سچ دی ساچی کار کمائیا۔ لنگر کھا کے اکو چلھ، پریم پریتی وچ جھٹ لنگھائیا۔ سچ دا بوٹا کدے جاوے نہ ہل، پت ٹہنی بھل پھل آپ لگائیا۔ جن بھگتاں دپیک ہووے کدے نہ گل، نور جوت جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ سنگر شبد کہے جن بھگت سُنہنجنے پھول، ہر کرتا آپ مہکائیا۔ جنہاں دا مالک اک کنوئل، سچکھنڈ نواسی نظری آئیا۔ جو دھرم دی دھار دتے اصول، اصلیت اپنی اک درٹائیا۔ پریم پریتی بخش معقول، مکمل اپنا حکم ورتائیا۔ چرن چرنودک دے کے دھول، دھوڑی ٹکے خاک رمائیا۔ جنہاں دا لیکھا کرے نہ کوئے وصول، رائے دھرم نہ اکھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ سنگر شبد کہے بھلاں وانگ جاو مہک، خوشبو پریم والی پرگٹائیا۔ دھرم دوارے بنو

لاؤق، ہر جن اپنا روپ بدلایا۔ دُھر دا مالک تلو نائک، نر نرائن نورِ اِلاہیا۔ جس دی اوتاراں پیغمبراں مئی ہدایت، گرو گریو سیس نوایا۔ کلمے دی منظور کیتی شریعت، شرع وچ سیس جھکایا۔ سوچ وست بھگتاں کرے عنایت، بھگون اپنی دیا کمایا۔ جنم کرم لیکھے لائے نال رعایت، روایت اپنی آپ بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ سنگر شبد کہے دُھر دے بھل بن جاؤ چنگے، کوڑی کریا دینی کڈھایا۔ بھگت بھگتاں نال کرن نہ دنگے، غصہ گلہ نہ کوئے جنایا۔ پچھلے ویلے سب دے لنگھے، آگے اپنا حکم سنایا۔ تئیں بندیاں ورگے نہیں بندے، بنا بندگی توں بندگی والے دتے پرگٹایا۔ تہاڈا کھیل ویکھ کے رائے دھرم چترکپت کہے، لاڑی موت اکھ دباہیا۔ جنہاں دے پینڈے آگے رہے نہیں لمبے، پاندھی پندھ نہ کوئے بھوایا۔ کھیل تکتے پر بھوسدے، جو سندھیا سرگھی اپنا رنگ دکھایا۔ جو سنگر دوار کرنی کرت دے کردے دھندے، دوس رین کار کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ سنگر شبد کہے ہر جن ساچا دھرم دا ہیرا، دھرم دھار وچ سمایا۔ جنہاں دے سرتے پر بھ نے بٹھنا چیرا، چری وچھنے لئے ملایا۔ اوہ اک دوجے نوں سدا سمجھن بھین بھائی ویرا، پریم مُجبت وچ بلاہیا۔ گرکھ کلجک وشٹا والا بنے کوئے نہ کیڑا، ہنس روپ لینا بدلایا۔ ست سچ دامارگ نہیں کوئی بھیرا، بھیرٹی گلی نہ کوئے دکھایا۔ جن بھگتو اچ توں سارے بٹھ لؤ بیڑا، اپنا بھار آپے لؤ اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ بھل کہن اسیں بھگتاں اُتے لاؤنی برکھا، پر بھ دتی مان وڈیایا۔ گر سکھو یاد کر لؤ سکھ نوں سکھ ترسدا مر گیا وچ سرسا، سکھ نال سکھ سکیا نہ کوئے ملایا۔ اُس نوں کوئی بہتا نہیں بیتیا عرصہ، تھوڑا سماں رہیا جنایا۔ ہن وی تہاڈے اُتے پین والا پرچہ، پراچین دا لیکھا ویکھ دکھایا۔ جن بھگتو تہاڈے وچ نندیا والی ہووے کدے نہ چرچا، جو بندک ہووے اُس نوں باہر کڈھ کے دیو دکھایا۔ کیوں تہاڈا مالک والی عرشا، عرشی پریتم نورِ اِلاہیا۔ جس دا سمت شہنشاہی ست دا برس، جن بھگتو گھر گھر گرکھاں برسی رہیا منایا۔ بھگت دوارا دھام آگما اُپر دھرتا، دھرتی دھرت دھول وچے ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلانے ملایا۔ بھل کہن ساڈی ویکھو بہار، خوشیاں وچ جنایا۔ جن بھگتو بھگتاں نال کرنا پیار، مُجبت مُجبت وچوں

پر گٹائیا۔ اِکو گھر اِکو تہاڈا گھر بار، اِکو گرہ نظری آئیا۔ اِکو مالک اِکو اِگم اِیکنکار، اِک اِکلا اِگم اتھاہیا۔ اِکو دے تئیں سَت دُلا، پتا پُرکھ اکال اِک اکھوائیا۔ اِگے نوں جھکڑے چھڈ دیو سنسار، جھکڑیاں وِچ ہتھ کچھ نہ آئیا۔ اندروں ہووے نہ کوئے دُکھیا، خوشیاں وِچ اپنا جھٹ لگھائیا۔ کیوں تئیں وسدے اُس پر بھو دے دربار، جتھے پنج درباری دین گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ بھل کھن ساڈی پُنے پُنے نمسکار، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ پر بھ نے کھیل کرنا اپر اپار، اپر پر سوامی اپنا حکم ورتائیا۔ پہلی ہاڈ نوں ہر سنگت نوں کرے نمسکار، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ شبد دیوے جے تئیں نہیں چھڈ سکدے ہنکار، میں نمنا ہو کے سیو کمائیا۔ پھیر تئیں پر بھو دے بنو سکدار، سر ہوئے والا تاج کُکائیا۔ سَنگَر چا کر بنے ہووے خد متگار، سیوک سیوا سچ کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ بھل کھن سَنگَر شبد کیتا کھیل اپار، اپر پر دے درڑائیا۔ تیرے در کیوں پھرے کوڑ ہنکار، بھجے واہو داہیا۔ کیوں ہو یا دھواں دھار، سَت جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ کیوں منوآ ہو یا آوار، بندھن بندھ نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی ہونا سہائیا۔ سَنگَر شبد کہے سب نے اِکو لڑ پھڑنا، اِکو راہ تکائیا۔ اِکو منزل چڑھنا، اِکو گھر دے ودھائیا۔ پنجاں درباریاں وِچوں گُردرشن نے ستاراں دِن سوا گھنٹہ بھگت دوار وِچ دُھر دا حکم پڑھنا، وقت چار پنج سہائیا۔ ہر جن پریم وِچ اِک دُوبے نوں ورنہ، ناتا مُجبت والا رکھائیا۔ اِکو صاحب دی پڑنا سرنا، دُوبی اوٹ نہ کوئے تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ سَنگَر شبد کہے جو ہر بھگت دوار سیو کماؤندے سکھ، سکھیا دُھر دی لین اپنائیا۔ اوہناں سَنگَر دھار مستک لینی لکھ، ہاڈ ستاراں ونڈ ونڈائیا۔ پنجاں لکھاریاں بہنا اُتے اِک اِک اِٹ، اِٹ رَو داس چمارے والی راہ تکائیا۔ پھیر ڈوری اِکو اُتے دینی سٹ، جو کرتا دُھر درگاہیا۔ اِک اِک اپنی جیب وِچ لکھ کے پاؤنی چٹ، چیتن چیتن چیتن رُوپ درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اِک سنائیا۔ سَنگَر شبد کہے ستاراں ہاڈ کھیل تگن گن گندھرب، سُرپت راجا اندر کنر یچھپ دھیان لگائیا۔ صدی چو دھویں دی گولی نال مل کے گیت گاؤنا دوندر، تونبی تند ستار ہلائییا۔ گُردرشن دارُوپ بنیا ہووے جوں شہزادی سندھن، لباس سندھیاں والا دکھائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے پنجاں لکھاریاں دے مستک وچ ہون پنج پنج نشان، پنچے دھر دے رنگ رنگائیا۔ پنجاں درباریاں چٹے چادرے اُتے لینے تان، تانا پیٹا ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ پنجاں پیاریاں مل کے گاؤنا گان، شبد دھر دا اک سنائیا۔ ساری سنگت نے کرنا پروان، پروانے بن کے سیس نوایا۔ اک گرگھ ماجھے دا بنیا ہووے بے زبان، مکھوں بول نہ سکے رائیا۔ مالوے والیاں دا بنیا ہووے اک خان، مغللاں والا رُپ وٹائیا۔ دوآبے والیاں دا اک بنیا ہووے انجان، بالی بدھ سمجھائیا۔ جموں والیاں دا اک نظر آوے پہلوان، لنگوٹے دوہاں موڈھیا اُتے لگائیا۔ دلی وچوں بنیا ہووے اک سین تان، تان سین اپنا رُپ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ بھل کہن جن بھگتو پھلنی بن رائے، بکھنڈ خوشی منائیا۔ اکی گرگھ ماجھے والے اک پر بھو دے ہون جائے، اپنا مات پت بھلائی۔ اکی گرگھ دوآبے والے کرن ہائے ہائے، ہائے تیرا نام دھائیا۔ اکی گرگھ مالوے والے مٹھیاں خوشیاں نال لین کھائے، کھا کھا مستی دین بنائیا۔ اک گرگھ جموں والا سب دے آگے جگت رُکاواں ڈاہے، ہر سنگت روکے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا کرے بے پرواہے، بے پرواہ اپنی کار کمائی۔

★ ۳۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ے کیور سنگھ تے رنجیت سنگھ دے نوت موگا شہر ضلع فروزپور ★

سنگر شبد کہے وشنوں دس اپنا وشنا، ویش اپنی دھار پرگٹائیا۔ برہے برہم برہما دی دس دے اچھا، نراچھت ہو کے دھیان لگائیا۔ شکر چاروں کنت دا بھيو کھول دے دھرم دی دشا، اتر پورب پچھم دکھن دھیان لگائیا۔ اوتار دسو اپنا حصہ، حصیداری کی جنائیا۔ پیغمبر بیان کرو اپنا قصہ، کی قسمت دین دنی بدلائیا۔ گرو گرو دیو ویکھو پچھا، پچھلا لیکھا پھول پھولائیا۔ دھرنی دھرت دھول پر تھی آکاش تکو اگنی پتا، پت پر میثور بے پرواہیا۔ سارے دسو کس دے نال کرے سچ دا ہتا، ہتکاری رُپ درسائیا۔ کس نوں اپنا رُپ دسے وڈا نکا، نکا وڈا بھيو چکائیا۔ کی کھیل کرے ابناشی اکا، ایکنکار اگم اتھاپیا۔

سارے کہن دین دیا لے کڈھنا اپنا سٹا، جگ چوکڑی لیکھا دے مُکائیا۔ لہنا دینا پورا کرے پتھر اٹاں، درشت ایشٹ اپنا اک سمجھائیا۔ جن بھگتاں لاوے مستک ٹکا، دھوڑی خاک خاک رمائیا۔ ست دھرم چلائے اگنی سکھ، مہر اپنا نام جنائیا۔ لیکھا جانے جو قلم شاہی نال نہیں لکھا، کاتب لیکھ نہ کوئے درڑائیا۔ پھیر نگاہ مارے دیکھے شبدي دھار سکھا، گرگھ گرگر کھوج کھوجائیا۔ جگت جہان ہووے جتا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ دیکھے وگسے نت نوتا، نرگن سرگن کار کمائیا۔ انت بھگتاں سچھنڈ نواسی بن کے اکو پتا، پت پر میثور دیا کمائیا۔ لیکھے لا کے رکت بوند ہڈ ماس ناڑی رتا، رتن امولک لئے بنائیا۔ پیار مُجبت وچ ہون دیوے نہ کدے دوچتا، ٹھگوری من رہے نہ رائیا۔ شبدي شبد چلا کے سکھ، دُھر دا حکم اک ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک درڑائیا۔ سنگر شبد کہے وشن برہما شو تگو جگت جہانا، بن نینا نین اٹھائیا۔ اوتار پیغمبر گرو تگو اپنا بیانا، جو بھوکھتاں وچ جنائیا۔ سرشی ایشی مارو درشتی وچ دھیانا، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ کھیل دیکھو اپنا سپتا راما، کرشنا کاہنا اکھ کھلائی۔ پیغمبر تگو حق پیغام، سندیسہ نور الایہا۔ گرو گردیو سُنو دامہ، ڈنکا اکو نام شنوائیا۔ کلج رین اندھیری تگو شاما، شمع دیپ نہ کوئے رُشنائیا۔ پنج تت تگو تگو سکھ مرید انسانا، مُرشد ہو کے کھوج کھوجائیا۔ کھیل تگو محبوب روپ رحمانا، نور نور چکائیا۔ جس نوں جھک جھک کرو سلاماں، نو نو لاگو پائیا۔ سو مہربان مہر کرے نوجوانا، نوبت اپنا نام حق وجائیا۔ جھگڑا میٹے لکھ چوراسی کوڑ آشیانہ، گرہ اکو دے دکھائیا۔ جن بھگت سہیلے کر پروانا، پر م پڑکھ دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی ساچی کار کمائیا۔ وشن برہما شو کہن ساڈی اک ارداس، بیننتی دیئے جنائیا۔ اوتار کہن دیکھ ساڈی خواہش، خالص اپنا رنگ رنگائیا۔ پیغمبر کہن تیری کریئے تلاش، زمیں اسماناں کھوج کھوجائیا۔ گرو گردیو کہن دیکھیے اگٹری راس، سوہنا رنگ رنگائیا۔ کرپا کر پڑکھ ابناش، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ نگاہ مار پر تھی (آکاش)، گگن لگنتر کھوج کھوجائیا۔ سچ مُجبت رہی کسے نہ پاس، پتا پوت سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ چاروں گنٹ اندھیری رات، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ ایس ویلے کرپا کر آپ، آپ اپنا میل ملایا۔ آتم پر ماتم بخش کے جاپ، جگ جیون داتے ہو سہائیا۔ جن بھگتاں بنا سجن ساک، میت مترا اک درسائیا۔ نرگن سرگن دھار بخش اتفاق، میل ملاواں ہووے چائیں چائیا۔ منوئے دارہے نہ اندر

نفاق، امرت میگھ اک برسائیآ۔ سب توں اتم سریشٹ بھگتاں دس سماج، سمگری اپنا نام ورتائیآ۔ سانجھا کراچ، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ دھرم دا بخش
 راج، مہر نظر اٹھائیآ۔ جھگڑا میٹ سماج، دوتی پنڈھ مُکائیآ۔ گرکھاں اُپر کراپا کریں آج، جو عاجز ہو کے سیس نوئیآ۔ مہر کرنی اُپر کپور سنگھ تے راج،
 رنجیت رنگ وچ رنگائیآ۔ اندروں سب دی کھولنی جاگ، سرتی شبد نال ملائیآ۔ گھر گھر پریم دا جگے چراغ، ساڈھے تن ہتھ مندر وجے ودھائیآ۔ دُرمت
 میل رہے نہ داغ، پاپاں کر صفائیآ۔ تیرا باغ بغیچہ آپے ہریا کر باغ، بھل بھلوڑی آپ مہکائیآ۔ تیرے چرناں اک آداب، سجدہ سیس جھکائیآ۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کراپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا لینا ملائیآ۔ سنگر شبد کہے سچ پیار دی دے دے طاقت، مُجبت اپنے نال رکھائیآ۔ چرن کول
 بخش لیاقت، نور اکو اک چکائیآ۔ گرگھ گرگھ دی کرے شناخت، ہر جن ہر جن ویکھ وکھائیآ۔ جگت ودیا رہے نہ کوئے انجانت، بدھ بیک دینی کرائیآ۔
 دُھر دا نام بخش نیامت، نر نرائن تیری سرنائیآ۔ اپنیاں بھگتاں رکھ صحیح سلامت، سر اپنا ہتھ لکائیآ۔ شرع دی رہے نہ کوئے علامت، کوڑ کرایا ڈیرہ
 ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کراپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیآ۔ سنگر شبد کہے جن بھگتاں بنیا رہے ملاپ، جوڑ جوڑنا چائیں
 چائیآ۔ اک دُوجے نوں ویکھ کے سوہنگ اندروں لکے جاپ، مستک خوشیاں وچ کھلایآ۔ سارے مٹن تینوں اگتا باپ، پتا پُرکھ اکال سیس نوئیآ۔ رُوح بُت
 دوویں کرنے صاف، پتت پُنتیت رہن کوئے نہ پائیآ۔ جنم کرم دا لیکھا بدل دینا پورب والی کتاب، کتب خانیاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ سدا سہائتا کریں آپ، سر اپنا
 ہتھ لکائیآ۔ دھرم دی دھار بخشنا اتفاق، اتفاق اپنے نال بنائیآ۔ کوڑ دا لیکھا کرنا بے باق، ہوئے روگ رہے نہ رائیآ۔ ہر ہر دے اندر بخشنی شانت،
 سائنک ست ست ورتائیآ۔ اندر رہے نہ کوئے بھرانٹ، بھرم بھلیکھا دینا کڈھائیآ۔ چرن پریتی جوڑ کے نات، ساچا میلا لینا ملائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کراپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چکائیآ۔ سنگر شبد کہے کراپا کرنی جگت دی دھار، جگ جیون داتے تیری سرنائیآ۔ دین دُنی دا دُنی
 وچ چلاؤنا ووار، ووار ہی ہو کے کھیل کھلایآ۔ بھگتاں بھگتاں نال نہ رہے ادھار، لیکھا جنم کرم چکائیآ۔ آتم برہم دا بخشنا پیار، پاربرہم برہم اپنا رنگ
 رنگائیآ۔ تیرا تھم سچی سرکار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیآ۔ اتنی جیٹھ دا دوس وچار، دوس اپنی دے گواہیا۔ جس کارن تیرے پیار دا کیتا وہار، مُجبت وچ دھیان

لگایا۔ سو سچ دوارے کریں سویکار، سچ دے مالک ہونا سہانیا۔ ست داس ت سچ دا سچ جگت دا جگ جگت نال چلاؤنا وبار، جگتی بدھ اپنے ہتھ رکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سدا سدا سد جن بھگتاں پاؤندے رہنا سار، سار شبد سار سر دی کار کمانیا۔

☆ پہلی ہاڑ شہنشاہی سمت ے ہر بھگت دوار جیٹھووال رات نوں ضلع امرتسر ☆

جیٹھ کہے میں پر بھو نوں کیتی انت ڈنڈاوت، بندنا وچ سپس نوایا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے میں دین دنی تکنا چاہندا بغاوت، بغلگیر رہن کوئے نہ پانیا۔ ایمان دھرم وچ رہے نہ کوئی سلامت، صبوری صبر نہ کوئے رکھانیا۔ سچ وست تیرا نام ملے نہ کسے نیامت، انرس نہ کوئے جنانیا۔ کرپا ندھان دکھاؤنی صدی چودھویں قیامت، قائم مقام تیری اوٹ تکانیا۔ سنجگ ساچے رہے نہ کوئے انجانت، پردہ پردیاں وچوں دینا چکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ در حکم اک سنانیا۔ جیٹھ کہے میں جھکیا دھر مالک کیتا سلام، سجدہ سپس نوایا۔ میرے مہرواں امام، ایمان تیری جھولی پانیا۔ تیرے کلمے نال قلم دا ہویا کلام، کائنات ویکھ دکھانیا۔ شرع شرع نوں کیتا قتل عام، قاتل مقبول دین مذہب روپ جنانیا۔ صدی چودھویں سب دا وگڑیا انتظام، حکومت حق نہ کوئے کمانیا۔ سچ دا سچ ہویا غلام، غربت غربت نال ٹھکرائیا۔ میں تیرا کھیل ویکھنا چاہندا وچ عوام، بن نیناں نین اٹھانیا۔ شرع دا لیکھا مکائیں تمام، طمع کوڑ رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنانیا۔ پُرکھ اکال کہا جیٹھ اوہ ویکھ میرا ہاڑ مہینہ چڑھدا، چڑھدا لہندا دھیان لگانیا۔ لیکھا جانے ہنکار گڑھ دا، گڑھی چمکوڑ دئے گواہیا۔ جس لہنا مکاؤنا چوٹی جڑ دا، جڑ چیتن کھوج کھوجانیا۔ اوہ کھیل جانے لکھ چوڑاسی گھر دا، گرہ گرہ پھول پھولانیا۔ روپ دھر نرائن نر دا، نر ہر اپنا ویس وٹانیا۔ لیکھا جانے کلج کل دا، کل کاتی کھوج کھوجانیا۔ لکھ چوڑاسی پھرے چھل دا، اچھل چھلدا ہاری اپنا حکم ورتانیا۔ جس لہنا دینا پورا کرنا بل دا، باؤن اپنا رنگ رنگانیا۔ جھکڑا مکاؤنا

کوڑ کڑیاریے کلجک دل دا، وکار ہنکار ڈیرہ ڈھاہیا۔ مالک بنے جل تھل دا، مہیئل پردہ آپ چکائیا۔ جھگڑا میٹے دوتی سل دا، دین مذہب ذات پات رہن نہ پائیا۔ جن بھگتاں وچھوڑا میٹے گھڑی پل دا، پلک دے پچھے نور نورانہ نظری آئیا۔ جو آتم پر ماتم ہو کے رلدا، جوتی جوت جوت سمائیا۔ اُس دا بھانا کدے دا لدا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ اوہ لیکھا جانے اپنے حل دا، حالت تکی دین دنی نور الاہیا۔ مالک بن کے نہچل دھام اٹل دا، سچھنڈ نواسی اپنی کار کمائیا۔ جوت پرکاش ہو کے زرگن دھار ہو کے بلدا، جوتی جاتا ڈمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ پُرکھ اکال کہے جیٹھ اوہ ویکھ ہاڑ مہینہ آیا، اپنی لئے انگڑائیا۔ جس دا ہونا تیج سواہا، سوا سوا دی دھار پرگٹائیا۔ کلجک کوڑی ویکھے مایا، مایا ممتا پھول پھولائیا۔ جس دا وقت سُنہنجا آیا، چاروں کُنٹ خوشی بنائیا۔ جس نے پہلی ہاڑ اپنا ڈھولا سوہنگ گایا، گا گا خوشی بنائیا۔ اوہ دو جہاناں نوجوانا مرد مردانہ بن کے دائی دایا، زرگن زرگن سرگن سرگن ویکھ وکھائیا۔ جسوں جننی لکھ کسے نہ جایا، جنم مرن وچ نہ آئیا۔ اوہ زرگن دھار ہو کے بے پرواہیا، بے پرواہی وچ سمائیا۔ سو حکم سندیسہ دیوے سچ سُبھایا، سُبھاوک اپنی کار کمائیا۔ جسے گوہند دا ڈھنیا پور کرایا، گھڑی پل ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ ہاڑ کہے جن بھگتو میں دُور دُراڈا آیا نٹھا، زرگن دھار بھجیا واہو داہیا۔ نارد نے میتوں حال دسیا اٹھاں سٹھاں، بن تتاں کھوج کھوجائیا۔ میں ویکھیاں جگت دھار دیاں جٹاں، جٹا جوٹ ویکھ وکھائیا۔ دین مذہب دیاں تکدا آیا وٹاں، حد حدوڈ پھول پھولائیا۔ کھیل ویکھدا آیا مندر مٹھاں، کعبیاں اکھ اٹھائیا۔ میتوں چار کُنٹ دہ دشا جگت دی آسا کردی ٹھٹھا، ترسنا رہی دُرکائیا۔ میرا مل نہ پیا ٹکا، قیمت قیمت نہ کوئے رکھائیا۔ میں جدھر ویکھیا خالی دسدے پنج تت کا یا مٹا، دُھر دارس نہ کوئے بھرائیا۔ میں انگڑیاں وچ حساب لگایا سرشتی ہو گئی بٹا، زیرو زیرو نال ملائیا۔ پھیر میں ویکھیا پتھر اٹاں، جگت شوالیاں دھیان لگائیا۔ بھڑی میں دُہتھڑ مار دے پٹاں، پٹنے والے دیاں جنائیا۔ تیرے بنا صدی چوڈھویں مول نہ جٹاں، جٹ ہار نہ کوئے رکھائیا۔ میں چاہندا بھگت دوار دا ویکھاں قہ، جتھے کیتے چند سورج دھیان لگائیا۔ مالک تکاں دُھر دا پتا، پت پر میثور نور الاہیا۔ جس دا سب نے کیتا ہتا، ہتکاری اوتار پینمبر گرو اکھوائیا۔ اوہ ویس وٹاوے نت نوتا، جگ جگ اپنی کار کمائیا۔ جس نے

کھج انتم کڈھنا سٹا، سٹیبازی ویکھے خلق خُدا یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی ساچی کرنی کار کما یا۔ ہاڑ کہے جن بھگتو کریو نہ کوئے تکرار، جھگڑا جگت نہ کوئے رکھائیا۔ میرا گو بند نال اقرار، وعدے نال سنائیا۔ جس ویلے سر سے گرگھ دتے سی ٹھار، جل دھار وچ سما یا۔ اُس ویلے سترائ کیتی پکار، انتر انتر دھیان لگایا۔ گو بند گو بند جے انند پُر چھڈنا سی چھڈدوں وچ مہینہ ہاڑ، تن ڈکھ نہ لاگے رانیا۔ اوہناں وچ سی کپور سَنگھ اک براڑ، جن گل پلُو پا کے چرن دھیان لگایا۔ ایشٹ جان کے چرن بچھایا داٹھ، بنا چرن توں سپس نوا یا۔ سر سا کر نہ سکلیا پار، نو قدم بچھے اپنا آپ تبا یا۔ انت بول کے فتح جیکار، واگرو تیری بے پروا ہیا۔ میں جانا تیرے اُس سچے دربار، جتھے درباری نظر کوئے نہ آ یا۔ کرنا تیرا دیدار، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ میری انت دی انت اکو وار نمسکار، گو بند سچے ماہیا۔ جھٹ گو بند کھچ کے تلوار، اگے ہو کے دتا سنائیا۔ میرا سکھ رڑھے نہ کدے وچ منجھدھار، دو جہاناں پار کرا یا۔ مستک اُنگل لائی نال پیار، لیکھ لیکھ بدلا یا۔ درشن کر سچی سرکار، جو شہنشاہ نورِ الہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کما یا۔ کپور سَنگھ دا پچھلاناں جس نوں کہندے سی سَنگھ جیتا، جیت سَنگھ اکھوائیا۔ انتر آتم دا اتیتا، ترے گن توں باہر ویکھ وکھائیا۔ روز نو سلوک پڑھدا ہندا سی گیتا، ایشٹ کاہن نال بنا یا۔ کرشن لکھ کے رکھیا ہندا سی وچ کھیسا، پاکٹ وچ لکائیا۔ گو بند دا درشن بنا اکھاں منگدا سی شیشہ، ساکھیاں سو بھاپا یا۔ اندروں صاف رکھدا سی نیتا، نیتیاں نال اکھ جڑا یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کما یا۔ گو بند دا انت کیتا دیدار، سر سے وچ دھیان لگایا۔ گو بند نے پھیر کیتا اشار، بن اشارے دتا سمجھایا۔ میں پھیر آونتا تے نال آونا میرا نر نرنکار، نرگن روپ وٹا یا۔ میں سنگر شبد ہونا دو جہاناں سکدار، برہمنڈ کھنڈ حکم سنائیا۔ سمبل وسنا وسنا دھام نیار، ساڈھے تن ہتھ ڈیرہ لایا۔ تیرا جنم پھیر دیواں دوبار، جنم جنم وچوں بدلا یا۔ میں میلاں اپنی دھار، سرت شبد نال رکھایا۔ پھیر کھیل ہونا جس ویلے سمت شہنشاہی آونا جس دا روپ ہونا اپار، اپر پر سوامی نال ملا یا۔ دین دنی نوں مارنی مار، کھنڈا کھڑگ نام چکایا۔ اوتاراں پیغمبراں گرو آں دا قرضہ دینا اُتار، پچھلا لیکھا رہے نہ رانیا۔ بھوکتاں دی پاؤنی سار، پیشین گوئیاں دے چکایا۔ بنا سکھاں توں میری سمجھنی نہیں کسے گفتار، کُفت شنید اپنا کھیل

کھلایا۔ میرے پینڈے دی جان سکے نہ کوئے رفتار، رفتہ رفتہ اپنی کار کماٹیا۔ یاد رکھ جتھے میرا سکھ ہو یا اُتھوں کر لینا گرفتار، شبد ڈوری نال بندھایا۔
 پھیر کرنا اگئی وبار، بھگت سہیلے دُھر دے سنگ رکھایا۔ کل کلکی لئے اوتار، کل کلکیش دینا مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ گوہند کہا اک ہو رے جاسندیسہ، چھیتی نال جنایا۔ نال ہتھ ماریا اُتے کیسا، کیس گڑھ دا لہنا دتا مٹایا۔ اوہ ویکھ نر ریشا،
 ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ بھگتاں نوں تارنا جس دا پیشہ، پیشین گوئیاں اپنی جھولی پائی۔ جو آد جگاد رہے ہمیشہ، ہم ساجن نظری آئی۔ جس مٹاؤنا مٹا شیخاں،
 شیخی سب دی دئے گوائیا۔ لہنا رہے نہ کسے لیکھا، لیکھے سب دے دئے چکایا۔ جن بھگتاں اندروں کڈھ کے بھرم بھلیکھا، بھانڈا بھرم بھو بھٹایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ گوہند کہا اک ہو رے سن لے بات، جلدی جلدی دیاں درڑایا۔ پھیر
 سرے دی انھیری رات، پون ٹھنڈ نال کھیل کھلایا۔ سب دا وچھڑیا ساتھ نالوں ساتھ، ساتھی سنگ نہ کوئے نبھایا۔ اک دُوبے نوں رہے آکھ،
 اندرے اندر دھیان لگایا۔ دھن اوہ ویلا آوے جد گوہند دا پورا ہووے بھوکھت واک، واقع ویکھے جگت لوکایا۔ گوہند ہس کے کہا پھیر کھولانگا تاک،
 پردہ دھرم والا رکھایا۔ گر اوتار پیغمبر ساریاں دی ہووگی اک جماعت، دین مذہب دا جھگڑا نہ کوئے رکھایا۔ لیکھا پورا کرنا تریلوکی ناتھ، جو کاہنا کرشنا
 ارجن گیا سمجھایا۔ جس رام نے رام دارکھیا وشواس، اوہ وشو دا میل لائے ملائی۔ پیغمبراں دا پیغمبر پرگٹ ہووے ساکھیات، شناخت اپنے ہتھ رکھایا۔
 دین مذہب دا جھگڑا میٹے کاغذات، قاعدہ اکو اک سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ سرسا
 کہے میں سنیا لا کے کن، وہندی دھار دیاں جنایا۔ ساکھیات روپ تکیا گجری چن، جس نوں چند سورہہ سیس نوایا۔ جس نے میرے وچ رڑھدے
 جاندے تارے چن، بنے جنیندی مایا۔ اوہناں دے لیکھے لا کے تن، طرح طرح ہو یا سہایا۔ نام ندھان دا دے کے دھن، اتوٹ اٹھ دتا کرایا۔
 جگت واسنا وچوں بٹھ کے من، منسا پر بھ دے نال ملائی۔ کرا کے وسیرا بنا چھری چھن، سچھنڈ دوارے دتا لکایا۔ جتھے شبد دی دھار کہے دھن دھن
 دھن، رسنا جھوا نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ سرسا کہے گوہند نے میرے

پانی اُتے کھنڈے دی دھار ماری لیک، پھیر ہتھ چھاتی اُتے لکائی۔ شہنشاہی سمت ستّ دی جس ویلے آئی ستاراں ہاڑ دی تاریخ، تواریخ پچھلی دیاں بنائیا۔
 اوتارو پیغمبر و سب نے کرنی اڈیک، حکم حق سنائیا۔ میرا مالک پُرکھ اکالا جس دے وچ سچ توفیق، فریق رفیق لیکھا اکو دے جنائیا۔ جس نے جھگڑا میٹنا
 مندر مسیت، کعبیوں پرے کرے رُشنائیا۔ اُس دا گاؤنا سب نے گیت، ڈھولا دسے ڈھردر گاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ سرسا کہے گرگھ جانڈے سنگھ جیت جوڑے ہتھ، ہتھ ہتھ نال ملانیا۔ میرے سنگر سمرتھ، تیری بے پرواہیا۔ تُوں جدوں
 آویں میں چڑھاں تیرے رتھ، رتھ رتھواہی اکو سو بھاپائیا۔ تیری صفت ہووے اکھ، کتھنی کتھ نہ سکے رانیا۔ اک بچن دس، سچ نال سپس نوانیا۔ کس
 بدھ اپنا دیویں رس، بن رسنارس چکھائیا۔ گو بند پیا ہس، ہس کے دتا درڑانیا۔ میرے کول گرگھو تہاڈے اندر دی اک اکھ، بن اکھیاں تُوں اکھ لواں
 ملانیا۔ ساری سرشٹی تُوں کر کے وکھ، وکھرا اپنا راہ سمجھائیا۔ میرا روپ واحد یک، نور جوت جوت رُشنائیا۔ جن بھگتاں میل میل ملاواں بنا ہتھھاں ہتھ،
 ہتھیلی اپنے وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ سمت ستّ شہنشاہی کہے میٹوں آؤندا جاندا
 ۱۲۶. پینہ، ہڈ پسی دین گواہیا۔ چڑھ گیا ہاڑ ہینہ، ہینہ اپنی رُت بدلانیا۔ جس کھیل ویکھنا پر بھ دا ترے گن تُوں باہر تینا، تریلوکی تُوں پرے دھیان لگانیا۔
 جس جن بھگتاں ٹھانڈا کرنا سپنہ، اگنی تت نہ کوئے تپانیا۔ ہر جن بناؤنا شبد دھار نگینہ، قیمت اپنے ہتھ رکھائیا۔ کسے دے ہون نہیں دینا ادھینا، دوسر
 دیوے نہ کوئے سزائیا۔ جس نے اپنا آپ کھیل کینا، کرنی کرتا کار کمانیا۔ اوہ مالک وڈ پرینتا، پر م پُرکھ نور الاہیا۔ جس دا کھیل ہونا اسمان زمینا، دو
 جہان راہ تکانیا۔ لیکھا چکاؤنا سب دا قدیم، قدرت دا قادر ویکھ وکھائیا۔ پھیر بن کے شہنشاہ عظیم، اعلیٰ ادنیٰ اک رنگ وکھائیا۔ کلجک وچ سنجگ کر
 دیوے ترمیما، حکم حکم نال سمجھائیا۔ جیہڑا کھیل ویکھیا سی بہتر وار نامہ چھیمبا، سو بہتر اں دی صفت بھگت دوار سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمانیا۔ ہاڑ کہے پر بھو میں ویکھیا کھیل نیارا، نرگن دھار کھوج کھوجانیا۔ تُوں ماجھا جموں پھریوں سارا،
 بھگت سہیلے انگ لگانیا۔ ہن دوآبہ مالوا رہنا تیار، ترے گن اپتا رہیا درڑانیا۔ گو بند دی دھار کپور سنگھ نے ڈرائیور بنا کارا، کار اپنی ہتھیں بھوائیا۔ سرتے

پیلا ہووے دستار، گل چولا لال دکھائیا۔ تیر تہمت ہووے کالا، موئی تند گٹ نال رکھائیا۔ دو ساتھی ہون نال لکھار، لکھاری لیکھ وچ وڈیائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ ہاڑ کہے میری ہور اک منگ، منگتا ہو کے دیاں جنائیا۔ مالوے والے
 تن گرگھ مالوے وچ رہن نال سنگ، سگلا سنگ بنائیا۔ کیہر سنگھ ناظر سنگھ ماڑی والا روپ بناؤنا جوں کرن جانا جنگ، کرپال سنگھ ہتھ ہتھ نال ملائیا۔ جس
 ویلے پٹھا ڈٹھا ہووے گا پلنگ، نو نو وار سپس جھکائیا۔ اس دا کھیل آگے دتے سورا سرنگ، ہر کرتا ڈھر درگاہیا۔ کی وعدہ کیتا جس ویلے گوہند نے چھڈیا
 پری انند، انند جگت والا تجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کار کمائیا۔ ہاڑ کہے جن بھگتو بھلنا نہیں وچ مات،
 متا تھادے نال پکائیا۔ حکم سن لو میری پہلی رات، رتڑی اپنا رنگ دکھائیا۔ یاراں دن تھانوں بخشنی دات، شبد اگما اگم ورتائیا۔ سب دی آتم پر ماتم بناؤنی
 ذات، اجاتی بھو رہے نہ رایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ ہاڑ کہے دوآبے والیو کس لو
 کمرکسا، قسم نال تھانوں دیاں جنائیا۔ نو دن تھانوں ملنا رسا، رستے سب دے لینے بدلایا۔ لال سنگھ جسونت سنگھ پریتم سنگھ نال رہنا لگ نوں بٹھ کے
 رسا، ساڈھے تن ہتھ لمبائیا۔ چھاتی اُتے پپاتے متھے اُتے لکھیا ہووے سنا، سوہنا رنگ رنگائیا۔ آگے کھیل دکھاؤنا نال اکھاں، اکھاں اکھاں وچوں کھلایا۔
 جن بھگتو تھانوں رُن نہیں دینا وچ کھٹاں، کلج دے کوڑے وچوں باہر لینا کڈھائیا۔ او تھانوں اُس پر بھو دیاں رکھاں، جس نوں گراوتار پیغمبر سپس
 نوایا۔ تھادہا جنم کرم دا لیکھا پنا قلم شاہی توں کر دینا رفع، نشانہ کوڑ دینا مٹائیا۔ جدھر جانا پیار دا دیندے جانا گچھا، غفلت اندروں باہر کڈھائیا۔ ایس وہار
 وچ کسے نہیں ہونا خفا، غصہ گلہ نہ کوئے رکھائیا۔ کیوں جن بھگتو تھادے پچھے ساری سرشٹی اُتے لگنی دفعہ، جس دی دفعہ نہ کسے سمجھائیا۔ ایہہ اوہ
 مضمون جس دا بدلایا نہیں کسے نے صفحہ، صفحہ سب دی دئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار
 کمائیا۔ جیٹھ کہے کپور سنگھ مستک چڑھی رہے لالی، لال گوہند لئے بنائیا۔ ویکھنا کھیل آگے حالی، ماضی دا چیتا دینا بھلایا۔ جن بھگتو پر بھو دے نام دی
 کرے نہ کوئے دلالی، دلالاں دا لیکھا دینا چکائیا۔ اکو جوت تے جوت اکالی، اکل کل دھاری بے پرواہیا۔ ہُن پھل لگاؤنا تھادے پنج تت دی ڈالی، ٹہنی ٹہنی

دینی مہکائیا۔ تئیں کسے دے کدے نہ بنیو سوا، آسب دی پور وکھائیا۔ تہاڈی آتما آنجانی بالی، پر پر بھ دی آد توں چلی آئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائی۔ نارد کہے ہاڑا کیوں ماردا کڑا کے، ایوے رہیا ڈرائیا۔ ہاڑ کہے اوئے نارد اوہ ویکھ اُمت نبی تے موسیٰ دی دھار پیندے پٹاکے، پٹنے والا ویکھ وکھائیا۔ او کملیا تیتوں پتہ نہیں کی کھیل ہندا ڈھاکے، ڈھاکاں تے چکن والا رہن کوئے نہ پائی۔ کیوں پروردگار نے سب دے کھچ دتے خاکے، خاکی خاک وچ دینا ملائی۔ صدی چوڑھویں اپنا راہ تاکے، نین نین نین رہی اٹھائی۔ کیوں میری بدلدی جاندی پر بھاتے، سندھیا اپنا روپ جنایا۔ چار یاری تکیئے کھاتے، کیوں خطرہ آگے نظری آئی۔ جاں ویکھیا اسیں بند چوڑاں طبق دے احاطے، گڑھ نکا جہا وکھائیا۔ چوڑاں طبق پر بھ دا نکا جہا بلاکے، جس وچ بلاک کر کے لاک اُمت دا دینا لگائی۔ محمد بہڑی بہڑی آکھے، آخر رہیا سنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائی۔ ہاڑ کہے نارد جی آہ ویکھ میری لنگوٹی، بن کپڑ دیاں وکھائیا۔ اوہ ویکھ گاں سور دی بوٹی، جو رو رو رہی گرائیا۔ اوہ تک لے اوہ مالک خالق جو سب دی چڑھیا چوٹی، چوٹا ہو کے اپنا حکم ورتائی۔ اُس دے ہتھ ست رنگ دی سوٹی، ستیاں لئے اٹھائی۔ ضرور فرنگی دی اڈا دینی ٹوپی، جو تیغ بہادر گیا لکھائی۔ جس دے کھیل نوں جان نہ سکن کوٹن کوٹی، کوٹن کوٹ راہ رہے تکائی۔ اُس دی سب توں وکھری سوچی، جس دی سوچ سمجھ وچ نہ کوئے سمجھائی۔ جے کچھ بھیت دتاتے دتا روداس چمارے موچی، پردہ پردیاں وچوں چکائی۔ روداسا جس ویلے میرے نام دی رہی کوئی نہ روزی، روزے بانگ والا رہن کوئے نہ پائی۔ اُس ویلے مان رہنا نہیں کسے بودھی، بودی جنجو دے ڈھائی۔ اپنی دھار کسے توں جانی نہیں سوڈھی، بدھ بیک نہ کوئے کرائیا۔ دھرم دا رہنا نہیں کوئی جوگی، جگیشتر روون مارن دھانیا۔ ساری سرشٹی نیزاں دی ہونی بھوگی، بھین بھائی اپنی اکھ بدلایا۔ بنا پر بھو دی کرپا توں روداسا پڑکھ اکال دا بنے نہ کوئے سنجوگی، آتم پر ماتم میل نہ کوئے ملائی۔ اشنا رہنی نہیں تن وجود والی ڈوڈی، خوشی مہک نہ کوئے مہکائی۔ میرا انت لیکھا مکاؤنا جس نے انت روپ دھراؤنا سوڈھی، سوڈھی بنس نال چترائی۔ پھیر اُس دی دھار میرے نال جانی سوڈھی، جس نوں سُدی ودی جان سکے نہ رانی۔ اُس ویلے سادھاں سنتاں دی دھار ہونی لو بھی، مایا ممتا وچ ہلکائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیآ۔ نارد کہے ہاڑ جی جیمان جی دسو کی کیتا بے جمع، کھاتہ دیو دکھائیآ۔ کیہڑی پے گئے وچ طمع، تانس وچ ہلکائیآ۔ کیوں بُجھ گئی شمع، نور جوت نہ کوئے رُشنائیآ۔ ہاڑ کہے نارد ا او مینوں پنڈتا ا کو غما، غم گین ہو کے دیاں جنائیآ۔ بہڑی دروہی دُہائی دُنی جھگڑدی ماٹی چما، چم درشتی اندر برہم نظر کسے نہ آئیآ۔ میں روواں اے مالک ایہہ بدل دے سماں، سماپت کوڑی کریا کر لوکائیآ۔ مینوں چاؤ گھنیرا ہووے بے تیرا سبج ہووے رواں، روانگی کلج ہتھ پھڑائیآ۔ میں تیریاں بھگتاں وچ مل کے بہواں، بھگون تیرا روپ دیکھ دکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیآ۔ ہاڑ کہے پنڈتا اوہ تک لے کملاپاتی، پت پر میثور بے پرواہیا۔ جس دا آد توں انت تک بنیانہ کوئے جماعتی، ودیا سنگ نہ کوئے رکھائیآ۔ جس نے کیتی تے کیتی اُس دے نام دی کاپی، جو سندیسہ اندرے اندر درڑائیآ۔ اوسے دا گوئیاتے اوسے دا بن گیا پاٹھی، اوسے دے راگ الائیآ۔ اوسے دی چڑھ کے گھائی، انت اوسے وچ سمائیآ۔ پر اک گل یاد رکھ گوہند نے گرکھاں نوں امرت چھکا کے اپنی ہتھیں مانجی سی باٹی، جس دا لیکھا سکیا نہ کوئے سمجھائیآ۔ بے باٹا نہ مانجدا تے گرکھ گر سکھ سنگھ اندروں بن جانڈے پاکی، پوتر روپ نظری آئیآ۔ پر گوہند نے اندروں کسے نوں دتی نہیں معافی، اپنے ہتھیں نہ کیتی صفائیآ۔ اوتوں دے کے پٹھ تے تھاپی، جگت جہان وچ لڑائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ دکھائیآ۔ ہاڑ کہے نارد ا میں اک ماراں ہڑپا، دوویں پیر اٹھائیآ۔ اک سناواں ٹپا، ٹاپوآں توں باہر جنائیآ۔ ہتکیں پر بھونے بھید کھولنا پر بھ نے کیوں اکھڑ بنایا پیا، جس دے نال پاربرہم پورن وچ سمائیآ۔ ایہہ لیکھا ا کونجا وار لکھیا نانک تپا، انگلاں زمین اُتے گھسائیآ۔ گر ارجن نے نو دن پہلوں گرو گرنھ دے لکھن توں صفحہ، لکھ کے پھیر راوی وچ دہائیآ۔ گوہند نے سر سے نوں دتا نفع، جس وچ نقصان گر سکھاں دا اپنی جھولی پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیآ۔ نارد کہے ہاڑ جی میں اچ پھریا بہت دُور، دُور دُراڈا دیاں جنائیآ۔ میں دیکھیا کوہ طور، موسے اکھ ملایا۔ میں تکیا عیسیٰ نور، نور نور الاہیا۔ میں تکیاں کیہڑیاں محمد بخشیاں عور، حور ہور روپ سمائیآ۔ جس نے سب نوں کر دتا مجبور، مجبوری وچ سارے دین دُہائیآ۔ جنہاں دے گھر گھر وچ پینا فُور، فتویٰ کلمے والا لگائیآ۔ کیوں ایہہ کھیل کرے جو

سرب کلا بھرپور، بھرپور رہیا سرب ٹھانیا۔ جن بھگتو تہانوں کر دیوے مشہور، مشرق توں مغرب نال ملایا۔ کیوں دین دُنی تینی وانگ، تندور، بھٹھیالا کجگ اگنی ڈاہیا۔ کسے نے سمجھنا نہیں میرا کی قصور، کسر اعشاریئے نال سب نوں دے اڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سٹانیا۔ ہاڑ کہے بھگتو آو کریئے صلاح، سوہنا سنگ بنایا۔ منیئے اک ملاح، جو کھیوٹ کھیٹا ڈھر درگاہیا۔ جس دا آد انت دارا، رہبر نورِ الاہیا۔ جس نوں پیغمبراں کہا خدا، خود مالک اگم اتھایا۔ کردے رہے دُعا، بن نیناں نین اٹھایا۔ تیری چلیئے سدا رضاء، رازق رزق رحیم تیری سرناہیا۔ سانوں اکو دس دے ساڈے انت ہون دی اکو وجہ، وجوہات دے سمجھایا۔ پروردگار کہا میں یار سانجھا نورِ الہی میری سمبل ہونی جگہ، دھرتی خاک نہ ڈیرہ لایا۔ میرے نال صوفی سنتاں بھگتاں دا ودھنا آگا، آگے اپنا حکم چلایا۔ یاد کر لو دین مذہب دارہے نہ کوئے بدھا، بندھن سب دے دینے تڑایا۔ جس ویلے سمت شہنشاہی ست دھرم دے بھگتاں دی بنی ہووے سبھا، سبھا دے وچ دے جنایا۔ بھيو کھولانگا کلمہ اگنی بولانگا محمد کیوں کٹانیا لبان، لبریز تیرا پیمانہ دیاں کرایا۔ یاد کر لے میں پیغمبراں دا پیغمبر حکم وچ اصول وچ بڑا کتا، کعبیاں توں پرے ڈیرہ لایا۔ ایسے کر کے بچو مینوں سارے کہندے اتا، امی جان روپ نہ کوئے بنایا۔ بابا آدم تے مائی حوا دا پا کے سب تے دتا، دباؤ اپنا دتا جنایا۔ یاد کرو تہانوں رکھ کے درگاہ ساچی وچ ڈتا، ڈب اپنی وچ بند کرایا۔ پھیر کھیل ویکھو سچا کھتا، کھتا سچے نال ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اپنی کار کماہیا۔ ہاڑ کہے بھگتو گرنتھ کہندے سنتاں ہتھ نام دی کُنجی، جیہڑے کونج وانگ گر لایا۔ جیہڑے نام دی آپ بھر دے ہون چنگی، محصول توں بری نہ کوئے کرایا۔ کسے نے دھوتی پہنی کسے نے پہن لئی تمبی، کوئی ہیٹ پیٹ نال پتھرایا۔ پر بھو دی کھیل بڑی لمبی، گر اوتار پیغمبر سبجگ تریتا دواپر کجگ وچ آون والے سمجھ سکن نہ رانیا۔ جنہاں نے نام جیپا سواس تے دمی، مالا منکیاں والی بھوایا۔ روپ دھار کایا مائی چئی، سچ تتاں سنگ رکھایا۔ جیہڑی دھار ماتا دی لکھوں ہووے جئی، انت پھیر مر جائیا۔ اُس دی گل کی سُننی کئی، جو کتاں توں بنا نہ سکے سٹانیا۔ اُس سنگر دی کاہدی لوڑ جہدی اکھ ہو گئی اتھی، ڈنگوری پھڑ کے جگت وچ قدم ہوئی ہوئی ٹکانیا۔ سنگر شبد اوہ جس دی جوانی نویں، نواں نکور نظری آہیا۔ اوہ دھر دی دھار دا

کوی، شبد شبد وچوں پر گٹائیا۔ پر اوہ بڑا بے پرواہ جس نوں ساریاں کہا آؤنا اوتار چوہی، چوہیسا اپنا روپ بدلایا۔ اوہدی دھارا نکلی جہی سوہل تے لوی، لیری نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک تھم سنایا۔ تھم کہے جن بھگتو میں بڑا سخت، میتوں پر بھ نے دتا بنایا۔ میں بڑا بکتا، دو جہاناں کراں شنوایا۔ میں کدے نہ اکدا، جگ جگ ویس وٹایا۔ میں کدے نہ تھکدا، بھجیاں واہو داہیا۔ پریاں لو آں ٹپدا، گنگن گگنتر اں چرناں ہیٹ دباہیا۔ اک سندیسہ سُنو گپ دا، گپاں مارن والیو تہانوں دیاں بھجایا۔ ہن بیڑا ڈبنا سب دا پپ دا، پاپیاں ہوئے نہ کوئی سہایا۔ صدی چو دھویں انت انگیارا تپدا، تپیشتر شانت نہ کوئے کرائیا۔ کیوں مایا نے روپ دھر لیا سپ دا، پیو پت نوں ڈس کے کرے صفایا۔ ہر دیوں پر بھ دا نام کوئی نہیں جپدا، رسنا بل سارے رہے ہلایا۔ اندروں میل نہیں کسے اکھ دا، رنج نیز لوچن نین نہ کوئے رُشایا۔ بنا پر بھو دی کرپا توں کسے دا مل نہیں پینا کھ دا، رائے دھرم ہٹ وکایا۔ سماں اپنے آپ جاندا ٹپدا، بھجے واہو داہیا۔ آگے جھگڑا مٹنا دین مذہب دی کھپ دا، کھپڑ لے کے چار جگ دی کلجو گن بیٹھی راہ تکایا۔ کیوں بھرا پیاسا ہو گیا بھرا دی رت دا، پیو پت بنیا روپ قصایا۔ پُرکھ ناری اک دُوبے ول تکدا، ست دھرم وچ نہ کوئے سماہیا۔ جیہڑا سُنکر دی سرن ڈھٹھدا، اوہنوں ٹعنے دے لوکایا۔ جیہڑا پُرکھ اکال دی دھار آگے اپنا آپ گھتدا، ناتا چھڈے مات پت بھین بھایا۔ اوس نوں کلجک جیو ویکھ ویکھ تپدا، تن اگن رہیا لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک سنایا۔ پہلی ہاڑ کہے سُنو بچن اک ہور، ہور دیاں جنایا۔ پیلے بستر پہنے بشن کور، جیہڑی گربخش سنگھ دی مایا۔ جس نوں کرپا کر کے اُس دے پچھے دینا تور، در ساچے دینی وڈیایا۔ جن بھگتو پر بھو نوں سدا بھگتاں دی لوڑ، جگت دھار وچ اپنا آپ نہ کدے بدلایا۔ جو سدا سدا سدا بندی چھوڑ، جھسکی لو لئے لگایا۔ پنجاں پیاریاں بشن کور دے ہتھ نوں بنھنی ڈور، سچے گٹ نال رکھایا۔ سُنکر اپنے ہتھیں کریگا چور، چور اسی وچوں باہر کڈھایا۔ آگے ساریاں بھگتاں نوں سریر چھڈن توں پہلاں تکیا کریگا نال غور، گھر گھر جا کے ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ اک رنگایا۔ پہلی ہاڑ کہے جن بھگتو سارے مچھیں دیو تاء، طاقتور اکھوایا۔ ستاراں ہاڑ نوں آؤنا نال چاء، ہر ہر دے وجے ودھایا۔ آگوں ملے بے پرواہ، بے

پرواہی وِج سمانیا۔ دوہاں نے بھگت بھگوان داناں سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان دا ڈھولا لینا گا، سانجھی ہوئے پڑھائیا۔ ہاڑ کہے میں پھیر سب نوں سیس دیاں نو، نو نو دھوڑی خاک رمانیا۔ بنا رسنا توں کرنا واہ واہ، واہ تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، آد جگادی نوجوان، بردہ بال روپ نہ کوئے وٹائیا۔

☆ ۲ ہاڑ شہنشاہی سمت ۷ ماتا بشن کور، رنجیت کور، امرجیت سنگھ، سُرجیت سنگھ، پریتم سنگھ، جگیت سنگھ، گریت سنگھ گرچرن سنگھ، ہر بھجن سنگھ، وریام سنگھ، پال سنگھ، امر سنگھ، جگمیل سنگھ، ملکھا سنگھ، بچن سنگھ، دلپ سنگھ، سنتوکھ سنگھ، سادھو سنگھ، ٹھاکر سنگھ، کرتار کور، منتی، گوپال کور، سُبھاگ وِنتی، چٹن کور، پریتم کور، پیارا سنگھ، روپ سنگھ، کنن سنگھ، بھگت سنگھ پنڈ کیر جموں،

سورن سنگھ پنڈ باٹھ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ☆

دیک کہن ساڈا چمکیا نور، نور نورانے دتا چکائیا۔ اسیں سندیسہ دینا ضرور، ضروری سب نوں مات جنائیا۔ جن بھگتو انتر کریو نہ کوئے غرور، ہنکار وکار نہ کوئے وڈیائیا۔ پُرکھ اکال سدا تلو حضور، جو حضرت اگم اتھاپیا۔ سچ سوامی دا تلو دستور، جو دست نال ملایا۔ اپنے انتر تلو اگم نور، کوہ طور توں پرے رُشنائیا۔ سچ نام دا لینا سرور، رس اکو اک دکھائیا۔ صدی چوڑھویں رہنا نہیں کسے موڑھ، مگدھاں لئے اٹھائیا۔ سب دی آسا نسا کرے پور، پورن برہم اک سمجھائیا۔ سگلے سنگی ساتھی اکو رنگ رنگائے نہ نیڑا نہ دُور، دُور دُراڈا ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ حکم کہے میں پر بھ دا حکمی بندہ، بدن وِج سیس نوایا۔ بھبو کھولاں پر بھو سندا، جو سندیسہ دیوے اپنی دیا کمائیا۔ جس دے وِج سچ انندا، انندا وِچوں پرگٹائیا۔ اوہ سار پاوے جیرج انڈا، اُتبیج سیتج کھوج کھوجائیا۔ لیکھا جانے گو بند والا کھنڈا، کھنڈا کھڑگ نال ٹکرائیا۔ پھیر پوڑی منزل تکے ڈنڈا، ڈنڈاوت ویکھے چائیں چائیا۔ پھیر سندیسہ دتا ویکھو کلجگ انتم کھنڈا، کھنڈھی بیٹھا دھیان لگائیا۔ گرگھاں کولوں

کھاوے اک اک گنڈھا، رس رس وچ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ دیپک کہن جن بھگتو ویکھو ساڈی لو، لوچن نین اکھ کھلایا۔ گھرت باقی اکو ہو، اکو دھار وچ سائیا۔ جھگڑا میٹ کے دو آ دو، دو جہاناں کھسرا دیاں چھڈائیا۔ مالک تکیا اگم اتھاہ اوہ، اوڑک جس نوں سیس نوایا۔ انتر درشی تے موہ، محبت کھوج کھوجایا۔ پر بھو پرکاش جس نال جاوے چھوہ، چھوہرا بانکا لئے پرگٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دانام اک پرگٹایا۔ دیپک کہن ساڈا ہندا رہے پرکاش، پرکاشوان دیا کماٹیا۔ میلا ملدا رہے نال ابناش، ابناشی کرتا کھیل کھلایا۔ نگاہ مارنی دھرتی اُپر آکاش، آکاش آکاشاں ویکھ وکھایا۔ پھیر سندیسہ دینا ساکھیاں، ستمکھ ہو کے آپ جنائیا۔ پُرکھ اکالا تکو اکو باپ، دو جا نظر کوئے نہ آتیا۔ جس نے آتم پر ماتم سب نوں سانجھا بخشیا جاپ، مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اوہ کھیل کرے ساکھیاں، ساکھی پچھلی کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ دیپک کہن جن بھگتو دھرم دی دھار کرنا قول، اقرار سنگ نبھایا۔ ویکھنا کھیل اُپر دھول، دھرتی دھرت دھول دیوے درڑایا۔ جو سوامی ہر گھٹ رہیا مول، مولا اکو نظری آتیا۔ جس دا لیکھا لیکھنی اُپر دھول، دھرتی دھرت نہ کوئے چترایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ دیپک کہن ساڈا ویکھو روپ اپارا، ہر اپر پر دتی وڈیایا۔ میں ہوواں شکر گزارا، نیوں نیوں سیس جھکایا۔ سانجھا کراں پیارا، محبت محبت نال جڑایا۔ تیس کھیل تکو ظاہرا، ظاہر ظہور آپ سمجھایا۔ اُمت روندی دے وچ قاہرہ، قہر ورتے خلق خدایا۔ بنیا رہے کوئے نہ بہرہ، پردہ سب نے لینا کھلایا۔ ست شبد سمجھنا ظاہرا، ظاہر ظہور نور الاہیا۔ جن بھگتو پر م پُرکھ دا سب توں وڈا دائرہ، جس دی حد نہ کوئے درڑایا۔ گرگھ گرگھ کسے نوں سمجھے کوئے نہ بھیرا، بُری اکھ نہ کدے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ دیپک کہن ویکھو بھگت دوار سہاوا، سوہنی وٹی ودھایا۔ بھگتاں اکو دوار لگنا ناواں، نر نر کارا میل ملایا۔ سب نے سانجھیاں کرنیاں باہواں، بازو بل وڈیایا۔ بے شک تہاڈے سر پر نوں وکھ وکھ جمن والیاں ماواں، آتم پر ماتم پر بھ دا روپ در سائیا۔ جن بھگتو سب نے اپنا وزن کرنا ساواں، ساول سندر روپ دے سمجھایا۔ بھاگ لگنا تہاڈے کایا گرہ گراواں، مندر اندر

خوشی بنائیا۔ سب نے شبدی دھار کہنا واہ واہ، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔
 دیک کہن جن بھگتاں پگڑی ہئی، ہس کے رہی جنائیا۔ اشاریاں نال رہی دسی، دہ دشا اکھ اُٹھائیا۔ جگت رین اندھیری مئی، موسیٰ عیسیٰ محمد نہ کوئے
 رُشنائیا۔ صفتاں والی صفت کردے جسی، وید پُراناں کندھ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا دراک وکھائیا۔
 در کہے جن بھگتو ویکھو درد دُکھ بھے بھجن، جو بھو ساگر پار کرائیا۔ جس دانام ندھانا نوری انجن، دُرمت میل دے دھوائیا۔ سب دا سانجھا بن کے
 سجن، ساجن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ کلج کوڑ گڑیار جیو جہان تین، اگنی اگ نال وڈیائیا۔ ہر جن گُرمکھ دُھر دے ہیرے رتن، امولک اپنا رنگ چڑھائیا۔
 جن بھگتو تہاڈا سفل ہو یا مین، بیتھارتھ پر بھ نے دتی وڈیائیا۔ سارے بہ گئے اُس پر بھو دے گھاٹ پتن، جتھے پاتر نظر کوئے نہ آئیا۔ توں میرا میں تیرا
 نام چین، سوہنگ ڈھولا چائیں چائیا۔ جس دا پریم اگما چکھن، بن رسنا رس وکھائیا۔ سو صاحب سوامی سندیسہ دیوے حقن، حقیقت اک درڑائیا۔ جس
 نوں اوتار پیغمبر گرو تگن، بن لوچن نین نین اُٹھائیا۔ سو بھگت سہیلے بھگت دوار پہنچ گئے اپنے وطن، بے وطن نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر جن بنائے ہیرے امولک رتن، رتن امولک اپنی دھار سمجھائیا۔

★ ۶ ہاڑ شہنشاہی سمت ے ہر بھگت دوار جیٹھووال دوپہر ویلے ضلع امرتسر ★

ہاڑ کہے میرا دھرم دھار پروٹھا، چھ گھر چھ گر اودیش جنائیا۔ چوواں لوک چوواں طبق اک پر بھو دا ایشا، ایشٹ دیواک درڑائیا۔ نوست کھیل
 رچائے سرشٹا، سرشٹی سرشٹ آپ سمجھائیا۔ جن بھگتاں پورن کرے نیچا، نہچل اپنا دھام سہائیا۔ لہنا دینا دیوے جس جس دا، لیکھا لیکھے وچوں ویکھ
 وکھائیا۔ میل ملنا دُھر دے پت دا، پت پر میثور ہوئے سہائیا۔ ناتا جوڑے آتم ہت دا، ہتکاری اپنا رنگ رنگائیا۔ جھگڑا میٹے چوڑاسی نت دا، آون جاون
 رہے نہ رائیا۔ کوڑ کلپنا پھرے جت دا، ہار سنگ نہ کوئے وکھائیا۔ سوہنا دہاڑا چھ ہاڑ تھت دا، سمت ست ست سہائیا۔ جن بھگتو تہاڈا لیکھا کئے وچ دا، وچلا

بھیو چُکائی۔ تہاڈا پیار بنیا رہے اک دا، اینکار اپنا رنگ رنگایا۔ تہاں روپ بننا ساچے سکھ دا، جو سکھ گوہند گڑھی چمکور گیا بنایا۔ تہاڈی لیکھے لگے سیوا کیتی اک اک اٹ دا، مٹی گاراناں رلائی۔ تہاڈا کرم جنم وچ لیکھا لکھدا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائی۔ چھ ہاڑ کہے میٹوں نظر آوے باؤن، بل دوارا سو بھاپائی۔ جس ریشیاں پھڑایا اپنا دامن، سنجگ کلجگ سنگ رکھائی۔ سو سیو آئے کماؤن، در دوارے چائیں چانیا۔ پچھلا لہنا آئے چکاؤن، بڈھے بالے پریم رکھائی۔ سچ سروور آئے نہاؤن، ڈرمت میل دھوئی۔ جس دا پُرکھ اکالا بنیا ضامن، ضامنی اپنی پور کرائی۔ باقی لیکھا دسنا اچ دی شامن، اوتار پیغمبر سنگ رکھائی۔ کی کھیل کرے پتت پاؤن، پتت پر میثور ڈھر در گاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد اکو کاہن، کاہن ڈھر دا آپ اکھوئی۔

☆ ۶ ہاڑ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار جیٹھووال رات نوں ضلع امرتسر ☆

ہاڑ کہے میں ویکھنا کھیل اما، ڈھر امام رہیا درڑائی۔ اُمت نبی رسول تکنا ہنگامہ، حاکم ڈھر دا تھم ورتائی۔ کلمہ کائنات تکنا کلاما، دین دُنی کھوج کھوجائی۔ شرع مذہب تکنا اسلاماں، اسم ویکھ تھاوں تھانیا۔ صوفیاں نردھار تکنا الہاما، اعلیٰ علم توں باہر پڑھائی۔ ڈھر سندیس تکنا گمناما، جس دی گُفت شنید سمجھ کسے نہ آئی۔ کلجگ کوڑ کریا تکنا اندھیرا شاما، شمع نور نہ کوئے رُشائی۔ کایا ماٹی تن وجود تکنا چاما، چم درشتی دے بدلایا۔ صدی چودھویں کھیل تکنا عواما، عالم گیر ہو کے دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک ورتائی۔ ہاڑ کہے میرا دھرم دھار پروشٹا، پُرکھ اکال دتی وڈیائی۔ لیکھا رام نال ویشٹا، وشا ڈھر دا گیا سمجھائی۔ کلجگ انت ست سچ نہ ہووے دسدا، چاروں گنٹ اندھیرا چھائی۔ کسے پیار رہے نہ اک دا، چار گنٹ جگت ہلکائی۔ بنا پر بھ دی کرپا روپ بنے نہ کوئے سکھ دا، سکھ سنگر وچ نہ کوئے سہائی۔ جگت و نجارا بن جائے مایا ہت دا، در

در منگے واہو داہیا۔ مانس روپ بنے رچھ دا، رچھک نظر کوئے نہ آئیا۔ پیارا دسے نہ کوئے دھرم دی اچھ دا، نراچھت آس نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ ہاڑ کہے میری انج دی رات بھنی، بھنڑی خوشی منائیا۔ میں کھیل ویکھنی کنی، انت کہن کوئے نہ پائیا۔ میں دھار تکتی تی، ترے گن پڑدا آپ اٹھائیا۔ کھیل ویکھنی دنی، دوس رین راہ تکائیا۔ پر بھ دی پریم دھار تکتی نئی، نئی نئی آپ جنائیا۔ جس دی مہا جائے نہ گنی، الکھ اگوچر وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ ہاڑ کہے میرا دوس چڑھناست، ست ست نال وڈیائیا۔ میں دساں دھر دی مت، متا پر بھ دے نال پکائیا۔ دھرم دی دھار وچ جموں والیاں پنجاں سکھاں پنچ تیکے دینے رت، جو نیہہ وچ جان دبا ئیا۔ کچھن سنگھ کڈھاوے وچوں سبے ہتھ، سردارا سنگھ کھتا ہتھ نال ملا ئیا۔ بھاگ سنگھ سپس جھکائے جھٹ، گردن اپنی بھیٹ چڑھائیا۔ ہر بنس چرنی جائے ڈھٹھ، پیر انگل نال رلا ئیا۔ بلیر آگے کرے متھ، مستک رنگ رنگائیا۔ ساری سنگت جوڑے ہون ہتھ، خوشیاں وچ (سپس جھکائیا)۔ ایہہ وقت ہووے سوا پنچ، وڈھ گھٹ نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دا لہنا دینا پورا کرے ہس ہس، ہست اپنے نال اٹ دے ٹکائیا۔

☆ ۸ ہاڑ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار جیٹھووال رات نوں ضلع امرتسر ☆

اٹھ تت کہن ساڈی دروہی، دو راہی تیرا دھیان لگائیا۔ تیرے سار شبد دی خبر دیوے نہ کوئی، سرتی سرت نہ جگت ملا ئیا۔ ساڈی آسا تیرے در تے روئی، بن نیناں نیر وھائیا۔ سچ پیار وچ جائے کوئی نہ موہی، محبت اپنا رنگ رنگائیا۔ جو آسا رکھی کیر لوئی، لونناں پچھے دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ اٹھ تت کہن کیر رکھیا اک بھرواسا، لوئی لونناں توں پرے جنائیا۔ اوہ تک کھل کھیل تماشا، تماشین دسے لوکائیا۔ پر بھو اتے رہے کسے نہ بھرواسا، بھگوان روپ نہ کوئے دسائیا۔ پھرے دروہی پر تھی آکاشا، گگن منڈل روون

مارن دھائیآ۔ پھیر پرگٹ ہوئے پُرکھ ابناشا، ہر کرتا ڈھر درگاہیا۔ کرپا کرے شاہو شاباشا، شہنشاہ اگم اتھاہیا۔ ساچے گرکھاں لیکھے لائے پون سواسا، سواس ساہ اپنے نال ملائیآ۔ مانس جنم کر کے راسا، روگ سوگ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ امرت بخش کے کایا کاسہ، نجھر دھار دے چوایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک ورتایا۔ اٹھ تت کہن ساڈے انتر اک خواہش، سدا سد جنائیآ۔ اک اک دی کریئے تلاش، اک اک داراہ تکایا۔ جس اک وچوں سرشٹ ہوئی پرکاش، پرکاشت بے پرواہیا۔ انت جائے وناس، وشنوں برہا شو رہن کوئے نہ پائیآ۔ ایہہ کھیل پر بھو ساکھیات، جگ چو کڑی آپ کرایا۔ مہربان ہو کے جن بھگتاں دیوے دات، نام ندھانا جھولی پائیآ۔ درس دکھائے اک اکانت، بن اکھاں اکھ اٹھائیآ۔ ویلے انت پچھے وات، انتشکرن ویکھے چائیں چانیا۔ جنہاں توں میرا میں تیرا جیوا سواس سواس، سوہنگ ڈھولا سہج سُبھائیآ۔ پُرکھ اکالا دین دیاالا سچھنڈ لے جائے اپنے پاس، جوتی جوت وچ ملائیآ۔ جھگڑا مکا کے منڈل راس، برہمنڈ کھنڈ نہ کوئے بھوایا۔ سچ دوار بخشے جتھے وسے آپ، نرگن نور جوت رُشائیآ۔ مانس جنم روگ کٹ سنتاپ، اٹھاں تتاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ آتم دھار کر کے پاک، پتت پُنیت اپنے نال ملائیآ۔ پاربرہم برہم بنا کے ساک، سجن ویکھے چائیں چانیا۔ جن بھگتاں جنم کرم کرم دا لیکھا کرے بے باق، جو جن ہر سنگر سپس نوایا۔ پچھلی کیتی پچھے کیتی مُعاف، اگے اپنے گھر ڈکائیآ۔ جتھے کدے نہ ہووے ناس، تتوت نہ کوئے جلائیآ۔ ہر جن سچھنڈ دوار بہائے ساکھیات، ساکھی شبد نام جنائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جنم جنم دے لیکھے پورے کرے کرنی کرتا ہو کے آپ، آپ اپنی دیا کمائیآ۔

☆ ۱۷ ہاڑ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار جیٹھووال رات نوں ☆

ا شنبھج کہے پر بھہ نمسکار میری، ہاڑ ستاراں سپیس نواہیا۔ میں اُمت دی آسا لیاندی گھیری، چو داں طبق دھیان لگایا۔ چار یاری جھلائی جھکھڑ
 ہنیری، محمد اپنی دھار برسائی۔ کوکاں مار دے توں آگئی کیٹری، کون ویس وٹائی۔ سب دی جڑ رہی اُکھیری، پودا رہن کوئے نہ پائی۔ میں ہس کے کہا
 ہن کرو کچھ دلیری، اپنا بل دھرائیا۔ میں آگئی بن کے اک اک دی چیری، دوجا ایشٹ نہ کوئے رکھایا۔ جس نوں کہندے شاہ شیری، شہنشاہ
 بے پرواہیا۔ جس سیوالائی میری، مہربان دیا کمایا۔ نو نو چار بچھوں پائی پھیری، پھرت پھرت اپنا کھیل کھلایا۔ اوہ تلو سب نوں نام دی پاؤن والا
 بیڑی، بیڑا اپنا آپ اٹھایا۔ اُلٹی آون والی گیڑی، گیڑے وچ بھوایا۔ شرع دی ہونی ڈھیری، ڈھنیا گوہند دے گواہیا۔ جیہڑی دُنیا دیناں مذہباں وچ
 بکھیری، وکھ وکھ کرائیا۔ اُس نے آرزو بھوگ لئی ہتھیری، پچھلا پنڈھ مُکایا۔ ہن سب دی جڑ رہیا اُکھیری، آگے سکے نہ کوئے لگایا۔ جس نے دھار
 چلائی تیری میری، آتم پر ماتم کار کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ ا شنبھج کہے میں ہوئی
 سنگھ آسوار، سنگھ نظر کسے نہ آہیا۔ حکم دتا سچی سرکار، شاہ پاتشاہ دُھر در گاہیا۔ نال رلایا شبد سار، مہاسار تھی رُپ بدلایا۔ میں دو جہاناں کر کے پار، پرا
 پسنٹی مدھم بیکھری توں پرے دیکھیا دھیان لگایا۔ میں تگے جگ چوکڑی چار، چوتھا دیکھ وکھایا۔ چاروں گنٹ دھواں دھار، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔
 مینوں روند اسیا ستار، سطح بلندی مارے دھاپیا۔ اسیں جس دے بے خدمتگار، خادم ہو کے سیو کمایا۔ اوہ محمد دا قرضہ رہیا اتار، لہنا رہیا چکایا۔ صدی
 چو دھویں آئی ہار، ہار وچ گر لایا۔ کسے دارہنا نہیں کوئی اختیار، مالک رُپ نہ کوئے درسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ دی کرنی کار کمایا۔ ا شنبھج کہے میں سیوا کیتی بھاری، سچ سچ سنایا۔ اُمت دی آسائے کے پہنچی ہر بھگت دواری، دوار کا واسی دیکھن نین اٹھایا۔
 رام راما کرے تیاری، ترے گن اتنا کھیل وکھایا۔ پیغمبر نین رہے اگھاڑی، بن لوچن نین نین وڈیایا۔ گر دس مار دے تاڑی، تال اپنا رہے بنایا۔
 سارے اگھے ہو جاؤ چھیتی نال سمت شہنشاہی ست دی آگئی ہاڑی، ہاڑ ستاراں نال وڈیایا۔ دیکھو کھیل جنگل جوہ پہاڑی، اُچے ٹلے پھول پھولایا۔ دھار

تکو پُرکھ ناری، نر نرائن رہیا جنایا۔ کسے دی پاوے کوئے نہ ساری، مہاسار تھی نظر کوئے نہ آیا۔ سرشی درشی ہوئی بھکھاری، بھکھاران رُوپ بنایا۔
 ا شنبھج کہے میں دستاں نو کھنڈ پر تھی ست دیپ میٹوں ست وچ دسی نہ کوئے کواری، میں کواری ہو کے دیاں سنایا۔ سارے دیکھو اوتار پیغمبر گرو اپنی
 دھاری، دھرنی دھرت دھول دھیان لگایا۔ مونڈ منڈائے تکو تکو مچھ کیس داڑھی، لبان کٹیاں دھیان لگایا۔ بنا پر بھوتوں سب دی اُجڑ گئی واڑی، راکھا
 نظر کوئے نہ آیا۔ میں سوہنی سُنکھی بن کے ناری، بھجی واہو داہیا۔ میری مُجّت لگی نہ کسے پیاری، پریمی پریم نہ کوئے کمایا۔ دین دُنی ہوئی وِ بھاری،
 لگرم وِچ گر لایا۔ میں کیتی اک ہوشیاری، اپنا بھو نہ کسے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک
 سنایا۔ ا شنبھج کہے میں پر بھ نوں دستاں اپنی بیٹی، پچھلا حال سنایا۔ تیری کہو جی ریتی، کی تیری بے پرواہیا۔ تیری سرشی پوتر کر نہ سکے نیقی، نیتوان
 نہ کوئے اھوایا۔ جھگڑاپیا ہست کیٹی، تیرے وِچ نہ کوئے سمانا۔ تیری بانی لگی کسے نہ میٹھی، مٹھارس نہ کوئے چکھایا۔ سب دی آشا ہو گئی کوڑی
 ریٹھی، محمد دی تمنا دے گواہیا۔ میٹوں غصے وِچ چڑھے کچھی، گلہ اپنا رہی سنایا۔ پر بھو کسے نے بھنگ کسے نے مد پیتی، تیری خُماری نظر کوئے نہ آیا۔
 یاد کر لے جیہڑی اپنی دھار دی ماری لیکھی، لائن عین اک بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سچ تیری سرناہیا۔
 ا شنبھج کہے میرا شہنشاہ شاہانا، پاتشاہ بے پرواہیا۔ جگ جگ بدل دے زمانہ، زمیں اسمان کھیل کھلایا۔ راون دارام کھیل مہانا، تیر ترکش سنگ نبھایا۔
 بنسری سنا کے ڈھر دا کاہنا، ڈھن ناد اک جنایا۔ پیغمبراں دے اگئی پیغام، سندیسہ اک سنایا۔ گرو آں دے سنتا، ست ست وچوں سمجھایا۔ انت پھر
 کے اپنا بانا، کل کلکی ویس وٹایا۔ ا شنبھج کہے میٹوں سنگھاسن دے تھلے رکھ کے بخشیا دانا، سچ پریتی اک درڑایا۔ اٹھ پھر دو جہاناں، نو جو بن رُوپ
 وٹایا۔ چوڑاں طبقات مار دھیانا، گہر گسپیر آپ سنایا۔ آشا امت دی بٹھ کے لیانی تما، طمع اور نہ کوئے رکھایا۔ حاضر کرنی جتھے بیٹھا ہووے اماں دا
 اماں، عملاں توں رہت نور الاہیا۔ ستاراں ہاڑ دی ہووے شاما، شمعدان دین گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ
 دی کرنی کار کمایا۔ ا شنبھج کہے میرے شہنشاہ نوازو، نیزو نبھا دھیان لگایا۔ میرے اشٹ کشت دے بازو، بن تن وجود سہایا۔ تُوں مالک ڈھر دا آگو،

تیرے اگے سیس نوایا۔ میری نمسکار بن تیری کرپا کوئی نہ جاگو، نیر اکھ نہ کوئے گھلایا۔ اپنا ایشٹ نہ کوئے تیاگو، ست مارگ نہ کوئے اپنایا۔ تیری سرنی کوئی نہ لاگو، میں دیکھی خلق خدایا۔ تیتوں کوئی نہیں کہندا باپو، اوتار پیغمبر گرو چاچے جگت جہان رہیا منایا۔ سرشی کھا کے پان تماکو، تہمت تیتوں رہے لگایا۔ سادھ سنت بن کے ڈاکو، تیرے نام نوں لٹن تھاؤں تھانیا۔ سرشی گھنمدی وانگ لاٹو، لٹیرا ویکھ جگت لوکایا۔ تک ستاراں ہاڑ دی راٹو، رڑی اپنی پھول پھولایا۔ میں اگو گل آکھوں، آکھ کے دیاں سنایا۔ سب دا پورا کر بھوکھت واگو، واقع اپنا دے سمجھایا۔ تیرے اگے کوئی نہ رہے عاگو، عقل بدھی چلے نہ کوئے چٹرایا۔ توں داتا بن اگما داٹو، دیاوان اک اکھوایا۔ دھرم دی دھار بدل پوشاکو، پیشتر اپنا حکم سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر صاحب تیری سرنایا۔ ا شٹبھج کہے میری ڈنڈاوت میرے بابا، بن سیس سیس نوایا۔ میں اُمت انتر ویکھیا تک کے آئی کعبہ، کیول تیرا دھیان لگایا۔ چاروں گنٹ کوڑ دا وادھا، وادھل ہوئی لوکایا۔ تیرا سہے کوئی نہ دابا، دبدبہ نظر کوئے نہ آیا۔ میں دیکھے تیرتھ تٹ بن گئے ڈھابا، امرت رس نہ کوئے بھرائیا۔ بابے آدم دا ڈولیا چھابا، ترازو حق نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سچ تیری وڈیایا۔ ا شٹبھج کہے اُمت دی آشا آئی بھگت دوار، در دوارے باہر سیس نوایا۔ کرپا کر آپ نرنکار، حکم دے چائیں چانیا۔ اوہ حالت دتے سرب سنسار، کی کرنی کار کمایا۔ کی کلیمیاں وچوں ملے پیار، کی کعبیاں ہوئے رُشنائیا۔ اپنا بھو دس میرے مہربان، مہر نظر اٹھایا۔ میں ہس کے کہاں آو وچ میدان، اگلا پندھ مکایا۔ پُرکھ اکال کہا ا شٹبھج سُن حکم حکمران، حکمی حکم سنایا۔ ماجھے والیاں دا چھتر ویکھ لے نال دھیان، نین اکھ گھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ ا شٹبھج کہے میں دیکھیا چھتر مور پنکھ، اپنا دھیان لگایا۔ میرا کوک پیا سنکھ، اسنکھ اسنکھاں رہیا جنایا۔ اوہدی آواز اگمی جیہڑی بولی اوتار ہنس، اپنا راگ الاپیا۔ میں تان سُنیا سہنس، سہنسر مکھ نہ کوئے چٹرایا۔ میں تکیا اگما ہنس، جس دی بنسری والا دے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری آس تکایا۔ ا شٹبھج کہے توں صاحب چھتر دھاری، سلطان اک اکھوایا۔ میں تیرا روپ جوت دھار کواری، چند تک جگت وچ سہانیا۔ میں سنگھ شیر آسواری، توں

سنگھ شیر بے پرواہیا۔ میں سُنْبھ نَسْنبھ مار ماری، اپنا بل پر گٹائیا۔ تُوں جُگ چوکڑی کرے پار کناری، وڈ داتا بے پرواہیا۔ تیرے آگے کی اُمت دی آسا وچاری، غریب نمانی نظری آئیآ۔ تیرا اک چاہندی اِشاری، اِشارہ دیواں تھاوں تھانیا۔ میں بتھیرے دیکھے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑی، ٹلیاں کھوج کھوجائیا۔ جدھر تکیا اودھر سب دی آشا ہوئی غداری، سچ روپ نہ کوئے جنائیا۔ ہوئے ہنگتا دی لگی بیماری، طیب سکے نہ کوئے بچائیا۔ جوئے سب نے بازی ہاری، ہردے ہر نہ کوئے وسائیا۔ میں چوڈاں طبقاں وڈ کے دو ہتھھاں ماراں تاڑی، تاڑ کے دتا سنائیا۔ محمد جس نے تیری لب کٹائی داڑھی، داڑھاں ہیٹھ سرب چبائیا۔ اُس دی دیکھ بہاری، کی صاحب رہیا دکھائیا۔ جس دا حکم چلنا قابل قندھاری، کندھاں توں پرے دئے شنوائیا۔ کسے نوں ہون نہ دیوے فراری، دُور دُراڈے پھڑ لیا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ ا شنبھج کہے پر بھو اُمت دی آشا دُوروں مادی جھاتی، نیوں نیوں دیکھ دکھائیا۔ اسیں پیغمبر مئے جیہڑے تئاں والے بندے خاکی، انت خاک وچ سائیا۔ چڑھدے دُلداں اُتے راکی، رکاباں وچ پیر ٹکائیا۔ وکدے رہے شرع دی ہاٹی، جگت و نچارے ونج کرائیا۔ چڑھدے رہے نکی نکی گھاٹی، مذہباں دی چوٹی قدم ٹکائیا۔ سوندے رہے اُتے کھاٹی، آسن تن وجود لگائیا۔ کلمیاں والی گاؤندے رہے گاتھی، واحد لاشریک اک منائیا۔ خُدا نوں بناؤندے رہے ساتھی، آپ سنگی نہ کوئے اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری بے پرواہیا۔ ا شنبھج کہے اوہ دیکھ چوڈاں طبق دی آشا، اُدے است دھیان لگائیا۔ جس دا کھولیا نہ کسے خلاصہ، پردہ سکیا نہ کوئے جنائیا۔ اوہ دیکھن آئی تیرا تماشا، دُھر دے مالک بے پرواہیا۔ جس دا پون نہیں سواسا، ساہ ساہ نہ کوئے وڈیائیا۔ اُس دے ہتھ نہ کوئی کھپڑ نہ کوئی کاسہ، قسم کھا کے رہی جنائیا۔ میں سچ دساں ا شنبھج دیوی والی لاٹا، در تیرے سپس نوایا۔ اُس دا بستر دیکھ پاٹا، سپس اوڈھن نہ کوئے جنائیا۔ تک کے آئی دُور دُراڈیاں واٹاں، اپنا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ ا شنبھج کہے اُمت دی آشا رہی جھک، جھک جھک سپس نوایا۔ بھگتاں رہے نہ لگ، اوہلا دئے مٹائیا۔ ہن چھیتی گایئے جھک، اِکونام دھیائیا۔ صدی چوڈھویں پینڈا جائے مک، آگے رہے نہ رانیا۔ ہن سانوں کریں خوش، خود خُدا تیری سرنائیا۔ مٹیوں لئیے بچھ، پشت پناہ ہتھ

ڈکائی۔ پہلوں و کیچے تیرے بھگت ڈلارے سُت، جو بھگت دوارے ڈیرے لائی۔ جنہاں دے اندروں باہروں تیرا اِکو بُت، بُتخاںیاں و بے ودھائی۔ سب
 دا سانجھا ہو گیا رُخ، مارگ اِکو نظری آئی۔ اوہ جم پے پر بھو و چوں تیری کُھ، تُوں بنیں جنیندی مائی۔ سانوں وی گلے لائیں گھٹ، اپنے انگ سہائی۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائی۔ محمد دی آشنا کہے پر بھو تیرا سوہنا سچا دربار، خود خُدا تیری سرنائی۔ تُوں
 واحد پروردگار، بے انت نُورِ الاہیا۔ کھیل کیتا اگم اپار، سمبل اپنا ڈیرہ لائی۔ ماجھے والیاں پورا کر اقرار، قول گوہند دتا نبھائی۔ جنہاں دے ہتھ وچ
 تیری دھار، دھرنی دھرت دھول دھول و بے ودھائی۔ اوہناں: دے چھتر چھایا ہیٹھ تیری چرنی جھکے سچی سرکار، بنا سلام توں اپنا سماں بد لائی۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائی۔ محمد دی آشنا کہے پایا نُورِ الاہ، عالمین سرنائی۔ داتا بے پرواہ، بے عیب
 دُھر درگاہیا۔ خوشی وچ ڈھولے لیے گا، گا گا شکر منائی۔ قبول کریں دُعا، دوئے جوڑ واسطہ پائی۔ ساڈے وچوں کڈھ و با، دُویت روگ رہے نہ رانی۔
 تُوں دُھر دا اِکو ابا، آبرو ساڈی لے بچائی۔ بدل دے اپنی طبع، طبیعت ساڈی ویکھ و کھائی۔ ملیچھاں رہے کوڑ نہ سبھا، ست سچ لینا پرگٹائی۔ ساڈا لیکھ بنا
 دے کگا، کاک ہنس اڈائی۔ ہن تیرا اِکو ودھنا آگا، آگن وچ خوشی منائی۔ تیرا رُپ شبد دھار بگا، بگلیاں بپٹیاں کریں صفائی۔ پوتر کر دے کایا ہڈا، چم
 ناڑی لے وڈیائی۔ جیہڑا دھرم نشانہ گڈا، دو جہاناں کرے صفائی۔ شرع دارہے کوئے نہ اڈا، اڈی چوٹی تک کریں صفائی۔ مذہب مذہب نال کرے کوئے
 نہ دغا، فریبی فریبی نہ کرے لڑائی۔ شرع دا شرع نال ہووے نہ لبا، لُعب کوڑ دینا مکاری۔ اپنے کھیل دی دسدے وجہ، وجوہات دے سمجھائی۔ تیری
 ا شنبُج دھار کیوں اُس وچ کر کے آئی گجا، گھر گھر اندر اپنا پھیرا پائی۔ اسیں تے چلنا تیری وچ رضا، رازق رِزق رحیم تیری سرنائی۔ ویکھیں اپنے در
 آیاں نوں دیویں کدے نہ سزا، سزا وچ نہ کوئے سُکائی۔ بنا پر بھو بھگت دوار توں پوتر رہی کوئی نہ جگہ، جاگرت رُپ نہ کوئے در سائی۔ اسیں چار گنٹ
 و جا کے آئے ڈگا، ڈورُ تیرا نام سنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائی۔ اُمت آشنا کہے اوہ میں آ
 گئی بھجی نٹھی، نٹھ نٹھ کے پندھ مکاری۔ میں چوڑاں صدیاں دی بدھی گٹھی، گٹھری اپنے نال رکھائی۔ جس ویلے بھگتاں دی حد ٹپئی، پچھلا پندھ

مکائیا۔ مینوں مل پیا نارد پنڈت گپّی، گپوڑا لکھ کے دتا دکھائیا۔ کملیئے ہن پر بھو دی دھار رہنی نہیں چھپی، چھپدے پاسے پئے دہائیا۔ اوہ دیکھ محمد دی بھٹھی تپی، اگنی اگ نہ کوئے بُجھائیا۔ کسے دارہنا نہیں کوئی حصہ پتی، جموں والیاں دے پنج پئے دین گواہیا۔ ایہہ لیکھا محمد نے لکھ کے تے پھیر چوڑاں ویر دیکھیا سی اپنی اکھیں، اکھ اکھ وچوں کھلایا۔ پھیر موئی دی دھار اپنے ہتھ رکھی، رکھ کے دتی دکھائیا۔ پھیر آشنا محمد دی اوس اگنی نور دے درتے ڈھٹھی، جس دانور نور وچوں نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ محمد دی آشنا کہے او اوہ میری اُمت دا صدقہ، سد سد سیس نوایا۔ میں راہ اڈپکاں کد کا، قدیم دے مالک بے پرواہیا۔ دھن بھاگ جے مالک بنیں میری جد کا، یادو بنسی گواہ بنایا۔ میں پینڈا چھڈ دینا چوڑاں طبقال دی حد کا، حدود تیری وچ سمائی۔ جیہڑا سدا اپنے وچوں سب نوں کڈھدا، کڈھ کے اپنے وچ ملائی۔ تیرا کھیل دیکھیا ماس ناڑی ہڈ دا، ہڈیاں وچوں اپنا آپ بدلایا۔ ہن ویس وٹا لیا سورے سرگ دا، سورہیر اک ہو آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار مکائیا۔ اُمت دی آشنا کہے کی کھیل دسیئے حالی، حالت بدلی لوکائیا۔ اوہ دیکھو نارد لال رنگ دا ڈٹالے کے خالی، خالی گھرانے رہیا دکھائیا۔ ایہہ خیال محمد نے اُدوں کیتا سی جس ویلے علی دے نال ملایا سی عالی، عالیشان دانور دیکھ کے اپنا سیس نوایا۔ میری صدی چوڑ دھوی وچ جس ویلے ہووے چالی، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیا۔ اُمت دی اُمت بھرے نہ کوئے دلالی، وچولا نظر کوئے نہ آئی۔ میرے باغ دارہنا نہیں کوئی مالی، مالوے والے دین گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ پرگٹایا۔ خالی ڈٹا کہے نی اُمت دیئے آشے، اشارے نال درڑایا۔ نی کجگ دیئے شاخے، تیتوں شخصیت اک درڑایا۔ نی پھرن والیئے مٹی کے کاسے، قسماں کھا کے جھٹ لنگھائیا۔ توں ہن ہو جا اوس پاسے، جتھے دوجا پاسا نظر کوئے نہ آئی۔ اُمت دی آشنا کہے شاباش شاباشے، سوہنی گل سنائیا۔ اسیں اوسے دے حکم واپے، جو بنا پتر کا رہیا درڑایا۔ سانوں پتہ لگ گیا ساڈا ناتا ٹٹ جانا جو پینمبر بنے ساڈے چاچے، اکو ابا جان اکو امی ہونی دھر دی مایا۔ سہارے رہنے نہیں کایا مائی کاچے، کنچن گڑھ نہ کوئے وڈایا۔ ہن چوڑاں طبقال وچ محمد دی خواہش ناچے، نچ نچ اپنا حال سنایا۔ کیوں سب نوں وچن والے طماچے، طمع دے جھگڑے دینے

گوائیا۔ جس کارن اُمت نے کٹے فاتے، روزے رکھ کے جھٹ لنگھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا محکم اک سنائیا۔ دُرگا کہے ا شنبہج کہے کہے کے سنائے اُف ہائے، دُہائی تیرا نام دُہائیا۔ تیرا نورِ الہ بے پردا ہے دس نہ آئے، دو جہان اکھ اُٹھائیا۔ جو تیری دھار جائے، انت تیرے وِج سمائے، مڑ کے پھیر کدے نہ آئے، قدیم دے مالک تُدھ بن دُوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا محکم اک سنائیا۔ نارد کہے نی میں آگیا دوڑا، اپنا پندھ مُکائیا۔ تیتوں نہیں پتہ پر بھ دا کڈا لہما چوڑا پوڑا، پوڑیاں چڑھن والے گر اوتار پیغمبر چوتھے ڈنڈے توں اُپر ہتھ نہ کوئے لکائیا۔ جن دسیا کہہ کے گیا بڑا راہ سوڑا، بھیرٹی گلی وِج گر لائیا۔ من نوں بنا کے بھورا، گھنمر وِج گھنمائیا۔ پتھراں اٹاں اکھراں کاغذاں اُتے کرا کے چوڑا، جگت وِج دتی وڈیائیا۔ بنا پر بھو دی کرپا توں کسے دے سرتے ہویا کدے نہیں چھوڑا، چھوہر بانکا نظر کوئے نہ آئیا۔ نارد کہے نی اُمت دی آاشے اوہ ویکھ جس نے بھگتاں دے نشان لایا اُپر موراں، مہر اپنی دتی لگائیا۔ جہنوں ساریاں منیا جانیا کہ اُس نے ویس دھرنا اپنا براہمن گوڑا، گوڑی راگ گاؤن والیاں دے سمجھائیا۔ محمد نے اگّی وار فاطمہ دے سرتے رکھیا سی کالا توڑا، اُنی انگلاں اُتے بھوئیا۔ جس ویلے پر بھ دی جوت تے شبد دوہاں دا بن گیا جوڑا، جوڑی والا گرو رہن کوئے نہ پائیا۔ سب دا ہو جانا وِچھوڑا، وِچھڑیاں میل نہ کوئے دکھائیا۔ پھیر چوڑاں طبقال وِج پے جانا لوہڑا، ہائے ہائے کر سنائیا۔ اکو سَنگَر شبد تے شبد دا پھرنا گھوڑا، تے گھوڑ سواراں دے لیکھے دے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا محکم اک ورتائیا۔ صدی چوڑھویں کہے نی اُمت دیئے خواہستے، تیتوں خصوصیت دیاں جنائیا۔ توں بڑے کھیل کیتے فہستے، اپنا آپ بدلایا۔ جگت مانے رنگ تماشے، واشنا وِج ہلکائیا۔ آب حیات ملیا نہ کسے کاسے، قسم نال سنائیا۔ اوہناں ویکھ پھل رہیا کسے نہ شانے، شناخت کرن والے بیٹھے مکھ بھوئیا۔ سب دے چہرے انت اُداسے، خوشی خوشی نہ کوئے جنائیا۔ جس محمد دے بیٹھ رہوں بھرواسے، اوہ پلّو رہیا پُچھڈائیا۔ نام پیار حقیقی رہیا نہ مجازے، مجازی نظر کوئے نہ آئیا۔ سب دے وٹوں کورا ہو گیا جوابے، اگے آس نہ کوئے تکائیا۔ ہن اُس خُدا دے میٹے خواہے، جو خبر سنے تھاؤں تھانیا۔ جس نے سب نوں اپنے کرنا تابعے، تابعداری وِج رکھائیا۔ جو لیکھ لکھیا نانک نانک دے

باہے، جس بابے نوں بابل کہہ کے گیا گائیا۔ کیوں اوہ آگیا وچ دیس ماجھے، مجلس بھگتاں نال رکھائیا۔ اوہ مستک دھرم نشانے گاڈے، گاڈ ہو کے مستک ٹکے دئے لگائیا۔ جس نے پچھلے سارے ونجاریے چھاڈے، اگلا ونج اک کرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے براہمن گوڈ دا دیکھ لو روپ، رپے سونے والیو دھیان لگائیا۔ جس نوں ساریاں کہنا بھوپ، شہنشاہ ڈھردر گاہیا۔ جس دے گل کپڑا نہیں کوئی سوت، سوتر دھاری اپنی کل ورتائیا۔ کرائے سب دے کوچ، کوچے گلی دیکھ وکھائیا۔ براہمن گوڈ نہیں اوہ سنگر شبد دا دوت، دوتیا بھاؤ دئے چکائیا۔ جس نے کلج دا، آوا کرنا اوت، اُتلے ہیٹھاں دئے سٹائیا۔ کوڈ لگرم دے بنا کے کپوت، کرم کانڈ دا لیکھا دئے بھگتائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سندیسہ اک سنائیا۔ براہمن گوڈ کسے نہ جانیا کون دھار، اکھراں وچ لکھ لکھ کے سارے خوشی منائیا۔ جیہڑا توت وجود توت باہر، روپ رنگ رکھ نہ کوئے رکھائیا۔ وسے سچھنڈ دوار، سچ ساچے سو بھاپائیا۔ جیہڑا تتاں والات بھیجے اوتار، اوتر اپنی کار کمائیا۔ اوہ براہمن گوڈ جیہڑا جنمے مرے نہ وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری جس دی سیو کمائیا۔ ایہہ کھیل اُس دا اپار، اپر پر سوامی رہیا جنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ براہمن گوڈ کہے میں آگیا ڈھردراہی، راہیو تھانوں دیاں جنائیا۔ سارے بل دکھاؤ اپنی باہیں، باہو بل پرگٹائیا۔ میرا آؤنا اُس ویلے جس ویلے پیار رہیا نہیں بھائی بھائی، سبج مپت نظر کوئے نہ آئیا۔ یاد رکھیو میں حاضر ساں جس ویلے گوبند نے بوٹا پٹیا کاہی، کائنات دی جڑ دتی ہلائی۔ اوس ویلے محمد نے دتی سی دھائی، اپنی اُمت دی آسا وچ ٹکائیا۔ اوہ جس ویلے آیا میرا شہنشاہ سمت ست وچ شہنشاہی، تے شاہی سب دی دئے بدلایا۔ اوہدا ویس ہونا کھیل پردیس ہونا نر نریش ہونا تے دُنیا وچ کم کریگا واہی، وعدے اپنے پور کرائیا۔ براہمن گوڈ بن کے اپنی مہر لگا کے سب دی کر دیویگا تباہی، طاقتور نظر کوئے نہ آئیا۔ اک آشا اپنی جیہڑی محمد دی دھار وچوں جانی، جس نوں جس والی اور کوئے نہ مائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ محمد کہے میں سنیا کلمہ کلمہ سچ خوشخبری، خوشیاں وچ درڑائیا۔ جس ویلے مان رہیا نہ مسیتاں مندریں، مندر وجے نہ کوئے ودھائیا۔ اوس ویلے میرے مالک نے بھاگ لگاؤنا

کایا اندریں، اندرے اندر کھیل کھلایا۔ کھول کپاٹی چندری، پڑدا دینا اٹھایا۔ دُنیا دی خواہش ہونی چندری، چند ستارا دے دُہایا۔ سب دی ترسنا ہونی انّ
 دی، پر بھ دا دھیان نہ کوئے رکھایا۔ سب دی آشا ودھ جانی من دی، منوآ من نہ کوئے سمجھایا۔ ترسنا مٹی نہیں تم دی، تر کھا دُور نہ کوئے کرایا۔
 گروآں چیلیاں دی دھار بن جانی چُغلی نندیا کنّ دی، کوک کوک سناہیا۔ سچ آواز رہنی نہیں کسے ٹلّ دی، ٹلیاں روون مارن دھایا۔ پھر آشا پوری کرنی
 بل دی، جو باؤن ہو کے آیا سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دا بھيو آپ کھلایا۔ ہاڑ ستاراں کہے میں بڑے سنے کلمے، قلمماں لکھ
 لکھ گتیاں اپنا بل لگایا۔ میں بڑے ویکھے لمحے، جو لمے پے کے سپس نواہیا۔ میں نام دے ملدے ویکھے نغمے، جو گر اوتار پیغمبراں تن لٹکایا۔ سنے شبہ
 دے نغمے، جو ناد دُهن کرے شنوایا۔ جگت دی دھار ویکھے چشمے، اٹھسٹھ تیرتھ پھیریاں پانیا۔ سادھاں سنتاں دے ویکھے کرشمے، کرشن دی راس اپنا
 رنگ رنگایا۔ بنا پر بھو دی دھار توں بچھنڈ مول کوئی نہ وسنے، وصل ملے نہ یار الاہیا۔ ہن دیناں مذہباں والے سارے پھسنے، فیصلہ سکے نہ کوئے
 کرایا۔ انت سب دے سور یہ چھپنے، چھپا مارے دُھر در گاہیا۔ چاروں گنٹ انگیارے تپنے، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ سب نے اپنے گھرے ٹپنے،
 دھرم وچ نظر کوئے نہ آیا۔ یاد کر لو کیوں گوہند نے جنم لیا سی وچ پٹنے، پنجاب نوں چھڈ کے تیغ بہادر اپنا پنڈھ مُکایا۔ جس ویلے حکمنامے اکھراں
 وچ کسے نہیں رٹنے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اھوایا۔ او میریا مالکا، خلق دیا خالقا، او خالصے دیا
 خالصے، خالص دے درڑایا۔ ہن کریں نہ کسے نال نالشا، جگت جہان ویکھ سازشا، من دیاں ویکھ وانشا، گھر گھر اگن لگایا۔ سادھ سنت ویکھ روپ بنیا
 راکشا، ٹھگّ چور ڈاکو کر دے مالشا، دھرم دی دھار وچ چلن والے مکھ دے اُتے کر دے پالشا، کوڑی کریا رنگ چکایا۔ ست دھرم دا دسے کوئی نہ
 راستہ، تیرے پریم دالہجے کوئے نہ براستہ، جگت واسنا وچ پے گیا سب دا واسطہ، واستک تیرا روپ نظر کسے نہ آیا۔ ہن حال ویکھ لے شکر والے کیلاش
 دا، کھیل تکّ لے برہمے والے پرکاش دا، نور ویکھ لے وشنوؤں والے احساس دا، اصل اپنا پڑدا لاہیا۔ ہن روپ تکّ لے صدی چو دھویں اُمت دی آشا
 گولی دے مکھ وچ اگما روپ گلاب دا، گل کھلیا نظر کتے نہ آیا۔ ہن ویکھو کی کھیل ہندا پنچ آب دا، پھیر جھگڑا ویکھو بغداد دا، پھیر حکم سنیو اُس

احباب دا، جو متر پیارا نورِ الٰہیہ۔ کی کھیل ہونا سماج دا، کی سندیسہ ہونا عرشی آواز دا، جس نوں فرش اُتے سُنن والا نظر کوئے نہ آئی۔ جھگڑا مکنا روزہ نماز دا، اشارہ ہونا گوہند والے باز دا، جو آد جگاد سب سازنا سازدا، سازن ہارا ہو کے اپنا حکم ورتائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لائے ملائی۔ اُمت کہے پر بھ میں تیری دھار بنائی، نیوں نیوں سیس نوئی۔ میں کو جھی کملی کانی، بدھ ہین در تیرے ڈہائی۔ مینوں چاروں گنت لہجیا کتے نہ پانی، پاربرہم تیری اوٹ تکائی۔ میں پھری مڑھی مسانی، مقبریاں وچ دھیان لگائی۔ مینوں محمد دی نظر نہ آئی جوانی، جو جو بن گیا ہنڈھائی۔ میں اوہ ویکھی جس دے نال تیری تقریر تیری تحریر لکھی نال کانی، کلمہ رہیا سمجھائی۔ میں چو داں طبقات تکی نشانی، زمیں اسماناں کھوج کھوجائی۔ میں منزل ویکھی روحانی، روح بُت اپنی اکھ اٹھائی۔ میں چار گنت بھیجی جدھر تکیا اُدھر بے ایمانی، بیوہ روپ لوکائی۔ میں ڈر گئی سہم گئی ہائے اُف تیری آون والی طغیانی، ماجھے والیو ترکی دا لیکھا دیو وکھائی۔ ہن جھگڑا پینا جسمانی، ساریاں نوں پسینہ آونا پیشانی، منزل رہنی نہیں کوئی روحانی، شرع دی شرع نے کرنی غلامی، بچیا نظر کوئے نہ آئی۔ محمد نے اشارہ کیتا کنارہ کیتا میرا مالک اک واحد سب دا بنے بانی، بان پرست والیو بان اک لگائی۔ ڈھائی منٹ دی بھل گلاب دی کھیل اک مہانی، ڈھائیاں منٹاں وچ گوہند دا ڈھائی سو سال دا لیکھا پور کرائی۔ ہن کوئی بھگتاں دی دھار رہنی نہیں بیگانی، جس نوں بیگم پرا کہندے اُس بیگم پڑے دی بیگم ہر جن دینا بنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائی۔ ہاڑ کہے میرا وی اک سماں، سمجھ نال سمجھائی۔ جن بھگتو تسیں ہوئے اکٹھے جمع، اپنا گھر وسائی۔ چھڈ کے کوڑی طمع، تانس آئے گوائی۔ اچ اک حکم سُن لو نواں، نو جو بن رہیا درڑائی۔ آگے پینڈا نہیں رہنا لما، لما پے کے گوہند دی دھار اکیاں دا پیار دے وکھائی۔ جن بھگتو گوہند چک لو سیڑھی، سرڑ اپنا لینا نبھائی۔ تہاڈی مات لوک وچ ودھ گئی پڑھی، پیا پریتم دے وڈیائی۔ اوہ وہار تک لو جیہڑا انت ہونا آخری، تہانوں اکھاں نال وکھائی۔ کسے نے ہونا نہیں دیکھیری، سنگر تہاڈا سنگ نہ کدے تڑائی۔ میری شبد دھار زنجیری، گنڈھ دھر دی دے پوائی۔ تہاڈے پیار دے وچ اوہ فقیری، جیہڑا فقرہ گایا گوہند ماہیا۔ ایہہ حکم ورتنا تقدیری، تقدیر اپنے وچ چھپائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک

ورتائیا۔ جن بھگتو ویکھو گو بند آیا تہاڈے کندھے، کندھیں بھاگ لگائیا۔ تہانوں بنا کے بندگی والے بندے، بندنا اپنی وچ سمائیا۔ کوڑ کرایا وچوں کڈھ بنائے چنگے، چنگی طرح سمجھائیا۔ بشن کور دی دھار پنجاں پیاریاں نال گنڈھے، گنڈھ گجری پور کرائیا۔ مولی دا تند تیج بھان نال کٹے کھنڈے، کٹار نکھی نال چُھہائیا۔ پر بھ دے چرناں پیل پت رکھو پنچے، پنچیاں نال چُھہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک وڑائیا۔ محمد کہے میری دھار گئی وڈھی، سچ دیاں سنائیا۔ اُمت آسا رہی چھڈی، ناتا نٹے جگت لوکائیا۔ ہونا پئے اگلی، دکھری کار کمائیا۔ سب دی ویکھے بدی، جس بدھک لیا ترائیا۔ اوہدی جوت اگلی جگی، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ اوہ بن کے دُھر دا طبی، طبیعت ویکھے تھاوں تھانیا۔ مُجبت دا بن کے لئی، ہر جن لئے ترائیا۔ پنجاں پیاریاں ایک رنگ رنگی، رنگت اپنی رہیا چڑھائیا۔ گرکھاں آسا پوری کرے جو گو بند کولوں منگ منگی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا پڑدا لاہیا۔ سیڑی کہے میں کوٹن کوٹاں دتا ساڑ، اگنی تت جلائیا۔ جن بھگتو اچ آگئی تہاڈے دوار، اپنی خوشی بنائیا۔ اوہ ویکھو سانجھیاں، جو یارڈا اک اکھوائیا۔ جو مرے نہ جئے وچ سنسار، جگ جگ اپنا ویس وٹائیا۔ جس دے کارن گو بند کیتا کھیل اپار، جیوت جی اُچ پیر اکھوائیا۔ انت سمیں وچ ندیڑ اپنے تت دی رکھ کے دھار، اگنی اگنی نال ملائیا۔ اوس ویلے وعدہ کیتا قول اقرار، سچ نال سمجھائیا۔ ایہہ لیکھا پورا پھیر کراں جد سمت شہنشاہی آئے ستاراں ہاڑ، اپنا ویس وٹائیا۔ سچکھنڈ پہلوں بھیج کے پال سنگھ داسُت دُلاں، بخشش اپنی نال ترائیا۔ پھیر بھگتو سب نوں دیاںگا دیدار، گھر گھر درس دکھائیا۔ کھرن توں پہلوں ہووانگا ظاہر، چٹے آسو سو بھاپائیا۔ اک سال توں بعد پنچ گرگھ دکھایا کراں گا نال، اپنی دیا کمائیا۔ جتھے ہوووگے اوتھے کراں گا سنبھال، سمبل بیٹھا ویکھ دکھائیا۔ سب دی کر لوانگا بھال، بھجاں واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملایا۔ محمد کہے جس ویلے گو بند بنیا اُچ دا پیر، پیر پیراں کھیل دکھائیا۔ میں ویکھی اک تصویر، تسبیح مالا ہتھ نہ کوئے وڈیائیا۔ جس دا روپ انوپا پیلے ویکھے چیر، چیر سیس وڈیائیا۔ میں نک نال کڈھی لکیر، لائن دتی دکھائیا۔ واہ میرے قادر تیری قدرت تیری تقدیر، تدبیر تیری سو بھاپائیا۔ توں لیکھا جانے شہنشاہ شاہ حقیر، حضرت وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا راہ

اک درڑا ئیا۔ محمد کہے میں سنی اگئی بولی، انبولت دتی درڑا ئیا۔ صدی چودھویں دھار تکی انمولی، نور جوت رُشنا ئیا۔ سگلا سنگ تکیا گولی، گہر گبھیر دتی دکھائیا۔ جس دی اٹھڑ جوانی ملوک سوہلی، نوست دارنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ گھلا ئیا۔ ستاراں ہاڑ کہے اوہ ویکھو چوداں طبق کرن سلام، سجدے سیس نوا ئیا۔ واہ دھر دے امام، تیری آمد بے پرواہیا۔ تیرا سُنیا اگم کلام، کلمہ نورِ الہیا۔ اسیں رہے نہ کوئے غلام، زنجیر دتا تڑا ئیا۔ مٹی اندھیری شام، شمع نور رُشنا ئیا۔ تیری اک پہچان، بے پہچان ویکھ دکھائیا۔ سانوں زمین اُتے تیرا دینا پئے بیان، حکم مٹنا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ داراہ اک سمجھائیا۔ صدی چودھویں کہے میری اک تمنا، تانس نہ کوئے رکھائیا۔ میں ویکھیا گو بند دا اک کتا، کتاں والیو دیاں سنائیا۔ جس دا حد کوئے نہ بٹہ، ونڈ نہ کوئے ونڈا ئیا۔ اوہ دو جہاناں توں لما، لما پئے کے ستھ یارڑے والا دئے دکھائیا۔ جس نوں سمجھے کوئی نہ بندہ ماٹی والا چٹا، جو رسنا جہوا گا ئیا۔ ہن اوس دا آگیا سماں، سماپت کرے خلق خدائیا۔ جگت جگیا سو رہے کوئی نہ پما، نارد مونی دئے گواہیا۔ جگت نیتز ہین دے نہ اٹھا، نیتز جگت نہ کوئے دڈیا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ اُمت دی آشا کہے سپڑی رکھ دیو تھلے، تھلک تھلک تھلک دھرنی آپ کرائیا۔ کسے دے رہیا کچھ نہیں پلے، پلک وچ کیتی صفائیا۔ جیہڑے ان پانی نال پلے، پلکاں دے پچھے لبھن ماہیا۔ اوہ رہ گئے اکلے دے اکلے، کلکاتی سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ جہناں دے اُتے کرپا کیتی انتر آتم دتے سلے، سلل اپنا تیر چلا ئیا۔ اوہ جگت دی دھار بن گئے جھلے، اپنی سدھ بدلا ئیا۔ نرگن جوت وچ رلے، ناتا تتاں والا تڑا ئیا۔ پرکاش ہو کے بلے، نور نورِ الہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ اُمت دی آشا کہے میریاں نکدیاں چیکاں، چیک چہاڑا دیاں پائیا۔ جس دیاں محمد نوں اڈیکاں، بیٹھا دھیان لگائیا۔ راہ تکی لاشریکا، جو شرکت دئے گوائیا۔ جس دے وچ حق توفیق، مالک دھر درگا ہیا۔ بنے دھر دا پتا، متر اک ہو آئیا۔ لکھ چوراسی کھوج کھوجا ئیا۔ سب نوں دیوے اپنا کیتا، بچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ نو کھنڈ پر تھی دو جہاناں ناپے نام دے فیتہ، لیکھا اور نہ کوئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک

بے پرواہیا۔ سِڑی کہے میں سُنیا لا کے کن، اپنا دھیان رکھائیا۔ میں دیکھیا گوبند گجری چن، جو چن رہیا بدلایا۔ وسیا بن چھری چھن، شکر سِیس
 جھکائیا۔ بیڑا رہیا بٹھ، اپنے کندھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اک اکھوائیا۔ پنج کہن پیل دے
 پتے، پترکا دھر دی دیئے درڑائیا۔ پت پر میثور حکم دتے اکتھے، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ جہدا کھیل بیتھارتھ بیتھے، یدی اپنا حکم ورتائیا۔ جس دے ستھر
 سارے لٹھے، گوبند یارڑا سچ ہنڈھائیا۔ اوس نے کھہرٹے جھڈاؤنے پتھر وٹے، پاہن پوجن کوئے نہ پائیا۔ چار جگ دی منزل پٹے، ٹاپوآں ڈیرہ ڈھاہیا۔
 اکومان رکھایا اکھر پتے، پت پر میثور اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ پیا کہے
 میں دساں پتے، پتا پتا دئے گواہیا۔ میرا بھو رہیا نہ رتا، رتی رت نہ کوئے جنائیا۔ میرا لیکھا اوس دھار دایتھا، جو ست سچ اکھوائیا۔ جیہڑا دسے کسے نہ
 اکھاں، اکھراں توں باہر ڈیرہ لائیا۔ جس دے گن گاؤندے گئے کوٹن کوٹ تے لکھاں، اوتار پیغمبر گرو صفت صلاحیا۔ جہوا داماندے گئے رسا، ننجھر
 رس رس چکھائیا۔ جس دی دھار اکو سسا، سسا صاحب نال وڈیائیا۔ اوہ سب دا کرن لگا اتم پتے، پت پر میثور ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ پیا کہے میں پاربرہم دی دھار، پت پر میثور میرا رُپ سمائیا۔ میری یاد کردے گئے تیری
 اوتار، راما کرشنا اک دُوبے نال صفت صلاحیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد بندے رہے لکھار، لکھ کے لیکھا اپنے وچ چھپائیا۔ نانک نے اکونجا وار لکھیا توں میرا میں
 تیرا تیرا رُپ اپار، اپر پر تیری بے پرواہیا۔ سچ دس جس ویلے لئے کل کلکی اوتار، کس بدھ اپنا کھیل کھلایا۔ پُرکھ اکال کہا نانک نرگن پاسار،
 مہاسار تھی ہو کے دیاں درڑائیا۔ میں سنگر شبد جوت دی دھار، کرنی کرتا اک ہو آئیا۔ نہ پُرکھ ہوواں نہ نار، نر نرائن دھر درگاہیا۔ نہ مندر وساں نہ
 گھر بار، جگت دوارے نہ ڈیرہ لائیا۔ نہ پت رکھاں نہ تن شنگار، شستر ہتھ نہ کوئے اٹھایا۔ نہ کھان پین دا ہووے آہار، جل دھار نہ کوئے وہائیا۔ نہ
 بنس سربنس ہووے نہ پیار، میت سنگی نہ کوئے جنائیا۔ نہ خادم ہوواں نہ سکدار، جگت آس نہ کوئے رکھائیا۔ نانک ویکھ میرا دربار، درگاہ سچ دیاں
 درڑائیا۔ جتھے جوت جگے اپار، نور نورانہ ڈمگائیا۔ نہ کوئی پیغمبر گرو اوتار، نہ کوئی اپنا بل وکھائیا۔ جدھر دیکھیا میرا میرا اجیار، میرا میرے وچ

سائیا۔ میرے سب کچھ اختیار، چھوٹے چھوٹے مختیار نامے تہاڑے ہتھ پھڑائیا۔ جس ویلے آواں تے اپنی کل دھار، اکل کل دھاری ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ پپا کہے مینٹوں گر ارجن نے لکھیا نال پیار، پپا پریتم دھیان لگائیا۔ بنا سنگر شبد تون سنگر ہووے نہ وچ سنسار، تت کم کسے نہ آئیا۔ نالے لکھدا نالے سکھدا نال کرے نمسکار، ڈنڈاوت وچ اپنا آپ لگائیا۔ نالے بنا کتاں تون سنے گفتار، کی شبد کرے ڈھنکار، ڈھن آتمک راگ سناٹیا۔ اوہ ویکھ ارجن راوی تون پار، میرا سمبل دیس اپار، اپر پر سوامی آپ سناٹیا۔ پھیر لیکھ لکھنا ستنام ستنام ست وار، ست ست وچ پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامیلا آپ ملاٹیا۔ پیل دے کہن پتے ساڈی لکھی گئی پاتی، پتتاں تے بیٹھے دتی سناٹیا۔ ویکھو کھیل کلجگ اندھیری راتی، اندھ اندھیرا نظری آئیا۔ سچ دھرم دی رہے نہ کوئے جماعتی، مارگ حق نہ کوئے رکھائیا۔ جس ویلے کوڑ کر یا دی ہوئی انتم وائی، پچھلا پندھ مکائیا۔ منزل چڑھے کوئے نہ گھائی، سچھنڈ رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ جھگڑا پینا تت آٹھی، اٹھاں تتاں نال گراٹیا۔ پاکھر زین پاوے کوئے نہ کاٹھی، آسو تنگ نہ کوئے کسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ داستگ آپ بناٹیا۔ سیڑھی کہے پنج پیارے جاؤ ٹک، اپنا آسن لائیا۔ ساری سنگت ہتھ رکھو اپنی ہک، چھاتی اُتے لگائیا۔ پر بھو تیرا درشن کریئے نیت، نچ نیز اکھ کھلاٹیا۔ تون وسنا ساڈے وچ، وچوں پڑدا دینا چکائیا۔ آتم پر ماتم بنا مت، متر پیارا اک اکھوائیا۔ سہنجنی سہاؤنی ستاراں ہاڈ دی تھت، رتڑی اپنے نال مہکائیا۔ صدی چو دھویں دی گولی ڈھائی منٹ رکھے گھ دے وچ، گل بھل نال مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ اک وکھائیا۔ ا شتھج کہے میرا ویکھ شستر کھڑگ کھنڈا، کھنڈ برہمنڈ دھیان لگائیا۔ نگاہ مار وچ چرچ جیرج انڈا، ا تھج سیتج پھول پھولائیا۔ ساچا دے نہ کوئے اندا، اند پڑ والا دے گواہیا۔ ہن صدی چو دھویں دا ویلا لنگھا، انت اپنا پندھ مکائیا۔ محمد دی پور کر دے منگا، خواہش خواہش نال رلاٹیا۔ اس تون کیہڑا ہور وقت چنگا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں اکل کلا کھونتا، ہر ہر اک اکھوائیا۔ میری سہنجنی ہووے رت بسنتا، مہک مہک مہک نال مہکائیا۔ دھرم دی دھار بنائے بتا، گھرن بھنہار

دُھر درگاہیا۔ جو ویس کرے وار اننا، جگ جگ اپنا رُوپ بدلایا۔ کلج میٹے ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم سمجھایا۔ بودھ اگادھا بنے پنڈتا، برہم کرے پڑھایا۔ جن بھگتاں دیکھے نسا، من ماہے کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بنایا۔ اُمت آشا کہے میرے پیغمبر حضرتے حضرت، محمد مودیاں درڑایا۔ اپنا کھیل دیکھ احمد، اہم بھو چُکایا۔ سچ نال رہیا کوئے نہ سمہت، سگلا سنگ نہ کوئے جنایا۔ لیکھے لگے کسے نہ محنت، روزہ بانگ رہے گرلایا۔ دُھر دا اشارہ کرے کوئی نہ سینت، پردہ وچوں نہ کوئے چُکایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ محمد کہا ایہہ کھیل نیارا، نراکار تیری وڈیایا۔ میں سوہاں تیرے دوارا، در تیرے سپس جُھکایا۔ میرے مالک خالق استغفارا، گُفت شنید تیری شنوایا۔ تُوں سانجھا اکو یارا، لاشریک وڈ وڈیایا۔ امام اماما آئیوں دوبارہ، دوہری دھار پرگٹایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہایا۔ محمد کہے صدی چو دھویں میٹوں ماردی دھکے، خوشیاں نال جنایا۔ چل چلیے مدینے مکے، مقبریاں توں باہر لے انگڑایا۔ ساڈے انتم پھل پکے، بھوئیں گر نہ اپنا آپ گویا۔ محمد چاروں کُنٹ تکے، بن نیناں نین اٹھایا۔ کی کھیل حقیقت حقے، کرنی کرتا کار کی کمایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیایا۔ صدی چو دھویں کہے اوہ دیکھ پوری ہندی آس، آسا والیاں دیاں جنایا۔ میری گولی نے بدل لیا لباس، کالی کفنی دتی تجایا۔ سچ دے منڈل پا کے راس، اپنا رنگ رنگایا۔ جیہڑی اُچ دے پیر نے رکھی سی آس، انتر اک دھیان لگایا۔ جس ویلے پرگٹ ہو یا میرا پُرکھ اکالا میرے ساتھ، سگلا سنگ بنایا۔ ہو کے سرب کلا سمرا تھ، بھر پور بے پرواہیا۔ لیکھا جان اتا تھاں ناتھ، غریب نمانا کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت کر پرکاش، اندھ اندھیرا دتا مٹایا۔ لہنا پورا کر چمیار روداس، روی اپنا حکم سمجھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ صدی چو دھویں کہے میری گولی نے چھڈ دتا میرا بستر، بستی چھڈی سنگ نہ کوئے بنایا۔ میرے پسینے لگی نستر، خون بنا ذبح توں دتا وہایا۔ میں بھی اٹھ کے پچھم، اپنا پنڈھ مکایا۔ کعبیاں آئی دسن، مدینے مکے حال دہایا۔ اٹھو دیکھو کھیل حقیقت حقن، کی کرتا کار کمایا۔ میں انت ہو گئی شگن، شک وچ دیاں دہایا۔ میری جڑ آ گیا پٹن، پٹنے والا دُھر دا

ماہیا۔ جس دا ڈھولا سارے رٹن، توں میرا میں تیرا نام دھیایا۔ اوس بھگت سہیلے بنائے رتن، اموک آپ پرگٹایا۔ محمد تیرا میرا چلنا کوئی نہیں مین، بیتھار تھ دیاں سنایا۔ ہن چلیے اپنے وطن، چوڈاں طبقات پندھ مکایا۔ میرے خالی ہو گئے ہتھن، رو کے دیاں سنایا۔ تیری آسا لگی نٹھن، بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتایا۔ صدی چوڈھویں کہے میں کی دتاں، دہ دشا دھیان لگایا۔ میں سب کجھ ویکھاں اکھاں، اکھاں والیاں دیاں سنایا۔ میں جگ ویکھے چوڈھویں لکھاں، کوٹن کوٹ دھیان لگایا۔ سارے سڑ گئے وانگ لکھاں، بنا پر بھو توں نظر کوئے نہ آیا۔ میں کی تندی وے نارد براہمن نے سوا ہتھ و دھالیاں لٹاں، بودی اپنی پچھے لئی مکایا۔ ہن مان رہنا نہیں پتھر اٹاں، پاہن سیس نہ کوئے نواہیا۔ چار جگ دے شاستر پر بھو دیاں چٹاں، نام سندیسے رہے سنایا۔ میں اکو آس اُس تے سٹاں، جو سٹیازی ویکھے جگت لوکایا۔ اوسے دے اُتے ٹکاں، جنھ میرے متھے توں ٹکا لاه کے میری گولی دے متھے دتا پہنایا۔ ہن ضرور دھرم دا بدل جانا سکے، ساکھی سچ دی دیاں سنایا۔ جس مہربان محبوب دا اکو کلمہ تے اکو وشا، وشو دا لیکھا دے چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ اپنے ہتھ رکھایا۔ محمد کہے صدی چوڈھویں ہن نہ ہمت ہاریں، ہار کے دیاں جنایا۔ جس پر بھو دی سب دے نال یاری، یرانے جگ جگ توڑ نبھایا۔ کی ہو گیا جے میری پہلوں آگئی واری، وارتا پچھلی نال رلاہیا۔ پھیر کھیل تکی سرشی ساری، سار شبد حکم منایا۔ چار گنت تپنی انگلیاری، اگنی اگت نہ کوئے بُجھایا۔ مت ویکھنی من ییساری، ہست کیٹ کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیایا۔ محمد کہے اسیں اوتار پیغمبر گرو اکو گھر گئے جٹ، جٹ لئے بنایا۔ ساڈے نام کلمے والے نہیں بٹ، رسنا نہ کوئے دکھایا۔ تتاں والی دھاروں گئے چھٹ، تن وجود نہ کوئے ہنڈھایا۔ پُرکھ اکال دے بن کے پُت، در دوارے سو بھاپایا۔ ہاڑ ستاراں سہنجنی رُت، رُترئی اک مہکایا۔ کرپا کرے ابناشی اچت، چیتن سب نوں دے سمجھایا۔ سارے اکو وار لو پچھ، پچھے نظر کوئے نہ آیا۔ ہن کلج اندھیرا میٹنا گھپ، زرگن نور ہوئے رُشایا۔ سب دی منزل گئی پُج، پاندھی پندھ نہ کوئے بھوایا۔ جگت دا دیک جانا بُجھ، بن بھگتاں نہ کوئے رُشایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در

تیرے الگھ جگائیا۔ محمد کہے گو بند ملا لے ہتھ، ہتھ ہتھ نال ملایا۔ صدی چو دھویں پی ہس، کھ پچھے رہی بھوائیا۔ گولی نوں ماری اکھ، اشارے نال درڑائیا۔ نی اوہ تک گو بند سور بیر سچ، بانکا سوہنا نظری آئی۔ نی میرے وینہدیاں میرے وچ گیا رچ، میرا لوں لوں دے گواہیا۔ نال جڑ گیا نت، ناتا لیا بندھائیا۔ میرا اکو ہو گیا ت، تتو دتا گوائیا۔ پچھلی رہی نہ مت، متانتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ میں وچوں تکیا اکو کملاپت، پت پر میثور ڈھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر داہر، کرنہار اک اکھوائیا۔ محمد کہا صدی چو دھویں توں کی دتا آکھ، آخر دے درڑائیا۔ کیوں بن گئیوں گستاخ، غصے وچ ڈرائیا۔ میں نہیں تیتوں کرنا معاف، مفتی سکے نہ کوئے بچائیا۔ کوئی نہ سکے راکھ، ہوئے نہ کوئے سہائیا۔ میتوں تک ساکھیا ت، پیرا گم اتھایا۔ میرا اُس دے نال بھوکھت واک، جو واقع ویکھے چائیں چائیا۔ توں کس بدھ میرے نالوں توڑیں نات، ناتواں میتوں رہی بنائیا۔ میرا انتر ویکھ پاک، پت پت پت اکو روپ درسایا۔ میری اوس خدا دی ذات، جو ذاتی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ ذرا میرے ول جھاک، میں جو بن ونا ڈھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ صدی چو دھویں کہے محمد جی میں تہانوں کردیاں ویکھیا مظاہرہ، کلمیاں وچ ڈھائیا۔ میں ہن جانا وچ قاہرہ، غصے نال سنائیا۔ ونڈنا اک دائرہ، حد حدود تیری وچ رکھائیا۔ لاؤنا اکو نعرہ، حق حق سنائیا۔ تیرا قائم نہیں رہنا پہرہ، چاروں گنٹ ہوئے ہلکائیا۔ پھیر موسیٰ نال ویکھنا مشاعرہ، مشکل حل نہ کوئے کرائیا۔ جنہاں کھادھا گاں وچھاتے وہڑا، رسنا رس چکھائیا۔ اوہناں دا ہن کچھ حال ہونا بھیرا، بھیری ستاراں ہاڑی دے گواہیا۔ میتوں جاپدا میتوں چھڈنا پینا سب دا کھہڑا، خاک ملن والے سارے دینے تجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ محمد کہے میں شرع دا پکا، سور بیر اکھوائیا۔ میں بنا کے مدینہ مکہ، مقبرے دتے وسایا۔ میں مار کے کافر لکھّاں، خاک وچ رُلایا۔ میریاں چوداں طبقات تگن والیاں اکھاں، چو دھویں صدی دیاں سمجھائیا۔ میرے نال مل کے تیتوں ملدا نفع، نقصان وچ کوئے نہ آئی۔ صدی چو دھویں کہندی محمد جی کیوں ایویں ہندے خفا، غصے وچ سنائیا۔ ذرا دھیان کر لے تیرا لیکھا پچھلا پنخ لکھاری کردے جانڈے رفع، رفتہ رفتہ اپنی قلم چلائی۔ اوہ ویکھ اٹا دتا صفحہ، صفحہ ملیچھاں رہیا اٹائیا۔ ہن ایوں جاپدا جے کسے نوں ملناتے اکو پروردگار کولوں

گجھا، باقی گچھاں وچ سارے بند دینے کرائیا۔ تئیں تے پر ماتا کولوں خُدا کولوں لاشریک کولوں جھولیاں اڈ کے کلمے دا منگن والے پھکا، چھوٹی چھوٹی پونجی اپنی جھولی پوائیا۔ دھرنی اُتے ونڈ ونڈائی چچا چچا، چچی وچ پانی پین والیو انت رہن کوئے نہ پائیا۔ ہن چاروں گنٹ اکو ایک چلنا پیا، پاربرہم پت پریشور اپنا حکم سنا گیا۔ اس وچ فرق رہے نہ رتا، رتن امولک ہیرے گرگھ لینے پرگٹائیا۔ جنہاں نے لیکھ لکھے اُپر گٹا، گت مت سب دی دیکھے تھاوں تھانیا۔ جنہاں دی زبان وچ لگا ٹھپا، مہر اکو اک رکھائیا۔ اکو امرت وچ پریم پیار دا پیالہ پی کے اندر لنگھائی گٹ گٹا، گٹا گٹ اپنا آپ کرائیا۔ جنم مرن دامیٹ لینا رٹا، اگے لیکھا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کما گیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد جی آہ ویکھو کتاب، کتب خانیاں باہر جنائیا۔ جس دے وچ ایہہ حساب، جس دا لیکھا انکڑیاں وچ کدے نہ آئیا۔ اُس دا پہلا ویکھو باب، کی حکم رہیا سنا گیا۔ اگے تکو جناب، نور نورانہ نور الاہیا۔ سُنو اوہ آواز، جس نوں سروں سُنن کوئے نہ پائیا۔ کرو اُس نوں آداب، جسے ادب دتا سکھائیا۔ ہن ویلا آ گیا سارے جاؤ جاگ، نیترا اھ کھلایا۔ گوہند داشدی اڈن والا باز، بازاں والا اپنا حکم ورتائیا۔ دین مذہب سب نے جانا تیاگ، تیاگی ہو کے پر بھ دے اگے سیس جھکائیا۔ ایہہ گلشن کھریا نہیں رہنا باغ، اُمت دا غنچہ کم کسے نہ آئیا۔ آتما دی اک نے پکڑی واگ، ڈوری اپنا تند کھچائیا۔ کیوں صدی چوڈھویں دی گولی نے کھ وچ پھڑیا بھل گلاب، جو گل گلشن دے کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ محمد کہے گوہند آ دوویں کرینے ارداس، پروردگار پُرکھ اکال اگے سیس نوایا۔ ساچی کیہڑی راسی تے کیہڑی راس، پردہ پردیاں وچوں دے کھلایا۔ گوہند ہس کے کہا محمد اشباش، واہ واہ تیری وڈ وڈیائیا۔ اوہ تک میرا نور نورانہ ساکھیات، جوتی جاتا دُھر درگاہیا۔ جس نے ساتھوں لیکھ لکھایا اُتے کاغذات، قلم شاہی ونڈ ونڈائیا۔ ہن اُس وچوں سب نوں کرن لگا آزاد، آزادی آتما پر ماتا دے بنائیا۔ اُس نے سانوں سریر دے بن نہیں دینا بجاج، تن کپڑا وکھو وکھرا مذہباں دے ہٹ وکائیا۔ ساڈا رہنا نہیں کوئی راج، رعیت رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ جو پچھے نہیں تے ہن مل جانا جواب، حکم دیوے دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنا گیا۔ گوہند کہے آجا ہوئے اگے، اگے ہو کے سیس نوایا۔

تیرا میلاندا کدے کدے، قدیم دے مالک بے پرواہیا۔ اسیں سارے تیرے حکم وچ بدھے، بندنا وچ سیس جھکائیا۔ تینوں کدے نہیں بچھیا کیوں دین مذہب چلاؤندے تے کی وجہ، وجوہات نہ کوئے سمجھائیا۔ تیری سرنی سارے لگے، ڈھیہہ ڈھیہہ اپنا آپ بنائیا۔ توں سانوں راہ دکھائے اڈو اڈے، وکھری وکھری کار کمائیا۔ نال کلمے نشانے گڈے، گاڈ ہو کے راڈ حکم والی دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا اک درٹائیا۔ پُرکھ اکال کہا محمد گوہند دوویں ہووو پیش، پیشتر دیاں سنائیا۔ کیہرا روھے ہمیش، مینوں دیو سنائیا۔ کیہرا کرے ویس، اولٹا روپ درسائیا۔ کیہرا وسے ساچے دیس، دیسانتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ محمد نے جھٹ چوواں طبق لئے ویکھ، زمیں اسماناں دھیان لگائیا۔ پھیر ویکھی اپنی ریکھ، بنا پیشانی کھوج کھوجائیا۔ گوہند نے نگاہ ماری دسیا ایکنکارا ایک، اکل کل دھاری اگم اتھاہیا۔ جس نے مینوں دس دسمیش بنا کے دتا بھیج، بنا بھجن بندگی توں اپنے نال ملائیا۔ جوتی جوت دادے کے تیج، تیج اپنے نال رکھائیا۔ جس دے پتا تیج بہادر نے ٹوپی والے سد لئے انگریز، اوسے دے گوہند شبد دھار نے ہن اوہناں دی صفحہ دینی اٹھائیا۔ جنہاں نے دھرم کھادھا وتیج، قیمت اوہناں دی لئے پائیا۔ ہن اپنا لاؤن والا تیج، پیچیدہ سمجھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک نور الاہیا۔ ہاڑ ستاراں کہے ویکھی کھیل انملی، انملٹا دیاں درٹائیا۔ میں پھریا لکھ چوڑا سی کایا کلی، کل مالک دھیان رکھائیا۔ مینوں امرت رس ملیا نہ چلی، اٹھسٹھ بھجیا واہو داہیا۔ سرشئی نام چیدی بلیں، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیا۔ مینوں نارد مل گیا جے آہ حالت رہی تیرے بھگوان دے نام نوں لگ جانی اُلی، صفحہ صاف نہ کوئے کرائیا۔ کیونکہ اُس نے کلج نوں پُھٹی دے دتی کھلی، چاروں گنٹ حکم سنائیا۔ میرے چرناں دی کسے نوں لین نہ دیویں دھولی، دھوڑ مستک نہ کوئے چھہائیا۔ ساری سرشئی کری بے اصولی، اصل وچ نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلآ آپ ملایا۔ محمد کہے گوہند میری صدی چوڑھویں مینوں دیندی جائے وچھوڑا، پلو رہی پُجھڈائیا۔ صدی چوڑھویں کہے حضرت جی تینوں ہن اُس دی لوڑا، جو لوہڑے پینا سب دی کرے صفائیا۔ اُس دا جوت شبد دا جوڑا، جوڑی اپنے نال رکھائیا۔ اوہ آیا مار کے موڑا، مُڑدی پیریں سچھنڈ وچوں سمبل وچ ڈیرہ لائیا۔ سیوادار بن کے بانکا چھوہرا، اُمت دا لیکھا دتا گوائیا۔ جدو تکوں

تے تکتو نواں نکورا، سنگر شبد وچ ایہو وڈی وڈیاںیا۔ اُسدے پناکم کسے دانہ کدے سورا، سوہرے پیئے دوویں رہے گرلایا۔ اوہدی کسے دے نال نہیں کھورا، نرویر اک اکھوایا۔ اوہدا اپنا جلال تے اپنا جوہرا، جابر جبر اک ہو آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلہ لئے ملایا۔ صدی چودھویں کہے محمد جی اوہ ویکھو اُس دا کھلا روپ انوکھا، ستاراں ہاڑ لیا بدلایا۔ جس نے سب نوں دے جانا دھوکھا، دھوکھے وچ ڈہایا۔ پر اک گل بھگتاں نوں بھیو دسنا سوکھا، تے تھوڑی تھوڑی کرے پڑھایا۔ جن بھگتو پر بھ دے نام توں وڈا نہیں کوئے پوتھا، پُستک پڑھیاں پار نہ کوئے کرایا۔ ایہہ کایا دا کعبہ تے کایا دا کوٹھا، کایا دا مندر اک سہایا۔ جتھے جگدی اُس پر بھو دی جوتا، جو جوتی جاتا نورِ لاہیا۔ آدانت کدے نہ سوتا، ستیاں لئے جگایا۔ ساڈے وچھوڑے دا سماں رہیا نہیں بہتا، بھتوں تھوڑا دے کرایا۔ ہُن ساڈے اندر مارنا غوطہ، اپنا آپ لینا چھپایا۔ ٹھاڈا من پڑھا کے طوطا، تُرت اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ صدی چودھویں کہے گوہند ایہہ کی کارن، کرنی دے کرتے لیا کرایا۔ کی میں محمد دی وگارن، وگار کر کے جھٹ لنگھایا۔ کی میںوں انت مارے مارن، بھے وچ ڈرایا۔ میرے انتشکرن وچ آوند ا اوہ وچارن، جس نوں وچر کے دستاں نہ مول سنایا۔ میں تیرے کول لگی اُچارن، ہوئی ہوئی دیاں سنایا۔ دُکھ وچ لگی پُکارن، نیوں کے سیس جھکایا۔ تیرے پیار دے ہتھیرے ملے ادھارن، سکھیا جگت والی درڑایا۔ میںوں سمجھ نہیں آوندی میںوں کیہڑا آیا اُجاڑن، وسدی نوں گھروں باہر کڈھایا۔ محمد دی اُمت نوں آیا ساڑن، ساڑ پھوک کے لیکھا دے چکایا۔ میں کاہنوں آگئی وچ ایس مہینے ہاڑن، بھگت دوار ویکھ کے اپنا پنڈھ مکایا۔ میں سکتے بن نہ جاواں دُہاگن نارن، نر نرائن ناتا لئے تڑایا۔ میںوں دُنیا نہ کہے و بچارن، ہاباکار نہ کرے لوکایا۔ میں کس طرح اپنا آپ لوں سنبھالن، سچ نال سنایا۔ گوہند نے کہا کھلیئے اکو جوت تے جوت اکالن، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ اسپیں سارے اُس دے در دے سوالن، سوالی ہو کے سیس جھکایا۔ اُس نوں اوسے دی کرپا نال اوتار پیغمبر گرو جانن، جس جنائے اوہ اُسدے ڈھولے گایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سچ اک ہو آیا۔ گوہند کہانی صدی چودھویں جگت ٹیارے، سُن حکم اگم اتھاہیا۔ جس نے تیرے بدل دتے لباس کالے، کالکھ کُکا دتا لاہیا۔ اوہ ویکھ

بھگت دوارے، بھگت بھگوان اپنا رنگ رنگایا۔ تیری گولی نوں پیلے بستر پوائے تے کھیل کیتے نیارے، نرکار نرکار اپنی کار کمایا۔ ہن اگلے اک ہور دے ہور اشارے، اشارہ اشارے وچوں سمجھایا۔ تیرا پینڈا تک گیا جل سک گیا توں آگئی اوس کنارے، جس کنارے تے جگت ونجارے بیٹھے ڈیرہ لایا۔ چوہداں طبق نہیں رہنے چبارے، چوہدار محمد پھیدار نہ کوئے اھوایا۔ پڑکھ اکال دے پروردگار دے جگ لائے سب دے نال لارے، لاریاں وچ اپنا جھٹ لنگھایا۔ پچھلے لیکھے حساب سارے پاڑے، اگے اپنا حکم ورتایا۔ ہن چل ویکھئے اگے پچھے دے اکھاڑے، کھڑگ کھنڈے نال کی اپنی کار بھگتایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامیلا آپ ملایا۔ صدی چوہدھویں کہندی نی بے شک چھڈنے مذہب، مذہب سنگ نہ کوئے رکھایا۔ اک نوں کرنا ادب، آداب وچ سیس جھکایا۔ میں پنجاں پیاریاں توں اک سنا چاندی شبد، شبدی دھار درڑایا۔ پھیر میں دسنا جن بھگتو کی ہون والا غضب، بہڑی کی کرتا کار کمایا۔ جس نے ساری سرشی دی درشی دی اپنے ہتھ وچ پھڑ لئی نبض، مریض ویکھے کوڑ لوکایا۔ بنا بھگتاں توں جس نے اپنی کسے نوں دسئی نہیں رمز، رمضان دے مہینے روزہ رکھن والے سارے روون مارن دھایا۔ جس دے کارن کھل لہائی شمس، تبریز طبقاں نوں رہیا ہلایا۔ اُس دی دہائی تے اوسے دی قسم، قسم کھا کے دیاں سناپا۔ صدی چوہدھویں جس نے کر دینی بھسم، خاک خاک نال اڈایا۔ بھگتو اچ اوسے دا وبار تے اوسے دی رسم، تہاڑے نال پور کرایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ ناردا سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان دی بے دا کر لے جاپ، جپت جپت سکھ پاپا۔ صدی چوہدھویں اپنا آپ کر لے پاک، پت پت پت سناپا۔ محمد اپنا پورا کر لے واک، واقف کار خلق خداپا۔ نراسی رہے کسے نہ آس، آس سب دی پور کرایا۔ تیری کالی کملی دا بدل گیا لباس، کفنی دتی تجاپا۔ صدی چوہدھویں دی گولی پانی دے لے کے پنج گلاس، حاضر ہووے چائیں چانپا۔ تھت سہنجنی ہوئے ستاراں ہاڑ دی رات، رتڑی اپنے نال مہکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سناپا۔ گلاس کہے میں پانی بھریا، بھرم دیاں چکایا۔ جگ چوکڑی جس نے چھلیا، ول چھلدھاری بنیا دھر درگاہیا۔ جس دا اکو دیک بلیا، نور نور رشناپا۔ اوہ میٹے کلج کلپا، کل کالکھ ٹکا لاہیا۔ بھگتاں اندر رلیا، جوتی

جوت جوت سمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلایا۔ صدی چودھویں کہے ایہہ پنج گلاس آب حیات، سب دا دتا (مان) گوانیا۔ پنجاں تتاں والے ہو گئے بے تاب، بے تابی وچ دھانیا۔ کسے جھرنا جھر دا نہیں وچوں کول ناہے، نا بھی رس نہ کوئے چکھایا۔ سارے ملا شیخ پڑھن والے کتاب، اکھراں پڑھ کے جھٹ لنگھایا۔ محبوب دی کسے نہ ملی محراب، منزل حق نہ کوئے پہنچایا۔ شرع دا کرے نہ کوئے آداب، بندھن سکے نہ کوئے تڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ صدی چودھویں کہے نی میری پُرانی گولی، اک تیتوں دیاں سنایا۔ ایہہ پنج گلاس اوسے دے سرتے ڈولیں، جیہڑا سب دے سر دا ماہیا۔ جس نے سب دی رنگنی چولی، چولا اپنا رنگ رنگایا۔ جن بھگتاں پڑدے دیویں کھولی، اندرے اندر اکھ کھلایا۔ جس دی دھار سب دے نال موئی، مولا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا اپنا حکم ورتایا۔ صدی چودھویں کہے پانی کڈا ٹھنڈا، ٹھنڈ رہیا ورتایا۔ او جن بھگتو جس نے کھادھا تھادا گنڈھا، گنڈھ تھادے نال رکھایا۔ ہتھ وچ پھڑ کے ست رنگ دا ڈنڈا، چوداں طبقات رہیا ہلایا۔ دُرگا دا ویکھ کے چند پرچنڈا، پرچنڈ روپ بدلایا۔ جس نے گوہند دا کھڑکایا کھنڈا، نو کھنڈاں پاوے دھانیا۔ دھرم دا شرع دا کسے نوں لین نہیں دینا چندہ، چند ستارے دا نشانہ دے گواہیا۔ پچھلا پچھے وقت لنگھا، آگے اپنا حکم ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا داتا اک اکھوایا۔ صدی چودھویں کہے محمد آگیا اک میرے گوشے، اپنا دھیان لگایا۔ پھیر ویکھے اپنے گوشے، کوشاں توں باہر کی جنایا۔ میں تے رہیا اک دے بھروسے، جو واحد نورِ الاہیا۔ جس دی سوچ کوئی نہ سوچے، سمجھ وچ نہ کوئے سمجھایا۔ اوہ شاید اپنا بھانا آپے روکے، روکنہار اک اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا داتا اک اکھوایا۔ صدی چودھویں کہے نی گولی اٹھ کے آجا چھیتی، چھتر ماجھے والیاں دا دے گواہیا۔ نی توں گوہند دے گھر دی بھیتی، پڑدا اُس دا دینا کھلایا۔ جس نے سب دے نال کیتی نیکی، نکیاں توں وڈے دتے بنایا۔ اُس دی آشا پُرکھ اکال دی بیٹی، نور نور جوتِ الاہیا۔ جو دھرم دی سچ تے لیٹی، سنگھاسن اکو سوہا پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمانیا۔ صدی چودھویں کہے نی تیرا وگڑ گیا

مزان، کالے توں پیلے بستر لئے بنائیا۔ کی ہو گیا جے محمد دارہنا نہیں راج، رعیت رووے مارے دھانیا۔ میں وی جاندی اِکو دے سرتے ہونا تاج، جو تاجاں دا مالک اِک اکھوائیا۔ جس نے سب دے پورے کرنے کاج، لیکھا چُکاوے تھاؤں تھانیا۔ اُس نوں سازنا دینی ساز، سبجَن مِتر سارے لینے ملائیا۔ جس نے گوبند دا گوبند بنایا باز، بازاں والا اپنی کار کمائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن اِکو رُپ دا اِک چلائے سماج، آتم برہم برہم دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا اپنا حکم ورتائیا۔ نی توں کیوں بدلے اپنے کپڑے، اپنا رنگ بدلایا۔ ہائے صدی چوڑھویں کہے میں ادھر ویکھیا میں ادھر ویکھیا کسے نے گاں کھادھی کسے نے سور کھادھا کسے نے کھادھے بکرے، بچیا نظر کوئے نہ آئیا۔ جیہڑے اٹھسٹھ تیرتھ پھرے اوہ وی نہ پر بھو اِپڑے، سچکھنڈ ملن کوئے نہ جائیا۔ سب دے خالی ہو گئے تکلڑے، وست وِچ نہ کوئے اِکائیا۔ صدی چوڑھویں کہے گولینے میرے مستک توں لاه ٹکے توں اپنے بنا لئے نخرے، نخرے والینے پنج بلاک پنجاں پیاریاں نوں اپنا رنگ رنگائیا۔ جس دا کھیل بہتر تے سترے، اوہ گوبند اِگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا مالک اپنی کار کمائیا۔ صدی چوڑھویں کہے گولینے کیوں میرے نالوں لیا طلاق، ناتا لیا تڑائیا۔ نی توں بڑی ہو گئی گستاخ، غصے وِچ اپنا آپ لیا بدلایا۔ مینٹوں چوڑاں طبق رہے آکھ، محمد دی آشا اِکلی رووے مارے دھانیا۔ میں ویکھیا اُتے آکاش، آکاشاں توں پرے دھیان لگائیا۔ پھیر دھرتی اُتے رکھی آس، آس آسا وِچوں پرگنائیا۔ جاں میں اگانھ ویکھیا سمبل وِچ بیٹھا پُرکھ ابناش، داتا نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اِک سنائیا۔ صدی چوڑھویں کہے گولینے تیرے وِچ بڑیاں اڑیاں، تینٹوں دیاں سنائیا۔ اوہ توں میریاں ستاں طبقاں نوں چھڈ کے متھے تے مکالیاں نوں لڑیاں، نوواں دواریاں دا جھگڑا دتا مُکائیا۔ ایہہ بدھنا دا لیکھ ڈھائی سطران تیرے مستک تے بڑیاں، اگے دا لیکھا رہے نہ رانیا۔ میں اُمت دے پیار وِچ ہاوے دے وِچ سڑی آں، سڑ کے دیاں سنائیا۔ اُس پروردگار سانجھے یار دے دربار وِچ کھڑی آں، جیہڑا کھنڈے کھڑگاں رہیا کھڑکائیا۔ مینٹوں آس جا پدا کہ ہُن اگے واسطے حقے دیاں مُنہ وِچ آؤن نہیں دینیاں نڑیاں، ناڑیاں سب دیاں دئے بدلایا۔ جہنوں پریم خماریاں چڑھیاں، چڑھدیوں لہندے تے لہندیوں چڑھدے ساریاں نوں لئے ملائیا۔ اوہنے

جھگڑا مُکاؤنا شرع تے شرعیاء، شرارت والا رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ گولی کہے صدی چوڈھویں میٹوں نہ کر مذاق، مذاق وچ سنائیا۔ یاد کر لے محمد نے عیسیٰ نوں اشارہ کیتا جس ویلے شہنشاہی سمت ست تے ستاراں ہاڑ دی ہوئی ادھی رات، او باراں وجائے تیرا کلاک، کلا جگت دی دے بدلایا۔ ایہہ کھیل کرنا پُرکھ سمرا تھ، جو سرب کلا بھرپور دُھر درگاہیا۔ ہوئے سہائی انا تھاں ناتھ، دیناں اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی اپنی دھار بدلایا۔ صدی چوڈھویں دی گولی کہے نی سُن میریے رانی، رانیے دیاں جنایا۔ میں چوڈاں صد تیرا بھردی رہی پانی، خوشیاں سیو کمایا۔ میں ہُن پیغمبر دی کلام توں باہر پروردگار دی سُن لئی بانی، بان نرالا تیر چلائی۔ جس دا سنگر شبد سنگر آتما دا ہانی، ہان اکو رہیا دکھایا۔ میرا جھگڑا نگ گیا چارے کھانی، کھان پین والیاں دا لیکھا دتا مُکایا۔ میری منزل بن گئی رُحانی، رُوح بُت مل کے خوشی منایا۔ کیوں میری پر بھ دے نال مل کے جگت وچ رہ جانی نشانی، جگت نشانے نظر کوئے نہ آئی۔ اوئے ناردا اٹھ اپنی کھول عقلمانی، عقل اپنی دے جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا اپنا حکم ورتایا۔ لکھاریو تہاڈے تھلے اٹ رواس دی، اٹ اٹ نال کھڑکایا۔ ایہہ کھیل (پُرکھ) ابناش دی، ہر کرتا آپ سمجھایا۔ ایہہ دھار جوت پرکاش دی، پرکاشوان نور الاہیا۔ ایہہ رمز دھرواس دی، دھرتی تے پھرن والیو دیاں سمجھایا۔ ذرا پترائی ویکھنی اس لباس دی، جیہڑا کالے توں پیلا لیا بدلایا۔ درباریاو کی رمز سمجھی اک آواز دی، جو تہاڈے وچ ٹکایا۔ تہاڈی سرتی رہے جاگدی، ستیاں لئے اٹھایا۔ گھڑی سہنجی ہوئی کاج دی، کرنی کرتا کار کمایا۔ تہاڈے وچ ہمت نہ رہے آگوں جواب دی، خوشیاں وچ سارے سیس نوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا لئے ملائی۔ صدی چوڈھویں کہے گردشن نے لباس بنایا سندھی، اٹھ کے دے دکھایا۔ نالے چال چلے ونگی، ٹیڈھیاں لتاں پٹھیاں سدھیاں بھوایا۔ پچھوں کھول لوے مینڈھی، موڈھیاں اُتے سٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کھیل اک ورتایا۔ صدی چوڈھویں کہے ہائے پنج درباریو کیوں جھگڑا پاؤنا پار سندھ، جو سندھو سندھو سدھو سارے ویکھ دکھایا۔ میٹوں ایوں دس پیا تئیں سارے بن گئے اُس پر بھو دی بند،

جس پندراہن وچ کاہن ورگے ناچاں وچ راساں وچ بھوایا۔ ہن کچھ کھیل ہونا مشرق تے مغرب تے پھیر وچالے ہند، ہند دی ہند وچ کھیل کھلایا۔ اُمت کہے آشا کہے میری سُنکڑ دی جائے جند، زندگی زندگی ہائے زندگی وچ دُہایا۔ میرے محمد دی اُمت جانی کھنڈ، کھنڈی نوں اکٹھا نہ کوئے کرایا۔ میرا جیو پنڈ وے جیو پنڈ، اس دی کرے نہ کوئے صفایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑھدا آپ چُکایا۔ سندھی کہے میں کوئی کپڑا نہیں چٹا، چٹی دھار نہ کوئے رکھایا۔ میں تے اک کڈھن والا سٹا، سٹیبازی دا لیکھا دیا مُکایا۔ جوں دیاں پہلواناں دوہاں لنگوٹیاں والیا ذرا ساہمنے آتیرا کچھاں گٹا، تے گٹیوں پھڑ کے دیاں بھوایا۔ پھیر ویکھاں ساریاں دا سٹا، جو بیٹھے آسن لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنایا۔ چل اوئے پہلوانا، کیوں اپنا رُپ بدلایا۔ اوئے سورپیر جوانا، اپنا بل دھرایا۔ تیرا کھیل وچ میدانا، پر بھ ویکھے چائیں چانیا۔ تُوں مست ہو مستانہ، اپنا بل وکھایا۔ تُوں ویکھ میرا نشانہ، جو نشانے سب دے دے بدلایا۔ جاہ بھج جاہ نٹھ جاہ ہو جا روانہ، کشمیر توں پرے پینی دُہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ ناردا او گولی نال کرنا سچ وہار، سیس اگی وار جھکایا۔ ادب ادب وچ آداب، آداب آداب وچ وڈایا۔ جیہڑے مذہب دے برخوردار، اوہ مجاہدین بنکے بھججن واہو داہیا۔ جیہڑے اوہناں دے خدمتگار، خادم ہو کے سیو کمایا۔ اوہ ہو جاؤ ہوشیار، ہوشیاری نال درڑایا۔ ہن رہنا نہیں وچ سنسار، شرع دا لیکھا دینا مُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چُکایا۔ شرع کہے میں بڑی پُرانی، پُران وید دین گواہیا۔ میری پیغمبراں گائی کہانی، جگت دین دُنی سُنایا۔ میں بنکے مات وچ رانی، اپنا حکم ورتایا۔ سگھڑ سبجی ہو کے سوانی، سوہنا ڈھنگ درسایا۔ اکھوں کر کے دُنیا کانی، کائنات دتی لڑایا۔ میں پھیر تکیا کتے آب حیات کتے امرت تے پھیر پانی دا پانی، پانی وچوں ہانی نظر کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مارگ اکو اک درسایا۔ ویکھونی میں کی کہواں، کہہ کی سُنایا۔ میں محمد دی دھار نال رہواں، صدی چودھویں وڈ وڈایا۔ میں کس طرح ایہہ سہواں، کالے توں پیلے بستر پا کے گو بند رنگ رنگایا۔ میں کچھیاں کھواں کد کد پواں، غصے نال ڈرایا۔ اوہ کھلوتی نال چواں، آکڑ کے ویکھے

تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اپنی کار کمانیا۔ صدی چودھویں کہے نی گولینے محمد دی رڑھ چلی کل، کل مالک اپنا حکم ورتانیا۔ نی توں لال کر کے بل، ہس کے رہی دکھانیا۔ منہ وچ پھڑ کے گلاب دے بھل، ڈھنیا گوہند ونڈ ونڈانیا۔ اُمت دی تپ رہی چلھ، کلج گنی رہیا ڈاہیا۔ ہائے بوٹا جانا ہل، پھل بھل رہن کوئے نہ پانیا۔ کوئی نہیں پینا مل، کرتا قیمت نہ کوئے جنانیا۔ جگت اندھیر جانا جھل، سانتک ست نہ کوئے کرانیا۔ انملڑے ہیرے جانے رُل، زلیاں ہتھ نہ کوئے اٹھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتانیا۔ محمد کہے نی صدی چودھویں نہ کر جھگڑا جھیرا، کملینے بہہ کے متا پکانیا۔ چل کے دیکھینے اُس پر بھو دا کھیرا، جتھے کھڑکی نظر کوئے نہ آنیا۔ مذہباں دا نہیں کوئی ڈیرہ، حصیاں ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ اکو سنگر شبتے اکو شبت دی دھار چیرا، دو جا کھیل نہ کوئے کھلانیا۔ جس جگ جگ کیتا حق نبڑا، کلج اپنا ویس وٹانیا۔ نی ساڈے بدلے نی میری آسا بدلے صدی چودھویں ماریا پھیرا، اپنا نور ظہور کر رُشانیا۔ اساں سکھ مان لیا ہتھیرا، گوہند دے بچے نہیاں ہیٹھ دتے دبانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتانیا۔ صدی چودھویں کہے نی گولی نیڑے آ کے جھک، انت انت سلام سلام سلام علیکم کہہ کے خوشی بنانیا۔ مینوں پتہ لگ گیا کلمے چھڈ کے توں گالی اکو تک، توں میرا میں تیرا ڈھولا گانیا۔ جس وچ آد انت دے سارے سکھ، سکھ ساگر وچ سمانیا۔ اُس پر بھو دی جنمیوں سکھ، جو سب دا پتا مانیا۔ آگے واسطے جس بھگتاں نوں لٹکن دینا نہیں پُٹھا وچ گکھ، رُخ سب دا دینا بدلانیا۔ ہن سب نوں رہیا پچھ، پُشت پناہ ہتھ رکھانیا۔ سوہنگ دا لیکھا دتا کھ، اپنا نام درڑانیا۔ آگے لیکھا رہے نہ کچھ، کچھ کھ دا جھگڑا دتا مکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑا آپ چکانیا۔ سوہنگ کہے پر بھو میں کوئی تیرا اکھراں والا نہیں سسا، سسے ہاے نال وڈیانیا۔ میں آد توں تیرا روپ تکاں، برہم دھار پاربرہم سمانیا۔ میرا کوئی لیکھا نہیں کچا، کنجن گڑھ سہانیا۔ میں کوئی مایا کارن نہیں نچا، جگت ترسنا نہ کوئے ترسانیا۔ میں کوئی متا وچ نہیں ہسا، اکو ہستی تیری دیکھی بے پرواہیا۔ میرا اکو نام تیرا سکھا، سکھے سہیلے سجن تیرے نال ملانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتانیا۔ ستاراں ہاڈ کہے میں سارے

تکے حاجی، سنگ حضرتان دھیان لگائیا۔ مُلا شیخ مسانک تکے قاضی، کلمہ نام خُدا ئیا۔ دین دُنی دی تکی بازی، بازی گر سوانگ ورتائیا۔ پر بھ دی کرپا توں
 پنا تکیا کوئے نہ راضی، سچ وچ نہ کوئے سمائیا۔ سوئی سُر ت کسے نہ جاگی، جاگرت جوت نہ کوئے رُشنا ئیا۔ جھگڑا تکیا دین دُنی سماجی، شرع شرع نال ٹکرائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ ہاڑ کہے میں دیکھیا کریم قادر، کرتا دُھر درگاہیا۔ جس پنجاں
 درباریاں اُتے پوائی چادر، دُھر دا اپنا رنگ رنگائیا۔ ایہہ آسا رکھی سی سَنگرت تیج بہادر، بہادری نال اکھ کھلائیا۔ جس ویلے دھرم دا رہنا نہیں کوئی حاجن،
 حاجی حُجرہ حق نہ کوئے سہائیا۔ نماز پڑھے نہ کوئے نمازن، نمو نمو نہ سیس جھکائیا۔ اُس ویلے کھیل کرے پر بھ سرب کلا سمرا تھن، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔
 جس نوں خُداوند کریم آکھن، کرم سب دے دیکھے تھاؤں تھانیا۔ پرگٹ ہو کے اکھننا الاکھن، الکھ اگوچر اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ چٹی چادر کہے میں بن گئی رُپ بُرقع بُریاں بھلیاں دیکھ دکھائیا۔ میں ہن جا وڈنا وچ تُرکاں، تُرکی والے دینے ہلائیا۔
 سب دیاں بنھنیا مُشکاں، مشقاں وچ پانی پین والے لینے اُٹھائیا۔ او کھیل کراؤنا مالک اُس دا، جس دی اُستت کرے لوکائیا۔ جیہڑا جگ چوکڑی شرع نال
 رُسد، رُسیاں نہ کوئے منائیا۔ بھگتاں صوفیاں سنتاں بچھدا، پُشت پناہ ہتھ لکائیا۔ اُس نے دسیا سب دا پینڈا مکدا، مکمل اپنی کار بھگتائیا۔ دُھر حکم کدے نہ
 رُکدا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ اگے جاپ ہونا اکو تک دا، سوہنگ ڈھولا راگ الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ دا حکم اک سنائیا۔ چادر کہے جن بھگتو میں آئی نہیں پنجاں درباریاں اُتے، اتر پورب دا لیکھا دیاں سنائیا۔ دیکھو غفلت وچ رہو نہ سٹے، سُنتیاں دیاں
 اُٹھائیا۔ پر بھ دی مولنی اگئی رُتے، رُتڑی اپنا رنگ بدلایا۔ شرع دی دھار وچ رونے کُتے، اچی کوک کوک سنائیا۔ کسے نوں انگن کوئی نہ چکے، گلوکڑی
 کوئے نہ پائیا۔ پانی رہنا نہیں کسے دے حُتے، نیزے وچ نہ کوئے وڈیائیا۔ اُمت اُمتی ہر دا دُکھے، دُکھیاں درد نہ کوئے وڈائیا۔ سب دی اودھ انتم پُجے،
 پوجا سب دی اپنا رنگ رنگائیا۔ پر بھ نے کھیل کرنے گھے، آپ اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دھرم دا
 راہ چلائیا۔ گر اوتار پینمبر کہن سارے کر لو اک سمجھوتا، متا اک بنائیا۔ پر بھ نوں کہہ دیو اکو سَنگرتو بہتا، بہتے گرو کم کسے نہ آئیا۔ سَنگرت شبد جیہڑا کدے

نہ جائے اوتنا، جگت نشانہ نہ کوئے مٹائیا۔ اوہ سرشٹی وچ پھرے نال شوٹا، شوٹین ہو کے بھجے واہو داہیا۔ پھرے طبقاں توکاں، لوک پرلوکاں کھوج
 کھوجائیا۔ سنائے اگم سلوکا، ڈھولا تیرا بے پرواہیا۔ اُس نوں ہن دے دے کلجگ اتم موقع، مکمل اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ایکا دینا دھر داور، ورتاتے بے پرواہیا۔ اوتار پیغمبر کہن پر بھ ساڈا اکو اک بلارا، بلاں توں پرے سنائیا۔ سنگر شبد بنا ونجارا، ونج دو جہان دکھائیا۔
 سانوں وسادے اُس محل منارا، جتھے زرگن نورِ الاہیا۔ دین مذہب دا جھگڑا رہے نہ وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری دین گواہیا۔ تیریاں بھگتاں دا
 تیرے نال مل کے ہوئے بے جیکارا، آتم پر ماتم و بے ودھائیا۔ تیرا سوہے سچ دا دوارا، ست سچ تیری رُشائیا۔ اسیں ڈھیہہ ڈھیہہ چرن کول کرینے
 نمسکارا، نمو نمو سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ست سچ تیری وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھو ساڈی اک
 میننتی، در تیرے اک سنائیا۔ گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگتی، ہنگ برہم اک جنائیا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈتی، برہم و دیا دے پڑھائیا۔ چار ورن بنا کے
 اک سنگتی، سگلا سنگ اک رکھائیا۔ تیری آتما تیرے توں بنا ہوئے نہ کسے دی سنگتی، دُوبے در منگن کدے نہ جائیا۔ کھیل کر دے اپنے گوہنڈ چن دی،
 چند چاندنی کر رُشائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دُھر دا مالک دیا کمائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن توں سنگر شبد شبد بہادر،
 سوربیر اکھوائیا۔ سب دا کریم قادرا، کرتا نورِ الاہیا۔ در آیاں دیویں آدرا، آدرش اپنا اک جنائیا۔ جگت جہان بیڑا پار کر دے سمند ساگرا، بھوجل نہ
 کوئے بھوائیا۔ منو آمن رہے نہ باندر، پنچھی وانگ اٹھ نہ وہ دس دھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ اوتار پیغمبر گر
 کہن پر بھ رنگ دے رنگ رنگیلا، رنگت اک چڑھائیا۔ ہر بھگت بنا اپنا قبیلہ، کامل مُرشد دیا کمائیا۔ سنگر شبد ہووے وسیلہ، وصل دیوے اگم اتھایا۔
 تیرے ملن دا تیرا پیار کرائے حید، ہمت نام والی جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، دُھر مستک لیکھ بنائیا۔ مستک کہے
 پر بھ لکھ دے لیکھ اپار، بھگتاں دے وڈیائیا۔ توں شہنشاہ سچی سرکار، پاتشاہ اک ہو آئیا۔ وسیں دھام نیار، سمبل سو بھاپائیا۔ گڑھی چمکوڑ دا دے اُدھار،
 سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ انگریز سنگھ رنجیت سنگھ سُر جیت سنگھ بدل لین دستار، دستور اپنا دے درڑائیا۔ جن بھگتو شہادت دینی اکو وار، دوجی لوڑ رہے نہ رانیا۔

ہر سنگت اک دُوبے نال سدا کرے پیار، مُجبت وِچ سمانیا۔ پُجلی نِنڈیا وِچوں ہو جاؤ باہر، کوڑی کرپا کم کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دیونہارا دُھر دا ور، ورتا اک ہو آئی۔ ہاڑ ستاراں کہے جن بھگتو سُنو تھم اپارا، اپر پمر سوامی رہیا درڑائی۔ تہاڈا مالک ایکا ایکنکارا، اکل کل دھاری
 اک اکھوائیا۔ جس نوں کھندے کل کلکی اوتارا، امام اِماما سو بھاپایا۔ سو بخشے سچ سہارا، سر اپنا ہتھ لگایا۔ گر سیکھ گر سیکھ نوں کوئی نہ کہے ماڈا، پریم پیار وِچ
 اک دُوبے نوں لو سمجھایا۔ تہاڈا سب دا اکو لاڈا، پُرکھ اکال اگم اتھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک
 ورتایا۔ ہاڑ کہے میرا اکو اک سندیسہ، سب نوں دیاں سنائی۔ پُرکھ اکال مٹو ہمیشہ، دُوسر اِشٹ نہ کوئے بنایا۔ سب نے لاج رکھنی گوبند والے کیساں،
 کیس گڑھ دا مول چُکایا۔ شبد سنگرُو چلیا جانا وِچ پردیساں، پردیشک اپنا تھم سنائی۔ سب دا پورا کرنا لیکھا، جو بیٹھے دھیان لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائی۔ جن بھگتو آیا ہاڑ مہینہ، ماس رہیا جنایا۔ جھگڑا چھڑنا رُوسا چینا، چین وِچ رہن کوئے نہ پانیا۔
 کی حالت ہونی دھرنی اُتے زمینا، اسمان رہے گر لائی۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کہے آینا، یا مبین تیری وڈیائی۔ چاروں کُنٹ آئے پسینہ، پیشانی اُتے سو بھاپایا۔
 ناتا تئنا نر مدینا، مدینے والے روون مارن دھاپیا۔ آب ملے کسے نہ پینا، جگت ترکھانہ کوئے بھجھایا۔ پنا بھگتاں توں ٹھنڈا رہے کسے نہ سینہ، سین شین
 دوویں دین گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا مالک وڈ وڈیائی۔ اُمت آسا کہے میں تھکی ٹٹی، پر بھ نالوں
 ٹٹیاں دیاں سنائی۔ صدی چو دھویں گئی ٹٹی، لُٹیرا بنیا دُھر دا ماہیا۔ جن موئی تند دے گانے بندھائے گئی، اپنا تھم ورتایا۔ بھاگ لگایا گر سیکھ دُلا رے
 ستیں، مہر نظر نال ترایا۔ شبدی دھار رہیا چھی، چوکٹا ہو کے پھرے واہو داہیا۔ اپنے نشانوں رہیا نہ اُگی، اک اپنا تھم ورتایا۔ سندیسہ دے کے دو پٹی، دو
 جہاناں پندھ مُکایا۔ صدی چو دھویں کہے میری گولی نوں پیلے بستر پہنا کے رُکھی رُکھی، رُخصت میرے نالوں کرایا۔ مان وڈیائی دے کے پنچ پیارے مکھی،
 پنچاں درباریاں پڑدا رہیا پانیا۔ پنچ لکھاری اٹاں رکھے چھی، اپنے ہیٹھ چُھہایا۔ ہر سنگت اتم سریشٹ کر کے سچی، سنجم اک درڑائی۔ اتم پر ماتم لاؤنی رُچی،

برہم پاربرہم سمائیا۔ لکھ چوڑا سی ہوئے کوئی نہ دکھی، چارے کھانی نہ کوئے بھوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں دے کے منزل اچی، اُج اگم اتھاہ بے پرواہ اپنے نال ملائیا۔

★ ۱۸ ہاڑ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار جیٹھووال سویرے شادیاں سمیں ★

بُھل گلاب کہے مینوں دنداں وچ گھٹیا، گولی جوگندر کور زور نال دبائیا۔ بہری اُمت دارس گیا لٹیا، لٹیرا بنیا دُھر درگاہیا۔ محمد نشانہ گیا پٹیا، پٹے والا جڑ اُکھڑائیا۔ جس دانام کلمہ دو ٹکیا، دو جہاناں کھوج کھوجائیا۔ جن بھگتوٹساں مینوں مول نہ بچھیا، میں دیواں حال دُہائیا۔ جس کارن ٹاہنی نالوں ٹٹیا، ٹٹیاں جوڑ جڑائیا۔ دانہ پانی جگت جہان کُھٹیا، کُھٹ کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری آس رکھائیا۔ بُھل کہے مینوں دنداں ہیٹھ دُہا، ڈھائی منٹ میری دُہائیا۔ ہوکا نکلیا اُف ہائے ربیا، رحیم تیری بے پرواہیا۔ کس کارن مینوں سدیا، حکم سندیسہ اک درڑائیا۔ دُھر فرمانا ہو یا او ویکھ اگے بچیا، بھو ابھید کھلائیا۔ جس کھیل جگت جہان رچیا، صدی چودھویں سنگ بنائیا۔ نو کھنڈ پر تھی انگیارا تپیا، تپیشتر سکے نہ کوئے بُجھائیا۔ کھیل کرے پُرکھ سمرتھیا، ہر کرتا اگم اتھاہیا۔ تُوں جس کارن آیا نٹھیا، بھجیا واہو داہیا۔ بھگتاں تک اکٹھیا، کھتری براہمن شوڈر ویش ایکا رنگ سمائیا۔ جنہاں دے کول نام دا پٹیا، پاٹل اپنا بھو کھلائیا۔ چیتھر رہے کسے نہ پھٹیا، اوڈھن اکو اک کائیا۔ جنہاں نے کھیل کیتا سوانگی نٹیا، اٹھاں تتاں گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ دُھر شبد کہے سُن دُھر دے بُھل گلابے، گل آب دیاں جنائیا۔ تُوں وچولا بنیوں بابا آدم تے مائی حوا کعبے، جیہڑا کعبہ نظر کسے نہ آئیا۔ تینوں باون نے بل دوار ماری آوازے، حکم سندیسہ اک سنائیا۔ تیری آشا رکھی خضر خواجے، بن نیناں نین اٹھائیا۔ تینوں نو وار گوہند نے کلغی نال سہایا تاجے، نو نورنگ رنگائیا۔ پھیر اشارہ کیتا دیس ماجھے، سینت نال سمجھائیا۔ پھیر حکم دتا اوہ تک لے پار واگھے، پڑدا پڑدیاں وچوں اٹھائیا۔ پھیر سندیسہ دتا کی محمد سنایا لیکھ لکھایا اپنی بنا کتا بے، الف یے نہ ونڈ ونڈائیا۔ پھیر جنایا

صدی چوڑھویں دیکھ سازن سازے، سازن ہار نورِ الٰہیہ۔ بھو کھلایا سجدہ کر آدابے، ادب نال سیس جھکائی۔ ہور تک آگے، اگا دیاں دکھائی۔ جس ویلے
 سویامات کوئے نہ جاگے، آلس نندرانہ کوئے مٹائی۔ اُس ویلے کھیل کرے ہر کرتا اپنا آپے، اپنی دیا کمائی۔ توں میرا میں تیرا ہونا جاپے، سچ سچ نال
 کڑمائی۔ میریاں بھگتاں بھل جانے اپنے ماپے، مات پت پیار نہ کوئے ودھائی۔ تیرے سوہنیا سوہنے بناؤنے ساکے، ساکھیات رنگ دکھائی۔ توں اوس
 ویلے دی رکھنی تاکے، طاقت اپنی اک جنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائی۔ بھل کہے پر بھو میرا پورا
 ہو گیا عرصہ، ورسہ پچھلا رہیا نہ رانی۔ شہنشاہی سمت ست دا ساچا برسہا، ہاڑ ستاراں دے گواہیا۔ میں چاہندا میری ساریاں بھگتاں اُتے کر دے برکھا،
 پتی پتی نال مہکائی۔ مینٹوں سوگ رہے نہ ہر کھا، در تیرے اپنا آپ بھٹ کرائیا۔ میری زندگی دا میرے جیون دا صدی چوڑھویں دی گولی نال پرچہ،
 پراچین دا لیکھا دے مکائی۔ میں چاہندا تیری ہر تھاں ہووے چرچا، چرچاں والے تیرا دھیان لگائی۔ تیری اکو پوجا ہووے ارچا، آچرن اکو دینا سمجھائی۔
 اوتار پیغمبر گر پورا کر دے خرچہ، باقی نظر کوئے نہ آئی۔ تیرا نور ظہور دا ہووے درسہ، نیتز نین اکھ رُشائی۔ مالک خالق دُھر درگاہی کرتا، کرتا پُر کھ
 اک ہو آئی۔ توں لکھ چوراہی بھرتا، پاربرہم بے انت تیری وڈیائی۔ تیرے نال میری ہو جائے لکھت پڑھتا، دوجی لوڑ رہے نہ رانی۔ میرا جی کردا میں
 کھیل دیکھاں لہندا چڑھدا، بھجیاں واہو داہیا۔ محمد دا آوا دیکھاں تپدا، چوڑاں طبق کھوج کھوجائی۔ اوہناں وچوں وی تیرے صوفی فقیر رہیا لہندا، اپنا
 پنڈھ مکائی۔ میں ڈھائییاں منٹاں وچ ڈھائی کروڑ وار تیرا نام چیدا، میری رفتار گفتر سچی سرکار تیرے بنا سمجھ کسے نہ آئی۔ میں مندر شودوالیاں وچ ٹپدا،
 گرو دواریاں اپنا رنگ رنگائی۔ میں چار جگ تیتوں رہیا لہندا، بھجیا تھاون تھانیا۔ منٹاں وچ رہیا سددا، نیوں نیوں سیس جھکائی۔ دھن بھاگ دھاڑا
 ہووے اچ دا، مالک یلیوں دُھر درگاہیا۔ جیہڑا بھگتاں دے وچ سجدہ، سجن بنیوں نورِ الٰہیہ۔ کسے دا رُپ رہن نہیں دینا گت دا، کاگوں ہنس بنائی۔ ہن
 سماج بدل دے جگ دا، جگ جیون داتے تیرے ہتھ وڈیائی۔ جھگڑا میٹ دے ذات پات دی حد دا، گھر اکو اک سہائی۔ نشہ دے دے نام پیالے مدھ
 دا، مدھ دُھن سنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا کھیل اک کھلایا۔ بھل کہے پر بھو میری کہندی پتی پتی، پت

پر میثور رہی جنائیا۔ تیریاں بھگتاں والگے نہ تتی، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ جس نام دی کھوج کردے رہے رتی رتی، سورتن امولک ہیرے گرکھ لئے بنائیا۔ نانک نے تیرا بھیو کھولیا جگ چھتئی، چھتر دھاری تیرا انت کہن کوئے نہ پائیا۔ ٹوں صاحب صاحب سمر تھی، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ تیرا کھیل دیکھیا اکھیں، آخر تیری اک سرنائیا۔ بھل کہے میں چاہندا جن بھگتاں دے اندر میری واسنا رکھیں، مہک مہک نال مہکائیا۔ زل نہ جاواں وچ ککھیں، ککھوں ککھ دینا بنائیا۔ میں دھار تیری دھرم دھار دی سکھی، سخاوت کرنی اگم اتھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، سد تیرا حکم متاں چائیں چائیا۔ بھل گلاب کہے جن بھگتو دیکھو میرا حال، ست سچ سنائیا۔ میں ٹٹ کے اپنے نالوں ڈال، جھوٹا تن دتا تچائیا۔ آیا سچ سچ دھر مسال، دھرم دوارے سو بھاپائیا۔ میتوں آوندیاں نوں لیا سنبھال، سمبل بہہ کے اپنی دیا کمائیا۔ نالے بچھیا مریداں حال، مرشد ہویا سہائیا۔ میں کیتا اک سوال، بیننتی دتی درڑائیا۔ میرے مالک پُرکھ اکال، اکل کل دھاری دینا جنائیا۔ کس بدھ صدی چو دھویں ہوئے زوال، زیر زبر دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ تیرا بھانا ورتے بے مثال، مسل سکے نہ کوئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا پڑدا دینا اٹھائیا۔ پُرکھ اکال کہاں گلابی بھلا، بھل بھلو اڑی دیاں دکھائیا۔ اوہ دیکھ جن بھگتاں سرتے رکھیا گلا، گل مالک حکم ورتائیا۔ کسے دا ونجھ مہانا رہنا نہیں تلبھا، بیڑی بیڑا نہ کوئے اٹھائیا۔ جھگڑا پاؤنا شیخاں ملّا، مسانک پنڈھ چکائیا۔ سب دا دپیک ہونا گلا، نور چند نہ کوئے چکائیا۔ کسے ہتھ نہ آؤنا کپڑا جلا، جلاہا کبیر رہیا سنائیا۔ جیہڑا جگت جہان بھلا، پر بھ نوں گیا بھلائییا۔ جاپ کردے نال بلاں، ہردے ہر نہ کوئے وسائیا۔ بھاگ لگے کسے نہ گلا، گل ہین ہوئے لوکائیا۔ جن بھگت دوارا کھلا، خالق خلق آپ کھلائییا۔ تیرا رس گولی دے گھ وچ ڈلا، دھرنی دھول ہتھ کچھ نہ آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ بھل کہے میری دھار تیری خوشبو، خوشخبری اپنی دیاں سنائیا۔ میرا بت تیرا روح، روح بت مل کے وجے ودھائیا۔ تیری ہاں تے میری ہوں، دوویں اکو رنگ سمائییا۔ تیری آواز تے میرا منہ، شبد ناد دھن شنوائیا۔ تیرا پرکاش میرا لوں، لوچن اکھ کھلائییا۔ میں چیلاتے توں گرو، سنگر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ہن نویں چال ترو، ترت اپنا حکم سنائیا۔ چوتھے جگ موڑا مڑو، کلج رووے مارے دھائیا۔ چاروں کُنٹ ہونی ڈرُو ڈرُو، ساتک ست

نہ کوئے کرائیا۔ اُمت نبی رسولاں بیڑا تیرے شوہ دریائے رُڑھو، اگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 بھید ابھیدا آپ گھلایا۔ بھل کہے ڈھائی منٹ دی دستاں بات، باطن بھیو گھلایا۔ جس ویلے منو بنائی ذات پات، حصیاں ونڈ ونڈایا۔ اوہ ویلا سی ستاراں
 ہاڑ دی رات، رُڑی اپنا رنگ وکھایا۔ شکر سندیہ دیوے اُپر کیلاش، برہما برہم آواز سنایا۔ وشنو دتا آکھ، وشو حصے دینے پانیا۔ پُرکھ اکال نے دسی
 جانچ، یاچک اپنا لیا بنایا۔ دُھر دے نام دا لایا گھات، گھاؤ اک وکھایا۔ برہم دا برہم رہے نہ ساتھ، سگلا سنگ نہ کوئے بنایا۔ وکھری وکھری ہووے
 پوجا پاٹھ، وکھرا وکھرا راہ چلایا۔ ڈھائیاں منٹاں وچوں ڈھائی منٹ بخشے آپ، آپ اپنی دیا کمایا۔ سرشٹی دی درشٹی دا بدل جائے جاپ، جگ جیون داتا
 آپ جپایا۔ نوست ودھے پاپ، رسنا نام نہ کوئے دھیایا۔ اُس ویلے پرگٹ ہووے ساکھیات، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا مالک دیا کمایا۔ بھل کہے میں دستاں نال زوری، زور نال جنایا۔ جن بھگتو پر بھ توں کریو کوئے نہ چوری،
 چوری کرن والیو تہاڈے کھ وچ مہر دتی لگایا۔ تہاڈی رسنا دی آواز تھوڑی، سُنن والا وڈا بے پرواہیا۔ ایویں زبان نہ کریو کوڑی، کوڑ کریا رنگ چڑھایا۔
 من منو آ لینا ہوڑی، ہوڑے سسے والا سنگ رکھایا۔ تسیں سچ دھرم دی چڑھ گئے گھوڑی، واگ اپنے ہتھ اٹھایا۔ جگت دھار پت پتی دی بن جائے
 جوڑی، جوڑ جوڑے تھاوں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنایا۔ بھل کہے میری نمو نمو نمسکار، نمستے
 سیس بھکایا۔ جو جن آئے ہر بھگت دوار، ہر بھگوان وچ سمایا۔ اوہناں دا لہنا دینا پچھلا دتا ادھار، اگے اپنا راہ وکھایا۔ سندیہ دیوے سمتر شاستر باہر،
 گرنتھاں سنگ نہ کوئے رکھایا۔ آتم برہم دا دئے ہلار، ست سچ نال اڈایا۔ وقت سُنہنجا ہوئے ستاراں ہاڑ، ہاڑ اٹھاراں نال ملایا۔ جن بھگتو خوشیاں نال
 بولو جیکار، دُھر دے شبد دھار شنوایا۔ جن بھگتاں بھگت ہوئے پیار، مُجبت مُجبت نال رلایا۔ سدا سدا سدا کو رنگ روے نرنکار، نرگن نور الاہیا۔ جن
 بھگتاں بھریا رہے بھگت دوار، ہر بھگوان ہوئے سہایا۔ کھیل تنگن پیغمبر گر اوتار، جوتی جاتا دھیان لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جوت دھار چوویاں اوتار، اوتاراں اوتر اپنا حکم ورتایا۔

☆ ۱۸ ہاڑ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار جیٹھووال رات نوں وہار سمیں ☆

اشٹبھج کہے میں وجا کے اپنا سنگھ، سنگھیا دو جہان دتا درڑایا۔ برہمنڈ کھنڈ ہلائے سنگھ، سنگھ اسکھا دھیان لگایا۔ دو جہان سندیسہ دتا نیترا کھ کھولو ویکھو بھگت بھگوان دے گرنٹھ، بن اکھاں اکھ اٹھایا۔ جس نے آتم پر ماتم بنایا پنٹھ، مارگ اکو اک جنایا۔ سنت سہیلے بنائے اپنی انس، اپنی دیا کمایا۔ چار گنٹ سہائے بنس، بنساولی اک اُججایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر سچ سچ اُججایا۔ اشٹبھج کہے سُننا اک اُپدیش، سکھیا اگم اتھاپیا۔ تکنا اک نریش، نر نرائن وڈ وڈیایا۔ جس دانہ مچھ داہری کیس، موئڈ مُنڈایا رُپ نہ کوئے جنایا۔ سدا رہے ہمیش، جس مرن وچ کدے نہ آیا۔ جس لیکھا پورا کرنا گوہند دس دسمیش، دہ دشا اکھ اٹھایا۔ اوہ کر اگمڑا ویس، اکل کل دھاری اپنی کھیل کھلایا۔ جس سب نوں کیتا پیش، پیشین گوئیاں سنگ رلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھم ورتایا۔ اشٹبھج کہے میری دھار آد آد پُرانی، پُنہ پُنہ سیس نوائیا۔ میں کیتا چرن دھیانی، پر بھو پر بھ اوٹ تکایا۔ مگی اک نشانی، نشانہ اگم اتھاپیا۔ تیری جو بن والی میری بنی رہے جوانی، بردھ بال رُپ نہ کوئے وٹایا۔ تیرا میل رہے دو جہانی، دوہری تیری کار کمایا۔ تیرا کھیل تکاں زمیں اسمانی، اسم اعظم اک وڈیایا۔ میں تیری مہا سُننی چا ہندی جو باہر وید پُرانی، گر اتار پیغمبر صفتاں توں باہر تیری ہووے شنوایا۔ توں آتم برہم دا جان جانی، جانہار اک اکھوایا۔ سنجگ تریتا دوا پر کھجگ تیرے ویکھاں نام کلمے کلامی، جو قلم شاہی نال وڈیایا۔ میں اوہ ویلا تکنا، جس ویلے سب دی ہوئے نیلامی، خریدار نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا تھم اک سنا یا۔ اشٹبھج کہے میں تکنا تیرا تھم اگم، اگم دینا درڑایا۔ جس وچ دین دُنی مذہب دا ہوئے کوئی نہ بنا، حدوُد حد نہ کوئے رکھایا۔ نشان دے نہ تارا چٹا، مذہبی ونڈ نہ کوئے پرگٹایا۔ میں اوہ تکنا جس وچ گوہند دھار رُپ بنے کتا، کتیا دھار دے گواہیا۔ جس دا وسیر اپنا چھپر چھٹا، محل اٹل سو بھاپایا۔ اُس دا گرنٹھ شاستر اکو پورن ہووے تے ہووے پیا (پتا)، دُجا ورقہ نہ کوئے اٹلایا۔ جو ساری حد توڑے توڑے جگت دا بنا، حدوُد رہن کوئے نہ پانیا۔ شبدی دھار سنگرُ تیرا رُپ ہووے نٹھا، نر نرائن نظری آیا۔ دیوے وڈیائی ساچے جناں، بنے جن جنیندی مایا۔ ناتا توڑ کے

ماٹی چٹا، چمّ درِ شئی دے بدلایا۔ میٹ کے ہر کھ سوگ غما، غم خوار دے ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ
 وڈیایا۔ دُرگا کہے میرا نام دُرگا، دُرگی تیری نظری آئی۔ تُوں میتوں اپنا نام گرنٹھ دکھا دے دُھر دا، دُھر مالک پڑا آپ چُکایا۔ اوہ گھر دس دے جتھے
 سنگرُو شبد تُردا، مٹک نال اپنی چال بنایا۔ اوہ گرہ دس دے جتھے سنگرُو روپ بندا، بکھنڈ نظر کوئے نہ آئی۔ اوہ بھيو دس دے جتھے اوتار پیغمبر گرو
 جندا، دیونہار مان وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری وڈیایا۔ ا شتُبھج کہے تیرے گرنٹھ تکے بھگت دوارے،
 بھگون روپ نظری آئی۔ جیہڑے سب نوں دین اشارے، عیش و عشرت تجنا کوڑ لوکایا۔ سب دی نیا آئی انت کنارے، نوکا تلو تھاوں تھانیا۔ اوتار
 پیغمبر گرو لیکھا دیو سارے، سار شبد حکم جنایا۔ اپنے نیتز نین لو اگھاڑے، اکھ پرکھ روپ درسایا۔ دھرم دی دھار آونی وچ اکھاڑے، سچ دوارے سوہا
 پانیا۔ دوس تلو ستاراں ہاڑے، ہاڑا کڈھ کے اک جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مستک لیکھ بنایا۔ گرنٹھ کہن
 اسیں آگئے وچ میدان، مدن موہن مانو دتی مان وڈیایا۔ چار جگ دا جھگڑا میٹنا جو شرع کیتا وچ درمیان، در در اپنا حکم ورتایا۔ ساڈی سمجھ کر سکے نہ
 کوئے انسان، بدھی وچ نہ کوئے چترایا۔ اوتار پیغمبر گرو دتاناہ کسے گیان، مہربان ہو کے اپنی دیا کمایا۔ سارے صفتاں والے گا کے گان، ڈھولے
 راگاں ناداں وچ کر شنوایا۔ ہن کھیل سری بھگوان، ہر کرتا آپ کرائیا۔ تیر انیالا وجے بان، بان انیالا آپ چلایا۔ حکم کیتا سوربیر بلوان، بلدھاری
 آپ اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنایا۔ گرنٹھ کہن اسیں جڑ گئے اکھ اکھ، اکھراں نال مل کے
 وٹی ودھایا۔ جن بھگتو پوجا کرنی نہیں کسے اٹ پتھر، پاہن سپس نہ کسے نوائیا۔ ایہہ اوہ لیکھا جیہڑا گوبند لکھایا سی اپنے پریم پتر، پتر کا سمجھ کسے نہ آئی۔
 نو وار روز چھڑکدا سی عطر، عطر دُھر دا نام چڑھایا۔ اپنے چولے دی کٹ کے کتر، قطرہ قطرہ اُتے رکھایا۔ جن بھگت ہیرے بنا کے رتن، دیندار ہیامان
 وڈیایا۔ پر جس ویلے سر سے دے پہنچیا پتن، گھاٹ کنڈھی ڈیرہ لایا۔ اپنا لیکھا دس دسمیش جلدھارا وچ لگا رکھن، رکھنا کھنڈے نال بنایا۔ نالے اشارہ
 کیتا کاہنا آجا جو کھاندا رہیا مکھن، بنسریاں دُھن سنایا۔ آہ ویکھ میں جانا ایکا وار اوس پر بھو دے وطن، جو بے وطن لائے ملایا۔ پھیر تک جن بھگتاں آواں

رکھن، رکھک ہو کے کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمایا۔ گرنتھ کہن گوہند نے ڈوبے سی گنتی دے بائی، دوا دوائے نال ملایا۔ پھیر دوویں اٹھا کے باہیں، بابل آگے سیس نوایا۔ میں اوہ کاہن نہیں بنا جیہڑا چرواہا بنے گائیں، گنواں پچھے بھجے واہو داہیا۔ میں اوہ رام نہیں بنا جیہڑا جنگل بیلے بھجے واہو داہی، رستیاں وچ اپنا پنڈھ مکایا۔ میں اوہ پیغمبر نہیں مٹنا، جیہڑا شرع دی کرے تباہی، طبع کوڑ والی بنایا۔ اوہ گرو نہیں مٹنا جس نوں جننی گکھ دے جانی، ماتا اپنی گکھ اٹھایا۔ میں اوہ پڑکھ اکال نہیں مٹنا، جیہڑا سدا دا بنے گوسائیں، سدا نہ سنگ نبھایا۔ میں اوہ نام نہیں مٹنا، جیہڑا گرکھاں دی کٹے نہ پھائی، پھاسی گلوں نہ دے کٹایا۔ میں اوہ دام نہیں مٹنا، جیہڑا دماں دی دے نہ گواہی، دامنگیر نہ سنگ نبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا اپنا حکم ورتایا۔ جس ویلے گوہند نے گرنتھ سر سے وچ ڈوبے، نک پھڑ کے ڈبکی اپنی لئی لگایا۔ پھیر مودھے مار کے گوڈے، ہتھ چھاتی اُتے ڈاہیا۔ ایہہ ہو گئے تیرے جوگے، تیری جھولی پائی۔ ہتھ لے اپنے بوجھے، بوجھل بھار نہ کوئے بنایا۔ نالے کہا نال روہے، غصے وچ مٹایا۔ میرے پر بھو میں کوئی پھرنا نہیں وچ ٹویاں ٹوبے، ڈبکیاں لے نہ جھٹ لگھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمایا۔ سر سا کہے جس ویلے بائی گرنتھ میرے سچ گئے وچ تہہ، تہہ خانہ نانک دتا بنایا۔ گوہند دوویں ہتھ سرتے رکھ کے گیا بہہ، آسن ٹیڈھی دھار لگایا۔ نالے ہس کے کہا آد انت توں ہی ہے، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ تیری شکتی شکت شوئے، نور جوت رُشائیا۔ میرے گرنتھ او پڑکھ اکالے تیتوں کیتے سچ، دوجا حق نہ کوئے رکھایا۔ جس وچ توں سب کچھ کرنا لے، لائن اکو دینی بنایا۔ اوتار پیغمبر گرو سارے تیری چرنی جانے ڈھیہہ، ڈھنیا میرا دے گواہیا۔ میں خالی ہتھیں جانا میرے ہتھ وچ ہونی کوئی نہیں شے، ماچھوواڑا میرا دھام سہایا۔ میں اکو سر سے دی جگہ تیرے پریم دی وگدی ویکھنی لے، نیا دوسر نظر کوئے نہ آیا۔ میں نہیں جاننا توں مالک تریلوکی کہ ترے، تئاں گناں توں باہر سمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنی کار کمایا۔ سر سا کہے گوہند نے کھنڈے نال نو ماریاں چاروں گنٹ لکیراں، اپنی خوشی نال لگایا۔ پھیر اپنے چولے دیاں کر کے لیراں لیراں، لیراں دتیاں کرایا۔ پھیر اپنے سیس توں لاه کے چیرا،

پُٹھا دتا لٹکائیا۔ پھیر اُنکی توں چٹّ کے ہیرا، ہیرے گرکھ دتے دکھائیا۔ پھیر آکھیا بھجّ کے آکسیرا، قبراں توں باہر دیاں جنائیا۔ آہ وکھ لے میں اُج دا پیرا، پیر پیغمبر سارے سیس نوائیا۔ اوہ ویکھ میری اُنکی نال رِوداس دا کسیرا، جو کس کے لیا بندھائیا۔ اوہ ویکھ میرا کمان تے تیرا، تریا توں پرے درڑائیا۔ میں کوئی گوہند ڈاہ کے بہن والا نہیں پیرھا، مکھ گھنگٹ نہ کوئے رکھائیا۔ جد آوانگا دو جہاناں چکا نگا بیڑا، اپنا بل پرگٹائیا۔ گرگھاں دا راہ رہن دینا نہیں بھیرا، بھیرٹی گلی وچوں باہر کڈھائیا۔ میں اکٹھے کیتے جٹّ نائی چھیمبے جھیرا، جھیور ہو کے گرگھاں امرت پیواں چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سٹائیا۔ سرسا کہے گوہند نے کن پھڑ کے میرے اندر ماری جھاکی، نگاہ نگاہ وچوں بدلائیا۔ اک خبر اگئی آکھی، بن اکھراں دتی سٹائیا۔ حاضر ہو جا میرے کملاپاتی، پت پر میثور اپنا پنڈھ مکائیا۔ آہ تکّ لے پوہ دی ٹھنڈی راتی، رُترٹی تیرے نال مہکائیا۔ جتھے میرے گرنتھ جتھے میرا پنٹھ اوتھے نہ کوئی دیوانہ کوئی بائی، بنا تیری جوت توں نور نظر کوئے نہ آئیا۔ جناں چر میں شبد رُپ ہو کے نہ آواں تیتوں کرنی پوگی راکھی، راکھیا آکھا منّ کے پھر میتوں حکم لینا منائیا۔ میں تیرا لاڈلا سٹ بے خوشی وچ کر لوں گستاخی، پھیر وی گھٹ کے گلے لینا لگائیا۔ پر یاد رکھنا تیرے شبد دی تیرے شبد گوہند بنا کرے کوئے نہ کاپی، نقل مارن والا نظر کوئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال ہسّ کے کہا نالے کناں تے ماری تھاپی، تھپک کے دتا سٹائیا۔ گوہند ایہہ تیرے گرنتھ میرے شبد دا پنٹھ جس ویلے پرگٹ ہو یا بنا بھجن بندگی توں تار دیوانگا پاپی، پنت پُنت بنائیا۔ منزل چاڑھ دیواں گھاٹی، گھاٹا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا اپنا حکم اک منائیا۔ سرسا کہے گوہند نے میرے اُتے لا دتا پنچہ، پنچے انگلاں پھیر اپنے مکھ وچ پائیا۔ جیہڑا حکم لکھ سکے نہیں میرے کوی دھار بونجا، باؤن رنگ رنگائیا۔ میرے صاحب نے میرے نال بل کے کرنا چنگا، چنگی طرح درڑائیا۔ اُج اوئے سرسیا میں بھجنا جاندا چھڈ کے پُری اندا، اند جگت والا تجائیا۔ ایہہ ڈھننے کوٹھے کندھاں، محل نظر کوئے نہ آئیا۔ میں گوہند بنیا تیرا نظری آواں پنجاں تتاں والا بندہ، بندھن جگت والے رکھائیا۔ آگے کھیل کراں اچنچھا، اچرج کار کمائیا۔ اپنا رُپ سرُپ کسے نہ دساں چوڑا لمباں، ستی سکے نہ کوئے کرائیا۔ نہ دھوتی پہناں نہ تمبا، کچھہرا کچھ نہ سنگ رکھائیا۔ نہ ویس

وٹاواں نہ کیس رکھاواں نہ رنگ رنگاواں کنگھا، کنگن تن نہ کوئے چٹرائیا۔ اِکو ہواواں تیرا رُوپ ہواواں سورا سربنگا، جس نوں جنمے کوئے نہ مائیا۔ اِکو شبد ہواواں اِکو ہواواں مردنگا، اِکو کراں شنوائیا۔ اِکو بیج ہوئے پلنگا، آسن اِک سہائیا۔ اِکو نام ہووے اِکو ہووے کھنڈا، برہمنڈاں حکم ورتائیا۔ اِکو منزل ہووے اِکو ہووے کھنڈھا، کھنڈھی بیٹھا دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ سرسا کہے گوہند نے میری نکئی جہی بنائی کیاری، قدم ڈھائی پٹھے پیریں چل کے دتی جنائیا۔ پھیر دو ہتھیاں دی بنا کے کھاری، سیس اپنے اُتے لگائیا۔ پھیر بن گیا جگت دا جواری، سچ جھوٹھ دیاں گوہٹاں ہتھ لگائیا۔ پھیر دوہاں نوں مارے وارو واری، اِک دوجی اُتے بچھائیا۔ پھیر تکیا میرا نور جوت نرنکاری، نرور اِک الاہیا۔ جس نے میری سانجھ کے رکھنی پٹاری، پٹنے والا رہیا درڑائیا۔ جیہڑا آد توں وڈا بھنڈاری، بھنڈارے وشنوں رہیا درڑائیا۔ میرا کھیل ہونا اپاری، اپرپر رہیا درڑائیا۔ میرے لیکھ نوں اپنے دیس وچ لے جائے اِک واری، وارث ہو کے اپنی دیا کمائیا۔ پھیر بن شاہ سکداری، نرور ہو کے رُوپ بدلایا۔ ناد شبد دُھن کر دُھنکاری، سندیسہ دیوے تھاواں تھانیا۔ جھٹ شبد اگئی رمز اِک ماری، مارو راگ توں بنا دتی درڑائیا۔ او گوہند تیرے گرنٹھ پنٹھ دا اِکو پاہر، پہرہ دے کے اپنا کھیل کھلایا۔ یاد کر لے جس ویلے آوے تیریاں گرکھاں بھگتاں پار اُتارو، اُتر پورب پچھم دکھن ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سچ سچ نال ملایا۔ گرنٹھ کہن جس ویلے گوہند پانی دے وچ رکھیا، سچ نال لگائیا۔ اسان پیار وچ ٹیکیا متھیا، مستک سیس بھکائیا۔ گوہند پچھے تالی مار کے ہسیا، پچھے توں پچھا دتا جنائیا۔ اوہ تلو آد وسیا، انت اوہو ہوئے سہائیا۔ کلجک ہووے اندھری متھیا، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ بنا قداماں توں آوے نسیا، بن کے دُھر دا ماہیا۔ نالے خوشیاں دے وچ نچیا، قدم قدم نال بدلایا۔ میرا وعدہ قول پورا ہون لگیا سچیا، پری انند دتا تجائیا۔ نالے توں میرا میں تیرا ڈھولا جییا، سوہنگ راگ سنایا۔ نالے ہس کے کہا واگر تیری رکھیا، پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ نالے گھٹ کے کمر کسیا، سوربیر لئی انگڑائیا۔ سچ بچھو گوہند اِکو قدم نال سر سے نوں ٹپیا، دوجا قدم نہ وچ لگائیا۔ اگے پرکاش تکیا لٹ لٹیا، نور جوت رُشنائیا۔ گوہند نے پُٹھا سیس چرناں تے سٹیا، سٹ کے دتا دکھائیا۔ پُرکھ اکال چک کے اپنے پٹیا، پٹنے والا چھاتی تے لیا لگائیا۔ واہ میرے

بچیا، بچپن تیرا موہے بھائی۔ اوہ ویکھ تیرا ٹٹ جانا بھانڈا سر پر کچیا، تن وجود رہن نہ پائی۔ اوہ ویکھ تیرا نڈیرا انکیٹھا بچیا، جتھے ناک نشانہ گیا لگایا۔ اوہ ویکھ تیتوں جھکدے کوٹن رو سسیا، ڈنڈاوت کر کے خوشی بنایا۔ اوہ ویکھ سچھنڈ دوارا تیری کرے کتھیا، کتھنی راگ الاہیا۔ اوہ کھیرا تک بن گیا روپ سمرتھیا، دو جا نظر کوئے نہ آئی۔ پھیر نیچے ویکھ کلجگ اندھیری مسیا، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ خیال کر سسے اُتے ہوڑا ہوڑے نال ملیا سسیا، سو اپنا روپ دکھایا۔ ہنگ برہم اندھیرے وچ چھپیا، گوہند چن چٹاں تیرے بنا کرے نہ کوئے رُشانیا۔ گوہند کہا پر بھو تیرا میرا قول اقرار پکيا، پاربرہم گنڈھ پکی لینی بٹھایا۔ پھیر جوت دھار وچ نسیا، بھجیا واہو داہیا۔ پھر کھڑ کھڑا کے ہسیا، بنا کھ دند توں اپنا راگ الاہیا۔ ابناشی کرتے اشارہ کیتا رتیا، سینت دتی لگایا۔ گوہند آہ ویکھ دوہاں دا دھام نیارا، جتھے کھیل ہونا اپارا، پورن تے پورن دا سوہے پیٹیا، پت پر میثور تیرا میرا روپ اکو نظری آئی۔ جیہڑا توں سر سے وچ میرے سہارے رکھیا، سو سانجھ کے رکھاں چائیں چائیا۔ پر اک گل یاد کر لے جس ویلے تیرا ڈھنیا ٹپیا، انہاں گرنٹھاں دے ٹپے میں دینے سناہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ور ہر، سچ دا حکم اک سناہیا۔ گوہند کہا میرے پُرکھ اکال سوامی، صاحب تیری سرناہیا۔ آد انت دے انترجامی، آد انت تیرے ہتھ وڈیایا۔ میں تیتوں اکو وار کراں سلامی، سلاماں لین والیا تیرے اگے سپس جھکایا۔ پر میتھوں ہونی نہیں کسے دی غلامی، چاکر ہو نہ سیو کمائیا۔ میں شرع چھڈ دینی تمامی، پچھلے زنجیر گل نہ کوئے پوائیا۔ جدوں جاوانگا تیرا ناتا سب دا جوڑانگا باہمی، برہم نور برہم دیاں جناہیا۔ جیہڑا لیکھ لکھیا تمامی، طرح طرح دیاں سمجھائی۔ اک کھیل کراں تیریاں بھگتاں نوں کھڑا کراں تیریاں گرکھاں دی نشانی، نشانہ نام تیر دینا چلاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ پُرکھ اکال کہا گوہند تیرے سکھ بنا دیاں بھگت، ایہہ میری بے پرواہیا۔ صرف تیرے اُتے کرپا کراں فقط، فقرہ تیرا اپنے نال بدایا۔ جس ویلے صدی چودھویں دا آیا وقت، سمت شہنشاہی ست نال وڈیایا۔ پرگٹ ہوواں وچ جگت، جاگرت جوت کر رُشانیا۔ گر سکھ بنا کے جگرے لخت، لیکھا سب دا دیاں بناہیا۔ پر اک گل یاد کر لے اوتاراں پیغمبراں گرواں واسطے میرا حکم ہووے سخت، سکھیاں والا کاہن بچیا رہن کوئے نہ پائی۔ میں شرع دی گنجائش رہن نہیں دینی بچت، بچو بنا کے سارے دینے سمجھائی۔

میرے کول چل کے آوے کوئے نہ وفد، اپنا متا پکائیا۔ یاد کر لے گوہند میرا روپ اِکو سَتگرُو تے سَتگرُو میرا شبد، تت کم کسے نہ آئیا۔ آتم دی دھار سدا
میرا مذہب، پر ماتم اِشٹ دینا رکھائیا۔ پر اک حیران ہون والی گل جس نوں ساریاں کہنا غضب، بھو اپنا نہ کسے کھلایا۔ جیہڑا اِشارہ دتا نانک نوں وِچ
عرب، ارباں کھرباں توں پرے دتا سمجھائیا۔ اُس نوں نو سو پُرانوے چو کڑی جگ جنھے شاستراں دے اکھڑے اوئی وار دیندے رہن ضرب، اوہدا
حاصل سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ پُرکھ اکال کہا گوہند جس ویلے بیت گیا
عرصہ، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ میں پورن دی دھار بنا دیواں تیرا سرسا، سریر بے نظیر روپ پرگٹائیا۔ محمد دا پورا ہو گیا برسسا، برسی سَتگر شبد لئے منائیا۔
تیرے گرنٹھاں دی پورن دی دھار وچوں کراں گا چرچا، چراگاہاں کھوجن کوئے نہ جائیا۔ حکم دیواں گا اتوں عرشا، وساواں گا اتے فرشا، فرشی ہو کے
اپنی کھیل کھلایا۔ جس دیاں دکھریاں ہونگیں طرزاں، میریاں ہون گییاں غرضاں، غرضیکہ دوجا راہ نہ کوئے تکائیا۔ نالے اوتاراں پیغمبراں گروآں
دیاں پوریاں کراں گا عرضاں، عرضیاں پھولو چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی اپنی کرنی کار کمائیا۔
گوہند دے بیندیاں ویندیاں سر سے وِچ آگئی لہر، لہر لہر نال ٹکرائیا۔ اُس نے پریم وِچ توں میرا میں تیرا گایا نال بحر، بہریاں دتا سٹائیا۔ نالے ہس
کے کہا گوہند گئی گہندا میٹنی چندا جدوں وسنا سوہنیا وسنا تیرا سمبل شہر، شہنشاہ تیرا ڈیرہ لئے لگائیا۔ اُس ویلے ضرور دین دنی اُتے ورتیگا قہر، سرسا قاہرے
ول دھیان لگائیا۔ اک ہور خبر سُن پر بھو دی سار پاسکے کوئی نہ غیر، گہر گبھیہر نظر کسے نہ آئیا۔ اُس ویلے توں گرنٹھاں دے اندر دی کریں سیر،
سیر گاہ اِکو اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میللا لئے ملایا۔ اُس ویلے گرنٹھاں نے گاؤنا اک گانا، پنا
زبان ہلایا۔ سرسیا توں بن گیا ساڈا کتب خانہ، سُنتیاں دا جھگڑا دینا مُکائیا۔ تیرے وِچ ویکھنا کھیل سیری بھگوانا، جو بھگوان دھردر گاہیا۔ جس دا اِکو اک
ترانہ، اِکو کرے پڑھائیا۔ اِکو نور نورانہ، اِکو جوت رُشنائیا۔ اِکو گھر گھرانہ، اِکو گرہ وساٹیا۔ اِکو ہووے مہربانا، مہر نظر اُٹھائیا۔ اسیں چاہندے اُس دا
کریئے بیانا، جو بے زبان اکھوائیا۔ جس نوں جھکن زمیں اسماناں، اِسم اعظم اک وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،

سچ دا اپنا بھيو کھلایا۔ گو بند کہا ایہہ کھیل نرکاری، اکل کل دھاری آپ کرائیا۔ جس ویلے آوے اُس دی واری، وارتا میری دے پرگٹایا۔ اُس دی کلا ہوویگی ظاہری، ظاہر ظہور کرے رُشٹایا۔ خبر ہووے سب توں باہری، بہر حال درڑایا۔ اُس دے پنجاں تتاں دے تیج ہونے لکھاری، پنچہ گو بند دا دے گواہیا۔ میری آشا پوری کرے ساری، سرسا دی بھيٹا والے پھیر دے دُہرایا۔ جنہاں وچ لگ ماتر گھٹ نہ کرے کتاں تے بہاری، اوکڑ ڈیلینکڑ لانو ڈلانو پچی رہن کوئے نہ پائیا۔ سو وقت سہنجا آگیا، پُرکھ اکالا آگیا، کھیل کھلایا، گو بند سورانال رلا گیا، سمبل اپنا دھام سہا گیا، شبد شبدی ڈنک وجا گیا، بھيو ابھیدا بھیدا چھپا گیا، پنا چھپر چھن توں وسن والا پورن دی چھری وچ اپنا ڈیرہ لا گیا، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دی سب نے چلنا وچ آگیا، آگے ہو کے اپنا بل نہ کوئے دکھایا۔

★ ۱۹ ہاڑ شہنشاہی سمت ے ہر بھگت دوار جیٹھووال رات نوں ★

اُمت آشا کہے میں چوواں سد دی ننھی مٹی، بالی بدھ بدھ دُہایا۔ میرا اوڈھن سیس نکي جی چنی، چن سورج ستار دھیان لگایا۔ میری نکي جی بانڈی تے چھوٹی جی کٹی، کُل مالک دیاں سناپیا۔ توں گہر گبھیر گئی، گنونت اک اکھوایا۔ میری سچ پکار سنیں، انسنت دیاں درڑایا۔ میں تیرے کلمے دی سُن کے دُھنی، بھجی واہو داہپا۔ میتوں ملیا پنڈت نارد مٹی، مکھ دتا دکھلایا۔ میں حساب لایا اک اک دے نال نو بن گئے اُنی، اُونتا نظر کوئے نہ آپیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُہر داور، دُہر مالک دیا کماپیا۔ اُمت خواہش کہے میری عمر چھوٹی، اُمت دے مالکا دیاں جناپیا۔ میں چڑھ گئی سخر چوٹی، منزل منزل پنڈھ مکاپیا۔ گاں کھوا کے گوشت بوٹی، گوشے کونے دتے ہلایا۔ کلمہ جپا کے کوٹن کوٹی، کایا کٹیا کھیل کھلایا۔ ست دھرم دی لاه لنگوٹی، تہمت جگت دتی بندھاپیا۔ مکھ خون لگا کے ہونٹیں، خون خوار دتے بناپیا۔ انتم رکھ کے تیری اوٹی، اوڑک بیٹھی اکھ اٹھاپیا۔ جس ویلے میرا امام آوے نرگن دھار دھار دی جوتی، جوتی جاتا اگم اتھاپیا۔ حضرت اُمت اٹھائے سوتی، ستار ہن کوئے نہ پائیا۔ لیکھا چکائے کاہن تے گوپی،

سیارام ست جنایا۔ حکم دیوے لوک پر لوکی، دو جہاناں کرے شنوایا۔ آتم دھار دتے سلوکی، سوہنگ ڈھولا اک درڑایا۔ صدی چوڈھویں گھڑی دے اوکھی، مشکل اپنے ہتھ رکھایا۔ شرع شرع نوں کرے دوشی، نردوش نظر کوئے نہ آیا۔ جھگڑا پوے چن تے پوشی، پیشینگوئی دے گواہیا۔ لیکھا جانے نال رواداس موچی، گرگھ اپنی گنڈھ پوایا۔ ڈھر دی دھار پھر کے سوٹی، کھنڈا نام والا کھڑکایا۔ لیکھا جانے جگیا سو جوگی، جگیشراں ویکھ وکھایا۔ لہنا تے چوڑاسی بھوگی، بھسمر اپنی کھیل کھلایا۔ شرع تے شریعت روگی، طبیب پڑدا دے چکایا۔ بھو کھلایے ڈھر دا بودھی، گو بند بن کے ڈھر دا ماہیا۔ لہنا جان نماز روزی، رازق رزق رحیم کار کما یا۔ دھرم دا ٹھا کر بن کے موچی، مجلس بھگتاں نال رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کما یا۔ اُمت دی آشنا کہے محمد دے اندر اگئی تانگھ، چار یاری سنگ وکھایا۔ جس ویلے منبراں تے دتی آواز، نعرہ ڈھر دا حق سنا یا۔ کلمہ کلام بول کے بانگ، آذان اپنی اک جنایا۔ انتر زرنتر رکھی تانگھ، بن نیتز نین نین اٹھایا۔ جس ویلے میرا نور نورانہ امام ااما بدلے سوانگ، ویس او ایسا آپ کرا یا۔ اوہدی برہمنڈ کھنڈ دی اکو ہووے پلانگھ، قدم قدم نہ ونڈ ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست دا حکم اک ورتا یا۔ اُمت آشنا کہے پر بھ آشنا تک موری، مہرے ہو کے ویکھ وکھایا۔ میرا روپ نہ کالا نہ گوری، (گورؤ) اپنا حال سنا یا۔ تیرے کولوں پر بھ کاہدی کراں چوری، پردہ پردہ نہ کوئے رکھایا۔ ٹوں آد جگاد دا جوہری، جوہر تیرا سو بھاپا یا۔ تیری کھیل سدا نوں نکوری، بردھ بال نہ روپ وکھایا۔ میں ننھی نکئی بانکی چھوہری، شہنشاہ تیرے در سہا یا۔ صدی چوڈھویں پے گئی تیری لوڑی، لوڑیندے ساجن دھیان لگا یا۔ صدی چوڈھویں دی گولی بناواں جوڑی، سگلا اپنا سنگ نبھایا۔ میری آشارہ گئی تھوڑی، تھوڑا سماں دھیان لگا یا۔ آگے رین دسدی اندھیر گھوری، گھرانہ نظر کوئے نہ آیا۔ کرپا کر کے زیرو دے مالک اپنی بٹھ لئی اک سو اک ہتھ نال ڈوری، ڈوری اپنے نال بندھایا۔ تیرا ایکا ایکنکار موہری، سر شٹی زیرو روپ درسا یا۔ زیرو تے ایکا تیرا نور جوہری، آدانت نہ کوئے مٹا یا۔ تیرا کھیل براہمن گوڑی، گاڈ تکاں چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سچ تیری سرنا یا۔ ڈوری کہے میں اک سو اک ہتھ لمی، لمی پے کے دیاں جنایا۔ میں محمد دی اُمت دی آشنا تکاں جی، دوجا

جنم نظر کوئے نہ آئیا۔ صدی چو دھویں دی پریمین بنی تئی، سگلا سنگ رکھائیا۔ گولی نوں سندیسہ دتا کئی، فرمانا نورِ الاہیا۔ جس ویلے سر شئی اندروں ہوئی
اٹھی، جگ نیز نظر کسے نہ آئیا۔ اُس ویلے اک پر بھ نوں میں، پروردگار اکو نظری آئیا۔ جس دا وسیرا کدے نہ چھپر چھنی، سچکھنڈ دوارے سو بھاپائیا۔
اوہ متر پیارا ریشیاں دا بنے تئی، بل باؤن سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ ڈوری کہے جس
ویلے محمد مدینوں ہو یا روانہ، مدھ اپنا دھیان لگائیا۔ سُن چو داں طبق دیا اماما، دُھر امام رہیا سنائیا۔ آہ لے میرا نکا جہا کلاما، کائنات دی کلام صفت رسنا نال
گائیا۔ میرا کھیل دو جہاناں، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ کلج اتنم مار دھیانا، صدی چو دھویں اکھ اٹھائیا۔ تیرا بدل جانا زمانہ، زمیں زماں دے گواہیا۔
تیری اُمت ہونی بے ایمانا، خواہش متا والی پرگٹائیا۔ اُس ویلے پہرنا بانا، جوتی جاتا رُپ دھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ ڈوری کہے میں سنیا حکم پر بھو سمر تھ، ہر کرتے دتا درڑائیا۔ جس ویلے محمد دا چلیا رتھ، وہیر جگت والی بنائیا۔ اُس
ویلے محمد لاشریک دا کلمہ پڑھ کے پٹھی پیری چلیا سی اک سو اک ہتھ، ہتھ پیشانی اُتے لکائیا۔ نالے خوشیاں وچ رہیا ہس، حکم سُن دُھر الاہیا۔ صفتی
گاوے جس، ڈھولا سچ سبھائیا۔ پھیر بدل اپنی اکھ، کروٹ لئی بدلایا۔ اک سو اک وار نعرہ بولیا حق، حق حق سنائیا۔ اک سو اک ہتھ پیا نٹھ، بھجیا
واہو داہیا۔ پھیر صدی چو دھویں نور نورانے کر پرگٹ، اپنا بھيو درڑائیا۔ پھیر پشت تے مار کے ہتھ، ہلونا دتا لگائیا۔ کھول اپنی اکھ، پردہ پردیاں وچوں
دتا چکائیا۔ صدی چو دھویں دے نال دُھر دی دھار کھیل ہونا سچ، گولی آتم دھار لینی پرگٹائیا۔ بل دا بیٹا نانک دی ساتھن جو گندر نام لینا رکھ، تن تن
وڈیائیا۔ محمد بن سجدے چرنی گیا ڈھٹھ، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ اک سو اک وار پھیر کلمہ لیا رٹ، انتر انتر دھیان لگائیا۔ پھیر مستک دھوڑ لائی
جھٹ، لما پے کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ پھیر اک سو اک وار پیا ٹپ، اُچی اُچی کدیا چائیں چائیا۔ پھیر کیتا جھٹ، اپنی کروٹ لئی بدلایا۔ ٹھوڈی اُتے
ہتھ رکھ، اُننگی نال دبا ئیا۔ پروردگار سانجھے یار کجھ اپنا بھيو دس، اوہلا اوہلا رہے نہ رانیا۔ پروردگار پھیر اک سو اک ہتھ اپنی دھار نال دتا دھک، دھکے
اک سو اک وار لگائیا۔ جس ویلے اک دا لیکھا سر شئی زیرو رُپ ہو گئی اوتاراں پینمبراں گرو آں دا لیکھا ہونا کَل، پروردگار تیرا سانجھا یار اکو اپنا حکم

ورتانیا۔ پھیر محمد دا پھڑ کے نک، اک سو اک وار اگے دتا کھچانیا۔ پھیر ہس کے کہا محمد احمد بن کے میرا آب حیات چکھ، رس نچھریاں جھرائیا۔ محمد اپنے گھ وچ لے کے ککھ، نمانا ہو کے سپس جھکائیا۔ میرے پروردگار سانجھے یار جوں بھاوے تیوں رکھ، رکھنہار تیری سرنائیا۔ صاحب سلطان نوجوان مرد مردان محمد دے دوویں کھڑے کر دتے ہتھ، بھجیاں سپس اُپر اٹھائیا۔ اوہ پھڑ اوہ پھڑ اوہ پھڑ جس نے سب دیاں ڈوریاں دینیاں کٹ، ناتے پچھلے دتے تڑائیا۔ اگلا مارگ پنٹھ لگا کے ست، ست ست ست لئے پرگٹائیا۔ گوہند دی دھار پچیاں دی لیکھے لا کے رت، گرگھ رتن امولک لئے بنائیا۔ صدی چوڑھویں ایہہ کھیل ہونا سچ، محمد رسول دیاں درڑائیا۔ تیری آشا تیری تیری امت امت دی خواہش میرے حکم وچ جائے پھس، باہر رہن کوئے نہ پائیا۔ محمد اپنی لب دا وال اک کٹ، صاحب دے اگے بھیٹ کر اییا۔ میرے محبوب تیرے حکم دا سماں ایویں نہ جائے ٹپ، پورا آپے لینا کر اییا۔ میں اوٹ تیرے اُتے رہیا رکھ، رکھک ہو کے ویکھنا چائیں چائیا۔ صدی چوڑھویں کسے دا کریں مول نہ کیکھ، دیناں مذہباں سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ تیری قیمت ہووے شاہ کنگال کروڑی لکھ، اکو رنگ دینا رنگائیا۔ تیرا فرمان تیرا سندیسہ حکومت دے مالک اکو حق، حق حق تیری وڈیائیا۔ میری منزل محل تیرے اکو ہتھ، دوسر دست نہ کوئے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، توں سرب کلا سمرتھ، سمرتھ اکھ اک اھوائیا۔

★ ۲۰ ہاڑ شہنشاہی سمت ۷ بخشیش سنگھ، کرنیل، سورن سنگھ، بوڑ سنگھ، کرم سنگھ، سمپورن کور مسائ سنگھ بل پُریا امر او سنگھ بل پُریا، رچھپال سنگھ،

سٹھیالا، تیجا سنگھ سٹھیالا، پرکاش کور دلی پنڈ قادراباد ضلع امرتسر ★

سرسا کہے جس ویلے گوہند مینوں ٹپا، ٹاپوآں دا ڈیرہ دتا ڈھاہیا۔ اگے روپ تکیا نانک تپا، جو بن پنجاں تتاں سو بھاپائیا۔ اُس نے سندیسہ حکم دتا پتہ، پتہ پریشور بھیو گھلائیا۔ نال اگی وار اکھ لکھ کے پپا، دھرنی دھرت دھول دھول اُتے دتا درڑائیا۔ گوہند دھیان مار لے رتا، رتن امولک روپ

دھیان رکھائیا۔ نظری آئے اِکو پر بھو دی ستا، ست ستوادی سو بھاپایا۔ جس نے تیری انت کراونی فتح، فتح فاتحہ سب دا دئے پڑھائیا۔ سر شئی در شئی کوڑی کریا کرے بٹا، زیرو انک ویکھ دکھائیا۔ کسے دی قیمت رہے نہ ٹکا، آبرو خاک وچ ملایا۔ پٹنے والا اپنے لک دا ویکھ پٹا، کمر کسا کس کے لے انگڑائیا۔ تیرا روپ پر سدھ ہونا کلجگ اتم دھار جٹا، جٹا جوٹ رہن کوئے نہ پائیا۔ لیکھا مُکاؤنا جنہاں کھادھا کٹا وچھا، کٹاکش اپنا نام لگائیا۔ کوڑ کریا خاک اڈاؤنی مٹی گھٹا، چاروں گنٹ ویکھ دکھائیا۔ صدی چو دھویں گیڑنی اٹی لٹھا، چکرورتی چکر دینا لگائیا۔ لہنا پورا کرنا تیر تھ اٹھسٹھا، گنگا گوداوری جمنائستی ویکھنی چائیں چائیا۔ بھيو گھلاؤنا مندر مسجد شو دوالے مٹھا، گرو گردوار پردہ رہے نہ رائیا۔ سر شئی در شئی کھیل ویکھنا بازی گر ٹھا، نٹوے اپنا حکم ورتائیا۔ سچ دساں توں جیوندیاں چڑھنا شمشان بھومی والے پھٹا، مریاں پھیر نہ کوئے اٹھائیا۔ جگت سماج دار ہے کوئے نہ رٹھا، جھگڑا کرے نہ کوئے لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر صاحب سچ وڈیائیا۔ سرسا پار کنارہ کہے جس ویلے گوبند نے رکھیا قدم، قدیم دے مالک دیا کمائیا۔ میٹوں لیکھ یاد آیا عدم، عالی جاہ دتا درڑائیا۔ میں خوشی نال چٹیا کول چرن دا پدم، پد اکو ویکھ دکھائیا۔ جو اشارہ کیتا سی کرشن کاہن جدو، یدی اپنی اکھ گھلائی۔ میٹوں یاد آیا نور الاهی عدم، رام رحیم بے پرواہیا۔ میں خوشی وچ لگا بھجن، بھجن بندگی پچھلی دتی تجائیا۔ نالے کوک کے کہا میٹوں دکھیاں دا ملیا سجن، جو غریباں ہوئے سہائیا۔ میرے اندر تال لگا وچن، شبد انادی ناد دھن وچائیا۔ میرے گھاٹ تے جوتی دیک لگا جگن، اندھ اندھیرا رہیا نہ رایا۔ میں خوشی وچ ہویا مگن، مستی وچ لئی انگڑائیا۔ غور نال نکیا سورپیر دا بدن، نگاہ نگاہ وچوں اٹھائیا۔ اُس ویلے گوبند نے اشارہ کیتا سر سے اتم دا لیکھا ویکھ وچ عدن، اعلیٰ ادنیٰ کرے لڑائیا۔ شرع شرع نوں لگے وڈھن، آگے ہو نہ کوئے اٹھائیا۔ کلمہ کلے نوں لگے چھڈن، سنگی سنگ نہ کوئے دکھائیا۔ ایہہ کھیل کرے سورا سرنگن، شاہ پاتشاہ نور الاہیا۔ سر سے کہا گوبند اُس ویلے ساچے گرگھاں زرگن دھار کرائیں مجن، سرگن اپنا رنگ رنگائیا۔ تیرا سکھ میٹوں مول نہ جائے لبھن، گھر بیٹھیاں لینا اٹھائیا۔ دھر دا شبد سنا کے ندن، سوئی سرت لینی جگائیا۔ مالک خالق بن کے آویں پڑدے کجن، سر اپنا ہتھ لگائیا۔ تیرے پرکاش دے دیک جگن، پنچ دیک دین گواہیا۔ اُس ویلے گوبند نے سندیسہ دتا حقن، حق حق جنائیا۔ سر سے جس ویلے پورے

ہوئے عرصے، پُرکھ اکال کرے ترسے، حکمی مہر اگئی برسے، میں جن بھگتاں درتے گنڈھے آواں چھکن، گنڈھ پچھلی یاد رکھائیا۔ بھراں بھنڈارے
 خالی سکھن، سخاوت اپنا نام کرائیا۔ نچ نیتز کھول کے اکھن، درشن دیواں تھاوں تھانیا۔ چوڑاسی وچوں ورو لے مکھن، گرگھ اپنے گھر وسا ئیا۔ اکو گھاٹ
 دس کے پتن، اکو نیا نام چڑھائیا۔ توں میرا تیرا سارے نام چپن، سوہنگ ڈھولا اگم اتھاپیا۔ جنم کرم دے دُور کراواں پپن، پنت پُنت بنا ئیا۔ پھیر وسا
 کے ساچا وطن، بے وطن ہوواں سہائیا۔ ہن جنم لیا وچ پپن، پھر سمبل سو بھاپایا۔ جگت و سیرا رین آواں کٹن، نیتز نظر کوئے نہ پائیا۔ پچھلی سب دی
 ڈوری آواں کٹن، کٹاکش دُھر دانام لگائیا۔ اگے اکو نام کلے دی دس کے رٹن، رٹا شرع دا دیاں چُکائیا۔ کسے دا کوئے چلن دیواں نہ یتن، بیتھار تھ پر بھ
 دا حکم ورتائیا۔ میل ملاواں نال پُرکھ سمر تھن، وچھوڑا اگے رہے نہ رایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک
 ورتائیا۔ سرسا کہے میری نمو نمو بندنا، بندگی وچ سپس نوایا۔ پُرکھ اکال دے ساچے چندنا، چند تیری رُشائیا۔ توں چھڈیا پُری اندنا، اند پر بھ دے
 وچ ٹکائیا۔ تیرا پھیر جوتی دیک جگنا، نور ظہور کرے رُشائیا۔ پر یاد رکھیں میرے وچ بھینٹا ہون والیاں ساریاں سدنا، اپنے نال ملا ئیا۔ مُجبت وچ بچھنا،
 ناتا سکے نہ کوئے تڑائیا۔ نام اگے رنگنا، رنگت اک دکھائیا۔ اوہناں دوارا پے کوئے نہ منگنا، بھکھاری روپ نہ کوئے وٹائیا۔ جیون جگت نال ہنڈھنا، سگلا
 سنگ رکھائیا۔ اگیکار لگاؤنا انگنا، بنا جنیندی مایا۔ ہتھ پُشت پناہ رکھنا کندھنا، دو جہان ہونا سہائیا۔ سپس دستار اوہناں دے بھنا، سر سر اپنے قدام وچ
 رکھائیا۔ تیرے حکم دی کرے نہ کوئے اُلنگھنا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ تیرا کھیل ویکھاں ماہی گوہند دُھر دے چندنا، پر بھ دے چن تیری وڈیائیا۔
 میرے اُتے قول ہو یا اقرار ہو یا توں ماتا دی سکھوں پھیر نہیں جمننا، جنیندی بنے کوئے نہ مایا۔ سمبل تیرا آسن لگنا، سمبل اپنا نام لگائیا۔ میری انت
 اخیر بے نظیر صاحب سنگر بندنا، نو نو لاگاں پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ بھلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ
 وشنو بھگوان، اکو رنگ رنگاؤنا اعلیٰ ادنیٰ، اوچ نیچ راو رنگ وڈا چھوٹا امیر غریب نظر کوئے نہ آئیا۔

☆ ۲۹ ہاڑ شہنشاہی سمت ے کپور سنگھ رنجیت سنگھ موگا شہر ضلع فروزپور ☆

پنج بھل کہن گرگھ آتما پھولا رانی، پھلی بھوت سو بھاپایا۔ جس دا پر م پڑکھ پر ماتم ساچا ہانی، جگت تت نہ کوئے وڈیایا۔ شبد اگئی سنا بانی، نام ندھانا اک سمجھایا۔ امرت امیوں برس کے پانی، اگنی تت تت گویا۔ جھکڑا مکا کے چارے کھانی، چاروں گنت ہوئے سہایا۔ داتا ہو کے دیوے دانی، سچ وست ست ورتایا۔ دین دنی وچ بنے بانی، سر اپنا ہتھ لکایا۔ جگت جہان آون نہ دیوے ہانی، سدا سہیلے اپنا رنگ رنگایا۔ کوڑ کریا چکائے کانی، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار تجایا۔ اپنے گرہ سنگھڑ سنجی بنا کے سوانی، ساچی سکھیا اک سنا یا۔ جگت پیار وچ شرع کوڑ نہ رہے شیطانی، ست ست نال ملا یا۔ گرھ توڑ توڑ ابھمانی، من منسا ویکھ وکھایا۔ اک سکھیا سدا سنگر چرن ہونا قربانی، وٹھو اپنا آپ کرایا۔ پھیر پر بھو در ملے مہمانی، بھنڈارا اتوٹ اتوٹ ورتایا۔ جگت جھکڑا رہے نہ کوئے دیوانی، دعوے پچھلے دئے مٹایا۔ آگے منزل دس آسانی، اصل اپنا رنگ رنگایا۔ پیار پیار دی بخش جوانی، جو بن جو بن نال سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک درڈایا۔ پنج بھل کہن گرگھ آتما پھولا رانی سہنجی، سو بھاؤنت نظری آیا۔ جس دا مالک اک آد زرنجی، زہر آد بے پروا ہیا۔ جو داتا سدا درد دکھ بھے بھنجی، بھو ساگر پار کرایا۔ اوہ لیکھا جانے آتما دے سنگ پنج تت بدنی، بدن اپنا کھیل کھلایا۔ امولک ہیرا بنا کے رتی، انملڑے لال آپ وکھایا۔ جس سنگر دی گر سکھ بن گیا پتی، اوہ پت پر میثور ہو کے ہوئے سہایا۔ ہر تھاں اُس دی پت رکھنی، سر اپنا ہتھ لکایا۔ لکھوں بنائے لکھنی، لکھ کروڑی دھر در گاہیا۔ گرگھ دی آتما کدے رہن نہ دیویں سکھنی، سخن کیتے توڑ نبھایا۔ جگت دکان نہیں ہٹنی، جگت ہٹوانا اک پرگٹایا۔ سب دا لیکھا ویکھے اکھنی، پنا اکھاں دھیان لگایا۔ گرگھ دھار آتم کدے نہ ہوئے بے وطنی، ایٹھے اوٹھے وطن دا مالک ملے بے پروا ہیا۔ صبح شام پنج وار سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی بے دی تک جینی، جگت و ہار بھل کدے نہ جایا۔ پر بھ دی کلا کدے نہیں چھنی، چھپر چھٹاں کرے رُشایا۔ مہربان محبوب بھنڈارا دیندا نہیں کدے لپ لپنی، اتوٹ اتوٹ دئے

بھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، شبد دھار شبدی شبد جنائے
رستی، رس رسنا نال ملایا۔

☆ پہلی ساؤن شہنشاہی سمت ے ہر بھگت دوار جیٹھووال رات نوں ضلع امر تسر ☆

اُمت دی آشنا کہے میں کیتا آداب، ادب نال سیس جھکایا۔ محمد اویکھ اپنی کتاب، کتب خانیاں باہر ہتھ اٹھایا۔ جھٹ صدی چوڈھویں ماری
آواز، نعرہ حق حق سناٹیا۔ سُنو تھم دُھر جناب، جنابے عالی کی درڑایا۔ سندیسہ دیوے تکو اپنے متر احباب، سچن میت دھیان لگایا۔ شرع شریعت دی
وجدی ویکھو رباب، ربو لٹانی سنگ رکھایا۔ چار یاری دا گل تکو گلاب، گلشن کون مہکایا۔ شرع دا ویکھو خطاب، خطا سب دی پھول پھولایا۔ شہنشاہ
بھوپ تکو نواب، جو نوبت حق وجایا۔ اشارہ ویکھو جیہڑا نانک ملیا بغداد، بگلگیر سنگ رکھایا۔ نیتز نین کھولو شتاب، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ جھٹ سُنیا
انوکھا راگ، ناد کیتی شنوایا۔ صدی چوڈھویں نگہ ماری خواجہ خضر آگیا آپ، آپ اپنا پنڈھ مُکایا۔ بنا اکھراں توں کرے جاپ، صفتاں والی صفت
صلا حیا۔ میں اللہ اللہ دا ویکھیا پرتاپ، جو پرتیندھ دُھر درگاہیا۔ جو رسول رسولاں کرے پاک، پیغمبراں رنگ رنگایا۔ اوہدا سماں آگیا (نال) اتفاق،
اتفاقہ کھیل کھلایا۔ سب نوں دین والا نجات، لیکھا پچھلا رہے نہ رانیا۔ خواجہ کہے نیر دا پیر میرے کول رہیا نہ حیاتے آب، آبرو نظر کوئے نہ آتیا۔
صدی چوڈھویں روکے کہا وے بڈھیا خواجیا توں کس نوں من لیا باپ، در کس دے آسن لایا۔ وے بڈھیا اٹھ ویکھ صدی چوڈھویں کہے میری گولی دا
بدل گیا مزاج، مزاجن ہو کے اپنا روپ بدلایا۔ پیلے بستر پہن کے اوہنے ٹکے نوں لائے بیخ بلاک، پنچم رنگ رنگایا۔ اوہ ویکھ عیسیٰ دا کی کہندا کلاک،
ٹک ٹک آواز سناٹیا۔ شرع دا شرع نال ہونا نہیں الحاق، انا الحق رہیا درڑایا۔ اُمت اُمت دا ہووے نفاق، نفرت تک خلق خدایا۔ رُوح بُت ہوئے بے
تاب، بے صبری وچ دُہانیا۔ محمد دا چھپن والا آفتاب، چند ستار دین گواہیا۔ ساچا رہیا نہ کوئے انصاف، عدل حق نہ کوئے کماٹیا۔ خطا نوں کرے نہ

کوئے معاف، خطرہ دیکھ تھاوں تھانیا۔ ملا قاضی شیخ مسانک ہوئے گستاخ، رحیم رحمت نہ کوئے کمایا۔ پروردگار سانجھا یار امام اپنی جوتی دھار بدل پوشاک، پوشیدہ اپنا کھیل کھلایا۔ ہن کسے نوں لبھنا نہیں مکہ مدینے والی وچوں محراب، محبوب ہتھ کسے نہ آیا۔ رس رہنا نہیں کسے لعاب، ست سچ نہ کوئے جنایا۔ وے خواجیا کجھ جھگڑا پین لگا اتے چناب، نیز لوچن نین اکھ کھلایا۔ سب نوں آؤنا اک ویراگ، ویری گھر گھر لئے پرگٹایا۔ سب دی کھلن لگی جاگ، جاگرت جوت کرے رُشٹایا۔ میں ہور سُنیا ایہہ کھیل کرے شہنشاہ پاتشاہ مہاراج، پروردگار سانجھا یار نور الایہا۔ جس نے لہنا دینا دین مذہب لو لنگڑے اپانج، جو مرد مردان کھوج کھوجایا۔ اوہ کھیل کرے اک اکلّا اینکارا واحد، واہ واہ اپنا تھم ورتایا۔ پتہ نہیں کدھروں آگیا شاید، شاہ پاتشاہ اپنا پھیرا پاپا۔ محمد کتاب کڈھی نگاہ ماری نور الایہی ربی پورا وعہدہ ہویا لیکھا لکھیا ساکھیا، سخی سرور اپنا تھم ورتایا۔ جس نے کسے دی منگنی نہیں حمایت، ہمساجن بے پرواہیا۔ کسے نال کرنی نہیں رعایت، رعایت دو جہان دیکھے چائیں چانیا۔ شرع دی رہن نہ دیوے کفایت، کیفیت اپنی اک سمجھایا۔ زرویر ہو کے کرے عنایت، مہربان محبوب رحمت سچ کمایا۔ ساچے کلمے دی کرے اشاعت، اشارہ دیوے دُھر درگاہیا۔ خواجہ گاوے اک آیت، عنایت کھزلے زما نورے نشا زکھے زواناز نو مرد مزدیکل بے مثال بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمایا۔ خواجہ کہے سُن چو دھویں صدی، صدقے واری گھولی گھول گھمایا۔ توں پروردگار آگے دوویں ہتھ لینے بدھی، بندنا کر کے سیس نوائیا۔ میری کرنی مالک کریں نہ رڈی، تیرے ہتھ ہتھ وڈیایا۔ ساچا تھم دے دے یدی، یدی اپنا تھم ورتایا۔ شرع نشانہ دینا گڈی، گاڈ تیرا راہ نکایا۔ اپنے لیکھے وچ لالے اپنی نوح ندی، ندیاں توں پار تیری دُہایا۔ جگت مسافر بھار جانڈے لدی، بھجن واہو داہیا۔ تیرے پریم پیار دی سک اکو لگی، سکم دے پرے جھگڑا دینا کھانیا۔ چار یاری موڈھے چکن لگی ڈگی، ڈورو ڈنکا وجے دُھر درگاہیا۔ صدی چو دھویں کہے میرے اندر اگ لگی، بھڑی بھڑی دیاں دُہایا۔ کیوں میری گولی پیلے بستر پا کے میرے کولوں بھجی، پلو گئی پُھڈایا۔ خواجیا سمندراں ساگراں وچوں جل دھارا دی دھار وچوں اوہنوں لبھیں، کھوچیں چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک ورتایا۔ خواجہ کہے میں اُس خدا دا گداگر،

جو گردشِ وِج بھوائیا۔ دیکھو درو در، در دوار کھوج کھوجائیا۔ جاواں گھرو گھر، گرہ گرہ پھیرا پائیا۔ دیکھے سروور سر، تیر تھ تھ پندھ مکائیا۔ مسیتاں مندرراں جُجریاں اندر جاواں وڑ، اوہلا رہے نہ رائیا۔ شو دوالے مندر مٹھ دیکھاں کھڑ، چاروں گنٹ اکھ اٹھائیا۔ صدی چو دھویں تیری گولی جتھے ہووے اُتھوں لیاواں پھڑ، پھڑ باہوں نال اٹھائیا۔ چوٹیاں طلیاں جاواں چڑھ، پر بت کھوج کھوجائیا۔ جنگلاں اندر جاواں وڑ، جوہاں پڑدا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ خواجہ کہے صدی چو دھویں اِنج ساون دا پہلا پروشتا، پر م پُرکھ دیکھ دکھائیا۔ جس نوں خدا کہا اللہ کہا امام کہا رام کہا رحیم کہا عظیم کہا اوہ بن گیا سب دا ایشا، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ میٹوں وی او سے اُتے نسچا، بھروسے وِج سمجھائیا۔ پتہ نہیں اوہ مالک کس کس دا، جس نوں کوٹن کوٹ سس نوئیا۔ جے میں نشانہ دیکھاں سری بھگوانا دیکھاں نوجوانا دیکھاں مرد مردانہ دیکھاں شاہ سلطانا دیکھاں اوہ روپ آد توں انت اک دا، اک دا اک نظری آئیا۔ جو جگ چو کڑی آیا جتدا، جیتو بن کے اپنی کھیل کھلائیا۔ روپ دھر لئے اگے پت دا، پتا پوت گر اوتار پیغبر اپنی گود اٹھائیا۔ میٹوں وی پتہ نہیں لگا اوہدی تھت دا، تھت وار سکینا نہ کوئے سمجھائیا۔ جیہڑا ساریاں دے لیکھے لکھدا، لکھن توں باہر اپنا آپ رکھائیا۔ او میں وی ونجارا بن گیا اوہدی ہک دا، چھاتی نال لگ کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ میں چو داں طبقات وِج بھجا پھراں پر اوہدے بنا میرا نشانہ نہیں نکدا، ٹکا مستک نہ کوئے لگائیا۔ جیہڑا ونجارا نہیں پتھر اٹ دا، بے پرواہ بے پرواہ گوسانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ صدی چو دھویں کہے خواجہ جی میری وی ایہو خواہش، خالص دیاں جنائیا۔ میں وی ایسے امام دی کردی تلاش، جیہڑا تلاشیاں وِچوں ہتھ کسے نال آئیا۔ جس نے شکر بہایا اُپر کیلاش، برہما برہم دھار درٹائیا۔ وِشنوں وِشو بنا کے شاخ، شناخت اپنی وِج چھپائیا۔ او سے دی صفت او سے دی مہما محمد گیا آکھ، حمد وِج حروف نال ملائیا۔ میں ادھر ادھر سارے لیا جھاک، نگاہ نگاہ وِچوں اٹھائیا۔ میٹوں سچ نال دھر کلمے دی آئی آواز، جس راز اندروں دتا کھلائیا۔ جس دا کلمہ پڑھیں سجدہ کریں وِج نماز، روزے رکھ کے جھٹ لنگھائیا۔ اُس دا تلو اک محراب، جتھے مُجّت والا محبوب بیٹھا بے نظیر نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کما ئیا۔ خواجہ کہے

صدی چودھویں، اسیں پہنچ گئے انت کنڈھے، کنڈھی بیٹھے دھیان لگایا۔ ساڈا درد کوئے نہ ونڈے، سنگی ساتھی بیٹھے کھ بھوایا۔ پتہ نہیں کیہڑے چنگے
 کیہڑے مندے، بھيو سکيانہ کوئے گھلایا۔ میں حیران ہو گیا، بے پہچان ہو گیا نادان ہو گیا، کس بدھ چوداں سو سال لنگھے، لنگھیاں سمجھ کوئے نہ
 آئی۔ میٹوں اک گل یاد آئی جس ویلے میٹوں گوہند نے اپنے کنگھے دے اگی وکھائے سی دندے، دو اک دی دھار درڑایا۔ خواجیا اوہ سر سے والے
 پینڈے رہنے نہیں لمبے، اگلا پندہ رہے نہ رانیا۔ جھگڑے رہنے نہیں ماٹی چمے، چم درشتی دینی بدلایا۔ مجت دے جگدے (رہنے) نہیں دان شے، شمع
 غل سب دی دینی کرایا۔ دُھر دے مالک دے تھم ہونے نویں، نو جو بن اپنا تھم ورتایا۔ صدی چودھویں وچ صدی چودھویں دے بدل جانے سمیں،
 سماپت سب نے ہونا تھاؤں تھانیا۔ گولی نے چھڈ کے شرع والے بنے، خداں توں پار ڈیرہ دینا لایا۔ اوہ لیکھا پورا ہونا گوہند والے کئے، کاہن دا لیکھا
 دے مکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ چکایا۔ صدی چودھویں کہے خواجہ اوہ ویکھ میری گولی دا کالا
 لباس، کالے کپڑے والی نظری آئی۔ تک لے اس نوں خاص، بنا اکھاں اکھ اٹھایا۔ اس نے بھر کے پانی دے پنج گلاس، آب حیات دتا مکایا۔ مستک
 ٹکا پا کے بنی چلاک، چلاکی اپنی دتی درڑایا۔ نالے ہس کے کہا پیغمبر و پیرو میٹوں مل گیا اک خدا خدا دا نور پاک، نور نور اِلاہیا۔ خبردار بے کوئی میرے
 ول سکیا جھاک، چوداں طبقات وچ تہاڈا لیکھا دے مکایا۔ محمد تیری تے تیری محمدی اُمت دی اُڈنی خاک، خاک خاک نال رلایا۔ گوہند نے گوہند دا
 کھولنا تاک، پڑدا پڑدیاں وچوں چکایا۔ میں ناتا توڑ لیا تیری اُمت ہوئی بد معاش، بودی دا جھگڑا لیا مکایا۔ میری سنجگ دی بل دوارے دی پوری ہوئی
 خواہش، خواہش بچھلی لیکھے لایا۔ نانک نے من لئی آس، بالی بدھ ملی وڈیایا۔ ہن اُس دا مل گیا ساتھ، جو ساتھی دُھر درگاہیا۔ یاد کر لے میں چوداں
 سال ہور سب دی لکھ دینی گاتھ، اوہ ساریاں دیاں بچھلیاں گھٹھریاں بٹھ کے موڈھیاں اُتے دینیاں لگایا۔ خواجہ کہے صدی چودھویں اچ سارا دن میں
 وی رہیا اداس، اداسی وچ اپنا وقت لنگھایا۔ خدا اگے کردا رہیا ارداس، سینت میننتی اک سنایا۔ اے مالک اے خالق اے پرتپاک نوری اللہ، سچ دی
 گولی کہ پنج تت دی لاش، کی جگت کھیل کھلایا۔ جھٹ تھم ہو یا میرا کھیل جوں پتا تاش، تاشکند دا لیکھا ہندو مسلم دوہاں نوں دیوے لڑایا۔ پھیر

صاحب دا ہووے پرکاش، پرکاش سرشی درشی اندر تکه چائیں چانیا۔ سب دی پوری کرنی خواہش، نراسا نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر داور، در تیرے منگ منگایا۔ اُمت آشنا کہے میرا اتر دھڑکے، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرایا۔ میں لیکھے سارے آئی پڑھ کے، اکھر اکھر پھول پھولایا۔ سب نوں محبوبِ ملدا مر کے، مریاں ہتھ نہ کچھ رکھایا۔ میں ڈگی دھرنی اُتے دڑ کے، اپنا آپ سُٹایا۔ کیوں میں اچ سوا پھر حکم سُن دی رہی تڑکے، جو مات لوک وچوں شبدی دھار دے دھر درگاہیا۔ میٹوں ہونگراں وچ وجدے رہے کڑکے، میری ہوکیاں وچ دھایا۔ میں مرگئی برہوں وچ سڑکے، دروہی تیرا نام خدایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک سُٹایا۔ خواجہ کہے کھلیئے میرا پورا ہووے خواب، صدی چوڑھویں تیتوں دیاں سُٹایا۔ میں جھک جھک کراں آداب، سجدہ سیس سیس نوایا۔ جے لیکھا پورا ہووے حساب، لہنا اور رہے نہ رانیا۔ کی ہویا جے تیری گولی دابدل گیا مزاج، اپنا آپ گئی بدلایا۔ اُس نے گانا گایا نال رباب، تونبی تند ستار ہلایا۔ لہنا پورا ہو گیا جو لیکھا لکھیا بنا کتاب، الف یے جس نوں سکے نہ کوئے سمجھایا۔ ہُن اکو منٹاپینا نواب، نور نورانہ نورِ لاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُٹایا۔ ساون کہے میں چڑھ گیا لوک ماتی، ماتر بھومی والیو دیاں جنایا۔ سارے اندر ویکھو مار کے جھاتی، بن نیناں نین اٹھایا۔ اندروں پڑدا کھولو بجر کپاٹی، نو در دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ امرت رس لو بوند سوانتی، نجھر جھرنایا اک پُکائی۔ اندھیرے گرہ جلاؤ باقی، نج گھر ہووے رُشٹایا۔ آتما دھار تگو اکانتی، زویر رنگ وکھایا۔ درس کرو مکلاپاتی، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ باہر رکھو کوئی نہ آسی، کھوجیاں ہتھ کچھ نہ آئی۔ اکو میرا ہووے پر م پُکھ پُکھ ابناشی، جو ابناشی کرتا دھر درگاہیا۔ جس دی برہمنڈ کھنڈ پیندی راسی، منڈل اپنا کھیل کھلایا۔ سو روپ انوپ دھرے کجگ گھنک پُر واسی، اکل کل دھاری اپنی کل دھرایا۔ ہر جن ہر بھگت گرگھ گر سکھ صوفی سنت فقیر اپنی لیکھے لاو راتی، رُتڑی پر بھ دے نال مہکایا۔ تہاڈا مالک تہانوں لگاوے اپنی نال چھاتی، چھتر دھاری ہو کے ویکھ وکھایا۔ سارے آتم دھار دے بنیو جماعتی، برہم ودیا لینی اپنایا۔ صدی چوڑھویں چاروں گنٹ دین دنی ہونی فسادی، جھگڑا سکے نہ کوئے مکایا۔ شرع دی شرع کرے نہ کوئے امدادی، سنگی سنگ نہ کوئے رکھایا۔ ہُن اولہا لگ کاہدی، ویلا وقت

دئے گواہیا۔ نو کھنڈ پر تھی غمی دی گھر گھر ہونی شادی، شادیانے لاڑی موت و جائیا۔ سنگر شبد دھار دی ہووے بازی، بازاں والا اپنا حکم ورتائیا۔ سمبل
 وچ بہہ گیا آ کے پُرکھ انا دی، آد پُرکھ اپنا ڈیرہ لائیا۔ جس نے دین دُنی دیکھنی باغی، بغیچے تکے خلق خدائیا۔ جن بھگتاں انتر نرنتر من کلپنا دیوے
 سادھی، سنگر ہو کے ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان،
 دُھر دا حکم نام کلمہ اک کرے اہلادی، اللہ واگرُو اکو دھار جنائیا۔

☆ ۳ ساؤن شہنشاہی سمت ے سبھاگ و نئی دے گرہ پنڈ جیٹھووال ضلع امرتسر ☆

خواجہ کہے میں دوس رین گھنمدا، گھنمن گھیری دیکھاں جگت لوکائیا۔ آب جل میرے چرن چمدا، لہر لہر نال سپس نوائیا۔ میں کھیل تکدا ایکنکار
 اوم دا، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ دھیان دھراں سرگن دھار دوئم دا، جو دُتیا بھاؤ دئے چُکائیا۔ کھیل تکنا تریلوکی ناتھ توں پرے سوئم دا، سو اپنی کار کمائیا۔
 سندیسہ سُنیا مدن موہن دا، موہے اپنا حکم سُنائیا۔ بھڑی ہن ویلا وقت آ گیا صدی چو دھویں روئن دا، اُمت نبی دھیان لگائیا۔ رس دیوے کوئے نہ مٹھا
 آب حیات چوئن دا، چولیاں رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ پرکاش رہیا نہ کسے لوئن دا، لوچن نین رہے گر لائیا۔ ویلا آیا کلج غفلت گوڑھی نیند سوئن دا،
 ساؤن ماہ دئے گواہیا۔ مُجبت تک گیا ٹھنڈی پون دا، اگنی اگت نہ کوئے بُجھائیا۔ مینٹوں سا کہ یاد آ گیا راون راؤن دا، کی راما کار کمائیا۔ نشانہ دس پیا کورو
 پانڈو مُکاؤن دا، یادویدی کی کار کمائیا۔ کلج ویلا انت دسیا دین دُنی ہلاؤن دا، ہلارا اک دکھائیا۔ سماں آ گیا بچھلی کیتی ڈھاہن دا، اگے اپنی کار کمائیا۔
 جن بھگت سہیلے اُجڑے وساؤن دا، گرہ مندر آپ لکائیا۔ کلج کوڑ کر یا کھاؤن دا، کھپڑ کالی ہتھ پھڑائیا۔ وقت سہیلا ہویا گرگھ تراؤن دا، تارنہار دیا
 کمائیا۔ سماں آ گیا سنت بچاؤن دا، سچ سہیلے گود لکائیا۔ لیکھا پورا ہویا دھرنی دھرت دھول حساب چکاؤن دا، چاروں گنٹ کھوج کھوجائیا۔ وقت آ گیا کلج
 اندھیر مٹاؤن دا، مٹی خاک نال ملایا۔ خواجہ کہے سماں آ گیا سوہنگ ڈھولا گاؤن دا، توں میرا میں تیرا نام دھیائیا۔ اکو خالق خلق ایشٹ دیو مناؤن دا،

درِشٹِ اِکو اِک جنائیا۔ ویلا ہو گیا جوتی شمع جگاؤن دا، شبے روز کرے رُشائیا۔ وقت سہنجنا نُوری چند چکاؤن دا، چند ستار سِیس جھکائیا۔ وقت سہیلا بیڑا پار کراؤن دا، نبی نُوح اُکھ کھلایا۔ قدیم دا قدم اگے اِکاؤن دا، قادرِ قُدرت پڑدا لاہیا۔ سب دا دوارا اِکو ہونا سِیس جھکاؤن دا، دکھری دھار نہ کوائے بنائیا۔ لیکھا اِکو ہونا سرور نہاؤن دا، اٹھسٹھ دا پندھ مُکائیا۔ پروردگار نُورِ الہی میل ہونا اِکو درشن پاؤن دا، پون پانی سنگ بنائیا۔ محمد لیکھا پورا ہونا مقبریاں وچوں رُوحاں جواؤن دا، بُتخانے ویکھ وکھائیا۔ اُمت آشنا آیا پچھتاؤن دا، پسچا تاپ وچ گر لائیا۔ وقت سہاوا کھج سنجگ بدلاؤن دا، بدلی کرے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، کھیل کرے اِکو وِشو رنگ رنگاؤن دا، رنگت رنگی آپ چڑھائیا۔

★ ۵ ساؤن شہنشاہی سمت ے جگندر کور تریپت دے نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

سنگر شبد ساؤن کہے میرے اُتے سنگر شبد نے لایا پنچہ، پنچ پنچ نال وڈیائیا۔ جیہڑا کھیل باقی دواپر والا سبھا، سو صاحب ویکھ وکھائیا۔ کوئی سمجھ نہ ماڑا چنگا، بھيو اجدید نہ کوائے درڑائیا۔ جس دا عرصہ بڑا سی لمبا، گیا پندھ مُکائیا۔ سو سوامی بنے سنگا، سگلا کھیل کھلایا۔ آیا کلوکال دا کنڈھا، اتم ویس وٹائیا۔ نالے سنگر شبد نالے پھرے اُتے دو ٹنگا، دوہری اپنی کار کما ئیا۔ نالے ست سرُپ نالے لچا لندا، جگت وائنا سنگ رکھائیا۔ نالے پریم پیار بخشندا نالے کوڑی کریا کراؤندا (دنگا)، نرگن سرگن اپنا رنگ رنگائیا۔ نالے سوامی بنے نالے بنے مندا، مند بھاگ ہین اکھوائیا۔ نالے امرت رس دیوے اندا، نالے ہوئے گرھ جنائیا۔ نالے ست سرُپ بنے پنڈا، نالے جگت جگیا سو وند وندائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اِک بنائیا۔ پنچم ساؤن کہے ایہو جھے سنگر دا بھن دیونک، جو نک دی لاج نہ سکے بچائیا۔ ایہو جہا اندر رہے نہ شک، جیہڑا شکوے نہ سکے مٹائیا۔ اس ول کدے نہ لوتک، جیہڑا اندروں نہ کرے صفائیا۔ مورکھ کہہ دیو جھٹ، من دے نال گواہیا۔ جے سنگر رُپ ست پھیر ست کہہ کے سِیس نوائیا۔

جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائی۔ پنج ساؤن کہے جیہڑا سنگر دا ہووے سریر، پُرزے پُرزے دیو کٹائی۔ کیوں جس دے شبد دی جھوٹھی ہووے تقریر، تحریر دی لوڑ نہ کوئے دکھائی۔ نو وار کبیر نوں دتا سی شبد آرے چیر، تن من دکھ دکھ کرائیا۔ پھیر نہ ہويا دِگِیر، نیوں کے سیس جھکائی۔ کدھ کے نک نال کبیر، نیناں نیر دہائی۔ بخش میری تقصیر، تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائی۔ پنج ساؤن کہے میرا دن بڑا چنگا کمال، چند کا روپ بنایا۔ ایسے دن گو بند نے پُرکھ اکال نوں بھٹا کیتے سی لال، لال اپنا آپ کرائیا۔ سارا دن رہیا سی بے حال، اوٹ اک اکال تکایا۔ بن تیری کرپا دوجا دے کوئے نہ نال، سنگی سنگ نہ کوئے دکھائی۔ جو اُچیا سو بنسے کھا جائے جم کال، نشانہ رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ پنج ساؤن کہے میرے دن گو بند آسا رکھی سی پرگٹ کرنا پنٹھ، مارگ بے پرواہیا۔ میرے دن ا شُبھج نے وجایا سی سنگھ، اسنگھ سنگھ سنایا۔ میرے دن سنت کمار نوں گیان دتا سی ہنس، ہنسا روپ وٹایا۔ میرے دن جگت تیاگن دی آسا رکھی سی رام رگھو بنس، رگھوپت اپنی کار کمائی۔ میرے دن کاہن نے وچار کیتا سی دُشٹ مارنا کنس، ہنکاری دینا مٹایا۔ میرے دن موسیٰ نور دیکھیا نوری بار انگ، انگ بار رُشنائیا۔ میرے دن عیسیٰ یوہنا دا مٹایا شتک، مل کے وٹی ودھائی۔ میرے دن محمد نے رس دیکھیا کامنی کنک، دوویں رنگ رنگائی۔ پنج ساؤن کہے میرے دن نانک سچکھنڈ دا دوارا تکیا بنک، دوارا ا کو سوبھا پائیا۔ گو بند نے کمان نوں لائی تنک، چلہ ہتھ اٹھایا۔ میرے دن جوتی جامہ بدلنا شیر سنگھ نے آسا رکھی سی پُری گھنک، گھنک گھنک کھیل کھلایا۔ میرے دن لیکھا ہندا وچ جنت، بہشتاں گنت گنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ اک رنگائی۔ پنج ساؤن کہے گو بند نے میرے دن شروع کیتے سی بائی گرتھ، بھوکھت وچ وڈیایا۔ شبدی دھار بنائی بنت، دُھر دا جوڑ جڑایا۔ لیکھا رکھیا سرسانت، سچ نال سمجھایا۔ جس ویلے میرے نال آیا میرا بھگونت، بھگون پھیرا پائیا۔ ا کو نام پرگٹ کراں گا نیا منت، منتو سب دا حل کرائیا۔ بہت کر کے جیو جنت، لکھ چوڑا سی کراں پڑھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ پنج ساؤن کہے گو بند نے کیتی اک

ارداس، میننتی سچ سنائیا۔ پُرکھ اکال کہا شاباش، تیرے ہتھ وڈیائی۔ جس ویلے میرا نور ہو یا پرکاش جوتی جوت ڈمگائی۔ تیری پوری ہووے آس، ترسنا رہے نہ رائیا۔ ضرور سمت شہنشاہی ست پنجم ساون ساچے گرنٹھاں دا ہوئے گا پرکاش، پرکاش جگت وچ بنایا۔ پڑھے جان گے دوس رات، اکاہٹھ اکاہٹھ منٹ وند وندائی۔ پنج پیارے لینگے واچ، پنج درباری پڑھن چائیں چائیا۔ پنجاں لکھاریاں دا سدا ہووے ساتھ، سگلا سنگ بنایا۔ گو بند ہس کے کہا پُرکھ اکال اُس ویلے کی ہوون گے حالات، حالت دے درڑائی۔ پُرکھ اکال کہا گو بند نہ مذہب رہے نہ ذات، دین رنگ نہ کوئے رنگائی۔ شکر بھجیا پھرے اُتے کیلاش، برہما دیکھے اکھ اٹھائی۔ وشنوں تکے کھیل تماش، اوتار پیغمبر گرو سنگ بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ گو بند کہے پنج ساون دا ایہہ دھاڑا، سوہنا روپ بدلایا۔ بھگت بھگوان لگے اکھاڑاں، وجے حق ودھایا۔ سیس توں ننگا ہووے دُھر دا لاڑا، اوڈھن سیس نہ کوئے ٹکائی۔ اپنالے کے اپنے ہتھ دستارا، دست دست نال بندھائی۔ ایہنوں دوہرا کرے اکو وارا، وارتا اپنی اک درسائی۔ جس دا بھيو جانے نہ کوئے سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری بیٹھن دھیان لگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائی۔ سنگر شبد کہے اوہ کپڑا وقت سہنجا، ہر سچ سچ دے درڑائی۔ پُرکھ اکال کہا پہلوں کر اگمی بندنا، پنا بندنا سیس جھکائی۔ جس ویلے کلج ویلا ونجھنا، جگت دے نام ونجھ مہانے کم کسے نہ آئی۔ نہ کوئی ڈنڈاوت رہے نہ کوئی رہے بندنا، بندگی وچ سارے دین دُہائی۔ اُس ویلے سنگر شبد سار شبد دی دھاروں جمننا، جمن والی کوئے نہ مائی۔ سب دے ورنٹ لے کے آوے سمننا، سمیں نال اپنا پھیرا پائی۔ جگت جہان انوکھا کرے کمننا، بھيو ابھید نہ کوئے کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائی۔ پنج ساون کہے دھرم دھار دے گرنٹھاں دا ہونا پرکاش، پرکاش پر بھ جوت رُشائی۔ اوتاراں پیغمبراں گروآں بخشا وشواس، وشا دھرم دا اک درڑائی۔ دین مذہب دی رہنی نہیں کوئی شاخ، حصہ وند نہ کوئے وندائی۔ دھرم دے منڈل اکو پینی راس، گوپی کاہن اکو کھیل کھلایا۔ بھگت دوارے بھگوان کھیل کرنا آپ، اپنی دیا کمائی۔ سب دا لیکھے لاونا چا، جگ جیون داتا ہوئے سہائی۔ جن بھگتاں رکھے سر دے کر ہاتھ، پشت پناہ آپ ٹکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک سناٹیا۔ ستگر شبد کہے اک سٹھ منٹ روز ہوئے گا پاٹھ، صبح شام خوشی بنائیا۔ پریم ساگر مارگا ٹھاٹھ، اچھالہ دیوے ڈھردر گاہیا۔ دھرم دھار دا کھلیگا ہاٹ، ہٹ ہٹوانا اک جنائیا۔ نام کنجوسی دی کھلیگی گاٹھ، گٹھری ڈھر دی پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک سناٹیا۔ پنج ساون کہے پر بھ توں میری پکار سنی، مہربان دیا کمائیا۔ توں داتا وڈا گھر گبھیر گئی، گنونت اکھوائیا۔ تیرے شبد دی دو جہان سُن دی ڈھٹی، ڈھن آتمک راگ الاہیا۔ لکھ چوراسی تیرے درتے نکی جہی مُئی، آتما پر ماتما نظری آئی۔ مہربان محبوب پریم لکھاریاں ترپت جندر اک اک بخش دے چنی، پگڑی سپس والی سہائیا۔ ستگر شبد بنائے مُئی، مُنیشتر اپنا رنگ رنگائیا۔ جیہڑا لیکھ لکھیا سمت وچ اُنی، سو پورا دینا کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک سناٹیا۔ پنج ساون کہے باراں وچن توں پہلاں پہلے گرنتھ دا پر بھ چرناں وچ ضرور ہووے پرکاش، پرکاشوان دیا دینی کمائیا۔ نال جل دا بھر گلاس، چرنامت لینا بنائیا۔ اگی وار سب نے سوہنگ کہنا سواس سواس، اندرے اندر گائیا۔ پت پر میثور اپنا کارج آپے کرے راس، رستہ جگت والا دکھائیا۔ ساون پنج تیرا پر بھ تیرے وچ ہووے واس، واسطہ وشو نال جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گرنتھ پنٹھ آپے چھے وات، واستک اپنا کھیل کھلائیا۔

پنج ساون کہے پگڑی دے ٹکڑے ہوئے دو، دو جہان ویکھ دکھائیا۔ پردہ لاہیا پریم پڑکھ سو، سو پڑکھ نجن اپنی دیا کمائیا۔ نرگن سرگن دھارا آپے ہو، ہوکا دتا ڈھردر گاہیا۔ جگت جہان ساچے نیتر تکلو لو، لوئن بھگتاں اکھ کھلائیا۔ جگت مایا وچوں کر نر موہ، مُجبت اپنے نال رکھائیا۔ کوڑ کر یا واسنا کھوہ، نام بھنڈارا دست ورتائیا۔ پنج وکار میٹے گروہ، گرو گدیو سوامی ہو سہائیا۔ جس دا بھینو نہ جانے کو، کرتا اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک سناٹیا۔ پگڑی کہے میرے دو بن گئے لیڑے، ادھ وچوں ونڈ ونڈائیا۔ جس دھار گوہند نے کھنڈے چکے سی

بیڑے، بیڑا اپنے دست اٹھایا۔ اُس ویلے شبدی دھار پہن کیرے، کلغی والا اپنی کل ورتایا۔ یودھا بن کے سور پیرے، پیر رس اپنا آپ پر گٹایا۔ پھیر
 مکھی پھڑ کے تیرے، زمیں اسمان ول کھچایا۔ پھیر کڈھ کے نوک نال کیرے، لائن اکو اک جنایا۔ پھیر ویکھ دین دُنی تقدیرے، تدبیر اپنے ہتھ
 دکھایا۔ روداس دا ویکھ کیرے، کنگن ہتھ والا چھنکایا۔ جس ویلے ست دھرم دے سیس رہنے نہیں چیرے، جگت دستار نہ کوئے وڈیایا۔ مان رہنا نہیں
 پیغمبر پیرے، پراپنتی مدھم بیکھری رووے مارے دھایا۔ نیتز روون اٹھسٹھ نیرے، نر نرائن نہ کوئے سہایا۔ جھگڑا پوے دھرنی ملکھ جگیرے، دین
 دُنی سرب گرا لایا۔ اُس ویلے پر بھ نے پرگٹ کرنے گرگھ ہیرے، رتن امولک آپ پر گٹایا۔ رس بخشنا شبد کھنڈا دھار شمشیرے، شمع نور جوت کر
 رُشٹایا۔ سب دی بدل دینی ضمیرے، زمیں اسمان ہوئے سہایا۔ کھیل کرے دھیرے دھیرے، دھرم دی دھار اک دکھایا۔ جس ویلے بھیناں توں
 وچھڑنے ویرے، ویر بھیناں سنگ ملا لایا۔ ہر دیو سنگھ دے نو اَسو نوں دن اخیر سی بھیرے، بھیرٹی گلی وچوں باہر نہ کوئے کڈھایا۔ کرپا کرے شاہ پاتشاہ
 شہنشاہ گنی گھیرے، گھر گور اپنی کار کما لایا۔ جیہڑے جگت دھار وچ بھین بھرا پیار وچ نیتز وگنے سی نیرے، ساہ ساہ وچ دُہایا۔ سو صاحب سوامی انتر جامی
 کرپاندھان لیکھا جان انت اخیرے، آخر اپنی دیا کما لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ دُپٹے
 کہن اسیں ہوئے دوپٹ، سنگر پورے پٹنے دھار دتی وڈیایا۔ جس دارحمتاں دا گھلا رہنا ہٹ، پنچ ساون دے گواہیا۔ مہربان ہو کے کرپا کرے جھٹ،
 جھٹکا اپنا نام لگایا۔ نو سال نو مہینے ہر دیو نے انتر نو وار نام دی لائی سی رٹ، پریم پیار وچ لگایا۔ او سے دے لیکھے کارن انت جم کی پھاسی دتی کٹ،
 کٹاکش اکو نام رکھایا۔ مہربان سر اپنا رکھ ہتھ، سمرتھ ہوئے آپ سہایا۔ بھین بھراواں رکھے پت، پت پر میشور اپنا رنگ رنگایا۔ جگندر کور ترپت
 چٹے بستر پہنے دن ست، جگت وہار وچ بھل نہ جانا۔ ایسے دھار وچ پیار وچ سنسار وچ جیو آتمار ہے پنچ، پنچن پر بھ اپنے رنگ رنگایا۔ بھجن نہ دیوے
 کایا ماٹی کچ، بھیناں پچھے بھنیا لئے ترا لایا۔ پنچ ساون کہے میں سندیسہ پہلوں دتاسی دس، بے خبراں خبر جنایا۔ کون جانے کھیل پُرکھ سمرتھ، کی کرتا کار
 کما لایا۔ پگڑی کہے میں سر تے چڑھ گئی جھٹ، جھپٹ اپنی اک لگایا۔ جنہاں دی صاحب سوامی انتر جامی رکھنی پت، پت پر میشور ہوئے سہایا۔ لیکھے لا

کے رتڑی رت، رُت اپنے نال مہکائیا۔ ہر سنگت ہر جو نانا جڑیا رہے برہم دھار تتوت، پاربرہم اپنا رنگ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جوں بھاوے توں لئے رکھ، رکھنہار اپنی دیا کمائیا۔

پنج ساون کہے میں دستاں ٹھیک، ست سچ ست سمجھائیا۔ اگی ساون نوں ناظر سنگھ پرساد کراؤنا سنگھ جگجیت، جس دا جنم اگلا دئے بنائیا۔ پچھے دا لیکھا پچھے گیا بیت، اگے سنگر ستگرو ست اپنے گھر دئے وڈیائیا۔ چرن بخش کے چرن پریت، پریتم اپنا سنگ دکھائیا۔ اگے دا لیکھا اگے دی پریت، ریتوان دئے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔

★ ۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۷ اجیت سنگھ بٹالا دی بیننتی کرن تے ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

پُرکھ اکال کہے اٹھ وشنوں جگت بھنڈاری، پاربرہم پرہم دیا کمائیا۔ کیوں سرشی درشی اندر ہوئی دکھاری، دُنی رووے مارے دھائیا۔ جگت بھگت نے کری خواری، ساتک ست نہ کوئے ورتائیا۔ دھرم دی ملے نہ کوئے سکداری، سچ رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ چاروں گنت دھواں دھاری، نوری چند نہ کوئے چکائیا۔ سچ نام دا بنے نہ کوئے پجاری، پوجا پاہن کرے لوکائیا۔ نگاہ مار وڈ سنساری، برہمے اپنی اکھ گھلائیا۔ نرمل جوت نہ کوئے اجیاری، آتم برہم نہ وجے ودھائیا۔ شکر نیتزنین ویکھ اگھاڑی، بھولے ناتھ لے انگڑائیا۔ چاروں گنت رین اندھیری کالی، کلج اپنی کل ورتائیا۔ دپیک سوہے نہ کسے گگن منڈل تھالی، روس نہ کوئے نور زشائیا۔ سچ پیار دی کرے نہ کوئے دلالی، وچولا نظر کوئے نہ آئیا۔ شرع رہی نہ حق حلالی، حقیقت پردہ نہ کوئے اٹھائیا۔ کلج انت میرے درتے ہوئے سوالی، جن بھگت اپنی آس رکھائیا۔ سانوں وست چاہیدی نہیں باہلی، بہتی کم کسے نہ آئیا۔ اتنی بخش جس نال ساڈی زندگی رہے سکھالی، سکھ وچ تیرا دھیان لگائیا۔ مستک سنگر شبد تیری چڑھی رہے لالی، لال انملڑے اپنے لے پرگٹائیا۔ تیرا نور جوت تکیے اکالی،

اکل کل دھاری تیرا درشن پائی۔ گرکھاں بھنڈارا رہے نہ خالی، خالص اپنا رنگ رنگائی۔ کوڑی کریا لہنا دینا مکاونا جعلی، جنجال ترے گن مایا توڑ تڑائی۔ سچ دواریوں جائے کوئے نہ خالی، بھکھیا اگم دینی ورتائی۔ خوشیاں وچ جن بھگت سہیلے گھر گھر وجاؤن تالی، تال اپنا آپ بنائی۔ پچھلی کرماں دی کیتی کمائی کھائی، آگے مہر نظر نال دیا دینی کمائی۔ پھل لگاؤنا کایا ڈالی، پت تھنی آپ مہکائی۔ جنہاں تیری تک پر بھوتوں میرا میں تیرا گالی، گا گا اپنی خوشی بنائی۔ اوہناں پچھے رکھی سکھی بھیری کھائی، خالق خلق ویکھنا تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائی۔ وشنوں کہے پر بھو میری اک ڈنڈاوت، بندنا وچ سیس نوائیا۔ تیریاں بھگتاں سچ بھنڈار دی بخشاں نیامت، وست دھر دی اک ورتائی۔ جس دے نال خوشی رہن صحیح سلامت، دکھ بھکھ نہ لاگے رائی۔ کوڑ کریا کرماں ممانت، منسا من دی دیاں بدلائی۔ سچ سروپ درڑاواں صحیح سلامت، صاحب سلطان تیری سرنائیا۔ کلج کوڑی کریا مٹاواں قیامت، کلمہ نام اک سنائی۔ ست سچ دی بخش دیانت، دھرم دی دھار اک دکھائی۔ جیہڑا تیرے بھگتاں دا بھنڈارا میرے کول چار جگ دی آمانت، سو آگے بھگتاں دیاں ورتائی۔ ترسنا بھکھ دی رہن نہ دیواں علامت، علم عالماں باہر کرماں پڑھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے منگ منگائی۔ پُرکھ اکال کہے وشنوں ویکھ اپنی وشو دھار، وشیاں توں باہر جنائی۔ نو سو پُرانوں چوکڑی جگ پچھوں میں بھگت سہیلے کیتے تیار، ترے گن اتینا ہو کے دیا کمائی۔ آتم پر ماتم دے ادھار، پار برہم برہم میل میلیا سچ سبھائی۔ جگت ترسنا بھکھ نوار، کوڑ کلپنا وتی مٹائی۔ ایہہ منزل چڑھ گئے پیر پیغمبر گر اوتار، پراپسنتی مدھم بیکھری توں پرے میرا دھیان لگائی۔ ایہناں بخشا ست بھنڈار، ست سچ دینا ورتائی۔ جگت بھکھ وچ رہے نہ کوئے ڈھیار، ڈھیاں دکھ دینا گوائیا۔ وستو وست دے لگے رہن انبار، زمیں اسمان وجے ودھائی۔ پھیر میرا تکنا نوری جوت دیدار، درس پرس کے حرص مٹائی۔ میرا کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر رہیا جنائی۔ میں بھگتاں دا سدا سیوادار، سیوک ہو کے سیو کمائی۔ در ویروا نہیں پُرکھ نار، ناری پُرکھ اکو رنگ رنگائی۔ جو سنت سہیلے مستک دھوڑی لاؤندے رہے چھار، شہنشاہ ہو کے ہوواں سہائی۔ جگت جہان جیون جگتی منزل کرماں پار، پار برہم ہو کے برہم اپنا میل ملائی۔ سچھنڈ لے جاواں شبہی شبد بخش کے دھار، جوتی جوت وچ ملائی۔ کل کلکی زرگن دھار

لے اوتار، جوتی جاتا ویس وٹایا۔ ساچے بھگت منگن جائن نہ کسے دوار، در درویشا روپ وکھایا۔ اوہناں سدا سدا بھنڈارا بھریا رہے گھربار، اتوٹ اٹوٹ ورتایا۔ غریب نمائیاں دینی پنج سوار، سر اپنا ہتھ لکایا۔ لوک مات دھرنی دھرت دھول دھول اُتے پاؤنی سار، مہاسار تھی ہو کے دیکھ وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہار سچی سرکار، شاہ پاتشاہ شہنشاہ ایکنکار اک اکھوایا۔

★ ۱۳ ساون شہنشاہی سمت ے آتما سنگھ، فوجا سنگھ، پیارا سنگھ، دربارا سنگھ، جیون سنگھ، درشن سنگھ، کشن سنگھ، پریتم کور مینیاں گردیال سنگھ، جاگیر کور، ہر بھجن سنگھ، گرمیز کور کھن وندئی تارا سنگھ امرتسر شہر، پنڈ ملووال ضلع امرتسر ★

پگڑی کہے میں جگ جگ دیکھے نار مرد، استری پرش دھیان لگایا۔ سنجگ تریتا دوپر کلجک وندیا کسے نہیں درد، دکھیاں دکھ نہ کوئے گویا۔ چار ورن اٹھاراں برن دین مذہب دی چھری دیکھ کرد، قضا قصائی روپ درسایا۔ آتم پر ماتم سنی کسے نہیں عرض، پاربرہم برہم میل نہ کوئے ملایا۔ نرگن سرگن میں دیکھدی رہی فرد، لکھ چوراسی دھیان لگایا۔ نگاہ پاؤندی رہی اپر دھرت، دھرنی دھول دھول اکھ اٹھایا۔ سدا سدا سد لاوندی رہی شرط، شرع شرع نال بدلایا۔ راہ تکدی رہی جس ویلے آوے والی عرش، عرش دامالک نور الاہیا۔ مہربان محبوب کرپا کرے اُتے فرش، فیصلہ اپنا حق سنایا۔ جن بھگتاں اُتے کرے ترس، رحمت رحیم اپنی آپ جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک سنایا۔ پگڑی کہے میں تکدی نرگن سرگن دو جہاناں، برہمنڈ کھنڈ دھیان لگایا۔ کی کھیل کرے سری بھگوانا، پاربرہم پر بھ اپنا رنگ رنگایا۔ صدی چودھویں انت اخیر بے نظیر جن بھگتاں کس بدھ دیوے مانا، ابھمان اندروں دور کرایا۔ سنجگ دا سچ پرگٹا نشانہ، پرگٹ اپنی کل ورتایا۔ بخشش دے کے نام گن ندھانا، گھر گمبھیر ہوئے سہایا۔ غریب نمائیاں اپنے در کر پروانا، پر م پُرکھ اپنے رنگ رنگایا۔ یودھا سورپیر بن مرد مردانہ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ

اپنا کھیل کھلایا۔ لیکھا جانے بردھ بال نوجوانا، جو بن ونت دُھر داماپیا۔ جو کھجگ اتم جوتی جوت پہر کے جامہ، ویس او لڑا اک وٹایا۔ جس نوں جھکدے سیتا رام رادھا کرشن کاہنا نیوں نیوں لاگن پانیا۔ پیغمبر سجیاں وچ کرن سلماں، صلح کل نور الاہیا۔ گر گردیو منتر گاؤن ستناما، نام ندھانا شبد شبد شنوایا۔ سو کھیل کرے وڈا ماہا، امن دامالک اک اکھوایا۔ شرع زنجیر توڑ کے آزاد کرے غلاما، غربت دا لیکھا دئے مکایا۔ سندیسہ دے کے ست پیغام، پاربرہم پر بھ اپنا حکم ورتایا۔ نج آتم ہو کے انتر جاما، انتر زرنتر ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنایا۔ پگڑی کہے میں جگ جگ سیس رہی بھجھدی، لوک مات وڈیایا۔ میں خبر دستاں اچ دی، سندیسہ دیواں دُھر درگاہیا۔ ہن حد گنئی کعبیاں والے حج دی، محراباں وچ نہ کوئے وڈیایا۔ صدی چوڑھویں ویکھو ننگی پیریں بھجھدی، منزل پینڈا پندھ مکایا۔ جس دی آو جاندی لنگھدی، سماں سمیں نال بدلیا۔ میں کتھا کہانی دستاں پری اند دی، جو گوہند گوہند گیا درڑایا۔ جس ویلے دھار دستاں نہیں کسے سچھنڈ دی، کھنڈا کھڑگ نہ کوئے وڈیایا۔ سہانتا کرے نہ کوئے جیرج انڈ دی، اتبھج سیتج میل نہ کوئے ملایا۔ بندگی رہنی نہیں بند بند دی، بندنا وچ سیس نہ کوئے نوایا۔ محبت رہنی نہیں گجری چند دی، چند چاندنا دئے گواہیا۔ میری منسا پوری اُمنگ دی، سچ سچ سمجھایا۔ شرع میٹنی دئی دوتی کندھ دی، بھانڈا بھرم دینا بھٹایا۔ منسا رہے نہ کوڑی گند دی، ترسنا موہ دینا مٹایا۔ اکو اوٹ ہووے پڑکھ اکال تیرے چھند دی، توں میرا میں تیرا ڈھولا لینا گایا۔ جن بھگتاں آتم رنگی ہووے تیرے رنگ دی، رنگ چلوں اک چڑھایا۔ باقی سرشتی راہ تکدی ہووے جنگ دی، جگہ جگہ پئے دُہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک بے پرواہیا۔ پگڑی کہے میں تگے گوشے کونے، چاروں کٹ دھیان لگایا۔ جٹا جوٹ دھار موئے، تتوت پھول پھولایا۔ زیور زر ویکھے چاندی سونے، کنچن تگے تھاوں تھانیا۔ میں ویکھے اکھ نیتز لوچن لوئے، پردے پردیاں وچوں اٹھایا۔ جگت روپ انوپ تگے سوئے، تن مائی خاک نال سہایا۔ رسنا جہوا راگ تگے گاؤنے، صفتاں وچ صلاحیا۔ کوڑ کرپا دی دھار تگے انہونے، کھجگ انڈھڑی کار کماہیا۔ پر بھو بن تیری کرپا تیرے شبد سنگھاسن موئے نہ سونے، درگاہ سچ نہ کوئے سہایا۔ جدھر تکاں گھر گھر پئے رونے، نیتز نیر کوڑ جگت لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ پگڑی کہے میں دین دنی دی دھار ویکھی ٹٹی، ٹٹیاں گنڈھ نہ کوئے پوائیا۔ سچ دی سچ دست گئی لٹی، کوڑ
 کریا جگت ہتھ وڈیائیا۔ میں انگڑائی لے کے اٹھی چاروں گنٹ دھیان رکھائیا۔ بنا بھگتاں توں دے کوئی نہ سکھی، سکھ ساگر وچ نہ کوئے سماییا۔ جیہڑے
 تیرا بھانا منڈے کھا کے رکھی سکھی، اوہناں نال تیری گنڈھ دھر دی نظری آئی۔ پوشیدہ گل رہی نہ لگی، اوہلا وچ نہ کوئے دکھائیا۔ جنہاں تیرا نام جییا
 دوٹگی، توں میرا میں تیرا راگ الائییا۔ اوہناں اُجل کرنا سکھی، دُرمت میل دینی دھوائیا۔ آتم دھار کر کے سچی، ست پُرکھ اپنے نال لینیا ملائییا۔ سچھنڈ
 دی منزل دے کے اُچی، اُچ اگم اتھاہ اپنے گرہ لینا کائییا۔ پگڑی کہے میں بینتی کردی رکھی رکھی، جن بھگتاں سپس دینی سہائییا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر مستک لیکھ بنائییا۔ پگڑی کہے میں ویکھیاں چارے گٹھاں، اُتر پورب پچھم دکھن دھیان لگائییا۔ چاروں
 گنٹ کوڑ دیاں لٹاں، لٹیرا کلج بنیا واہو داہیا۔ جگت جہان دوہاگناں مینڈھیاں کھل گنیاں گتاں، سپس جگدیش نہ کوئے گنڈائییا۔ دھرم دھار رہی نہ رُتا،
 رُتری تیرا نام نہ کوئے مہکائییا۔ ماؤ مانس مانکھ سرتی دھار نہ اٹھے ستا، شبد ہلونا نہ کوئے لگائییا۔ سب دا ہر دا انتر دُکھا، دُکھیاں درد نہ کوئے ونڈائییا۔ سچھل
 ہوئے کسے نہ لکھا، بھگت جنمے کوئے نہ مائییا۔ بن تیری کرپا جن بھگتاں کہے کوئے نہ پُتا، سٹ دُلا ر گود نہ کوئے کائییا۔ جگت جہان نشانیوں گھتھا، منزل
 ہتھ کسے نہ آئییا۔ تیرا پیار تیرے نالوں رُٹھا، تیری مُجّت تیرے نال نہ کوئے پرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر
 صاحب تیری سرنائیا۔ پگڑی کہے میتوں اشارے دیندی دیوی والی لاٹا، ا شتھج اکھ اٹھائییا۔ میری منزل پوری ہوئی واٹا، وٹنائل کے رہی دکھائییا۔ پھیر کھلا
 کر کے جھاٹا، جھٹ اپنی لئی انگڑائییا۔ پھر ویکھ کے پٹھی کھاٹا، نیز رووے مارے دھاہیا۔ پھیر تک کے گوبند والا باٹا، پاساگئی بدلاییا۔ پھیر نکیا جوتی جاتا،
 پُرکھ اکالا دھر درگاہیا۔ جو سب دا آد انت داراکھا، رکھک ہو کے ویکھ دکھائییا۔ جھٹ آواز آئی بچن سُن ساچا، سچ دیاں سمجھائییا۔ جیہڑا ات سریر پورن
 سنگھ دا آتما سنگھ چاچا، چند نور جوت رُشنائیا۔ اُس دا وقت پر بھونے پچھاتا، سماں نیرن نیر دکھائییا۔ بسنت کور خوشیاں وچ کرے ہاسا، سچھنڈ پر بھ اگے
 سپس نوائیا۔ میرے حصے دا لنگر وچ ترپت کور ڈھائی مُٹھیاں پا دے آٹا، میرا لنگر جن بھگتاں نال دینا رلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا محکم اک سٹائیآ۔ بسنت کور کہے میں سیوا کیتی اپار، ہر لنگر سیوا کمائیآ۔ بوڑ سنگھ ہونا خبردار، جس کارن تیتوں لیا بلائیآ۔ لال پیڑھا کر کے لیانا تیار، اُپر کپڑ سوہنا رنگ رنگائیآ۔ چھبھی پوہ نوں جس تے ہونا وبار، وواہ رچنا چائیں چائیآ۔ ایہہ کھیل سچی سرکار، ہر کرتا آپ کرائیآ۔ پگڑی کہے میں بھگتاں دے سیس دی بناں دستار، دست پر بھ دے نال ملائیآ۔ سب دے اندر دھر دے نام دی ہووے گفتار، کُفت شنید راگ الایا جن بھگتو اپنے انتر سارے کروا قرار، وعدہ سنگر نال پکائیآ۔ سنگر دا کھیل جس نوں سمجھ سکے نہ کوئے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو بیٹھے سیس نوائیآ۔ اوتار پیغمبر پا نہ سکے سار، بے انت بے انت کہہ کے اپنا جھٹ لنگھائیآ۔ سب دا لیکھا اکو جہا پُرکھ نار، وڈا چھوٹا نہ کوئے جنائیآ۔ در آیا سب دا کرے اُدھار، اُدرا لیکھا دے مکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچی سرکار، سرکارے اعلیٰ ادنیٰ اکو رنگ رنگائیآ۔

★ ۱۴ ساون شہنشاہی سمت ۷ کپور سنگھ دے گرہ موگا شہر ضلع فروزپور ★

نارد کہے خواجیا میں تے تیرے آب، آب حیات نظر کوئے نہ آئیآ۔ شرع دے حصے تے تکے باب، ورقہ ورقہ پھول پھولائیآ۔ اُمتی متر پیارے تے احباب، کائنات کھوج کھوجائیآ۔ نام کلمے تے رباب، ستار سچ نہ کوئے وجائیآ۔ سجدے سیس تے آداب، بندگی وچ نہ کوئے سائیآ۔ کعبے تے محراب، محبوب ملن کوئے نہ پائیآ۔ حرف حروف تے کتاب، کتب خانیاں پڑدا آپ چکائیآ۔ رسنارس تے لعاب، جہوا جگت جہان ویکھ وکھائیآ۔ ست دا سچ نال وجے کتے نہ ناد، دھر آواز نہ کوئے سٹائیآ۔ شرع وچوں دے نہ کوئے آزاد، بندھن بند نہ کوئے کٹائیآ۔ دھر کلمے دی سنے نہ کوئے آواز، اندروں راز نہ کوئے کھائیآ۔ اُٹھ تک لیکھے لگی نہ کسے نماز، روزہ نماز وضو کم کسے نہ آئیآ۔ پروردگار نواں سازن رہیا ساز، سجن میت دھر درگاہیا۔ صدی چودھویں بیڑا پور بھریا ڈوبے تیرے وچ آب، جلدھارا ویکھ وکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ خواجہ

کہے نارد میں پے گیا وچ سوچیں، سمجھ سمجھ نال ملائیا۔ سب کچھ نکال نیناں لوچی، لوئن اِکھ کھلائیا۔ جو اشارہ دے کے گیا روداس چمارا موچی، کپال موجن بھیو کھلائیا۔ اوہ گل پچھے کسے نہ سوچی، سمجھ وچ نہ کوئے کائیا۔ بہڑی پیغمبراں دی کھسن لگی روزی، رازق رزق رحیم اپنا حکم ورتائیا۔ اینکار اِکو دین لگا سوچھی، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ بن کے ٹھا کر دُھر دا موچی، مجلس بھگتاں نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ نارد کہے خواجے نگاہ مار وچ کعبے، قبراں توں پرے دھیان لگائیا۔ کسے دا پن رہیا نہ صوابے، ثابت رُپ نہ کوئے درسائیا۔ ہر دے گئے کسے نہ سادھے، سادھنا وچ نہ کوئے سمائیا۔ انتر آتم پر بھ نوں نہ کوئی ارادھے، رادھے شام ڈھولے گا کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ صدی چو دھویں موں کوئی نہ جاگے، پیغمبراں کلمہ سکے نہ کسے اُٹھائیا۔ اوہ تک کچھ لیکھا کول واگھے، وگدی پون رہی سمجھائیا۔ ایہہ کھیل اُس دے (ڈاڈھے)، جو ڈورُ ڈنک شرع رہیا کھڑکائیا۔ ہن بھیو رہنے نہیں وچ ساڈے، نارد ہس کے رہیا سنائیا۔ اُمت لڈاؤنے نہیں کسے نے لاڈے، گودی گود نہ کوئے سہائیا۔ حکم سُن کی فرمان ملے آجے، اجل اُٹھ کے لے انگڑائیا۔ پر بھ نوں سازنا سازے، سچ سہیلا اک اکھوائیا۔ پرگٹ ہو کے دیس ماجھے، مجھیراں لیکھا دئے مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ دکھائیا۔ خواجہ کہے نارد میں وی سکھنا سکھدا نال خوشی، خوشیاں وچ چنائیا۔ یاد کراں مالک اُسی، جس دی اُستت کرے لوکائیا۔ جس دی آتم دھار سر شئی اندر رُسی، رُسیاں سکے نہ کوئے منائیا۔ دیناں مذہباں دے مارگ وچ گھسی، منزل حق نہ کوئے چڑھائیا۔ گر اوتار پیغمبر رہیا کوئے نہ بچھی، پُشت پناہ ہتھ نہ کوئے کائیا۔ صدی چو دھویں رووے ساہ اُچے بھبھی، ہو کیاں وچ گر لائیا۔ بہڑی پروردگار نے دھار رہن نہیں دینی دُجی، دویت دا جھگڑا دئے چکائیا۔ جس نے نام رمز دُھر کلمے دی مارنی گجھی، گُفت شنید پڑدا دئے اُٹھائیا۔ رس رہن نہیں دینا دھار دُدھی، امرت جام نہ کوئے پیائیا۔ اُتم سریشٹ رہنی کسے نہیں بُدھی، بُدھی دا مالک اپنا حکم ورتائیا۔ کھیل ویکھنا دھرم دھار دی سُدی، ودی اپنا کچھ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، (آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر)، نہ کھنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنی کھیل ورتائے کجھی، گوجھ سمجھے کوئے نہ رائیا۔

☆ ۱۵ ساون شہنشاہی سمت ۷ ہر جیت سنگھ دے نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

نارد کہے سُن پیر خواجہ، خیر خواہی نال درڑائیا۔ نیر دا ہووے کون راجا، پاتشاہ اکھوائیا۔ جس تیرا سازن سازا، دتی مان وڈیائیا۔ سُن اُس دا تھم بودھ اگادھا، اکل کل دھاری رہیا درڑائیا۔ جس نے جگت جہان نوازا، مہر نظر اک اٹھائیا۔ اُس دا کھیل تک وچ ماجھا، دیس پردیس اکھ کھلایا۔ جس لہنا پورا کرنا والے بازاں، بازی سب دی دئے اٹھائیا۔ جن بھگتاں رکھے لاجا، نرگن ہو کے ہوئے سہائیا۔ صدی چوڑھویں بدل دئے سماجا، سمگری اپنا نام ورتائیا۔ اوتاراں پیغمبراں پورا کرے وعدہ، گرو گرو دیو قول نبھائیا۔ ایکاشد وجائے نادا، دُھن انادی آپ درڑائیا۔ نرور ہو کے انتم جاگا، کھجک لئی انگڑائیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمراتھا، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ یاد کر جس ویلے کھیل کیتا وچ دوآبہ، دو جہان کھوج کھوجایا۔ تُوں حاضر ہونا کول بے آب والے آبا، کنڈھی گھاٹ ڈیرہ لائیا۔ نال تھم دی لیانی کتابا، بن اکھراں بغل ٹکائیا۔ سجیاں وچ کریں آدابا، ادب نال سپس جھکائیا۔ کھ رکھیں ول کعبہ، دشا مغرب ونڈ ونڈائیا۔ لیکھا پورا تکیں حصا، حاصل ضرب نظر کوئے نہ آئیا۔ چاروں کٹ تکیں جہادا، جہاد وچ ڈھائیا۔ تیرا لباس ہووے سادہ، گلا سپس نہ کوئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا تھم اک ورتائیا۔ نارد کہے سُن خواجے خضر پیر، پیر پیراں رہیا درڑائیا۔ جس دی دو جہان ملکھ جاگیر، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ اُس دا تھم سُن اخیر، آخر رہیا سٹائیا۔ جو گنگا دھار وعدہ کیتا کیر، قبراں توں باہر دھیان لگائیا۔ سو کھیل کرے گنی گہیر، گہر گور اپنی کار کمائیا۔ تُوں ہونا نہیں دلگیر، دھیرج دھیر نال پرگٹائیا۔ بے آس پار کنارے کھڑا ہونا شرع دی توڑ زنجیر شریعت سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ سنگر شبد سنگر دا بستر پیلا ہووے چیر، تن تن نال سہائیا۔ تُوں چوڑاں وار مارنی چوڑس دھار لکیر، لائن عین دینی دکھائیا۔ پھیر تھم سندیسہ دیوے بے نظیر، نظریہ سب دادئے بدلایا۔ نارد کہے خواجہ تُوں بچہ خوار شیر، بال بالا نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھ اک بنائیا۔ بے آس کہے جس ویلے دوس آیا چوڑاں آسو، آس میری پور کرائیا۔ میں کھڑ کھڑا کے ہسوں، ہستی تکاں بے پرواہیا۔ ادھر ادھر خوشیاں نال نسوں، آر پار اکو رنگ رنگائیا۔ میرے کنڈھے نو سیر گڑ لے کے کھڑا ہووے سنگھ مسو، مسائنگھ پچھلی سیو کمائیا۔

جس دا لہنا پڑھ اکالا دینِ دیلا دسو، دہ دشا اکھ کھلایا۔ موی دا تند سوا گزلے کے کھلوتا ہووے سنگھ جسو، جسیر اپنا رنگ رنگایا۔ خواجہ خضر اپنی وہیر گھٹو، بھجے واہو داہیا۔ لال پگڑی لے کے آوے سنگھ رتو، رتن سنگھ رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر داتا دھر درگاہیا۔ بے آس کہے میں نو نو کرنی بندنا، ڈنڈاوت سیس نوایا۔ جس ویلے میرا پار کنارہ لنگھنا، لہنگا چکے گنگا گوداوری جمنائستی جگت جہان والی مایا۔ مینوں آونا اک انندنا، انند انند وچوں پرگٹایا۔ میں تلنا نوری چندنا، چند نور جوت رُشٹایا۔ جس گوبند شبد لایا انگنا، انگیکار اک دکھایا۔ اُس نوں چاڑھنی رنگنا، تبدیلی کرے جگت لوکایا۔ خواجے تیرا منجھ مہانا لنگھنا، ونجھی ہاتھ کچھ نہ آیا۔ لیکھا مکاونا سبنا، سبھا ملیچھ کوڑ دینی اٹھایا۔ کھیل ویکھنا اُپر گنگا، گلگنتراں پرے درسایا۔ چار کُنٹ کوڑ کڑیاری لگے اگنا، آنج سکے نہ کوئے بُجھایا۔ اکو ڈورُو ڈنکا وچنا، واحد حکم سٹایا۔ بے آس کہے میں نو وار چرن سروور کرنا مجنا، آپ اپنی میل دھوایا۔ ایہہ کھیل پر بھو نرنجنا، نرنائن رہیا سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہلک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے اعلیٰ ادنیٰ، انصاف اپنے ہتھ رکھایا۔

☆ ۱۷ ساون شہنشاہی سمت ے گردِ دیال سنگھ دے گرہ پنڈ موڈھل ضلع امرتسر ☆

صدی چودھویں کہے محمد سُن اگئی نغمہ، الف یے توں باہر دھیان، لگایا۔ دروہی لاشریک مینوں دین والا صدمہ، سدا ہوکے دیاں جنایا۔ انت اخیر جھک جا اک نور دے قدام، قدیم دے مالک دھیان لگایا۔ جس جھگڑا مینا مائی خاک بدنا، بدی دا ڈیرہ دینا ڈھاہیا۔ کچھ جھگڑا پین والا وچ عدنا، آگے ہونہ کوئے اٹکایا۔ جو بے نظیر کرن والا انصاف عدلا، عدل اپنا اک کمایا۔ دین دین دا لاہوے بدلہ، مذہب مذہب نال ٹھکرایا۔ میں نیز دھار پاؤنی کجلا، چاروں کُنٹ اکھ اٹھایا۔ اُمتی اُمت دارہنا نہیں کوئی سچنا، ساجن میت نہ سنگ نبھایا۔ سب نے چاروں کُنٹ ونجھنا، ونجھ مہانے دین گواہیا۔ اوہ تک خواجہ نیر دا پیر کرے بندنا، بندگی وچ سیس جھکایا۔ نبی رسول کوئی نہ لاوے انگنا، چار یاری رہی گر لایا۔ دہائی درد کسے نہ ونڈنا، ڈکھیاں دکھ نہ

کوئے مٹائیا۔ پروردگار سانجھے یار نورِ الہی سب نوں ڈنڈنا، ڈنڈاوت سب دی دے بدلایا۔ شرع شریعت دی ڈھاہوے کندھنا، مارگ اِکو اِک پرگٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر داہر، ڈھر مالک بے پرواہیا۔ محمد کہے صدی چوڈھویں انت اخیر مار جھاکی، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ میرا مالک خالق پر تپاک ویکھنہارا بندہ خاکی، چاروں گنٹ کھوج کھوجایا۔ میں شرع دا رہیا مول نہ ساقی، ساکھیات دیاں درڑایا۔ سچ دی بند ہوئی تاکی، تقویٰ حق نہ کوئے جنایا۔ شرع دی آسا ہوئی عاقی، منسا من نہ کوئے مٹایا۔ حق رہیا نہ کوئے اخلاقی، اختلاف وچ ڈہایا۔ کھیل ہونا اتفاقی، اتقاقیہ اپنا حکم ورتایا۔ دین دُنی دی تکی نفاقی، گرہ مندر تن تہ دھیان لگایا۔ جس نے کسے دی رہن نہیں دینی گستاخی، گہر گمبھیر اپنا حکم ورتایا۔ میری انتم پوری کرے آسی، آہستہ آہستہ اپنا کھیل وکھایا۔ جنہاں عیسیٰ نوں چاڑھیا پھاسی، صدی یسویں اپنی لئے انگڑایا۔ سو لیکھا منگے پُرکھ ابناشی، ہر کرتا ڈھر درگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر داہر، ڈھر مالک اگم اتھاہیا۔ صدی چوڈھویں کہے حضرت اٹھ چھیتی نال تک، مشرق مغرب دھیان لگایا۔ عیسیٰ دا کلاک کرے ٹک ٹک، بیس بیس نال ملایا۔ اُمت اُمتی رہے نہ شک، شکوہ سارا دینا گوانیا۔ چاروں گنٹ نور دی تھان دے رت، تہ تہ نال لڑایا۔ شرع شرع ہوئی وکھ، شریعت سنگ نہ کوئے نبھایا۔ او سُن جیکارا الکھ، الکھ اگوچر رہیا درڑایا۔ تیرے رہنا نہیں کچھ ہتھ، ہتھیلی خالی ہتھیلی نال ملایا۔ سب نے ستھر جانا لٹھ، ستھر گو بند یار ڈا دے گواہیا۔ چوڈاں طبقات کھٹرا ہونا بھٹھ، اگے ہونہ کوئے بچایا۔ کلمہ کائنات کسے نہ لینا رٹ، رٹا ہووے کوڑ لوکایا۔ اپنا سر سر پروردگار دے قدماں اُتے سٹ، پنا سیس توں سیس نوانیا۔ سجدے وچ کھو میٹوں نو سال ہور لین دے کٹ، اگے آس نہ کوئے تکایا۔ جس ویلے چوڈاں سو سال گئے ٹپ، ٹپا کلمے والا دینا بدلایا۔ تیرے نام دی مہر لگے جھٹ، ٹھٹا اِکو اِک وکھایا۔ نوست نو در نو واسنا توں باہر تیرا آوے رس، رستہ اِکو دینا وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، نہہکتک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چو کڑی نت نوت نرگن سرگن تیری کھیل سدا اکھ، مہربان محبوب کتھنی کتھ نہ سکے رانیا۔

☆ ۲۱ ساؤن شہنشاہی سمت ۷ جگیت سنگھ دے نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

باؤن کہے میرا بردہ روپ اتنا، براہمن برہم سمجھ کسے نہ آئی۔ میں لیکھا لکھیا ویکھاں مانو دھار بدھنا، بدھ اپنی نہ کسے جنائی۔ پتہ نہیں کس بدھ سماں لنگھیا اتنا، ستجگ توں کلج روپ بدلایا۔ جس دا کھیل جگت کسے نہ دسنا، دہ دشا ویکھن کوئے نہ پائی۔ اُس بھگتاں ونڈاؤنا حصنا، حصیدار اک ہو آئی۔ جس دا لیکھ کسے نہ لکھنا، کاتب قلم نہ کوئے وڈیائی۔ اوہ ویس وٹائے نیت نوتنا، جگ جگ اپنی کار کمائی۔ سچ سہیلا بنے تننا، متر پیارا دھر در گاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائی۔ باؤن کہے جیہڑا بل دا بل والا دربان، در ساچے سوہا پائی۔ اُس کیتا چرن دھیان، دھیان دھیان وچوں بدلایا۔ جے کر میرے گرہ آوے بھگوان، ہر بھگوان بے پرواہیا۔ درشن کراں مہان، نیتز نین اکھ اٹھایا۔ جھٹ باؤن کیتی پچان، اندرے اندر ویکھ وکھایا۔ میننتی ارداس کر پروان، شبدی حکم نال جڑایا۔ نگاہ مار کے جگت جہان، کلجگ انتم راہ تکایا۔ جس ویلے آپ ہوواں مہربان، مہر نظر نظر اٹھایا۔ تیری آشا کراں پروان، پرم پُرکھ ہو کے اپنا رنگ رنگایا۔ ساتھ بخشاں راج راجان، بل بلدھاری جوڑ جڑایا۔ سچ دھرم دا دھرم بناواں نشان، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھو آپ چکایا۔ باؤن انتر انتر دتا اشارہ، شبدی شبدی شبد دھار جنایا۔ اوہ ویکھ کلجگ انت کنارہ، نیا نوکا پار نہ کوئے کرائیا۔ چار ورن ہون آوارہ، سر ہتھ نہ کوئے لکایا۔ میرا سروپ سرگن زرگن ہوئے دوبارہ، دوہری دھار جنایا۔ کھیل کھیلاں وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری سنگ رکھایا۔ لیکھے لاواں بل دوارا، در اپنا حکم ورتایا۔ تیرا جنم کرم نال رکھاں سنگر دھارا، سنگر ست ست سرنایا۔ سمت شہنشاہی ست اگی ساؤن ہوئے دہاڑا، وقت وقت نال وڈیائی۔ جگیت جیت نام ٹمارا، ترت اپنا جوڑ جڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائی۔ باؤن جگت جہان شبدی دھار گھنما، چاروں گنٹ ویکھ وکھایا۔ کلجگ انت سرشٹی ہونی کوڑی وانگ ٹنما، ٹنم تاثیر سارے جان بدلایا۔ کسے دی کھلے موں نہ سٹا، سُن سادھ نہ کوئے گھلایا۔ کسے مالک نظر نہیں آؤنا کن گنا، کائنات رووے مارے دھایا۔ کسے گاں سور کھانا کسے چھترا بکرا دُنا، بچیا رہن کوئے نہ پائی۔ چوہدار

توں ہونا اک ننھاں چہا مُتا، بالک بالک روپ سکھایا۔ تیرے اندر بخشا اک گُنا، گُنوت دے وڈیایا۔ ایسے کر کے جگجیت سنگھ نے یاراں سو ستاسی وار سنگر دا چرن چُٹا، اچ تک گنتی ساری لئی گنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک ورتایا۔ باؤن کہا پر بھ دا کھیل ہونا اپارا، اپر پیر دیاں جنایا۔ جس ویلے کجج انت بل دے گرہ بنیا گرگھ دوارا، گر گر دھار جنایا۔ اُس ویلے تیرا لیکھا دستاں سارا، سہج نال سنایا۔ دو اک اگی کرنی نمسکارا، سمت شہنشاہی نو دے وڈیایا۔ پھیر اک سو اک گر سکھ مالوے وچوں کرنا تیارا، ترے گن اتیتا اپنا رنگ رنگایا۔ اگی اگی سب دے گل پائے ہوون ہارا، رُپا اپنا رنگ وکھایا۔ ایہہ کھیل سچی سرکارا، پندراں پندراں اپنی گنڈھ رکھایا۔ اُسوتن ہووے دھاڑا، اگے تھت نہ کوئے ودھایا۔ کھیل کرے دُھر دا لاڑا، بستر کیسری سو بھاپایا۔ سب نے منگن آوٹا واڑا، گرگھ اپنی آس رکھایا۔ کچھ لہنا پورا کرنا جو بل دا بچھلا اُدھارا، در اپنے گھر سہانیا۔ اُس دانیلے بستران نال ہونا شنگارہ، چن ستار نشان متھے وچ رکھایا۔ پہلی کڑا ہی چھے گارا، نہیاں ہیٹھ دبانیا۔ پھیر بل دی گولی لیائے پنج چُھہارا، لما چھوٹا نہ کوئے وڈیایا۔ گرگھ سنگھ لما پے کے بنے لکھارا، نین اسمان ول ٹکایا۔ اک سو اک گرگھ بولن جیکارا، زور زور نال جنایا۔ سرجیت سنگھ کھلا چھڈیا ہووے داڑھا، وال پچھے نوں لٹکایا۔ امرجیت پگڑی نوں رنگ لاوے لال گاڑھا، ڈب رہن کوئے نہ پانیا۔ گردرشن کور رضائی دا کھڑنا اک اچھاڑا، پیلے رنگ رنگایا۔ چیل سنگھ کول تیلیاں والا ہووے تاڑا، کھے ہتھ وچ لٹکایا۔ سروپ سنگھ وجائے ستارا، انگلی انگلی نال ہلایا۔ پنج پیارے شبد گاون اکو وارا، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ پنج درباری سچے گٹ تے لاون اک اک ہندی گارا، گھر گبھیر جنایا۔ رنجیت کور نال سہیلیاں لے کے اٹھاراں، بچنا چائیں چانیا۔ ایہہ کھیل کرے ہر کرتارا، کرنی دا کرتا کار کمانیا۔ بدھک نے موڈھے اُتے چلیا ہووے جھاڑا، کنڈیاں والا سو بھاپایا۔ ملوئے لاون سچ اکھاڑا، گیت خوشیاں والے گانیا۔ اجیت سنگھ موڈھے چلیا ہووے کھاڑا، بٹالے وچوں لے کے آئیا۔ کیشن سنگھ وجاؤندا آوے دو تارا، راگ نانک دھار گانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمانیا۔ باؤن کہے ایہہ کھیل کرنی پر بھ نے ننگی، اوہلا نظر کوئے نہ آئیا۔ صدی چودھویں دی گولی بنیا ہووے روپ چنگی، چند ستار نال وڈیایا۔ دوندر ساتھ ہووے سنگی، نین کجل دھار سہانیا۔ ست سہیلیاں دی ڈار

ہووے لمبی، بستر اِکو رُوپ بنائیا۔ کپور سِنگھ نے بانا پہننا جنگی، کھر سِنگھ جوڑ جڑائیا۔ ناظر سِنگھ نے الانی ڈاہنی منجی، سبھا وِچ اِکائیا۔ سو دا گر سِنگھ بیٹھا
 ہووے اُتے کندھی، آپ اپنا آپ اِکائیا۔ ماجھے مالوے دو آبے جموں اِک اِک کئی ہووے گنڈھی، گنڈھ سانجھی دے دکھائیا۔ جن بھگتاں دی دھار
 گرگھاں دا راہ دے ڈنڈی، ڈنڈاوت اِکو اِک جنائیا۔ سَنگھ شبد سَنگھ رُو آد جگاد پکھنڈی، جس دا بھيو کوئے نہ پائیا۔ جس دی آيو جگا جگنت کدے نہ
 لکھی، انت کہن کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اِک سنائیا۔ باؤن کہے چوہدار تیری آسا پوری،
 پورن پُرکھ دے کرائیا۔ حاضر ہو کے وِچ حضور، حضرتان توں پرے دے درڑائیا۔ جلوہ گر جلوہ بخش کے نوری، نور نورانہ چند چکائیا۔ سُر جیت کور بنا
 کے پنج پوڑی، پنجاں گرگھاں دے کھوائیا۔ پھیر چرن لاوے دھوڑی، دھوڑی مستک نال چُھہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دا تھم اِک ورتائیا۔ سَنگھ شبد کہے میں سب کچھ جان دا، جانہار اِکھوائیا۔ میں بھگت دوارے وچوں نو گرگھ پچھان دا، جو خوشیاں نال جاوَن
 چائیں چائیا۔ کھیل تنگن سری بھگوان دا، کی بھگوان اپنا رنگ رنگائیا۔ جن بھگتاں لیکھا دے اپنے دان دا، دانی داتا آپ اِکھوائیا۔ تیج بھان رُوپ بنیا
 ہووے کاہن دا، مورکٹ سیس اِکائیا۔ لال سِنگھ کھیل کردا آوے دھرم نشان دا، نشانہ موڈھیاں اُتے رکھائیا۔ اودھم سِنگھ جاپ کردا آوے سری
 بھگوان دا، جو شہنشاہ اگم اتھاہیا۔ جس وقت نوں جگت جہان نہیں کوئی جان دا، بدھی چلے نہ کوئے پترائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی اپنی کار کمائیا۔ سَنگھ شبد کہے میں آد جگادی سنگی، سچا سنگ نبھائیا۔ جیہڑی گردیال سِنگھ دی ناری دے رنڈی، رنڈیا جگت
 والا ہنڈھائیا۔ اُس دی سیوا لاؤنی لنگر وِچ اِک کن دی ڈنڈی، ڈنڈاوت اگلی دے بدلایا۔ پھیر لیکھا مک جائے وچوں ور بھنڈی، برہمنڈ کھنڈ توں پار وجے
 ودھائیا۔ اگلی کھیل ہور بڑی چنگی، سَنگھ چنگی طرح جنائیا۔ جن بھگتاں اندر واسنارہے نہ گندی، دُتیا بھاؤ دے مٹائیا۔ سب دے اندروں سَنگھ پیار وِچ
 پون آوے ٹھنڈی، اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سِنگھ وشنو
 بھگوان، آد جگاد سورا سرنگی، پیر سور اِک اِکھوائیا۔

☆ ۲۸ ساؤن شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار جھٹووال کم کرن والے گرسکھاں نوٹ ☆

ہرجن پیار وچ جھونا دھان لاؤندے منجی، سیواست سچ کمانیا۔ جنہاں دی آتما انتر رہے نہ سنجی، سنج مسان دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ ساچے نام دی لا کے کنجی، کنجن گڑھ دے وڈیاںیا۔ نا بھی کول کر کے آوندھی امرت رس دے بھراںیا۔ جیہڑی خواہش رسنا نال کوندی، سواس سواس وجے ودھانیا۔ محبت بخشے لوں لوں دی، ساڈھے تن کروڑ اپنا رنگ دکھانیا۔ اکو وڈیائی شبد سنگرو دی، گرو گریو ہوئے سہانیا۔ جس دی ریتی آد آد شروع دی، شرع دا مالک اک اکھوانیا۔ آگے تور اگئی تروگی، ترت اپنی ونڈ ونڈانیا۔ شبد دی سرت شبد نرت جڑوگی، جوڑی سنگر آپ بنانیا۔ کلج کوڑی کریا رڑھوگی، شتوہ دریا آپ ڈبانیا۔ اکو دھرم دی آشا پھروگی، فرنے ممتا دے چکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمانیا۔ سنگر شبد کہے بھگتو میں وی بڑا کاما، جگ جگ پر بھ دی سیو کمانیا۔ میتوں گاؤندے رہے کرشنا رام، سینا رادھا اپنی دھار درسانیا۔ میتوں پیغمبراں کپتیاں سلاماں، سجدیاں وچ سیس نوانیا۔ میتوں نانک کہا سنتناما، ست ست وٹی ودھانیا۔ میرا واگرو فتح ڈنک دامامہ، دو جہاناں کرے شنوانیا۔ برہمنڈ سندیس مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوانا، بھگون اپنی کار کمانیا۔ ہرجن بنا کے سچ دوار دے سچ نشانہ، نشانہ اپنا اک پرگٹانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتانیا۔ سنگر شبد کہے میری آد انت دی یاری، یارانہ پر بھ دے نال رکھانیا۔ میری جگ جگ دی وفاداری، بے وفانہ روپ درسانیا۔ میری پیار محبت دی سکداری، سر سر حکم سنانیا۔ میرے کاغذ قلم لکھاری، گن گاون چائیں چانیا۔ میرا جگت جہان پجاری، پوجا وچ دھیان رکھانیا۔ میری صفت سب توں باہری، جس نوں سمجھے کوئے نہ رانیا۔ میرا مالک اک نرنکاری، نرویر اگم اتھاہیا۔ تسیں اوسے دے در دے درد بھرے پجاری، در درویش ہو کے اپنی سیو کمانیا۔ محبت وچ کرے نہ کوئے غداری، گداگر نہ کوئے اکھوانیا۔ اکو مان نرناری، نرنان اپنا رنگ رنگانیا۔ تہاڈا لیکھا لگے اوس سچ سچے درباری، جتھے اکو نور جوت رشانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار وڈیاںیا۔ سنگر شبد کہے میں جگ جگ سیوا کردا، دھر دی کرنی کار کمانیا۔ سنجگ تریتا دوا پر بنیا رہیا بردا، کلج نیوں نیوں لاگا پانیا۔ اٹھے پہر رہیا ڈردا، نیتر نین نہ

اکھ اٹھایا۔ سرن سرنائی اِکو پردا، ڈھیہہ ڈھیہہ سیس نوایا۔ توں مالک خالق پر بھو ساچے گھر دا، گرہ تیرے وجے ودھایا۔ تیرا رُوپ اگتا نر دا، نر نرائن تیری سرنایا۔ توں لیکھا جانے چوٹی جڑ دا، چیتن تیرا راہ نکایا۔ جن بھکتو پُرکھ ابناشی جن بھکت سہیلے سدا وردا، ور گھر اپنا اک درسایا۔ پلُو گنڈھے اپنے لڑ دا، لاڑی مَوّت توں پلا دے جُھڈایا۔ جو ہر جن ہر در ساچی سیوا کردا، سچ ست وچ سمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، مالک دے سانجھے گھر دا، سچکھنڈ نواسی سچ دوار اِکو اک سہایا۔

★ ۳۰ ساون شہنشاہی سمت ے کپور سنگھ دے گرہ موگا شہر ضلع فروز پُر ★

نارد کہے خواجہ توں بڑا تپی، جلدھارا وچ اپنا آسن لایا۔ میں تیرا لیکھا ویکھیا صدی چودھویں نال حصہ پٹی، پت پر میثور دتا درڑایا۔ جس وچ فرق رہے نہ رتی، رتن امولک ہیرے تیری وڈ وڈیایا۔ خواجہ کہے ناردا توں بڑا گئی، براہمنا ایویں رہیا جنایا۔ پُرانی ریتی تیری نہیں کوئی چھپی، چھپی نظر کوئے نہ آیا۔ توں پانی دیندا رہوں میری دھار وچوں پٹی، سورہیہ بھیٹ چڑھایا۔ ایہہ گل یاد کر لے جیہڑی گو بند نال تیری پٹی، پٹی دیاں سنا یا۔ جس ویلے سرسا دھار سی پٹی، وہناں وچوں وہ کے اپنی کھیل کھلایا۔ کی قول اقرار ہو یا خوشیاں نال دسیں، دھسر دا لیکھا لیکھ سمجھایا۔ کی آشار کھی کاہن کرشن ہتھی، جمنات ت ت وڈیایا۔ کس کارن رادھا پھری نٹھی، اوڈھن سیس نہ کوئے رکھایا۔ کی نراکھر دھار پڑھی پٹی، زور زور نال سنا یا۔ کرشن نگاہ ماری رادھا ہتھی، خوشی خوشی وچوں بدلایا۔ جس ویلے نانک دی دھار لیکھا دے جگ چھتی، چھتی راگاں وچ وڈیایا۔ پھیر گو بند ست ڈلارے بھیٹ چاڑھے ہتھیں، ہتھ خالی جگت وکھایا۔ پُرکھ اکال آوے بے پرواہ پھیر سرتھی، گل مالک نور الاہیا۔ تیرا میرا کھیل ویکھو اکھیں، اکھراں توں باہر اپنی صفت صلاحیا۔ بھاگ لگاوے کھی کھیں، کھو لکھ لکھ بنایا۔ جس دی دھرم دی دھار بھکت آتما ہونی سکھی، سخن سب دے پور کرایا۔ سب دی تیج جاوے رکھی، سر اپنا ہتھ کھایا۔ صدی چودھویں ویلے انتم پھرے نسی، بجے واہو داہیا۔ شرع دی توڑے آن کے رسی، رستہ اِکو دے وکھایا۔

دو جہاناں نگر کھیڑا اِکو کرے بسی، بستی اِکو اک پر گٹائیا۔ دو جہان چرناں بیٹھاں دیوے جھسی، جھلک بخشے دُھر در گاہیا۔ صفت صلاح سَنگر شبد کرے جسی، جس وید پُران کہن کوئے نہ پائیا۔ خواجہ کہے پنڈتا اُس ویلے پنڈت پاندھے مَلّا شیخ مسانک سارے ہون شکی، شکوہ سکے نہ کوئے مٹائیا۔ اِکو مالک خالق پرتپالک واحد حتی، حقیقت دا داتا دُھر در گاہیا۔ شبد سنیہڑا کلمہ کائنات سنائے خبر اچھی، بے خبراں خبر جنائیا۔ لیکھا پورا کرے متسی جو رُوپ دھاریا مچھی، دسم اوتر اوترا اپنا لیکھا پور کر اییا۔ نگاہ مارے لہنا دینا پورا کرے وشنوں دھار کچھی لچھی، لچھن سب دے کھوج کھوجائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر سارے جانے کچھی، کچھ دا لیکھا رہے نہ رانیا۔ بہڑی اُس ویلے شرع نوں پینی غشی، گشت کرن والا اوتار پیغمبر گرو نظر کوئے نہ آئیا۔ توں نیواں ہو کے زمانتا وچ بچیں، بچہ بن کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ نارد کہے خواجہ ایہہ کوئی کتھا کہانی نہیں کچی، کچی گنڈھ نہ کوئے پوائیا۔ جس نے سر شٹی جگت جہان رچی، رچنا اپنی ویکھ وکھائیا۔ توں اپنا ونجھ مہانا چکیں، بن کندھیاں کندھ اٹھائیا۔ پھیر میں ویکھاں توں کس دوار داتی، تپیا کون کمائیا۔ ہتھ نال میں ملاواں ہتھی، ہتھیلی تیرے نال جڑائیا۔ جیہڑی کتھا کہانی اکتھی، کتھ کے دیاں سنائیا۔ سب دی دھار ہونی بے بسی، بندھن وچ نہ کوئے بندھائیا۔ پر بھ دا پر بھو دا درشن ہونا مسیں، مسیح کوک کے گیا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی حکمے اندر سب نوں کرے وسی، واسطہ وابستہ ہو کے اپنے نال جڑائیا۔

☆ پہلی بھادروں شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار جیٹھووال رات نوں ☆

بھادروں کہے مینوں آوند ا جاندا مڑھکا، سمت شہنشاہی ست ست ست نہ کوئے ورتائیا۔ مٹر پیارا ساتھی ملے کوئی نہ دُھر کا، درگاہ ساچی سنگ نہ کوئے وکھائیا۔ منزل چوٹی چڑھے کوئی نہ سکھ گو بند گُر کا، پار برہم برہم وچ ملائیا۔ میں نگاہ ماری کچھ لیکھا انتم نال تُرکاں، تُرت دیاں درڑائیا۔ جگت جہان ہویا مُردا، مُرید مُرشد ملن کوئے نہ پائیا۔ راگ سنے کوئی نہ شبد سُرت دُھن کا، انحد ناد دی ناد نہ کوئے وجائیا۔ سچ سروپ رہیا نہ کسے رکھ مُن کا،

تبی تپیشتر تپ وچ نہ کوئے سمایا۔ سماج دے نہ کوئی گن کا، دین مذہب رہے گر لایا۔ لیکھا گیا پاپ پُن کا، پت پر میثور تیرا درس کوئے نہ پانیا۔ توں مالک خالق ایکنار کُن کا، کُل مالک اک اکھوایا۔ لہنا دینا لیکھا پورا کردے اُن کا، جو اوتار پیغمبر گر تیری اوٹ نکایا۔ بھيو کھول دے اپنی اگئی سُن دا، ست سرُپ شاہو بھوپ اپنا اک درسایا۔ تڈھ بن بھگت سہیلے کوئی نہ چُن دا، چوراسی وچوں کھوج کھوجایا۔ کجگ کوڑی کر یا گلشن ویکھ کُل کا، نوست دھیان لگایا۔ اپنا نام کلمہ تک رسنا جہوا بل دا، ہر دے سکے نہ کوئے وسایا۔ تیرے نام ترازو دھرم دے کنڈے کوئی نہ تڈدا، سچ ترازو نظر کوئے نہ آیا۔ ترے گن انگیارا ویکھ کایا مائی چلھ دا، ساڈھے تن ہتھ پڑدا آپ اٹھایا۔ تیرا برہم مایا ممتا وچ رُدا، منسا من ہوئی ہاکایا۔ لیکھا کوئی نہ جانے صلح کُل دا، صحیح سلامت تیرا درس کوئے نہ پانیا۔ بن تیری کرپا سچ دوار کدے نہ کھلدا، ساچا ونج نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگایا۔ بہادروں کہے مینٹوں آوند ا جاندا پسینہ، پسچاتا پ وچ دُہایا۔ میرا تک آپ مہینہ، ماہ محبوب ویکھ دکھایا۔ تیرا جگت (جہان) ہو یا ناپینہ، نچ نیتز لوچن نین اکھ نہ کوئے کھلایا۔ اوہ ویلا تک لے جیہڑا حکم دتا وچ مدینہ، محمد مہر نال درڑایا۔ اپنی جوتی دھار دس حسینا، ہس ہس کے دتا دکھایا۔ اپنا دے کے کلمہ حق نگینہ، نوبت نور نور وجایا۔ بھيو کھول کے نر مدینا، مدعا کو دتا سمجھایا۔ صدی چودھویں تیرا ٹھانڈا کرے سینہ، سد تیرا سنگ رکھایا۔ محمد جھک کے کہا عالمینا، سجدے وچ سیس نواپا۔ نالے منگی حق تعلیم، الف یے توں باہر دتی سمجھایا۔ تیرا حق حقوق اتم جانا چھینا، لوک مات رہن نہ پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگایا۔ بہادروں کہے پر بھ مینٹوں یاد آ گیا کی محمد سندیسہ دتا ابو بکر، ابا جان تیرے ول دھیان لگایا۔ شرینی ونڈ کے پریم شکر، شہنشاہ تیرے قداما وچ سٹایا۔ دُھر کلمہ لکھیا اگئی پتر، قلم شاہی کاغذ جوڑ نہ کوئے جڑایا۔ جس دی ویکھ سکے کوئے نہ سطر، لائن لیک نہ کوئے لگایا۔ پھیر اشارہ دتا، صدی چودھویں کنارہ دتا، الہی نور جوت نظارہ دتا، بے پرواہ بے پرواہی وچ تیری اُمت دی تیرے نال لاوے کُکر، ٹاکرا اپنا حکم رکھایا۔ کلمہ کلمے نوں کرے پھٹھ، فاتحہ پڑھے جگت لوکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ بہادروں کہے پر بھو مینٹوں یاد تیری سندھی، جو سند بن

اکھراں دتی لکھائیا۔ جس وچ دیناں مذہباں اُتے لائی پابندی، چار جگ دا لیکھا دتا چُکائیا۔ نالے محمد دی پٹھ کر کے ننگی، حتی جوت دھار پر گٹائیا۔ پھیر
 شبد دھار چکا کے چنڈی، گو بند اکھ دتی دکھائیا۔ پھیر اُمت دی دھار دس کے ڈنڈی، ڈنڈاوت سجدیاں وچ بدلایا۔ پھیر صدی چو دھویں دس اتم کنڈھی،
 کندھا پھڑ کے ہلونا دتا چائیں چائیا۔ ہن اتم اودھ جاندی لکھی، اپنا پندھ مُکائیا۔ تیرا کھیل سورے سرہنگی، زرگن دھار سمجھ کوئے نہ پائیا۔ اگے آو
 کریں نہ لمبی، وعدہ اپنا توڑ نبھائیا۔ تیرا کلمہ سد کلمیاں کرے پکھنڈی، کلمہ کلمیاں نال بنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور،
 دیونہار تیری سرنائیا۔ بھادروں کہے میں آیا بھجا، پروردگار تیری سرنائیا۔ میتوں دس اپنی جگہ، دھرنی دھرت دھول اُپر نشان لگائیا۔ جتھے محمد دی اُمت
 دا میٹنا اگا، اگا رہن کوئے نہ پائیا۔ تیرا سنگر شبد پرگٹ ہووے شیر بگا، جس نوں جگ نیتز ویکھن کوئے نہ رانیا۔ جو سب دے نال کر کے دعا، فریب
 فریبیاں دے مٹائیا۔ کوڑ وکار دا ویکھے نفع، مایا مٹا موہ کھوج کھوجائیا۔ اتم سب نوں گُرم دا لاوے دھبہ، دھو سکے کوئے نہ رانیا۔ بھو دس دے اگمی
 ابا، آدم حوا تیری اوٹ تکائیا۔ میں کر کے ویکھیا چار گنٹ گجا، چو راسی اندر دھیان لگائیا۔ تیرے نام شبد دا ملے کسے نہ سدا، دُھن آتمک راگ نہ
 کوئے جنائیا۔ سرشی درشی رس مانے مدھا، مدھر دُھن سُنن کوئے نہ پائیا۔ تیری سرن سرنائی کوئی نہ لگا، لگ ماتر دا ڈیرہ گئے ڈھاہیا۔ اوہ تک نارد
 کھڑکاؤندا آؤندا خالی ڈبا، ڈورُ رہیا وجائیا۔ دُنیا دیو لو کو دُھر دا پتا مٹو کوئی نہ ربا، رب نظر کوئے نہ آئیا۔ کوئی لہیو نہ اُپر شاہ رگا، جگت دوارے ڈیرہ
 ڈھاہیا۔ ویکھو کلجگ نے کوڑ نشانہ گڈا، گاڈ ایہو لو منائیا۔ نالے منزل نالے حجا، حجرہ جگت والا سہائیا۔ من دی چلو سارے رضا، رازق رزق رحیم ایہو
 نظری آئیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کمائیا۔ بھادروں کہے میں بیننتی کراں خود، خدی تکبر نہ کوئے
 رکھائیا۔ تیری سرشی دی بدلی بدھ، بدھیوان نظر کوئے نہ آئیا۔ ست دھرم گیا اڈ، سچ وچ نہ کوئے سمائیا۔ دروہی ہن بدل دے کوڑا کلجگ، جگ
 چو کڑی تیرے ہتھ نظری آئیا۔ دھرم دا دیک گیا بُجھ، سچ کرے نہ کوئے رُشنائیا۔ میتوں ایوں دسدا تیرا ہونا شبدی دھار یدھ، یدھشٹر بیٹھا سپس
 نوائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد پینا گڈ، اپنا اپنا بل ودھائیا۔ ارجن دی تتی لوح تے بدھا مڈھ، نینہہ جگت وچ رکھائیا۔ جو گو بند دے بچے گئے جُجھ، دھرنی

دھرت سو بھاپائیا۔ ایہو سب نوں گئی اُج، بچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سناپیا۔ بھادروں کہے محمد اٹھ تک، تقویٰ اک رکھائیا۔ اپنا پورا کر لے حق، حقیقت اپنی جھولی پائیا۔ آگے رہے کوئی نہ شک، شکوا دینا مٹائیا۔ اوہ دیکھ نورِ الہی لیکھ لکھیا بن قلم شاہی خوشخط، جس نوں جگت خطوط سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ تیری اُمت دی آشا اُلی وانگ رت، آبِ حیات نہ کوئے چوائیا۔ پروردگار سانجھے یار اتم اُٹی کرنی مت، مت متانتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ کون جانے اوہدی مت گت، گہر گمبھیر بے نظیر اپنا کھیل کھلایا۔ صدی چوڑھویں پینڈا مکایا نٹھ، بھجی واہو داہیا۔ چوڑاں طبق کھیڑا رہیا ڈھٹھ، آگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ تیری آشا اُٹی گرنی لٹھ، چاروں گنٹ دروہی اکو نام ڈھایا۔ چار یاری رہے کوئی نہ ہٹھ، صدقِ صبوری سارے رہے گوائیا۔ اٹھ کلمہ پڑھ لے جھٹ، پنج نماز رہی گولایا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا نرگن دھار ہو یا پرگٹ، پاربرہم پر بھ اپنا روپ بدلایا۔ جس نے دین مذہب رہن نہیں دینی کوئی وٹ، چار جگ دا جھگڑا دینا گوائیا۔ ساچا لاہا نبی رسول ہو کے کھٹ، پیننمبر ہو کے سپس نوائیا۔ اپنے قدم نال اپنی حد جاٹپ، قدیم دے مالک آگے قدم بوسی وچ سپس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھو آپ چکائیا۔ محمد ہتھ ماریا اُتے پیشانی، پیشوا ہو کے دھیان لگایا۔ کی محمود کریں مہربانی، محض دینا جنائیا۔ میری دیکھ قربانی، تیری دھار کر بلا دے گواہیا۔ میرا جسم نہ رہیا جسمانی، ضمیر رنگ نہ کوئے رنگایا۔ میں تیرا نور نورانی، توں جلوہ گر بے پرواہیا۔ توں آد انت دا بانی، جگ جگ اپنا حکم سناپیا۔ میں تیرا پڑھیا کلمہ کلامی، کائنات سناپیا۔ توں شہنشاہِ امامی، عملاں توں رہت نظری آپیا۔ تیرا حکم عالمے جاویدانی، دو جہاناں سدا شنوائیا۔ میتوں انت اپنے پیار دی دے مہمانی، مُجبت وچ مہر رس دینا چکھائیا۔ میری اوہ تک لے اوہ تک لے ایٹھے اوٹھے دو جہاناں والی نشانی، جس دی تارا چند دے گواہیا۔ میری اتم ہونی جوہ بیگانی، لوک مات چوڑاں طبق سنگ نہ کوئے رکھایا۔ صدی چوڑھویں چوڑس دے پریشانی، (پریشان) ہو کے رہیا سناپیا۔ منزل حق نہ رہی رُوحانی، رُوح بُت پاک نہ کوئے کرائیا۔ ملا شیخ مسانک کرن بے ایمانی، بیوہ ہوئی لوکائیا۔ میتوں سچ دسدا حق دسدا انا الحق دی یاد آئی قربانی، جگت شمس تبریز کھلاں کھل لہایا۔ ضرور تیرے حکم دی چار گنٹ آئے طغیانی، موسیٰ کوہ طور تے دیکھے اکھ اٹھایا۔ عیسیٰ اندر آوے خیرانی،

صدی بیسویں اٹھ کھلایا۔ تیرے گوبند دی ڈھئیے توں بعد شبدی دھار جوانی، جو بن ونا اکو سوبھا پایا۔ جس نے کرنی کھیل مہانی، مہابلی تیرا روپ
 درسایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے سیس نوایا۔ بھادروں کہے محمد اوہ تک لے گوبند سورا، ہر سنگر شبد
 روپ بدلائی۔ جس دا میل جوتی دھار اگئی نورا، نور نورا نہ ڈمگایا۔ جو آد جگ چوڑی سرب کلا بھرپورا، پاربرہم پت پر میثور پروردگار اک
 اکھوایا۔ ایہتے اوتھے دو جہاناں نوست ظاہر ظہورا، ذرہ ذرہ اپنا رنگ رنگایا۔ سو کجگ انت کوڑی کرپا ہونجے کوڑا، کوڑ کٹمب دے مٹایا۔ جس کارن محمد
 تیری کفنی شبدی دھار کالا منگیا بھورا، میلا سنگھ لے کے آیا چائیں چانیا۔ دھر دا بچن جائے نہ کدے ادورا، حد سب دی دے گوانیا۔ جس دے پریم
 وچ سب نے ہونا مشکورا، شکر یہ کہہ کے سیس جھکایا۔ اُس دا بدلے نہ کوئے دستورا، دست نال دست سرب ملایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ بھادروں کہے محمد ویکھ گوبند دھار اوٹی، اول اللہ اک جنایا۔ جو دھا سورپیر مہابلی، بل باون دے
 گواہیا۔ اوہ جس نوں سجدہ کردا تیرا شاہ علی، عالمین تک نور الہیا۔ جس دی حکم والی گھڑی کدے نہ ٹلی، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ اوہ صدی چودھویں
 سب نوں جاندا چھلی، ول چھل اپنا حکم ورتایا۔ شبدی دھار جوت جوت وچ رلی، جوت جوت وچ سمائی۔ جو دو جہاناں پھر دا گلیو گلی، لکھ چورا سی کایا مندر
 اندر اپنا حکم سنایا۔ جس نے بھگتاں دا سیس رکھیا اپنی تلی، تال تلواڑا اپنا نام وجایا۔ اوہ کھیل کرے تھلی جلی، مہینل اپنا رنگ رنگایا۔ سچ سنگھاسن
 رہیا ملتی، مالک ہو کے دھر درگاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ بھادروں کہے محمد اوہ تک اوتار
 تینی، سارے تیرا راہ تکایا۔ اوہ ویکھ نانک کھلوتا کڈھے اُتے بیٹی، چبھی دو جہان لگایا۔ اوہ ویکھ کی سندیسہ دتارام مات کیکیٹی، مترینی جگت سنایا۔
 کملیئے جس ویلے اوتار پیغمبر گرو آں دی رہنی نہیں کوئی دیہی، پنج تت نظر کوئے نہ آئی۔ پھیر اوہ رام آونا جیہڑا سب دارام سنہپی، سگلا سنگ رکھایا۔
 جس نوں کھوجن کوٹن کوٹ کئی، کیتے دھیان لگایا۔ اوہدی صورت اوہدی صورت اکو اپنے جیہی، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیاں۔ بھادروں کہے پر بھومیرا پچھلا تک دھاڑا، دیوہڑی دھیان لگایا۔ جس ویلے سنگر شبد بنایا لاڑا، لاڑی

لکھ چوراسی پر نایا۔ شبد اگمی ناد وجایا تلواڑا، دُھن اپنے وچوں پر گٹایا۔ نوری جوت لگایا اکھاڑا، پنج تیت نہ کوئے چترایا۔ سبج تریتا دواپر کلجگ گر اوتار
 پیغمبراں دتا اشارہ، سینت نال سمجھایا۔ اوئے ڈلاریو دُلھیو بچھو تہاڑا وقت چکلیا سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو بیٹھے سپس نوایا۔ جھٹ
 کل کلکی پرگٹ ہوئے چوہیاں اوتارا، جس نوں جنمے کوئی نہ مایا۔ جس دا گوہند ہوئے سوت ڈلارا، نام کھنڈا ہتھ اٹھایا۔ کھیاں رکھے دوویں دھارا،
 زرگن زرگن زرگن اپنا روپ سمجھایا۔ سرشٹی دی درشٹی اندر اکو اپنا کرے وارا، وارتا پچھلی دے بدلایا۔ سب دے انتر زرنتر توں میرا میں تیرا
 آتم پر ماتم اُتے جیکارا، شبدی دُھن دُھن شنوایا۔ جس دی مہا کاغذ قلم نہ لکھنہارا، چار جگ دے شاستر انت کہن کوئے نہ پانیا۔ سو صاحب سلطان
 انتر جامی بھادروں کہے میرا بن جائے میت مُرارا، متر پیارا اک اٹھوایا۔ میں بنا سپس توں اُس جگدیش نوں کراں نمسکارا، جو جگ جگ اپنا ویس وٹایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ محمد کہے میتوں دیکھ لین دے تارا قُطب، قُطبیاں دیاں جنایا۔
 کیوں خُدا کھیل کرن لگا مُفت، مُقتیاں پڑدا دیاں اٹھایا۔ کیوں پروردگار ہویا چُست، جگت چلاکاں دیاں جنایا۔ کیوں حکم دین لگا دُست، دوہری اپنی کار
 کماپا۔ بہڑی نو سو پُرانوے چو کڑی جگ پچھوں کتھوں ایس نوں مل گئی فرصت، وِہلا ہو کے اپنی کار کماپا۔ پہلوں سانوں بنا کے مُرشد، مُریداں کلمے
 دتے جنایا۔ اپنی آپ کرا کے اُفت، عالماں علم دتے سمجھایا۔ ہن سب نوں دین لگا رخصت، چھٹی ہووے وچوں مات لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتایا۔ محمد کہے میرا اکو اک سجدہ، سجدہ دیاں جنایا۔ میں اکو اک بردا، بردیاں دیاں جنایا۔
 ویکھو کھیل اپنے گھر دا، جو گھر گھر رہیا دکھایا۔ میں جس دا پلو پھڑدا، تہانوں آیا پھڑایا۔ اوہ ویکھ اگمی پردہ، جوتی نور نور الایا۔ میں اُس دے قداماں
 اپنا ہاڑا کڈھدا، ہائے اُف دہایا۔ دروہی صدی چو دھویں انت مول نہ چھڈدا، وعدے قول اپنے پور کرایا۔ اُمتے ہن ویلا اکو آخری حج دا، حُجریاں توں
 باہر دینا سنایا۔ جیہڑا خُدا مسیتاں مقبریاں وچوں نہیں لہدا، منبراں اُتے کرے نہ کوئے شنوایا۔ اوہدا نور الای نورانہ ہو کے جگدا، جاگرت جوت
 ڈگمگایا۔ ویس کر سورے سرگ دا، حکم سندیسہ رہیا سنایا۔ کجھ لیکھ یاد آگیا محمد نوں اچ دا، عزرائیل جبرائیل اسرائیل میکائیل چارے لئے بلایا۔ اپنا

حساب ویکھو جھب دا، پوؤ لو اٹھائیا۔ سارے کہن دروہی دو جہاناں مالک کتے نہ لہجدا، چار کُنٹ نظر کوئے نہ آئیا۔ اوہ ونجارا نہیں رہیا ماس ناڑی ہڈ دا، تتاں توں پرے نورِ الہیہا۔ جتھے اکو دپیک نور نورانہ جگدا، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ محمد کہے تئیں چارے چار فرشتے، فرشتیو ویکھو تھاؤں تھانیا۔ تہاڈے کولوں کوئی نہ کھسکے، بھج سکے نہ رائیا۔ مینٹوں ایتھوں سارے دسدے، نوری جلوے نال تکائیا۔ تئاں مینٹوں لیکھے دینے اک اک دے، پہلی اَسو حصہ اپنے ہتھ اٹھائیا۔ کیوں نہیں کلماں وچ من اوہناں دے ٹکدے، ساتک ست نہ کوئے ورتائیا۔ کیوں پیارے نہ ہوئے اگئی پت دے، پلکاں دے بچھے دے نہ نورِ الہیہا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ جبرائیل کہے میں ویکھنا اگئی جبر، کی جابر رہیا جنائیا۔ محمد اپہلوں تکاں تیری قبر، مقبرے پھول پھولائیا۔ پھیر تکاں تیری اُمت دا صبر، کی صبوری جام آیا پئیائیا۔ پھیر تیرے ملائیش مساکاں دا ویکھاں ٹبر، جنہاں نوں تئیں بتئیں سپارے آیا درڑائیا۔ پھیر کلے دا تکاں دُھن مدُھر، کائنات کھوج کھوج جائیا۔ پھیر صدی چودھویں دی ویکھاں سدھر، کی آسار ہی تکائیا۔ پھیر ویکھاں کیوں پروردگار سب نوں رہیا بدل، بدلی ہووے تھاؤں تھانیا۔ کی پیغمبر و تہاتھوں ہو نہ سکیا عدل، انصاف سچ نہ کوئے کمائیا۔ کیوں تہاڈی شرع نے انساناں نوں کیتا قتل، قتل گاہ بنی لوکائیا۔ کیوں نہیں ساریاں دا سانجھا دکھایا اوہ وطن، جس دا مالک اکو نورِ الہیہا۔ جس دی تئیں کھوں سارے جتھے وچوں بطن، ششم وچوں اپنا آپ پرگٹائیا۔ کیوں دکھ دکھ تھم سنایا کلے لگے رٹن، رٹا دین دُنی پوائیا۔ ہن تہاڈی سب دی اوہ جڑ لگا پٹن، پٹنے والا شبد گرو اپنے نال رکھائیا۔ بھادروں کہے میں سب نوں آیا دسن، سندیسہ دینا چائیں چائیا۔ کرے کھیل اکھن اکھن، الکھ اگوچر اپنا کھیل کھلایا۔ سب دے پورے کرنے بھوکھت بچن، پیشین گوئیاں پیشتر سب دے نال ملائیا۔ جیہڑے اللہ واگرورام کرشن نام ست چین، جیدے جیدے سارے دینے ٹکرائیا۔ مذہب مذہباں نوں کٹن، کٹاکش لگے نامِ الہیہا۔ ایہہ تھم اُس دا جس نوں کہندے پاٹل پرگٹیا وچوں پٹن، ندیڑ اپنا کھیل کھلایا۔ اوہ کھیل کرے نال سمر تھن، پر م پُرکھ نال چترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ دُھر فرمانا اک سنائیا۔ بھادروں کہے میں ویکھنا گوہند اوہ بھجنگی، جس دیاں

بُجھاں نظر کوئے نہ آئیآ۔ سُو رِیِر بہادر یودھا ہووے جنگی، جنگ دو جہان کرائیآ۔ سب دی پُشت کر کے ننگی، اوڈھن اُتے نہ کوئے ٹکائیآ۔ کلجگ انتم رہن دیوے نہ کوئے پکھنڈی، جوٹھ جھوٹھ دا پندھ مُکائیآ۔ سنجگ سچ دھرم دی لا کے ڈنڈی، ڈنڈاوت اِکو دئے درسائیآ۔ جن بھگتاں سنتاں صوفی فقیراں لگائے انگی، انگیکار اِک اکھوائیآ۔ شرع شریعت توڑ پابندی، پاربرہم برہم میلا میلے سچ سُبھائیآ۔ پچھلی آیو سب دی لنگھی، اگے وقت سُنھننا دئے درڑائیآ۔ کیوں دھرنی دھرت دھول پاپاں نال کبھی، نیتز رو رومارے دھائیآ۔ میرے اُتے صدی چو دھویں سنت فقیر ہو گئے ڈمبی، کوڑ کرایا وِچ ہلکائیآ۔ دین دُنی ہو گئی اندھی، پاربرہم تیرا درس کوئے نہ پائیآ۔ غریبی بُھل گئی روداس چمارے والی آر رمبی، سکے ٹکڑے کھا کے جھٹ لنگھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چو کڑی تیرا ویس اولٹا سورے سرنگی، جگت بدھی سمجھ کوئے نہ پائیآ۔

★ ۲ بھادروں شہنشاہی سمت ے ٹہل سنگھ، گلزار سنگھ، وریام سنگھ رام دوالی پنڈ رُوپووالی ضلع امرتسر ★

جن بھگتو اپنا حصّہ لینا بھاگ، جنم جنم دا پورب لہن چُکائیآ۔ کلجگ کوڑی کرایا وِچوں جانا جاگ، جاگرت جوت کر رُشنائیآ۔ ترے گن تت بُجھاوئی آگ، اگنی تت نہ لاگے رائیآ۔ مایا ڈسنی ڈسے نہ ناگ، ترسنا تر کھانہ کوئے ہلکائیآ۔ گرگھ ہنس بنے کاگ، کوڑی کرایا باہر کڈھائیآ۔ گھر دپیک گرہ جوت تلو چراغ، چراگاہاں دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ من منسا چھڈو سماج، بدھ بیک بنائیآ۔ پُرکھ اکال سرنائی جانا لاگ، دوسراوٹ نہ کوئے تکائیآ۔ انتر نر متر رہے نہ واد وواد، وکھ امرت رُوپ بنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ وست نام ورتائیآ۔ جن بھگتو اپنا پورا کرو لیکھا، جگ جگ دا لینا جھولی پائیآ۔ تن مندر رہے نہ بھرم بُھلیکھا، بھانڈا بھرم دینا بھٹائیآ۔ سنگر شبد شبد سنگر سُنو سندیسہ، جو سندھیا سرگھی اِکو رنگ رنگائیآ۔ اِکو مان وڈیائی دیوے اِکو مونڈ مُنڈائے دھاری کیسا، کیس گڑھ دا مالک ہوئے سہائیآ۔ جو ایہتے اوتھے دو جہاناں مالک نر نریشا، نر نرائن اِگم اتھاہیا۔ جس داسُت دلارا

گوبند دس دسمیشا، دہ دشا بھیو چُکائیا۔ اُس دا رُپ اگمآ ویسا، جس نوں سمجھ وچ نہ کوئے سمجھائیا۔ ساچے سنتاں کرے پیتا، ہتکاری اک ہو آئیا۔ آتم برہم دا بن کے نیتا، نرگن زرویر دیا کمائیا۔ سُنو نام سچ سچ سچ سندیسہ، اُسنت دے سُنائیا۔ جس دی اوتار پیغمبر گروآں رکھی ٹیکا، ٹلے مستک دھوڑی خاک خاک رمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر کرتا اگم اتھاپیا۔ جن بھکتو اپنی پوری کرو منسا، من مت دینی گوائیا۔ گرگھ رُپ بنو ہنسا، ہنسا اندر رہے نہ رائیا۔ من ہتکاری مارو کنسا، کاہن اکو اک منائیا۔ جو لہنا دینا دیوے کوٹ سہنسا، سچ پد اپنا اک درسائیا۔ تئیں آتم دھار اُس دی انسا، انتشکرن تجنا کوڑ لوکائیا۔ سچ دا سچ بناؤنا ہنسا، دوسر رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ جو دھرم دی دھار بنائے بتا، گھٹن بھنہنہار اک اکھوائیا۔ دیوے وڈیائی ساچے سنتا، سنت ساجن اپنے رنگ رنگائیا۔ گرگھال توڑے گڑھ ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم آپ پرگٹائیا۔ بودھ اگادھا بنے پنڈتا، بدھی توں پرے کرے پڑھائیا۔ جیہڑا نہ جمانہ مردا، جس مرن وچ کدے نہ آئیا۔ اوہ پیارا بنیا کدے نہ مائی چم دا، چم درشتی سارے دیو تجائیا۔ اوہدا کھیل ویکھو اگم دا، اکھ اگوچر اپنی کار کمائیا۔ رُپ انوپ دتے سری بھگون دا، بھگون اپنا پڑدا آپ چُکائیا۔ پھیر نور تکو اوس نورانے چن دا، جس نوں سورہ چند کوٹن کوٹ سپس جھکائیا۔ جو آد جگاد جگ چو کڑی نت نوت نرگن سرگن سب دے بیڑے بنھ دا، بھنہنہار اک اکھوائیا۔ اوہ مالک خالق وجود پنج تت (تن) دا، گرہ گرہ اپنا بھیو چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا مالک دیا کمائیا۔ جن بھکتو اپنی پوری کرو ونڈ، ونڈنہار دیا کمائیا۔ کلج کوڑی کرپا چھڈو پھنڈ، متا موہ نہ کوئے ہلکائیا۔ آتم پر ماتم مانو انند، انند انند وچوں پرگٹائیا۔ توں میرا میں تیرا گاؤ چھنڈ، سوہنگ ڈھولا دُھر در گاہیا۔ پاربرہم برہم لاؤ اپنے انگ، انگیکار اک اکھوائیا۔ نام شبد سُنو مردنگ، مرد مردانہ آپ درڑائیا۔ آتم سچ سُنہنجنی کرو پلنگ، گرہ مندر ہووے رُشائیا۔ جھگڑا مکاؤ جیرج اند، اُتج سیتج لیکھا رہے نہ رائیا۔ جگت جہان جاؤ لنگھ، منزل ساچی قدم رکائیا۔ جھگڑا رہے نہ کوئے برہمنڈ، برہمانڈ پڑدا لینا اٹھائیا۔ ملے میل سورے سرنگ، میلنہار دیا کمائیا۔ جس دی صفت کر نہ سکے بتی دند، رسنا جہوانہ کوئے چترائیا۔ اوہ لیکھا جانے ہنگ برہم، پاربرہم اگم اتھاپیا۔ گرگھ بنا کے دُھر دے چن، درگاہ ساچی ہوئے سہائیا۔ ہرکھ سوگ میٹ کے غم، چنتا چکھا وچوں باہر کڈھائیا۔ لیکھے لاوے

پون سواسی دم، دامنگیر آپ ہو جائیا۔ لہنا دینا لیکھا پورا کرے برہم، برہم پار برہم سماںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ڈھر دامالک دیا کماںیا۔ جن بھگتو سنگر شبد دالو پیار، پریم پریتی اک جنائیا۔ ہر دے ہر رکھو کرتار، قادر قدرت دیا کماںیا۔ ایکا روپ تکو پڑکھ نار، نر نرائن سو بھاپاںیا۔ جتھوں اکو نور جوت اجیار، دوجا نظر کوئے نہ آںیا۔ نہ کوئی پیغمبر گر اوتار، تتوت نہ کوئے رکھائیا۔ نہ کوئی شبد ناد ڈھنکار، اچی کوک نہ کوئے درڑائیا۔ ویکھو کھیل سچی سرکار، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا حکم ورتائیا۔ جن بھگت سہیلے ہووو خبردار، سوئی سرتی مات اٹھائیا۔ سنگر شبد داتار، دیاوان دیا کماںیا۔ جگ چوکڑی لہنا دینا دیوے قرض اُتار، مقروض سب دا لیکھا پورا کرائیا۔ ساچی بخش کے دھوڑ چھار، ٹکے مستک خاک رماںیا۔ کرپا کرے اگم اپار، الکھ اگوچر ہوئے سہائیا۔ ساچی بخش سیس دستار، سر سر اپنا ہتھ لکائیا۔ مانس جنم دیوے سوار، اگے لیکھا رہے نہ رائیا۔ چتر گپت رائے دھرم نیز اکھ نہ سکے اٹھال، دُور ڈراڈا سیس جھکائیا۔ ناتا توڑ کے کال مہاکال، دین دیاں ہوئے سہائیا۔ ایٹھے اوتھے دو جہاناں سری بھگوانا کرے پرتپال، پرتپالک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ سچھنڈ دوارا بخش سچی دھرمسال، دھرم دوارا اک جنائیا۔ جتھے دیپک جوتی جگے بے مثال، جس دی مسل نہ کوئے بناںیا۔ جس دا چار جگ دے شاستر دین احوال، صفتاں والے ڈھولے گائیا۔ سو بھگتاں حل کرے سوال، سواںی خالی رہن کوئے نہ پائیا۔ لکھ چوراسی وچوں بھال، ہر جو اپنے رنگ رنگائیا۔ سنگر شبد بنا دلال، وچولا وچلا بھو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت جن بھگتاں کرے ہت، مت متر میت ایکنکار اک اکھوائیا۔

★ ۲۰ بھادروں شہنشاہی سمت ے کپور سنگھ دے گرہ موگا شہر ضلع فروزپور ★

نارد کہے گر اوتار پیغمبر اٹھو، نرگن دھار بل پرگٹائیا۔ اپنیاں سکھاں مریداں اُتے مرشد ہو کے تھو، مہربان روپ وکھائیا۔ لکے رہو مول نہ گٹھو، سچھنڈ ساچے لو انگڑائیا۔ کلج کوڑے پائی لٹو، لٹیرا بنیا تھاواں تھانیا۔ کسے دی سہنجنی ہوئے مول نہ رتو، رتڑی ہر نام کا کوئے مہکائیا۔ پڑکھ اکال

کولوں سارے بچھو، جو پیشتر پیشین گوئیاں آئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے پر بھو میں تیری سرشٹی درشٹی تکی، اشٹ اوتار پیغمبر گر دھیان لگائیا۔ مانو مانس مانکھ منزل چڑھے کوئے (نہ حق)، حقیقت دے مالک تیرا حق سمجھ کوئے نہ پائیا۔ سب دا انتر ہو یا شکی، من واسنا کوڑ ہلاکائیا۔ کسے دے اندر نام رہیا نہ رتی، رتن امولک ہیرا روپ نہ کوئے دکھائیا۔ تیتوں گاوندے رسنا جہوا دند بتی، ہر دے اندر سکے نہ کوئے وسائیا۔ دروہی تیری سمجھ آئی نہ راگ چھٹی، چھتر دھاری کوٹن بیٹھے سیس جھکائیا۔ کلجگ کوڑ گڑیاری ہوئی متی، گرمت دین ذنی گئے بھلائییا۔ پُرکھ اکال دین دیال تیرا درس پائے کوئے نہ کملاپتی، پت پر میشور تیتوں ملن کوئے نہ آئییا۔ میں جدھر تکاں نو کھنڈ ست دیپ جگت شاستراں لگی ہئی، سودا اکھر تیرا نام وکائیا۔ ساچی کھٹی کسے نہ کھٹی، کھکا مٹے نہ کوڑ لوکائیا۔ مہربان محبوب تیرے نام کلے دی پڑھے کوئے نہ پیٹی، نراکھر سمجھ نہ کوئے سمجھائیا۔ گرہ مندر کایا جوت جگے نہ لٹ لٹی، ناد دھن شبد نہ کوئے شنوائیا۔ میں واسطہ پاواں جوڑ کے ہتھیں، ہتھیلی ہتھیلی نال ملاییا۔ کلجگ انتم دین ذنی دی واسنا ویکھ اکھٹی، ہر گھٹ انتر دھیان لگائیا۔ بھاگ لگانہ دے کسے کایا مٹی، گھر وچ گھر ہوئے نہ کوئے رُشنائیا۔ سرت شبد ڈور سب دی گئی کٹی، ملے میل نہ دھر دے ماہیا۔ توں صاحب پُرکھ سمر تھی، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ نارد کہے کوڑی سرشٹی دے متھی، متھن کر جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ نارد کہے اوتار پیغمبر گر ویکھو کھیل اکھاں، بن نیر لوجن نین اکھ اٹھائیا۔ تہاڈا سکھ مُرید رہیا کوئے نہ سکھا، سگلا سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ امرت ملے نہ کسے رسا، نبھر جھرنانہ کوئے جھرائیا۔ منو آ من نہ ہوئے وسا، متا کوڑ نہ کوئے مٹائیا۔ ساچا مارگ کسے نہ دسا، دین مذہب توں باہر کرے نہ کوئے پڑھائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم صفت صلاح کرے نہ جسا، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی سارے گائیا۔ صدی چوڑھویں ویکھ میں کھڑ کھڑا کے ہسا، ہستی تک تیری بے پرواہیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ چار کُنٹ دہ دشانسا، زمیں اسمان دو جہان پھول پھولاییا۔ جدھر تکاں کلجگ رین اندھیری دے مساء، جوتی نوری چند نہ کوئے چکائیا۔ تن ویس ویکھیا دھوتی تہمت کچھا، ست سچ رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ چوڑاسی وچوں بن تیری کرپا بھگت بنے کوئے نہ بچے، بھگوان تیرے وچ سائیا۔ سب دا کایا ماٹی بھانڈا

کچا، نوست کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ نارد کہے پُرکھ اکال میں دیکھے اوتار پیغمبر گرو پھر دے، سبجک تریتا دواپر کلج اپنا پنندھ مکایا۔ تیرا راہ تکرے نرگن دھار وچھنے چر دے، جگ جگ اپنی آس ودھایا۔ اسیں کھیل دیکھنے اُس اگئی پر دے، جو پت پر میسور شہنشاہیا۔ جس بھگتاں صاف کرنے ہر دے، کلج کوڑی کرپا کرمت میل دھوایا۔ شبد بھنڈارے بخشنے مہر دے، مہربان محبوب اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر دا حکم اک ورتایا۔ پُرکھ اکال کہے سُن نارد مُنی، منیشتر دیاں جنایا۔ کلج انتم رہیا کوئے نہ گئی، اوگن کوڑ بھری لوکایا۔ سب دی پکار رہیا سنی، انسنت کرتا ڈھر درگاہیا۔ کوٹاں وچوں سنت سہیلے رہیا چنی، انگنتاں وچوں اپنی گنت گنایا۔ جنہاں اندر دیوے نام دی ڈھنی، ڈھن آتمک راگ سنایا۔ بھاگ لگا کے کایا کئی، گل مالک ہوئے سہایا۔ جیہڑی آتما نام شبد ترازو اتے تلی، تلبا بیڑا اور نہ کوئے رکھایا۔ اوہ لوک مات رہے نہ بھلی، ابھل اپنے وچ سمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک دیا کمایا۔ اوتار پیغمبر گر کہن نارد تیرا سُنیا سندیس، دو جہاناں دیکھ دکھایا۔ انتم لیکھا دیکھ دس دسمیش، جو دہ دشا گیا جنایا۔ جس دا سمجھے کوئے نہ لیکھ، بدھی پردہ نہ کوئے اٹھایا۔ اوہ سب دی بدلن والا ریکھ، رکھیاں نیاں کرے صفایا۔ وس کے سمبل دیس، ساڈھے تن ہتھ سوبھا پانیا۔ جھگڑا میٹے اولیئے ملا شیخ، مسازکاں لیکھا دے مکایا۔ کھیل کرے نیتن نیت، نت نوت اپنا حکم ورتایا۔ جن بھگتاں انتر آتم کھولے بھیت، انجھو درشتی وچ جنایا۔ جو سے بچھنڈ ساچے دیس، درگاہ ساچی سوبھا پانیا۔ اوہ لیکھا جانے آد جگاد جگ چوکڑی ہمیش، ہمساجن نورِ اِلاہیا۔ جس نوں صوفیاں کہا درویش، سندیسہ کلماں وچ درڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوایا۔ نارد کہے اوتار پیغمبر گرو دیکھو اپنی کار، کی کرنی کار کمایا۔ کی سندیسہ دے کے آئے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری شبد جنایا۔ کی بھوکھتاں وچ آئے اچار، پیشین گوئیاں پیشتر جگت جنایا۔ نرگن دھار سارے کرو وچار، بنا رسنا توں وچر کے دیو سنایا۔ کی کھیل کرے کرتار، ہر کرتا ڈھر درگاہیا۔ تینی اوتار ہوو ہوشیار، اپنی آپ لو انگڑایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد ہونا خبردار، بے خبراں خبر دیو جنایا۔ دس گرو پاؤ سار، کی مہاسار تھی اپنی کھیل کھلایا۔ سارے اکٹھے

ہو کے بولو اک جیکار، تُوں ہی تُوں ہی راگ الایا۔ کی سندیسہ دیوے ایکنکار، اک اِکلا واحد نورِ الہیہا۔ جس دے سنجگ تریتا دواپر کلجگ بنے تئیں
 برخوردار، برخورداری وچ اپنی سیو کمائییا۔ نام شبد کلمے آئے اُچار، اکھر کاغذ قلم شاہی جوڑ جڑائییا۔ تِس دا بھیو دسونال پیار، پرا پسنتی مدھم بیکھری توں
 باہر دینا جنائییا۔ کیوں سرشی کائنات آئی ہار، چار ورن اٹھاراں برن رہے گر لائییا۔ کیوں دیناں مذہباں اُدی چھار، ست دھرم وچ نہ کوئے سائییا۔ کیوں
 چیلے گر ہوئے غدار، مرید مُرشد بیٹھے مکھ بھوئییا۔ بن اکھراں توں اپنی سچ دسوگفتار، کُفت شنید پڑدا اک کھلاییا۔ کیوں دین دُنی بدلی رفتار، رفتہ رفتہ اپنا
 بھیو چُکائییا۔ سارے اِکو وار کہن لکار، اُچی کوک کوک جنائییا۔ کلجگ آئی انتم وار، انتشکرن بدلایا کوڑ لوکائییا۔ اوتار پیغمبر گر کرن نمسکار، ڈنڈاوت بندنا
 سجدیاں وچ سیس جھکائییا۔ کلجگ انت سیری بھگونت کل کلکی لئے اوتار، نہہکنک امام اِماما ویس وٹائییا۔ جس دا لیکھ کوئے کاتب لکھ سکیا نہ بن لکھار، انت
 کہن کوئے نہ پائییا۔ سو سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی نارد کہے سب دی پاوے سار، مہاسار تھی اک اکھوئییا۔ جگت سہیلے ساچے سنتاں لئے اُبھار،
 صوفیاں اپنا رنگ رنگائییا۔ کارج سدھ کرے جگت وچ دوار، دوار ہی اپنی دیا کمائییا۔ مہربان محبوب آپ نرنکار، نرنکار اک اکھوئییا۔ ساچے بھگتاں سدا
 تیج جائے سوار، سوار تھ اپنا نہ کوئے رکھائییا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں
 بھگوان، سر ہتھ دھرے کپور سنگھ براڑ، اقرار پورب توڑ نبھائییا۔

★ ۲۳ بھادروں شہنشاہی سمت ے اٹارسی شہر مدھ پردیش، بھگت سنگھ، ہر دت سنگھ، جسونت سنگھ، سُرندر سنگھ، جوگندر سنگھ، چمن لال، پٹولا بائی، ٹوپن
 رام، گرگھ سنگھ پنڈ کلا ضلع امرتسر، مہا سنگھ جبل پُر، شنگارا سنگھ بڑودا، منگل سنگھ، جوگندر سنگھ، سروپ سنگھ بھوپال، سنت سنگھ اُجین ★
 سو پُرکھ نرنجن کہے میرا کھیل اپارا، اگم اگادھ بھیو کوئے نہ پائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن کہے میرا تھم اپارا، آد جگاد جگ چوکڑی اپنے وچوں
 پرگٹائیندا۔ ایکنکار کہے میں کرنی کرتا کرنیہارا، اکل کل دھاری اپنی کل ورتائیندا۔ آد نرنجن کہے میں شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچ سرکار، سچ سوامی انترجامی

اک اکھوائیندا۔ ابناشی کرتا کہے میرا لہنا دینا لیکھا دُھر دربارا، درگاہ ساچی اِکو رنگ دکھائیندا۔ سری بھگوان کہے میں رُوپ رنگ توں وساں باہرا، نُور
 نُورانہ ڈگمگائیندا پاربرہم کہے میں اپنا آپ کراں اُجیارا، نرِگن اپنی کل دھرائیندا۔ شبدی شبد دھار کر پسارا، اپنا پڑدا آپ اُٹھائیندا۔ وشن برہما شو دے
 سہارا، سرِسر اپنا ہتھ لکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کھائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن کہے اُتپت کیتا
 نرِگن دھار سُت دُٹھا، شبد شبدی دھار پرگٹائیا۔ حکم حکم دادس اِصولا، اصل اصل وچوں سمجھائیا۔ پنا دھوڑ توں لا کے مستک دھولا، پنا چرن توں چرن
 دتا چھہائیا۔ مالک دس کنت کنٹولا، بھگوان دتی مان وڈیائیا۔ بن پون توں دے کے جھولا، سچ دوار دتا جھلایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ چکائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن کہے شبدی شبد سُت دُلا، بن جننی لیا پرگٹائیا۔ گرہ دس اِگم اپارا، الکھ اگوچر دتی وڈیائیا۔
 ست سچ دے سہارا، در اِکو اک درسائیا۔ جوتی نُور نُور چنتکارا، سچ سرُوپ پتاماٹیا۔ آدانت کرے پیارا، مہربان محبوب اِک ہو آتیا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ اِک اینکار کہے سُت دُلا کیتا پرگٹ، پرگنا اپنا لیا جناٹیا۔ جو اِکو اِک رہیارت، اِک
 اِکو وچ سائیا۔ اِکو گرہ ونج کرا کے ہٹ، اِکو دست دست دکھائیا۔ اِکو میل پُرکھ سمرتھ، سوامی اپنا جوڑ بڑائیا۔ اپنی دات دی اِگمی وتھ، دست اِکو اِک
 ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ چکائیا۔ آد نرنجن کہے سنگر شبد کیتا اُتپت، اتم اپنی دیا کھائیا۔ ہڈ
 ماس ناڑی نہ کوئی رت، بوند رکت نہ رنگ رنگائیا۔ اِکو رُوپ پرگٹا کے ست، ست ست وچ سائیا۔ ست سرُوپ دے کے برہم مت و دیا اِگم دتی جناٹیا۔
 سچھنڈ دوارے جانا وس، دُوجا گرہ نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ اِک رنگائیا۔ ابناشی کرتا
 کہے سنگر شبد دُلا اُٹھیا، نرِگن دھار لے انگرائیا۔ پُرکھ اکالا ایکا ٹٹھیا، دین دایلا ہویا سہائیا۔ سچ چرنودک پیایا گھٹیا، آدانت دی ترسنا دتی مٹائیا۔ سچھنڈ
 دوار سہائی رُتیا، رُتھی اپنے نال مہکائیا۔ پیار نال کہا میرے دُلا رے پتیا، پتا پوت خوشی بناٹیا۔ تیرا لیکھنا ل ابناشی اپتیا، چیتن اِکو گھر جناٹیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر دیونہارا دُھر دا ور، سچھنڈ نو اسی اپنا حکم سنائیا۔ سری بھگوان کہے سُت دُلا شبدی ننھا بچہ، بچپن سمجھ کسے نہ آتیا۔ جس دا

رُوپ آد جگادی سچا، ست سچ وچ سمائیا۔ جس دانور نور وچ رچا، رچنا اور نہ کوئے درسا ئیا۔ لیکھا دسے نہ بھانڈا کچا، گھٹن بھٹنہار ونڈ نہ کوئے ونڈا ئیا۔
 ایکا دھار بنا کے تتا، تتوت دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ اپنا پیار بخش کے ساچی ستا، ست ست وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ڈھر دا ہر، ڈھر مالک بے پرواہیا۔ پاربرہم کہے ست ڈلارا شبد بنایا آپ، اپنی دیا کمائیا۔ آپ اپنا دس کے جاپ، اپنے رنگ رنگائیا۔ اپنا آپ وکھا
 پرتاپ، وڈ وڈا دئے درڑائیا۔ مہربان ہو کے سر رکھے ہاتھ، بن ہتھھاں ہتھ کائیا۔ زرگن زرگن دسی گاتھ، اگم کیتی پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ سنگر شبد شبدی دھار گیا جھک، ست دوارے سیس نوائیا۔ پُرکھ اکال کہا ست ڈلارے
 ست، سچ تیری وڈیائیا۔ تُوں اکو پڑھنی تک، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ دوسر دھار نہ بدلے رخ، جگت دھار نہ کوئے جنائیا۔ تُوں جنیوں جوتی دھار
 دی لکھ، تتاں والی کوئے نہ مائیا۔ گر بھ ہونا نہیں اُٹا رُکھ، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ تیرا کھیل کرنا پنچ تت کا یا وچ منگھ، پاربرہم پر بھ اپنا حکم ورتائیا۔
 تن وجود ماٹی خاک کھیل کرنا ادبھت، انھو اپنا حکم چلا ئیا۔ زرگن دھار رہنا لُک، سرگن اپنا کھیل وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ڈھر دا ور، بھيو ابھیدا آپ کھلا ئیا۔ پُرکھ اکال کہا ست ڈلارے رہنا خبردار، بے خبراں خبر جنائیا۔ ست سچ دی تینوں بخشاں اک دستار، دست نال
 سیس نہ کوئے بندھائیا۔ اس نال سدا رہے میرا پیار، پیار مُجبت رُوپ بدلایا۔ میرے نام شبد دی دُھن رہے گُفتار، گُفت شُنید حکم سنا ئیا۔ بنیا رہنا
 سیوادار، جگ جگ اپنی سیو کمائیا۔ میں پاؤندار ہواں سار، مہاسار تھی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ سنگر شبد کہا (تیرے) چرن کول نمسکار، نیوں نیوں لاگا پائیا۔
 میں کیہڑے وساں گھر بار، لوک مات دینا سمجھائیا۔ کون مٹر بناواں یار، سجن کون سنگ رکھائیا۔ کس دا درس کراں دیدار، ستمگھ ہو کے کھوج کھوجائیا۔
 ابناشی کرتے سندیسہ دتا اپنی دھار، بن رسنا جہوا آپ درڑائیا۔ جس ویلے لکھ چوراسی دتا پسر پسا، اندج جیرج اُتج سیتج تیری جھولی پائیا۔ مانس مانو مانگھ
 لئیں اُبھار، لوک مات دیواں مان وڈیائیا۔ زرگن نور جوت کر اُجیار، آتم برہم سرب درسا ئیا۔ شبدی ناد تیری دُھنکار، اپنا نام دیاں پرگٹائیا۔ رُوپ دس
 جگت سنسار، کھیل کراواں چائیں چائیا۔ لیکھا بنا پینمبر گر اوتار، اوتر اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،

سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی بھيو ابھیدا آپ گھلایا۔ پُرکھ اکال کہا سنگر شبد میری دھار ویکھ لے جگت، جگ جیون داتا ہو کے دیاں درڑایا۔ تیرے میت بناواں اپنے بھگت، بھگوان ہو کے هوواں سہایا۔ اوہناں لیکھے لاواں بوند رکت، تن وجود اپنی جھولی پانیا۔ تیرے پیار دی بخش کے شکت، شخصیت دیاں دکھایا۔ تُوں لیکھا لاؤنا ویکھنا فقط، فقرے اِکے وِچ درڑایا۔ اوہ سہاون اُپر دھرت، دھرنی دھول دھول وے ودھایا۔ میں دیکھاں اوہناں پرت، پت پریشور ہو کے کھوج کھوجایا۔ سنگر شبد کہا کی لیکھا جانیں اُپر عرش، عرشی پریتم دے درڑایا۔ کی پردہ (کھولیں) اُپر فرش، زمیں زماں لیکھ چکایا۔ پُرکھ اکال کہا جوتی دھار دیواں درس، زرگن نور کر رُشایا۔ جنم جنم دی میٹاں حرص، ہوس اگلی دیاں گویا۔ مہربان ہو کے کراں ترس، سر سر اپنا ہتھ رکھایا۔ پر یاد کر لے سنگر شبد، جس ویلے انتم گلج سمت شہنشاہی دا ہونا ستواں برس، برسی دھرم دھار منایا۔ غریب نمائیاں ونڈاں درد، دردیاں اپنے لیکھے پانیا۔ جگت شرع چھری جنہاں پوہ نہ سکے کرد، قاتل مشول دا ڈیرہ ڈھایا۔ تیری منظور کراں عرض، آرزو لیکھے وِچ رکھایا۔ اپنا پورا کراں فرض، زرگن دھار هوواں سہایا۔ جگت ترسنا ہووے کوئی نہ غرض، غرضیکہ سب دا لہنا دیاں چکایا۔ نو نو چار دا پچھلا مول چکاواں قرض، مقروض ہو کے ویکھ دکھایا۔ یودھا سوریر بن مردانہ مرد، مدد کراں تھاؤں تھانیا۔ جگت ویکھ اندھیرا گرد، اندھ اگیان دیاں مٹایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا پور کرایا۔ سنگر شبد کہا میرے زرنکار، زرویر تیری سرنایا۔ میں بن ہتھاں کراں نمسکار، نو نو لاگاں پانیا۔ تیرا کھیل ہووے وِچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری سیو کمایا۔ جگ چوکڑی بیتن آپو اپنی وار، وارتا اوتار پیغمبر گرو گدیو گایا۔ تیری صفت دا ہووے اظہار، مہما اگم اتھایا۔ تیرا بھگتاں ہووے پیار، پریمی پریتم اک اھوایا۔ میں تیری چرن دھوڑی لاواں چھار، مستک کاکا رمانیا۔ سچکھنڈ نواسی بیننتی دیواں گزار، گزارش وِچ حال سنایا۔ جس ویلے جگ چوکڑی بیتے نو نو چار، سبجگ تیرتا دوپر گلج اپنا پنڈھ مکایا۔ چاروں کُنٹ ہونا دھواں دھار، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ سہانتا کرے نہ کوئے پیغمبر گرو اوتار، چار جگ دے شاستر بیٹھن مکھ چھپایا۔ سپس دستار نہ دے کسے سکدار، شاہ پاتشاہ روون مارن دھایا۔ نام ست ہووے ہاہاکار، اگنی تت نہ کوئے بھجایا۔ اُس ویلے کرپا کریں آپ کرتار، قدرت دے مالک دیا کمایا۔ لکھ چوراہی وچوں

جن بھگتاں کریں سنبھال، سمبل بہہ کے اپنا کھیل کھلایا۔ کوجھیاں کملیاں پاویں سار، مہاسار تھی بھجنا واہو داہیا۔ سب دی پیچ دیویں سوار، جو جن بیٹھن تیری اوٹ تکایا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے پروردگار بننا سانجھیا، بیتھار تھ اپنی دیا کمایا۔ سنگر شبد کہے اوہناں دے سر بھسیں دستار، جنہاں دا سیس جگدیش اپنے لیکھے لایا۔ پھیر جنم لینا پئے نہ دوجی وار، چوراسی پھاسی دینی کٹایا۔ وساونا بچھنڈ سچے دربار، درگاہ ساچی اپنے وچ ملایا۔ میری آد انت انت آد سنگر شبد کہے سدا سد نمسکار، ڈنڈاوت بندنا وچ سیس جھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت نرگن نرور تیرا انت نہ پاروار، پاربرہم پت پر میثور پرم پُرکھ پر ماتم تیری بے پرواہیا۔

☆ پہلی آسوشہنشاہی سمت ے ہر بھگت دوار جیٹھووال رات نوں ضلع امرتسر ☆

عزرائیل جبرائیل میکائیل اسرائیل رہے جھک، بن سر سجدہ سیس جھکایا۔ پروردگار سانجھے یار تیرے درتے آکے گئے رُک، رُتہ ویکھ چائیں چانیا۔ نورِ الہی جلوہ گر تیرے کلمے دی اکونک، جو تخم تاثیر دے بدلایا۔ اسیں پھر کے نو کھنڈ پر تھی ست دیپ چار کُنٹ، گلی کوچا دھیان لگایا۔ دھرنی دھرت دھول اُتے پی لٹ، کلج لٹیرا بنیا تھاواں تھانیا۔ دینا مذہباں تکی پھٹ، کلمہ کائنات کم کسے نہ آیا۔ رُوح بُت ناتا رہیا ٹٹ، اللہ ہو انا ہو جوڑ نہ کوئے جڑایا۔ محبوب تیری (مُحبت) محض گئی چھٹ، ساچا سنگ نہ کوئے بنایا۔ تیری دھار تیتھوں گئی رُٹھ، رُسیاں نہ کوئے منایا۔ بن تن وجود نورِ الہی ہو کے اُٹھ، عالمین اپنی دیا کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر صاحب تیری سرنا یا۔ چارے کہن نرگن دھار تیرے فرشتے بن اکھراں ہتھ اٹھایا۔ نبی رسول سانوں سارے دسدے، پیغمبر ویکھ دکھایا۔ مالک خالق کی لیکھے دیئے اک اک دے، اک اکلے واحد تیری بے پرواہیا۔ محمد دے کلمے وچ من کسے نہ ٹکدے، اسم اعظم نہ کوئے جنایا۔ شرع دے جھگڑے ویکھے نت دے، شریعت گھر گھر کرے لڑایا۔ کائنات تیرے صفتاں والے اکھر وکدے، الف یے ہٹاں وچ بھوایا۔ دروہی اسیں سارے تیرے کول پٹدے، اُچی کوک سنایا۔

جھگڑے دیکھے پتھر اٹ دے، مندر مسیت رہے گر لائیا۔ پینڈے منزل مکے نہ کسے سوا گٹھ دے، کُنڈی کھڑکی بجر کپاٹ نہ کوئے کھلایا۔ مانس جنم مول نہ جتدے، پنج وکار ہوئے ہلکایا۔ ملا شیخ مسانک ست سرپ مول نہ دسدے، انا الحق نعرہ کوئے نہ لایا۔ کی کھیل تیرے نورِ الٰہی پت دے، پت پر میثور دے جنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے آس رکھایا۔ چارے کہن اسیں ہوئے حاضر، حضراتاں دے حضرت سیس نوائیا۔ تیرا تکیا کلمے دا محمد تاجر، تجربیاں وچ دیکھ وکھایا۔ بہڑی سانوں نظر آیا سیس تیغ بہادر، وچ رہیا جنایا۔ جس دا نور ہو یا اُجاگر، گو بند سورا بے پروا ہیا۔ جس نوں کہندے والا بازن، بازی سب دی دے اُٹایا۔ میل ملا کے شاہو بھوپ راجن، شہنشاہ اپنا رنگ رنگایا۔ ویس وٹا کے دیس ماجھن، مجلس بھگتاں سنگ رکھایا۔ شبدی شبد مار آوازن، چو داں طبق رہیا ہلایا۔ دُھن شبد دیوے نادن، ناد انادی آپ جنایا۔ جھگڑا مٹے ملا شیخ قاضن، شرع شرع نال ٹکرایا۔ سب دا لیکھا آیا واچن، بن اکھراں حرف حروف پھول پھولایا۔ جس نوں تکن پر تھمی آکاشن، گگن لگنتر دھیان لگایا۔ سو لیکھا جانے ہر گھٹ رکھے واسن، واسطہ اپنے نال پرگٹایا۔ اُس نے بھيو کھولنا باطن، ظاہر ظہور کرے رُشانیا۔ پروردگار اسیں حاضر ہوئے پہلی اسو راتن، رُتزی تیرے نال مہکایا۔ جگت شرع توڑیا ناتن، ناتواں ناتے دتے گوائیا۔ تیرا جلوہ تک پرکاشن، پرم پُرکھ تیری سرنا یا۔ تیرا حُجرہ سچ محبوب اگم محرابن، مینار اگم اتھاہیا۔ جتھے جھگڑا نہیں دو دو آبن، آب حیات ملے چائیں چائیا۔ لیکھا رہے نہ مکہ کعبن، کعبیاں پرے درڑایا۔ نرگن دھار نرگن نرگن روپ ارادھن، رسنا جہوانہ کوئے چترایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ جبرائیل کہے عزرائیل اٹھ میرے استاد، اُستت ساچی دے جنایا۔ اسرافیل تیرے آوے بعد، باغبان ازاں نال جنایا۔ میکائیل وجائے ناد دُھن اگم شنوایا۔ چو داں طبقات دتے فریاد، سندیسہ دیوے چائیں چائیا۔ نوری اللہ اوہ تک محمد نال عیسیٰ کہے گاڈ، گائیڈ نظر کوئے نہ آیا۔ تیرے شبد دی اگمی اکو راڈ، نرگن نور دو جہان رہی ڈرایا۔ توں مالک خالق پرتپالک نورِ الٰہی واحد، وعہدے سب دے پور کرایا۔ صدی چو دھویں سُننی اک فریاد، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ تیرے کلمے دا کرے کوئے نہ واعظ، آواز حق نہ کوئے سنایا۔ ملا شیخ کھلے کسے نہ راز، رازق رزق رحیم تیرا نور نظر کسے نہ آیا۔

اٹھ کے تکم نہ آئی پنج وقت نماز، پنچاں کرے نہ کوئے صفایا۔ تیرے نورِ داکسے نہ کوئے آغاز، اکل کل دھاری کی تیری بے پرواہیا۔ سوئی سُرَت سکے مول نہ جاگ، جاگرت جوت نہ کوئے رُشائیا۔ پیغمبر دے سکے نہ کوئے جواب، جواب طلبی وچ سارے سپس نوایا۔ سجدیاں وچ کر تھکے آداب، نو نو لاگن پائیا۔ پروردگار سانوں دس اوہ اگمی کتاب، جیہڑی کتب خانیاں وچوں ہتھ کسے نہ آئی۔ جس وچوں اکو تیرے نام دا ہووے لاجھ، لے لباب اور نہ کوئے جنایا۔ وعدہ پورا کر دے جو نانک نال وعدہ کیتا وچ بغداد، بنگلگیر بے نظیر اپنا آپ بنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک ویکھ دکھایا۔ چارے فرشتے کہن اسیں لیکھا دسیئے کی، کہن کچھ نہ پائیا۔ جگت ناتا ٹٹا پتر دھی، پتا پتر نہ سنگ نبھایا۔ گرو چیلہ جھگڑا پیا ساڈھے تن ہتھ سی، من کا منکا نہ کوئے بھوایا۔ امرت جام سکے نہ پی، پیا پریتم تیرا درس کوئے نہ پائیا۔ لیکھا ویکھ بیس اکیسا دیہہ، ویہویں صدی اکھ گھلایا۔ کی عیسیٰ کہہ کے گیا جی، جینوندیاں دتی دھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، درگاہ ساچی پردہ آپ اٹھایا۔ چار فرشتے کہن ساڈی حق سلام، سپس جگدیش جھکایا۔ اک اک دا لیکھا دیئے تمام، طمع کوڑ نہ کوئے رکھایا۔ پروردگار ملا شیخ مسانک سعید کرن حرام، بچیا نظر کوئے نہ آئی۔ مایا ممتاسب نوں کیتا غلام، غربت اندروں باہر نہ کوئے کڈھایا۔ ساچا دسے نہ کایا کعبہ حق مکان، زرگن نور نہ کوئے رُشائیا۔ کی انکڑیاں وچ لایئے میزان، ہندسے ہندسیاں نال ملائی۔ اُمت نبی رسول ہوئی بے ایمان، بیوہ رُپ ہوئی لوکایا۔ من شرع ہوئی شیطان، شریعت نال لڑایا۔ طوبی طوبی ہتھ لایئے کان، کائنات دے مالک سپس جھکایا۔ اسیں بالک تیرے نادان، توں وڈا وڈا وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تڈھ بن دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ پروردگار کہے دکھاؤ لیکھا دُھر، دُھر دیاں درڑایا۔ کیہڑا ناد کیہڑی سُر، کون تال آئے وجایا۔ کیہڑا چیلہ کیہڑا گر، گردیو کون اکھوایا۔ کس گرہ جانا مڑ، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ کس شوہ دریائے جانا رُڑھ، وہن جگت والا وہایا۔ کیہڑی کُنوں آئے مڑ، اپنا پنڈھ مکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھيو ابھیدا آپ گھلایا۔ جبرائیل کہے میں دساں حق نشانی، حضرتاں دے حضرت دیاں جنایا۔ میں تکے شرع والے ایرانی، عبرت وچ میری دھایا۔ میں تکے تیرے کلمے والے بانی، محمد

احمد کھوج کھوجا گیا۔ میں سنیا کلمہ کلامی، اکھراں والی وڈ وڈیا گیا۔ شرع دا بنیا جان جانی، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ صدی چودھویں انتم سب دی دسی جوہ
 بیگانی، مالک نظر کوئے نہ آئی۔ میں سن کے تیرا اگم پیغامی، پیغمبراں دتا درڑا گیا۔ اٹھو ویکھو کھیل شہنشاہ سلطانی، کی اپنا حکم ورتا گیا۔ صدی چودھویں
 انت اخیر بے نظیر دی تلو نشانی، نور نورانہ ڈمگ گیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لیکھا آپ درڑا گیا۔ چارے فرشتے
 کہن ساڈے کول لیکھا تیرا اک محبوب، محبت وچ جنایا۔ جدھر ویکھیا تکی دوتی دوج، دوتیا بھاؤ نہ کوئے چکا گیا۔ ساچی منزل چڑھے نہ کوئے حق مقصود،
 تیرا درس کوئے نہ پایا۔ نظر نہ آئے عرش عروج، عالیشان تیری کرے نہ کوئے شنوایا۔ سارے بچھے مذہباں دی حدود، حد پار نہ کوئے دکھایا۔ میں
 سچ دساں میں جدھر تکاں توں نور الاهی موجود، موجودہ ہو کے اپنا پڑدا لاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر دے
 مالک ہونا آپ سہایا۔ پروردگار کہے میرا حکم یک یقینی، یقیناً دیاں درڑا گیا۔ میرا سجدہ اک آینی، عالمین سپس نوا گیا۔ میں کھیل ویکھاں عرش فرش
 زینی، زمیں جماں کھوج کھوجا گیا۔ صدی چودھویں سب دی بدل دینی تنظیمی، تہذیب دھر دی اک درڑا گیا۔ میرا لیکھا آد جگاد جگ چوڑی قدیمی،
 قدرت دا مالک اپنا حکم ورتا گیا۔ لیکھا رہن نہ دینا ز مدینی، مدعا آتم برہم سب نوں دیاں جنایا۔ میں پردہ لاہواں بھو کھلاواں عالمینی، علم عالم علما کراں
 پڑھایا۔ جگت شرع رہن نہ دیواں تقسیمی، وندن وندن نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک
 اکھوایا۔ فرشتے کہن خود خدا محمد توں لے بچھ، اپنا حکم سنا گیا۔ امت کول کی کچھ، کی دست رہی دکھایا۔ جس کارن لب کٹائی مجھ، مشکل حل نہ کوئے
 کرا گیا۔ صدی چودھویں کیوں بیٹھا ہو کے چپ، چپ چپیتا ڈیرہ لایا۔ اوہ تک اوہ تک ایستے اوتھے اندھیرا گھپ، تیرا نور جوت نہ کوئے رشنا گیا۔ سچ
 پچھیں اوہ ویکھ تیرا گوبند دلارا دلھاسٹ، زرگن نور جوت جوت رشنا گیا۔ جو سب کچھ سب دا رہیالٹ، دو جہاناں بچھے واہو داہیا۔ کلجگ کوڑی کرایا جڑ
 رہیا پٹ، پٹنے والا اپنا ویس وٹا گیا۔ جس دے کول لکھ چوراسی وچوں بھگت سہیلے اک مٹھ، مٹھی اپنی وچ ٹکا گیا۔ کر پرکاش نزل جوت، جوتی جاتا
 ڈمگ گیا۔ جھگڑا میٹے ورن گوت، نیچاں اوجاں اکورنگ رنگا گیا۔ لیکھا رہن نہ دیوے دین مذہب ورن گوت، گوتم دا لیکھا جھولی پایا۔ گرگھ اندروں کھول

کے انتر نرنتر سوت، سوئی سرتی لئے اٹھائیا۔ شبد شبد لگائے چوٹ، چوٹی چڑھ کے ویکھ دکھائیا۔ جس دا لیکھا جان نہ سکن کوٹن کوٹی کوٹ، کوٹ کوٹاں بھيو کوئے نہ پائیا۔ اوہ ویس وٹائے ایک اکو بہت، بہتا بھيو اپنا آپ جنائیا۔ جہنے جھگڑا میٹنا چوڈاں لوک، چوڈاں طبق کرے صفائیا۔ دو جہان مرد مردان، نام ندھانا اک سنائے سلوک، توں میرا میں تیرا راک الایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در بیٹھے سیس نوایا۔ چارے کہن اٹھ محمد کریئے صلاح، صفا ویکھ جگت لوکائیا۔ بیڑا دا کہیڑا بنے ملاح، کون کندھ رکائیا۔ چارے یار ویکھ گواہ، شہادت کی بھگتائیا۔ صدی چوڈھویں اتم گیا آ، آہ بھر کے دیئے سنائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول اُتے ویکھ تھان، مکہ کعبہ مدینہ مدعا پھول پھولائیا۔ کسے گرہ نہ ہووے واہ واہ، ہاہا کار کرے لوکائیا۔ جھگڑا پیا تھل اسگاہ، جنگل جوہ اُجاڑ روون مارن دھائیا۔ پیار رہیا نہ پتر ماں، پتا پوت نہ سنگ رکھائیا۔ کلجک جیو ہنس بنے کاں، بدھی کاگ وانگ گرائیا۔ جے سچ پچھیں کسے نے سور کھادھا کسے نے کھادھی گاں، دھرم دا پوت نظر کوئے نہ آئیا۔ پیر پیغمبر گر اوتار کسے نہ پکڑے بانہہ، آگے ہو نہ کوئے چھڈائیا۔ پُرکھ اکلا دین دیا لا سچ سندیسہ اینکارا رہیا سنا، اک اکلا دھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، بھيو ابھیدا اچھل اچھیدا آپ گھلائیا۔ چارے کہن ساڈی طوبی، طوبی طوبی وچ دھائیا۔ صدی چوڈھویں رس سب نے بھوگا، بھوگی بھسمر روپ نہ کوئے بنائیا۔ دین دنی دا ویکھیا ابھیاں یوگا، جگتی جگت نہ کوئے درڑائیا۔ ہوئے ودھیا گھر گھر روگا، ہنگتا گڑھ نہ کوئے تڑائیا۔ نہ کوئی میٹے ہرکھ سوگا، چنتا چکھا رہی جلائی۔ پھری دھائی لوک چوڈاں، چوڈاں طبق روون مارن دھائیا۔ بھری کسے پیغمبر دا رہنا نہیں کوئی عہدا، وحدے سب دے پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک ورتائیا۔ چارے کہن کچھ لیکھ دتے پر بھ اسو، اصل اپنا دھیان لگائیا۔ کی اوٹ رکھائی مسیح یسو، یدپ اپنا راہ تکائیا۔ موسیٰ کیہڑی دھار نسو، جس دی نسل نظر کسے نہ آئیا۔ گوہند کیہڑا تیر نشانہ کسو، قسم کھا کے پئے دھائیا۔ کرشن کیہڑی دھار جڑ پو، رام اپنا تیر نشان لگائیا۔ وید ویاسا جو لیکھا لکھیا بن کے کھو، اک لکھ اٹھاراں ہزار سلوک پُران اٹھاراں لکھائیا۔ باون کیہڑی دھار اپنی کار ٹپو، وعدہ بل دا پور کرائیا۔ سپتس رکھ کیہڑی کھیل رچو، رچنا پر بھ دئے جنائیا۔ شکر چارے کنٹ ویکھ ہسو، جٹا جوٹ اکھ گھلائیا۔ برہما

خوشیاں دے وِچ ٹپو، برہم لیکھا پورا کرے گوسانیا۔ وِشن بھنڈارا کس دی جھولی گھٹو، دست اک ورتانیا۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا ایکنکار پروردگار سانجھا یار
 کیہڑا حکم سندیسہ دسو، وہ دِشا آپ جنانیا۔ امرت جھرنا کیہڑی دھاروں رسو، رستہ دے اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دا حکم اک ورتانیا۔ اَسو کہے سُنو پیر پیغمبر سنگ فرشتے چار، یار یارانہ دُھر دا دیاں دِرٹانیا۔ جو نرگن نرُویر رُپ نرکار، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جو
 نِت نوت کھیل کرے وِچ سنسار، نرکار ساکار اپنا رُپ بدلانیا۔ جس دانام کلمہ سارے گئے اچار، رسنا جہوا صفت صلاحیا۔ چرن دھوڑی منگدے گئے
 چھار، مستک ٹکے خاک رمانیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دِیالا کھجگ انتم سب دی پاوے سار، مہاسار تھی اپنا ویس وٹانیا۔ جو منزل بمنزل لیکھا جانے اپنی دھار،
 دھرنی دھرت دھول کھیلے کھیل اگم اتھاپیا۔ سو سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی جوتی جوت کر اُجیار، دو جہاناں نوجوانا مرد مردانہ کرے رُشانیا۔
 پاربرہم پت پر میثور سب دی پاوے سار، بھيو اچھیدا اچھل اچھیدا اپنا آپ کھلانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پڑدا
 آپ چُکانیا۔ اَسو پَسو کہے میں دِشاں پر بھو دی اُسنت، جو نندیا وِچ کدے نہ آئیا۔ جس نوں گاؤندے چار جگ دے پُستک، اکھراں نال اکھر وڈیانیا۔ اوہ
 اِکو صاحب سُلطانا دو جہاناں بنے مُرشد، مُرید لکھ چوڑاسی لئے بنانیا۔ صدی چوڑھویں سب دے نالوں لے کے فرصت، وہلا ہو کے اپنا حکم ورتانیا۔
 اوہدے اِکو نام کلمے دی ہووے اُلفت، دوجی اور نہ کوئے پڑھانیا۔ دین دُنی اندر رہن نہ دیوے غفلت، گُفت شنید اپنی کار کمانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دامالک پردہ آپ چُکانیا۔ اَسو کہے فرشتے چار مُریدو، مُدّت دے وِچھڑو ویکھونین اُٹھانیا۔ نرگن نور کرو
 دیدو، دیدا دانستہ نظری آئیا۔ جس نوں کہندے مہربان مہبان بیدو، بی خیریا اللہ الہ نور الہیا۔ اوہ غفلت سب دی کھولے نیندو، آلس رہن کوئے نہ
 پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دامالک دیا کمانیا۔ چار فرشتے کہن مَززلا جل ازلی اعلیٰ نزو مہزے ذقا
 نوری اللہ، اللہ بے پرواہیا۔ کوئے کزد، عرشاں زہد، زمینے جگد بہشتے اود، دوزخے جند، ظاہر ظہور نور نورانہ نظری آئیا۔ قُطبے کلی، رحمتے زلیہ،
 شاعرے ازیں، دائرے وسیع، محمدے رویہ، اہمدے تبیہ، طبیب طبی طبیعت دا اِکو اک اکھوانیا۔ جس دا وعدہ وضع، کفنے نفی، دفنے رویہ، آدانت

سری بھگونت اپنی کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سچ وچوں پرگٹایا۔ اسو کہے فرشتو کس دی کرو تشریح، تشبیہ نال جنایا۔ کی صفت کرے زبیں، زبان نال وڈیایا۔ سچ دسو کیہڑی دھار وہنی نبی نو، ہو بہو بھو دیو کھلایا۔ تہاڑی کیہڑی ہونی جوہ، کون دوارے سو بھاپایا۔ سچ دسو امت نبیاں دی کس دا پاک ہو یا رو، پت پت پت کون اکھوایا۔ کس بدھ صدی چو دھویں اتتم ہونا شروع، شرع دا جھگڑا رہے نہ رایا۔ کس بدھ ونجھ مہانا بیڑا رڑھو، نیا نوکا پار نہ کوئے لنگھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ نر نریشا نر ہر اک جنایا۔ اسو کہے میں آیا لوک ماتی، ماتر بھومی دیاں درڑایا۔ میری سہنجنی ہووے راتی، رڑی پر بھ دے نال مہکایا۔ جس نے جھگڑا میٹنا کاغذاتی، کاغذ قلم شاہی دے گواہیا۔ اوہدا کھیل ہونا اتفاقیہ، اتفاقیا اپنا حکم ورتایا۔ شبد گھوڑے اسو چڑھے راک، دو جہاناں بھجے واہو داہیا۔ لکھ چوڑا سی جام پیائے بن کے ساتی، سچ صراحی نام ہتھ اٹھایا۔ جن بھگتاں اندر کھول کے تاکی، پردہ پردیاں وچوں چکایا۔ نرگن دھار مار کے جھاک، جوتی جوت کرے رشنایا۔ دھن سنا کے شبد انادی، انہ اپنا راگ سمجھایا۔ بھو کھلا کے محبوب محرابی، منزل اپنی حق دکھایا۔ جتھے جوت جگے احبابی، متر پیارا اکو نظری آیا۔ نانک دا لیکھا پورا کرے بغدادی، میلا میلے سچ سبھایا۔ جتھے سوال نہ کوئے جوابی، جواب طلبی وچ سارے بیٹھن سپس نوایا۔ پیار محبت عشق رہے نہ حقیقی نہ مجازی، دوہاں دی منزل پنہدھ مکایا۔ عبادت والی دے نہ کوئے آبادی، کلمہ کلام نہ کوئے سنا یا۔ نہ کوئے جہوانہ کوئے راگی، رسنا راگ نہ کوئے الایا۔ پُرکھ اکالا دین دیلا جتھے اکو نور جوت سوانگی، ست سروپ اکو نظری آیا۔ اوتھے نہ کوئی روزہ نہ کوئی بانگی، کلمہ نام نہ کوئے پڑھایا۔ سب دی اکو جوت اکو دھار اکو منزل سانجھی، ہندو مسلم سکھ عیسائی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ گر اوتار پیغمبر سارے اوسے منزل دے پاندھی، جس دی پراپنتی مدھم بیکھری چارے کھانی دے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر دا مالک ویکھ دکھایا۔ اسو کہے میں سب دا کھیل ویکھنا اکٹھا، اکو رنگ سما یا۔ پُرکھ اکالا دین دیلا دین دنی دی الٹی گیڑنی لٹھا، آگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ بنا سنگر شبد توں دلارا بنے کوئے نہ پٹھا، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ نرگن دھار کھیل ہونا یتھارتھ یتھا، یدی اپنا حکم ورتایا۔ جس دے حکم اندر برہمنڈ کھنڈ بدھا، پُری لوء بیٹھے سپس

نوائیا۔ جیہڑا نام چکر دھرم دھار دی گدا، سدرشن اِکو اک بھوائیا۔ اُس نے صدی چوڑھویں سب نوں دینی سزا، سزایافتہ ہوئے لوکائیا۔ کوڑ کِریا دا چکھاؤنا سب نوں مزہ، جو مذاق پر بھ دار ہے اڈائیا۔ گھر گھر سرتے کوکدی قضا، کلجک قزاق بنیا تھاؤں تھانیا۔ جو پنڈت پاندھے مَلا شیخ مسانک گرنٹھی پنٹھی گر اتار پیغمبراں نال کر دے دغا، جوٹھ جھوٹھ نال وڈیائیا۔ اوہناں نوں دھرم رائے دے دوارے ملنی جگہ، چترگپت لیکھا دے دکھائیا۔ جو مانس روپ بن گئے سگا، کوڑی کِریا لکھ لگائیا۔ اوہناں چوڑاسی بھوگنی سدا، پھاسی جم نہ کوئے کٹائیا۔ جنہاں سنگر نام توں بنا جگت وکار والی پیتی مدھا، مدھر دُھن سنن کوئے نہ پائیا۔ صدی چوڑھویں انت نبی رسول نال سب نوں ملنا سدا، صدقے واری سب توں گھول گھمائیا۔ اُف طوبی ہائے کرنی سب نے ربا، ربی تھم نہ کوئے اُٹائیا۔ سنگر شبد سنگر برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گنگن گگنتر پھرے بھجا، بھجن بندگی پھولے تھاؤں تھانیا۔ او صوفی سنت فقیر و پر بھ دی مل کے سارے لگاؤ سبھا، سبھاپتی اِکو پُرکھ اکال نظری آئیا۔ جس دا کھیل اُپر شاہ رگا، نو دوارے ڈیرہ ڈھاہیا۔ آتم پر ماتم دا دیوے مزہ، ملنی ہر جگدیش اپنے نال دکھائیا۔ اِکو منزل اِکو پوڑی اِکو دیوے پدا، گرہ اِکو گھر ٹکائیا۔ سنت سہیلے گرو چیلے آد جگاد جگ جگنت اپنی بنائے جدا، جد اپنی آپ پر گٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچ ور، سچ سوامی انتر جامی، انتر آتم ویکھ دکھائیا۔ اَسو کہے میں آساوند، اپنی آس دیاں درڑائیا۔ پُرکھ اکالے میرے خاوند، خصم خصمانے سیس نوائیا۔ میں چاہندا ہُن نشان میٹ تارا چند، وعدہ بچھلا پور کرائیا۔ پیغمبراں خوشی کر دے بند بند بند، بندگی سب دے بدلایا۔ جو لیکھا لکھیا گو بند بہہ کے پُری انند، انند انند وچوں دے سمجھائیا۔ جو کرشن نے گائے چھند، ارجن عرض وچ سمجھائیا۔ جو رام نے سینا نال مُکایا پندھ، پاندھی ہو کے پردہ دیاں اُٹھائیا۔ جس ویلے کلجک اتم ہو یا اندھیرا اندھ، نرگن نور نہ کوئے چکائیا۔ شرع شرع دا کرنا جنگ، مذہب مذہب نال ٹکرائیا۔ سب دی ست دھرم دی گھل جانی گنڈھ، پلو سچ نہ کوئے بندھائیا۔ جھگڑا پینا جیرج انڈ، اُتھج سیتج رووے مارے دھائیا۔ اُس ویلے صدی چوڑھویں پینڈا جانا لگھ، پاندھی بن کے اپنا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سچ نال درڑائیا۔ اَسو کہے محمد نے پنا کعبے توں کیتی تقریر، تحریر وچ نہ کوئے جنائیا۔ صدی چوڑھویں میرا انت ایٹھے ہونا اخیر، آخر دیاں سنائیا۔ مالک دے

نہ کوئے شہنشاہ وزیر، پاتشاہ سر تاج نہ کوئے رکھائیا۔ سب دی اندروں بدل جانی ضمیر، طبع سچ نہ کوئے رکھائیا۔ سچ جھوٹھ دارل جانا خمیر، خالص خالص روپ نہ کوئے درسائیا۔ اُس ویلے پروردگار سانجھے یار کرنی اپنی اک تدبیر، طریقہ اک اپنائیا۔ ساچا کلمہ پکڑا گئی شمشیر، کھنڈا کھڑگ کھڑگ اٹھائیا۔ جو سب نوں کر دیوے دلگیر، سائتک ست نہ کوئے ورتائیا۔ مالک رہے نہ کوئے جاگیر، جاگرت جوت ڈگمگائیا۔ شرع دا توڑے انت زنجیر، کُنڈی کڑی نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھيو اھیدا آپ گھلائیآ۔ اَسو کہے محمد نے لایا اکو نعرہ، انگلاں کٹاں وچ پائیا۔ میرا محبوب ہووے ظاہرا، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ اوتار پیغمبر گرو آں کرے مظاہرہ، مشکل سب نوں اک درڑائیا۔ اپنے اپنے دین مذہب دا تئو دائرہ، حد حدود دئے دکھائیا۔ پھیر چوڑاسی وچوں مانو ذاتی ویکھو کیہڑا دسے غیرا، جس وچ میرا نور نظر کوئے نہ آئیآ۔ کیہڑا مذہب چنگا کیہڑا بھیرا، سارے دیو سمجھائیا۔ جے سارے چنگے اکو رنگ رنگے، پھیر دین مذہب دا گر اوتار پیغمبر و سارے چھڈ دیو کھسرا، مانس مانو مانس ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ سارے آجاؤ پُرکھ اکال دے حکمی اندر دائرہ، دامنیگر اک اکھوائیا۔ ساچے نام دی لو لہرا، کلمہ اکو اک درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلانے ملائیآ۔ اَسو کہے اوتئو اپنا آفتاب، بن نیناں نین اٹھائیا۔ او ویکھو حقیقی اک محراب، محبوب نور الہیآ۔ اوتئو کی تہا تھوں منگے جواب، جواب طلبی کی رکھائیا۔ اپنی طبیعت بدلو مزاج طبع پچھلی رہے نہ رانیا۔ بنا اکھراں توں پڑھو کتاب، جس وچ الف یے ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اکو ویلا سارے جاؤ جاگ، جاگرت جوت جوت رُشنائیا۔ پچھلا لیکھا دیو تیاگ، تیاگ پتر پر بھ دے ہتھ پھرائیا۔ ہر ہر دے اندر پُرکھ اکال دا دیو ویراگ، ویری دین مذہب رہن کوئے نہ پائیا۔ پر سارے کہن پر بھو ساڈے بھوکھت کہن صدی چودھویں سب دا گل ہونا چراغ، گلشن کائنات مہک نہ کوئے مہکائیا۔ ایسے کارن سارے ہونے لاجواب، در تیرے سیس نوایا۔ سب دا پورا کر دے بھوکھتاں والا خواب، خالص اپنا حکم سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دا حکم اک سنائیا۔ اَسو کہے میں محمد نوں اپنی حمد ویکھیا پڑھدا، پڑھ پڑھ اپنے وچ رکھائیا۔ پھیر لیکھا ویکھیا چڑھدا، چڑھدی دشا اکھ اٹھائیا۔ کلمہ کلے نال لڑدا، نہ کوئی میٹ میٹ مٹائیا۔ پیغمبر پیر کوئے نہ دھردا، دھرنی دھرت

رہی گر لائی۔ جیو جہان ویکھیا سڑدا، اگنی تت نہ کوئے بُجھائی۔ کی حال ہونا اگے مکے مدینے گھر دا، موسیٰ حکم رہیا سمجھائی۔ اپنا لیکھا آپے اگے دھردا،
 ویہویں صدی پھول پھولا ئی۔ کی گو بند کھیل کردا، کرنی دا کرتا کار بُھگتائی۔ عیسیٰ کہے چاروں گنت جھگڑا جانا ودھدا، وعدہ پورا کرے خلق خدائی۔ سب
 نوں لیکھا دینا پینا گو بدھ دا، بدی دا جھگڑا ویکھ وکھائی۔ آد جگاد جگ چو کڑی کدے اصول نہیں بدلایا نوری رب دا، ربے عالمین عالماں رہیا جنائی۔ جس دا
 دیک اکو جگدا، جاگرت جوت کرے رُشنائی۔ اوہ لیکھا جانے کلج کل دا، کلکاتی پھول پھولا ئی۔ جو پیاسا بنیا لہو مجھ رت دا، مائس مانو رہیا کھائی۔ گھر گھر
 جھگڑا پا کے من مت دا، گرمت دتی بھلائی۔ نانا توڑ پر میثور پت دا، کوڑے پتے اُتے سارے دتے بھائی۔ میل رہن نہیں دتا کسے دا نچ نیتز لوچن نین
 اکھ دا، سارے اکھراں والی کرن پڑھائی۔ درشن کرے کوئے نہ پُرکھ سمرتھ دا، ستمکھ سنگر نظر کسے نہ آئی۔ سائیں بنے کوئے نہ کسے پت دا، پت
 پر میثور ملن کوئے نہ پائی۔ سادھ سنت لیکھا رہیا نہ دھیرج جت دا، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار وچ سرب ہلکائی۔ پتاپت پیاسا بن گیا اک دوجے دی رت
 دا، کلج اپنی کھیل کھلائی۔ پر بھو دا بھو کوئی نہ جانے مت گت دا، پردیاں وچوں پردہ نہ کوئے اٹھائی۔ ویکھو کلج کوڑ گڑیا رتھ بھجدا، بھجے واہو
 داہیا۔ جس لیکھا پورا کرنا دین دنی جگ دا، جگ جیون داتا اپنی کار کمائی۔ اُس نے جھگڑا میٹنا گوتم دی دھار احلیا والی بھگ دا، بھگون اپنی کار بُھگتائی۔
 کسے دا لیکھا رہنا نہیں اڈ اڈ دا، دکھری کار نہ کوئے کمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا آپ کرائی۔ اسو کہے
 سچ دا میلا ہر ملاپ، ملنی ہر جگدیش کرائی۔ جس دا آد انت دا اکو جاپ، جگ جیون داتا بھگتاں کرے آپ پڑھائی۔ میٹ کے تینو تاپ، ترے گن اتینا
 ہوئے سہائی۔ انتر نر نتر کرے پاک، پت پت آپ بنائی۔ آتم پر ماتم بنا کے ساک، سجن ساجن اک اکھوائی۔ کایا مندر کھول کے تاک، پردہ نشیں
 پردہ آپ اٹھائی۔ شبد سنا کے اگنی ناد، نادی دُھن دے درڑائی۔ سوئی سرتی جائے جاگ، آلس بندرارہے نہ رائی۔ جوتی نور کر پرکاش، اندھ اندھیرا
 دے مٹائی۔ جن بھگتاں پورن کر کے آس، جنم جنم دا لیکھا جھولی پائی۔ لہنا پورا کرے سواس سواس، ساہ ساہ اپنے وچ سمائی۔ جھگڑا مُکا دے پر تھی
 آکاش، گگن گلنتر پندھ چکائی۔ سچکھنڈ دوار کرائے نواس، درگاہ اکو اک سہائی۔ جتھے دے پُرکھ ابناش، سری بھگوان سوبھا پائی۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ رنگایا۔ اسو کہے میں مات وچ آیا، آیا کلج دھار۔ پُرکھ اکال دیا کمایا، کرپا کیتی پر اپار۔ بھو
 ابھیدا اک کھلایا، پڑدالا ہیاسی سرکار۔ سچ دوارا اک سہایا، جوت جگے اگم اپار۔ نور نورانہ ڈمگایا، جوتی جاتا ایکنکار۔ سچ سنگھاسن اک سہایا، سو بھاونت
 کنت بھتار۔ گرگھ میلا میل ملایا، وچھوڑا کٹے جگت سنسار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ اسو
 کہے چار فرشتے ہو جاوٹھے، پٹھی کلا ورتایا۔ پروردگار تہاڈا ٹٹھے، دین دیال ہوئے سہایا۔ تساں مزے بتھیرے لٹے، چار کٹ بجے واہو داہیا۔ ہن
 ویکھو محمد دا کلمہ کلمے نال جٹے، آگے ہو نہ کوئے جھڈایا۔ چند ستارا اسمانی نشان تے، ٹٹی گنڈھ نہ کوئے پوایا۔ شبدی سنگر سب نوں لٹے، لٹیرا بنے
 تھاوں تھانیا۔ کلج کوڑی جڑ پٹے، پٹنے والا نال ملایا۔ سنگ ساچی پوہ بھٹے، چار کٹ ہوئے رُشانیا۔ بھاگ لگے کایا بٹے، بختانیاں کرے صفایا۔ سچ
 سہنجی ہووے رتے، رتڑی اپنے نال مہکایا۔ کرے کھیل ابناشی اچتے، چیتن سب نوں دے کرایا۔ کوڑ گڑیارے پینڈے جان کئے، مکمل اپنا حکم
 ورتایا۔ پانی رہنا نہیں کسے دے حتے، حکم حاکم اک سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھے لاؤنے روداس دے کھادھے ٹکڑے رُکھے،
 رمبی آر دے گواہیا۔ اسو کہے میری دھار کبی، سچ دیاں جنایا۔ مینوں دسدی چمیار دی آر رمبی، نکھی دھار رہی بدلایا۔ ہن سب دی اودھ لنگھی،
 ویلا وقت دے گواہیا۔ اکو شبد سنگر گوبند دھار اٹھے بھجنگی، بنا بھجاں توں سب دا بل دے گواہیا۔ ترکاں نال لڑاؤنے فرنگی، فیصلہ حق سناہیا۔ رُسا
 چینا پٹھ ہوئے تنگی، گوبند لیکھا پہلاں گیا لکھایا۔ نانک نے بغداد وچ منگ اکلّی منگی، پر بھ آگے جھولی ڈاہیا۔ پُرکھ اکالے دین دیالے تیری آتم ہووے
 نہ کدے دو رنگی، بن تیرے دوجا ایشٹ نہ کوئے منایا۔ تیری جوت اکالی دین دیالن سب توں چنگی، نور نورانی سو بھاپایا۔ ایسے دی دھار ایسے نال کر
 لے انگی، انگیکار اک اکھوایا۔ پُرکھ اکال کہا نانک جس ویلے صدی چودھویں انتم لنگھی، محمد دا لیکھا جھولی پانیا۔ اک ویراں سب نوں ضرور آونی تنگی،
 تنگدست ہووے لوکایا۔ شاہ سلطاناں سونا ملے نہ اُتے منجی، سنگھاسن آسن نہ کوئے وڈیایا۔ اوہ لیکھا پورا کرنا جیہڑا گوبند کیتا سر سے کٹھی، کٹدیاں دی
 سچ ماچھوواڑے سہایا۔ چار ورن اٹھاراں برن دی اکو کرنی ڈنڈی، ڈنڈاوت اک درسایا۔ کوڑ گڑیار دی کرپا دا رہن دینا نہیں کوئے پاکھنڈی، جھوٹھا وچ

نہ کوئے دکھائیآ۔ سادھاں سنتاں دی من واسنادی لگے کوئے نہ منڈی، منڈلاں منڈپاں وچ اکو سنگر شبدی شبد نظری آئیآ۔ جن بھگتاں سنتاں گرسکھاں
 صوفیاں آتما ہوئے مول نہ رنڈی، کنت کنٹول ہر خاوند آپ پرنائیآ۔ کلج دی آئیو ہون نہیں دینی لمبی، گوہند نہیاں ہیٹھ بچے دبا کے جڑ گیا اکھڑائیآ۔ تیغ
 بہادر نوں دھار تلوار لگی چنگی، چارے کنت اُمت دی جڑ گیا اکھڑائیآ۔ ار جن نے تتی ریت اُتے خوشی مانی کر کے ٹھنڈی، ٹھنڈ گرسکھاں اندر پائیآ۔ اُنکل
 نال اشارہ کیتا محمد تیری انت نشانی لنڈی، لمی چوڑی نہ کوئے دکھائیآ۔ سیس واہوے کوئے نہ کنگھی، سوانی سرت نہ کوئے جنائیآ۔ سب نے بھجنا پیریں
 نگی، کپڑا تن نہ کوئے دکھائیآ۔ جنہاں دے اندروں واسنا نکلی گندی، کوڑی کریا نال ہلکائیآ۔ اوہناں دے پچھے شبدی دھار پھرنی اگئی چنڈی، چنڈکا اپنا
 روپ بدلائیآ۔ رہن دیوے نہ کوئے گھمنڈی، گڑھ توڑے ہنکار تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سچ
 آپ سمجھائیآ۔ اَسو کہے میں تھم دسٹاں دُھر دا، دُھر مستک ویکھ دکھائیآ۔ جن بھگتو سنگر کدے نہ ہندا مُردا، مُریدو مُرشد مرن وچ کدے نہ آئیآ۔ اوہ
 شوہ دریائے کدے نہ رُڑھدا، جگ جگ رُڑھدیاں لئے ترائیآ۔ جگت واسنا وچ کدے نہ جُڑدا، سرتی شبد نال ملائیآ۔ اوہ بھیو کھلائے مالک دُھر دا، درگاہ
 ساچی سچ جنائیآ۔ گرہ دکھائے ہور ہور دا، اور اورا آپ جنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک اگم اتھاپیا۔
 اَسو کہے میں رکھی آس اوٹی، اول دیاں جنائیآ۔ میں ویکھاں جوت اکالی، اکل کل دھاری ویکھ دکھائیآ۔ جس دی سارے دیندے آئے بلی، بلدھاری
 سیس نوائیآ۔ محمد یاد کر لے کی وعدہ کیتا نال علی، عالی جاہ کی دتا درڑائیآ۔ تہاڈی اُمت اتم جانی چھلی، چھلیا بنے بے پرواہیا۔ سب دی دھار جانی بلی،
 صدق صوری ہتھ کسے نہ آئیآ۔ جاؤ چوڈاں طبقاں ہوکا دینا گلیو گلی، پلو گل وچ پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ
 دا پردہ آپ چُکائیآ۔ اَسو کہے میں مات آیا بھجا، بچھلا پندھ مُکائیآ۔ میں چار کنت ویکھاں جگہ، مندر مسجد شوڈوالے مٹھ گروڈوارے پھول پھولائیآ۔
 جدھر تلیا مایا ممتا لبا، سچ وچ نہ کوئے سمائیآ۔ دھرم دی دھار پیندے مدھا، مدھر دُھن سُنن کوئے نہ پائیآ۔ میں سب نوں دین آیا سدا، اُچی کوک کوک
 سنائیآ۔ نارد و جاؤندا پھرے ڈگا، ڈورؤ ڈنک رہیا کھڑکائیآ۔ جنہاں نے کھادھا کتا وچھا ڈھگا، سب نوں ہونی انت جڈائیآ۔ جنہاں نے مایا ممتا دا کیتا لبا، موہ

ہنکار وِچ ہلکائیا۔ اوہناں دی صفحہ میٹنی سبھا، ملیجھ رہن کوئے نہ پائیا۔ حکم دیوے شبدی دھار سورا سرگا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ بنا بھگتاں توں جگ جگ لوک مات ودھے کسے نہ اگا، جگت جگت نہ کوئے چترائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامیلانے ملایا۔ اسو کہے میٹوں حکم آیا پھیر، شبدی شبد دتا جنایا۔ اٹھ ویکھ دھر دا بر کیہر، گہر گہیر نورِ الاہیا۔ جس دے حکم وِچ ہووے کوئے نہ دیر، دُور دُراڈا اکو حکم جنایا۔ جس نے کوڑی کرپا کرنی ڈھیر، ڈھیہہ ڈھیہہ خاک ملایا۔ دھرنی دھرت گھلا کرنا ویہڑ، چاروں گنٹ ہوئے سہانیا۔ اُمت اُمت دینی بھیر، جھکڑا کرے نورِ الاہیا۔ پھیر قاہرہ توں پرے چھیڑنی چھیڑ، لیکھا موسیٰ والا پور کرائیا۔ بھرم بھلیکھا رہے نہ زبر زیر، جابر اپنی کار بھگتایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ نر نریشا نر ہر اکو اک درڑایا۔ اسو کہے میرا ہور بھگتو اک وعدہ، واہ واہ دیاں جنایا۔ بھگت بھگوان دا ویس سدا علیحدہ، اللہ نور نور رُشائیا۔ جو جگ جگ ساچے سنتاں لے جائزا، جائز اپنی کار بھگتایا۔ انتر نر نتر نام دادے کے لہظ، لہر اپنی اک دکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی سچ کرنی کار کماہیا۔ اسو کہے میٹوں تن اسو رہیا اڈیک، اپنی اکھ اٹھایا۔ سمت ویہہ سو چو داں دی ویکھ طریق، نچ اپنی اکھ کھلایا۔ جس وِچ لیکھا لکھیا سمت شہنشاہی ست بابو پُر پہنچنا ٹھیک، ابھل بھل کدے نہ جائیا۔ جتھے غریب نمائیاں بخشنی پریت، پریت اپنا رنگ چڑھایا۔ سب دے اندر وڑنا چیت، چت ٹھکوری دینی کڈھایا۔ ناتا توڑ کے مندر مسیت، کایا کعبہ دینا دکھایا۔ اک سنا اگلی گیت، ناد دُھن دینا جنایا۔ جنم مرن دی پچھلی میٹ کے لیک، لائن اگلی دینی چڑھایا۔ جتھے سنگر شبد کرے تصدیق، شہادت پریم والی بھگتایا۔ ساجن بنے دھر دامیت، متر پیارا اک ہو جائیا۔ متا والی رہن نہ دیوے نیت، کوڑی کرپا باہر کڈھایا۔ درشن دے کے کرے ٹھانڈے سیت، اگنی تت بھجھایا۔ سند شا دیوے جن بھگتو جیوندیاں سنگر چرن وِچ مانس جنم جاو جیت، مرن دے پچھوں لوڑ رہے نہ رانیا۔ جس دی پیغمبر کر کے گئے تبلیغ، صفت صلاحی ڈھولے گانیا۔ اوہ تہاڈی آسا منسا پوری کرے اُمید، مُجت موہ اپنے وِچ رکھایا۔ تہانوں اوتھے کھیل دکھاواں اک عجیب، عجب رنگ رنگنایا۔ اگنی گر سکھاں دینی ترتیب، طرح طرح درڑایا۔ راتیں ستیاں دکھاواں گا ویکھو سماں قریب، کربلے والے ساہمنے دین دہانیا۔ جس توں

چاہوانگا پڑھا دیوانگا قرآن مجید، مسلے مُشکلاں والے حل کرائیا۔ میلا سنگھ نے گل نہیں پاؤنی قیض، سرتے پگ نہ کوئے لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی ویکھ دکھایا۔ بابو پُر کہے میں نکا جہا پنڈ، پنڈی سمجھ کسے نہ آئی۔ میری نمائی چند، زندگی بھیٹ نہ کسے کرائیا۔ میٹوں یاد کیتا نو وار سُرپت راجے اند، سنگھ سنگھاسن بیٹھا دھیان لگایا۔ میٹوں شکر پیار وچ سنائی کنگ، کنگرے کنگرے مردنگ وجایا۔ برہے نے پنا اکھاں توں وہا کے ہنچھ، ہنچھو آں ہار بنایا۔ میٹوں وشنوں نے کہا کملیا پر بھ نوں ملی دا انج، دوئے جوڑ سیس نوایا۔ توں آد انت او سے دی بند، تیتوں جنمے کوئے نہ مایا۔ تیرا بیڑا رڑھنا نہیں وچ ساگر سندھ، سندھو بیٹھا اکھ اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، ہر وڈا وڈا وڈیاں۔ بابو پُر کہے میری چھوٹی جی ہئی، ہٹوانیوں دیاں جنایا۔ میرے وچ اوہ اگئی کھٹی، جس وچ کھکا رہے نہ رایا۔ میرے وچ گرسکھاں پڑھی سوہنگ دی پٹی، پٹنے والا گیا سمجھایا۔ ایٹھے رام نے اک رات سی راتیں جاگدیاں کٹی، کٹاکش دھر گیا لگایا۔ پھیر یاد کیتا سی وچ پنچوٹی، پنچم پنچم میلا ہووے سچ سُبھایا۔ کرشن نے اشارہ کیتا سی جس ویلے ارجن دا چلایا رتھی، رتھو اہی ہو کے دتا سنایا۔ ارجن اوہ ویکھ تیرے کاہن دا کاہن کھیل کرے اکھی، اکھاں والیاں نظر کوئے نہ آئی۔ ہُن آتما دی دھار بناؤنی اپنی سکھی، سخن میرا پور کرائیا۔ ایہہ گل باؤن نے بل راجے نوں سی دسی، جس ویلے راوی دا کنڈھا ٹیٹیا چائیں چانیا۔ جس ویلے سنگر ارجن بیٹھا سی اُتے لوح تتی، تتی توی آسن لایا۔ اُس اشارہ کیتا میرا نور نورانہ شاہ پاتشاہ کملاپتی، پت پر میشور دھر درگاہیا۔ جس نے دروپت لاج رکھی، بھگتاں ہوئے سہایا۔ بھیلنی دے بیر گیا چکھی، بدر اپنا رس دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر دا میلا لئے ملائی۔ بابو پُر کہے میرے کول اٹھ پینڈی، اٹھ جوناں دیاں جنایا۔ جس دا اکو راہ تے اکو ڈنڈی، ڈنڈاوت اکو نظری آئی۔ اکو جوت نال سب دی آتما گئی گنڈھی، گنڈھنوالا اکو ملیا دھر دا ماہیا۔ کسے نہیں پوجنا کریر جنڈی، جگت ترسنا نہ کوئے دکھایا۔ اوہ ویکھو پچھلی اودھ سب دی لنگھی، باقی نظر کوئے نہ آئی۔ کیشن سنگھ تئاں ڈنڈیاں والی ڈاہنی منجی، چو تھی چول نہ کوئے رکھایا۔ اک گڈیا رکھنی سرتوں ننگی، آسا محمد نال ملائی۔ جیہڑی اتم منگ مدینے وچ ہجر کردیاں منگی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ اُس دی دھار وچ گرکھ سنگھ کٹھے ہون

سنگھ پنچھی، پنچے سب دے لال رنگ رنگایا۔ کول کرپان ہووے جنگی، جنگجو بنے بے پرواہیا۔ دلپ سنگھ نے پاٹی پہنی تمبی، لیرو لیر وکھ وکھایا۔ اودن ضرور پون وگگی ٹھنڈی، گرکھاں اندر اگنی تت بُجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیس اپنا اک سنا یا۔ اَسو کہے میرا ویکھیا تیجا پروشا، جو پریشیت دھیان لگایا۔ جنمیزا دُور دُراڈا دِسداء، بیٹھا اکھ اٹھایا۔ فرشتے ویکھے سب دا لیکھ لکھدا، بن لیکھاں لیکھ بنا یا۔ جن بھکتو ساچا مان جگ جگ ساچے سکھ دا، بن سکھیا توں سنگر ملن کوئے نہ پانیا۔ جنہاں دا بھيو کھلیا اندروں وچ دا، وچوں ہوئے روگ گوانیا۔ اوہدا ناتا جُڑیا پُرکھ اکال پتا دا، پت پریشور میلا میلے سچ سُبھایا۔ اوہ گرگھ دُلھا اپنا مانس جنم جت دا، ہار وچ کدے نہ آیا۔ جس دا اشٹ سدا اک دا، اوہ اینکار وچ سمایا۔ پھیر جھگڑا مک جائے آون جاون نت دا، لکھ چوڑا سی نہ کوئے بھوانیا۔ لیکھا رہے نہ وار تھت دا، تھتی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سہیلا سدا صاحب سکھدایا۔ پہلی اَسو کہے جن بھکتو میں منگدا چھٹی، خوشی نال سیس جُھکایا۔ میں سب دی صاف کراں جتی، جوڑیاں سیو کمایا۔ جنہاں دی پر بھ دے نال لگی رچی، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ اوہناں دی آتما سدا سچی، سنخم اکو اک رکھایا۔ من کلپنا وچ ہون کدے نہ دُکھی، اگنی اک نہ کوئے تپایا۔ سچھل ہووے مات لکھی، ملے وڈیائی دھن جنیندی مانیا۔ اُلٹا گر بھ پھیر ہووے نہ رُکھی، نو مہینے اٹھاراں دن اگنی تت نہ کوئے تپایا۔ جیہڑی آتما پر ماتا در پُجی، پوجن یوگ سدا اکھوانیا۔ اوہناں صفت ہووے جگ جگی، کبیر جلاہا روداس چمارا دئے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اَسو تیری آسا سچ دوارے اُگی، نراسا روپ شاہو بھوپ رہن دیوے نہ رانیا۔

★ ۳ اَسو شہنشاہی سمت ے میلا سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر ★

اَسو تن کہے میں پھریا تین لوک، پر لوکاں وچ پر بھ چرن سیس نوایا۔ وشن برہما شو دیوت سُر گاوندے اک سلوک، توں میرا میں تیرا راگ الا یا۔ اوتار پنیمبر گر ڈنڈاوت وچ کہن پر بھ تیرا بھانا سکے کوئے نہ روک، دو جہاناں میٹ نہ کوئے مٹایا۔ سورہ چند بھکدے ویکھے کوٹی کوٹ، منڈل

منڈپ سیس نوایا۔ جدھر تکیا اکو پرکاش نرمل جوت، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ جتھے نہ کوئی ہرکھ نہ کوئی سوگ، چنتا غم نہ کوئے درڑائی۔ کوڑی کریا دے کوئی نہ روگ، ہوئے ہنگتا نہ کوئے دکھائی۔ جگت جگیا سو کوئی نہ جوگ، جگیشتر نظر کوئے نہ آئی۔ سارے تک کے بیٹھے اکو اوٹ، اوڑک اک دھیان رکھائی۔ جس دی ایٹھے اتھے آد جگاد شبد اگئی لگے چوٹ، چوٹی چڑھ کے بیٹھا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ سرنایا۔ آسو کہے میرا تیجا سچ دہاڑا، دیوہاڑی دھیان لگائی۔ میں پھریا جنگل جوہ وچ اُجاڑا، پہاڑ ٹلے دھیان رکھائی۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ مایا متا تکیا اکھاڑا، کوڑی کریا کلپنا نچے واہو داہیا۔ پاربرہم پت پر میثور آتم سکھی ملے کسے نہ لاڑا، لاڑی موت سب نوں لئے پر نایا۔ کلج چاروں کُنٹ مارے دھاڑا، دھاڑوی بنیا تھاؤں تھانیا۔ لگی اگ سرشٹی بہتر ناڑا، تتوت نہ کوئے بُجھائی۔ پھری دروہی محمد سنگ چار یارا، یارانہ حق نہ کوئے نبھائی۔ بے پرواہ بھلیا پروردگارا، محبوب مُجبت وچ نہ کوئے سمائی۔ انا الحق دا حق لائے کوئی نہ نعرہ، نرائن نظر کسے نہ آئی۔ جوٹھا جھوٹھا وجے تال تلواڑا، آواز اپنی رہیا جانی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائی۔ آسو تن کہے میں پھریا جل تھل اسگاہ، چاروں کُنٹ دھیان لگائی۔ سچ دا دے نہ کوئے ملانج، کھیوٹ کھیٹا بیڑا کندھ نہ کوئے اٹھائی۔ دُھر دی منزل دے کوئی نہ راہ، رہبر ہو کے پڑدانہ کوئے چُکائی۔ آتما پر ماتما نالوں ہوئی جُدا، برہم پاربرہم وچ نہ کوئے سمائی۔ چاروں کُنٹ دروہی دروہی تیری خُدا، خُدی تکبر ڈیرہ کوئے نہ ڈھاہیا۔ ادب وچ مذہب سیس سکے نہ کوئے بھکا، نو نولاگے کوئے نہ پائی۔ کلج کوڑ گریار سب دی بدل دتی ادا، عادت عبادت وچ نہ کوئے رکھائی۔ میں پھر کے دیکھیا میتوں نظری آیا نوری اللہ، عالمین کھیل کھلائی۔ جس نے بھیو در سایا بابا آدم تے مائی حوا، رُوپ رنگ ریکھ رنگت اپنے وچ سمائی۔ سندیسہ دتا فرمان اگم نواں، نو نو چار دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ تن آسو آس رکھ تیرے وچوں دین دنی دا بدل دیواں سماں، ستمگھ ہو کے دتا درڑائی۔ سرشٹی ہووے درشٹی اندر غما، چنتا سوگ نہ کوئے گوائیا۔ محمد دی آسا صدی چو دھویں دی طمع، تاس ترسنا ویکھ دکھائی۔ دُھر دا تھم کراں رواں، روانگی دیواں چائیں چانیا۔ سب دا لیکھا اوتار پیغمبر گروآں کولوں نواں، بچیا رہن کوئے نہ پائی۔ جھگڑا میٹنا سبجک تریتا دوا پر کلج جگ چواں، چارے کھانی چارے بانی ویکھ دکھائی۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنانیا۔ اسوتن کہے میں دیکھے نو کھنڈ دیپ ست، ست ست دھیان لگایا۔ اتر پورب پچھم
 دکھن من مت، گرمت نظر کوئے نہ آئی۔ مانو مانکھ مانس ابلے رت، امرت میگھ نہ کوئے برسائی۔ جگت جگیا سو رہیا نہ دھیرج جت، ست وچ نہ کوئے
 سمانیا۔ من کلپنا سارے رہے نٹھ، دوس رین بھجن واہو داہیا۔ میں پھر کے آیا تیرتھ اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمناسرستی پھیرا پائی۔ میں تلے مندر مسجد
 شودوالے مٹھ، گرو دوارے اکھ اٹھایا۔ چاروں کٹ نظر آئے کوئے نہ سچ، سچ وچ نہ کوئے سمانیا۔ بھاگ لگانہ کسے کایا مائی کچ، کنجن گڑھ نہ کوئے
 سہایا۔ میرا پڑکھ اکال دین دیال لوں لوں اندر گیا کسے نہ رچ، ساڈھے تن کروڑ روم رووے مارے دھایا۔ بلاں نال رسنال جہوانال سارے کردے
 جپ، ہردے ہر نہ کوئے وسایا۔ تیسراں پورا دسے نہ تپ، جگیشراں جوگ نہ کوئے دکھایا۔ سادھاں سنتاں جوت جگے نہ لٹ لٹ، کایا مندر نہ
 کوئے رُشانیا۔ انحد شبد نہ وجے سٹ، نادی دُھن نہ کوئے شنوائیا۔ سب دا کھیڑا دسے بھٹھ، کلجگ اگنی رہیا جلائی۔ دھرم منارا رہیا ڈھٹھ، سچ محل نہ
 کوئے سہایا۔ اسو کہے میں پھر کے دیکھیا نٹھ، نٹھیا بھجیا واہو داہیا۔ جھگڑا تیا دین مذہب دی وٹ، حدو پار نہ کوئے کرایا۔ اکھراں والا کلمہ سارے
 رہے رٹ، صفتاں والے ڈھولے گایا۔ دین دُنی کھیل دیکھیا بازی گر نٹ، سوانگی اپنا سوانگ درتایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنانیا۔ اسو کہے میں تن دن رہیا پھردا، پھرت پھرت اپنا پنندھ مکایا۔ پنا پر بھ دی کرپا توں کسے دا صاف دسے نہ ہردا،
 ہاردک دیواں نہ کوئے ودھایا۔ جیہڑا سنت سہیلا وچھڑیا چر دا، چری وچھنے پر بھ آپ ملایا۔ ایہہ کھیل پر بھو زوریر زردا، جو نچ گھر بیٹھا آسن لایا۔
 جس دا جگ چوکڑی گیڑا گڑدا، اوتار پیغمبر گرو گر روپ وٹایا۔ اوہ مالک خالق دو جہاناں پڑ دا، برہمنڈ کھنڈ اپنا حکم درتایا۔ اوہ لیکھا جانے لکھ چوراسی
 دھڑ سر دا، سری سر اپنی کار کمائی۔ جس داروپ نہ بال نہ بردھا، جو بن ونا اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ دی کرنی کار کمائی۔ تن اسو کہے میں گیا برہمنڈ کھنڈ وچ پری لوء، آکاش آکاشاں دھیان لگایا۔ میں آواز سنی اکوسو، سو پڑکھ زرنجن رہیا درٹایا۔
 ہر پڑکھ زرنجن بخشیا موہ، مُجبت اکو اک جنایا۔ ایکنکار کہا اور نہ کوئے، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ آد زرنجن آپے گیا ہو، جوتی جاتے روپ دتا درسایا۔

ابناشی کرتا سب نالوں ہو نرِ موہ، نورِ نورانہ ڈمگائیا۔ سری بھگوان جوتی دھار رہیا چھوہ، چھوہرا بانکا سو بھاپائیا۔ پار برہم اپنی دھار آپ پرو، پرم پُرکھ اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ اَسو تِن کہے میں دوس رین پھریا بھجا، بھجن بندگی والے ویکھ دکھائیا۔ دیناں مذہباں اندر کیتی گجا، گج دا لیکھا پور کرائیا۔ دُھر دا بھانا نیا چلیا وِچ رضا، رازق رِزق رحیم سیو کمائیا۔ پنا بھگتاں توں اندر پر بھ دا ملے کسے نہ مزہ، مذاق کرے جگت لوکائیا۔ میں چڑھدا لہندا تکیا سب دے سرتے کوکدی قضا، قاضی ملا شیخ روون مارن دھائیا۔ بھڑی پوتر رہی کوئے نہ جگہ، جاگرت جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ آگے ودھنا نہیں کسے دا آگا، آگا بھيو کوئے نہ پائیا۔ دین دُنی بدھی ہوئی وانگ سگا، کاگ وانگ گُرائیا۔ من سَنگرو ڈوری شبد کسے نہ بدھا، بندگی وِچ نہ کوئے سائیا۔ کوڑ کرایا دا لگا دھبہ، دُرمت میل نہ کوئے دھوئیا۔ پروردگار نظر نہ آئے ابا، امی جان گود نہ کوئے سہائیا۔ اَسو تِن کہے میرا پر وِشا میرا دوس جس ویلے ہر گوہند ورتا سی سکلکھنی وِچ چبہ، چابک اپنے ہتھ بدلایا۔ گوہند نے اکھر بدلایا، باہل تیری بے پرواہیا۔ نارد جگ جگ میرے دوس خالی و جاؤندا رہیا پہلوں ڈبا، ڈور و جگت والا کھڑکائیا۔ کپیر نے تانا اُن واسطے میرے دوس پہلی وار گڈیا سی اڈا، اڈی چوٹی اک دھیان لگائیا۔ روداس نے جگت پیار ایسے دن سی چھدا، چھڈی لو جگت لوکائیا۔ بدھک نوں کرشن دے تیر نے پیار وِچ ایسے دن سی بدھا، نشانہ پر بھاس وِچ لگائیا۔ ہر کرشن نے چھوٹی اوستھا میرے دوس مستک نال بدھا چھبہ، تیجے سال وِچ وڈیائیا۔ تِن اَسو کہے دُرگا ا شنبھج اَسوار ہوئی سی اُتے شیر بگا، شستر اٹھاں بھجاں وِچ سہائیا۔ اُنگل پھیری سی اُتے اپنیاں لبان، لبریز کیتی دُہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ اَسو تِن کہے میں آیامات جگ، پر بھ دتی مان وڈیائیا۔ عیسیٰ نوں میرے دوس دن پہلی وار ہو یا سی ج، جُجرہ حق حق وڈیائیا۔ موسیٰ گرہ چھوڑ کے گیا سی بھج، دوس اوہو سو بھاپائیا۔ کوہ طور اُتے حضور لیا سد، صدا شبدی نام جنایا۔ ایہہ کھیل سور ا سرگ، ہر کرتا آپ کرائیا۔ جو سندیسہ دیوے ا ج، عظمتو قسمتو اجبوا اتل ہو دُھر دا حکم اک سَنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سچ دا کھیل کھلایا۔ اَسو تِن کہے میں دساں نال پیار، پریتم بھيو کھلایا۔ گوہند دسی ساچی دھار، دو اک دا جوڑ بڑائیا۔ جس نوں اگی کہے سنسار، دو آ ایکا

میل ملائیا۔ ایہہ کھیل نرگن سرگن سرگن نرگن اگئی کار، ہر کرتا آپ کرائیا۔ جنہاں میل مل جائے ہر کنت بھتار، پر بھ مل کے دے ودھائیا۔ سو منزل چڑھن دُشوار، دوتی دُشمن اندر اٹکا سکے کوئے نہ رانیا۔ ملن اُس سچی سرکار، جو شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ ساچی اگی بنائے آپ ایکنکار، دو آ ایکارنگ رنگائیا۔ بھگت بھگوان کھیل اپار، اپر پسر سوامی دے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر داور، دُھر مستک لیکھ بنائیا۔ تن اَسو کہے میں دساں حق حقیقی، حقیقت دیاں درڑائیا۔ پر بھ ملیا لاشریکی، شرکت سب دی دے گوائیا۔ جس دے وچ حق توفیقی، طاقتور بے پرواہیا۔ جو دے ہر گھٹ نزدیکی، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ وچھوڑا رہن نہ دیوے فریقی، فرقہ اندروں دے گوائیا۔ منزل بخشے اگم حقیقی، حماقت اندروں دے کڈھائیا۔ جن بھگتاں اندر رہن نہ دیوے تاریکی، اندھ اگیان دے گوائیا۔ کوڑ کرپا اُتے مار کے لیکھی، لائن عین دے دکھائیا۔ آشا ویکھے جیو جی کی، گھر گھر بیٹھا سو بھاپائیا۔ گرگھیاں لیکھا پورا کرے کچھلی بیٹی، اگے اپنے گھر وسائیا۔ جتھے آتمار ہے سدا اتیتی، ترے گن وچ کدے نہ آئیا۔ اکو چاڑھ رنگ مچھٹی، دُرمت میل دے دھوائیا۔ سدا سچ دوارے رہے جیتی، مرن وچ کدے نہ آئیا۔ اَسو کہے جن بھگتو تہاڈے اندر وڈ کے اپنی آپ دے سے پریتی، پریتم ہو کے دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ اَسو کہے تن میں پھریا تٹ کنارے گنگا، گوداوری دھیان لگائیا۔ کلج تکیا اُتے پھرے اک ٹنگا، لنگڑا لولا روپ بنائیا۔ سب دے کولوں منگدا پھرے منگاں، پھچھیا دیو چائیں چانیا۔ پھیر ویکھیا کھیل سورا سربنگا، کی کرتا کار کمائیا۔ جس دے کول شبد اگئی ڈنڈا، ڈنڈاوت سب دی رہیا بدلایا۔ تکیا پاندھا پنڈا، پنڈتاں کھوج کھوجائیا۔ اک ہور کھیل ویکھیا اچنجا، نارد بودی رہیا ہلایا۔ اپنا سر پر بنا کے لمبا، لمپے کے سب نوں رہیا ڈرائیا۔ اَسو کہے میں تھر تھرا کے کمبا، اندر ہمت رہی نہ رانیا۔ اُس مینوں جھٹ دکھایا روداس والا رمبا، جس نوں رمبی کہے لوکائیا۔ پھیر جنایا اوہ ویکھ ٹٹا ہو یا پلنگا، جس دی پاوا چول نظر کوئے نہ آئیا۔ پھیر دسیا اوہ تک پچھے ہرناکش والا تھمبھا، پرہلا دستگ نبھائیا۔ پھیر دکھایا نالے ڈرایا تک لے ست رنگا جو آیا وچوں چھمبا، جھمب کے سب نوں دے دکھائیا۔ جس نے پنکھیاں بھٹنے کھمبھا، آلنے دین دھائیا۔ ماٹو جڑیا رہن نہیں دینا کندھے نال کندھا، کندھی ہتھ کچھ نہ آئیا۔ اُس نے دین دُنی دا بدل دینا دھندا، دھرم

دی دھار اک جنائیا۔ جن بھگت بنا کے بندگی والا بندہ، بندھن سچ دینا بندھائیا۔ گرگھ نیرہین رہے کوئے نہ اندھا، اندھکار دینا گوائیا۔ آتم برہم دے کے اندا، اندر پورا لیکھا پورا کرائیا۔ نشان میٹ کے تارا چندا، صدی چودھویں محمد دا لیکھا جھولی دے لکائیا۔ پھیر دس کے توں میرا میں تیرا چھندا، سوہنگ کرے حق پڑھائیا۔ ہر جن رہے مول نہ رندا، رنڈیا پچھلا دینا مکائیا۔ جس نے گھر گھر وچوں کھادھا گنڈھا، گنڈھ سب دی دے پوائیا۔ ہر ہر دا کر کے ٹھنڈا، تتوت دے بُجھائیا۔ دھرم پیار بخش کے چنگا، چنگی دے وڈیائیا۔ اسو کہے میں پھر چلیا بنا جنگھا، بھجیا واہو داہیا۔ بابو پڑ پہنچیا جتھے میلا سنگھ دا پنڈا ننگا، اوڈھن سیس نہ کوئے لکائیا۔ میں ہس کے کہا پر بھو جے کرپا کریں تے گرگھ اندروں رہن دیویں کوئے نہ گندہ، کوڑی کرپا سب دی دینی کڈھائیا۔ پچھے کلج تیرا لنگھا، اپنا پنڈھ مکائیا۔ پھیر نظر آ گیا اسو کہے مینوں گو بند والا کھنڈا، جس دی دھار لوہار ترکھان نہ کوئے گھڑائیا۔ جس نے لہنا دینا پورا کرنا کھنڈ برہمنڈا، ورجنڈ دھیان لگائیا۔ جس نوں کہندے چند پر چندا، پر چند چند روپ بنائیا۔ اوہ نوست دا ویکھو دنگا، اتر پورب پچھم دکھن اکھ کھلایا۔ جس کارن سنگر شبد نے کیا تنگا، دو جہاناں پھرے چائیں چائیا۔ مرد مردانہ و جائے مردنگا، ڈورو دھر دا نام سمجھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ ننگا پنڈا کہے میرا اوڈھن بخش دے سیس، سچ تیری سرنائیا۔ توں بھگون ہر جگدیش، جگدیش نور الاہیا۔ لیکھا ویکھ بیس اکیس، عیسیٰ موسیٰ محمد دھیان لگائیا۔ گو بند رکھ کے گیا اڈیک، نانک نرگن اکھ اٹھائیا۔ تیری شہادت دیوے بھوکتاں والی تاریخ، پیشین گوئیاں سنگ رلائی۔ ویلا وقت تک قریب، قدرت دے مالک کھوج کھوجائیا۔ اٹھ ویکھ دکھی ہوئے جیو غریب، غریباں گود نہ کوئے اٹھائیا۔ اکی سکھاں نوں دو اک دی دھار دے ترتیب، سرگن نرگن وچ سمائیا۔ جس دا لیکھا پورا کر جو لکھیا وچ قرآن مجید، مجموعہ اکھراں والا بنائیا۔ تیرے چن دی چن ہووے عید، عید الفطر دا پنڈھ مکائیا۔ سب نوں کردے تاکید، سندیہ دینا تھاواں تھانیا۔ جیہڑے اتار پیغمبر گرو تیرے عزیز، پیاریاں پریم نال سمجھائیا۔ سارے تولا کے دین دنی نیجھ، بن نیناں اکھ اٹھائیا۔ پنجاں تاں اتے رہی نہ کوئے دھرم دی قمیض، جس دی دھرم دوارے میلا سنگھ دے گواہیا۔ جو جگت وچ دھر دے نام دا یج کے آئے یج، پھل پھل پھل پھل ویکھو چائیں چائیا۔ جیہڑے تہاڈا نام کلمہ

چپدے نال جیبھ، صفت اکھراں وچ گائیا۔ کیوں نہیں غفلت وچوں کھلی اوہناں دی نیند، نچ نیتر نہ ہوئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم سچ پرگٹائیا۔ اَسو تِن کہے میں آیا پُر بابو، بابل دتی وڈیائیا۔ جس نے گرگھ سنت سہیلے کیتے قابو، جھگڑا قابل وچ دیوے پائیا۔ جس دا شاہ ایران اُتے چلنا جادو، جادو نام والا ورتائیا۔ موسیٰ نوں بنا کے آگو، عیسیٰ ناتا دینا رکھائیا۔ محمد دی اگ لاوئی وچ طمع والے تماکو، بھنکارا اِکو کلمہ کلام جنائیا۔ صدی چودھویں اندر پروردگار دیناں مذہباں وچ پھرے بن کے ڈاکو، ڈاکا مارے تھاؤں تھانیا۔ سرشئی گھنمنی وانگ لاٹو، لُٹیرا نظر کسے نہ آئیا۔ جس کارن کھیل کرائے بھگتاں دا تمبا پاٹو، پٹنے والے حکم جنائیا۔ جھگڑاپینا اِکو وار اِک سو اِک ٹاپو، ٹپا ٹپا ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اَسو تِن کہے جن بھگتو میں اِک سندیسہ آکھوں، سناواں چائیں چائیا۔ بنا پُرکھ اکال توں دین دیاں توں کسے نوں مٹو موں نہ بابو، اوتار پینمبر گرو چاچیاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جو ایہتھے اوتھے دو جہاناں تھانوں سانجھو، سمبل بہہ کے اپنی دیا کمائیا۔ اِک گل یاد رکھیو کل نوں سوا سیر ضرور بھنا کے لیانے آبو، جو آبرو سب دی ویکھ دکھائیا۔ گرگھ گرسکھ ہر جن پر بھ آپ بنائے دھر دے سادھو، سادھنا صدق والی درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، نرگن نر ویر نر اکار نر نکار دو جہاناں ایکا جاگو، جاگرت جوت بن ورن گوت نرگن نور ڈمگائیا۔

☆ ۴ اَسو شہنشاہی سمت ے پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر دی سنگت نوٹ ☆

چند کہے سُن میت ستارے، سطح بلندی اُتے دیاں جنائیا۔ محمد نیا دے انت کنارے، نوکا تٹاں ڈیرہ لائیا۔ چار یاری دے اشارے، سینت نرگن دھار لگائیا۔ اُمت اُمتی سارے ہارے، یودھا سور نہ کوئے اکھوائیا۔ کھیل کرے کی پروردگارے، بے پرواہ اپنا حکم ورتائیا۔ جو نرگن نور جوت کرے اُجیارے، جوتی جاتا ڈمگائیا۔ پرکاش پرکاش کرے دوبارے، سرگن نرگن روپ دکھائیا۔ اوہ لیکھا منگے سنگ محمد گر اوتارے، پینمبر بچیا رہن کوئے نہ

پایا۔ اٹھ تکیے اُس صاحب دے نظارے، جو نظراں توں پرے ڈیرہ لایا۔ جس دے پورے ہوئے قول اقرارے، وعدے سب دے دیکھ دکھایا۔ دین دُنی نوں اپنے حکم دے دے نظارے، فرمانا اِکو اِک درڑایا۔ اسیں پھرے رہے چوڑاں سد وگارے، جگت وِچ نشان بنایا۔ نهن آؤنا وِچ میدان اکھاڑے، نو نو اپنا پندھ مُکایا۔ جو وسدے گھر اُجاڑے، اُجڑیاں لئے وسایا۔ اوہ مارن والا دھاڑے، دھاڑوی بنیا بے پرواہیا۔ اٹھ دیکھ اگ لگی بہتر ناڑے، اگنی تت نہ کوئے بُجھایا۔ پھری دروہی اُجاڑ پہاڑے، چار کُنٹ گر لایا۔ دھرم دے رہے کوئے نہ واڑے، منگن سچ کوئے نہ آیا۔ تپدے ہردے کوئی نہ ٹھارے، اگنی تت نہ کوئے بُجھایا۔ جگت واسنا ہوئی کلکھنی نارے، ہر کنت نہ کوئے ہنڈھایا۔ لیکھا منگے پُرکھ اکال کرتارے، قُدرت دا مالک بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اِک سنایا۔ ستار کہے سُن دُھر دے نوری چٹا، چن دیاں جنایا۔ کملیا اسماں دوہاں نے دین مذہب دا مل کے پایا بتا، حد مانساں وِچ رکھایا۔ جھگڑا پا کے ماٹی تتا، تن وجود دتا لڑایا۔ کلمہ جنا کے نال کناں، کائنات کھیل کھلایا۔ بھرانٹ کر کے وِچ مناں، منسا دتی بدلایا۔ مارگ دس کے نواں، نو کھنڈ کھیل کھلایا۔ سنگ محمد یار رلا کے چواں، چو تھے جگ حکم سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ چن کہے سُن ستارے نکلے، ست دیاں درڑایا۔ پر بھ دے نام جگ جگ شرع دے وِچ وکے، قیمت جگت نہ کوئے رکھایا۔ اُتیاں نگاہ ساتھوں پرے کسے نہ ٹکے، اگے اکھ نہ کوئے اٹھایا۔ محمد ہتھ ماریا سی اُتے بکے، چھاتی لئی ٹھکرایا۔ شرع دے پا دے حصے، ہستی دسی بے پرواہیا۔ دھرم نشان میرا ایمان عوام نوں دے، چند ستار نظری آیا۔ لیکھ لکھے سی اُتے کاغذ چٹے، شاہی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اِک ورتایا۔ چند کہے اوہ تک دُھر دی دھار مُدھی، محمد دھار جنایا۔ محمد دی آشر روپ بنی ننھی گڈی، سپس اوڈھن نہ کوئے لکایا۔ جس نے بنا گھنٹ پاؤنی لڈی، لوہرا کرے تھاواں تھانیا۔ چارے کُنٹ پھرنا اُڈی، بھجنا واہو داہیا۔ سب دی بدل دینی بُدھی، عقل رہن کوئے نہ پایا۔ ایہہ کھیل پروردگار دی گجھی، گوجھ اپنے وِچ رکھایا۔ ساڈی انتم اوڈھ لگی، پوجا رہے نہ جگت لوکایا۔ اِکو دھار اگے ہونی اُگھی، اگن آتھن کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ تارا کہے چن اوہ ویکھ گڈی کی کہندی، کہہ کے رہی سنایا۔ پٹھ کر کے دشا لہندی، کروٹ لئی بدلایا۔ ہتھیں لاکے مہندی، محمد رہی دکھایا۔ میں تیرا بھانا رہی سہندی، سہہ سہہ جھٹ لنگھایا۔ پروردگار قداماں رہی ڈھندی، دھوڑی خاک رمانیا۔ جو بن ونٹی ہو کے رہی بہندی، سچ سنگھاسن ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنایا۔ گڈی کہے میری سچی اکھ دے لاونا کسیرا، روداس گرگھ اپنی سیو کمایا۔ میرا لہنا دینا بیچ پیرا، پنچم پنچم ونڈ ونڈایا۔ میرے مستک وچ تن لگا ونیاں لکیراں، ترپت کالے رنگ رنگایا۔ میرے سیس اوڈھن نہیں کوئی چیرا، چیرے والیاں دیاں جنایا۔ جنہاں دے کول پنچھی ہون شمشیراں، شرع شرع نال ٹھکرایا۔ میتوں ضرور بہائیو گرگھو اتے نکے چہ پیرٹھا، پیرٹسب دی دیاں کڈھایا۔ میں صدی چوڈھویں دا اتم چکنا بیڑا، بل اپنا آپ پرگٹایا۔ دین دنی داماگ ہونا بھیرٹا، آگے راہ نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ گڈیا کہے میں سندیا دینا تارے چو، چند ستار دینا سمجھایا۔ جیہڑی ونڈاں پا کے گیا منو، کھتری براہمن شودر ویش روپ دکھایا۔ جو اوتار پنچمبر گرو آں بنائے بو، حد ویکھے بے پرواہیا۔ جو نو کھنڈ پر تھی ست دیپ سب دیاں وٹاں بھٹو، بھانا اپنا لئے منایا۔ جگ چو کڑی لیکھے ڈنو، ڈنڈا نام ہتھ اٹھایا۔ نرگن دھار بن کے کلو، کلاسب دی دے بھوایا۔ سچ سنگھاسن اکو ملو، ملیچھاں کرے صفایا۔ جس دی چھتر چھایا ہیٹھ گرگھ سنت سہیلا پلو، پت پر میشور اپنی کار کمایا۔ پر ماتم آتم دھار ہو کے رلو، جوتی جوت وچ ملایا۔ لکھ چوڑاسی ساری چھلو، چھل اپنی کار کمایا۔ دین دنی اگنی تت جلو، جلدیاں شانت نہ کوئے کرایا۔ گڈیا کہے میں سچ دستاں تارے چٹا پر بھ دا بھانا کدے نہ ٹلو، ٹلیاں والے جھنڈے سب دے دینے مکایا۔ خدانوں کہن والے الو، اعلیٰ ادنیٰ ویکھ دکھایا۔ سب دی پٹھی لتھے کھلو، خالق خلق دے سزایا۔ دھرم رائے دوارے تلو، جنہاں کھادھا سور گانیا۔ میں اک سندیسہ دینا اکو وار مارے ہلو، ہلت پلت اپنا حکم ورتایا۔ گرگھ ساچے سنت جنان سنگر شبد پھڑا کے پلو، پاربرہم پر بھ اپنے رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ سندیسہ ایکا گھلو، گھال وچ ویکھے جگت لوکایا۔

☆ ۴ آسُو شہنشاہی سمت ے کیشن سنگھ دے گرہ پنڈ اَلھڑ پنڈی ضلع گرداس پُر ☆

صدی چوڈھویں کہے بھگتاں دا تمبا پانا، لیر لیر دے دُہائیا۔ میٹوں آؤندا جائے چارے گنٹ گھاٹا، خالی جھولی نہ کوئے بھرائیا۔ میری منزل گدی جائے واٹا، آگے اور نہ کوئے ودھائیا۔ میں بھی پھراں پھڑ کے خالی باٹا، جگت جہان واہو داہیا۔ جاں تکدی محمد دی چول ٹٹی کھاٹا، سنگھاسن قائم نہ کوئے رکھائیا۔ میری بددی جائے آشا، نراسا ہو کے دیاں دُہائیا۔ کی کھیل تیرا ابناشا، کی کرتے کار کماٹیا۔ اٹھ دیکھ میرا ننگا ہویا جھاٹا، اوڈھن سیس نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب تیری سرناٹیا۔ صدی چوڈھویں کہے پروردگار سیس توں ننگی، بہڑی میری میری دُہائیا۔ اودھر ٹٹی دے منجی، پاوا چول رہے گرلاٹیا۔ میں پھردی انتم کنڈھی، بھجیاں واہو داہیا۔ میٹوں ٹیڈھی دسدی ڈنڈی، مارگ حق نہ کوئے درسائیا۔ شرع شریعت ہونی پاکھنڈی، ست وچ نہ کوئے سائیا۔ پئی دُہائی وچ ور بھنڈی، برہنڈ دین دُہائیا۔ میں پھراں پیری ننگی، دوس رین تھاؤں تھانیا۔ چار یاراں آئی تنگی، تنگدستی نہ کوئے کٹائیا۔ محمد دیکھے تارا چندی، چند ستار دھیان لگائیا۔ بہڑی سب دے اُتے لگی پابندی، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ دروہی تیریاں بھگتاں نے ہتھ وچ پھڑ لئی چندی، چند پرچنڈ بیٹھے سیس نوائیا۔ میری دُہائی اوہناں دے وس ہوئی جنہاں پر کرتیاں گھیریاں پنچھی، پنچھی بیٹھے بل دھرائیا۔ چوڈاں طبق و نچھ مہانا ہاتھ نہ آوے و نچھی، اتھاہ سار کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب تیری سرناٹیا۔ صدی چوڈھویں کہے کیوں بھگتاں پھڑے کھنڈے، کھڑگ رہے کھڑکائیا۔ کیوں لال رنگ رنگے، ہتھیلی ہتھ جنائیا۔ کیوں آسوکیا تنگے، ذلدل علی رووے مارے دھائیا۔ بہڑی میرے پچھلے سمیں لنگھے، آگے وقت نہ کوئے وڈیائیا۔ دُہائی مکے مدینے ہونے جنگے، جنگو رہے گرلاٹیا۔ میرے لباس رہ جانے ٹنگے، تن کپڑ نہ کوئے دکھائیا۔ کسے نوں جل نہیں ملنے ٹھنڈے، آب ہتھ کسے نہ آٹیا۔ جھکڑا ہونا جیرج انڈے، اُتھج سیج نال ملاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کی سچ سچ ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے کیوں میرے مستک لکیر لائی کالی، ترے گن داغ لگائیا۔ میرا لیکھ ویکھ حالی، حالت تک خلق خدائیا۔ میرا رُپ نہیں کوئی جعلی، جاہل دین دُنی دیکھ تھاؤں تھانیا۔ بہڑی پھل رہیا نہیں

امت دی ڈالی، امرت رس نہ کوئے چکھائیآ۔ کلمہ کرے نہ کوئے دلالی، وچلا بھیو نہ کوئے کھلانیآ۔ حق دی رہی نہ کوئے حلالی، حرام خور دسے جگت لوکائیآ۔ کرپا کر میرے شہنشاہ شالی، صاحب سوامی دیا کمائیآ۔ میری آیو بیٹی نہیں کوئی باہلی، بہتا سماں نہ کوئے رکھائیآ۔ نہ کر ایڈی چھیتی کاہلی، کلجک تیرا دھیان لگائیآ۔ تُوں لکھ چوراسی مالی، اوتار پیغمبر گرو تیرے بوٹے دھرم دے نظری آئیآ۔ میں وی انت ہوئی سوالی، سوالن ہو کے حال سنائیآ۔ میری آشا مُردی پھیر جوالی، ترسنا اپنے رنگ رنگائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیآ۔ صدی چو دھویں کہے جن بھگتو میری بھرو حامی، حملہ کوڑ رہے نہ رانیآ۔ تئیں چوراسی وچوں انعامی، نام والے نظری آئیآ۔ جنہاں دی جگت ٹٹی غلامی، غلامی میری دیو تڑائیآ۔ تُوں سنیا حق پیغامی، پیغمبراں توں پرے جنائیآ۔ تہاڈا مالک انتر جامی، انتر زمر ویکھ وکھائیآ۔ کی ہویا جے ہوئی اندھیری شامی، شمع نور کرے رُشنائیآ۔ میری پوری ہو جائے خامی، خواہ خواہ ملے نہ کوئے سزائیآ۔ تہاڈا مالک اک نہ کامی، نہ کرمی اک اکھوائیآ۔ بہڑی میری چاروں گنٹ ہوئی بدنامی، بدی دا لیکھا نہ کوئے مُکائیآ۔ میں سب نوں کراں سلامی، صحیح سلامت سیس جھکائیآ۔ تہاڈی منزل اک رُوحانی، رُوح بُت و بے ودھائیآ۔ تئیں ویکھو مالک اسمانی، اسم اعظم نور خدائیآ۔ جس بھاگ لگیا تے جسمانی، جسم ضمیر دتی بدلانیآ۔ سور پیرو اک وار کھڑکا دیو کرپان نال کرپانی، کرپا پر بھ دی نال جنائیآ۔ ایہہ لکھت بھوکھت دی رہ جانی نشانی، صدی چو دھویں نیوں کے سیس جھکائیآ۔ گرگھو اُلھو تہاڈی اُلھو جوانی، آد انت و بے ودھائیآ۔ بے شک میری جوہ ہونی پُرانی، پُریاں لوآں توں باہر درڑائیآ۔ ہن ویکھو جھگڑا پینا وچ دُرانی، دُور دُرڈے لین انگڑائیآ۔ شرع شرع دی چڑھے طغیانی، شوہ دریا رُوپ بنائیآ۔ تہاڈے اُتے میرے صاحب دی مہربانی، مہر نظر نال ترائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیآ۔ صدی چو دھویں کہے کیوں لکیراں تن میرے اُتے لائیاں ترپت، بہڑی کالی کالی دھار بنائیآ۔ دُہائی پر بھو دی پوری ہونی لکھت، لکھیا لیکھ نہ کوئے بدلانیآ۔ ایک دا اکو رہنا ایشٹ، ایشٹ دیو آپ ہو جائیآ۔ جس دی آشا رکھ کے گیا رام و شیشٹ، ویشیاں توں باہر دھیان لگائیآ۔ اُس دا لیکھا باہر ہونا ٹانک جست، اک دو نہ ونڈ ونڈائیآ۔ لیکھا مُکاؤنا جس دوزخ بہشت، سورگاں ویکھ وکھائیآ۔ میں چو داں صد مُجت کیتی پریم والا لایا عشق، معشوق اپنا آپ

بنائیا۔ انت اوہ محمد رہیا کھسک، پلو رہیا چھڈائیا۔ پتہ نہیں میرے مستک لگنا کیہڑا تیک، ترے گن اتینا دے لگائیا۔ میں رو کے ماراں کلک، اوچی کوک کوک سنائیا۔ میری قیمت (پائے) کوئے نہ نہ رکھ، دام سکے نہ کوئے چکائیا۔ نہ کوئی جانا میرا سوگ ہرکھ، حرص ہوَس نہ کوئے گوائیا۔ میں چوواں سو سال دا برکھ، جڑ جگت وچ رکھائیا۔ میرا سماں بچیا پھرت، اپنا پنڈھ مکائیا۔ میں ویکھیا نال سرت نرت، بن نیناں نین اٹھائیا۔ میری لیکھے لگی انتم کرت، کیتی کرنی جھولی پائیا۔ اُمت آشنا ہونی مرت، مترک روپ درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے روداسا کیوں کوڈی بدھی اُتے میری اکھ، آخر دے جنائیا۔ میں ویکھ نہ سکاں اکھنا اکھ، اکھ اگوچر بے پرواہیا۔ کیوں اک نالوں مینوں کیتا وکھ، وکھری دھار بنائیا۔ میں رگڑاں اپنا نک، دھوڑی خاک رمائیا۔ میرا پورا کر دے شک، گلے رہی سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ست سچ آپ سمجھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے کیوں مینوں کیتا کانی، اک اکھ بنائیا۔ مل لین دے اپنا ہانی، جو بن ونت بے پرواہیا۔ میں محمد دی بنی نہ مول سوانی، کلھے اندر اپنا جھٹ لنگھائیا۔ بنا پروردگار توں دوجی سنی کوئے نہ ہانی، کلماں وچ من نہ کدے پرچائیا۔ میں اُس صاحب دی رانی، جو رازق رزق رحیم اکھوائیا۔ میں اوسے دی کتھا کہانی، گا گا جھٹ لنگھائیا۔ جو مالک جیو پرانی، پنے پنے سیس جھکائیا۔ جس نے کھیل ویکھنی وچ لبانی، دھر دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے کیوں میری اکھ تے بدھا کسیرا، قسم کھا کے دیو جنائیا۔ میں نیز وھاواں نیرا، رو رو دیاں دُہائیا۔ کیوں روداس مینوں نہ آوے دھیرا، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ چاروں گنت پینی وھیرا، ویری گھر گھر نظری آئیا۔ جھکڑا مکے پیغمبراں پیرا، پیر پیرا حکم سنائیا۔ کسے دی رہے نہ ملکھ جاگیرا، جگت ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ میرا رہنا نہیں رنگلا پیرٹھا، سہاگن روپ نہ کوئے بنائیا۔ میرے ہڈیں لگیاں پیراں، اچی کوک کوک سنائیا۔ مشکل ہو گیا جیونا، ویلا انت دے گواہیا۔ انتم پئے نیوننا، نو نو لاگاں پائیا۔ وے روداسا ٹھیک سب دے حصے آونی ساڈھے تن ہتھ سیاں، سینو ساڈھے تن ہتھ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے متھے لپکاں مارن والینے

چلاکے، تیری چلاکی دیاں جنائیا۔ کی ہويا جے پر بھ دے نام دے لکھدی کھاتے، خاک چرناں دھوڑ رمائیا۔ کدی میں وی چڑھی ساں اُس دی ڈھاکے، کچھڑ بہہ کے خوشی منائیا۔ جس نے محمد ورگے کھڈائے کا کے، بالے اپنے رنگ رنگائیا۔ میرے بنائے راکھے، سیوا حکم والی سنائیا۔ ایہدے دل کوئی نہ جھا کے، نیز نین نہ اکھ اٹھائیا۔ دروہی انج میتوں آگئے گھاٹے، میرا پندھ رہیا نہ رائیا۔ میرے بستر پُرانے چیتھڑ پاٹے، اوڈھن سچ نہ کوئے دکھائیا۔ کی کھیل کیتا میرے اگمی داتے، دیاوان کار بھگتائیا۔ میری پُچھے مول نہ باتے، بل دیئے گولئے تیتوں دتی وڈائیا۔ کدی میرے وی سیس گندے سی جہدے انج کھلے جھاٹے، مینڈھی نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے جن بھگتو تہاڈیاں ویکھاں ننگیاں تلواراں، طالب ہو کے دھیان لگائیا۔ کیہڑیاں تہاڈیاں میرے نال پچھلیاں کھاراں، میتوں دیو جنائیا۔ میرا ناتا نال چار یاراں، یارانہ محمد نال دکھائیا۔ میں کردی رہی شرع والیاں کاراں، کاری کرنی کار کمائیا۔ چوڈاں صد کٹیاں وگاراں، سیوا کیتی تھاؤں تھانیا۔ مانیاں خوب بہاراں، عیشاں وچ وڈیائیا۔ میں تکیاں کوٹن کوٹ جو بن ورتیاں ناراں، میرے ورگی نظر کوئے نہ آئیا۔ میں اپنا آپ سواراں، صاف ستھری ہو کے دیاں دکھائیا۔ جن بھگتو کی تھی میرے اُتے دیوگے پہرہ، خوشی خوشی نال میرا سنگ رکھائیا۔ جن بھگت کہن کملیئے اسیں کلج انتم مارنیاں دھاڑاں، دھاڑوی پُرکھ اکال اپنے نال ملائیا۔ پھرنا جنگل جوہ اُجاڑاں، پہاڑاں پھیرا پائیا۔ لہبنا اکو لاڑا، جیہڑا کوٹن کوٹاں لئے پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا پردہ آپ چکائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں نکئی جی میرا کی لیکھا لکھو لکھاریو، قلم نال چترائیا۔ کی میری حالت ویکھو نارویو، روپ ہن دُہائیا۔ چوڈاں صدیاں میں لٹی خوب بہاریو، اپنا رنگ رنگائیا۔ محمد تکنا جس دا روپ رتی داہڑیو، لال ہتھ گرکھاں دین گواہیا۔ سماں بدل جانا حکم نال ایسے ہاڑیو، ہاڑے نال سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر حکم اک سنائیا۔ صدی چوڈھویں ست رنگ دے ونبارے، جاگیر سنگھا جنائیا۔ میرے ویکھو چار یارے، محمد نال چترائیا۔ جیہڑے انتم بازی ہارے، بازاں والا کھیل کھلائیا۔ میری نیا انت کنارے، تٹ کنارے سو بھا پائیا۔ کسیرا کرے ہاہا کرے، بھگتاں رہیا جنائیا۔ کی لہنا روداس چمارے، گرگھ سنگھ سمجھائیا۔ کیوں ترپت

ماریاں تِن لکارے، پڑدا دینا اُٹھائیا۔ مینوں ایوں دِسدا جویں میں چڑھنا دُھر دے کھارے، سگناں والا سگن منائیا۔ مینوں پرناؤنا اُس اگئی لاڑے، جس
 نوں لاڑی مَوّت نہ کدے پرنا ئیا۔ جو میرا چیتھر پھاڑے، دُھر دا حکم سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم
 اک سنائیا۔ صدی چو دھویں کہے کون بھيو دتے گھے، بنا صاحب نہ کوئے پترائیا۔ میرے اُجڑن لگے جھگے، جھگیاں نظر کوئے نہ آئیا۔ محمد تیری اُمت
 وانگ داناں بھجے، کچے بھنے دانے دین گواہیا۔ پر بھ دے حکم ہونے اُگھے، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ سب دے بھرے بیڑے ڈبے، اگے پار نہ کوئے
 لنگھائیا۔ گلیا رہے نہ کوئے کسے گٹھے، ڈونگھیاں ڈلاں وچوں باہر کڈھائیا۔ اکو سنگرُ شبد اُڈے، دو جہاناں بھجے واہو داہیا۔ سب نوں دس کے اپنے مدّے،
 مُدّتاں دے جھگڑے دے مُکائیا۔ ویلا اتم میرا بچے، پو جن یوگ دیاں جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے
 منگ منگائیا۔ دانے کہن اسیں دینے اپنا حال، سچ نال سنائیا۔ جس ویلے محمد مدینے وچوں ماری چھال، اپنا قدم اُٹھائیا۔ اُس ویلے سانوں بھن کے لیا
 سی اک بھٹھیاں، چھیتی چھیتی اپنی سیو کمائیا۔ آہ لے جا اپنے نال، جتھے بھکھ لگے اوتھے کھانے چائیں چائیا۔ محمد دو ہتھوں وجایا تال، آواز آواز
 پرگٹائیا۔ پھیر حکم سنیا اکال، اکل کل دھاری دتا سنائیا۔ محمد اہناں نوں رکھنا سنبھال، چو داں صدیاں کھ نہ کوئے لگائیا۔ جس ویلے آوے آپ دین
 دیاں، پروردگار نورِ الہیا۔ اُس ویلے چاروں گنٹ سب دے سرتے کوئے کال، نگارہ اپنا ڈنک وجائیا۔ تئیں اُمت دی سرت نہ سکنی سنبھال، سمبل بہہ
 کے دیکھے بے پرواہیا۔ اُس ویلے چو اسی وچوں سنت بھگت لئے بھال، اوتار پینمبر گرو آں توں باہر کر پڑھائیا۔ ایہہ سوا سیر اوہناں نوں آپ دے
 کھوال، دوسر رس نہ کوئے چکھائیا۔ محمد ہس کے کہا تیرا کھیل کمال، بے پرواہ بے پرواہی وچ سنائیا۔ پروردگار کہا اوہ میرے سوہنے لال، لالو دا لیکھا پور
 کرائیا۔ جس نوں نانک بخشیا دھن مال، کنگال کہے لوکائیا۔ اوتھے پچھاں مُریداں حال، مُرشد ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ صدی چو دھویں کہے میں کانی ہو گئی اکھوں، سچ دیاں سنائیا۔ پنچھی گرگھ زور نال ہسو، ہس کے دیو
 وکھائیا۔ پر بھو کسے دا کرے کوئی نہ کھو، بنے سانجھا پیر گوسائیا۔ سب دا لیکھا منگے پھڑ کے نتوں، بچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھو آپ چکائیآ۔ صدی چو دھویں کہے گرگھ سنگھ زور دی ہس کے دے دکھال، اپنی سُن دے کھلایآ۔ گلیں باتیں دیونہارا شاہ کنگال، بھنڈارا گلیں باتیں بھرائیا۔ گلیں باتیں آوے جگت زوال، گلیں باتیں دین دُنی کرے تباہیا۔ گلیں باتیں بھگتاں کرے سنجال، گلیں باتیں ہوئے سہائیآ۔ گلیں باتیں میلا ملے بھگت بھگوان، بنا گلاں باتاں توں شبد ناد نہ کوئے شنوایآ۔ گلیں باتیں کوڑی کایا مائی دے کھال، گلیں باتیں وجدی رہے ودھائیآ۔ بنا گلاں باتاں توں اِنج تک کھیل ہو یا نہیں جہان، جگ چو کڑی ریتی چلی آئیآ۔ ناتا تئے جگت چھٹے گل پھیر سنے کوئے نہ کان، بنا گل توں غلامی سکے نہ کوئے کٹائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سچ حکم ورتائیآ۔ گلاں باتاں شبد دھار دی خوشی، خوشالی وِچ پرگٹائیآ۔ گلاں باتاں وِچ صاحب دی رُچی، بنا گلاں باتاں توں رچنا رچ نہ کوئے جنائیآ۔ گلاں باتاں وِچ پر بھ دی منزل ملے اُچی، بنا گلاں باتاں توں ہتھ کچھ نہ آئیآ۔ جو جگت وِچ جہان وِچ کٹن آئے بُتی، بُتخانے بہہ کے اپنا جھٹ لنگھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، لیکھا جانے جگت دھار دُکھی، دُکھ سکھ اپنی کھیل کھلایآ۔

☆ ۹ اَسو شہنشاہی سمت ۷ ہر دیو سنگھ دے نوٹ ہر بھگت دوار جیٹووال ☆

سنگر پورا سدا نہکیو نہچل دھام وڈ وڈیائیآ۔ آد جگادی الکھ ا بھو، اگو چر بے پرواہیا۔ جس دی وِشن برہما کردے سیو، شو سنگر چرن دھوڑ رمائیآ۔ اوتار پیغمبر گر گاؤندے رسنا جہو، صفت صفت نال وڈیائیآ۔ جس دانام رس اگئی میو، نئیاد سب دی ویکھے تھاؤں تھانیا۔ سو سنگر ساچا صاحب سوامی جنم وچوں جنم دے ہر دیو، ہر اپنی دیا کمائیآ۔ بدھک دی لیکھے لا کے سیو، بندھن دھرم رائے تڑائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک ہوئے سہائیآ۔ نو اَسو کہے میری نمو نمو نمسکار، ڈنڈاوت وِچ سیس جھکائیآ۔ پر م پُرکھ سچی سرکار، ہر کرتا بے پرواہیا۔ جو جگ جگ پیچ دے سوار، سر سر اپنا ہتھ لکائیآ۔ دُبدے بیڑے لائے پار، پاہن پاتھر آپ ترائیا۔ گرگھ منمگھ دوہاں پائے سار، جوتی جاتا اگم اتھایا۔ پورب لینا

کرم و چار، نہکرمی ہوئے سہانیا۔ جیہڑا جنمیزے داسی خدمتگار، نتھیا ناؤں براہمنی ککھ وڈیانیا۔ تس دا لیکھا پورا کرے، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکرنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی ایکا ایکا ایکنکار۔

★ ۱۴ اسو شہنشاہی سمت ۷ بیاس دریا دے کنڈھے پنج و بے شام ★

بیاس کہے میں چار جگ دا پیاسا، سنجگ تریتا دواپر کلجگ میری ترکھا نہ کسے بُجھانیا۔ میرا لیکھا لکھ کے گیا وید ویاسا، اک لکھ ستاراں ہزار سلوک پُران اٹھاراں دین گواہیا۔ میتوں انتم گوہند دتا دلاسا، کلغی دھر جگدیش دیا کمانیا۔ تیرا لہنا دینا پورا کرے پُرکھ ابناشا، پاربرہم پر بھ بے پرواہیا۔ محمد دی نال رلائے خواہشا، صدی چو دھویں جوڑ جڑانیا۔ چو داں طبق کرے تلاشا، چو داں لوک ویکھ وکھانیا۔ نوست کر جوت پرکاشا، نو نو چار دا پنڈھ مکانیا۔ وشن برہما شو ویکھن آون تماشا، کروڑ تیتیا اکھ اٹھانیا۔ اوتار تیتی ہون داسی داسا، موسیٰ عیسیٰ سنگ ملانیا۔ گر دس نور جوت ہووے رہ راسا، منڈل منڈپ و بے ودھانیا۔ لیکھا جانے جوتی جاتا، جاگرت جوت کر رُشانیا۔ اکل کل دھاری پُرکھ بدھاتا، مہان بیدو نور الاہیا۔ جس دی جگ چو کڑی شاستر سمرت وید پُران گاوندے گاتھا، کھانی بانی صفت صلاحیا۔ دو جہاناں پُرکھ سمرا تھا، پر م پُرکھ وڈ وڈیانیا۔ کلجگ انتم ویکھے اندھیری راتا، زمیں اسماناں کھوج کھوجانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک سنانیا۔ بیاس کہے میں تکاں خواجہ خضر، نیر پیر بھجے واہو داہیا۔ جس دا زکریئے کیتا ذکر، الف یے نال وڈیانیا۔ جس دا محمد نے کیتا فکر، فقرہ کائنات سنانیا۔ اوہ نرگن دھاروں آوے نکل، نور نورانہ کر رُشانیا۔ جگت نیز کسے نہ آوے دسن، دہ دشا ویکھن کوئے نہ پانیا۔ جو جھگڑا میٹے پتھر اٹن، پاہن لیکھا دئے مکانیا۔ بھيو گھلائے اتل و تل، ستل اپنی کار کمانیا۔ صدی چو دھویں آوے جتن، چاروں گنٹ اکھ اٹھانیا۔ پیر پیراں بنے متن، مہربان محبوب نور الاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا تھم اک سنانیا۔ خواجہ کہے میں آیا لہندی دشا، دہ دشا دھیان لگانیا۔ میرا پروردگار پایا حصہ، ہستی دسی نور الاہیا۔ میں راہ تکاں نتا، چو داں

صد دھیان لگایا۔ کون ویلا پروردگار ملے دُھر داپتا، ابا جان شہنشاہیا۔ جس داتن وجود ہووے نہ جُسا، ضمیرِ نظر کوئے نہ آیا۔ مچھ نہ ہووے داہڑی نہ
 منشاں والا رُخا، مائی خاک نہ کوئے سہایا۔ بھاگ لگائے اگئی بتا، بتائیاں پرے سمجھایا۔ کھیل دے ابناشی اپتا، چیتن اپنی دھار دکھایا۔ سمت شہنشاہی
 ست سہائے رُتا، اَسو چوداں ونڈ ونڈایا۔ جس دے وچ چار جگ داپینڈا مُکا، کلجک نیوں نیوں لاگے پانیا۔ بے پرواہ اِکو اُٹھا، دُھر دامالک دُھر درگاہیا۔
 ویکھے لہندی گُٹھا، پچھم اپنی اکھ کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اِک سنایا۔ خواجہ کہے میں آیا دوڑا،
 بھجیا واہو داہیا۔ چوداں طبق چھڈیا پچھلا پوڑا، پوڑی ڈنڈا نظر کوئے نہ آیا۔ جگت جہان ویکھیا کوڑا، اُمت اُمتی اکھ بدلایا۔ بنا پروردگار کوئی نہ بہڑا،
 بہڑی کرے لوکایا۔ ڈہائی صدی چودھویں وقت رہیا تھوڑا، محمد نیز لوچن نین رہیا تکایا۔ وید ویاسے لیکھا کھیا کلجک انتم آئے براہمن گوڑا، کنڈھی
 میرے چرن چُھبایا۔ جس دانور نورانہ ہووے جوہرا، جوہری پرکھے کوئے نہ رانیا۔ اُس دا سچ دا ہووے اِکو مُہرا، مہربان اپنا حکم ورتایا۔ جس نے
 کلجک انتم کرنا پورا، سرتی سرت نہ کوئے وڈیایا۔ تُوں میرا میں تیرا دسنا دوہرا، زرگن زرگن میلے سچ سُبھایا۔ جس دے اگے چلنا نہیں کوئی جورا،
 اوتار پیغمبر گر بیٹھن سپس نواپا۔ اُس دے کول ساڈھے تن ہتھ بنھن والی اِکو ڈورا، ڈوری کرنیل سنگھ دے پھڑایا۔ خواجہ کہے بہڑی ہن لہندی دشا
 پے جانا لوہڑا، اگے ہونہ کوئے اٹکایا۔ سنگر شبد سنگر چڑھے اگئی گھوڑا، واگ جوتی دھار ہتھ اُٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اِک ورتایا۔ خواجہ کہے پروردگار میرے احباب، محبوب سپس نواپا۔ میں لے کے آیا بنا اکھراں توں کتاب، کتب
 خانے نظر کتے نہ آیا۔ محمد دا پورا کر دے خواب، خطا اور رہے نہ رانیا۔ میرا سجدے نال آداب، ادب نال درڑایا۔ مغرب وچ اِکو تیرے نور دی
 ہووے محراب، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ شرع شریعت کولوں کر آزاد، نام کلمہ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ دُھر دے حکم دا بخش خطاب، سر اپنا ہتھ لکایا۔
 میرا لیکھا پورا کر دے آج، در تیرے منگ منگایا۔ نو کھنڈ پر تھمی کھول دے جاگ، آلس نندرارہے نہ رانیا۔ میٹوں یاد آ گیا خواجہ کہے بیاس توں پار
 گوہند اڈایا اپنا باز، بازاں والا اپنا کھیل کھلایا۔ میٹوں مار کے کہا آواز، چوداں طبقاں باہر سنایا۔ چھیتی آ جا بھاج، بھجنا واہو داہیا۔ حکم دتا غریب نواز،

شہد سندیسہ اک سنائیآ۔ صدی چودھویں محمد دارہنا نہیں راج، اُمت نبی رسول نظر کوئے نہ آئیآ۔ اِکو پروردگار دا مہکنا باغ، بوٹا مانس دئے لگائیآ۔ اُس ویلے سب نے ہونا لاجواب، سر سکے نہ کوئے اُٹھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیآ۔ خواجہ کہے میں آیا وانگ حقیرا، نو نولاگاں پانیا۔ میں کڈھیاں تیرے چرن کولاں چوداں کپیرا، چوداں طبقات لیکھا رہے نہ رائیآ۔ میری درشتی ہوئی وانگ فقیرا، فقرہ اِکو دینا جنائیآ۔ اگے شرع توڑ زنجیرا، شریعت کم کسے نہ آئیآ۔ اِکو مان بخش غریب امیرا، ذات پات نظر کوئے نہ آئیآ۔ اوتار پیغمبر گُر پوریاں کر تحریرا، جو بھوکھتاں وچ گئے درڑائیآ۔ جیہڑے مانو نام کلے کیتے لیرا لیرا، اِکو گنڈھ دینی بندھائیآ۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ پروردگار پُرکھ اکال دُھر دے رام بدل دے ضمیرا، زمیں اسمان دھیان لگائیآ۔ بیاسا کہے میرے اُتے سندیسہ دے کے گیا بھگت کپیرا، قبراں توں باہر درڑائیآ۔ جس ویلے صدی چودھویں ویلا انت ہوئے اخیرا، اکھراں چلے نہ کوئے چترائیآ۔ بنا پُرکھ اکال توں دین دُنی بدلے نہ کوئے تقدیرا، تدبیر چلے نہ کوئے چترائیآ۔ جھگڑا میٹنا شاہ حقیرا، اِکو رنگ دینا دکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملائیآ۔ خواجہ کہے سُن بیاس دے کنڈھے، تھاتھیتوں دیاں جنائیآ۔ اُٹھ ویکھ نو کھنڈے، برہمنڈاں اکھ اُٹھائیآ۔ پُرکھ اکال کی ونڈے، ونڈنہار اپنی دیا کمائیآ۔ کی کہے گوہند دی چند پرچنڈے، چندکا اپنا روپ بنائیآ۔ کی کھیل کرناست رنگ ونڈے، ونڈاوت سب دی دئے بدلائیآ۔ کواں وچوں گرگھ وِلا بیاس پار لنگھے، آساوند ہر سنگر آپ بنائیآ۔ تٹ کہے گوہند نے میرے اُتے بیٹھ کے کنگھے دے گئے سی اِگی دندے، دو اک ویکھ دکھائیآ۔ پھیر اشارہ کیتا ول تارے چندے، تارے چند دتا سنائیآ۔ جس ویلے صدی چودھویں اتم لنگھے، بیس پیساناں ملائیآ۔ پر م پُرکھ دیوے سب نوں دنڈے، حکم حکم وچوں بدلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیآ۔ بیاس کہے گوہند نے میرے اُتے مارے موڈھے گوڈے، گنٹے زمیں اُتے لگائیآ۔ پھیر اپنے پھڑ کے دوویں موڈھے ہلوانے نال ہلایا۔ پھیر دو جہاناں ہتھاں اُتے چک بوجھے، جگت ہلونا دتا دکھائیآ۔ کلج اتم صدی چودھویں محمد کٹے جانے بودے، بدلا چکے تھاؤں تھانیا۔ جو دیناں مذہباں والے ٹوئے ٹوبے، وڈا چھوٹا رہن کوئے نہ پائیآ۔ اِکو ڈنکا وِجنا چوداں لوکے، چوداں طبق کرے شنوئیآ۔ اِکو نام اِکو کلمہ ہووے سلوکے،

اِکو ڈھولا ڈھر درگاہیا۔ خواجے توں ویکھنے اوس سمیں دے موفے، مکمل دیاں درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ خواجہ کہے میں خوشیاں دے وچ ہنسا، ہس کے گوبند سیس نوایا۔ ویکھ کے ساڈھے تن ہتھ دارسا، رستہ بچھلا دیواں بدلایا۔ اُس ویلے گوبند دے سنگ سی جس دا نام جسا، مست رہ کے اپنا جھٹ لنگھایا۔ اُس روڑا پتھر کیتا اکٹھا، مخول نال گوبند آگے ہتھ ٹکایا۔ نالے کہا بڑا اچھا، صاحب اس نوں دے ورتایا۔ نالے ہتھ نال چلیا اپنا ڈھلا کچھا، سچ نال اٹھایا۔ خواجے خوشی وچ اپنا قدم چکا، ٹپ کے دتا جنایا۔ گوبند ایہہ تیرا سکھ سچا، جو سچ رہیا سنایا۔ گوبند کہا ایہہ ڈھر دا بچہ، پُرکھ اکال دتی وڈیایا۔ جس ویلے کجگ انت جوتی نور ہويا پرگٹا، پرگٹ اپنی کار کمائیا۔ اس دا لیکھے لاوے پتھر وٹا، وٹ دین دنی والی کڈھایا۔ جس دارس ہووے مٹھا، وکھ رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لیکھا پور کرائیا۔ پتھر کہا میں ہوواں مٹھارس، گوبند دتی وڈیایا۔ خواجہ پیا ہس، ایہہ ایہدی بے پرواہیا۔ جوں بھاوے توں لئے رکھ، رکھنہار وڈ وڈیایا۔ مست نے خالی جھولی ڈاہی جھٹ، آگے دتی دکھایا۔ گوبند اس دے وچ سب کجھ گھت، مہر نظر اٹھایا۔ گوبند کہا جس ویلے زرگن دھار آوے وت، بے وطن بے پرواہیا۔ تیری رکھے پت، پت پریشور ڈھر درگاہیا۔ جھٹ وٹے کہا میرا بھار نو سیر توں نہیں گھٹ، نواں رساں دیاں جنایا۔ جس ویلے میں صاحب دے وکیا ہٹ، گھٹ سوہنا سوہا پائیا۔ تیری لجیا لئے رکھ، ہووے آپ سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چکایا۔ پتھر کہا جے گوبند میرا ونڈے پرساد، پرسادی ہو کے دیا کمائیا۔ میں سدا رکھاں تیری یاد، جو یادو بنسی کرشن گیا درڑایا۔ جس دارام نے رام نوں دکھایا سواد، بھوگ بھگون سنگ بنایا۔ محمد نوار کر کے آداب، خود خدا سیس جھکایا۔ موسیٰ آ کے وچ ویراگ، اچی کوک دتی ڈھایا۔ عیسیٰ لگ کے وچ کما، کامل مُرشد اکھ ملایا۔ نانک نے میتوں بخش دیواں، دیاوان ہويا سہایا۔ گوبند انت تیرے آیا ہاتھ، ہتھیلی نال چھہایا۔ توں سرب کلا سمراتھ، دانی بے پرواہیا۔ میرے اندر دے دے راس، پتھر پاہن روپ بدلایا۔ گوبند مہر نال اٹھا آنکھ، بنا اکھراں لیکھ بدلایا۔ میں شبد سناواں ساچ، سچ دیاں درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔

گوبند کہا ہتھ پتھر نال گیا جڑ، تیری ہستی دیاں بدلایا۔ شبدی دھار آواں مڑ، نرگن نور جوت رُشائیا۔ دو جہاناں بناں سنگر، ست ستوادی رُوپ سمایا۔ مسنا سنگھ نال آوے تڑ، تڑت لینا جھولی پائیا۔ تیرا رس بنا کے گڑ، نو سیر دیاں ونڈایا۔ جن بھگتاں اندر مٹھے رس دی رہن نہ دیواں تھر، خالی بھنڈارے آپ بھرائیا۔ اوہ ویکھ میں چھڈی جاندا اندر پڑ، پڑی انند تجایا۔ رُوپ بناواں ہور دا ہور، ماچھو واڑا دے گواہیا۔ دکھن چلے کسے نہ زور، ندیڑ اپنا رنگ رنگایا۔ پھیر جاواں اُس صاحب دے کول، جو گل مالک اکھوایا۔ پھیر جاواں اگئی ڈھول، دو جہاناں شبد شنوایا۔ پھیر آ کے تولاں پورا تول، گھاٹا رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کما یا۔ خواجہ کہے گوبند دے نال اک سکھ سی نگینہ، ننھا بچہ نظری آ یا۔ اوہ لیٹا اُتے زمینا، نگاہ اسمان ول اٹھایا۔ پھیر تکیا گھوڑے دی زینہ، پاکھر ویکھے چائیں چانیا۔ پھیر سمجھیا میں مرنا کہ چینا، زندگی سنگ نہ کوئے نبھایا۔ جھٹ بھے وچ آیا پسینہ، اپنا پاسا لیا بدلایا۔ خواجہ کہا واہ میرے رحیا، رحمت تیری بے پرواہیا۔ توں قدرت قادر کریم، کال مہاکال تیری سرنا یا۔ توں عالیشان عظیم، اعظم نور الایا۔ تیری سب توں دکھری تعلیم، طلبے اوتار پیغمبر گئے جنایا۔ توں وسیں باہر اسمان زمینا، دو جہاناں پرے تیری رُشائیا۔ تیتوں سجدے وچ کہاں آینا، آمین کہہ کے سیس جھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھیا بھیدا آپ گھلایا۔ خواجہ ویکھیا آسو دا تنگ، نگاہ نیلے اُتے لکایا۔ اوہدے کول سی مولی دا تند، جس دی سوا گز لمبایا۔ پھیر نشان تکیا تارا چند، صدی چودھویں اکھ اٹھایا۔ محمد دا لیکھا رہیا لنگھ، پندھ مکیا واہو داہیا۔ چار یاری دا اینا سنگ، امتی امت نہ کوئے چترایا۔ کلمہ ملے نہ کسے انند، کائنات رہی گر لایا۔ ملا شیخ مسانک لائے کسے نہ انگ، اولیا علم نہ کوئے پڑھایا۔ اُس چھوٹے بچے کہا آ میرے کول ونجھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سچ وچوں سمجھایا۔ خواجہ کہا آ بالے چھوٹے، سچ نال سنا یا۔ بیاس وچ مار غوطے، ڈونگھی بھور ویکھ دکھایا۔ بچے ہس کے کہا میں چوداں طبق ویکھے روتے، خوشی خوشی نہ کوئے بنا یا۔ مرید ویکھے سوتے، ستیاں اکھ نہ کوئے گھلایا۔ خدا نوں بھلے ہتے، خدی وچ ہلکایا۔ صدی چودھویں جانے اوتے، انت رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا اک ملا یا۔

مؤلی کہا میرا تند سوا گز لمبا، دوہاں دیاں جنایا۔ میں دیکھنا کھیل اچنجا، بھيو ا بھیدا دیاں درڑا یا۔ جس ویلے ناتا رہیا نہ پتاما ئی اماں، امی نہ گود سہا یا۔ جھگڑا پینا کایا ما ئی چٹا، چم در شٹی نہ کوئے بدلا یا۔ صدی چو دھویں بیت جانا سماں، کلجگ انتم اکھ کھلا یا۔ چاروں گنٹ جلے کوئے نہ شمع، اندھ اندھیر نہ کوئے گوا یا۔ سب دے اندر ہونا غما، غم خوار نہ کوئے سہا یا۔ دین مذہب دی ہونی طمع، کلمہ کلے نال نکرا یا۔ پون سواسی نام رہے کسے نہ دما، دامنگیر نہ کوئے اکھوا یا۔ اُس ویلے پروردگار میرے امام کھیل کرنا نواں، نو کھنڈ کھنڈ جنا یا۔ بھگت سہیلے کر کے جمع، جامہ دین دُنی بدلا یا۔ دُھر دا تھم کر کے رواں، راستہ براستہ اکو دئے درڑا یا۔ خوابے تیتوں کرنا منا، تھم تھم وچوں بدلا یا۔ توں سُننا بنا کتاں، کتا گو بند والا دئے گواہیا۔ جس نوں سمجھ نہ سکے کوئی چو داں سو تیبہ پڑھن والا پنا، پنشمینٹ وچ سارے لین سزایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اکھنا یا۔ مؤلی تند کہا میرا کسے کول نہیں ٹھیکا، محمد نال نہ کوئے وڈیا یا۔ خوابے توں وی رکھنا چیتا، چیتن ہو کے دیاں درڑا یا۔ جس ویلے زرگن دھار بنے نیتا، زرویر بے پرواہیا۔ اُس ویلے میتوں اُس دی کر دیو بھیشا، نکا بالا جسبیر سنگھ ہتھ پھڑا یا۔ میرا پورا ہووے لیکھا، محمد دی گنڈھ رہے نہ رایا۔ سب نوں بھل جائے سوہرا پیکا، ایہتھے اتھے دو جہاناں ملے نہ کوئے وڈیا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کما یا۔ مؤلی تند کہے میں کوئی کچا نہیں تندا، شبدی تھم جنا یا۔ میں گو بند دی دھار گو بند سنگا، سگلا سنگ بنا یا۔ جس ویلے چھڈیا پُری انندا، سوا گز ڈوری چرناں ہیٹھ دبا یا۔ پھیر اشارہ کیتا تارا چندا، صدی چو دھویں تیری ہوئے صفایا۔ اُس ویلے سہارا رہنا نہیں کوئی مہانا ونجھا، ونجھی ہاتھ کوئے نہ آ یا۔ ایہہ کوئی سماں نہیں لمبا، ڈھنیا میرا دئے گواہیا۔ اُس ویلے گر گو بند دے کول اک سکھ دُلھا جیٹرا بھے وچ کما، آپ اپنا لیا ہلا یا۔ کی کلجگ حال ہووے مندا، چاروں گنٹ دہا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک ورتا یا۔ گرگھ کہا گو بند میرے پیرا، سنگر تیری سرنا یا۔ توں داتا گنی گھیرا، گہر اکھوا یا۔ میں تیرے چرن کول رکھاں اپنا چیرا، سپس تیری بھیت کرا یا۔ کی آگے ہووے تیرا و طیرہ، بے وطنائ لئیں ملا یا۔ کیوں پھریں وانگ فقیراں، بھچیس واہو داہیا۔ گو بند کہا میں کتاں شرع دیاں زنجیراں چار ورن اٹھاراں برن اکو رنگ رنگا یا۔ سب دیاں بدل

دیاں تقدیراں، تدبیر اپنی اک سمجھانیا۔ اُمت اُمتی پئے وہیرا، وہن وگن تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمانیا۔ گو بند کہا گرگھ میرے رتن، سنگھ رتن وڈیانیا۔ جس ویلے پہنچیا گھاٹ پتن، بے آس سو بھاپانیا۔ سب دی پیج آواں رکھن، رکھک ہو کے ہوواں سہانیا۔ کسے دا چلے نہ کوئی یتن، یتھارتھ اپنا لھم ورتانیا۔ جیہڑا پٹنے والا پاٹل پٹن، پاربرہم رُپ درسائیا۔ لیکھا جانے کلجگ نوٹا نٹن، سوانگی اپنا سوانگ بنانیا۔ اِکو مارگ آوے دسن، دو جہاناں راہ جنانیا۔ ہر جن ہردے آوے وسن، بے عیب نورِ الاہیا۔ وعدہ پورا قول کرے بچن، آگے ہو نہ کوئے تڑانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لھم اک ورتانیا۔ بیاس کہے گو بند ہتھ ماریا اتے بھتھ تیرا، ترکش لئی انگڑانیا۔ گرگھ میرا سو ہنا ہیرا، قیمت سکے نہ کوئے چکانیا۔ خواجے اکھوں وہایا نیرا، جل دھار جل وچ ملانیا۔ گو بند کھج اک شمشیرا، دو دھار دتی چکانیا۔ صدی چو دھویں ضرور کٹاں شرع دیاں زنجیرا، ذرہ ذرہ ویکھ وکھانیا۔ پرگٹ ہوواں پیرن پیرا، امام اِماما رُپ درسائیا۔ اُس ویلے گرگھ رتن سنگھ بدھا ہووے لال چیرا، چری وچھنے آپ ملانیا۔ امرت رس بخش کے سیرا، سر دھڑ لیکھے پانیا۔ جن بھگت دُکھی رہے کوئے نہ جیوڑا، جیون اپنے وچ سامانیا۔ نوٹو چار چکاں بیڑا، بیڑا اپنے کندھ اٹھانیا۔ دین مذہب دا مارگ رہن نہیں دینا بھیرا، مانو مانگھ مانس اِکو نام شبد گڑمانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں سیس بندھائے پیرا، چیتن سب نوں آپ کرائیا۔ خواجہ کہے میری آسا پٹی، پر م پُرکھ دتی وڈیانیا۔ کوٹن اُدھرے رکھی مُنی، جو دُور دُراڈے بیٹھے آسن لائیا۔ میرا لہنا پورا ہو یا اک تے اُنی، دو اک اِکیسا یسا اپنے رنگ رنگانیا۔ میں اِکو ہدایت سنی، جو حضرتاں پرے دتی سنانیا۔ ہن جھگڑا ویکھنا دین دُنی، کعبیاں پرے اکھ اٹھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لھم اک ورتانیا۔ بیاسا کہے میں پانی دھار وگدا، مینوں جل نیر کہے لوکانیا۔ میں سنجگ تریتا دوا پر کلجگ رہیا سددا، اُچی کوک کوک درڑانیا۔ کس ویلے پرکاش ہووے اگئی نورِ الاہی رب دا، رب عالمین ویکھ وکھانیا۔ جو جھگڑا میٹے دین مذہب دی حد دا، لیکھا سب دا پور کرائیا۔ رس دیوے نام خُماری مدھ دا، مدھر دُھن کرے شنوائیا۔ مارگ دتے بھگت بھگوان جد دا، آتم پر ماتم میلا میلے سچ سُبھانیا۔ جھگڑا رہن نہ دیوے وکھرا اڈ دا، چار ورن اٹھاراں

برن اِکو گھر وسائیا۔ دھرم نشان ہووے گڈدا، دو جہاناں اِک جُھلایا۔ کھج کُوڑی کریا ہر ہر دے اندروں ہووے کڈھدا، سَت سچ دھرم نال وڈیایا۔
 وکار ہنکار ہووے وڈھدا، نام کھنڈا اِک چکایا۔ سنت سہیلے گرگھ میرے کنڈھے ہووے سدّدا، سدّا شبد والا سنایا۔ دھن بھاگ دہاڑا ہووے چوڈاں اَسو
 اِنّ دا، اجل دی مزل دے مُکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سچ سدیسہ اِک سنایا۔ خواجہ کہے میری کتاب بن
 اکھراں رہی دس، دستگیر رہیا درڑایا۔ بیاس لے لے اپنا رس، رستہ چھڈ کُوڑ لوکایا۔ خوشیاں دے وچ ہس، وجے اندر ودھایا۔ میس وی آیانس، اپنا
 پندھ مُکایا۔ نگاہ مارے سس، رواکھ اُٹھایا۔ اندر رہیا سچ، پٹے چائیں چانیا۔ کھیل کرے پر میثور پت، پاربرہم اگم اتھایا۔ جس نے کھج چلایا رتھ،
 اگنی کُوڑ نال تپایا۔ اوہ ویس کرے سمرتھ، کرتا بے پرواہیا۔ سَتج مارگ جائے رکھ، دھرنی دھرت وجے ودھایا۔ میرا لیکھے لاوے کنارہ تٹ، مہر نظر
 اُٹھایا۔ میرا انتر چاہندا میں چرن سرور لواں چٹ، نو وار کھ جُھہایا۔ امیوں پیواں گٹ گٹ، جگ چو کڑی تر کھا لواں بُجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، اِک دیوے مان وڈیایا۔ بیاس کہے میں چرنودک چرن سرور پینا، پر م پُرکھ دینا پینا۔ میں سدا سدا سد تیرے سہارے جیواں،
 جیون مرن ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اِکو رنگ چاڑھ دے بھینا، نرگن سرگن اتر کدے نہ جائیا۔ میٹوں یاد آگیا گو بند نے میرے کنڈھے اُتے اشارہ کیتا سی
 ولّ رُسا چینا، کھھی تیر والی اُٹھایا۔ پھیر ٹھوک کے اپنا سینہ، دھرم لئی انگڑایا۔ سب نے ہونا شبد گرو اُدھینا، بل سکے نہ کوئے دکھایا۔ پھیر کہا گرگھ
 پیار ہووے جل مینا، جل مینا توں پرے گر سکھ سَتگر وچ سمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیایا۔ بیاس کہے
 بھکتو میری پُرانی اچھیا، سب نوں دیاں جنایا۔ دھن بھاگ جے پئی بھچھیا، بھچھک ہو کے جھولی ڈاھیا۔ میری مہربان محبوب کیتی رچھیا، رچھک ہو
 کے ہویا سہایا۔ میں چار جگ نہ کسے دوارے وکیا، اوڑک دھیان لگایا۔ میرا منو آ رہیا ٹکیا، پر بت ہڑ نہ کوئے ڈلایا۔ میں اپنا بھروسہ او سے تے سٹیا،
 جو سٹا ویکھے جگت لوکایا۔ میں گو بند آگے پٹیا، دُہتھڑ مار دتی دُہایا۔ توں میرا ساجن تیا، متر پیارا اگم اتھایا۔ تیرا درشن کراں تیا، نو ت تیری اوٹ
 تکایا۔ خواجہ کہے گو بند نے بنا اکھراں توں لیکھا لکھیا، نہ کوئی جانے قلم شاہیا۔ توں بیاسے میری سُن لے سکھیا، ساکھیاں دیاں درڑایا۔ جس ویلے

سنگرُ دانام ہٹاں دے وِچ وِکیا، قیمت جگت رہے نہ رانیا۔ پھیر میرا پُرکھ اکال دین دِیال چاروں کُنٹ اِکو دِسیا، دہ دِشا آپے لئے سنبھال، تیرا لہنا دینا پورا کرے حصیا، کرتا پُرکھ پُرکھ اکال۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک دین دِیال۔ بیاس کہے جن بھگتو ویکھو اگئی ساکھ، ساکھیاں دیاں جنائیا۔ سارے اِک پر بھو نوں دیو آکھ، آخر تیری وڈ وڈیائیا۔ میں بالک بالی بُدھ داس، داسی داس سیو کمائیا۔ میرا لیکھے لگے بنا سواس توں سواس، ساہ ساہ اپنے رنگ رنگائیا۔ سب دی پوری کرے آس، بیاسا کہے بے آسا رہن کوئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا سرب گنتاس، گنوتا وڈ وڈیائیا۔ اوہ ویکھو شکر بھجا آوندا اوتوں کیلاش، جٹا جوٹ واہو داہیا۔ برہما چارے مکھ گاؤندا آئے سواس سواس، توں میرا میں تیرا راگ الاہیا۔ وشنوں وِشو دا لیکھا رکھے پاس، در کھلوتا سو بھاپائیا۔ اوتار پینمبر گر سارے نور جوت پرکاش، نور نور نور رُشنائیا۔ خوشی وِچ سارے کرن ارداس، دوئے جوڑ میننتی سیس نوائیا۔ بیاس کہے میری پوری ہووے آس، اصل اپنا روپ درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چُکائیا۔ بیاس کہے جن بھگتو میں اِک نمانا، بلہین اکھوائیا۔ میرا صاحب جانی جانا، جانہار وڈ وڈیائیا۔ دیونہارا جگ جگ مانا، نمانیاں اپنے گلے لگائیا۔ جس پہنیا اگئی بانا، بان انیلا شبد تیر چلائی۔ جس نوں جھکدے زیں اسمانا، دو جہاناں لاگن پانیا۔ جس نے آتم پر ماتم دِسیا گانا، پاربرہم میلا میلیا سچ سُبھائیا۔ اُس نوں سب نے کہنا میرے وِچ چرن جُھہا کے جانا، تُدھ بن دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ توں شاہ پاتشاہ شہنشاہ رانا، سچکھنڈ نواسی سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر لیکھا پور کرائیا۔ خواجہ کہے میرے صاحب سلطان، محبوب تیری سرنائیا۔ میرا پچھلا دان پاہن، مٹھا روپ وکھائیا۔ اپنے در کر پروان، پر م پُرکھ تیری سرنائیا۔ میرے مالک خالق جانی جان، جانہار تیری وڈیائیا۔ جھٹ بیاس کہے خواجہ ادھر کر دھیان، نگاہ نگاہ وِچوں بدلایا۔ میں چاہندا ہر جن ہر بھگت گر مکھ گر سکھ میرے تٹ کنار تے بہہ کے کھان، کھا کھا خوشی منایا۔ پھیر جنم نہ لین وِچ جہان، چوراسی لیکھا دئے مکائیا۔ انت چڑھائے شبد وِچ بان، رائے دھرم نہ کوئے اٹکائیا۔ درگاہ ساچی سچکھنڈ کرے پروان، جتھے اوتار پینمبر گر بیٹھے سو بھاپائیا۔ جوتی جوت میل ملے سری بھگوان، جوتی جاتا اپنے وِچ ملائی۔ بیاس کہے خواجہ اوہ تک آہ تک ساڈی میننتی ہوئی پروان،

پرم پُرکھ پر ماتم آتم دیا کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آد جگادی نور مہان، نور نورانہ نوجوانا مرد مردانہ اک اکھوائیا۔

★ ۱۴ اسو شہنشاہی سمت ۷ پال سنگھ، ہزارا سنگھ پھٹو چک، گرچرن سنگھ ظہورا، تخت سنگھ ظہورا، گرچرن سنگھ پنڈوری، چرن کور ڈھلواں،

سُر جیت کور ڈھلواں، پنڈ داؤد پُر ضلع کپورتھلا ★

دھرو کہے اٹھ ویکھ پرہلا، پرا پنتی مدھم بیکھری توں باہر دھیان لگائیا۔ کی کھیل کرے پرم پُرکھ واحد، نرگن داتا دُھر درگاہیا۔ سچا فرمان حکم کرن لگا آند، ایہد سب دا ویکھ وکھائیا۔ حکم سندیہ دیوے جائز، ناجائز لیکھا رہیا چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ کبیر کہے اٹھ ویکھ نامے، شبدي شبد دیاں جنائیا۔ کی کھیل کرے سِری بھگوانے، ہر بھگوان بے پرواہیا۔ جس دے گاکے آئے صفتاں والے گانے، سرشی درشی وچ وڈیائیا۔ سو جوت سرُپی پہرے بانے، بان انیالا تیر چلائیا۔ جس نوں صدی چودھویں کوئی نہ جانے، امام ااما اگم اتھاپیا۔ جس نوں جھکدے دو جہان زمیں اسمانے، اسم اعظم اک وڈیائیا۔ جس دے اتوں پیر پیغمبر گرو ہوئے قربانے، تن وجود بھیٹ چڑھائیا۔ اوہ ویکھے کلج انت اندھیری شامے، شمع نور کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سچا بے پرواہیا۔ بھگت کہن اٹھو تلو سارے نال نیت، نرگن دھار دھیان لگائیا۔ کی کھیل کرے پنت پنت، پاربرہم پرہ بے پرواہیا۔ کلج وچ سچگ چلائے ریت، ریتوان اک اکھوائیا۔ جھگڑا مُکا کے مندر مسیت، کایا کبے کرے رُشائیا۔ ترے گن توں کرانیت، ترے بھون دھنی اپنا رنگ رنگائیا۔ امرت بخش کے ٹھانڈا سیت، اگنی تت گوائیا۔ آتم پر ماتم دے کے پریت، پریت میل ملایا۔ جھگڑا میٹ کے ہست کیٹ، اوچاں نیچاں اکو گھر وسایا۔ شبدي کھیل دس انڈیٹھ، انڈیٹھری کار کمائیا۔ جگت جہان دے کے پیٹھ، کروٹ اپنی لئے بدلایا۔ اوہ تک بھگتاں چاڑھے رنگ میٹھ، دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔ سدا سہیلا ہتھ

رکھے اُتے پیٹھ، سر سر آپے ہوئے سہائیا۔ کلجگ کوڑی کر یا بھنے ریٹھ، وکھ رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دا تھم اک ورتائیا۔ پرہلاد کہے سُن دھرؤ اگئی سجن، ساجن دیاں سمجھائیا۔ پُرکھ اکلا دین دِیالا جن بھگتاں آتم پر ماتم کرائے محن، اٹھسٹھ تیر تھ
 لوڑ رہے نہ رائیا۔ کرپا کرے گوپال موڑت مدن، سوڈن اپنی کھیل کھلائیا۔ ہر جن دیپک ساچے جگن، لوک مات ہوئے رُشنائیا۔ ترے گن تر کھا بُجھائے
 اگن، سانک ست ست ورتائیا۔ اکو دس ڈنڈاوت بدن، سجدہ اکو اک جنائیا۔ آتم پر ماتم بخش انندن، انند انند وچوں پر گٹائیا۔ توں میرا میں تیرا گاؤنا
 چھندن، پاربرہم اپنا رنگ رنگائیا۔ کرپا کر آد زرنجن، زرنجن نور کرے رُشنائیا۔ جس دے نام نگارے وجن، شبدی شبد صفت وڈیائیا۔ اوہ دیناں مذہباں
 توڑ کے حدن، حدوڈ اک وکھائیا۔ جتھے اوتار پیغمبر گر اکو نام جین، جگت کلمہ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اکو دھر دی دھار رٹن، رٹا دین مذہب نہ کوئے
 وکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ جن بھگت کہن تکیئے لوک ماتی، بن نیناں نین اٹھائیا۔
 کلجگ ویکھے اندھیری راتی، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیا۔ کی کھیل کرے کملاپاتی، پت پر میثور بے پرواہیا۔ جن بھگتاں دے کے نام سوغاتی، سُکلا کشتا کچھ
 ڈیرہ ڈھاپیا۔ زرنجن جوت جگا کے باقی، باطن پڑدا رہیا اٹھائیا۔ اکو وقت دس پر بھاتی، پر بھ اپنا میل ملائیا۔ کایا مندر کھول کے تاکی، پردہ پردیاں وچوں
 اٹھائیا۔ امرت دے کے بوڈ سوانتی، نچھر جھرننا آپ جھرائیا۔ شبد سنا کے دُھن انادی، انحد راگ درڑائیا۔ زرنجن جوت کر پرکاشی، اگیان اندھ دے
 مٹائیا۔ کرے کھیل شاہو شاباشی، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جن بھگتاں پوری کرے آسی، جگ جنم دے وچھڑے میل ملائیا۔ دھرم دی دھار بخشے داتی،
 داتا دانی وست اگم ورتائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک ورتائیا۔ جن بھگت کہن لوک مات تکیئے نظارہ،
 بن نیز لوچن نین اکھ اٹھائیا۔ کی کھیل کرے زرنکارا، زرنجن زرویر نور الاہیا۔ جس نوں جھکدے پیغمبر گر اوتارا، وشن برہما شو سیس جھکائیا۔ سو روپ
 انوپ اپنا جانے اگم اپارا، اپر میر اپنی کھیل کھلائیا۔ جن بھگت سہیلا کڈھے وچوں منجھدھارا، پھڑ باہوں پار کرائیا۔ لیکھا جانے صدی چو دھویں انت کنارہ،
 کلجگ نیا ڈولے تھاؤں تھانیا۔ پر م پُرکھ پر ماتم آتم دے سہارا، پاربرہم برہم اپنا رنگ رنگائیا۔ کرے کرائے قدرت قادر کرنہارا، رحیم کریم بے عیب

نورِ الٰہیہ۔ جو شاہو بھوپ ست سرُپ سچا سکدارا، دو جہاناں حکم منایا۔ سو جن بھگتاں سپس بخشے دستارا، دست نال ملایا۔ لکھ چوراسی وچوں کرے باہرا، جم کی پھاسی آپ تڑایا۔ جنم لینا نہ پئے دوبارہ، مات گربھ نہ کوئے تپایا۔ ملائے جوت جوت نرنکارا، نرگن نرور اپنے وچ سمایا۔ سچ دھام سہائے وسائے سچھنڈ دوارا، درگاہ ساچی اک جنایا۔ جتھے آدانت اکو نور جوت اُجیارا، دوجا دیا باقی نظر کوئے نہ پانیا۔ جن بھگت کہن اُس پر بھونوں کرو نمسکارا، جو نرگن نرگن سرگن سرگن سب دا پتا مایا۔ جو لیکھا جانے جیو جنت سرب سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری حکم منایا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا چوھیاں اوتارا، نرگن نور نور جوت رُشانیا۔ سنگر شبد سنگر اکو نام جیکارا، بے جیکار دو جہان کرایا۔ کلج کوڑی کریا وھائے وھندی دھارا، دھرنی دھرت دھول دھول کرے صفایا۔ سنجگ ساچا سچ رکھے آپ نرنکارا، نرنکار ہوئے سہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہلک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جوت نور نور اُجیارا، نرگن نرنکار اگم اتھایا۔

☆ ۱۵ اَسو شہنشاہی سمت ۷ ارجن سنگھ، سوم راج سنگھ کالو والا کوٹلہ، منشی رام بیگوال، بھگوان سنگھ اڑ مڑ ٹانڈا، گریت کور کراالا، تارو سنگھ جنڈیرے، مہندر کور سُسانا، گرنام کور سُسانا، رام سنگھ فتوال، گردیو کور گھدالا شیخاں امریک سنگھ سرائیں، میلا سنگھ سرائیں، بھجن سنگھ بیرم پُر ترسیم سنگھ خرداں، سُندر سنگھ روپووال پنڈ سلیم پُر ضلع ہوشیار پُر ☆

اوتار پیغمبر گر کہن تکیئے لوک مات، نرگن نور نور دھیان لگایا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا کی دیوے اگئی دات، نرنکار نرنکار اپنی دیا کمایا۔ سچ پریتی آتم پر ماتم جوڑے نات، پاربرہم برہم میلے سچ سُبھانیا۔ لیکھا مکائے کلج اندھیری رات، ست ستوادی سچا نور چند کر رُشانیا۔ جن بھگتاں جھگڑا میٹ کے ذات پات، دین دنی بندھن شرع والے کٹانیا۔ مہربان محبوب کھیل کرے اگڑا آپ، آپ اپنا ویس وٹانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک درتایا۔ وشن برہما شو کہن لوک مات ماریئے جھاتی، بن نیتز لوچن نیناں نین اٹھایا۔ کی کھیل کرے

سرب گھٹواسی، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جس دی برہمنڈ کھنڈ منڈل منڈپ راسی، رستہ رہبر کی درڑائیا۔ جن بھگتاں انتر آتم دیوے نام سواس سواسی، ساہ ساہ اپنا رنگ رنگائیا۔ کس بدھ کٹے گلوں جم کی پھاسی، سر سر پگڑی سپس لکائیا۔ جنم جنم دی میٹے اداسی، کرم کرم دا پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر سندیسہ نر زیشا اک سنائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن کلجگ انت تلکو راہ، صدی چو دھویں دھیان لگائیا۔ اوتار تیتی کرو سالاج، مشورہ اکو اک پرگٹائیا۔ پیغمبر دیو جنا، بھيو ابھیدار ہے نہ رانیا۔ گرو گردیو دیو درڑا، درڑھ حکم اک سنائیا۔ کی کرے بے پرواہ، پاربرہم اپنی کھیل کھلائیا۔ جس نوں کہا واہ واہ، واکرؤ کہہ کے اپنی خوشی بنائیا۔ نور الاهی حق خدا، خود مالک اگم اتھاہیا۔ کی سندیسہ دیوے ازاں صدا، آواز کی سنائیا۔ کی ناد رہیا وجا، دھن اگمی اک اُپجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ مالک اک درڑائیا۔ جن بھگت کہن ویکھئے دھرنی دھول دھول دھرت، دھرماتم دھیان لگائیا۔ کس بدھ سب دی پوری ہووے شرط، شرع دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ کی حکم سندیسہ دیوے اُتے عرش، عرشی پریتم بے پرواہیا۔ کس بدھ سب دا لہنا دینا پورا کرے قرض، مقروض لیکھا دئے چکائیا۔ کس بدھ سب دی آسانسا منظور کرے عرض، آرزو اپنے وچ سمائیا۔ گرکھاں گرکھاں پوری کرے غرض، غرضیکہ اپنی دیا کمائیا۔ نرگن دھار ویس کرے اسپرج، اچرج اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چکائیا۔ وشن برہما شو کہن ویکھو کھیل انوکھا، اگم رہیا درڑائیا۔ جس وچ نہیں کوئی دھوکھا، ست سچ اک پرگٹائیا۔ منزل راہ نہ دے اوکھا، آتم پر ماتم میلے سچ سبھائیا۔ نرگن دھار شبدی ہوکا، حکم پُرکھ اکال جنائیا۔ لیکھا گنا چو داں لوکا، چو داں طبقاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ دو جہاناں سُننا اک سلوکا، پاربرہم برہم کرے پڑھائیا۔ دین ذنی میٹے ہرکھ سوگا، چنتا غم چکائیا۔ بدھی توں پرے ہو کے بودھا، بھيو ابھیدار دئے گھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک درڑائیا۔ سنگر شبد کہے کھیل ویکھو بے نظیر، نظر توں پرے دھیان لگائیا۔ جس دی دس نہ آئے کوئے تصویر، مُصوّر تصور کر نہ کوئے سمجھائیا۔ جس دی منزل چڑھ کے بیٹھا کبیر، بھگت بھگوان رُپ سمجھائیا۔ اوہ کہہ کے گیا اخیر، آخر کلمہ اک درڑائیا۔ پرگٹ ہووے گنی گہیر، گہر گور اگم اتھاہیا۔ جو شرع دے توڑے زنجیر، شریعت

لیکھا دئے مُکائیا۔ سَت دھرم داسَت کرے تعمیر، سَت سچ نال اپنائیا۔ کلجگ کوڑی کریا رہن نہ دیوے خمیر، گرگھ خالص لئے پرگنائیا۔ جھگڑا میٹے شاہ
 حقیر، مانو مانس مانگھ دیوے آپ وڈیائیا۔ کوڑی کریا اُتے مار لکیر، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ ہوئے اندروں کڈھے پیڑ، سنساروگ نہ کوئے ستائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ سارے کہن زرگن دھار لگا بھاگ، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ جس دا
 نور دپیک چراغ، چراگا ہاں کرے رُشنائیا۔ جگت جہان بدلے سماج، سمگری اپنا نام ورتائیا۔ جن بھگتاں دھرم دھار رکھائے سیس تاج، پگڑی نام والی
 بندھائیا۔ مانس جنم دا پورا کرے کاج، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ شبد اگئی مارے آواز، دُھن ناد کر شنوائیا۔ ہر جن سُہیلے سنت بنائے سادھ، سادھنا
 دھرم دھار سمجھائیا۔ میل ملائے موہن مادھو مادھ، بے پرواہ دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لئے
 ملائیا۔ وشن برہما شو کہن کی کھیل کرے سلطانا، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ زرگن نور پھر کے بانا، بانی بنیا بے پرواہیا۔ سَت دھرم جھلا نشانہ، نشانہ کلجگ رہیا
 مٹائیا۔ رُپ دھار نوجوانا، مرد مردانہ کھیل کھلائیا۔ پیغمبراں توں پرے دیوے پیغام، پراپسنتی مدھم بیکھری نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ ساچا دھرم دتے
 اسلام، اسم اعظم اک درڑائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سب دا گانا، گات گات گات خوشی منائیا۔ حکم ورتے زیں اسمانا، دو جہاناں ہووے
 رُشنائیا۔ کرپا کرے پر بھو مہربانا، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ جن بھگتاں لیکھے لاوے آون جانا، ایٹھے اوٹھے ہوئے سہائیا۔ انتم جوتی میل ملانا، جوت جوت
 وچ سمائیا۔ سچکھنڈ ساچا دھام سہانا، درگاہ ساچی وے ودھائیا۔ جتھے اکو دپیک جوت نور نورانہ، دپیک بیچ دین گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ سچ دا حکم کلجگ اتم دھار ہر کرتا آپ درڑائیا۔ لیکھا جانے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری
 بیٹھے سیس نوائیا۔ کرنی دا کرتا کرے اپنی کار، کر نیہار کھیل کھلائیا۔ جوتی جاتا ہو اُجیار، پُرکھ بدھاتا ویس وٹائیا۔ جس نوں آد جگاد جگ چو کڑی نمو نمو
 کرن سرب نمسکار، ڈنڈاوت بندنا سجیاں وچ سیس جھکائیا۔ سو بھگت سہیلا جن بھگتاں پاوے سار، مہاسار تھی اپنی دیا کمائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں لئے
 اُجھار، میلے سچ سُبھائیا۔ ویکھے وگے پاوے سار، اک اکیلا دھردر گاہیا۔ کلجگ اتم لہنا دینا کوڑی کریا دئے نوار، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ سچکھنڈ

نواسی بخشے سچھنڈ دوار، در دوارا اک جنائیا۔ جتھے وسے جوتی جاتا ہر نرنکار، دوجا نظر کولے نہ آئیآ۔ بھگت بھگونت آد انت جگا جگنت اکو دھار، اک اکیلا سجن سہیلا ست سوامی انترجامی گھٹ نواسی پڑکھ ابناشی پروردگار سانجھیا راک اھوائیا۔ جگ جگ جن بھگت سہیلے دیوے تار، سنسار ساگر وچوں کرے پار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگاد آد نرگن دھار سچی سرکار، شاہ پاتشاہ شہنشاہ دو جہاناں سری بھگوانا اک اھوائیا۔

★ ۱۶ آسوشہنشاہی سمت ے وطن سنگھ، خیال سنگھ دسواہ، ہر بھجن سنگھ صاحب دا پنڈ، دیال سنگھ ڈڈ، لال سنگھ پنچ ڈھیرا، کرتار سنگھ، ہزارا سنگھ، ریشم سنگھ، دربارا سنگھ گالڑیاں، منگل سنگھ، رام سنگھ، دلچیت سنگھ تلوڑا، نرائن سنگھ، جیالال، آتم چند، گیان چند جاگیر سنگھ،

دھٹا سنگھ کلیا پنڈ سریں پڑ ضلع ہوشیار پڑ ★

بیاس کہے میرے پار کنارے ہوئی لو، لوئن پر بھ نے دتا گھلایا۔ گرگھیاں دے مستک اکھرتکلیا سو، سو پڑکھ نرنجن دتی وڈیایا۔ میں جگت ناتا توڑ کے ہویا نر موہ، محبت کوڑ والی تجایا۔ جس دے چرناں چرنامت لیا دھو، دھرم دی دھار اک بندھایا۔ اُس دے باجھ اور نہ کو، کوٹن اوتار پیغمبر گری بیٹھے سپس نوائیا۔ جو کوڑی کریا کلجک رہیا کھوہ، چاروں گنت ویکھ دکھایا۔ ساچا نام جن بھگتاں اندر رہیا بو، بیجن والا بے پروا ہیا۔ ڈھر درگاہوں لے کے آیا ڈھو آ ڈھو، وست امولک اگم اتھاہیا۔ مہربان ہو کے نال جاوے چھوہ، آتم پر ماتم میلا میلے سچ سبھایا۔ امرت رس اگتا دیوے چو، کوڑی کریا اگن بھجایا۔ جس داروپ نظر نہ آئے دو، دو آ ایک ایک دو آ وچ سمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک ہوئے سہایا۔ سو کہے میں جن بھگتاں لگا متھا، مستک رنگ رنگایا۔ بھیو جنواں بیتھارتھ بیتھا، یدی دیاں درڑایا۔ وید ویاس نے اک سو اٹھاراں دن میری اکو گائی گاتھا، دوسرا اکھرنہ نال ملایا۔ پھیر جوڑ کے پٹھیاں ہتھیاں، پٹھ پٹھ نال ٹکرایا۔ بنا چرناں توں ٹیک کے متھا، مستک دتا نوائیا۔ پھیر ویکھیا بنا

اکھٹاں، نیتز نین جوت رُشناٹیا۔ پھیر تھم سُنیا سچا، سچ ملی وڈیاٹیا۔ سندیسہ سُن اگئی بچہ، بھيو اجهدا دیاں کھلایا۔ اوہ ویکھ جگ چوکڑی جاندا نسا، بھجیا پندھ مُکایا۔ ویکھ لے ہوڑا اُپر سنا، سو پُرکھ زرنجن آپ لگایا۔ جس ویلے کھجک رین اندھیری ہونی مسنا، نوری چند نہ کوئے چکایا۔ دھرم دارہنا نہیں کوئی کمرکسا، گو بند دھار دئے گواہیا۔ نام کلمہ رہے نہ رسا، رستہ اندر نہ کوئے کھلایا۔ ہر جو کسے گرہ نہ ہووے وسا، واسطہ اپنے نال رکھایا۔ سچ دا دیوے کوئے نہ پتہ، پت پر میثور ملن کوئے نہ پانیا۔ پیو پت دی کرے ہتا، ہتاری ہووے جگت لوکایا۔ جگت واسنا ہووے نتا، کوڑ کریا گنڈھ وکھایا۔ من منو آکرے متا، مت متا تر ڈیرہ ڈھاہیا۔ ڈنکا وجے کتے نہ فتا، فتح ڈنک نہ کوئے وجایا۔ اُس ویلے کھیل کرے پُرکھ سمرتھا، ہر کرتا ڈھر درگاہیا۔ کھجک ویکھے کوڑ دارتھا، رتھ اگنی جگت چلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک سناٹیا۔ سو کہے جس ویلے میں بیاسا ٹپا، جن بھگتاں مستک لیا لٹکایا۔ میں نگاہ ماری مینوں نظر آیا اکھر پپا، جو پورن سنگر روپ جنایا۔ جس نے ناتا جوڑیا پکا، پگی اپنی گنڈھ رکھایا۔ جس وچ فرق رہے نہ رتا، رتن امولک ہیرے گرکھ لئے بنایا۔ آپ پی کے پانی تتا، امرت میگھ آپ برسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک جنایا۔ پپا کہے میں چڑھ گیا گرکھاں دی اُپر چھاتی، چھتر دھاری نال دینا ملایا۔ پورن سنگر دسنا کملا پاتی، پت پر میثور بے پرواہیا۔ جو سمبل بیٹھا بن سمراتھی، سگلا سنگ بنایا۔ ڈھر دی من کے آکھی، اکھراں توں پرے رہیا درڑایا۔ زرگن سرگن دی کرے راکھی، رکھک بنے چائیں چانیا۔ جن بھگتاں بن کے داس داسی، سیوک سیوا سچ کماٹیا۔ نال مل کے پُرکھ ابناشی، ابناشی اپنا رنگ رنگایا۔ جس دا زرگن نور جوت پرکاشی، پرکاشوان خلق خدایا۔ اوہ اندروں لاہے آپ اداسی، چنتا چکھانہ کوئے جلاٹیا۔ گلوں کٹ سلک جم پھاسی، فیصلہ حق حق سناٹیا۔ پندھ مُکا کے منڈل راسی، منزل اپنی لئے چڑھایا۔ جتھے وسے شاہو شتاباشی، شہنشاہ اکو سوبھا پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار اک اکھوایا۔ سو کہے میں آدانت دا اک، اینکار روپ سمانیا۔ پپا کہے میں لگا بھگتاں دی نال ہک، حکمت اپنی اک سمجھایا۔ جیہڑا دوہاں دے وچ گیا ٹک، ٹک لکی اکو نال رکھایا۔ زرگن سرگن بخش کے سک، پریتی پریم والی بنایا۔ دوہاں نے لیکھا جانا لکھ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ پورن سنگر دا پورن سکھ،

پیا پورن روپ جنایا۔ سو پُرکھ نرنجن کہے میرا لیکھانت نوت، جگ جگ اپنی کار کمایا۔ میں جھگڑا مٹاونا پتھر اٹ، پاہن پوجن کوئے نہ جانیا۔ اکو نام دی دے کے چٹ، سچ سندیسہ دینا سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دا حکم اک ورتا یا۔ بیاس کہے میں دوویں دیکھے بھگتاں سنگ، سسا پیا نظری آیا۔ میرا خوشی ہویا انگ انگ، بنا تن وٹی ودھایا۔ کی کھیل سورا سرنگ، ہر کرتا آپ کرا یا۔ بیاس کہے جس ویلے گوبند نے میرے کندھے پریم دا ڈاہیا پلنگ، سنگھاسن دھرم دھار وچھایا۔ پھیر نگاہ ماری ول پری انند، بن اکھاں اکھ اٹھایا۔ پھیر نکیا تارا چند، محمد نال کیتی صلاحیا۔ اوہ دیکھ تیرا گدا پنڈھ، صدی چودھویں دے گواہیا۔ بنا سو توں پائے کوئی نہ ٹھنڈ، کلمہ کائنات کم کسے نہ آیا۔ بنا پیپے توں پورن سنگر نہ کوئے بخشند، بخشش نظر کوئے نہ آیا۔ چاروں کٹ اندھیرا اندھ، نوری چند نہ کوئے چکایا۔ سو پورن نال ہونا پابند، پیا پورن سو وچ سما یا۔ جنہاں دا اکو ہونا چھند، دوجی اور نہ کوئے پڑھایا۔ جگت دوت ڈھا ہونی کندھ، کندھا کندھے نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا وقت آپ سہایا۔ بیاس کہے میں سو نکیا اُپر پگ، پگڑی گرکھاں دے گواہیا۔ میں دیکھیا اُپر شاہ رگ، جگت دوارے ڈیرہ ڈھاہیا۔ پھیر دیکھیا بھج، بھجیا واہو داہیا۔ جو سب دی رکھے لج، سر سر اپنا ہتھ لکایا۔ جن بھگتاں پڑدے رہیا کج، مہربان محبوب دُھر در گاہیا۔ اوہ بیٹھا اوتھے انج، دوس دھاڑا دے گواہیا۔ جتھے یدھشٹر آسن لاؤندا سی ڈونگھا سوا گز، ساڈھے تن ہتھ لمبایا۔ آواز مار کے رہیا سی سد، شبدی کاہن دھیان لگایا۔ نگاہ نال بنا کے حد، اشارہ اکھ نال جنا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنا یا۔ بیاس کہے یدھشٹر نے ایٹھے اپنے مستک لکھ کے لایا سی سو، سر مستک سیس نوا یا۔ پیا ہتھ وچ پھڑ کے دو، پھیر چھاتی اُتے چھہایا۔ بھگت بھگوان اک نہ رہے دو، دوا ایکا اکو نظری آیا۔ جھٹ کرشن (ستمکھ) گیا ہو، ہو کے دتا درڑا یا۔ دھرم سٹ اوہ دیکھ اگئی لو، نج نیز لوجن نین اکھ گھلایا۔ کھیل کرے ابناشی اوہ، جس دی اُستت سارے رہے گا یا۔ جس ویلے دین دنی ہوئی نر موہ، اوتار پیغمبر گرسنگ نہ کوئے بنا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنا یا۔ بیاس کہے میں دیکھ کے کھیل کما، کمنی گئی آیا۔ میرے پار لیکھ لمبا، حد حدود نہ کوئے جنا یا۔ میں خیران ہونا اچنجا، خیرت وچ

دُہانیا۔ کی کھیل بھگتاں سنگا، ہر بھگوان آپ کرائیا۔ تیاں گرگھیاں ستاراں اَسو نوں ہونا اک ٹنگا، جنہاں دے مستک سو دتا لگائیا۔ اٹھاراں اَسو نوں ہتھ
 وچ پھڑنا ڈنڈا، ساڈھے تن ہتھ لمبائیا۔ اُنی اَسو نوں گردن اُتے رکھنا کھنڈا، پُٹھی دھار بنائیا۔ ویہہ اَسو نوں اک دُجے نال جوڑنا کندھا، کندھی بیٹھا
 ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک ورتائیا۔ سو کہے میں دتتاں سچ پیار، مُجّت بے پرواہیا۔ جو
 ہر کرتا کرنہار، جگ جگ آپ کرائیا۔ جن بھگتاں دے ادھار، سر سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جس سنجگ تریتا دوپر لایا پار، کلجگ ویکھے چائیں چائیا۔ جن
 بھگت سہیلے دیوے تار، تار نہار اک اکھوائیا۔ جنہاں دا لیکھا رہے سدا جگ چار، چار ورن اکو رنگ رنگائیا۔ سپس جگدیش بخش دستار، دیوے مات مان
 وڈیائیا۔ رائے دھرم دا گیار نواری، چتر گپت دا لیکھ چکائیا۔ شبدی سنگر دے ادھار، اُدر توں باہر کڈھائیا۔ اتم لہنا رہے نہ وچ سنسار، مات گر بھ نہ اگن
 تپائیا۔ لے کے جائے سچھنڈ سچے دربار، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ جتھے اکو نور اجیار، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آدانتا اینکار، اکل کل دھاری اپنی کل ورتائیا۔

۱۶۰

۱۶۰

★ ۱۷ اَسو شہنشاہی سمت ۷ جسونت سنگھ، بنا سنگھ، ہر بنس سنگھ، گرنام سنگھ سورانی، پریتم سنگھ کوٹلی ابراہم، جرنیل سنگھ سگوال، درشن کور پاتڑ خرد،
 نگینہ سنگھ، پیارا سنگھ ہر دیال سنگھ جاندھر، گرچن سنگھ آہم پُر، جگندر سنگھ، بھمن سنگھ، اجیت سنگھ، ترسیم سنگھ، ہر بھجن سنگھ آدم پُر،

جگندر کور بولے، اجیت کور چلیوت، کرتار پُر شہر ضلع جاندھر ★

پیا کہے میں لگا بھگتاں گرگھیاں دے سینے، سنگر پورن دتی وڈیائیا۔ میں کھیل تکتے لوک تینے، برہمنڈ کھنڈ اکھ گھلایا۔ گر اوتار پیغمبر تکتے پر
 پُرکھ آدھینے، درگاہ ساچی کھوج کھوجایا۔ ویس ویکھنے پُرکھ ابناشی دانے بینے، نرگن سرگن دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ سوامی دیا کمائیا۔ سو کہے میں کھیل دتتاں صاحب سلطانا، سنگر بھيو گھلایا۔ پیا کہے میں پورن دینا برہم گیانا، بھيو ابھیدار ہے نہ رانیا۔

دوہاں دا لیکھا اک سِری بھگوانا، دُجا نظر کوئے نہ آئیآ۔ جو کھجک دیکھے مار دھیانا، دھرنی دھرت دھول دھول کھوج کھوجائیآ۔ چار جُگ دا دیکھے جگت نشانہ، نرگن سرگن ویس وٹائیآ۔ تھم سندیسہ جانے اگم فرمانا، فرنیاں توں باہر سمجھائیآ۔ کی کہہ کے گیا رمیا راما، کاہنا کرشنا راگ جنائیآ۔ کی موسیٰ عیسیٰ سُنیا پیغام، محمد بنا الف یے پڑھائیآ۔ نانک گوہند کی تکیا نور نورانہ، زویر زراکار زرنکار اگم اتھاپیا۔ کی سنگر شبد شبد ترانہ، تریا توں باہر دے درڑائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک سنائیآ۔ پپا کہے کھجک انتم رہنے نہیں کوئے پنڈے، پانڈو کرشن گیا درڑائیآ۔ جس ویلے بھگت سہیلے کھلونے اک ٹنگے، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیآ۔ رام رام کولوں اگئی منگ منگے، جس ویلے بنواسی بنیا پاندھی راہیا۔ کھجک ویلا انتم سب دے سیس ہونے ننگے، اوڈھن نظر کوئے نہ آئیآ۔ سیتا سرت دُھر دے رام شبد کوئی نہ گنڈھے، ساچا سنگ نہ کوئے بنائیآ۔ دُھر بھنڈا رامت کوئی نہ ونڈے، دھرنی رووے مارے دھاہیا۔ جگت جہان جیو ہونے اندھے، نچ نیتز لوچن نین اکھ نہ کوئے کھلایآ۔ دیناں مذہباں بھاگ ہونے مندے، اوتار پیغمبر گر پکڑے کوئے نہ باہینا۔ پر بھ دے نام دے گھر گھر لینے چندے، چند ستار روون مارن دھاہیا۔ بھے رہنا نہیں جگت دھار کھنڈے، کھڑگ ملے نہ کوئے چترائیآ۔ اُس ویلے پُرکھ اکالا دین دیا لا کوڑی کریا دنڈے، ڈنڈاوت جگت والی بدلایآ۔ سچ سوامی انترجامی ہو کے بیاسا پار کنارہ لنگھے، اگا سمجھ کسے نہ آئیآ۔ شبدی دھار بیٹھ پلنگے، سمبل اپنا رنگ رنگائیآ۔ کھجک پینڈے میٹنے لمبے، اگے پندھ نہ کوئے رکھائیآ۔ منو آمن کرائے دنگے، بدھ بیک نہ کوئے دکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ دکھائیآ۔ پپا کہے میں پر م پُرکھ دی دھار، پر بھ دتی مان وڈیائیآ۔ میں آیا بیاسوں پار، پراپسنتی مدھم بیکھری پچھلا سنگ نبھائیآ۔ اگے سندیسہ دیواں دُھر دے یار، جو مالک دُھر درگاہیا۔ کھجک جیو ہووو خبردار، بے خبراں خبر سنائیآ۔ کل کلکی اک اوتار، اوتر اپنا نور جوت کرے رُشنائیا۔ جس دی پاوے کوئی نہ سار، آد انت کہے کوئے نہ رائیآ۔ جس نوں جھکدے گر اوتار، پیغمبر سیس نوائیا۔ جس نے بھگت بنائے برخوردار، پتا پوت گود سہائیآ۔ سنجگ تریتا دو پرپائے سار، کھجک انتم دیکھ دکھائیآ۔ اکو رنگ رنگا کے پُرکھ نار، استری مرد ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ سچ پریتی دے ادھار، اُدر دا لیکھا دے مُکائیآ۔ ایتھے اوتھے سر جنہار، سر سر اپنا ہتھ لکائیآ۔ چوڑاسی وچوں کڈھ کے

باہر، رائے دھرم دا پھند کٹائیا۔ چتر گپت نہ مارے مارے لیکھا اور رہے نہ رائیا۔ دیوے مان سچی سرکار، شاہ پاتشاہ ہوئے آپ سہائیا۔ سپس جگدیش بخش
 دستار، دھرم نشان دئے پر گٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ پپا کہے میں کرن آیا پرکھ،
 پر م پُرکھ دتی وڈیائیا۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ کوئے جنائیا۔ جنہاں نوں میرا صاحب دیوے درس، انتر درستی دئے کھلایا۔ جنم کرم دی
 میٹے حرص، ہوس کوڑی دئے گوائیا۔ مہربان ہو کے کرے ترس، رحمت رحیم سچ کمائیا۔ دیوے وڈیائی اُپر فرش، عرشاں اپنا رنگ رنگائیا۔ امرت میگھ
 دیوے برس، بوند سوانتی آپ ٹپکائیا۔ جگ جنم دی بیننتی آشنا پوری کرے عرض، آرزو اپنے وچ ملایا۔ غریب نمائیاں ونڈے درد، دکھیاں ہوئے
 سہائیا۔ شرع چھری نہ کٹے کرد، قاتل مقتول دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ یودھا سورپیر بن مرد، مرد مردانہ ویکھ دکھائیا۔ کلجگ انتم میٹے اندھیرا گرد، ست جوت
 کرے رُشنائیا۔ ایہو کھیل پر بھو اسپرج، جگ جگ بھگتاں دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک
 اکھوائیا۔ پپا کہے میں بن آیا پردیش، پر م پُرکھ دتی وڈیائیا۔ سرشٹی درستی ساری ویکھی، چاروں گنٹ دھیان لگائیا۔ لیکھا جانیا بدی نیکی، انتر نرنتر بھيو
 رہیا نہ رائیا۔ کسے نہ ہووے بدھ بیسی، پنت پنت نہ کوئے کرائیا۔ جدھر دیکھاں کوڑ گڑیارا بھیکھی، کلجگ بھجے واہو داہیا۔ جھگڑاپیا ملا شینی، مسانک
 رہے گر لائیا۔ لکھ چوڑا سی نظر آئے کوئی نہ بھیتی، اگلا بھيو نہ کوئے چکائیا۔ پر م پُرکھ دانام کلجگ جیو جانڈے وپچی، قیمت ہٹاں وچ پوائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ پپا کہے میں پر م پُرکھ دی دھارا، دھرم دی دھارا اک درڑائیا۔ جس دانور
 ظہور نو اوتارا، نر نرائن اک اکھوائیا۔ جس دا لیکھا کاغذ قلم نہ کھنہارا، شاہی چلے نہ کوئے چترائیا۔ جس نوں پیتے کوٹن کوٹ جگ لکھ ہزارا، حضرت
 بیٹھے سپس نوائیا۔ سجدے کردے وارو وارا، نو نو لاگن پائیا۔ در درویش دسے گر اوتارا، وشن برہما شو خالی جھولیاں رہے ڈاہیا۔ سو لیکھا جانے ڈھر
 دربارا، سچھنڈ نواسی اگم اتھاہیا۔ کلجگ انت سری بھگونت ڈھر دا کنت سب دی پاوے سارا، مہاسار تھی اپنا حکم ورتائیا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن کھیلے
 کھیل اگم اپارا، اپر مپر سوامی وڈ وڈیائیا۔ بھگت سہیلے صوفی سنت لئے ابارا، مہبان بیدو اپنا رنگ رنگائیا۔ سو سوامی انتر جامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی کرپا

کرے پروردگارا، پاربرہم برہم اپنا بھیو کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آدانت جگا جگنت نرگن سرگن سرگن جوتی جاتائے اوتارا، اوتر اپناروپ انوپ درسائیا۔

★ ۱۸ اسوشہنشاہی سمت ۷ بھگت سنگھ دی ماتا دے نوت دیال گڑھ ضلع کپور تھلا ★

ست دھرم دا بخشیا ہار، ہر سنگر اپنی دیا کمائیا۔ کرپا کرے نرویر نرنکار، پاربرہم پت پر میثور ڈھدر گاہیا۔ مانس جنم دے سوار، پورب لیکھا ویکھ وکھائیا۔ جس نانک درشن کیتا نو وار، تلونڈی رہ کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ رامو نام سی پچھلا وچ سنسار، گھر کھتری سو بھا پائیا۔ دھوڑی لا کے چرن چھار، نانک آگے جھولی ڈاہیا۔ میرا خالی بھر بھنڈار، ترسنا جگت پور کرائیا۔ میتوں بھگتی دا دے ادھار، چرن کول سرنائیا۔ سنگر (نانک) نگاہ لئی مار، نگاہ نگاہ وچوں بدلایا۔ کی تھم سچی سرکار، سچ سچ دیاں سنایا۔ تیتوں جنم لینا پینا دوجی وار، مرٹو لوک وجے ودھائیا۔ بھگتی نہیں بھگت سنگھ تیری جھولی دیواں ڈار، تیرے جنم دی تیرے کرم نال وجدی رہے ودھائیا۔ جس دا لہنا دینا لیکھا کوئی میٹ نہ سکے سرکار، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہم شو ویکھن چائیں چائیا۔ تیرے جنم دی تیج دیوے سوار، ہر کرتا ڈھدر گاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا آپ ملائیا۔ ہار کہے میں گل نال گیا لٹک، لٹک اپنی دیاں وکھائیا۔ میری ترسنا مٹ گئی بھٹک، بھگتی جگت رہی نہ رانیا۔ آگے رہے کوئی نہ اٹک، رائے دھرم چترگپت نہ لیکھ جنایا۔ سدھا مارگ اکو ملیا جتھے گیا سنگھ بھگت، بھگتی جنم دی پور کرائیا۔ ویلا ویلے نال پہنچیا وقت، سماں سمیں نال سہایا۔ نانک نرگن دھار دی شرط، نرگن نرنکار پور کرائیا۔ ملے وڈیائی اُتے فرش، وجدی رہے ودھائیا۔ زندگی وچ جیون وچ بنا پر بھوتوں کرے کوئی نہ ترس، رحمت حق نہ کوائے کمائیا۔ سمت شہنشاہی ست دا خوشیاں والا برس، برسی جنم دی لیکھے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ہار کہے میں چھوہیا نال کور اند، اند اندرا سن اُتے ویکھ وکھائیا۔ جس دا سوربیر ڈلاراست دھرم دی بند، جس نوں بندرابن دا کاہن ویکھے چائیں چائیا۔ جو وار کے اپنا

جیون زندگی جند، ذبح جگت وچ اپنا آپ کرایا۔ خون سنج کے وچ ہند، بھارت دا بھرم دتا مٹایا۔ بھگت دی ماتا ہو کے بھگت سنگھ پچھے کدے نہ دگاؤنی
 ہنچھ، اٹھرو ہار نہ کدے بنایا۔ سدا رہیا نہ کسے دا جیو پنڈ، پنج تت اوتار پیغمبر گرو گئے تجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھکوان، آد جگاد جگات جن بھگتاں سدا بخشند، بخشش رحمت رحیم رحمان اپنی آپ کمایا۔

☆ ۱۸ اسو شہنشاہی سمت ۷ دولت سنگھ، گردیال سنگھ، کرتار سنگھ، امر کور، کیشن سنگھ سُرخ پُرا، پیارا سنگھ جانگے، جاگیر سنگھ شکار پُرا، سروپ سنگھ
 طہ، منجیت کور نور پُرا، ہر بھجن کور نور پُرا، کرتار کور میجد پُرا، بسنت کور کڑال کلاں، سُرچیت کور گوسل، بنت کور دریا، اوتار سنگھ احمد پُرا،
 دھن کور ڈھلواں، پیار کور ڈھڈیاں بازی، سادھو سنگھ متاب گڑھ، کپور تھلا شہر وچ ☆

۱۶۱۱ ۱۶۱۱
 صدی چوڈھویں کہے محمد سنگ چار یار مار جھاتی، حضرتتاں دا حضرت ویکھ وکھایا۔ چوڈاں طبقات کھول کے تک تاکی، تارا چند نال ملائی۔ چار گنٹ دہ
 دشا کوئے نہ ملے سچا ساقی، آب حیات جام حق نہ کوئے پیایا۔ جھگڑا تک اُمت پنج تت خاکی، خاک چھار دے لوکایا۔ تیرے کلمے نالوں منو آ ہویا عاقی،
 شرع چلے نہ کوئے چترایا۔ حقیقی منزل چڑھے کوئے نہ گھاٹی، پروردگار سانجھے یار ملن کوئے نہ پائیا۔ میرے انتر نرنتر آئی اُداسی، چنتا چکھا رہی جلائی۔
 کی کرنا کھیل پُرکھ ابناشی، ابناشی اپنا تھم ورتایا۔ چاروں گنٹ اندھیری راتی، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ امرت ویلا دے نہ کوئے پر بھاتی، سندھیا رووے
 مارے دھایا۔ اپنا لیکھا لکھیا ویکھ جو لکھیا پنا قلم دواتی، کاتب چلے نہ کوئے چترایا۔ سو پروردگار سانجھا یار کھیل کرے اتفاتی، اتفاتیہ اپنا تھم ورتایا۔
 سب دا لہنا دینا ویکھے اخلاقی، خالق خلق کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک ورتایا۔ صدی
 چوڈھویں کہے محمد احمد مار نگاہ، بن نیناں نین اٹھایا۔ سانوں اگلی دس بدھا، مارگ اگم جنایا۔ تیرا لیکھا گنا کیداں، کی کرتا تھم درڑایا۔ کی سندیسہ دیوے
 دھر دا پتا، پت پر میثور نور الاہیا۔ جس دے نال کیتا پتا، ہتکاری ہو کے سیو کمایا۔ جس دی مہما دا صفت صالحی لکھیا چٹھا، الف یے نال چترایا۔ اوہ

تیرے انت میرا کڈھے کی سٹا، ست ستوادی دیاں سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا حکم اک سنائیا۔
 صدی چوڈھویں کہے محمد میں دساں حکم سلطانا، ست ست درڑائیا۔ کی کھیل کرے مہربانا، محبوب نورِ الہیا۔ جس نے جھگڑا میٹنا زمیں اسمانا، دو جہاناں
 کھوج کھوجائیا۔ اُمت اُمتی بدل جانا زمانہ، زمیں زماں دے گواہیا۔ میں سنیا اگئی فرمانا، فرنیاں توں باہر جنائیا۔ کجھ جھگڑا ویکھنا وچ طہرانا، تیر نرالا اک
 چلائی۔ لکھ ستر اٹھائے پٹھانا، پٹھے اپنے لئے بنائیا۔ کھیلے کھیل وچ میدانا، مدد اپنی نال چلائی۔ جھگڑا پائے جنگل جوہاں وچ بیابانا، سمنڈ ساگر ٹلے پر بت
 سارے دین دہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ چکائیا۔ محمد کہے سُن صدی چوڈھویں اگئی خبر، امام
 اماماں رہیا درڑائیا۔ جو مالک خالق دُھر درگاہی جبر، ظاہر ظہور نورِ الہیا۔ جس لیکھا پورا کرنا میری قبر، مقبریاں ویکھے تھاؤں تھانیا۔ دروہی اُمت وچ رہیا
 کوئی نہ صبر، صبوری سچ نہ کوئے جنائیا۔ چار یاری وچھڑ گیا ٹبر، گنہ حق نہ کوئے رکھائیا۔ مہربان محبوب محبان کرے اگما عدل، انصاف اپنا اک جنائیا۔
 شرع شرع کولوں کرائے قتل، مقتول دین مذہب روپ جنائیا۔ کسے دا چلنا نہیں کوئی یتن، اوتار پیغمبر گر حکم منن تھاؤں تھانیا۔ صدی چوڈھویں تیرا
 انت کنارہ پتن، پاتی گو بند گیا لکھائیا۔ کسے دا چلنا نہیں کوئی یتن، یتھار تھ اپنا حکم ورتائیا۔ کھیل کرے پُرکھ سمر تھن، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ لیکھا
 جانے لکھنا لکھن، لکھ اگوچر اگم اتھاپیا۔ جس نے ساڈھے تن ہتھ اکو وساوتا وطن، دو جاگرہ نہ کوئے جنائیا۔ شبدی دھار جنائے بچن، سندیسہ دیوے
 چائیں چانیا۔ جن بھگتاں بھاگ لگائے کایا مائی کنجن، گڑھ اکو اک سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ
 آپ چکائیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمدے اشارہ، محمد حمد وچ جنائیا۔ میرے انتشکرن دا انت کنارہ، بے انت رہیا سمجھائیا۔ چار گنٹ دسے نہ کوئے سہارا،
 سگلا سنگ نہ کوئے بنائیا۔ دین مذہب روون زارو زارا، بن نیت لوچن نیناں نیر وہائیا۔ لیکھا مکائے نہ کوئے گر اوتارا، کل کلکی بے پرواہیا۔ جو نرگن نور
 کرے اُجیارا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی جس دی پائے کوئی نہ سارا، انت کہن کوئے نہ پائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین
 دیالا لیکھا جانے دُھر دربارا، سو پُرکھ نرنجن اپنی دیا کمائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن کرے کھیل اپارا، ایککارا اپنی کل دھرائیا۔ آد نرنجن جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اکو

نور کرے اجیارا، دو جہاناں نوجوانا مرد مردانہ ڈمگایا۔ ابناشی کرتا پاوے سارا، مہاسار تھی اپنی کار بھگتایا۔ ابناشی کرتا ہووے ظاہرا، ظاہر ظہور ڈمگایا۔ پاربرہم لیکھا جانے دُھر دربارا، دھرنی دھرت دھول پردہ دے چُکایا۔ کلجگ انت سری بھگونت اپنا حکم ورتے وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری بیٹھن سیس نوایا۔ مہربان محبوبِ مَحَبَّت وچ محض دیوے اکِ اِشارہ، عالیشان عالی جاہ آپِ درڑایا۔ جن بھگت صوفی سنت فقیراں لکھ چوراسی وچوں کڈھے باہرا، باطن ظاہر اپنا کھیل کھلایا۔ سیس جگدیش ست سچ بٹھے دستارا، سر سر اپنا رنگ رنگایا۔ آون جاون لکھ چوراسی گیز دے نوارا، جنم جنم نہ کوئے بھوایا۔ درگاہ ساچی ساچا دھام دیوے تھارا، تھر گھر واسی سچھنڈ نواسی ساچی کرنی کار کماایا۔ ایہتھے اوتھے دو جہاناں نرگن سرگن پاوے سارا، سنگر پورا شبدی دھار دیا کماایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سناایا۔ صدی چودھویں کہے میرا اکو سجدہ، سجدہ سیس نوایا۔ جس گھر دا بنیا رہوں بردا، ڈنڈاوت بندنا وچ سیس جھکایا۔ بھو دس اوس نرائن نردا، جو نر ہر اک اکھوایا۔ کس بدھ لیکھا مکاوے کلجگ کل دا، کلکاتی دے کھپایا۔ لیکھا جانے جل تھل دا، مہیئل ویکھے چائیں چانیا۔ کی حکم سندیسہ دُھر فرمانا گھلدا، بن گھڑی پل درڑایا۔ کی کھیل اوس نہچل دھام اٹل دا، جتھے وسے شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ محمد کہے میرا مالک اکِ عظیم، نرگن نور نور الاہیا۔ جس نوں کہا قادر کریم، کرتا دُھر درگاہیا۔ صدی چودھویں تیرے انت اوہ دیوے اکِ تعلیم، طلبیاں حق کرے پڑھایا۔ جھگڑا میٹے نر مدین، مدعا اکو اک سمجھایا۔ جس نے دیناں مذہباں دی رہن نہیں دینی کوئی تقسیم، حُجرہ اکو دے سہایا۔ جس دامارگ ہونا مہین، رہبر رستہ اک درساایا۔ جس بھو چکاونا آد قدیم، قُدرت دامالک دیا کماایا۔ اُس نے کھیل کھیلنا اُتے زمین، امام اماما پرگٹ دے نور الاہیا۔ میری لیکھے لاوئی گوئی پیشین، پیشینگوئی اپنے سنگ جنایا۔ انت سب نے ہونا اُس دے ادھین، اعلیٰ ادنی سارے سیس نوایا۔ جس جھگڑا رہن نہیں دینا پراچین، پرا پسنتی مدھم بیکھری توں باہر کرے پڑھایا۔ سرگن سارے ہونے ادھین، نرگن اپنا حکم ورتایا۔ ویکھیں توں نہ ہوویں نمگیر، چنتا انتر نہ کوئے رکھایا۔ تیرا جھگڑا مکاونا رُسا چین، بے زبیں آپِ درڑایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر وڈا وڈ وڈایا۔ صدی چودھویں کہے

میں سب کچھ دیکھا آپ نے نیناں، بن اکھاں اگھ کھلایا۔ پیغمبراں اپنا لیکھا دینا، موسیٰ عیسیٰ سنگ نبھایا۔ تینی اوتاراں بھانا سہنا، کرشن رام گیا جنایا۔ سنگر شبد دھار اگئی وہن وہنا، آگے ہونہ کوئے اٹکایا۔ صدی چوڑھویں کہے میں انتم وہیلی ہو کے بہنا، ساک سجن سین امتی سنتی سارے دینے تجایا۔ میں سب نالوں بن جانا طرفیناں، طرفداری نہ کوئے رکھایا۔ میں کی دستاں کہو جہا اگلا سال چڑھنا کھنا، کلغی والا کی اپنی کار کمایا۔ جو آسا رکھی سی رام نے باہر رمانا، بن اکھراں بالمیک درٹایا۔ جو ارجن کرشن دکھایا بنائیاں، نج نیز نین کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دیونہارا ڈھر داور، ڈھر مالک اگم اتھاپیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں دیکھا نال چاء، چاؤ گھنیرا اک بنایا۔ محمدے صلاح، مشورہ تیرے نال بنایا۔ کی تیتوں سندیسہ دتا خدا، خود مالک آپ جنایا۔ جس کارن اساں اک دوجے توں ہونا جڈا، اگلا سنگ نہ کوئے رکھایا۔ اک دوجے نے بدل جانی ادا، عادت عبادت والی جنایا۔ مٹی پینی اک رضا، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ کیوں اُس دے سرتے کوکدی قضا، قاضی ملا شیخ سکے نہ کوئے سمجھایا۔ کیوں گوہند نے انت کہا واہ واہ، واہرو تیری بے پرواہیا۔ میتوں اُس خدا دا خود مسلہ دے سمجھا، جس دی مسلسل سارے سیو کمایا۔ جس نے نام کلمہ تیس بتیس دتا درٹا، حرف حروف دتی وڈیایا۔ اوہ کھیل کرے کی بے پرواہ، بے پرواہی وچ (سماں)۔ محمد سیس دتا جھکا، بن قدماں سیس نوایا۔ صدی چوڑھویں اپنی نگاہ اٹھا، اتر پورب پچھم دکھن اگھ کھلایا۔ اوہ دیکھ جن بھگتاں اُپر تھھا، سنت سہیلے صوفی گلے لگایا۔ جنہاں دی دھار اکو مٹھا، مٹھی بھر نظری آئی۔ باقی چاروں کٹ پینی لٹا، لٹیرا کلجک بنیا تھاؤں تھانیا۔ دین مذہب دیکھنی بھٹا، ساچا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ ایہہ کھیل کرے ابناشی اپنتا، پاربرہم پر بھ اپنی کار بھگتایا۔ جیہرا نو سو چرانوے چوکڑی جگ بچھوں اٹھیا ستا، ست ڈلارے گرگھ اپنی گود لکایا۔ آد انت جگا جگنت ساچے مارگ اتوں کدے نہ گھتھا، جگ جگ گھتھیاں مارگ پائی۔ اُس نے دین دنی نوں گیرا دینا پٹھا، پٹھی مت آپ کرایا۔ بناگر سکھاں توں گوہند نے کسے نوں کہنا نہیں آ میریا پتا، بچپن لیکھے کوئے نہ لایا۔ پُرکھ اکال دا بھانا رہنا نہیں کوئے چھپا، چاروں کٹ ہوئے رُشانیا۔ اُجل کرے جن بھگتاں کھیاں، دُرمت میل دے دھوایا۔ امرت جام پیائے گھٹا، ترسنا کوڑ مٹایا۔ چرن پریتی بخش کے اوٹا، اوڑک اپنے رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آد جگادی برہم برہمادی برہمادی سہائے اپنی رُتا، رُتری دُھر نام نال مہکائی۔

★ ۱۹ آسوشہنشاہی سمت ۷ لال سنگھ، سورن سنگھ، کرتار سنگھ گادھراں، بچن کور بوپارائے، مل سنگھ للیاں کلاں، پریم سنگھ جمشیر کھیڑا، مہندر کور جمشیر کھیڑا، پریم سنگھ جنڈیالا، رام سنگھ شریہ، گردیال سنگھ چما کلاں، چھمن سنگھ دھسوری، جاگیر کور باہمنیاں، پنڈ ہیر ضلع جالندھر ★

بیاس کہے گو بند میرے تٹ پُھہایا کھنڈا، کھنڈ کھنڈ دسی لوکائی۔ شبدي دھار دکھایا ست رنگ ڈنڈا، جو ڈنڈاوت سب دی رہیا بدلایا۔ نشان سمجھایا تارا چندا، محمد سہج نال سمجھایا۔ پھیر اشارہ کیتا میں چھڈنا پری اندا، اند جگت والا تجایا۔ میل میلنا نال سورے سرنگا، شاہ پاتشاہ وچ اپنا آپ ملائی۔

اگلا سفر کلج رہن نہیں دینا لمبا، آيو کوڑ دینی چکائی۔ لہنا دینا پورا کرنا تتاں پنجاں، پنج پیارے دین گواہیا۔ لیکھا پورا کرنا کوی دھار بونجا، باون اپنی کار بھگتایا۔ محکم سندیسہ دینا پون انجا، برہمنڈ کھنڈ شنوائیا۔ کلج کوڑی کریا دیکھنا دھندا، دھرنی دھرت دھول دھول دیکھ دکھائی۔ حضرت دا لیکھا پورا کرنا یک سمنبہ، واحد اپنی کار بھگتایا۔ پھیر کھیل تکنا اکی دھار کنگھا، کنگن لیکھا پور کرائیا۔ تیغ بہادر بھوکت دیکھنا جو شبدي دھار جنایا اورنگا، زیب و زینت اُمت رہے نہ رایا۔ پھیر لہنا دیکھنا روداس کسرے والا گنگا، گنگوتری پڑدا آپ چکائی۔ جن بھگتاں پھیر تن سریر کرنا ٹھنڈا، اگنی تت تت بھجائی۔ بھو گھلائے برہم ہنگا، آتم پر ماتم میل میلنا سہج سبھائی۔ دُھر دا دینا اند پرما، پرمانند وچ سمایا۔ ایہہ کھیل دکھاؤنا جوتی دھار برہما، پاربرہم پر بھ اپنا محکم ورتایا۔ شکر لیکھا جنائے نہکرما، نہکرمی اپنا محکم ورتایا۔ وشنو رہن نہ دیوے بھرم، بھانڈا بھرم بھو بھٹائی۔ جھگڑا میٹے کایا ماٹی چرما، چم درشی دے بدلایا۔ دین دنی بخشے اکو سرن، سرنگت اک درڑایا۔ لیکھا مکائے ورن برنا، ذات پات نظر کوائے نہ آئی۔ جن بھگتاں آتم پر ماتم اکھڑ پڑھنا، دوسر اور نہ کوائے پڑھائی۔ بن پوڑھی ڈنڈے منزل چڑھنا، سچھنڈ ساچے وجے ودھائی۔ کھیل تکنا اپنے گھرنا، گرہ مندر سو بھاپایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتا نیا۔ بیاس کہے بھگوان دیوے سچا دان، داتا دانی دیا کمائیا۔ پورن برہم بخش گیان، اندھ اندھیرا دے
 مٹائیا۔ پٹھی تک گردن کرپان، کرپاندھ کوڑی کریا رہیا مٹائیا۔ لکھاریاں کرا ایشان، اشارے نال دتا سمجھائیا۔ دیکھو کھیل سری بھگوان، کی کرتا کار کمائیا۔
 جھگڑا پینا انجیل قرآن، کعبیاں پرے ڈھائیا۔ ناتا تئنا جگت انسان، انسانیت نظر کوئے نہ آئی۔ عقل بدھی والے بننے حیوان، پشو پریت روپ درسا نیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ گھلا نیا۔ بیاس کہے میں کھنڈا تکیا دھار پٹھی، بن نیناں نین تکائیا۔ سرشٹی
 درشٹی جانی لٹی، لٹیرا نظر کسے نہ آئی۔ سب دی جانی چوگ نکھٹی، اتوٹ اتٹ نہ کوئے ورتا نیا۔ اُمت اُمتی جڑ جانی پٹی، پٹنے والا رہیا درڑا نیا۔ ایہہ
 کھیل رہنی نہیں لگی، لوک پرلوک ویکھ دکھائیا۔ پر بھ دی دھار ہونی دو تکی، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جن بھگت سہیلے ویکھن اکو مٹھی، نو نو ست کھوج
 کھوجائیا۔ ڈھائی دیوے رواداس چمارے دی ٹٹی جتی، بہڑی بہڑی کر سنا نیا۔ صدی چودھویں دی گولی اٹھی سنتی، اپنی لئے انگڑائیا۔ ستاں رنگاں دا ونجارا
 تاء دیوے مچھیں، پر بھ بھگتاں مشکل حل کرائیا۔ گرداس لیکھا رہیا سدا سکھی، سکھ ساگر وچ سمائیا۔ گرکھاں منزل بخشے اُچی، اُچ اگم دیا کمائیا۔ سدا
 سہنجی ہووے رتی، رتی اپنے نال مہکائیا۔ جن بھگتو جگت و ہار نالوں کرنی چھٹی، جھٹکارا اپنا لینا کرائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا سب دی گنڈھے ٹٹی، ٹٹیاں
 اپنی گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چکائیا۔ کھڑگ کہے میں لگی بھگتاں گردن، گردو غبار
 دے لوکائیا۔ سب نوں سوادھان کراں مردن، مرد مردانہ حکم سنا نیا۔ کجھ کھیل ویکھنا وچ یردن، اراکان اکھ اٹھائیا۔ میں اپنا پاسا لگی پرتن، پرتیندھ
 ویکھاں بے پروا ہیا۔ جس نے چوڑا سی تن بھانڈے ویکھنے برتن، مائی خاکی پھول پھولائیا۔ لیکھا پورا کرنا کاہن کرشن گوردھن، پچھلا مول چکائیا۔ جو سندیسہ
 دتا اگمی ارجن، حکم حکم وچوں درڑا نیا۔ اوہ تک جس دانت پانہ سکے اربن کھر بن، سکھ اسنکھانہ دھیان لگائیا۔ سو کھیل کرے شرکن غربن، شمال
 جنوب اپنا حکم ورتا نیا۔ شرع چھری ویکھے کردن، چاروں کُنٹ اکھ اٹھائیا۔ غریب نما نیاں ونڈے دردن، دکھیاں ہوئے سہائیا۔ امرت میگھ آئے برسن،
 اگنی تت گوائیا۔ جن بھگتاں میٹے حرص ہو سن، اپنا درس دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتا نیا۔

بیاس کہے ایشان کیتا شبد دھار لکھاری، لکھت لیکھ وڈیائیا۔ میں دسٹاں کھیل اپاری، کی اپر پیر رہیا جنایا۔ جگت دھار دھار نیاری، نرگن سرگن آپ
 درڑایا۔ گرگھاں گرسکھاں ایکا بخشے سچ پیاری، مُجبت چرن کول جنایا۔ دھوڑ مستک لاؤنی چھاری، چھار کالی خاک اندروں دینی کڈھایا۔ من مت اندر نہ
 وڑے ہتاری، ہے سیاری نیڑ کدے نہ آئی۔ تساں دھار بناؤنی بر خورداری، ست سچ وچ سمائی۔ ہوئے ہنگتا میل دینی اتاری، اتر پورب پچھم دکھن دیکھو
 پینی کی ڈہایا۔ ہاہاکار تلو چا یاری، سنگ محمد نال ڈہایا۔ سنگر شبد دی شبد دھار کرو تابعداری، طبیعت اندروں لینی بدلایا۔ جگت کھیل کھیلو نال ہوشیاری،
 ہوشیار ہو کے لو اکڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ بیاس کہے میں سنی اگم بولی، انبولت رہیا
 جنایا۔ جن بھگتو تھادی صاف پوتر ہووے چولی، کوڑی کریا رہے نہ رایا۔ آتم پر ماتم جائے مولی، مولا اپنا رنگ رنگایا۔ میں سندیسہ دیواں نال ہوئی
 ہوئی، سچ سچ سنایا۔ تن وار تن دن وچ نہایا کرگی صدی چو دھویں دی گولی، مستک تن دھار بنائی۔ روداس تن وار دھر شبد رکھیگا کھولی، نو نو سطر اں
 بہہ کے آپے گایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ بیاس کہے کھنڈا، رہیا پکار، زور نال سنایا۔
 اٹھ دیکھ میرے یار، یار یار دیاں سمجھایا۔ صدی چو دھویں تک بہار، چاروں کٹ اکھ کھلایا۔ جدھر دیکھے دھواں دھار، اندھ اندھیرا چھایا۔ ساچا ملے
 نہ کوئے میت مرار، سجن سنگ نہ کوئے دکھایا۔ صدی چو دھویں رووے زارو زار، نیر نیناں نیر وہایا۔ پروردگار مارے مار، پُرکھ اکالا کھنڈے بھگتاں
 ہتھ پھڑایا۔ لال سنگھ ننگی کچھ تلوار، دھار دھار وچوں بدلایا۔ جسونت سنگھ دیکھے نال پیار، پر م پُرکھ دتی وڈیائیا۔ سنگھ پریتم سیس نوار، وارتا بچھلی
 دے ڈہایا۔ انہاں تیاں دا میدھسٹر نال سی پیار، سنگی ساتھی براٹ سو بھاپایا۔ پورب سب دا قرضہ رہیا اتار، کاہنا کرشنا وچولا دے گواہیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چو کڑی سب دی پاوے سار،
 مہاسار تھی اپنا حکم ورتایا۔

☆ ۲۰ اسو شہنشاہی سمت ۷ کچھن سنگھ، گرمیز سنگھ، سُرجیت سنگھ، جاگیر کور، کیہر سنگھ، جگندر سنگھ، بھجن کور، گرداور سنگھ، کرتار سنگھ،

اودھم کور، درشن سنگھ، آتما سنگھ، کرنیل سنگھ، بلگا پرکاش کور سنڑاں، سماں کور سنڑاں، چھندے بلگا، سمپورن کور رڑکا،

☆ رام کور سنڑاں، پنڈ رڑکا کلاں ضلع جالندھر

نارد کہے بیاسا میری نمو، نمودان منہ تیتوں دیاں جنایا۔ توں کملیا ملدا رہوں گر اوتار مائی چو، چم درشتی دھیان لگایا۔ میں کوئی سندیسہ نہیں دیندا منوں، منو دا لیکھا نہ کوئے جنایا۔ میرا دل کردا تیتوں پھڑ لوں کتوں، ہلون کے دیاں دکھایا۔ کی تکیا ستار تے چو، چن ستار کی ڈیایا۔ اوئے کملیو کیوں نہیں گو بند گیا پار بو، بندھن جگت والے تڑایا۔ بیاس رویا چھم چھمو، نیتز نیناں نیر وہایا۔ میتوں ویکھ لین دے چو داں سو تیبہ انک انک پنو، کی لیکھ رہے جنایا۔ جاں تکیا شبد شبد دی دھار کرے دھن دھنو، دھن تیری ڈیایا۔ سندیسہ دتا پار بیاسوں گو بند آوے تے آوے آپ اگو، جمن والی ہووے کوئے نہ مایا۔ جو بھگتاں لیکھا لائے دم دمو، دامنگیر نور الاہیا۔ جگت ترسنا میٹے طمعو، تاس کوڑ دے مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ نارد کہے آہ ویکھ میری گڑوی ڈوری، ڈوگھے وہناں والے آپ دیاں جنایا۔ میں گزگا دی چک کے لیاندی چوری، اپنا آپ چھپایا۔ میں ویکھی تگی بانکی چھوہری، رنگ روپ اپنا رہی درسایا۔ میرے انتر کیتا بہڑی بہڑی، کوک کوک جنایا۔ میں آسا رکھی کتے میری ایہدے نال بن جائے جوڑی، جوڑا اکو سو بھاپایا۔ پھیر پڑکھ اکال دی رہے نہ لوڑی، لوڑیندا سجن گھر ملے چائیں چانیا۔ میں براہمن میرے وچ اک کمزوری، سچ دیاں سنا یا۔ میں کسے نوں وس کر سکدا نہیں زوریں، جو رو زر دوویں رہے ڈرایا۔ میں تیتھوں مدد منگاں تھوڑی، توں کرنی چائیں چانیا۔ میتوں سچ دس گو بند چڑھیا کیہڑی گھوڑی، واگ کون ہتھ اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ نارد کہے بیاس ویکھ میری بودی وڈی چھوٹی، لمی سمجھ کچھ نہ آیا۔ میری چار جگ دی پاٹی ہوئی لنگوٹی، لیر لیر دے ڈھایا۔ میں پھریا جگت جہان دی چوٹی، چوٹا بن کے بھجیا واہو داہیا۔ میتوں روداس ورگی کسے گھروں ملی نہیں روٹی، نٹکے ٹکڑے نہ کوئے کھوایا۔ دین دنی رسنا لائے

گوشت بوٹی، گوشہ کونا ویکھ وکھائیا۔ آہ تک میری پاٹی ہوئی دھوتی، کٹی کٹی نال گنڈھائیا۔ جدھر ویکھاں دھرنی دسے روتی، بن نیئاں نیر وہائیا۔ دین دنی اٹھے نہ سوتی، ستیاں نہ کوئے جگائیا۔ کسے پُستک پڑھی کسے پڑھی پوتھی، پورن برہم نظر کسے نہ آئیا۔ اوئے بیاسا میں تیرے کنڈھے اتم جگدی ویکھی جوتی، جوتی جاتا نظری آئیا۔ میں پھڑ کے آگیا ہتھ ڈنگوری سوٹی، ڈنڈاوت وچ سپس نوائیا۔ میتوں دس جہنوں لہدے کوٹن کوٹی، کھوجن تھاؤں تھانیا۔ جس نوں جھکدے چوڈاں لوکی، پرلوک سپس نوائیا۔ میں سُننا چاہندا اُس دا اک سلوکی، سوہلا اک دُھر درگاہیا۔ انت رکھ کے آیا اوٹی، اوڑک دھیان لگائیا۔ میں سمجھیا اوہ جل وایو دا گوتی، پون پوناں وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ بیاس کہے میتوں بھج بھج آیا مڑھکا، نارد رہیا جنائیا۔ میتوں بھو دس سچے سنگر دا، کتھے ملے بے پرواہیا۔ توں لیکھا جانے گوہند والے اند پُر دا، اند اند وچوں جنائیا۔ پردہ کھول دے اُس مالک دُھر دا، جو دُھر دھام ڈیرہ لائیا۔ جس دا حکم کدے نہ مُردا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ نارد کہے بیاس میتوں بھر لین دے پانی، گڑوی اکو رہیا وکھائیا۔ بیاس کہیا پہلوں پڑھ اُس پر بھو دی بانی، جو بان انیلا تیر چلائیا۔ میرے وچ چرن چُھہا کے گیا شاہ سلطانی، شہنشاہ اگم اتھاپیا۔ میتوں کہہ کے گیا اکھراں والی اک کلامی، کلمہ کلمیاں وچوں پرگٹائیا۔ نالے سندیسے دتا زبانی، حکم اگم اتھاپیا۔ میں بھگتاں اُتے کرن چلیا مہربانی، مہربان ہو کے اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھو آپ جنائیا۔ نارد کہے بیاس میتوں کر لین دے اِشان، اِشارے نال سُنائیا۔ میتوں جمنا توں روکیا نہیں سی کاہن، گوپیاں وچ رہ کے جھٹ لنگھائیا۔ میں اوہدے توں متگیا سی اک تن دا دان، اوہنے ہس کے دتا وکھائیا۔ پر میتوں بودیوں پھڑ کے تن وار کرایا سی اِشان، پھیر کھچ کے باہر کڈھائیا۔ پھیر کن کھچ کے کہا بھگوان، نارد اکھ لے اُٹھائیا۔ اوہ ویکھ تیرے کاہن دا کاہن، کاہن بے پرواہیا۔ جن کلج اتم ہونا پردھان، دو جہاناں حکم ورتائیا۔ صدی چوڈھویں میٹے نشان، نشان اپنا اک وکھائیا۔ پھیر کھیل کرے مہان، مہما اگم اتھاپیا۔ جن بھگت سہیلے کر پروان، سر سر اپنا ہتھ لگائیا۔ جن بھگتاں کرے کلیان، کلمہ اپنا نام سُنائیا۔ توں میرا میں تیرا ساریاں گاؤنا گان، گا گا

جھٹ لنگھائیا۔ اُس ویلے تیری آشنا کرے پروان، پر م پُرکھ اپنی دیا کمائیا۔ نارد نیوں کے سیس لگا جھکان، کرشن اُپر لیا اُٹھائیا۔ ذرا سُن لا کر کان، سندیسہ دیواں اگم اتھاہیا۔ جتھے اِشان پنج تت کرایا وِشنوؤں بھگوان، ماگھ پنج اکھ گھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نارد اوتھے لے کے جائیں اپنی رُوح، بُت دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جتھے کچھن سنگھ دا ہونا کھوہ، گرمیز سنگھ جوڑ جڑائیا۔ رُڑکا سنگت ایکا رُپ ہووے ہو بہو، دُجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جس دا لیکھا شبدي دھار ہونا شروع، شہنشاہ اپنی کار بھگتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نارد پُرکھ اکال دینا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ جس دے اِشان کراون نال سَتگ بن جائے سر، سر سے دا لیکھا پور کرایا۔ ایسے کر کے پنج گُرگھ ایٹھے پہریدار گئے کھڑ، پنچم دا لہنا دینا تھائیں تھانیا۔ گُرگھ سارے لئے پھڑ، لے کے بھجیا واہو داہیا۔ ساچے مارگ گیا چڑھ، چڑھدا لہندا دوویں راہ تچائیا۔ پھیر اگے گیا کھڑ، دھوڑی مستک خاک رانیا۔ پھیر بدل کے اپنا گھر، اگے بھجیا واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے واہ تیریاں مہراں، مہربان تیری وڈیائیا۔ سَتگ دین دُنی پچھے کتھے پر م پُرکھ دا ڈیرہ، کون دھام سو بھاپائیا۔ سارے کہن وِشنوؤں بھگوان کیہڑا، سچ دیو سمجھائیا۔ سَتگر شبد کہے جتھے کُے جھیرا، جھگڑا رہے نہ رانیا۔ غریب نمائیاں بٹھے بیڑا، بیڑی اپنے کندھ اُٹھائیا۔ وسے دھرم دا کیہڑا، چھپر چھن آپ سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ بیاس کہے نارد سُن لئی دُھر دی کتھا، پناکتھنی دتی درڑائیا۔ ایہہ کھیل بیتھار تھ بیتھا، یدی اپنی کار بھگتائیا۔ جن بھگتاں دی دھوڑی لا کے مستک متھا، سب دی مستک رکھ دتی بدلایا۔ گُرگھان نوں سَتگر آپ ویکھے آوندیاں اکھتاں، اکھتاں ہر سنگت وِچ کائیا۔ آپ نمنا ہو کے وانگ لکھتاں، ہر سنگت سیس اُتے کائیا۔ پچھے چڑھدے سی اُتے گھوڑیا رتھاں، اگے ہر جن شبد بان لیا چڑھائیا۔ دیوے وڈیائی وچوں کروڑاں لکھتاں، گنتی گنت نہ کوئے گننایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنا حکم آپ ورتائیا۔ نارد کہے پر بھو دا کھیل بڑا انہونا، ہوند وِچ کدے نہ آئیا۔ اِس دا انت کسے نہیں پاؤنا، پون پانی سارے بیٹھے سیس نوائیا۔ آدانت نام گیت ڈھولا سب نے گاؤنا گا گا شکر منائیا۔ جس نے جنم جنم دا پھند

کٹاؤنا، کرم کرم دا روگ کٹائیا۔ پیاسا رہ کے جھٹ لنگھاؤنا، گرگمھاں امرت جام مکھ چوائیا۔ پچھلا جنم کرم دا لیکھا سرب مُکاؤنا، آگے وجدی رہے اِکو اِک ودھائیا۔ دوآبے والیو دوہرا تہاڈا جوڑ جڑاؤنا، وچھوڑا آگے رہے نہ رائیا۔ جگت روندیاں وچوں تہانوں ہساؤنا، ہستی اپنی اِک دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اِک سنائیا۔ بیاس کہے نارد کوئی گلّ دس چنگی، سچ سچ سنائیا۔ نارد کہے بیاسا توں کی منگ منگی، منگتیا مینٹوں دے جنائیا۔ توں نہیں تکیا کھنڈے دھار ننگی، گرگمھاں ہتھ دکھائیا۔ بنا کے سورپیر جنگی، جگت جہان رہیا لڑائیا۔ آپ بیٹھ کے اُلٹی منجی، جگت سنگھاسن دے اُلٹائیا۔ جن بھگت کڈھ کے گھراں دے وچوں خانے جنگی، بندھن جگت والے تڑائیا۔ پھیر لا کے اپنے انگی، انگیکار ہو کے بھجیا واہو داہیا۔ جگت وست جن بھگتو سنگر نالوں نہیں چنگی، ایسے کر کے چھن وچ تہاڈا ناتا سب نالوں دتا تڑائیا۔ تہاڈے گھر دے پھریدار کر کے گرگمھ پنچ تے تہانوں لے گیا نال پیریں ننگی، ننگیاں دے سرتے پڑا دے پائیا۔ اِک ویر توڑ کے دوآبے والیو تہاڈی ساریاں دی پھیر گنڈھی، آگے گنڈھ نہ کوئے کھلائیا۔ تہاڈے پریم والی اندروں پون آؤندی ٹھنڈی، ٹھنڈک ست رہی ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اِک سنائیا۔ ست رنگا کہے جن بھگتو میں چلیا تہاڈے آگے، دھرنی دھرت دھول ہلائیا۔ ہن دیکھو اِکو پر بھو دا دیک جگے، جگت جہان ہوئے رُشنائیا۔ تسیں خوشیاں وچ لینے مزے، لٹی جائے کوڑ لوکائیا۔ کیوں پُرکھ اکلا دین دیا لا تہاڈے درشن کر کے رُجے، سنمکھ ہو کے آگوں آؤندیاں لئے ملائیا۔ بے تسیں یاد نہیں کیتا اوہ تہاڈے ساہمنے شیر وانگ گجے، سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی بے کہہ کے کائنات وچوں اپنا جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ بیاس کہے نارد اِکھ کھیل سنگر دا، گردیو کی کار کمائیا۔ گرگمھ جس ویلے ہون لگے مُردا، سوادھان آپے لئے کرائیا۔ پھیر ناتا جوڑے دُھر دا، دُھر دا دھرم آپ کمائیا۔ ایہہ لیکھا سی انند پُر دا، پُری انند دا لیکھا پھیر بنائیا۔ ماجھے والیاں نال تھوڑا اُس ویلے دوآبے والیاں دا سنگ تڑا، نو قدم جا کے پھیر پچھا آئے پرتائیا۔ اُس ویلے گوہند دا باز نو سو گز سی اُپر اُڈا، خوشیاں دے وچ بھجے واہو داہیا۔ گوہند نے جھٹ نگاہ ماری دوآبے دے وچ وہن والا میرا بیڑا تے نہیں رُڑھا، میں رُڑھدیاں لواں بچائیا۔ کیوں پار

بیاسوں جان دانہ لیکھا میرا ڈھر دا، ایسے کر کے ماجھے والے نہ سکے اٹکائیا۔ جس ویلے میرا پُرکھ اکال آوے اوہ کھیل جانے اپنے گھر دا، گھرانہ ماجھا دیس سہائیا۔ اُس نوں سب نے ویکھنا سمبل دے وچ وڑدا، سچ دوارے سو بھاپائیا۔ پھیر لیکھا پورا کرے بیاس والے جل دا، وہندے وہن کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ نارد کہے بیاسے ایہہ چنگا بھگوان، اٹھ ویکھ دھیان لگائیا۔ پنڈتاں نوں چھڈ کے غریب نمائیاں نوں دیون آیا دان، اپنی دیا کمائیا۔ جگت و دیا توڑ ابھیان، اکو اکھر رہیا پڑھائیا۔ میں سنیا نال اپنے کان، پناکناں والیو تھانوں دیاں سنائیا۔ اکو جیکارا دس سوہنگ مہراج شیر سنگھ و شنوں بھگوان، چار جگ دی بھگتی نالوں منزل پرے دتی دکھائیا۔ میتوں ایوں دسدا اون دین مذہب دی رہن نہیں دینی کوئی دوکان، ٹھیکیداری سب دی پور کرائیا۔ غریب نمائیاں کو جھیاں کملیاں سب نوں در کرے پروان، پروانے اپنے لئے بنائیا۔ جنہاں دا پندھ مکا کے زمیں اسمان، دو جہاناں پار کرائیا۔ نارد کہے رڑ کے والیو تئیں وی ذرا ہو جاؤ سوادھان، سدھے سادھیو اپنا آپ لو پرتائیا۔ جے تئیں بھلے تھانڈا بھلیا نہیں سلطان، ستیاں لئے جگائیا۔ امرت ویلے ساری سنگت کریو ایشان، ایشان کر کے خوشی منائیا۔ خوشی وچوں سنگر دے آگے خوشی کریو پردان، خوشامند اور نہ کوئے رکھائیا۔ سدانا تا بنیا رہے بھگت بھگوان، جن بھگتو وجدی رہے ودھائیا۔ بڈھے بالے کر پروان، نوجوانا جھولی پائیا۔ تیرے درتے سدا سدا تیرا درشن پان، دوسر اور نہ سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لگائیا۔ ویہہ اسو کہے ساڈی پوری کر دے آسا، تر کھا رہے نہ رائیا۔ چرن کول دے بھرواسا، بھانڈا بھرم بھنائیا۔ تیرا نام جیئے سواس سواسا، ساہ ساہ سمائیا۔ پر بھ بھگتاں بنیا رہیں داسی داسا، سد سد اپنا رنگ رنگائیا۔ ساڈی لیکھے لالے اچ دی راتا، رین بھنڑی نال ملائیا۔ توں ہی پتا توں ہی ماتا، ہوں بالک گود اٹھائیا۔ سب دا پورا کر بھوکھت واکا، یدھشٹر کوک کے دئے سنائیا۔ لال سنگھ وراٹ داسی چھوٹا چاچا، پورب جنم جنم درڑائیا۔ جسونت سنگھ سدا منڈا سی آکھا، سکلا ساتھی روپ درڑائیا۔ پریتم سنگھ مسیر والا سی ناتا، ویراٹ نگری دئے گواہیا۔ ایہہ پورب جنم داساکا، دوآبے وچ جوڑ جڑائیا۔ ہر سنگت تیری نکا جہا کاکا، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ نارد کہے بیاسے کی سنی کہانی، کہہ کے دے جنائیا۔ اوئے کملیا میتوں گھٹ

نہ ملے پانی، پیاسا بھجیاں واہو داہیا۔ او ویکھ جیہڑے اوہنوں جان دے نہیں اوہناں دی لکھائی جاندا بانی، بان انیالا تیر چلائی۔ میں چار جگ دا پنڈا لیکھا جاناں چارے کھانی، خالص اپنا آپ رکھائی۔ میں تتاں والا بنایا نہیں کوئی ہانی، نار کنت نہ روپ درسائی۔ میری سدا اکو جہی جوانی، جڑ چیتن ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ میری یاری یار نال پُرانی، پُنہ پُنہ سیس نوئی۔ بیاس کہا ناردا اوہ سب دا جان جانی، جانہار اک اکھوئی۔ اوتار پیغمبر گُر جس دی دے کے گئے بیانی، بیانہ نام والا رکھائی۔ اوہناں میلے پھر پھر اُتے زمیں اسمانی، اسم اعظم اپنا اک جنائی۔ کملیا توں کوئی کیتی نہیں قُربانی، جن بھگت جگ جگ اپنا آپ سَنگُ بھیٹ کرائیا۔ ایسے کر کے ایہناں اُتے ہندی مہربانی، مہربان مہربان مہربان ہو یا آپ سہائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سَنگہ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں اندروں کڈھے پریشانی، پشچاتاں دا ڈیرہ ڈھاہیا۔

★ ۲۱ اَسو شہنشاہی سمت ۷ پریم سَنگہ، سادھو سَنگہ، حضورا سَنگہ گُرایا، نچھتر کور گُرایا، بنیت کور دھنپتا، لال سَنگہ ڈلیوال، پریم سَنگہ،

کیسر سَنگہ، گردیو سَنگہ نواں پنڈ، سادھو سَنگہ سلار پُر، نصیب کور ڈوڈھارہانا، اجیت سَنگہ جسونت سَنگہ بھام،

گردیو سَنگہ دُسانجھ خرد، درشن سَنگہ دُسانجھ خرد پھگواڑا شہر ★

نارد کہے بیاسا آیا اگی اَسو، اَسو شبد چڑھیا دُھر در گاہیا۔ اوہ تک سجدے کردے آوندے موسیٰ سنگ یسُو، بیتھار تھ دھیان لگائی۔ محمد چو داں طبقاں باہر نسُو، نرگن بھجے واہو داہیا۔ کی کرے کھیل اکھنا اکھو، ہر کرتا دُھر در گاہیا۔ پتہ نہیں کیہڑا سندیہ دَسُو، جس نوں جگ چو کڑی سمجھ کوئے نہ پائی۔ کس بدھ دو جہاناں نسُو، نرگن اپنا پنڈھ مُکائی۔ جس نے اوتار پیغمبر سب بنائے بچُو، بچپن سب دا ویکھ دکھائی۔ اک شبد اگما جوتی دھار رچُو، رچنا اپنی آپ پرگٹائی۔ جس وچ سر شٹی در شٹی نو ست نچُو، نو نو اپنا رنگ رنگائی۔ چار کُنٹ دہ دشا انگیٹھا تپُو، اگنی تت نہ کوئے بُجھائی۔ پنا بھگتاں توں پُرکھ اکال دا نام کوئے نہ چپُو، صفتاں والی جگت صفت صلاحیا۔ لکھ چوڑا سی دھار کوئے نہ ٹپُو، منزل پنڈھ نہ کوئے مُکائی۔ سب دی ڈور سَنگُ شبدی دھار کٹُو،

کٹاکش اِکو اِک لگایا۔ صدی چو دھویں چار یاری نال کلمے ہونی منکھٹو، محمد دیکھے نین اُٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کی دُھر دا حکم ورتایا۔ بیاس کہے میں نکاں گوئی پیشین، پُشت در پُشت دھیان لگایا۔ کی کھیل کرے ہر کرتا اُتے زمین، ظاہر ظہور نورِ الہیہ۔ جس نوں سب نے کہا آمین، عملاں توں رہت نورِ الہیہ۔ سو بدل دیوے تعلیم، سکھیا ساکھیا سمجھایا۔ جسدا حکم سندیہ اِکو ہووے عظیم، عالیشان عالی جاہ دے درڑایا۔ جس جھگڑا میٹنا نر مدین، مدعا اِکو اِک سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اِک ورتایا۔ اِگی اَسو کہے بیاسا میری تک پیشانی، جو پیشوا گئے درڑایا۔ منزل ویکھ رُوحانی، رُوح بُت پرے دھیان لگایا۔ کی کھیل کرے والی دو جہانی، نرگن سرگن اپنی کار بھگتایا۔ جس دا حکم سندیہ اِک کلامی، کائنات اِک درڑایا۔ اوہ دیکھے نو نو سرب تمامی، طمع تانس کھوج کھوجایا۔ جس نوں محمد کہا میرا امامی، عملاں توں رہت نورِ الہیہ۔ اوہ سب توں لوے اتم اِک سلامی، سلامت وڈ وڈیایا۔ پھیر ناتا جوڑے سب دا باہمی، وشن برہما شو بیٹھن سپس نوایا۔ پیغمبراں شرع کٹے غلامی، زنجیر کلمیاں والا توڑ تڑایا۔ منزل اپنی دس رُوحانی، رُوح بُت رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھو آپ گھلایا۔ بیاس کہے میں دستاں کھیل اپارا، کی اپر مپر کار کماپا۔ جس دا لیکھا کھے نہ کاتب کوئے لکھارا، اوتار پیغمبر گر انت کہن کوئے نہ پاپا۔ سو نرگن نر ویر نر اکار ہوئے اُجیارا، جوتی جاتا ڈگمگایا۔ جہنوں چار جگ دے شاستر کہندے پرگٹ ہووے چوہیاں اوتارا، صدی چو دھویں لیکھا دے مکایا۔ کلجک وچ سبجک بٹھے ساچی دھارا، دھرنی دھرت دھول دیوے مان وڈیایا۔ اِکو نام کلمہ دس جیکار، توں ہی توں ہی دے درڑایا۔ اتم برہم دا بن پیارا، پریتم اپنا رنگ رنگایا۔ جن بھگتاں سپس بٹھ دستارا، سر سر اپنا ہتھ لگایا۔ لے کے جائے سچکھنڈ سچے دوارا، درگاہ ساچی ہوئے سہایا۔ جس دا لیکھا کاغذ قلم نہ لکھنہارا، شاہی چلے نہ کوئے چٹرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتایا۔ اِگی اَسو کہے میری پُرانی آسا، نو سو چرانوے چو کڑی جگ دھیان لگایا۔ کون ویلا میرا خالی بھرے کاسہ، وست اِک دے ورتایا۔ اوتار پیغمبر گر دیندے گئے دلاسا، انت گوہند شبدی شبد جنایا۔ تیرا لہنا دینا پورا کرے پُرکھ اِناشا، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جو منڈل منڈپ پاوے راسا، دو

جہاناں دیکھے چائیں چانیا۔ اوہ کھیل کرے پر تھی آکاشا، گنگن لگنتر پڑدا اٹھایا۔ جن بھگتاں بن کے راکھا، لوک مات ہوئے سہایا۔ میل ملا کے کملاپاتا، پت پر میثور رنگ رنگایا۔ بھو رہے نہ جوتی جاتا، جاگرت جوت کرے رُشایا۔ ست دھرم دی دے گا تھا، گہر گسبھر دیا کمایا۔ جس نوں کوٹن کوٹ جھکن تریلوکی ناتھا، رام راما سیس نوایا۔ پیغمبر خادم ہو کے قدم رہے چاٹا، دھوڑی مستک خاک رمایا۔ اوہ آد انت دا لیکھا جانے ساکہ، ساکھیات اپنا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا اپنا پڑدا لاہیا۔ آسو کہے اوہ نارد آیا سروں ننگا، بودی رہیا ہلایا۔ نارد کہے میں نال لے کے آیا گوداوری سُرستی جمن گنگا، گنگوتری اپنا پندھ مُکایا۔ اوتار پیغمبر گرو آں پینڈا لنگھا، منزل منزل دے گواہیا۔ کھج ساچا دے نہ کوئے پاندھا پندھا، پنڈت نظر کوئے نہ آیا۔ جگت جہان ہویا اندھا، نج نیز لوچن نین اکھ نہ کوئے گھلایا۔ من واسنا ہویا گندھ، بُدھ بیک نہ کوئے کرایا۔ ساچی منزل چڑھے کوئے نہ ڈنڈا، سچھنڈ ساچے پندھ نہ کوئے مُکایا۔ جدھر تکاں بھیکھ پکھنڈا، کوڑی کریا نال ہلکایا۔ جاں نگاہ ماری شبدی سترُو اک دکھایا کھنڈا، کھڑگ ام چکایا۔ جس نے لکھ چوراسی دینا دنڈا، ڈنڈاوت سب دی دے بدلایا۔ کھج پینڈا رہن نہیں دینا لمبا، آبو آگے نہ کوئے رکھایا۔ اُمت دا پانا دے تمبا، اوڈھن سیس نہ کوئے رکھایا۔ لہنا گننا تارا چندا، چند ستار نیر وہایا۔ انتم سب نے گاؤنا اکو چھندا، توں میرا میں تیرا ڈھولا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ نارد کہے اٹھ دیکھ جمن سُرستی، ستیاں رہیا جگایا۔ گنگا گوداوری آئی نندی، بھجی واہو داہیا۔ کی صفت گایے اُس دے جس دی، اکھراں نال وڈیایا۔ جس نوں اوتار پیغمبر گرو آں آشنا نہ لکھدی، لکھ لکھ لیکھ نہ کوئے مُکایا۔ اوہدی کھیل دیکھنی دکھ دی، دکھری کار کمایا۔ جیہڑی سرشٹی پیاسی ہوئی مجھ رت دی، دین دُنی قاتل مقول روپ دکھایا۔ اُس دھار جناونی من مت دی، گرمت سارے گئے گواہیا۔ کھیل پوری کرنی گوہند والے خط دی، جو بن اکھراں گیا لکھایا۔ جس دے نال صدی چوڈھویں بھٹھی تپدی، اگنی اک نہ کوئے بُجھایا۔ مایا روپ بن گئی سپ دی، ڈسنی ڈسے تھاواں تھانیا۔ دھیرج رہی نہ کسے جت دی، جگت واسنا کوڑ ہلکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا آپ کرایا۔ گنگا کہے وے نردا، کجھ سانوں دے سمجھایا۔ کیوں نہیں

گوبند نے کنڈھا دیکھیا بیاسا پار دا، کی پاربرہم محکم جنایا۔ کیوں دُور دُراڈا رہیا لکاردا، شبہی شبہی شنوایا۔ کیوں کھیل تکدا رہیا باز اُردا، بازاں والا دیکھ وکھایا۔ کی محکم سندیس سچی سرکار دا، جس نوں میٹ سکے نہ رانیا۔ نارد کہا کھلیئے اوہ روپ آپ کرتار دا، قدرت قادر اک اکھوایا۔ اوہ نشانہ دس کے گیا چوہئے اوتار دا، نر نرائن جو اکھوایا۔ جو سہمبل بہہ کے سب دی تیج سواردا، ہر جن ساچے آپ اٹھایا۔ پھڑ پھڑ ڈبیاں پار اُتاردا، سر سر اپنا ہتھ رکھایا۔ لیکھا دیکھے نہ گناہ گار دا، کوٹ جنم دے پاپی پار لنگھایا۔ جس نوں آد انت گوبند نمسکاردا، نمو نمو نمو سیس نوایا۔ اوہ نور اک پُرکھ اکال دا، اکل کل دھاری آپ اکھوایا۔ جس نے لہنا دینا کلجگ انتم پورا کرنا سرب سنسار دا، چوڑا سی وچوں بچیا رہن کوئے نہ پانیا۔ بھو گھاؤنا اک سچ سچے دربار دا، درگاہ ساچی آپ وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا محکم اک ورتایا۔ جہنا کہے پنڈتا اوہ راوی کہنوں اڈیکے، بن نیناں نین اٹھایا۔ جس نے وحدے قول اقرار کیتے، جگ چوکڑی محکم سنایا۔ اوہ دیکھے سب دے لہنے پیتے، باطن اپنا پڑدا لاہیا۔ کھلیئے راوی کہے میں کیتی اک پریتے پریتم مل کے وبے ودھایا۔ مینوں سنگر ار جن دسیا اٹھا کے اپنی انگلی چیچے، نکی نیکیوں وڈے جنایا۔ جس ویلے کلجگ انتم صدی چو دھویں پیتے، محمد دا لیکھا رہے نہ رانیا۔ پھیر پرگٹ ہووے پُرکھ اکالا ترے گن اتیتے، ترے بھون دھنی نور الاہیا۔ جس نے سبجگ تریتا دوا پر کلجگ سب دے نال قول اقرار کیتے، اوتار پیغمبر گرو سارے ستمکھ لئے بلایا۔ اگلا محکم دسے نام حدیثے، حضرتان توں پرے کرے پڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا مالک اک اکھوایا۔ گوداوری کہے نارد ا ویکھ اپنی بودی، پون جگت رہی ہلایا۔ جس پُرکھ اکال چکھیا اپنی گودی، گود اپنے وچ رکھایا۔ کچھ اُس دی دس دے سو جھی، سمجھ توں باہر دینا درڑایا۔ میں تیرے ہتھ لگاواں گوڈیس، چار جگ دے پنڈتا تیری صفت صلاحیا۔ توں نرگن سرگن دھار دُھر دی کھوجی، چاروں گنٹ بھجیس واہو داہیا۔ مسخریاں وچ بڑا موبجی، مجلس بھگتاں سنگ رکھایا۔ تینوں مایا ممتا دا نہیں کوئی لو بھی، لاچ نظر کوئے نہ آیا۔ تینتھوں وڈا نہیں کوئی جوگی، جگیشتر رہے سنایا۔ تینوں دیکھن لوک پر لوکی، چاروں گنٹ دھیان لگایا۔ توں کیہڑی پنڈتاں والی پھولنی پوتھی، پُستک ہتھ اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سچ آپ جنایا۔ گوداوری کہے

میں دیکھیا گوہند سورا، سوربیر سنایا۔ جو بچناں دا ہووے پورا، قول اقرار توڑ نبھایا۔ جس دا حکم نہ ہووے ادھورا، حضراتاں توں باہر دے سمجھایا۔ جس نے لیکھا پورا کرنا موسے والا کوہ طورا، کوہ طور دے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکایا۔ اگی اسوکھے میرا دوس سہنجنا، جن بھگت ملے وڈیایا۔ ہر دیوے پُرکھ نرنجنا، نرنرائن اگم اتھاپیا۔ چرن دھوڑ کرائے مجنا، دُرمت میل دھوایا۔ چار ورنناں اٹھاراں برناں دس کے اکو بندنا، بندگی دُھر دی اک سمجھایا۔ جس نال آتم پر ماتم چڑھے رنگنا، دوجا رنگ نہ کوئے دکھایا۔ لوک پر لوک دو جہاناں وچ دوجا در پئے نہ منگنا، خالی جھولی آگے کوئے نہ ڈاپیا۔ جنہاں پُرکھ اکالا دین دیال مل گیا سورا سرنگنا، سوربیر اگم اتھاپیا۔ اوہناں چوراسی لکھ ٹٹا تندنا، شرع زنجیر نہ کوئے بندھایا۔ اکو نام دا پا کے انجنا، اندھ اندھیرا دتا گواہیا۔ جن بھگتاں بھگوان ہو کے سدا سنگنا، سگلا سنگ نبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں دیوے اک انندنا، انند انند وچوں دکھایا۔

★ ۲۲ اسوشہنشاہی سمت ۷ گر میت سنگھ چرن کور پندر سنگھ منسا سنگھ پریتم کور مال گہلا چرن کور سنتو کھ سنگھ سوڈھیاں گنیشا سنگھ کوٹ کلاں

ہر بھجن کور کوٹلی تھان مہنگا سنگھ ہری پُر ملکھا سنگھ سیلا خرد کرتار کور جمشید کھیڑا،

اقبال سنگھ جگپال پُر، جگندر سنگھ دولت پُر، پنڈ پھرا لا ضلع جندھر ★

نارد کہے بیاسا تیری پوری ہووے تمنا، تاس ترسنا رہے نہ رایا۔ اٹھ دیکھ گوہند والا کتا، جو کائنات نظر کسے نہ آیا۔ جس نے جگت جہان کیتا آنھا، نچ نیز لوچن نین نہ کوئے گھلایا۔ نام پدارتھ پائے کوئے نہ دھنا، دھرم دی دھار نہ کوئے پرگٹایا۔ منسا چکائے کوئے نہ منا، متا موہ نہ کوئے گواہیا۔ جھگڑا تک ماٹی چٹا، چار کُنٹ کُنٹ گُرا لایا۔ پُرکھ اکال بدلن والا اپنا سماں، سمن سب دے رہیا کڈھایا۔ دین مذہب دی دیکھے طمع، لالچ نام کلمہ

کھوج کھوجائیا۔ نشان تکه تارا چٹا، چند ستار اھ اٹھائیا۔ جس نے انتم میٹنا سب دا بنا، بندھن مات والے تڑائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ بیاس کہے میرا کھلیا اگمی نیتز، نین ملی وڈیائیا۔ جگت جہان تکیا کھیتز، چاروں گنٹ پھول پھولائیا۔ پڑا اٹھیا جڑ چیتن، بھيو ابھیدا رہیا نہ رانیا۔ صدی چودھویں بنیا لیکھن، کھیا لیکھ نہ کوئے مٹائیا۔ پڑکھ اکالا دین دیا دھارے بھیکھن، بھیکھا دھاری وڈ وڈیائیا۔ کلج کوڑی کرپا بھنے ریٹھن، نو کھنڈ پر تھمی پھول پھولائیا۔ جھگڑا میٹے جگیا سو سیٹھن، سر سر اپنا حکم منائیا۔ پر بھ کا نام گھر گھر جائے کوئے نہ وپچن، قیمت نکلیاں والی پائیا۔ پڑکھ اکالا دین دیا کھیل کرے نیت نیتن، نر نران دھردر گاہیا۔ سب دا لیکھا جانے اینکار این، اک اکلا وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ بیاس کہے میں نو دن تکیا نظریہ، نظریاں نظر وچوں بدلایا۔ کھیل ویکھیا کل کلکی اوتارا، اوتر اپنی کار کمائیا۔ جو لیکھ مٹائے بھگتاں نو دوارا، نو نو چار دا پنڈھ مکائیا۔ شبدي شبد ناد دھن دے دھنکارا۔ انحد ناد سنائیا۔ امرت آتم بخش کے ٹھنڈا ٹھارا، جھرنا نچھر آپ جھرائیا۔ دیا باقی کملا پاتی کر اجیارا، نور نورانہ ڈمگائیا۔ جن بھگتاں لیکھا پورا کر وچ سنسارا، سگلا سنگ آپ ہو جائیا۔ جگت جہان کرے پار کنارہ، درگاہ ساچی سچ وڈیائیا۔ جتھے دیا دپیک اک اجیارا، نور نور کرے رُشائیا۔ سچھنڈ سہائے سچا دربارا، درگاہ ساچی وجدی رہے ودھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ بیاس کہے میں سنیا شبد سندیسہ، سندھیا سرگھی نظر کوئے نہ آئیا۔ تکیا اک نریشا، نر نران بے پرواہیا۔ جو آد انت رہے ہمیشہ، ہمساجن نور الاہیا۔ بھگت ادھارنا جس دا پیشہ، پیشین گویاں ویکھے تھاو تھانیا۔ نرگن نرور کر کر ویا، ویس اولٹا آپ سمجھائیا۔ جس جھگڑا میٹنا ملا شیخا، چاروں گنٹ کھوج کھوجائیا۔ کلج کوڑی بدل دینی ریکھا، رکھیاں نیاں پنڈھ مکائیا۔ سنجگ ساچے سچ بنائے بیٹا، پتا پڑکھ اکال دیا کمائیا۔ دھرم دی دھار بنا کے کھیوٹ کھيٹا، نیا نوکا نام اک جنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ پرگٹائیا۔ نو کہن اسیں نو نو دی ونڈ، چارے کھانی دھیان لگائیا۔ تکه کوٹن کوٹ برہنڈ، پری لوء اھ اٹھائیا۔ سن اگمی چھنڈ، ڈھولا دھردر گاہیا۔ جس وچ سارے ہونے پابند، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ صدی چودھویں رہی لنگھ، اُمت

امتی لئے انکڑا۔ محمد تنگی ہوئی کٹڈ، چار یاری رہی گر لایا۔ جھگڑا دیکھنا جیرج انڈ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ اَسُو کہے میرا دوس آ گیا بائی، سرگن سرگن جوڑ جڑا۔ زرگن فرق رہے نہ رائی، زرویر دیا کمایا۔ سب دا سانجھا اک گوسائیں، گھر کسبھیر اک اکھوایا۔ جس نے کلج بدل دینی شاہی، شہنشاہ اپنا حکم ورتایا۔ لیکھا لاونا جو گو بند بوٹا پٹیا کاہی، کائنات جڑ اُکھڑا۔ چڑھدے لہندے پئے ڈہائی، آگے ہونہ کوئے اٹکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتایا۔ بائی اَسُو کہے میری اک ارداس، آخر سپس نوایا۔ کرپا کر پُرکھ ابناش، ابناشی کرتے ہو سہایا۔ جن بھگتاں پوری کر خواہش، خالص اپنا رنگ رنگایا۔ تیتوں کرنا نہ پئے تالاش، جنگل جوہاں کھوج کھوجایا۔ گرکھاں کایا مندر اندر دے پرکاش، جوتی نور نور رُشنا۔ ہر گھٹ اندر کر واس، واسطہ اپنے نال جڑا۔ گرکھاں لیکھے لا سواس، سواس، جو ساہ ساہ رہے دھیایا۔ جھگڑا مٹا پر تھمی آکاش، گگن گلنتر پندھ مکایا۔ تیری منڈل تگن راس، سرتی شبدی گوپی کاہن ناچ نچایا۔ سدا سد و سن تیرے پاس، پاسا جگت والا بدلایا۔ سچ دوار کراونا نواس، سنگھاسن آسن اکو اک درسایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہایا۔ پُرکھ اکال کہے سُن بائی اَسُو پر وِشٹے، پیشتر دیاں جنایا۔ دین دُنی بدھی بھر شٹے، عقل بدھی نہ کوئے چٹرایا۔ ثابت رہنا نہیں کوئی اِشٹے، اِشٹ دیو نہ کوئے منایا۔ کامل رہنے نہیں نچے، نِسچت کر کے دیاں جنایا۔ پیار رہنے نہیں پیا پت دے، پریتم ملن کوئے نہ پانیا۔ کلج جیو کوڑ کر یا ہونے وکدے، قیمت آگے نہ کوئے رکھایا۔ کوٹاں وچوں پر بھو پیارے تھوڑے دسدے، جنہاں ملے مان وڈیایا۔ جو ڈلارے بنے اک دے، ایکنکار وچ سما۔ جھگڑے مکاؤنے نت دے، آگے ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیہ اک سنا۔ بیاس کہے جن بھگتو میری انت ڈنڈاوت، سب نوں سپس نوایا۔ پر بھ دا نام اک نیامت، جھولی بھرنی چائیں چانیا۔ جو کرن آیا سخاوت، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ تِساں کرنی نہیں عداوت، نگاہ نگاہ وچوں بدلایا۔ منو آ کرے نہ کسے بغاوت، جھگڑا کوڑ رہے نہ رانیا۔ میرا پیار سنگرُو امانت، بیاسا کہے تہاڈی جھولی پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنا۔ بیاس کہے میں کراں نمسکار،

ڈنڈاوت وچ سیس نوایا۔ تہاڈے سیس سوہے دستار، سر سر وجے ودھائی۔ میلا ملیا رہے کت بھتار، کنت کنتول اکو نظری آئی۔ جس نوں گاؤندے جگ چوکڑی چار، اوتار پیغمبر گر صفت صلاحیا۔ سو دیونہار داتار، دیاوان دیا کمائی۔ شبدی شبد کر پیار، پری پری پریتم ویکھ وکھائی۔ دھر دا تھم دھر دا وہار، وہاری آپ بھگتائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ بیاس کہے میں تکیا کھیل مہانا، مہا اکھ کھ جنایا۔ جن بھگتو بائی اسوسب نے بنھنا گانا، مولی تند بندھائی۔ کیسر مستک تلک لگاؤنا، جن بھگت ملے وڈیائی۔ اکی کنگھے اکی گرسکھاں ملے دانا، سنگر ساچا ہوئے سہائی۔ کرپا کرے سری بھگوانا، بھگوان اپنا رنگ رنگائی۔ اک دستار گردیال سنگھ سیس لگانا، جو مہندر کور لے کے آئے چائیں چانیا۔ اک ڈبٹا گرمیز کور سیس سہانا، سیس سر دھر دے لیکھے پائی۔ اسوبائی کہے میرا ایہہ وچار پُرانا، پورن برہم دیاں سمجھائی۔ جو صاحب سنگر کرے پروانا، پریم پُرکھ دیا کمائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگاد آد ایکا بخشے نام ندھانا، ناؤں نر نکارا آپ جنایا۔

☆ ۳۰ اسوشہنشاہی سمت لے جو گندر کور دے نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

گرنتھ کہن اسیں سرسا دھار نہیں گرہستی، بندھن جگت نہ کوئے رکھائی۔ ساڈا لیکھنا ل پر بھو دی ہستی، جو ہست کیٹاں رہیا سائی۔ جو مالک مہربان پریتم عرشی، عرشی اعظم نور الایہا۔ جس دی سمجھے کوئے نہ مرضی، مریض جگت جہان سمجھ کوئے نہ پائی۔ اوہ میری پروان کرے عرضی، عاجزاں دی عزت اپنے ہتھ رکھائی۔ جگت جہان ویکھ خود غرضی، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک سنائی۔ گرنتھ کہن ساڈا بھیو گہرا، گہر گسپیر رہیا جنایا۔ اُمت نبی رسول ہوئے مشاعرہ، مسد حل نہ کوئے کرائیا۔ جگت جہان ہویا بہرہ، سرون سنن کوئے نہ پائی۔ چوڈاں لوک جس دا پھرہ، پاہر و لیکھا رہیا مکائی۔ جس دا تھم سندیسہ ملنا وچ قاہرہ، قہر ورتے خلق خدائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا

کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ محمد کہے کی لیکھا لکھیا میری کانی، قلم کائنات درڑائیا۔ کی جذبہ ہویا قربانی، کربلا دے گواہیا۔ کی منزل
 ملی روحانی، روح بُت و بتی ودھائیا۔ کی کھیل جسم جسمانی، اسم اعظم وڈ وڈیائیا۔ کیوں میری جوہ ہوئی بیگانی، بیوہ روپ دے لوکائیا۔ چاروں گنت چڑھے
 ٹغیانی، آگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ بنا پروردگار نہ کرے کوئے مہربانی، مہربان سر ہتھ نہ کوئے اٹکائیا۔ میری انت اک نشانی، نشانے سب نوں دیاں
 دکھائیا۔ میٹوں خدا نے خود حکم دتا سی بنا زبانی، ضامن ہو کے آپ سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم
 اک ورتائیا۔ محمد کہے میں ویکھاں دھر کلمہ اگئی تیر، انیلا حکم اک ورتائیا۔ جس لیکھا پورا کرنا پیر فقیر، پاربرہم پر بھ اپنا رنگ رنگائیا۔ جس صدی
 چوڈھویں میرا کرنا اخیر، آخر حکم ورتائیا۔ اگلا مارگ کر تعمیر، متناسب دی دے بدلایا۔ جس پچھلی اُتے مارنی لکیر، لائن اگلی دے چکائیا۔ مالک بن
 دستگیر، دست دست نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ محمد کہے اتم کھیل کھیلان اگئی
 ہولی، ہوکا جس نوں سیس نوایا۔ جیہڑی پرہلاد نے بولی سی بولی، انولت راگ سنائیا۔ اُس دا وقت پہنچیا ہوئی ہوئی، سماں سمیں نال پنہدھ مکائیا۔ سو
 کھیل ورتے اُپر دھولی، دھرنی دھرت دھول ویکھ دکھائیا۔ دروہی صدی چوڈھویں دا اتم لیکھا پورا ہونا لیکھ لکھنا پنج تت دھار گولی، غلام رہن کوئے نہ
 پائیا۔ میرا محبوب خالی بھرے سب دی جھولی، جھلک اپنی اک جنائیا۔ بن کہاں سب دی چکے ڈولی، اندولت اپنی کار بھگتائیا۔ جس لکھ چوڑا سی جوہ لئی،
 جوہری بن کے ویکھ دکھائیا۔ بہڑی میرے کول رُپئے وچوں رہ گئی اک پاؤلی، چوتھے جگ چوتھا حصہ نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ دکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں بھج کے آئی نیڑے، اپنا پنہدھ مکائیا۔ میں ویکھے جگت جھیرے،
 جھگڑے وچ لوکائیا۔ پُج گئی بھگتاں دے کھیڑے، جتھے بھگوان دھردر گاہیا۔ سچ نال پچھیا آگے حکم کھیڑے، سچ دے سنائیا۔ کس بدھ بنھے بیڑے، کس
 بدھ دین دنی رڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ صدی چوڈھویں کہے میٹوں یاد پچھلا
 بھوکھ، بھوش دیاں جنائیا۔ جو گوہند سندیسہ دتا اک، شبد دھار سنگر سمجھائیا۔ جس ویلے پورا رہیا کوئی نہ سکھ، سکھیا سچ نہ کوئے جنائیا۔ بنا پر بھوتوں

بھگتاں نال کرے کوئی نہ ہت، سچ پریم نہ کوئے بنائیا۔ ملے میل نہ ابناشی اچت، چیتن روپ نہ کوئے درسائیا۔ اُس ویلے کھیل ہونا انڈٹھ، انڈٹھڑی کار کمائیا۔ پروردگار بدل کے پٹھ، اپنی کروٹ دئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا پروردگار ہونا ظاہرا، (ظاہر) ظہور اک جنائیا۔ جس دا سمجھے کوئے نہ دائرہ، حد حدود نہ کوئے دکھائیا۔ اُس دا اکو ہونا نعرہ، تُوں میرا میں تیرا راگ سناٹیا۔ جس ویلے اُس نے شبد دا لیکھ لکھنا دوبارہ، صدی چوڈھویں دی گولی سیو کمائیا۔ جوگندر دا جگت تت وبارا، برہم مت نال وڈیائیا۔ پھیر لگے دین دُنی دا اکھاڑا، کھیل کرے ڈھر درگاہیا۔ جس دا خوشیاں والا دہاڑا، دیوہاڑی خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سناٹیا۔ محمد کہے میری اکو آس، آہستہ دیاں سناٹیا۔ میرا امام میرا پہنے لباس، تن وجود نال چھہائیا۔ میں ویکھاں کھیل تماش، نیوں نیوں لاگا پائیا۔ منگاں منگ بن کے داس، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ اُس ویلے پنجاں پیاریاں جل دا دینا اک اک گلاس، گل اپنے اُتے ہتھ لکائیا۔ ٹھیک وقت ہووے ساڈھے دس کلاک، کلاسب دی آپ بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ دکھائے اک پرہات، پرہاتی اپنا نور جنائیا۔

☆ پہلی سنگ شہنشاہی سمت ے ہر بھگت دوار جیٹھووال رات نوں ☆

محمد کہے سُن پیارے چنّا، چنّ چند دیاں درڑائیا۔ اُٹھ تک گوہند والا کتا، کانت اکھ پر تکھ گھلایا۔ جو دو جہاناں کردا منع، من نسا دُور کرائیا۔ بھيو گھلاؤندا کایا ماٹی پنچ تت تنّا، تانس ترسنا ترکھا رہیا گواہیا۔ وست امولک دیوے گرگھاں نام دھنا، وڈ دھناڈھ دیا کمائیا۔ کھیل تک پروردگار بن چھڑی چھنّہ، شہنشاہ کی حکم ورتائیا۔ آگے وقت رہیا نہ لما، لمحہ لمحہ گن کے جھٹ لنگھائیا۔ جس جھگڑا میٹنا کایا ماٹی چنّا، چم درشٹی رہیا بدلایا۔ دروہی دین مذہب دی رہن نہیں دینی طمع، تمنا سب دی دئے بدلایا۔ میرا تن وجود پنا وجود توں کما، کامل مُرشد کی کار بھگتائیا۔ کی کھیل کرے نواں، نو کھنڈ حکم سناٹیا۔

بہڑی ساتھ جھٹنیا چوہاں، چوتھے جگ انت دہانیا۔ سب دی لیکھے لائے سوگندھاں سوہاں، بچیا رہن کوئے نہ پانیا۔ پھیر دیکھے اپنے ہتھاں والے نوہاں، نو دس اکھ کھلایا۔ ہن کیہڑی کوٹے بوہاں، حصہ وند نہ کوئے رکھانیا۔ کون سگھاسن سواں، مکہ کعبہ رہے گر لایا۔ دروہی جس نے بھوگ لگایا جو، جو انی سب دی رہیا مٹانیا۔ میں حق سندیسہ کہواں، کہہ کے دیاں جنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمانیا۔ محمد کہا سُن میرے ستار، سطح بلندی دیاں جنانیا۔ اٹھ دیکھ پروردگار، نور نورانہ ڈمگنایا۔ جس دا خادم خدمتگار، چاکر ہو کے سیو کمانیا۔ جس دی گُفت شنید گُفتار، پیغام دیوے دُھر درگاہیا۔ جس نے جھگڑا مکاؤنا میرے اسلام، صحیح سلامت اپنا حکم ورتانیا۔ شرع دار رہن دینا نہیں کوئی غلام، زنجیر بے نظیر دے تڑانیا۔ اوہ مالک خالق میرا امام، عملاں توں رہت نور الایہیا۔ جس نوں سجدے کرن تمام، چو داں طبق نو نو لاگن پانیا۔ اُس دا کو حق مقام، مقامے حق نور الایہیا۔ جس نے لہنا دینا لیکھا چکاؤنا عوام، عام حکم نہ کوئے سنانیا۔ بنا تاریخ تواریخ توں کلمے دھار کرنا قتلِ عام، قاتل مقتول کھیل کھلایا۔ اُس نوں سجدے وچ کراں سلام، بردا ہو کے سیس نو انیا۔ جس نے جھگڑا پاؤنا وچ آسام، ساگھیاں اپنیاں لئے اٹھانیا۔ لیکھا دیکھنا پھیر طہران، ثرت اپنی تار ہلانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ کھلایا۔ چند کہے سُن محمد میرے نبی، نمو نمو سیس نو انیا۔ اوتار پیغمبر گرو تک سبی، سبھا سب دی دیکھ رکھانیا۔ کی پروردگار حکم دیوے ابھی، اینال وقت اپنی کار بھگتایا۔ جو لکھ چوراسی دین دنی دا طبعی، طبیعت سب دی دے بدلایا۔ جس نوں کہا نور الایہی ربی، ربے عالمین اکھوانیا۔ اُس دی دھار تک نوح ندی، وہناں توں باہر اکھ کھلایا۔ ساڈا تیرا قول اقرار انت چودھویں صدی، صدے وچ نہ کوئے دہانیا۔ سبنا ایہہ میلاندا کدے کدی، قدیم دا مالک آپ کرا نیا۔ ہن اُمت دی چکنی پینی ڈگی، ڈور وڈنک دینا وجانیا۔ دھرنی اُتے اوہ نہیں رہنا جنہاں کھادھی وچھی ڈھگی، پنچھی پنکھیر و کھل لہانیا۔ اُمت دی جڑ رہنی نہیں گڈی، نشانہ دین نہ کوئے جھلایا۔ اوہ تک پیغمبر ایں قائم نہیں رہنی گڈی، گداگر ہوئے لوکانیا۔ پروردگار بے پرواہ پچھلی لیکھے لاؤنی سدی ودی، وعدے سب دے پور کرا نیا۔ ستار کہے میری پریت نہیں سدا کسے نال بدھی، بندھنا وچ سیس نہ کدے نو انیا۔ کوٹن کوٹ محمد گئے جگت وچ لدی، انت نظر کوئے نہ آ نیا۔ اوہ دیکھ

اگ چاروں کُنٹ لگی، جگت جگت نہ کوئے بُجھائیا۔ شرع شریعت ہوئی لبی، لبان کٹاؤن والیاں دھیان لگائیا۔ مقبریاں وچ پکارے پسلی ہڈی، ناڑی ناڑی
 ڈھائیا۔ بھڑی ویلے انت جاویں نہ چھڈی، سگلا سنگ لینا بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر مالک اک اکھوائیا۔
 تارا کہے میرے محمد حضرت رسول، اللہ کہہ کے سپس نوایا۔ میں سُنیا تیرا حکم معقول، جو مکمل دتا درڑائیا۔ پر میرے پروردگار دا بدلے نہ کدے
 اصول، اصل اصل وچوں پرگنائیا۔ چوڈاں صدیاں جھولیا تیرا جھولا، جو جھلک نال جھلایا۔ ڈھر فرمان کیتا قبول، پیغام سُنیا نورِ الہیا۔ آگے سندیسہ دیوے
 اکو دُلھا، ہر کرتا ڈھر درگاہیا۔ صدی چوڈھویں اتم ہون مول، ملک الموت لئی انگڑائیا۔ اُمت اُمتی تینا چلھا، اگنی شرع والی لگائیا۔ کسے سہارا ملے نہ
 تلھا، نیا نوکا نظر کوئے نہ آئیا۔ چار کُنٹ کرے کوئے نہ صلح، صلح کل اپنی کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ
 دا حکم اک ورتائیا۔ چند ستار کہن ساڈی اک صلاح، سہج نال سنائیا۔ اسیں اک دُوبے دے بنے گواہ، شہادت دیئے بُھگتائیا۔ صدی چوڈھویں اتم ویلا
 گیا آ، عالمین ویکھے نورِ الہیا۔ جس نوں نیا حق خُدا، خود مالک اک اکھوائیا۔ محمد سانوں ہونا پینا جُدا، جُز ونڈ سب دی رہیا کرائیا۔ جس دی جگ جگ
 بدلن والی ادا، عدل انصاف اپنے ہتھ رکھائیا۔ سب دا لہنا دینا پورا دئے کرا، پورب لیکھا کھوج کھوجائیا۔ جھگڑا میٹے دین مذہب شرع، شرع نظر کوئے نہ
 آئیا۔ جیہڑا مالک وسدا ذرہ ذرہ، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ اوہ ویکھنہارا گھر گھرا، گرہ گرہ پڑدا دئے اُٹھائیا۔ جس نے جگت مارگ پرگٹاؤنا خیر والا درہ،
 جگت درویش گئے سنائیا۔ جگت جہان ونڈنا دھڑا، دھاڑوی اپنی کار بُھگتائیا۔ ہن سماں بیتیا بڑا، چوڈاں صدیاں تیرا سنگ نبھائیا۔ اوہ تک دین دُنی دا لیکھا
 گور مڑھا، مڑھی گور وچ دفنائیا۔ آد دا آد انت دا انت اکو نور اگئی چند چڑھا، جس دی منزل اگم اتھاہ نور رُشنائیا۔ ستارا سطح بلندی اُتے کھڑا، نو نو سپس
 جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر کرتا اگم اتھاہیا۔ محمد کہے چند ستار اوہ ویکھو میرا کھیا ہو یا پٹا، پٹنے والا
 دئے گواہیا۔ جس نے جگت جہان پاؤنا رٹا، جھگڑا دین دُنی جنائیا۔ کسے دی قیمت رہے نہ ٹکا، کائنات نہ ملے وڈیائیا۔ سب دا اوڈھن دے پھٹا، سپس
 ہتھ نہ کوئے رکھائیا۔ میرا محبوب آوے تھھا، امام ڈھر درگاہیا۔ گوہند دی دھار کر کے بٹا، سٹا اپنا لئی کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا

کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلانے ملائیا۔ محمد کہے تارے چنے اوہ تکو پہلی کنگ دی رات، رُتڑی خود مالک نال مہکائیا۔ جس دا پیار آبِ حیات، امرت رس رہیا دکھائیا۔ جس نے جھگڑا میٹنا کاغذات، اکھراں والی رہن نہ دیوے لڑائیا۔ اپنی جوت دا کر پرکاش، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ پنجم لے کے پنچ گلاس، جل دھارا دھار نال ملائیا۔ کوڑ کڑیارا گل وچ آوے پھاس، ہتھ گرکھ گل بچھہائیا۔ ایہہ مسج نے رکھی سی اتم آس، یسوہ آکھ کے گیا سنائیا۔ بھگتاں جگیا سو آں شاہ رگ دے اُتے ہندا کراس، ایسے کر کے کراس گل وچ گیا لٹکائیا۔ جس دی رہے نہ اگے شاخ، شناخت نظر کوئے نہ آئیا۔ محمد دا محبوب نال ملن دا ہوئے اتفاق، اتفاقہ اپنی کار بھگتائیا۔ انت اک دوجے نوں دینا پئے طلاق، تعلق تارا چن رہے نہ رائیا۔ مہربان بڑا چلاک، اچھل اچھل اکھوائیا۔ باطن اپنی کرے بات، حکم سندیسہ دیوے تھاؤں تھانیا۔ مسج دا وقت ساڈھے دس کلاک، دوس توں رات آیا بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈا وڈیائیا۔ تارا چند کہے میں پانی پانی تکیا، تکیا نین اٹھا۔ ناتا تھنا سجن سکیا، میت سنگ سکے نہ کوئے نبھا۔ ساڈا قول اقرار پورا ہویا پکیا، پاک ہند دوویں بنے گواہ۔ سب نے لیکھا دیکھنا اکھیاں، کی آخر کھیل کرے خدا۔ جو سندیسہ دتا کاہن سی سکھیاں، جمن کنارے تٹ سنا۔ کلجگ اتم کوڑیاں ہونیاں ہٹیاں، سچ دست ملے کسے نہ تھاں۔ پنجاب دی دھارا جانیاں پٹیاں، پٹنے والا پار بیاسوں گیا جنا۔ شرع دیاں ڈوریاں جانیاں کٹیاں، نہ کوئی گنڈھاں سکے بندھا۔ سب دیاں دنڈیاں ہونیاں کھٹیاں، امرت رس کھ دیوے نہ کوئے چھا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنا۔ تارا چن کہے محمد کی کرے ہن متا، مت رہی نہ رائیا۔ یاد کر لے کی سندیسہ دے کے گیا نانک تپا، بغداد بغلگیر اکھوائیا۔ کیوں گوبند نے اپنی ہتھیں کھیا لیکھ اکھریا، پورن پرم پڑکھ وڈیائیا۔ کی خدا نے تیتوں سنایا ٹپا، جس ویلے مدینوں باہر قدم لٹکائیا۔ تیرا آفتاب اتم جاندا چھپا، چھری چھن نہ کوئے رُشنائیا۔ توں ہس کے کہا میرا تیرا وعدہ پکا، پاک پروردگار تیری سرنائیا۔ اوہ ویکھ کی حال ہونا مدینہ مکہ، مقبریاں پیغمبر دین گواہیا۔ نال رلنا بورا سکا، عیسیٰ اشارے نال جنائیا۔ موسیٰ پھرے نسا، مشکل سب نوں دے جنائیا۔ کسے دی کرے کوئی نہ رچھا، رچک نظر کوئے نہ آئیا۔ گوبند چکی پھرے بھتھا، بھجے واہو داہیا۔ پڑکھ اکال دا کھیل تکنا تھارتھ بیتھا، یدی اپنا حکم سنائیا۔ جس دی گر

اوتار پیغمبر اس سُننی کتھا، بن اکھراں نراکھر دھار درڑائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنائیآ۔ تارا چند کہے محمد جس نے بھگتاں جل پیتا، پیا پیتمبر بے پرواہیا۔ جس دی جگ جگ اولڑی ریتا، چوکڑی دے گواہیا۔ جس دا اشارہ کیتا رام سیتا، سیتا سرت شبد نال سمجھائیآ۔ جس نوں کاہن گایا اٹھاراں دھیائے گیتا، صفتی صفت صلاحیا۔ رادھا کرشن بن کے میتا، سگلا سنگ نبھائیآ۔ پیغمبر اں واڑ کے وچ مسیتا، چرچاں دتا بھگتائیآ۔ دس کے حق حدیثا، حضرت اں کیتی پڑھائیآ۔ انتم اوہناں دا ویلا پیتا، پچھلا سماں رہیا نہ رائیآ۔ جس دی دس گرو کرن تصدیقا، شہادت نام والی بھگتائیآ۔ اُس نے انت جڑ اُکھڑنی امریکہ، پاتال پاتالاں وچوں باہر کڈھائیآ۔ جس کول ناپن والا اگئی فیتہ، رُسا چینا قداماں ہیٹھ دباہیا۔ لیکھا جانے موسیٰ عیسیٰ، شیشہ سب دے اگے دے ڈکائیآ۔ انتم ویکھو اُمت اُمتی سب دا خالی کھپسا، سچ وست ہتھ کسے نہ آئیآ۔ لہنا پورا کرے اٹھاراں دھیائے گیتا، بنسری کاہن والی لیکھے پائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اُٹھائیآ۔ محمد کہے چارے میرے احباب، بے عیب دیاں دکھائیآ۔ اُکھے کریئے اک آداب، ادب نال سیس جھکائیآ۔ تارا چند کہے حضرت تیری اُمت نے بھن کھادھا کباب، کعبیاں وچ پئے دُہائیآ۔ سب دا بدل جانا مزاج، مزہ جگت والا چکھائیآ۔ آ اُٹھ ویکھئے صدی چودھویں دا کاج، کس بدھ نقاب نال فاتحہ دے پڑھائیآ۔ اوہ سُنے نانک دی رباب، کی ستار رہی سُنائیآ۔ جس دے اگے سارے ہونے لاجواب، اوہ داتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کار کمانیآ۔ چند ستار کہے محمد مانزلو، جائے نوزیء۔ محمد کہے تارا چن پروردگار دا کھیل ہونا شروع، انتم شرع دی اُکھڑے نیہہ۔ سب دا مالک اکو کلمہ تے اکو شبد ہونا گرو، جس نوں سجدہ کرے لکھ چوراسی جی۔ صدی چودھویں انتم موڑ مڑو، اوتھے اوتار پیغمبر گرو کرن کی۔ سنجگ ساچا مارگ ترو، پروردگار برکھے اگتا مینہ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چکائیآ۔ محمد کہے مینوں ویکھ لین دیو اپنی الف، یے نظر کوئے نہ پائیآ۔ جس ویلے میں چوداں صدیاں دا چکھیاں حلف، حلفیہ بیان دے کے اپنا آپ بندھائیآ۔ کس بدھ اگلا ملے شرف، دیوے بے پرواہیا۔ کی حکم ہووے یکطرف، طرفداری نہ کوئے جنائیآ۔ جے میں نگاہ ماردا میرے رہ گئے نو برس، برسی انت لو اں منائیآ۔ وعدہ قول اقرار پورا

ہووے شرط، شرطیہ دیاں سنائیا۔ حکم کرنا مالک والی عرش، عرش پر یتیم کھیل کھلائیا۔ میری اُمت دا لیکھا مکنا اُتے فرش، فرشتے چارے جبرائیل میکائیل
 اسرائیل اسرائیل دین گواہیا۔ میں پھیر نہیں آؤنا پرت، پرت پر میسور رہیا جنائیا۔ شرع چھری رہے نہ کرد، قاتل مقتول دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ غریب
 نمائیاں ونڈے درد، دکھیاں ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑا آپ چکائیا۔ کنگ کہے کی ہونا تہاڈا
 کرما، نہکرمی کی کار کمائیا۔ کس بدھ لیکھے لگے جرما، جنم جنم وچوں بدلایا۔ میٹے سب دا بھرما، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ لیکھا رہے نہ ورنال برنال، ذات
 پات نہ کوئے جنائیا۔ جھگڑا چکائے مائی چرما، چہر رشتی دئے بدلایا۔ کس بدھ اکو کرے دھرما، دھرم دی دھار اک سمجھائیا۔ جھٹ اٹھ کے سپس نوئے
 برہما، برہم روپ سمجھائیا۔ جس دارس سدا انند پرما، پرمانند وچ سمائیا۔ اوہدا آدانت اکو ایشٹ تے اکو چرنا، دو جا گردیو نہ کوئے اکھوائیا۔ اکو نام اگتا کلمہ
 پڑھنا، پستکاں لوڑ رہے نہ رائیا۔ جس دی منزل بھگتاں چڑھنا، چڑھدا لہندا ویکھ وکھائیا۔ توڑے قلعہ ہنکاری گڑھنا، ہوئے ہنگتا دُور کرائیا۔ سب نوں
 بخشے اکو سرنا، سرنگت اک درسائیا۔ کوٹاں وچوں صوفی سنت فقیر گرگھ و رلے ترنا جس سنگر صاحب آپ ترائیا۔ صدی چو دھویں انت سب نوں پینا مرنا،
 مر جیوت روپ نہ کوئے دکھائیا۔ کلج و ہندے وہن سب نے ہڑھنا، ہاڑ ستاراں تھت سمجھائیا۔ سنگر سورہ اکو چڑھنا، دو جہان کرے رُشنائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ کنگ کہے میں تکاں اُتے کوہ طور، بن نیناں نین اٹھائیا۔ موسیٰ اپنا قول کر لے پورا، پورب
 لیکھا دیاں سمجھائیا۔ اٹھ ویکھ اگئی نورا، نور نورانہ ڈمگائیا۔ جس نوں کہا ظاہر ظہور، ظہور نرگن دھار جوت رُشنائیا۔ اُس دے در ہونا مشکور، شکرے
 وچ سپس نوئیا۔ جو سرب کلا بھر پورا، بھر پور رہیا سرب ٹھانیا۔ جس دا پنڈہ رہیا نہ دُورا، دُور دُراڈا نیڑے آئیا۔ کوڑی کرپا ہو نچھے کوڑا، ست دھرم
 اک پرگٹایا۔ جن بھگتاں بخش کے چرن دھوڑا، ٹکے مستک خاک رمائیا۔ نام چاڑھ کے رنگ گوڑھا، گوڑھی نیند دئے سوائیا۔ کلج قلندر جگت نچاوے
 وانگ جمورا، ڈوری کرماں والی ہلایا۔ حکم دیوے ہر سورا، سور پیر حکم جنائیا۔ سب دا وعدہ کرنا پورا، پورن سنگر لیکھے پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ تارا چند کہے کنگ کی کہندا، حضرت دے جنائیا۔ کنگ کہے موسیٰ عیسیٰ اکٹھا ہو ہو ہندا،

محمد اشارے نال جنایا۔ اوہ تک لیکھا چڑھدا لہندا، دشا دشا وچوں بدلایا۔ اُچ منارا جاندا ڈھندا، قلعے کوٹ نہ کوئے سہایا۔ اُمت اُمتی نال کھندا، خالص روپ نہ کوئے درسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ اپنا حکم ورتایا۔ محمد کہے میں حکم دساں آخری، آخر دیاں جنایا۔ کی لیکھا مالک تحریری، تحریر وچ سمجھایا۔ شرع دی تہنی انت زنجیری، بندھن بندھ نہ کوئے بندھایا۔ کسے دی رہنی نہیں کوئی پیری، پیر پیراں پرگٹ ہوئے گوسانیا۔ لیکھا مکے پاتشاہ وزیری، وزارت نظر کوئے نہ آیا۔ ایہہ حکم ورتے تقدیری، تقدیر سب دی دے پلٹایا۔ اگے گلی آگئی بھری، اوکھی گھاٹی نہ کوئے چڑھایا۔ کسے دے مکھ لگی رہنی نہیں پیری، بیڑا پان کھان والا نظر کوئے نہ آیا۔ کلج تیرے وچ سنجگ دی بدل جانی پیرھی، پیرھا ڈاہن والی کوڑی کریا دینی باہر کڈھایا۔ جن بھگتاں منزل لا کے دینی اکو سپری، ڈنڈے ڈنڈے قدم نہ کوئے کایا۔ گرگھو تہاڈی بجر کپائی جانی چیری، چری وچھنے لینے منایا۔ تہاڈی ترسنا رہنی نہیں خمیری، نواں رنگ لینا رنگایا۔ جھگڑا میٹنا شاہ حقیری، حکمت اپنے ہتھ رکھایا۔ لیکھے لاونا روداس دا اک کسیری، گنگا نیویں ہو کے سیس نواںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک آپ اکھوایا۔ کنگ کہے میٹوں کھندے کارتک، اکھراں وچ بدلایا۔ دین دنی ہو جانی ساری ناستک، اشٹ نظر کوئے نہ آیا۔ میں سندیسہ دیواں اکو واستک، واسطہ سب دے نال پانیا۔ بنا بھگتاں توں رہے کوئے نہ آستک، پر بھ ملن دی اچھانہ کوئے دکھایا۔ نام نکلے نہ کسے سواستک، ساہ ساہ نہ کوئے سماںیا۔ جگت کلپنا ہوئی روپ راکشش، من منوآ نال ملاںیا۔ بنا بھگتاں توں پر بھ دارہیا نہ کوئے اپاشک، اپاشنا وچ اپنشاں کم کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر داور، ڈھر دا مالک اکو خالق، خلق رہیا سناںیا۔ مالک کہے پیغمبر میرے ممنون، سجدہ سیس جھکایا۔ میرا بن اکھراں قانون، قاعدہ سمجھ کوئے نہ پانیا۔ ساری سرشٹی انت ہوئی محروم، خالی چاروں گنٹ نظری آیا۔ صدی چودھویں ظلم دے نال ہونا مزلوم، مذہب مذہب نال ٹکرایا۔ جس خدا پر ماتا نوں کھندے بڑا سووم، اُس سووم نے من مت دے جگت گپھے دینے ورتایا۔ شرع کے کٹھے کر جوم، جگرے دھرت والے وسایا۔ آپ مستی وچ جھوم، دین دنی دینی لڑایا۔ جن بھگت بچے رہن نہ دینے معصوم، اپنی گود اٹھایا۔ جس دا حکم ورتنا نہ معلوم، ملے دے کاچے بھانڈے سارے بھن دکھایا۔ جس دی انت

ہونی اک رسوم، رسم وچ اسم سب دادے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر وڈی وڈ وڈیایا۔ کنگ کہے
 پرہ کرے بھگتاں مہربانی، مہربان اکھوایا۔ جن بھگت سوربیر بنائے نوجوانی، جو بن اپنے نال رنگایا۔ مالوے والیو سُننا نال دھیانی، دھرم دی دھار
 سُنایا۔ تیاں گرکھاں جو پچھے دسی کہانی، شبدی دھار سُنایا۔ جنگجو بہادر بن کے نال چڑھنا سُنائی، شہنشاہ سنگ رکھایا۔ جدھر پھر دا جائیگا ادھر دینی نہ پئے
 کوئے قربانی، سر سب دے ہتھ لکایا۔ یاراں دن دی رسم مہانی، رسم کر کے دے دکھایا۔ سر شئی جدوں ہونی تے ہونی یاراں دناں وچ فانی، ایہہ
 گوہند ڈلے گیا سُنایا۔ کپورے ایہنوں کڈھ کے دتی سی کولوں دوانی، دوہری دھار سمجھایا۔ جس ویلے گوہند دی سکھیا ہووے پُرانی، اُس ویلے گوہند دا
 آوے دھر دا ماہیا۔ اپنا شبد سندیسہ دیوے نال اعلانی، اعلان شبد والا سُنایا۔ اکو مالک حق امامی، مقامے حق سُنایا۔ کھج دی انت کرن آیانیلای، بولی
 اکو وار جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اپنا آپ سُنایا۔ مالوے والیو تھانوں پہلوں دسیا جنگی پاؤنا لباس،
 بھل رہے نہ رانیا۔ ایہہ وی حکم پرہہ دا خاص، جو خالصے کولوں گوہند گیا چھپایا۔ مہا سنگھ دی پوری کرنی آس، بھاگو دی آساناں رلایا۔ جس کارن
 تھاتھوں کھیل کھلایا سی پتے تاش، بھگت درباری ونڈ ونڈایا۔ اوہ سی سب توں دکھری دات، جیہڑیاں اک دس تک ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ اک رنگایا۔ کنگ کہے میری نہیں کایا، کایا والیو دیاں جنایا۔ بنا بھگتاں توں پرہو کسے نہ پایا، پاہن پوجن
 والے پرہہ ملن کوئے نہ پانیا۔ جگت جھوٹھی کوڑی مایا، متا موہ ہلکایا۔ دھن بھاگ گرکھو تھانڈا ویلا آیا، وقت نال ملایا۔ جنہاں خوشیاں نال
 پچھلیاں چوہ جگاں وچ گایا، اوہناں سبھے لیا ملایا۔ کوڑی کرپا وچ نہ کوئے رلایا، زلدیاں گود اٹھایا۔ اکو بستر تن پہنایا، سوہنا رنگ رنگایا۔ غریب نمائیاں
 بن کے دائی دایا، دائرے دین دنی وچوں باہر کڈھایا۔ ساچے مارگ ساچے لایا، پنٹھ مارگ اک درسایا۔ کنگ کہے جن بھگتو تھانڈا کرماں دا گیڑ کٹایا، جو
 سنگر سرنی سیس نوانیا۔ رائے دھرم نہ دے سزایا، چتر گپت نہ لیکھ دکھایا۔ لاڑی موت نہ لئے پرنا، سنگر شبد نال گڑمانیا۔ تھانوں اُس دھام وسایا،
 جتھے جنمے کوئے نہ مایا۔ اکو نور جوت رُشایا، جوتی جوت وچ ملایا۔ سنگر کدے نہ ہوئے پرایا، پرا پسنتی مدھم بیکھری توں پرے اپنا گھر جنایا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنایا۔ محمد کہے کتھا میرا لباس سوہنا، لمی بانہہ کر کے دیاں جنایا۔ میرا پروردگار نور نورانہ موہنا، موہ مُجّت وِچ وڈیایا۔ جس نے کوڑ کُرم دا داغ دھونا، دُرمت میل کرے صفایا۔ ست دھرم دا بیج بونا، نام پھل اک لگایا۔ بہڑی جس نے میتھوں دتا سب کچھ کھوہنا، صدی چو دھویں انت کرایا۔ اُمت اُمتی پئے رونا، روندیاں سکے نہ کوئے ہسایا۔ میں تکنا اپنے لونہا، لوچن نین اکھ کھلایا۔ بستر ملے نہ کسے سونا، سنگھاسن سکھ نہ کوئے رکھایا۔ ایوں جا پدا کلجک جیو دھرم رائے دا پراہنا، مل کے اکھے جاون چائیں چانیا۔ اوتھے کوڑی ترسنا وِچ کوک سنایا۔ ہوکا دیوے جس نے پنجاں پیاریاں دا ہتھ رکھایا اُتے دھونا، دھونوں پھڑ کے سب دے سیس دے نواہا۔ راج گدی دا تخت کسے نہ ڈاہنا، سیس تاج نہ کوئے دکھایا۔ شاہ سلطاناں پھڑ ہلاؤنا، پردھاناں اکو دھکا لایا۔ دھر رُسیا نہ کسے مناؤنا، باہوں پھڑ نہ کوئے اٹھایا۔ آگے ہونہ کسے چھڈاؤنا، چھٹکی لو نہ کوئے لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، سب دا لہنا دینا پور کر اؤنا، پورب لیکھا اور رہے نہ رانیا۔

☆ ۲ کنگ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار جیٹھووال دیوالی دی رات نوں ☆

کلجک کہے دیوالی میرا لٹن آئی سونا چاندی، چند ستار اکھ کھلایا۔ کلجک کوڑی کرپا بھنن آئی ہانڈی، اُمت نبی رسولان دھیان لگایا۔ لیکھا ویکھن آئی جن بھگتاں کس بدھ چلدی کانڈی، کانڈ دین دُنی بدلایا۔ جس جھگڑا میٹنا سور گال ڈھانڈی، ڈھنڈورا دیوے اگم اتھاپیا۔ پیار رہنا نہیں آنڈھی گوانڈھی، سنگی سنگ نہ کوئے بنایا۔ کلجک انتم سب دی پت جاندی، جاندی سکے نہ کوئے اٹکایا۔ گر اوتاراں پوری کرے تانگھی، ترسنا پیغمبراں لیکھے پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ کلجک کہے دیوالی کڈھے میرا دیوالا، دیوالیا جگت جہان کرایا۔ میں آگے کس دا دیاں احوالا، سندیسہ سندیس وچوں جنایا۔ کی کھیل کرے پُرکھ اکالا، اکل کل دھاری اپنا حکم ورتایا۔ جس نے لیکھے لایا بھگتاں

دا گرمالا، گو بند گڑھی چمکوز گیا جنایا۔ اوہ لیکھا دیکھے انتم حالا، حالت دینِ دُنی کھوج کھوجا۔ چاروں گُنٹ ہونا اندھیرا کالا، کل کلکی اپنا حکم ورتایا۔ آگے سماں رہے نہ باہلا، جگت ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ راتیں ننتیاں دِنے جاگدیاں بدل دیوے چالا، چال اولڑی اک سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمایا۔ کلجگ کہے دیوالی کرے کیہڑی کاری، کی کرنی کار کمایا۔ محمد لیکھا رہیا وچاری، بن نیناں نین اٹھایا۔ ناتا تندا جاندا چار یاری، یارانہ توڑ نہ کوئے نبھایا۔ چاروں گُنٹ رین اندھیاری، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ مُجّت رہے نہ کسے پیاری، پریکی پریتم پریم نہ کوئے نبھایا۔ چاروں گُنٹ ہونی خواری، خار وچ دسے لوکایا۔ جس نے بھگتاں دی لیکھے لاوئی سپس چکی ہوئی تغاری، طرح طرح اپنا حکم ورتایا۔ سب دی انتم کرے بے اعتباری، اعتبار سکے نہ کوئے رکھایا۔ اُمت اُمتی کرے غداری ساچا رنگ نہ کوئے چڑھایا۔ پُرکھ اکال دینِ دِیال اپنی کلا ورتائی ظاہری، ظاہر ظہور کھیل ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کرایا۔ کلجگ کہے دیوالی لیکھا دیکھے سب دا اُتے بوی، کھاتے پورب پھول پھولایا۔ جس دی پیغمبراں پائی صحیح، صحیح سلامت نورِ الاہیا۔ جس نے بھگتاں لیکھے لاوئی پہلی کنگ والی کہی، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ نرگن دھار بن مدعی، مدعا دیکھے تھاؤں تھانیا۔ جگت چاننا چن کوئے نہ رہی، رحمت رحیم نہ کوئے کمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چکایا۔ دیوالی کہے میرا کسے نہ سمجھیا چان، اکھاں والیاں نظر کدے نہ آئی۔ مینٹوں کوٹاں وچوں بھگت سہیلے جان، جنہاں دی جننی ملے وڈیایا۔ میرا پرکاش اُتے اسمان، نور نور وچ رُشنا۔ میرا سچ گھر دا کامن، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ مینٹوں رام نے رام دا کیتا ضامن، وچولا وچلا اک بنایا۔ دیوالی کہے جس ویلے بھگون بھگتاں دے اندروں میٹے اندھیری شامن، شمع نور جوت کرے رُشنا۔ اُس ویلے پرکاش ہووے کوٹن بھان، جگت دپیک دی لوڑ رہے نہ رایا۔ ہر جن تگن زمیں اسمان، زمیں اسمان توں باہر اکو نور نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ دیوالی کہے مینٹوں سب نے کہا دولی، دولت مند اکھوایا۔ میرا کھیل اُپر دھولی، دھرنی دھرت دھول سہایا۔ میں سچ دساں دیناں مذہباں دی قیمت نہیں رہنی پاؤلی، رُپنیا روک نہ کوئے دکھایا۔ سب دا لیکھا مگنا ہوئی

ہوئی، ہوئے بھار سرب دئے دکھائیا۔ میں جگ چوکڑی ہوئی نہیں توی، آہستہ آہستہ اپنا پندھ مکائیا۔ نو نو چار پچھوں جن بھگتاں پھر کن ڈولی، ڈواں ڈول ہوئے لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا پورا کرے دھرنی نال دھولی، دھرم دی دھار نال بندھائیا۔

★ ۳ کنگ شہنشاہی سمت ے کرتار سنگھ، ٹھاکر سنگھ، گرا سنگھ، اندر کور بوہڑو، گرچن کور ملک پُر، چرنجیت کور غمٹالا،

سرکھ سنگھ مال منڈی ترمٹارن، پنڈ نظام پُر ضلع امرتسر ★

کیر کہے اٹھ ویکھ روداسا، روی بن نیناں نین اٹھائیا۔ کھیل کرے کی پُرکھ ابناشا، ابناشی کرتا دھردر گاہیا۔ جیہڑا آدانت نہ کدے وناسا، جگ جگ بھگتاں ہوئے سہائیا۔ منڈل منڈپ پاوے راسا، نرگن نرگن گوپی کاہن کھیل کھلائیا۔ کھجگ انتم دیکھے کھیل تماشا، خالق خلق نور الاہیا۔ جوتی جوت جوت شاہو شاباشا، شہنشاہ اگم اتھاپیا۔ جو نرگن دھار نریر ہو کے ہر گھٹ اندر رکھے داسا، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ جس نوں جھکدے پر تھی آکاشا، گگن لگنتر سپس جھکائیا۔ اوہ دے گرکھاں داسا، داسی داس دھردر گاہیا۔ جس نوں ویکھ کے آونداسا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک سنائیا۔ روداس کہے سُن کیرا، قبراں توں باہر دیاں جنائیا۔ پُرکھ اکالا گہر گبھیہرا، گور اک اکھوائیا۔ جو مان بخشے بیخ تت سریرا، تن مائی اپنے رنگ رنگائیا۔ جس مینٹوں بخشیا اک کیرا، گنگا گنگوتری لئی پرگٹائیا۔ بخشیا اتھاہ ہیرا، جگت قیمت نہ کوئے چکائیا۔ سو کھجگ انت سری بھگونت جن بھگتاں سپس بخشے چیرا، چری وچھنے آپ ملایا۔ دین مذہب شرع دیاں توڑ زنجیرا، آتم پر ماتم میلے سہج سُبھائیا۔ پندھ مکا کے شاہ امیر حقیرا، چار ورن دئے وڈیائیا۔ سچ پریتی بخش ہست کیرا، کیٹ کپٹاں ہوئے سہائیا۔ گرکھاں پریم پیار دا بخش کے لیرا، اوڈھن نام والا سپس لٹکائیا۔ آگے مارگ رہن نہ دئے بھیرا، چوراسی پھاسی نہ کوئے لٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چکائیا۔

کبیر کہے سُن روی چمریٹے، چمّ درِ شئی توں باہر جنائیا۔ پُرکھ اکال دینِ دِیالِ غریبِ نمانے بنائے اپنے بیٹے، پتا پوت اپنی گود سہائیا۔ جس نے چار جگ دے
 لہنے کیتے چیتے، چیتن ہو کے سب نوں رہیا اٹھائیا۔ نرگن دھار ہو کے آتم پر ماتم ویکھے، پاربرہم برہم اپنے رنگ رنگائیا۔ مانس جنم لائے لیکھے، اگنی تت
 نہ کوئے جلائییا۔ جن بھگتاں کڈھے بھرم بھلکھے، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ نام جنا دھر سندیسے، توں میرا میں تیرا کری پڑھائیا۔ جنم جنم دی کرم کرم
 دی بدل کے ریکھے، بدھنا دا لہنا دتا چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ کبیر رُوداس کہن پر بھو
 پر بھو بے انت، بے انت تیری وڈیائییا۔ توں سا جن میت کنت، کنٹول تیری سرنائیا۔ کوجھیاں کملیاں بنائیں گرگھ ہر جن ساچے سنت، بھگوان
 اپنا رنگ رنگائیا۔ کلج وچ سبجگ دے نیا منت، نام ندھانا اک درڑائیا۔ گرگھیاں لیکھا مُکا کے جیو جنت، جاگرت جوت کریں رُشائیا۔ گرگھ توڑ کے
 ہوئے ہنگت، ہنگ برہم رہیا سمجھائیا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، آتم پر ماتم پر ماتم آتم پڑدا دین اٹھائیا۔ جھگڑا میٹ کے جیرج انڈج، اُتبج سبتج لیکھا
 دین گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھو آپ کھلائییا۔ پُرکھ اکال کہے سُنو بھگت بھگت جن میتا، آتم برہم
 درڑائیا۔ میری آد جگادی ریتا، نت نوت کھیل کھلائییا۔ انتم سب دا ویلا بیتا، باطن پڑدا لو اٹھائیا۔ جھگڑا میٹنا مندر مسیتا، کایا کعبہ کر رُشائیا۔ جن بھگت
 بنا ترے گن اتیتا، ترے بھون دھنی ہوئے سہائیا۔ لہنا رہے نہ ساڈھے تن ہتھ سیں کا، سچ دوار دے وڈیائییا۔ لیکھا پورا کرے جیون جی کا، جاگرت جوت
 ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ ست اک سمجھائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ تیرا کھیل اگتا، الکھ اگوچر تیری وڈ
 وڈیائییا۔ جگ چوکڑی تیرا ویکھئے سماں، سماپت ہندی جائے لوکائیا۔ بھروسہ رہیا نہ کسے دماں، دامنگیر نہ کوئے اکھوائیا۔ کوٹاں وچوں گرگھ تیرا چٹا، چند
 تیرا کرے رُشائیا۔ نو نو چار دسے غما، غمی غم خوار نہ کوئے مٹائیا۔ تیرا حکم سندیسے سب نے سُننا نواں، نو کھنڈ سر شئی در شئی اندر دینا جنائیا۔ پچھلی دھار
 رہے نہ بتا، براہمن کھتری شوڈر ویش ایکا رنگ رنگائیا۔ کلپنا کوڑ رہے نہ منا، من نسا دینی گوائیا۔ جن بھگت سہیلے جگا کے دھر دی شمع، اندھ اگیان دینا
 مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اکو ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ پُرکھ اکال کہے جن بھگتو دیا کماواں گا۔ نرگن نور جوت رُشاواں

گا۔ جوتی جوت ڈمگواں گا۔ شبدی شبد دھار پرگٹاواں گا۔ ساچا ڈنکا نام سناواں گا۔ دوار بکا اک وکھاواں گا۔ سمبل نگر رنگ رنگاواں گا۔ امام ااما وایس دھراواں گا۔ کل کلکی کل جنداواں گا۔ نہہکنک نرائن نراکھواں گا۔ جن بھگتاں بن کے ساک سین، سجن اکو اک درساواں گا۔ کلجگ کریا ناتا توڑ کے بھائی بھین، پتا پوت وند ونداواں گا۔ سب دا پورا کراں لہن دین، وست انملڑی نام ورتاواں گا۔ گرگھاں درس دکھا کے تیجے نین، دوئے لوچن رنگ رنگاواں گا۔ روپ دس کے عین دا عین، نرگن نور ڈمگواں گا۔ جس نوں سکے کوئے نہ کہن، رسنا جہوانال صفت صلاحواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کلجگ انت سری بھگونت ہر جن ساچے (ست) سروپ، ست ستوادی ست پرگٹاواں گا۔

☆ ۶ کنگ شہنشاہی سمت ے سنتا سنگھ بابو پُر دے نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

نارد کہے میں پنڈت بڑا و شیش، و شیاں وچ کدے نہ آئیا۔ میں دھرو نوں دتا اُدیش، بھگوان دی بھگتی وچ لگائیا۔ بال اوستھا لیکھے لا نریش، متریتی دا ڈیرہ دتا ڈھاہیا۔ جس دی یاد سدا رہی ہمیش، جگ جگ ملی وڈیائیا۔ جس دا وکھرا اکٹرا لیکھ، لیکھا لکھ نہ کوئے سمجھائیا۔ میں سب کجھ رہیا ویکھ، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ اک دستاں سچ سندیس، دھر فرمان الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ نارد کہے جس ویلے دھرو گھروں ہو یا روانہ، جگ متا موہ تجائیا۔ رکھیا ایکا اک دھیانا، اندرے اندر دھیان لگائیا۔ ملے میل سری بھگوانا، بھگوان مل کے وجے ودھائیا۔ آس رہی نہ راج راجانا، بال اوستھا رعیت دتی تجائیا۔ چلیا وچ بیابانا، جنگلاں رت سہائیا۔ تکیا اک نشانہ، نشان ایکنکار نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کرائیا۔ نارد کہے جس ویلے دھرو نکلیا باہر شہر، نگری دتی تجائیا۔ دیسو پنڈت نکلیا کرن سی سیر، امرت ویلا خوشی منائیا۔ اُس ہس کے کہا راجن بیٹے کیوں کرن لگا قہر، بھگوان ہتھ کتے نہ آئیا۔ اسیں پنڈت کردے مہر،

جھاناں دیکھ وکھائیا۔ کیوں کوڑی کھان لگا زہر، گرہ مندر آپ تجائیا۔ جھٹ اگے ڈاہیا پیر، زور نال دبا ئیا۔ میں کوئی پنڈت نہیں کار، سور پیر نظری آئیا۔ میرا تیرے نال نہیں کوئی ویر، شتر و روپ نہ کوئے بنائیا۔ واپس مڑ جا نہیں تے میتھوں نہیں کوئی خیر، خیر خواہی نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سر وپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھو آپ چکائیا۔ نارد کہے براہمن نے زور نال ماری اڈی، لت اگے دتی اٹکائیا۔ آہ دیکھ دھرتی اُتے گڈی، اس نوں سکے نہ کوئے اُکھڑائیا۔ کملیا توں کیوں راج گڈی جاندا چھڈی، پنڈتاں توں بنا گرو نظر کوئے نہ آئیا۔ میں تہاڈا براہمن پشت تے یدئی، یدئی راج تلک دیاں لگائیا۔ میتھوں جان نہیں دینا بدو بدی، اگے ہو کے زور وکھائیا۔ دھرو ہس کے کہا میری آتما کسے نہیں بدھی، بدلہ سکے نہ کوئے چکائیا۔ میرے اندر پر بھو دے ملن دی جوت جگی، جگہ جگہ کرے رُشنائیا۔ میتھوں کوئی دست اچھی نہیں لگی، کوڑ گڑیا دسے لوکائیا۔ تسیں براہمن بڑے لہی، لوبھ لالچ وچ ہلکائیا۔ میں پاؤنا امر اپدی، پت پر میثور مل کے وجے ودھائیا۔ پنڈتا آگوں جا ہٹی، ہٹھ نال بالے دتا سنائیا۔ نہیں تے تیری اڈی جاوے گی کئی، کٹاکش نام والا لگائیا۔ جوتی جوت سر وپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ جھٹ براہمن نوں آئی سرت، اپنا آپ بدلایا۔ پیر پچھے کیتا ترت، نیر نین شرمائیا۔ صاحب اکال مورت، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ جس دی ناد اگئی تورت، ترت اپنا حکم سنائیا۔ دھرو ہس کے کہا پنڈت جی تساں چنگی کیتی مہورت، مہر میں اُتے دیاں لگائیا۔ ہن میتھوں پر بھ دے ملن دی ضرورت، ضروری گھر بار تجائیا۔ کرنا درس نوری تورت، نور نورانہ دیکھ وکھائیا۔ پر یاد کر جس ویلے کلجک انت سرشٹ سبائی ہوئی کوڑت، کوڑی کریاسنگ رکھائیا۔ پتر سنگھٹ بن موڑھت، عقل بدھی نہ کوئے وڈیائیا۔ اُس ویلے پر بھ نوں بھگتاں دی پھیر پئے ضرورت، ہر جن لبھے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سر وپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ دھرو ہس کے کہا پنڈت جی اوہ دیکھ مگدی واٹ، پنڈھ رہے نہ رانیا۔ کلجک کوڑ گڑیا را ہووے ہاٹ، سچ دھرم نہ کوئے وکھائیا۔ اُس ویلے پُرکھ اکال اک بھگت دوار بنائے تاٹ، تیر تھ نظر کوئے نہ آئیا۔ سب دی سانجھی کرے ذات، آتم پر ماتم میل ملایا۔ جیہڑا میتھوں نوں اگے ہو کے روکیا آپ، اپنا بل پر گٹایا۔ اس دا لیکھا ضرور دیویگا میرا باپ، پت پر میثور بے پرواہیا۔ توں ہنکار وچ

کیتا پاپ، میرا رستہ بند کرائیا۔ جیہڑی اڈی پیر دھرنی دتا تھاپ، زور نال دبا ئیا۔ ایہدا لیکھا ضرور ملے ساکھیا ت، ہر سنگر آپ دوائیا۔ بھگت دوارے تیرا پیر روکن والا جائے پاٹ، آگے ہونہ کوئے اٹکائیا۔ پھیر تیرا لہنا دینا دیوے کاٹ، جنم مرن دا گیڑ چکائیا۔ ایسے کارن پورب لیکھے دی سنت سنگھ نوں لگی ساٹ، بچھلی کیتی بھل کدے نہ جائیا۔ آگے رکھے سر دے کر ہاتھ، سمر تھ ہوئے سہائیا۔ ست سنگ نوں ساری بابو پڑ دی سنگت نے سنتا سنگھ بچھے کراؤنا پرشاد، بھگت بھگتاں نال ملائیا۔ کھتری براہمن شودر ویش دا دکھ رہے نہ کوئے سماج، سنگری اکواک دسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جگ جگ سب دا لہنا دینا لیکھا رکھے یاد اُبھل بھل کدے نہ جائیا۔

★ ۷ سنگ شہنشاہی سمت ۷ سنتا سنگھ دے نوت پنڈ بابو پڑ ضلع گرداس پڑ ★

دھرو کہے جس ویلے میں آگیا اپنے پتن، پنڈت سکیا نہ کوئے اٹکائیا۔ میرا ساتھی میرے ول ویکھے جس دانام رتن، رتو کہہ کے پکارے جگت لوکائیا۔ مینوں دتی سچی متن، ست سچ نال سمجھائیا۔ ضرور پرہو دا درشن کریئے اکھن، نیر نین اٹھائیا۔ جے تیرے بچھے اوہ مترا مینوں آوے پھیر رکھن، مہربان پھیرا پائیا۔ دھرو ہس کے کیتا بچن، سچ نال سنائیا۔ میں تے چلایا جے لبھن، بھجنا واہو داہیا۔ جے ملایا میرا مینوں سجن، میں سندیسہ دیواں چائیں چانیا۔ جھٹ نارد لگا گجن، کوک کوک دبا ئیا۔ سنیا اگئی ندن، شبد نام شنوائیا۔ ایہہ کایا ماٹی بھانڈے سب دے بھجن، انت رہن کوئے نہ پائیا۔ کوٹن کوٹ شاہ سلطان ایٹھوں لدن، انت نظر کوئے نہ آئیا۔ جگ چوکڑی وہن وگن، بھجن واہو داہیا۔ جس ویلے پنڈے نوں چاڑھی رنگن، رنگت رنگ رنگائیا۔ اُس دی لیکھے لائے اڈی گڈن، گاڈ اپنا کھیل کھلائیا۔ اُس ویلے پھیر جنم لینا تیرے رتن، رتو پرہہ رنگ رنگائیا۔ جس دانام ہونا سنگھ وطن، وطن سنگھ ایسے کر کے لیا ملائیا۔ پرہہ دے حکم آگے کسے دا چلے کوئے نہ یتن، بیتھارتھ اپنا حکم ورتائیا۔ جو پریم پیار محبت وچ پھسن، جگت ترسنا سکے نہ کسے چھڈائیا۔ ایہہ دوویں اکو گھر وسن، میل ملاوا ہووے سچ سبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا

حکم آپ ورتائیا۔ دھرو کہے نارد من اُپدیشا، اُپنشاں دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ مالک میرا ملے ہمیشہ، ہمساجن بے پرواہیا۔ جس دا جگ جگ اولٹا ویسا، نت
 نوٹ اپنی کار کمائیا۔ جن بھگتاں جانے لیکھا، لیکھ کھت نال سمجھائیا۔ جگ چوکڑی کھولے بھیتا، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ کلجگ انتم بن کے آوے نیتا، نر
 نرائن دھردر گاہیا۔ سب دا قول اقرار پورا کرے ٹھیکا، ٹھا کر اپنی کار بھگتائیا۔ اُبھل کدے نہ بھلے چیتا، چیتن سب نوں دے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ دھرو کہے اوہ وقت ہونا سہاؤنا، سوہنی رت بنائیا۔ پُرکھ ابناشی کھیل کھلاؤنا، خالق
 خلق بے پرواہیا۔ میں ساچا بچن جناؤنا، جانکاری دیاں کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ ورتائیا۔
 دھرو کہے اسوتن دی ویکھو گاتھا، کی گئی درٹائیا۔ جس دا لیکھ سی مستک ماتھا، بھیکھ بے پرواہیا۔ سو صاحب سرب کلا سمراتھا، ہر کرتا دھردر گاہیا۔ جس
 نے سچ دی سچ نال پائی راسا، رسم اپنی اک جنائیا۔ ہر سنگت دے بھرواسا، بابو پُر گیا سمجھائیا۔ گرسکھ پچھے ہر بھگون آوے ناسا، بھجے واہو داہیا۔ جگت
 جہان بنے راکھا، ایتھے اوتھے ہوئے سہائیا۔ اندر باہر سب دیاں سنے باتاں، انسنت اپنی دیا کمائیا۔ جیون مرن دوویں جوڑے ناتا، بدھاتا اپنا کھیل
 کھلائییا۔ بھگت دا بچن سنگر دا آکھا، کلجگ انتم پور کرائیا۔ سنتا سنگھ دی انت گمنی سی واٹا، وٹاست سنگ دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک دیا کمائیا۔ ست سنگ کہے لیکھا لکھیا بن قلم دوات، رائے دھرم چترسپت ویکھے نین اٹھائیا۔ جس سنتا سنگھ دا
 لیکھا گنا سی اچ دی رات، ساڈھے دس دا وقت سہائیا۔ تن وجود دا چھٹنا سی نات، مائی چم نہ سنگ دکھائیا۔ تس اُتے کرپا کیتی پُرکھ ابناش، ابناشی کرتے
 مہر نظر اٹھائیا۔ سواس وچوں بخش سواس، پاتال آکاش دا پندھ مکائیا۔ جنم وچوں جنم دے کے آج، پچھلی اجل توں لیا بچائیا۔ جتھے بچ نہ سکے کوئی
 یوگ راج، بھگتی بھگت نہ کوئے چترائیا۔ جس نوں سمجھے نہ کوئے سماج، سمسیا حل نہ کوئے کرائیا۔ جس دے پیار وچ ہر سنگت کرایا پرشاد، بابو پُر سنگت
 ملی وڈیائیا۔ ایہہ لیکھا اک دا اک واحد، وعدہ پچھلا پور کرائیا۔ جیہڑا پنڈت توں نائی نائی توں جٹ بن گیا کھیل ہو یا لاجواب، بھيو ابھید نہ کوئے درٹائیا۔
 جس نوں سمجھے نہ سکے اکھراں والی کوئی کتاب، کُتب خانے روون مارن دھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم

اک سُنائیآ۔ کنگ کہے میری دُہائی، سَت سَت سِیس نِوائیآ۔ میں دیکھاں بنکے راہی، بھجیاں واہو داہیا۔ جس دا لہنا دینا دو دو بائی، باؤن اپنی کار بھگتائیآ۔
 جس دا حکم بدل سکے کوئے نہ رائی، رعیت دو جہان سِیس نِوائیآ۔ جس دی شہادت ہر سنگت دئے گواہی، گواہ اور نہ کوئے رکھائیآ۔ جس نوں جنم ویلے
 لبھنی پئی کوئی نہیں دائی، دائی دایا آپے ہو کے جنم دتا بدلائیآ۔ اُس دی پریتی اُس دی خوشی سوائی، ہر سبجَن وڈ وڈیائیآ۔ پُرکھ ابناشی گھٹ نِوآسی دیونہار
 وڈیائی، وڈ وڈا اک اکھوائیآ۔ پروار نالوں ہون نہیں دتی جدائی، وچھوڑے نالوں جوڑا دتا بنائیآ۔ بطن سَنگھ باطن بھيو گھلائی، گجھی رمز نال جنائیآ۔ سَنگھ
 بچن کدے نہ سمجھو اجائیں، جو بھگت دوارے وچ بہہ کے دئے سُنائیآ۔ جو کچھ کرے سو کرے تہاڈے تھائیں، پرتھائے تہاڈی کار کمائیآ۔ جن بھگتو تھیں
 صاحب تے اوہ تہاڈا سائیں، دوہاں دا میلانورِ الاہیا۔ سَت سَنگھ سُنجننا سب نے خوشی مناؤنی چائیں چائیں، چنتا غم نہ کوئے رکھائیآ۔ سَنگھ ہو کے
 گرسکھاں پکڑے بانہی، پھڑ بانہو باہر کڈھائیآ۔ رائے دھرم نہ دئے سزائی، چترگپت نہ لیکھ وکھائیآ۔ جس نام دی پریتی اپنے نال لگائی، اتم دیوے توڑ
 نبھائیآ۔ جن بھگتو تہاڈے پچھے نہیں اپنے پیار پچھے آیا واہو داہی، سیوا گرسکھ لیکھے پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ دا مالک اک اکھوائیآ۔ سَنگھ شبد شبد گر پورن، پورب لیکھا رہیا چکا۔ وڈ داتا یودھا یودھ سورن، بے پرواہ اگم اتھاہ۔ جوتی جاتا نوری نور نورن، نور نورانہ
 نورِ الاہ۔ گرسکھاں آسا منسا کرے پورن، جگت ترسنا ترکھا دور کرا۔ سچ پریتی بخش کے جائے دھوڑن، ٹکے نام پریم دے دئے رما۔ اکو رنگ چڑھائے
 گوڑھن، جگت جہان اترے کدے نہ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سَنگھ وشنوں
 بھگوان، آد جگاد سدا حاضر حضورن، وچھوڑے وچ وچھڑے کدے نہ۔

☆ ۷ کنگ شہنشاہی سمت ۷ ساری سنگت دے پرساد کراؤن تے پنڈ اٹھ پینڈی ضلع گرداس پُر ☆

چند ستار بدل کے گھ، ستمگھ ہو کے رہے جنائیا۔ پروردگار داتکینے رُخ، رُخصت سب نوں رہیا دوائیا۔ کھیل تکیے مانس مانگھ، مانو مانو دھیان لگائیا۔ چاروں کُنٹ ترسنا بھگھ، ساتک ست نہ کوئے ورتائیا۔ کوڑ کلپنا لگا دکھ، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ دھرنی پوتر دسے کوئے نہ گھ، جننی رووے مارے دھائیا۔ اوتار پیغمبر بیٹھے چپ، دھر شبد نہ کوئے شنوائیا۔ سب دا سوریہ رہیا چھپ، نور نور نہ کوئے کرائیا۔ دھرم دا دسے کوئے نہ ست، اپرادھی ویکھے تھاؤں تھانیا۔ چاروں کُنٹ اندھیرا گھپ، گھنمن گھیری وچ لوکائیا۔ محمد تکدا جس کٹائی داہری مچھ، مشکل حل نہ کوئے کرائیا۔ کسے دے کول نہیں کچھ، خالی ہتھ بھجن واہو داہیا۔ صدی چو دھویں پروردگار رہیا رُس، کروٹ اپنی رہیا بدلائیا۔ بہڑی ساڈا مان تان جانا حُس، خوشیاں ڈھولے کوئے نہ گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ تارا چند کہے ویکھے اپنا اتا، اول اللہ نور الاہیا۔ جس دا کھیل آد جگاد سبھا، سبالیچھاں دے مٹائیا۔ کلج کوڑی کر یا میٹے حد، حدود جگت رہے نہ رائیا۔ دھر سندیسہ دیوے سد، حکمی حکم آپ درٹائیا۔ سب دا وقت جاندا لدا، لہندا چڑھدا دھیان لگائیا۔ حکمے اندر دو جہان بدھا، بندگی وچ سیس نوائیا۔ کلج اتنم کسے دارہنا نہیں آگا، آگے پیہڑی نہ کوئے ودھائیا۔ کرے کھیل سورا سرگا، ہر کرتا دھر درگاہیا۔ صدی چو دھویں سب نوں چکھاوے مزہ، مذاق سب دا ویکھ دکھائیا۔ دُہائی سب دے سرتے کوکری قضا، قاضی ملا روون مارن دھائیا۔ کوئی نہ چلے پر بھ دی وچ رضا، رازق رازق رحیم ویکھے تھاؤں تھانیا۔ صدی چو دھویں سب نوں ملنی سزا، صاحب سترگ اپنا حکم سنائیا۔ جس دی سمجھے کوئے نہ وجہ، پڑا سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ سو سوامی جن بھگتاں رکھے لجا، پروردگار دیا کمائیا۔ تارا چند کہے جگت کھوجیاں کسے نہ لبھا، ویکھن وچ نظر کوئے نہ آئیا۔ جس دا میلا ہندا نال سبھا، سب دا مالک ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ تارا چند اک دوجے ول رہے تک، تقویٰ بے پرواہیا۔ کھیل ویکھے حق، حقیقت دے سمجھائیا۔ رہے کوئے نہ شک، سنسا نظر کوئے نہ آئیا۔ کی پروردگار حکم دیوے یک، ایکنار اپنی کار بھگتائیا۔ اٹھ ویکھے بنا اکھ، بن اکھراں کرے پڑھائیا۔ جس نے سب دے

بھانڈے کرنے سکھ، دست سچ نہ کوئے ٹکانیا۔ پرگٹ ہو آپ پر تکھ، گرگھ پارس لئے بنائیا۔ سرشی نالوں کر کے دکھ، دکھرا اپنا حکم سنائیا۔ جیکارا دس
 الکھ، الکھ اگوچر کرے پڑھائیا۔ امرت آتم دے کے رس، ہر جن ہر دے آپ چوائیا۔ جن بھگت سہیلے پرکاش دے رس، اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر جن ساچے کر کے وس، وصل یار بخشے
 اک خدائیا۔

☆ ۸ کنگ شہنشاہی سمت ۷ ہر سنگت نوت پنڈ بابو پڑ ضلع گرداس پڑ ☆

راوی کہے میں کھڑ کھڑا کے ہساں، ہس ہس خوشی بنائیا۔ چڑھدے لہندے نساں، بھجاں واہو داہیا۔ ڈھر سندیسہ دساں، جو گر ار جن گیا
 سمجھائیا۔ میریاں پکارن اچھلاں تے نساں، دھار دھار روپ بدلایا۔ وقت پہنچیا مساں، مستی وچ دیاں سنائیا۔ خوشی مناؤنی رو سسا، ستار ست نال وڈیائیا۔
 چو داں کنگ نوں لکھاریاں کریا ہووے کمرکسا، پگڑی سپس اُتے سہائیا۔ صفتی صفت گاؤنا جسا، مہما اگم اتھاپیا۔ یاراں دن شبد گوہند دی چلے کتھا، دوجی
 اور نہ کوئے پڑھائیا۔ سنگر دے مہندی گئی ہووے ہتھاں، انگلاں دس رنگ رنگائیا۔ نال رکھنا اک بھتھا، پیلے رنگ وچ بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک جنائیا۔ راوی کہے ردداس دے سرپگ ہووے نیلی، نیلکنٹھ رہیا جنائیا۔ کول ماچس رکھنی لاؤن
 وال تیلی، ڈبی جیب وچ ٹکانیا۔ ساڈھے دس ہتھ ڈوری سنگ ہووے پیلی، پیلے بستر نال وڈیائیا۔ دھرم دی دھار ہووے اصیلی، اصل اصل وچوں
 پرگٹائیا۔ سنگر کھیل کھیل نہیں دیلی، ڈھر دا حکم حکم جنائیا۔ جس دی کرے نہ کوئے اپیلی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ راوی کہے میری آہ میرے اللہ، علیحدہ ہو کے دیاں جنائیا۔ بے شک تیرا روپ سدا اکلا، اکل کل دھاری آپ اکھوائیا۔ جگ
 جگ بنے اچھلا، ول چھل اپنی دھار سمجھائیا۔ ہن لیکھا پورا کرنا جو گوہند کہا ڈلا، بھوکھ بھوش نال ملایا۔ دیکھنا زمیں اسماناں تلا، طاقتور اپنی دیا کمائیا۔
 پھیر کھیل دیکھنا جلا تھلا، تھل رہے گر لائیا۔ تیرا حکم ہووے وچ دوہاں دلا، سندیسہ اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا

ور، سچ دی کرنی کار کمائیآ۔ راوی کہے میرے محبوبا، معشوق عاشق دا رُوپ دے جنائیآ۔ جو ارجن بنایا میرے اندر وڑ منصوبا، بن صُبح شام دھیان لگائیآ۔
 اوہ کھیل دس اَجوہ، پڑدا دینا اُٹھائیآ۔ جگت وچار ہوئے بے ہودا، بُدھی چلے نہ کوئے چترائیآ۔ سب دی آشنا کرنی نیست و نابودا، جڑ رہن کوئے نہ پائیآ۔
 میٹوں اِکو بچن سچا سوجھا، سچ دیاں سنائیآ۔ جس گرہ وبار ہووے اوہ گرگھ پیش کریا کرن اِک اِک کوزہ، کُجھ ہور نہ سنگ رلائیآ۔ وچوں بھاونکے دوجا، دُتیا
 رہے نہ رائیآ۔ اِک کنبھ ماٹی دا کول رکھیا ہووے مودھا، جل پانی نہ کوئے بھرائیآ۔ سوا سیر آٹا ہووے گوندا، تون اِکو اِک دکھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ کھلایآ۔ راوی کہے میٹوں یاد آگیا گر سکھ گر سکھاں اوتوں ٹپے، کنڈھے میرے خوشی بنائیآ۔
 اپنی چھاتی اُتے میرے لاؤندے گئے ٹھبے، اپنی چھاتی میری چھاتی نال چُھہائیآ۔ میرے ٹھنڈے ہوئے ہر دے تپے، گر ارجن دے گواہیا۔ میرے ہٹ
 اُتے پورن پر میثور دے ملے پتے، پت پر میثور دیا کمائیآ۔ گر سکھ نام خُماری وچ رتے، رتن اموک وکھ دکھائیآ۔ جنہاں دے سیس اُتے سَنگر رکھیا
 ہتھے، جگت اوڈھن دی لوڑ رہے نہ رائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ راوی کہے میری ویکھو
 مستی، مست مستانیوں دیاں جنائیآ۔ اِکو تکو ہستی، جو ہست کِیٹاں دے دُئیائیآ۔ سب دا لیکھا پورا کرے دستی، دست دست نال ملائیآ۔ جن بھگتو تہاڈی
 سدا و سدی رہے بستی، جگت کھیڑیاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ تہانوں پریم دی بھگتی ملی سستی، سَنگر قیمت نہ کوئے لگائیآ۔ جیہڑی آسا رکھی سی اندرے اندر بھگت
 نرسی، پرہلاذ نر سَنگھ دتا جنائیآ۔ جیہڑی دھار گوبند تکی سی سرسی، سرسا ساہ ساہ دھیائیآ۔ اوہ لیکھا کرے پریم عرشی، مالک دُھر درگاہیا۔ جن بھگتو تہاڈی
 خوشیاں والی برسی، خوشحالی وچ وجے ودھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اِک سنائیآ۔ راوی کہے میں
 صاحب دے چرن چُٹا، اپنی میل دھوائیآ۔ جس دیاں دو جہان پینیاں دُھنما، چار گنٹ ہووے رُشنائیآ۔ اُس دا خوشیاں والا ہونا اِکو دُمہ، جس نوں سارے
 لین منائیآ۔ کوڑ گڑیارا رہن نہیں دینا کوڑا تہا، تخم تاثیر دینی بدلائیآ۔ اوہ عرش فرش گھما، بھجے واہو داہیا۔ جس دا آسومارے سُنبا، دین دُنی رہیا ہلائیآ۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی ساچی کھیل کھلایآ۔ راوی کہے میرا صاحب رنگلا، رنگت بے پرواہیا۔ جس دا اِکو

اک بگلا، محل اٹل وجے ودھائیا۔ پھرے دروہی وچ جنگلا، جوہاں نین نیر دہائیا۔ جن بھگتاں ہووے چار منگلا، خوشیاں رنگ رنگائیا۔ سنگرُو دوارے نہ کوئی شاہ نہ کوئی کنگلا، اکو دیوے مان وڈیائیا۔ جس نوں انت سب نے کرنی بندنا، بندگی وچ سپس جھکائیا۔ ماننا سکھ انندنا، انند سکھ وچ سمائیا۔ اُس عرشی پریتم داشدی دھار چڑھیا چندنا، چند ستار نین شرمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نہ، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچی کرنی کار کمائیا۔

☆ ۱۴ کنگ شہنشاہی سمت ے سوہن سنگھ منڈی جمال، اندر سنگھ قادر والا، سردارا سنگھ منانوا، ہر نام کور تلونڈی نو بہار، انتت سنگھ عمریانا، کیسہر سنگھ رجبوال، مل سنگھ رجبوال گردیو سنگھ رجبوال، بلونت سنگھ تلونڈی ضلیحاں، چمکوڑ سنگھ مناوا، جرنیل سنگھ شاہ والا، گرداس سنگھ، کرتار سنگھ، زرنجن سنگھ، گربنس کور چبا، کرتار کور رٹول، مادھا سنگھ رامووالا، گربچن سنگھ سدا سنگھ والا، گردیال سنگھ سدا سنگھ والا، پنڈ منانوا ضلع فروزپور ☆

چوڈاں کنگ کہے میری سہنجی راتی، رتڑی پڑکھ اکال دین دیال مات مہکائیا۔ پڑکھ اکالا دین دیالا دیوے داتی، پاربرہم پت پر میثور بے پرواہیا۔ اوتار پیغمبر گرامن جھاتی، سچھنڈ دوار نرگن دھار دھیان لگائیا۔ کس بدھ بھگتاں ملے بوند سوانتی، ہر امرت نام پیائیا۔ کلجک ویلے انتم بچھے واتی، سمرتھ سر اپنا ہتھ لگائیا۔ سب دا پورا کرے بھوکھت واک، کھوجنہارا نور الاہیا۔ شبد گھوڑے آسو چڑھ کے راک، رہبر ہو کے دیکھے تھاول تھانیا۔ کی کھیل تکیے پڑکھ ابناشی، ابناشی کرتا کی کار کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ اوتار پیغمبر گرامن چوڈاں کنگ کرو دھیان، اندر شٹ ویکھ وکھائیا۔ گوہند شبد بولے سورانوجوان، مرد مردانہ اک سنائیا۔ ویکھو کھیل سری بھگوان، کی کرتا کار کمائیا۔ جس نوں جھکن زمیں اسمان، دو جہان ڈنڈاوت بندنا وچ نو لاگن پائیا۔ اوہ خالق خلق کھیل کرے مہان، مہما گم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ چوڑاں کنگ کہے میں تکنا کھیل سورا سربنگی، ہر کرتا دھیان لگائیا۔ جس دا گوبند سورا اکو بہادر جنگی، جنگجو اکھوائیا۔ جس دی تریلوکی دھار ترنگی، دو جہاناں ویکھ دکھائیا۔ جس کارن صدی چوڑھویں لنگھی، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ حکم سندیسہ ملن والا فرنگی، فارس وچ پئے دُہائیا۔ اُمت آیورہے نہ لمبی، آگے اور نہ کوئے ودھائیا۔ پروردگار سب تے لائے پابندی، سر سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ جو سندیسہ دے کے گیا گوبند وچ پُر اندی، اند پُر سنائیا۔ جگت سنگھاسن اُلٹی ہونی منجی، مجلس کوڑ رہے نہ رائیا۔ جگت وکار رہے نہ دمسبھی، بھیکھ پکھنڈ دئے چُکائیا۔ شبد سنگر سنگر شبد اکو کھنڈا تے اکو چنڈی، چنڈالاں کرے انت صفائیا۔ پُرکھ اکالا اکو مارگ پنٹھ دتے ڈنڈی، ڈنڈاوت سب دی دئے بدلایا۔ لیکھا جانے جیرج انڈی، اُتبج سیتج پھول پھولایا۔ اک کھیل کرے اچسبھی، جگت بدھی توں باہر پرگٹایا۔ صدی چوڑھویں ویلا آوے انتم کنڈھی، کنڈھی بیٹھا دھیان لگائیا۔ جن بھگتاں چوڑاسی وچوں دیوے پون ٹھنڈی، ساہ ساہ اپنا آپ سائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ گوبند کہے میں سنگر شبدی شبد گردیوا، دیو آتم ویکھ دکھائیا۔ میرا رُپ اکھ ابھیوا، اگوچر کہن کوئے نہ پائیا۔ کتھنی کتھ سکے کوئی نہ جہوا، رسنا وچ نہ کوئے وڈیائیا۔ جن بھگتاں بخشاں نام بھنڈار میوہ، انرس اک چکھائیا۔ کوستک نیا مستک لاواں تھیوا، تھر گھر دا پڑدا دیاں چُکائیا۔ میل ملاواں نہچل دھام نہکیوا، نرگن اکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ گوبند شبد کہے آدانت اک سوامی، نرگن نروریر وڈ وڈیائیا۔ لکھ چوڑاسی انترجامی، انتشکرن ویکھے خلق خدائیا۔ جو اوتار پیغمبراں گرو آں بنیا بانی، بانی کلمہ نام دتا پڑھائیا۔ کھیل کر زمیں اسمانی، دو جہاناں اپنا پڑدا لایا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ نور نورانی، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جو لہنا دینا لیکھا جانے تمامی، نرگن سرگن سرگن نرگن پڑدا آپ چُکائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت اندھیرا میٹے شامی، شمع نور جوت کرے رُشنائیا۔ جگت زنجیر کٹے غلامی، غُربت اندروں دئے کڈھائیا۔ جن بھگتاں اُپر مہربان کرے مہربانی، سپس دستار اک سہائیا۔ جس نوں تنکن اوتار پیغمبر گُر اُپر اسمانی، نور نور وچوں اپنی اکھ بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ گوبند کہے میں ویکھاں گرگھ ڈلارے، دُلھے دُھر دے دھیان لگائیا۔ جیہڑے شبدی شبد ونجارے،

نام وست خریدن چائیں چائیا۔ تیناں گناں توں باہرے، رجو طمعو ستو دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ پہن کے جنگی ہتھیارے، اپنا بانا آئے بدلایا۔ سرشی اُتے ہووے ہاہاکارے، کرنی کرتا کار کماہیا۔ جس گرگھ دے سیس بندھائی نیلی دستارے، نیلے والا دُھر دا ماہیا۔ پیلے بستراں تن شنگارے، شہیدی شہادت نہ کوئے رکھایا۔ لکھاریاں بٹھ سیس دستارے، جگت ودواناں ڈیرہ ڈھاہیا۔ لیکھا پورا کرنا روداس چمارے، ماچس اگنی کوڑ والی چاروں کُنٹ لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر سندیسہ اک سناہیا۔ گوہند کہے کی دیس مالوے دھار، گوہند ڈلے گیا جناہیا۔ کپورے اگلا لیکھا ویکھ وچار، دُھر شبدی شبد سناہیا۔ کلج ویکھ اندھ اندھیا، ڈھنیا میرا دئے گواہیا۔ چاروں کُنٹ اندھ اندھیا، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ ملے میل نہ میت مُرار، یارڑا ستھر نہ کوئے ہنڈھایا۔ چاروں کُنٹ ہاہاکار، ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ اوہ تک دیش دی خوشیاں والی بہار، پھل پھل رہے مہکایا۔ خوشی دسدے زرار، زرائن دیوے مان وڈایا۔ ایہہ کھیل سچی سرکار، سنگر گوہند آپ سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، پڑدا اوہلا دئے اٹھایا۔ گوہند بھٹا کیتا ڈلے اک کوزہ، مشری مشراں وانگ بھٹ چڑھایا۔ نالے پُٹ کے کانیاں بوچھا، ہس کے دتا سناہیا۔ خالی بھانڈا مار کے موڈھا، تالی دتی وجایا۔ کنک دا آٹا کسے گھر نہ دسے گوڈھا، باجراکھی کھا کے جھٹ لنگھایا۔ گوہند نے تیر دی کھی نال ونھ دتی بسدھا، دھرتی اُتے دھرم نشان لگایا۔ جس ویلے اتم ہویا کلجگا، ست دھرم رہے نہ رانیا۔ اُس ویلے کھیل کرے پُرکھ اکالا دین دیا لا گجھا، من بدھی سمجھ کسے نہ آہیا۔ جن بھگتاں گرکھاں دھرتی اُتے کرے اگھا، اگن آتھن ویکھ دکھایا۔ اک اشارہ کسے نہ بُجھا، رمز رمز وچ لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ چوڈاں کنگ کہے میں مات لوک وچ چڑھیا، سمت شہنشاہی ست ست وڈایا۔ میں زراکھرا گئی پڑھیا، جس نوں لکھے کوئے نہ قلم شاہیا۔ کھیل ویکھیا سر دھریا، سر دھڑ کھوج کھوجایا۔ اک گوہند پُرکھ اکال دی سرنی پڑیا، سرنگت اک رکھایا۔ جس نے دین دنی دی میٹنی شرعیا، شریعت دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ محمد دا لیکھا پورا کرنا وچ نو ورھیا، نو کھنڈ پر تھی بُھل رہے نہ رانیا۔ گرکھاں بھاگ لگاؤنا در دریا، گھر گھر اپنا میل ملایا۔ زرگن دھار جوڑ کے لڑیا، سرتی شبد نال بندھایا۔ باہر کڈھ چوڑاسی وچوں گڑھیا، گڑھی چمکوڑ دا لیکھا لیکھے وچ لگایا۔ جنہاں

دے اُتے سیس دستارا دھریا، دھرم دی دھار رنگ رنگا نیا۔ اوہ گرگھ گرسکھ سنت سہیلا لوک مات کدے نہ مریا، مرجیوت رُوپ وٹا نیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آدجگاد جگ چوکڑی نت نوت نرگن سرگن جن بھگت دوارے سدا کھڑیا، حاضر حضور ہر کرتا اپنی دیا کمائیا۔

★ ۱۵ کنگ شہنشاہی سمت ۷ کپور سنگھ، کرم سنگھ، سرون سنگھ، ہر دیال کور، گردیپ سنگھ، گرتیج سنگھ گھلکلاں عجیب سنگھ ہر رائے پُر، سینٹل سنگھ ڈگرو، میلا سنگھ، دھٹا سنگھ، چند سنگھ، ہر بنس سنگھ ندھاں والا، گرندر کور دُنیا نا، مہندر کور چڑک، نند سنگھ تھمن والا، ہر دیو کور، دلپ سنگھ بدنی کلاں، سکھ رام چکر، گردیال سنگھ رامووالا، کرتار سنگھ، نرین کور دیدارے والا، کرتار سنگھ چڑھک، چن سنگھ، شام سنگھ برنالہ موگا شہر ضلع فرور پُر ★

گوبند شبد کہے مالوے والے سنگھ تن جنگی، جگت جہان دیکھ دکھائیا۔ جنہاں ہلونا دینا شاہ فرنگی، عیسیٰ نین رہیا اٹھائیا۔ محمد دی پٹھ ہووے نگی، پشت پناہ ہتھ نہ کوئے رکھائیا۔ جنہاں دی دھار سنسار وچوں پار لنگھی، دین دُنی دیکھن کوئے نہ پائیا۔ جنہاں مالک تکیا سورا سرنگی، شاہ پاتشاہ نور الاہیا۔ جس سرشٹی درشٹی کرنی اٹھی، نیتزین دسے لوکائیا۔ سب دی کرنی ہونی مندی، مند واسنا کھوج کھوجائیا۔ پھرے دروہی وچ ورجھنڈی، برہمنڈ اکھ گھلا نیا۔ جو سندیسہ دے کے گیا گوبند جگت دھار کنڈھی، گھاٹ اکو اک جنائیا۔ لیکھا مکنا بھیکھ پکھنڈی، دُتیارو پ نہ کوئے درسائیا۔ کجگ آیورہے نہ لمبی، آگے پندھ نہ کوئے دکھائیا۔ چار یاری دا لیکھا مکاوے گوبند دھار اُلٹی منجی، چار فرشتے سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک سنائیا۔ شبد گوبند کہے گرگھ کول ساڈھے دس ہتھ دار سنا، پیلا رنگ رنگ رنگا نیا۔ جس نال گوبند نے کیسا سی کمرکسا، جس ویلے مالوے چرن چھبائیا۔ پُرکھ اکال دا کیتا جسا، صفتی صفت وڈیائیا۔ پھیر تکیا چاروں کُنٹ رین اندھیری مسنا، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ دو جہان

لگائیاں اکھاں، زرگن سرگن ویکھ وکھائیا۔ پھیر ہتھ ماریا اُپر اپنے بھتھا، بن تیر ترکش ویکھ وکھائیا۔ کی کھیل کرنا بھتھارتھ بیتھا، یدی پڑدا آپ اٹھائیا۔ پھیر بجن کیتا سچا، گردیو سوامی اک درڑائیا۔ جس ویلے سب دا قول اقرار ہویا پکا، وعدے پچھلے ویکھ وکھائیا۔ کلج کایا ماٹی بھانڈا دے سے کچا، کنجن گڑھ نہ کوئے بنائیا۔ من وکار گھر گھر ہووے نچا، ویسواروپ دے لوکائیا۔ پت پر میثور دا دیوے کوئے نہ پتہ، پت پتی سو بھا کوئے نہ پائیا۔ جیکارا بولے کوئی نہ الکھ الکھا، الکھ اگوچر سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ پھیر آواں نسا، جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا نال ملائیا۔ ہوڑا لا کے اُپر سسا، سو پڑکھ زرنجن ونڈ ونڈائیا۔ ہاے اتے ٹپی رکھاں، آتم برہم بھيو کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ ڈوری کہے میں ساڈھے دس ہتھ دی دھار، پیلے رنگ نال وڈیائیا۔ بھینا کر دیوے گرگھ رویداس چمار، میرا پورب لیکھ بنائیا۔ میتوں گو بند کیتا پیار، پریم نال اپنے تن چھہائیا۔ پھیر حکم سندیسہ دتا ڈھر دے یار، جو یارڑا ستھر ہنڈھائیا۔ کملیئے اوہ تک کلج اندھ اندھیار، نوری چند نہ کوئے چوکائیا۔ پھیر کھیل ہونا گم اپار، ہر کرتا آپ کرائیا۔ نہکلنک کل کلکی لئے اوتار، امام اماماں ویس وٹائیا۔ جس دا وید ویاس بنیا لکھار، نو ہزار سلوک گیا جنائیا۔ سو اترے اپنی دھار، اتر پورب پچھم دکھن ویکھ وکھائیا۔ جس نوں سمجھے کوئے نہ وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری دُور دُراڈے بیٹھن سپس نوائیا۔ جس دے سب کچھ ہووے اختیار، مختیار پچھلا رہن کوئے نہ پائیا۔ لہنا دینا پورا کرے جگ چار، ستجگ تریتا دوا پر کلج اپنی ونڈ ونڈائیا۔ جن بھگتاں کارج دے سوار، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ دھرم دی ڈوری بنھے نال سپس دستار، دست دست نال ملائیا۔ کلج کوڑی کرپا کپڑ دیوے پاڑ، اوڈھن سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ ڈوری کہے میتوں آئی یاد پڑانی، پنے پنے سپس نوائیا۔ میرا مالک بنیا ڈھر دا بانی، جو باون بھیکھ دھرائیا۔ جس دا گو بند ست نشانی، شبد نشانہ اک وڈیائیا۔ اوہ منزل دے کے گیا رُوحانی، بنا رُوح سمجھائیا۔ اوہ تک صدی چودھویں چاروں گنٹ بے ایمانی، بیوہ روپ دے لوکائیا۔ کی کھیل کرے عیسیٰ دا باپ اسمانی، اسم اعظم کی جنائیا۔ جس دے اتوں پیغمبراں کیتی قربانی، محمد سجداں وچ سپس جھکائیا۔ اوہ سب دا لیکھا دے فانی، فنا فی اللہ خلق خدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم

اک سٹائی۔ ڈوری کہے گو بند دے سکھ سکھ بہادر، تن مالوے وچ وڈیائی۔ جنہاں نوں دتا شبد شبد گر آدر، آدرش اپنا اک دکھائی۔ انہاں اُتے کرپا کیتی
 سی تیغ بہادر، جو سیس دی گیا کٹائی۔ بھاگ لگایا کایا گاگر، ساڈھے تن ہتھ امرت رس بھرائی۔ کرپا کرے کریم قادر، قدرت دا مالک دُھر درگاہیا۔
 نرمل کرم کرے اُجاگر، دُرمت میل دھوئی۔ دھرم دا ساچا ساچے ساجن، سگلا رنگ رنگائی۔ مہربان غریب نوازن، نمائیاں گود اٹھائی۔ سیس جگدیش
 رکھ کے تاجن، راج تخت دین دُنی اُٹائی۔ پرگٹ ہو کے دیس ماجھن، لیکھا سب دا ویکھ دکھائی۔ جس دا شبدی دھار اڈنا بازن، بازاں والا اپنا حکم
 ورتائی۔ انہاں دا لیکھا پھیر ہویا نال مائی بھاگن، بھاگو بھگوان سنگ بنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار
 کمائی۔ رسی کہے میں ساڈھے دس ہتھ، ہتھو ہتھی وند وندائی۔ میرا لیکھ نال پُرکھ سمرتھ، پاربرہم دیا کمائی۔ گرگھاں گو بند نالوں ہون نہ دیواں دکھ،
 ایسے کر کے مالوے چلی آئی چائیں چائیا۔ سب نوں میل ملاؤنا اندرلی اکھ، نچ نیز لوچن نین کر رُشٹائی۔ کوڑی کریا گڑھ توڑنا ہنکاری ہتھ، ہوئے ہنگت
 دینی مٹائی۔ سچ پریم مُجبت دی بنھنی گٹھ، ایتھے اوتھے سکے نہ کوئے کھلایا۔ پچھلا پنڈھ مُکایا نٹھ نٹھ، بھجی واہو داہیا۔ جن بھگتاں میل ملایا جھٹ،
 جھٹکے کھان والا سنگ نہ کوئے رکھائی۔ ذات پات دی میٹ کے وٹ، حد اکو اک سمجھائی۔ جتھے سنگر شبد سہانا رہیا وس، دوسر نظر کوئے نہ آیا۔ جگت
 منزل ہووے بس، پاندھی پنڈھ نہ کوئے بھوئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سٹائی۔ ڈوری کہے میں
 بھگتاں بٹھاں دُھر دی ڈور، ڈور پر بھ دے نال جڑائی۔ میتوں چھوہ سکے نہ کوئی ہور، ہوکا دے کے دیاں دُہائی۔ میں ناتا چھڈیا ٹھگ چور، کوڑیاں سنگ
 نہ کوئے بنائی۔ کلج ویکھ اندھیر گھور، لوک مات لئی انگڑائی۔ جن بھگتاں اندر ہنگت پائے نہ شور، نسا کوڑ نہ کوئے ہلکائی۔ سب نوں اکو مارگ بٹھ کے
 دیواں تور، تڑت اپنی سیو کمائی۔ کسے دا چلے نہ کوئی زور، جو رُو زر نہ کوئے وڈیائی۔ سب دا منتر اکو ہووے فرنا پھور، فرنے جگت واسنا بند کرائی۔
 گرگھاں بھاگ ہون متھور، متھیا دسٹاں کوڑ لوکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سیوا اک سمجھائی۔ ڈوری کہے میرا
 رنگ پیلا، گو بند گو بند دھار درسائی۔ جن بھگتاں دسٹاں سنگر شبد دھار وسید، وصل یار اگم اتھایا۔ جس نوں ملن دا اکو حیلہ، اکو مارگ دیاں درڑائی۔

اُس دا سارے بنو اک قبیلہ، جو قبراں توں باہر ڈیرہ لائیا۔ لیکھا جانے آسمان زمینا، زمیں زماں کھوج کھوجایا۔ جگت جہان دیکھے سیماء، نو کھنڈ پر تھی دھیان رکھایا۔ صدی چودھویں انت اخیر بے نظیر سب دی کر دیوے ترمیماء، دُھر دا حکم فرمان اک درڑایا۔ کھیل کرے عالیشان عظیماء، عظمتو قسمتو عجب و تلہے اپنا حکم ورتایا۔ جو آد انت چھیل چھیلو، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اکو نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمایا۔ نیلی دھار کہے میں دیکھیا پپلا رنگ، رنگت اگم اتھاپا۔ جس نوں دیکھ کے تیئی اوتار ہون دنگ، پیغمبر پریشانی وچ دھیان لگایا۔ وشن برہما شو اکٹھا بن کے سنگ، بن نیناں نین اٹھایا۔ کیہڑی دھار وجے مردنگ، کون کوٹ ڈنک شنوایا۔ صدی چودھویں انت جائے نہ لنگھ، منزل پندھ پار نہ کوئے کرایا۔ جس نے اٹا کیتا پلنگ، پاوے چار روون مارن دھاپا۔ دروہی خدا خدا دے نبی دی چار یار سنگ محمد ہونا ننگ، پردہ سر سر نہ کوئے لکایا۔ جس صاحب نے بنا شستراں توں کرنا جنگ، شستر دھاری گرگھ دتے دکھایا۔ کلج کوڑی کرپا کرنی بھنگ، سبجگ ست ست اپجایا۔ نشان میٹ کے تارا چند، اکو نوری چند دینا چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ ڈوری کہے مالوے وچ گوہند وڑیاں پٹھاکیتا سی کنبھ، گھڑا بن پانی دھرت لکایا۔ پھیر لیکھا لکھیا سنبھ نسنبھ، دُرگا ا شنبھ شنوایا۔ پھیر دو جہاناں لئی اُنکھ، سوادھان ہو کے دیکھ دکھایا۔ امرت رہن دینا نہیں گرڑ پُنج، جام اپنے ہتھ دھرایا۔ جگت بدل دینا جگ بدل دینا پر بھ دی کار جوں سرپ اتارے کُنج، ست سروپ سمجھ کسے نہ آئی۔ دین مذہب دا مال خزانہ رہے کوئی نہ پُنج، پونجی شرع نہ انت جنایا۔ میں کھیل کراں گا اُنج، جو پُرکھ اکالا دین دیلا دے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ گھڑا کہے جس ویلے گوہند نے میتوں کیتا پٹھا، منہ دے بھار رکھایا۔ پھیر پھڑ کے اپنے سچے کبھے گٹا، دوہاں لیا دباہیا۔ پھیر سورپیر ہو کے اٹھا، اپنی لئی اُنکرایا۔ چاروں کُنٹ نگاہ مار کے تھھا، مہربان ہو کے اکھ کھلایا۔ کس پدھ کلج کوڑی کرپا جڑ پٹاں، پٹنے والا رہیا سناہیا۔ پھیر تیر پھڑ کے وچ مُٹھا، زور نال دباہیا۔ بنا شستراں توں پاواں لٹا، پر بھ نال مل کے کھیل کھلایا۔ جگت جہان رہن دیواں کوئے نہ ستا، سوئے اوتار پیغمبر گرواں جگایا۔ جس پُرکھ اکال نے میتوں بنایا ستا، ست دلارا ہو کے دیکھ

دکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائی۔ گھڑا کہے میں ہو گیا خیران، خیرانی وِج سیس نوایا۔
 کچھ دس میرے مہربان، سنگر آگے سیس جھکائی۔ گو بند ہس کے کہا اوہ تک کھج نشان، نشانہ دیاں دکھائی۔ کھج جیو مائی بھانڈے خالی دس وِج نظر نہ
 آئے سری بھگوان، جوتی نور نہ کوئے رُشنائیا۔ پنڈت پاندھے ملا شیخ مسانک بن بے ایمان، سچ وِج نہ کوئے سمانیا۔ جیہڑے منکے بھنے گوپیاں والے کاہن،
 کرشن کھیل کھلایا۔ پہلوں پٹنے بھگتا کے آیا آیا میں بھگتان، انتم لیکھا تیرا مالوے وِج جنایا۔ ہن ایتھوں ہو جاواں روان، چلنا واہو داہیا۔ تن دن کرنا
 نہیں اِشان، تیرا جل نہ تن چھہائی۔ کنبھ رو کے لگا گرلان، کوک کوک سنایا۔ گو بند تیرے وِج حق توفیق، توں ہی خود مالک نظری آئی۔ میری آسا
 نسا پوری کر اُمید، ترسنا رہے نہ رانیا۔ میں نمانا جگت ناچیز، ٹھیکر مائی سو بھاپایا۔ مینٹوں اپنا بنا میت، متر پیارے دیا کمایا۔ میں سدا تیرا گاواں گیت،
 گو بند گو بند گو بند میرا ماہیا۔ گو بند ہس کے کہا میرے صاحب دی اولڑی ریت، جگ چو کڑی سمجھ کسے نہ پانیا۔ اوہ ویکھ کھج ویلا انت نزدیک، دُور دُراڈا
 پنڈھ مکایا۔ جس ویلے دھرم دا دھرم بنیا شریک، لاشریک ویس وٹایا۔ دین دُنی دی بدل دیوے توارخ، تریک اگلی دے درٹایا۔ توں رکھنی اُس دی
 اڈیک، جو مالک اگم اتھاپیا۔ پھیر کھنڈے نال دھرتی اتے کھی لیک، لائن عین دتی بنایا۔ جس دی صفت کرے قرآن مجید، سپارے ڈھولے رہے گانیا۔
 اوہ تیرا لیکھا پورا کرے کُفت سُنید، باطن اپنی کار بھگتایا۔ بنا اکھراں توں تیتوں دیواں رسید، لیکھا لکھاں بن قلم شاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ سنگر گو بند ہو مہربان، شبدی دھار نظر اٹھایا۔ تیرا لیکھا کرے پورا نوجوان، مرد مردانہ اگم
 اتھاپیا۔ جس نے کھج کوڑا میٹنا نشان، نشانہ دو جہاناں دھرم چلایا۔ جس نوں جھکنے سینا رام، کاہن کرشن سیس نوایا۔ پیغمبر سجدیاں وِج کرن سلام،
 قدم بوسی وِج خوشی بنایا۔ گرو گرو دیو کرن پرنام، پر م پُرکھ وڈ وڈیایا۔ سو پرگٹ ہووے والی دو جہان، زرگن سرگن اپنی کار بھگتایا۔ مالوا پھیر کرے
 پروان، ملیچھاں پڑدا دے چکایا۔ گرگھ سارے کر کے سوادھان، سوئی سرت لئے اٹھایا۔ در ٹھانڈے کر پروان، پروانے دُھر دے لئے بنایا۔ گرگھ
 سوربیر جنگی بنا نوجوان، تیاں لوکاں باہر سمجھایا۔ تیجے دن اوہناں توں پھیر کرے اِشان، جل تیرے وِج بھرائیا۔ سولاں کنگ دوس ہوئے مہان، مہما

صفت اگم اتھاہیا۔ ہر سنگت خوشی وچ ڈھولے سارے گان، گیت گوہند الایا۔ پریم پیار مُجّت وچ سارے اٹھ کے جان، خوشیاں رنگ رنگایا۔ پھیر
گوہند نے تیر دا کیتا نشان، بنا کمان چلہ چڑھایا۔ اوہ تک جس دا لہنا دینا کاہن کیتا پروان، اپنا پریم بنایا۔ اوہ بدھک نوجوان، کنڈھی بیٹھا ڈیرہ لایا۔ جس
دے کول بچنا نو نو شبد سارے راہ وچ گان، نو دوار دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ تے جنگجو بہادر گرسکھ پہلوں جان، اپنا پنڈھ مکایا۔ نو نو دیک تھالاں وچ لکان،
اگوں ملن چائیں چانیا۔ گرگھ سنگھ ماچس نال سوادھان کرے شمعدان، اگنی اگ پُھہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
سچ دا تھم اک سناہیا۔ کنبھ کہے میرا کھیل ہونا سولاں کنگ دی راتی، جن بھگتاں رُتڑی دیاں جناہیا۔ جیہڑی منگ منگی سی دھرت ماتی، دھرتی دھول
آس رکھایا۔ اُس دی ساری دسناگا گاتھی، جس نوں گرنٹھ شاستر کہن کوئے نہ پانیا۔ لکھاریاں دو دو قلمیاں رکھنیاں نال اک دواتی، سچے پٹ نال
پُھہایا۔ جتنی ہر سنگت ہووے سب نے تن وار ہتھ رکھنا اُپر چھاتی، ساڈھے دس وقت سہانیا۔ ترپت دے ہتھ وچ پھڑی ہووگی لاٹھی، اپنا رُپ
سرُپ بدلایا۔ کیہر سنگھ اک فائر کریگا بن کے ساتھی، سگلا سنگ بنایا۔ کرپال سنگھ جوڈ کے ہاتھی، پرہہ اگے سیس نوایا۔ ناظر سنگھ کوک پکارے ،
دروہی تیرا نام خدایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک سناہیا۔ ڈوری کہے جن بھگتو میرا رنگ انوکھا، ست
سچ دیاں جناہیا۔ پچھے ویلا لنگھ گیا چوکھا، چوتھا جگ رہیا گر لایا۔ پریم پُرکھ نوں ملنا نہیں سوکھا، سر دھڑکم کسے نہ آہیا۔ دین دیال دا آد انت نہیں کسے
نال روسا، جگ وچھڑے جگ میل ملاہیا۔ جس دا مارگ دسنا سوکھا، دے درشن پار لنگھایا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ بچھوں نرگن دھار ملن دا
بلدا موقع، جس دی ونڈ نہ کوئے سمجھایا۔ ہر جن کوئی نہ جائے اونتا، درگھر وجدی رہے ودھایا۔ تہاڈا دوس دہاڑا دو جہاناں وچ سوہنا لگے نال شوقا،
شہنشاہ اپنا رنگ رنگایا۔ جس نے لہنا دینا پورا کرنا چوڈاں طبقات توکا، چوڈاں لوک لیکھا دئے مکایا۔ اُس دا شبد گرو گرو دیوے دیوے ہوکا، تھم ڈھر دا اک
سناہیا۔ پرہہ دے پیار والی اکو نیا اکو نوکا، بیڑا اکو اک بندھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج
شیر سنگھ وشنو بھگوان، پندراں کنگ جن بھگتاں دُرمت کلیور دھوتا، انتر انتسکرن کرنی کرتا اپنے رنگ رنگایا۔

☆ ۱۶ کنگ شہنشاہی سمت ے رام سنگھ دے گھر جان واسطے کیمہر سنگھ ناظر سنگھ کرپال سنگھ نے پاتشاہ جی نوں ایشان کروایا

☆ موگا شہر ضلع فروزپور

سولان کنگ کہے سولان کل توں باہر سچ وبارا، توہار میرے ملے وڈیاںیا۔ حاضر ہوئے تیمی اوتارا، اوتر اپنا روپ درسائیا۔ پیغمبر بچے نرگن دھارا، اگئی ویس وٹاںیا۔ گرو دس جوت اجیارا، گوبند میلا سچ سُبھائیا۔ وشن برہما شو کرن نمسکارا، نیوں نیوں لاگن پانیا۔ دیوت سُر چرن دھوڑی لاون چھارا، شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیاںیا۔ جگ چوکڑی کوکن کرن پکارا، سنجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا حال سناںیا۔ صدی چودھویں رووے زارو زارا، بن نیناں نیر وہاںیا۔ نارد من بن بھکھارا، بھجا آیا واہو داہیا۔ سینت مارے چار یارا، بودی اپنی رہیا ہلاںیا۔ اوہ ویکھو پروردگارا، بے پرواہ نور خداںیا۔ جس لہنا دینا پورا کرنا وچ سنسارا، سنسے سب دے دے مٹاںیا۔ اوہ کھیل کرے ہر جن ساچے سچ دوارا، گرکھاں دیوے مان وڈیاںیا۔ گوبند دا بچھلا لاہن آیا ادھارا، مالوے والیاں جھولی آپ بھرائیا۔ ڈلے دا لیکھا سٹیا نہیں ڈل ڈونگھی غارا، اپنے سینے اُتے چھہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ نارد کہے اوتار پیغمبر گرو گردیوا میں بھگت سہیلا بودھ، بدھی توں پرے دھیان رکھائیا۔ میرے کول جگت جہان والا نہیں کوئی جوگ، جگیشراں توں پرے بیٹھا دھیان لگائیا۔ میرے وچ جگت کلیشاں دا نہیں کوئی روگ، ہوئے گڑھ نہ کوئے دکھائیا۔ چنتا غم نہیں کوئی سوگ، ہوئے کوڑ نہ کوئے لگائیا۔ میری جگ جگ سب دے نال مجلس موچ، نرگن دھار سرگن دے گواہیا۔ میں ویکھے چوداں لوک، چوداں طبق پھیریاں پانیا۔ میتوں کوئی نہ سکدا روک، بھجاں واہو داہیا۔ میں سُنیا ہن پر م پُرکھ دا اک سلوک، جو ڈھولا گیت ہر جن رہے گائیا۔ جس دی ٹساں ساریاں رکھی اوٹ، اوتار پیغمبر گرو بیٹھے آس تکائیا۔ اوہ تکو نرگن نور پرکاش جوت، جوتی جاتا ڈمگائیا۔ جس نوں میں نمسکار کراں بن کے پروہت، نیوں نیوں لاگا پانیا۔ جس نے کھیل کرنا دیپ وچ کروچ، گھراسان ونڈ ونڈائیا۔ ٹساں تکنا نال شوق، شوقین اپنا روپ بدلایا۔ کی کھیل کرے پیغمبر و تہاڈا کھونت، خصم خاوند اگم اتھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے میں سب نوں کہندا، پیغمبراں کراں

شنوایا۔ پروردگار دا نور ویکھو وچ لہندا، چڑھدی دِشا رہیا بدلایا۔ بُرج منارا دے ڈھندا، ڈھیری ڈھاہ خاک بنایا۔ عیسیٰ موسیٰ نال کھندا، مُشکل حل
 نہ کوئے کرایا۔ سینا رادھا ویکھے لہنگا، انگی انگ دھیان لگایا۔ جیہڑا رام رام سی رُوپ بہندا، بکھنڈ بھجیا واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ نارد کہے اندرا آجالے کے کلس، کلاس پچھلی دینی تجایا۔ خواجہ اپنالے لس، جس دی گھاڑت
 جگت نہ کوئے گھڑایا۔ حکم سُن اگئی شلش، جو ثالث ہو کے آپ سمجھایا۔ مہربان ہو کے جن بھگتاں کرے ترس، رحمت حق آپ کمایا۔ ڈھر دا میگھ
 دیوے برس، اگنی تت تت گویا۔ جو والی مالک عرشی عرش، عرشی پریتم نور خدایا۔ اوہ کھیل کرے اُتے فرش، فرشتے بھجن واہو داہیا۔ جس دا
 شہنشاہی شہانہ ستواں برس، سولاں کنگ رنگ رنگایا۔ سب دا لیکھے لاوے جنم جنم دا خرچ، کرم کرم داروگ مٹایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ نارد کہے کیوں صاحب سنگر نہاؤنا، جگت جگ کھیل کھلایا۔ کیوں سیوا کرے ٹھنڈی پونا، پون
 پونا نال ملایا۔ کیوں بھگتاں گیت گاؤنا، شبدی ڈھولا ڈھر درگاہیا۔ کیوں خوشیاں پنڈھ مُکاؤنا، اگلی واٹ رہے نہ رایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمایا۔ نارد کہے ایہہ رام رام دی آسا، بن وچ دھیان لگایا۔ کدے پر تھی تگے کدے تگے آکاشا،
 آکاشا توں پرے اھ اٹھایا۔ پھیر اپنا آپ کر بھرواسا، بھرم بھرم نہ کوئے رکھایا۔ پھیر ڈھر دے رام دا من کے آکھا، بیٹھا ڈیرہ لایا۔ پھیر تکیا
 وچھڑیا ساٹھا، نیتز نیناں نیر وہایا۔ پھیر گائی اگئی گاتھا، توں مالک بے پرواہیا۔ پھیر حکم سُنیا ساکھیاتا، ہر کرتے دتا درڑایا۔ اوہ تک کلج اندھیری راتا،
 چاروں کُنٹ اندھیرا چھایا۔ کسے دے نہ جوتی جاتا، جاگرت جوت نہ کوئے رُشٹایا۔ اُس ویلے پرگٹ ہووے پُرکھ بدھاتا، پُرکھ پُرکھوتم اپنا ولس وٹایا۔
 بھاگ لگائے دھرنی جس نوں جگت کہے دھرنی ماتا، مات پت لیکھا سب دا پور کرایا۔ زرگن دھار زرگن جوڑے ناتا، سرگن سرگن میللا سچ سُبھایا۔
 سب دا لیکھا جانے ویکھے لیکھا والا کھاتہ، خاطر بھگتاں بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک
 ورتایا۔ نارد کہے میں گاواں راگ گوڑی، گوڑ براہمن دھیان لگایا۔ میری بودی پہلے لمبی چوڑی، جگت چڑھا ویکھ وکھایا۔ میتوں ایوں دسدا بھگت بھگوان

دی اِکو جوڑی، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔ انتر وکھ رہن نہ دیوے کوڑی، کوڑی وکھ باہر کڈھائیا۔ اپنے پریم دی لا کے پوڑی، منزل ڈنڈے سارے دے چٹھائیا۔ کسے نوں نہاؤنا پئے نہ تالاب جوہڑی، چرن سرور اک اِشان کرائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ کرن بھڑی بھڑی، گنگا گوداوری جمنا سُرستی رووے مارے دھاہیا۔ کی کھیل ہو گیا سب توں چوری، چوچی پریتم اپنی کار کماہیا۔ اسیں ویکھ نہ سکے وِچ کَلج رین اندھیر گھوری، گھور کَلج اکھ نہ کوئے کھلایا۔ ساڈا روپ رنگ کم نہ آیا بنے بانکی چھوہری، شہنشاہ چھار دھوڑ مستک کوئے نہ لایا۔ اوتار پیغمبر گرو آں چلے کوئے نہ زوری، زور اور اپنا حکم ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ نارد کہے اندرا بھر لے چرنودک جل، جل واپو ویکھ وکھائیا۔ جیہڑا جگ چو کڑی کردا آیا چھل، اچھل چھل اپنا ناؤں دھرائیا۔ جس نے وعدہ پورا کرنا راجے بل، باؤن اپنی کار بھگتایا۔ ہُن سَتجگ دی تھاں کَلج کل، کلکاتی روپ وٹایا۔ بنا پر بھو دی کرپا توں بھگتی دا ملے کسے نہ پھل، پھلی بھوت نہ کوئے کرائیا۔ جیہڑا زرن دھار سرگن وِچ رہیا رل، رل مل اپنا کھیل کھلایا۔ جیہڑا گوہند دی دھار مالوے رہیا چل، قدم قدم نال بدلاہیا۔ جتھے ہندا سی مارو تھل، اوتھے وہن پریم والے دھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ نارد کہے توں کیوں رونی اے گنگا، کملیئے دے سناہیا۔ جمنا سُرستی کی تہاڈیاں منگاں، بھيو دیو ڈرڑایا۔ گوداوری تیرا سیس کیوں ننگا، کھلے کیس رہی گراہیا۔ میں پچھاں چار جگ دا پنڈا، پنڈت ہو کے رہیا سناہیا۔ میں جاندا جیرج انڈا، اُتہج سیتج پھول پھولایا۔ جے تہاڈا جل دھار ٹھنڈا، کیوں اگنی تت تپایا۔ کیوں نہ آوے سکھ انڈا، دُکھ درد دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ نی اوہ تکو عیسیٰ موسیٰ محمد دا ویلا لنگھا، چار یاری رہی گراہیا۔ میرے صاحب سوامی انترجامی اُلٹا ڈاہیا منجا، مت اُلٹی جگت کرائیا۔ جن بھگتاں گایا سوہنگ چھندا، توں میرا میں تیرا نعرہ لایا۔ جس دا ساچی دھار ہووے کارج انڈا، اند کارج اپنا اک رکھایا۔ جس نوں سمجھے کوئے نہ بندہ، پردہ سکے نہ کوئے اُٹھایا۔ تہاڈا سفر رہیا نہیں لمبا، لما پئے کے دیاں سناہیا۔ ذرا تکیو کھیل اچنجا، راوی دا کنڈھا اکھ کھلایا۔ جس دیاں گرو ارجن پا کے گیا ونڈا، حصہ اپنے نال رکھایا۔ دو دھار کھڑکدیاں چنڈا، چنڈ پر چنڈ روپ بے پرواہیا۔ میں ہوئی ہوئی کھنگھا، ہنگورے نال سناہیا۔ جیہڑا حکم سنایا تیغ بہادر نورنگا، اورنگے دتا جناہیا۔ میرا سُرستی

ڈلارا کھیلے کھیل دھار جنگا، جنگجو اِکو نظری آئیآ۔ جس نے شترُو بھیر دینے نال ملا کے کندھا، کنڈھی بیٹھا اپنا کھیل کھلایا۔ اُمت سانجھ ہووے نہ تمبا، تنبوری آواز نہ کوئے جنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیآ۔ گنگا گوداوری جمناسرستی پائے دسن چیر، انگی لہنگا روپ نہ کوئے سہائیآ۔ گو بند داسبدی تکھا دسے تیر، جو انیالا رہیا چلایا۔ جس نوں انتر انتر یاد کیتا کیر، قبراں توں باہر ویکھ وکھائیآ۔ جس داتن وجود نہیں سریر، شرع توں باہر اپنا حکم ورتائیآ۔ اوہ مالک بے نظیر، نظر وچ نہ کوئے لکائیآ۔ جس دا کھنڈا اگم شمشیر، شرع دا پینڈا دے مُکائیآ۔ جس دی سارے کردے گئے تقریر، نام کلمے تحریر وچ لیائیآ۔ اُس دی دو جہاناں اک جاگیر، جاگرت جوت کرے رُشنائیآ۔ جس ویلے چاہے اُس ویلے بدل دیوے تقدیر، تدبیر اپنی اک سمجھائیآ۔ آپے پاتشاہ بن وزیر، جگت وزارت دا لیکھا دے مُکائیآ۔ جن بھگتاں مارگ دس کے اک لکیر، فقیر اپنے لئے اُپجائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامن آپ دوائیآ۔ نارد کہے کاہنا ویکھ لے اپنیاں سکھیاں، سخاوت پچھلی دے وکھائیآ۔ رام ویکھ لے سینا اپنیاں اکھیاں، سینا رام والی جڈائیآ۔ موسیٰ عیسیٰ تک لے اپنیاں پٹیاں، حصے محمد رہیا ونڈائیآ۔ نانک ویکھ لے راگ چھتیاں، گو بند کھنڈا رہیا کھڑکائیآ۔ وشن برہما شو اپنی دھار دیاں تکو بتیاں، نکیاں نکیاں نشانے رہیاں وکھائیآ۔ اگلا کھیل کملپتیا، پت پر میثور اپنا حکم ورتائیآ۔ جیہڑیاں اُس دے نام وچ رتیاں، رتن امولک ہیرے لئے پرگٹائیآ۔ اوہ دو جہاناں منزل ٹپیاں، بھجیاں واہو داہیا۔ پڑھکے اِکو نام دیاں پٹیاں، پٹنے والے وچ مل کے وجے ودھائیآ۔ ست دھار ہونیاں اکٹھیاں، گیت سہاگی رہیاں گائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیآ۔ نارد کہے میرا اِکو اتم ہاڑا، ہاڑا کڈھ کے دیاں سنائیآ۔ میں ویکھیا جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑا، ٹلے پربت پھول پھولائیآ۔ سنجگ تریتا دواپر نکیا اکھاڑا، جو اوتاراں کھیل کھلایا۔ کلجگ اتم اِکو لاڑا، جس نوں لاڑی موت نہ کدے پرنائیآ۔ اوہ بھگتاں چاڑھے رنگ گاڑھا، رنگن اِکو اک وکھائیآ۔ جس نوں جھکدے پینمبر گر اوتارا، اوتر نیوں نیوں لاگن پانیا۔ اوہ کھیلے کھیل بھگت دوارا، ہر جن ساچے میل ملایا۔ جس دی دھار دا اِکو اک نعرہ، ایکنکار اِکو اک

سناٹیا۔ جس دی بھینٹا ساڈھے دس دے رین ہووے اک چھہارا، جو سکا سڑیا نظری آتیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آدانت سب دی پاوے سارا، جگا جگنت جگ اپنا حکم ورتاتیا۔

★ ۱۶ کنک شہنشاہی سمت ۷ رام سنگھ تے گھرتوں باہر نو نو دیویاں نال تے جنگجو پاتشاہ جی نوں ملن تے فروز پر چھاؤنی ★

دیک کہن ساڈی جگی جوتی، جوتاں والے دھیان لگایا۔ جن بھگتاں آتم رہے نہ سوتی، سوئی سرت شبد اٹھایا۔ چار ورتاں دے اکو گوتی، کھتری براہمن شوڈر ویش وند نہ کوئے وندایا۔ کوٹاں وچوں بھگت سہیلے دھر دے موتی، انملڑے ہیرے نظری آتیا۔ اسیں چڑھنا سب دی اُپر چوٹی، منزل پچھلا پندھ مکاتیا۔ کوڑ واسنا کڈھنی کھوٹی، کھوٹے کھرے دوویں مٹایا۔ اکو سندیسہ دینا دھرم سلوکی، سوہلا صاحب سلطان سناٹیا۔ سندیسہ ہووے پرلوکی، لوک ویکھن نین اٹھایا۔ جس دی دھار جو دی روٹی، روزے بانگ دا بھگڑا دے مکاتیا۔ جس نے کلج آپو کیتی چھوٹی، آگے اور نہ کوئے ودھایا۔ جس نوں لبھدے کوٹن کوٹی، سکھنڈ بھجن واہو داہیا۔ اُس دی کھیل عجب انوکھی، الکھ اگوچر آپ کرائیا۔ ہر جن بنا کے دھرم دھار دے موکھی، مُفت اپنا رنگ رنگایا۔ پڑھنی پئے کسے نہ پوتھی، پُستکاں لیکھا رہے نہ رانیا۔ من مت مٹائے ہو چھی، گرمت آپ سمجھایا۔ سنگر چرن سدا اُدھردے دوشی، نردوشاں لئے ترانیا۔ جیہڑی ماچس لگائی رواداس چمارے موچی، پورب لیکھا رہے سناٹیا۔ جس دے گھر پکدی نہیں سی روٹی، بھگھا رہ کے جھٹ لنگھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ ماچس کہے میں خوشیاں نال لائی اگت، آگن پر بھ دا دیاں جناٹیا۔ جس دا کھیل ہونا سر شٹی جگ، جاگرت جوت ڈگمگایا۔ شاہ سلطاناں آونا بھج بھج، پندھ ویکھنا تھاواں تھانیا۔ جس نے تجیا پری اند، اند گڑگھاں وچ لکایا۔ بھگت بھگوان سنا کے چھند، چھندا بندی دا لیکھا دتا مکاتیا۔ انتر انتر ہو کے سنگ، سگلا سنگ نبھایا۔ جس دی چھوہ نال دھار بنی جمنا سرتی گنگ، چرن گوداوری وچ لکایا۔ اوہ کھیل کرے سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ اپنا بھيو چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا

میلا لئے ملائیا۔ دپیک کہن اسیں بناساں وچ کدے نہ جگدے، رام رام سیتا دُہائیا۔ سانوں کوٹن کوٹ رشی مُنی لہدے، تپسوی بھجّجّ واهو داہیا۔ ایہہ کھیل پُرکھ سمرتھ دے، جو جگ جگ آپ کرائیا۔ جن بھگتاں ساچی وتھ دے، دست امولک اک ورتائیا۔ لیکھے پورے کر کے دسر تھ والے رتھ دے، کیکئی دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ آگے کھیل کرنے دکھ دے، دکھری کار کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ ماچس کہے میں اپنا لایا لنبو، لماپے کے محمد رہیا جنائیا۔ میرے اُتے مقبریاں لایا اپنا تنبو، شرع دا سوہا پائیا۔ کی کھیل ہونا دیس جنبو، جنبو دپپ نین اٹھائیا۔ نرگن دھاروں سنگر شبد کس بدھ جمو، جمنا دا لیکھا پور کرائیا۔ لہنا جھولی پاوے شو شنہجو، شکر اپنا حکم ورتائیا۔ سو لیکھا پورا کرے جو ماتا گجری دسیا سی گنگو، کھیڑی وچ دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ چکائیا۔ دپیک کہن ساڈی سچ سچ گھر لو، لوآں پُریاں ویکھ دکھائیا۔ پر بھ دا بھیو جانے کو، پردہ سکے نہ کوائے اٹھائیا۔ جگت جہان دھرا کر کے دو، دوہرا ڈنک دینا وجائیا۔ سب نوں اندر وڑ کے لینا جوہ، جوہر ویکھنا تھاؤں تھانیا۔ دیناں مذہباں توڑ کے موہ، مُجّت لاڑی موت نال دکھائیا۔ ایکا جاپ جپا کے سوہنگ سو، سو پُرکھ نرنجن اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ ماچس کہے میں ہور دساں اپنا گجھا بھیو، بھیو بھیو وچوں جنائیا۔ سولاں کنگ رات ترپت نے سنگر لنگر دی کرنی سیو، اگنی اپنے ہتھ تپائیا۔ لال رنگ لاؤنا اُتے جہو، پنج نشان لینے لکائیا۔ مستک ہووے دھرم دھار دا تھیو، کوستک پڑدا لاہیا۔ اگلا حکم اک نہکیو، نہچل آپ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دپیک کہن پکوان کول جگدے ہون نو دیوے، اندر وڑ کے لینا بنائیا۔ نو وار امرت گھٹ پیوے، نو در دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ رام دھار امر اپد جپوے، امر امر وچوں رکھائیا۔ جنم کرم دا پاٹا چیتھڑ سپوے، اوڈھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ نیتز نین رکھنے نیوے، اکھ ہانڈی وچ لکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ چکائیا۔ دپیک کہن جن بھگت جنگجو ساتھی، سانوں ہتھاں اُتے اٹھائیا۔ ایہہ کتھا سانوں اشنہج سی آکھی، رسنا کوک کوک درڑائیا۔ جس ویلے چار جگ دی بدلی ساکھی، ساکھیات پرگٹ ہووے ڈھر دا ماہیا۔ اوہدی سہنجنی

ہوے راتی، رُتڑی بھگتاں نال رنگا ئیا۔ اوہدی دھار بن کر پانہ جائے پچھاتی، پورب پچھم سارے دیکھن نین اٹھائیا۔ جس دا لیکھا لکھنا لکھاریاں نے بدل کے قلم دواتی، قلم قلم نال بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان پورب لیکھا سب دا پور کرائیا۔

★ ۱۶ کنگ شہنشاہی سمت ے رام سنگھ گرچرن کور تارا سنگھ پریتم کور مدرسہ، مختیار سنگھ کامل والا، سُرجیت سنگھ جگت پُر جوگندر سنگھ بستی خلیل، ارجن سنگھ ہری سنگھ مہندر سنگھ سادھو سنگھ بستی تیغا سنگھ، تیج کور ولور سپورن سنگھ ایشر کور پھیر و شہر، گہنا سنگھ کیلاش، گردیپ سنگھ توت نرور سنگھ لدھیانہ، گوال ٹولی فروز پُر چھاؤنی ★

محمد کہے عیسیٰ کرینے سجدہ، صحیح سلامت سیس نوائیا۔ جو سب دا اٹھاوے پردہ، پردہ نشیں نورِ الاہیا۔ لہنا پورا کرے ساڈے گھر دا، گرہ گرہ کھوج کھوجا ئیا۔ روپ دھر نرائن نر دا، امام ااما ویس وٹائیا۔ جس دا کھیل گھڑی پل دا، پرم پُرکھ اگم اتھاہیا۔ جو مالک نہیل دھام اٹل دا، درگاہ ساچی سو بھاپایا۔ اوہ لہنا پورا کرے جل تھل دا، مہینل کھوج کھوجا ئیا۔ جس دا جگ جگ حکم سندیسہ چلدا، چار جگ آپ سنا ئیا۔ جو سب نوں رہیا چھلدا، اچھل اچھل نورِ الاہیا۔ اُس دا کھیل گھڑی پل دا، گھڑی کلاک تیرا دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتا ئیا۔ عیسیٰ کہے محمد بن نبیاں لینا تک، تقویٰ اک رکھائیا۔ جو سب دا لیکھا پورا کرے حق، حقیقت پڑدا دئے اٹھائیا۔ دُھر فرمانا دیوے یک، واحد اپنی کار بھگتایا۔ صدی چودھویں وہم رہے نہ شک، شکوے سارے دینے گوائیا۔ جس دے سب کچھ ہتھ، سمرتھ اک اکھوائیا۔ اوہ لہنا دینا پورا کرے جھٹ، جھٹکے حلالی والے سارے کھوج کھوجا ئیا۔ جگت جہان امت امتی بُرج جانا ڈھٹھ، منارا نظر کوئے نہ آئیا۔ درگاہ ساچی آپاں مل کے کرینے اکھ، پھر دھرنی سندیسہ دیئے چائیں چائیا۔ جس نے دین مذہب دی میٹنی وٹ، جھگڑا دیکھے کوڑ لوکائیا۔ اوہ جوتی جاتا ہو پرگٹ، پرکاش اپنا رہیا دکھائیا۔

جس نے دین مذہب دا لٹنا ہٹ، اُمت دست رہے نہ رانیا۔ ساڈا ویلا وقت رہیا ٹپ، ٹپا ٹپا پڑھ کے حرف حروف دیئے سنائیا۔ اوہ ویکھ شرع دا لگا پھٹ، بندھن سکے نہ کوئے بندھائیا۔ ذرا نگاہ مار موسیٰ رہیا نٹھ، بجھے واہو داہیا۔ اِکو کلمہ رہیا رٹ، تُوں میرا میں تیرا راگ سنائیا۔ سندیہ دیوے جھٹ، حکم اکِ اِلاہیا۔ آؤ تکیئے کملاپت، پت پر میشور بے پرواہیا۔ جس دا نعرہ جیکارا اکِ اکھ، اکھ اگوچر اپنا آپ سنائیا۔ چار جگ دی ریتی نیتی کر کے وکھ، وکھری اپنی کار کمائیا۔ نور نورانہ شاہ سلطانا نوجوانا مرد مردانہ ہو پر تکھ، پاربرہم پت پر میشور اپنا ویس وٹائیا۔ جس نے سب دے کایا بھانڈے خالی کرنے سکھ، تن وجود امرت رس نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اکِ سنائیا۔ موسیٰ کہے میں تہاڈا میت پُرانا، پرانیو دیو جنائیا۔ جس دا اِکو اکِ نشانہ، نشانہ کوہ طور رہیا دکھائیا۔ جس انتم ورتنا اپنا بھانا، حکمے اندر حکم بھگتائیا۔ جوتی نور ویس وٹاؤنا، جلوہ گر نور اِلاہیا۔ جس دا تُوں میرا میں تیرا گانا، اللہ ہو انا ہو اپنا راگ سنائیا۔ حضرت اُٹھ کے کر دھیانا، محمد محض دیاں درڑائیا۔ جس نے دین دُنی بدل دینا زمانہ، ظاہر ظہور کرے رُسنائیا۔ اوہ تک گوہند والا چلہ تیر کمانا، انیالا کی دکھائیا۔ جس نے بدل دینا جسم ضمیر جسمانا، کل دھاری اپنی کل ورتائیا۔ دروہی سب نے ہو جانا بیگانہ، سگلا سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ اپنا اپنا لیکھا تکیئے اپنے وچوں خانہ، دوسر ورقہ نہ کوئے اُٹائیا۔ جو سُن دے رہے پیغام، پرا پسنتی مدھم بیکھری توں باہر شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ محمد کہے میں تکاں گوہند والا بھتھا، پشت پناہ وڈیائیا۔ جس نے کلج کوڑ چلن نہیں دینا رتھا، رتھ رتھو ہی نظر کوئے نہ آئیا۔ جہدا حکم بیتھار تھ بیتھا، یدی اپنی کار بھگتائیا۔ بہڑی کس دے نال لایئے متھا، مستک لیکھ نہ کوئے بنائیا۔ جس جھگڑا میٹنا تتاں اٹھاں، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بُدھ کرے صفائیا۔ دین دُنی رہن دیوے نہ رٹا، جھگڑا کوڑ دیوے چکائیا۔ سب دا کھیڑا دے سے بھٹھا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ محمد کہے عیسیٰ موسیٰ اوہ ماریئے جھاک، بن اکھاں اکھ اُٹھائیا۔ کی کھیل کرے کملاپتی، پت پر میشور بے پرواہیا۔ جس دے گر اوتار پیغمبر سچ ویدیار تھی اکِ جماعتی، پئی اِکو اکِ پڑھائیا۔ چرن کول دی دس کے گھاٹی، منزل پینڈے پور کرائیا۔ نام کلمہ دس کے گاتھی، نراکھرا کھراں وچ بدلایا۔ جوتی دھار بن

کے ساتھی، سگلا سنگ بنایا۔ اُس دی منڈے رہے آکھی، آخر سیس جھکائی۔ اوہ دیکھن آیا کجگ اندھیری راتی، جوتی جاتا ویس وٹائی۔ کسے گرہ نہ دے دیا باتی، دین مذہب نہ کوئے رُشنائیا۔ اوتار پیغمبر گرتھ مار سکے نہ اُپر چھاتی، سوریہ سرشٹ سبائی ایکا رنگ نہ کوئے رنگائی۔ آتم برہم جوڑے کوئے نہ ناتی، پاربرہم برہم نہ کوئے سمائی۔ سب دی دکھری دکھری لیکھ لیکھن والی قلم دواتی، راگاں ناداں وچ صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائی۔ محمد کہے کھیل اگم اپارا، پروردگار آپ کھلایا۔ مُریداں مُرشد پاوے سارا، مہربان لیکھ لکھائی۔ دُھر داشد بن لکھارا، لیکھ لکھت اک وڈیائی۔ جس نے لہنا مُکاؤنا چار یارا، ناتا جگت والا ٹڑائی۔ اوہ لکھاریاں دیاں قلمماں بدل دیوے دوبارہ، دوہری دھار بنائی۔ لیکھ لکھنا ضرور جھگڑاپینا وچ قاہرہ، کالم عالم سکے نہ کوئے بدلایا۔ موسیٰ والیاں کرنا مُشاعرہ، نچن پٹن کُدن چائیں چائیا۔ عیسیٰ قوم دیوے لکارا، اُچی کوک کوک سنائی۔ نو سو سٹھ ورگ میل دا بننا دائرہ، مقام اکو اک سمجھائی۔ جتھے شرع دیاں اُٹھنیاں لہرا، لہر لہر نال ٹکرائیا۔ سمند ساگراں پانی رہے نہ گہرا، گہر گہیر اپنی کار بھگتائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائی۔ قلم کہے میں ہو گئی بدلی، بدل دیواں لوکائی۔ میرا مالک اکو عدلی، عدل انصاف رہیا جنائی۔ جس دی منزل پوری ہوئی مزلو منزلی، اگلا پندھ رہیا نہ رانیا۔ اوہ دین دُنی دیکھے بے وطنی، وطن والا نظر کوئے نہ آئی۔ گو بند لیکھا جانے کنڈھا گھاٹ پتی، تٹ کنارے کھوج کھوجائی۔ انتم لاج کسے نہ رکھنی، سر ہتھ نہ کوئے کائی۔ دھرنی دھرت دھول ہونی سکھنی، دُوتاں دُشاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد بھٹھی تینی، ترے گن گنی اگ لگائی۔ گو بند نے اپنی کھیل رچنی، رٹا گھر گھر دیوے پائی۔ دُھر دی کھیل اگے نہیں چھینی، پردیاں وچ نہ کوئے لوکائی۔ مایا رُپ دھرنا سپنی، جورو زردے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائی۔ محمد کہے موسیٰ عیسیٰ ویکھ اپنی تانگھ، تنگدست دے لوکائی۔ پروردگار ورتیا سوانگ، امام اماما ویس وٹائی۔ چاروں کُنٹ چڑھے اگنی کانگ، جس دی سار کوئے نہ پائی۔ اوہ تک بھگت لکھاری ترپت نے ہتھ وچ پکڑی ڈانگ، غصے نال اپنا آپ بدلایا۔ سرشٹی رونی وانگ کاگ، کاگ وانگ گر لائی۔ کوٹاں وچوں بھگت سہیلے جان جاگ، جنہاں جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ لہنا دینا مُکاؤنا روزہ نماز بانگ، مینارے منبر رہے گر لائی۔

جس دی چوڈاں طبقاں توں پرے اک پلانگھ، قدم قدم نال بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ سولاں کنگ کہے میرے دوس جگے نو چراغ، تیاں لوکاں کھیل کھلایا۔ پہلا حصہ پہلا بھاگ، تریلوکی چرناں ہیٹھ دہانیا۔ دو جہاناں پکڑ واگ، ڈوری شبد تند بندھانیا۔ سب نوں کر کے لاجواب، حکم سندیسہ اک سنایا۔ جس دی رچنا آد توں آد، کلجگ انتم پور کرایا۔ لیکھا جانے برہم برہما، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجانیا۔ جو ہر گھٹ ہووے وساد، بسمل اپنا آپ جنایا۔ جن بھگت بدل کے آپ پوشاک، پوش تن مائی خاک لیکھے لایا۔ چڑھ کے آسو شبد گھوڑے راک، دو جہاناں ویکھ وکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ دپیک کہن اسیں دن دہاڑ پرکاشے، پرہ دتی مان وڈیایا۔ دنیا لٹی جانی وچ ہاسے، ہستی پرہ دی سمجھ کوئے نہ پانیا۔ تن وجود مٹ جانے وانگ پتاسے، جل کنبھ دے گواہیا۔ گر اوتار پیغمبر کلجگ انتم رہنے نہیں رکھے، رکھک نظر کوئے نہ آیا۔ ایہہ کھیل ہونا ہووے پہلی وساکھے، وساہ کے اپنی کار بھگتایا۔ جانے لیکھا باطن باتے، باتل اپنی کار کماپا۔ ست رنگا کہے میں ست ست دی دھار، سو پرکھ زرنجن دتی وڈیایا۔ ہر پرکھ زرنجن کر پیار، اینکار ہویا سہانیا۔ آد زرنجن ہو اجیار، ابناشی کرتا گنڈھ پوانیا۔ سری بھگوان دے ادھار، پاربرہم پرہ اپنا پڑدا لاہیا۔ سنگر شبد کر کے ظاہر، ظاہر ظہور وچے ودھانیا۔ میرا کھیل وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری دیاں جگایا۔ کروڑ تیتیس مار اک لکار، پڑیاں لوآں اکھ کھلایا۔ لہنا پورا کرنا تیمی اوتار، اوتر لیکھا پور کرایا۔ پیغمبراں رہے نہ کوئے ادھار، لہنا سب دا جھولی پانیا۔ گوہند قرضہ دیاں اوتار، مقروض اپنا آپ بدلایا۔ ست سچ دی دساں کار، کی کرنی کار کماپا۔ جن بھگتاں پہنا کے جنگی ہتھیار، دین دنی دتی اٹھانیا۔ ترپت اپنی ڈانگ لینی سنجال، آگے آؤنا چائیں چانیا۔ غصے وچ مکھ کرنا لال، لال مکھ والے سارے لین انگرانیا۔ موسیٰ والے ہون بے حال، ڈانگ ڈنڈے نال کھڑکانیا۔ سرشٹی دی درشٹی ہوئے بے حال، اُتے ٹھوکر دینی کھڑکانیا۔ سنگر شبد دی جھلے کوئے نہ جھال، گوہند دا کھنڈا بے پرواہیا۔ جتھے نہ کوئی جواب سوال، بدھی سمجھ نہ کوئے چترانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کماپا۔ ست رنگا کہے میں ست پرکھ دا پتا، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ میں کھیل کھیلیا رام پیتا، پیتا رام بناں وچ دہانیا۔ میں رادھا کرشن لیکھ لکھایا جیو

جی کا، بنسری دُھن کر شنوائیا۔ پیغمبراں اپنی دس کے ریتا، کلمے دتے پڑھائیا۔ گروآں دس کے نام ٹھیکا، ٹھاکر دُھر دا بھيو کھلایا۔ دین مذہب چلا کے ریتا، مندر مسیتاں جگت سہایا۔ خداں ونڈ کے ماریاں پکاں، لائن اپنی دتی رکھایا۔ اپنے ہتھ وچ رکھ کے حق توفیق، تحفے سب نوں تھوڑے تھوڑے دتے ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنا یا۔ محمد کہے میرے پیر نے بنا پیغمبراں توں لائی مہندی، امام اپنی کار کما یا۔ جس دی کھیل ہونی دشا لہندی، لہندا چڑھدا ویکھ وکھایا۔ اُمت اکٹھی ہو ہو بہندی، متا چاریاں باہر پکایا۔ سب دی کھیل جائے ڈھندی، محل اٹل نہ کوئے سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ محمد کہے میرا مہندی والا رتا، رنگ رتزا دُھر دا ماہیا۔ جس دا کلیاں وچ دتا پتہ، پت پر میثور بے پرواہیا۔ جس دا گوہنڈ نک وجایا فتا، فتح ڈنکا اک شنوائیا۔ بہڑی اوہ حکم وچ میرے حکم دی کرے ہتا، ہتیا وچ جگت لوکایا۔ جس نے کسے دے سپس تے رہن نہیں دینا بودا چھتا، چھترے کھان والیاں کرے صفایا۔ جس دا اکو حکم چونکہ چنانچہ البتہ، عالماں توں پرے کرے پڑھایا۔ سو سب دے تھلیوں کھچن والا آپ پھٹا، قدم سمجھل نہ کوئے لکایا۔ جہدے حکم دا اکو ٹپا، دین مذہب دے ٹاپوآں کرے صفایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا دئے کھلایا۔ مہندی کہے میرے اُتے وجے پریم دی لاٹھی، زور جگت والا جنایا۔ سور پیر اٹھاؤنے راٹھی، شاہ سلطان دینے ہلایا۔ سولاں کنگ گوہنڈ نے پہلے دن نیلے اُتے پائی سی کاٹھی، زین زینت نال وڈیایا۔ پھیر تکی منزل گھائی، دو جہاناں اکھ کھلایا۔ پھیر سندیسہ لکھیا دُھر دے کملا پاتی، بنا اکھر اکھر بنایا۔ اوہ تک کلج اندھیری راتی، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ توں مالک پُرکھ ابناشی، گھٹ نواسی نظری آیا۔ تڈھ بن دین دُنی دی کون کریگا راکی، راکیا کیوں بیٹھا پڑا پائیا۔ جیہڑی چار جگ وچ دین مذہب وچ ونڈی ذاتی پاتی، مانو حصے دتے کرایا۔ نالے دسدا رہوں تن وجود مٹی خاکی، خالص اپنا حکم ورتایا۔ میرے مہربانا سری بھگوانا نوجوانا مرد مردانہ صدی چودھویں سچھنڈ دی کھول کے ویکھ لے تاکی، پردہ پردیاں وچوں چکایا۔ اوتار پیغمبر گرو تیرے آگے لیکھا منگدے باقی، لہنا سب دا پور کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب تیری سچ سرنایا۔ مہندی کہے میرا رنگ اپر میر، سچ سوامی دتی وڈیایا۔ میرا مالک اک بھر تمبر، بھر پور رہیا سرب ٹھایا۔

جس نے سینا دھار کھجک رچنا اک سویمبر، سوہنی کھیل کھلایا۔ کھجک کوڑ میٹنا اڈمبر، جگت جہان کرے صفایا۔ لیکھا رہے نہ مسجد مندر، شو دوالے مٹھ چرچاں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ بھاگ لگائے جن بھگتاں کایا انتر، انتر نرنتر کھوج کھوجایا۔ توں میرا میں تیرا دسے منتر، دوسرا اور نہ کوئے پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ کھیل کہے میں لیکھا دسٹاں کُنہ، بھانڈا ماٹی ویکھ دکھایا۔ جس ویلے ڈرگا دینت مارے سی سُنہ نَسُنہ، شترؤناس کرایا۔ جیہڑی راکشاں کول سی امرت بوند، اوہ سرگن دھار مٹکے وچ بھرایا۔ جس دی گرڑ پا سکیا نہ اپنی پُنج، ترے برگ نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ گھڑا کہے دھرنی چار جگ دی رہی پیاسی، ترسنا ترکھا وچ ہلکایا۔ ایہدے انتر رہی اُداسی، ساتک ست نہ کوئے کرایا۔ جس ویلے عیسیٰ چڑھیا پھاسی، قدم دھرتی ول لٹکایا۔ ایس نے خوشیاں وچ کیتی ہاسی، ہس کے دتا درڑایا۔ جیہڑا درگاہ سچی دا واسی، سچ دوارے سو بھاپایا۔ اُس دا نور نور پرکاشی، پرکاش اگم اتھایا۔ میں تیری مٹی خاک تن وجود خاک دی داسی، سچ دست میرے وچ نہ کسے دبا یا۔ اوتار پیغمبر کوٹن کوٹ سوں گئے میری اتے چھاتی، میں پیار نال دُدھ سپر نہ کسے چنگھایا۔ پھیر خوشیاں دے وچ ٹاپی، اچھی کدی پٹی واہو داہیا۔ دھرنی کہے جے دُوبے ہتھ تے وچ جائے لاٹھی، میرا لیکھا دے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ اپنے ہتھ رکھایا۔ کُنہ کہے میں اوہ جل گھڑا، جس نوں گھڑیاں عیسیٰ رہیا سُنایا۔ جیہڑا میتوں رکھا ہندا سی اُپر تھڑھا، ساڈھے تن ہتھ اُپر اٹھایا۔ میرا روپ ہندا سی پڑا، اُلٹا کر نہ کوئے دکھایا۔ جس دن حضرت نوح انت آخری پھڑا، بندھن ہتھاں والے پایا۔ اُس دن سورہ بڑا تیج سی چڑھا، چڑھدیوں لہندے کیتی رُشنائیا۔ پھیر اشارے نال پُٹ کے گڑھا، میتوں دتا دبا یا۔ گھڑیا تیرا روپ تن ماٹی والا محمد بناؤنی شرع، شرع دین دُنی اُجبا یا۔ پروردگار نے کھیل کرنا طرح طرح، طریقہ اپنے ہتھ رکھایا۔ جس ویلے پیغمبراں دا وقت لگھ گیا بڑا، بچھلا پنہدہ مکایا۔ چوڈاں صدیاں تھم ملنا کھرا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ پھیر پرگٹ ہونا اوتار نر نرا، نرائن نور الاہیا۔ توں اُس دے بچنا درا، در درویش ہو کے سپس نوا یا۔ کیوں میتوں موڈھا کرن لگیاں گو بند دا تیرے نال چھوہنا کڑا، بندھن اپنے لئے بندھایا۔ بنا پُرکھ اکال توں تیرا بھنڈارا جاوے نہ بھرا، دھرنی

دھرت دھول دھول دا جل کم کسے نہ آیا۔ اوہ وقت سہنجنا ہونا سمت شہنشاہی تے ستواں ورہا، لوک مات مات لئے انگڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرپاندھ ویکھ دکھایا۔ گھڑا کہے میرے بھاگ وڈ وڈے، ہر وڈا دے وڈیایا۔ ستاراں کنگ میرے نال لڈائے لڈے، مُجّت اک سمجھایا۔ چار نشانے چاروں طرف گڈے، ویکھنہارا ویکھے چائیں چانیا۔ تے جنگجو بہادر لاون ہتھے، ہتھ ہتھ نال بدلایا۔ پھیر اگلی دساں کتھے، کی کہانی جگت جنایا۔ پر بھ دے نام کلمے آد جگاد سچے، سچ سچ وچوں پر گٹایا۔ جگت جہان جیو بھانڈے کچے، تھر رہن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھم ورتایا۔ کنبھ کہے میری پُرانی تاگھ، سچ دیاں سنایا۔ میرے چڑھدے پاسے ترپت گڈے ڈانگ، ڈور وڈنک دیاں وجایا۔ تے گرگھ اک اک قدم پُٹ کے پلانگھ، تے کوٹ نشانے دین سہایا۔ اک نشان بنا کے تارا چاند، میرے اُتے دینا لکایا۔ پھیر دسانگا اگلی سانجھ، کس بدھ ہر سجن میل ملایا۔ میں اپنے وچ بند کرنی شرع والی بانگ، آذاں اور نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن دھار بدل کے سوانگ، سوانگی اپنا کھیل کھلایا۔

جھہارا کہے میرا جگت جہان دا سگن، جگت سنگیاں دیاں جنایا۔ دین دُنی ہووے نگن، پردہ سپس نہ کوئے رکھایا۔ جن بھگت کرا کے مگن، مدھر دُھن اک سنایا۔ جگت ترسنا میٹ کے اگن، بوند سوانتی لکھ چوایا۔ جن بھگتاں لیکھے لا کے بدن، تن ضمیر دیاں وڈیایا۔ میں وچولا محمد دا ضرور جھگڑا پاون وچ عدن، اعلیٰ ادنیٰ آپ اٹھایا۔ میں اک دا اکو وار بننا سجن، دوجا سنگی نہ کوئے دکھایا۔ میتوں جگیا سو دنداں نال چبن، کھا کھا خوشی منایا۔ میں پر کھج انت امت آیا دبن، دبدبا سب دا ویکھ دکھایا۔ جس خدانوں خود مالک کر کے سارے لبھن، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آیا۔ جن بھگتو میں پاندھی بن کے تھانوں آیا سدن، جگ وچھڑیاں میل ملایا۔ جس بدھک دے گھر نو دپیک جگن، اوہ رام دارام تھانڈا ماہیا۔ جن بھگتو تھانڈا میل اُپر گگن، گگن گگنتر اں ڈیرہ ڈھاہیا۔ سچ دامے سچ دوارے وچن، گوہند دھونسا اپنا رہیا وجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا

ہر، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ چھہارا کہے مینوں لاؤندے نال لباں، ہونٹاں وچ دباںیا۔ میں سنڈیہ دیواں سباں، سب نوں دیاں جناںیا۔ جن بھگتو تہاڈا
 اکو پتاتے اکو ابا، دوجی جنم دین والی کوئے نہ مانیا۔ جگت مات پت لہو مجھ گارا بناؤندے ہڈاں، جو انت سڑ کے خاک خاک وچ مل جانیا۔ سنگر دا سروپ
 آتم پر ماتم پر ماتم رہندا سدا، سدا دے مترو تہاڈا میلا دتا ملاںیا۔ نگاہ مار لے بدھک دا پر یوار وچوں نکھیر کے ادھا، سیوا سنگت وچ لگایا۔ جس دا حکم
 سنڈیہ دتا سی نانک بیتھارتھ بیتھا، ست سال دی کتیا دتا سناںیا۔ راجے بل نے اپنی داسی گولی تے ست نوں دتا سی پتہ، پت پر میثور دا حکم اک سناںیا۔
 اوہ ویکھو کجک بنا اکھاں، اکھیاں والیاں نظر کوئے نہ آںیا۔ اوہ ویکھو کرشن دا چرن گوڈے اُتے رکھا، بدھک دا تیر نشانہ رہیا گھائییا۔ اوہ ویکھو پُرکھ اکال
 سب نوں دیوے اکٹھا سدا، جگ جگ دے وچھڑے میل ملاںیا۔ جنہاں دا لیکھا پر بھ دے حکم دی لکھنی کتھا، روداس چمارا دے گواہیا۔ بھائیں اچ
 دھر دے حکم نال ہتھ پھرایا نہیں گوہند دا بھتھا، پھر وی بھل کدے نہ جانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا
 حکم اک ورتاںیا۔ چھہارا کہے جن بھگتو مینوں بھگوان کولوں کسے نہ کھادھا، کھا کے ناتا پر بھ دے نال جڑاںیا۔ جگت جہان کھیل کردا گیا سب دا پیو دادا،
 پیہڑی پچھلی چلی آںیا۔ پر یاد کرو کرشن نے اپنے گھ نہیں سی لگایا تے گھ لگایا سی رادھا، تے رادھا نوں اپنا روپ بناںیا۔ رام نے ہور کیتا سی وادھا، بھو
 پڑا دیاں کھلایا۔ سینا دے کھ وچ کٹ کے پایا سی ادھا، ادھا اپنے سیس اُتے لگایا۔ نالے ہس کے کہا تیرا پھیر چوتھے جگ ہوئے وادھا، ودی سدی
 دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جھگڑا پینا وچ جگت والے کعبہ، کعبیاں پرے پئے دہاںیا۔ اُس ویلے پر م پُرکھ جن بھگتاں مارے آوازا، ستیاں لئے جگایا۔ جن بھگتو اک
 پُھہارے نال تہاڈا سب دا کیتا کاجا، آتم پر ماتم ناتا اک جڑاںیا۔ جس ویلے گوہند نے پہلے دن اڈایا سی بازا، بازاں والا اپنا کھیل کھلایا۔ پھیر اپنے آپ
 نوں بنا کے شہنشاہ راجا، شاہ پاتشاہ روپ دھراںیا۔ جس دن پہلی وار نیلے دیاں پکڑیاں سی واگاں، آپ نہیں کھادھاتے نیلے دے کھ وچ دتا لگایا۔ او جن
 بھگتو تہاڈے نال ہور ویکھو وادھا، بنا کھادھیاں توں سب دے سگن پورے دتے کراںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ دی کرنی کار کماںیا۔ سولاں کنگ کہے کی سنڈیہ دتا چھہارے، چھوہر بانکیو کی سناںیا۔ بدھک دے در کھیل اپارے، اپر مپر رنگ رنگاںیا۔ جس دے

بچے جگت کوارے، دُھر دے رام نال پرناٹیا۔ جتھے اگنی تت نہ ساڑے، مڑھی گور نہ کوئے دباٹیا۔ جتھے ویکھن پیغمبر گُر اوتارے، بیٹھے بن اکھال اکھ اٹھائیا۔ تئیں سارے اک پر بھو دے دُلاڑے، دُوجا نظر کوئے نہ آٹیا۔ مالوے والیو تئیں وسنا سچ سچے دربارے، جتھے تہاڈا بیٹھا گوبند ماہیا۔ تئیں پورن نہ سمجھیو پورن جوت نرنکارے، نرگن نور ڈمگاٹیا۔ جیہڑا بھگوان سدا چلدا بھگتاں دے سہارے، پنا بھگتاں توں لوک مات روپ نہ کدے بدلاٹیا۔ آو رل مل کے اکو گھر بیٹے بھگت بھگوان دا کھیل وکھرا ہووے وچ سنسارے، سنساری بھنڈاری سنگھاری سارے سپس نوٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتو اک پُھارے نال تہانوں سب نوں جگت کھارے اتوں اتارے، لاڑے بنا کے گھر اپنے لے کے جاٹیا۔

★ ۱۷ کنگ شہنشاہی سمت ۷ سلکھن سنگھ، کرپال سنگھ، گیان کور، حضورا سنگھ، نہال کور گولیوال عجیب سنگھ، راج سنگھ، اقبال سنگھ،

جند کور فرید کوٹ، ہر چندر کور، پرسن کور مایا شیخاں بے انت سنگھ لیل،

نچتر سنگھ پنج گرانڈیا، پنڈ رُکنا مونگلا ضلع فروزپور ★

گھڑا کہے پیغمبر کلمہ پڑھدے، بن رسنا جہوا گاٹیا۔ سچ دوارے سچ کھڑدے، گھر اکو سو بھاپاٹیا۔ اوہ تکیے کیوں نشانہ گڈیا گیا چڑھدے، چڑھدی کوٹ ویکھ وکھائیا۔ موسیٰ کہے محمد اویکھ اُمت اُمتی مُردے، مُردیاں مُرشد نہ کوئے سہائیا۔ آگے کھیل ہونے لہندی دشا ساڑے گھر دے، گھر گھر پئے دہائیا۔ دکھن پہاڑ مول نہ جردے، سارے بھجن واہو داہیا۔ انتم لیکھے کئے کھج کل دے، کل کلکی دے مُکائیا۔ جس دا وار مول نہ جھلے، جھلک اپنی اک جنائیا۔ کھیل تکیے اُس اگم دے، جو اگم اگوچر اک اکھوائیا۔ جس دی دھاروں سارے جمدے، نرگن نور کر رُشناٹیا۔ ہن بھيو گھلاؤنے برہم دے، پڑدا آپ اٹھائیا۔ جھگڑے میٹنے دین مذہب بھرم دے، بھانڈا بھرم بھٹائیا۔ اوہ ویکھ بھگت سہیلے جنگبُو بہادر مات لوک جمدے، جنہاں دا ضامن

اک اکھوائیا۔ اوہ ساڈیاں چارے کوٹاں بنھ دے، نشانے دھرتی وچ ٹکائیا۔ پینڈے کئے تارا چن دے، چند ستار بن کے دتا دکھائیا۔ کلمے کلیت رہنے نہیں منسا والے من دے، ممتا کوڑ دُور کرائیا۔ دروہی جھگڑے میٹی جائے چم دے، چم درستی آپ بدلایا۔ ہن ویلے آونے سب دے غم دے، غم خوار کھیل کھلایا۔ پھیر جھنڈے جھلنے اِکو دھرم دے، دھرم نشانہ اِک اُٹھایا۔ جیہڑے سانوں بُھل گئے اوہ محمد سارے مرن دے، مارو ڈنک وجایا۔ سر شئی اُتے سارے رہ جان اِکو پُرکھ اکال چرن دے، دوجا اِشٹ نہ کوئے دکھایا۔ کلج بلہین ہونے کرن دے، کرنی کرن نہ کوئے دکھایا۔ دھن بھاگ جے جھگڑے مٹن ورن برن دے، اِکو برہم دے سمجھایا۔ چارے کوٹاں چارے شتر ہو کے لٹن دے، مترا میت نہ کوئے اکھوائیا۔ جن بھگتاں نوں سوہنگ ڈھولا پڑھن دے، جو گر اوتار پینمبر پڑھ کے اپنا جھٹ لئے لنگھایا۔ اوہناں نوں اُس پر بھو دی منزل چڑھن دے، جو ساڈا مالک دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اِک ورتایا۔ نشانے کہن اسیں دھرتی دے وچ ٹھکے، ٹھوک کے دیئے جنایا۔ پچھلے سب دے پینڈے مکے، اگے قدم نہ کوئے ٹکائیا۔ پانی رہن نہیں دینا کسے دے حقمے، حکم دُھر دا اِک سنایا۔ لہنا دینا سب دا چھکے، چکٹی ہووے لوکایا۔ کھیل ویکھنا کایا بٹے، بتخانے روون مارن دھاہیا۔ ساڈے مُرید اپنی منزل راہوں گھتھے، سچ مارگ نہ کوئے اپنایا۔ ہن سارے کر جائیے چپے، کلمہ کلام نہ کوئے درڑایا۔ دروہی ساڈے ہندیاں صدی چو دھویں ہو یا اندھیرا گھپے، چند ستار کرے نہ کوئے رُشنائیا۔ ساڈی جات نوں ساڈی ذات کوئی نہ بُچھے، پردہ پردہ نہ کوئے چُکایا۔ اساں کی کرنے بنا کلمے نام توں خالی جسے، مائی ڈھیری کم کسے نہ آیا۔ اوہ ویکھ ساڈا مہربان محبوب ہندا غصے، حکم نال دبا یا۔ صدی ویہویں سب نوں پھڑ پھڑ کسے، قسم نال سب دی قسم دے بدلایا۔ آچڑھیئے اُس منزل اُتے، جتھے اتر پورب پچھم دکھن چارے کوٹاں ویکھے چائیں چانیا۔ انت رہیے مول نہ سٹے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی دھار آپ پرگٹایا۔ کُنہہ کہے میرے چاروں پہریدار، چاروں کُنٹ نظری آیا۔ ایہہ کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر آپ کرائیا۔ اُٹھ ویکھ محمد یار، یارا دیاں سنایا۔ چاروں کُنٹ ہاہاکار، ہوکا حق نہ کوئے سنایا۔ اپنا ویلا وقت وچار، جو وچر کے دتا جنایا۔ صدی چو دھویں ویکھ انت سنسار، بن اکھاں اکھ اُٹھایا۔ کیوں تیری اُمت ہوئی غدار،

گداگر نظری آئی۔ تیرا کرے نہ کوئے دیدار، دیدہ دانستہ درس کوئے نہ پائی۔ چاروں کُنٹ ہوئے خوار، خواری گھر گھر ویکھ وکھائی۔ لیکھا گدا چار یار، یارانہ توڑ نہ کوئے نبھائی۔ ساڈا رہنا نہیں اختیار، مختیار نظر کوئے نہ آئی۔ دُختیر رز نشہ سب دا دئے اُتار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی دا کرتا کار کمائی۔ گھڑا کہے میں بیٹھا ادھ وچکار، قدم قدم ونڈ ونڈائی۔ میرا لیکھانال چار یار، چوہاں دیاں درڑائی۔ ویکھو جس دے خدمتگار، خادم ہو کے سیو کمائی۔ اوہ تھم دیوے سچی سرکار، سر سر اپنا تھم منائی۔ تہاڈا پورا ہو یا اقرار، وعدہ ویکھو چائیں چانیا۔ اگے رہے نہ کوئے تکرار، جھگڑانہ کوئے جنائی۔ ایہہ کھیل استغفار، بے نظیر آپ سنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک سمجھائی۔ کُنجہ کہے جس ویلے گوبند بٹھا رکھیا، نشانے چار چار لگائی۔ اکو تھم سندیسہ دسیا، بن اکھراں کر پڑھائی۔ جس ویلے گلج انت ہوئے اندھیری مسیا، ساچا چند نہ کوئے چکائی۔ میرا پُرکھ اکالا آوے نسیا، مالک دُھر درگاہیا۔ میں سنداواں اُس دی کتھیا، سنگر شبد ہو کے چائیں چانیا۔ جس دا لیکھ جائے نہ لکھیا، کھت وچ کدے نہ آئی۔ میرا نشانہ اُس ویلے ہووے میرا پیلے رنگ دا بھٹھیا، کندھے اُتے ٹکائی۔ اک بچن کیتا سچیا، سچ دتا سمجھائی۔ پانی ملنا نہیں مدینہ مکیا، مقبرے روون مارن دھاہیا۔ عیسیٰ موسیٰ ہووے انگلیٹھتیا، گنی اگ نہ کوئے بُجھائی۔ پر بھ دا کھیل رہنا نہیں چھپیا، اُگن آتھن ویکھ وکھائی۔ وعدہ قول اقرار پکیا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائی۔ اتم سب دا دھرنی اُتے پینارٹیا، جھگڑے وچ خلق خدائی۔ شاہ سلطاناں قیمت رہے نہ ٹکیا، راج راجان نہ کوئے چترائی۔ لیکھا سب دا پورا ہونا اکٹھیا، حصہ ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ جگت منارا سب دا ہونا ڈھٹھیا، محل اٹل نہ کوئے سہائی۔ سر شئی زیرو ہونی وچ بٹیا، زِرگن سرگن اپنا تھم ورتائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائی۔ نشان کہن اسیں دھرنی دے وچ کھسے، خوب دیئے جنائی۔ اوتار پیغمبر گر ساہ لیندے اُبھے، ہوئی ہوئی رہے سنائی۔ پر بھو کی کھیل کرے گھسے، پردہ سکے نہ کوئے اٹھائی۔ جس نے بھیو بھاؤ میٹنے دُوجے، دُتیا بھاؤ چکائی۔ اُس دا کھیل ویکھئے درگاہ ساچی مینارے اُچے، کھڑکی تاکی اک کھلائی۔ گھڑا کہے کسے دے ہردے رہن نہیں دینے سچے، سچ سنجم جگت نہ کوئے وکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی دھار اک وکھائی۔ گھڑا کہے میرے نشانے

نشانے دس بھگت، جن بھگت ملے وڈیاں۔ جنہاں دے پچھے پر م پڑھ آیا پرت، پت پر میثور بے پرواہیا۔ بھو کھلایا اُپر دھرت، دھرتی دھرت دھول
دھول رنگ رنگاں۔ ویس وٹا کے والی عرش، عرشی پر یتیم پھیرا پائیا۔ ہر جن دے کے ساچا درس، آدرش اپنا اک سمجھایا۔ گھڑا کہے بنا میرے پانی توں
امرت میگھ برس، سائنک ست ست کرائیا۔ غریب بنائیاں کر ترس، رحمت اپنی سچ رکھایا۔ میٹوں یاد آ گیا جس ویلے مسیح نے نشانہ دتا سی چرچ،
چراگاہاں دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھم ورتایا۔ گھڑا کہے میری چرچاں وچ کیتی چرچا، مسیح چار وار جنایا۔ پھر لکھ
کے اگنی پرچہ، پوشیدہ دتا دباں۔ نالے ہس کے کہا تیرا میرے سر قرضہ، مقروض آپ اکھوایا۔ تیرا پھیر دستاں درجہ، کی مات وڈیاں۔ بیس صدی نہ
ہووے حرجا، حرجا نے اور نہ کوئے رکھایا۔ جس ویلے لیکھا مکنا چرچاں گرجا، گھر گمبھیر کھیل کھلایا۔ کسے دا صاف رہنا نہیں ہردا، ہر دے ہر نہ کوئے
وسایا۔ میرا مالک محبوب آؤنا پھر دا پھر دا، نور نورانہ پندھ مکایا۔ اُس ویلے اُلٹا گھرا ہووے گڑدا، چار کُنٹ گڑایا۔ دین مذہب دا جنگ ہووے چھڑدا،
چھیکڑ تیتوں دیاں سناں۔ ٹوں و نجارا بنا بھگتاں والے پڑدا، چار نشانے گڈ کے اپنا اکھاڑا دیں وکھایا۔ پھیر کھیل ویکھنا زور زردا، زرگن کی تھم ورتایا۔
کتے بھل نہ جائیں سندیسہ چر دا، چری وچھنے میل ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اپنے ہتھ رکھایا۔
کُنہ کہے میں جھٹ او سے ویلے کنبیا، اپنا آپ ہلایا۔ میں کیہری دھاروں جمیا، کون میری مایا۔ نہ ماٹی نہ چپیا، ہڈی ناڈ نہ کوئے سہایا۔ نہ خوشی نہ
غیا، چنتا چکھانہ کوئے وکھایا۔ نہ وجود نہ تنیا، منسا من نہ کوئے بھوایا۔ نہ نیتز نہ انھیا، نین ہن نہ کھیل کھلایا۔ نہ سرون نہ کنبیا، نہ راگ شبد شنوایا۔
نہ آشا ترسنا طمعیا، نہ ترکھا جگت ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دتا ساچا ور، میری بنت دتی بنایا۔ کُنہ کہے میری عیسیٰ رکھی
آسا، مسیح مسد گیا جنایا۔ صدی دیہویں رکھ بھروسا، دھیرج دھیر اک دھرایا۔ میرا آوے شاہو شتابشا، شہنشاہ اگم اتھایا۔ کھیل کھیلے تماش، تیرا
رنگن رنگ رنگاں۔ شرشی ہتھ پھرائے کاسہ، جگت بھکھاری دے بنایا۔ سچ سچ دی پاوے راسا، اپنی کھیل کھلایا۔ یاد کریں تیرا بھگتاں وچ ہووے
واسا، دوسر سنگ نہ کوئے بنایا۔ چاروں کُنٹ بنیا رہیں راکھا، نشانے چار چار گڈایا۔ کُنہ کہے ایہہ بچن موہے بھاکھا، سمجھ وچ سمجھایا۔ میں خوشیاں

دے وچ ناچا، ٹیپا چائیں چانیا۔ واہ واہ میرا لیکھا گیا نال جگت چاچا، پتا پڑکھ اکال نال وڈیا نیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھو نیا۔ گھڑا کہے جن بھگتو میں دستاں اک اخیر، آخر اک جنایا۔ تہاڈا پنجاں تتاں والا سریر، کنبھ ماٹی نظری آئی۔ امرت رس ملے نہ نا بھی نیر، پٹھا سدھانہ کوئے بنایا۔ میرے اُتے ہتھ رکھیا سی کبیر، ڈھولا خوشیاں والا گایا۔ نالے ہس کے کہا گنگا جل وچ میتوں وجے زنجیر، شرع شرع نال ٹکرایا۔ میں دیکھیا کھیل بے نظیر، بن نیناں نین تکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میل لے ملا نیا۔ کنبھ کہے جن بھگتو تہاڈا سریر میرے ورگا کچا گھڑا، گھڑی گھڑی پل پل دیاں جنایا۔ بچھے چوراسی داسماں دیکھیا بڑا، جون جونی ویس وٹایا۔ انگنت وار تن وجود گنی سڑا، قبراں وچ دفنایا۔ ہن صاحب سوامی تہاڈے چاروں طرف کھڑا، میرے چار نشانے دین گواہیا۔ جو جگ جگ اکو صاحب سنگر بڑا، وڈ وڈا وڈ وڈیا نیا۔ جن بھگت سہیلے تارے طرح طرح، طریقہ اپنا اک جنایا۔ تہاڈی دین مذہب دی مٹی شرع، شرع زنجیر دتا تڑایا۔ اکو گرہ تے اکو گھرا، مندر اک دکھایا۔ جتھے ہر جن ہر بھگت کدے نہ مرا، سد مر جپوت روپ وٹایا۔ تساں نام سندیسہ سننا پرا، پسنتی مدھم بیکھری دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ تہاڈے میرے وچ فرق نہیں ہے ذرا، گھڑا کنبھ رہیا جنایا۔ دیکھو میتوں مودھا تہاڈے وچ دھرا، دھرنی اُتے لکایا۔ میرے اُتے چند ستارا پڑا، بیٹھا آسن لایا۔ میں پھیر مول نہیں ڈرا، بھے نہ کوئے دکھایا۔ میں ہس کے کہا تارے چتا ہن رہنا نہیں تہاڈا دھرا، دھاڑوی سب دے لیکھے دے مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیا نیا۔ تارا چند کہے اسیں آگے وچ گھیرے، رستہ نظر کوئے نہ آئی۔ چڑھدے بھگت ڈانگ رہیا پھیرے، اپنا بل پرگٹایا۔ تے کوٹاں جنگجو گرگھاں لائے ڈیرے، رستہ نظر کوئے نہ آئی۔ کس بدھ وٹاں محمد والے دیڑے، بھجاں واہو داہیا۔ سب دا وقت آ گیا نیڑے، دُور دُراڈا پندھ مکایا۔ بھڑی اسم جسم دے پینے جھیرے، آگے ہونہ کوئے اٹکایا۔ پروردگار سب دی جڑ اُکھیرے، تاتا نہ کوئے دکھایا۔ جن بھگتاں اُتے کرے مہرے، مہر نظر تکایا۔ چاڈھ کے اپنے بیڑے، منزل حق دے پہنچایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ اک رنگایا۔ کنبھ کہے میں تکیا بھگت پیار، بھگون دتی وڈیا نیا۔ جنہاں دے سیس دھری دستار،

سر اپنے لیکھے پائیا۔ پھر جنم لینا پئے نہ وچ سنسار، چوڑاسی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ انہاں ناں رہے جگ چار، دھرم گرنھ دین گواہیا۔ جس دا اگے ہونا
 و ستھار، بھيو اجد دئے کھلایا۔ گھڑا کہے میں بھگتاں بہہ کے وچکار، گھرانہ اپنا لیا بنایا۔ ناتا توڑ کوڑ سنسار، بچھلا پینڈا پندھ مکایا۔ اگے بول اک جیکار،
 توں میرا میں تیرا ڈھولا گایا۔ چوٹھے جگ میرا چوٹھے گھر ہویا وبار، تھٹھے توں سدھا دینا کرایا۔ میں سنديسہ دینا چار یار، پیغام اک درڑایا۔ امام اِمام
 پاوے سار، کل کلکی نور اِلاہیا۔ جوتی جاتا ہو اُجیار، نور نورانہ ڈگمگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر،
 مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شاہ پاتشاہ سچّی سرکار، سچ اپنا آپ کھیل کھلایا۔

☆ ۱۸ کنگ شہنشاہی سمت ے سلکھن سنگھ دے گرہ پنڈ رُکنا مونگلا ضلع فروزپُر ☆

کنجھ کہے میرا تریلوکی ناتھ نے ویکھیا نشانہ، چارے کوٹاں بند کرایا۔ میں منگیا بچھلا دانا، دانشمند ہو کے دیاں سنایا۔ آہ ویکھ میرے تریلوکی ناتھ
 بھگوان، کی تیرا بھگوان کھیل کھلایا۔ کورو پانڈو لڑاون والے جوانا، اپنی کھیل کھلایا۔ اگے تک تیرے نالوں کھیل ہو رہا، ہر کرتا آپ کرایا۔ محمد ول
 کر دھیانا، کی سنديسہ رہیا سنایا۔ مکہ مدینہ ناپ بن پیمانہ، پیمانہ پر بھ دے ہتھ پھڑایا۔ چار یاری نین شرمنا، نیترا کھ نہ کوئے اٹھایا۔ عیسیٰ پھرے ہو
 دیوانہ، موسیٰ مسلہ رہیا جنایا۔ سنديسہ سنے دُھر فرمانا، جو دُھر مالک آپ جنایا۔ حیران ہو کے کہے کی کھیل ہونا وچ میدانا، مہربان کی کار بھگتایا۔
 جھٹ گو بند ماریا طعنہ، حکم اک سنایا۔ پیغمبر و تہاڈا دیش ہونا بیگانہ، بیگماں دا مالک نظر کوئے نہ آیا۔ اٹھاراں کنگ سب نوں شرع دا بھرنا پئے جُرمانا،
 حکم دُھر دا لگے تھاؤں تھانیا۔ گرگھ جنگ جو بہادر نال تریپت گھڑا کہے میرے گل نوں بھ دین سٹاں کوڈیاں والا گانا، موسیٰ دے تند ست ست بندھایا۔
 پھیر جل دے نال بھرانا، سوا سوا سیر لکایا۔ میں سب دا لیکھ چکاؤنا، چلنے سب نوں دیاں کرایا۔ پیغمبر و سب نے تکنا پر بھو دے بھگتاں وچ نہیں کوئی
 بیگانہ، بے در نظر کوئے نہ آیا۔ اُنی کنگ میرے وچ چوہاں نے پنج پنج اناج دا پاؤنا دانہ، دانے دانے اُتے مہر لگایا۔ میرے تھلے لکانا اک سرہانا، سوہنی

وچھاوئی لیف تلائیا۔ پھیر چوہاں نے کرنا جنگی بنا، ننگے کھنڈے کندھیاں اُتے اُٹکائیا۔ ویہہ کنگ دا لیکھا ہون نہیں دینا پُرانا، پرم پُرکھ رہیا درڑائیا۔
 میرے وچ اک اک چوہاں نے رکھنا کانا، کاہنی محمد دے دینے سمجھائیا۔ چٹی چادر دا کول لاؤنا شامیانہ، شمع دیک تھلے بیچ دینے رکھائیا۔ سب دے کول
 کھیا ہووے اک گوہند دا پروانہ، دوجا لیکھا نہ کوئے بنائیا۔ جس نے بدل دینا ودھانا، ودھی اپنے وچوں پرگٹائیا۔ سُننا دو جہان فرمانا، گر اوتار پیغمبر اکھ
 کھلایا۔ جس کل کلکی پہرنا بنا، امام اما کھیل کھلایا۔ اکی کنگ چوہاں دا رُوپ ہووے نوجوانا، مچھ داہری نال وڈیائیا۔ اک پرات کول رکھنی تانبہ، وڈی
 چھوٹی نہ کوئے جنائیا۔ اک لما کول رکھنا جھاڑو مانجا، منجی پٹھی نال اُٹکائیا۔ اکھ رکھیا ہووے چوہاں دا سانجھا، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔
 بائی کنگ نوں سب نے مستک ہووے باندھا، پٹی سوہنگ اُتے لگائیا۔ ترپت دے سیس ہووے لال پراند، سگی مالوے والی پائیا۔ جنگجو آں کول ہون
 لمبیاں ڈانگا، لانگڑا کس کے لین انگڑائیا۔ نو رکھے ہون کول مانج کے بھانڈا، برتن صاف اُٹکائیا۔ اک وچ سکا ہووے کئی دا ٹانڈا، جس اُتے گوہند کھنا
 چائیں چائیا۔ تیی کنگ نوں چوہاں دا ہتھ اک دوجے نال ہووے باندھا، بندنا بدھے ہتھ نال کرائیا۔ چوہاں دا کھ سنگر شبد ہووے گاؤندا، رسنا جہوانال
 وڈیائیا۔ سنگر اُتے امرت برکھے ٹھانڈا، اگنی تت بُجھائیا۔ چووی کنگ کہے میرا دوس آئے سکھاں ساند، جو اوتار پیغمبر گرو گئے جنائیا۔ گر سکھ اُٹھ کے
 پیر تھلے سجا ہتھ رکھ کے ہووے نہاندا، جل تھوڑا تھوڑا پائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم امرت وہن ہووے وہندا، رس اکو اک رکھائیا۔ گھڑا کہے جن بھگتو میں
 تہاڈا بچھلا متر پُرانا یار اگے واسطے پاؤن آیا سانجھا، ساتھی ہو کے دیاں دکھائیا۔ جگت اندھیر جھلنا جھانجا، آب ہتھ کسے نہ آئیا۔ گھڑا کہے میں گرکھاں
 نوں گھر گھر جل ہونا پیاؤندا، ایہہ میری بے پرواہیا۔ ہر جن خوشیاں وچ سب کجھ ہووے کھاندا، جگت توٹ رہے نہ رائیا۔ پر اوہ نہیں چھڈنا جس نے
 کھادھا سور گان تے ڈھانڈا، ڈھانڈیاں کھان والے ڈھور دینے بنائیا۔ گرگھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت سدا سنگر شبد دا باند، بنا بندگی والیاں توں سنگر بندہ نہ
 کسے بنائیا۔ مالوے والیو تہاڈے کرماں دا اپنے اُتے لڈن آیا اکو وار لانگا، بوجھ اپنے کندھ اُٹھائیا۔ کسے دارہن نہیں دینا روزہ نماز بانگا، اڈاں اپنے وچ
 چھپائیا۔ چاروں کنت و جنیاں چانگاں، چار یاری دے ڈھائیا۔ تریتے دیاں ترپت دیاں پوریاں کرنیاں تا نگھا، وچھوڑے والے تے ساتھی نال ملایا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، اُدھروں آیا ادھر جاوے دہندا، دہن
زیمیں اسمان وہائیا۔

★ ۱۸ کنگ شہنشاہی سمت ۷ ہر چند سنگھ، پریتم کور خیالی والا، بختاور سنگھ کھیالی والا، رُپ کور کھیالی والا، دھن کور چک، فتح سنگھ،
بھاگ سنگھ دہڑی خانہ، مل سنگھ اکالگرھ، سادھو سنگھ گامی والا، کُنڈھا سنگھ ورھے، اقبال سنگھ بڈھلاڈا، مت سنگھ بسیم ديوانہ،
کرنیل سنگھ لوکا، جاگیر کور کھوھر، بگر سنگھ برگاڑی، سردارا سنگھ چھاجلا کوڑی رتیاں،
کرپا سنگھ تھیڑی پنڈ ہر رائے پُر ضلع بھنڈا ★

گو بند شبد کہے کھیل تنکا اُپر دھرتی، دھرنی دھول دھول نین اُٹھائیا۔ کی حکم سندیسہ دیوے مالک عرشی، پریتم اگم اتھاپیا۔ جس نوں سب نے نیا
ندھ پرتی، وڈ مالک آپ اکھوائیا۔ اوہ شرع دا لیکھا پورا کرے شرعی، شریعت دھیان لگائیا۔ کھیل جانے دو جہان اپنے گھر دی، گرہ گرہ پھول پھولائیا۔
جس دا کلمہ دین دُنی پڑھدی، ڈھولے نام والے گائیا۔ اوہدی دھار پرگٹنی دشا چڑھدی، چڑھدا لہندا وے ودھائیا۔ دکھن پہاڑ دھار ویکھنی نرائن نر دی،
جو نراکار نورِ الاہیا۔ جن کھیل جانی چوٹی جڑ دی، تتوت بھرم گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک
ورتائیا۔ گو بند شبد کہے ویکھنا پُر کھ نرنجنا، سو پُر کھ آپ سمجھائیا۔ لیکھا جانے دین درد دکھ بھے بھنجننا، بھو ویکھے جگت لوکائیا۔ جس دو جہاناں بھجنا، پُریاں
لوآں ویکھے تھاوں تھانیا۔ اوتار پیغمبر گرو نرگن دھار سدنا، سندیسہ نام والا سناٹیا۔ اُٹھو ویکھو اپنے سجننا، متر متر لو اُٹھائیا۔ کلج کایا پڑدا کسے نہ کجنا،
اپنا اوڈھن دیو وکھائیا۔ جیہڑی دس کے آئے شرع دی بندنا، بندگی جگت سمجھائیا۔ کی اُس وچوں ملیا اندنا، اند اند دیو درڑائیا۔ جھٹ روکے بولیا تارا
چندنا، کوک کوک سناٹیا۔ دروہی تیری خُدا تیرے نپیاں نے انت ونجھنا، ونجھ مہانا ہتھ نہ کوئے اُٹھائیا۔ دھوڑی ملے کسے نہ منجا، دُرمت میل نہ کوئے

دھوایا۔ تیرا نور کسے نہ لبھنا، ظہورِ وچ نہ کوئے رُشنائیا۔ جو گھڑیا سو بھجنا، ٹھیکر ماٹی رہے گر لائیا۔ تیرے نام دی دسے کوئے نہ رنگنا، ساچا رنگ نہ
 کوئے رنگایا۔ انگیکار کرے کوئے نہ انگنا، بغلگیر نہ کوئے اکھوائیا۔ جھگڑاپینا اعلیٰ ادنیٰ، امیر غریب لین انگڑائیا۔ چاروں گنٹ نگارہ وچنا، شبد گوہند رہیا
 کھڑکایا۔ گرہ مندر سب نے تجنا، در گھر نہ کوئے وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ تارا
 چند کہے محمد اپنی تک نشانی، نشانہ ساڈا رہے نہ رایا۔ تیری اُمت جوہ ہونی بیگانی، مالک گھر نہ کوئے سہایا۔ لیکھا تک شاہ ایرانی، ایرانی اکھ کھلایا۔ دروہی
 مشرق مغرب چڑھے طغیانی، وہن کلے والا وہایا۔ تیری ہوگئی یاد پُرانی، سگلا سنگ نہ کوئے دکھایا۔ لیکھا مکے انت قرآنی، گرہ کائنات ویکھ دکھایا۔
 جھگڑا تک جسم جسمانی، ضمیر بدلی خلق خدایا۔ منزل رہی نہ کوئے رُحانی، رُوح بُت جوڑ نہ کوئے جڑایا۔ محمد دھر کے ہتھ اُتے پیشانی، پیشوا ہو کے ویکھ
 دکھایا۔ تارا چند میتوں ایوں دسدا جویں گوہند کسیا تیر کمانی، چلہ اکو رہیا کھچایا۔ کھنڈا کھڑگ کھڑکائی، کھنڈ برہمنڈ دین دھایا۔ چند پر چند پر گٹ ہووے
 رُپ بھوانی، بھور وچ دین دنی جنایا۔ ایہو کھیل زمیں اسمانی، ظاہر ظہور رہیا جنایا۔ محمد کہے اوہ ویکھو کایا مکے نوں ستاں کوڈیاں دا بدھا گانی، گانا میرا
 نظری آئی۔ وچ رکھ کے آب حیات پانی، میرا سرور دتا سکایا۔ آگے دسدی نہیں کوئی کہانی، کہاوت کہہ کے کی درڑایا۔ بھگت سہیلے نوجوانی، جنگجو
 بہادر سو بھاپایا۔ اُف میرا لیکھا ہونا اتم فانی، فیصلہ حق دیوے سنایا۔ شرع دی کوڑ رہے نہ کوئے شیطانی، حکم ورتے دُھر درگاہیا۔ سویا رہے نہ کوئے
 لبرانی، لبریز کرے لوکایا۔ اُمت حق نہ دسے ایمانی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکایا۔ سنگر شبد
 کہے میرا کھیل دھار گوہندا، گوہند گوہند دھار جنایا۔ حکم سندیسہ دیوے گنی گہندا، گہر گسپہر اگم اتھاہیا۔ غفلت وچوں سب دی کھولنی نیندا، آلس رہن
 کوئے نہ پانیا۔ کلج کوڑ کرم دا توڑنا جندا، زندگی سب دی ویکھنی تھاؤں تھانیا۔ لیکھا ویکھنا جیہڑے پر بھو دی کردے نندا، نندا کاں ول اکھ اٹھایا۔ پھیر
 میرا بھگت دلارا ویکھنا چھندا، جس نوں دُھر دی گود سہایا۔ جو سٹ انادی ہندا، جنم مرن وچ کدے نہ آئی۔ تہناں امرت دیواں ساگر سندھا، امیوں
 رس آپ چوایا۔ سنت سہیلے رکھاں زندہ، زندگی اپنے وچ چھپایا۔ جس کھیل نوں تگن ایہہ ہونا وچ ہندا، بھارت دی شرارت سب نوں دے تپایا۔

جھگڑا پینا جیو پنڈا، تتوت نال لڑایا۔ جگت جہان رہن نہیں دینا کھنڈا، دھاڑوی دھڑ دینا بنایا۔ انتم سب دیاں مودھیاں کر کے ٹنڈاں، ٹنڈاں والے سارے دینے مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ محمد کہے میں تکاں اُتے بھومی، بھومکا دھیان لگایا۔ عیسیٰ کہے میں کھیل ویکھنا رومی، روم وچ اکھ اٹھایا۔ موسیٰ کہے میں شرع دا بناں نجومی، حساب اکو اک درڑایا۔ جے کرشن بھڑایاں سی اٹھائی کسٹونی، کھیل جگت والا کرایا۔ اگلا بھانا پر بھ دا نہ معلومی، گنتی گنت نہ کوئے گنایا۔ جس دا کھیل سدا اصولی، اصل دا اصل اپنے ہتھ رکھایا۔ صدی چودھویں سب دے کولوں کرے وصولی، لیکھا منگے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑا آپ چکایا۔ گھڑا کہے میں بدھے مولیٰ تند، محمد تیری آشا پور کرایا۔ تیری شرع نوں کرنا اپنے وچ بند، بندھن اور نہ کوئے بنایا۔ پچھلی اودھ گئی ہنڈھ، آگے ہور نہ کوئے ودھایا۔ میںٹوں چار گرکھاں گھٹ کے دتی گنڈھ، چاروں کُنٹ لئی انگڑایا۔ ہُن سُن اُس پر بھو دا چھند، جوتوں میرا میں تیرا رہیا سنایا۔ جس دے پچھے گو بند چھڈیا پری انند، انند جگت والا تجایا۔ اوہ انتم دین دنی دی ڈھاہوے کندھ، کندھی بیٹھا ویکھ وکھایا۔ سرشی دِرشٹی کرے کھنڈ کھنڈ، کھنڈا کھڑگ نام کھڑکایا۔ جگت روپ دے ڈھاگن رنڈ، ہر کنت سہاگ نہ کوئے ہنڈھایا۔ ٹٹی انت سکے کوئے نہ گنڈھ، محمد ویکھے نین اٹھایا۔ میرا نشانہ مٹا تارا چند، چند ستار سنگ نہ کوئے وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لیکھا اپنے ہتھ رکھایا۔ سنگر شبد کہے میں ویکھنا کھیل ضروری، ذرہ ذرہ دھیان لگایا۔ کلجگ توڑنا گڑھ غروری، ہوئے ہنگتا دینی مٹایا۔ پرکاش ویکھنا اکو نوری، دو جہاناں نظری آیا۔ اکو نام دی کرنی مشہوری، جگت جہاناں آپ سنایا۔ پنڈھ مُکا کے نیڑ دُوری، دُور دُراڈا ویکھ وکھایا۔ کلجگ کلپنا میٹنی کوڑی، کوڑ کُٹب دینا مٹایا۔ چتر سنگھڑ بناؤنے مورکھ موڑھی، دُرمت میل دھوایا۔ پُرکھ اکال دین دیال دی مستک لا کے دھوڑی، کَلگے سچ دینے رمایا۔ اکو اک دی سارے رہن حضور، حضرت اکو دے بے پرواہیا۔ جس دی اوتار پینمبر گرو آں کیتی مشہوری، سیوک ہو کے سیوکمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ گھڑا کہے میری گردن نال بدھا کسیرا، قسم کھا کے دیاں جنایا۔ ایہہ نشانہ لایا گو بند نال تیرا، کھسی اکو وار چھہایا۔

کھیل کھیلے پیرن پیرا، وڈ داتا بے پرواہیا۔ کلجگ انتم توڑے شرع زنجیرا، شریعت ڈیرہ ڈھاہیا۔ صدی چوڑھویں آوے انت اخیرا، آخر اپنی کل پرگٹایا۔ مالک بن کے گہر گمبھیرا، گہر گور ویکھ دکھایا۔ کنبھ وچ بھر کے پنچ پنچ نیرا، آب آب نال دکھایا۔ سرشی درشی کر دگیرا، دھیرج دھیر دے گوائیا۔ کھنڈا کھڑگ ویکھ شمشیرا، شرع شرع نال ٹکرایا۔ کرپا کرے گہر گمبھیرا، گور اپنا لھم ورتایا۔ اُس ویلے جن بھگتاں نوں بخشے پگڑی سپیاں سرتے دیوے لیڑا، اوڈھن نام والا لکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچی سرنایا۔ گھڑا کہے میٹوں مولیٰ بنھیا تند، تندوا گج دھیان لگایا۔ میں ویکھیا اک اند، اند اند وچوں پرگٹایا۔ میں اپنے وچ چھپاؤنا تارا چند، جو پٹھ اُتے سہایا۔ پھیر سناؤنا ڈھر دا چھند، ڈھولا اگم اتھایا۔ اُمت دا وقت گیا لنگھ، اگے اور نہ کوئے ودھایا۔ جس پروردگار نے اُلٹا ڈاہیا پلنگ، چارے پاوے لے بدلایا۔ اوہ کھیل کرے سورا سربنگ، سورپیر اک اکھوایا۔ شبدی آسو کسے تنگ، زین پاکھر نام لکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیایا۔ گھڑا کہے میرے انتر پانی رکھیا، رکھکاں دیاں جنایا۔ اپنی اُمت ویکھو نال اکھیاں، چاروں گنٹ دھیان لگایا۔ پر م پُرکھ دیاں کہانیاں سدا سچیاں، نہ کوئے میٹے میٹ مٹایا۔ جیہڑیاں پیشین گوئیاں تساں رچیاں، بھوکتاں وچ گئے سناہیا۔ اوہناں دیاں آشا رکھیاں کرشن دیاں سکھیاں، ساکھیاں نین اٹھایا۔ محمد دیاں ویکھو لکھیاں پٹیاں، پٹے والا پھول پھولایا۔ صدی چوڑھویں کسے دیاں داڑھیاں نہیں رہیاں رتیاں، رتن امولک ہیرے گرگھ لینے اپنایا۔ مذہباں والیاں رہن نہیں دینیاں پٹیاں، مائس حصے ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جو نانک ارجن سندیسہ دتا راگ چھتیاں، محمد تیس بتیسا نال رلایا۔ سب دیاں آشا جانیاں کٹیاں، کٹاکش نام والا لکایا۔ انتم اوڈھاں جانیاں پٹیاں، اگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ سب دیاں پچھلیاں کیتیاں جانیاں ٹھپیاں، اگلا ٹھپا نام مہر لکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دیاں کتا آد جگاد جگ چو کڑی لوک مات جان نہ کتھیاں، کتھ کتھ انت نہ کوئے جنایا۔

☆ ۱۹ کنگ شہنشاہی سمت ے ظفرنامہ صاحب گرو دوارے وچ ☆

گوبند کھنستے کُناہہ کُل زموآ زویلیزاں ازہو ززوہو زو کے جانتے زمیو ملیئیرے خدا اورنگے ندست زاوے عرش مجوبے فرش ازیانے ترش، زہلزی زاوستو ماوقتا نورے اللہ گرواے ازاں نادے شواں رحمتے اواں ظلمتو زہگ عظمتو بسگ بیرززی زکیول زاکتا زانوٹو زاینے آبنے سجدہئے محمد، روح حمد بیشانے خلق نورانے جھک اُمتے سلک آفتابے تلوع، نورے نزع حضرتے ہرا کومیزا زاہدہ نانکے تودا گوبندے سودا شبدے بیدا بیزینو مسیح، حضرتے زویہ محمدے نویہ اتائے آرز نورے زوس خدائے امام، عملے بیجام، شینو شوام شکلے گننام مانزی مجوب واحد الایہا۔ گوشے ٹینگ، ترکشے پینگ بھتھا اینگ آسوے سُرینگ نورے امام، ازستے ازام، زیوا زہو زریہ بے پرواہیا۔ سمتو سمت شہنشاہی لزت، نورانا چست پرکاشیو سمرتھ، گونے گویہ دوارا توہیہ ظفرنامہ صفت نہیں کوی، کائنات تھکم نہ کوئے جنائیا۔ مقدّسے مقام گوبند لکھیا کلام، شریعت نیستو نظام پرگٹیو مجوبے امام قدمے کازستی دھرنی تداوم، شرع شنسیا شیر شیرو ابنسیا شبدو خلیفہ، دیوے ہر فیا بے ہر ف بے طرف مرشدے پروردگار خود خدائے اکال اکل کل دھاری بے مثال، میرے لیکھ دا حل کرے سوال، صدی چو دھویں اُمت نبی رسولاں ہوئے زوال، ظاہر ظہور مقامے مکیم آئے عظیم، شبدے نزیم نزینا ناحق مکہ مدینہ ایچھک حکمے نزیول یک، یکساں کرے خلق خدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ لوستی لوا آستی مزہ محض حضور اک اھوایا۔ گوبند انت کیتا دھیان، اھراں توں پرے اھ اٹھایا۔ پُرکھ اکال کر پروان، پروانہ تیرا تھم جنایا۔ کھیل ویکھنا وچ میدان، جگت شرع شرع نال ٹکرایا۔ توں مالک دو جہاناں تھمران، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ دھر سندیہ دتا شاہ پاتشاہ سچے سلطان، ست ستوادی اگم درڑایا۔ گوبند سورے نوجوان، مرد مردانے تیرا لیکھا پور کرایا۔ تیرا میرا ہونا اک مکان، ساڈھے تن ہتھ سمبل و بے ودھایا۔ تیرا دوارا ضرور ویکھے آن، سمت شہنشاہی ست دے گواہیا۔ اٹھاں تتاں دا لیکھا آئے چکان، اٹھ گھٹے جوت شبد دی دھار وچ سمایا۔ درگاہ ساچی سچھنڈ تیرا پروانہ ہوئے پروان، پر م پُرکھ ویکھے چائیں چانیا۔ جن بھگتاں گرگھاں گرگھیاں ہرجناں صوفی سنت فقیراں خوشیاں دیوے مہان، غمی وچ گرگھ رہن کوئے نہ پانیا۔ اُنی کنگ دوس ہوئے مہان، ہر سنگت ملنا چنگا

دان، ہر ہر دے ہوئے مُسکان، گوہند گوہند گوہند آسا پور کرایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کراپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی پُرکھ ابناشی
گھٹ نواسی پاربرہم پت پر میشور بے عیب پروردگار نورالہ عالمین اپنا رنگ رنگایا۔

☆ ظفر نامہ گرو دوارے دے اُپر منجی صاحب وچ ☆

سنگر گوہند لیکھ لیکھیا ڈھر دی کانی، کاغذ قلم شاہی جگت نہ کوئے دکھایا۔ سندیہ دتا دو جہانی، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال آپ جنایا۔ میرا
شہنشاہ پُرکھ اکال وڈ سلطانی، دین دیال بے پرواہیا۔ جس نے لیکھے لائی میری قربانی، پتا پوت ماتا اُس دی بھیٹ چڑھایا۔ گرکھاں دی سدا دھرم دی بنا
نشانی، نشانہ جگت وچ جھلایا۔ ماچھو واڑے ستر سچ ہنڈھائی مرد مردانی، اپنی خوشی بنایا۔ پھیر پہنچیا وچ بیابانی، مارو تھل دین گواہیا۔ جتھے لیکھ لیکھیا
اورنگے دی بے ایمانی، شرع کوڑ دتی جنایا۔ اگم بھيو وچ سندیس دتا جس نوں سمجھے نہ کوئے ودوانی، عقل بدھی پردہ نہ کوئے اٹھایا۔ اشارہ کیتا محمد دی
امت دے فانی، انت رہن کوئے نہ پایا۔ ایہہ کھیل دیکھنا میرے پُرکھ اکال کر کے اپنی مہربانی، مہربان ہو کے اپنا ویس وٹایا۔ اُس ویلے سنگر گوہند
شبد دی ہونی ایہہ نشانی، نشانہ شبد گرو دکھایا۔ جیہڑا لیکھا لکھ کے دھرنی وچ کیتا دفنایا، ساڈھے نو ہتھ گہرا نشان لگایا۔ جس مقبریاں والے سارے
کرنے فانی، منزل روحانی نظر کوئے نہ آیا۔ جھگڑا میٹنا جسم جسمانی، ضمیر ضمیراں دے بدلایا۔ حکم سندیہ دیوے کلمہ باہر کلامی، ڈھر سندیہ اک
درڑایا۔ اک زبیا گوہند گوہند گوہند دے جفر نامے دی سفر وچ رہ جائے نشانی، کمر کسے لکھاریاں دے دے کھلایا۔ آگے کھیل دیکھنا جگت میدانی، نو کھنڈ
پر تھی اپنی کار بھگتایا۔ مالوے والیو ایہہ ویلا نو سو پُرانوںے چو کڑی جگ ہتھ نہیں آوند جگ چو کڑی اوتار پیغمبر گر جس دی گاوندے بانی، سو بان انیالا
تیر چلایا۔ ایہہ مارگ بھگتاں دا دکھاں والا گوہند دا بڑا آسانی، مُشکل گر سکھاں حل کرایا۔ جن بھگتو تہاڈا میلا اُس محبوب نال جیہڑا عرش فرش دامالی،

مالک اک اھوائیا۔ سَنگَر گوبند گوبند سَنگَر شبد اکھ کہانی، مہما وڈ وڈیائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکٹک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کھجگ انت انت کھجگ لیکھا جانے لکھ چوڑا سی جیو جنت برہمنڈ کھنڈ دو جہانی۔

☆ گُرودوارے توں باہر نکل کے سڑک اُتے شبد چلیا ☆

سَنگَر گوبند ایہتھے گھڑی سی قلم کانی، کھنڈا تگھی دھار چھہائیآ۔ نالے لیکھ لکھیا جگت جہان دی کٹ دینی غلامی، بردار رہن کوئے نہ پائیآ۔ شرع دی میٹنی بے ایمانی، اسلامی انت نہ کوئے رہائیآ۔ صدی چوڑھویں اُمت ہونی فانی، فیصلہ حق حق سنائیآ۔ کھجگ دی آویو پچھے بچیاں دی دتی قربانی، چھوٹے نہیاں ہیٹھ دہائیآ۔ میرا پُرکھ اکال دین دیاں ویکھنہارا اُپر زمیں اسمانی، جوتی جاتا اگم اتھاہیا۔ جس نے ہر سنگت وچ جتنے دن گوبند چلیا سی ننگی پیریں اونے دن رکھی پریشانی، اپنا بھینو نہ کسے جنائیآ۔ ایہو سَنگَر دی وڈی مہربانی، کول بہہ کے بھانا سہہ کے سب وچ رہ کے اپنا کھیل کھلایآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا لاہیا۔ گوبند نے پہلوں ماریاں پنچ کیراں، قلم سچے کھبے ہتھ وچ بدلائیآ۔ پھیر کہاگر سکھو تہاڈیاں بدل دینیاں تقدیراں، تدبیر دھر دا محکم جنائیآ۔ میں کھیل کھلایا بن کے وڈ پیرن پیرا، پیر پیغمبر اولیئے غوث سارے لینے نوائیا۔ جس ویلے میں بونجا لکھاریاں تے کویاں دی دھار پنجاں نوں استری مرد دی دھار وچ بنھا دتا چیرا، ہر جن گُرکھ سوہنا رُپ درسائیآ۔ دو جہان دا اپنے کندھ اٹھاواں گا بیڑا، بیڑی سگرٹ پان کھان والا رہن کوئے نہ پائیآ۔ صدی چوڑھویں محمد دی اُمت اُتے آویگی بھیرا، چوڑاں طبق روون مارن دھاہیا۔ انت انت انت کھیل کرے میرا پُرکھ اکال گنی گپیرا، گہر گمبھیر بے پرواہیا۔ جس نے دین دنی دی ہندو مسلم سکھ عیسائی دی بدل دینی ضمیرا، ظاہر ظہور اکو نور کرے رُشنائیآ۔ نالے ہتھ رکھ کے اُتے شمشیرا، کھنڈا کھڑگ دتا کھڑکائیآ۔ نالے ہتھ ماریا اُتے بھتھے ویکھی مکھی تیرا، تیر نشانہ دو جہان چلائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گوبند شبد گوبند آد انت انت آد سَنگَر سَنگَر اکو نظری آئیآ۔

☆ گرو دوارے توں لگجھگ تن کو فرلانگ دُور سڑک تے شبد چلیا ☆

گوبند نے ایٹھے لکھی سی تیجی سطر، تِناں گُناں توں باہر رکھائیا۔ پُرانے چولے دی کٹ کے کتر، اگتِ دتی لگائیا۔ پھیر چھڑکيا اُتے عطر، مہک نال مہکائیا۔ پھیر شبد دا ہلایا چھتر، چھتر دھاری دینے کھپائیا۔ پھیر راگ سنایا مدھر، تُوں مالک بے پرواہیا۔ میری ضرور پوری کرنی سدھر، سدھراں دے مالک دیا کمائیا۔ جس ویلے دُنی وِچ رہیا نہ کسے دا قدر، قدیم دے مالک آؤنا چائیں چائیا۔ جگت جہان کرنا پدھر، نوست کرنی صفائیا۔ بھگت سہیلے اُپجاؤنے رتن، گُرگھ گود اٹھائیا۔ میرے دیس سہاؤنا پتن، خالی ہتھ میری دُہائیا۔ سچ تیتوں لگا دسن، سندیسہ اگم اتھایا۔ کچھ امانت لگا تیرے کول رکھن، ہتھ دستار نال چھہائیا۔ پھیر خوشیاں وِچ لگا ہسن، اکھاں زمیں اسمان ول اٹھائیا۔ پھیر مٹی لگا چرناں نال دبن، زور نال دباہیا۔ پھیر خوشی وِچ کیتا بچن، سچ سچ سنایا۔ پر بھو جس ویلے کھج کوڑی کر یا لگی مچن، اگنی اگت تپائیا۔ ملے کنارہ نہ کسے پتن، بے وطن ہوئے لوکائیا۔ اُس ویلے میرے گرسکھاں آویں تیج رکھن، اپنیاں بھگتاں لئیں ملائیا۔ پُرکھ اکال کہا گوبند تیری دستار دا دستار ہووے پتن، ایہہ میرا گھاٹ سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ دھرنی کہے میری ایہہ پکار، میں سچ دیاں سنایا۔ جس ویلے گوبند لکھدا سی ایٹھے تیجی قطار، گُرگھ بیٹھے انجانت دھیان لگائیا۔ پھیر صاحبان نے خوشی نال کیتا اشار، اُنکل ماڑی ول اٹھائیا۔ جس کر کے شروع کیتا دستار دا وِوہار، پورب لیکھا پور کرائیا۔ اُنی کنگ پچھلا پورا کرنا ادھار، قرضہ اور نہ کوئے رکھائیا۔ ہر سنگت دا لنگر کمر کسے کس کے لکھاری کرنگے نال تیار، گُرگھ سنگھ سگلا سنگ بنایا۔ ساڈھے ست ورتیکا وِچ اک قطار، لائن اکو اک بنایا۔ سنگر جوت شبد ادھار، جوت شبد روپ پرگٹائیا۔ بیٹھیکا ادھ وچکار، وِچ گُرگھاں ڈیرہ لائیا۔ اگلی ریتی اپر اپار، سچ سوامی جگت چلاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔

☆ گُرودوارے توں تھوڑی دُور پھر چلدے چلدے سڑک تے ہی رُک کے وِہار ہويا ☆

کُنہجہ کہے گو بند گڈیا میرا نشانہ، نشان دتا بنایا۔ مینٹوں بخشیا پنج پنج دانہ، رِزق اتوٹ اٹھ بھرائیا۔ گُرکھاں پہنا کے جنگی بانا، جگت جہان دے ہلایا۔ جن بھگتاں بخش کے دان مہانا، خالی بھنڈارے آپ بھرائیا۔ ایہہ لیکھا باہر دو جہاناں، جگت عقل بُدھی سمجھے کوئے نہ رانیا۔ چارے جگ کھیل مہانا، جگ جگ آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھم ورتایا۔ دانے کہن اسیں دیئے حق بیان، سچ سچ سنایا۔ لکھاری پہلوں کرن اِشان، کیس سواسا جل مکھ پُجھایا۔ پھیر کٹاں وِچ اُنگلاں پان، منٹ ڈھائی رکھایا۔ پھیر چرن کول کرن دھیان، نیز اکھ نہ کوئے اُٹھایا۔ پھیر خوشی وِچ جیکارے لان، پنج پنج شنوایا۔ ایہہ تھم دُھر داسری بھگوان، دیونہار اگم اتھایا۔ جس نوں سمجھے نہ کوئے بُدھی والا انسان، عقل کم کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی دھار آپ بنایا۔

☆ سڑک تے چلدے چلدے گُرودوارے توں تھوڑی ہی دُور رُک کے پھر شبد چلایا ☆

گو بند کھے ہتھ اُتے ایہتھے لیکھ لکھا، شاہی لال رنگ رنگایا۔ مان دتا اوہناں گُرکھاں، جو صدی چوڑھویں انت پر بھ نوں لین دھیانیا۔ چاروں کُنٹ بھوا کے پچھا، کُنڈ کُنڈ لئی بدلایا۔ پھیر پریم دا کر کے ہتا، پُرکھ اکال دتا سنایا۔ سُن میرے پُرکھ اکال ابناشی اپتا، پروردگار اگم اتھایا۔ میرا پینڈا اِجے نہیں مُکا، پھیر آواں چائیں چانیا۔ نال تیرا ہووے خوشا، خوشی وِچ وجے ودھانیا۔ نالے تاء چاڑھیا مُجھاں، مُشکل وِچ پاؤنی سرب لوکایا۔ پھیر اپنا پھر کایا جُسا، زور نال ہلایا۔ پھیر نگاہ ماری میرا نشانہ جائے نہ اکا، تیرا نالاک وکھانیا۔ پھیر ہس کے کہا کھا، ہنس مکھ شبد جنایا۔ لیکھا پورا کرنا دھرم دھار گُرکھاں، جو سکھ سکھیا وِچ سمانیا۔ پُرکھ اکال نال آؤنا پتا، پت پر میثور مل کے وجے ودھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ کلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، نرگن ہو کے کرے رچھا، رچھک اپنی دیا کمایا۔

☆ ۱۹ کنگ شہنشاہی سمت ۷ ناظر سنگھ دے گرہ لنگر چھکن سمیں وہار ہو یا پنڈ ماڑی مُستفا ضلع فروز پُر ☆

اُنی کنگ کہے میرا لیکھ لکھیا اک نو سمت وچ اُنیسا، بکرمی دیہہ دے گواہیا۔ جس وچ حضرتاں کیتی حدیثا، پیغمبراں دتا جنایا۔ صدی چودھویں
 انت نہ رہے محمد نہ رہے عیسیٰ، موسیٰ میل میلے سچ سُبھایا۔ دین ذنی خالی ہووے کھپسا، مایا متارووے مارے دھاہیا۔ ست پُرکھ نرنجن جن بھگتاں
 چلائے ساچی ریتا، مارگ سنجگ اک سمجھایا۔ لکھ پچوراسی وچوں پرکھ کے نیتا، نیتوان اپنا گھر دکھایا۔ نرگن دھار جوت بخش پریتا، سنگر شبد میل ملایا۔
 ترے گن توں کر اتیتا، ترے بھون دھنی اپنا کھیل کھلایا۔ جھگڑا میٹ کے مندر مسیتا، بھگت دوارا اک وڈایا۔ جتھے مان دیوے ہست کپٹا، ذات پات نہ
 کوئے رکھایا۔ اپنا کھیل کرے انڈیٹھا، انڈیٹھری کار بھگتایا۔ پُرکھ اکال دا بھانا مننا کر کے پیٹھا، چنتا غم نہ کوئے جنایا۔ جیہڑا سندیس دتا سی رام سیتا،
 بکھنڈ بن رسن رسن سٹایا۔ جس دا لیکھا جنایا کرشن وچ گیتا، رادھا رنگ روپ رنگایا۔ پیغمبراں دسی جس اصلیتا، اصل اصل آپ پرگٹایا۔ گرو آں
 دے حق نصیتا، جگت نسل دتی بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ اُنیسا کہے میں دشاں
 اک نو دی دھار، ست سچ جنایا۔ سنجگ چلے مارگ اپار، اپر پیر سوامی آپ چلایا۔ دین مذہب دا جھگڑا دے نوار، ذات پات ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔
 غریب بنایاں پاوے سار، کوجھیاں کملیاں گلے لگایا۔ شاہ سلطاناں کرے خوار، راج راجاناں خاک ملایا۔ مانس مانکھ مانو اکو رنگ رنگے کرتار، دوجی ونڈ
 نہ کوئے ونڈایا۔ سب دا سانجھا ہوئے پیار، مُجبت مہربان اک سمجھایا۔ اکو جہا سب دا ہوئے آہار، سور گان دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ کرپا کرے آپ نرنکار،
 نرویر دیا کمایا۔ بھگت سہیلے کرتیار، ترے بھون دھنی اپنی کھیل کھلایا۔ اُنی کنگ دوس وچار، سمت شہنشاہی ست نال ملایا۔ گو بند دا لہنا پورا کرے اقرار،
 پورب کھوج کھوجایا۔ جس گرہ وچوں حکم دتا سی سب دے سپس بنھنی دستار، سر سر ہتھ لگایا۔ اک اک رُبیا ڈچھنا دینی نال، جن بھگت پروہت لینے
 بنایا۔ ایہہ منگن نہ جان کسے دوار، جگت منگتے ایہناں دے در آون چائیں چانیا۔ آگے کھیل کرے سچی سرکار، ہر کرتا آگم اتھاہیا۔ لنگر دا اٹھ تیار کر
 بھنڈار، بھنڈارا خوشیاں نال ورتایا۔ شبد لکھاری سیوادر، گرگھ میلاں چائیں چانیا۔ آگے سنجگ چلے ساچی کار، ہر سنگت اکو پنگت بہہ کے کھانا کھایا۔ نو

سال توں بعد ایہہ پکا ہو جائے قول اقرار، پھیر ترمیم نہ کوئے دکھائیا۔ محمد دا قرضہ دینا اُتار، چوڑاں طبق لیکھا رہے نہ رائیا۔ جن بھگتاں دئے ادھار، گھر گھر رزق پہنچائیا۔ ایہتھے اوہتھے کدے نہ آوے ہار، ہر ہردے ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک دیا کمائیا۔ اُنی کنگ کہے اوتار پیغمبر گرسارے آئے مات، جوتی دھار سوہا پائیا۔ وشنوں ویکھے سہنجنی رات، بھنڈاری اکھ کھلایا۔ برہما مارے جھات، شکر سیس نوایا۔ جے جھگڑا مینٹا کاغذات، شرع دا لیکھا دئے مُکائیا۔ سب نوں سانجھی بخشے دات، نام ندھانا اگم اتھاپیا۔ ہر جن بنائے پارجات، رتن رتتاں وچوں پرگٹایا۔ دُھر دا بن کے سجن ساک، سگلا سنگ دکھایا۔ وڈیاں چھوٹیاں امیراں غریباں رنک راجاناں اکو بنا جماعت، اکو در سہائیا۔ کرپا کر پُرکھ ابناش، مہر نظر اک اٹھایا۔ سب دا لیکھے لاوے ساس سواس گراس، لنگر سب دے مکھ وچ پائیا۔ نال بیٹھ کے کھائے سرب گنتاس، گونتا اپنا پڑدا لاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک ہو آئیا۔ سنگر دھار دیوے تھم اگم، اگم آپ جنایا۔ جن بھگت سہیلے سنگر دھاروں پے جم، ناتا جھٹھیا جس والی مائیا۔ گرگھو جھگڑا رکھیو نہ کایا مائی چم، ذات پات ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ سارے اکو روپ برہم، پاربرہم وچ سمائیا۔ اکو نور دے چن، چند ستار دا لیکھا دینا مُکائیا۔ اکو صاحب دے جن، جنیندی اور کوئے نہ مائیا۔ تہاڈا لیکھے لگے سب داتن، نتو دیوے مان وڈیایا۔ ہرکھ سوگ میٹ کے غم، خوشی خوشی وچوں پرگٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ بھنڈارا کہے مینٹوں گرگھ خوشیاں نال ورتاؤن، جاپ اندرے اندر کرائیا۔ سندیہ ملے پونی پون، پون پوناں تھم ورتائیا۔ دیوت سُر بھجے آون کھواؤن، دُور دُراڈے سیس نوایا۔ دُھر دے ڈھولے سارے گاؤن، پھولن برکھا اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچا مارگ آیا لاؤن، جگت ریتی ریتی دھرم دی دھار دئے پرگٹایا۔

☆ ۱۹ کنگ شہنشاہی سمت ۷ ناظر سنگھ، جاگیر سنگھ، بھاگ سنگھ، کلونت سنگھ، کرتار کور، گردیال کور، بسنت کور، سہاسر، سہاوا سنگھ پنج گرانیاں، بش سنگھ پنج گرانیاں، کھیم سنگھ کوٹ کپورا، تارا سنگھ گاجیانا، نرائن سنگھ نہال سنگھ والا، گرانام سنگھ غالب،

رن سنگھ سردارا سنگھ روڈے پنڈ ماڑی مستفا ضلع فروزپور ☆

کنبھ کہے مہر لگی دانہ، آتم پر ماتم گرگھ روپ درساہیا۔ میٹوں مل گیا لیف تلالی سرہانا، سوہنا سنگھاسن دتا وچھانیا۔ میں بیننتی کراں آگے سری بھگوانا، نیوں نیوں سپس نوانیا۔ میرے مہربان جنہاں میرے وچ کل بھریا سی جل اچ بھریا دانہ، ان جل سب دا لیکھے لائیا۔ گرگھ رہے نہ کوئے بیگانہ، بندھن نام لینا بندھانیا۔ دھر دے شبد دادس ترانہ، تریا توں باہر پڑھانیا۔ سوہنا مندر وکھا مکانا، سچھنڈ دوار درڑانیا۔ نام شبد دے دھنکانا، جگت سروں سنن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ دیا دیک جگ مہانا، نور نورانہ کر رشانیا۔ میں تیرا تکاں کھیل مہانا، مہا ام اتھانیا۔ میں سندیسہ دیواں دو جہاناں، پری لوء سنانیا۔ پرگٹ ہو یا نوجوانا، مرد مردانہ ویس وٹانیا۔ جس دیکھیا گوہند والا ظفرنامہ، ظاہر ظہور کھیل کھلانیا۔ پیغمبراں پورا کرے عہدنامہ، قول اقرار کھوج کھوجانیا۔ آگے دیوے سچ پیغام، سندیسہ اک الاہیا۔ لیکھا پورا کرے کرشنا راما، باون آشنا پور کرانیا۔ مالک بن کے دو جہاناں، دوہری چوٹ ڈنک لگانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لحم اک ورتانیا۔ کنبھ کہے میٹوں بڑا ملیا آدر، میں سچ سچ سنانیا۔ میٹوں مان دتا تیغ بہادر، نگاہ میرے وچ لکانیا۔ میرا کرم ہو یا اجاگر، دُرمت میل رہی نہ رانیا۔ صدی چودھویں جن بھکتو میں بناں دھرم سوداگر، ونج کراواں تھاوں تھانیا۔ جس ویلے جل ملیا نہ کسے کایا مائی گاگر، بے آب رووے لوکانیا۔ اُس ویلے کرپا کرے کریم قادر، میری سیوا اک رکھانیا۔ کرے سچا عادل، انصاف دے درڑانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوانیا۔ کنبھ کہے میں ہونا سیوادار جگ، جن بھکتاں سیو کمانیا۔ جیہڑی ملی مان وڈیائی اچ، تِس دا لیکھا پور کرانیا۔ جس ویلے کجگ انت لگی آگ، صدی چودھویں نہ کوئے بُجھانیا۔ میں جن بھکتاں کول جاواں بھج، جل اپنے وچ لکانیا۔ گرگھو ٹھنڈا پو و رنج، جگت ترسنا رہے نہ رانیا۔ میں وڑنا نہیں مذہب دی حد، گوہند داکتا رہیا

ڈرائیا۔ میں وسنا جن بھگتاں دی نگری الگ، کھیڑا کو اک سہائیا۔ جتھے پیوے نہ کوئی پیالہ مد، امرت رس سرب چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ کُنہجہ کہے جس ویلے باؤن گیا بل دوار، اپنا ویس وٹائیا۔ اُس کیتا گیک آپار، اسمیدھ نام دھرائیا۔ جو پنڈتاں دتی دھار، دھرم دھار سمجھائیا۔ ذرا راجن کر وچار، شاستر رہے سنائیا۔ اک کُنہجہ کر تیار، اُچے تھان دینا لکائیا۔ وچ انانج پاؤنا چار جگ دا پیار، پنچم پنچم ونڈ ونڈائیا۔ پھیر ڈنڈاوت بندنا کرنی نمسکار، پُرکھ ابناشی ان جل دے وچوں نظری آئیا۔ اکھٹ نہ جائے بھنڈار، اتوٹ اتوٹ ورتائیا۔ ایہہ کھیل ویکھنا وچ سنسار، دھرنی دھرت دھول سو بھاپائیا۔ بل سب کُچھ کیتا تیار، سمگری آسن اُتے لکائیا۔ تیراں سو ستاسی رشی کرن پکار، اُچی کوک کوک سنائیا۔ کُچھ سانوں دے کھوال، بھکھیاں دے رجا ئیا۔ اسیں کھانا نہیں منڈا دال، برہم بھوج دے چائیں چائیا۔ بل اُٹھ کے کہا وچ دربار، اُچی کوک کوک سنائیا۔ ایہہ سب کُچھ میرے صاحب دے اختیار، دوجا مختیار نظر کوئے نہ آئیا۔ جس نوں چاہے دیوے بن ورتار، ورتے تھاون تھائیا۔ ایہہ کھیل اگم اپار، سمجھ اپر مہر اک سمجھائیا۔ بل ڈھیہہ پیا دوار، نو نو سیس جھکائیا۔ باؤن ہس کے کہا ڈھائی کرماں کر دے دان، بہتی منگ نہ کوئے منگائیا۔ اُس خوشی وچ کیتا پروان، نیوں کے سیس جھکائیا۔ باؤن دو کرماں کر تن لوء سب نوں کر دتا خیران، خیرانی وچ سارے دیکھ وکھائیا۔ بل اپنی پٹھ لگا منان، ادھی قدم ونڈ ونڈائیا۔ پھیر ہس کے کہا بھگوان، باہوں پھڑ گلے لگائیا۔ تیرا سب کُچھ کر پروان، اگے آس نہ کوئے ودھائیا۔ دس کی تیرا پکوان، کی امرت رس چوائیا۔ بل نے کہا باقی سب کُچھ کیتا دان، براہمنان دتا کھوائیا۔ ادھر مارو دھیان، جل کُنہجہ دیاں وکھائیا۔ جس دے وچ پیچ پیچ دانے کیتے نشان، نشانہ آتم پر ماتم رکھائیا۔ جھٹ باؤن نے پھڑ کے دو ہتھیں کیتا پروان، خوشی وچ سنائیا۔ بل تیتوں پھیر جنم دینا وچ جہان، بلکھ توں مالوا دیس سہائیا۔ پھیر پر بھو کھیلے کھیل والی دو جہان، دوہری اپنی کار کمائیا۔ ایہہ دست اگئی جن بھگتاں جھولی بھرے ہو مہربان، مہر نظر اٹھائیا۔ اوہناں گرہ کھا پکوان، پکا ردھا دھر دے لیکھے لائیا۔ اگے کھٹ جائے نہ وچ جہان، بھگتاں دیوے چائیں چائیا۔ بل نیوں کے لگا سیس جھکان، ڈنڈاوت وچ اپنا آپ وکھائیا۔ جھٹ نارد آگیا واہ راجن میرے جمان، کی رہیا کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،

سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ نارد کہا سُن راجے بلی، تیتوں دیاں سنایا۔ ایہہ براہمن باؤن چھلی، اپنا روپ بدلایا۔ توں بھگت دی دھار اک اکلّی، ایہہ وفا گم اتھاپیا۔ تیتوں ایویں کھڑکا کے سناوے ٹلی، ملاں رہیا ہلایا۔ اوہ تک کھجک انتم بھڑی گلی، آگے لنگھن کوئے نہ پانیا۔ کچھ لیکھا ویکھ محمد علی، چار یاراں سنگ رکھایا۔ دھار تک گوہند جس سکھیا دینی سیس رکھنا تلی، دو جاسنگ نہ کوئے بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ نارد کہا او پر بھو چھلیئے باؤنا، کیوں بھگتاں نال چھل کرایا۔ توں بنا رام رامنا، دھسر دینا گھانیا۔ روپ پرگٹنا گھنیا شامنا، کنس کریں صفایا۔ پیغمبراں پکڑاؤنا دامنا، پلو گنڈھ رکھایا۔ گرو آں دینا ستنا منا، فتح ڈنک شنوایا۔ او پر بھو تیری پھیر وی پوری ہونی نہیں بھاؤنا، ترسنا تیری نہ کوئے بُجھایا۔ توں ضرور کھیل کرنا کھجک اندھیری شامنا، شمع نور جوت کر رُشایا۔ اکو اپنا ڈنک وجاؤنا، دوجا رہن کوئے نہ پانیا۔ نو کھنڈ پر تھی حکمے وچ بھواؤنا، دیپ ست گھمایا۔ دین مذہب دا کھیل کراؤنا آہمو سامنا، سوہنی کار بھگتایا۔ صدی چو دھویں آب پانی ہتھ کسے نہ آؤنا، پیاسی مرے لوکانیا۔ تیرا ڈھولا کسے نہ گاؤنا، اوتار پیغمبر گرو آں سیس سرب نوایا۔ نارد کہا تیتوں گرنتھ بناؤنا ضامنا، ضامنی دینی بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سچ تیری سرنا یا۔ نارد کہا او پنڈت بڈھے، باؤن کی کھیل کھلایا۔ تیری دھار دسدی بڈھے، بڈھی توں پرے ویکھ دکھایا۔ تیرا کھیل تکنا انتم کل جگے، کل کلکی نام دکھایا۔ جس ویلے پیغمبراں دے پنڈے مکے، اگلا پنڈھ نہ کوئے رکھایا۔ سب دے انتر ہونے بھگھے، ترسنا ترپت نہ کوئے کرایا۔ سجدے وچ سیس کسے نہ جھکے، ہنگتا کرے لڑایا۔ اُس ویلے کھیل کرے پُرکھ اکال اُستے، نرگن دھار وڈ وڈیا یا۔ دھرم دی دھار سہائے رُتے، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ جن بھگتاں وات پچھے، گھر گھر ویکھے تھاؤں تھانیا۔ صدی چو دھویں انتم آپ پیائے جل پیالے گھٹے، گھٹ گھٹ گلے لگایا۔ جس ویلے ان پانی دین دُنی دا چھٹے، جن بھگتاں دے رجا یا۔ نارد پھیر خوشیاں دے وچ پچھے، باؤن کچھ ہور دے سنایا۔ باؤن کہا نارد ایہہ بھیرو رہنے نہیں گھبے، پردہ آپ اٹھایا۔ جیہڑی سمجھ تیتوں نہ سچھے، اوہ کھیل دینی کھلایا۔ جیہڑی وست باؤن واسطے بل نے پائی وچ ماٹی دے کجے، اوہ انت بھگتاں دی جھولی دینی ٹکانیا۔ جیہڑے اُگن آتھن ہون اُگے، جگت جہان و بے ودھایا۔ ایہہ کھیل کرنا نرگن دھار اُتے بڈھے، دھرنی دھرت

دھول دھول ویکھ وکھائی۔ نوست ہونا یدھے، اگے ہونہ کوئے اٹکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن
 نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اد جگاد جگ چوکڑی سب دیاں آشاں مجھے، ابھل بھل کدے نہ جائیا۔

★ ۲۰ کنگ شہنشاہی سمت ۷ بوڑ سنگھ، سوداگر سنگھ، پورن سنگھ، مہندر سنگھ، گلزار سنگھ، پریتم سنگھ، اندر سنگھ، جگندر سنگھ،
 باوا سنگھ روڈے، پریتم سنگھ ناتھیوال، جسونت سنگھ راجیانا، بسنت کور پتو بہرا سنگھ،

★ پنڈ ناٹھیوال ضلع فروزپور

گوہند کہے میں ویا سہبل کھیڑا، نگر اگم اتھاہ وڈیائی۔ چوتھے جگ دیواں گیڑا، کنت چار چار بھوایا۔ دھرنی دیکھاں گھلا ویڑا، نو کھنڈ پڑدا آپ
 چکائی۔ دین مذہب دا کٹاں جیڑا، تندو تند نہ کوئے بندھائی۔ گرگھاں اُتے کراں مہرا، مہر نظر اٹھائی۔ لکھ چوراسی پاواں گھیرا، بچیا نظر کوئے نہ آئی۔
 سوربیر بن دلیرا، سندیسہ دیواں تھاؤں تھانیا۔ کلجگ ویکھ اپنا اندھیرا، نوری چند نہ کوئے چکائی۔ بھو رہیا نہ سنجھ سویرا، رین اندھیری کالی چھائی۔ محمد
 اشارہ دیواں تیرا وقت آگیا نیڑا، اگے اور نہ کوئے ودھائی۔ اُمتی اُمت ڈبن والا بیڑا، بیڑی نیا نوکانہ کوئے چڑھائی۔ سب نے خاکی خاک ہونا ڈھیرا،
 گور بیٹھی منہ گھلایا۔ چار کنت ہونا شورا، شوہر بانکا آپ کرائیا۔ خوشیاں والا اڈنا نہیں بھورا، سنگدھی نظر کوئے نہ آئی۔ ذرا ویکھ کی کھیل ہووے دوہرا،
 سرگن زرگن ہکم ورتائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا ہکم اک ورتائی۔ محمد کہے واہ میرے سلطانا، شہنشاہ
 وڈیائی۔ میں تیرا نور نورانہ، چشم نور رُشنائیا۔ جلوہ تیرا زمیں اسماناں، تکان دُھر درگاہیا۔ کلمہ سناواں کلاما، کائنات جنایا۔ توں مالک میرا اماما، اگوچر اگم
 اتھاپیا۔ میں سجدیاں وچ کراں اسلاما، نیوں نیوں سیس نوایا۔ کی گوہند دا وجے دامہ، چوٹ نگارے اک کٹائی۔ شرع دارہے نہ کوئے غلاما، بندھن
 زنجیر دے کٹائی۔ کی کھیل کرے نوجوانا، مرد مردانہ ہکم ورتائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی دھار آپ

پر گٹائیا۔ گو بند شبد کہے میں دیکھیا ماٹی بھانڈا، ورجھنڈ دیاں جنائیا۔ کسے داسینہ رہے نہ ٹھانڈا، اگنی تت نہ کوئے بُجھائیا۔ لہنا پیغمبراں گدا جاندا، اگے اور نہ کوئے ودھائیا۔ جنہاں سور گال کھادھا ڈھانڈا، کھلاں کھل لہائیا۔ اوہناں سیر ملے نہ ماں دا، انت روون مارن دھائیا۔ وچھوڑا ہوئے پر بھو دے ناں دا، جنم لیکھے کوئے نہ پائیا۔ سہارا ملے کسے نہ بانہہ دا، باہوں پھڑ نہ کوئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ گھڑا کہے میں ڈھر دا حکم سناواں، انسنت دیاں جنائیا۔ محمد نے جس ویلے پہلے دن سنیا ترانہ، کلمہ نام خدائیا۔ نگاہ ماری زمیں اُتے اسماناں، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ پھر پیغام آیا شاہانہ، شہنشاہ درڑائیا۔ اٹھ رسول نوجوانا، رسوللاہ رہیا سناٹیا۔ لیکھا بچھلا مکیا کاہنا، بنسری دُھن نہ کوئے وجائیا۔ میرا حکم تیرا اسلاما، اسم اکو اک سماٹیا۔ اپنا روپ دس کے بانا، تن وجود دتا دکھائیا۔ لب لبائیں کٹانا، لبریز ہوئے لوکائیا۔ تیرا ساڈھے تن ہتھ سریر سہانا مکانا، دھرنی دھول سہائیا۔ کورا بھانڈا اک وکھانا، ماٹی کاجی دے وڈیائیا۔ ایہدے وچ رکھ چار کانا، شرع شرع وچوں درڑائیا۔ چار یار میلن دا بنایا بہانہ، حکم حکم وچوں پر گٹائیا۔ پھیر دیک جگا مہانا، پنج تت تت کیتی رُشنائیا۔ پھیر نگاہ کرائی اُپر اسماناں، چٹی دھار دتی پر گٹائیا۔ پردہ لاه مہربانا، مہر مُجبت وچ سناٹیا۔ دتا نام دھن خزانہ، کلمہ جھولی پائیا۔ پھیر ہس کے کہا تیرا بدل جانا زمانہ، زمیں اسماناں کھوج کھوجائیا۔ چو داں طبق میرا ترانہ، تیری تریا راگ سناٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ چار کانے کہن اسیں وڈ گئے وچ ملکے، محمد دتا ٹکائیا۔ اسیں کھیل دیکھے نٹھ کے، بھجے واہو داہیا۔ نشانے تگے ست دے، ست زمیں اسماناں پر گٹائیا۔ بھيو کھلے پر میثور پت دے، پردہ آپ اٹھائیا۔ اسیں خوشیاں دے وچ ہسدے، ہستی تک نور الاہیا۔ پھیر محمد تائیں دس دے، کُفت شنید سناٹیا۔ کھیل ہوئے نج نیتز لوچن نین اکھ دے، باہروں سمجھ کوئے نہ پائیا۔ نور تگے روپ پر تکھ دے، ساکھیاں سو بھاپائیا۔ چار یار تیتوں لہدے، خود خدا رہیا درڑائیا۔ میلے ہونے نال سبب دے، سچنا سمجھ کوئے نہ پائیا۔ کچھ پچن سُن لے انج دے، پہلی گُفتار وچ سناٹیا۔ جو گھڑے سو بھجڈے، انت رہن کوئے نہ پائیا۔ اوہ دیکھ تیرے صدیاں سد لنگھدے، اپنا پندھ مُکائیا۔ کھیل دیکھ سورے سربنگ دے، جو کرتا ڈھر درگاہیا۔ نظارے تک اُلے پلنگ دے، جو تیرا لیکھا انت کرائیا۔ نشان رہنے نہیں تارے چند دے،

چند دیکھے دُھر دا ماہیا۔ اسیں اُس دا تھم منڈے، جس دا کلمہ اگم اتھاہیا۔ کانے کہن اسیں وسیرا کردے نہیں بانس چھپری چھن دے، جگت دوار دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک سنایا۔ کانے کہن ساڈا قدیم دا ثبوت، قدرت دا مالک رہیا جنایا۔ جس ویلے محمد نال چار یاری دا ملیا کلبوت، تن وجود نال وڈیایا۔ اُس ویلے نوری اللہ ہو یا موجود، جوتی جاتا نور چکایا۔ اپنی منزل دس مقصود، حق حق دتا سنایا۔ شرع دی دس حدود، بندھن دتا بندھایا۔ اشارہ کیتا عرش فرش عروج، عالیشان درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دا تھم اک سنایا۔ کانے کہن جس ویلے چار یاری کیتی تیار، محمد محبوب دیا کمایا۔ پنج دیکھ بالے سی نال پیار، پنجم تت رنگ رنگایا۔ اُتے چٹی چادر تانی سی سمجھ روپ داتار، دھرنی دھول وٹی ودھایا۔ پھیر سجدہ کر نمسکار، عاجز ہو کے سیس نواہیا۔ میں تیرا برخوردار، خود مالک تیری سرناہیا۔ فرمان کیتا پروردگار، پاربرہم آپ سنایا۔ تیرا لیکھا چار یار، محمد احمد سنگ بناہیا۔ ہور سُن اگلی گفتار، گفت شنید دیاں درڑایا۔ جس ویلے تیری آئی اتم وار، وعدہ پچھلا دیکھ دکھایا۔ پرگٹ ہونا وچ سنسار، زرگن نور کر رُشانیا۔ سب دی پاواں سار، دیکھاں چائیں چانیا۔ پھیر لہنا دینا دیواں قرض اُتار، پچھلا لیکھ رہے نہ رانیا۔ کل کلکی لے اوتار، امام اماں ناؤں پرگٹایا۔ ایسے گھڑے کنبھ نال کراں وبار، مائی مٹکا سو بھاپانیا۔ چارے کانے وچ کھلار، تیری یاری اپنے وچ چھپانیا۔ ایسے رسم نال تیری قسم نال اُتے چٹی چادر دیواں تان، دیکھ پنج پنج رُشانیا۔ اگلا لیکھا پھیر دسٹاں مہان، مہا اکھ کھ درڑایا۔ ویہہ کنگ سندیسہ دتا نوجوان، سمت شہنشاہی ست سہانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں دیونہارا ساچا دان، سیس دستار رکھ بھگوان، بھگوان بھگونت کنت انت اپنے وچ سماہیا۔

☆ ۲۱ کنگ شہنشاہی سمت ۷ ناظر سنگھ، سادھو سنگھ، ملکیت سنگھ، منگل سنگھ، سردارا سنگھ، کرم سنگھ، بھگوان کور، سروں سنگھ پکھووال،

بھگت سنگھ لتالا، بلونت سنگھ گجروال، ہرچیت سنگھ لیل، بھاگ سنگھ بسراؤ، گردیال کور بوپارائے، دھنا سنگھ ڈھیہہ پئی،

ہری سنگھ مہما سنگھ والا، بابو سنگھ دداہور، ناہر سنگھ رقبہ، گردیال سنگھ ننگل خرد، پلٹو رام سدھار، چینیچل سنگھ سدھار،

ہر بس سنگھ سنگرور، گرنام سنگھ بڈھیل، دربارا سنگھ باٹھ، پاکھر سنگھ موہی، گرنام سنگھ جنیت پرا،

بابو سنگھ ڈیلوں، اجمیر سنگھ تے جاگیر سنگھ گھنکرانا، پنڈ پکھووال ضلع لدھیانہ ☆

سنگر شبد کہے میں دو جہاناں چکاں پڑدا، اوہلا دو جہان رہن نہ پائیا۔ نوست جگت جہان ویکھاں سڑدا، اگنی تت نہ کوئے بھجائیا۔ جن بھگت سہیلا
آتم پر ماتم منزل ویکھاں چڑھدا، نو نو چار دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ برہمنڈ کھنڈ پری لوء کھیل ویکھاں اگے گھر دا، گرہ گرہ جو درسائیا۔ روپ ویکھاں تکاں نرائن نر
دا، جو زویر اپنا آپ لئے پرگٹائیا۔ لیکھا جاناں سمنڈ ساگر سرور سر دا، تیرتھ تھان کھوج کھوجائیا۔ صوفی سنت فقیر تکاں در درویش بردا، خادم خدمتگار
دھیان لگائیا۔ لیکھا جاناں سرگن سرگن چوٹی جڑ دا، چیتن بھیورہ نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو
آپ چکائیا۔ سنگر شبد کہے میں محمد دتا اشارہ، سینت اگم لگائیا۔ موسیٰ عیسیٰ ویکھو اپنا انت کنارہ، نیا ڈولے تھاؤں تھانیا۔ نور چھپنا چند ستارا، سطح بلندی
رہے گر لائیا۔ ورتے کھیل پروردگارا، بے پرواہ اگم اتھایا۔ جس نوں جھکن تینی اوتارا، وشن برہما شو سپس نوائیا۔ سو شاہو بھوپ بھوپ بن سکدارا، حکم
حکم اک درڑائیا۔ نوست میٹنا دھواں دھارا، مایا ممتا موہ گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ گھلائیا۔
محمد کہے میں نیز اگم کھولیا، نین لیا اٹھا۔ حق نعرہ اکو بولیا، چوڈاں طبق سنا۔ اُمت اُمتی رہے نہ انھولیا، ڈور وڈنک وجا۔ سب دا لہنا گنا ہو لیا، لیکھا اور
رہے نہ را۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا اپنا حکم ورتا۔ محمد کہے میں صدی چوڈھویں ماراں ہاک، نعرہ حق
سنائیا۔ کھلیئے تیرا میرا تھن لگا ساک، ناتا اگے نہ کوئے جڑائیا۔ اٹھ تک بندے ماٹی خاک، خاک سار ہوئے لوکائیا۔ میرا پورا ہون لگا واک، مدینہ دئے

گواہیا۔ صدی چودھویں چاروں گنت ماریں جھاک، نرگن دھار لئے انگڑائیا۔ کچھ میرا کھیل واچ، پیغمبر سیس نوایا۔ کیہڑی کوٹے لگنی آج، گنی اگت جلائی۔ محمد دیکھیا چاروں گنت اندھیری رات، نوری چند نہ کوئے چکائی۔ پھیر سندیہ دتا ساچ، سچ دتا سمجھائی۔ اوہ دیکھ کھیل کرے میرا محبوب کملاپات، پت پر میثور بے پرواہیا۔ جس دے سب کچھ ہاتھ، جگ چوکڑی دیکھ دکھائی۔ جس نوں جھکدے تریلوکی ناتھ، پیغمبر سجدیاں وچ سیس نوایا۔ اوہ سب دی پوری کرن والا اتنم واٹ، اگے پندھ نہ کوئے رکھائی۔ انت کنارے پنچے گھاٹ، پتن ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائی۔ صدی چودھویں کہے حضرت اوہ تک ا شنبھج دی دھار، دیو دیوا دیاں سنائی۔ جیہڑی ہوئی سنگھ آسوار، شستر دھاری روپ بدلایا۔ سنبھ نسنبھ دتے سنگھار، دینتا کری صفائی۔ حکم نیا شاہ پاتشاہ سچی سرکار، شہنشاہ اپنی کار بھگتائی۔ جس دے حکمے اندر جگ چوکڑی چار، سبجک تریتا دواپر کلجک بھجن واہو داہیا۔ اتنم پرگٹ ہو کل کلکی اوتار، امام ااما ویس وٹائی۔ جس شستر دھاری سنگھاسن تھلے دتی واڑ، اُپر اپنا آسن لایا۔ چھیتی نگاہ اُس ول مار، بن نیناں نین اٹھائی۔ جھٹ ڈرگا ہوئی ہوشیار، سندیہ دیوے چائیں چائیا۔ صدی چودھویں ہو جا خبردار، بے خبرے خبر اک درڑائی۔ اوہ دیکھ تیرا پروردگار، میرا مالک اگم اتھاپیا۔ جس میرے نال کیتا پیار، پر م پُرکھ دتی وڈیائی۔ اوہ صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی سب دی پاوے سار، مہاسار تھی اپنی کھیل کھلایا۔ میں چاہندی میتوں سنگھاسن تھلیوں کڈھ کے اُپر لئے بٹھال، دیوے مان وڈیائی۔ پھیر صدی چودھویں تیتوں کراں بے حال، بہیل ہوئے لوکائی۔ چار یاری وجے تال، کھنڈا چار گنت کھڑکائی۔ تیرے کلمے دی دے کوئے نہ ڈھال، اگے ہو نہ کوئے اٹکائی۔ صدی چودھویں جھٹ غصے وچ اکھاں کر کے لال، بھے رہی دکھائی۔ میرا کالا سوسا تک کمال، امبر نیلے رنگ رنگائی۔ توں میری جھل نہ سکیں جھال، تیتوں سچ دیاں سمجھائی۔ میں ساری خلقت کرنی بے حال، طوبی طوبی کرے لوکائی۔ نی ا شنبھج توں تے کاکا کیتا سی حل سوال، کھیری جگت ہتھ پھڑائی۔ نی میں وی اپنی گولی دا گھ کر دتا لال، خون دھارا دھار وہائی۔ جس نوں سکے نہ کوئے سنبھال، سمبل بیٹھا ہر جو اپنی کھیل کھلایا۔ ڈرگا کہے نی ایہہ کی کیتا کمال، کی تیری چترئی۔ صدی چودھویں کہے میتوں حکم سندیہ دیوے جس دی اولڑی چال، انڈ ٹھڑی کار کمائی۔ پھل رہن نہیں دینا

کسے ڈال، سنمئل رُکھ جگت لہرائیا۔ اوہدی جھلے کوئے نہ جھال، سر سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنا ٹھم ورتائیا۔ صدی چوڑھویں کہے دُرگا میری گولی دے کھ وچ لگا خون، خون خرابہ دیاں کرائیا۔ نی میں پچھلے چوہ جگاں دا بدل دینا مضمون، قلم شاہی کاتب نہ کوئے لکھائیا۔ میرے پروردگار نے بدل دینا قانون، پچھلا لاء نظر کوئے نہ آئیا۔ جیہڑا محمد نے نقطہ لایا وچ نون، تِس دا لیکھا پور دینا کرائیا۔ میں تالی مار کے کہاں سارے اوتار پیغمبر گرو آں توں کر دینے محروم، محرم نظر کوئے نہ آئیا۔ اگلا کھیل ہونا نہ معلوم، بدھی وچ نہ کوئے سمجھائیا۔ میری اگی کنگ دی پہلی رسم جس نے وڈی بنا رسوم، رواج جگت والا بنائیا۔ جس پر بھونوں سارے کہندے سوم، اوہ جگت قہر لہر دے گھٹے دے ورتائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا ٹھم آپ ورتائیا۔ دُرگا کہے صدی چوڑھویں کالاکا کول سی کالا کھپر، جس راکش لئے کھائیا۔ میں نو سو نونویں یوجن روز کردی ساں سفر، بھجڑی واہو داہیا۔ کسے دے اُتے آون نہیں دتا سی کفن، مڑھی گور نہ کوئے جنائیا۔ کسے دا پوتر رہن دتا نہیں سی بدن، شستراں نال گھائل کرائیا۔ کوڑا چھڈا دتا وطن، بے وطن کیتی لوکائیا۔ دیوتیاں آئی تیج رکھن، دُشٹاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ ایہہ تیتوں سناواں بچن، سندیسہ سچ سُبھائیا۔ کی کھیل ہونا لکھ لکھن، اگوچر کی کار کمائیا۔ جس ویلے صدی چوڑھویں لگی لکھن، محمد لیکھا رہے نہ رائیا۔ کسے نوں کوئی نہ لاوے انگن، گودی گود نہ کوئے ٹکائیا۔ نشان رہے نہ تارا چندن، چند ستار رووے مارے دھاہیا۔ مکے کعبے ملے نہ کوئے انندن، انند انند نہ کوئے رکھائیا۔ ساچی رہے کوئے نہ بدن، بندگی وچ سپس نہ کوئے نوائیا۔ پھرے دروہی وچ در بھنڈن، برہمنڈ نیزیر دہائیا۔ جھگڑا لگنا جیرج انڈن، اُتبیج سیتیج لیکھ چکائیا۔ کرپا کرے سورا سربنگن، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دے نام نگارے وچن، گوبند ڈورؤ ڈنک وجائیا۔ جس دی خاطر تتی لوح تے بیٹھا گر ارجن، تیغ بہادر اپنا سپس کٹائیا۔ گوبند بچے نہاں بیٹھاں لگا رکھن، گڑھی چمکور دے گواہیا۔ ماچھوواڑے ماہی اپنا لگا لبھن، ستھر یارڈا سچ ہنڈھائیا۔ اوہ کھیل کرے سمر تھن، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ سب کچھ دیکھے اپنی اکھن، نیز جگت والے گھلایا۔ دین دنی دے بھانڈے کر دیوے سکھن، جن بھگتاں دیوے مان وڈیائیا۔ صدی چوڑھویں سب نوں آوے پرکھن، کسوٹی دھر دی نال اُٹھائیا۔ کوٹاں وچوں کوئی گرگھ ساچے نام دی سل

الوئی آوے چٹن، ہیرا کھ نال چُھہائی۔ اُس ویلے زِیں اسمان پھٹن، پٹی اور نہ کوئے بندھائی۔ پر بھ دا کھیل ہونا بازی گر نن، سوانگی اپنا سوانگ ورتائی۔ نی دُرگا تیری کالی دی جیجھ آیا کٹن، کٹاکش اپنی دھار میری گولی دے کھ وچ لائی۔ جس دا لیکھا سکے کوئے نہ رٹن، سندیہ سکے نہ کوئے سنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائی۔ صدی چوڈھویں کہے جس میری گولی دے کھ وچ ماریا تیر، نشانہ جگت بنائی۔ نی میرا صاحب پیراں دا پیر، امام اِماما نورِ الٰہیہ۔ جس شرع دے کٹنے زنجیر، شریعت دینی بدلایا۔ بدل دینی تقدیر، تدبیر اپنی اک سمجھائی۔ جس نوں جھکنے پیغمبر گر فقیر، فقرہ سناوے تھاؤں تھانیا۔ اوہدی منزل اک اخیر، آخر رہیا درڑائی۔ جس دا ہوکا دتا کبیر، کوک کوک سنائی۔ جس دی صفت کرے قرآن مجید، تیس بتیس ڈھولے محمد گایا۔ اُس دی اِنج خوشیاں والی عید، اِگی کنگ خوشی بنائی۔ جس نے جھگڑا میٹنا چھری شرع والی بقر عید، اُس نے میری گولی جگندر دے کھ وچوں دھاراں دتیاں وگایا۔ میری کھل گئی غفلت والی نیند، آلس رہیا نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائی۔ ا شُبُج کہے نی میں سنیا اوہ پر م پُرکھ پر بھ سانجھا، نرؤیر اک اکھوایا۔ صدی چوڈھویں کہے اوہ ایسے کر کے دین مذہب نوں مارن آیا مانجا، جو سگھاسن کول رکھائی۔ اوہ ویکھ چار کٹ وگدا جھانجا، جھگڑا جھلے تھاؤں تھانیا۔ دو جہان جس دا ڈھولا گاؤندا، توں میرا میں تیرا جنگجو بہادر تے چارے ہتھ وچ پھڑ کے دین وکھائی۔ پھیر میٹوں نہ دیوے کوئے اُلمبھا، میں سچ دیاں سنائی۔ میٹوں سُن کے آوے کانبا، کب کب گولی نے سر شئی دتی ہلایا۔ نی دُرگا تیرا کالا کھپرتے میرا بھانڈا ویکھ لے تانبا، جس دی اُمت ریت دتی چلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائی۔ تانبا کہے میری انوکھی دھات، دروہی میری ڈہائی۔ محمد نے نو وار میرے وچ کھانا کھادھاسی آپ، اپنی ہتھیں بنائی۔ اللہ ہو انا ہو کردا رہیا جاپ، بسمل کہہ کے خوشی منائی۔ تن وجود وکھا پاک، رُوح بُت کر صفائی۔ جھٹ خدا نے کھولیا تاک، پردہ رہیا نہ رانیا۔ خوشی نال سنائی بات، باطن بھیو چکائی۔ اوہ تک محمد سمت شہنشاہی ست اِگی کنگ دی رات، رین بھنڑی دیاں وکھائی۔ جس کرنا کھیل تماش، حکم حکم ورتائی۔ تیری اُمت دی اک اک ایہدے وچ پاؤنی لاش، گوراں روون مارن دھاہیا۔ شکر بھجا آوے اتوں کیلاش،

سنگھاری اپنا پندھ مُکائیا۔ چارے فرشتے کرن تلاش، جبرائیل عزرائیل میکائیل اسرافیل بھججن واہو داہیا۔ انتم کسے تون کم نہیں آوناراس، رستہ بھلائے بے پرواہیا۔ ایہہ کھیل بڑا افسوس ناک، چنتا چکھا جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار بھگتایا۔ جھاڑو کہے میں دھرنی کراں صاف، کوڑا کرکٹ ویکھ دکھایا۔ میں جگت وچ گستاخ، مٹی خاک اڈایا۔ میتوں اک دن محمد گیا آکھ، سچ نال سمجھایا۔ اٹھ کے ذرا جھاک، صدی چوڑھویں دھیان رکھایا۔ جس ویلے دین دُنی وچ رہیا نہ ساچ، سنجم سچ نہ کوئے سمجھایا۔ چاروں گنٹ لگنی آنج، اگنی اگت نہ کوئے بھجھایا۔ تیرا کھیل ہووے بہہ بھانت، پردہ دیاں اٹھایا۔ توں پُرکھ اکال پروردگار سانجھے یار دا دینا ساتھ، سگلا سنگ بنایا۔ جس دا دو جہاناں پھرنا راتھ، برہنڈ کھنڈ پندھ مُکائیا۔ توں اُس نوں مٹنا کملاپات، پت پر میثور کہہ کے سیس نوایا۔ جھٹ مانجے جوڑے ہاتھ، نیوں نیوں لاگا پائیا۔ محمد اکدوں ملگنی واٹ، میتوں دے درڑایا۔ محمد خوشی وچ دتا آکھ، صدی چوڑھویں اکھ اٹھایا۔ تیری پت آپے لئے راکھ، پت پر میثور بے پرواہیا۔ توں سیوک بنا چاک، چاکر ہو کے سیوکمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ تانبا کہے میری سب تون دکھری طاقت، سوربیر دیاں درڑایا۔ کسے دی رہن نہیں دینی رفاقت، سنگی سنگ نہ کوئے نبھایا۔ دانشمنداں میٹنی لیاقت، عقل بُدھی نہ کوئے چٹرایا۔ سب نوں لینا اپنے وچ ہراست، بچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ دین مذہب دی رہن نہیں دینی وراثت، اپنا پیٹ لینا بھرائیا۔ کیوں میرے صاحب دی بڑی یادداشت، جگت دا لیکھا بھل کدے نہ جایا۔ جیہڑی دین دُنی ہو گئی ناستک، ناس کر کے دئے دکھایا۔ گرگھ ویکھے سنت سہیلے آستک، اصل اصل وچ ملایا۔ ایہہ کھیل پر بھو دا واکت، وصل یار دادئے گواہیا۔ چاروں گنٹ حکم دی ہونی آفت، آفتاب نظر کوئے نہ آیا۔ اوتار پیغمبر گروآں دا بھوکھت کرے ثابت، پیشین گوئیاں نال ملایا۔ کلجگ انتم سب دا کرے تعاقب، بچھے بچھے واہو داہیا۔ دو جہاناں بن کے راکب، حکم حکم والا سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی آپ کمایا۔ اشنج کہے صدی چوڑھویں میرا نہیں کوئی تکرار، جھگڑا جگت دکھایا۔ میں تان بچھلی کتھا دسن نوں آئی ساں باہر، پھر سنگھاسن تھلے وڑکے، اپنا آسن لایا۔ حکم نال میں وی کالا کیتتی سی تیار، کالا کھپر ہتھ پھڑایا۔ میتوں گولی

بخشی پروردگار، رحمت سچ والی کمائی۔ جس دے منہ وچوں چلی لہو دی دھار، دھرنی لال رنگ رنگائی۔ ایہہ کھیل اگئی یار، ہر یارڑا آپ کرائیا۔ جس دے سب کچھ اختیار، مختیار نامے سب دے لئے چھڈائی۔ میں انت کراں نمسکار، نیوں نیوں لاگاں پائی۔ تیرا کھیل سچی سرکار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائی۔ جس دے جنگجو بہادر بھگت سہیلے خبردار، چاروں کُنٹ لین انگڑائی۔ تِس دے ڈھیہہ پواں دوار، نو نو لاگاں پائی۔ جو کرے کراوے کرینہار، کرنی کرتا اک اھوائیا۔ جس دی شبدی شبد لکار، دو جہان اٹھائی۔ اُس دے چرناں دی دھوڑی لاواں چھار، مستک خاک رمائی۔ جو زرگن زورِ امامِ اماما کل کلکی لئے اوتار، نہکناک ویس دھرائیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ بن سچی سرکار، دُھر دا حکم آپ پرگٹائی۔ سب دا لہنا دینا پورب قرضہ دے اُتار، اوتار پیغمبر گُر لیکھا رہے نہ رانیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیاں پروردگار، سانجھیا ہونے سہائی۔ جن بھگت سہیلے گرو گُر چیلے انت کنت بھگونت کرے اجیار، پردہ کوڑ والا چکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکناک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دا انت نہ پاراوار، بے انت بے انت کلج اپنا حکم آپ ورتائی۔

☆ ۲۲ کنگ شہنشاہی سمت ۷ نچھتر سنگھ، بھاگ سنگھ، گجن سنگھ، گرنام کور دوراہا، کاکا سنگھ لہڑا، بگا سنگھ نت، مہندر سنگھ جھٹ، گردیو سنگھ للہیری، سری رام مقصودڑا، بھجن سنگھ جیرکھ، درشن سنگھ، جگدیش سنگھ اجودھ، گرنام سنگھ مرنڈا، چینیچل سنگھ، ایشر کورتے اجاگر سنگھ مہاؤن، بچن کورتے میجر سنگھ جھٹ بدووال، دوراہا شہر ضلع لدھیانہ ☆

سنگر شبد کہے میرا کھیل اگتا دھرتن، دھرنی دھرت دھول دھول ویکھ دکھائی۔ میں حکم سندیہ سناواں والی عرشن، عرشی پریتم جو رہیا درڑائی۔ کی کھیل ہونا اُتے فرشن، چار کُنٹ اکھ ٹھلایا۔ پُرکھ اکالا دین دیاں سب نوں آوے پرکھن، پارکھو اپنا ویس وٹائی۔ جس نوں نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھن، چنتا غم نہ کوئے رکھائی۔ جن بھگتاں دیوے اپنے درشن، نچ نیتز لوچن نین اکھ ٹھلایا۔ کوڑی کریا میٹے دھڑکن، مایا ممتا موہ گوائیا۔ پھیر لیکھا

جانے شرکنِ غربن، شمالِ جنوب اُٹھائیا۔ اوتارِ پیغمبراں گروآں سُنے عرضن، عرضی سب دی ویکھ وکھائیا۔ پورب لیکھ لاہوے قرضن، مقروض آپ چُکائیا۔ نو کھنڈ پر تھی دھار ویکھے نو برتن، حصے اپنے ونڈ ونڈائیا۔ محمد دا لیکھ پورا کرے نال شرطن، شرع دا لیکھ رہے نہ رائیا۔ شاہ سلطاناں پُٹھی ہووے نردن، سر سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ امامِ اِماما ہووے مردن، مدد اور نہ کوئے رکھائیا۔ غریبِ نمانیاں ونڈے نردن، ڈکھیاں ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ برتن کہن ساڈا رُپ نو کھنڈ، نو چار دئے گواہیا۔ اسیں اُچی رولا پاؤنا ڈنڈ، ہوکا حق سنائیا۔ سرشٹی درشٹی کر کھنڈ کھنڈ، سگلا سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ اسیں سچ دسیئے جس ویلے نشان محمد بنایا سی تارا چند، نو گرہ سمجھ کے سانوں کول ڈکائیا۔ پھیر حکم دا ہو پابند، سجدہ سیس دتا نوائیا۔ پھیر کلمہ گا کے چھند، ڈھولا گایا ڈھردر گاہیا۔ مانیا اگم اند، سُکھ سُکھ وچ سمائیا۔ سُنیا حکم سورے سرنگ، ہر کرتا آپ درڑائیا۔ محمد اوہ تک تیری صدی چوڑھویں رہی لنگھ، قدم قدم نال بدلایا۔ تیرا محبوب اُٹا کرے پلنگ، پاوا چول رہے گر لائیا۔ اُس دا سیس اوڈھن ہونا ننگ، پڑا سکے کوئے نہ پائیا۔ نو برتن کہن گوہند جس ویلے پہلے دن سی چڑھیا جنگ، جنگجو بہادر رُپ بنائیا۔ جس ویلے نیلے دا کسپا تنگ، تھاپی پٹھ اُتے ڈکائیا۔ سانوں سد کے حکم دتا سورے سرنگ، سچ نال سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نو برتن کہے گوہند دتا آکھ، سچ نال سنائیا۔ ویکھو محمد دی انتم شاخ، شاخ رہن کوئے نہ پائیا۔ کراگئی بات، باطن دتا درڑائیا۔ نالے ماریا ہاتھ تے ہاتھ، ہتھیلی ہتھیلی نال لکرائیا۔ پھیر اشارہ کیتا محمد دی قبر وچ ایہہ نو رکھے سی ساتھ، قسم وکھری ونڈ ونڈائیا۔ اُس دی پُٹھی کر کے لاش، پٹھ اُتے ڈکائیا۔ ایہہ سندیسہ محمد دے کے گیا سی آپ خاص، خواہش اپنی نال پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ نو برتن کہن اسیں بیٹھے رہے نال صبر، صبوری پر بھ نے دتی جنائیا۔ وڑے رہے وچ محمد دی قبر، مقبریاں ڈیرہ لائیا۔ تکدے رہے اُپر امبر، اسماناں پرے اکھ اُٹھائیا۔ کس ویلے آوے ساڈے پیغمبراں دا پیغمبر، جلوہ گر نورِ اِلاہیا۔ سانوں پھڑ کے کڈھے وچوں اندھیری کدر، دھرنی دھرت اُتے دئے وڈایا۔ اسیں نشان تکیئے انتم تارا چندر، چند ستار ویکھ وکھائیا۔ جنہاں ریتی بدلی مٹھ مندر، مسجدیں رنگ رنگائیا۔ کی

کھیل کرے اپنی دھار وچ رنگن، رنگت رنگ کی بدلائیا۔ ساڈی منظور ہووے بدن، بندگی سیس جھکائیا۔ پروردگار کہا جس ویلے صدی چودھویں گئی
 لنگھن، انت اخیر بے نظیر ویکھ وکھائیا۔ تہانوں لیاوے اپنے کول پلنگن، پورب وچھوڑا دئے مکائیا۔ ایہہ لیکھا جانے سوربیر بہادر جنگن، طاقتور نور الاہیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک ورتائیا۔ برتن کہن جس ویلے قبر وچ لگا ساڈا ڈیرہ، در بیٹھے آسن لائیا۔
 اگلا پندھ تکیئے نیڑا، پچھلا پندھ چکائیا۔ کون وقت پر بھ دیوے دین دنی نوں گیڑا، بھوری بھو وچ بھوایا۔ جگت شرع دا میٹے جھیرا، جھنجٹ اور رہے نہ
 رائیا۔ بھاگ لگائے کایا کھیڑا، ساڈھے تن ہتھ و بے ودھائیا۔ مہربان کرے اپنی مہرا، مہر نظر اٹھائیا۔ ساڈا لیکھا پورا کرے کیراں، جواں ہور رہن
 کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک ورتائیا۔ نو برتن کہن اسیں سنیا خدا دا کلام حتی، مقبرے
 وچ آسن لائیا۔ ساڈی واشنا رہی نہ شکی، شکوہ دتا مٹائیا۔ سانوں ایوں جاپیا جوں محمد دی لاش ہسی، ہس کے رہی سنائیا۔ تساں میرے پروردگار دا کھیل
 ویکھنا آھیں، بنا اکھاں توں دئے وکھائیا۔ جس نے میری پت لینی رکھی، اوڈھن دئے ٹکائیا۔ پر برتو یاد کریو اُس ویلے سکا ٹانڈا نشانہ ہووے گئی، اُتے
 گو بند لیکھ لکھائیا۔ سب نے ڈوری اُس اُتے سٹی، اوتار بیٹھے آس رکھائیا۔ اتم جڑ سب دی جانی پٹی، پٹنے والا لے انکڑائیا۔ جوت دھار ہونی اکٹھی،
 شبدی ڈنک وجائیا۔ خالی بھانڈا دے مٹی، مٹی خاک نظری آئی۔ دھرم دی رہے کوئی نہ ہئی، سچ نام نہ کوئے وکائیا۔ لیکھے لگے محمد دی مولی ائی، کسیرا
 رویداس دئے گواہیا۔ اُس ویلے جن بھگتاں بنھنی سوہنگ مستک پٹی، جنگجو بہادر چارے اٹھ کے لین انکڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک سنائیا۔ سکی کہے میں نہیں سکا ٹانڈا، سب نوں دیاں سنائیا۔ میں لیکھا منگنا جنہاں نے کھادھا سور گان ڈھانڈا،
 پشو آں کھل لہائیا۔ پر یاد رکھیو اُس ویلے شبد دی دھار بل دی گولی نام لکھاری تریپت دے سیس ہووے گال لال پراندا، سنگی سنگناں والی نال چھہائیا۔ دو
 جہان بھگت بھگوان توں میرا میں تیرا گیت ہووے گا گاؤندا، گا گا خوشی منائیا۔ گرگھ سوربیراں نے کھچیاں ہونگیاں لانگا، مالوے والے دین گواہیا۔
 اوہناں چوہاں دے ہتھ وچ ہونگیاں ڈانگاں، سوربیر لے اٹھائیا۔ جھگڑا پاؤنا نو کھنڈ پر تھی ست دیپ آندھ گوانڈھا، وکھرا گھر نہ کوئے وکھائیا۔ کلج کوڑ

لہر دیاں چڑھنیاں کانگاں، کانگو والے روون مارن دھاہیا۔ لیکھا مکنا روزے نماز بانگاں، ازاں دا جھگڑا رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی دھار آپ جنانیا۔ قبر کہے میرے اندر آئی آواز، ازاں دتی درڑانیا۔ جس وچ کھولیا راز، رحمت رحیم کمانیا۔ پردہ اوہلا رہے نہ آغاز، لیکھا لیکھ نہ کوئے جنانیا۔ ایہہ حکم دینا اکو مالک واحد، دوجا نظر کوئے نہ آنیا۔ پچھلا کلمہ رہے کوئے نہ شاید، شاید کہن اتے پرہ نے اپنا حکم عائد دتا کرانیا۔ تئیں میرے نکلے نکلے نانب، سندیسے دتے تھاؤں تھانیا۔ اگلا حکم ہونا جائز، ناجائز نہ کوئے سنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمانیا۔ قبر کہے جس ویلے گرگھ بہادر جگت بنے لڑاکے، شبد ڈنڈے ہتھ اٹھانیا۔ ادھروں کھیل ویکھنا پروردگار وچ ڈھاکے، بغلگیر سب نوں دئے بنانیا۔ جس دے کول آد انت دو جہان دے خاکے، مصوّر اور نہ کوئے رکھانیا۔ لیکھا منگے پُرکھ ابناشے، ابناشی کرتا دُھر درگاہیا۔ جس نے اوتار پینمبر گروآں پورے کرنے ارادے، لیکھا دیوے چائیں چانیا۔ اُس ویلے کوٹاں وچوں کوئی بھگت سہیلا جاگے، جس جاگرت جوت کرے رُشانیا۔ پھیر حکم دیواں آر پار کول واگھے، واہ واہ وجدی رہے ودھانیا۔ جو گوہند دا لیکھ لکھایا وچ دُآبے، بیاس کنارہ تٹ خوشیاں نال سب نوں رہیا دکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کھیل آپ کھلانیا۔ قبر کہے میں دیکھی (چو دھوی) صدی، صدقے سب نوں دیاں سنانیا۔ مینٹوں آیں دسیا جوں دھرم لکھاریاں روپ بدل کے سرتے پالئی سگی، شگن جگت والا منانیا۔ پھیر چاروں گنٹ تکتی اگت لگی، لگ ماتر دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ ایہہ رسم اُس توں کراونی جس دی گوت ہووگی جگی، جاگرت جوت جگانیا۔ ادھر سوربیراں نے پٹی مستک بدھی، اپنی لین انگڑانیا۔ اگے شرع دی کسے نوں لین نہیں دینی وڈھی، نام کلمہ وچولا نہ کوئے رکھانیا۔ کلج دی رہن نہیں دینی گڈی، گداگر ہووے لوکانیا۔ اکو نور پرگٹاؤنارٹی، جس نوں ربّ عالمین کہہ کے سارے گانیا۔ جس دا احوالا دے دیواں پوہ چھبی، چھبر نام والی لگانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنانیا۔ حکم کہے آگیا نارد پاندھا، نرداں پٹھیاں سدھیاں رہیا دکھانیا۔ اپنا گیت آپے گاؤندا، آپے رہیا جنانیا۔ اپنی دھوڑی آپے نہاندا، ایشان آپ سمجھانیا۔ پھیر بول کے حق سناؤندا، سُن وے میریا گوہند ماہیا۔ کتھوں لیاندا سکا مکئی دا

ٹانڈا، سُکا ہریا نہ کوئے کرائیا۔ مینٹوں ٹکانا دس دے سچے تھاں دا، جتھے پرگٹ ہووے دُھر دا ماہیا۔ جیہڑا سپر نہ چنگھے ماں دا، پتا گود نہ کوئے ٹکانیا۔ آگے رُوپ دھریا ہووے نہ اوہدے ناں دا، جس نوں اوتار پیغمبر گر سارے سپس نوائیا۔ اوہ حصّہ پاوے نہ سُوَر گاں دا، مذہباں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ مالک خالق ہووے تے دو جہاں دُمیوار نیاں دا، حکم سچ سچ سناٹیا۔ لیکھا سب توں لئے کیتے گناہاں دا، پچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کماٹیا۔ نارد کہے محمد اکیوں گوڑھی نیند ستا، ستیا لے انگڑائیا۔ تیرا اتم پینڈا مُکا، مکمل دیاں سناٹیا۔ تیری اُمت لیکھا چکا، چوکٹا دیاں کرائیا۔ کسے دے گرہ رہنا نہیں حقہ، حکم دیوے دُھر درگاہیا۔ جس پروردگار پچھے کٹائیاں مُچھاں، اوہ مُشکل رہیا دکھائیا۔ ہُن جھگڑا پینا کُشا، گل اُس دے نال ملاٹیا۔ دوستا کریں مول نہ غصّہ، غصّے والی گل نہ کوئے سناٹیا۔ جس خُدا نے تیرے نور نالوں وچھوڑیا تیرا جُسا، قبراں وچ دباٹیا۔ اُس نے سندیسہ دتا سچا، سچ دیاں سمجھائیا۔ تیرا ناتا تیری اُمت نالوں تئا، تئیاں گنڈھ نہ کوئے پوائیا۔ اُس ویلے گوہند شبد دا تیر نشان چھٹا، انیالا آپ دکھائیا۔ تیری لہندی ڈھندی جائے گٹھا، گوشہ رووے مارے دھاہیا۔ دھرنی دھرت پتج آپ لئا، لُٹیرا بنیا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ ٹانڈا کہے سُن نارد پنڈتا، براہمن برہم دیاں جنائیا۔ جس لیکھا مُکا ونا کلج کوڑ کرایا ہنگتا، ہوئے ڈیرہ دیوے ڈھاہیا۔ لیکھا رہن نہیں دینا بھکھ ننگ دا، بھنڈارے اٹھ دے ورتائیا۔ پہلوں اوتار پیغمبر گروآں نوں نظارہ دکھا ونا اُمت والے جنگ دا، مذہب مذہب نال ٹھکرائیا۔ لیکھا پورا ہونا جو پیشین گوئیاں وچ رہیا منگدا، محمد آسا منسا صاحب نال ملاٹیا۔ جو گوہند بچن کیتا سی جس ویلے پہلے دن نیلے دا تنگ سی کسدا، تنگدست ہووے لوکائیا۔ میں پُرکھ اکال ونجارا نہیں پنجاں دریاواں دے جنگ دا، پنجاں وچ اک اشارہ دتا کرائیا۔ میں مالک ہو کے آواں کھنڈ برہمنڈ دا، پُریاں لوآں چرناں ہیٹھ دباٹیا۔ میرا نام انیالا تیر کھیل کرے چنڈ پرچنڈ دا، تُرنگ تَنگ اکو نظری آٹیا۔ میں کسے کولوں دان ہوواں نہ منگدا، مانگت ہو نہ جھولی ڈاہیا۔ اکو ناتا رکھاں تیرے سنگ دا، تیرے نال مل کے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سچ تیری سرناٹیا۔ ٹانڈا کہے میرے اُتے لکھیا گوہند، ملی مات وڈیائیا۔ میں اوہدا کھیل دیکھنا وچ ہند، سمبل نوآسی دھیان

لگائیا۔ بھگت سُہیلے تکتنے اگمی بند، بندرا بن دا دھیان لگائیا۔ لہنا تکتنا جیو پنڈ، برہمانڈ کھوج کھوجائیا۔ جس دی دھار ساگر سندھ، گہر گمبھیر نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ سنگر شبد کہے میرے محبوبا، مہربان تیری وڈیائیا۔ توں ہر گھٹ سدا موجودہ، دو جہاناں سو بھاپائیا۔ تیرا حکم نہ جائے بے ہودا، جگ چوکڑی ریتی چلی آئی۔ کی صدی چو دھویں کرنا کرم اعجوبہ، عجب نرالے دیواں درڑائیا۔ تیرا در دوار سب توں اوچا، اُچ اگم تیری سرنائیا۔ کیوں کنبھ نوں ماریا مودھا، مودھے توں سدھا پھیر کرائیا۔ اس دا بھيو دس دے اک تے دوجا، دوا اک نال ملا نیتز رو کے کہے بسدھا، دھرنی رہی جنائیا۔ میرے دین دیا لا میرے سینے تے ہونا میدھا، میدھشتر دا لیکھا نکا نکا نظری آئی۔ اُس ویلے کرشن نے اپنے رتھ وچ رتھوا ہی بنکے سوا سیر دا رکھیا سی خالی کجا، کنبھ نوں ہتھ مول نہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ سنگر شبد کہے سُنو حکم الہ، عالی جاہ سنائیا۔ میں سب نوں دیاں اطلاع، گفٹ شنید آپ درڑائیا۔ بائی کنگ میرا گواہ، شہادت شہنشاہیا۔ سب دے وعدے پورے کرے آپ خدا، خود مالک نور الاہیا۔ محمد دا لہنا دے چکا، چُٹے چار یار کرائیا۔ جس نے بھگتاں مستک پٹیاں دیتیاں بندھا، سوہنگ اکھر لیکھ لکھائیا۔ ہتھ ڈانگاں رہے اٹھا، بھے وچ دیکھن چائیں چائیا۔ لال پراندا مارے دھاہ، اُچی کوک کوک سنائیا۔ سگی کہے سہاگن رہنی کوئی نہ، دُہاگن ہوئے لوکائیا۔ کسے دی پکڑے نہ کوئی بانہہ، سکا ٹانڈا رہیا سنائیا۔ نو برتن ہاں وچ کرن ہاں، ہمساجن بن کے سنگ بنائیا۔ انت وچھوڑا ہونا پتراں ماں، نار کنت نظر کسے نہ آئی۔ گرو چیل دیوے کوئی نہ ٹھنڈی چھاں، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ایہتھے اوتھے دو جہاناں کرے سچ نیاں، نیاں کار آد انت جگا جگنت اکو اک اکھوائیا۔

☆ ۲۳ کنگ شہنشاہی سمت ۷ سُرجن سنگھ، زرنجن سنگھ، مہندر سنگھ، گردیو سنگھ، مدن نال، گھڑ سنگھ، بھجن سنگھ، لال سنگھ، ہرنیک سنگھ، گیان چند، ہرنس کور، کلدیپ کور، ملکیت سنگھ، رویل سنگھ لدھیانہ، سکھونت کور، ہرچرن سنگھ لدھیانہ، مہندر سنگھ داکھے، کرم سنگھ گڑے، سردارا سنگھ چولیوال، مختیار سنگھ منڈیاں، بلونت سنگھ سنت کلونی پٹیالا، بھجن سنگھ چُپکی، ہرنس سنگھ شیرپڑ، سرون سنگھ جمال پڑ، جگندر سنگھ داکھے، شام کور منڈیانی، جگندر سنگھ تلواڑا، پھولا رانی لدھیانہ، لدھیانہ شہر ☆

محمد کہے اُف آہ میریا اللہ، ولی اللہ ہو کے دیاں جنائیا۔ میرے محبوب تیرا نور ہویا اکلّا، اکل کل دھاری دیاں درڑائیا۔ یامبین دروہی میرے چوڈاں طبقاں دا خالی دسے محلہ، نور ظہور نظر کوئے نہ آئیا۔ حق خدائے چاریاری بھٹھدا پلا، پلک وچ خالی نظری آئیا۔ میرا کلمہ کائنات ہویا جھلا، جھلک تیری نہ کوئے دکھائیا۔ میری اُمت لگن والا سلا، سلل سر ہتھ نہ کوئے کائیا۔ تیری قیامت دا وقت کدے نہ ٹلا، پیغمبر ہو کے دیاں جنائیا۔ تُوں دسن والا پروردگار، نچل دھام اٹلا، سچھنڈ ساچے ڈیرہ لائیا۔ کی کھیل ورتاؤن لگا دھرنی اُتے تھلا، جل تھل مہینل حکم ورتائیا۔ بہڑی چراغاں وچ کسے پاؤنا نہیں تیل دا پلا، دیا باقی نظر کوئے نہ آئیا۔ مہربان تیرے گوہند دا ایہو ہونا ہلا، حالت بدلے کوڑ لوکائیا۔ میں تیرے دوارے درویش ہو کے کھلا، خلق دے مالک سیس نوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک دیا کمائیا۔ پروردگار کہے سُن میرے محمد نبی، حضرت دیاں سنائیا۔ ویکھ لے لیکھا اپنا چوڈھویں صدی، صدقے واری اپنا گھول گھمائیا۔ اگے کلمے دا بنیں مول نہ لبی، لاچ انتشکرن نہ کوئے کائیا۔ ہُن خوشیاں نال چک لے اُمت دی ڈگی، بھار کندھیاں اُتے کائیا۔ میں مالک خالق دو جہان کدی لیندا نہیں وڈھی، رشوت وچ کدے نہ آئیا۔ اُمت داناتا سدا لئی چھڈی، خوشیاں نال میری جھولی پائیا۔ ذرا ویکھ لے اپنی حدوُد حدی، چاروں کُنٹ اکھ کھلائیا۔ دہ دشا اگ لگی، اگے ہونہ کوئے بھجائیا۔ اوہ تک عیسیٰ آؤندا پیر دبی، ہولی ہولی بن قداماں قدم اٹھائیا۔ میری رہنی نہیں انتم گدی، مالک مالک اک اھوائیا۔ جس دا گھڑیاں بے مثال رہیا وئی، نوبت حق حق سنائیا۔ اوہ کھیل کرے الاہی اللہ ربی، گاڈ گائیڈ آپ اھوائیا۔ موسیٰ بانہہ چک کے سبھی، کہے سجنو دیاں جنائیا۔ ساڈی سب دی ڈوری اُس نال بدھی،

جس نوں بندنا سجدے کر کے جھٹ لنگھایا۔ اوہ شاہ سلطان نوجوان مرد مردان سورا سرنگی، شہنشاہ شاہ پاتشاہ آپ اکھوایا۔ جس نے دین دُنیا چوڑاسی ویکھنی رُوپ لگی، ہنس گرگھ کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ محمد کہے میری اکو مُجّت والی آہ، عہد اپنا ویکھ وکھایا۔ توں مالک بے پرواہ، بے انت تیری وڈیایا۔ میرا واحد اک خُدا، بنا خُدی تَلبر سیس نوایا۔ میری اُمت ہون لگی، خُدا، تارا چند نہ سنگ نبھایا۔ اگلا کی سندیسہ تیرا سدا، سنیہڑا دے درڑایا۔ پروردگار کہا ذرا نیز اٹھا سجا، سچ دیاں وکھایا۔ اوہ ویکھ شبد گوہند پھر دا بھجا، دو جہاناں واہو داہیا۔ جس نے چلنا میری وچ رضا، سیس اگے نہ کوئے اٹھایا۔ اوہدے چرن چمّی پھرے لکھ چوڑاسی دی دھار قضا، دُور دُرادی نیوں نیوں لاگے پانیا۔ ہُن سب نے اپنا کرنی دا لینا مزہ، جو مذاق کر کے اپنی خوشی منایا۔ پیغمبر و اپنی اُمت نوں تُساں آپ دواؤنی میرے کولوں سزا، لیکھا سب دا اگے ٹکایا۔ نگاہ مارو پوتر رہی کوئی نہ جگہ، دھرنی دھول نہ کوئے وڈیایا۔ سچ دی رکھے کوئے نہ لجا، کوڑ لگرم دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ محمد کہے دہائی میریا ربا، رحمت دے کماہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھجو آپ کھلایا۔ پروردگار کہے محمد توں اک نہیں ایکا، دُھر کلمے نال منایا۔ اوہ تک تیری اوتار رکھی بیٹھے ٹیکا، ٹکے مستک دھوڑی خاک رماہیا۔ دساں گروآں میرے ہتھ پھرایا لیکھا، لیکھ اوہ رہے ناں رماہیا۔ جو گوہند دتا سندیسہ، ماچھوواڑا تیج سہایا۔ توں پُرکھ اکال اک نریشا، نر نرائن تیری وڈیایا۔ میں چاہندا میرا تیرا اکو ہووے بھسیا، دُجا نظر کوئے نہ آہیا۔ جد ویسے تے ویسے سمبل دیا، دیس دیسانتر دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جھگڑا مکایے ملا شینا، شخصیت اکو اک سمجھایا۔ دین دُنی دی بدل دیسے ریکھا، رکھیاں نیاں توں دیسے باہر پڑھایا۔ جن بھگتاں کرنا پتا، ہتکاری رُوپ بدلیا۔ پچھلا چوہ جُگاں دا رکھنا چیتا، اُھل اُھل کدے نہ جانا۔ میں چاہندا توں دو جہاناں سری بھگوانا اکو ہوویں نیتا، دُجا شاہ نظر کوئے نہ آہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر کرنی کار کماہیا۔ تیری اوتار کہن پیغمبر و بناؤ ساتھ، سگلا سنگ بناہیا۔ دس گرو جاناؤ گاتھ، کی گہر گبھیہر پڑھایا۔ سارے بنیے اک جماعت، دُجا نظر کوئے نہ آہیا۔ دُھر دی سُنیسے حق ہدایت، سندیسہ اگم اتھاہیا۔ کی پُرکھ اکالا دین دیا لا کرے عنایت، رحمت بخشش جھولی پانیا۔ کس بدھ کھیل کرے واحد، اک اکیلا اپنی کار بھگتایا۔

اسیں سارے اُس دے ماتحت، سر سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ ساریاں وچوں چوہ جگاں وچوں کیہڑا بنیا لائق، جو آپا پر بھ دے وچ ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ محمد کہے میری آمینا، نو نو سیس جھکائیا۔ جس نے ساڈیاں کیتیاں تفسیماں، حصے ونڈ ونڈائیا۔ اوہ مالک عالیشان عظیمیا، عالی جاہ بے پرواہیا۔ جس دا کھیل آدانت قدیمیا، قدرت دا کرتا آپ اکھوائیا۔ جس نے سہایا میرا مکہ مدینہ، مقبریاں دتی وڈیائیا۔ ٹھانڈا کر کے سینہ، آب حیات مکھ چوائیا۔ میں اُس دا کلمہ کیتا تسلیمیا، تصور اُس نے دتا کرائیا۔ اوہ میرا مالک قادر کریمیا، قدرت دا مالک نورِ الہیہ۔ اُس دا حکم سُن کے مینٹوں بنا بدن توں آوند اپسینہ، بنا تن رہیا گر لایا۔ اُس نے پرگٹ ہونا اتے زینا، زمیں زماں ویکھ وکھائیا۔ دہائی سب دی کر دینی ترمیمیا، طرفداری نہ کوئے جنائیا۔ میں نکاں اُس دا نور بڑا حسینہ، جس نور وچ حسن حسین گئے سمایا۔ اُس توں بنا اسیں اوتار پیغمبر گرو سارے ہو گئے یتیمیا، سر ہتھ نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ تینی اوتار کہن حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد سب دی اودھ گئی چنچ، پوجا جگت رہے نہ رانیا۔ بھو کھلایے گجھ، پردہ آپ اُٹھایا۔ جس کھیل کیتا اتے بسدھ، زرگن اپنا حکم ورتائیا۔ شبدی دھار کر اونا یدھ، کھنڈا کھڑگ نام کھڑکائیا۔ اُس نوں سمجھے کوئے نہ بدھ، عقل چلے نہ کوئے چترائیا۔ جس نے بدل دینا جگ، کلج کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جگت جہان ہونا اگھ، اگن آتھن کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد کہن تینی اوتار مارو جھاکی، بن نیناں نین اُٹھایا۔ ساڈے نال تہاڈا لیکھا مکنا باقی، بقایا نظر کوئے نہ آئیا۔ سچ دوار دی کھول کے تلو تاکی، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ جتھے لیکھا نہیں قلم دواتی، اکھراں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اوتار پیغمبر گرو رسنا بولے کوئے نہ ساکھی، جگت ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اکو نور جوت پرکاشی، نور نورانہ نظری آئیا۔ ساچے منڈل پاوے راسی، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جس نے سب دی کرنی بند خلاصی، بندھن سارے دینے تڑائیا۔ سچکھنڈ دوار دا مالک ہووے سچکھنڈ نو اسی، درگھر اکو اک وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھو آپ چکائیا۔ اوتار پیغمبر کہن گرو دس دیو صلاح، مشورہ اک جنائیا۔ کون سانجھا بنے ملاح، بیڑا جگت جہان اُٹھایا۔ کیہڑا رہبر بن کے دتے راہ، رحمت

حق کمانیا۔ کیہڑا سانجھا کلمہ دے پڑھا، کائنات اک سنانیا۔ کیہڑا دین مذہب دا لیکھا دے چکا، آتم پر ماتم میلا میلے سچ سُبھانیا۔ کیہڑا دُھر دی سکھیا دے
 وڑا، پاربرہم برہم سگلا سنگ بنانیا۔ سارے کہن اکو مالک خالق پرتپاک جس نوں اللہ رام واہگرو کہن خُدا، نور نورانہ نظری آئی۔ اُس دے اگے کریئے
 دُعا، بندنا وچ سیس جھکانیا۔ پورب لیکھا سرب مُکا، مکمل اپنی کار بھگتانی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی
 کار کمانیا۔ اوتار پیغمبر گر جھٹ ویکھن سارے، بن نیناں توں نین اٹھانیا۔ ویکھو کھیل سچّی سرکارے، کی کرتا پڑکھ کار کمانیا۔ جس نے چار جگ سب
 نوں دتے لارے، سندیاں وچ سنانیا۔ اوہ کھیل کرے اگم اپارے، الکھ اگوچر وڈ وڈیانیا۔ جس نے شبدي حکم نال ایہہ بدھے جگ چارے، سوادھان
 دے کرائیا۔ سنجگ تیرے وچ پرگٹیا اٹھاراں وارے، اپنی کھیل کھلانیا۔ تریتا تیرا کھیل وچ سنسارے، دوہرا اپنا ویس وٹانیا۔ جس رام نے سیتا پچھے
 پائے پوڑے، دہسر ورگے راون گھانیا۔ دوپر تیرے وچ لادتے اکھاڑے، کاہنا کرشنا وید ویاسارنگ رنگانیا۔ کورو پانڈو رتھان اُتے چاڑھے، اپنی خوشی
 بنانیا۔ کھجگ تینوں انت انت للکارے، سچ رہیا سنانیا۔ رُپ انوپا کرے آپ نرنکارے، پیغمبراں ویکھے چائیں چانیا۔ بدھا دے کے گیا اشارے، سینت
 نال سمجھانیا۔ نانک گو بند کھیل اپارے، جوتی دھار شبد شنوانیا۔ کھجگ انت سری بھگونت نہکنتک لئے اوتارے، جس نوں جنمے کوئے نہ مانیا۔ سب دا
 لیکھا ویکھ وچارے، وچرن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ کھجگ انت کھیل ہونا وچ سنسارے، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو بھجن واہو داہیا۔ سو ویلا
 وقت پہنچیا انت کنارے، نیا نوکا ڈولے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتانیا۔ سنگر شبد
 کہے چارے جگاں ہتھ بٹھے، بندھے دیو وکھانیا۔ جو کھیل وکھایا سی پڑکھ اکال جٹ دھتے، پردہ کھولیا سچ سُبھانیا۔ جس دا نرگن دھار لیکھ لکھیا چو داں سو
 تیبہ انک پنے، اکھڑ اکھڑی دے گواہیا۔ سو کھیل کرے جگت جہان آپ بھگوانے، بھگوان اپنی دیا کمانیا۔ محمد دے پینڈے رہن نہیں دینے لے، صدی
 چو دھویں انت کرائیا۔ جیہڑا اشارہ کیتا سی گو بند دمدے، مکھی تیر والی اٹھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل
 آپ ورتانیا۔ کھجگ کہے پر بھو میں تیرا سٹ دُلا را، سوربیر نظری آئی۔ مینٹوں ہور جگت نوں دے لین دے ہلارا، کوڑی کرینا نال کراں ہلکانیا۔ سب

نوں بھلا دیواں تیرا دوارا، تیرے درتے تہن کوئے نہ پائیآ۔ میری اکو ممت تے اکو ہاڑا، ہاڑا کڈھ کے دیاں سنائیآ۔ میں چاہندا سرشتی دے اندر لا دیواں اک اکھاڑا، دھرنی دھرت دھول سو بھاپائیآ۔ جھگڑا پاواں مردنارا، زن و مرد دیاں ہلایا۔ میرا لحم میرا لیکھ تیری کرنی پڑھ اکال پروردگار سانجھے یار کوئی چھاپ سکے نہ وچ اخبارا، اکھراں نال نہ کوئے درڑائیآ۔ میں تیرا اکو اک لاؤنا چاہندا نعرہ، نر نرائن دیا دینی کمائیآ۔ جے توں جھگڑا میٹنا چار یارا، یاری سب دی سب نالوں دینی تڑائیآ۔ دین مذہب دیاں کیوں میری جھولی پائیاں کھارا، خالص روپ نہ کوئے جنائیآ۔ کلجگ کہے میرے مالک میں چاہندا میرے بچھوں سنجگ تریتا دوا پر میری کرنی دیاں گاؤندے رہن واراں، ایسی کرنی کر کے دیاں دکھائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی انترجامی انتکرن سب دا ویکھنا تھاؤں تھانیا۔ پڑھ اکال کہے سُن ڈلارے کلجگ، سر تیرے ہتھ لکائیآ۔ سب دی اودھ رہی پگ، پوجا پاٹھ ویکھ دکھائیآ۔ بچیا توں سب دی ملین کردے بدھ، بدھی والا نظر کوئے نہ آئیآ۔ میرے نام کلیاں والے سارے جٹ جان وچ یدھ، یدی اپنا کھیل کھلایا۔ کسے نوں سنجھ سکے نہ سنجھ، مور کھ گلدھ دینے دکھائیآ۔ کایا مندر اندر وڑ کے سب دے اُپر پالے اپنا رعب، بھے وچ لے ڈرائیا۔ کسے دا ثابت رہے کوئے نہ جوگ، جگیشراں ڈیرہ ڈھاہیا۔ جگت واشنا وچ سرشتی دی درشتی کلپنا وچ سارے کرن بھوگ، بھسمر روپ نہ کوئے بنائیآ۔ نواں سالان وچ میرا سب نالوں کر دے ویوگ، وچلا میل نہ کوئے ملائیآ۔ ہر گھٹ اندر بھر دے ہوئے روگ ہنگتا گڑھ سہائیآ۔ گرہ گرہ دے سوگ، چنتا چکھا جلائیآ۔ بنا بھگتاں توں میرے نام دی ملے کسے نہ چوگ، چنغلی زندیا وچ دے خلق خدائیآ۔ پھیر میں تیتوں دیواں درس اموگھ، جوتی جاتا پڑھ بدھاتا ہو کے نظری آئیآ۔ ہن مان لئی بتھیری موج، مجلس محمد نال بنائیآ۔ آگے کریں کوئے نہ لوبھ، حرص ہو س نہ کوئے ودھائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چو کڑی نت نوت اپنی کرے اگئی کھوج، جگت کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئیآ۔

☆ ۲۴ کنگ شہنشاہی سمت ۷ ماچھوواڑا صاحب گرو دوارے وچ وہار ہویا ☆

گر گوبندے مہرا اسمانے زجیں، نورے اکال، بیچشمے خُدا، شجیول زموزے، اتیول تزا، کھڑگے کھڑنگ، پرچنڈے پرچنڈے، برہمنڈے برہمنڈے، گوبندے ائن، نازیتو نوی، کزیے آرؤ، اکالے دیالے، کرپالے، مزو شستو، نزی فرشو، زمیں ارشو، اوی آولے، عظملو، زنہزا، شاعر و شب، اسمانے کبد، نورے چند، جسم و زوا، اسے خُدا دھولے دُعا، اڈاں اک جنایا۔ گوبندے عزیز اکالے نزید خُداے وزید، یک واحدے اتید، عالے ایش شاہے شوش، شمع نور، نزیول نزع، بے نظیر اک بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر حکم اک سنایا۔ گوبند کہے میں ستھریار لتھا، سُنہجنی سچ سہانیا۔ میری شبد دھار دی کتھا، پُرکھ اکال اکال سنایا۔ تیرا حکم بیتھارتھ بیتھا، یدی من کے سیس نوانیا۔ میرا مستک ویکھ متھا، دھوڑی تیری خاک رمانیا۔ میرا سگل و سورا لتھا، بنس سر بنس تیری جھولی پانیا۔ سچ دوارے تیرے ڈھٹھا، خوشی نال درڑانیا۔ میری پٹھتے تک تیر بھٹھا، کھنڈا ہتھ وچ چمکانیا۔ میرے مہربان میں آیا تھھا، بھجیا واہو داہیا۔ ایہہ دھام نرالا اچھا، اچھی طرح سنایا۔ ایٹھے رام میری آسا گیا سی رکھا، سندیسہ دتا اگم اتھاہیا۔ ایٹھے سپتس رکھیاں کیتی تیری کتھا، بے انت بے انت تیرا کھیل سنایا۔ سب دا لہنا دینا پورا کرنا آگے رہے کوئے نہ رٹا، رٹا جگت والا مکانیا۔ تیرے حکم اندر سب کچھ چھڈا، چھڈی کوڑ لوکانیا۔ بنا دست ہتھ بدھا، وچ بندنا سیس جھکانیا۔ کچھ اگلا دے سدا، صدقے واری گھول گھانیا۔ پھر گوبند کھڑ کھڑا کے ہسا، ہستی تک نور الاہیا۔ کلجگ ویکھاں اندھیری مساء، ساچا چند نہ کوئے چمکانیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھانیا۔ گوبند کہا ویکھ حال مریداں، توں مُرشد بے پرواہیا۔ اوتار پیغمبر حکم نامیاں دیاں تک رسیداں، جو بن اکھراں دیتیاں پھڑانیا۔ محمد دیاں ویکھ اُمیداں، چار یاری سنگ رکھانیا۔ جس دے وچ چوڈاں صدیاں بھریاں توفیتاں، چوڈاں صد نال وڈیانیا۔ اُمت دیاں ہونیاں تعریفاں، صفتاں وچ صلاحیا۔ میں سب نوں کرن آیا تصدیقا، شہادت پچیاں والی بھگتایا۔ کلجگ دی جڑ اُکھیاں اٹھیکا، ٹھیکر کوڑا بھن وکھانیا۔ جس لیکھے لایا سنگھ جُجھار سنگھ اجیتا، گڑھی چمکوہر گنڈھ پوانیا۔ تیریاں بے پرواہ تکنیاں ریتاں، کی اگلی اپنی کھیل وکھانیا۔ میں چاہندا پُرکھ اکال

دین دیاں دھرنی اُتے نہ رہن مندر نہ رہن مسیتاں، اکو تیرا نور نور نورانے نظری آئی۔ سب دیاں بدل دین ولدیتاں، ولد والدہ اک اکھوآئی۔ تیرے وچ حق توفیق، توں مالک خالق سجھنڈ نو اسی دھر درگاہیا۔ نالے کھنڈے نال پنج کڈھیاں لیکاں، نوک نوک نال بدلایا۔ جھٹ کلجک دیاں نکلیاں چیکاں، اگے آکے سیس نوآئی۔ گو بند کفنی دھر ایہہ کی کیتا، کی حکم رہیا سنائی۔ گو بند ہس کے کہا جس ویلے صدی چو دھویں ویلا بیتا، دھرنی دھول پندھ مکائی۔ اُس ویلے کلجک میریاں رکھیں اڈیکاں، میں آواں چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائی۔ کلجک ہس کے کہا اے گو بند دھر دے چند، چند ستارا تیتوں سیس نوآئی۔ کیوں چھڈ کے پری انند، جنگل بیٹھا سچ وچھائی۔ گرگھ دسے کوئے نہ سنگ، سنگی نظر کوئے نہ آئی۔ کتھے دھونسا تیرا مردنگ، رنجیت نگارہ کون کھڑکائی۔ کس بدھ گڑھی چمکور آئیوں لگھ، اپنا کھیل ورتائی۔ گو بند ہس کے کہا کلجک آہ میرے صاحب دا سوہنا پلنگ، ستھر یارڑا اک ہنڈھائی۔ ہن میں گڑھی چمکور دا ختم کر کے آیا جنگ، بے فکر ہو کے فقرہ اکو گاواں دھر دے ماہیا۔ اک ہور سُن اگئی چھنڈ، تیتوں دیاں درڑائی۔ میرے صاحب دے کول انوکھا ڈھنگ، جگ جگ دکھری کھیل کھلایا۔ جس ویلے صدی چو دھویں مکے پندھ، نال محمد چار یاری اُمت تیرا سنگ بنایا۔ پھیر ڈھاہنی شرع دی کندھ، دین مذہب کرے نہ کوئے لڑائی۔ کھیل ہونا نال سورے سرنگ، جوتی شبدی ویس وٹائی۔ سمبل چاڑھنا نور چند، ساڈھے تن ہتھ رنگ رنگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، ہر کرتا دھر درگاہیا۔ کلجک جھٹ جھکایا سیس، گو بند چرن کول لکائی۔ کی کھیل کریں جگدیش، جگدیش کار کمانیا۔ گو بند کہا لیکھا ویکھ بیس اکیس، دو آیکا جوڑ جڑائی۔ چھتر جھلے نہ کسے سیس، راج راجان رہن کوئے نہ پائی۔ توں میرا میں تیرا سب نے گاونا گیت، ڈھولا اگم اتھایا۔ پُرکھ اکالا دین دیاں سرشٹی درشٹی پرکھے نیت، نیتوان دیا کمانیا۔ پھیر کھنڈے دی اپنے کھبے ہتھ تے کھچی لیک، لائن عین دتی بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائی۔ گو بند کہے یارڑے دا ستھر چنگا، سچ سچ وچ سمائی۔ ملیا اوہ انندا، جس دی آس اوتار پیغمبر گر سارے گئے رکھائی۔ اگے چڑھنا نوری چندا، اگم اتھاہ رُشنائیا۔ میرا پھیر روپ نہیں ہونا پنجاں تتاں والا بندہ، شبدی سنگر گو بند سدا سوہنا پائی۔ کلجک دا پینڈا رہے

کوئی نہ لمبا، میرا ڈھنیا دئے گواہیا۔ جیہڑا میرے سچے پٹ دے اُتے رکھیا کھنڈا، ایہہ برہمنڈاں دئے ہلایا۔ میں سرشتی وچ رہن نہیں دینیاں ونڈاں، اکو اشٹ پُرکھ اکال دینا بنایا۔ گرکھاں گرسکھاں ہر بھگتاں میرا ہووے سنگا، سگلا سنگ جنایا۔ دُھر دے نام دا ہوئے اک مردنگا، جو پُریاں لوآں کھنڈاں برہمنڈاں اُتے سچ سچ کرے شنوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ گوہند کہا کھجک جا جھک، پُرکھ اکال سیس نوایا۔ سندیہ دے دے محمد تیرا پینڈا جانا ک، چار یاری نہ سنگ نبھایا۔ پر بھ دا بھانا نہ جائے رُک، آگے ہونہ کوئے اٹکایا۔ صدی چوڈھویں لیکھا رہن نہیں دینا جس لب کٹائی مچھ، مشکل اُمت دینی جنایا۔ جگ بدلنا پر بھ دی کھیل تچھ، تچھ ماتر دیاں سنایا۔ میں پیر بنا اُج، اُج اگم اتھاہ مل کے وجے ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چکایا۔ گوہند کہے کھجک دساں کھیل اول، دُھر دا حکم سنایا۔ اوہ ویکھ پیغام دینا نوری اللہ، عالمین درڑایا۔ اُمت اُمتی چھڈاؤنا پلا، پلو گنڈھ نہ کوئے رکھایا۔ دُھر دا حکم کدے نہ ٹلا، نہ کوئی میٹ میٹ مٹایا۔ اکو نوری جوت دیک بلاء، گوہند نور کرے رُشایا۔ جس شرع دا میٹنا سلا، دوی ڈیرہ ڈھاپیا۔ ماچھو واڑے مینٹوں سمجھیں مول نہ کلا، اکل کل دھاری میرا سگلا سنگ وکھایا۔ اوہ ویکھ میرا شبدی دھار اگم دلا، جس دی گنت نہ کوئے گنایا۔ میں کھجک انت اخیر ستر شبد ہو کے مارنا اکو ہلا، ہلا دینی سرشت سبایا۔ جگت جہان کرنا جھلا، میری جھلک ہووے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کار آپ کرایا۔ گوہند کہا ایہتھے جنگ دا کیتا انت، پُرکھ اکال نال مل کے وجے ودھایا۔ پھیر کھیل دساں بے انت، بے پرواہ نال مل کے دیاں سمجھایا۔ کھجک تیرے مٹاؤن دی سوہنی بناؤنی بنتا، گھرن بھنہار اپنی کل ورتایا۔ جس دی مہما سدا اگنت، الکھ اگوچر اگم اتھاہ آپ سمجھایا۔ جس دا نام فرمانا اک منت، شبدی شبد کرے شنوایا۔ اُس تیرا توڑنا گڑھ ہنکاری ہنگت، ہوئے دئے مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم پھیر سنایا۔ گوہند پُرکھ اکال آگے کیتی ارداس، ارداسا اکو وار سدھایا۔ میں سدا وساں تیرے پاس، وچھوڑا نظر کوئے نہ آیا۔ تُوں میرا صاحب ابناش، سچھنڈ نواسی نور الاہیا۔ اوہ تک اندھیری رات، کھجک ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ محمد دیاں چوڈاں صدیاں کر تلاش، لیکھا

دینا تھاؤں تھانیا۔ نالے خوشی وچ کیتا واک، سچ دتا سنانیا۔ ماچھوواڑے پھیر دین دُنی نوں دینی دات، کلج تیری جھولی نال بھرائیا۔ شرع دا شرع نال کراونا فساد، جھگڑے وچ جگت دُہانیا۔ ایہہ کھیل کراونا پُرکھ اکال جس دی رچنا رچی آد، انت اپنا لحم ورتانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیا بھیدا آپ چکانیا۔ کلج کہے گوہند صدی چو دھویں تیرا کی نشانہ، صاحب سنگر دے سمجھانیا۔ گوہند کہا میرا شبدی شبد ترانہ، نوری نور جوت رُشانیا۔ میرا سنگ ساتھ ہووے نال سیری بھگوانا، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ جس دے لحم نال میں ماچھوواڑے آیا وچ بیابانا، جنگل ڈیرہ لائیا۔ اپنے تیر بھتھے دا کر سرہانا، سوہنی سچ ستھریا والی ہنڈھانیا۔ پھیر لیکھا چکاونا دو جہاناں، زمیں اسماناں ویکھ دکھانیا۔ یودھا سورپیر بن مرد مردانہ، نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ ڈھر دا لحم اک ورتانیا۔ کوڑی کریا وچ کوئی رہن نہیں دیواں غلاما، شرع زنجیر دے کٹانیا۔ جس نوں محمد کہہ کے گیا پرگٹ ہووے میرا امام، سو امام میرا پُرکھ اکال دا نور الہیا۔ جوتی دھار پہننا بانا، شبدی شبد ڈنک وجانیا۔ ماچھوواڑے پھیر سہاونا استھانا، جس دی وار تھت نہ کوئے سمجھانیا۔ چاروں گنٹ یدھ ہووے گھسمانا، گھنمن گھیری وچ لوکانیا۔ ایہہ کھیل کرنا میرے مہربان مہربانا، جو مہربان اکھوانیا۔ جس نوں عیسیٰ موسیٰ محمد کرن سلاماں، سجدیاں وچ سیس جھکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا لحم سنانیا۔ گوہند کہا میں اکو اک اک دا بیٹا، دوجا سنگ نہ کوئے بنانیا۔ اکو اک اک دا کھیوٹ کھیٹا، جگت ملاح اک اکھوانیا۔ اکو اک اک دا نیتا، دو جہاناں لحم سنانیا۔ کلج ویکھیں ماچھوواڑے دا بھلیں کدے نہ چیتا، چیتن تیتوں دیاں کرانیا۔ جیہڑا بھتھا میرے پیار وچ لپیٹا، بستر پیلا رنگ رنگانیا۔ اوہ چووی کنگ سمت شہنشاہی ست ماچھوواڑے پھیر ہووے میری بھینٹا، پُرکھ اکالا دین دیلا میری امانت، میرے کول پہنچانیا۔ پھیر میں ساری دین دُنی دا پُرکھ اکال کولوں لے لینا ٹھیکا، پنا سنگر شبد گوہند توں سر سکے نہ کوئے اٹھانیا۔ ایہہ سب دا پورا کرنا انتم لیکھا، لکھ چوراسی لہنا دینا چکانیا۔ پھیر کلج تیری بدل دینی ریکھا، سنجگ ست ست ورتانیا۔ کلج نیوں کے متھا ٹیکا، ایتھے ایسے طرح بہہ کے سیس نوانیا۔ گوہند تیرے بنا کوڑی کریا بھنے کوئے نہ کوڑا ریٹھا، امرت جام نہ کوئے پیانیا۔ جھٹ پُرکھ اکال شبد سندیسہ دتا سن میرے نور اگئی بیٹا، ست ڈلارے ست سچ سمجھانیا۔ توں آد انت جگا جگنت میرے نال رہیں ہمیشہ، جس مرن وچ کدے نہ آنیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیآ۔ گوہند کہے میں ماچھوواڑے ملیا ساچے سنیا، پُرکھ اکال مل کے وٹی ودھائیآ۔ پھیر میں گُرگھاں دا لیکھا تکیا دھرم رائے دی اُتے وُسیا، چترکُپت نال اُٹھائیآ۔ میرا گُرگھ کوئی چڑھے نہ کوڑی نیا، جگت بھور نہ کوئے بھوئیآ۔ اُس ویلے گوہند دی جیب وچ انت آخیری سی اِکو رُپئیآ، جس نوں پھڑ کے چرناں ہیٹھ دباآ۔ پھیر نگاہ ماری میرا بیت جانا ڈھنیا، ڈھونکے وچ جھٹ لنگھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیاآ۔ گوہند اک رُپئے ول تکیا، ڈھر دانین اُٹھائیآ۔ توں کوئی رہن دینا نہیں بھین بھائی سکیا، پتا پوت دینے لڑائیآ۔ کجگ جھوٹھ چلاؤنا ہٹیا، سچ دوارے روون مارن دھایا۔ توں ڈھاہنا مدینہ مکیا، محمد سنگ چاریاری لہنا دینا چُکائیآ۔ رُپئیآ خوشیاں دے وچ ہسیا، سَنگُر گوہند سپس نوآیا۔ میرے صاحب میں وی ویکھدا اندھیری مسیا، کجگ انتم رہیا آآیا۔ میری توں ہی کریں رچھیا، دوسر ہتھ نہ دینں پھڑائیآ۔ میں تیرے چرناں ڈھٹھیا، توں ہی مالک میرا حق خُداآیا۔ پٹنے والیا مینٹوں لکھ دے پٹیا، جس پٹے دا حرف سکے نہ کوئے مٹائیآ۔ جس ویلے کجگ انتم پینا رُپئا، صدی چو دھویں آوے اپنا روپ بدلایآ۔ جھٹ گوہند نے ہتھ وچ پھڑ کے دُبا، اپنی خوشی دکھائیآ۔ حکم دتا تیرا ممتا والا پینڈا لدیا، تینٹوں بخشاں اک سرناآیا۔ اوہ ویکھ کجگ انت آؤندا بھجیا، بھجے واہو داہیا۔ جس ویلے کسے دی رکھ کوئی نہ لجیا، سر ہتھ نہ سکے لُکائیآ۔ اُس ویلے میں آواں میرے نال ہووے پُرکھ سمرتھیا، دین دِیالا اگم اتھایا۔ تینٹوں اپنے گُرگھاں دا بناواں سکیا، سجننا سجن دیاں ملاآیا۔ سپس دی دھار اُتے سروپا دیواں ایہو لاہا رُپئے توں کھٹیا، گُرگھ میلا میلاں سچ سُبھائیآ۔ رُپئیآ خوشیاں دے وچ ٹپیا، گوہند چرن کول نو واری سپس جُھکائیآ۔ پھیر ٹیکیا متھیا، مستک دھوڑی خاک رماآیا۔ جس ویلے سرشٹی ہونی زیرو بٹیا، مٹے نام نشان خُداآیا۔ کسے دی قیمت رہے نہ تکیا، شاہ سلطان خاک جان سماآیا۔ ماچھوواڑا پھیر دھام سہنجنا ہووے وڈیائی دیوے بے پرواہ، بے پرواہی وچ سماآیا۔ گُرگھاں دی دھار، بھگتاں دا پیار، گُرگھاں دا اُدھار، گوہند دے چرناں دی دھوڑی چھار، شہنشاہ شاہی دھار وچ لیکھے لائیآ۔ سمت شہنشاہی ست چووی کنگ دا وواہ، ایہہ رُپئیآ سَنگُر گوہند گوہند سَنگُر گوہند دے دوار، دوارا گوہند دا اِکو نظری آآیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پُرب دا پورا کر وہار، دھرنی دھرت دھول دھول پائے سار، جتھے میل ملیا گوہند سورے گوہند سنگھ دُھر درگا ہی یار، یارڑا ستھر بن نیر وہائے اٹھر، خوشیاں نال خوشیاں دا مالک گیا ہنڈھائیا۔

سنگر گُر گوہند گوہند سنگھ دھرم دھار دا بانا، بان انیلا تیر چلایا۔ جس نوں منظور کرے قبول کرے دُھر دارانا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس نے آدانت جگا جگنت اپنا بھانا ورتانا، نہ کوئی میٹے نہ میٹ مٹایا۔ گوہند گوہند گوہند سدا سنگ رکھنا ایٹھے اوٹھے دو جہاناں، وچھڑے کدے نہ جائیا۔ پیلا بستر کہے میرا پر م پُرکھ سلطانا، پاربرہم پت پر میثور اک اکھوایا۔ گوہند دے پیاریاں پھر سپس ایہہ ٹکاؤنا، جو گوہند نال مل کے گوہند روپ سمایا۔ آگے واسطے چوراسی وچوں مک جائے آنا جانا، سچھنڈ وچ پر بھ جوت وچ مل کے پر بھ دارو پ نظری آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دارا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دُھر دی دیا لوک مات سنگر شبد گوہند ہو کے گرسکھاں اُتے کما یا۔

★ ۲۴ کٹک شہنشاہی سمت ۷ جاگیر سنگھ، پریتم سنگھ تے سرچیتم سنگھ راجو ماجرا، سرُپ کور گوسلاں، بچن سنگھ دھیان پُر، بھجن سنگھ شیخو پُر، مہر سنگھ شیخو پُر، پیارا سنگھ لکھنور، نتھا سنگھ بڑھیڑی، امر چند پنج کواہا، پر تھی سنگھ چندی گڑھ، سنت سنگھ تے گردیو سنگھ مانک پُر، ویر سنگھ تے جیٹھا سنگھ بٹھلانا، سُرچیت سنگھ تے گردیو سنگھ گھڑواں، پیارا سنگھ راج پُر، سُرچیت سنگھ تے گرسرن سنگھ ننگل ٹاؤن، جگندر سنگھ لوٹے کلونی، گرانام سنگھ جنیت پُر، سیوا سنگھ کھرڑ، سُرندر کور پنجور، سورن سنگھ برکت پُر، ہزارا سنگھ چوٹی کلاں، سُرچیت سنگھ جگت پُر، گردیو کور بسی، ہر بنس کور مورنڈا، رنگیل پُر ضلع روپڑ ★

سنگر شبد کہے سُنو سندیسہ تینی اوتار، پیغمبراں لینا نال ملا یا۔ تکنا کھیل سچّی سرکار، جو ہر کرتا آپ کرا یا۔ پُرب پچھلی پاوے سار، مہاسار تھی

اپنی کل پرگٹائی۔ جو سندیسہ دیندا رہیا وارو وار، نرگن سرگن آپ جنائی۔ سو کھیلے کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر اپنا حکم ورتائی۔ جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا پرگٹ ہو وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری لئے جگائی۔ جس نوں کہہ کے آئے نہکٹک لئے اوتار، امام امانور الاہیا۔ سو مالک خالق پرتپالک انترجامی سب دی پائے سار، لکھ پوراسی نو دس یاراں بیس تیس چار لکھ ویکھ دکھائی۔ اپنا اپنا لہنا دینا قرض ویکھے ادھار، پردہ پردیاں وچوں چکائی۔ عہد نامے قول اقرار تلو جس وچ کرے نہ کوئے تکرار، سر سکے نہ کوئے اٹھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر دا حکم آپ ورتائی۔ تینی اوتار کہن سنگر شبد دینے کی کہانی، کتھنی کتھ سکے نہ رائی۔ اساں بھيو گھلایا شاستر سمرت وید پرائی، گیتا گیان نال ملائی۔ پیغمبر کہن پڑدا لاہیا انجیل قرآنی، بائبل تریت سنگ بنائی۔ کی دینے جدھر تکیے جھگڑا جسم جسمانی، ظاہر ظہور نظر کسے نہ آئی۔ سب دی انتم جوہ دے بیگنی، مالک حق نہ کوئے بنائی۔ ساڈے انتر نرتر آئی پریشانی، خیرانی وچ دینے سنائی۔ جس نوں منیا شاہ سلطانی، شہنشاہ اگم اتھاپیا۔ اوہ پرگٹ ہو یا پودھا سوربیر نوجوانی، مرد مردانہ وڈ وڈیائی۔ جس نے دین مذہب دی بدل دینی کلماں والی کلامی، کائنات اک پیغام دیوے چائیں چائیا۔ صدی چودھویں سب دی لئے انت سلامی، سمرتھ اپنا حکم ورتائی۔ کلج میٹنی اندھیری شامی، شمع نور جوت کر رُشائی۔ سب داناتا جوڑنا باہمی، آتم پر ماتم اپنا رنگ رنگائی۔ جھگڑا رہن نہیں دینا اسلامی، اسم اکو اک دکھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائی۔ اوتار پیغمبر سارے تکلن لوک مات، جوتی دھار دھیان لگائی۔ کی کھیل کرے ابناش، ابناشی کرتا بے پرواہیا۔ جس دی منڈل منڈپ پاوے راس، گوپی کاہن کھیل کھلایا۔ جس دے کلے دی دتی آواز، اڈاں اک جنائی۔ اوہ کی کرے کر نیہار واحد، وعدے سب دے پور کرائیا۔ اگلا حکم کرے رانج، راجا پر جا اکو رنگ رنگائی۔ دین مذہب دا رہن نہ دیوے کوئے محتاج، نام دی مفلسی ساری دئے مٹائی۔ نام کلپنا وچ رہے کوئے نہ اپانج، لنگڑا لولا روپ نہ کوئے درسائی۔ جس نے اوتاراں پیغمبراں دا آپے رچ کے کاج، لیکھا سب دا جھولی پائی۔ اگوں دے نہ سکے کوئے جواب، جواب طلبی وچ سارے سیس نوائیا۔ بنا سجدیوں سارے کرن آداب، بنا قدماں دھوڑی خاک رمائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائی۔ سنگر شبد کہے

گر دس لاهو پڑدا، اوہلا رہن کوئے نہ پائیا۔ ویکھو کھیل چوٹی جڑ دا، چیتن سب نوں دینا کرائیا۔ روپ تکو نرائن نردا، نر ہر اگم اتھاپیا۔ جو بھو کھلائے ساچے گھر دا، پڑدا پڑدیاں وچوں اٹھائیا۔ نہ جنم نہ کدے مردا، گور مڑھی نہ کدے دبائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ اوتار پیغمبر گر اکو شبد رہے دس، پر بھ نام نام وڈیائیا۔ اکو نیز اکو اکھ، اکو نین جوت رُشنائیا۔ اکو روپ سدا پر تکھ، جگ جگ اپنا ویس وٹائیا۔ اکو سب دا سانجھا حق، وکھرا جُز نہ کوئے ونڈائیا۔ اکو مارگ لینا تک، رہبر اکو نظری آئیا۔ اکو کھیل پُرکھ سمرتھ، دوجا روپ نہ کوئے درسائیا۔ اوتار پیغمبر سارے پوئٹھ، بھجو واہو داہیا۔ میل ملاوا ہووے مالوے دیش اکھ، پُریاں لوآں چرناں ہیٹھ دبائیا۔ اکو اک اک دا ویکھنا ہٹ، ونجارا ونج دے کرائیا۔ جس دا سچ کنارہ اگمی تھ، نیا نوکا نام چلائی۔ جس لہنا دینا پورا کرنا رام بیٹے دسر تھ، سینتا ست دھار نال وکھائیا۔ دھرم دے ساتھی جنہاں دے ڈانگا پھڑایا ہتھ، میل ملایا تھاؤں تھانیا۔ جنہاں تن وار رام داروکیا سی رتھ، کیکئی آگے واسطہ پائیا۔ نو وار جوڑے سی ہتھ، مستک تیک لگا کے پانی ہتھاں وچ اٹھائیا۔ نالے گایا پر بھو دا جس، صفتاں وچ صلاحیا۔ نو کوس رام دے نال گئے سی نس، قدم قدم نال بدلایا۔ پھیر سینتا بدل کے اکھ، مہر نگاہ ٹکائیا۔ رام نوں کہا جھٹ، بلونے نال ہلایا۔ ایہہ کی کہندے سچ، در تیرے سیس نوایا۔ جھٹ رام اوہناں دے سیس ہتھ دتا رکھ، نیز نین بند کرائیا۔ اوہ کلج تکو پُرکھ اکال دا روپ تکو پر تکھ، جو رام دا رام نظری آئیا۔ تہاڈا لہنا دینا گو بند نال پورا کرے جھٹ، چار جگ دا مالک بھل کدے نہ جائیا۔ وست دُھر دی دے کے وتھ، رام رام نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ سنگر شبد کہے سینتا دے دھرم دے ساتھی تے موڑے، گھراں ول گھلایا۔ اُس ویلے رام نے ہتھ رکھیا سی کایا دے بھانڈے مائی کورے، گھڑا کنبھ خاک والا نظری آئیا۔ مشری دا کجا رکھ کے دُھر دے رام آگے ہتھ جوڑے، جن بھگتاں دا سگن تیری جھولی پائیا۔ آگے ساتھ رہن نہیں دینا رتھ ہاتھی گھوڑے، شاہی لشکر نہ سنگ نبھایا۔ تیرا کھانا دتا بھورے بھورے، پہلے دن رام نے سوا سیر آٹا گنھ کے سب نوں دتا کھوایا۔ پھیر ہس کے کہا کلج انتم سب نوں پینی لوڑے، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ جس ویلے سسے اُپر لگے ہوڑے، ہاے پٹی ہنگ روپ جنایا۔ کوٹاں وچوں بھگت سہیلے

دسنے تھوڑے، گنتی گنت نہ کوئے گنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک درتائیا۔ آٹا کہے میری سوا سیر دی دھار، سمت سولاں توں چلی آئی۔ ہن سرشی ہونی خوار، نو کھنڈ پر تھی سار کوئے نہ پائیا۔ چاروں گنٹ ہاہاکار، دھرج دھیر نہ کوئے رکھائیا۔ کسے ملے نہ کوئے سہار، بھکھی مرے خلق خدائیا۔ میٹوں پر بھ نے تہاڈے درتے کیتا تیار، پانی وچ ملا کے دتی وڈیائیا۔ میں ہو یا خبردار، ستے لئی انگڑائیا۔ نکیا کھیل سچی سرکار، جو شاہ پاتشاہ شہنشاہ کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر مالک دیا کمائی۔ سوا سیر کہے میں بھنڈارا وڈا، وڈیاں نکیاں دیاں جنائی۔ جن بھگتاں سنگ کدے نہ چھڈاں، اک اک نوں ملاں چائیں چائیا۔ حکمے اندر پھراں بدھا، جنگل جوہ بھجاں واہو داہیا۔ جدھروں میرے صاحب دا آوے سدا، سُن کے اپنی خوشی بنایا۔ جس دی سمجھے کوئے نہ وجہ، وجوہات نہ کوئے درڑائیا۔ سوا سیر کہے جس ویلے ماچھوواڑے گوہند نے پہلے دن کھادھا، پرسادا سوا سیر گنھ کے اٹھ لنگر دتا بنایا۔ میرا اوسے دن توں ہو یا وادھا، وعدے نال دیاں درڑائیا۔ بنا بھگتاں توں سچ گھر لئے کوئے نہ فائدہ، نقصان وچ کوڑ لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی سیوا اک لگائیا۔ گھڑا کہے میں ماٹی دا بھانڈا کچا، جگت کچیاں دیاں جنائی۔ بنا پُرکھ اکال توں ہور کوئی نہیں سچا، سنگر شبد کرے پڑھائیا۔ جس دا آد انت دا اکوٹھا، جگت ٹاپوآں ڈیرہ ڈھاہیا۔ جس دی جانے کوئے نہ ستا، سطح بلندی دیکھن کوئے نہ پائیا۔ اُس دا پڑدا لاہے کوئے نہ رتا، رتی رت سمجھ کسے نہ آئی۔ اوہ کلجک انتم کھیل کرے بیتھار تھ بیتھا، یدی اپنا حکم سنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائی۔ گھڑا کہے میرا حاکم اینکار، دوجا اور نہ کوئے جنائی۔ میں سیوا کرنی وچ سنسار، بھجاں واہو داہیا۔ بھگتاں نال کراں پیار، ناتا مچت والا جڑائیا۔ جتھے آب نہ ملے ہووے ہاہاکار، اوتھے گرگھیاں دیاں رجائیا۔ میں اوس پر بھو دا برخوردار جس دتی مان وڈیائیا۔ میری پنے پنے نمسکار، نیوں نیوں لاگا پائیا۔ میں یاراں دن وکھری وکھری کردا رہیا کار، جو کرنی کرتا رہیا کرائیا۔ انتم مالوے والیو تھانوں کراں نمسکار، جن بھگتو نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ میرے مہربان محبوب جنہاں دے سیس رکھی گروآں دستار، سر سر اپنا ہتھ لکائیا۔ اوتار پیغمبر گروآں ہونا خبردار، ہر کرتا آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، ڈھر دا حکم آپ منایا۔ سنگر شبد کہے میرا کھیل اولّا، جگت شاستر کہن کوئے نہ پانیا۔ دئی دوتی انت میٹنا سلا، سلل ہو کے دیکھاں چائیں چانیا۔ جن بھگتاں میل ملاؤنا نہچل دھام اٹلا، سچھنڈ ساچے جوڑ جڑانیا۔ شبد دی دھار نام پھرا پلا، پکاں دے پچھے اپنی گنڈھ پوانیا۔ صدی چوڑھویں کراں نہ ول چھلا، اچھل چھل نہ کوئے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پڑدا آپ چکانیا۔ سنگر شبد کہے اک اک دا پورا ہویا وقت، یاراں دوس وٹی ودھانیا۔ ہن کھیل دیکھنا جگت، جاگرت جوت کر رُشنانیا۔ لیکھے لاؤنے ڈھر دے بھگت، بھگوان اپنی دیا کمایا۔ جو مالک خالق والی عرش، فرش لہنے دے چکانیا۔ امرت میگھ اگتا برس، اگنی تت تت بُجھانیا۔ نرگن دھار سرگن کر کے ترس، رحمت سچ کمایا۔ جوتی جاتا ہو کے آیا پرت، پت پر میثور ویس وٹانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر حکم آپ ورتانیا۔ سنگر شبد کہے جن بھگتاں سوہے سیس، سر سر ملے وڈیانیا۔ کرپا کرے اک جگدیش، جاگرت جوت ڈگمگایا۔ بھگت بھگوان چلائی ریت، دھرم دی بھیتا بھگتاں آگے رکھانیا۔ جھگڑا مُکا کے مندر مسیت، کایا کعبے کری رُشنانیا۔ جگت دھاروں کر اتیت، ترے بھون دھنی اپنا رنگ رنگانیا۔ گرکھاں سدا بنی رہے پریت، پریت مل کے وجے ودھانیا۔ مانس جنم لینا جگ جیت، چوراسی پھاسی لیکھا رہے نہ رانیا۔ توں میرا میں تیرا سوہنگ سہاگی گاؤنا گیت، گوبند میلا سہج سُبھانیا۔ پُرکھ اکالا وسے چیت، چت وت ٹھگوری کوئے نہ پانیا۔ صدی چوڑھویں جانا بیت، چار یار محمد ہوئے صفایا۔ عیسیٰ لیکھا رہے نہ نیچ، موسیٰ ونڈ نہ کوئے کراںیا۔ پروردگار سانجھا یار ساچی دے کر ترتیب، طرح طرح آپ درڑانیا۔ سب دا وقت پہنچیا قریب، دُور دُراڈا پندھ مُکانیا۔ کلجگ انتم کھیل ورتناں عجیب، عجب نرالا آپ ورتانیا۔ جس لیکھا مُکاؤنا شاہ غریب، کھتری براہمن شوڈر ویش ہندو مسلم سکھ عیسائی بچیا رہن کوئے نہ پانیا۔ جن بھگت سہیلے اُدھارنے اپنے عزیز، عاجزاں ہوئے سہانیا۔ سب دی پوری کرے ریجھ، نسانا نسال ملاںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دو جہاناں کرے اک تاکید، تانید شبد گرو جنانیا۔

☆ پہلی گھر شہنشاہی سمت ے ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں ☆

محمد کہے نی چوڑدھویں صدی، سدا دیواں دُھر درگاہیا۔ کملی آویں پیر دئی، قدم آہٹ نہ کوئے سُنائیآ۔ شرع دی مول رہیں نہ لبی، لالچ موہ دینا تجائیآ۔ پلو جھڈاؤندے جاندے نبی، رسول رسم پور کرائیا۔ اوہ تک نور نورانہ جوت ربی، پروردگار بے پرواہیا۔ جیہڑا پرگٹ ہندا کدی کدی، قدیم دا مالک اک اکھوائیا۔ جس دا کلمہ وہن نوح ندی، وہناں توں باہر دھار وہائیآ۔ سو سندیہ دیون والا ابھی، دُھر فرمانا آپ جنائیآ۔ جگت جہان اُمت لڈاؤنی نہیں لڈی، محبت کوڑ نہ کوئے بنائیآ۔ مقبریاں وچ تک رووے سدی پسی پڈی، نارٹی نارٹی رہی گر لائیآ۔ جاگرت جوت بن ورن گوت اکو جگی، نور ظہور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنائیآ۔ صدی چوڑدھویں کہے محمد امیرے نال ہو جا سہمت، سہم رہے نہ رائیا۔ پروردگار کرے رحمت، رحیم ویکھ وکھائیآ۔ میری کالی دھار ویکھے تہمت، تہمت اور نہ کوئے جنائیآ۔ میری لیکھے لاوے محنت، جو در در سیو کمائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنائیآ۔ محمد کہے صدی چوڑدھویں بن نیناں مار جھات، نین اکھ نہ کوئے اٹھائیآ۔ کی کھیل دکھاوے کائنات، دین دنی بھيو چکائیآ۔ شرع دا شرع نالوں لیکھا مکے لے نجات، نج اپنی کار کمائیآ۔ اُمت اُمتی ہووے وفات، وفادار نظر کوئے نہ آئیآ۔ دروہی دروہی ساڈا لیکھا کھیا جاندا نال قلم دوات، کاغذ دھار دے گواہیا۔ چار یاری رہے نہ ساتھ، سگلا سنگ نہ کوئے نبھائیآ۔ آہ تک اوہ تک نور جوت پرکاش، دو جہاناں کرے رُشنائیا۔ میرا غروب ہون والا آفتاب، آفت آوے جگت لوکائیآ۔ جس محبوب نے بخشیا خطاب، خطوط خط کلمے والے لکھائیآ۔ دس محبوب وچ اک محراب، پردہ اوہلا دتا اٹھائیآ۔ سجدہ دس روزہ نماز، بانگ اڈاں دتی جنائیآ۔ اوہ بدل کے اپنا سوانگ، امام اما ویس وٹائیآ۔ سوئی سوئی اٹھ اٹھ جاگ، آلس بندرا رہے نہ رائیا۔ جس نے دین دنی دا بدل دینا سماج، سمگری دُھر دی اک ورتائیآ۔ سب نوں دینا پینا پتر تیاگ، آگے سپس نہ کوئے اٹھائیآ۔ حکم سندیہ سُن لے جو درگاہ ساچی وچوں آوے آج، عاجز ہو کے سپس نوائیا۔ اُمت اُمتی ہو جانا محتاج، سپس ہتھ نہ کوئے رکھائیآ۔ تیرے انت کنت بھگونت ویکھنا دُھر دا کاج، کرنی کرتا کار کمائیآ۔ چھیتی سُن کی کہے نانک دی رباب، جو توں ہی

تُوں ہی راگ سنایا۔ انت لیکھا منگے جنہاں بھنن کھا دھا کباب، قبراں وچوں مُردے دے ہلایا۔ دُہائی اُس آگے ہونا پئے لاجواب، نیتز نین اکھ شرمایا۔
 صدی چوڈھویں کہے حضرت ابن اکھراں والی پھول کتاب، جو بنا کتب خانیاں ٹکایا۔ جس وچ اِکو متر اِک احباب، سجن سین اِک ہو آئی۔ اِکو منبر اِک
 محراب، محبوب اِکو نُور خُدا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ چکایا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد پچھلا
 لیکھا ویکھ قدیم، قُدرت قادر آپ جنایا۔ جس دی کرے نہ کوئے ترمیم، دھارا سکے نہ کوئے بدلایا۔ جس دا مالک عالیشان عظیم، عرش فرش ویکھ
 دکھایا۔ جس نے الف یے دی دتی تعلیم، طُلبے پیغمبر لئے پڑھایا۔ مانو مانس مانکھ کر تقسیم، حصے جگت والے دکھایا۔ اوہ کھیل کرے رحیم، رحمت حق
 کمایا۔ پرگٹ ہو کے اُتے زمین، زمیں زماں ویکھ دکھایا۔ جس دی دھار سدا مہین، نیتز نین نظر کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیایا۔ محمد کہے صدی چوڈھویں کھول لے اکھاں، آخر دیاں درڑایا۔ متر دے کوئے نہ سکھا، سگلا سنگ نہ کوئے
 نبھایا۔ صوفی نظر نہ آوے وچوں کوئی لکھاں، مُرید مُرشد ملن کوئے نہ پائی۔ میں خیران ہو گیا میرے محبوب نے کیوں مہندی لائی ہتھاں، رنگ
 لال گُلال چڑھایا۔ اُس دے قدم قدماں ڈھٹھاں، قدم بوسی کر کے خوشی منایا۔ چاروں کُنٹ اُٹھ اُٹھ نٹھاں، بھجاں واہو داہیا۔ نُورِ الٰہی اِکو نکاں،
 تقویٰ اپنا اِک سمجھایا۔ دُہائی پھرنی وچ مدینہ مکہ، کعبے رہے گر لایا۔ اوہ ویکھ موسیٰ ماردا دھکا، عیسیٰ اشارے رہیا جنایا۔ میرا وعدہ قول اقرار ہو یا پکا،
 پاک دیاں درڑایا۔ سب دا لیکھا گنا اِکٹھا، جُز ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ دین دُنی دی اُلٹی گرنی لٹھا، چاروں کُنٹ کُنٹ بھوایا۔ کسے دا دھیرج رہے نہ ہٹھا،
 ست وچ نہ کوئے سمایا۔ میرا اتم پورا ہو یا پکا، صدی چوڈھویں دیاں جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم
 اِک ورتایا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد میرا تیرا پورا ہووے عرصہ، عرشی مالک رہیا جنایا۔ تیرا لیکھا کھیا سی گو بند کُنڈھے اُتے سرسا، جس دی سار
 کوئے نہ پائی۔ انت کھیل ہونا عرشا فرشا، دو جہاناں وجے ودھایا۔ شہنشاہی سمت ہووے برس، ست ست نال ملایا۔ تیرا پورب لاہنا قرضہ، لیکھا اور نہ
 کوئے جنایا۔ پیغمبراں پوریاں ہونیاں غرضاں، غرض سب دی ویکھ دکھایا۔ لیکھے لاؤنیاں پچھلیاں کیتیاں عرضاں، حرف حروف ویکھ دکھایا۔ اوہلا رہن

دیوے نہ پردہ، پردہ نشیں کھیل کھلایا۔ تُوں مالک رہنا نہیں اُمت والے گھر دا، گرہ وند نہ کوئے وندایا۔ جھگڑا پینا لہندا چڑھدا، مشرق مغرب کھیل کھلایا۔ اوہ ویکھ حضرت عیسیٰ وچ وڑدا، محکم اپنا رہیا جنایا۔ موسیٰ مول رہے نہ ڈردا، نرگن دھار لے انگڑایا۔ جھگڑا چھرنا چوٹی جڑ دا، چیتن دیکھے تھاوں تھانیا۔ دین مزہب تکنا مردا، مرجوت روپ نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر مالک کھیل کھلایا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد مینٹوں آوند اہاسا، ہستی تکاں بے پرواہیا۔ جس دا عجب کھیل تماشا، تماشین ہو کے دیکھے چائیں چانیا۔ جو سب دیاں پوریاں کرے خواہشاں، نراسا رہن کوئے نہ پانیا۔ کھیڈاں کھیڈے اُپر پر تھی آکاشا، گنگن گلگنتر ویکھ دکھایا۔ بنا گوپی کاہن توں پاوے راسا، شبدي جوتی دھار دھار جنایا۔ جہدیاں چار جگ دیناں مذہباں والیاں شاخاں، شناخت اپنی دے درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیایا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد میرے کول کالا کفن، کفنی والیا دیاں جنایا۔ پروردگار سب نوں آوے متھن، جگت جہان ویکھ دکھایا۔ دین دُنی دسدی خالی ہتھن، دست سچ نہ کوئے اٹھایا۔ چاروں کُنٹ دسے رٹن، رٹا کوڑ نہ کوئے مکایا۔ پروردگار سانجھیاں سب دی جڑ آوے پٹن، پٹنے والا نال ملایا۔ زمیں اسمان لگے پھٹن، آگے ہونہ کوئے اٹکایا۔ جو وسے گھٹ گھٹن، ہر کرتا نورِ الہیا۔ اوہ سب دی نیا شوہ دریا لگا سٹن، نوکا پار نہ کوئے کرائیا۔ جس نے سب نوں کیتا بے وطن، وطن والیاں کرے جدایا۔ میرا اتم انت آخری پتن، گھاٹ اکو اک سمجھایا۔ مینٹوں ملا شیخ مساتک نبی رسول مول نہ رکھن، سگلی گنڈھ نہ کوئے پوائیا۔ میں سچ سنیہرا آئی دسن، ہس کے دیاں سناپیا۔ کسے دا چلنا نہیں کوئی یتن، یتھار تھ پروردگار اپنا محکم ورتایا۔ شرع دی ڈوری آیا کٹن، کٹاکش اپنا نام لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا محکم اک ورتایا۔ محمد کہے میرے بے پرواہ، تیری بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں کہے نوری حق خُدا، خود تیری وڈ وڈیایا۔ کیوں کرن لگا جُدا، جُڑ حصے وند وندایا۔ سب نوں بدلن دی تیری ادا، آد جگاد جگ چو کڑی چلی آیا۔ انت اک واری ہو سہا، سر اپنا ہتھ لکایا۔ تارا چند بنے گواہ، شہادت اکو اک بھگتایا۔ صدی چوڈھویں پینڈا نہ مُکا، مکمل اپنی دیا کمایا۔ تُوں ربی نورِ الہا، عالمین تیری سرناپیا۔ انت اخیر پھڑ لے بانہہ، بازو اپنے نال بندھایا۔ نرگن دھار کر

دے ہاں، ہاں ہاں وچ ملائیا۔ میں پیغمبراں دیاں سنا، سندیسہ ڈھر درگاہیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد سر دیو جھکا، نیر نیناں نیر وہائیا۔ رحمت وچ منگو دُعا، دوئے دست خالی آپ دکھائیا۔ تیری رحمت ہووے بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر داہر، ڈھر پردہ آپ چُکائیا۔ پروردگار کہے سُن محمد رسولا، رسم دیاں جنائیا۔ صدی چودھویں سب کچھ کرنا پئے قبول، کامل مُرشد رہیا درڑائیا۔ میرا بدلے نہ کدے اصولا، اصلیت اصل نال ملائیا۔ چوداں صدیاں دوہاں نوں دتا جھولا، ہلارا جگت والا جنائیا۔ آگے تھم ملے معقولا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ تہاڈا محبوب اکو اک دُولہا، دو جہاناں نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر داہر، ڈھر دا تھم اک سنائیا۔ صدی چودھویں کہے محمد سُن اک پیغام، کی پیغمبراں رہیا جنائیا۔ تہاڈے کلمے دے ہندیاں کیوں ہوئی اندھیری شام، شمع نور جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ کیوں نہ میل ملیا ڈھر امام، امام ااما ویکھ دکھائیا۔ بھاگ لگا نہ کسے گرام، نگر کھیڑے وچ نہ کوئے ودھائیا۔ کی شرع بنائی کٹ کے چام، چم درشتی نہ کوئے بھوائیا۔ ہُن کھیل ویکھو وچ میدان، مقبریاں دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ شرع دے تکو نشان، تارا چند نال ملائیا۔ کی تھم دیوے رحمان، رحمت آپ کمائیا۔ سب دا لیکھا ہونا وچ بیابان، جنگل جوہ ویکھ گرا لائیا۔ جس دے تھم وچ لکھیا مجید قرآن، گرہ کایا دھیان لگائیا۔ اوہ ویس وٹائے تھمران، ڈھر دا مالک روپِ الہیا۔ جس نے کلمے دا چڑھاؤنا اک طوفان، طوبی طوبی کرے لوکائیا۔ میٹ دیوے بے ایمان، کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھاہیا۔ چل اُس دی تکیئے شان، جو شہنشاہ اکِ الہیا۔ جس دا تھم ہونا پروان، پروانے بن کے سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر داہر، ڈھر دا مالک اک اھوائیا۔ محمد کہے میری اکو سدھر، سد سد دیاں جنائیا۔ سب دا لیکھا ہووے پدھر، وڈا چھوٹا نہ کوئے وڈیائیا۔ میری انت خواہش صدی چودھویں تیرے انت ضرور ہووے غدر، جھگڑا تکاں تھاؤں تھانیا۔ میں کلمہ سناں نال دُھن مدھر، شبدی شبد شبنوائیا۔ جگت جگیا سو دھرنی دھرت دھول اتوں لدن، بھار اپنا (آپ) اٹھائیا۔ میرا محبوب سب دی اکو کر دیوے بدن، بندگی بندیاں بندیاں والی سمجھائیا۔ آتم دھار دئے اندن، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ دپیک جوتی جوت جگن، نور نور کرے رُشنائیا۔ بہری سب دی پٹھ اتھ ہونی نگن، پشت پناہ ہتھ نہ کوئے لکائیا۔ جدھر تکاں اودھر دسے اگن، امرت میگھ نہ

کوئے برسائیا۔ میرے پروردگار سانجھے یار شرع والے رہن نہیں دینے بندھن، تت تتاں نال ٹکرائیا۔ ضرور حضور سب دا کرے آپے وزن، تول تولے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ دُھر کلمہ کہے عیسیٰ موسیٰ محمد سارے کرو آئینا، مل کے دیو جنائیا۔ نگاہ مارو اُتے زمینا، دھرنی دھرت دھول دھول کھوج کھوجائیا۔ کسے دا حق جائے نہ چھینا، حقوق سب دے ویکھ دکھائیا۔ بھروسے وِج کرو اطمینان تلو گھٹھ مہینہ، جگت جگت جنائیا۔ لیکھا رہے نہ دین دینا، دین دنی کھوج کھوجائیا۔ جھکڑاپینا رُسا چینا، رُسیاں سکے نہ کوئے منائیا۔ اُمت اُمتی آوے پسینہ، ہوا پون ٹھنڈی نہ کوئے دکھائیا۔ ناتائنتناز مدینہ، سگلا سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ دُل دل اعلیٰ تکے اپنی زینا، پاکھر تنگ اکھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا حکم اک سنائیا۔ دُھر دا حکم اگم اتھاہ، ہر کرتا آپ سنائیندا۔ سندیسہ دیوے بے پرواہ، پرم پُرکھ آپ پرگٹائیندا۔ اوتار پینمبر کٹھے ہوو آ، آنا فنا کھیل کھلائیندا۔ سندیسہ سُنو نال چاء، چاؤ گھنیرا اک دکھائیندا۔ سچ دسو کس دی پھڑوگے بانہہ، کون پٹھ ہتھ رکھائیندا۔ سارے بیٹھن سیس نو، نیتز نین شرمائیندا۔ جوں بھادے توں چلاؤنا اپنی وِج رضا، رازق رِزق رحیم تیرا انت کوئے نہ آئیندا۔ سب دا لیکھا مُکا دے جنہاں نے کھادھا سور گان، غریب نمائیاں ویکھ دکھائیا۔ جنہاں بھلیا تیرا ناں، دوزخ وِج دینے سُٹائیا۔ دُھر دے مالک ڈیر موں نہ لا، اگے پندھ نہ کوئے ودھائیا۔ سب دا لیکھا پورا دے کرا، جو بھوکھتاں وِج گئے سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ سُنو حکمران، سو پُرکھ زرنجن آپ درڑائیا۔ جس نوں جھکے دو جہان، ہر پُرکھ زرنجن رہیا سنائیا۔ جس دا اکو اک نشان، ایکنکار نورِ الاہیا۔ جس دی کرے نہ کوئے پچان، آد زرنجن ڈگمگائیا۔ جو مالک خالق دو جہان، ابناشی کرتا وڈوڈیائیا۔ جس دا کھیل سدا مہان، سری بھگوان اک اکھوایا۔ جس نوں جھکدے زمیں اسمان، پاربرہم پر بھ اپنی کار بھگتائیا۔ سو لیکھا جانے جیو جہان، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ کلجگ دیوے اتم دان، داتا دانی دیا کمائیا۔ اٹھ ویکھ لے دُھر دے رام، سیتا رام نال ملایا۔ نگاہ مار اگے کاہن، کاہن بنسری کر شنوایا۔ پردہ لاه دُھر امام، پینمبراں نورے چشم کر رُشنائیا۔ کلجگ ویکھ اندھیری شام، سنگرست روپ درسائیا۔ تیرے پیار دا حقیقی پیئے کوئے نہ جام، آب حیات کم کسے نہ آئیا۔ کوڑی (ترسنا) ہوئے

تام، ترسنا جگت نہ کوئے بُجھائیا۔ مُشکل ہووے نہ انت آسان، احسان سر نہ کوئے چڑھائیا۔ شرع دے رہن نہ دسیں غلام، غُربت باہر دینی کڈھائیا۔
 تیرا ایشٹ مٹن تمام، تخم تاثیر دینا بدلایا۔ تُوں سُو رپر نوجوان، یودھا اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ
 دا بھو آپ چُکائیا۔ پروردگار کہے سُن صدی چو دھویں گو بند ویکھ دُھر دا چنّا، چنّ دیاں جنائیا۔ پھیر تک چو داں سو تہیہ انک انک دا پٹا، اکھرا اکھراں کھوج
 کھوجائیا۔ اوہ نگاہ مار گو بند والا کٹا، جو کائنات رہیا درڑائیا۔ دین مذہب دی سب نے چھڈنی طمع، لالچی رہن کوئے نہ پائیا۔ مقبریاں اُتے جگدے رہنے
 نہیں دان شمع، چراغ گل دئے کرائیا۔ اوہ ویکھ چیک پکارے بابا آدم مائی حوا، ہوش و حواس وچ سمجھ کسے نہ آئیا۔ پروردگار دا کھیل ہون لگا رواں،
 روانگی سب دے ہتھ پھڑائیا۔ جو روٹی کھاندا جگت وچ جو، جوانی سب دی دئے بدلایا۔ ناتا تٹنیا چوہاں، چو تھاجگ دئے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا مالک دیا کمائیا۔ پہلی گھڑ کہے میری سہنجی رات، رُتڑی حق مہکائیا۔ جھٹ نارد کہے سُن میری
 اک بات، تیتوں دیاں سنائیا۔ پہلوں ہو جا اک اکانت، عقل بُدھی توں باہر دھیان لگائیا۔ میرا درشن کر کے ہو شانت، اگنی اگ رہے نہ رائیا۔ شرع
 والیئے بھڑیئے رینے پروردگار نے مذہب والے رہن نہیں دینے پرانت، حصے جگت نہ کوئے دکھائیا۔ سب دے تٹنے نات، ناتا بدھاتا نہ کوئے جڑائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ نارد کہے او میرے پر بھو، پر بھ دیاں جنائیا۔ تیتوں کپھڑا لہو،
 کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ میتوں ایوں جا پدا تیرا پرکاش ہونا دیس جنبو، جس دی چار جگ دین گواہیا۔ تیرا رُپ ہونا نیتزہن اندھو، جگت اکھ نہ کوئے
 کھلائیا۔ سب دا بن کے دیناں بندھو، بندھن شرع والے تڑائیا۔ سُو رپر بہادر ہو کے جنگو، جگت جگت لئے لڑائیا۔ لیکھا جانے جیرج اندو، اُتبھج سیتج
 پھول پھولائیا۔ پردہ لاہے لو آں پُریاں برہمنڈو، برہمانڈ کھوج کھوجائیا۔ تیری منزل کوٹاں وچوں کوئی لنگھو، حد پار نہ کوئے دکھائیا۔ تیرا امرت رس
 ساگر سندھ سندھو، بے انت بے پرواہیا۔ میتوں ایوں دسدا تُوں گھر گھر لاؤنا لنبو، لماں پیا محمد مقبرے وچ رہیا جنائیا۔ ایہہ اشارہ کیتا سی جس ویلے
 ارجن ریت سپس پوائی چندو، چند ستارا رو رو مارن دھابیا۔ ماتا گجری آکھیا سی سچ نال گنگو، پیار نال درڑائیا۔ میرے سینے پا دے ٹھنڈو، اگنی تت نہ

کوئے تپایا۔ یاد کر لے پنا گو بند توں آتم دھار کوئے نہ گنڈھو، وچھڑیاں میل نہ کوئے ملایا۔ ٹیٹھے ہتھ مار کے گجری کہا اوہ تک لے صدی چوڈھویں اتم
 ہندا جنگو، سیس دھڑ رہے گر لایا۔ ڈہائی پینی وچ دریاواں پنچو، پنچ پیارے گو بند دے دین گواہیا۔ صدی چوڈھویں آگے مول نہ لنگھو، قدم اور نہ کوئے
 ٹکایا۔ سر امرت نشانہ رہنا پیل لندو، لچا لندار ہن کوئے نہ پانیا۔ سنگر شبد پرکھ اکال کی دھاروں جموں، جس والی دے سے کوئے نہ مایا۔ جو جھگڑا میٹے کایا
 مائی چھو، چم درشتی سب دی دے بدلایا۔ سور پیر بہادر ہو کے کلو، کلاسب دی دے بدلایا۔ رام روپ دھر کے اللدھو الو، آلس ویکھے خلق خدایا۔
 جگت جہان ڈھڑے دلو، دو دھڑ کرے لوکایا۔ صاحب دا بھانا کدے نہ ٹلو، ٹال مٹول وچ سارے دے بھلایا۔ صدی چوڈھویں حکم کوئے نہ ٹھلو،
 آگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ کھیل تکنا گھارا گھلو، گھائل ہونا تھاواں تھانیا۔ سب دے ویندیاں سب دے سامنے سب دا مالک ہو کے چھلو، اچھل چھل اپنی
 کار کمایا۔ کوٹاں وچوں ور لے گرکھ پھڑاؤ اپنا پلو، پکاں دے پچھے بہہ کے اپنا درس دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ دا مالک اپنی کار بھگتایا۔ نارد کہے صدی چوڈھویں ویکھ لے میرے مستک تلک، تلکن بازی دیاں جنایا۔ تہاڈا محبوب تہاڈے نال کرن والا علت،
 شرارتی شرع شرع نال ٹکرایا۔ محمد اشان رہن نہیں دینی جگت والی خلعت، خطاب نظر کوئے نہ آیا۔ پیراں دی رہے کوئے نہ ہمت، حوصلے سارے
 دینے ڈھاہیا۔ اگلے سال نوں ویکھنا کی حالت ہندی لہندی سمت، سنمل رکھ وانگ سارے خالی نظری آیا۔ کسے نے مٹی نہیں درگاہ ساچی منت، سجدیاں
 وچ سیس نظر کوئے نہ آیا۔ ہن غنی کاہدی رہے کوئے نہ چنت، سوگ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ صدی چوڈھویں کہے پنڈتا، وے میٹوں آوندا ہاسا، ہس کے دیاں جنایا۔ میس ویکھاں پر تھمی آکاشا، چوڈاں طبقاں
 کھوج کھوجایا۔ کیہڑی کوئے نور پرکاشا، کون گرہ ڈگمگایا۔ کس بدھ ساڈی پوری کرے آسا، نراسا نظر کوئے نہ آیا۔ میٹوں محمد دے کے گیا دلاسا، سچ
 سچ سمجھایا۔ پروردگار ہووے سگلا ساتھ، سگلا سنگ نبھایا۔ میرا ضرور منے آکھا، آخر آوے دھر دا ماہیا۔ جس نے شرع دار رہن نہیں دینا کوئے علاقہ،
 مذہباں ونڈ نہ کوئے دکھایا۔ اکو دھرم دا کھول کے تاکا، پردہ جگت جہان اٹھایا۔ سندیسہ حکم دیوے ساچا، سچ سچ جنایا۔ بھن دکھائے کایا مائی کاچا، متو

تت نہ کوئے وڈیاںیا۔ پچھوں کتھا کہانیاں رہ جان باتاں، کتھنی نال کتھ کے جگت جیو جھٹ لنگھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار بُھگتایا۔ صدی چوڈھویں کہے میتوں آگئی دُھر دی خبر، بے خبراں دیاں جنایا۔ میراٹٹ گیا صبر، بے صبری ہو کے ماراں دھاہیا۔ کی کرنی کرے کرتا جبر، جابر اک اھوایا۔ میتوں کوکدی دے محمد دی قبر، پیغام اک پہنچایا۔ سُن کلمہ وچ دُھن مدُھر، مدُھر دُھن وچ شنوایا۔ تیری آسا پوری ہووے سدھر، سد سد اپنا رنگ رنگایا۔ میرا تن وجود دسد نہیں بدن، بندنا والیو دیاں سنایا۔ جھگڑا چھیڑنا ضرور وچ عدن، عدالت حق حق سنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک ورتایا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے پتدے جاندے برس، دوس رین پندھ مکایا۔ میرے مولا میرے اُتے کر ترس، رحمت حق کمایا۔ ترسنا میٹ حرص، ہو س دے گویا۔ اگے پلے نہ رہیا خرچ، دام ہتھ نہ کوئے پھڑایا۔ میں مسجد وچوں نکل کے وڑگئی وچ چرچ، گرجیاں پھول پھولایا۔ اوتھے ہور تکی شرط، شرع شرع وچوں دیکھ وکھایا۔ موسیٰ نے دکھائی اگئی فرد، جو فیصلے رہی سنایا۔ بیس بیس پرگٹ ہووے یودھا مردانہ مرد، بے عیب نور الاہیا۔ جو شرع چھری میٹے کرد، قاتل مقتول دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ پیغمبراں دی لیکھے لاوے عرض، بینتی اوتاراں جھولی پانیا۔ اپنا کھیل کرے اسپرچ، اچرچ لیلادے ورتایا۔ کلج میٹے اندھیر گرد، نوری چند کر رُشٹایا۔ اک نال چوڑا سی نوں دے کے ضرب، حاصل جمع انت نہ کوئے بنایا۔ مٹی خاک مل جان ارب کھرب، اسٹھ اسٹھ گنت نہ کوئے گنایا۔ پھر وی پروردگار دا ہونا نہیں کوئے حرج، حرجاں وچ جگت لوکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ کھلایا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے اُتے آوند ا جائے بڈھاپا، ہتھ کمر اُتے لکایا۔ میتوں کلمے دا چڑھیا تاپا، اگنی رہی جلائی۔ میرے نال غصے ہو گیا میرا پاپا، نگاہ پایاں ول اٹھایا۔ جنھے پیغمبراں ستیاں نوں ماریا چھاپا، پھڑ کے لئے اٹھایا۔ ہائے اک ہور مارنا اُس نے ڈاکا، ڈکیت بنیا دُھر درگاہیا۔ جس دیناں مذہباں دیاں ونڈیاں الاٹاں، اکو وار منسوخ سب نوں دے کرایا۔ جس دے پچھے نام کلمے دیاں بھندے رہے پھاٹاں، پھاٹک سب دے بند کرایا۔ پیغمبراں نوں اکو وار کر کے ٹاٹا، ٹپا اگلا دے سنایا۔ میریاں نک جانیاں واٹاں، وٹا ملن والا نظر کوئے نہ آیا۔ اوہ بھڑی دروہی گوہند نے امرت دا بنا لیا

اِکُو باٺا، جو سب نوں رہیا پیا نیا۔ ایسے کارن آؤنا گھاٺا، وادھانال نہ کوئے ودھانیا۔ صدی چوڈھویں کہے چھبھی پوہ نوں میرا گھلا ہونا جھاٺا، نیتزیلے رنگ نال رنگانیا۔ پر اک گل میں ا شنبج ضرور نال مکنی والی لائا، دپیک ہتھاں وچ رُشانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھانیا۔ صدی چوڈھویں کہے میری عمر گئی لنگھ، دے عمر اتیتوں دیاں جنانیا۔ راتی ستی نوں آوے کھنگھ، دے اگن رہی تپانیا۔ میتوں کوئی نہ لاوے انگ، اُمتی بھجن واہو داہیا۔ میں پروردگار توں منگاں منگ، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ میریا مالکا خالکا جے ہور کچھ نہیں دینا میتوں اوہ بخش دے جس نے سولاں دا وچھایا پلنگ، ستھر یارڈے والا ہنڈھانیا۔ آگے اُس نوں کہندے سی گجری چند، ہن نور نورانہ سو بھا پانیا۔ میں پھیر بن جاواں جو بن ونٹی میرا خوشی ہو جائے بند بند، بندنا کر کے اپنا جھٹ لنگھانیا۔ میں دندا سا ملاں اُتے دند، رُپ رُپ وچوں وٹانیا۔ پر اک ڈر لگدا جدوں میں اوہدا کھنڈا ویکھدی چند پر چند، دو جہاناں نظری آیا۔ جد اُس دا نور تکاں میرے انتر پئے ٹھنڈ، اگنی اُمت والی لاگے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتانیا۔ صدی چوڈھویں کہے دے اعلیٰ، سُن حکم حق خدا۔ کتھے تیرے سجن بلی، میتوں دے سمجھا۔ تسیں سارے میتوں چھٹ چلے اکیلی، پلورے جھٹا۔ یاد کر لو میں سب نالوں ہو جانا ویہلی، اُمت دا لیکھا دینا مکا۔ میں اُس دی بنا سہیلی، جس نوں پیغمبر کہن خدا۔ میں جو بن ونٹی الیہی، نور نور نور رُشنا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کرا نیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد اپنا آپ اک ویراں پھیرتی، رتی داہری والے پنج ملا لینے بنانیا۔ اوہناں دے پچھے گرگھ کرپانا والے ہونگے چھتی، چھتی راگ جنہاں دی دین گواہیا۔ چھتیاں دے کول ہور پھری ہووگی موہتی، دن دہاڑ کرن رُشانیا۔ چھتیاں دے کول پھری ہووگی ساڈھے تن ہتھ دی رسی، رسی رسی نال بندھانیا۔ چھتیاں دے پچھے چھتیاں بیسیاں نے سرتے چکی ہووگی لسی، آون چائیں چانیا۔ چھتیاں نے شکر گھيو وچ ہووے مسی، مٹھی اپنی وچ لکانیا۔ چھتیاں دی ذات ہووے اکھی، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ چھتیاں دی قوم ہووے جٹی، کرساں کر کے جھٹ لنگھانیا۔ چھتیاں دے گل وچ ہووگی موی دی اٹی، تند نو نو دکھانیا۔ چھتیاں دے کول لکھی ہووگی پٹی، پورن گوہند تے گوہند پورن ماہیا۔ چھتیاں دے کول لکھی ہووگی پھٹی،

ملیا میل دُھر درگاہیا۔ چھٹی گرمھاں دی پنجاہ سال توں آہو ہووگی پٹی، مل کے آون چائیں چانیا۔ چھتیاں نے مچھ ہووگی وٹی، سندھوڑی تِلک مستک وِچ
 چھہایا۔ چھتیاں دی ڈور پر بھو دے اُتے ہووے سٹی، آسا اِکو اِک بنایا۔ صدی چوڈھویں کہے پھیر میں خوشیاں دے وِچ پھراں نٹھی، نو برسوں دا
 پندھ چھیتی چھیتی مُکایا۔ میرے محبوب نے مینٹوں لیکھا لکھنا خوشخطی، حرف پنا حرف سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دا حکم اِک ورتایا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد میں سناون والی راگ، راگ راگنیاں توں باہر جنایا۔ میں دیکھن والی اوہ کنت سہاگ، جو لکھ
 چوڑاسی دا مالک سو بھاپایا۔ میں بولاں نال ویراگ، اُف ہائے کر سناپا۔ سب دے کولوں ہن پھڑ لینی واگ، واگ سب دی دے بھوایا۔ اتم گل ہونا
 چراغ، چراغناں نہ کوئے رُشناپا۔ جن بھگتاں دا بناؤنا سماج، اِک سو اِک بھگت مستک وِچ لکھ کے بھگت، بھگتی دا مول دین دکھایا۔ اِک سو اِک دے
 کول لکھیا ہووے پُرکھ اکالا اِکو فقط، جو فکری نام والے جگ جگ دے بدلایا۔ اُس دی دیکھنی شکت، جو شرع دے زنجیر دے کٹایا۔ ویس وٹا کے
 اُتے دھرت، دھرتی دھول دھول اپنا حکم ورتایا۔ پینمبرو تکو اوہ نور نورانہ شاہ سلطانا نوجوانا مرد مردانہ آیا پرت، جس نوں پت پر میثور کہہ کے
 سارے سیس جھکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کماپا۔ صدی چوڈھویں کہے میں خوشی وِچ جن
 بھگتاں دینا اعزاز، جو پر بھ نوں سیس نوایا۔ خوشی نال ونڈنی نیاز، اِک سو اِک بیسیاں تھاپیاں وِچ اِکایا۔ چھہی پوہ تے کھولنا راز، پردہ رہے نہ راپا۔
 میں تاڑی مار کے کہنا اوہ دیکھو شبد گرو دا شبدی اُڈا باز، بازاں والا جگت جگیا سو آں نظر کوئے نہ آپا۔ جس دا دو جہاناں راج، رعیت دیکھے خلق خُداپا۔
 صدی چوڈھویں کہے محمد اُس توں منگ لے امداد، اُس دی آمد اپنی خوشامند کر کے خالی جھولیاں لے بھراپا۔ محمد کہے صدی چوڈھویں میں اُس دے
 اگے لاجواب، جو میرا لکھیا ہو یا لیکھا مینٹوں رہیا دکھایا۔ تیرا حکم نہیں رہنا چوڈاں صد توں بعد، ایسے کر کے اکھ نہ سکاں اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کماپا۔ صدی چوڈھویں کہے میں بڈھی مینٹوں پے گئی گھرک، مل مل کے محمد دیاں دکھایا۔
 کلپا اوہ دیکھ جھگڑاپینا وِچ تُرک، تُرکی والے روون مارن دھاپا۔ کسے نوں آون نہیں دینی میرے مالک نے سرت، سرتیاں سب دیاں دے بدلایا۔

کیوں اوہ روپ اکال مورت، مورتی وچ دھیان نہ کوئے جنائیا۔ بنا بھگتاں توں اُس دی لہجی نہیں کسے نوں صورت، کوٹن کوٹ صورتاں والے مٹی خاک وچ اپنا آپ گئے ملائیا۔ اُس دا اکو ناداتے اکو تورت، تریا توں پرے اپنا تھم سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ محمد کہے صدی چوڈھویں کیٹھی بولی بولی، انبولت دے جنائیا۔ صدی چوڈھویں کہا سچ نال ہوئی، پریم نال درڑائیا۔ ہن کھیل ہونا ٹولی توئی، چھب والے لین انگڑائیا۔ اوہ ویکھ لہندے چڑھدے پیندی روئی، رونق ویکھ جگت لوکائیا۔ پر اک گل پڑدا دیواں کھولی، کھول کے دیاں سنائیا۔ چھبی پوہ نوں جس ویلے سوہنا لباس پایا میری گولی، گوکاک سب دیاں کھہائیا۔ شرع دی رہن نہ دیواں کوئے ٹولی، ٹلیاں و جاؤن والے ویکھاں چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا وجود ہو گیا ماڑا، ہمت رہی نہ رانیا۔ میں تکنا آگئی لاڑا، جو مالک دھر درگاہیا۔ جس چوڈاں طبق لگاؤنا اکھاڑا، چوڈاں لوک کھوج کھوجائیا۔ دھرتی اُتے رنگ چاڑھنا گاڑھا، لہو مٹھ نال رنگائیا۔ مذہباں دا مٹاؤنا ساڑا، سوکناں والی کرے نہ کوئے لڑائیا۔ پر بھ دے نام دا کسے نوں لین نہیں دینا بھاڑا، سچ ریتی دینی جنائیا۔ جن بھگتو تھساں ہسنا کی کھیل ہونا ستاراں ہاڑا، ہاڑا کڈھ کے دیاں درڑائیا۔ میرا بڈھی دا ہن ونگا ہو گیا چھاڑا، ہڈیاں چب چب کے اپنا آپ گوائیا۔ ہن میرے مالک نے مارنا دھاڑا، دھاڑوی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں بڈھاپے وچ تڑدی، قدم مشکل نال اٹھائیا۔ میں اُمت ویکھاں مڑدی، وے محمد لے بچائیا۔ محمد کہے میں خبر سناں دھر دی، دھر مالک کی جنائیا۔ جس نے نگری چھڈی انند پڑ دی، اوہ میرے انند وچ اپنا ڈیرہ لائیا۔ اوہدے تھم اندر دین دُنی جائے رڑھدی، آگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ اوہ آتما رہنی جس نے سار پائی سچے سنگر دی، دوجی رہن کوئے نہ پائیا۔ میں ایسے کر کے جھردی، ہوکیاں وچ ہائے ہائے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا پردہ دینا اٹھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا پُرانا ہو یا لباس، بستر تن نہ کوئے وڈیائیا۔ میں بھجی گئی وچ آکاش، اپنا پندھ مکائیا۔ آگوں تھم ملیا سرب گنتاس، سندیسہ دتا درڑائیا۔ جاہ ویکھ وچ مات، دھرتی دھرت دھول کھوج کھوجائیا۔ اوہ آگیا جس نوں عیسیٰ نے کہا باپ،

خود مالک نورِ الہیہ۔ پرگٹ کر کے آیا آپ، اپنی کل رہیا ورتائیا۔ جس دی پیغمبراں رکھی تاک، جھروکھیاں وچ دی بیٹھے اکھ اٹھائیا۔ اوہ پرگٹ ہو کے ساکھیاں، صحیح سلامت اپنا نور کرے رُشنائیا۔ صوفیاں نوں دیوے آبِ حیات، امرت جام رہیا پیا ئیا۔ جس نے شرع شریعت دا رہن دینا نہیں کوئے نواب، شاہ سلطاناں خاک ملا ئیا۔ جاہ اُس نوں کر آداب، ادب نال قدم بوسی کر کے اپنی خوشی بنا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ صدی چوڑھویں کہے جن بھگتو چھٹی بنو مُرشد، پکے ہرے سیس ٹکائیا۔ دین مذہب نالوں کر کے فرصت، وہلے ہو کے آؤنا چائیں چائیا۔ اک محبوب دی کرنی اُلفت، صفت وچ صلاحیا۔ اگے رہے کوئے نہ مُشکل، درگاہ ساچی سچ ٹکائیا۔ سب نے آؤنا بن کے خوش دل، غمی سنگ نہ کوئے رلا ئیا۔ یاد رکھیو بنو کوئے نہ بُزدل، سوریہ ہو لینیا انگڑائیا۔ پھیر لیکھا دستاگی اُس دن، جس نوں چھٹی پوہ کہہ کے سارے گائیا۔ چوڑاں طبقات دستاں من من، کیوں محمد ونڈ ونڈائیا۔ خدا نے اشارہ کیتا جن جن، جسم ضمیر توں باہر دیاں سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میرا ہونا اک محبوب، مُجبتاں والیو دیاں جنا ئیا۔ جیہڑا سدا رہے موجود، وچھوڑے وچ کدے نہ آئیا۔ جس دا عالیشان عروج، عرش فرش توں پرے ڈیرہ لائیا۔ چوڑاں سو سال مینوں رکھیا محفوظ، سر میرے ہتھ رکھائیا۔ نہن کر دینا اُس نے نیست و نابود، جڑ اُمت والی اکھڑائیا۔ مذہب دی رہن نہیں دینی حدود، حضرتاں دا پندھ مکائیا۔ میں ضرور چھٹی پوہ تے دے کے جاواں گی ثبوت، صبر نال سمجھائیا۔ میرا روپ بنیا ہووے گا ایہہ کلبوت، کلمہ اوہ (دستاگی) جس نوں محمد کہہ سکے نہ رانیا۔ پھیر گٹھری بنھ کے کر جاواں گی کوچ، جگت دا کوچا گلی دینا تجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں ویکھنا اپنا انت اخیر، بنا اکھراں دیاں جنا ئیا۔ میں ویکھنی اپنی شرع زنجیری، جو الف یے نال دتی بندھائیا۔ میں تکنی کائنات ضمیری، اندر وڑ کے کھوج کھوجائیا۔ میں تکنی انت فقیری، فقراں دے اندر وڑ کے پھولاں تھواں تھانیا۔ پر اک دُکھ محمد دی بدل جانی پیڑھی، میں پیڑھا ڈاہ کے سب نوں دیاں دکھائیا۔ نالے وقت چک جانا نہ کوئی سگرٹ پیئے نہ بیڑی، پان کھان والا نظر کوئے نہ آئیا۔ مینوں ایہو اکو اک دِگِیری، سور گان کھان والیاں

سب نوں ملے سزائیا۔ کیوں آگے گلی دے بھڑی، پنا سنگر شبد توں پار نہ کوئے کرائیا۔ ایسے کر کے ہر گوبند نے پہنی سی میری پیری، دو جہاناں بن کے پتا مائیا۔ ایسے کر کے گوبند نے امرت بخشیا سی سیری، شرع دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ ایسے کر کے کرشن نے ارجن گیان دتا سی تدیری، طریقہ اپنے ہتھ رکھائیا۔ ایسے کر کے رام نے سینا نوں بخشی فقیری، جنگلاں وچ بھوائیا۔ جس دی شہادت دیوے بھگتاں دا بھگت کیری، قبراں توں باہر رہیا سزائیا۔ اوتار پیغمبراں گروآں نے بھوکھت کھیا تحریری، اکھراں جوڑ جڑائیا۔ کلج انتم شہنشاہ شاہ پاتشاہ پاربرہم پت پریشور پروردگار جھگڑا میٹے شاہ حقیری، حقیراں اپنا کھیل دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میللا لئے ملائیا۔ صدی چودھویں کہے بھگتو اک سو اک نے لاکے آونی مہندی، پٹھے ہتھ رنگائیا۔ میں سب نوں واسطہ پا کے کہندی، سجدے وچ سیس جھکائیا۔ میری اُچ اٹاری جائے ڈھندی، منزل بامنزل ڈگے واہو داہیا۔ دہائی پینی دشا لہندی، لہندا چڑھدا سمجھ کوئے نہ آئیا۔ مینٹوں آیں دسا اُمت محمد دی عیسیٰ موسیٰ والیاں نال کھندی، وچ وچولا ہونہ کوئے بچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سزائیا۔ صدی چودھویں کہے میرے سیس تے لایو نو بھل، نو کھنڈ دا حال سزائیا۔ کس بدھ اُمت دا دیوا ہونا گل، گلشن مہک نہ کوئے مہکائیا۔ میرا انتم ہونا کوئے نہ پینا مل، مل اُل رہیا درڑائیا۔ ساچا رس گیا ڈلھ، آب ہتھ نہ کوئے پھڑائیا۔ جگت اندھیر رہیا جھل، چاروں گنٹ واہو داہیا۔ کھیل کرے صلح کُل، کُل مالک اگم اتھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ صدی چودھویں کہے جن بھگتو میری مٹی دی لیانی کنالی، وڈی چھوٹی نہ ونڈ ونڈائیا۔ وچوں ہووے خالی، آٹا پانی نہ کوئے رلائیا۔ وچ رکھی ہووے بیری دی ڈالی، کنڈیاں والی سوہا پائیا۔ نال لیر ہووے کالی، سوا ہتھ لمبائی چوڑائیا۔ اُس دے اُتے پہرہ ہووے بندوق دونالی، دوہاں دھراں دا لیکھا دیاں سمجھائیا۔ گرسکھاں چڑھی ہووے مستک لالی، لال گلا رنگ بدلائیا۔ اک سو اک گرسکھ مار دے آون تالی، تال دُھر دا آپ جنائیا۔ میں خوشیاں نال ویکھاں شالی، کی شالا اپنا حکم ورتائیا۔ میں سچ دساں خدا نے اوہ نہیں بخشا جنہاں نے جھٹکا کھادھاتے حلالی، حالت بُری ہووے لوکائیا۔ بنا پُرکھ اکال توں ایس دُنیا دا رہنا نہیں کوئی مالی، جو لکھ چوڑا سی بوٹے پالے چائیں چائیا۔ ہن کوئی میری عمر

نہیں رہ گئی باہلی، تھوڑا سماں باقی نظری آیا۔ مینٹوں ایوں جاچدا میرے خُدا نے دُنیا نوں آسِ واہنا جوں کِرساں ہل چلاؤندا راہلی، ساری سرشتی دیاں رہلاں چارے دئے بنائیا۔ کوئے حکمران رہن نہیں دینا جعلی، جیہڑا دھوکھا رعیت نال کمائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں اے تکّ بنی نہیں کسے دی سالی، جیجا میرا روپ نہ کوئے پرگٹائیا۔ میں آد توں انت تکّ اِکو پرہہ دی جوت تے جوت اکالی، جو جگ جگ اپنا روپ بدلایا۔ جس دے اگے محمد ہو یا سواہلی، خالی جھولی اگے ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ فرمانا اک سنایا۔ صدی چوڑھویں کہے پرہو تیرا فرمانا کہ فرنا، اوہ فرنے والیا دے جنایا۔ سچ دس توں پہلوں کیہڑی کوئے ترنا، اتر پورب پچھم دکھن چارے دے سمجھائیا۔ پھیر کدوں واپس مڑنا، سرشتی دی درشتی اندر کر صفائیا۔ دس کیہڑے ویلے آتم پر ماتم میل جڑنا، جگت وچھوڑا رہے نہ رانیا۔ کس بدھ اِکو تیرا نام پڑھنا، توں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ سچ دس دے کس طریقے نال تیرے پوڑے چڑھنا، دو جہاناں سکے نہ کوئے اٹکائیا۔ پروردگار مہربان محبوب بے پرواہ نورِ الہ بھیو کھول دے شبد بول دے تیریاں پیاریاں کس ویلے تیرے گھر وڑنا، جنہاں نوں وشن برہما شو سارے سیس نوائیا۔ اوہناں دا مرن دے پچھوں پھیر نہ ہووے مرنا، مر کے جیوت روپ بدلایا۔ میں چاہندی جس نے اک وار سیس نوا یا تیریاں چرناں، چوڑاسی وچ کدے نہ آئیا۔ توں جھگڑا میٹ دے ورنا برنا، کھتری براہمن شو در ویش وند نہ کوئے وندائیا۔ تیرے ہتھ سب نوں بھٹناتے گھڑنا، گھڑن بھٹنہار تیری بے پرواہیا۔ اِکو نام دس دے جس نال ساری سرشتی نے ترنا، تارنہار اپنی دیا کمائیا۔ اوہ اپنے کلمے سانجھ لے جنہاں پچھے سرشتی نوں پئے لڑنا، نام نام نال ٹکرائیا۔ ذرا بھیت کھول دے اپنے گھڑنا، گرہ مندر دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اک اکھوائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں انتم انت نمائی، نمائی ہو کے سیس نوائیا۔ مہربان کر مہربانی، مہر نظر اٹھائیا۔ توں دیاوان دانی، داتا دھردر گاہیا۔ جوتی جوت نور نورانی، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ کیوں جھگڑا پایا جسم جسمانی، تت ضمیر دے بدلایا۔ تیرا کلمہ ہووے کلامی، کلمہ کائنات کر شنوائیا۔ میرا دل کدا میں چوڑاسی لکھ دی تیتوں دیاں اِکو وار سلامی، سب کچھ تیری جھولی پائیا۔ میں اپنے وقت پچھوں اپنی ہون نہیں دینی بدنمی، بدنام کرن والا نظر کوئے نہ آئیا۔ میرا وعدہ قول اقرار پورا کر دے شرع دی رہے

نہ کسے غلامی، زنجیر دینا ٹڑائی۔ تیرا حکم اکِ انامی، دُھر فرمانا دے سمجھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا دھرم آپ سمجھائی۔ دُھر دا دھرم دس دے اکا، ایکنکار دیا کمائی۔ کلج کوڑا میٹ دے سکد، سکم دے کول پئے دُہائی۔ رُسا چینا تان دے ہٹکاں، حکمت اپنی نال ٹکرائی۔ پوجا ہٹا دے پتھر اٹاں، پاہن سیس نہ کوئے جھکائی۔ کلج اتم کڈھدے سٹا، سٹے بازی ویکھ خلق خُدا ئی۔ میں دو ہتھ مار کے پٹاں، بن نیناں نیر وہائی۔ تیرا نور کسے نظر نہ آئے چٹا، کلج رین اندھیری چھائی۔ تیرا بھانا مٹے کوئے نہ مٹھا، دین دُنی رہی گر لائی۔ پُرکھ اکال دین دیال مہربان میرے نال کر ہتا، ہتکاری ہو کے ویکھ دکھائی۔ تُوں آد جگاد اِکو پتا، پت پر میثور سیس نوئی۔ تیرا کھیل نت نوتا، جگ جگ اپنی کار بھگتائی۔ میرا نشانہ اِکو ٹکا، ٹک ٹکی تیرے وچ لگائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی برہم برہادی انادی شبد میری پوری کر دے اچھا، نراجھت تیرے آگے جھولی ڈاہیا۔

★ ۲ مگھر شہنشاہی سمت ۷ ہر چرن سنگھ دھوتا خرد ہوشیار پُر، رنجیت کور بردبان سیرے وبار ہویا ہر بھگت دوار جیٹووال ★

مگھر کہے میرا پروشا دوجا، دو جہان پر بھ دا کھیل دکھائی۔ جس دا بھو آد جگاد گو جھا، گجھی رمز اک رکھائی۔ انتر نر نتر بھوکت سو جھا، سچ دیاں درڑائی۔ جس رہن نہیں دینی کوئی پوجا، سل پاہن رہے گر لائی۔ ماٹی دا گھڑا مار کے موڈھا، مڈتاں دا لیکھا رہیا مکائی۔ لہنا پورا کرنا کرشنا یادو نال اودھا، اودھو نین نین اٹھائی۔ نراسی رہے مول نہ بسدھا، کلج جھولی دے بھرائی۔ یڈھشتر دی دھار نالوں پرے ہونا یڈھا، یوڈھا اٹھیا بے پرواہیا۔ جیہڑی ممتا رکھی بڈھا، بنا بڈھی توں آس پرگٹائی۔ اُس دا اتم ویکھنا مڈعا، مطالعہ کرے خلق خُدا ئی۔ اِکو نور کرنا اگھا، اگن آتھن کرے رُشنائی۔ نشان رہن نہیں دینا کلجگا، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائی۔ مگھر کہے میرا دوس دوجا چڑھیا، چڑھدی کلا تکاں بے پرواہیا۔ جس دین دُنی دا لیکھا اتار پینمبراں گرو آں دے سر مڑھیا، لیکھا منگے تھاؤں تھانیا۔ صدی چوڈھویں ییسویں آ کے اڑیا،

اڑکا لحم والا رکھائیا۔ جگت جہان جو جھیرا چھڑیا، جھگڑا تکے بے پرواہیا۔ دین دُنی نال لڑیا، مذہب مذہب نال ٹکرائیا۔ میں جدھر تکاں اُدھر دسے کھڑیا، حاضر حضور نظری آئیا۔ جس نے چوراسی گھاٹن گھڑیا، بھننہار رُوپ بدلایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لحم اک سُنایا۔ مگھر کہے میرا پر وِشا بڑا خطرناک، خطرہ بے خطرہ دیاں جنایا۔ محمد دا لیکھا مکے نال اتفاق، صدی سدیوی سنگ رلائی۔ ادھورا رہے مول نہ واک، واقع دیکھے چائیں چانیا۔ پُرکھ اکال کھول کے تاک، پردہ پردیاں وچوں اُٹھایا۔ صدی چودھویں لہنا کرے بے باق، پچھلا لیکھا رہے نہ رانیا۔ جن بھگتاں بخش کے اپنا ساتھ، سر سر اپنا ہتھ لگایا۔ مہربان پُرکھ سمرا تھ، نظر مہر نال ترانیا۔ ہر جن بنا کے دھرم دے سجن ساک، سگلا سنگ رکھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، گُرگھاں گُرگھاں ست سچ دی دیوے دات، داتا دانی کر مہربانی اپنی آپ ورتانیا۔

☆ ۲ مگھر شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں ☆

دو مگھر کہے گھوڑی چڑھیا دُھر دا لاڑا، چھیل چھیل بے پرواہیا۔ جس دا گُرگھ لاگی منگن آئے واڑا، خالی جھولیاں آگے ڈاہیا۔ سیہرے والیا سانوں دے دے دُھر دا بھاڑا، پچھلا پندھ دینا مکانیا۔ ساڈا آگے کرم رہے نہ ماڑا، کرم دا لیکھا دینا چکانیا۔ تیرا خوشیاں والا دہاڑا، جگ چوکڑی پچھوں سو بھاپانیا۔ تیریاں سکھیاں دا اکھاڑا، سوہنیا سوہنا رنگ بنایا۔ پنچن ٹپن جنگل جوہ پہاڑا، اُجاڑاں وِجے ودھایا۔ بخشش دا رنگ چاڑھ دے گاڑھا، رحمت دے مالک اتر کدے نہ جانیا۔ تہیوں دیکھن اوہ اگئی ناراں، جنہاں نوں نر نرائن سہاگن دتا بنایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کھیل آپ کھلایا۔ گھوڑی چڑھیا سچ دا دُلہا، دو جہاناں وِجی ودھایا۔ جس دے چرن ملے دھولا، دھوڑی خاک خاک رمانیا۔ سب دا پچھلا چکائے مولا، لیکھا اور رہے نہ رانیا۔ اک اک دسے اصولا، اصل اپنا آپ سمجھانیا۔ سچ نام دادے کے تلبا، بیڑا بنے دے لگایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائی۔ دو گھڑ کہے دُلھے ماری اک پلاکی، آسن دھرم دا اک سمجھائی۔ جس دیکھنے بندے خاکی، چاروں گنٹ اکھ اٹھائی۔ جھگڑا میٹنا اندھیری راتی، ساچا چند چکائی۔ اوتار پیغمبراں گرو آں پورا کرنا بھوکھت واکی، لیکھا سب دا دیکھ دکھائی۔ پرگٹ ہو کے لوک ماتی، پرلوک اپنا حکم جنائی۔ کھیل کھیلے بہہ بدھ بھانتی، انک کل دھاری اپنی کل ورتائی۔ جس دے سنگی جن بھگت ہونے براتی، سنگ چلن چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائی۔ دُلھا کہے میں لاڑا اک اپار، اپرپر ہو کے دیاں جنائی۔ نہ کوئی میری ماں تے نہ کوئی میری ماں دا یار، یرانے والا نظر کوئے نہ آئی۔ بھین بھرا دی نہیں کوئے دھار، چاچا تایا نہ کوئے دکھائی۔ واگ گندے نہ کوئے وچ سنسار، سگن جگت نہ کوئے دکھائی۔ میرا کھیل اپنی کار، کرتا پڑکھ ہو کے دیکھ دکھائی۔ میرا میری ہووے نار، دوجا روپ نہ کوئے درسائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائی۔ دُلھا کہے میرے ہیٹھ اگمی گھوڑی، ہنک کے رہی دکھائی۔ میرے پر بھ نے جگت وچ رہن نہیں دینی کوٹاں والی جوڑی، کوئی ورا گڑگھ جوڑا نظری آئی۔ کیوں سب دی اودھ رہ گئی تھوڑی، سہاگ کنت نہ کوئے ہنڈھائی۔ دکھاں وچ سب نے کرنا بہڑی بہڑی، نیتز روون مارن دھاہیا۔ میں دو جہان دو ہتھاں دی ماری تاڑی (دوہری)، تال اپنا اک جنائی۔ کسے آب ہتھ نہیں آؤنا جوہڑی، سروور رس نہ کوئے چکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا اپنے ہتھ رکھائی۔ گھوڑی کہے ایہہ لاڑا بڑا چنگا، جو میرے اُتے آسن لائی۔ جس دے پچھے بھجی پھرے جمنا سرتی گنگا، گوداوری واہو داہیا۔ کچھی منگے منگاں، اپنی جھولی ڈاہیا۔ سرتی لکھ نین کر کے ننگا، نین رہی بدلائی۔ پھر کے سچ ست سرتی گنگا، راگ راگنیاں رہی سنائی۔ پاربتی چھڈ کے دھندا، دُھندھوکار توں پرے دیکھ دکھائی۔ دیوت سرتی کما، اچھراں بھجن واہو داہیا۔ بہیل ہونی جیہڑی چوڑاں رتناں وچوں نکلی ار مہا، موہنی اپنی کل ورتائی۔ فاطمہ کہے پینڈا نہیں لمبا، لمی پے کے دیاں سنائی۔ نی ایہہ اوہ لاڑا جس دے کول نہ تہمت دھوتی تمبا، بستر جگت نہ کوئے دکھائی۔ جس نوں محمد نے یاد کیتا سی وچ یک شمشیر، یک دھیان لگائی۔ اوہ ویس کر اچنجا، پروردگار آیا روپ بدلائی۔ جس نے مان بخشیا پنجا، پنچ دتی وڈیائی۔ میٹیا غم رنجا، دکھ درد گوائی۔ جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ لاڑا کہے مینٹوں سُرا پایا نہیں کدی بھابی، پانی سیس اُتے جُھہایا۔ جگت سنی نہیں کدے آوازی، رسنا نال درڑایا۔ گھوڑی کہے ایہہ لاڑا آد دا پورب داماھی، حال دا حال نظری آئی۔ جیہڑا سد خوشی وچ رہے راضی، رازق رزق رحیم آپ اکھوایا۔ اوہ کھیل کھیلے جگت سماجی، سمگری اپنی آپ ورتایا۔ جس دی دوہری دھار ہووے دوآبی، زرگن سرگن کھیل کھلایا۔ ایسے کارن دوآبے والیاں توں سنیاکیت شتابی، رس رسنا نال بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سماج راج سماج اپنے نام دی بخشے آزادی، شرع زنجیر نظر کوئے نہ آئی۔

☆ ۳ گھڑ شہنشاہی سمت ے رام سنگھ دے گرہ گوال ٹولی فرورپر چھاؤنی ☆

تیغ بہادر دھیان دھریا وچوں سیکھاں، چوک چاندنی اکھ کھلایا۔ پھیر پنجاں انگلاں نال ماریاں لپکاں، پنچم ویکھ وکھایا۔ جس صاحب دیاں کردے اڈیکاں، جگ چوکڑی دھیان رکھایا۔ اوہ جد آوے بدل دیوے پچھلیاں سرب تواریخاں، تاریخ اپنی اک درڑایا۔ دین دنی بخشے حدیثا، حضرتیاں توں باہر کرے پڑھایا۔ جن بھگتاں رحمت دیوے بختیشاں، مہر نظر اٹھایا۔ چھتر جھلا اکو سپسا، جگدیشر اپنی کار بھگتایا۔ لیکھا ویکھ راگ چھتیسا، تیس بتیس پردہ آپ پھولایا۔ دین مذہب دا خالی کرے کھپسا، جگت ونجارا نظر کوئے نہ آئی۔ عیسیٰ دی آسا پوری کرے بیس پیسا، سبیل سب دی دھار جنایا۔ محمد دی خواہش ویکھے طبیعتا، طیب ہو کے دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ کھلایا۔ اُس کھیل تکیا نہ سنجھ نہ فجر، دوویں روپ گئے بدلایا۔ چاروں گنٹ تکی اجل، بھجے واہو داہیا۔ میرا صدی چودھویں زمانہ رہیا بدل، بدلی کرے خلق خدایا۔ میرے سیس دی دھار امت امتی کرے قتل، قتل گاہ بنے لوکایا۔ میرا صاحب آوے اپنے پتن، گوہند گڑھ اک سہایا۔ سمبل سہا کے دُھر دا وطن، سچھنڈ نواسی رنگ رنگایا۔ اُس ویلے کسے دا چلے کوئے نہ یتن، بیتھار تھ اپنا تھم ورتایا۔ بھگت سہیلے ویکھ کے رتن، رتن امولک لئے بنایا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ تیغ بہادر تکه اپنی نیئی، نیترا اھ اٹھائیا۔ جھٹ مُسلم کتیا لنگھی جس دانام سی
 حسین، حُسن جو بن نال ہنڈھائیا۔ اُس دی آسا اندروں لگی کہنی، کہہ کہہ درڑائیا۔ تُوں میرا ساک سینئی، سَنگُ بے پرواہیا۔ میری آسا تیرے چرن
 ڈھہنی، سجدہ سپس نوائیا۔ میٹوں ایوں دسد اُمت انت انت نہیں رہنی، محمد بٹھے پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ اوہدے اُتے سی بستر کالا، مکھ گورے رنگ چھہائیا۔ تیغ بہادر ول نگاہ اٹھائی آگے لگا سی تالا، درشن کر سکی نہ رانیا۔
 اندرے اندر اپنا آپ سمبھالا، اندٹھیاں سپس نوائیا۔ سچے سَنگُ تُوں میرا ہوئیں رکھوالا، رکھک ہو کے ہونا سہائیا۔ اُمت دا وقت رہنا نہیں باہلا، سماں
 بچے واہو داہیا۔ نالے کتوں لاه کے اک بالا، دُوروں سٹ کے بھیٹ چڑھائیا۔ پھیر انتر انتر اپنے من دی پھیری مالا، منکا من ہی من بھوائیا۔ جھٹ تیغ
 بہادر نگاہ ماری اُس دی ویکھی کرنی دی گھالا، گھال اپنے لیکھے پائیا۔ شبدی دھار دسیا راہ سکھالا، سچ نال سنائیا۔ حسین تیرے حُسن دا وسدا رہے حسین
 والا، حضرت اپنا رنگ رنگائیا۔ پر یاد رکھیں تیری نشانی اُمت دی کنالی وچ ہووے گا بیری دا ڈالا، جس نوں ٹہنی کہے لوکائیا۔ تیرا لہنا اُس نال جن کرشن
 نوں ماریا تیر نشانہ، نشان بھگوان ونھ دکھائیا۔ پھیر کھیل ویکھنا جتھے وسدے ہون گوالا، گوالے پچھلا بھيو کھلایا۔ باقی لیکھا چھبھی پوہ تے باہلا، تن گھٹ
 نوں اشارہ دتا کرائیا۔ جس نے دین دُنی واہنی وچ چوہ راہلا، پہلی راتل دا حصہ دیوے پائیا۔ ایسے کارن آیا شبد دا تکھا کر کے پھالا، بھجیا واہو داہیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلتک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، سب دا حل کرے سوالا، بھکھاری
 خالی رہن کوئے نہ پائیا۔

☆ ۵ گھڑ شہنشاہی سمت ۷ اجیت سنگھ بٹالا، سُرجیت سنگھ، حکم سنگھ، دلپ سنگھ تے جسونت سنگھ فیزپڑ، کاشی رام، جیت سنگھ،

چرن سنگھ تے بجن کور سُٹیا، بتا سنگھ تے کرتار کور پنچ گرانی، موہن سنگھ تارا چک، ورسا سنگھ سری ہر گوبند پڑا،

اوتار سنگھ ماڑی پنوآ، جسبیر سنگھ، جاگیر سنگھ تے سوہن سنگھ بھولے کے، چن سنگھ ٹھیکری، کشمیر سنگھ مان خیرے،

کرتار سنگھ وہیلا، اجیت کور بردبان، ہرچرن سنگھ گجرات، بٹالا شہر ضلع گرداس پڑ ☆

پنچ گھڑ کہے دو جہاناں نئے جیکارے پنچ، پنچم پنچم پنچم دھیان لگایا۔ دین مذہب شرع نوں ہویا رنج، رنجش وچ ویکھن نین اٹھایا۔ کیرا جگت اور
 مہانا ونجھ، کھیوٹ کھیٹا کون اکھوایا۔ کون لیکھا جانے سویر سنجھ، گھڑی پل کھوج کھوجایا۔ جاں نگاہ ماری پڑکھ اکالا دین دیا دا دھرا دھرا بھگتن لے
 کے جج، لکھ چوڑاسی ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ پنچ گھڑ کہے حضرت ویکھو خاوند،
 خصم خصمانہ اک اکھوایا۔ جس دے حکم کلمے دے ہوئے پابند، بندھن شرع والے رکھایا۔ اوہ نور نورانہ چاڑھ اگئی چند، گوبند روپ دھردر گاہیا۔
 جس نے کلج میٹنا پندھ، صدی چوڑھویں لیکھے لایا۔ آتم پر ماتم دسنا چھند، ڈھولا اگم اتھایا۔ کلج کوڑی کریا بھننی کاپی ونگ، دھرنی دھرت دھول
 رہن نہ پایا۔ جن بھگت سہیلے لاؤنے انگ، انگیکار اک اکھوایا۔ شاہ پاتشاہ سورا سربنگ، ہر وڈا وڈا وڈیا یا۔ جس دی اکو تیج اک پلنگ، سچ سنگھاسن سوہا
 پایا۔ اوہا نام ڈنکا وے مردنگ، دو جہاناں نوجوانا مرد مردانہ آپ سنا یا۔ جس نے سب دا دینا سنگ، ساتھی اک اکھوایا۔ دروہی صدی چوڑھویں انتم
 رہی لنگھ، اپنا پندھ چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھایا۔ صدی چوڑھویں کہے میرے محمد میت،
 مترا دیاں جنایا۔ اوہ تک جنہاں نال چلائی ریت، سجن پچھلے نظری آیا۔ بنا تجرے توں ویکھ مسیت، بنا مصلے دھیان لگایا۔ نگاہ کر پرے ہست کیٹ،
 جگت ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جس دے نال پرانی پریت، قدیم دا لیکھا پھول پھولایا۔ جے کوئی سچ دی کیتی وصیت، ویکھ بن نیناں نین اٹھایا۔ جے بلدی
 ہووے نال طبیعت، خوشی خوشی لینی بنایا۔ اک گل یاد کر جیہڑی کیتی حق نصیحت، نثر وچ درڑایا۔ اوہا لیکھا پورا کر لے کولوں سنگھ اجیت، بقایا اور

رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک اگم اتھاپیا۔ صدی چوڈھویں کہے اپنا دیکھ اک احباب، متر
 مترا دھیان لگائیا۔ جس نوں حرف دسیا سی اک سواد، صبر نال درڑائیا۔ پھیر جنا آداب، سر سر جھکائیا۔ پھر لے کے کلمے والی کتاب، نین اکھ درسائیا۔
 پھیر بلاں تے لا لواب، لبریز دتا بنائیا۔ ہن اُس دا اُس توں لے جواب، در ساچے منگ منگائیا۔ جس دے مالک دا دُھر دے خالق دا سب توں دکھرا
 دے سماج، سمگری اگم اتھاہ ورتائیا۔ شہنشاہ بھوپ بن نواب، پاتشاہ اک اکھوائیا۔ سندیہ دیوے واحد، کلمہ حق یک درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر بھيو آپ گھلائی۔ صدی چوڈھویں کہے یار یار دا لے صدقہ، گھولی گھول گھمائیا۔ ایہہ لہنا پچھلا کد دا،
 قدیم پڑدا دے اٹھائیا۔ ہن میلا اُس الاهی رب دا، جو امام اما ولس وٹائیا۔ ایہہ سماں دُھر سبب دا، گیا پھیر ہتھ نہ آئی۔ اگے لیکھا ہور نہیں ودھدا،
 آو اُمت نہ کوئے جنائیا۔ جو آیا سو گیا لد دا، تھر رہن کوئے نہ پائیا۔ میرا عرصہ چوڈاں صد حد دا، اگے گنڈھ نہ کوئے پوائیا۔ پھیر لیکھا ہونا الگ دا،
 دُھر میل نہ کوئے ملائیا۔ پروردگار دا اکو ڈورو ڈنکا وچدا، وجہ نال رہیا کھڑکائیا۔ شرع زنجیر سب دا دیکھ کندا، کٹاکش اپنا نام رکھائیا۔ روپ تک پنج تت
 جٹ دا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ اوہ ونجارا بن گیا اکو ہٹ دا، سمبل اکو در گھلائی۔ جتھے جھگڑا نہیں ماٹی رت دا، رتن امولک گرگھ ہیرے لئے بنائیا۔ روپ
 دھر پر میشور پت دا، پاربرہم پر بھ اپنی کل ورتائیا۔ پچھلا لیکھا مُکا دے نت دا، نرگن نرگن اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک اک اکھوائیا۔ محمد کہے میرے احباب متر سلامی، اسم دیکھ دکھائیا۔ تیرا مالک شرع انامی، شہنشاہ بے پرواہیا۔
 جس دے نال میری جوانی، جو بن جگت ہنڈھائیا۔ کلیاں دسی کلامی، کائنات سنائیا۔ کھیل کھیلیا عوامی، بھجیا واہو داہیا۔ انت میرے انتر آئی حیرانی،
 پریشانی وچ سنائیا۔ صدی چوڈھویں میری شرع دی ہوئی بدنامی، شریعت سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ میرا مہربان محبوب کٹن آیا غلامی، زنجیر بے نظیر تڑائیا۔
 یار یاراں دی ہون نہیں دیندا بدنامی، ساتھ دیوے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا مالک اک
 اکھوائیا۔ محمد کہے میرے رفیق، سنگھ اجیت جنائیا۔ مالک وچ حق تو فیت، بے پرواہ وڈ وڈیائیا۔ میرا لہنا اُس دے کولوں کرا تصدیق، شہادت بھگتاں والی

بُھگتایا۔ مہربان ہووے لاشریک، نظر مہراک اٹھایا۔ میرا پندھ پہنچیا نزدیک، اگے سفر نہ کوئے دکھایا۔ جس نے نویں دینی ترتیب، طریقہ اپنا اک درڑایا۔ جس نے آشا پوری کرنی جگت غریب، نمائیاں ہوئے سہایا۔ پچھلی کیتی تے پھیرنی لیک، لائن اگے دینی دکھایا۔ جھگڑا میٹنا اوچ نیچ، ورن برن دا پندھ مکایا۔ لیکھا رہے نہ مندر مسیت، کایا کعبہ دئے سمجھایا۔ اکو کلمے دی سب نوں کرے تبلیغ، نام ندھانا سب نوں دئے درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر مالک بے پرواہیا۔ اجیت سنگھ کہے سُن یار یارا، سچ نال سناٹیا۔ میرا مہربان پروردگارا، نور نورانہ نور الاہیا۔ جس دا کھیل سدا جگ چارا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ جس نے بھگتاں نال لائی بہارا، رحمت اپنی آپ کمایا۔ توں اکو اک سب دا قبول کر جیکارا، جو ڈھولا اگم اتھایا۔ مذہب دی شرع توں ہو جا باہرا، شریعت دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ اوہ تک کی کھیل ہندا وچ قاہرہ، قہر ورتے وچ لوکایا۔ مترا مل کے دوویں کرئے مظاہرا، بھگت سہیلے نال ملاٹیا۔ میرا مالک ہو یا ظاہرا، ظاہر ظہور ڈگمگایا۔ جس دا شبدی دو جہاناں پاہرا، باہر نکل کوئے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ محمد کہے میٹوں قبول، قدم قدم سیس جھکایا۔ میں پچھلا چھڈاں اصول، اصل اصل وچ سمانیا۔ قداماں دی لے کے دھول، ٹکا خاک رمانیا۔ کلمہ سُن معقول، نو نو لاگاں پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتانیا۔ حکم کہے میں آد جگادی سچا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ اوتار پیغمبر گرو گرو دیو میرا بچہ، جگ جگ مات پرگٹایا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی بھانڈا کچا، کنچن گڑھ دیاں دکھایا۔ ڈھر سندیسہ دیواں اگئی پتہ، پت پریشور بھو گھلایا۔ جس وچ فرق رہے نہ رتا، دُتیا ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ میل ملا پڑکھ سمرتھا، گھر ساچے رنگ رنگانیا۔ جتھے اکو شبد دی شبدی ہووے کتھا، اکھراں والی نہ کوئے پڑھانیا۔ جوتی میلا بیتھارتھ بیتھا، دوسر سنگ نہ کوئے رکھانیا۔ جھگڑا مٹ جائے مندر مٹھا، مسیتاں لوڑ رہے نہ رانیا۔ شرع دانہ ہووے رٹا، کلمہ ونڈ نہ کوئے دکھایا۔ اکو میلا ہووے پڑکھ اکال سمرتھا، پاربرہم برہم مل کے وجے ودھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتانیا۔ حکم کہے ویکھ اگئی دھار، سچ سچ سناٹیا۔ سارے ہووے خبردار، اوتار پیغمبر اپنی لو انگڑانیا۔ پڑکھ اکال بدلن والا بہار، جگت رت نہ ویکھ دکھانیا۔ سندیسہ

دیوے شاہ پاتشاہ سچّی سرکار، دُھر فرمانا آپ درڑائیا۔ صدی چوڈھویں آؤنی ہار، ہردے ہر نہ کوئے وسایا۔ راج راجان شاہ سلطان تختوں دیوے اُتار، اُتر پورب پچھم دکھن سپیس تاج نہ کوئے لکائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی جن بھگتاں سپیس رکھنی دستار، سر سر اپنا ہتھ لکائیا۔ ایہہ چار جگ وسدے رہن گھر بار، جو گھرانے گرگھاں لئے بنایا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ پچھوں لوک مات ایہہ آؤندی وار، سنجگ تریتا دواپر کلجگ ہتھ کسے نہ آیا۔ جس داراہ تکدے پیغمبر گر اوتار، صوفی سنت فقیر دھیان لگایا۔ اوہ آد جگادی کرے اپنی کار، ہر کرتا وڈ وڈیایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک زان نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شاہ پاتشاہ سچّی سرکار، شہنشاہ اکو اک اکھوایا۔

★ ۱۱ اکھڑ شہنشاہی سمت ے سید پُر دے سنت رسیلا رام دے آؤن تے پنڈ وچ، پنڈ جیٹھووال ضلع امرتسر ★

شبد کدے نہ ہووے بڈھا، بال جوانی ویس نہ کوئے وٹایا۔ جس دا کھیل آد جگاد چوکڑی جگ، سنجگ تریتا دواپر کلجگ اپنی کل پرگٹایا۔ نرگن سرگن کھیل کرے اُتے بسدھا، دھرنی دھرت دھول دھول اپنا رنگ رنگایا۔ پنج تت تن وجود ماٹی خاک بنا کے مدعا، جوتی جاتا اپنی کل رکھایا۔ تینی اوتاراں کر کے اگھا، لوک مات کھیل کھلایا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ کلمہ دے اگٹا بھیو کھلایا اچا، اگم اتھاہ بے پرواہ پروردگار اپنا پڑا لاہیا۔ نانک نرگن جوتی دھار بخش کے لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں گگن گگننتریاں زمیں اسماناں دے کے نام بھنڈارا سُچا، سنجم اکو اک سمجھایا۔ من منسا کوڈ کرپا کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار آسا ترسنا جگت ہنکار کرودھ رہے نہ غصہ، کلپنا چنڈال نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ اکو رنگ سمایا۔ جس دا انگد نیا آکھا، نانک جوتی شبد دھار سمجھایا۔ انگد دا امر داس بنیا داسا، بردھ اوستھا جل دھارا سیو کمایا۔ امر داس نے بھید کھولیا آپا، رام داس داس بنا دتی وڈیایا۔ رام داس گر ار جن شبدی دسیا بودھ اگادھا، دُھن انادی ناد پرگٹایا۔ جس دا چھتی راگ گانہ سکن پُن صوابا، بھیو ابھید نہ کوئے جنایا۔ ایہہ کھیل اُس دا جس نوں نرگن دھار کہے سب دامائی باپا، پتا پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ جس دا کوٹن کوٹ صفتی نام رسنا جہوا چیدے جاپا،

سادھ سنت صوفی فقیر بھگت جگت جگیا سو اپنی سیو کمائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا پروردگارا ایکنکارا اپنے نام دی جگ جگ آپے دیوے داتا، مہربان محبوب
 مُجبت وچ آپ ورتائیا۔ جیہڑا نرگن نرگن آتم پر ماتم پر ماتم آتم ناتا، تتاں توں باہرا شبدی شبد میلا میلے سہج سُبھائیا۔ جس دے چار جگ دے شاستر
 سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان بائبل تریت گرو گرنھ صاحب دی بانی نکیاں نکیاں گاوے گا تھا، انت کہن کوئے نہ پائیا۔ جس نے اللہ واگرُو
 رام اوم تت ست دیاں ونڈیاں الاٹاں، حصے جگ جگ آپ رکھائیا۔ سو سوامی انترجامی گھٹ نو اسی پُرکھ ابناشی پار برہم پت پر میثور جو دھا سور پیر نوجوان
 مرد مردان اکو راٹھا، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ سنگر شبد کدے نہ ہووے بردھ اوستھا، لنگڑا لولا روپ نہ کوئے جنائیا۔ جس دا نام جگ چوکڑی کدے نہ
 ہووے ستا، کوڈیاں وچ نہ ہٹ وکائیا۔ جد دیوے سنگر شبد ہو کے شبدی دھا دارستہ، براستہ اوتار پیغمبر گرو نال رلائیا۔ اوہ مالک خالق سچھنڈ دوار
 درگاہ ساچی ہووے وسدا، دھام اولٹا اک اکلٹا اپنا اک جنائیا۔ لکھ چوراسی جو جنت سادھ سنت اندر پھرے نسدا، دوس رین ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جن
 بھگتاں ساچے سنتاں بھيو کھول کے نرگن جوت نچ نیتز اپنی اکھ دا، آخر میلا لئے ملائیا۔ جس دا پیار مُجبت دانا تا سدا سچ دا، سچ دا مالک سچ نال جُڑائیا۔ جو
 جگ جگ جن بھگتاں تیج رکھا، رکھنہار وڈ وڈیائیا۔ اوہ ایتھے اوتھے دو جہاناں پُریاں لو آں برہمنڈاں کھنڈاں گگن گگننتراں زمیں اسماناں پھرے نچدا، بن
 نچ نیتز جگت اخیر دسدا نظر کسے نہ آئیا۔ جو جاگرت جوت بن ورن گوت اپنا کھیل دسدا، دہ دشا من منو آٹھ کدے نہ دھائیا۔ سنگر شبد بھنڈارا انتر
 دیوے امرت رس دا، نچھر جھرنا آپ جھرائیا۔ اوہ جگت کتھنی کدے نہ کتھدا، صفتی ڈھولے نہ کدے وڈیائیا۔ اُس کول نام بھنڈارا اگم و تھ دا، جو کایا
 مندر اندر ڈو گھی کندر دے ٹکائیا۔ جس دا نام آد جگاد پنجاں تتاں والا سریر سادھ سنت منی منیشتر جگت تییشتر اولیے پیر شیخ ملا مسانک اوتار پیغمبر گر
 وشن برہما شو جیدا، بنا چین توں منزل پار نہ کوئے کرائیا۔ اوہ سنگر شبد بڈھا ہووے کدے نہ کھیل کرے پُرکھ سمر تھ دا، سمر تھ اپنا ویس وٹائیا۔ کی ہویا
 جے ہن بھیس دھر لیا جٹ دا، جٹا جوٹ سارے لئے نوائیا۔ نوں کھنڈ پر تھمی ست دیپ مارگ وکھاؤنا اکو دھر دے ہٹ دا، جتھے پر ماتم آتم آتم پر ماتم
 مل کے وے ودھائیا۔ پار برہم برہم میل ملائے حقیقت حق دا، وچھوڑا رہن کوئے نہ پائیا۔ لیکھا پورا کرے ایش جو رتن رت دا، اموک اپنا نام

در سائیا۔ ستگر چرن دوارے جھکڑا نہیں متت دا، من کا منکا دئے بھوایا۔ ہلارا دیوے اکو شبد انادی انحد دا، دُهن آتمک راگ اُپجائیا۔ ایڑا پنگل سکھمن
 گرگھ پیارا ایویں ٹپدا، اگے ہونہ کوئے اٹکائیا۔ اوہ ستگر شبد شبد ستگر جس تن وجود وچ وسدا، واسطہ پُرکھ اکال نال دئے جڑائیا۔ اوہ آد جگاد نہ تھکدا نہ
 اکدا، مران جمن وچ کدے نہ آئیا۔ بن کرپا توں جگت جہان کسے نہ لہدا، بکھنڈ اُچے ٹلے پربت جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ کھوجن تھاؤں تھانیا۔ سو صاحب
 سلطانا سیری بھگوانا مرد مردانہ اکو لیکھا جانے اپنے آپ دا، آپ اپنی دیا کمائیا۔ ستگر دے درس نال کوٹ جنم دا پاپ نسدا، انت دُرمت میل رہے نہ
 رائیا۔ میلا ہو جائے رُوح بُت بُتخانے وچوں پاک دا، پتت پُنیت دئے کرائیا۔ جھکڑا رہے نہ تتاں والی ذات دا، آتم برہم دئے درڑائیا۔ ایہہ کھیل جگ
 جگ پُرکھ ابناش دا، ابناشی کرتانت نوت آپ کرائیا۔ دهن بھاگ دہاڑا آج دا، سکھنی گھڑی وجے ودھائیا۔ ستگر شبد بڈھاپے وچوں سدا جاگدا، جاگن
 والیاں اکھ دئے کھلائیا۔ اندر منزل تکو کیہڑا گرہ جتھے منوآ منسا تیاگ دا، نو در نورس رہن نہ پائیا۔ ہنس روپ بنے کاگ دا، کاگ ہنس روپ بدلایا۔
 کھیل دسے ایہہ ویراگ دا، ویری اندروں باہر کڈھائیا۔ سنے شبد اگئی راگ دا، جگت سروں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ کھیل ویکھے جوت پرکاش دا، نچ نیتز
 لوچن نین رُشنائیا۔ میلا ہووے پر بھوکنت سہاگ دا، دُهاگن نظر کوئے نہ آئیا۔ ایہہ بڈھا مالک انت لیکھا جانے جگاد دا، جگ جگ اپنا روپ بدلایا۔ جس
 کھیل کرنا کلجگ انت لیکھا مکاؤنا دین مذہب دے سماج دا، سمگری سچ اکو نام والی ورتائیا۔ گلشن مہکنا لکھ چوراسی بوٹا پروردگار دے باغ دا، اکل کل
 دھاری اکال اپنی دیا کمائیا۔ جھکڑا مکنا شرع والے چراغ دا، گلشن نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر،
 نہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، مالک خالق پرتپالک دو جہاناں رسم رواج دا، اوتار پیغمبر گرو سنت بھگت صوفی فقیر جگ جگ نیت نوت
 نرگن سرگن اپنے تھکم وچ چلائی۔

☆ ۱۲ گھر شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار جیٹھووال رات نوں ☆

سنگر شبد کہے میری دکھری ساکھی، سخاوت اپنی اک رکھائیندا۔ جن بھگتاں گرہ گرہ کراں گا راکھی، دُور نیڑا پندھ نہ کوئے جنائیندا۔ پشت پناہ دیاںگا تھاپی، تھپک تھپک کے گود کائیندا۔ نو سو نڑینویں گرگھاں درس ہووے گا اچ دی راتی، نو دوار نو کھنڈ دا پندھ مکائیا۔ مہربان ہو کے دیکھاں لوک ماتی، متا اپنا اک پکائیا۔ دوس رین ماراں جھاتی، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ سدا سہیلا بن کے ساتھی، سگلا سنگ نبھائیا۔ سپنہ نال لگاواں چھاتی، چھتر دھاری ہو کے دیکھ وکھائیا۔ کلج کوڑی کریا کولوں کراں خلاصی، خلاصہ اپنا آپ سمجھائیا۔ متا رہے نہ مول پیاسی، ترسنا ترکھا مٹائیا۔ بھگتاں دی بن کے داسی، سیوک ہو کے سیو کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کل آپ ورتائیا۔ سنگر شبد کہے میں سچا دیواں سنگ، سگلا سنگ بنائیا۔ پیار دا چاڑھاں رنگ، رنگت بے پرواہیا۔ جن بھگتاں لاواں انگ، انگیکار اک اکھوائیا۔ یودھا سورا بن سرنگ، جو بن ونا بے پرواہیا۔ دھرم دا دھرم وجامردنگ، دھرنی دھرت دھول سہائیا۔ ضرور جن بھگتاں دی رچھیاں کراں ایس وچ جنگ، جگہ جگہ اپنا پھیرا پائیا۔ چھیڑ چھرنی دھام پنچ، پنجاں دا کھیل تکاں ہو کے بے پرواہیا۔ دین دنی ہونا رنج، رنجس وچ لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ سنگر شبد کہے میرا لچ نہیں جگ، جگت ترسنا نہ کوئے وکھائیا۔ میرا کھیل اُپر شاہ رگ، نو دوار دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ ناد شبد سنا کے سد، سوئی سرت اٹھائیا۔ جگت وکارا (کر کے بدھ)، گھر پڑدا دیاں چکائیا۔ مینٹوں کوئی نہ سکے لہ، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ کرپا کراں جگو جگ جھب، جن بھگتاں ہوواں سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ سنگر شبد کہے بھگتاں رکھاں نہ کدے اُتے کرایا، قیمت جگت والی رکھائیا۔ میرا لیکھا نہیں کوڑ گڑیاری مایا، متا دھر دی اک بنائیا۔ جنم جنم دا لیکھا اپنے ہتھ رکھایا، کرم کرم دا سنگ بنائیا۔ ایہتھے اوتھے دیواں ٹھنڈی چھایا، سر سر اپنا ہتھ کائیا۔ سنگر ہو کے سنگر شبد نہ کدے کھ بھوایا، جگ جگ بھگتاں اپنے لیکھے لائیا۔ سچھنڈ نو اسی سچھنڈ دوار سہایا، درگاہ اپنا کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میللا لئے ملائیا۔ سنگر شبد کہے آدانت

پر بھ دی مہربانی، مہر نظر اٹھائی۔ بنکے آد انت دا جان جانی، جگ جگ ویکھ وکھائی۔ کلجگ انتم جوت نور نورانی، نور نورانہ ڈگمگائی۔ جن بھگتاں دھار سمجھے نہ کدے بیگانی، بیگانہ من نساوچ گرا لائی۔ جنہاں دی منزل اک رُحانی، رہبر نال مل کے وجے ودھائی۔ اوہناں صدی چودھویں آؤن نہیں دینی پریشانی، پرے توں پرے ہو کے ویکھے چائیں چائیا۔ ہن کتھا کتھنی نہ زبانی، اکھ اپنا تھم ورتائی۔ جگت جہان سر شئی دے سے فانی، انت رہن کوئے نہ پائی۔ اک نشانہ رہے بھگت بھگوانی، بھگوان اپنا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے زمیں اسمانی، ہر گھٹ انتر اپنا تھم ورتائی۔

محمد دا مقبرہ کرے سجدہ، چڑھدیو لہندے سیس نوایا۔ کھیل تگے اگم وجد دا، کی واجب اپنی کار کمائی۔ کی لیکھا نور الہی رب دا، لہنا سب دا جھولی پائی۔ ویلا وقت سوہنا سب دا، رُڑی رُت نال مہکائی۔ جس دا دیک اکو جگدا، پرکاش کرے تھاؤں تھانیا۔ اوہ لیکھا پور کرے جگت حج دا، جُڑہ نیوں کے سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائی۔ مقبرہ کہے میں تکیا نوری مؤلا، جس نوں مؤلانا سمجھ کوئے نہ پائی۔ جس نے وعدہ پورا کیتا قولاً، اقرار پچھلا ویکھ وکھائی۔ ویس وٹا کے اُپر دھولا، دھرنی رنگ رنگائی۔ سب دا بھار کرے ہولا، گھڑی سیس نہ کوئے ٹکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک سنائی۔ مقبرہ کہے میں ویکھیا مہربان، جو مہربان اکھوایا۔ محمد دی خواہش دا کر اِشان، لیکھا انت والا سمجھائی۔ ایہہ منگ منگی سی مہینے وچ رمضان، شب روز واسطہ پائی۔ جس ویلے آئے میرے امام، نظام دین دُنی بدلائی۔ میری مشکل ہوئے آسان، انسانیت دا لہنا دینا وکھائی۔ کوئی انکڑیاں والی لانا سکے میزان، گنتی گنت نہ کوئے گنائیا۔ سو ویلا پہنچیا آن، گھڑی پل دے گواہیا۔ محمد دا مقبرہ کہے میرے محبوب نوں کوئی نہ کہو پنجاں تتاں والا انسان، جوتی جاتا نور الہیا۔ جوٹھ جھوٹھ لوبھ لالچ کوڑی کریا دا آد جگاد کدے نہ دیوے دان، سچ نام سچ دا کلمہ سچ آپ ورتائی۔ جو لیکھا چکاوے شرع شیطان، پُھریاں ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ میں اُس دی

نگاہ نال کراں پچان، بن اکھاں اکھ کھلایا۔ اوہ مالک رحیم رحمان، رحمت سچ کماںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کراپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ مقبرہ کہے میرے وچ وجود دا قیام، قیامگاہ اک اکھوایا۔ جس وچ چھپ گئے غوث اولیئے تمام، ملا نظر کوئے نہ آیا۔ مٹی خاک ہويا چام، تن ہاڈی نال ملایا۔ میں ویکھ کے ہويا حیران، حیرانی وچ سنایا۔ کی کھیل کرے امام، اماماں بے پرواہیا۔ جس دی سب توں وکھری کلام، کلمہ کائنات پڑھایا۔ صوفیاں دئے پیغام، بھگتاں کرے شنوایا۔ اندھیرا میٹ شام، شمع نور جوت کرے رُشناںیا۔ دُھر دا مالک ہو کے مہربان، مہر نظر اک اٹھایا۔ اُس دی دو چار سال دی نہیں گزران، انت جگ اپنا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کراپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ مقبرہ کہے میرے وچ لگ گئے پیغمبر پیر، پیر پیرا کھیل کھلایا۔ جنہاں نشان دتا صدی چودھویں اخیر، آخر گیا درڑایا۔ جن بھگتوٹاں ہونا نہیں دلگیر، چنتا غم نہ کوئے رکھایا۔ جس نوں لہجہ کوٹن فقیر، فقیرے ڈھولے رہے سنایا۔ اوہ بنا اپنی تدبیر، تقدیر گرکھاں رہیا بدلایا۔ لوک مات بالک سدا چنگھدا نہیں ماتا داسیر، بنا پروردگار توں رزق نہ کوئے سبایا۔ کوک کے کائنات کہا کبیر، قاعدہ اک درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کراپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ مقبرہ کہے میرا انت انت اک سجدہ، سجدہ سیس نوایا۔ جس نوں رہیا لہجہ، بن اکھاں اکھ اٹھایا۔ اوہا میلا میرا ہو گیا سبب دا، پردہ دتا چکایا۔ مالک بنیا جگ دا، جاگرت جوت کرے رُشناںیا۔ اوہ ونجارا نہیں ماس ناڑی ہڈ دا، آتم اپنے رنگ رنگایا۔ رُوح بُت وچوں کڈھدا، ایہہ اوہدی بے پرواہیا۔ بے شک جگت جہان پیارا جگ دا، مات پت نار کنت جگت خوشی رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کراپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ مقبرہ کہے محمد تک اکھاں، اکھاں والیا اکھ اٹھایا۔ محمد کہے میرے کول کوٹ کہ لکھاں، کی دیاں درڑایا۔ میری ماٹی خاک بن گئی لکھا، قیمت نہ جگت جنایا۔ سندیسہ دیواں سچا، سچ اک سنایا۔ میرا ڈھننا مدینہ مکہ، دروہی نام خدایا۔ میری چار یاری ہر چار سال (بعد) میتوں اک ویراں دیندی سی دھکا، اپنا من بدلایا۔ سانوں پایا کیہڑے وچ رٹا، مات پتا چھڈ کے تیری سیو کماںیا۔ میں سناؤندا ساں کلے دا اک ٹپا، ہتھ مستک اُتے چھہایا۔ چار یاری چار سال دا وٹا، ایہہ وٹاندر کرے بے پرواہیا۔ جس ویلے تہاڈا تن سریر چیتھڑ ہونا پُرانا

پھٹا، جو بن نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ محمد کہے میں سناؤندا رہیا کلاما، کلمہ کلمے نال جنائیا۔ اک دن ہس کے کہا چار یاراں تیتوں پھیر وی ملدا رہنا ایہہ الہما، چار جگ دے مالک اپنا کھیل لینا کھلائیا۔ جس دے بھگت ہونے غلاما، غلامی دین دئی تڑائیا۔ سندیسہ دیوے اکو اک پیغام، پیغمبراں پرے پڑھائیا۔ محمد ہس کے کہا اوہ میرا اماما، نور نورانہ نور الایہا۔ جس دی چوڈھویں صدی میرا لیکھا پور کرانا، لہنا دیوے چائیں چائیا۔ پنج آب کرے پروانہ، بے آب ہووے لوکائیا۔ چوڈاں سو کوس یدھ ہووے گھمسانا، حدود حد اک دکھائیا۔ نام کلمہ جس جگت رہن نہیں دینا کریانا، ڈھر دا حکم اک ورتائیا۔ ایہہ کھیل کرنا اُس مہربانا، جس دا آدانت سماں درمیانا، سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ چار یاراں کہا حضرت کی ہووے گا بندہ، بندگی کی درڑائیا۔ محمد کہا میں نیتزہن اندھا، انت کہن کچھ نہ پائیا۔ کی دستاں ماڑا ہووے کہ چنگا، وڈا چھوٹا ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ میتوں ایوں جاپدا جس نے سارے اوتار پیغمبر گر جگ کے اپنے کندھا، کنڈھی گھاٹ پتن اکو دینے دکھائیا۔ سب داسینہ کر کے ٹھنڈا، اگنی تت بھجھائیا۔ جگت جہان اکو دے کے سچ اندا، اندرپر واسی دا لیکھا پور کرائیا۔ پر یاد رکھیو اک ویراں اُس نوں سب نے کہنا گندہ، کیوں گندگی دے کیڑے سارے دینے کھپائیا۔ چار یارو اوہدیاں یاراں نے اوہنوں کہنا مشنڈا، دھوکھے باز اکھوائیا۔ پر یاد رکھیو اُس دین دئی نوں کرنا رنڈا، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ اکو ست دا جھلاؤنا جھنڈا، ست دھرم دی دھار پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ محمد کہے چار یارو دستاں گل اک حرنی، اکو وار جنائیا۔ سمت شہنشاہی ست باراں گھڑ دوس ہووے شرنی، شرافت سب دی ویکھ دکھائیا۔ تیراں گھڑ توں پنج دن گل وچ پاوے چوڈاں طبقاں والی الفی، اپنا حکم ورتائیا۔ جگت ان نہ کھاوے شرطی، ایہہ اُس دی بے پرواہیا۔ پھیر کھیل ویکھنا اُتے دھرتی، کی لیکھا جگت لوکائیا۔ بھگتاں دی آشا چار جگ چار سال وچ نہیں سڑدی، دکھی ہو نہ دکھ بنائیا۔ آتما دی دھار پر ماتا دے گھر دی، جس ویلے چاہے اُس ویلے لئے ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ تیراں گھڑ کہے پیراں دے پیر نوں دیو کوئی نہ روئی، آگے ان نہ کوئے دکھائیا۔ جس نے سب دی لیکھے لاوئی

گوشت بوٹی، کونا کونا کھوج کھوجا گیا۔ اُس دی جگدی رہے جوتی، جوتی جاتا نظری آ گیا۔ اُس دی اِکو کلا بہتی، اکل کل اپنی کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، اگے آوِ دسے کسے نہ بہتی، بہنہ گنا اپنا حکم ورتا گیا۔

☆ ۱۴ گھڑ شہنشاہی سمت ے ہر بھگت دوار جیٹھووال رات نوں ضلع امرتسر ☆

مقبرہ کہے جس ویلے میرے اندر رکھی لاش، محمد منہ دے بھار ٹکایا۔ اوہ خود خدا نے کہا شتاباش، مہربان مہر نگاہ اٹھایا۔ تیرا لیکھا پورا ہووے خاص، خالص اپنا حکم ورتا گیا۔ توں پاتالاں وِچ کریں تلاش، بن نیناں نین اٹھایا۔ میں آواں اتوں آکاش، بن تن وجود ویس وٹایا۔ کراں کھیل تماش، اگم اتھاہ بے پرواہیا۔ سچ کریں وشواس، وشو دا بھو کھلایا۔ راہ تکے شکر اُتے کیلاش، برہما اکھ اٹھایا۔ وِشن پوری ہووے آس، اپنی کل پرگٹایا۔ سچ دساں تیری اُمت دی انت رہنی نہیں شاخ، شناخت نظر کوائے نہ آ گیا۔ جھٹ فرمانا دتا آکھ، واحد اک سنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ مقبرہ کہے محمد دے ہتھ سی اُپر چھاتی، پشت پناہ ٹکایا۔ لیکھ لکھیا سی نال قلم دواتی، حرف سمجھ کسے نہ آ گیا۔ جگت زندگی جگت حیاتی، جگت جیون جگت وڈیایا۔ جس اُمت دی کریں راکھی، راکھا ہو کے ویکھ وکھایا۔ توں بن کے مٹی خاکی، مقبریاں وِچ ڈیرہ لایا۔ اوہ تک کھیل ابناشی، ہر کرتا کی کار کمانیا۔ جس تیری بنائی راسی، رستہ دتا وکھایا۔ اُمت جناداسی، سیوا سچ سمجھایا۔ انت ہونی وناسی، مٹی خاک وِچ سما یا۔ خوشی وِچ آوندی ہاسی، ہس کے رہی سنایا۔ صدی چوڈھویں لیکھا پورا ہووے باطن باقی، بے وطن لیکھ رہے نہ رایا۔ تیرے ہتھاں دی پاتی، پترا دے گواہیا۔ چار یار شرع دے رہنے نہیں جماعتی، سنگی سنگ نہ کوائے وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھو آپ چکایا۔ مقبرہ کہے میں خدا دا سنیا کلام، محمد پاسا نہ سکیا بدلایا۔ تیتوں شرع دا بنایا غلام، زنجیر کلمے دا پانیا۔ اکھراں نال اطلاع دتی عام،

بے خبراں خبر سنائی۔ مومن ہو تمام، کافر رہن کوئے نہ پایا۔ بندہ خاکی انسان، خاکی خاک نال وڈیایا۔ مُجبت دے نوجوان، پیار وچ وڈیایا۔ کلمہ کرے کلیان، درگاہ سچ ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتایا۔ مقبرہ کہے خود خُدا نے کیتا مخاطب، مُخبر کلمہ دتا بنایا۔ میں انت سب دا کرنا تعاقب، پچھے لگا تھاؤں تھانیا۔ محمد تیری مکے کعبے والی جانب، گوشہ کونا پھول پھولایا۔ اُس ویلے پیار رہنا نہیں مائس مانو، مانوتا وچ نہ کوئے وڈیایا۔ نام کلمے والے راکش بننے دانو، دینت کوڑ والے اکھوایا۔ اوتار پیغمبراں حکم مول نہ مانن، منسا من نال رلائی۔ میرا ظہور نور مول نہ جانن، جانکاری نہ کوئے درسایا۔ جوٹھ جھوٹھ خاک چھانن، محمد تیرے مقبرے دی مٹی خاک دے گواہیا۔ پھیر میرا کھیل ہووے زمیں اسمانن، چوڈاں طبقات حکم ورتایا۔ چاروں کُنٹ اندھیری شامن، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ تیری لاش نے کسے دا بننا نہیں ضامن، آگے ہو نہ کوئے چُھڈایا۔ پر بھ لیکھا پورا کرنا جو لہنا نال باؤن، شکر پُروہت ونڈ ونڈایا۔ چاروں کُنٹ ہووے ترسنا طامن، سائک ست نہ کوئے کرایا۔ سُن میرا اگتا پیغامن، فرمانا دُھر درگاہیا۔ ثابت رہنا نہیں کسے ایمانن، عمل سچ نہ کوئے کمایا۔ برہم وِ دیا والا دسے نہ کوئے براہمن، کھتری شوڈر ویش دین دُہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک اک اکھوایا۔ مقبرہ کہے محمد دی چھاتی اُتے دبائے پنچے، پنچ وار ہلایا۔ میرے پروردگار میتوں نہیں کوئی رنجے، رنجش وچ کدے نہ آئی۔ میری لاش پی بنا منجے، مائی خاک ڈیرہ لائی۔ تیری باؤن دھار دھار بونجے، پنچ دو نال درسایا۔ میرے نیز مول وہے نہ ہنچھے، پانی جل نہ کوئے وہایا۔ تیرے حکم سدا چنگے، نہ کوئی میٹ میٹ مٹایا۔ میتوں ایوں جا پدا تیرے حکم نال صدی چوڈھویں انت یدھ چھڑنا دھام پنچے، پنچ دھار نال ملائی۔ میری اُمت ساری ونجھے، ونجھ مہانا نہ کوئے اٹکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکایا۔ مقبرہ کہے محمد دی بنا سواس توں عبادت، مقبرے وچ سیس نوایا۔ صدی چوڈھویں انت میری اُمت دی ہووے شہادت، شہادت جگت نال رلائی۔ موسیٰ عیسیٰ میل ہووے نال رفاقت، صداقت سمجھ کسے نہ آئی۔ بُدھی جانے نہ کوئے لیاقت، عقل چلے نہ کوئے چٹرائیا۔ تیری مہر دی ہووے حماقت، ہمساجن تیری وڈیایا۔ پر اک کھیل دسدا سب نوں تیرے کلمے دی ہونی لعنت، بنا تیری کرپا توں تیری

سمجھ کوئے نہ پایا۔ اُمت دی اُمت نے کرنی مزاہمت، مسلہ دین دُنی دکھایا۔ چاروں کُنٹ آؤنی شامت، شمعدان نہ کوئے رُشایا۔ تیرا لوک ماتی قیام
 کائنات دی آوے قیامت، کریم قادر تیری بے پرواہیا۔ اُس ویلے میٹوں وی بخشیش نیامت، مہربان مہر نظر اُٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ مقبرہ کہے کلمے دی دھار لایا نقطہ، پنج ونڈ ونڈایا۔ جتھے پنج پنجاں دا پینڈا مکدا، آگے پندھ نہ کوئے
 رکھایا۔ ست سمندراں و ہن رُکدا، لہر لہر نال بدلایا۔ زمیں اسمان جھکدا، نیوں نیوں سیس نوایا۔ کھیل ویکھیا بھیانک دُکھ دا، دُکھی ہو کے نین دبایا۔
 کسے نوں سواس نہیں آؤنا سکھ دا، ہوکیاں وچ دُہایا۔ ناتا رہنا نہیں مات پُت دا، پتا گود نہ کوئے سہایا۔ کلمہ کلمے توں پھرے لُکدا، نام نام کولوں کھ
 چھپایا۔ کجگ گھر گھر پھرے بُکدا، بھجے واہو داہیا۔ سچ دسو کس دے کول جاپ اک تک دا، جو اکو نوں رہیا دھایا۔ پھیر کھیل ہونا جگت جہان لُٹ دا،
 شاہ سلطان لُٹیرا رہن کوئے نہ پایا۔ مان رہنا نہیں کسے ٹوپی ٹوپ دا، سیس دستار نہ کوئے چترایا۔ ڈنکا وچنا اکو چوٹ دا، چوٹے سارے دینے کھپایا۔
 پرکاش ہونا اگمی جوت دا، زرگن دھار کرے رُشایا۔ وواہ ہونا لکھ چوڑاسی نال لاڑی موت دا، گانے گھر گھر شگن منایا۔ محمد کہا میں اتم کلمہ پڑھنا فوت
 دا، فتویٰ خود خُدا دینا لگایا۔ پھیر حکم اکو ہونا بہت دا، بہتی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ پروردگار دا وار نہیں کوئی توپ دا، حکم نال اپنا کھیل کھلایا۔ جس دا
 درمیان پنج تھاں بنا چوڑاں چوڑاں سو کوس دا، جگت جہان بچیا رہن کوئے نہ پایا۔ شکر اوہ تھاں پھرے کھوجدا، بھجے واہو داہیا۔ جتھے دین مذہب جھگڑا
 مُکاؤنا روز دا، روزہ نماز دا لیکھا رہے نہ رایا۔ اتم ارداسا ہونا اکو بھوگ دا، دُجی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ پھیر کھیل تکنا پر بھو دی مَوج دا، جو مَوجودہ ہو
 کے اپنا حکم ورتایا۔ گھسانا ویکھنا نو کھنڈ پر تھمی فوج دا، فوجدار دُھر دا اپنا حکم ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 نہکلتک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جگت جہان اچھیا وچ کدے نہ سوچ دا، دُھر دا حکم حکم نال ورتایا۔

☆ ۷۱ مکھڑ شہنشاہی سمت ۷ دلپ سنگھ، رتن سنگھ، سُچا سنگھ، جرنیل سنگھ، بھان سنگھ، سلکھن سنگھ، جگجیت سنگھ، پریتم سنگھ تے ہر جیت سنگھ،

دربار دے کھیتاں وچ کم کرن والیاں نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال رات نوں ضلع امرتسر ☆

پُرکھ اکال کہے میری شبد دھار دی گاتھا، جگت رسنا نہ کوئے وڈیاںیا۔ میرا حکم حکم سمرا تھا، آدانت جگا جگنت چلیا آئی۔ دھرم دی دھار چلدا
 اتھا، نت نوت اپنی سیو کمائی۔ جس ویلے وشنوں نوں بخشیاں داتاں، بھنڈارا حق حق ورتائی۔ چرن دھول دادے کے آٹا، بھنڈارا بھر پور دتا دکھائی۔
 دو جہان دکھا کے احاطہ، لکھ چوراسی بھيو کھلایا۔ میں سب دا پتاما، توں وڈنہار رزق سبایا۔ میرا اگم اتھا کھاتہ، کھٹ کدے نہ جایا۔ تیرا نرگن
 روپ جوتی جاتا، جاگرت جوت اک رُشانیا۔ حکم دیوے اکو سرب کلا سمرا تھا، بھيو ابھیدا آپ کھلایا۔ وشنوں میری یاد وچ پنخ دن کٹنا فاقہ، فکر اگلا لینا
 بنایا۔ اکو لیکھا برہے نال ورتنا بن کے ساکہ، ساکار اپنی کھیل کھلایا۔ شکر پنخ دن کچھ نہیں آؤنا ہاتھا، اکو میرا دھیان لگایا۔ سورہ چن رکھن آسا،
 دیوت سُر سیس جھکائی۔ میرا حکم بہہ بدھ بھانتا، سر سر آپ بھگتائی۔ نرگن سرگن دیکھ کھیل تماشا، سد اپنی جوت پرگٹائی۔ منڈل منڈپ پاواں راسا،
 برہمنڈاں کھنڈاں دیکھاں چائیں چائیا۔ پھراں پر تھی آکاشا، گگن گگنتریاں پھول پھولائی۔ پنجاں تتاں پوری کراں آسا، ترسنا ترکھا آپ بھجائی۔ سرگن
 روپ بنا شاہو شاہاباشا، جوتی شبد دھار پرگٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتائی۔ پُرکھ اکال کرپا
 کیتی اپار، اپر پیر دیا کمائی۔ جو سرگن بھجدا رہیا اوتار، نرگن اپنا حکم ورتائی۔ پنخ دن ہر اک ورت رکھدا رہیا وچ سنسار، ان نہ مکھ بھجھائی۔ جگت
 ریتی دے ادھار، صبر صبوری نال سمجھائی۔ ایہہ کھیل اگم نرکار، نرور اپنے ہتھ رکھائی۔ پیغمبراں دے سہار، پشت پناہ ہوئے سہائی۔ پنخ دن کھانا
 نہیں اہار، عیسیٰ موسیٰ محمد حکم درڑائی۔ سارے بھک کے کرن نمسکار، سر سکے نہ کوئے اٹھائی۔ ایہہ لیکھا ورتدا رہے جگ چار، گردس نال ملائی۔ جس
 ویلے نانک نے ماری پہلی اڈار، پنخ دن ان نہ مکھ لگائی۔ گر ارجن نے تنی لوح تے بہن توں پہلاں پنخ دن کیتا نہیں اہار، دھر دھیان وچ وچ آپ لگائی۔
 ہر گوہند پہن میری پیری کٹار، پچھوں پنخ دن پُرکھ اکال وچ دھیان لگائی۔ تیغ بہادر پنچ دلی دربار، دوس پنخ دن دانہ رسن نہ کوئے چھجھائی۔ گوہند جس

ویلے ماچھو واڑے سٹا پیر پسا، کیرٹی اپنا دھن بھیت کرائیا۔ رو کے کیتی نمسکار، بن نیناں نیر وہائیا۔ اٹھ کھا میری سرکار، بنا پھین پکاؤن توں تیرے
 آگے ٹکائیا۔ گو بند کر پیار، سچ نال سمجھائیا۔ اوہ تک کھیل آگم اپار، الکھ آگو چر کی کار کمائیا۔ جس نے سب دا لہنا دینا پورب قرض دینا اتار، اتر پورب پچھم
 دکھن ویکھ وکھائیا۔ جس ویلے صدی چو دھویں آئی ہار، چو داں طبق چو داں لوک روون مارن دھاہیا۔ اُس ویلے کل کلکی لئے اوتار، پُرکھ اکالا دین دیا لا
 آوے واہو داہیا۔ جن بھگتاں تیج دیوے سوار، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ نالے لہنا دینا پورا کرے جو رام دے ساتھی ایدھیا توں گئے باہر، نال بھجے واہو
 داہیا۔ رو رو کے کردے گریہ زار، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ ایدھیا آو میری سچی سرکار، سر سب دے ہتھ ٹکائیا۔ رام نے ہس کے کہا مترو تئیں میرے
 سجن یار، سندیسہ دیواں چائیں چائیا۔ جھٹ سیتا بانہہ لئی اُلا، ہتھ جوڑ کے سپس نوائیا۔ تئیں ویکھو اپنا گھر بار، آگے پنڈھ نہ کوئے ودھائیا۔ جنہاں
 وچوں نورو پئے زارو زار، اُچی کوک کوک سٹائیا۔ اسپس تیرے سیوک برخوردار، سیوا کر کے جھٹ لنگھائیا۔ سانوں لوڑ نہیں راج دربار، اسپس کرسانے
 کرسانی کر کے تیرے آگے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ رام ہس کے کہا میرا حکم کرو
 پروانا، پروانگی نال جنائیا۔ میرا رام رام مہربانا، مہر نظر اٹھائیا۔ اوہ تکتو تریتا دوا پر بدل جانا زمانہ، کلجگ انتم آئیا۔ تہاڈا پھیر جنم ہووے جگت وچ انسانا،
 چو راسی وچ نہ کوئے بھوائیا۔ ملے میل سری بھگوانا، جو شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ تہاڈا لیکھے لاوے جنم کرم دا کرسانا، کرسانی کر کے اپنی خوشی بنا ئیا۔
 تہانوں مان دین دا میرا بہانہ، سچ نال سٹائیا۔ جھٹ سیتا گایا خوشی وچ گانا، دُھر دے رام تیری بے پرواہیا۔ تیرا تیتھوں نہ ہوئے کدے بیگانہ، دوسر
 ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ انہاں نوواں نوں ضرور کریں پروانہ، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ سو لیکھا پورا کرے والی دو جہاناں، دوہرا اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سٹائیا۔ سترگ شبد کہے ایہہ وقت سہنجن سہاوا، سچ سچ جنائیا۔ جنہاں نوواں نے کیتا
 دعویٰ، پریم پیار وچ سپس جھکائیا۔ دلپ سٹگھ رتن سٹگھ پریم سٹگھ سچا سٹگھ نال سانوا، جرنیل سٹگھ ذرا ذرا جوڑ جڑائیا۔ سٹگھ سٹگھ لیکھے لگن دوویں
 باہواں، بھان سٹگھ اپنا رنگ رنگائیا۔ جگیت سٹگھ نال رلایا ناواں، نام نام نام سمجھائیا۔ ہر جیت ہو یا نہیں وچھوڑا نال بھراواں، در ٹھانڈے مل کے وجے

ودھائیا۔ جنہاں دے انتر آتم سنگر شبد کہے میں پریم داہل چلاواں، کرم دھرم نیل نال ملایا۔ جنہاں اپنا چھڈیا دیس گراواں، سچ گھر بیٹھے آسن لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کماںیا۔ سنگر شبد کہے پنج دن دوس دا وہار، اوتار پیغمبر گرو پور کراںیا۔ ایہہ کھیل شاہ پاتشاہ پتی سرکار، شہنشاہ اپنا حکم ورتایا۔ جس دی آد جگاد اگم کار، دُھر دی کرنی کار کماںیا۔ سو ویکھے وگسے پاوے سار، مہاساربی اپنا پڑدا آپ اٹھایا۔ ایہتھے اوتھے دیوے ادھار، اُدر دا لیکھا دئے چکایا۔ جس ویلے اٹھاراں گھر دا پہلے منٹ دا چڑھے دہاڑ، دوس اپنا پنڈھ مکاںیا۔ نو گرگھ آٹا لینگے چھان، شانتی نال سپس جھکایا۔ پرسادا کریگی تریپت نال دھیان، چرنی پانی آٹے وچ پانیا۔ بھلکا پکاویگی جگندر نوجوان، دوندر تھلے لاہوے چائیں چانیا۔ گردرشن اُتے چٹی چادر دیوگی تان، سرجیت کور منجیت کور امیر چند گلاٹی مل کے شبد گاؤن چائیں چانیا۔ وریام کور پنج دانے لے کے دھان، چلھ وچ دئے ٹکایا۔ بلوندر بلچندر گریت تے کریشان، چٹے بستر پا کے مستک کالا ٹکالین لگایا۔ باقی ساری سنگت ہتھ رکھ کے اُتے کان، باراں وجے بھگت دوارے بیٹھن چائیں چانیا۔ پریم سنگھ امرجیت سنگھ کچھ تنگی کرپان، پھریدار ہو کے دُھر دی سیو کماںیا۔ لکھاری ہونے سوادھان، سوا سوا سیر آٹا سر دے اُتے ٹکایا۔ ایہہ لیکھا چار جگ دا گر اوتار پیغمبراں دا ہووے پروان، پروانے گرگھیاں ہتھ پھڑایا۔ جاگیر کور جاگیر کور بلونت کور تے پیارو چارے جگا کے شمعدان، بشن کور دے کول دین ٹکایا۔ پر بھ نے بدل دینا ودھان، ویدا دا لیکھا رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھایا۔ دُھر دا حکم حکم بیتھارتھ، نہ کوئی میٹ میٹ مٹایا۔ ہر جیت سنگھ حاضر کرے رات دے باراں وجے چھٹی پدارتھ، جیہڑے اشارے نال اندر دتے سمجھایا۔ اس وچ پر بھ دا نہیں کوئے سوارتھ، جن بھگتاں دی بھکھ ننگ دئے کٹایا۔ گرگھو تہاڈی آتم پر ماتم بن جائے پر ماتھ، پر م پُرکھ دُھر دا لیکھا لئے لگایا۔ اوہ ویکھو تہاڈے کول آگیا نارد، کن گھرک کے رہیا دکھایا۔ جن بھگتو کیوں پر بھ اُتے لاؤن لگے گارد، مینوں دیو سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ نارد کہے میں ویکھیا تہاڈا صاحب بھکھا، بھکھیاں بھکھ گوائیا۔ جیہڑا جو دا مکر کھاوے سکا، سکھمن ٹیڈھی بنک تہاڈی پار کراںیا۔ میں نشانوں کدے نہ اکا، جگ جگ بھجاں واہو داہیا۔ نهن اوتار

پنیںمبر گرو آں پینڈا مُکا، مکمل دیاں جنائیا۔ جدھر دیکھاں اودھر پینیاں لُٹاں، لُٹرا بنیا بے پرواہیا۔ جس نے لیکھے لایا گو بند دے نہیاں ہیٹھ دُلا رے ستا، ست داما لک کھیل کھلایا۔ اودیاں مولن لگیاں رُتاں، رُتری اپنے نال مہکایا۔ میں ضرور باراں وجے تہاڈے کول پُجاں، آواں چائیں چانیا۔ پر یاد رکھیو عُصّے غم وچ کسے دامنہ ہووے نہ سجا، ادھی راتیں خوشیاں وچ خوشی دے ڈھولے گایا۔ جیہڑا مالوے والیاں بھینا کیتا مشری دا کجا، گھر گھر سیو کمایا۔ اوہ رکھنا بھگت دوار ہر سنگھاسن تھلے اتے بسدھا، دھرنی اتے ٹکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دا آدانت کسے نہ بُجھا، بھئیو ابھیدا سمجھ کسے نہ پانیا۔

☆ ۱۸ گھر شہنشاہی سمت ے ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات باراں وجے دن دے پہلے منٹ ہی سماں ۰۱-۰۰-۰۰ ☆

اٹھاراں گھر دے پتے دو پل، پہلی گھڑی پورن ہون تے آئی۔ ایہہ پورب لیکھا پورا کیتا بل، جو سمگری اشومیدھ جگ ٹکایا۔ بھکھا بن اچھل اچھل، باون لہنا دتا چُکایا۔ جس دا لیکھا جل تھل، مہینل رہیا سمائی۔ اپنا حکم رکھے اٹل، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ سدھا ہو کے بھگتاں ول، ولولے سارے دے کڈھایا۔ آتم پر ماتم دھار رل، جوتی جاتا ڈگمگایا۔ جس لیکھا میٹنا کلج کل، کلکاتی دے کھپایا۔ جس دی سمجھ کوئے نہ گل، بھئیو ابھید نہ کوئے جنایا۔ اوہ سب دا لیکھے لاوے پریم پیار دا اہل، ہو لا بھار سرب وکھایا۔ چھٹی پدارتھ دیوے پھل، پھلی بھوت دے بنایا۔ جگت دوت میٹ کے سل، پریم پریتی اک بندھایا۔ بھاگ لگا کے کایا مائی کھل، خلق توں باہر کرے رُشنائیا۔ لہنا پورا کرے ڈوگھی ڈل، اندھ اندھیر دے چُکایا۔ ستاراں گھر دی رین گئی ڈھل، اٹھاراں اپنی لئے انکڑایا۔ دُھر دا حکم رہیا گھل، سدیسہ اگم اتھاہیا۔ اٹھاراں گھر کہے جو لیکھا ہو یا آج، عجب دیاں جنایا۔ ایہہ لہنا پورا ہو یا بل، جس سب توں لاه کے تاج، آپ اپنا مان گوائیا۔ مان چھڈ کے تخت راج، رعیت سیو کمایا۔ دھرم دی دھار جان کے کاج، سچی کرنی کار کمایا۔ جھگڑا چھڈ کوڑ سماج، سمگری سچ ٹکایا۔ جس دا رسنا نال نہ دیکھیا سواد، جہوار رس نہ کوئے چکھایا۔ بھوگ لگایا ریشیاں ورتایا بعد، پروس کے دتا

دکھائی۔ سپیس جھکایا توں مالک اک آد، انت تیری وڈیائی۔ توں وسیں جگ جگاد، چوکڑی سو بھاپائی۔ میری رکھنی لاج، در ٹھانڈے منگ منگائی۔ جس کارن براہمن بڈھا بنیا اپانج، باؤن ویکھ دکھائی۔ شبد سنا کے بودھ اگادھ، چار ویداں رنگ رنگائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ چھٹی بھوجن کہن ساڈی صفت گائی راگ چھٹی، چھٹی جگ اندھ غبار جنائی۔ سانوں کھاندے رہے دند بتی، بتی سپارے کوک کوک سنائی۔ ساڈا ترس نہ آیا کسے رتی، اوتار پیغمبر گر سر ہتھ نہ کوئے ٹکائی۔ اسیں سڑدے رہے اگنی تتی، سڑ سڑ اپنا آپ بدلائیا۔ حکم منڈے رہے کملاپاتی، جو پت پر میثور بے پرواہیا۔ تن وجود کردے رہے ستی، ست دے اگے بھیٹ چڑھائی۔ ساڈی پھیر ہوئی نہ گتی، جگ جگ آسا گئے رکھائی۔ سانوں باؤن نے سچ نال اک گل سی دسی، ہوئی ہوئی درڑائی۔ جس ویلے سب دا مالک آیا کملاپاتی، پت پر میثور بے پرواہیا۔ تہاڈا لہنا دینا پورا کرے ہتھو ہتھی، ہتھیلی اُتے ٹکائی۔ جس دی کہانی جائے نہ کتھی، اگم اتھاہ وڈیائی۔ تہاڈی تیج جائے رکھی، سر اپنا ہتھ رکھائی۔ بھگت سہیلے بنا کے سکھی، سخن میرا پور کرائیا۔ ایہہ کھیل دکھائے اکھیں، پردہ اکھیاں اُتوں اٹھائی۔ جس ویلے دھن دولت لٹی جانی کروڑی کھئی، غریباں ملے وڈیائی۔ شاہ سلطانا ہووے کوئے نہ کھئی، سگلا سنگ نہ کوئے جنائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائی۔ پدارتھ کہن حکم سنیا سچی سرکار، جو باؤن دتا درڑائی۔ نرگن آوے اپنی دھار، پڑکھ اکالا بے پرواہیا۔ جس نوں کہندے سانجھا یار، متر پیارا اک اکھوائیا۔ جس بھگتاں کرنا اُدھار، کلج انت لئے ترائیا۔ چھٹی چھٹی بنا کے بھگت دوار، بھگون اپنے رنگ رنگائی۔ سانوں کدے نہ دے وسار، وسریاں گلے لگائی۔ ساڈا گرہ کرے اجیار، جگ دیوے مان وڈیائی۔ پھیر سارے کریئے نمسکار، نیوں نیوں سپیس جھکائی۔ بیننتی سنے آپ کرتار، ہر کرتا وڈ وڈیائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائی۔ چھٹی پدارتھ کہن جن بھگتو ساڈی پھڑ لو بانہہ، ہتھ اپر دیو اٹھائی۔ سب دا اکو پتاتے اکو ماں، دوجی جس والی کوئے نہ مایا۔ ساڈی ہاں وچ کرو ہاں، نانہہ سکے نہ کوئے سنائی۔ جس طرح تہاڈا بھگت دوارے دا تھاں، چھٹی چھٹی لمبائی چوڑائی۔ ایسے طرح ساڈا لنگر کھانا دیو بنا، جس وچ وسیئے چائیں چائیا۔ پھیر تہانوں رنج کے دیئے کھوا، بھکھ ننگ رہن نہ پائی۔ دین مذہب دا ویروا

دیئے مٹا، ذات پات نہ کوئے جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ چھٹی پدارتھ کہن ساڈا
دوارا اُچا ہووے تیرا فٹ، بہتی منگ نہ کوئے منگایا۔ اٹاں لاؤنیاں گھٹ گھٹ، اک دوجی نال جھہنایا۔ پھیر چاروں گنٹ پئے لٹ، لٹیرا نظر کسے نہ
آیا۔ ماواں وچھڑنے پُت، پتا گود نہ کوئے سہنایا۔ جن بھگتاں مولنی رُت، رُتری پر بھ نال مہکایا۔ سیوا کرنی سب نے ہو کے خوش، خوشیاں رنگ
رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھو آپ گھلایا۔ چھٹی پدارتھو میں آ گیا جگ جگ دا پاندھا، نارد رہیا
سنا یا۔ میرے بنا تھانوں کوئی نہ کھاندا، کھاؤن والا اکو پنڈت بودی والا سو بھایا۔ کیوں میں دُھ نہیں چنگھیا کسے ماں دا، ماما سیر نہ مکھ چوایا۔ میں
ماس نہیں کھاندا سور گاں دا، مذہباں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ میں ونجارا بنیا نہیں کسے بدلن والے ناں دا، ناؤ نرنکارا اکو گایا۔ میں اشارہ کیتا نہیں واہ واہ
دا، واہ واہ وچ صفت صلاحیا۔ میں بل تکیا نہیں کدے کسے دی بانہہ دا، جھگڑے وچ کدے نہ آیا۔ میرا اچ دھاڑا سوہنا ہو یا چاء دا، چاؤ گھنیرا اک
وکھایا۔ میرا سماں ہو یا لاہ دا، لہنیدار اکو نظری آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ جن بھگتو
تسیں بڑے چلاک، چلاکی اپنی دتی وکھایا۔ دُنیا سٹی ادھی رات، سنتیاں کوئے نہ لئے انگڑایا۔ تساں بنا کے سوہنی بھات، بھانت بھانت دے کھانے
بھگت دوارے لئے لکایا۔ میری کسے نہ بچھی وات، صدّا دے نہ کوئے منگوا یا۔ میں چھیتی پہنچیا پنڈھ مُکایا بھاج، دھرتی قدم نہ کوئے لکایا۔ میں
کھیل تکیا جس ویلے جلائی آگ، اگنی اگت تپایا۔ میں پھر دا رہیا جس ویلے آٹا چھانیا وچ پرات، ہیٹھاں وڑ کے ویکھ وکھایا۔ گنھن گلیاں اتوں دتی
داب، میری ہڈی پسلی دتی دبا یا۔ میں پھیر وجایا ناد، کبیر دتا سنا یا۔ وشنوں دتا آکھ، پردہ نہ رکھیا رانیا۔ کچھ میری گل بھاکھ، بھاشا جگت نہ کوئے
جنایا۔ اٹھ ویکھ کی کھیل ہندا ادھی رات، رین بھڑی نال رلا یا۔ لیکھا لکھیا جاندا نال قلم دوات، لکھاری لکھن چائیں چانیا۔ جنہاں سوا سیر دی گھڑی
چکی ساتھ، بل تیرا بھنڈارا بچھلا سنگ رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ نارد کہے ایسے
طرح بل چار جگ دے جگائے سی چراغ، چراگا ہاں ہوئی رُشنا یا۔ کلج انت جن بھگتاں اندھیرا میٹے داغ، دُرمت میل دھوایا۔ اپنے ہتھ پکڑے واگ،

دوسر ڈوری نہ کوئے بندھائیا۔ ہر جن سارے گئے جاگ، سویا رہن کوئے نہ پائیا۔ جس دن گوہند پہلی وار اپنی انگل بٹھایا باز، دیک چار کر رُشنائیا۔ چوتھے جگ بدل دینا سماج، سمگری سچ ورتائیا۔ ماتا گجری دتا آکھ، سچ نال سنائیا۔ ایہہ کدوں پوری ہووے آس، پردہ دے اٹھائیا۔ گوہند ہس کے کہا جس ویلے نرگن نور جوت ہووے پرکاش، پُرکھ اکلا بے پرواہیا۔ اُس ویلے سب دا لیکھائے واچ، واچک ہو کے کھوج کھوجائیا۔ تیرا لہنا دینا ہووے ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ تیرے نور وچوں نور ہووے پرکاش، پورن پُرکھ بے پرواہیا۔ جو سب دی پچھے وات، بے وطنائے لئے ملائیا۔ ایسے کارن چار دیک بَشَن کور نوں دتے دات، دیاوان دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ نارد کہے جن بھگتو جنہ نیتزہن بنایا انھیا، ادھی رات ان ہتھ کسے نہ آئیا۔ پچھے جوتاں جگاوندیاں سی کوارپاں کتیا، لاٹاں والی سپس نوئیا۔ آگے سب دا ٹھیکر بھنیا، لیکھا اور رہے نہ رائیا۔ ایسے کر کے تنہاں کرایا ایشانیا، شکر دی منسا پور کرایا۔ لیکھا پورا ہویا باراں سو ستاسی انک نال پتیا، بھيو ابھید رہیا نہ رائیا۔ سچ پرکاش دیک اکو چنیا، چند ستار سپس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ نارد کہے جن بھگتو کھان لئی رکھیا بہت کچھ، کچھ میتوں دیو کھوائیا۔ میں دیکھو تازی کٹا کے آیا داہڑی مچھ، مشکل منہ دے نال کھان لگیاں رہے نہ رائیا۔ کیوں سارے ہو گئے چپ، اچی کوک کے دیو درڑائیا۔ سارے کہو پنڈتا چاروں کٹ پینی لٹ، توں وی جا تھاؤں تھانیا۔ نارد پٹھا کر کے ٹھٹھ، ٹھوٹھا رہیا دکھائیا۔ میں پھر کے آیا لہندی چڑھدی گٹھ، کونا کونا پنڈھ مکائیا۔ ایوں دسا کسے نوں پانی نہیں ملنا گھٹ، آب ہتھ کسے نہیں آئیا۔ میں راہ وچ آوندے دیکھیا تارا چند رہیا ٹٹ، ٹٹیاں پھیر نہ کوئے جڑائیا۔ صدی چودھویں ناتا رہیا چھٹ، میلا آگے نہ کوئے ملائیا۔ میں جگت جہان تکیا خالی دے سے بت، بتخانے روون مارن دھاہیا۔ میں ہور دیکھیا جن بھگت چوری کردے لگ، لگ لگ اپنی خوشی بنائیا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا گاوندے اگئی تک، آتم پر ماتم وجے ودھائیا۔ باہروں چھٹی پدارتھ لئے چک، بھگت دوارے وچ لکائیا۔ جتھے بنا بھگتاں توں کوئے نہ سکے پنچ، خالی ہتھ نہ کوئے اٹھائیا۔ میں آوندنا آوندنا وشنوں نوں مار کے آیا ہجھ، بلونا دتا لگائیا۔ برہے نوں کہا میری بات بھجھ، کی ایہہ کھیل کی لوک مات کھیل کھلائیا۔ شکر نوں دس کے آیا ایوں نہ بہویں رٹھ،

رُسیاں ہتھ کچھ نہ آئیا۔ پھیر سب دا پنا ہتھاں توں ہتھ لیا گھٹ، زور نال دبا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد مہر نظر اٹھائیا۔ نارد کہے جن بھگتو ایہہ خوشیاں والا ستواں برس، میں بھگت دوارے وچ خوشی بنا ئیا۔ عرش توں آیا اُتے فرش، بھجیا واہو داہیا۔ ایہہ چھٹی پدارتھ تہاڈا براہمن ہو کے کھاواں دیکھو تسیں نہ پئیو ترس، من وچ دھیان لگا ئیا۔ تسیں میری بودی دا کرو درس، میں تہاڈا پکوان کھا کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ پر اک دُکھ کسے دے کول ہتھ وچ پھڑن والا نہیں پرس، نہیں تے ایہہ لیکھا پیرس وچ دینا سی پہنچائیا۔ اوہ دیکھو امریکہ والیاں نوں ایہدی غرض، برطانیہ اکھاں رہیا اٹھائیا۔ رشا والے کرن عرض، نمو نمو سیس جھکائیا۔ اوہ تڑپھدے جنہاں چھری بنائی شرع کرد، قتل گاہ دیکھن جگت لوکائیا۔ پر تسیں میرا ونڈیو درد، دردی ہو کے لہنا دیواں چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ نارد کہے پر بھو توں آد جگاد جوت ربی، نور نورانہ اک اکھوائیا۔ ہن کیوں چھٹی پدارتھاں دا بن گیوں لبی، لاچ کھان پین والا رکھائیا۔ جھٹ سندیسہ ملیا یدی، ناردا اکھاں لے اٹھائیا۔ اوہ دیکھ گھکی تہائی روندی چوڈھویں صدی، صدا آڈاں سچ نہ کوئے سنائیا۔ گر اوتار پینمبر جاندے لدی، پچھلا پندھ پندھ مکائیا۔ ہن اکو جوت اگمی جگی، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ جس نے پچھلی میٹی حدی، حدوڈ اک دتی دکھائیا۔ دو جہان دی سانجھ کے گدی، گداگر کرے لوکائیا۔ توں وی ایس دوارے توں ربی، جتھے بھگت جن رنج کے اپنی خوشی بنا ئیا۔ پھیر چاروں گنت اٹھ کے بھجییں، بل بھجاں والا بنا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ نارد کہے بھگتو پنج دن میں پھر دا رہیا بھگت دوارے گرد، نو نو قدم پچھے آسن لائیا۔ دیکھدا رہیا انتشکرن ارد، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ میرے نال سی سیتا نوں ہرن والا مرگ، جو اپنا رُپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ نارد کہے میں دستاں سب نوں صاف، سچ سچ سنائیا۔ کچھ لیکھا دیواں آکھ، اکھراں نال وڈیائیا۔ سیتا دا سبھاؤ اٹھ وار چووی گھنٹیاں وچ ہندا سی گستاخ، سولاں گھنٹے اپنا رنگ رنگائیا۔ میں اک دن اوہنوں کہا ساچ، سچ دتا درڑائیا۔ اوہدے کول بھن کے کچی وانگ، ونگ دتی تڑائیا۔ ایہتھے کوٹن جگ چوڑی گئے لگھ، اگے ہاتھ کسے نہ آئیا۔ کی ہویا جے بستر چھڈے پلنگ، بناسی ہو کے رام نال جنگلاں پندھ

مُکائیا۔ اوہ ویکھ دھارا اگئی گنگ، لہر لہر نال بدلایا۔ جس دے نال ہونا سنگ، سگلا سنگ رکھایا۔ بنا پیار توں دے انند، انند انند وچوں پرگٹایا۔ جس نشانہ میٹنا تارا چند، صدی چوڑھویں کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ نارد کہے جن بھگتو اپنی اپنی دسو ونڈ، پریم وچ جنایا۔ میں چاہندا چھٹی پدارتھاں دی دھار نہ ہووے کھنڈ کھنڈ، حصہ حصہ نہ کوئے بنایا۔ میں اکو براہمن پنڈت پنڈ، پوجن یوگ اکھوایا۔ جے کہو میں اکلا کھا کے ہوواں انند، اپنے انند دارس تہاڈے ول گھلایا۔ تسیں گاؤندے رہو پر بھو دے چھند، میں اپنا پیٹ بھر کے تہانوں دیاں ودھایا۔ پر اک گل میرا انتر رہیا کب، ہلونے دے دے رہیا ہلایا۔ اوہ ویکھ جیہڑے بل دوارے دے رشی سے وچ چھب، چھب کے سب نوں دین دکھایا۔ کسے نے کسے نوں لاؤنا نہیں انگ، بنا پرکھ اکال توں انگیکار نہ کوئے بنایا۔ توں پنڈتا جاہ اتے گنگ، گنگا ماتا تیرا راہ تکایا۔ ایہہ پکوان بھگتاں دا خوشی کرے بند بند، ہر جن کھا کے پر بھ دے وچ سمایا۔ کسے دا ہتھ نہ ہووے تنگ، تنگدستی دے کٹایا۔ جس ویلے دین دُنی دا چھڑیا جنگ، چاروں کُنٹ پے دُہایا۔ اُس ویلے جن بھگتاں دی پوری ہووے منگ، گھر گھر دیوے رزق سبایا۔ پنجاں دناں وچ پنجاں تتاں دا مُکایا پنڈھ، گرکھاں بینڈا رہے نہ رایا۔ جھگڑا میٹیا جیرج انڈ، اُنہج سبتج ڈیرہ ڈھاہیا۔ ایہہ چھٹی بھوجن بھگوان بھگتاں دیوے ونڈ، براہمنوں لوڑ رہے نہ رایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے تارا چن، چند ستار حکمے وچ بھوایا۔

★ ۱۹ گھڑ شہنشاہی سمت ۷ سوہن سنگھ دے گرہ پنڈ شاہ بکر ضلع فروز پور ★

صدی چوڑھویں کہے محمد میٹوں دے مبارک، خوشیاں نال وجے ودھایا۔ اُمت اُمتی کرے تُعارف، ستمگھ ہو کے دے سمجھایا۔ ساڈا لیکھا سمجھے کوئے نہ عارف، عالم بھییو نہ کوئے چُکایا۔ توں میری کریں سفارش، خود مالک اگے سیس نوایا۔ میں تیری پوری کراں عبارت، جو الف یے نال

لکھائیا۔ دوویں کھیل تکیئے پاک بھارت، پاکیزہ ہو کے اکھ اٹھائیا۔ کلمے نام دی کسے اُتے رہے کوئے نہ گارد، حفاظت نظر کوئے نہ آئیا۔ اگے تکیئے کیہڑا بنے وارث، دُمیوار کون اکھوائیا۔ پچھلا لہنا سب دا ہووے خارج، اگے گنڈھ نہ کوئے پوائیا۔ جیہڑے پیغمبر خُدا دے بنے جارج، کنگ جگت اکھوائیا۔ سب دی پوری ہوئی عرض، آرزو نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ محمد کہے صدی چوڈھویں میرا خوش ہويا آقا، مالک دُھر درگاہیا۔ جس نے چوڈاں طبقات اُلکیا خاکہ، مٹی خاک توں باہر درڑائیا۔ اوہ کھول اگمّا تاکا، تقدیر سب دی ویکھ وکھائیا۔ تیرا انت میرا لہنا پورا کرے باقا، حساب اور نہ کوئے جنائیا۔ کتے تیتوں نہ آوے گھاٹا، سچ دینا سنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں تے انتم گھلا کر کے جھاٹا، مینڈھی سیس دینی گھلایا۔ منزل پوری کرنی واٹا، وٹنا گھر گھر دینا لگایا۔ سُنکھ لے نہ کسے سہاگن اُتے کھاٹا، گوڑھی نیند نہ کوئے سوائیا۔ میں پروردگار دا اگمی ویکھنا وچدا چھاپا، جو چھپیا نظر کسے نہ آئیا۔ جس نوں پیغمبراں کہا پاپا، پت پُنت نورِ الاہیا۔ اوہ سب دا بدلن آیا جاپا، جگ جیون داتا اپنا حکم سنائیا۔ تیری پوری کرے آسا، نراساروپ نہ کوئے درسائیا۔ میتوں یقین حق بھروسا، اعتماد وچ دیاں درڑائیا۔ جس دا خوشیاں والا فاتہ، فاتے مارے جگت لوکائیا۔ نو دھار دا لیکھا گنا وچ ڈھاکا، ڈھکواں اپنا حکم ورتائیا۔ کلج کوڑی کریا بھننا گاٹا، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد ہتھ رکھ لے اُپر چھاتی، فکر رہے نہ رانیا۔ اپنی پترکا لینی واچی، جو بھوکھتاں وچ سنائیا۔ بنا پروردگار توں کسے دی کرے کوئے نہ راکھی، اُمتی اُمت نہ کوئے وڈیائیا۔ سولہنا دینا ویکھے صاحبِ ابناشی، ابناشی اپنی کل ورتائیا۔ کسے دی رہن نہیں دینی عقل بدھی فاہشی، فیصلہ حق سنائیا۔ سب دے اندر وڑ کے کرے تلاشی، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ اُس نے سب نال کھیل کرا دینی جگت والی بد معاشی، بدلہ سب دے ہتھ پھڑائیا۔ انت لہنا دینا مُریداں مُرشدان پورا کرے لاشی، لشکر تن خاک ملائیا۔ شرع رہن نہیں دینی پُرانی چھاچی، ست جوت جوت رُشائیا۔ جس اُمت دی چوڈاں صدیاں کردا رہیا آپاشی، اُس دی جڑ دے اُکھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ محمد کہے صدی چوڈھویں اوہ میرا حق احباب، صاحب وڈ وڈیائیا۔ سب نوں

دیوے خطاب، مہر نظر اٹھایا۔ جس دا لیکھا کوئے عدد نہیں اعداد، گنتی گنت نہ کوئے گنائیا۔ اُس نے دین مذہب رہن دینی نہیں کسے دی کوئے جائداد، حق سب دے دے مٹائیا۔ اِکو کلمہ دس کے واحد، لاشریک کرے شنوائیا۔ مالک خالق بن کے صاحب، سب دا پردہ دے چُکائیا۔ اِکو محکم کر کے عہد، عہد نامے سب دے پور کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا محکم اِک سنائیا۔ صدی چوڑھویں کہے محمد اِنگاہ ماریے چھیتی چھیتی، چار گنت دھیان رکھائیا۔ کتھے بدی تے کتھے نیکی، دھرنی دھرت ویکھ دکھائیا۔ محمد کہا اوہ ویکھ میرے کول اُس دی لیکھی، جس دا لیکھ نہ کوئے لکھائیا۔ جو امام اِمام آئے وٹا کے ویسی، بھیکھ اولٹا اِک جنائیا۔ سانوں کر دیوے پردیسی، مات لوک وچ دیس رہن کوئے نہ پائیا۔ پچھلی ریکھ دیوے میٹی، اگلی کرنی کار کمائیا۔ میں اُس صاحب دی بیٹی، جس نوں جنمے کوئے نہ مائیا۔ آد جگاد اُس دھار وچ لپیٹی، جتھوں باہر نہ کوئے کڈھائیا۔ جگت جہان دی کھیوٹ کھیٹی، جگ جگ کھیل کھلایا۔ میں صاحب تکاں نیت نیتی، جو نیت نوت اپنی کار بھگتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ کھلایا۔ محمد کہے صدی چوڑھویں اوہ ویکھ محکم نوری، نورانہ رہیا جنائیا۔ سب دا لیکھا گنا جنہاں کھادھی گاں تے سوری، سورما رہن کوئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیغمبراں ہوئی مجبوری، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ اسیں سارے چار جگ دے حضور، حضور دی حضور کھڑ کے اپنا جھٹ لگھائیا۔ نام کلمہ ونڈنا اِک ساڈی مزدوری، جگ جگ سیو کمائیا۔ ہن آسا ہون لگی پوری، پورن پُرکھ دے وڈیائیا۔ اوہدی مستک لایئے دھوڑی، ٹکے خاک رمائیا۔ ایسے خوشی وچ صدی چوڑھویں پہلی پوہ نوں ڈھائی پانیا دی بناونی چوری، چورماں جگت والا سمجھائیا۔ پھیر لیکھا دساں چوڑاں طبق نیڑے کہ دوری، پندھ مات رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچی بخشے نام سروری، سرور دھر دا اِک جنائیا۔

☆ ۲۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں ☆

ہسّ کے کہے لاڑی مَوّت، صدی چوڈھویں رہی سناہیا۔ نی دُھر دیئے سوانیے کی کہے تیرا کھونٹ، خصمانہ کی حکم ورتاہیا۔ میں تیرے پیار وچ پاواں سپس پُھل چوَنک، چُکّنی اُمت دینی کراہیا۔ جتھوں تکّ محمد دی پہنچ، پونچے پھڑ کے سب نوں دینا ہلاہیا۔ کی سندیسہ دیوے دُھر دا غوس، مالک دُھر درگاہیا۔ میرا جی کردا میں نوں چلاواں رونس، رستے پچھلے دیاں بدلاہیا۔ مینٹوں چوڑاسی ورن دا بڑا آیا شوق، شوقین ہو کے دیاں درڑاہیا۔ پرناواں چوڈاں طبق توَنک، طبع سب دی اپنے نال ملاہیا۔ کتے تیرا انت سماں جائے نہ اونت، اونتہری کہے نہ مول لوکاہیا۔ میں اک دی مناؤنی مَوّت، مانو سارے لینے کھاہیا۔ کیوں آد دا آد انت دا انت اکو بہت، بہتی ونڈ نہ کوئے ونڈاہیا۔ میں چوڈاں صد رکھ کے اوٹ، بیٹھی دھیان لگاہیا۔ مینٹوں سارے رہے ٹوک، گلاں گلاں نال ٹھکراہیا۔ پر میں کی کراں مینٹوں سندیسہ دیوے اکو جس دی نرمل جوت، شبدی دھار شبد شنواہیا۔ تیری میری رہے کوئی نہ سوچ، سوچن دا پندھ دتا مُکاہیا۔ میری اکو آسا اکو لوچ، سو لوچا پوری دئے کراہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھاہیا۔ لاڑی مَوّت کہے صدی چوڈھویں میری دیکھ جوانی، جو بن ونٹی ہو کے لواں انگڑاہیا۔ میرا سریر سدھا وانگ سرو دی کانی، سرور نہا کے پچھلی میل دھواہیا۔ اکو پڑھاں دُھر دی بانی، جو بان انیلا تیر چلاہیا۔ میں پھرنا جنگل جوہ پہاڑ جل تھل پانی، اسماناں واہو داہیا۔ بنی دُھر دی سنگھڑ سوانی، سوہنا روپ وٹاہیا۔ میرا جی کردا میں پرناواں چارے کھانی، دو لھا دُھن اپنا روپ درسایا۔ جگت جہان کوئی رہن نہ دیواں کانی، جیہڑی پر بھ نوں گئی بھلاہیا۔ صدی چوڈھویں تیرے انت میرا حصّہ اکو جیو پرانی، پران ادھاری دئے وڈیاہیا۔ جیہڑا بنے وڈا دانی، داتا ہو کے دیا کماہیا۔ مہربان ہو کے کرے مہربانی، مہر نظر اٹھاہیا۔ جگت جہان انتم انت اکو اک بھگت دی رکھے نشانی، نشانے سارے دئے مُکاہیا۔ جنہاں اکو تک گانی، گا گا خوشی بناہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ اک رنگاہیا۔ لاڑی مَوّت کہے صدی چوڈھویں میرے دیکھ سوہنے نین، نیز اکھ اکھ بدلاہیا۔ میں تیتوں آئی کہن، کہہ کے دیاں سناہیا۔ مینٹوں ساری دُنیا کہے لاڑی مَوّت ڈین، میرا دل کردا میں ڈین بن کے دیاں دکھاہیا۔ ناتا

اِکٹھا رہن نہ دیواں بھائی بھین، نار کنت وچھوڑا دیواں تھاوں تھانیا۔ شاہ سلطاناں لین نہ دیواں چین، سسھاسن سون کوئے نہ پائیا۔ سب نوں اک
دُجے نالوں کر دیواں طرفین، طرفداری دی ونڈ نہ کوئے رکھائیا۔ نقطہ دیکھاں اُپر غین، غماں دی گٹھڑی پھول پھولائیا۔ جدھر دیکھاں اودھر اُج
مینارے ڈھن، سورپیر بہادر غازی نظر کوئے نہ آئیا۔ سب نوں پرنا کے لوں چین، چینا رُسا گنڈھ رکھائیا۔ سب دا لیکھا پورا کراں عین دا عین، توں
انا الحق دا نعرہ دینا لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ لاڑی مَوّت کہے میرے مکھ ویکھ دنداسا،
سوہنا رنگ رنگائیا۔ میں بھراؤنا اکو اپنا کاسہ، قسم والے قسم کھا کے اپنی خوشی بنائیا۔ ایہہ میرا چھوٹا جہا خلاصا، کھلی گل دتی درڑائیا۔ میں دین دنی اندر
دیکھنا تماشا، چاروں گنٹ بھجیاں واہو داہیا۔ مینوں اشارہ دیوے شکر اُتے کیلاشا، کلا دھاری تھم ورتائیا۔ میں چاروں گنٹ ہر تھیاں کراں واسا، وِسر
کدے نہ جائیا۔ پر توں اک گل یاد رکھیں اپنے انت صدی چوڑھویں، مینوں دیویں پانی دا اک گلاسا، چوڑاں وار وار کے پر بھ دی بھیٹ کرائیا۔ پھیر
سب دی بدل جانی بھاشا، لفظ تلفظ دینے بدلایا۔ میری پوری ہووے آشا، عیش کرن والے سارے لینے پرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنتک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دُھر دی دھار دیوے بھراسا، سچ دا تھم اک ورتائیا۔

☆ ۲۴ مگھڑ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں ☆

محمد کہے میرے پروردگار، بے عیب نورِ الہیا۔ ناتاٹن لگا چار یار، ساچا سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ صدی چوڑھویں آؤن لگی ہار، چاروں گنٹ ویکھ
وکھائیا۔ اُمت رووے زارو زار، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ میں تیرا خدمتگار، خادم اک اکھوائیا۔ میرا آداب تیرے دربار، درگاہ ساچی سر سر جھکائیا۔ میری
عرض آرزو تمنا اتنم وار، بے پرواہ دیاں سنائیا۔ اوہ تک چند ستارا کردے گریہ زار، چھہر اپنی دھار لگائیا۔ میرے مولا اللہ توں سب دا سانجھا یار، خود
خدا اک اکھوائیا۔ نوری نظر کر مہربان مہربان بخش اک سہار، مہر نظر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در

تیرے منگ منگایا۔ پروردگار کہے محمد سُن میرے رسول، رسم تینوں دیاں جنایا۔ جس میرا کلمہ کیتا قبول، کائنات دتا درڑایا۔ اگلا حکم اک معقول، چو داں طبق نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ دین دنی دا جاناں عرض طول، اتر پورب پچھم دکھن ویکھ دکھایا۔ جگ جگ بدلنا میرا رول، جگ چوکڑی کھیل چلی آئی۔ میں سب دا مالک خالق پرتپاک کنت کنٹول، گر اوتار پیغمبر سارے میرا نورِ الہیا۔ تُوں چو داں صد شرع دا پنکھوڑا لیا جھول، شریعت جگت وچ چلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھو آپ گھلایا۔ محمد کہے میرے محبوب، عالی جاہ تیری سرناہیا۔ تیرا عالیشان اُچ عروج، شہنشاہ دُھر درگاہیا۔ صدی چو دھویں میری اُمت کر محفوظ، حفاظت کرنی تھاؤں تھانیا۔ تُوں میرا میں تیرا مقروض، قرضہ چکاؤنا نورِ الہیا۔ تیرا نورِ میرا وجود، تن مائی خاک سوہا پایا۔ میری منزل حق مقصود، رہبر تیرا لیکھا سمجھ کوئے نہ آئی۔ تیرے حکمے اندر شرع بنائی حدود، کلمہ کلام والا درڑایا۔ ہُن لیکھا حکم نال نہ کر نیست و نابود، جڑ اُمت والی اکھڑایا۔ تُوں مہربان ہر جگہ موجود، چو داں طبق دین گواہیا۔ تیری صفت کرے قرآن مجید ہزارا درود، تیس بتیس ڈھولے گایا۔ کیوں صدی چو دھویں کرن لگا کوچ، کوچا گلی مکہ کعبہ رہیا کرلایا۔ تُوں میرا میں تیرا صاحب سلطانا مرد مردانہ اوچو اوچ، بے عیب نورِ الہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، درگاہ ساچی در تیرے اکھ جگایا۔ محمد کہے صدی چو دھویں اُٹھ ویکھ مار جھاتی، چاروں کُنٹ نین اُٹھایا۔ دین دنی آئی اندھیری راتی، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ رحمت بخشش دیوے کوئے نہ داتی، حقیقت حق نظر کوئے نہ آئی۔ ناتائیا باہمی اخلاقی، اقتصادی کار نہ کوئے کمایا۔ تیرا میرا خدا کراؤن لگا طلاق، بے اتفاقی اُمت وچ رکھایا۔ الف یے توں پرے تنکے بن اکھراں والی پاتی، جس پترکا دا مضمون کاتب لکھ نہ کوئے سمجھایا۔ اپنا پورا کرن لگا پیشین گوئیاں والا بھوکھت والی، چو داں صد لیکھا پور کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمایا۔ صدی چو دھویں کہے محمد میں گئی مدینہ مکہ، زرگن دھار بھجی واہو داہیا۔ میتوں ملائیش مسانک پیر دستگیر ملیا کوئے نہ سکا، سخی سرور نظر کوئے نہ آئی۔ پورب پچھم دروہی خدا دی میتوں پیا دھکا، نبی رسول بیٹھے گھ چھپایا۔ میرا وعدہ پروردگار نال پکا، چو داں صد سنگ تیرا ساتھ نبھایا۔ اوہ تک نور نورانہ شاہ سلطانا نوجوانا مرد مردانہ پروردگار ہٹا کتا،

کٹاکش اپنا حکم لگایا۔ جس نے نو کھنڈ پر تھی ست دیپ چوڑاں لوک چوڑاں طبق پڑیاں لو آں برہمنڈاں کھنڈا پایا رٹا، آکاش پاتال گنگن گنگنتر اپنا کھیل ورتایا۔ دروہی ساڈی قیمت رہی نہ ٹکا، جگت ملے نہ مان وڈیایا۔ دُھر دا حکم ہون لگا سچا، جو سندیسے دتے دُھر درگاہیا۔ اتم بھانڈا ٹٹنا کایا کچا، کنجن گڑھ نظر کوئے نہ آئی۔ بے پرواہ پروردگار سانجھے یار اپنا کھیل رچا، رچنارچ کے ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ صدی چوڑھویں کہے چوڑاں دن وچ آونی ہانی، ہانیاں ہان نہ کوئے ملائی۔ لیکھ لکھے نہ کوئے کاتب کانی، کائنات سمجھ کوئے نہ پائی۔ شرع دی شرع نے کرنی غلامی، شریعت شریعت سیس جھکائی۔ کلے دی ہونی بدنامی، بدی دا ڈیرہ کوئے نہ ڈھاہیا۔ دُھر دا حکم کھیل عام عوامی، عمل ہر تھاں دے کرایا۔ نظارہ تکنا انسان انسانی، انسانیت دا پینڈا دے مکائی۔ کچھ ہلونا دینا شاہ ایرانی، تُرکی تُرت دینا اٹھایا۔ چاروں کُنٹ ہونی بے انتظامی، انتظام والا نظر کوئے نہ آئی۔ حضرت محمد، صدی چوڑھویں کہے ہووے نہ کوئے پریشانی، پریشانی توں باہر کھیل ویکھنا چائیں چائیا۔ اُمتی لیکھا قتل عامی، قاتل مقتول دوویں روپ بنایا۔ انگریزی لے شاہ افغانی، نیز لوچن نین اکھ کھلایا۔ پہلی پوہ نوں صدی چوڑھویں کہے میرے واسطے لیانی اک دوانی، محمد پنج پیسے نال ملائی۔ میں لیکھا دساگی زبان وچ گھر اسانی، لبانی بولی سچ سُبھائی۔ بھو کھولاگی کی لیکھا عالمے جاویدانی، درگاہ ساچی ونڈ ونڈایا۔ سوا اٹھ وقت ہووے گا شاہانی، شہنشاہ کالے لباس رنگ رنگایا۔ نال چوڑاں گرنتھاں دی لکھت ہووگی پُرانی، چوڑاں طبقات پڑدا لاہیا۔ لکھاریاں اک اک اک اکھ تے پٹی بٹھ کے کیتی ہووگی کانی، حرف حروف نظر کوئے نہ آئی۔ اُتے نیلی چادر ہووگی تانی، چند ستارا نشان دینا چکائی۔ پہلا لیکھ لکھنا نال قلم کانی، شاہی کالی رنگ رنگایا۔ ہر سنگت نے برتی بنا کے رکھنی دانی، ہتھ چھاتی اُتے لکائی۔ صدی چوڑھویں کہے میں دُھر دے خُدا دی دساگی نشانی، کی نشانہ تیر چلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ صدی چوڑھویں کہے میرا اک سندیس، خوشیاں نال جنایا۔ میری گولی دے کھلے ہون گے کیس، لٹاں گل وچ لٹکائی۔ سنگھاسن اُتے کھنڈا رکھیا ہووے گا دسمیش، چڑھدی دشا نوک دھرایا۔ ا شٹبھج اپنی بدل کے ریکھ، ریکھا سب نوں دے دکھایا۔ اک گرگھ بنیا ہووے گا شیخ، گانی منکیاں والی گل لٹکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے

کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائیآ۔ صدی چوڈھویں کہے میں نو سو چُرانوے چوڑی جگ پچھوں کوئی، سَتجگ تریتا دواپر کجگ اوتار پیغمبر گرو آں نال اکھ نہ کدے ملائیآ۔ چھٹی پوہ نوں میرے واسطے لیانی اک تونی، جیہڑی گولی نہیں وجائی، میں وجا کے دیاں سُنائیآ۔ اک بیڑی لیانی نبی نوح دی، خواجہ آسا رہیا دکھائیآ۔ اک تصویر تصور کرنی شبد گرو دی، گردیو دیوارو پ بدلایآ۔ اک دھار درساونی رُوح دی، بُتاں توں باہر سو بھاپائیآ۔ پھیر کھیل دسائیگی سَتجگ دے شروع دی، کس بدھ دھرنی دھول دھول وچے ودھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیآ۔ صدی چوڈھویں کہے میں چھٹی پوہ نوں اڈیکاں، چوڈاں صدی دھیان لگائیآ۔ میں چھڈنیاں شرع والیاں مسیتاں، مسلے مسلیاں دا پنڈھ مکائیآ۔ دھرم دھار دیاں دسُنیاں ریتاں، اللہ ہو انا ہو اکو رنگ رنگائیآ۔ رحمان دیاں رحمت والیاں دسُنیاں پریتاں، مُجبت وچ محبوب دینے ملائیآ۔ محمد دی آسا دیاں کراں تصدیقاں، شہادت دینی بھگتائیآ۔ کیوں میرے مالک وچ حق توفیقاں، دُھر درگا ہی اپنا حکم ورتائیآ۔ جو چوڑا سی دیاں بدل دیوے نیتاں، مانو مانس مانگھ اپنے رنگ رنگائیآ۔ پر دُہائی اپنا انت ویکھ کے میریاں نکلیاں چیکاں، چیک چہاڑا چوڈاں لوک دیاں سُنائیآ۔ کیوں اوتار پیغمبر اں چٹے اُتے ماریاں کالیاں لیکاں، شبد ناد کلمے وچ کیتی شنوائیآ۔ سو وقت ویلا ویکھے بیس بیسا، موسیٰ عیسیٰ سنگ ملائیآ۔ جس نے بدل دینیاں ولدیتاں، ولد والدہ اکو نظری آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیآ۔ محمد کہے صدی چوڈھویں کی اسیں ہو گئے ضعیف، اپنا آپ بدلایآ۔ کی اسیں کر نہیں سکدے تعریف، صفتاں والے ڈھولے گائیآ۔ کی میری بھل گئی حدیث، جو حضرت ہو کے کیتی پڑھائیآ۔ صدی چوڈھویں کہے محمد ساڈا وقت گیا بیت، وعدہ پروردگار پور کرائیآ۔ اسیں اُس دے اگے ناچیز، کلماں دی چلے نہ کوئے پترائیآ۔ جس نے سانوں اپنی دتی تمیز، طریقے نال دتا جنائیآ۔ بنا کے برخوردار عزیز، عظمتو قسمتو عجبوا تلہے تعلیم دتی پڑھائیآ۔ سو سب دی پوری کرے ریجھ، لہنا دینا جگ چوڑی رہیا چُکائیآ۔ میں پھیر سوں جانا گوڑھی نیند، اکھ سکے نہ کوئے گھلایآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی آسانسا پوری کرے امید، جگ چوڑی آمد سب دی لیکھے لائیآ۔

☆ پہلی پوہ شہنشاہی سمت ے ہر بھگت دوار جیٹھووال رات نوں ضلع امرتسر ☆

تانا نیزیلیوج جمرے زہں نفریزگی بندیشی شیشب شونے نوستہی نفرے جوہا، کسنے نوز نہو بانیزو آویزو تاکیزو ز نہو آموہے محستے، محمدے فرشتے فرشے کوزا، نورے ازا ز غمو زیدے، جوشے زوسے، مستے استے شاجند اختا ہون لبنا نے منزل عظیمیے کشو پروردگارے بییش تا جیٹھے تاہش تاہشے شاہکینے شنیرے محمدے پیرے نزوے بے نظیرے ناجستا لاکستا باہستا منزو از ہو کستو شوینے شوا، میحصے ابا، وحدے خدا موزیے رضا، کٹورے کوینے، کزیلے جستے، محو محمدے، کلو قرآنے، کزو موزیدے رزو، تحفہ تریہ، خدائے نزی، رہمتو ازا، بخششے زما، سیتے سبو، حضرتے کزو، زہیوے شو، شہنشاہے مامو جسمے، تامو اسمے، حضور پیغمبرے، بیقصور کھدو نو کھدیلے، شریعت قبیلے کسم ناکوزو، روعے روزانہ، شیرے نوانا، عالیشانے وزی، چو داں طبقے ترجیح، تونزی، آونزی، چشمو نادید، رحمتے ازید، اُس کس میسانا بے پرواہ نور الاہیا۔ صدی چو دھویں کہے، وے محمد اچڑھ گیا پوہ، سمت شہنشاہی ست نال ملائیا۔ اٹھ ویکھ مالک اک کہ دو، دو دا ایک دھیان لگائیا۔ کیٹھی دشا ہوئی لو، بن نین لوئن اکھ اٹھائیا۔ سُن نعرہ حق دا سو، سو پڑکھ نرنجن رہیا درڑائیا۔ وے کملیا جس میتھوں تیتھوں سب کچھ لینا کھوہ، روکے ہنچھ نہ کوئے وہائیا۔ مینٹوں اک درد میرا جگت والا موہ، توڑن نوں دل کرے نہ رانیا۔ جس ویلے میں ہوکا سُن دی ہو، جو ہوئی ہوئی رہیا سنائیا۔ تیرا بھل جاندا چار یاری دا گروہ، سگی سنگ نہ کوئے دکھائیا۔ میں چاہندی اوہ نیلے امبر نوں کیشن سنگھ دلپ پ سنگھ پھرن دو، نرائن سنگھ کندن سنگھ دو دوجے نال ملائیا۔ سب دے ہتھ چھاتی اُتے جان چھوہ، جن بھگتو چھوہر بانکے بن کے دیو دکھائیا۔ تہانوں ڈھو آ دتا ڈھر دا ڈھو، لے کے آیا ڈھر دا ماہیا۔ میں چو داں سو سال دی انج ہون لگی نر موہ، ناتا اُمت نالوں ٹڑائیا۔ میں کھندی نی گولئیے جگت دیئے وچولئیے اک واری زور دی اُچی میرے ساہمنے رو، چیک چھاڑا دے پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک ورتائیا۔ صدی چو دھویں کہے آوئے محمد دیا ملنگا، تیری تسبیح ویکھ دکھائیا۔ او تیریاں بھن دیواں ٹنگاں، جنہاں نال بھجیس واہو داہیا۔ نی توں پائیا کتھوں ونگاں، اپنا ویس وٹائیا۔ میں سب دے کولوں انتم جھولی ڈاہ کے منگاں، واسطہ ڈھر دا نام رکھائیا۔ میں ویکھے چڑھ کے کوٹھے کندھاں، اُپے

ٹلیاں دھیان رکھائیا۔ میں اپنا پینڈا مکایا لمان، بھجی واہو داہیا۔ میرا سر ہو گیا ننگا، اوڈھن سیس نہ کوئے ٹکائیا۔ مینوں ڈر لگدا جس ویلے میں اپنے محبوب دا وینہدی ست رنگ دا ڈنڈا، جو ڈنڈاوت سب دی رہیا بدلایا۔ مینوں اک دکھ مینوں گولی نہیں دسیا اوہ پاربرہم کہ تیاں والا بندہ، جو بنا بندگیوں اپنا کھیل کھلایا۔ بہڑی مینوں مار دتا ساڑ دتا آپ ہولی ہولی کھنگھدا رہیا کھنگھا، کھنگھ کھنگھ کے میرا اندر دتا ہلایا۔ ہن میں کیہڑے دیس ونجھا، ونجھ مہانا نظر کوئے نہ آیا۔ جن بھگتو مینوں اپنے سبے ہتھ دا دکھا دیو پنچہ، پنجاں دا مالک اکو نظری آیا۔ میرا روپیا تارا چندا، بن نیناں نیر وہایا۔ مینوں ڈر لگدا آہ ویکھو چڑھدی دشا گو بند دا کھنڈا، نوک نکھی رہیا دکھایا۔ ایہہ تیغ بہادر منگ گیا سی منگا، جس ویلے ڈھا کے چرن ٹکائیا۔ اچ اُس دا لیکھا پورا کیتا سدا، سندھی والا دن پہلی پوہ دتا لکھایا۔ بنا گو بند دے سکھ توں ملے کسے نہ سکھ اندا، اند وچ رہن کوئے نہ پائیا۔ او جن بھگتو تہاڈا آتما کدے ہون نہیں دینا رنڈا، رنڈیو تہانوں سہاگن دینا بنایا۔ سدا رکھیو اپنے آپ نوں ٹھنڈا، گنی تت نہ کوئے جلائی۔ تہاڈے پچھے اپنے سیس تے رکھاں کھنڈا، دھار نکھی نال چلائی۔ تہاڈے پریم نال صدی چودھویں دے ہتھ رنگاں، خون دی دھارا اُمت وچ ڈبائی۔ پر یاد رکھیو چھٹی پوہ تے ہور کھیل چنگا، چنچل مت سب دی دینی گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائی۔ صدی چودھویں کہے سٹ دیو تارا چند، دھرنی دیو لٹایا۔ او لکھاریو تساں کیوں کیتی اک اک اکھ بند، بھیت دیو کھلایا۔ شرارتیو تسیں قلم نال کھ کے تے شرع دا وینہدے اوہ جنگ، جنگجو بہادر اکو من کے ساری سرشی دتی تجایا۔ جس ان نہیں کھادھا دس ڈنگ، ڈاواں ڈول کرے لوکایا۔ دھرتی نہیں، اوہ پھرنا وچ برہمنڈ، آوندنا جاندا نظر کسے نہ آیا۔ گرکھو تہانوں ایوں رکھنا جس طرح پر بھو دی چڑھے جج، لاڑے نال مل کے اکو گھر وجے ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائی۔ نی گولینے پر بھ دا کس نال پیار، سچ دے سمجھایا۔ صدی چودھویں اوہا روپ کہ اوہدی نار، پڑدا دینا اٹھایا۔ کی اوہ چنگا لگے پہن کے سلوار، اپنا ویس وٹایا۔ کی کملینے اوہ پھبے ہتھ پھڑکٹار، کھنڈا نام والا کھڑکایا۔ سچ دس اوہ چوراسی وچوں کسیدا یار، یارانہ کس نال توڑ نبھایا۔ تسیں وی اپنا کرو وچار، تسبیاں جس دے واسطے رہے بھوایا۔ اوہ سورپیر کہ غدار، کہ گداگر اکھوایا۔ جن بھگتو سارے

دیکھو نین اگھاڑ، اک پڑکھ جس نوں گوہند نے کہا اکال، اکال دا دیاں نظری آئی۔ جس دے مکھ وچ گرگھ سارے لال، اوہ لعلوں دی دھارا نال اپنا آپ لئے چرائیا۔ او تئیں دیکھیا ایس دا جمال، جو جُجے والیاں دی کرے صفائی۔ کیوں اس سُنیا مُریداں حال، جو یارڑا ستر ہنڈھائی۔ اوہدی جھلے کوئے نہ جھال، جھلیاں نوں جھلک دئے دکھائی۔ جن بھگتو تہانوں بھگتی وچوں وی کیتا بحال، بنا بھگتیوں پار کرائیا۔ جتھے ہوووگے اوتھے کراں گا سنبھال، ایہہ میری بے پرواہیا۔ تہاڈے پچھے ہوواں گا بے حال، کھلڑے کیس گل لٹکائی۔ تہاڈا حل کراں گا سوال، جواب اکو وار سب دی جھولی پائی۔ سنگر شبد آگے کسے دی نہیں کوئی مجال، مذہباں دیاں مجلساں والے سارے سپس نوائیا۔ صدی چوڑھویں کہے گولینے نی توں کیوں کھول لیا جھانا، لٹاں گل وچ لٹکائی۔ او تئیں نہیں لبھا گوہند والا باٹا، ملا ملائیاں اپنا من بدلایا۔ ایہہ پہلی پوہ دا لیکھا گر تیغ بہادر لکھیا سی اپنے اُپر ماتھا، دھوڑی خاک والی رمایا۔ خدا نے کہا شرع دا لیکھا پہلوں چکنا وچ ڈھاکا، چڑھدے دے ودھایا۔ میرا محبوب ضرور منیگا میرا آکھا، آخر اپنی کار بھگتائی۔ گوہند نے ایہو بھوکھ تپھے پے کے ماچھو واڑے لکھیا سی ساکہ، ساقی دھر دا جام دینا پئیایا۔ تیرا کھیل ہونا ہندتے پاکا، پاک اپنا آپ سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل اپنے ہتھ رکھایا۔ صدی چوڑھویں کہے گولینے کی ہن مجبوری، سچ دے سناپیا۔ کی حکم سُنیا ضروری، ضرورت دس خود خدایا۔ جس دی کردی رہی مزدوری، چوڑاں صد سیو کمائی۔ ملدے رہے مستک خاک دھوڑی، ٹکے جگت رمایا۔ توں اُس دی وچ حضوری، کی حضرت رہیا سناپیا۔ میں پندھ مار کے آئی دوری، بھجی واہو داہیا۔ نی کلمینے مینوں بھکھ لگی جے کوئی تیرے گھرتے مینوں کھوادے چوری، محمد چورے کھواؤن والا نظر کوئے نہ آئی۔ جن بھگتو ایہہ ڈھائی پا محمد دے کول سی جس ویلے مکے وچوں کڈھیا تے بغل وچ دتی سی پھوڑی، ہجر کر کے چلیا واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ دے اٹھایا۔ چوری کہے توں پر بھو مینوں کیوں کھادا، بھو دے جنایا۔ میں سچ دساں میں اوہ سنگر نہیں مندی جیہڑا بھکھیاں نوں نہیں رجائندا، بھکھیاں بھکھ مٹائی۔ اوہ سنگر نہیں جیہڑا پیار نہ کرے پیار دیوے نہ نالوں ودھ ماں دا، گودی گود نہ سدا لٹکائی۔ اوہ سنگر کدے نہیں منا جیہڑا ویروارکھے سور گاں دا، سورما جگت نہ کدے اکھوائیا۔ اوہ سنگر جیہڑا مالک ہر گھرتے ہر

تھاں دا، برہمنڈاں کھنڈاں اپنی کار بھگتائیا۔ اوہ مالک ہووے اکوناں دا، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اوہ سہارا بن جائے غریب نمانیاں دی بانہہ دا، پھڑ باہوں پار کرائیا۔ اوہ لیکھانہ جانے بگ بیڑے کاں دا، جدھر دیکھے مہر نظر نال پار کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک ورتائیا۔ صدی چوڑھویں کہے گولینے مینٹوں ایوں جاپدا تُوں بڑی بھکھی، بھکھ نال رہی گرلائیا۔ تُوں خون کڈھ کے وچوں اپنے کھھی، دھرنی اُتے خون دتا ڈلائیا۔ ہلونا دے دتا جگت والی کھھی، سُکھ وچ نہ کوئے سمائیا۔ پنا بھگتاں توں جھکڑا مٹنا نہیں بھاگ لگنا نہیں ڈلارے سُنیں، اپرا دھیاں پار نہ کوئے کرائیا۔ تُوں جیہڑا بھار پھردی چھی، چار یاری رہی ترسائیا۔ دیکھیں کتے اپنی لاناہ لویں رچی، کھان وچ نہ من بدلایا۔ جس ویلے پر بھ دی مولے رتی، رتڑی اپنے نال مہکائیا۔ جن بھگتاں دی آتما رہن نہ دیویں سُنی، سُنیاں لے اٹھائیا۔ اُمت دی دھار دیکھنی کھلی گئی، مینڈھی سہاگ نظر کوئے نہ آئیا۔ بھاویں مینٹوں مُشٹنڈی کھندے تے جوت اکالن بڑی لچی، جگ جگ دین دنی دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دا تھم اک سٹائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میرے اُتے نہیں کوئی بُرقے، بُرقے سب دے دینے لہائیا۔ تھم مٹنا اکو شبد سنگرُو کا، دوجا مٹن کدے نہ پائیا۔ جن بھگتو دیکھو مینٹوں ڈردی نوں آگیا مڑھکا، اپنیاں دھاراں رہیا وگائیا۔ نی گولینے مینٹوں اوہ دکھایا گٹکا، جس دے اکھر گنت نہ کوئے گنائیا۔ اوئے ملانیا ہن ویلا آونالٹ دا، لٹیرا بنے دھر درگاہیا۔ اُمت دا بوٹا جانا سُکدا، سُکیاں ہرے نہ کوئے کرائیا۔ سب دا پینڈا دیکھو مگدا، آگے لیکھ نہ کوئے لکھائیا۔ جناں چر جاپ نہ ہو یا اک تک دا، اوناں چر ملے نہ دھر دا ماہیا۔ صدی چوڑھویں کہے جن بھگتو نو سال بچھوں آہ تہاڈا دوار بن جانا بچھ گچھ دا، دُور ڈراڈے سارے نین اٹھائیا۔ کسے نوں پتہ نہیں لگنا سورج کتھوں چڑھدا تے کتھے جھپدا، اُگن آتھن اکو دینا کرائیا۔ کوئی ونجارا رہن نہیں دینا تک دا، بھکھیاں بھکھ دینی مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کھیل آپ کھلائیا۔ صدی چوڑھویں کہے نی گولینے میرے نال بہہ کے لاه مُکانا، ہائے اُف تیری دہائیا۔ وے نازکا تُوں کیوں کہہ کے گیوں ہندو اٹھاتے ترو کوانا، اوہ دیکھ کانے لکھاری سارے دین گواہیا۔ تیرے صاحب نے اپنا وقت پچھانا، اُبھل بھل کدے نہ جائیا۔ جس نے دھر دا تھم چلانا، بچھلا لیکھا دے مُکائیا۔ سب نے مل کے اکو راگ

گانا، گا گا جھٹ لنگھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمایا۔ صدی چودھویں کہے نی گولینے اٹھ پالینے
 وین، چارے نین گوائیا۔ ناتا چھڈ دیئے بھائی بھین، ساک سین نہ کوئے اکھوائیا۔ نی جیہڑا کملاپت وھاؤن آگیا وھن، بڈھے شیخ سارے دئے رڑھایا۔
 پھیر آپ ہو جانا طرفین، طرفداری وچ کدے نہ آیا۔ نی اون نقطہ میٹ دینا اتوں غین، غماں دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ سچ دس اُس نے کتھے جا کے لینا چین،
 کون سنگھاسن سو بھاپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کھیل اپنے ہتھ رکھایا۔ گولی کہے سُن چودھویں صدی
 میری رانی، راجا تیرا نور نظری آیا۔ توں او سے دی دھار پُرانی، جس نوں پنے پنے سارے سیس نوائیا۔ اوہ ایہنوں یاد کردے مڑھیاں وچ مسانی،
 مقبرے مارن دھایا۔ ایہدی صفت کرے چارے بانی، چارے کھانی ڈھولے گایا۔ میں تے نکلی جیہی نڈھی بال آنجانی، بڈھ ہن اکھوائیا۔ میتوں جگت
 سمجھے جیو پرانی، میری آتما پر ماتما وچ سائیا۔ اکو حکم دھر فرمائی، جس نوں من کے جھٹ لنگھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ نی گولینے کر لے منہ مٹھا، چوری چورے والی کھایا۔ اوہ تیتوں پتہ نہیں توں دسیا نہیں میرے صاحب نے پلنگ کر کے
 پٹھا، پٹھی اُمت دتی کرایا۔ مہربان ہو کے تٹھا، بھگت نمانے گلے لگایا۔ جنہاں دے ہتھ پایا گٹا، دو جہاناں نہ کوئے جھڈایا۔ تارا چند کہے میں نیلے
 انبروں تٹھا، تٹ کے بھگت دوارے اپنا آسن لایا۔ ہن سب دا خالی ہونا ٹھوٹھا، او گولینے اندر دیئے پولینے، دو ٹھوٹھیاں میرے ہتھ دے پھڑایا۔ انہاں
 دوہاں نوں گوبند نے دتا سی جھوٹا، دو توں تیجا دتا دکھایا۔ اوہ بھانڈا اتھے بھٹا، بھٹکل دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ گرگھ رہے کوئے نہ رٹھا، رٹھیاں لوواں منایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ مٹی کہے میں پیڑے پی گھمیار، گھنمر گھیری وچ گھمائیا۔ میتوں
 مان نہیں دتا کسے پیغمبر گر اوتار، کرشن ورگے بھن کے اپنی خوشی گئے بنایا۔ سکھیاں نال کر بہار، نچ ٹپ کے اپنا جھٹ لنگھایا۔ میں کو جھی کملی سب
 نال کراں پیار، پیاسیاں دیاں رجاہیا۔ نانک نے کہا میرا روپ کنبھ تے کنبھ دا دتا ادھار، شہادت جگت والی رکھایا۔ میں وی چاہندی ساں میرا وی
 ملے پروردگار، میرا مالک دھر درگاہیا۔ جو جگ جگ کو جھیاں کملیاں نوں لاوے چھاتی نال، اگنی تت بُجھایا۔ میری ٹکلیاں والی قیمت میں کرنی وچ

کنگال، بہہ ٹل نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ مٹی کہے میں مٹی دا بھانڈا، پر بہہ سنگھاسن سپس نوائیا۔ میرا انتر اوسے نوں گاؤندا، جو سب دا پتا مائیا۔ میں جگ چو کڑی راہ تکاؤندا، بن نیناں نین اُٹھائیا۔ او بھگتو آپ پیاسا رہیا تے تہانوں رہیا رجا نیندا، اٹھے پہر تہاڈی سیو کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ اوہ مٹی کہے گولی سر تے لینا چک، دوویں ہتھ نال اُکائیا۔ ساڈا پینڈا جاوے مک، جے صاحب دیوے مان وڈیائیا۔ ساڈا بھاگ نہ جاوے نکھٹ، بھگت دوار پھیرے چائیں چائیا۔ جگت جہان نوں ہتھ نہیں آؤنا گھٹ، پیاسی مرے لوکائیا۔ جن بھگتو جتھے پڑھوگے سوہنگ تک، او تھے جل دے وہن دیاں وہائیا۔ ہن ہونا اندھیرا گھپ، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سندیسہ رہیا سناٹیا۔ ٹھیکر کہے میں ایجھے وچا، سوہنا رنگ رنگائیا۔ اوہ میں اتھے سچا، جتھے ملے بے پرواہیا۔ میں بھگتاں دے پیار وچ بچھا، اپنی گنڈھ رکھائیا۔ پر بھگتو تہانوں پر بہہ نے مان دتا کیہڑی وجہ، پڑدا دیو کھلاٹیا۔ میں بڑا پھریا دو جہاناں جگہ، سنجگ تریتا دوا پر اپنا پنڈھ مُکائیا۔ میں جگت جہان دیاں بُجھاؤندا رہیا اگاں، سائیک ست کرائیا۔ پر دُہائی میری میرا یارانہ اک نال نہیں لگا، یاری توڑ نہ کوئے نبھائیا۔ مینوں لددے رہے اُتے گدھا، گھر و گھر وکائیا۔ پہلوں میرے وچ پین پانی پھیر باہر سٹ کے دین دغا، گھر وچ نہ کوئے اُکائیا۔ میں وی لجدھا ساں کدے مینوں وی ملیگا کوئی اڈا، جتھے اڈیاں مارن وچ سکھی روپ نہ کوئے بدلایا۔ جس دا اکو نشانہ ہووے گا گڈا، گاڈ اکو ہووے بے پرواہیا۔ اوہ جو کچھ کرے تے کرے بے وجہ، جس دی وجہ سمجھ کدے نہ آئیا۔ اُن لیکھا پورا کر دینا جن محمد دیاں کٹائیاں لبان، لہنا سب دا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ او مینوں کہندے اک ببری، او ببرو دیاں جنائیا۔ او میں وڑ گیا وچ قبریں، قبرستاناں وچ رکھ کے مُردیاں کول میرا آسن لائیا۔ میں چو داں سو سال کیتی بڑی صبری، ہن بے صبری وچ بھجائیا واہو داہیا۔ میں بھگت دوارے وڑیا جبری، مینوں پیار نال چک نہ کوئے لیاٹیا۔ میری عقل شکل نہ لمی نہ مدھری، وڈا چھوٹا روپ نہ کوئے بناٹیا۔ پر یاد رکھو میں اچ دی گل سناواں سبری، سجنو دیاں سناٹیا۔ گوہند نے دوہاں ہتھان نوں دوہاں ہتھان وچ کیتا سی بدلی، پھیر گھٹ

کے لیا دہایا۔ نالے اشارہ کیتا جس ویلے آیا عدلی، انصاف حق کمایا۔ پچھلی مُکا دیویگا مزلی، اگلی منزل دے سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ درسایا۔ صدی چوڈھویں کہے او پر بھو او مالکا، نہ مار اوئے کھنگھورا، کیوں کھنگھ کے رہیا ڈرایا۔ اوتار پیغمبر گرو تیرا مزدورا، مزدوری کر کے جھٹ لنگھایا۔ اوہ میٹوں کر کے گئے مشہورا، مشورے تیرے نال رکھایا۔ اوہناں دا لیکھا توں رہن نہ دینں ادھورا، بھوکھت سب دے پور کرایا۔ میں چاہندی نہیں ساں ابے کونا، کوک کوک دیاں دہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی اپنی کھیل کھلایا۔ پر بھو سُنیا تیرا شہنشاہی سمت دا ستواں برس، برسی مناؤن والے سارے رہے گر لایا۔ کہن ساڈے اُتے کر کجھ ترس، دُکھی ہو کے دیئے دہایا۔ جے توں آگیا اُتے فرش، عرشاں دا مالک نورِ الہیا۔ تیرے کول وڈا خزانہ تے دو جہاناں دا پرس، بے انت بے پرواہیا۔ ساڈی سب دی میٹ دے حرص، ہوَس اگلی رہے نہ رایا۔ پُرکھ اکال کہے اوئے اوتار پیغمبر و گرو او میں کوئی تہاڈا دینا نہیں قرض، تُسیں خالی ہتھ لے انت خالی ہتھ سب دے اس دے وچ رکھایا۔ ایہہ ریتی نہیں مندر مسیتی شودوالے چرچ، چراگاہاں روون مارن دھاہیا۔ میٹوں ایوں دسدا صدی چوڈھویں تیرا مول رہ جائے اک دوانی جس نال پورا ہووے خرچ، رُپنیا ہتھ کسے نہ آیا۔ کیوں رُپئے والے پر بھو دے پیار وچ ہو گئے درج، چار جگ نام نہ کوئے مٹایا۔ پنجاں پیسپاں نال لین دین دا چلدا رہے خرچ، خزانے بھر پور نہ کوئے دکھایا۔ میرا کجھ نہیں ہونا خرچ، حرجانے وچ دے لوکایا۔ صدی چوڈھویں اک وار اک حکم سنا دے نال طرز، طرز دھر دی راگ الایا۔ جس نال مُریداں دی رہے کوئے نہ مرض، دُکھیاں دُکھ گویا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر مالک وڈ وڈایا۔ صدی چوڈھویں کہے میں گیت سہاگی گاواں، تیرا نام وڈ وڈایا۔ پر بھو دے پیار وچ جن بھگتو اٹھا لو باہواں، دوویں ہتھ ہتھ دکھایا۔ بھگت بھگوان کنڈا ترازو ہو جاوے ساواں، اوتنا رہن کوئے نہ پانیا۔ سنگرُو تیرے پیار وچ بھل گنیاں ماواں، مات پت توں ہی نظری آیا۔ سچھنڈ نال لے کے جائیں چاواں، در تیرے منگ منگایا۔ کیوں او تیرے نال لے لیاں لاواں، چوتھے جگ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ اسیں تکنا نہیں چوراہی والے راہواں، کھانپاں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمایا۔ صدی چوڑھویں کہے میرے کول انت دوانی، جگت دوانیاں دیاں جنایا۔ پروردگار بنا کسے دا انت نہیں کوئی بانی، دُھر دا سنگ نہ کوئے رکھایا۔ جیہڑے اوتار پیغمبر گرو ہو گئے فانی، تن وجود نہ سکے رکھایا۔ اوہ مل گئے وچ جوت جوت اسمانی، اسم وچ جگت تجایا۔ تئیں اوہدے دوارے لوک مات کھان آئے مہمانی، مہمانو نام بھنڈارا تہانوں دے ورتایا۔ آگے پر بھو دا نام سُن دے سوکناں نال زبانی، ہُن اکھاں نال ویکھ کے اکھیاں لو رجاہیا۔ جس دی آد انت جُگا جگت اِکو جیہی جوانی، جو بن ونا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ لو اٹھایا۔ صدی چوڑھویں کہے محمد اٹھ کریئے صلاح، مشورہ اک بنایا۔ محمد کہے کپڑا بنے گواہ، شہادت کون بھگتایا۔ صدی چوڑھویں کہے چار یاری لے بلاء، بُلھے نوں نال ملاہیا۔ محمد کہے میرے مالک دی اک ادا، عادت سب دی دے بدلایا۔ جدوں چاہے میل کرے تے جدوں چاہے کرے جُدا، جُز اپنے ونڈ ونڈایا۔ صدی چوڑھویں رل مل کے اُس نوں سجدے وچ دیئے سیس جھکا، اپنا آپ مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ صدی چوڑھویں کہے محمد آ جا جھب، چھیتی پنڈھ مُکایا۔ اپنی اُمت دی ویکھ جد، یدی اکھ اٹھایا۔ میری اتم ہوئی حد، حدود رہن کوئے نہ پانیا۔ دُھر دانور کپڑے روپ وچ رہیا پھب، کی اپنا ویس وٹایا۔ سچ دس ایس لباس وچ تیتوں کپڑا لوگا لہج، کملی کہہ کے سارے تالیاں لایا۔ کیوں ایہدا ویس سب توں وکھراتے سب توں اڈ، اڈری اپنی کار بھگتایا۔ جس نے چوڑاں طبقال توں باہر ہو کے ظاہر اِکو نشانہ دینا گڈ، دوجا رہن کوئے نہ پانیا۔ اوہ ویکھ تارا چند نشان سانوں رہے چھڈ، امبراں توں اُتے پلور رہے جھڈایا۔ ہُن کدھر چلیئے بھج، راہ رستہ دے وکھایا۔ محمد کہے صدی چوڑھویں میرے مالک دے تھم نال لگنی اگ، آگو اِکو نظری آہیا۔ جس شرع دی دھار کرنی بدھ، بدلا سب دادے چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک ورتایا۔ پرس کہے فی صدی چوڑھویں کتھے تیرا خزانہ، خصم نوں کھانیے دے جنایا۔ محمد نال چوڑاں سو سال کیتا (بسرما)، اپنا بھیو نہ دتا کھلایا۔ لارے لپے دا دے کے بہانہ، اپنا وقت لیا لنگھایا۔ ہُن آوازاں ماریں آمیرے پروردگار نوجوانا، بنا تیرے میتوں انگ نہ کوئے لگایا۔ توں شہنشاہ شاہ سلطانا، دو جہاناں اک اکھوایا۔ تیرے نام دا اک دامہ،

وَجے تھاوں تھانیا۔ میں سننی اوہ کلاما، جس نوں کلمے والے گا سکن نہ رانیا۔ توں مالک گن ندھانا، بے انت اک اھوانیا۔ میں چاہندی شرع دا لیکھا
کے شیطانا، چھری کرد بغل نہ کوئے ٹکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکانیا۔ صدی چودھویں کہے
میرے اندر رکھ دیو دوانی، پنج پیسے نال ٹکانیا۔ پر بھونے گھر بیٹھیاں بھگتاں اُتے کر دینی مہربانی، سر اپنا ہتھ رکھانیا۔ جن بھگتو تہاڈاے پیار وچ ویراگ
وچ کھلڑے کیس تے کیساں دی نشانی، نشانہ اگلا دے بدلانیا۔ تہاڈی ہون نہیں دیندا بدنامی، بدلہ چکنا تھاوں تھانیا۔ کسے دی کرن نہیں دینی غلامی،
شرع زنجیر دینے کٹانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو اک کھلایا۔ جن بھگتو تہاڈا مالک شاہ نواب، گھٹے بٹھ
کے آسن لایا۔ اس دی سب توں وکھری مزاج، آکڑ والا روپ بدلانیا۔ جس دی نانک وجائی رباب، تو ہی تو ہی راگ الاہیا۔ ایہو ویس کیتا سی وچ
بغداد، ہتھ کن اُتے رکھانیا۔ ادھروں سوال تے ادھروں جواب بنا کھ توں شبد دتا سنانیا۔ ایہو اوہناں ملا نوں آیا سی سواد، جس نوں سن کے سپس
جھکانیا۔ بنا اکھراں توں بغل وچ ماری سی کتاب، جس دے حرف پڑھن کوئے نہ آیا۔ نالے ہس کے کہا نانک جس ویلے محمد دا مالک کرن آیا جہاد،
جہادیو تہاڈا لیکھا دے مکانیا۔ اُس نے شرع توں سب نوں کر دینا آزاد، اصل دا اصل دے دکھانیا۔ کسے مذہب دی کسے کرنی نہیں امداد، لامذہب
ہووے لوکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھانیا۔ صدی چودھویں کہے میرا محبوب بٹھ کے دوویں
گوڈے، اپنی کھیل کھلایا۔ جس ویلے محمد نے رکھے سی روزے، اسے طرح سوا پھر بہہ کے اپنا جھٹ لنگھانیا۔ جس ویلے بھیلنی نوں رام نے پایا سی
گوڈے، گوڈے بٹھ کے سر چھاتی نال لگانیا۔ ایسے روپ وچ کرشن نے تگے سی چوڈاں لوکے، چوڈاں لوک کھوج کھوجانیا۔ اُس صاحب دا حکم کیہرا
روکے، نہ کوئی میٹے میٹ مٹانیا۔ جس نے پرکھنے کھرے کھوٹے، کھوٹے کھرے ویکھ دکھانیا۔ صدی چودھویں کہے ساڈے موڈھے ہو جانے وُضو والے
لوٹے، سدھے پھیر نہ کوئے کراہیا۔ میں وقت لنگھایا گن گن حساب اُتے پوٹے، دوس رین اپنی گنت گنایا۔ میں وینہدی رہی چڑھ کے چوڈاں طبق
اُتے کوٹھے، مناریاں اُتے اکھ اٹھانیا۔ کون ویلا میرا محبوب سب نوں اکولاوے چوٹے، نگارہ نام اک لگانیا۔ اکو پرکاش کرے جوتے، اندھ اندھیر

مٹائیا۔ جس دی سوچ کوئی نہ سوچے، پنا سوچ سمجھ توں اپنا کھیل کھلایا۔ میرا انتر اوسے نوں لوچے، جس دی جگت لوچناں والا تصویر تصور کر نہ کوئے سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ صدی چوڈھویں کہے میری گولی دیاں کھل گئیاں لٹاں، مینڈھی سیس نہ کوئے گنڈایا۔ خُدا نے جھگڑا مُکاؤنا پتھر اٹاں، پاہن پوجن کوئے نہ پائیا۔ کجگ اتم نکنا اکو سٹا، سٹے بازی مٹے لوکایا۔ سب دا من ہووے لکا، ٹک ٹکی اکو اشٹ پرگٹایا۔ نام رس ملے مٹھا، انرس دے چکھایا۔ صدی چوڈھویں کہے میں دُھر فرمان دا مہربان نوجوان دا چھٹی پوہ نوں لے کے آواگی چٹھا، جس نوں چار جگ دے گرو اوتار چٹھی رسین لیا کے سکیا نہ کوئے سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی پوری کرے اچھا، نراچھت اپنا حکم ورتایا۔

پرساد کہے چوڈاں گرنتھاں دا ویکھو لیکھ، میں ست سچ سنایا۔ جن بھگتو تیس میںوں پاوندے گئے تہاڈی بدل دی گئی رکھ، اکھر اکھر دین گواہیا۔ تیس پیٹ بھر دے رہے اگے مٹ جانے ملا شیخ، مسانک رہن کوئے نہ پائیا۔ تہاڈا ناں رہنا ہمیش، ہمساجن ہو کے دیاں سنایا۔ جس نوں جھکدے وشن برہما شو گنیش، سرپت سیس نوائیا۔ اوہ تہانوں دیوے اپنا اگم سندیس، شبدی شبد راگ درڑایا۔ تہاڈی صفت کرن والے چوڈاں طبق توں باہر تہاڈے ہوئے پیش، بھگت دوارے سوہا پائیا۔ دوہاں دا بنیا رہے ہیت، ہتکاری پر بھو دے بنایا۔ شبد دی دھار بدل جانی پہلی چیت، چوڈاں طبق ویکھن تھاون تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھو کھلائے کی سہنسر مکھ گائے شیش، دو جہوا کی صفت صلاحیا۔

☆ ۷ پوہ شہنشاہی سمت ۷ پریتم سنگھ رتن سنگھ دے نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال رات نوں ☆

رتن پوہ کہے میری بندنا، بندگی وچ سیس نوایا۔ میں دھر دا لیکھا متگنا، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جس دے تھم وچ جگ چوکڑی ونجھنا، ستجگ تریتا دواپر کلج اپنا پندھ مکایا۔ سو سوامی لاوے اپنے انگنا، انگیکار اک اکھوایا۔ دھر دا دیوے سکھ اندنا، اندنا اند وچوں پرگٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمایا۔ رتن پوہ کہے میں دساں کتھا پُرانی، پنے پنے سیس نوایا۔ میں بولاں بنا زبانی، بن بتی دند وڈیایا۔ ایہہ لیکھا سیتا رام رانی، میری رام رام ڈہایا۔ جس نوں سمجھے نہ کوئے شاستر بانی، گرنتھ کہن کوئے نہ پانیا۔ جس دا تھم دو جہانی، ورتے ورتاوے دھر درگاہیا۔ رام پھر دا بیابانی، ایدھیا چھڈی واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک ورتایا۔ رتن پوہ کہے میرا وقت چنگا، چنگی طرح جنایا۔ جس ویلے سیتا رام دارتھ لنگھا، ایدھیا واسی پرتے تھاؤں تھانیا۔ رام نے ہس کے کہا میرا پینڈا لمبا، سچ پریمیو گھر جانا چائیں چانیا۔ ہر کھ سوگ کریو کوئے نہ غماں، چنتا وچ من نہ کوئے تپانیا۔ میرا چھیتی بیت جانا سماں، سال بسالا پندھ مکایا۔ جس ویلے ہون لگا رواں، نواں وچوں دو بیٹھے سیس جھکایا۔ کی تیرا لیکھا ہووے جگ چوہاں، کلجگ انتم بھيو چکایا۔ کس بدھ لہنا دینا رکھیں جمع، حساب کتاب کس دے ہتھ پھڑایا۔ کیٹھی حد کیٹھا بنا، انت کی بے پرواہیا۔ رام ہس کے کہا پریمیو جس ویلے لیکھا مکاؤنا تارا چٹا، صدی چوڈھویں پندھ مکایا۔ جگت جہان ہونا اٹھا، نیز لوچن نین اکھ نہ کوئے کھلایا۔ گو بند دا لیکھا پورا ہونا اک کتا، چوڈاں سو تیبہ پتا دے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک سنایا۔ دوہاں کہا رام میرے رگھو بنس، رگھوپت دے جنایا۔ سال بیتن کہ سہنس، کی سہنسر گنت گنایا۔ رام ہس کے کہا میرے توں بعد کاہن لیکھا مکاؤنا کنس، دواپر دوہری دھار چلایا۔ پھیر کلجگ ہونا انت، انتم آوے دھر دا رام ڈہایا۔ جس نوں سارے کہندے بھگونت، بھگون نور الاہیا۔ سیتا ہس کے کہا اوہ اوتار پینمبر گرو ہووے کہ دھر دا کنت، کی کنتوہل روپ وٹایا۔ رام ہس کے کہا جس رام دا آد انت اکو منت، منتر اپنا اک جنایا۔ ایہناں دوہاں دی بناوے پھیر بنت، جنم جنم وچوں بدلایا۔ جس دا ڈھولا ہووے سوہنگ چھنت، اکھر اکھر جوڑ

جڑا گیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنائیَا۔ سیتا ہسّ کے کہا میرے راما اُس ویلے دی کی نشانی، ست دے سمجھائیَا۔ کس بدھ رام کرے مہربانی، رام رام دیا کمائیَا۔ رام ہسّ کے کہا میرا لیکھا جانے نہ کوئے پُرانی، شاستر کہن کوئے نہ پائیَا۔ ایہناں دوہاں دی جگت والی جوانی، جو بن دھرنی دھرت سُبھائیَا۔ جھٹ لاڑی مَوّت کول آ کے کہا تُوں بڑا دانی، در تیرے منگ منگائیَا۔ میں چا ہندی ایہناں نوں ماراں اُس ویلے تیر کانی، اپنا حکم ورتائیَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ اُٹھائیَا۔ لاڑی مَوّت کہے میرے رام میرا مین، در تیرے منگ منگائیَا۔ جس ویلے کلجگ دا اتم آوے پتن، لیکھا چکا ونا چائیں چانیا۔ میٹوں خالی نہ موڑیں سکھن، میری تیرے اگے دُہائیَا۔ رام نے ہسّ کے کہا کھلیئے میرا رام آوے رکھن، جو مالک دُھر درگا ہیا۔ جس دا آدانت دا اکو پتن، پت پر میثور بے پروا ہیا۔ سیتا اُٹھ کے کہا مَوّت لاڑیئے نی ایہہ دوویں پر بھو دا پیار پریتم تے رتن، رتن نمٹے نظری آئیَا۔ ایہہ سب کجھ تُوں ویکھیں آپ اکھن، تیرے وینہدیاں لئے بچائیَا۔ اوہ وال لگی پٹن، رو کے رہی سُنائیَا۔ میں تاں آئی ساں لاہا کھٹن، سیتا تُوں کی سُنن دتا سُنائیَا۔ رام ہسّ کے کہا جا تیرے سیس وچ پئے گھٹن، خاک جگت والی اڈائیَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لائے ملائیَا۔ تن پوہ کہے میرا اگم اک وچار، وچر کے دیاں سُنائیَا۔ انہاں کول اک نکا جہا بچہ سی سُنیا، بال اوستھا سو بھا پائیَا۔ اون رام نوں کیتی نمسکار، سیتا دے گوڈیاں اُپر مستک جُھہائیَا۔ جھٹ رام نے نگاہ لئی مار، انتر انتر ویکھ وکھائیَا۔ ایہدی زندگی دے دن دو چار، دوہاں نوں دتا سُنائیَا۔ تہاڈا ناتا چھٹ جانا ایہدے نالوں اُجاڑ، اگے سنگ نہ کوئے رکھائیَا۔ جھٹ دوہاں نے ہتھ جوڑے کیتی پکار، رام اگے سیس نوائیا۔ اپنی کرپا کر سچی سرکار، سر اس دے ہتھ دکھائیَا۔ رام ہسّ کے کہا ہُن ایہنوں ضرور چھڈنا پئے سنسار، ناتا تن رہے نہ رائیَا۔ پھیر جنم دواواں دوجی وار، میل ملاواں سچ سُبھائیَا۔ پھیر ماری زمیں اُتے لکار، لائن دتی وکھائیَا۔ نالے ہسّ کے کہا پھیر جنم تھوڑے دن رہ کے سولاں پوہ نوں چھڈ جائے سنسار، لوک مات رہن کوئے نہ پائیَا۔ جھٹ سیتا نین لیا اگھاڑ، رام ول ویکھیا نیز لیا بدلایَا۔ کیہرا اور دتا اُجاڑ، گھر بار نظر کوئے نہ آئیَا۔ میرے رام اُس دا لیکھا پاڑ، کرم کانڈ بدلایَا۔ رام نے کہا ایہہ میرے رام دا ووار، کلجگ اتم ویکھ وکھائیَا۔ جس ویلے

پرگٹ ہووے کل کلکی اوتار، اوتر اپنا نور کرے رُشانیا۔ اس دا لہنا دینا میرا لیکھا پورا کرے اقرار، قول گرگھیاں توڑ نبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ تن پوہ کہے میٹوں یاد پچھلا وقت، وقت نال جنایا۔ جیہڑا رام کہا بچن سخت، سختی نال سنایا۔ اوسے بالے دا جنم گھر ہويا سنگھ تخت، دُھر دی سختی دا لیکھ نہ کوئے بنایا۔ جس دی آيو ختم ہونی سی سولاں پوہ وچ جگت، اگے سواس نہ کوئے چلایا۔ اُس دی بینتی رتن سنگھ پریم سنگھ دوویں اٹھ کے کرن بھگت، پھیر بخشش کرے بے پرواہیا۔ بلیپر دا ناں لکھے قلم شاہی نال ترپت، تن تن تن وار جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمايا۔ پندراں پوہ نوں لے کے جانا سوا گز دا لال دُبٹا، چارے کتیا ترپت گنڈھ پوایا۔ نال رومال ہووے کھٹا چٹا، اپنا سنگ وکھایا۔ اک چوندھی رکھیا ہووے بھگت دوار دا گھٹا، جو مستک دینا لایا۔ اُس دے سپس اُتے رکھنا نوٹا، قیمت پچھلی دے چکایا۔ پھیر وی بینتی کرنی پہلوں مینے اٹھا، دُھر دا لیکھ بھل کوئے نہ جایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ تن پوہ کہے ایہہ دُھر دی بنائی بنت، پر بھ اپنی کھیل کھلایا۔ جس دی کوئی گن نہ سکے گنت، لیکھا لیکھ نہ کوئے چترایا۔ اوہ مالک بے پرواہ بے انت، جگ جگ سب دا لیکھا اپنے ہتھ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگایا۔ رنگ کہے میرا سنگر رنگیلا، پر م پُرکھ بے پرواہیا۔ جو بھگتاں سدا وسیلہ، ویکھنارا تھاواں تھانیا۔ جس دا وڈے چھوٹے سرب قید، قبلے از اک اکھوایا۔ اوہ سب دا ٹھانڈا رکھے سینہ، اگنی تت بُجھایا۔ سنگر مایا وچ ہووے نہ کدے کمینہ، جو جنم دا مالک جنم دے بدلایا۔ جس دا بھيو بھیت کسے نہ چینا، رسنا کہن کوئے نہ پانیا۔ اوہ مالک سب دا دانا پینا، دیونہار رزق سبایا۔ جس دے ہتھ مرنا جینا، اوہ گرگھیاں ہوئے سدا سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دا جنم کرم کرے تسلیجا، مہربان اپنی دیا کمايا۔

☆ ۸ پوہ شہنشاہی سمت ۷ چیلانگھ دے گرہ جموں شہر ☆

صدی چوڈھویں کہے محمد میتوں دھرنی کرے ہاسی، مٹی خاک رہی سناٹیا۔ نی میں نو سو پُرانوے چوکرٹی جگ دی پیاسی، میری ترکھا نہ کوئے
 بُجھائیا۔ اوتار پیغمبر گرو جگت دے بن کے گئے واسی، واسطہ پر بھ دے نال رکھائیا۔ میری پوری کیتی کسے نہ آسی، اشاریاں وچ سارے گئے سمجھائیا۔
 صدی چوڈھویں کہے میں وی اُس دی داسی، سیوک ہو کے سیو کمائیا۔ جس نے لکھ چوراسی کرنی بند خلاصی، خلاصہ اپنا دئے گھلائیا۔ چوڈاں طبقات
 کرے تلاشی، چوڈاں لوکاں اوہلا رہے نہ رائیا۔ جس دا اکو نور جوت پرکاشی، پرکاشوان بے پرواہیا۔ سب دا لیکھا پورا کرے سواسی، ساہ ساہ کھوج
 کھوجائیا۔ منڈلاں ویکھے راسی، رستہ برہمنڈاں دئے جنائیا۔ پردہ لاہوے اُتے آکاشی، زمیں زماں کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد میتوں دھرنی مارے طعنہ، میسنے رہی سناٹیا۔ کیوں نہیں گھر گھر بدھا امتی انتم گانا،
 شہادت شرع والی دکھائیا۔ نیتر رووے ساڈھے تن ہتھ داکانا، جو چار جگ دے کاہنی رہے درڑائیا۔ کی لیکھا ہووے کلمے والا کلاما، کائنات کی وڈیائیا۔ کس
 بدھ تیرا پرگٹ ہووے اماما، امام اما ولس وٹائیا۔ میری میٹے اندھیری شاما، شمع نور جوت کرے رُشنائیا۔ میں جھک جھک اُس نوں کراں سلماں، نو نو
 خاک رمائیا۔ نوری نور نکاں زمیں اسمانا، اسم اعظم ویکھاں دُھر درگاہیا۔ جس نے چیتھڑ سب دا لاہنا پُرانا، نواں رنگ دئے رنگائیا۔ دھرنی دھول لہو مجھ
 نال رنگ رنگاؤنا، رنگت چاڑھے اگم اتھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر داور، ہر داتا اک اکھوائیا۔ محمد کہے صدی چوڈھویں
 میں دساں نال شرط، شرطیہ دیاں جنائیا۔ نرگن دھار آیا پرت، پت پر میثور بے پرواہیا۔ جو پیاس بُجھاوے دھرت، دھرنی دھول ترکھا رہے نہ رائیا۔
 اوہ لیکھا ویکھے اُپر عرش، عرشی پریتم وڈ وڈیائیا۔ آہ تک اوہ تک اُتے فرش، دو جہاناں ڈیرہ ڈھاہیا۔ جس لیکھا میٹنا مندر مسجد شو دوالے چرچ، چراگاہاں
 کھوج کھوجائیا۔ اُس دا خوشیاں والا سمت شہنشاہ برس، ست دی ست کار کمائیا۔ سب دی پوری کرے حرص، پچھلی ہوس دئے مٹائیا۔ آگے بھگتاں اُتے
 کرے ترس، رحمت اپنی سچ جنائیا۔ نچ نیتر دے کے درس، لوئن اکھ دئے گھلائیا۔ اپنا پورا کرے فرض، فضل نال تارے بے پرواہیا۔ ساڈی اوسے آگے

عرض، آرزو وچ سپس نواڻیا۔ جس نے پورا کرنا لہنا دینا قرض، لیکھا مُکاوے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ گھلاڻیا۔ محمد کہے صدی چوُدھویں اوہ ویکھ اگئی نورا، جوت نور کرے رُشناڻیا۔ سُن انادی تورا، تریا توں باہر شنوایا۔ جس دا حکم نہ ہوئے ادھورا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ اُس دھرنی چاڑھنا رنگ گوڑھا، لال گُلا آپ رنگایا۔ لیکھے لاوے مورکھ موڑھا، مگدھاں پندھ چُکایا۔ جس دی ونڈ نہ کوئی چوٹی جوڑا، مونڈ مُنڈایا حصّہ نہ کوئے رکھایا۔ سو مالک بخشنہارا دُھر دی دھوڑا، مستک رُکا نام رماڻیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ گھلاڻیا۔ محمد کہے صدی چوُدھویں میٹوں کر لین دے پورا اک چالپسا، شبے روز دھیان لگایا۔ پھیر حکم ملے شرع دے ابلپسا، سندیسہ کلمہ نورِ الٰہیا۔ دینت تکتے خبیثا، خوشخبری وچ سمجھایا۔ جس صاحب داراج پوشیدہ، پردہ سکیا نہ کوئے اُٹھایا۔ اوہ سب توں لیکھا منگے دانستہ دیدا، سنگمکھ ہو کے ویکھ وکھایا۔ جس دی ذبح والی اکو عید، عید انْفطر سپس نواڻیا۔ جس دی تصدیق کرے قرآن مجید، ہزارا درود نال وڈیایا۔ سو سب دی غفلت لاہوے نیندا، سویارہن کوئے نہ پایا۔ بنا محبوب توں تیرے انت تک رہے کوئے نہ جیندا، جگت جیون کم کسے نہ آڻیا۔ لیکھا پورا کرنا کلجگ انتم ساڈھے تن ہتھ سپس دا، دھرنی دھول دھرت دینی وڈیایا۔ آپ مالک بنکے جنت جیو کا، کھیل ویکھے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ گھلاڻیا۔ صدی چوُدھویں کہے محمد سُن سندیسہ اللہ، عالمین جناڻیا۔ جس نے کھیل کرنا ہو کے اگلا، واحد اپنا حکم ورتایا۔ سب توں جُھڈاؤن لگا پلا، پلو گنڈھ نہ کوئے وکھایا۔ جس دروہی پھیرنی جلا تھلا، تھل اسگاہ روون مارن دھاہیا۔ بھیر بھیرنا جگت والے دو دلا، دلدری رہن کوئے نہ پایا۔ جس دی یاد وچ چوڈاں سو سال پھردیاں گھس گیا چڑی دا تلا، ماٹی چم رووے مارے دھاہیا۔ اوہ کھیل کرے اچھل اچھلا، ول چھل اپنی کار بھگتایا۔ میٹوں ایوں جاپدا جس نے اوتار پیغمبر گرو گھلا، سندیسے نام والے جناڻیا۔ اُس دا اک ہور ہوون والا ہلا، ہلا شیری شبد گرو سناڻیا۔ جس نے جگت عقل بدھی نوں کرنا جھلا، جھلک اپنی اک وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ سنگھاسن اکو ملا، جتھے ملیچھاں کرے صفایا۔

☆ ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۷ رام کور دے گرہ جموں شہر وچ ☆

دھرنی کہے صدی چوڑھویں کتھے دُھر دا ابا، جو امی جان اک اکھوائیا۔ مینٹوں چاروں گنٹ کتے نہ لبھا، لبھاں کٹاؤن والے روون مارن دھاہیا۔ جس مینٹی ملیچھاں سبھا، کوڑ کڑیاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ اوہ مالک نور الہی رہا، جو رحمت حق کماہیا۔ کی سندیسہ محمد دیوے سدا، سنیہڑا کی درڑاہیا۔ تیرا وقت جاندا لدا، میرے اُتے رہن نہ پائیا۔ دو جہان جس دے حکم بدھا، بندنا وچ اوتار پیغمبر گرو نظری آہیا۔ اُس دا نور نورانہ کپڑی دھاہیا، جاگرت جوت کرے رُشناہیا۔ کی کھیل ہونا آگا، کی اگلی کار بھگتایا۔ مینٹوں ایوں دسدا جس نے سب کلمیاں نوں دینا دغا، فریب والا نام رہن نہ پائیا۔ مذہباں دا نظر نہ آوے اڈا، اڈی چوٹی سب دی دے ہلایا۔ شرع دا رہن دیوے کوئے نہ کھدا، ڈونگھی غار نہ کوئے سُٹایا۔ جن بھگتاں رکھے لجا، بھگت سہیلا بے پرواہیا۔ آتم رس دا دیوے مزہ، مذاق تکے خلق خدایا۔ جس دے حکم اندر آد جگاد سیوا کرے قضا، جگ چوڑی بھجے واہو داہیا۔ سب نے مٹی اُس دی رضا، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ دھرنی کہے میرے دکھ لگا سینے، سچ دیاں سناہیا۔ جس کھیل کھیلنا لوک تینے، ترے بھون دھنی بے پرواہیا۔ لیکھا جاننا رو سے چینے، چنتا جگت رہے نہ رانیا۔ ایہہ دھاہ بدلنی مہینے توں بعد مہینے، ترے دی بدلی آپ کرایا۔ مینٹوں مٹی خاک کہندے زینے، دھرنی دھول کہہ سناہیا۔ پر یاد رکھیں صدی چوڑھویں میں اپنے اُتے رہن نہیں دینے کینے، کوڑ کٹمب دیواں کھپایا۔ سب دے حق حقوق جانے چھینے، بنا پروردگار توں میرا مالک نہ کوئے اکھوائیا۔ میں رہنا نہیں کسے دے ادھینے، اوتار پیغمبر گرو ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جس دے حکم اندر مرنے چینے، چوڑا سی اپنی کار بھگتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک اگم اتھاہیا۔ دھرنی کہے میرا سینہ ویکھ پھٹدا، محمد دے جناہیا۔ لیکھا رہنا نہیں چوڑاں ہٹ دا، چوڑاں طبق مارن دھاہیا۔ کھیل ہونا لہو مجھ رت دا، رتی داہری والے دین گواہیا۔ نشانہ مٹنا کوڑ مت دا، مت متا تر ڈیرہ ڈھاہیا۔ اکو حکم ورتنا پر میشور پت دا، جو پروردگار نور الاہیا۔ میرا اکھاڑا ہونا ستھر ستھ دا، جتھے یارڑا ستھر گوبند گیا ہنڈھایا۔ ایہہ کھیل انوکھا جس مان گواؤنا کرشن والے رتھ دا، رتھواہی دو جہاناں شبد بلوانا

اک اکھوائیا۔ لہنا مُکاؤنا ہتھو ہتھ دا، آگے اُدھار نہ کوئے دکھائیا۔ حکم ورتنا پُرکھ سمرتھ دا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ بن پروردگار کوئی ہودے کسے نہ رکھدا، رکھک نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکٹنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دھرنی کہے جو نوکھنڈ ہر گھٹ انتر و سدا، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔

★ ۹ پوہ شہنشاہی سمت ے گردت سنگھ، بھمن سنگھ، بھاگ سنگھ، پورن سنگھ، گیان چند پنڈ چھمب ضلع جموں ★

دھرنی کہے میرے اُتے کلج کیتا اندھیرا، صدی چو دھویں تینوں دیاں سنائیا۔ چاروں گنٹ کوڑ گڑیار پایا گھیرا، سچ دا ساتھی نظر کوئے نہ آئیا۔ مایا متا لگا ڈیرہ، جوٹھا جھوٹھا موہ لئے انگڑائیا۔ کلج سُن کے کہے میرا ناں لئے کیڑا، کون میری کرے وڈیائیا۔ دھرنی تھوڑا ہور کر جیرا، تینوں جیرج انڈ دا لیکھا دیاں دکھائیا۔ صدی چو دھویں دا وقت آگیا نیڑا، دُور دُراڈا پنڈھ مُکائیا۔ محمد دا امام مالک آگیا میرا، مہربان اپنی کھیل کھلائیا۔ جس دا نو سو پُرانوے چو کڑی جگ پچھوں بیندا پھیرا، چار جگ اکھ نہ کسے ملانیا۔ اوہ تیرا کھلا کرے ویڑا، کوڑ گڑیاراں ڈیرہ ڈھاہیا۔ پھیر ست دانھے بیڑا، دھرم دی دھار نال چلائیا۔ اکو اک سہائے کھیڑا، گرہ اکو وے ودھائیا۔ حقیقت وچ حق دا کرے نیڑا، نا حقی کھیل نہ کوئے کھلائیا۔ جو ہوئی ہوئی شبدی دھار چھیڑے چھیڑا، چھیکڑ اپنا حکم دے ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک اک اکھوائیا۔ کلج کہے دھرنی کتے ایوے نہ جائیں جُھک، بھے وچ سیس نوائیا۔ ڈردی نہ جائیں لگ، اپنا آپ چھپائیا۔ تیرے اُتے چوڑاسی نوں آؤنا دُکھ، دُکھی روون مارن دھاہیا۔ شانت رہنی نہیں کوئی گلھ، جننی جن ملے نہ کوئے وڈیائیا۔ لیکھا مٹنا مائس دیہی اُلٹے رُکھ، رُخصت دین دُنی وچوں دوائیا۔ توں اپنا پھیر کریں مٹھا گلھ، جس ویلے پر بھ سنجگ دارس چوائیا۔ ہُن کر جا چپ، بہڑی بہڑی کر نہ کوئے گر لائیا۔ جگت جہان بدل جانا رُخ، راہ سمجھ کوئے نہ پائیا۔ تیرے اُتے کلج پاؤنی لٹ، لٹیرا اکو حکم سنائیا۔ جیہڑے جاپ کردے بلاں بٹ، رسنا صفتی ڈھولے گائیا۔ اوہناں دے بھاگ جانے کھٹ، کھوٹے کھرے نہ کوئے

بنایا۔ جو آتم پر ماتم گاؤندے تک دُھر دا ڈھولا سہج سُبھایا۔ اوہناں گودی لئے چک، چوکنا ہو کے دیکھے تھاؤں تھانیا۔ صاحب دا بھانا جائے نہ رُک، آگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ صدی چو دھویں پینڈا جائے مک، محمد بیٹھے سیس جھکایا۔ کلج کہے پر بھ دا کھیل نہ مانس نہ مانکھ، تتورنگ نہ کوئے رنگایا۔ اوہ مالک اگم اتھاہ اُج، اوچو اوچ نظری آئی۔ جس نے جگت دی دھار بدلنی سنجم سُج، کوڑی کریا پندھ مُکایا۔ لیکھا رہن نہیں دینا کسے بت، بُتاں سیس نہ کوئے جھکایا۔ اِکو مان دینا شبد گرو گرو شبد دُلا رے سَت، سو تر دھاری ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ تیرے اُتے پھیر مولنی رُت، رُتڑی اپنے نال مہکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنے نشانوں شبدی دھار نہ جائے اک، اکا سب دا لیکھا دئے مُکایا۔

★ ۹ پوہ شہنشاہی سمت ے ایشر سنگھ، پرتاپ سنگھ دے گرہ پنڈ ڈر ضلع جموں ★

کلج کہے محمد پھڑا تسیج، منکا منکے نال ملایا۔ پھیر تکیئے ساڈا اُخدا بڑا قصبی، جس دین مذہب دے قصبے دینے بدلایا۔ جن سانوں بنایا منتصبی، مُطلع کر کے دیئے درڑایا۔ ونڈ ونڈا کے شرع وچ مذہبی، مضمون اپنا دتا سمجھایا۔ اللہ دی ذات تیتوں اپنا نام دسیا وچ عربی، عرباں دا لیکھا دتا درڑایا۔ صورت دس اگمی نر دی، مدین دا جھگڑا دتا چکایا۔ شرع دات دتی زر دی، دولت جھولی پائی۔ جس دی نشانی انت چڑھدی، چڑھدی دشا ونڈ ونڈایا۔ آگے کھیل ہونی چوٹی جڑ دی، چیتن ہو کے ویکھ دکھایا۔ شرع شرع نال ہونی لڑ دی، نگر لوے تھاؤں تھانیا۔ تیری میری آشا ہووے سڑ دی، اگنی تت نہ کوئے بُجھایا۔ کلج کہے محمد ہُن گل کریئے اگلے گھر دی، پچھلا جھگڑا رہے نہ رایا۔ تیری آسا جیہڑا کلمہ رہی پڑھدی، اوہ ودیا اپنی جھولی پائی۔ آگے پوجا نہیں رہنی پیل بڑ دی، پاہن سیس نہ کوئے نوائیا۔ محمد کہے کلجگا ایہہ کھیل اچھل اچھل دی، جس دی سمجھ کوئے نہ آئی۔ جس پوجا کرائی جل دی، پھیر تھلاں دتی وڈیائی۔ ہُن سار نہیں گھڑی پل دی، کی اپنا تھم ورتایا۔ جس آشا پوری کیتی بل دوارے باؤن بل دی، ریشیاں گنڈھ پوایا۔ اوہدی کلا

قدرت نالوں کدے نہ ٹل دی، ٹال مٹول وچ سب نوں دے بھلایا۔ ہن کھیل ویکھنی کلج کل دی، کی کلکاتی کار کما گیا۔ اُس کھیل پور کراؤنی نانک والی اک گل دی، جس گل نوں سمجھ سکیا کوئے نہ رانیا۔ سب دی جوانی گئی ڈھل دی، انت بڈھیپا ویکھ وکھانیا۔ آگے کھیل ہونی شبد اگئی دل دی، جو دلدریاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ ایہہ دھار اگئی اٹل دی، اٹل ہو کے ویکھ وکھانیا۔ سرشٹی کھیل ڈوگھی ڈل دی، ڈوگھے وہناں وچ وہانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دھار ورتے اپنے حل دی، دوسر سنگ نہ کوئے رکھانیا۔

★ ۹ پوہ شہنشاہی سمت ے تیج بھان دے گرہ پنڈ سئی خرد ضلع جوں ★

کلج کہے سُن نی دھرتی ماتا، جگت مینیں تیتوں دیاں جنانیا۔ کی حکم دیوے دُھر دا داتا، دیاوان دیا کما گیا۔ جس نے میرا وقت پچھاتا، گھڑی پل بھل کدے نہ جانیا۔ چاروں کُنٹ کرے اندھیری راتا، ساچا نور نہ کوئے رُشانیا۔ کسے دی بچھے کوئی نہ واتا، واتا ورن بدلے جگت لوکانیا۔ دھرم رائے دا اکو وار پورا کرے کھاتہ، چترگپت دا لیکھا رہے نہ رانیا۔ چارے کھانی بدل بدل کے جوڑے ناتا، عدل اپنا اک سمجھانیا۔ بنا بھگتاں پچھے کسے نہ واتا، وارث نظر کوئے نہ آئیا۔ ایہہ کھیل تکنا اکھنا الاکھا، الکھ اگوچر کی اپنی کار بھگتانی۔ میرے اترا کو کلمہ بھاکھا، کلج کہے خوشیاں نال درڑانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا مالک بے پرواہیا۔ کلج کہے نی دھرتی جگت دی مئی، امی جان دیاں جنانیا۔ توں پیار کریں کسے نہ چئی، چم درشٹی دینی تجانیا۔ نیتیر وہائیں نہ چھم چھمی، ویراگن اپنا آپ کرائیا۔ میرے انت ہووے کوئے نہ غمی، چنتا چکھانہ کوئے ستانیا۔ توں گوہڑی نیند سویں، بانہہ سرہانے ہیٹھ لکانیا۔ اکو پر بھ داگیت گوئیں، توں میرا مالک دُھر درگاہیا۔ جس نے دھار چلاؤنی نوئیں، نو نو چار دا پنڈھ مُکانیا۔ جس رُپ پرگٹاؤنا اوتار چوہی، چو بیسواں اپنا کھیل کھلایا۔ منسا پوری کرنی روداس روی، روس دین گواہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیانیا۔ کلج کہے نی جگت دیئے اماں، دھرتی دھول دیاں سنایا۔ دُھر دے مالک دینا سماں، سمجھ بڈھی عقل

چلے نہ کوئے چترائیا۔ جھگڑا میٹنا کایا ماٹی چٹا، شرع دا لیکھ رہے نہ رانیا۔ کلمہ دسنا اکو دمہ، نام ندھانا اک درڑائیا۔ دین دی رہن نہیں دینی طمع، لالچ کوڑ نہ کوئے بنائیا۔ اکو نور چکاؤنا اگئی چٹا، چند ستار جس نوں سپس جھکائیا۔ لیکھے لاؤنا گو بند والا کتا، پتا چو داں سو تہہ انک انک سمجھائیا۔ اگے لیکھا رہن نہیں دینا لما، لمحہ لمحہ ویکھے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، ور داتا بے پرواہیا۔ کھجک کہے دھرنی تہیوں کہندے سارے ماں، ممتا وچ جگت ہلکائیا۔ تیرے اُتے ونڈ پے گئی سورتے گاں، گو غریب نہانیاں ہوئے نہ کوئے سہائیا۔ سچ دس کھڑا پوتر تیرا تھاں، کون مٹی خاک ملے وڈیائیا۔ کھڑا سوہنا نگر گراں، کھیڑے کس وجے ودھائیا۔ کتھے خوشی غمی کتھے ہووے چاء، چاؤ گھنیرا کون جنائیا۔ کتھے صفت صلاح ہووے واہ واہ، واہ تیری بے پرواہیا۔ کلمیئے جے توں اک تے کیوں مذہباں والے بنائے راہ، ڈنڈیاں اپنے اُتے رکھائیا۔ کیوں تیرے سپوت روپ بنے کاں، بگ بہڑے نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر دی کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ دھرنی کہے سُن کھجک چوتھے جگ، جگتی تہیوں دیاں جنائیا۔ تیری اودھ رہی پگ، پوجا مٹے کوڑ لوکائیا۔ ہینی رہے کسے نہ بدھ، بدھ بیک آپ کرائیا۔ ہُن چاروں کُنٹ میرے اُتے خوشیاں نال ویکھ یدھ، یدھ شتر دی آشارہ نہ رانیا۔ میں دُشت دُرچارا مُکاؤنے چگ چگ، چُغلی نندیا والے سارے دینے کھپائیا۔ میرے صاحب دی بُجھارت سکے کوئے نہ بُجھ، بھوکھتاں والے اشارے نال گئے جنائیا۔ میں نو سو پُرانوی جگ چوکڑی رہی چُپ، چُپ وٹ کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ ہُن میرا پیار ہو یا بناتتاں توں پر بھ دے شبد دُلا رے نال سُت، پتا پوت ویکھ کے وجے ودھائیا۔ جس دی میرے اُتے مولنی رُت، رُتری اکو رنگ رنگائیا۔ مذہب دارہے کوئے نہ دُکھ، شرع کرے نہ کوئے لڑائیا۔ آتم پر ماتم سب نوں ملنا سکھ، پارہر ہم برہم مل کے وجے ودھائیا۔ توں میرا میں تیرا پڑھنی بک، تخم تاثیر سب دی دینی بدلایا۔ کھجک تیرا میٹنا اندھیرا گھپ، کوڑی کرپا رہن نہ پائیا۔ کھلی رہے کسے نہ گت، مینڈھی سہاگ دینی گندائیا۔ ہُن میرے توں مورکھا اپنا بسترہ چک، اگے وقت رہے نہ رانیا۔ اوہ ویکھ چند ستارا رہے ٹٹ، ٹٹیاں گنڈھ نہ کوئے پوائیا۔ صدی چو دھویں دست نالوں دست محمد چھڈاؤے گٹ، بازو بندھن نہ کوئے پوائیا۔ تیرا بھاگ رہیا نکھٹ، بھنڈار اتھ نہ کوئے ورتائیا۔ اکو وار میرے صاحب نے دین

دُنی وِچ پاؤنی پُھٹ، بھٹکل کرے خلق خُدا نیا۔ شبد دھار نال کرے دو ٹک، حصے دوویں ونڈ ونڈا نیا۔ دوویں دھاراں پین جُٹ، اگے ہونہ کوئے چھڈا نیا۔ کلجگا تیرے نیلے ہونے بٹ، نیلا امبر دئے گواہیا۔ سب دا لیکھا سب دے کولوں جانا کھس، مالک رہن کوئے نہ پائیا۔ ایہہ کھیل کھیلنی مالک اُس، جس دی اُست کر کے سارے جھٹ لنگھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، پر م پُرکھ ابناشی اچت، چیتن سب نوں رہیا کرائیا۔

★ ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ے بھگت سنگھ دے نوٹ کیر پنڈ ضلع جموں ★

نارد کہے سنگر شبد میرا تیرے نال عشق، عاشقاں دے عاشقا معشوق بنکے دے دکھایا۔ تیرا سوہنا ست سروپ رہیا لٹک، بن رنگ روپ سوہیا پائیا۔ کوٹن کوٹ جگ تیرے اُتے سارے لاؤندے رہے شست، نشانہ انت نہ کوئے کرائیا۔ میں ایسے کارن تیرے پیار وِچ بھوگیا نہیں کوئے گرہست، تن وجود نہ خوشی بنا نیا۔ میں پھر کے آیا جس نوں اوتار پیغمبر گرو کھندے سورگ تے بہشت، دیکھیا چائیں چانیا۔ دوزخاں وِچ دیکھی درشت، تیرا دھیان رکھایا۔ میں سمجھ نہ سکیا تیرا کھیل ٹونک کے جست، کہ بنا اک دو توں اپنا تھم ورتا نیا۔ تیرا آکار نکیا نراکار کوٹن کوٹ برہمنڈ کھنڈ تیرے پیمانے والی اک نہ پوری ہوئی بالشت، پورا ونڈ نہ کوئے ونڈا نیا۔ میری اچی نکل گئی کلک، کوک کے دیاں سنا نیا۔ بہڑی دروہی ڈہائی تیری منزل توں بنا تیری کرپا اوتار پیغمبر گرو سارے گئے کھسک، تھر نظر کوئے نہ آ نیا۔ ہن صدی چو دھویں توں سب نوں لیا جھڑک، بھے وِچ رہیا ڈرائیا۔ تہاڈے دین مذہب میں دینے رڈک، ریڈکا پاؤنا کوڑ لوکایا۔ میں وی ڈردا نارد کہے دُوروں دُوروں لیندا بڑک، کن دو جہاناں ول رکھایا۔ نگاہ رکھدا کتے مہر دا امرت دیوے چھڑک، جس نوں کلساں وِچ نہ کوئے بھرا نیا۔ میری پوربلی مٹے حرص، ہوس رہے نہ رانیا۔ تیرے نوری نور دا ہووے درس، ستمگھ ہو کے خوشی بنا نیا۔ وچھوڑے وِچ کسے نوں دوس مہینے بیتدے برس، میں جگ جگ تیرا راہ تکا نیا۔ دھن بھاگ اوئے دھناڈھا جے توں آئیوں اُتے فرش،

مٹی خاک دسیں وڈیاںیا۔ میں وی چھڈیا آسن عرش، عرش پریتم بھجیا واہو داہیا۔ محبوب میری من لے عرض، آرزو تیرے آگے رکھایا۔ مینوں تیرے پیار دی غرض، دوسرا نگ نہ کدے چھہایا۔ میرا اکو تال راگ نادتے اکو طرز، طرح طرح دا گان کوئے نہ گایا۔ مینوں ایوں دسیا تیرے بنا سچا نہیں کوئی مرد، اوتار پیغمبر گرو ناری پر بھ دی نظری آئی۔ تیرے کول آدانت دی فرد، حق حقیق ویکھ چائیں چانیا۔ میرے صاحب سب دے کولوں کھوہ لے چھری شرع والی کرد، قتل گاہ رہن نہ پانیا۔ میرا دل کردا میں تیرا روپ تکاں نپڑد، ست داسنت نظری آئی۔ کسے نام کلمے دا وچ نہ ہووے دھرت، حصہ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ بنا اکھراں توں میرے نال کر لکھت پڑھت، ڈھر دی گنڈھ آپ بندھایا۔ میری پوری کر دے شرط، شرم حیا دا لیکھا دے مکایا۔ تیرے بنا میری سدھی کرے کوئے نہ نزد، نارد روکے رہیا سناںیا۔ میں کوئی لینا نہیں قرض، خالی جھولی آگے ڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب تیرے ہتھ وڈیاںیا۔ نارد کہے سنگر شبد میں تیتوں چا ہندا، چارے جگ ہتھ اٹھایا۔ دوس رین تیرا راگ الاؤندا، ڈھولے پریم والے گایا۔ اسنت تیتوں اپنی آشنا سناؤندا، برہوں وچ وڈیاںیا۔ توں کیوں نہیں نین اٹھاؤندا، نیناں والیا نین مٹکایا۔ معشوق ہو کے عاشق عشق دی کیوں نہیں گنڈھ پواؤندا، پریم تند جڑایا۔ سچ سنگھاسن کیوں نہیں سو بھا پاؤندا، سکھاسن ڈیرہ لایا۔ پھولن سچ کیوں نہیں وڈیاؤندا، امرت میگھ برسایا۔ توں جگ چوکڑی رہوں ترساؤندا، بے ترسا تیتوں ترس ذرا نہ آئی۔ ہن میں اچی کوک جناؤندا، دروہی تیری بے پرواہیا۔ کیوں نہیں پریمیا پریمیاں گلے لگاؤندا، گلوکڑی ڈھر دی پانیا۔ اوہ تک اوتار پیغمبر گرو میرے ول انگل سرب اٹھاؤندا، اشارے رہیا کرایا۔ میں وی تاڑی آگوں وجاؤندا، دو ہتھ تال بناںیا۔ نالے ڈھر دا بچن جناؤندا، جننی نوں جن والیو تھانوں دیاں سناںیا۔ نگاہ دھرتی ول رکھاؤندا، چاروں گنٹ گنٹ بھوایا۔ اوہ ویکھو آہ ویکھو تھانوں دین مذہب گرلاؤندا، کر بلے والے بنا کر بلے توں روون مارن دھاپیا۔ تھانوں کلمہ کیہڑی ونڈ ونڈاؤندا، سور گاں دے حصے پانیا۔ تھانوں پیار محبت کیہڑے ناؤں دا، جس نام نال جیو جہاناں رہے گھایا۔ تھانوں ناتا کیہڑے تھانوں دا، دوزخ بہشت دوویں روون مارن دھاپیا۔ کیوں کلج روپ بنیا کاؤں دا، ہنس نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تھہ بن دوجا نظر کوئے نہ آئی۔

★ ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ے پرکاش سنگھ پنڈ ڈر ضلع جموں ★

نارد کہے سنگر شبد توں کڈا سوہنا سُتھاء، سوہنیاں تیری کی وڈیاںیا۔ دُنیا جگت سنسار ایویں تتاں نوں جھلدی رہی پکھتا، کلبوتاں سیو کمایا۔ ہڈیاں نوں ٹیکدی رہی متھا، چڑیاں رنگ رنگاںیا۔ میں وی چار جگ پھر دا رہیا نٹھا، بھجیا واہو داہیا۔ پھریا تیر تھ تھ، اٹھسٹھ پنڈھ مکایا۔ اوتار پینمبر گرو آں کھلیاں ویکھیاں لٹاں، بیراگی روپ انتر دھیان لگایا۔ جگت سکھیاں ویکھیاں ہتھ مار دیاں اُتے پٹاں، پٹے والا دے گواہیا۔ جگ جگ گڑ دیاں ویکھیاں اُلٹیاں لٹھاں، وہناں وہن وہاںیا۔ نام کلمے دا سُن دا رہیا پٹا، اکھراں نال پڑھایا۔ سنگر شبد توں دس تیرا کہدے نال یارانہ پکا، جس دے نالوں نہ سکیا تڑایا۔ جس نوں کدے نہ دتا دھکا، پٹھ نہ سکیا بدلاںیا۔ سب نوں اپنا بھنڈارا دے کے پھکا پھکا، جس بھکے وچوں فاتے مرے سرب لوکایا۔ اپنا روپ نہیں دسیا ہٹا کٹا، یودھا اگم اتھاہیا۔ سچ دے تھیں صفت دا دے کے وٹا، وٹے جگت والے ملاںیا۔ اوہناں اوتار پینمبر گرو آں نوں پا کے اُتے پھٹا، پھر گھراں وچوں باہر کڈھایا۔ صرف اشارہ دتا حکم وچ دسیا اپنا پتہ، پت پر میثور کہہ کے سارے گایا۔ پھر سب دے اُتے پا کے اپنی فتح، فاتحہ دا ڈنک دے وجایا۔ کسے دا بودا کسے دا سپس اُتے رکھایا چھتا، کسے نوں کیساں نال وڈیاںیا۔ کسے نوں گور سوایا کسے نوں ٹکایا وچ چتا، لیکھا سب دا اپنے ہتھ رکھایا۔ اوئے سنگر شبد نالے توں سب دا بنیا رہوں پتا، کیوں پتا ہو کے اپنے پت لئے مرانیا۔ دس چوہ جگاں وچوں نارد نوں کی دتا، نہ رن نہ کن بنا بودی توہور چیز نظر کوئے نہ آںیا۔ میںوں انج ساری رات نارد کہے نو سو نرنوے وار آںیاں چھکاں، میں یاد کر کر کے تیرا راہ تکایا۔ میرا جی کرے میں کیہڑے ویلے تیرے پیار وچ وکاں، اپنا آپ تیری جھولی پانیا۔ پر توں وی میرے اندر مار کھچا، کھچ کے اپنے نال ملاںیا۔ سنگر شبد کہے اوئے نارد اتیتوں بھیت نہیں شبد سار دا، بھویں کوٹن جگ بیت جان توں پھیر وی نکے دانگا، میری سمجھ پھیر کسے نہ آںیا۔ ہُن چھیتی ویکھ لئیں پچھلا سارا بدل دینا سک، سکھیاں والے کاہن بیٹھن سپس نوانیا۔ چھٹی پوہ نوں صدی چو دھویں دے کول ڈھائی ہونیاں اٹاں، اٹ اٹ نال کھڑکایا۔ گولی دے بستران نال مستک ہونا ٹکا، جس وچ الاہ الاہ الاہ دینا لکھایا۔ پھیر دستاں تیرا کس بدھ ہووے ہتا، پیار پیار نال وڈیاںیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائی۔ نارد کہے سَنگَرُ شبد تیرا نین بڑا مٹکِلا، مٹکاں والیا نظری آئی۔ میرا بنیا کوئی نہ چیلہ، ہمتِ دتی نہ کوئے وڈیائی۔ میں ہتھیرا پھریا اُتے امبر نیلا، بھجیا واہو داہیا۔ اوتار پیغمبر گرو بنے نہ کوئے وسیلہ، جو وچولا بن کے میل ملائی۔ میں رُوپ دھریا سوہا لال پیلا، کالا رنگ رنگائی۔ پھروی رہیا ڈھیلا، تیرا سنگ نہ کوئے بنائی۔ میں پھریا جگت سرور جھیلا، نو کھنڈ کھنڈھی ڈیرہ لائی۔ کتوں محبوب مل جائے چھیل چھیلا، ست سرُوپی نظری آئی۔ میں لکھ چوراسی تکیا تیرا قبیلہ، چارے کھانی پھول پھولائی۔ میں توں کرے نہ کوئے تسلیما، تسلیاں مالا والے سارے کھ بھوئی۔ توں مالک اک کریم، رحمت والا بے پرواہیا۔ توں عالیشان عظیم، عالی جاہ تیری وڈیائی۔ پر میں اکو تیرے ورگی منگدا حسینہ، جس دا حُسن ہسن روون وچ کدے نہ آئی۔ جتھے ہوئے نہ کوئے کدے نمگینا، چنتا چکھا دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ میل ہووے اُتے تیرا میرا دھرنی دھول زمینا، دھول وجے ودھائی۔ میں تیتوں کہا آہنا، آمل کے خوشی بنائی۔ میری منسا بڑی پُرانی قدیم، قدرت دے مالک دیا دینی کمائی۔ میں توں اکو بھروسہ اکو یقینا، اعتماد نال جنائی۔ تیرا پیار کسے کولوں نہ جائے چھینا، تیرا تیرا سنگ بھائی۔ ہن پتہ نہیں کس نے مرنا کس نے جینا، کس نوں دیوے کون وڈیائی۔ پھرے دروہی لوک تیناں، ترے گن رہی گرا لئی۔ میرے پیار دی شہادت نہیں جل مینا، چند چکور نہ کوئے چترائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، سد تیرے رہاں ادھینا، اعلیٰ ادنی رُوپ نہ کوئے بنائی۔

★ ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ۷ شو سنگھ دے گرہ پنڈ سئی خرد ضلع جموں ★

نارد کہے سَنگَرُ شبد توں چھیل چھیلا اُچا، اُچ اگم اتھاہ نظری آئی۔ توں ست سرُوپ سُچا، سچ ست تیری وڈیائی۔ توں اک اک دا پتا، جتھے بوند رکت دی لوڑ رہے نہ رائی۔ توں اُس گرہ ستا، جتھے سووت جاگت ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ توں اُس دوارے لکا، جتھے دو جہان دیکھن کوئے نہ پائی۔ تیرا رُوپ تیرے اُتے ٹٹھا، مہر اپنی اک رکھائی۔ تیتوں کوئی پھر نہ سکے گٹا، تت نظر کوئے نہ آئی۔ تیرا جاپ نہیں کوئی بلاں بوٹاں، صفتی صفت نہ ڈھولا

گایا۔ توں اپنی دھاروں آپے اٹھا، اپنی لئی انگڑایا۔ لوک مات سب نوں پھڑاؤندا رہوں ٹھوٹھا، نام بھنڈارا وچ لکایا۔ جگت جہان لاؤندا رہوں بوٹا، نتو
تت گنڈھ پوایا۔ ہلارا دیندا رہوں جھوٹا، پون پوناں وچ رکھایا۔ اتم مار کے اکو سوٹا، سب دا لیکھا دتا مکایا۔ اپنا آپ کر مضبوطا، شرع وچ کدے نہ
آیا۔ حصہ کر کے پنج بھوٹا، پنچم پنچم رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگایا۔

☆ ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ۷ راج سنگھ دے گرہ وکھے جموں شہر وچ ☆

نارد کہے سنگر شبد تیرا نور نورانی نورت، نوری نظری آیا۔ تیری انوکھی وکھری صورت، جس دا سوریہ چند تیج جھلے نہ رایا۔ تیری آواز اگئی
نورت، بنا رسنا رس وکھایا۔ تیرا پیار سب دی آشا پورت، پور رہیا سرب ٹھانیا۔ تیرا لیکھا نہ نیڑے نہ دورت، دو جہاناں ویکھ وکھایا۔ توں سدا حاضر
حضورت، حضرت کہہ کے گئے سنایا۔ میری آسا منسا کر دے پورت، ترسنا ترکھا دے مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا
ور، ڈھر دے مالک دیا کمایا۔ سنگر شبد توں آد انت دی رانی، رعیت تیری سمجھ کسے نہ آیا۔ تیری صفت چار جگ دے شاستر بانی، اکھر اکھر ڈھولے
گایا۔ تیرا لیکھ جگ چوکڑی پُرانی، پورب سمجھ نہ کوئے سمجھایا۔ تیتوں ملنا نہیں آسانی، منزل سمجھ کسے نہ آیا۔ کوٹن کوٹ دے کے گئے قربانی، اپنا
آپ بھیٹ کرایا۔ جگت جہان ہو کے گئے دانی، داتے تیرا روپ سکے نہ کوئے سمجھایا۔ کبیر جلاہے ورگے ان کے گئے تانی، تند تند نال بندھایا۔
تیری سمجھ نہ آئی کسے جوانی، جو بن ونتے کی تیری وڈیایا۔ توں سب نوں کیتا فانی، انت رہن کوئے نہ پانیا۔ جھگڑے مکا دتے چارے کھانی، خانے اپنے
وچ لکایا۔ تیرا لیکھ لکھیا گیا نال قلم کانی، نام کلمے بیٹھے سپس نواپا۔ میرے انتر آئی حیرانی، حیرت وچ سنایا۔ میری اک بیننتی مانیں، مہر نظر اک
اٹھایا۔ میتوں اپنا بنا جانی، جانہار تیری سرناپا۔ تیرا نور ظہور لاثانی، ظاہر ظہور تیری وڈیایا۔ میری آسا منسا انت نہ ہوئے ویرانی، میل ملاوا کرنا سچ
سبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، ڈھر دی دھار ویکھ وکھایا۔ سنگر شبد تیری کڈی سوہنی مٹک، متوالے اپنا رنگ

رنگائیا۔ راہ وچ نہ جاواں اٹک، اوکڑ رہن کوئے نہ پائیا۔ تیرا در ملاں بے کھٹک، کھٹکا جگت دینا گوائیا۔ تیرے پیار دی میرے اندر آوے شکت، شکتیوان تیری سرنائیا۔ کتے اپنا سُبھانہ کریں سخت، کروٹ میرے ولوں بدلایا۔ نو سو پُرانوے چوکڑی جگ بچھوں تیرے نال ملن دا آیا وقت، جگ چوکڑی گن گن جھٹ لنگھائیا۔ میں پیار کراں اکو تیتوں فقط، دوجا فقرہ کوئے نہ گایا۔ میں ناتا جوڑنا نہیں نال رکت، بوند کم کسے نہ آئی۔ میں آد دا آد انت تیرا بھگت، تیری آس رکھائیا۔ ناتا چھوڑیا دنی جگت، جگ جیون داتے تیرا راہ تکائیا۔ تیرے پیار دی آوے لجت، رس بھوگن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا پورا کرنا عرش فرش، عرشی پریتم تیری اوٹ تکائیا۔

★ ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ے کیسری دیوی دے گرہ رانی باغ ضلع جموں ★

ستگر شبد تیرا روپ اگما اچھا، نراچھت آد جگاد نظری آئی۔ جگ چوکڑی کرا آئی سب دی رپھا، رچھک ہو کے دو جہاناں ویکھ دکھائی۔ اوتار پینمبراں پاویں نام کلمے دی بھچھا، دست امولک اگم اتھاہ ورتائی۔ جگ چوکڑی تیرا صفت صلاحی نام جاوے لکھا، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی تیری صفت صلاحیا۔ بن تیرے توں سرشی ساری دسدی متھا، سد رہن کوئے نہ پائی۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیرا بھانا سب نے میا مٹھا، سر سکیا نہ کوئے اٹھائی۔ کلجگ اتم دھر شبد کلمے دا دیوے چٹھا، سندیہ دھر درگاہیا۔ انت اشٹ رہنا اکا، ایکنکار اپنی کل ورتائی۔ صدی چودھویں محمد دی دھار میٹنا سکھ، اُمت اُمتی ڈیرہ ڈھاہیا۔ کوڑ گڑیارا پاونا وچ چتا، چکھا کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار والی تپائی۔ بھگت بھگوان بناونا ساچا ہتا، ہتکاری ہو کے دیا کمائی۔ تیرا کھیل نت نوتا، نرگن سرگن سرگن اپنا تھم ورتائی۔ توں آد جگادی اکو پتا، پت پر میثور تیرا روپ درسائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ چکائی۔ ستگر شبد توں آد جگادی اکو شاہ، شہنشاہ اکھوائیا۔ وشن برہما شو تیرے

گواہ، شہادت نام والی بھگتائیا۔ اوتار پیغمبر گرو دسن راہ، شاستر سمرت نال ملایا۔ اکھراں والا صفتی تیرا ناں، ڈھولے راگاں ناداں وچ وڈیائیا۔ جگ
چوکڑی پیٹے انت رہیا نہ کوئے نشان، نشانے سارے میٹ مٹایا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیرا کھیل مہاں، مہما کتھ کتھ وڈیائیا۔ بھوکھتاں وچ تیرے
ڈھولے گئے گا، پیشین گوئیاں وچ سنا۔ اتم آوے بے پرواہ، پاربرہم پت پر میثور نور الاہیا۔ جس نوں پیغمبراں کہا خدا، حضرت بیٹھے سپس نوا۔
اوہ ویس اوہی امام اما اپنا روپ وٹا، جوتی جاتا ڈمگائیا۔ شبدی ڈنکا دے سنا، ایہتے اوتھے دو جہان کرے شنوایا۔ جس نوں برہمنڈ کھنڈ پری لوء زمیں
اسمان گگن گگنتر بیٹھے سپس نو، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ سو مالک خالق پر تپالک پاربرہم پت پر میثور لیکھا جانے تھاؤں تھاں، تھان تھنتر ویکھ دکھایا۔
جس دے دوارے جھکڑا نہیں سورتے گاں، دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اتم برہم پڑدا دے گھلا، نور نورانہ نظری آیا۔ جس دا اکو شبد اکو کلمہ اکو
ناں، ناؤں نرنکارا اکو اکھوایا۔ سو لہنا دینا سب دا دے چکا، چگنی چاری دے کرایا۔ کور گریار مٹی خاک دے دفنا، ڈھر دی دفعہ اپنا حکم لگایا۔ جس
نوں عقل بدھی سمجھے کوئے نہ، جگت و دیا کم کسے نہ آیا۔ اوتار پیغمبر گرو گردیو سوامی سارے کرن دُعا، ڈنڈاوت وچ سپس جھکایا۔ سو صاحب سوامی
انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی سب دا لیکھا دے مُکا، مکمل اپنا حکم ورتایا۔ سنگر شبد سنگر دوسر کوئے نہ، آد انت جگا جگنت اکو پتا اکو مایا۔ جوتی
جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جس دا لہنا دینا دو جہاں، جہالت کلجگ
کوڑی کرپا دے مٹایا۔

★ ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ے سردار سنگھ گرنام سنگھ دے گرہ پنڈ سپر ضلع جموں ★

سنگر شبد کہے میں آد جگادی ایک، سو پُرکھ نرنجن دتی وڈیائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن ساچی ٹیک، اینکار اپنا رنگ رنگایا۔ آد نرنجن کرے ہیبت، سری
بھگوان ہوئے سہایا۔ ابناشی کرتا نیت نیت، ----- وشن برہما شو کردے ہیبت، جگ جگ اپنا سنگ نبھایا۔ نرگن سرگن پر بھ دا اگتا بھیکھ، جو

دیوے دُھر سندیس، نام نِدھانا اِک دِرڑا ئیا۔ اوتار پیغمبر گُرُ رُپ دھرے ہمیش، سَتَگ تریتا دو اِپر کَلج اپنا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیا ئیا۔ سَتَگ شبد کہے میں آدانت دا سُر پیر، بے انت دتی وڈیا ئیا۔ میرا لیکھا کوئی جان نہ سکے شاہ حقیر، فقیر پڑدا نہ کوئے اُٹھایا۔ میں سب دی بدلن والا تقدیر، تدبیر پر بھ دی نال ملایا۔ میں نِت نوت شرع دے پائے زنجیر، شریعت سنگ رلا ئیا۔ اتم لہنا دینا پورا کرنا اخیر، آخر دیاں سنایا۔ جو آسا رکھ کے گیا کبیر، کعبیاں پرے پرے جنایا۔ جو سندیسہ دتا نرگن سرگن نانک دین دنی بدل جاوے ضمیر، گو بند میلا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دامالک نظری آ ئیا۔ سَتَگ شبد کہے میرا صاحب اِک سلطانا، ہر وڈا وڈ وڈیا ئیا۔ جو جگ جگ کھیلے کھیل مہانا، رُپ انُپ لئے پرگٹایا۔ سر شئی در شئی اندر دیوے نام نِدھانا، اپنا رنگ رنگایا۔ امرت رس بخشے نوجوانا، نَجھر دھارا آپ جھرائیا۔ ساچا دتے کلمہ دُھر کلاما، کائنات پڑھایا۔ جس نوں پیغمبر کرن سلاماں، سج دیاں وچ سیس جھکایا۔ سو ست سرُپ دُھر دا راما، کاہناں دا کاہن اِک اکھو ئیا۔ جس دا ڈنکا اِک داممہ، گو بند سورا رہیا وجایا۔ اُس کَلج میٹنی اندھیری شاما، شمع نور جوت کرے رُشنا ئیا۔ صدی چو دھویں دیوے حق پیغام، پیغمبراں توں پرے پڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر کرتا بے پرواہیا۔ سَتَگ شبد کہے میرا مالک ہر بھگونت، ہر کرتا وڈ وڈیا ئیا۔ جس نوں گاؤندے چار جگ دے سنت، جیو جنت دھیان لگایا۔ اُس دا اِکو نام تے اِکو منت، منتر اِکو دے دِرڑا ئیا۔ جس کَلج کرنا انت، انتشکرن ویکھے خلق خُدا ئیا۔ گڑھ توڑنا ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اِک سمجھایا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، پنچم شبد دُھن کرے شنو ئیا۔ لیکھا مُکا کے دوزخ بہشت جنت، سچھنڈ دوارا اِک سمجھایا۔ آتم پر ماتم برہم پار برہم میلا ہووے نار کنت، کنٹوہل اپنی خوشی بنا ئیا۔ گُرکھاں چولی چاڑھے نام اگئی رنگت، رنگ رنگیلا دیا کمایا۔ چار ورن اٹھاراں برن بنائے اِکو سنگت، دین مذہب ذات پات ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمایا۔ سَتَگ شبد کہے میرا پر م پُرکھ ابناشی، ہر کرتا بے پرواہیا۔ جو ہر گھٹ اندر رکھے واسی، پر ماتم آتم رُپ بنا ئیا۔ گرہ مندر منڈل پاوے راسی، ساچی خوشیاں ناچ نچایا۔ جن بھگتاں پڑدا کھول کے پر تھی آکاشی، گگن لگنتر

ڈیرہ ڈھاہیا۔ انتر میٹ اندھیری راتی، نرگن جوتی جوت دے چکائیا۔ اٹھے پہر رہے پر بھاتی، صُح شام ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ نچھر امرت رس دیوے بوند سوانتی، کوڑی ترسنا تر کھا دے بُجھائیا۔ ترے گن گنی نہ لاوے چواتی، جگت وکاراں ڈیرہ ڈھاہیا۔ دیوے درس بہنہ بدھ بھانتی، سری بھگون نورِ الٰہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچھنڈ نواسی اپنا بھيو کھلایا۔ سنگر شبد کہے میرا پر یتیم آد نرنجن، جوت نرنجن رنگ رنگایا۔ پُرکھ اکالا دین درد دُکھ بھے بھنجن، بھوساگر پار کرائیا۔ نیت دیوے نام ندھانا انجن، اندھ اندھیرا دے مٹایا۔ دُھر دی دھوڑ کرائے مجن، دُرمت میل دھوایا۔ آتم پر ماتم بن کے سجن، سگلا سنگ وکھایا۔ لوک مات سنت سہیلے آوے لبھن، گر چیلے جوڑ جڑایا۔ پر بھو پیار دی دے کے رنگن، رنگت اکو اک وکھایا۔ لیکھے لاوے ساڈھے تن ہتھ کایا بدن، بدی دا جھگڑا رہے نہ رایا۔ گرہ پرکاش دپیک جوتی جگن، نرگن نور نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سنگر شبد سنگر اکو بوجھ بُجھایا۔ سنگر شبد کہے میرا پر یتیم پار برہم، برہم میللا سہج سُبھایا۔ جس دا آد جگاد اکو دھرم، ادھرمی روپ نہ کوئے درسایا۔ جس دا جگ چوکڑی ساچا کرم، نہکرمی اپنا حکم ورتایا۔ جس دی دھاروں شبدی شبد نے لیا جرم، وشن برہما شو لیا پرگٹایا۔ نرگن دھار بخش کے سرن، سرنگت اک درڑایا۔ جس دی مہما چا جگ دے شاستر پڑھن، اوتار پیغمبر گر دُھر دے ڈھولے گیت گایا۔ جس دا اکو اک سچا ناتا سچا لٹن، پلو سکے نہ کوئے چھڈایا۔ اُس دی منزل ہر جن ہر بھگت سہیلے صوفی چڑھن، دوسر ہتھ کسے نہ آیا۔ جتھے نہ کوئی جرم نہ مرن، چوراسی گیر نہ کوئے بھوایا۔ اوہ مالک خالق پر تپالک ہر داتا ترنی ترن، تار نہار اک رگھرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈا وڈیا یا۔ سنگر شبد کہے میرا مالک اک مہربان، مہر نظر اٹھایا۔ جو دُھر دا دیوے دان، داتا دانی اگم اتھاہیا۔ جس دی صفت سارے گان، ڈھولیاں گیت سنایا۔ اوہ جگ چوکڑی کھیلے کھیل مہان، سنجگ تریتا دوا پر اپنا ویس وٹایا۔ کلجگ انتم میٹے کوڑ نشان، کریا کوڑ رہے نہ رایا۔ یودھا سور پیر بلی بلوان، بلدھاری لئے انگڑایا۔ شرع دارہن نہ دے کوئے شیطان، چھری کرد ہتھ نہ کوئے اٹھایا۔ سر شٹی دی در شٹی اندر دیوے دان، مہربان محبوب اپنی مُجت حق ورتایا۔ آتم پر ماتم بخش گیان، اندھ اندھیرا دے چکائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا سارے گان، نرگن نرگن مل کے

وَجے ودھائیا۔ جن بھگت سنت کنت کر پروان، ہر جن گرسکھ اپنے رنگ رنگایا۔ چوراسی وچوں کر پچان، جگت وچھڑے میل ملایا۔ صدی چودھویں ہووے حیران، حیرت وچ ڈھایا۔ جس شرع بنائی اسلام، اسم اعظم اک دکھایا۔ جن تیس بتیس حدیثا دسی قرآن، حیرت وچ ڈھایا۔ اوہ سب دا لیکھا انت لگا چکان، پچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ جس دانام کھنڈا گوہند سور اٹھائے نوجوان، دو جہاناں آپ دکھایا۔ اُس دا حکم تینی اوتاراں کرنا پئے پروان، عیسیٰ موسیٰ محمد سجریاں وچ سیس جھکایا۔ جس دا دھرم جھلے نشان، اک دس وجے ودھایا۔ سو لیکھا جانے جیو جہان، جاگرت جوت ڈمگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دا لیکھا واپن والا نہیں کوئی انسان، عقل بدھی وچ سکے نہ کوئے سمجھایا۔

★ ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۷ دھرم کور دے گرہ پنڈ ڈگینا ضلع جموں ★

سنگر شبد شبد سنگر مینا، متر پیارا اک اکھوائیا۔ جس دی آد جگادی ریتا، جگ جگ ویس وٹایا۔ لکھ چوراسی پرکھے نیتا، چارے کھانی پڑدا لاہیا۔ ویس وٹائے اگم انڈیٹھا، اگمڑی کار کمایا۔ جس دے حکمے اندر سنجگ تریتا دواپریتا، اپنا پنڈھ مکایا۔ سو کلج کھیل کرے جگیتا، جگ جیون داتا اگم اتھاپیا۔ جس نے پچھلیاں میٹنیاں لیکاں، مارگ اکو اک درسایا۔ اوتار پینمبر گرو آں کولوں کرائے تصدیقا، شہادت نام کلمے والی بھگتایا۔ دھرنی دھرت دھول دیاں پوریاں کرے امیدان، آسا کلج نال رکھایا۔ چار جگ دے شاستر ویکھے رسیدان، جو اکھراں دتی وڈیایا۔ اگلا بھیو دتے پوشیدہ، پوشیدہ سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جس نوں دیوے حق ترتیما، ترکیب اپنی اک درڈایا۔ دیناں مذہباں رہن نہ دیوے حدیثا، حضرتان توں پرے کرے پڑھایا۔ لیکھا پورا کرے بیس بیس، عیسیٰ لہنا جھولی پائیا۔ صدی چودھویں لا کے بیٹھی نیجھا، نیت نین نین اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمایا۔ سنگر شبد کہے پر بھ کھیل ہونا انڈیٹھا، شاستر کہن کوئے نہ پائیا۔ سب نے بھانا مننا میٹھا، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔

جس دا لیکھا آد جگادی چٹا، کالی دھار نہ کوئے بنائیا۔ اوہ مالک سب دا پتا، پت پر میثور بے پرواہیا۔ جو ویس وٹائے نت نوتا، کلجگ انتم لئے انکڑائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ویکھے خطہ، چاروں گنٹ کھوج کھوجائیا۔ جس نے دین مذہب دا بدل دینا سکے، حکم دھر دا اک ورتائیا۔ چوڑا سی پوری کرے اچھا، نراجھت اپنا حکم سنائیا۔ جن بھگتاں پا کے دھرم دھار دی بھچھا، بھگتاں جھولی دے بھرائیا۔ جس دا اکو مارگ تے اکو وشا، وشیش اپنا رنگ رنگائیا۔ جس دا کسے نوں یاد نہیں بچھا، آگے کہن کوئے نہ پائیا۔ دو جہاناں ونڈے کوئی نہ حصہ، لاشریک دا شریک نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دا صفت صلاحی لیکھ جگ چوکڑی لکھا، آد کہن کوئے نہ پائیا۔

★ ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ے منسر پچھو رام دی بنیتی تے وہار ہو یا پنڈ ڈگیا نا ضلع جموں ★

پر م پڑکھ پر ماتم بے پرواہ، بے انت سری بھگونت وڈ وڈیائیا۔ جن بھگتاں دیندار ہے سچی صلاح، دھرم دی دھار دھرم جنائیا۔ آتم پر ماتم دسدا رہے، راہ پار برہم برہم بل کے وجے ودھائیا۔ دھر سندیسہ دیوے اگنی ناں، ناؤں نرنکارا آپ درڑائیا۔ ناتا توڑ کے پتا ماں، چرن پریتی سچ سمجھائیا۔ چرن کول بخش کے تھاں، تھنتر اکو اک درسائیا۔ لیکھا مکا تھل اسگاہ، ٹلے پر بت پنڈھ چکائیا۔ نرگن دھار پکڑ کے بانہہ، سرگن مارگ اک دکھائیا۔ دھر دا حکم مٹنا کرنا واہ واہ، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پار برہم پر بھ دیونہارا دات، جن بھگتاں دیا کمائیا۔ امرت بخش بوند سوانت، جگت ترسنا ترپت کرائیا۔ ترے گن مایا میٹ کے آنچ، اگنی تت دے گوائیا۔ سچ پریت بخش کے نات، در گھر دیوے مان وڈیائیا۔ کایا اندروں میٹ اندھیری رات، ساچا چند اک چکائیا۔ سندیسہ دیوے شبہ بہہ بھانت، من نسا دور کرائیا۔ گھر سوامی پچھے وات، گرہ مندر کھوج کھوجائیا۔ نرگن دھار مار کے جھات، پڑدا انتر دے اٹھائیا۔ ست دھرم دی دکھا پر بھات، پر بھاتی اپنا راگ سنائیا۔ جھگڑا میٹے ذات پات، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ دھرم دھار دی دسے راس، گوپی کاہن کھیل کھلایا۔ سینا رام ہو کے وسے پاس، بکھنڈ دا

ڈیرہ ڈھاہیا۔ لیکھے لاوے پون سواس، جو ساہ ساہ سماہیا۔ ساچے بھگتاں پوری کرے آس، ہر وڈا وڈا وڈیاہیا۔ جس داس ت سرپ کدے نہ ہووے ناس، ناسک ویکھے جگت لوکایا۔ اوہ دیوے مان پر تھی آکاش، گنگن لگنتر ہوئے سہایا۔ جس داس توں وڈا وڈو نگھا کھات، لیکھا گنت نہ کوئے گنایا۔ اوہ ہر ہردے اندر رہیا واج، واکھ ہو کے ویکھ وکھایا۔ جنہاں نوں سچ دھرم دی بخشی جاج، جاکھ اپنے لئے بناہیا۔ اوہناں دا جنم کرم لیکھے وچ لاوے آپ، اپنی دیا کماہیا۔ چوراسی وچوں کرے بند خلاص، بندھن بندھ نہ کوئے بندھایا۔ منزل بامنزل پوری کرے آس، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھایا۔ پر م پڑکھ سب دا سجن پیتا، متر پیارا بے پرواہیا۔ جو بھگتاں سنتاں جگیا سوآں پرکھے نیتا، سنیاں ویراگیاں تیاگیاں ویکھ وکھایا۔ لیکھا جانے چار جگ گرنٹھ شاستر مندر شودوالے مٹھ مسیتا، کعبیاں پھول پھولایا۔ اوہ مالک خالق پر تپالک بنے جیو جی کا، جنت اپنے لیکھے لایا۔ جس دیاں نام کلمے کرن تصدیقاں، شہادت اوتار پنیمبر گرو گرو بھگتاہیا۔ سو ساچے بھگتاں آسا منسا پوریاں کرے امیدان، جو پر بھ دے مارگ چلن چائیں چانہیا۔ اوہناں دی اکو منزل اکو ساچی سیدھا، جگت وکار آگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کماہیا۔ سنگر شبد کہے زندگی وچ بچھے اوکھاتن وار آیا سماں، من کلپنا کلپنا نال ملاہیا۔ پھیر مٹ گئی جگت والی غمی رہیا کوئے نہ غما، چنتا چکھا نہ کوئے جلاہیا۔ کوڑ کرایا دی اندروں چھڈی طمع، ترسنا وکار نہ کوئے ودھایا۔ پر بھو دا پیار آد جگاد نیت نواں، نوت اپنا رنگ رنگایا۔ جو لیکھے لاوے پون سواس دماں، دامنگیر اک اھوایا۔ جس نے لیکھا پورا کرنا کلجگ اتم چوتھے جگ چوہاں، چاروں گنت پھول پھولایا۔ اُس دا مارگ ہونا رواں، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ ویکھے چائیں چانہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سناہیا۔ زندگی وچ زندگی کھیل اول، من بدھی سمجھ سکے نہ رانہیا۔ جس اُتے کرپا کرے پر ماتم آتم پھرائے اپنا پلا، نام دھر دی گنڈھ پوانہیا۔ دو سال چار مہینے بعد زندگی وچ پھیر پینا اک چھوٹا جہا ہلا، اوہ حل لینا کراہیا۔ تہاڈا انتر سب نالوں ہونا اکلا، جگت واسنا والے ساتھی سنگ نہ کوئے رکھایا۔ ایہہ وقت رہنا گھڑی پلا، ساڈھے ست ست سمجھایا۔ تہاڈا ہر دا پھیر نہچل ہووے اٹلا، انڈولت روپ بناہیا۔ پچھلے جیون دا اس زندگی دا پر بھو

دے پیار وِچ ملے پھلا، پھلی بھوٹ دے کرائیا۔ دُئی دویتی میٹے سلا، انتر نرتر اکو وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ چکائیا۔ جگت جیون دا دھرم دھار نشانہ، جگ جگ بھگتاں ملے چائیں چائیا۔ تُوں میرا میں تیرا اکو ہووے گانا، دُو جی اور نہ
 کوئے پڑھائیا۔ ہووے ہنگتا تھے ہنکار مانا، نرمانتا حلیمی وِچ اپنا آپ سمائیا۔ پر م پڑکھ دا سدا منے سرتے بھانا، بھے وِچ اپنا جھٹ لنگھائیا۔ تس اُتے کرپا
 کرے پت پر میثور سری بھگوانا، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ جو سیتا سرتی داراما، رام راما اک اکھوائیا۔ جو آتم دھار رادھا دا کاہنا، گھننیا اگم اتھاپیا۔ جو
 نرگن نرگن پہرے بانا، ویس اولڑا آپ وٹائیا۔ سو جیون وچوں جیون دیوے سچ مہانا، زندگی زندگی وچوں بدلایا۔ جن بھگتاں بھگتی کر پروانا، پر م پڑکھ
 پر ماتم اپنے لیکھے لائیا۔ اوہناں چتر گپت نہ لیکھ وکھاؤنا، دھرم رائے نہ دے سزائیا۔ لوک مات مانس جنم نہ آوے ہانا، منکھ منکھتا ساچا سنگ نبھائیا۔ متا
 وِچ ہوئے نہ کدے دیوانہ، مستی کوڑ نہ کوئے ہکائیا۔ اٹھے پہر دوس رین گھڑی پل جنہاں دا پر بھ چرن دھیانا، سو بھگت سنت جگت مارگ سبھے پار
 کرائیا۔ اوہناں درگاہ ساچی سچکھنڈ دوار ملے محل اٹل مکانا، جتھے سور یہ چند دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اکو جوت تیج پرکاش پر م پڑکھ سُلطانا، سو پڑکھ نرنجن اپنا
 نور ظہور دے چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دامالک اک اکھوائیا۔ جگت جیون سنسار داسنگ، تن وجود
 وجے ودھائیا۔ جگت وراثت جگت دارنگ، من منسانال ملائیا۔ آتم انتر پر ماتم دا انند، انند انند وچوں جنائیا۔ جو جگت جگیا سو کوڑ کرپا دی منزل جائے
 لنگھ، مارگ دھرم والا اپنائیا۔ اوہ انتر نرتر ویکھے پر م پڑکھ دا نوری چند، جو جوتی جاتا ہو کے ڈگمگائیا۔ جتھے جگت واسنا ہووے ہنگتا جگت وکار و بچار
 ہووے کھنڈ کھنڈ، کوڑ کرپا انت رہن کوئے نہ پائیا۔ منو آدہ دشانہ اٹھ پاوے ڈنڈ، کلپنا بھجے نہ واہو داہیا۔ تس اُپر کرپا کرے پر بھ آپ سور سربنگ،
 شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنی دیا کمائیا۔ بھاگ لگاوے بھگتاں دی آتم سچ پلنگ، سچ سنگھاسن سو بھ پائیا۔ اوہناں دا جنم مرن دا آون جاون دا لیکھا ہو جائے بند،
 پر بھ جوت مل کے جوت وِچ سمائیا۔ کیوں اوہناں دے انتر پر بھ دے پیار دی پے جاندی گنڈھ، جس گنڈھ نوں جگت واسنا سکے نہ کدے گھلائییا۔ بھگت

بھگوان بھگوان بھگت اک دُوبے دے پیار وچ سدا پابند، پابندی وچ مارگ چلن چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ ہر جن ساچے سدا سدا سدا آپ رنگایا۔

☆ ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۷ پچھمن سنگھ دے گرہ پنڈ سئی کلاں ضلع جموں ☆

جن بھگتاں پوری ہووے بھاونا، بھانڈا بھرم بھو بھٹایا۔ من ہنکاری مارے کنسا راونا، رام راما ڈھر درگاہیا۔ جیون زندگی دا بنے ضامنا، ضامنی شبد والی بھگتایا۔ آتم پر ماتم پکڑے دامنا، دامنگیر اک اھوایا۔ کلج کوڑی کریا میٹے اندھیری شامنا، شمع نور جوت کرے رُشانیا۔ سچ ست دادے گیانا، کوڑ کُٹمبھ دا پنڈھ مُکانیا۔ بھاگ لگا کے کایا نگر کھیڑا گرامنا، ساڈھے تن ہتھ دیکھ وکھانیا۔ امرت رس پیائے نچھر جامنا، جگت ترسنا کوڑ بھجھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر داور، ہر سجن بے پرواہیا۔ ہر ساجن داتا گھر گبھیر، گور اک اھوایا۔ جو جگ چو کڑی بدلن والا تقدیر تدبیر اپنے ہتھ رکھانیا۔ جس دے محم دی حق آسیر، دیکھنہارا چائیں چانیا۔ جو شرع دے کٹن والا زنجیر، بھگتاں بندھن دے تڑانیا۔ جھگڑا میٹے غریب امیر، اعلیٰ ادنیٰ اکو رنگ وکھانیا۔ جس دی آسار کھی بکیر، پنے پنے سیس نوانیا۔ سو پڑکھ اکالا دین دیا لا ساچی کرنی کرے تعمیر، کلج کوڑی کریا جڑ اکھڑانیا۔ جگت جہان دی بدل دیوے تصویر، تصور اکو اک سمجھانیا۔ ہوئے ہنگتا رہن نہ دیوے خمیر، خماری نام والی چڑھانیا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی بخشنہارا دھیر، دھیرج دھرم دھار درڑانیا۔ دیکھ وکھانے پیرن پیر، امام اماما نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن ساچے لئے ملایا۔ ہر جن میلنہارا آپ، ہر کرتا ڈھر درگاہیا۔ جگت واسنا میٹ کوڑ سنتاپ، مایا متا موہ مٹانیا۔ اندھیرا رہے نہ کوڑی رات، دھرم دا سچ چند چکایا۔ سچ پریتی بخش کے دات، پریتم اپنا رنگ رنگانیا۔ امرت دیوے بوند سوانت، جھرننا نچھر اک جھرانیا۔ نیز کھول کے نج نین آنکھ، لوچن لوچن دے بدلانیا۔ گھر سوامی ٹھا کر پیتا درشن دیوے ساکھیات، سجن سہیلا پڑدا آپ اٹھانیا۔ جن بھگتاں پچھے وات، کایا مندر اندر لیکھا جانے چائیں چانیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی پر م پُرکھ پر بھ اپنا رنگ رنگایا۔ اپنا رنگ رنگائے چلوں، ہر کرتا دیا کمایا۔ جن بھگتاں کدے نہ جائے بھول، اُبھل آپ اکھوایا۔ جس دا سبج تریتا دواپر کلج بدلے نہ کدے اصول، اصلیت وچ ملکیت سب دی ویکھ وکھایا۔ جو چرن پریتی بخشنہارا دھر دی دھول، دھوڑی ٹکے مستک خاک رماہیا۔ اوہ سب دا جانے آدانت دا مول، جنم کرم ویکھے چائیں چانیا۔ کوڑی کرپا جگت چنتا چکھا نوں مارے شکر والی ترسول، ترے گن دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ سچ دارنگ پر بھ سد رنگدا، رنگت نام والی چڑھایا۔ جن بھگتاں بیڑا بھدا، جگ جگ ہوئے سہایا۔ وچھوڑا ہون نہ دیوے تن دا، تن ماٹی وچے ودھایا۔ لیکھا پورا کرے ہر جن جن دا، بن جنیدی مایا۔ پرکاش ویکھے نوری چند دا، چن چند کرے رُشایا۔ جن بھگتاں سدا وقت سہنجنا ہووے دھن دھن دا، دھن پر بھو تیری بے پرواہیا۔ جھگڑا میٹے منسا من دا، ممتا موہ دے گوایا۔ ہر سنت سہیلا جن بھگت صوفی فقیر و نجارا نہیں جگت چھیری چھن دا، ست وچ ست وچ سچ وچ سچ اپنا آپ ملایا۔

☆ ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ے دیوا سنگھ دے گرہ سئی کیمپ والے پنڈ باڑیاں وکھے ضلع جموں ☆

ریشیاں لہنا پورا ہووے پچھلا تن جگا، جگ چوکڑی ہر ویکھ وکھایا۔ جنہاں کارن کلج انتم پینڈا مکا، بھج بھج اپنا پنڈھ مکایا۔ اگے سب دا نام ہووے اگھا، اگن آتھن ملے وڈایا۔ جن بھگتاں پھیر اُجڑے کدے نہ جھگا، جھگیاں دا پنڈھ چکایا۔ کلج دا انتم دھار دتا بھگا، بھونے دھرنی سیس نوایا۔ جس دا شاستر سمجھ سکن نہ مدعا، آدانت کہن کوئے نہ پانیا۔ سو پُرکھ اکالا کھیل کرے اتے بسدھا، زرگن اپنا حکم جنایا۔ سب دا لیکھا پورا کرے گجھا، گو بند میلا دھر دے ماہیا۔ ست دھرم دی سچ چڑھائے صبح، کلج رین اندھیر مٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ حکم کہے میں مدا کدی کدی، قدیم دا مالک دیا کمایا۔ ہن سیوا لگی چو دھویں صدی، صدمہ ویکھنا تھاؤں تھانیا۔ شرع اُمت

دی میٹنی بدی، بدکاری رہن کوئے نہ پائیا۔ چاروں کُنٹ کوڑ کڑیاری اگ لگی، بنا پر بھوتوں سکے نہ کوئے بُجھائیا۔ کسے لیکھا سمجھ نہ آوے ودی سدی،
 نچھتر گرہ پڑدا نہ کوئے اُٹھائیا۔ دین دُنی من کلپنا ہوئی لبی، لوبھ ہنکار وِچ تڑپھائیا۔ کسے میلا ہونا نہ جوت ربّی، نُور وِچ نُور نہ کوئے سمائیا۔ سرشٹی من
 واسنا پھرے بھجی، بھجن بندگی سچ نہ کوئے کمائیا۔ متا موہ ترسنا نچّی، سائنک ست نہ کوئے کرائیا۔ درشن ہووے نہ کسے اُپر شاہ رگی، نو دوارے ڈیرہ
 ڈھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ رِشیاں لیکھا ہویا پورا، تیراں سؤ ستاسی سیس نوایا۔ باؤن
 دھار تکیا اک حاضر حضورا، بل دوار دا پنڈھ چُکائیا۔ جس دا جوت اگئی نُورا، نُور نُورانہ ڈمگائیا۔ کھجگ کوڑی کرپا میٹے کوڑا، کوڑ کُٹمبھ دے گوائیا۔ جن
 بھگتاں بخش کے چرن کول دی دھوڑا، کُٹے مستک خاک رمائیا۔ پریم پریتی چاڑھ کے رنگ گوڑھا، جگت جہان دے وڈیائیا۔ کرپا ندھان بن کے جو بن
 وِنتا سورن سورا، سوربیر ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ جن رِشیاں وِنتا جگت گھرانہ،
 گھر گھر وجے ودھائیا۔ ملنا جیون جگت دامانا، سر سر ہتھہ ٹکائیا۔ آتم برہم دا ساچا ملے کھانا، جس نوں چارے کھانی سیس نوایا۔ اکو وار سہا پر بھ دا بھانا،
 دُوجی لوڑ رہی نہ رائیا۔ لیکھا ٹٹیا کوڑ جہانا، جہالت جگت والی چُکائیا۔ سچ دوار کر پروانا، پروانہ نام دیوے بے پرواہیا۔ جن بھگتاں گرہ وِسدا رہے مکانا،
 مُکان دین دُنی دی دیوے لاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا مالک ہووے سہائیا۔ تیراں سؤ ستاسی رِشیاں
 لیکھا رہیا چُک، چار کُنٹ کھوج کھوجائیا۔ جگت دُکھڑا رہیا مُک، دردی ہو کے درد وِندائیا۔ سچ دُلا رے بنا کے سُت، سُت دُلا رے گود اُٹھائیا۔ کرپا کر
 ابناشی اچت، پریم پُرکھ دیوے وڈیائیا۔ سینے نال لگائے گھٹ، وِچھوڑا جگت رہن نہ پائیا۔ آون جاون جائے چُھٹ، درگاہ ساچی وجے ودھائیا۔ پریم پیار
 وِچ دیوے سب کچھ، وست اگم نام ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں
 بھگوان، ہر جن ہر گھٹ ہر پر بھ تن مائی اندر جائے گھس، راہوں گھسیاں اپنے نال ملایا۔

☆ ۱۱ پوہ شہنشاہ سمت ۷ بٹن سنگھ دے گرہ پنڈ باڑیاں ضلع جموں ☆

ریشیاں ملے نام سنتو کھ، دھیرج دھرم دھار درڑا نیا۔ جنم دی کرنی جنم دا موکھ، کمتی چرناں ہیٹھ دبا نیا۔ کوڑی کریا میٹ کے سوچ، سنجم اکو اک درڑا نیا۔ پر بھ درشن نوں بے لوچن لوچ، نج نیز اکھ کھلایا۔ جس نوں جھکدے چو داں لوک، چو داں طبق سیس نوایا۔ اُس پر بھو دا آد انت دا اک سلوک، نرگن نرگن و بے ودھایا۔ کرے پرکاش نرمل جوت، جوتی جاتا اک اھوایا۔ جس دی کوئی نہ ورن گوت، دیناں مذہباں نہ ونڈ ونڈا نیا۔ اوتار پیغمبراں گرو آں بخشے اپنی اوٹ، اوڑک مالک اک اھوایا۔ سوشد نگارے لا کے چوٹ، چوٹی چڑھ کے گرگھاں ویکھ وکھایا کوڑی کریا اندروں کڈھ کے کھوٹ، کھوٹے کھرے لئے بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جس دا لیکھا کدے نہ جائے اونت، اوتر اپنا تھکم ورتا نیا۔

☆ ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۷ کرپال سنگھ دے گرہ پنڈ باڑیاں ضلع جموں ☆

جن بھگت کدے نہ ونسے، ونسے سرب لوکا نیا۔ پر بھ پرگٹ ہوئے کرپا جن سے، جن وجدی رہے ودھایا۔ لیکھا دھول بنے تنھ سے، تن لوک خوشی بنایا۔ جس پنڈھ مکائے من من کے، متاں اوتار پیغمبر گرو آں مٹیاں چائیں چانیا۔ اوہ لیکھے پورے کرے رات دن کے، دن دہاڑے اپنے کھیل کھلایا۔ وشن برہما شو کولوں سب کچھ چھن کے، چھن وچ لہنا دئے جھولی پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکایا۔ جن بھگتاں سدا سکھ دوس رین، دکھ نیڑ کوئے نہ آ نیا۔ جنہاں دا مالک مات پت تے اکو ساک سین، جگت ترسنا ناتا کوڑ گئے تڑا نیا۔ اوہناں نام پدارتھ دیوے اگنی رسائن، جو جگت نکھٹ کدے نہ جائیا۔ جنم کرم دا پورا کرے لہن دین، دیونہار وڈ وڈیا نیا۔ ایکنکار کدے نہ بنے طرفین،

طرفداری دی ونڈ نہ کوئے دکھائیا۔ جس دا سنت سہیلا سچ پر یوار تے اک مہین، بنس سر بنس آپ ترایا۔ جوتی جوت سر پ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہکلنک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دھر سندیسہ دھر دی دھار دھر شبد آیا کہن، حکم دھر اک منائیا۔

☆ ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۷ جموں سنگت دے نوت جموں توں گرداس پُر دے رستے وچ ضلع جموں ☆

جن بھگتو تہاڈا بچھلا کٹیا کشت، کشت اگے رہے نہ رانیا۔ جگت کرم دا لیکھا کیتا نشٹ، نشہ اکو نام چڑھائیا۔ تہانوں چکاں دھر دے دست، ہتھیلی نام والی ٹکائیا۔ بخشش کراں اوہ دست، جیہڑی لبھیاں ہتھ نہ آئیا۔ ایہہ باون دی بل دوارے کھیل سی اسچرج، جو بردہ ہو کے اپنی کار بھگتائیا۔ تہانوں ہسڈیاں ہسڈیاں بخششی سی کلج دی غرض، غرض اپنی نال ملانیا۔ ہن کھیل ایہہ اسچرج، اچرج لیلارہیا ورتائیا۔ تئیں سورے بہادر بنے مرد، ہس ہس کے دتا دکھائیا۔ تہاڈا چہرا نہیں ہو یا زرد، غمی چنتا نہ کوئے ستائیا۔ جوتی جوت سر پ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سٹائیا۔ جن بھگتو تہاڈی ٹی گنڈھی، گنڈھ اپنے نال پوانیا۔ لیکھا مکایا باون پکھنڈی، جو بھیکھا دھاری روپ بدلانیا۔ اپنی پوری کیتی سندھی، جو پنا اکھراں دتی پانیا۔ ہن بچھلی گھڑی لنگھی، اوکھی گھاٹی نہ کوئے چڑھائیا۔ تساں گایا رسنا دندی، صفتاں نال شنوائیا۔ پُرکھ اکال چھڈ سگھاسن جگت منجی، ڈیرہ بھگتاں چرناں وچ رکھائیا۔ تہانوں آبو بھوگنی پی لمبی، لماپے کے تہاڈا لیکھا دئے مکائیا۔ جوتی جوت سر پ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔

باون تک لے اپنی اکھیں، بن نیناں نین اٹھائیا۔ جن بھگتاں لاج رکھی، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ رُلنا پئے نہ انہاں ککھیں، ککھاں وچ نہ کوئے سٹائیا۔ جنہاں دی قیمت نہیں کوئی جگت جہان لکھی، کوٹن کوٹ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اوہناں دی دھرم دی دھار ویکھ پیٹی، کی لیکھ رہی جنائیا۔ جنہاں دی انتر

آشا پھٹی، ترسنا رہی گر لائیا۔ اوہ بن کے سورے ہٹھی، بل رہے ودھائیا۔ اوہناں دی کششنی کٹ اکٹھی، ایکا دوجا نال بلائیا۔ پینا پئے نہ کلجک بھٹھی، تتی وانہ لاگے رائیا۔ توں صاحب سوامی کملاپتی، پت پر میثور اک اھوائیا۔ ہن پچھا دے نہ نسیں، کروٹ مات بدلایا۔ جیہڑے بھٹھے تیرے محکم دی وچ رسی، رستہ اوہناں اکو اک دکھائیا۔ اوہناں دی اجڑی پھیر وسے بسی، ساچی بستی دینی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دیونہار آپ اھوائیا۔

باؤن کہے میں بھگتاں دا پجاری، دھوڑی بھگتاں خاک رمائیا۔ میری کوٹن کوٹ وار نمسکاری، نو نو اپنا آپ جھکائیا۔ جگ جگ جاواں بلہاری، بلہار اپنا آپ کرائیا۔ جنہاں دی دھرم دی سچی یاری، ناتا پریم والا ودھائیا۔ سچ خون دی پریتی گاڑھی، گڑھ کوڑا جگت تھائیا۔ آپ پھر کے وچ اجاڑی، ڈھولے پر بھ دے رہے گائیا۔ خوشی وچ کسے نہیں کہا ساڈی قسمت ماڑی، ہس ہس اپنا آپ جھٹ لنگھائیا۔ اکو جہان پُرش تے ناری، بالاں بردھاں ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا محکم اک ورتائیا۔ باؤن کہے میرے لال بھرے مول نہ کلجک چکڑ، کوڑ نظر کوئے نہ آئیا۔ سب دا لیکھا پورا ہووے جے لالو نانک دھار کھوائے کھچڑ، منڈا حلوہ نہ کوئے بنائیا۔ نال گنڈے دے دیوے سکرٹ، باہری کھل لہائیا۔ کپڑے لاہ کے بنے متر، تن لانگڑ اک سہائیا۔ سنگرو دا ہتھ وچ پھڑ کے چھتر، سیس نو وار جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ باؤن کہے ڈھر دا کھیل سندر ساول، ساوریا اپنی کھیل کھلائیا۔ جو آد جگادی بابل، بابل بے پروا ہیا۔ جس کھیل کھلاؤنا وچ قابل، قابلیت سب دی دے گوائیا۔ انصاف نال کرے عادل، اگلی اپنی کار بھگتائیا۔ کلجک اندھیرا دیکھے بادل، نو ست کھوج کھوجائیا۔ لالو دے گرہ کھاوے موٹھ تے چاول، دوہاں سانجھی گنڈھ پوائیا۔ پھیر محکم دے مُرشد کامل، کی اپنی کار بھگتائیا۔ آہ دیکھو محکم دا بدھاپیا باؤن، براہمن اپنا بل گوائیا۔ جس پلو بٹھایا بھگتاں بھگوان نال دامن، دامنگیر اک اھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ

دی کرنی کار کمائی۔ او براہمن باؤنا جن بھگتاں دی دھوڑی پالے وچ کھ، چرناں والی دنداں نال گھسائی۔ پھیر اوہناں دے پریم دی گائیک، ناتا اپنے نال جڑائی۔ بھار خوشیاں نال چک، سر سر ٹکائی۔ جنہاں دا دکھ کلیش دا پینڈا جائے مک، اگے روگ نہ کوئے ستائی۔ جگت ترسنا میٹ کے بھکھ، بھکھیاں دے رجائی۔ نہ رہے اندھیرا گھپ، سچ کر رُشنائی۔ تُوں بھگتاں دا بدھا سکیں نہ چھٹ، پریم دی گنڈھ رہے بندھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائی۔ کھچڑی کہے میں وی بل دے دوارے دا پدارتھ، جس نوں باؤن غور نال تکائی۔ ایسے نوں وڈیائی دتی نانک بیتھارتھ، بیتھایوگ صفت صلاحیا۔ جس وچ لالچ دا نہیں کسے سوارتھ، لوبھ موہ نہ کوئے ہاکائی۔ ایہہ اوہ گرگھ کھاندے جیہڑے بھگت بن دے پارس، بھگوان وچ سمائی۔ ایس نوں تڑپھدے گئے عارف، لبھیاں ہتھ کسے نہ آئی۔ جان سکیا نہ کوئی وچ معرفت، ماہر روون مارن دھاپیا۔ ایہہ اکو دات جن بھگتاں ملے واستک، جو واسطہ پر بھ دے نال جڑائی۔ ایہہ کچھی وشنوں نوں دیندی سی اُتے سچ باسک، اُنکلاں نال چٹائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، انہاں بھگتاں دی آپے کر سفارش، جگت سفارش توں بنا باہر کڈھائی۔

☆ ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ☆

کھچڑی کہے میں سناواں اگئی نادا، ناد ڈھردر گاہیا۔ باؤن بل دوارے صرف مینٹوں سی کھادھا، اسمیدھ جگ دا حصہ میری جھولی پائی۔ نالے اشارہ کیتا بھگت بھگوان دا مل کے ہووے وادھا، جگ جگ وجدی رہے ودھائی۔ سپتس رکھیاں میرا ارادھنا ارادھا، انتر انتر دھیان لگائی۔ رام سیتا پہلے دن بنباس وچ میرا لیا سوادا، رسنا رس نال چکھائی۔ دھرم پیار کیتا میرے نال کرشنا رادھا، جس ویلے رادھا کرشن پہلی وار اک دوجے نوں مل کے خوشی بنائی۔ موسیٰ میرے پیار وچ جاگا، مُجبت وچ کھ اپنے لیا لگائی۔ حضرت عیسیٰ نوں جس دن نورِ الٰہی لادھا، اُس دن مینٹوں کھا کے خوشی بنائی۔ محمد

چار یاری وچ جس ویلے کیتا وادھا، مینٹوں رنّھ کے نیاز دتی ورتائیا۔ نانک نے لالو دوارے مینٹوں ماری آواز، کورے نالوں پرے دھیان لگائیا۔ تیغ بہادر نے دلی جان لگیا مینٹوں کھادھا، کھا کے خوشی منائیا۔ گوہند نے میرا سادھن سادھا، سادھنا دتی درڑائیا۔ جس ویلے پُری انند تیاگا، کھچڑی رنّھ کے سب نوں دتی کھوائیا۔ میں کوک کے ماری آواز، زور زور سنائیا۔ اگلا کھیل دس والے بازا، بازاں والے دے درڑائیا۔ گوہند ہس کے کہا جس ویلے آوے شہنشاہ دُھر دا راجا، پاتشاہ بے پرواہیا۔ دین دُنی دا بدلے سماجا، مذہباں ڈیرہ ڈھاہیا۔ لیکھا دیوے خضر خواجہ، نیر دے پیر رنگ رنگائیا۔ دھرنی دھول دھول اُتے کرے وادھا، واہ واہ اپنا حکم ورتائیا۔ سب دا ایشٹ کرے سانجھا، وکھری ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جن بھگتاں رکھے لاجا، زرگن دھار ہوئے سہائیا۔ سب دیاں اپنے ہتھ رکھے واگاں، نوست ڈوری آپ اٹھائیا۔ پھیر تیرے کھچڑیئے وڈ وڈ ہون بھاگا، بھاگ وان تیتوں دے بنائیا۔ سنت سہیلا سویا اٹھے جاگا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ ویس وٹائے پرگٹ ہو کے دیس ماجھا، مہربان اپنا رنگ رنگائیا۔ لہنا دینا پورا کرے لنگڑا لولا اپاہجا، بھکھیاں گود اٹھائیا۔ گرگھاں سویاں مار آواز، سنتیاں لئے جگائیا۔ اُس ویلے ضرور کھلج دا جھکھڑ جھلے جھانجا، جگت اندھیرا دھوڑ اڈائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیاں سب دا ایشٹ دریشٹ وچ کرے سانجھا، سانجھوال مانو مانکھ مانس لئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ کھچڑی کہے میرا پکوان، پکی طرح دیاں سمجھائیا۔ جس نوں بھوگ لگائے سری بھگوان، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ ست دھرم دا بنائے ودھان، دُھر فرمانا اک درڑائیا۔ جس نوں اوتار پیغمبر گرو کرن پروان، سیس جگدیش اک جھکائیا۔ جس سب دا سانجھا کرنا پین کھان، سور گاں دی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ دھرم دی دھار بخشے دان، داتا دانی دیا کمائیا۔ کھچڑی کہے میری سیوا میرا صاحب کرے پروان، پر م پُرکھ پر بھ اپنے رنگ رنگائیا۔ جس دا لالو دا لالو نال نشان، زرگن سرگن ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ کھچڑی کہے جن بھگتو میں سب نوں کھچڑی، ایک دوا نظر کوئے نہ آیا۔ اپنی دھار ویکھو اندر وچ دی، پڑا پڑیاں وچوں اٹھائیا۔ تہاڈی آتم روپ ساچے سکھ دی، جو سنگر سکھیا وچ سائیا۔ جس دی مہما چار جگ دی بانی لکھدی، قلم شاہی نال وڈیائیا۔ تھاس سدا پوجا کرنی اک دی، ایشٹ اکو دے منائیا۔ آسا

توڑنی پتھر اٹ دی، پاہن پوجن کوئے نہ جائیا۔ تہاڈی آسا پوری ہو جائے نت دی، آگے ہو س رہے نہ رائیا۔ دھار ملنا اُس پر میثور پت دی، جو پار برہم اکھوائیا۔ ایہہ وڈیائی گیاراں پوہ وار تھت دی، گھڑی پل نال سُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، مُجبت دیوے ساچے ہت دی، ہتکاری ہو کے اپنے رنگ رنگائیا۔

★ ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ے رتن کور پھرالا دے نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ★

رتن کور سینتا دی داسی، سینہ پچھلا نام سو بھا پائیا۔ نت کردی ہندی سی نال ہاسی، خوشیاں نال دل پرچائیا۔ کٹورا بھر کے دیندی سی چھاچھی، نمک سنگ چھہائیا۔ نت نت رکت رکھدی سی آسی، آسا اندر اک بنائیا۔ اک دن خوشیاں دی آئی راتی، رین بھنڑی وڈ وڈیائیا۔ پریم پیار نال کیتی باقی، بچن کہہ کے دتا سناٹیا۔ سپا میرا دل کردا میں لگاں تیری نال چھاتی، گلو کڑی ایکا پائیا۔ جھٹ سینتا نے کہا آہ لے میری پاتی، پترکا دیاں دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک درڑائیا۔ داسی ہس کے کیتا مٹول، سپا دتا درڑائیا۔ نی میں پنڈت بناں کہ رول، پاندھا روپ بدلایا۔ نگاہ ماراں اُپر دھول، دھرنی کھوج کھوجائیا۔ تیری رتڑی جائے مٹول، خوشیاں رنگ رنگائیا۔ جنک پتھری نہ رہیں انھول، ست سچ نال لے انگڑائیا۔ تیرا اور سارے رہے ٹول، بھججن واہو داہیا۔ میں ایسے کر کے آئی تیرے کول، کہہ کے دیاں درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ داسی کہے مینٹوں دے کچھ انعام، میں سچ دتا جنائیا۔ سینتا ہس کے کہا مینٹوں ورے تے ورے میرا رام، دوجا نظر کوئے نہ آتیا۔ پریم پیار دا دیوے جام، خوشیاں رنگ رنگائیا۔ پلو نال بنھے دام، گنڈھ اک رکھائیا۔ لیکھے لاوے ماٹی چام، چم درشتی رہے نہ رائیا۔ جس پھیر بننا گھنٹیا شام، شام شاما بے پرواہیا۔ سوریر ہو جوان، اپنی کرنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ داسی کہے سینتا میری سچ دس داستان، سچ سچ سناٹیا۔ کس بدھ ناتا ملے نال بھگوان، بھگوان میلا سچ سُہائیا۔ سینتا

انتر ماریا دھیان، نگاہ نگاہ وچوں بدلائیا۔ تُوں ہُن چھڈ جانا جہان، میرے سویمبر دے نو دن پچھوں جگت وچ لنگھائیا۔ پھیر دو اپر پچھوں کلجک ہووے پردھان، اپنا بل پرگٹائیا۔ پرگٹ ہووے رام دارام، رمیا اک اکھوائیا۔ تیرے تت داتت بنائے نشان، پنچم جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ اک رنگائیا۔ سیتا کہے میرے انتر آئی وچار، سچ دیاں سنائیا۔ تیرا جنم ہونا دُجی وار، لوک مات وجے ودھائیا۔ کل کلکی لئے اوتار، نہہکنکا اگم اتھاپیا۔ پھیر چھڈنا پئے سنسار، ناتا دُنی نالوں تڑائیا۔ داسی روپئی زارو زار، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ اُس ویلے میرا ہووے کون سہار، لوک مات سنگ بنائیا۔ گل گلوکڑی لئی ڈار، گھٹ کے گلے لگائیا۔ سچ دس میری سرکار، ست نال سمجھائیا۔ میرا تیرے نال پیار، وچھوڑا اگے رہے نہ رائیا۔ تُوں میری مددگار، میں تیری سیو کر کے جھٹ لنگھائیا۔ سیتا ہس کے کہا کھلیے اوہ کھیل اپر اپار، اپر پر آپ کرائیا۔ تیرا میرے نالوں وکھرا ہونا گھر بار، دھیاں پُت پتی نال سہائیا۔ تیرا بنس ہووے پر یوار، سر بنس رنگ رنگائیا۔ میں اک دی ہونا خدمتگار، خادم ہو کے نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ پر تیرا بھل نہ جاواں اقرار، قول تیرے نال رکھائیا۔ جس ویلے تیرا انتم سماں آوے وچ سنسار، سکھا سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ مات پت دئے نہ کوئے ادھار، پُتر دھیاں نہ گنڈھ پوائیا۔ گرہ دسے نہ کوئے دوار، گھر بار بنک تجائیا۔ میں تیرا لہنا ضرور پورا کراں پورب کرم وچار، وچرن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ میرے انتر سرتی دیوے آپ نرنکار، سوجھ پچھلی دئے سمجھائیا۔ میں خوشی وچ خوشی دی کراں نمسکار، ہس ہس کے سیس نوایا۔ تیرے پتی نوں لواں سنگ اٹھار، ساچا سنگ جنائیا۔ پر بھو موئی نوں پھیر جوال، مرن دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ ایہہ میری کلجک دی دکھری چال، چل کے دیاں سمجھائیا۔ میرے صاحب دا حل کرے نہ کوئے سوال، انت کہن کوئے نہ پائیا۔ پر داسی میرے وی غصے دی جھل سکے کوئے نہ جھال، جھلک اپنی دیاں جنائیا۔ جتنا پریم مارے اچھال، اتنا غصہ وی کدے چائیں چائیا۔ میں وی ضرور رکھاگی تیرا خیال، بھل وچ کدے نہ آئیا۔ اُس دن سیتا نے اپنی داسی نوں اپنے گھر لیا سوال، پریم پیار وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کما ئیا۔ سیتا دی دھار رتو دی رت، سنگر رت نال رتن نشان دینا لگائیا۔ جس دی لُج رکھے کملاپت، پت پر میثور بے پرواہیا۔ ترپت سچی انگل وچوں خون کڈھ لے نال اپنے

ہتھ، نوک قلم نال جھہایا۔ ایہہ ویلا پھیر نہیں آؤناوٹ، بے وطن و وطن والا نہ کوئے بنایا۔ دھرم دی دھار اک وار رسنا نال چٹ، کھ پنج وار جھہایا۔ تیرے اُدھار پچھے رتن کور دے پنج تت لئے رکھ، رکھیا کیتی چائیں چانیا۔ اگے تہاڈے پیار نوں ہون نہیں دینا دکھ، دکھری گنڈھ نہ کوئے بندھایا۔ ایسے کارن تیری دھرم دی کٹیا وچ دتا رکھ، پچھلے جنم دا لیکھا پور کرایا۔ پچھلے لہنے توں کیہرا جائے نٹھ، بھجیاں پلؤ نہ کوئے جھڈایا۔ بھگتاں دا غصہ پر بھ دا پریم والا پٹ، ریشم ریشیاں توں باہر نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس اندر وڑ کے بیننتی کرن دی دتی مت، اوہ مت نوں گومت دے بنایا۔

ترپت گرمیت تیرا اک پیسا، پیسے دی محتاجی دے گوانیا۔ تیرا گھر وسدا رہے ایسے دا ایسا، جیسا ترپت نے دتا وسایا۔ لیکھا چکلیا جنم جنم سنسا، سہس گن اگے ملے وڈیایا۔ جن بھگتو تئیں پر بھو دا بن گئے اوہ بنسا، جس بنس داناتا سکے نہ کوئے تڑایا۔ بے شک پرکھ اکال بھکھا ننگتا، بھگتاں دے پیسیاں نال اپنا جھٹ لنگھایا۔ کچھ لیکھا ایس کاپی توں کڈھ کے منگدا، حساب کر کے دینا سمجھایا۔ اس توں ودھ جیہڑا حساب سنگرو دا لنگھدا، لیکھا کر کے سنگرو خزانے وچ لکایا۔ بھگت بھگوان لہنا کدے نہ ہووے اڈ دا، جنہاں دا جنم مرن مرن جنم پر بھ دے وچ سانیا۔ سدا سدا سدا بچو تہاڈے پیار دا نگارہ رہنا وجد، جتھے دُنیا دی مایا والا پنج سکے نہ رانیا۔ جن بھگت پر بھو دا دیک جگدا، جگو جگ ہوئے رُشانیا۔ سدا یاد رکھنا دہاڑا انج دا، اکی پوہ گنڈھ پوانیا۔ تہاڈا اک پیسا پر بھو دے سیس اُتے سجدا، جس دے نال کھلے گپھے تہانوں دے ورتایا۔ بچو تہانوں چار جگ پھرے لہدا، سچکھنڈ وچوں لیا کے مات لوک اپنے نال ملایا۔ دو جہاناں وچوں آوازا مار کے سد دا، آو رُسیو تہانوں لواں منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سبجک تریتا دوا پر کلج تہاڈا لیکھا رکھیا سدا اپنی جد دا، راجا بل سچکھنڈ دوار دھرم دی دھار دے گواہیا۔

☆ ۲۴ پوہ شہنشاہی سمت ے سادھو سنگھ بستی تیغا سنگھ والے نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ☆

صدی چوڈھویں کہے محمد سُن سنگ چار یار، یار یاراں دیاں جنائیا۔ محکم سُن اگمی پروردگار، کی خالق رہیا سنائیا۔ لہنا دینا جانے جگت سنسار، بھيو
 ابھید رہے نہ رائیا۔ حاضر ہونا دھرنی اُتے ہر بھگت دوار، بھجنا چائیں چائیا۔ نیوں کے بنا سجدے کرنی نمسکار، سپیس جگدیش جھکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اُٹھائیا۔ محمد کہے صدی چوڈھویں میں پھراں وانگ فقیراں، فقرہ اللہ اللہ اللہ گائیا۔ میں
 کھیل ویکھنا بے نظیرا، جو نظراں توں اوہلے بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ اُس دا محکم انوکھا جو صاحب پیراں دا پیرا، پیر بے پرواہیا۔ چار یاری توں پرے پنجاں پیاریاں
 مستک وچ لگاوے پنچ پنچ لکیراں، پنجاں رنگاں نال وڈیائیا۔ پنجاں درباریاں کول ہون پورن دیاں تصویراں، سنگھ پورن ہتھ اُٹھائیا۔ پنجاں لکھاریاں کول
 ہتھکڑیاں ہون زنجیراں، سنگل شرع والے پھڑائیا۔ دو گرکھاں رُپ دھریا ہووے امیراں، دو فقیراں حال دُہائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا محکم اک ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد ویکھ چھبھی پوہ دی راتی، راتری ویکھ دکھائیا۔ کی کھیل پُرکھ بدھاتی،
 پاربرہم وڈ وڈیائیا۔ اک سندیسہ بے خبراں دستاں محکم دُھر دے کملاپاتی، جو بن پترکا رہیا درڑائیا۔ پنچ گرکھاں پورن لکھیا ہووے اُپر چھاتی، پنچے مالوے
 والے نظری آئیا۔ مل سنگھ سادھو سنگھ دا ہووے ساتھی، رام سنگھ نال ملائیا۔ ہر بنس سنگھ جٹ دی ہووے ذاتی، سوڈاگر سنگھ دُھر دی گنڈھ پوائیا۔
 جنہاں دے ہتھ وچ ہووے اک اک لاٹھی، جو گوہند انت مالوے گیا اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی
 کرنی کار کمائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا سجدہ مالک آمین، سپیس جگدیش جھکائیا۔ جس دی پیغبراں پڑھی تعلیم، طلبے جگت اکھوائیا۔ مذہباں کیتی تقسیم،
 جسمناں وند وندائیا۔ اوہ شہنشاہ عظیم، عالی جاہ بے پرواہیا۔ جو آد آد قدیم، قدرت دا مالک اک اکھوائیا۔ کسے دے ہویا نہ کدے ادھین، سدا سدا سد
 اپنا محکم ورتائیا۔ کوئی سمجھے نہ نہ مدین، مدعا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کھیل آپ کھلائیا۔
 صدی چوڈھویں کہے میں لاواں مول نہ ڈیری، ڈیرے والیاں دیاں سنائیا۔ میرے محبوب نے پائی پھیری، اپنا رُپ انوپ پرگٹائیا۔ مٹی دی کنالی وچ

میری گولی دھرگی ٹاہنی بیری، اپنے ہتھوں نال رکھائیا۔ کھ لال رومال لے کے ڈرگا ول تنگی نال دلیری، نیتز لال لال اٹھائیا۔ پھیر ہتھ وچ پھڑ کے نوچ دی بیڑی، میرے آگے دئے ٹکائیا۔ پھیر پنچ وار چار گنٹ لئے پھیری، تالی مار کے دئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ صدی چودھویں کہے میرا ہووے اک چوہدار، نوجوان سوہا پائیا۔ امرجیت ہووے خبردار، بے خبراں خبر درڑائیا۔ بستر تن کرے سنگار، سوہنا رنگ چڑھائیا۔ پٹھ تے پٹھی ہووے تلوار، نوک اسمان ول دکھائیا۔ رنجیت سنگھ ماجھے والا ہو ہوشیار، کالی پگڑی سیس ٹکائیا۔ کر کے نمسکار، نو قدم تے ساہمنے بیٹھے چائیں چائیا۔ موتا سنگھ اپنی پگڑی پاڑ، دو ٹکڑے کر ناظر سنگھ ہتھ پھڑائیا۔ ایہہ کھیل سچی سرکار، ہر کرتا اپنے حکم وچ بھگتائیا۔ صدی چودھویں کہے میرا کھیل تکیو خوشی نال پیار، پریم پریتی وچ جنائیا۔ میرا روپ نہیں کوئی جگت استری نار، بیوی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اکو نور نور اجیار، جوت جوت ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ دا حکم ست دا مالک اپنے ہتھ رکھائیا۔

☆ ۲۵ پوہ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار جیٹووال رات نوں ضلع امرتسر ☆

پوہ کہے میرا دوس دہاڑا پروشا پنہجی، دو پنچ زرگن سرگن ت نال وڈیائیا۔ جگت جہان نیتز رونا ویکھاں انجھی، جلدھارا آنسو وہن وہائیا۔ پرکاش دے نہ سویر سنجھی، اندھ کوپ کوڑ لوکائیا۔ جگت جگیا سوآں انتر ہووے رنجی، سائتک ست نہ کوئے ورتائیا۔ نیتز ہین لوکائی دے اندھی، نج نیتز لوچن اکھ نہ کوئے گھلائی۔ من کلپنا واسنا دے گندی، سنگدھ مہک نہ کوئے مہکائیا۔ کلج آیورہے نہ لمبی، وڈی وڈ نہ کوئے چترائیا۔ دھرنی دھول شرع کولوں کبی، ہل ہل کے رہی دکھائیا۔ پر بھو جھگڑا میٹ دے کایا ماٹی چھی، چم درشی دینی بدلایا۔ آگے دھار دسنی نویں، نو نو چار دا پنڈھ مکائیا۔ توں زرویر پُرکھ اوتار چوھی، چو بیسا جگدیشا ہر اکھوائیا۔ دھر شبد سندیسہ اگما کوھیں، جس نوں شاستر سمرت کہن کوئے نہ پائیا۔ جن بھگتاں انتر زرنتر روھیں، کایا مندر

اندر ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، ہر وڈے وڈ وڈیائیا۔ پوہ کہے میرا پنہجھی دس دہاڑا، خوشیاں نال جنایا۔ کھیل کرے اگئی لاڑا، ہر کرتا بے پرواہیا۔ جس نے اوتار پیغمبر گرو آں مٹیا ہاڑا، رحمت رحیم رحمان کمایا۔ پھرے دروہی وچ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑا، اُچے ٹلے ویکھ وکھایا۔ مان رہے نہ جنگل جھاڑا، چوٹیاں روون مارن دھاہیا۔ دھرنی دھول دھول تکے اکھاڑا، چاروں کُنٹ خوشی بنایا۔ لگے اگت بہتر ناڑا، امرت میگھ نہ کونے برسایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ پنہجھی پوہ کہے میں تکاں پوہ چھبھی، شبے روز دھیان لگایا۔ نور ویکھاں اگتاں ربی، جوتی جاتا ڈمگایا۔ جس لہنا مکاؤنا چو دھویں صدی، صدقے واری گھول گھمایا۔ جس ویلے دہاڑی لنگھی ادھی، اک اک ملے وڈیائیا۔ پنجاں لکھاریاں پگ سس ہووے بدھی، ہتھ قلم نال سہایا۔ گولی نے پھرنا سچی چک کے اڈی، پت زمیں نال ٹکایا۔ کول ماچس رکھنی ڈبی، تیلان نو نو سہایا۔ ہر سنگت اکٹھی ہونی سبی، وقت دن دا ڈھائی وجے ودھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ چھبھی پوہ کہے میرے پریم دی تکتی چھہبر، ست سچ لگایا۔ اکو مالک تکتا رہبر، جو رحمت حق کمایا۔ جس دان نشان ہونا خیبر، دردی ہو کے درد وندایا۔ جس نوں یاد کیتا علی حیدر، نعرہ حق حق سنایا۔ اُس دا کھیل ہووے نگی پیریں چلے پیدل، پنہدھ دین دنی مکایا۔ جس دے چرناں ہیٹھ گولی نے لکھ کے رکھنا اکھر بیٹیل، مقدس نال ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دُھر دی کرنی دُھر دا کرتا دُھر تھم نال آپ ورتایا۔

★ ۲۶ پوہ شہنشاہی سمت ے ہر بھگت دوار جیٹھووال دن دے ڈھائی وجے امر تر ★

سنگر شبد کہے میرے پر بھ دا کھیل نیارا، نر اکار نر ناکار آپ چلایا۔ آد پُرکھ بٹھ کے اپنی دھارا، سو پُرکھ نرنجن آپ چلایا۔ وشنوں وشنو دے بھنڈارا، اتوٹ اتٹ آپ رکھایا۔ نرگن سرگن ہو ظاہرا، پر ماتم آتم کھیل کھلایا۔ چارے کھانی کر تیارا، وشن برہما شو سیو سمجھایا۔ روپ دھر آپ

اوتارا، اوتر اپنارہ سمجھائیا۔ دُھر دانام کر اُجیارا، بن اُجرت مات پرگٹائیا۔ لیکھا جان سچی سرکارا، سچ ست دا کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ سترگر شبد کہے میرا صاحب اک اٹل، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ جس مان دوایا راجے بل، بل اپنا وچ رکھائیا۔ باؤن ہو کے آیا چل، بھیکھا دھاری بھیکھ وٹائیا۔ نیتز نین نہ کھولیا پل، موند کے بیٹھا آسن لائیا۔ اوہدے کوئی نہ تکے ول، غریب نمانا ہو کے آسن لائیا۔ کسے پچھیا نہیں ان جل، آگے ہو نہ کوئے اٹھائیا۔ اُس جھٹ شبدی دھار ماریا سل، راج راجان دتا ہلائییا۔ کسے لیکھے نہیں لگنا چوراسی جون ان کھوایا دل، دلدری سارے نظری آئییا۔ تیرے نال ہندا چھل، چھلدھاری اپنی کار بھگتائیا۔ اونے چر نوں جھٹ بل دا ست لے کے آگیا پھل، بال اوستھا نٹھی سوہا پائییا۔ ہس کے کہا ایہہ بڈھا براہمن بیٹھا دوارا مل، کروٹ اپنی نہ کوئے بدلاییا۔ میتوں اُس دے ول گھل، گلے اندر جاواں چائیں چائیا۔ میرا دل کردا اوسے دے نال جاواں رل، مل کے جھٹ لنگھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائییا۔ بل کہا سن ننھے بچے، سچ دیاں درڑائیا۔ تینوں نہیں جگت جہان دے پتے، کی پت پر میثور اپنی کھیل کھلائیا۔ اوہ ویکھ میرے اسمیدھ جگ دے بھنڈارے پدارتھ سارے تے، رشی منی کھا کے خوشی منائییا۔ چاروں گنٹ آوندے نٹھے، بھجن واہو داہیا۔ پریم وچ گاؤندے سے، آتم دھار سوہا سچ سنائییا۔ چھوٹا بالا کھڑ کھڑا کے ہسے، تالی ہتھاں نال وجائییا۔ اے راجن جگت پتا، میتوں انہاں وچوں میرا صاحب مول نہ لہے، نیتز رو کے دتا دکھائییا۔ تیرا کس بدھ سمپورن ہووے گیے، جس نوں بھوگ لگاؤن والا نظر کوئے نہ آئییا۔ جے پر بھو دے بھگت، کیوں نہیں انہاں دا صاحب انہاں وچ پھے، رل مل کے خوشی منائییا۔ میرے اندر لگی آگے، میں کوک کوک سنائییا۔ میتوں دس سچ دی وجھے، وجوہات دے سمجھائییا۔ میں تیرے آگے دوویں ہتھ بدھے، بالا رو کے مارے دھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائییا۔ چھوٹا بالا کھڑ کھڑا کے ہس، ہس کے دتا جنائییا۔ راجن کولوں زور دی نسا، بھجیا واہو داہیا۔ جا کے باؤن نوں ماریا چھٹا، گلوکڑی لئی پائییا۔ میرے پر بھو میتوں ہوئیں نہ خفا، غصہ گلہ نہ کوئے رکھائییا۔ میتوں ایوں دسیا پتا تیری کرپا بل نوں ہونا نہیں کوئی نفع، کھاپی کے سارے جاوَن واہو داہیا۔ اوسے ویلے باؤن نے اوہدا ہتھ پکڑیا پکا،

گھٹ کے دتا دکھائیا۔ تیرا لیکھا لکھاں رتا، رتن امولک دیاں بنائیا۔ جس ویلے کلجگ انت لیکھا چکائے کوئے نہ ہتھو ہتھا، جھولی سکے نہ کوئے بھرائیا۔ توں بل دے بیٹے میری لکھنی پھیر کتھا، جس نوں کتھ سکے کوئے نہ رائیا۔ سچ پریم دا لینا رسا، بن رسارس چکھائیا۔ اٹھ ویکھ لے کھیل اکھاں، اکھیاں توں پرے دیاں جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ چھوٹے بالے کہا بابا کدوں بیتنے جگ ترے، تریتا دواپر کلجگ انت نظری آئی۔ اوناں چر پتہ نہیں کون رہے، جس والا نظر کوئے نہ آئی۔ پتہ نہیں کھان پین نوں ملے کوئی نہ شے، وست ہتھ نہ کوئے پھرائیا۔ کس پدھ شرستی ہووے کھے، تریتا دواپر کلجگ پنڈھ مکائیا۔ جھٹ باؤن نے تھکی ماری پچو اُس ویلے اکو پر بھو دی ہونی جی، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ آہ تک بھجے جانڈے جگ ترے، تئاں دا لیکھا چھیتی دینا مکائیا۔ بھگتاں اندر رہن دینا نہیں کسے دا بھے، ڈر اندروں دینا اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ باؤن کہا سُن لے ابھی، ابھی دیاں جنائیا۔ جیہڑی وست کسے نہیں لہجی، کھوجن سارے تھاوں تھانیا۔ اُس دا لیکھا پورا کرنا چودھویں صدی، صدقے واری گھول گھمائیا۔ جس ویلے جگت سنسار نے اسمیدھ جگ دی مریدا جانی چھڈی، جگ نظر کوئے نہ آئی۔ پنڈتاں براہمنناں کھانی مچھی ڈڈی، ہڈیاں کھ چبائیا۔ چار جگ دی پچھلی رہنی نہیں گدی، گداگر ہووے لوکائیا۔ اکو ویکھنا نور ربی، نور نورانہ دھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ بالے کہا میتوں پتہ نہیں رہنا نہ رہنی یاد، سمجھ کچھ نہ آئی۔ کون بھيو کھولے راز، پڑدا اگم اتھاہیا۔ جھٹ پریم دی دتی آواز، سچ نال سنائیا۔ تیرا پر ماتم میرا روپ کھولے جاگ، جاگرت جوت ڈمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھائیا۔ بالے کہا کس طرح تن جگ جان لنگھ، کون یاد کرائیا۔ باؤن کہا میرے روپ دا کھیل ہونا ورجھنڈ، برہمنڈ حکم چلائی۔ اوہدا جوتی جامہ تے شبدی دھار کھیل سویر سنجھ، حصہ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ پچھلا لیکھا یاد کراؤنا تریتے دی دھار والا پہلوں اپنا چکاؤنا پلنگ، جس نوں دوست دی ونڈ نال ونڈائیا۔ پھیر اگلی منزل جانی لنگھ، پُری گھنک کرے صفائیا۔ پھیر کھیل کرے سورا سربنگ، اپنا پڑدا آپ اٹھائیا۔ کلجگ انتم کر کے ننگ، اپنا گھر بار سارا دئے لٹائیا۔ نشان ویکھے تارا چند، چند ستار کھوج کھوجائیا۔

جھٹ بالے منگی منگ، چرنیں ڈھیہہ کے سیس نوایا۔ بخشش کر سورے سرنگ، تیرے ہتھ وڈیایا۔ باؤن ہس کے کہا ایہہ سارا سماں ویہندیاں جائے
لنگھ، انتم انت کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتایا۔ تہی دھار کھیل اپارا، ہر کرتا آپ
کرایا۔ پنا بھگت دوار توں پر بھ دا سنگھاسن رہے نہ وچ سنسارا، گرہ گرہ الکھ نہ کوئے جگایا۔ ایہو کھیل سچی سرکارا، ہر کرتا آپ کرایا۔ جس کارن تہی
دھار کلسیاں پایا اُجاڑا، جگت نشان نشانے والا گویا۔ آگے کھیل کرے نرکارا، ہر کرتا بے پرواہیا۔ جن بھگتاں دا خالی بھرے بھنڈارا، بھکھیاں بھکھ
دئے گویا۔ سر شئی دے لنگر دا اک بنے ورتارا، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ کلسیاں والیاں دے سہارا، سر اپنا ہتھ لکایا۔ ریشیاں دا ادھارا، لیکھا سب دی
جھولی پانیا۔ جس دا بل کیتا اشارہ، ننھے بالے دتا درڑایا۔ جس ویلے آیا کل کلکی اوتارا، چوہیسا اپنا حکم ورتایا۔ تیرا روپ ہونا پُرکھ توں نارا، ناری نر
نران پرنایا۔ جوگندر کور روپ دھریا سٹ بل دوارا، دھرم دی دھار وند وندایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ
دی کرنی کار کمایا۔ کرنی کہے میرا کرتا، ہر وڈا وڈ وڈیایا۔ جسے پورب لیکھا کرنا پار، لہنا رہن کوئے نہ پانیا۔ کل کلکی لئے اوتارا، نور نورانہ ڈگمگایا۔
جس بھگتاں دا بنایا بھگت دوار، بھگتاں دا لنگر دئے سہایا۔ جس دی چھبھی پوہ نوں نینہہ رکھنی وچ سنسار، کلسیاں والے سارے سیس نوایا۔ اُس اٹ
دے تھلے جوگندر کور نے اگنی دینی بال، تیپیاں نو نو لگایا۔ بالن اکٹھا کرنگے جموں والے رشی پنج لال، پنچم پنچم رنگ رنگایا۔ چیلہ سنگھ، شو سنگھ، گرنام
سنگھ، پچھمن سنگھ، پرتاپ سنگھ ہووے گانال، نالش نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ
چکایا۔ چھبھی پوہ کہے میرے جگ چوکڑی گئے بیت، پتی کی سنایا۔ دھن بھاگ جے پُرکھ اکال چلائی اپنی ریت، دوسر وند نہ کوئے وندایا۔ اکو مارگ
دس کے ہست کیٹ، اوجاں نیچاں رنگ رنگایا۔ جن بھگتو بھگتاں دے لنگر کول سب نے گاؤنا سوہنگ گیت، خوشیاں نال خوشی بنایا۔ سب دی آسا منسا
پوری کیتی امید، ترسنا ترکھا گویا۔ ہر سنگت ساری اکو وار نمسکار کرنی نال پریت، سر سر پر بھ دی جھولی پانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا
کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمایا۔

☆ ۲۶ پوہ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار جیٹھووال لنگر دی نینہہ رکھن سمیں ضلع امرتسر ☆

وِشنوؤں کہے پر بھو تیریاں بھگتاں بھریا رہے بھنڈارا، بھنڈاری ہو کے سیو کمانیا۔ صاحب توں وی بنیا رہیں ورتارا، سد سد اپنی سیو کمانیا۔ سب نوں بخشنا سا نجا اک پیارا، دویت نظر کوئے نہ آئی۔ نو کھنڈ پر تھی کرنا اجیارا، ست دیپ ہوئے رُشنا یا۔ دین مذہب سارے کرن نمسکارا، ڈنڈاوت بندنا سجدے سیس نوا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنا یا۔ لنگر کہے میں پر بھو دوا ریوں منگاں، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میرا پچھلا وقت پچھے لنگھا، آگے جھولی رہیا لکا یا۔ میں چاہندا کلج کوڑی کر یا میٹ دے دنگا، جھگڑا کوڑ نہ رہے لوکا یا۔ آتم پر ماتم سب نوں بخش دے سنگا، سگلا سنگ بنا یا۔ تیرا بھگت سہیلا رہے کوئے نہ بھکھا ننگا، خالی بھنڈارے دینے بھرا یا۔ لیکھے لاؤنا مندا چنگا، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ آگے سفر رہے نہ لمبا، نیرن نیر دینا دکھا یا۔ جس ویلے دین دُنی تے ہووے جنگا، چاروں کٹ کوک کوک ڈھا یا۔ تیریاں بھگتاں حال ہووے مول نہ مندا، ہر تھاں ہونا آپ سہا یا۔ بھاویں کسے نے چوٹی مُنائی بھاویں سیس رکھایا کنگھا، سب نوں دینی مان وڈیا یا۔ سینہ گر کھیاں رکھنا ٹھنڈا، اگنی تت نہ لاگے رانیا۔ وِشنوؤں کہے میں وی پر بھو اپنے دوارے دا کھول کے جندا، ساچے بھگتاں ہتھ پھرا یا۔ کسے نوں رہن نہ دیویں چندا، چنتا چکھا نہ کوئے جلا یا۔ توں صاحب سدا بخشندا، بخشنہار تیری وڈیا یا۔ بے شک سر شئی تیری کردی نندا، توں دیاوان دیاوان بے پرواہیا۔ تیرا کھیل وچ بھارت کھنڈ ہندا، نو کھنڈ راہ تکا یا۔ دین دُنی دا مارگ رہن دیویں نہ ونگا، رستہ رہبر دینا دکھا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا سچ ور، سچ تیری سرنا یا۔ لنگر کہے میری بلدی رہے آگ، پکوان پکے چائیں چانیا۔ بھگتاں چوگ نہ نکھٹے وچ جگ، جگ جیون داتا دے وڈیا یا۔ جوگندر کور تیلی لا دے جھب، ماچس اگنی روپ بدلا یا۔ کلسیاں والے اُتے اٹ رکن تدا، جس ویلے لاٹ اپنا روپ بدلا یا۔ ایہہ میلا نو سو چرانوے جگ چو کڑی پچھوں ہندا نال سبب، جگ جگ ہتھ کسے نہ آئی۔ جن بھگتو سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان جیکارا گاؤ گج، صفتاں نال صلاحیا۔ سب نوں مان یلیا اچ، چھبھی پوہ سمت شہنشاہی ست وٹی ودھا یا۔ ایس سمیں نوں ساریاں کھوجنا بھجنا لہ لہ، لہیاں ہتھ کسے نہ آئی۔ ہن جن بھگتو جدوں ویکھو گے تے ویکھو گے اُپر

اپنی شاہ رگ، نو دوارے توں اُپر درس دکھائیا۔ تہاڈی آتما نال پر ماتما ہو کے جانا بچھ، اندروں ناتا سکے نہ کوئے تڑائیا۔ بتھیرا چر ٹھگی ماری تے تساں کہا
 ٹھگ، ٹھکوری والا سب دے لیکھے پورے دئے کرائیا۔ اب توں تہاڈا تے پر بھو دا حصہ ہو گیا ادھو ادھ، دکھری ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ تہاڈی سانجھی ہو
 گئی جد، آتما پر ماتما بنس سر بنس اکو نظری آئیا۔ سچ بچھو خوشیاں نال چوراسی وچوں تہانوں لیا کڈھ، پھڑ باہوں اپنے نال ملائیا۔ کدے وی تہانوں بچھے
 نہیں جانا چھڈ، سر سب دے ہتھ لکائیا۔ تہاڈا دھرم دا نشانہ جگت جہان دتا گڈ، جس دی مریدا چار جگ دے شاستر سکن نہ کوئے سمجھائیا۔ تئیں ہن
 پڑے نہیں رہ گئے بگ، ہنس سوہنے نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ اگنی کہے میتوں
 اٹ دے تھلے دتا بال، لال رنگ چڑھائیا۔ میتوں یاد میں دسنا بھگتو تہاڈا اوہ حال، جس حالت وچ پر بھ نوں رہے منائیا۔ تئیں میتوں گوڑھی نیند رہے
 سوال، دھرنی دی گود وچ لکائیا۔ میں وی پر بھ نوں کہنا تیریاں بھگتاں دا کدے نہ ہووے زوال، کال مہاکال دُوروں سپس نوائیا۔ جتھے ہوووگے اوتھے
 کرے سنبھال، سمبل بیٹھا دھر دا ماہیا۔ اٹ نوں گرگھ سنگھ نینہہ وچ رکھ دین دوویں پال، کھتا ہتھ پکاں اُتے لکائیا۔ باؤن دا پورا ہو یا سوال، لیکھا اور
 رہیا نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں لیکھے پائے
 گھالی گھال، گھالنا جنم کرم دی رہن کوئے نہ پائیا۔

☆ ۲۶ پوہ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار جیٹھووال رات نوں ضلع امرتسر ☆

نو نو چار بچھوں سماں آیا چر دا، سمت شہنشاہی ست چھٹی پوہ وجے ودھائیا۔ جس نوں ویکھ کے اوتار پیغمبر گرو آں ہر دا گھردا، گھنمن گھیر تلن
 جگت لوکائیا۔ کی کھیل ہونا نرویر نر دا، نراکار کی اپنی کار بھگتائیا۔ جس دا روپ اگے پر دا، پتا پڑکھ اکال اگم اتھایا۔ جس دا جگت جہان گلشن کھردا،
 مہک سچ والی مہکائیا۔ جگ چوکڑی گیرا گردا، چوراسی رہیا بھوائیا۔ سو کھیل کرے اپنے گھر تھر دا، تھر گھر واسی پڑدا لاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک اگم اتھاپیا۔ چھبھی پوہ کہے میرا آیا دوس سہاؤنا، دھرم دی دھار وجے ودھانیا۔ کھیل کرے سری بھگوانا، ہر بھگوان بے پرواہیا۔ جس دی صفت گائی شاستر سمرت وید پُراناں، کھانی بانی ڈھولے گانیا۔ سو پھر اگمی بانا، جوتی جاتا کرے رُشانیا۔ جس دا اوتار پیغمبر گرو گدیو کرن دھیانا، نج نیز لوچن نین اکھ کھلایا۔ سو شاہو بھوپ بن سلطانا، بے پرواہ اپنی کار بھگتایا۔ دو جہاناں بن کے راج راجانا، بھوپت بھوپ کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکایا۔ چھبھی پوہ کہے میں دیکھیا نورِ الہ، جوتی جاتا نظری آتیا۔ جس نے سب نوں پھڑایا پلا، گنڈھ نام والی پوانیا۔ وسیا جلا تھلا، مہینل رہیا سماںیا۔ بھاگ لگاوے اُچ اٹلا، سچ دوار سو بھاپایا۔ ہو کے اک اکلّا، اکل کل دھاری اپنی کھیل کھلایا۔ دین دُنی دا میٹے سلا، دوتی رہن کوئے نہ پانیا۔ بن کے اچھل اچھلا، ول چھل اپنی کار بھگتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ چھبھی پوہ کہے میتوں گھڑی سہنجنی لہجی، خوشیاں وچ جنایا۔ ڈور پریم پیار نال بدھی، مُجبت پر بھ دے نال رکھاپا۔ جس دی جاگرت جوت جگی، نور ظہور کرے رُشانیا۔ لیکھا چُکاوے پیغمبر نبی، رسولاں دیکھ وکھانیا۔ لیکھا جانے چو دھویں صدی، صدقے واری گھول گھمائیا۔ جس رہن نہیں دینی کسے دی گدی، گداگر کرے لوکانیا۔ اوہ نرگن دھار پھرے بھجی، دو جہان پندھ مُکایا۔ کلج انت بھگت دوار سچی، ساجن اپنا روپ وکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ چھبھی پوہ کہے میرا خوشی بند بند، بندنا وچ سیس نوایا۔ جس کھیل کرنا وچ نو کھنڈ، نو نو دارنگ رنگانیا۔ پرکاش کرے آپ برہمنڈ، برہمانڈ نور رُشانیا۔ جس نے کھیل کراؤنا تارا چند، چند ستار دیکھ وکھانیا۔ اوہ لیکھا جانے اپنے انند، انند انند وچوں پرگٹانیا۔ جس دی جوانی کدے نہ جائے ہنڈھ، کوٹن کوٹ جگ بھجن واہو داہیا۔ سو پرگٹ ہو سورا سربنگ، اکل کل دھاری اپنی کل وکھانیا۔ جس داشبدی دھار شبد دا جنگ، دو جہاناں آپ بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داستگ آپ رکھانیا۔ چھبھی پوہ کہے میرا صاحب صاحب سلطانا، ہر وڈا وڈ وڈیاںیا۔ جس دا جوتی نور مہانا، نور نورانہ اک اکھوانیا۔ جس داروپ نہ مرد نہ زنانہ، دوہاں توں باہر اپنی کار بھگتایا۔ کلج دیکھے کل نشانہ، پردہ پردیاں وچوں اٹھانیا۔ جس اوتار پیغمبراں

گروآں دتا دانا، دانشمند، دتے بنایا۔ نام کلمے دادے ترانہ، ثریا توں پرے دتا سمجھایا۔ اکھراں والا دس کے گانا، رسنا جہوا صفت صلاحیا۔ جس لیکھا لایا رام کرشن کاہنا، تریتا دوا پرپندھ چکایا۔ سو کلجگ انت کرے دھیانا، دو جہاناں دیکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ چھبھی پوہ کہے میں صاحب نوں نکاں پاس، گرہ ساچے نظری آئی۔ جس دا دو جہاناں واس، گھٹ گھٹ رہیا سمانیا۔ نرگن نور جوت پرکاش، تتاں کرے رُشنایا۔ اُسدوا دیکھ انوکھا لباس، حیرانی وچ ڈھایا۔ جس نے حکم کرنا خاص، خالص اپنی کار بھگتایا۔ محمد دی آشنا کرنی راس، رستہ دین دُنی جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ چھبھی پوہ کہے میں دساں بچن اخیر، جو اکھراں باہر سنایا۔ پر بھ دا کھیل میری پیری، پیر پیرا بے پرواہیا۔ جس دی دو جہان ملکہ جاگیری، جگہ جگہ ہوئے سہایا۔ جس دا نور بے نظیری، جگہ نیز نظر کسے نہ آئی۔ اوہدا کھیل ہون لگا تقدیری، تدبیر اپنے وچ چھپایا۔ جس دین دُنی دی بدل دینی ضمیری، انتشکرن دا لیکھا دے مُکایا۔ اوہ مالک گھر گمبھیری، گور اک اھوایا۔ جس پنجاں پیاریاں دے مستک لگائی پنج لکیری، پنجاں تتاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ جس پنجاں درباریاں ہتھ بخش پورن تصویر، تصور اپنا آپ کرایا۔ لکھاریاں ہتھ پھڑا زنجیری، ہتھکڑی جگت جہان لگایا۔ لاڑی موت پھرنا برہمنڈ کھنڈ گلی بھڑی، اٹھ کے سب نوں دے دکھایا۔ پروردگار صدی چودھویں روپ بدل کے بہہ جائے اُتے لال پیڑھی، پیڑھا ڈاہن والی نظر کوئے نہ آئی۔ سب داراہ تکے مڑھی گورتے سیڑھی، چاروں گنٹ اھ اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائی۔ صدی چودھویں کہے نی توں ہونے کیتھوں آگئی لاڑی موت، بے دردے پھیرا پاپا۔ کیوں ناریاں دے وچھوٹن لگی کھونت، سُنجی سیج کرایا۔ کلجگ اتم جانا اونت، ساچا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ توں نو کھنڈ پر تھمی جانا پہنچ، بھجنا واہو داہیا۔ نی سہاگنے میتوں سب نوں پرناؤن دا بڑا شوق، شوقیننے گر اوتار پیغمبر تتاں والا نظر کوئے نہ آئی۔ ہن پھرنا چوداں طبق تے چوداں توںک، چوداں لوک واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائی۔ نی لاڑی موت توں ملکہ آگئیوں دنداسا، سوہنا روپ بنایا۔ کلجگ جیواں ول دیکھ کے کریں ہاسا، مستی وچ لے اگڑایا۔ نی تیرا خالی بھر دینا کاسہ، کوٹن کوٹ جیو

تیرے وچ لکایا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ پچھوں رہن نہیں دینا گھٹا، گھٹا کھاتے وچ نہ کوئے دکھایا۔ توں کتھوں گند کے آئیوں جھٹا، اپنا روپ بدلایا۔ کلج دے جیواں دا دسے کوئے نہ رکھا، سر ہتھ نہ کوئے لکایا۔ بھاگ نکھٹیا ماتھا، مستک رکھ نہ کوئے چترایا۔ بنا پروردگار توں دسے کوئے نہ رکھا، رکھی کرن والا ہتھ نہ کوئے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کماہیا۔ صدی چودھویں کہے نی لاڑی موت توں بڑی موٹی تازی، تاجاں والے دینے کھپایا۔ میرا صاحب ہووے راضی، جو رازق رزق رحیم اک اکھوایا۔ کملیئے پہلوں کھاویں ملّا تے قاضی، قضا داروہ بنا چائیں چائیا۔ لیکھا مکاونا اتم بازی، بازاں والا سندیسہ رہیا سناہیا۔ کسے دا دل دل رہے نہ تازی، آسو بھجے نہ کوئے واہو داہیا۔ کملیئے میری محمد دی امت ہو گئی باغی، کلمہ حق کوئے نہ گایا۔ جدھر تکاں تن وجود دسن داغی، ماٹی خاک نہ کوئے صفایا۔ کعبیاں نظر آئے کوئے نہ حاجی، جُجرہ حق نہ کوئے سہایا۔ میں حال کی دساں ماضی، پچھلا پھول پھولایا۔ جیہڑے جگت جہان بنے غازی، جہاد والے دینے مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر ساچا اک اکھوایا۔ لاڑی موت توں دیکھ لے چاروں کُنٹ کائنات، نین اکو وار اٹھایا۔ یاد کر کے چھبھی پوہ دی رات، سہاگنے بھاگنے تیتوں دیاں جناہیا۔ کسے دا رہن نہیں دینا راج، رعیت سنگ نہ کوئے نبھایا۔ ساری دُنیا لیکھے لاؤنی لنگڑے لوے اپانج، سوربیراں خاک ملاہیا۔ تیرے کولوں ضرور منگنا جواب، حکم سُننا چائیں چائیا۔ کوئی چھڈنا نہیں سنت سادھ، جیہڑے رسنال جپ کے اپنا جھٹ لنگھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر تھم اک ورتایا۔ صدی چودھویں کہے لاڑی موت نی تیرا کہو جہا ارادہ، میتوں دے سناہیا۔ پہلوں توں اوہناں نوں کھاویں جنہاں نے کھا دھا بھن کباہا، گٹواں کھل لہایا۔ پھیر اوہناں نوں پھڑیں جنہاں نوں بھل گیا کرشن تے رادھا، آتم پر ماتم میل نہ کوئے ملاہیا۔ پھیر اوتھے جاویں جنہاں سیتا رام نہیں ارادھا، مایا ممتا وچ ہلاکایا۔ کملیئے پھیر اوہ نہ چھڈیں جنہاں نوں بھل گیا نانک بابا، جو بابل دُھر دے نال ملاہیا۔ پھیر اوہ نہ رہن دیویں جنہاں نوں یاد نہیں آیا والا بازاں، بازی، سب دی دینی اُلٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھایا۔ لاڑی موت نی توں سوہنی سسکھی لاڑی، گھنگٹ اپنے مکھ تے پانیا۔ توں پھرنا جنگل

جوہ اُجاڑ پہاڑی، اُچے ٹلے پر بت تھاؤں تھانیا۔ تُوں چھڈنا نہیں جنہاں دا لیکھا نال چار یاری، چار چار نال چترانیا۔ جو پروردگار نال کرن غداری، لیکھا
 سب دا دینا مکانیا۔ لہندی دِشا نوں کملیئے کر لے اِنج توں تیاری، ترے گن اتینا رہیا سنانیا۔ کُچھ اپنا دس وچاری، وچرکے دے جنانیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ لاڑی موت کہے میرے احباب، مہربان تیری سرانیا۔ میں سدا تیتوں کردی یاد،
 دوجا اشٹ نہ کوئے منانیا۔ تیری کرپا نال جو اُچیا میں کیتا برباد، لوک مات رہن کوئے نہ پانیا۔ پر میتوں رنج کے اچے نہیں آیا سواد، سنجگ تریتا
 دوپر میری ترکھا نہ کوئے مٹانیا۔ گر اوتار پیغمبراں کولوں سُن دی ساں اک آواز، جو نام شبد کلمہ ترانیاں وچ گانیا۔ انتم کل کھیل ہونا پرگٹ ہووے
 آپ، آپ اپنا پھیرا پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ کھلایا۔ لاڑی موت ہتھ مار لے اُپر پٹاں،
 پٹنے والا رہیا سنانیا۔ تُوں پھرنا وچ چوڑاں ہٹاں، بھجنا واہو داہیا۔ اپنیاں کھلیاں وکھا دے لٹاں، بھل رہے نہ رانیا۔ پروردگار نوں کہہ دے میریا مالکا
 تیرے حکم وچ سمند ساگر میں سارے پٹاں، ٹاپوآں توں پرے پھیرا پانیا۔ میں بھٹاں کایا مٹاں، جو تیتوں گئے بھلایا۔ پر اک ڈر لگدا میں وس پے
 گئی جٹاں، جتھے میری چلے نہ کوئے چترانیا۔ نیتز نیر وہا کے سٹاں، ہنخہو آں ہار بنانیا۔ نالے رداواں نالے ہساں، دوویں کھیل کھلایا۔ میتوں وقت آیا
 مساں، نو سو پُرانوے چوکڑی جگ دھیان رکھانیا۔ میں ادھر دیکھاں اودھر دیکھاں کوٹاں وچوں میتوں ورا بھگت لہدا جس دا درشن کردیاں اکھاں،
 دوسرا کھ نہ کدے ملائیا۔ میں ایسے کر کے سارے بھگتاں نوں ٹیکن آئی متھا، نیوں کے سیس نوانیا۔ جنہاں دے کھ وچوں نکلی سوہنگ مہاراج
 شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی کتھا، اوہناں توں بھجاں واہو داہیا۔ سیوا کراں یتھارتھ یتھا، نیوں نیوں لاگاں پانیا۔ باقی سرشٹی دا ضرور میٹانگی رٹا، رٹا رہن
 کوئے نہ پانیا۔ سب دے سینے پھٹاں، پھٹ کر لوکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرانیا۔ لاڑی موت
 تیری پوری ہووے آس، پر بھ خوشی نال کرائیا۔ تُوں پانی دا وار دے گلاس، حکم دھر دی سیو کمانیا۔ جیہڑا وسے اُتے آکاش، اوہ دھرنی اُتے ڈیرہ لائیا۔
 بھگتاں دے سدا وسے پاس، گھر گھر ہوئے سہانیا۔ نہ دیکھے ذات پات، مذہباں ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ وڈا چھوٹا نہ حصہ پاوے آپ، آپ اپنا رنگ

رنگائی۔ جن بھگتاں بن کے مائی باپ، دُھر دی گودی لئے لُکائی۔ جتھے نہ دوس نہ رات، سوریہ چند نہ کوئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سر میرے ہتھ لُکائی۔ لاڑی مَوّت کہے پر بھو تیرا رُپ صدی چو دھویں دھار، دھرنی دھول ویکھ دکھائی۔ میری سُنیں اک پُکار، پُنه پُنه سِیس نوائیا۔ رائے دھرم نال بہار، چترگپت خوشی دکھائی۔ پر میں اک گل دسٹاں چرن کول کر نمسکار، نیوں نیوں سِیس جھکائی۔ میں ضرور ماراگی مار، بھجاں واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنائی۔ لاڑی مَوّت کہے پر بھو توں اک وار سنا دے ربانی، تار میرے انتر ہلایا۔ میں اوہ نہ چھڈاں جنہاں کھادھا بھن کبابی، کعبیاں دھیان لگائی۔ چھیتی ختم کراں سب دی بازی، بازی گر سوانگ رچائی۔ توں میری صحت ایسے طرح رکھیں راضی، جو بن ونٹی لواں انگڑائی۔ کوئی رہن نہ دیواں دھرتیے تیرے اُتے لاؤندا بازی، مٹی خاک وچ رلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیائی۔ لاڑی مَوّت کہے مینٹوں اندر پیندیاں چسماں، اُف میری دُہائی۔ مینٹوں اشارہ کرے عیسیٰ، محمد نال رلایا۔ موسیٰ پڑھے حدیثا، صفتاں وچ سُنائی۔ کی تیریاں مقبریاں وچ اڈپکاں، قبراں اکھ گھلایا۔ ویکھیں کتے صدی چو دھویں دے انت دیاں بدل نہ جان تاریخاں، تواربخاں روون مارن دھایا۔ دین مذہب دا جھگڑا کراؤنا وانگ شریکاں، لاشریک اپنی کار بھگتائی۔ جس دے وچ حق توفیقان، تحفہ سب نوں دیوے تھاؤں تھانیا۔ اُس دے اُتے ایہو اُمیداں، جو سد چلے اپنی رضائیا۔ میں نکاں لا کے نیجھاں، بن نیناں نین اٹھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائی۔ لاڑی مَوّت کہے میری ڈنڈاوت بندنا، سب نوں سِیس نوائیا۔ جن بھگتو تہاڈا در کدے نہیں لنگھنا، سنگر شبد آوے تے تہانوں لے کے جائے چائیں چانیا۔ میں تے تہاڈے چرن دھوڑا کرن آئی مجنا، اپنا سوہنا رُپ بدلایا۔ جنہاں نوں ماہی مل گیا دُھر دا سچنا، محبوب نور الاہیا۔ اوہناں دا ٹھیکر کوڑا تن ضرور بھجنا، آتم پر ماتم وچ سمایا۔ جنہاں نوں چڑھنی سچ دی رنگنا، رنگت اکو اک دکھائی۔ جس دا سچ دا دپیک جگنا، دُرگا ا سبھج لاٹاں والی کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی اپنی کار بھگتائی۔ تونبی کہے میری وجن لگی ستار، سطح بلندی دیاں جنایا۔ آجا محمد نال لے کے چار یار، یارانہ توڑ نبھائی۔

مجلس تک لے پروردگار، جو نورِ الہی نور اکھوایا۔ جس دے سارے خدمتگار، خادم ہو کے سیو کمایا۔ اوہ سب دا لیکھا دیوے وچ سنسار، بچیا رہن کوئے نہ پانیا۔ جس نے صدی چودھویں دی گولی دے تن دا کر شنگار، تارا چند دتے چکایا۔ گولی اٹھ کے ہووے خبردار، دھرم دی دھار لوے انگڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا اپنا حکم سنایا۔ ا شنبھج آجا کھے، دیکھ ہتھاں وچ رکھایا۔ گولی کھسی ہو جائے، پردہ تن نہ کوئے رکھایا۔ تیرا تارا چند سب نوں لبھے، زمیں اسمان دین ڈھایا۔ پیغمبر پھرن بجے، بھجن واہو داہیا۔ دروہی مذہباں دے رہنے نہیں اڈے، اڈی چوٹی دوویں دین گواہیا۔ اکو پروردگار گجے، سوربیر نورِ الہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمایا۔ ا شنبھج تھلے رکھ دے چراغ، دیکھ مات سہانیا۔ سُن اگمی آواز، شبدی شبد سنایا۔ پچھلا رہنا نہیں سماج، اکو نور جوت رُشایا۔ کلمہ مَناپینا واحد، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ سنایا۔ صدی چودھویں کہے گولی آجا تھلے، گھٹنا زمیں نال لگایا۔ آہ دیکھ دیکھ بے، بل دا لیکھا پور کرایا۔ جیہڑا لاڑی موت نے واریا جلے، پانی ہتھ دینا پھڑایا۔ پھری دروہی وچ تھلے، تھل رہے گرلایا۔ سچ خدا حکم گھلے، سندیسہ اکِ الہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمایا۔ ا شنبھج کہے پر بھو تیرا نور نورانہ، سچ سچ سنایا۔ صدی چودھویں تیرا کھیل مہانا، مہما کتھ کتھ وڈایا۔ دھرم دی گولی دا اکو اکِ نشانہ، تارا چند دین گواہیا۔ جنہاں دا لیکھا مکنا وچ جہانا، لوک مات رہن نہ پانیا۔ اُمت نوں میٹن دا توں کیتا اکِ بہانہ، ویس جگت والے کرایا۔ ایہہ سندیسہ دتاسی کرشنا شاما، بھو ابھید گھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اکِ اکھوایا۔ صدی چودھویں کہے میرے حضور، حضور دیاں سنایا۔ تیرا اکو چمکے نور، نور نورانہ سو بھاپایا۔ شرع دا پائے نہ کوئے فٹور، کلمہ دے نہ کوئے ڈھایا۔ سب دا توڑنا مان غرور، ہنکار دا ڈیرہ ڈھاپایا۔ آدانت تیرا دستور، ذرہ ذرہ اپنا حکم ورتایا۔ میری بینتی کر منظور، در ٹھانڈے سیس جھکایا۔ اوہ دیکھ موسیٰ تیرا نور تکی بنا کوہ طور، عیسیٰ بن نیناں نین ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگایا۔ ا شنبھج کہے میرے مہربانا، مہر نظر اٹھایا۔ میرا پچھلا کھیل مہانا،

کھیل کے دیاں جنائیا۔ صدی چوڑھویں دی گولی دا اک نشانہ، خون خون نال دینا ملایا۔ ندیاں وہن وے وچ جہانا، جہالت میٹنی وچ لوکایا۔ دوسر رہن دینا نہیں کوئے بیگانہ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ صدی چوڑھویں کہے میرے مالک نے دسنا راہ اپارا، اپر مپر ہو کے اپنا حکم سنایا۔ نہ رہے چند تے نہ رہے ستارا، تارا چند دوویں دین گواہیا۔ اوہ نہ رہے اشنج دا دیک اُجیارا، لاٹاں والی دی لاٹ اپنے وچ ملایا۔ سب دا سانجھا اکو ہووے پروردگارا، پر م پُرکھ اگم اتھاپیا۔ جس دے نال مولنیاں سبجگ دیاں بہاراں، لوک مات مہک مہکایا۔ اُن کٹ دینیاں شرع والیاں تاراں، پنج ملانے اٹھ کے دیو دکھایا۔ اوہ انہاں دے بچھے کھچ دیو چھٹی تلوراں، جن بھکتو شرع دے لیکھے دینے کٹایا۔ رسیاں والیو گنڈھاں بٹھو نال پیارا، پر بھ نے اکو گنڈھ دینی جنایا۔ مومبتیاں والیو دے کرو اُجیارا، اندھیرا جگت رہن نہ پانیا۔ بڈھاپے والیو خوشیاں نال مارنیاں ٹاہرا، جنم مرن داروگ رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ صدی چوڑھویں کہے اکو پر بھ دی ہونی شکت، شکتی شالی اک اکھوایا۔ اوہدی گواہی دے دیو اک سو اک بھکت، جو مستک نال چھہایا۔ نیلے پٹکیاں والیو رہن نہیں دینا فرق، سارے اکو رنگ رنگایا۔ جو مالک والی عرش، فرش سو بھاپانیا۔ اوہ دُھر درگاہی آیا پرت، پت پر میثور نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کماہیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں کھیل ویکھاں سمر تھا، جو سمر تھا رہیا کرایا۔ جس دارو پ اکھنا اکھنا، لکھ کے سکے نہ کوئے سمجھایا۔ جس دیاں جگت جہان توں دکھریاں اکھاں، اکھیاں والیو اکھیاں آپ کھلایا۔ جس نے پھرنا نہیں وانگ کرشن اُتے رتھا، کورو پانڈو کھیل کھلایا۔ اُسے اکو ہوڑالا کے اُپر سسا، ہا ہے پٹی نال رلایا۔ چھٹی فٹ دا منگا کے رسا، سب نوں دتا بندھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کماہیا۔ صدی چوڑھویں کہے میری گولی خوشیاں نال ہسی، مکھ اپنا آپ کھلایا۔ لیکھے لاونا جنہاں دے کول چگی لسی، رڑکنا جگت والا پانیا۔ جنہاں نے شکر گھیو مسی، خوشیاں نال کھانیا۔ جنہاں نے نیاز تلیاں اُتے رکھی، محمد دی آشا پور کرایا۔ جنہاں نے مستک بٹھی پٹی، پورن گوہند گوہند پورن دُھر دا ماہیا۔ اوہناں دو جہاناں کھٹی کھٹی، کھکا اور رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے

کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ صدی چوڑھویں کہے کتھے میرا چوہدار، ہو کا حق دئے سناٹیا۔ سب نوں کرے خبردار، بے خبراں خبر درڑائیا۔ ہو
 جاوہوشیار، آلس نندرارہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھو آپ چُکائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میری
 توبنی وجدی، دُھر دی ستار ہلائی۔ اگے لوڑ رہنی نہیں کسے جج دی، کعبیاں پندھ مُکائیا۔ اگو مریدا ہونی جگ دی، جگ جیون داتا سارے منن تھاوں
 تھانیا۔ پوجا رہنی نہیں اگت دی، جل سپس نہ کوئے نوایا۔ کھیل مک جانی مندر مسیتاں مٹھ دی، گرو دوار ویکھن چائیں چائیا۔ ریتی بدلنی چار ورنّاں
 دے اکٹھ دی، مذہبی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ پر بھ دھار پرگٹاؤنی گھٹ گھٹ دی، پردہ اوہلا آپ چُکائیا۔ کھیل ویکھنا جنہاں روپ دھریا اک ذات جٹ دی،
 اک ذاتی والیاں اکٹھیاں ہو کے دین دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ صدی چوڑھویں
 کہے جنہاں مستک بدھیاں پٹیاں، ملیا میل دُھر درگاہیا۔ لیکھا گنا اوہناں چھتیاں، جو چھتتی پر بھ دی اوٹ تکائیا۔ جنہاں پٹھیاں ہتھیاں دیاں انگلاں
 رتیاں، رنگ دُھر دے نال رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں
 ویکھنے اوہ جوان شوقین، سوہنے بانکے نظری آئی۔ جنہاں نوں مارگ ملیا اک مہین، جگ نیتز نظر کسے نہ آئی۔ سنی پڑھی اک تعلیم، دُھر سندیسہ راگ
 الاہیا۔ گرہ پایا عالیشان عظیم، درگاہ سچ وٹی ودھائیا۔ گرگھ غریبو اگے آو دوویں تے سب دی کر دینی ترمیم، بدلا ہووے جگت لوکائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ گرگھ کوئے نہ ہووے غریب ماڑا، بھکھا ننگا نہ کوئے اکھوایا۔ جنہاں نوں
 مل گیا دُھر دا لاڑا، سچھنڈ دا مالک نور الاہیا۔ اوہ دو جہاناں پار کرے کنارہ، ادھ وچکار نہ کوئے لٹکائیا۔ جتھے پہنچ سکے نہ کوئے شاہ دارا، مایا دھاری نظر
 کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائی۔ صدی چوڑھویں کہے غریبو ویکھو دشا لہندی، کی
 اپنی کار بھگتائیا۔ جنہاں دے نال کوڑ گڑیاری دھار کھندی، ٹکر ہوئے والی رکھائیا۔ دُھر دا حکم حکم سہندی، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ محمد دی آشا
 جائے ڈھندی، اگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی اپنی کار بھگتائیا۔ صدی چوڑھویں کہے

سُنو تھم ہولی ہولی، میرا صاحب رہیا سُنائیآ۔ جنہاں دے گل تند موی، مولا ملیا بے پرواہیا۔ چھیتی مول نہ کرے توی، جگ جگ اپنا کھیل کھلایا۔ جن بھکتو سمت شہنشاہی ست امت دی کیتی بہنی، پہلی کار بھگتائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک بے پرواہیا۔ پیہڑا کہے میں بڑا رنگا، چڑھیا رنگ لال۔ مینوں بھگتاں دا سوہنا لگا بنگا، جتھے ملے ہر گوپال۔ شرع دے ٹن سنگا، ویکھیا کھیل کمال۔ چار ورنان لاوے انگنا، بھو کھولے بے مثال۔ دین دیال بن بخشدنا، جنم کرم دی لیکھے لاوے گھال سچ سنا کے اکو چھندنا، لے جائے سچھنڈ سچی دھر مسال۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک ورتائیآ۔ صدی چوڑھویں کہے جس دی پٹھ اُتے پٹھی کرپان، بستر جگت رنگ رنگائیآ۔ اوہ آوے وچ میدان، اپنی لئے انکڑائیآ۔ اچی کہے پر بھو نے مینے شرع والے شیطان، اُلٹی سب دی مت کرایا۔ کسے دارہنا نہیں حق ایمان، عمل کوڑ وچ دہائیآ۔ اتار پیغمبر سارے انت تکان، بن نیناں نین اٹھائیآ۔ صدی چوڑھویں انت یدھ ہونا گھمسان، گھنمن گھیری وچ جگت لوکائیآ۔ شاہ کنگالاں کوئے نہ رہے پچان، وکھری ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگائیآ۔ پیڑھا کہے میں آیا بن کے، اپنا پنڈھ چکا۔ میرے اُتے گرنٹھ شاستر انگنت گئے دھر کے، اکھراں والا لیکھ لکھا۔ جنہاں نوں جگت گزارا رہیا کردا پڑھ کے، اک دُوبے سروں جگت سنا۔ مذہباں پچھے مردے رہے لڑ کے، بھانا ورتاؤندا رہیا بے پرواہ۔ سچ دی منزل اتار پیغمبر گرو چڑھ کے، پھر وی نام کلمے دیاں ونڈاں گئے پا۔ صدی چوڑھویں کہے جنہاں نوں ویکھ کے میرا سینہ دھڑکے، تے میرا اتم بنے گواہ۔ پر بھ دی ریت کوئی جائے اگت وچ سڑ کے، کوئی ماٹی خاک دتے دنا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سچ تھم ورتا۔ تلوار کہے میری پٹھی نوک، جگت دھار سمجھائیآ۔ لیکھا مگنا چوڑاں لوک، پر لوک رہے گر لائیآ۔ پر بھ دا بھانا سکے نہ کوئے روک، اگے ہو نہ کوئے اٹکائیآ۔ جس دا پرکاش اکو نرمل جوت، جوتی جاتا ڈمگائیآ۔ اوتھے پنچے کسے نہ سوچ، بدھی کم کسے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی اپنی کھیل کھلایا۔ صدی چوڑھویں کہے کھیل ہونا پر بھو دا جگت، جگت جگیا سوآں دیاں جنائیآ۔ جنہاں مستک لیکھ لکھ کے لایا اکو پر بھو فقط، فقرہ اکو پڑھائیآ۔ اوہناں دا

خوشیاں والا برس، سمت شہنشاہی نال وڈیاہیا۔ مہربان رحمت کرے ترس، امرت میگھ میگھ برسائیا۔ جو زِ رُگن دھاروں آیا پرت، پت پر میثور اِک اکھوایا۔ دُرگا دی پوری کرے شرط، شرع دا لیکھا نال چُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ گھلایا۔ دپک کہن اسیں جگدے رہے مات، جگ جگ سیو کماہیا۔ سانوں بالدے رہے رات، دوس رنگ نہ کوئے رنگایا۔ اسیں کھڑے رہے اِکانت، اپنا آپ نہ کوئے بدلایا۔ ویکھدے رہے کس ویلے آوے کملاپات، پت پر میثور بے پرواہیا۔ سانوں دیدے سچ سوغات، دُھر دا نام وڈ وڈیاہیا۔ ساڈی پوری ہووے آس، ترسنا رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتایا۔ صدی چو دھویں کہے جیہڑا کھلوتا اتے نو قدم، قدام وچ سپس نواہیا۔ سرشی دا چلنا نہیں کوئے یتن، بیتھارتھ پر بھ اپنا حکم ورتایا۔ اتم پینڈا مُکا آخری پتن، پاندھی روون مارن دھاہیا۔ پیغمبر اوتار راہ تگن، گرو گرو اگھ گھلایا۔ کی کھیل کرے پُرکھ سمرتھن، ہر وڈا وڈ وڈیاہیا۔ کس بدھ بھگتاں آوے تیج رکھن، ہووے مات سہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اِک سناہیا۔ صدی چو دھویں کہے اُمت دی دے دیو کُنالی، ماٹی کاجی سو بھاپایا۔ وچ رکھنی بیری دی ڈالی، گولی جو گندر دے اِکایا۔ اگے آونی رین اندھیری کالی، کالا سوسا دے گواہیا۔ جن بھگتو اُمت دی عمر رہی نہیں باہلی، تھوڑا سماں اپنا جھٹ لنگھایا۔ کوئی جیوندا رہیا شالی، کوئی شہنشاہ نال مل کے اپنی خوشی بناہیا۔ اتم سب دا اِکو ہونا پالی، پالن ہار اگم اتھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اِک ورتایا۔ ڈالی کہے نی گولئے میں تیرے نال لگ گئی چھاپی، کنڈا خار جگت نظری آہیا۔ جدھر تکاں بھگتاں نالوں ہتے پاپی، ویکھ کے دیاں دُہایا۔ میری آشا اندروں کانپی، ایل ایل کے رہی ڈرایا۔ پتہ نہیں پر بھو کیوں نہیں بلیا دُھر دا ساقی، جو سچ دا جام پیاہیا۔ اوہ تک اوتار پیغمبر گرو اتوں ویکھدے سچھنڈ دی کھول کے نکی تاکی، بنا نگاہ توں نگاہ اِکایا۔ مہربان محبوب چڑھیا شبد اسو اگے راکی، رکاباں وچ چرن نہ کوئے اِکایا۔ اُس دا حکم ورتنا شتابی، شرع دا لیکھا رہے نہ رانیا۔ پھرے گھر گھر وچ محرابی، اپنی ستار وجایا۔ اوہ ماجھے دا واسی تے لوک کہندے اوہنوں پنجابی، پنجاب دا مالک شاہ پاتشاہ شہنشاہیا۔ پر اوہنوں ویس بدلن دی وادی، جگ جگ اپنی کھیل کھلایا۔ ہن کھیل ویکھ لو، کی سوانگ ورتیا تے بنیا

سب دا گاڈی، گھر گسپھر اپنی کار کماٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کماٹیا۔ کُنالی کہے میں خالی، وے محمد امیری دُہانیا۔ چاروں کُنٹ رین کالی، چند ستار نظر کوئے نہ آتیا۔ میں جدھر جاواں میتوں چمبڑدی کُنڈیاں والی ڈالی، تیری شرع اپنا روپ گئی بدلاٹیا۔ کلمے دی رہی نہ حق حلالی، چھری حلال زنج کر کے جیواں رہی تڑپھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگاٹیا۔ کُنالی کہے میں رہنا نہیں مات، میرے مالک میری دُہانیا۔ میرے تھاں بدل جائے بھگتاں دی سوغات، نو کھنڈ وچ نو برتن اپنا روپ لین بدلاٹیا۔ میری مٹی اڈنی راکھ، خاکی خاک رووے مارے دھاہیا۔ میرا ناتا رہنا نہیں سجن ساک، نبی رسولاں پلو لینے چھڈاٹیا۔ میری انت ڈنڈاوت بندنا جوڑ کے ہاتھ، سجدے وچ سیس جھکاٹیا۔ جس نے شرع دا لیکھا بنایا لکھ کے کاغذات، اوہ لیکھ لکھا کے کاغذاں اُتے پھیر مٹاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ صدی چودھویں کہے میرا اک اشارہ، سینت نال سمجھانیا۔ جن بھگتو ویکھو صاحب دا کھیل نیارا، جو زنگن ہو کے سرگن اپنا تھم ورتاٹیا۔ جس دا کردے آئے اظہارا، صفتاں وچ صلاحیا۔ اوہ پیر بن کے ظاہرا، ظاہر ظہور کرے رُشناٹیا۔ پرگٹ ہو کے چوویا اوتارا، چو بیسواں کل کلکی ناؤں دھراٹیا۔ جس دیاں نو کھنڈ پر تھی پنج جاناں شبد والیاں تاراں، اکھراں لیکھ نہ کوئے دکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگاٹیا۔ صدی چودھویں کہے گولینے لا دے پنج چکر، چکرورتی دینے ہلاٹیا۔ دُھر درگاہی بن گیا آپ فقر، فقیراں سمجھ کوئے نہ آتیا۔ پہچان کرے کوئے نہ سگھر پتر، عقل بدھی بھیو کوئے نہ پانیا۔ کسے سیس رہن دینا نہیں چھتر، چھتر دھاری دینے گوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک ورتاٹیا۔ صدی چودھویں کہے میتوں آئی اگم دی آواز، بھگتو دیاں سناٹیا۔ کچھ پچھلا کھولاں راز، پردہ پردیاں وچوں اٹھانیا۔ میتوں اُس صاحب تے ناز، جو نزاکت وچ اپنی کار بھگتاٹیا۔ جس دی چار جگ دے شاستر سمجھ نہ سکے مزاج، انت کہن کوئے نہ آتیا۔ اوہنوں سارے جھک جھک کرن آداب، سجدیاں وچ سیس جھکاٹیا۔ انت کہہ کے سنگرُو مہاراج، اپنا پلو لین چھڈاٹیا۔ لیکھے لاکھے دی یاد، دین دُنی وچ ورتاٹیا۔ انت سب توں منگن آگیا جواب، لاجواب سب نوں دے کراٹیا۔ سب نے

اُس دا ہونا محتاج، منگن سارے تھاؤں تھانیا۔ جو مالک انت دا آد، مدھ اپنی کار بھگتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سچ حکم ورتایا۔ صدی چوڑھویں کہے نی دیکھ میرے محبوب دا رواج، سر بھلاں نال سہانیا۔ جس ویلے مسیح نوں کنڈیاں دا سی پہنایا تاج، پھاسی جگت والی لٹکایا۔ اُس نے اُس ویلے منگی سی امداد، ہتھ دوویں اُپر اٹھایا۔ اے میرے خداتے میرے باپ، تیری بے پرواہیا۔ میرا کوئی نہیں سبج ساک، ساتھی سنگ نہ کوئے نبھایا۔ سارے دے گئے جواب، پلو پلو نہ کوئے بندھانیا۔ میں چاہندا میرے سیس دے تاج دا جے لیکھا پورا کراویں آپ، لوک مات پھیرا پانیا۔ میں ضرور عرشاں توں تیرا دیکھن آوانگا پرتاپ، فرشاں اُتے پھیرا پانیا۔ نو کھنڈ تیرے گلے دی ہووے اکو دات، نو بھل دین گواہیا۔ تیری پیغمبر والی نہیں کوئے کرامات، جگت ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اے میرے مالک اے میرے خداتوں بڑا استاد، تیری اُستادی شاگردی سمجھ کسے نہ آئی۔ اوتاراں نوں پیغمبراں نوں پڑھا کے نکی جیہی کتاب، اکھراں نال پرچانیا۔ کسے نوں کہاتیںیوں نیاز دتی کسے نوں کہاتیںیوں کھوایا پرساد، پرساد نوں کرپا کہہ کے سارے دتے پرچانیا۔ پر تیری کرپا نے دین مذہب بنا کے پوادتے فساد، جھگڑا سکے نہ کوئے مٹانیا۔ بھادیں میں تینیتوں کہندا گاڈ، گائیڈ اکو نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگانیا۔ صدی چوڑھویں کہے عیسیٰ نے انت دیکھیا اگتا رنگ، میرے توں پہلوں دھیان لگانیا۔ جس دا ایہو روپ سی بنیا وانگ ملنگ، کپڑا موڈھے اُتے سٹانیا۔ تن توں ہویا پھیر ننگ، کھلڑے کیس دین گواہیا۔ جس دے سیس تے کنڈیاں دا تاج دتا ٹنگ، پوشاک سولاں والی پانیا۔ اُس ویلے منگی اُس نے منگ، انتر انتر دھیان رکھانیا۔ میں تیرا چاہندا اک اند، میرا سبج بے پرواہیا۔ صدی ویہویں جائے مول نہ لنگھ، بیس پیسے تیری آس رکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیانیا۔ کنڈے کہن ایہہ سولاں پھول، تیرے اگے واسطہ پانیا۔ جس ویلے تیرا مالک آوے کنت کٹول، ہر کرتا ڈھر در گاہیا۔ اوہ ڈنڈے کھا کے بنائے پھول، پھول پھولن رنگ رنگانیا۔ تیرا لہنا چکائے مول، باقی رہن کوئے نہ پانیا۔ خوشیاں وچ خوشی لئے جھول، جھولیاں دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جس دا نہ کوئی عرض تے نہ کوئی طول، لمبائی چوڑائی نہ کوئے سمجھانیا۔ اُس دا اکو ہووے اصول، اصل دا

مالک اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ صدی چوڈھویں کہے اک دن محمد نوں دسیا
 نظارہ، میرے پروردگار دتا جنایا۔ اٹھ میریا برخوردار، پردہ پردیاں وچوں ہٹایا۔ اوہ ویکھ میرا نور اُجیارا، نور نورانہ ڈمگایا۔ جس نے تیرا کرنا پار کنارا،
 نیا میرے گھاٹ پہنچایا۔ محمد روپا زارو زارا، نیتز نیناں نیر وہایا۔ اوہنوں خُدا نے کیتا اشارہ، بن سینت دتا سمجھایا۔ جس ویلے آپ آیا امام اِمام بن
 سکدارا، سُرپیر وڈ وڈیایا۔ تیرا لیکھے لاوے چند ستارا، دُھر دی ستار نال وجایا۔ اوہدا اِکو نام دا ہووے مظاہر، چوڈاں طبق کرے شنوایا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دارنگ آپ رنگایا۔ صدی چوڈھویں کہے میریاں انت لکدیاں چانگا، چیک چھاڑا دیواں پانیا۔
 میریاں انت انت دیاں تاگھاں، خواہش اِکو اک رکھایا۔ پیغمبراں دیاں دسیاں ہونیاں بھل جانا بانگاں، آڈاں اِکو وار نہ کوئے سنایا۔ کیوں پر بھونے
 اپنیاں بھگتاں پنجاں نوں پھڑا دینیاں ہتھ وچ ڈانگاں، پورن چھاتی چھاتی نال رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ
 دا بھيو آپ چُکایا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے پروردگار، تیری اک سرنایا۔ تیرا لیکھا وچ سنسار، صاحب تیری وڈ وڈیایا۔ تیرے نور دا نور اُجیارا، نور
 نورانہ نظری آیا۔ توں اک تے اک دایا، اک اک نال وڈیایا۔ تیرا کلمہ بے عیب پروردگار، بے عیب اک اکھوائیا۔ میری قدم بوسی نال نمسکار،
 سجدے وچ سیس جھکایا۔ اتم مینٹوں آئی ہار، روکے ماراں دھاہیا۔ ناتائٹنا سنگ محمد چار یار، یاری توڑ نہ کوئے نبھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامارگ اک پرگٹایا۔ صدی چوڈھویں کہے مینٹوں لے لین دیوساہ، تھکی ٹٹی دیاں سنایا۔ میں بھل گئی مکے مدینے دا
 راہ، اوجڑ راہ گئی آیا۔ ایہتھے خُدا نوں کہن سچے پاتشاہ، کی تیری بے پرواہیا۔ میں کس نالوں ہوئی جُدا، کس وچ سمایا۔ مینٹوں چھوٹی جیہی گل سنا، بن
 اکھراں دینی درڑایا۔ میریا ماکا خلق دیا خالقا کہنوں کہندے گناہ، پاک کون اکھوائیا۔ میں تے جدھر تکیا جدھر ویکھیا تیرے ملا شیخ مسانک جیواں کرن
 زنج، چھری کرد ہتھ اٹھایا۔ میری گولی کہندی ہائے میریا ربا، ----- چند ستارا کہے جنہاں
 کٹایاں لباں، لیکھا دینا مکایا۔ شریعت دیاں رہن مول نہ خداں، اِکو تیرا نور ہووے رُشٹایا۔ توں سب دا پتاتے سب دا ابا، امی جان اک اکھوائیا۔

میری دہائی تے میرا سدا، آؤنا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دی دھار آپ سمجھائیا۔ پروردگار کہے سُن نی چو دھویں صدی چھوٹی، آؤنکی والیے دیاں جنائیا۔ اوہ ویکھ میرے شبد دی دھار اگئی سوٹی، جو دو جہاناں رہی ڈرائیا۔ جنہاں کھادھی گوشت بوٹی، اوہناں دی کراں صفائیا۔ جگت اُتے اک آہار رہنا ان تے روٹی، دوجا رسنا رس چکھن کوئے نہ پائیا۔ دین دُنی ویکھ روتی، بن نیناں نیر وہائیا۔ بنا بھگتاں توں آتماسب دی سوٹی، سنی لئے نہ کوئے انگڑائیا۔ صدی چو دھویں تیری کھلی گئی، مینڈھی سپس نہ کوئے گندا ئیا۔ ڈوری چند ستارے دی ٹٹی، ٹٹیاں گنڈھ نہ کوئے پوائیا۔ نی توں نو برسوں وچ جانا لٹی، اگے ہووے نہ کوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھو آپ گھلا ئیا۔ صدی چو دھویں کہے میں کی رہی پڑھ، الف یے توں باہر پڑھائیا۔ مینٹوں ایوں جا پدا پروردگار نے سر شٹی کرنی دو دھڑ، دھرم دی ونڈ ونڈائیا۔ پھر بھرنا اندر ہنکار دا گڑھ، ہوئے نال رلا ئیا۔ پھیر جھگڑا پاؤنا چیتن تے جڑ، چوٹی بہہ کے ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دارنگ آپ رنگائیا۔ صدی چو دھویں کہے میرے انت کھیل ہونا افسوس ناک، افضل دیاں درڑائیا۔ بندے خاکی رلنے وچ خاک، خاک خاک نال اڈائیا۔ اگلے سال نوں کھلنا تاک، کھڑکی حکم والی گھلا ئیا۔ جھگڑا پینا کاغذات، اکھراں نال لڑائیا۔ دوجے سال ہووے فساد، فیصلہ وچ ہو نہ کوئے کرائیا۔ تیجے سال نوں لبھنی سب نے امداد، سر ہتھ نہ کوئے رکھائیا۔ چوتھے سال گھر گھر پینی بھاج، بھجن واہو داہیا۔ پنہوے سال بونجا دیشاں دا کھسنا راج، شاہ نظر کوئے نہ آئیا۔ اگلی پھیر دسنی اگم آواز، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ صدی چو دھویں کہے محمد پھیر پڑھنی نہیں کسے نماز، روزہ بانگ نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دارنگ اک رنگائیا۔ چھٹی پوہ کہے صدی چو دھویں کی سُنیا ای شبد، کلمہ کی درڑائیا۔ کیوں حیران ہو گئیوں عجب، کی لیلہ رہیا ورتائیا۔ کیوں ڈر گئی جس مینٹے مذہب، دیناں کرے صفائیا۔ ویکھیں ہوویں مول نہ تُعجب، حیرانی وچ نہ آئیا۔ ایہدا اکو نور تے اکو وجد، وضاحت اکو نام سٹائیا۔ او سے دا سارے کردے ادب، ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وچ سپس نوائیا۔ او سے دے چُٹنے سب نے قدم، قدم بوسی کر کے خوشی بنائیا۔ جس داتن وجود نہیں بدن، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ اوہ صوفیاں

سنتاں آیا سدن، بھگتاں جوڑ جڑاں۔ جس نے کھیل ویکھنا وچ عدن، اعلیٰ ادنیٰ دے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگاں۔ صدی چودھویں کہے میرا پھر ہونا ٹھانڈا سینہ، سیتل دھار وہاں۔ جس ویلے رخ بدل دتا رُسا چینا، پر بھ اپنا حکم ورتاں۔ اوہ وقت ضرور ہووے گا جیٹھ مہینہ، بھل رہے نہ رانیا۔ پھیر پتہ نہیں کس نے مرنا کس نے چینا، جیون ہتھ کسے نہ آیا۔ سب دا حق حقوق جانا چھینا، مالک ملک نہ کوئے اکھوایا۔ دین دُنی دی بدلنی تعلیم، مذہبی رنگ نہ کوئے رنگاں۔ ایہہ کھیل ہونا اُتے زمینا، دھرنی دھول راہ تکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل آپ ملاں۔ چھٹی پوہ کہے جن بھگتو تھادی جننی اکو ماں، پتا پڑکھ اکال اکھوایا۔ جس نے انتر آتم پکڑی بانہہ، باہروں نظر کوئے نہ آیا۔ سدا سہیلا دیوے ٹھنڈی چھاں، اگنی تت نہ کوئے تپاں۔ جس جھگڑا میٹنا سورتے گاں، ڈھوراں شرع نہ کوئے رکھایا۔ ہنس بدھی بنائے گاں، کوڑی کریا باہر کڈھایا۔ نتھوایاں دیوے دُھر دا تھاں، درگاہ ساچی آپ ٹکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بناں۔ بھنی رین کہے میں آئی جگ، ملی مات وڈیاں۔ درشن کر سورے سرگ، اپنی تر کھالئی بھجھایا۔ میں سندیہ دیواں جھب، سنیہڑا اک پچھایا۔ دین دیا لا لینا لہج، جو سب دا پتا مایا۔ انتم سب نے جانا لد، جگ رہن کوئے نہ پانیا۔ چوراسی وچوں مانس جنم اکو آخیری حد، ہر جو ملنا چائیں چانیا۔ ساک سجن سین جانے چھڈ، انت سنگ نہ کوئے نبھایا۔ انت کیوں اُس پر بھوتوں ہوئے اڈ، جو آتم پر ماتم نظری آیا۔ جس دا آد انت اکوند، سندیہ اکو اک سنایا۔ جن بھگتاں اُپجائے جد، یدی اپنا کھیل کھلایا۔ جس نوں مذہب دا نہیں کوئے لب، دیناں حرص نہ کوئے رکھایا۔ اُس دا میلا ہندا نال سبب، سب دا مالک ہوئے سہایا۔ جس دی سارے منگدے مدد، مددگار اک اکھوایا۔ اوہ اکو نور تے اکو عدد، بہہ ونڈ نہ کوئے رکھایا۔ جس نے کلج انت میٹنا تشدد، کلج کوڑ کُٹم چکانیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم اکو درساؤنا مذہب، دوجی ذات نہ کوئے بناں۔ جس دا اکو نام کلمہ ہونا شبد، شبدی شبد ڈنک شنوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا گھر سمجھایا۔ بھنڑی رین کہے میرا وقت سہیلا، سہنجنا دیاں جناں۔ میرے صاحب سہایا ویلا، گھڑی پل نال وڈیاں۔ جیہڑا پھر دا اک اکیلا، اک ایکنکار نور الاہیا۔ لیکھا پورا کرے گرو گرا چیلہ، چیلہ گرا آپ ہو

جائیا۔ جن بھگتاں بن کے سبّج سہیلا، سگلا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سر سب دے ہتھ لکائیا۔
 بھڑی زین کہے میرا پر م پڑھ کرتا، ہر وڈا وڈا وڈیائیا۔ جس کلجک وچ سبجگ دتا اُسار، نینہہ بھگتاں والی رکھائیا۔ غریب نمائیاں پاوے سار، کوجھیاں
 کملیاں لئے ترائیا۔ موتا سنگھ پاڑ اپنی دستار، ناظر سنگھ ہتھ پھڑائیا۔ ناظر سنگھ سچ سنگھاسن تھلے دیوے واڑ، جگت غریبی بھگتاں وچوں باہر کڈھائیا۔ سب
 دا کھان پین دا چلدار ہے وبار، بھکھیاں بھکھ دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ جگت
 پگ پائی شتابی، جس شرع دتی گوائیا۔ اُس دے بدلے بٹھ لے رنگ انابی، رنگت رنگ وچوں بدلایا۔ ایہہ لیکھ نہیں کوئی پچھلا کتابی، پڑھیاں ہتھ کسے
 نہ آئیا۔ مہربان مہربان صاحب سنگر ہو یا راضی، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جس شرع میٹنی ملا قاضی، جھگڑا دئے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ بھڑی زین کہے میں کھیل دیکھنی تھل جل دی، جلدی جلدی دھیان لگائیا۔ جن بھگتو بھگت بھنڈارے اگت بلدی، دو
 جہان کرے رُشائیا۔ جس دے واسطے آگئے کھنڈ گھیوتے ہلدی، برتن نورنگ رنگائیا۔ نورپئیے لیکھا مکاون جلدی، مایا کوڑ والی چکائیا۔ نوپسے کھیل دسن
 اٹل دی، نو دوار دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ میخا دھار جگت اچھل دی، جڑ کوڑ والی پٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا
 رنگ آپ رنگائیا۔ بھڑی زین کہے گولئیے مکھ وچ لے لے لال رومال، اکھتاں لال دُرگا ول اٹھائیا۔ اٹھ کے کہو سب دے سرتے کوکدا کال، نگارہ
 جگت والا وجائیا۔ جن بھگتو وقت لینا سنبھال، سمبل بیٹھا دھر دا ماہیا۔ جس نے اکو رنگ رنگاؤنا شاہ کنگال، وڈا چھوٹا نظر کوئے نہ آئیا۔ کوڑی کریا توڑ
 جنجال، جاگرت جوت کرے رُشائیا۔ جتھے ہوووگے اوتھے کریگا پرتپال، پرتپالک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جس سُنیا مُریداں حال، مُرشد اگم اتھاہیا۔ اُس نے
 کنڈیاں والی بیری دا پھڑ کے ڈال، کلجک کنڈے گرگھاں نالوں لاہیا۔ محمد دی اُمت دی مُودھی کر کُنال، کُنالی خالی دتی وکھائیا۔ تہاڈی لیکھے پاوے گھال،
 جو چل کے آئے اپنا پنڈھ مکائیا۔ ایہہ سندیسہ گر گوہند دتا سی سر روال، سبج سبج نال سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ بھڑی زین کہے جن بھگتو گاؤنا ڈھولا، بن ڈھولک چھینے تال جنائیا۔ تہاڈا سنگر شبد بنیا وچولا، وچلا بھیو رہیا نہ رائیا۔ نہ

کوئے پڑدا نہ کوئے اوہلا، ستمکھ ہو کے سوہا پائیا۔ نہ کوئے ماشہ نہ کوئے تولاء، وزن وچ وزن نہ کوئے جنائیا۔ تساں خوشیاں وچ رہنا دین دُنی دا دیکھنا
 رولا، جس نوں رول پنڈت سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامارگ اک دکھائیا۔ لاڑی موت
 کہے پر بھو میں سنتی اٹھی، اپنی لئی انگڑائیا۔ میں بھی آئی پیریں پٹھی، پٹھے پیریں پنڈھ چکائیا۔ جدھر دیکھیا تیری سرشتی تیرے نال رٹھی، ساچا سنگ نہ
 کوئے جنائیا۔ تیتوں لہدے اندر وڑ کے گٹھی، بھجن واہو داہیا۔ میرے صاحب سچ دی لگی کسے نہ رچی، منسا من نہ دُور کرائیا۔ انتر کلپنا کوڑ گدی،
 دوس رین ہوئی ہلکائیا۔ میں چاروں گنت تکاں پنج تبتی، بتھائیاں دھیان لگائیا۔ دُنیا دالچ نکیا دھیاں پتیں، نارکنت مل کے خوشی بنائیا۔ میں انت
 گل کرنی دوئی، سچ نال سمجھائیا۔ جن بھگتو جنہاں نے وٹ چاڑھے سی مچھیں، سندھور مستک وچ لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل دُھر داہر، دُھر مالک دیا کمائیا۔ لاڑی موت کہے میرے پاپا، پتت پاؤن دیاں جنائیا۔ میں چاہندی تیرے چرناں وچ بہہ کے میں تے دُرگا
 صدی چو دھویں دی گولی تنے کرے سیاہا، ہائے ہائے تن وار سنائیا۔ نی دُرگا توں کیوں کریں ہائے، ایویں رہی گُرائیا۔ توں تے سُنہبھ نَسُنہبھ ورگے
 دینت کھپائے، اٹھائی پدم جو دل رکھائیا۔ تیریاں اشٹ بھجاں تے اٹھ باہیں، اٹھے شستر نال سہائیا۔ وشن برہما شو تیتوں رہے دھیائے، دیو دیوا کہہ کے
 سپس نوائیا۔ تیرا اکو روپ جوت رُشنائے، تیتوں جمن والی کوئے نہ مائیا۔ دھرنی اُتے نہیں کوئے تھائے، سنگھ آسوار دینا سمجھائیا۔ توں ہنکاری بُرج
 سارے ڈھاہے، دیتاں کری صفائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ نی دُرگا تیتوں کاہدا دکھ،
 کیوں رہی گُرائیا۔ تیری کالی دی اتری اہے نہ بھکھ، کپھر ہتھاں وچ اٹھائیا۔ جس نے کوٹن کوٹاں دا خون پیتا چک، لال رنگ نال رنگائیا۔ تیری آسا
 اہے گئی نہ نک، پھیر آئی بھی واہو داہیا۔ پر بھو دے سنگھاسن تھلے بیٹھیوں لگ، سمت شہنشاہی دے گواہیا۔ جس نے سنگھاسن کیتا پٹھ، پٹھی اُمت
 دتی کرائیا۔ نی گولئے تیتوں کاہدی لٹ، کیوں ہائے ہائے کر گُرائیا۔ توں مردے دیکھ اُمتی پت، چار یاری نال رلائییا۔ پر بھ دا بھانا جائے نہ رُک، آگے
 ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ تیرے گھ وچوں خون نکلیا تھاں ٹھک، خون دی دھار دتی وہائیا۔ چھبھی پوہ نوں ہو کے چپ، کیوں بیٹھی گھ بدلایا۔ اوہ تک لے

اُمت نے ترسنا اک اک ٹکڑا تے اک اک ٹک، ان ہتھ کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا مالک ہوئے سہایا۔ لاڑی مَوّت توں کیوں ایویں ہائے ہائے کردی، چار جگ دے مانس گئی کھایا۔ تیتھوں تتاں والی دھار ساری ڈردی، نیتز روون مارن دھاہیا۔ توں ہونے جس گھر وچ وڑدی، اُس گھرانے دی کرے صفایا۔ تیری آسا کدے نہ بھردی، ترسنا پور نہ کوئے کرایا۔ توں چوتھے جگ دا راہ تکدی، بیٹھی نین اٹھایا۔ سوہنی شنگار کر کے پھدی، بھل سگی رہی سہایا۔ تیتوں پتہ نہیں ایہہ اُمت اُس رب دی، جس محمد دتی وڈیایا۔ اوہ ویکھ صدی چودھویں بھجدی، حاضر ہو کے سپس نواہیا۔ گولی نے چواتی لائی اگت دی، نوکھنڈ اگنی دینی تپایا۔ دھار رہنی نہیں بگڑے بپ دی، سب دی کرنی صفایا۔ توں وی او سے پر بھو نوں جیدی، جس نوں چے لوکایا۔ پر دُنیا نوں مایا سپنی ہو کے ڈسدی، جس توں اپنا آپ سکے نہ کوئے بچایا۔ توں پر بھ دے حکم وچ نسدی، راجیاں رانیاں لوں کھایا۔ سو رپراں دیاں تاراں کڈی، اگے بل نہ کوئے دکھایا۔ ہن کھیل کرنی جھٹ دی، جھٹکے حلالی والے سارے دینے مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا حکم اک ورتایا۔ لاڑی مَوّت اک وار ویکھ لے اپنے نین، نین مندھاری رہیا جنایا۔ تیتوں پھیر نہ پئے کہن، کہن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ نی انت جگت جہان وچ روپ دھار لے ڈین، بھے وچ سارے دینے ڈرایا۔ ناتا توڑنا بھائی بھین، سگلا سنگ نہ کوئے رکھایا۔ تیرے کول اکو اک حکم دی رساں، جگ چوکڑی کھٹ کدے نہ جایا۔ کسے نوں لین نہ دیویں چین، ماواں پتر کریں جدایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار بھگتایا۔ لاڑی مَوّت کہے میری نمستے، نمو نمو سرناہیا۔ میتوں کجگ جیو لہ گئے بڑے ستے، قیمت دام نہ کوئے چکایا۔ کیوں ایہہ جگت دی کوڑ کریا وچ مستے، مدھ نام دی پپون والا نظر کوئے نہ آہیا۔ بھل گئے اوتار پیغمبر گروآں دے رستے، منزل چڑھن کوئے نہ پانیا۔ ایہہ ونجارے رہ گئے اپنے جس دے، سادھ سنت اپنی کرن وڈیایا۔ کسے نوں نظارے مدے نہیں نج نیتز اکھ دے، پر تکھ ملے نہ کوئے گوسانیا۔ ایہہ پیاسے ہو گئے لہو مچھ رت دے، مانس مانساں تائیں کھایا۔ انہاں نوں پتے نہیں پر میثور پت دے، جو پاربرہم اپنا پڑدا لاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوایا۔ صدی

چو دھویں کہے میری تُو نبی دی ہلا دیو تار، طرح طرح جنایا۔ میرے قُدرت دے قادر یار، قدیم دے مالک بے پرواہیا۔ سب دا قرضہ دے اُتار، لہنا رہن کوئے نہ پانیا۔ آہ تک منگدے تیرا دوار، سارے بیٹھے سپس نوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دی آسا اک جنایا۔ صدی چو دھویں کہے میرا رنگ دے اِکو کفن، کفنی والے بے پرواہیا۔ کوڑے کلمے والے کر دے دفن، دفعہ اپنا لھم سنایا۔ میرا کنارہ آیا پتن، پت پر میشور دیاں جنایا۔ تُو نہ کوئے نہ آوے رکھن، کلجک انت نہ کوئے سہایا۔ تیتوں بُلّاں نال سارے رٹن، ہر دے سکے نہ کوئے وسایا۔ کوٹاں وچوں تیرے بھگت سہیلے تھوڑے رتن، رتن امولک نظری آیا۔ جیہڑے توں میرا میں تیرا نام چین، آتم پر ماتم پر ماتم آتم اِکو روپ اِکو سرُپ سمایا۔ تیرے شبد دا سُن کے بچن، بچے بڈھے جوان خوشیاں وِج پٹن چائیں چانیا۔ سچکھنڈ دوارے سدا سن، جتھے وسے دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ رنگایا۔ چھبھی پوہ کہے میری سہنجنی سہاوی راتی، راتری دے گواہیا۔ جن بھگتو تہاڈے اندر پر بھو دی اِکو جیہی پر بھاتی، صُبح شام ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ تہاڈے انتر دا انتر ناتی، نر نتر دا میللا دُھر درگاہیا۔ ست دا سچ بن کے ساتھی، سگلا سنگ نبھایا۔ اِنج دا سُنیہڑا دُھر دا شبد تے پر بھو دے پریم دی پاتی، تہاڈے ہر دے اندر پنا اکھراں دے لکھایا۔ ایہہ چٹھی کسے توں نہ جائے واچی، اکھتاں نال پڑھن کوئے نہ آیا۔ تہانوں صاحب نے اپنی کرپا نال چاڑھیا گھاٹی، منزل اِکو دتی دکھایا۔ تیس اوہدے بنے جماعتی، جو جگ جگ سب نوں رہیا پڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، دو جہاناں دی نرگن دھار کرے تلاشی، گھٹ گھٹ انتر ویکھے تھاوں تھانیا۔

☆ ۲۷ پوہ شہنشاہی سمت ۷ مہندر کور بھلر ہانس، مہر سنگھ جگراؤں، آسا سنگھ کھانگھ، پال سنگھ للیاں، سورن سنگھ نندا پُر، ہزارا سنگھ نیالا، کندن سنگھ شاہ پُر تھیڑی، سُندر سنگھ روسے، جوگندر سنگھ محرم پُر، سُندر کور کمو جہرا، سورن کور سید پُر، گر میت کور کراالا، جوگندر کور گولیوال، مادھو سنگھ چیمہ، ار جن سنگھ مانک پُر، چندا سنگھ دلی، جیتو بابووال، رجونت اٹاری، تارو چھاپا، رام سنگھ گر بھیج کور کھورؤ، شندرو ملووال، شانتی امرتسر، گر بجن سنگھ احمد پُر، بلجیت سنگھ جیتینلی، دلپ سنگھ ٹانگرا، رمیش چندر فروز پُر، ایشر سنگھ ڈڈہیری، بگیچ سنگھ منڈی جمال، ہر بھگت دوار جیٹھووال سویر دے ویلے ضلع

☆ امرتسر

سنگر شبد کہے میں بھگتاں پیتا، مٹر پیارا اک اھوائیا۔ میری دھرم دھار دی جگ جگ ریتا، سنجگ تریتا دواپر کھجگ اپنی کار بھگتایا۔ اکو مان بخشنا اوجا نیچا، وڈا چھوٹا نہ کوئے اھوائیا۔ جن بھگتاں سینہ کراں ٹھانڈا پیتا، اگنی تت بھجھایا۔ جنہاں دانام سدا رہے جگ جیتا، جگ جیون داتا دئے وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ سنگر شبد کہے آد انت پیار، پیار مُجّت وچ سمایا۔ میتوں جگ چوکڑی اختیار، پر بھ دا حکم دو جہان منایا۔ جن بھگتاں پاواں سار، چوراسی وچوں آپ اٹھایا۔ نرگن سرگن دیندا آواں ادھار، نت نوت اپنی کار کما یا۔ انتم لیکھا پورا کراں وچ سنسار، سنساروگ جگت مٹایا۔ جنم مرن دا گیڑ نوار، آون جاون پنڈھ مکایا۔ دھرم دی دھار سپس بنھ دستار، سر سر دُھر دے لیکھے پانیا۔ اوہناں جنم لینا پئے نہ دوجی وار، اگنی اگت نہ کوئے تپایا۔ ملے میل سچّی سرکار، درگاہ سچ ملے وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سنجگ سچ دی بنھے دھار، دھرنی دھرت دھول دھول دُھر دا حکم اک ورتایا۔

☆ ۲۷ پوہ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار جیٹھووال رات ویلے ضلع امرتسر ☆

ستائی پوہ کہے جن بھگتو ہتھ جوڑ لوٹھے، پٹھے لٹکن والیو مہندی لال رنگ رنگائی۔ تہاڈا صاحب تہاڈے اُتے تھٹھے، مہربان مہر نظر اٹھائی۔ تساں جگت جہان نہیں جانا لٹے، ٹھگاں چوراں کولوں لئے بچائی۔ تہاڈی سہنجینی ہوئی اِکو رتے، رُتری پر بھ دے نال مہکائی۔ لیکھے لائے کایا بٹے، تن وجود وچے ودھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ گھلائی۔ ستائی پوہ کہے میری کھل گئی اکھ، اکھیاں والیو دیاں جنائی۔ میرا محبوب پھرے پر تکھ، پاربرہم بے پرواہیا۔ جس سب دا جھولی پاؤنا حق، حقیقت کھوج کھوجائی۔ اُس دے اُتے سب نوں پینا شک، بھرے بھلے سرب لوکائی۔ جس دے کولوں دھرتی نے اپنا سینہ رنگنا نال رت، رنگ لال چڑھائی۔ شستر دھاری دُرگا جوڑے ہتھ، در ٹھانڈے سیس نوئی۔ جس دا نور ہو یا پرگٹ، جگت پرگنیاں توں باہر کرے رُشنائی۔ اوہ لیکھا جانے چوڈاں ہٹ، چوڈاں لوک چوڈاں طبق پنڈھ مکائی۔ جس نوں سارے نام کلمیاں وچ رہے رٹ، صفتاں وچ صلاحیا۔ اوہا روپ انوکھا بنیا جٹ، جٹا جوٹ دھاری سمجھ کوئے نہ پائی۔ جس دین مذہب دی میٹنی وٹ، شرع حدود دے گوائی۔ صدی چوڈھویں لیکھا پورا کرے حق، حقوق سب دی جھولی پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ چڑھائی۔ ستائی پوہ کہے میں اٹھیا ستا، مات لئی انگڑائی۔ نور تکیا اباشی اچتا، جو چیتن سب نوں رہیا کرائی۔ اوہا سنگ ویکھیا شبد ڈلارے ستا، جو ڈنکا اک کرے شنوائی۔ جس دے تھم نال سب دا پینڈا مُکا، پاندھی اپنا پنڈھ مکائی۔ دین ذنی دا بدلے رُخا، مارگ اِکو اک سنائی۔ لیکھا دس کے اگم اتھاہ اچا، اوچو اوچ دے وڈیائی۔ جن بھگتاں اُجل کرے کھا، دُرمت میل دھوئی۔ انت نشانہ میٹے نڑی حقہ، تھم ڈھر دا آپ ورتائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک سنائی۔ ستائی پوہ کہے پتہ نہیں ایس دی کیتھوں لگی سوہ، جگت جہان کھوج کھوجائی۔ بیڑا لے کے پُجیا نبی نوچ، نو نو سیس نوئی۔ میرے کلمے نے دسیا کلمے دا مالک کلمہ گرو، مُرید مُرشد روپ بنائی۔ اوتاراں پیغمبراں دے نام کلمے اوہناں دی انت چوٹی تے تیرا مارگ ہندا شروع، شرع دا لیکھ نہ کوئے بنائی۔ مہربان بن تیری کرپا اُس منزل تے کیہڑا ترو، ترن والا نظر کوئے نہ آئی۔ بن

تیری کرپا انتم سب دا بیڑا رڑھو، نیا نوکا جگت نہ کوئے بچایا۔ تیرے حکم نال حکم دا یدھ چھڑو، یدھشتر بیٹھا سیس نوایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے منگ منگایا۔ در تیرے آگیا، چھڈیا آیا آپ۔ بن لٹاں باہواں بھاجیا، پنڈھ سکیا کوئے نہ ناپ۔ میرے شہنشاہ راجن راجیا، تیرے چرن رہے سچ نات۔ میتوں پتہ لگا تیرے شبد کلمے دسیا اوہ پرگٹ ہويا دیس ماجھیا، جتھے نہ کوئے سوال نہ جواب۔ سب دا پپر بن کے ساجیا، جگت میٹے کوڑ سنٹاپ۔ کلج کوڑی کرپا پھیرے مانجیا، تن کا یا مائی بھانڈے کرے صاف۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ نبی کہے میرا آگیا بیڑا، بے پرواہ تیری سرنایا۔ ایس نوں چپو لاوے کیڑا، کیوں گر اوتار پیغمبر چپا چپا زمیں دے مالک توں دتے بنایا۔ اوہ تیرے نام کلمے دیاں چھیڑ کے گئے چھیڑاں، چھیکڑ تیرا انت کہن کوئے نہ پانیا۔ کہندے گئے دھرنی دھرت دھول دا کھلا ویڑا، اوہ دھرنی جیہڑے تیرے چرناں دی دھوڑ بن کے نو کھنڈ ونڈ ونڈایا۔ او پر بھو تیرا کڈا وڈا جیرا، جیرج انڈ وچ وڈ کے اپنا آپ چھپایا۔ جس نوں توں بھجیا اوہ سپنے تے ہتھ مار کے کہندا گیا سب کچھ میرا، مریدو سکھو میں ہی تہاڈا پتا مایا۔ اوہ پتا نہ مٹا جو گرو اوتار پیغمبر انت ہو گیا خاک دا ڈھیرا، تن وجود دیکھ کے سارے روون مارن دھاپیا۔ ایسے کر کے اوہ پرگٹیا سنگھ شیر دلیرا، جس شیر دے بھے وچ ساری پھرے لوکایا۔ ایس دا حکم تے اکو اکیڑا، جڑ سب دی دے اکھڑایا۔ پیار محبت دا دیوے گیڑا، چوراسی چڑاہیاں وچ بھوایا۔ سب دے کولوں چھڑاؤندا رہیا چھیڑاں، چھیکڑ اپنی کار بھگتایا۔ حکم سندیہ دیندا رہیا ہتھیرا، بہہ گنت وچ گنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کما یا۔ بیڑی کہے میریا مالکا میتوں کیڑا لاوے چپو، میری چاروں گنٹ ڈھایا۔ اوتار پیغمبر تیرے نکلے بالے مات لوک دے پپو، تیتوں ابا پتا پڑکھ اکال کہہ کے اپنا جھٹ لنگھایا۔ او دس دو جہاناں کیڑا ٹپو، جگت دے ٹاپوآں وچ رہن والے تیرا انت کوئے نہ پانیا۔ توں کسے نوں مان دتا میرا رام کرشن تے میرا محمد ----- کدو نچو، نچ نچ کے اپنا جھٹ لنگھایا۔ موسیٰ عیسیٰ وڈیا کے کہا تہانوں اپنا نام کلمہ دسون، بن رسنا جہوا جنایا۔ نانک نوں کہا میں تیری پت رکھوں، ایہہ میری بے پرواہیا۔ گوہند نوں بنا کے اپنا بچو، بچے نہیاں ہیٹھ دہایا۔ پھیر وی سب نوں کہا انگیٹھیاں وچ رکھوں، مقبریاں وچ سوانیا۔

اوہ جگت کسے نہ لبھو، لبھاں کٹاؤن دایو ہتھ نہ کوئے پھڑائیا۔ میرا جدوں کھیل ہویتے بھگتاں دے وچ پھبوں، فیصلہ دُھر دا اک سنائیا۔ جتھے ہون گے
 اوتھے اوہناں نوں لبھوں، اندر وڑ کے لواں اٹھائیا۔ محبت پیار دا دے کے لڈو، لاڈلے اپنے دیاں جنائیا۔ سب توں اخیر بھگتاں دا بھگت دوار نشانہ
 گڈوں، گاڈ ہو کے دیاں درڑائیا۔ شرع دیاں زنجیریاں ساریاں وڈھوں، فیصلہ اپنے ہتھ رکھائیا۔ سب دے کھاتے ویکھاں ڈو نگھی کھڈو، کھنڈاں
 برہمنڈاں پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کما۔ اوہ بیڑی کہے میرا کیہڑا و نچھ مہانا، تیری
 و نچھی ہاتھ نہ آئی۔ جیہڑے گاؤندے گئے تیرا گانا، خوشیاں وچ ڈھولے گائیا۔ اوہناں دا جگ جگ چیتھڑ کر کے پُرانا، تن وجود دتا بدلایا۔ پھیر دے
 کے دُھر فرمانا، کیتی سچ پڑھائیا۔ حکم سندیسہ دتا تاساں مات لوک چھڈ جانا، بھجنا واہو داہیا۔ تھانوں اکو بیڑے اُتے چڑھاؤنا، جس بیڑے نوں جگت ملاح
 ہتھ کوئے نہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کما۔ بیڑا کہے میں جانا کیہڑے ڈو گھے ساگر،
 میرے صاحب دینا سمجھائیا۔ گروآں اوتاراں پیغمبراں نوں توں دسیا میرا برہمنڈ کھنڈ وچ کایا گاگر، پنڈ برہمنڈ سب کچھ دتا سمجھائیا۔ پھیر کیوں اپنے آپ
 نوں کیتا سب توں باہر اُجاگر، پردہ دتا کھلایا۔ نالے کریم بنیا رحیم بنیا اکھوایا اک قادر، قدرت دا مالک دُھر درگاہیا۔ جے توں انت کرن آیا عادل،
 عدل اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ اوہ بیڑی کہے میرا نام رکھیا جگت وچ نوکا،
 چڑھے جگت لوکائیا۔ او میرا نکلے ہوکا، ہائے ہائے کر سنائیا۔ تیرا پیار بھلیا سب نوں جگت ناتا پتا ماؤں کا، بھین بھنیا سنگ رلائی۔ تیرے در بچنا گھنیرا
 کھیل چاؤکا، بن بھگتاں نظر کوئے نہ آئی۔ پر بھ تیرا وی کھیل سدا داؤکا، جگ جگ اپنا داء لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا
 دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ بیڑی کہے میں آئی اُس دے کنڈھے، جو کنڈا ٹاہنی ویکھ وکھائیا۔ جو مالک رحمت دات ونڈے، رحمت سب دی
 جھولی پائیا۔ جس نے حکم سنایا دو جہان لیانے اک ہیٹھاں جھنڈے، جھنڈا دھرم دھار جھلایا۔ جیہڑے اک پر بھو دے سارے بندے، کیوں نہ اِکے
 پر بھ نوں اکو وار سیس نوایا۔ مذہباں دے پھٹیاں اُتے رہن نہیں دینے ٹنگے، پٹھے سارے دینے کرائیا۔ لیکھے لاؤنے ماڑے چنگے، بھيو ابھیدا آپ

کھلایا۔ جس نے مان دینا تے پنچے، پنچم اپنا حکم ورتایا۔ اگے پینڈے رہن نہیں دینے لمبے، سفر ایں وچ نہ کوئے بھوایا۔ دھرنی دھرت دھول ہیٹھوں کبے، تھر تھراہٹ وچ گر لایا۔ میرے اُتے کوٹن جگ چو کڑی لنگھے، اپنا اپنا پندھ مُکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمایا۔ بیڑی کہے میں نبی دی اوہ نیا، جس نوں نبی سیس نوایا۔ جس داناتا نہیں کسے نال بھیناں بھنیا، آر پار کنارے چلنا اپنی خوشی بنایا۔ پر مینٹوں یاد آگیا گو بند اک ویراں میرے وچ چڑھیا تے مینٹوں ہولی جیہی پیر مار کے کہا کھلیئے جس ویلے میرا بیتیا ڈھنیا، ڈھونکا جگت والا لگایا۔ پھیر مالک آویگا ڈھر دا سنا، سیانائیتوں دے کرایا۔ اوہدے کول اکو ہووے گا شبد گرو جو دو جہان دا گوٹیا، دوجی سُر تال سُنن کوئے نہ پانیا۔ اوہنے کسے نوں نہیں کہنا میری مئا، امی جان نہ کوئے بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ بیڑی کہے میں وڈی وچ جلاں، جلدھارا آسن لایا۔ میں پار کنارے کھڑدی وچ پلاں، بھجیاں واہو داہیا۔ پر میں پنیمبراں توں سُنیاں گلاں، اوہناں دے اندر دھیان رکھایا۔ نبی وی کہندے رہے بے پرواہ میریا اللہ، تیری وڈ وڈیایا۔ میرے سہارے نال پہلوں اُس دا پھڑدے پلا، پھیر میرے وچ قدم کُکایا۔ میں چلدی وچ لہراں تے چھلاں، جھکولیاں وچ دُہایا۔ اُپر نیچے رلاں، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ بیڑی کہے مینٹوں جدوں چلاؤندے ملاح، بدوبدی ملو ملئی پانی وچ دھکایا۔ میری کسے نے کدی نہیں لئی صلاح، مشورہ کرن کوئے نہ پانیا۔ جگت مایا کارن مینٹوں دھکا دیندے لا، پچھوں ونجھ زور نال دباہیا۔ میں بھجیاں واہو داہ، اپنا پندھ مُکایا۔ پر مینٹوں وی یاد آ گیا نبی دا اوہ خُدا، جو خود مالک اکھوایا۔ جس نے اپنے حکم دے بیڑے وچ چڑھا، لوک مات دتی پُچایا۔ جلاں تھلاں وچ رکھا، پھیر اپنے بیڑے نوں اُس بیڑا غرقنے نے اپنے اندر لیا لکا، گر اوتار سارے لہدے گئے ہتھ کسے نہ آہیا۔ اک دن محمد نوں ایسے وچ ہو گیا شُدا، بھڑی میریا اللہ میری اُمت نوں انت کون بیڑے لوے چڑھایا۔ نالے ہتھ مارے اپنیاں اُتے دوویں گھلاں، ہتھ پیشانی اُتے کُکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر دا داتا اک اکھوایا۔ بیڑی کہے ڈھر دے بیڑے کوئے نہ چڑھدا، چڑدا لہندا دیکھ وکھایا۔ بھاویں کوئے رسنا جہوا کوٹن کوٹ کلمے

پڑھدا، اکھر صفتاں نال صلاحیا۔ جِناں چر میرا محبوبُ مُجبتِ وِچ کسے بھگت صوفی نوں نہیں پھڑدا، اوناں چر دھرم دے بیڑے وِچ قدم نہ کوئے رکھائیا۔ کیوں جگت ملاحاں نوں پتہ نہیں اوس پر بھو دے گھر دا، وہناں وِچ وہن والے درگاہ ساچی نہ کوئے ٹکائیا۔ جن بھگتو اُس دا دوارا اِکو سرور سر دا، جس سر وِچوں نہا کے گر اوتار پیغمبر اپنا روپ لین بدلائیا۔ نہ کوئے جہا نہ کوئے مردا، لکھ چوڑا سی دا گیڑا رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ ورتائیا۔ بیڑی کہے میں چھڈیا جگت، او جگیا سوا دیاں درڑائیا۔ میں آگئی دوارے بھگت، بھگتاں نوں سیس نوائیا۔ میرے وِچ اوہ بہنا فقط، جو فقرہ ڈھولا سوہلا گائیا۔ ہُن آگیا اوہ وقت، جس دا سارے راہ تکائیا۔ جس دے چرناں دے ہیٹھ ا شتُبھج لیٹی اپنی لے کے شکت، شکتی شالی اپنی کار بھگتائیا۔ جن صدی چوڑھویں حکم دتا سخت، سختی نال درڑائیا۔ گولی دے مکھ وِچوں کڈھ کے رکت، دھرنی لال رنگ رنگائیا۔ سب دی پٹھی کرنی نزد، سار پاشا درباریاں دا دئے گواہیا۔ شرع چھری رہن نہیں دینی کرد، قتل گاہ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ ایسے کر کے بھگتو بیڑی کہے تہاڈے ساہنے میری ہندی لکھت پڑھت، بنا لیکھ توں جگت نشانہ نظر کوئے نہ آئیا۔ وعدہ کرنا تے پوری کرنی شرط، شرع والیاں دیاں سنائیا۔ میتوں ہتھ نہ لاسکے اُتے کوئے فرش، فرشتے چارے روون مارن دھاہیا۔ میں اُس دی داسی جس نوں کہندے والی عرش، عرشاں دا مالک بے پرواہیا۔ میں اپنا پورا کرن آئی فرض، بھیجا واہو داہیا۔ اوئے جن بھگتو، بیڑی کہے، میری من لؤ عرض، بیننتی کر کے سیس نوائیا۔ تہانوں لوڑ نہیں رہی جگت کریا دی، تساں سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان دی اِکو گاؤنی طرز، طریقہ پر بھ نے دتا سمجھائیا۔ اوہ تہاڈا آپے ونڈ کے درد، بے دردی ہو کے اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ بیڑی کہے میں تکاں میرا کیہڑا کنارہ، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ اودھروں محمد کرے اشارہ، سلام پٹھے ہتھ وکھائیا۔ نی توں آجا میرے دوارا، ہتھ سینے اُتے چھہائیا۔ میں ہس کے کہا وے سد لے چار یاراں، جو یاری تیرے نال رکھائیا۔ پھیر صدی چوڑھویں نوں آواز ماراں، کوک کوک درڑائیا۔ اوہ ویکھ اُمت ہوئی آوارہ، کلمہ بندھ نہ کوئے بندھائیا۔ اللہ ہو دا بھلیا نعرہ، حق حق نہ کوئے سنائیا۔ پر اک گل کہ پیغمبر گرو اوتار کوئی پر بھ نے آون نہیں دتا دوبارا، جو جا کے پھر آ

کے اپنا نام سنایا۔ ایسے کر کے ترلے کردے گئے ہائے اوہ آئے کلکی اوتار تے چوہیاں اوتارا، امام اِماما ویس وٹایا۔ جس دا حق دا سچ دا اِکو ہوئے دربارا، درگاہ ساچی اِک دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا حکم اِک ورتایا۔ بیڑی کہے جن بھگتو مینٹوں مول نہ جانو بیڑی، میں بیڑے سب دے غرق کرایا۔ جیہڑی پچھے کھیل کیتی بٹھیری، بہتی اپنی سیو کمایا۔ میں اوتار پیغمبر گرو آں نوں مذہباں دے پُچا دتا اُتے ڈیریں، دُوروں لیا کے حضوروں لیا کے دھرتی اُتے اُکایا۔ پھیر ہس کے کہا میں بننا نہیں کسے دی چیری، چرناں اُتے سیس نہ کسے نوایا۔ میں اوہ سنگرُو نہیں مٹنا جیہڑا ہو جائے خاک دی ڈھیری، اگنی تت اگنی نال جلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اِک ورتایا۔ بیڑی کہے میں آگئی اوس گھاٹ، جتھے گھاٹا نظر کوئے نہ آیا۔ او میری تک گئی واٹ، پندھ دتا چُکایا۔ او میری پوری ہو گئی خواہش، میں خوشیاں وچ دیاں دُہایا۔ او بھگتو اُس نوں سکتوں نہ کریو تلاش، اوہ خاص تھادا مالک تھادے اگے اپنا آپ رکھایا۔ میں اگے چُکدی ساں اوتار پیغمبر گرو آں دی لاش، تن وجود اپنے وچ اُکایا۔ میں بڑی ہوئی عیاش، جگت وچ اپنا کھیل کرایا۔ پر ہائے اُف کاش، میرے ماہی نے مینٹوں ہن اپنی رمز لگایا۔ تے نالے کہا شاباش شاباش شاباش، سر میرے ہتھ اُکایا۔ میں سب دے کولوں کر لئی اپنی بند خلاص، بندھن دتے تڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمایا۔ اوہ بیڑی کہے صوفیو اِک دن نوح نے تکی اوہ ہستی، ہس ہس کے دیکھ دکھایا۔ خوشی وچ چڑھ گئی مستی، مست دیوانہ ہو کے پُٹھا اپنا آپ اُکایا۔ پھیر کہا او بیڑیے او چھیتی کر مینٹوں لے جا اُس دی بستی، جتھے وسے بے پرواہیا۔ نی توں روز روز نسدی، بھجیس واہو داہیا۔ مینٹوں وی کیوں نہیں رہی دسدی، اوہ مالک نور خدایا۔ اُس نے مینٹوں اندروں سینت ماری اپنی اکھ دی، او میریاں اکھیاں دتیاں گھلایا۔ مینٹوں سمجھ نہیں اوس کملاپت دی، کی اپنی کار بھگتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ بیڑی کہے نوح ہو گیا مستانہ، واہ تیری بے پرواہیا۔ او میں دیوانیاں دا دیوانہ، دیوانخانے دتے تجایا۔ او تیرے شبد داترانہ، تیرے کلمے دی شنوایا۔ او میرے چرناں ہیٹھ زمیں اسمانا، اسماناں توں پرے تیرا نور رُشنائیا۔ او میرا لبریز ہو گیا پیمانہ، آب حیات بنا کھ توں کھ دینا پُکایا۔ توں میرا

سجّوں نو جونا، او سجّنا گھٹ کے گلو کڑی لیئی پائی۔ میں چھڈ جانا جیو جہانا، تیری درگاہ نوں بھجیاں چائیں چائیا۔ میں سدا رہواں غلاما، غلام بن کے تیری سیو کمائی۔ جھٹ خدا نے کہا اے میرے نبی اے میرے نوح جس ویلے میں بن کے آیا اماما، عملوں توں رہت بے پرواہیا۔ پھیر تیرا لیکھا ضرور کراں پروانہ، پروانگی اپنے ہتھ پھرائیا۔ اُس ویلے سب دا لیکھا ہونا بیگانہ، شرع دا مالک نظر کوئے نہ آئی۔ اکو شہنشاہ جس نے سب توں وصول کرنا جُرمانا، جرائم مذہباں والا سمجھائی۔ کیوں اوہ بڑا خصم دُھر دا خصمانہ، خاوند اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگائی۔ محمد کہے میں تیرا رسول نبی، سچ تیری سرنایا۔ مان دتا چو دھویں صدی، صدقے واری گھول گھمائی۔ میری مُجبت تیرے نال لگی، لگ ماتر دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ میں بہتا نہیں بنا لہی، لہاں کٹا کے دتا دکھائی۔ جس ویلے تیرے نور دی جوت جگی، تیرا ظہور کرے رُشنائیا۔ صدی چو دھویں آوے بھجی، تیرے درتے سیس نوایا۔ پریت اکو ہووے لگی، دوجارنگ نہ کوئے رنگائی۔ اُس دی گولی سوہنے لباس وچ ہووے پھی، پوہ چھبی دی رت سہائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دارنگ آپ رنگائی۔ بیڑی کہے نبی نوح نوں چڑھ گئی خُماری، خواہ مخواہ اپنا آپ بدلائیا۔ او پر بھو او خدا او میں ہن نہیں رہی کواری، تیرے نال مل کے تیرا روپ سمائی۔ توں دس پُرکھ کہ ناری، پردہ اوہلا دے چکائی۔ میں تیتوں سجدہ کراں کراں نمسکاری، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ پروردگار نے دتا اک اشاری، اشارے نال درزائی۔ میرا اکو نور اوہ نور میرا اپاری، اپر پر ہو کے پڑا دتا چکائی۔ میری جدوں لگے تے لگے بھگتاں نال یاری، یارانہ دُھر دا دتا دکھائی۔ کلجک اتم آئی میری واری، وارتا پچھلی سب دی ویکھ دکھائی۔ نبی نے کہا میرے پروردگار تیری کی نشانی ہووے ظاہری، ظاہر ظہور دینا سمجھائی۔ خود خدا نے کہا میرا کلمہ میرا نام اکو ہووے جیکاری، توں میرا میں تیرا ڈھولا گائی۔ شاہ پاتشاہ بن سکداری، اپنا حکم ورتائی۔ بھگت دوارے دی کر اُساری، دین دُنی دا پچھلا پندھ مکائی۔ پھیر لنگر دی کراں تیاری، ترے گن اتینا ہو کے اپنا روپ جنایا۔ اوتاراں پیغمبراں گرواں نوں نبی نوح تیرے بیڑے تے لیاواں چاڑھی، پر تیرے کولوں کھوہ کے اپنے ہتھ وچ رکھائی۔ پھیر دستاں آو ویکھو کس طرح میرے بھگت سرتے چکدے تگاری، جگت جہان دی سانجھی سیو کمائی۔ جنہاں نوں ساری سرشتی نے کہنا انہاں دی قسمت

ماڑی، گروآں اوتاراں نوں بھل کے اُلے راہ اپنی مت گوائیا۔ پر میری مہربانی، جس اک وار چرن چُھہا لئی داڑھی، لاڑی موت داہراں ہیٹھ نہ کدے
 چبائیا۔ اکے وار ساریاں بھگتاں دی پکا دیواں ہاڑی، پھیر ہاڑا کڈھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جن بھگتو بھگوان ہو کے رکھاں یاری، یارانہ سکے نہ کوئے
 تڑائیا۔ تہاڑی آتما جگت ویاہی تے بنا پر بھوتوں کواری، بنا صاحب توں ساچی بیج نہ کوئے لکائیا۔ جس ویلے صاحب دی سیجے سٹے پھیر سونا پیر پکاری، دو
 جہان نہ کوئے اٹھائیا۔ جدوں تکو تے تنکو نور جوت اُجیاری، جوتی جاتا ڈگگائیا۔ پورن پورن پر میثور تکو تے پر میثور پورن روپ اپاری، اپر پیر اپنا کھیل
 کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ بیڑی کہے گولئے مینٹوں پھیر کر تیار، دوجی وار بنت
 بنائیا۔ میں اوناں چر ویکھ کے آواں سنسار، سرشٹی درشٹی اندر پائیا۔ لبھاں اوہ اپنے یار، جیہڑے یرانے ڈھر دے رہے لگائیا۔ دے کے آواں دیدار،
 مست مستانہ اپنا روپ درسائیا۔ کراں کھیل وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری سارے سیس نوائیا۔ اک سہاواں تے سہاواں بھگت دوار، بھگوان ہو
 کے پھراں چائیں چائیا۔ او اچ دی خوشیاں والی بہار، سوہنا رنگ چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ
 اٹھائیا۔ بیڑی کہے میرے تے آگیا بڈھاپا، بڈھی ہو کے دیاں سنائیا۔ مینٹوں صدی چوڈھویں دا انت ویکھ کے چڑھ گیا تاپا، ہائے ہائے کر گرائیا۔ میرا
 کب گیا پایا، پلپیاں نوں ویکھ کے میرا نین رہیا شرمائیا۔ مینٹوں بھے آؤندا کتے میرا محبوب سب دا کڈھ نہ لئے کھاتے، کیوں خطا والے سارے نظری
 آئیا۔ اوہ ویکھو لگ گیا پیغمبر گر اوتار جگت دا چاچا، چچا چچا چچا کرن والا نظر کوئے نہ آئیا۔ جنہاں دا بھج گیا ٹھیکر کاجا، کاجی لگیا رہن کوئے نہ پائیا۔
 تن وجود وچ اکھر وچا، صفتاں ڈھولے گائیا۔ من کے ڈھر دا آقا، سجدیاں وچ سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ سچ کہے بیڑی پھرا دے اٹھ کے گولی، ہتھ ہتھ نال ملایا۔ پالے اوس پر بھو دی بولی، جو انبولت راگ سنائیا۔ جس
 نے رنگنی بھگتاں چولی، چوبل کر کے اپنی گود لکائیا۔ ہن کھیل کرنا اُپر دھولی، دھرم دی دھار دکھائیا۔ جو سچ دوار رہیا کھولی، اپنی کار بھگتائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ اک رنگائیا۔ بیڑی کہے میرا بنیا دوجا روپ، میں دیتے دتے تجائیا۔ من کے اکو

بھوپ، بیٹھی سیس جھکائی۔ جاں میں نگاہ ماری سارے دسدے اکو پتا دے پوت، تے اکو سب دی مائی۔ جنہاں دا اکو تانا پیٹا تے اکو سوت، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ میں ہن پھرنا چارے کوٹ، بھجنا واہو داہیا۔ لیکھا ویکھنا جوٹھ جھوٹھ، ست سچ پھول پھولائی۔ تہاڈی شہادت تے تہاڈی گواہی تے ایس لکھت نے دینا ثبوت، جو پنج لکھاری لکھ کے لیکھا رہے بنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ اک رنگائی۔ بیڑی کہے نبی نوح نے اک گل سی آکھی، میرے وچ سجدہ کر کے اندرے اندر جنائی۔ جگت وہناں وچوں میرا پروردگار کرے راکھی، رکھک ہو کے ویکھ وکھائی۔ میتوں ونجھ لاؤن لگیاں کہا ایہہ وی میری گستاخی، کیوں اپنا بل پرگٹائی۔ پھیراں سٹیا جے میرا ہووے گاتے میری بچا لویگا حیاتی، بنا چھو دتی چلائی۔ اک رکھ کے اوٹ آسی، نگاہ نگاہ وچوں بدلائی۔ میرے مالک کجھ سندیہ دے بنا پاتی، بن اکھراں لیکھ لکھائی۔ پروردگار کھول کے اندر دی تکی، سندیہ دتا جنائی۔ اوہ تک پڑکھ ابناشی، کرتا دھردر گاہیا۔ اُس دا کھیل ہونا سبجگ والی پرہاتی، بھانڈا بھرم بھٹائی۔ اوہ لیکھا مکاوے کجگ اندھیری راتی، صدی چوڑھویں انت جھولی دے بھرائی۔ آپ بن کے پاک پاکی، پتت پاؤن اک اکھوائی۔ اے نوح تیری حاضر کریگا روح لہنا دیوے ہاتھو ہاتھی، باقی نظر کوئے نہ آئی۔ نہ اوہ آپ ہووے گا بندہ خاکی، سب دی کریگا راکھی، رکھک ہو کے اپنی کار کمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چکائی۔ بیڑی کہے میری انت بھگتو پرنام، سب دے قداماں سیس نوائی۔ تہانوں میری لوڑ نہیں تے تہانوں لین آوے آپ بھگوان، تہاڈا وچولا شبد گرو بنائی۔ تہاڈا سدا ناں رہے وچ جہان، جگ جگ وجدی رہے ودھائی۔ میں ایسے کر کے تہانوں سندیہ آئی ساں سناؤن، ججی واہو داہیا۔ تسیں سنیا چنگی طرح نال کان، گھر جا کے بھل کوئے نہ جائی۔ میرے پروردگار اک وار آگے اکو سوہنا بنا دینا ودھان، وعدے سب دے پور کرائی۔ تے سنگر شبد نے کرا دینا اطمینان، بھروسہ تسلی نال کرائی۔ میں سب دے ساہنے دے کے چلی بیان، نبی نوح نال ملائی۔ صدی چوڑھویں اک بڑا چڑھن والا طوفان، جس نوں آگے ہو نہ کوئے اٹکائی۔ اکو حکم تے اک ہونا فرمان، فرماں بردار گرو اتار پیغمبر سارے کمبن تھاؤں تھانیا۔ جن بھگت خوشی وچ خوشی دا جھٹ لنگھاؤن، جگت دکھاں دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ میں دس آئی پیراں دا پیر پیغمبر اں دا پیغمبر رسولاں دا رسول ایہو محمد

دا امام، مالک دُھر در گاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر سنگت در آئی کرے پروان، پروانہ نام والا دے کے خوشی گھر گھر دے دکھائیا۔

★ ۲۸ پوہ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار جیٹھووال سویرے شادیاں سمیں ضلع امرتسر ★

سمت شہنشاہی ست کہے ستجگ ست ہووے ورتارا، ست داست حکم سنائیا۔ مانو ذاتی اکو ہووے ادھارا، دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اکو جیہا مان پُرکھ نارا، نر نرائن آپ دوائیا۔ لیکھا اکو رنگ ہووے جنگل جوہ پہاڑا، ساگراں وچ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ سمت ست کہے ستجگ ہو یا کرن گے کارج اند، شرع مانو ذاتی اک سمجھائیا۔ نشان مٹنے تارا چند، جگت نشانے نہ کوئے وڈیائیا۔ شریعت دے ٹٹنے پھند، مذہبی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ لیکھا رہے نہ پانی والے گنگ، گوداوری سر نہ کوئے پُترائیا۔ اٹھسٹھ ہووے بھنگ، پچھلا بھرم مٹائیا۔ مندر مسجد کرے کوئے نہ ونڈ، حصہ نظر کوئے نہ آئیا۔ ایہہ کھیل سورے سرنگ، ہر کرتا آپ کرائیا۔ جس نو سو پُرانوے چوکڑی میٹیا پندھ، مُسافر سفر نہ کوئے بھوائیا۔ دین دُنی دی منزل آپے لنگھ، پڑدا ست داسچ اٹھائیا۔ نرگن دھار ہو کے سنگ، سرگن روپ آپ سمجھائیا۔ جو اوتار پیغمبراں گروآں منگی منگ، نرگن آسا اک رکھائیا۔ اوہناں دا خوشی کرے بند بند، بندگی دُھر دی آپ پرگٹائیا۔ جن بھگت دین دُنی مانو ذاتی اکو گائیگی چھند، سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی بے گایا۔ سمت ست کہے ست دی بنھنی ساچی دھارا، ست سچ نال ملایا۔ کھیل ورتنا وچ سنسارا، ورتاوے بے پرواہیا۔ جو آد انت دا کرنہارا، قُدرت دا مالک اک اکھوائیا۔ اُس دی مریدا اٹھیک چلے ستاراں ہاڑا، سمت اٹھ اٹھ وڈیائیا۔ اند کارج دے سمیں سارے بھگت صرف لایا کرنگے پنچ جیکارا، دوجی لکھت نہ کوئے لکھائیا۔ ایہہ حکم ملنا نہیں دوبارہ، ایکا اکو وار سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرشٹ سبائی بنائے اک وہارا، وہاری اپنی کار بھگتائیا۔

☆ ۲۸ پوہ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار جیٹھووال رات نوں ضلع امرتسر ☆

اٹھائی پوہ کہے پر بھ بھرنے کُنڈ اٹھائی، دُھر داشبدِ محم ورتائی۔ پچھلے اٹھاراں روون مارن دھاری، کُنسبھی نرک رہے گر لائی۔ کیوں وادھا دس دتا ودھائی، کی تیری بے پرواہیا۔ ایٹھے اگنی آگے بڑی تپائی، سائتک ست نظر کوئے نہ آئی۔ سارے روون مارن دھاہیں، نیناں نیر وہائی۔ جنہاں بھلیا پر بھ گوسائیں، رائے دھرم دے سزائی۔ اوہناں گل وچ پئی پھاہی، پھاسی سکے نہ کوئے کٹائی۔ پر بھو تیرے نالوں ہوئی جدائی، وچھڑیاں میل نہ کوئے ملائی۔ سچ دیوے نہ کوئے سرنائی، سر ہتھ نہ کوئے کٹائی۔ دُھر داشبد کہے اٹھاراں نرک ہن تہاڈا لیکھا بنیا اٹھائی، وادھا محم نال کرائی۔ کیوں شرع وچ آ کے بہتیاں کھادھا سور گائیں، اوہ کھان والے سارے تہاڈے وچ کٹائی۔ ایہہ کھیل بے پرواہی، ہر کرتا آپ کرائی۔ تِساں خوشی مناؤنی چائیں چائیں، جاؤ گھنیرا اک جنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا محم اک سنائی۔ اٹھاراں کہن پر بھ کیوں کیتا وادھا دس، صاحب تیری سرنائی۔ سنگر شبد پیا ہس، تالی دُھر دی دھار وجائی۔ کملیا سنجگ تریتا دواپر گیا نس، اپنا پندھ مکائی۔ کرشن نے آسا رکھی یک، جس ویلے اٹھاراں کٹوئیاں غرق کرائی۔ چلا کے رتھ، یدھ بدھ نال کرائی۔ پھیر اپنی اگھیری نچ اکھ، نیتز لیا اٹھائی۔ میرا لہنا پورا ہویا سچ، سچ پر بھ دی کار کمائی۔ پھیر محم سنیا سمر تھ، ہر کرتا آپ درڑائی۔ تریتا دواپر گیا نٹھ، کلج کل لئے انگڑائی۔ پھیر اُسے بیتنا جھٹ، جھٹکے حلالی دیاں ونڈاں دے کرائی۔ پچھلی ڈوری دیوے کٹ، کٹاکش محم والا لگائی۔ دُھر دانام ملنا کسے نہیں ہٹ، ہٹوانا نظر کوئے نہ آئی۔ جگت ترسنا پئی نٹھ، کامنا بھجے واہو داہیا۔ بھاگ لگے نہ کایا مٹ، مٹھ شو دوالے روون مارن دھاہیا۔ اُس ویلے ہونا آپ پرگٹ، پر م پُرکھ پر بھ اپنی دیا کمائی۔ کھیل کھیلنا بازی گر نٹ، سوانگی اپنا سوانگ رچائی۔ دھرم دی دھار کلج جیو جان چھڈ، سکلا سنگ نہ کوئے دکھائی۔ کایا ماٹی خالی ہوئے ہڈ، پنچم تت وجے نہ کوئے ودھائی۔ پھیر کھیل کرے سورا سرگ، ہر کرتا دُھر در گاہیا۔ کلج جیو دھرم رائے دا بنائے وگت، دوسر ہتھ نہ کسے پھڑائی۔ اوہ پھڑ کے جھو کے اٹھاراں دی بجائے اٹھائی کُنڈاں دی اگت، وادھا کلج نال ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا محم اک سنائی۔ محم ورتے پر بھ دا شرطی، شرع سکے

نہ کوئے مٹائیا۔ مالک آؤنا اکو ندھ پرتی، پت پر میثور بے پرواہیا۔ نور اُجیارا کرنا عرشی، عرشی پر یتیم ہو کے دیکھ وکھائیا۔ لہنا دینا پورا کرنا زمیں زماں
 فرشی، ماٹی خاک لیکھے لائیا۔ اُس نے اوتار پیغمبر گرو آس دی منظور کرنی عرضی، جو آرزو اپنی آگے گئے ٹکائیا۔ پھیر اوہناں توں بعد ورتاؤنی اپنی مرضی،
 مشورہ کرن کوئے نہ پائیا۔ جن بھگتاں بھگوان آپ کرے ہمدردی، دُکھیاں دُکھ آپ گوائیا۔ ایہہ کھیل ہونی نرائن نر دی، نر ہر اپنا حکم سنائیا۔ سرشتی
 ڈوٹکھے وہن ہونی ہڑھدی، چپو نام نہ کوئے لگائیا۔ کسے خبر نہیں دینی چوٹی جڑ دی، چیتن سار کوئے نہ پائیا۔ بنا بھگتاں توں آتم پر ماتم ڈھولا کوئی نہیں
 ہونی پڑھدی، پڑدیاں اندر ملے میل نہ دھر دے ماہیا۔ پہلوں اگ لگنی دشا چڑھدی، پھیر لہندی دے مچائیا۔ مان تان دیکھے ہنکار گڑھ دی، چاروں
 کُنٹ دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ سنگر شبد کہے پر بھ نے اپنی کرنی کرنی، کرتا
 پُرکھ حکم ورتائیا۔ کلج انت سرشتی بتھیری مرنی، مر جیوت رُپ نہ کوئے وٹائیا۔ اٹھائی کُنڈاں خوشیاں نال بھرنی، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ رائے
 دھرم کولوں اوہ بچنے جنہاں نوں آپ لگاوے اپنی چرنی، چرنو دک نام والا پئیائیا۔ خوشیاں نال تک اگنی پڑھنی، ٹوں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔
 جس نے نویں گھاٹ گھرنی، گھرن بھنہنہار کھیل کھلائیا۔ اُس دے آگے شرع دی طاقت کوئے نہ اڑنی، شریعت دے لیکھے دے مکائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ اٹھاراں کُنڈا کہن ساڈے نال ملنے دس ہور، وادھا پر بھ نے دتا کرائیا۔
 کیوں کلج دے اندھیرا گھور، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ جگت سنت سادھ ہوئے چور، ٹھگی پر بھ دے نال کمائیا۔ جگت واسنا ہوئے حرام خور، کام کامنی
 نال ہلکائیا۔ آتم پر ماتم بدھی کسے نہ ڈور، ڈور ڈور کوڑا ڈنک وجائیا۔ جگت ویدیا مچاؤندے شور، انراگی راگ نہ کوئے سنائیا۔ اپنے اندر دا کُنڈا سکے کوئے نہ
 کھول، بند کواڑی پردہ نہ کوئے اٹھائیا۔ ناد شبد دُھن دا سنے کوئے نہ ڈھول، دُھن اگم نہ کوئے جنائیا۔ مانس جنم مایا ممتا وچ لیا وروں، موہ ہنکار نال
 رکھائیا۔ بن ہر کرپا کوئے نہ اترے پورے تول، جگت ترازو کم کسے نہ آئیا۔ دھن وڈیائی جنہاں پر بھ ملیا اُپر دھول، دھرنی سبب جھکائیا۔ جن بھگت
 بھگتی وچ سدا اڈول، منسا من نہ کوئے گرائیا۔ جنہاں نے سُنیا اکو بول، اگم اگم راگ جنائیا۔ سو مالک خالق سد سے بھگتاں کول، قول اقرار پورا آپ

کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ دا حکم سچ ست دامالک آپ ورتائیا۔

★ ۲۹ پوہ شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار جیٹھووال رات دے سمیں ضلع امرتسر ★

موہے مائی دیوے لوہڑی، لوڑبندی آسا پور کرائیا۔ بھگت بھگوان بنی رہے جوڑی، وچھوڑا دو جہان نہ کوئے کرائیا۔ پیار مُجّت دی چڑھے رہن گھوڑی، ہر جن ساچے آسن لائیا۔ کسے دی آشارہے نہ تھوڑی، بہ گن آپ دے کرائیا۔ سنت سہیلے بنائے موہری، لوک مات دے وڈیائیا۔ رین میٹے اندھیر گھوری، زرگن نور کرے رُشنائیا۔ چرن لیائے کچھ زوری، زبردستی اپنا رنگ رنگائیا۔ نام ندھان نال بنھ کے ڈوری، آتم پر ماتم رہیا جڑائیا۔ جگت وکار رہیا ہوڑی، کوڑی کرپا باہر کڈھائیا۔ ہتھ رکھے پشت پناہ موری، سیس جگدیش آپ کائیا۔ لوہڑی کہے کچھ کھیل وکھاؤنا شاہ افغان نال پشوری، پشاؤر پڑدا لاہیا۔ کھیل ویکھنا دو دھار دسوری، دوہری اپنی کار بھگتائیا۔ دین دنی تکتے بن کے جوہری، جوہر اپنا اک پرگٹائیا۔ سرشی ناتا تے کھونت شوہری، شوہر نظر کسے نہ آئیا۔ دین دنی کرے بہڑی بہڑی، دروہی تیرا نام ڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ لوہڑی کہے میں پاؤن آئی لوہڑا، لوڑاوتار پیغمبر گروآں پور کرائیا۔ اکو سندیس دیواں گاواں دُھر دا دوہرا، دوہری اپنی سیو کمائیا۔ جس پر بھو دا نام کھاندے رہے بھورا بھورا، مستی وچ مستانے ہو کے خوشی بنائیا۔ اوہ صاحب کھیل کرے ہور دا ہورا، اور اورا اپنی کار بھگتائیا۔ جن بھگتاں کرن آیا بھاگ متھورا، متھیا دتے سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ لوہڑی کہے میں کی دساں آپ، سپت رکھی میری دین گواہیا۔ جنہاں رت بدلن تے کیتا سی جاپ، ماگی توں پہلاں پچھلی رت بدلایا۔ نالے رو کے کہا پر بھو توڑ جگت سنتاپ، سنسا پچھلا رہے نہ رائیا۔ آتم برہم اپنا جوڑ نات، پاربرہم اپنا رنگ رنگائیا۔ لیکھا رہے نہ پھیر مات، ماتر ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ دُھر دے مالک

بخش دے دات، دیاوان ہونا سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سٹائیا۔ لوہڑی کہے مینٹوں سدا منگدے گئے بھگت، پر بھ آگے آس رکھائیا۔ دُنی کھان پین دانہ جگت، کوڑ کرپا وچ ہکائیا۔ صرف سچ دات لہدے گرگھ فقط، جو فقرہ اکو گائیا۔ اکو سہاونا سماں سہاؤن وقت، رُتری اپنے نال مہکائیا۔ ناتا توڑ کے بوند رکت، آتم برہم ویکھ دکھائیا۔ نگاہ مار اُپر دھرت، دھرتی دھول ویکھ دکھائیا۔ سچ دات کیہڑا دیوے اتوں عرش، عرشی پریتم جھولی پائیا۔ خوشیاں والا نواں سال چڑھے برس، چرن دھوڑ پُرکھ اکال نہاؤن نہائیا۔ مٹے دو جہاناں حرص، محن ماگھ اک وڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ لوہڑی کہے اک دن سیتانے منگ لئی منگ، رام آگے جھولی ڈاہیا۔ مینٹوں اوہ لوہڑی بخش لوڑیندے ساجن تیرا سدا رہوے سنگ، سگلا سنگ رکھائیا۔ بھادیں دُکھ جھلنے پین ہوواں تنگ، سوگ جگت والا جنائیا۔ پر میرے انتر تیرے پیار دانکے چھند، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ بے شک گھ نہ آگھڑے بولن نہ مٹی دند، اجپا جاپ تیرا نام دھیائیا۔ میرے انتر زرنتر نج آتم دینا اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ اکو منگ رہی منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ تُوں دین دیاں بخشند، رحمت سچ دینی کمائیا۔ تیری یاد وچ خوشیاں والا سال جائے لگھ، غمی نیڑ کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سٹائیا۔ لوہڑی کہے اک دن کرشن تُوں منگن چلا گیا سدا، جا کے ڈھولا دتا سٹائیا۔ مینٹوں لوہڑی دے دے اوئے بنسری والیا کاہنا، مکٹ بین والے اپنا نین بدلائیا۔ چھیتی جھولی پا دے اپنا دانا، دات دُھر دی اک ورتائیا۔ جھٹ کرشن نے پکڑ کے کانا، اوہدے ہتھ دتا پھڑائیا۔ سدا مے ہس کے کہا ایہدا کی نشانہ، نشانی دے سمجھائیا۔ کرشن کہا جس ویلے کلج رہیا نہ کوئے سیانا، بُدھ بیک نہ کوئے کرائیا۔ اُس ویلے پرگٹ ہووے کل کلکی مہربانا، محبوب دُھر درگاہیا۔ جس نے نو سو چرانوے چوکڑی جگ دا لیکھ لکھانا، سنجگ تریتا دواپر کلج ویکھے چائیں چائیا۔ اوہدے دھرم گرنٹھاں اتے اس کانے دی قلم دا ہوئے نشانہ، پہلا اکھشر ایسے کانے دی کانی نال بنائیا۔ خوشی ہو گیا براہمن نو نو سیس جھکانا، نمو نمو سٹائیا۔ واہ میرے تریلو کی ناتھ بھگوانا، تیری بے پرواہیا۔ میں تے بھکھا منگن آیا ساں کوئی دے دیوے ان دانہ، تُوں بھکھے دے ہتھ وچ سڑن والا کانا دتا پھڑائیا۔ پر مینٹوں پھیر وی تیرے اتے

مانا، بھروسہ رکھ کے سیس جھکایا۔ جے ایس جگ نہیں تے اگلے جگ ضرور دیوگا خزانہ، اتوٹ اٹوٹ ورتایا۔ تیرے در دی منگی لوہڑی میرے انتر ہوئی پروانا، پر م پُرکھ ملی سرنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پچھلیاں لیکھیاں دا لیکھا پور کر کے جن بھکتو تہاڈے نال لگایا یارانہ، یارانے دی یاری پچھے دُھر دا پیار لوڑیندا سجن لوہڑی والے دوس تہاڈی جھولی پانیا۔

☆ پہلی ماگھ شہنشاہی سمت ے ہر بھگت دوار جیٹھووال رات ویلے ضلع امرتسر ☆

سنگر چرن دھوڑ سکھ ساگر، محن بے پرواہیا۔ دُرمت رہے نہ کایا گاگر، پنچ وکار دے مٹانیا۔ نرمل کرم ہووے اُجاگر ملے مان وڈیانیا۔ سچ دوارے اکو آدر، آد پُرکھ دے سرنایا۔ نام ونجارے بنائے سوڈاگر، وست اکو ہٹ وکانیا۔ جن بھگت سہیلا خریدے بن بہادر، سوربیر رُپ بدلانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتانیا۔ سنگر چرن دھوڑ اشنا، آدانت وڈیانیا۔ ملے میل سری بھگوانا، جگت جہان ڈیرہ ڈھاہیا۔ درگاہ سچ ہووے پروانا، سچھنڈ مل کے وجے ودھانیا۔ جوتی جوت نور سماؤنا، تتوت دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ لیکھا کئے آون جانا، چوڑاسی رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے رنگ رنگانیا۔ سنگر چرن اگئی دھوڑی، پتت پُنیت بنانیا۔ چتر سنگھ بنائے مورکھ موڑھی، درگھر دیوے مان وڈیانیا۔ شبد ناد سنا کے توری، ثریا توں پرے پڑھانیا۔ جوتی دیپ جگا کے نوری، اندھ اندھیر دے مٹانیا۔ درشن بخشے حاضر حضور، ہر حضرت بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی سرنایا۔ سنگر چرن اشنا جو جن کردا، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ پُرکھ اکالا دین دیالا اکو وردا، دوسراوٹ نہ کوئے رکھانیا۔ آتم پر ماتم منزل چڑھدا، کوڑی کریا پنڈھ مکانیا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا پڑھدا، سوہنگ شبد اگم اتھاہیا۔ نظارہ تکے نہچل دھام اٹل دا، اٹل ملے بے پرواہیا۔ جھگڑا تک جائے جل تھل دا، مہیئل پنڈھ مکانیا۔ لیکھا رہے نہ جنم مرن دا، چوڑاسی ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ ایہو لہنا سنگر سرن دا، جو سنسار ساگر وچوں پار کرانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنانیا۔

سَنگَر سرنِ مَجنِ اِیک، اِیکَنکار وڈ وڈیا ئیا۔ آتمِ برہم پارِ برہمِ دی ٹیک، دُجی اور نہ کوئے سرنایا۔ ترے گنِ مایا لائے نہ سیک، اگنی تَت نہ کوئے تپایا۔ نَج
 گرہ کھولے اپنا بھیت، پردہ اوہلا دئے اٹھایا۔ ہر سَنجَن سہیلانے دیکھ، مَترِ پیارا مِیتِ نظری آئی۔ جو جُگ جُگ بد لہنہارا سب دے لیکھ، رکھ کرم کا نڈ
 بدلایا۔ سو و سیا ساچے دیس، سَمبل اِک سہایا۔ جوتی دھار اولٹا ویس، بِنِ رُوپ رنگ کرے رُشَنایا۔ جس دی آشار کھی گو بند دس دسمیس، دہ وِشا
 دھیان اٹھایا۔ اوہ پُرکھ اکالا دینِ دِیالا کھیل کرے نیتن نیت، نرِگن اپنی کار بھگتایا۔ جوتی جوتِ سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ
 دا تھم اِک سَنایا۔ مَجن کہے مِیں ہتھ کسے نہ آواں، کھو جے جگت لوکایا۔ مِیتوں پھڑے کوئے نہ ہتھیاں باہواں، نیتز دیکھن کوئے نہ پانیا۔ مِیں کدی
 پھراں نہ اٹھسٹھ تیرتھ راہواں، تئاں ونڈ ونڈایا۔ مِیں دو جہاناں بنیا رہاں نتھاواں، گرہ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ دوس رین اِکو ڈھولا گاواں، پرم پُرکھ
 تیری سرنایا۔ جس ویلے پر بھو آوے مِیں پھراں نال چاواں، بھجیاں واہو داہیا۔ تیرے بھگتاں دا دھرم دواویوں دیکھ کے ناواں، لیکھا اپنے وِچ لُکایا۔
 مِیں اوہناں نوں تیرے چرن دھوڑ اِشان کراواں، جگت مَجن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ اوہناں نوں نہاؤنا پئے نہ اٹھاں سٹھاں والیاں تلاباں، جلاں وِچ نہ
 سیس دُبا ئیا۔ جوتی جوتِ سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنایا۔ سَنگَر کہے میرا مَجن اِگم اِشان، جلدھارا نظر کسے نہ آئی۔ اوتار
 پَنیغمبر گَر میرے سرور وِچوں نہان، دوسر ہتھ نہ کدے پھڑایا۔ نہا کے پھر دُھر دا ڈھولا گان، جو سناواں چائیں چانیا۔ پھر کھیل کھلاواں زمیں اسمان،
 اپنی ونڈ ونڈایا۔ داتا ہو کے مہربان، مہر نظر لُکایا۔ جگ چو کڑی دیکھاں مار دھیان، بن اکھاں اکھ گھلایا۔ کلج انت کراں پروان، پرم پُرکھ ہو کے
 دیکھ دکھایا۔ جن بھگتاں دیواں دُھر دا دان، وست آپ ورتایا۔ مہر مَجت دا اِکو انتر نر نتر اِشان، دُرمت میل دھوایا۔ آتم پر ماتم مل کے ڈھولا گان،
 اِکو نام شبد شنوایا۔ سنت سہیلے گرگھ ہر جن میل ملایا آن، اپنا جوڑ جڑایا۔ ماگ کہے جن بھگتو تھانوں دینا پئے نہ بلیدان، بلدی اگن وِچوں شانت کرایا۔
 میری ایہو آسا ایہو منگ اگے سری بھگوان، بھگوان اگے سیس نوایا۔ جیہڑے گرگھ چھڈ کے دین دُنی جہان، در تیرے اوٹ تکایا۔ اوہناں نوں ضرور
 کریں پروان، اپنے گرہ اپنے رنگ رنگایا۔ پہلی ماگ کہے سب نے ہونا چتر سُبجان، سگھڑ سُبجے رُوپ بنایا۔ جن بھگتو تھانوں اِکو گھر ہو یا اِشان، دُوبے در

نہاؤن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نہ، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، بھگوان اپنا حکم ورتائیا۔

★ ۷ ماگہ شہنشاہی سمت ۷ رام سنگھ دے گرہ گوال ٹولی فروز پُر چھاؤنی ★

سنگر شبد کہے پر بھو میں تیرا منگتا، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ اوتار پیغمبر گر اکو بنا کے سنگتا، وِشن برہما شو خوشی وِج ویکھن چائیں چائیا۔ چار جگ دی پچھلی دین مذہب دی میٹ کے ہنگتا، ہنگ برہم آتم پر ماتم پڑدا دینا چکائیا۔ نو کھنڈ چار ورن اٹھاراں برن تیری ساچی ہووے سنگتا، کھتری براہمن شو در ویش وِند نہ کوئے وِندائیا۔ تیرا نام ندھانا سب دا کایا چولا ہووے رنگدا، رنگت انڈیٹھی نام مچھیٹھی دینی چڑھائیا۔ کلجگ انتم جائے لنگھدا، دوس رین بھجے واہو داہیا۔ تیرے حکم دا کھیل جگت جہان جنگ دا، شرع شرع نال ٹکرائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول سکھ رہنا نہیں انند دا، انند پُر والا شبد شبدی حکم سنائیا۔ نشانہ مٹنا تارا چند دا، صدی چو دھویں رووے مارے دھاہیا۔ تیرا ناد وِجنا اکو ڈھولے چھند دا، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔ جھگڑا میٹنا دین مذہب بندھن بندھ دا، بندگی بندگی وچوں بدلائیا۔ اوہلا رہنا نہیں بھرم بھلکھے کندھ دا، کندھی بیٹھے سارے دھیان لگائیا۔ جن بھگتاں لیکھا ہووے نہ بھاگ مند دا، مند بھاگی وڈ بھاگی دینے بنائیا۔ تیرا کھیل تکنا سورے سرنگ دا، شاہ پاتشاہ تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نہ، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، انت لیکھا مکاؤنا کوڑی کریا پندھ دا، موہ وکار پاندھی مسافر جگت رہن کوئے نہ پائیا۔

★ ۱۰ ماگھ شہنشاہی سمت ے ہر بھگت دوار دھیر پڑ دئی سنگت دے نوت ★

سنگر شبد کہے دھر دا اگم پیغام، پیغمبر اں توں پرے حکم سنایا۔ فرمانا سندیسہ چوڈاں طبق تمام، نور نورانہ آپ جنایا۔ حکم ورتنا اک امام، جس دی آمد وچ سارے راہ تکایا۔ دھر سندیسہ دیوے کلام، کلمہ کائنات سمجھایا۔ دین مذہب دا بدل دیوے نظام، نوبت اکو حق وجایا۔ جگت اندھیرا میٹے شام، شمع نور جوت کرے رُشنایا۔ شرع دارہن نہ دیوے کوئے غلام، زنجیر بے نظیر آپ تڑایا۔ لکھ چوڑاسی لیکھے کرم دی لاوے میزان، دھر دی گنت وچ گنایا۔ اوتار پیغمبر اں گروآں پورا کرے جو نام کلمے وچ دتا دان، بھیو بھوکھ جنایا۔ نور نورانہ ہو مہربان، مہر نظر اک اٹھایا۔ لہنا دینا پورا کرے جگت جہان، جہالت میٹے کوڑ لوکایا۔ دھرنی دھرت دھول یدھ تک گھمسان، گھمن گھیر وچ لوکایا۔ قاتل مقتول روپ دھرے انسان، انسانیت نظر کوئے نہ آئی۔ جگت مٹھاں ہوئے حرام، کعبے روون مارن دھایا۔ دھر دی سمجھے نہ کوئے کلام، پردہ سکے نہ کوئے چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ دھر شبد کہے دھر دا حکم اپار، دھر کلمہ آپ درڑایا۔ ویکھے کھیل وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملایا۔ جوتی دھار کر اجیار، اوتار پیغمبر گر اکھ کھلایا۔ دیناں مذہباں پاوے سار، مہاسار تھی بے پرواہیا۔ چوڈاں طبقات دے ہلار، ہلونا اکو اک لگایا۔ امتی امت کراں خبردار، بے خبراں خبر سنایا۔ ویلا مکاؤنا چار یار، محمد پڑا رہے نہ رانیا۔ نبی رسولاں ہوناں خبردار، پیغمبر لین انگڑایا۔ صدی چوڈھویں ہووے بے دار، غفلت نظر کوئے نہ آئی۔ لیکھا جانے آپ ساکار، نراکار اپنی کل ورتایا۔ چار گنت ہاباکار، ساعتک ست نہ کوئے کرائی۔ کرے کھیل آپ کرتار، قدرت کرتا اپنا حکم ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ سنگر شبد کہے دھر دا اکو ہووے بندوبست، بستی جگت جہان ویکھ دکھایا۔ اکورنگ کیٹ ہست، ہست کیٹ بھیو چکایا۔ لہنا دینا دیوے دست، بدست کار بھگتایا۔ صوفی فقیر کرنے مست، نام خُماری اک چڑھایا۔ کھیلے کھیل اپر دھرت، دھرنی دھول آپ چکایا۔ زرگن دھار آیا پرت، پت پر میثور بے پرواہیا۔ جس دا کھیل اپر عرش، عرش پر یتیم وڈ وڈیایا۔ سو سر شئی ویکھے اپر فرش، دین دنی کھوج کھوجایا۔ لیکھے لائے مندر مسجد چرچ، چراگاہاں کھوج کھوجایا۔

سب دا لہنا اوتار پیغمبر گرواں کرے درج، درجہ اپنا اک سمجھائی۔ آشنا منسا پوری کرے عرض، لیکھا پچھلا دئے چکائی۔ یودھا سوربیر مردانہ بن کے مرد، مہربان لئے انگڑائی۔ دُھر دے تھم دی سب نوں غرض، غرض سب دی پھول پھولائی۔ یودھا سوربیر مردانہ بن کے مرد، مدعا اپنا دئے درڑائی۔ شرع چھری رہن نہیں دینی کرد، قتل گاہ نہ کوئے دکھائی۔ غریب نمائیاں ونڈے درد، پریتم بن کے بے پرواہیا۔ پُرکھ اکالا دین دیاا صدی چودھویں پورا کرے فرض، فرائض سب دے لیکھے لائی۔ مقروض رہن نہ دیوے کوئے قرض، لیکھا سب دا دئے چکائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی پٹھی کرے نرد، ندیاں وہن آپ وہائی۔

☆ ۱۱ ماگھ شہنشاہی سمت ے سیوا سنگھ دے گرہ وکھے گڑگاؤں شہر ☆

ستگر شبد کہے پر بھ تیرا کھیل اپارا، اپر مپر تیری بے پرواہیا۔ آدانت نہ کسے وچارا، مدھ پڑدانہ کوئے اٹھائی۔ سمجھ آئی نہ کسے پیغمبر گر اوتارا، بھو ابھید نہ کوئے کھلایا۔ تیرے نام کلمے دی گا کے گئے وارا، ڈھولے راگاں ناداں وچ گایا۔ نوری جوت دانتک کے گئے چتکارا، نور نورانہ ویکھ دکھائی۔ ڈنڈاوت بندنا سجیاں وچ کردے گئے نمسکارا، چرن دھوڑی خاک رمائی۔ راہ تکلدے گئے تیرا پروردگارا، پاربرہم پر بھ تیری اوٹ تکائی۔ سنجگ تریتا دوپر کلجگ آوندے رہے وارو وارا، تن وجود مائی سو بھاپائی۔ تیرے حکمے اندر دسدے گئے اشارہ، سینت نام والی لگائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سچ تیری سرنائیا۔ ستگر شبد کہے توں بے انت بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائی۔ جگ چوکڑی بدلدا آئیوں راہ، رہبر ہو کے کھیل کھلایا۔ جوتی جاتا بن دا رہوں ملاح، آتم پر ماتم گیڑا آپ چلایا۔ صفتاں وچ کردا رہوں واہ واہ، واہ واہ وڈی وڈ وڈیائی۔ کھیل کھیلدا رہوں تھل اسگاہ، پُری لوآں سو بھاپائی۔ جگ چوکڑی اپنا بدلدا رہوں ناں، نر نرائن اپنی کار بھگتائی۔ بھگوان ہو کے بھگتاں پھڑدا رہوں بانہہ، مہربان سر اپنا ہتھ لکائی۔ دیندا رہوں ٹھنڈی چھاں، سدا سہیلا اپنا رنگ رنگائی۔ بھاگ لگاؤندا رہوں پنج تت اپنے گراں، ہڈ ناڑی سو بھاپائی۔ کلجگ انت دھرنی دھرت

دھول دیکھ تھاں، چاروں کُٹ کھوج کھوجایا۔ نیتز نین رووے جس نوں جگیا سو کھندے ماں، نیر وھناں وھن وھایا۔ دروہی مائس بُدھی ہوئی کاں، کاگ وانگ سرب گر لایا۔ کسے نے سور کھا دھا کسے نے کھا دھی گاں، آتم برہم سمجھ کوئے نہ پائیا۔ تیرے ملن دا رہیا کسے نہ چاء، چاؤ گھنیرا نظر کوئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے گر اوتار پیغمبر تیرا سمجھ نہ سکے داء، بھيو ابھید نہ کوئے جنایا۔ توں دیناں مذہباں حصے دتے پاء، مانو مائس مانگھ ونڈ ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگایا۔ سنگر شبد کہے پر بھو توں آد انت بے انت، انت کہن کوئے نہ پائیا۔ تیرا سمجھ کوئے نہ منت، منتو حل نہ کوئے کرایا۔ کوٹن کوٹ اُپجا کے سنت، اشارے ست والے سمجھایا۔ تن وجود بنا کے بنت، بھانڈے کا یا گڑھ وڈایا۔ اپنا کھیل دس انت، بھيو ابھید چھپایا۔ چوراسی لکھ اُپجا جنت، جیو آتمناں وڈایا۔ سوامی ٹھا کر بن کے کنت، کنٹول اک اکھوایا۔ بودھ اگادھا ہو کے پنڈت، نراکھ اکھ دھار سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب تیرے ہتھ وڈایا۔ سنگر شبد کہے میری اک نمستے، نمو نمو سیس جھکایا۔ کوٹن کوٹ تیرے وچ رستے، راہ کھہرا انت نظر کسے نہ آئیا۔ شاستر سمرت وید پُران بدھے بستے، جگت گرنتھاں ونڈ ونڈایا۔ گر اوتار پیغمبراں رہے دسدے، صفت صلاحی ڈھولے گایا۔ مان وڈیائی رہے رکھدے، مہربان تیری دیا کمایا۔ جنہاں وچ مارگ وکھ وکھ دے، ساچی گنڈھ نہ کوئے پوایا۔ ونجارے بنے رہے مائس مائس رت دے، دین مذہب ونڈ ونڈایا۔ لیکھے ٹک گئے برہم ت دے، پاربرہم رنگ نہ کوئے رنگایا۔ انتم جھگڑے دیکھے من مت دے، دھرم دی دھار نہ کوئے سمجھایا۔ پرکاش تکی نہیں کسے نج نیتز اکھ دے، لوئن جگت نظر کسے نہ آئیا۔ مہربان محبوب کلجگ انتم آیا بھگتاں اپنی وتھ دے، نام امولک جھولی پائیا۔ پورب لہنا ہتھو ہتھ دے، جگت جنم ادھار نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ست دے مالک دیا کمایا۔ سنگر شبد کہے پر بھ تیرا لیکھا اگم اتھا، نت نوت اپنا کھیل کھلایا۔ کلجگ انتم لہنا دینا دے مکا، مکمل اپنا حکم ورتایا۔ جن بھگتاں پڑدا اولہا نہ رہے لکا، انتر نر نتر بھيو دینا کھلایا۔ تیتوں سب نے واحد نیاں اک خدائے خالق خلق اک اکھوایا۔ شرع بدلن دی تیتوں ادا، عدل انصاف اپنی عادت نال رکھایا۔ مایا ممتا موہ وکار میٹ وبا، کوڑی کرپا رہن نہ پائیا۔ صدی چو دھویں سب نوں

دے سزا، جو سازش وچ تیرا نام بھلایا۔ دین دُنی چلا اپنی وچ رضا، رازق رِزق رحیم اک اکھوایا۔ تیرے حکم نال سب دے سرتے کوکے قضا، قاضی ملا شیخ مسانکاں ڈیرہ دینا ڈھاہیا۔ دو جہاناں سری بھگوانا تیرا اکو ہووے نال، دوجا ڈھولا سوہلا نہ کوئے گایا۔ تُوں آدانت سب دا پتا ماں، پُرکھ اکال دین دِیال اک اکھوایا۔ جن بھگتاں پکڑ اتنم بانہہ، بنا دست دست اٹھایا۔ تیرے چرن کولاں بل بل جاں، بلہاری سیس نوایا۔ مہربان محبوب دینی ٹھنڈی چھاں، سر سر اپنا ہتھ لکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں سچھنڈ بخشنا اکو تھاں، دوسراوٹ نہ کوئے تکایا۔

★ ۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۷ ہر بنس سنگھ دے گرہ گڑگاؤں شہر ★

سنگر شبد کہے پر بھ تیرا روپ اپارا، پاربرہم پت پر میثور سمجھ کوئے نہ آیا۔ شاستر سمرت وید پُران و سیں باہرا، انجیل قرآن کھانی بانی کہن کچھ نہ پایا۔ تیرا نام کلمہ صفتاں والی دھارا، نرگن سرگن مل کے وجے ودھایا۔ پاربرہم پت پر میثور تیرا کھیل سدا جگ چارا، سبجگ تریتا دواپر کلج اپنی ونڈ ونڈایا۔ دھر سندیسہ دے گر اوتارا، پیغمبراں کری اگم پڑھایا۔ کلج اتنم ہووے دھندھوکارا، ساچا چند نہ کوئے چڑھایا۔ کوڑی کرپا گڑھ بنے ہنکارا، ہوئے ہنگتا نال لڑایا۔ سادھ سنت کرنا و بچارا، سچ وچ نہ کوئے سمایا۔ مایا منتا ہووے پسارا، ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ جھکڑا دے سے پُرکھ نار، کنت سہاگ نہ کوئے ہنڈھایا۔ آتم پر ماتم لائے نہ کوئے جیکارا، نعرہ حق نہ کوئے سنایا۔ مانو مائس مانگھ ہووے دکھیارا، دکھیاں درد نہ کوئے مٹایا۔ صدی چو دھویں اگنی تت تپے انگیارا، محمد آشنا نال وکھایا۔ دھرنی دھرت دھول رووے زارو زارا، بن نیناں نیر وہایا۔ مہربان محبوب کرپا کر وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری بیٹھے سیس نوایا۔ تڈھ بن کوئی نہ پاوے سارا، مہاسار تھی تیری بے پرواہیا۔ تُوں ایکا ایک کل کلکی اوتارا، چو میسواں آپ اکھوایا۔ نوست میٹ دھواں دھارا، اندھ غبار رہے نہ رایا۔ جن بھگتاں دے دیدارا، درس اموگھ آپ درسایا۔ نام شبد بخش دھنکارا، انخد نادی دھن

اُچھائی۔ دیکھ جوت کر اُجیارا، نور نورانہ ڈگمگائی۔ تیرے چرن سرن نمسکارا، نو نو لاگاں پانیا۔ سنگر شبد کہے جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر داور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا کھیل آدانت گپت ظاہرا، ظاہر ظہور پڑدا دینا اُٹھایا۔

☆ ۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۷ رتن سنگھ دے گرہ وئی شہر ☆

سنگر شبد کہے اوتار پیغمبر گر رہے وچار، درگاہ ساچی سچھنڈ دوار نرگن دھار دھیان لگایا۔ کیوں دھرنی دھرت دھول دھول ہويا دھواں دھار، چاروں کُنٹ سچ چند نہ کوئے رُشانیا۔ اتم پر ماتم کرے نہ کوئے وچار، پاربرہم برہم میل نہ کوئے ملائی۔ چار جگ دے شاستر کوک کوک کرن پکار، دروہی اکو نام خُدائی۔ کلجک جیواں اتم آئی ہار، ہر دے ہر نہ کوئے وسائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنایا۔ اوتار پیغمبر گر رہے تک، بن نیئاں نین اُٹھایا۔ چار ورن رہیا نہ ست، ست دھرم وچ نہ کوئے سمائی۔ پھری دُہائی مندر مسجد شو دوالے مٹھ، گر دوار گر گر بھیو نہ کوئے چکائی۔ نیتز روون اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمناسرتی رہی گر لائی۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ ساچا دے نہ کوئے ہٹ، نام بھنڈارا نہ کوئے ورتایا۔ رسنا جہوا بٹی دند صفت صالحی نام کلمے رہے رٹ، انحد نادی دُھن شبد نہ کوئے شنوائیا۔ نج نیتز لوچن کھلے کسے نہ اکھ، سادھ سنت بیٹھے دھوئیاں تائی۔ مہربان محبوب درس دیوے نہ کوئے پرتکھ، ستمکھ سچ سوامی نظر کوئے نہ آئی۔ من واسنا جگت ترسنا سرشٹی درشٹی اندر رہی نٹھ، دوس رین بھجے واہو داہیا۔ تن وجود کایا مائی جوت جگے نہ لٹ لٹ، اندھ اندھیر نہ کوئے مٹائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، ہر صاحب تیری وڈیائی۔ اوتار پیغمبر گر کہن کلجک اتم ہويا غضب، چار کُنٹ رین اندھیرا چھائی۔ جھکڑا دے دین مذہب، ذات پات رہی گر لائی۔ ساڈا رہیا نہ کوئی ادب، اکھراں ملے نہ کوئے وڈیائی۔ صدی چو دھویں سارے ہوئے تجب، خیرانی وچ اپنا آپ بد لائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، تڈھ بن دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ اوتار پیغمبر گر کہن اسیں ویکھئے اُپر دھرتی، دھرت دھول دھیان لگائی۔ صدی

چو دھویں سب دا لہنا دینا لیکھا پورا ہووے شرطی، شرع دا سنگل دینا تڑائیا۔ تُوں مالک خالق بے پرواہ عرشی، پریتم تیرے ہتھ وڈیایا۔ سب دے اُتے کرنا ترسی، رحمت اپنی حق ورتائیا۔ نام کلمے دا میگھ برسی، اگنی تت دینا بُجھائیا۔ دین دُنی اُتے اگلا بھینکر ہونا برسی، برسی مایا ممتا رہی منائیا۔ سادھاں سنتاں تیرا ملے کسے نہ درسی، رِکھ مُن بےٹھے تیرا راہ تکائیا۔ نرؤیر نرکار نرکار جوتی جاتا ویکھ ندھ پرتی، پت پر میثور اپنی دیا کمائیا۔ سنجگ تریتا دوپر تیرے اگے کردے آئے عرضی، عرض وچ سیس نوائیا۔ تیرا کھیل تکیئے اسپر جی، اچرچ لپلا دینی ورتائیا۔ نر نرائن تیرا رُوپ پرگٹ دے نہ ناری نہ مردی، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا سو بھاپائیا۔ سمبل بیٹھ کے ونڈ دردی، دین دِیال دیا کمائیا۔ تیرے کول سب دی بھوکھتاں والی فردی، پیشین گوئیاں تیرے چرناں وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن ساڈے انتر آئی خیرانی، خیرت وچ دُہائیا۔ پُرکھ اکال پروردگار سانجھے یار چاروں کُنٹ شرع شیطانی، شریعت سمجھ کوئے نہ پائیا۔ تیری مُجبت پاربرہم پت پر میثور ----

----- پرا پسنتی مدھم بیکھری توں پرے کرے نہ کوئے پڑھائیا۔ حقیقت حق نہ رہی انسانی، انسانیت بیٹھی کھ چھپائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا چاروں کُنٹ کرے ویرانی، مایا ممتا نال ملایا۔ ساچی منزل چڑھے نہ کوئے رُوحانی، عقل بُدھی کم کسے نہ آئی۔ نیتز رووے چارے کھانی، اندج جیرج اُتے سیتج رہی گر لائیا۔ پردہ لاہے نہ کوئے آتم برہم گیانی، پاربرہم میل نہ کوئے ملایا۔ شبد انیالا تیر مارے نہ کوئے کانی، کائنات سوئی نہ کوئے اٹھایا۔ دین دُنی درشتی وچ ہوئی نادانی، سوئی سرت نہ کوئے جگائیا۔ شرع دی کٹے نہ کوئے غلامی، زنجیر بندھن نہ کوئے تڑائیا۔ جدھر تکیئے تیرے نام دی ہوئی بدنامی، بدی وچ ویکھی خلق خُدا ئیا۔ ساچا نام جانے نہ کوئے کلامی، کایا کعبہ تیرا درشن کوئے نہ پائیا۔ سچے مندر دے نہ کسے نشانی، نر ہر تیرا نور جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ امرت رس نخبھر جھرنا بوند سوانتی دیوے کوئے نہ پانی، جنم مرن دی ترسانہ کوئے بُجھائیا۔ کرپا کر پاربرہم شاہ سلطانی، پر م پُرکھ پر ماتم تیری اوٹ تکائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن ہوں وٹھو سد سد تیرے چرن چرن قربانی، سرن اکواک رکھائیا۔ تیرا سچکھنڈ دوار ایکنکار درگاہ ساچی مقامے حق

کدے نہ ہووے فانی، سد وجدی رہے اک ودھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ
ویشنوں بھگوان، تیرا کھیل زمیں اسمانی، منڈل منڈپ پاتال آکاش گنگن گگنتر رَسس وشن برہما شو دیوت سُر اوتار پیغمبر گر سارے سپس نوائیا۔

★ ۱۲ ماگہ شہنشاہی سمت ۷ پورن سنگھ دے گرہ وئی شہر ★

اوتار پیغمبر گر کہن پر بھو ساڈی عرضوی، بیننتی وچ سپس نوائیا۔ چاروں کُنٹ رین اندھیری ہوئی، ساچا چند نہ کوئے چکائیآ۔ سرتی سرتی نہ اٹھے
کوئی، آلس نندرا غفلت وچ لوکائیآ۔ مایا متا آتم سب دی موہی، لوبھ موہ ہنکار وچ گر لائیآ۔ چار کُنٹ دہ دشا ملے نہ ڈھوئی، سچ پیار مُجّت نظر کوئے نہ
آئیآ۔ پیغمبر کہن ساڈی دروہی، طوبی طوبی سپس جھکائیآ۔ سرت شد ملے نہ کوئی، سادھ سنت راون مارن دھاہیا۔ پنچ وکار نہ مٹے گروہی، پنچم رنگ نہ
کوئے چڑھائیآ۔ سچ وست سب توں گئی کھوہی، نام ندھانا جھولی کوئے نہ پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک
دیا کمائیآ۔ اوتار پیغمبر کہن چاروں کُنٹ اندھیرا اندھ، گر گیان نہ کوئے درڑائیآ۔ آتم پر ماتم گائے کوئی نہ چھند، توں میرا میں تیرا راگ نہ کوئے الائیآ۔
بھرماں ڈھاہے کوئی نہ کندھ، ہنگتا گڑھ نہ کوئے تڑائیآ۔ انتر ملے نہ کسے اندھ، پرمانند وچ نہ کوئے سمائیآ۔ سرتی سکے کوئے نہ گنڈھ، شبدی جوڑ نہ کوئے
جڑائیآ۔ تن وجود پئے کسے نہ ٹھنڈ، اگنی تت نہ کوئے بُجھائیآ۔ آون جاون لکھ چوڑا سی مکے کسے نہ پندھ، جم کی پھاسی نہ کوئے کٹائیآ۔ کلجگ کوڑی کر یا من
مت بُدھ کیتی کھنڈ کھنڈ، من کلپنا نال ملائیآ۔ لیکھا مکے نہ جیرج انڈ، اُتہج سیج پار نہ کوئے کرائیا۔ کلجگ انت پھری دروہی وچ ور بھنڈ، برہمنڈ رہے
گر لائیآ۔ کسے لائے کوئی نہ انگ، انگیکار نہ کوئے اکھوئیآ۔ صدی چوڑھویں اسپس سارے ہوئے دنگ، حیرت وچ سمائیآ۔ پر م پُرکھ پر ماتم دُھن آتمک تیرا
وجے نہ کوئے مردنگ، ڈھولک چھینے سارے رہے کھڑکائیآ۔ نو دوار اینکار پار سکے کوئے نہ لنگھ، رسنا جہوا پتی دند صفتی ڈھولے رہے گائیآ۔ جوتی جوت
سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دارنگ اک چڑھائیآ۔ اوتار پیغمبر گر کہن ساڈے نام کلماں پایا رولا، حقیقت ہتھ کسے نہ آئیآ۔ پھری

دروہی اُپر دھولا، دھرنی دھرت رہی گر لائیا۔ ساچے مارگ کوئی نہ مولا، مولا تیری بے پرواہیا۔ تُوں نُورِ الٰہی اولا، عالمین اکھوائیا۔ تُوں ساچا مالک سب دا پورا کردے قولا، جو اوتار پیغمبر گُر تیرے نال رکھائیا۔ صدی چوڑھویں کلجگ اتم کوڑ گڑیاں کردے رولا، دُشت دُراچار نظری آئیا۔ اتم پر ماتم تیرا سارے گاؤں ڈھولا، تُوہ بن دُجا نظر کوئے نہ آئیا۔ تیرا رُوپ آد پُرکھ اپر پُر سوامی راما کرشنا ساول سولا، عیسیٰ موسیٰ محمد تیرا نُور نظری آئیا۔ نانک گو بند امرت رس دِتا پاہلا، پاربرہم تیری وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دھرم دوارے منگ منگائیا۔ اوتار پیغمبر گُر کہن پر بھو اُکو دے دے نام ادھار، دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اُکو نُور تیرا اُجیار، نُور نُورانہ سو بھاپائیا۔ اُکو شبد تیرا جیکار، نعرہ حق حق سنائیا۔ اُکو مندر تیرا گردوار، کعبہ اُکو دینا دکھائیا۔ اُکو تیر تھ تھ کنار، سر سرور اک سمجھائیا۔ اُکو منزل چار ورن اٹھاراں برن بخشئی سچئی سرکار، سچ تیری سرنائیا۔ کلجگ کوڑی کر یا ویکھ اندھ اندھیا، سنجگ ساچا چند چمکائیا۔ چار لکھ بٹی ہزار کر پروان، برس برسی دے بدلایا۔ اسیں سارے تیرے تابعدار، حکم وچ کیوں نہ سپس نوائیا۔ شرع شریعت رہے نہ کوئے سنسار، مانو ذاتی اُکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا انت نہ پاراوار، بے انت کنت بھگونت تیری وڈ وڈیائیا۔

☆ ۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۷ ستندر پال سنگھ دے گرہ دئی چھاؤنی ☆

اوتار پیغمبر گُر کہن پر بھ کلجگ بڑا چالاک، جس چالاک سب دی دتی مٹائیا۔ سادھاں سنتاں اندروں کھلن نہ دیوے تاک، بند کوڑی پردہ کوئے نہ لاپیا۔ اتم پر ماتم بن نہ دیوے ساک، سرت شبد نہ کوئے سمائیا۔ جدھر تکیئے ہوئی اندھیری رات، نوری چند نہ کوئے چمکائیا۔ ست دھرم دا کیتا گھات، گھاؤ کوڑ گڑیاں لگائیا۔ کسے کول رہن نہ دتی نام وست دات، ہردے ہر نہ کوئے وسائیا۔ جدھر تکیئے اڈدی خاک، دُھر دی دھوڑ نہ کوئے رمائیا۔ رُوچ بُت رہن نہیں دتے پاک، پتت ہوئی لوکائیا۔ ساڈی تیرے اُتے اُکو آس، پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ بھوکھتاں وچ آئے آکھ، پیشین گوئیاں وچ کیتی

شنوائیا۔ کلجگ انتم پرگٹ ہووے آپ، پاربرہم پر بھ اپنی کل پرگٹائیا۔ سرشی درشی اندر بدلے جاپ، ٹوں میرا میں تیرا راگ سنائیا۔ دھرنی دھرت
 دھول دھول اُتوں میٹے پاپ، دُشت دُراچاراں کرے صفائیا۔ نام کلمہ سب نوں اِکو بخش دات، داتا دانی دُھر درگاہیا۔ لکھ چوراسی جنم کرم دا لیکھائے
 وایج، اندج جیرج اُتبیج سیتج چارے کھانی پھول پھولائیا۔ دُھر دی کرنی کرے کرتا وِچ لوک مات، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اِک سنائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن پر بھ کلجگ بڑا بلوان، بلدھاری اِک اکھوائیا۔ جس نے ست دھرم دارہن نہیں دتا نشان،
 کوڑی کرپا جگت ڈنک وجائیا۔ شرع چھری کیتی شیطان، دوس رین ذبح کرے لوکائیا۔ انتر آتم نہ ملے کسے گیان، جگت ودیا ہوئی ہلاکائیا۔ ست سوامی تیرا
 درس مول نہ پان، چار ورن اٹھاراں برن روون مارن دھاہیا۔ کایا مندر اندر ملے نہ کسے سری بھگوان، مندر مسجد شودوالے گرو دوار رہے گولائیا۔ سرتی
 شد ملے میل نہ دُھر دے کاہن، بنسری دُھن نہ کوئے شنوائیا۔ پیغمبراں دیوے نہ کوئے پیغام، دُھر دا حکم اِک درٹائیا۔ گرو گرو دیو سارے ہوئے
 خیران، خیرت وِچ سیس نوائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال تیرا درس ملے نہ وِچ جہان، دیدہ دانستہ نظر کسے نہ آئیا۔ سارے جھک جھک کرن سلام، پیغمبر
 نیر نیناں نیر وہائیا۔ دروہی ساڈے کلمے ہوئے بدنام، بدی دا ڈیرہ کوئے نہ ڈھاہیا۔ جدھر تکیے ہوئے حرام، ست وِچ نہ کوئے سمائیا۔ کایا تت کیتا غلام،
 بندھن بندھ نہ کوئے کٹائیا۔ چاروں گنٹ اندھیرا شام، شمع نور جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تڈھ
 بن دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن کلجگ پاؤندا شور، چاروں گنٹ رہیا ڈرائیا۔ دین دُنی ہو یا اندھ گھور، سچ چند نہ کوئے چکائیا۔ کلجگ انتم
 تیری لوڑ، مہربان تیری اوٹ تکائیا۔ تیتوں کہا آوے براہمن گوڑ، وید ویاسا صفت صلاحیا۔ کل کلکی ہو کے جائے بہڑ، امام اِماما نورِ الہیا۔ جو صدی
 چو دھویں انتم کرے غور، گہر گمبھیر ہو کے پھول پھولائیا۔ انتم تیرے اُتے رکھی سب نے ڈور، ڈوری تیرے نال بندھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، پُرکھ اکال تیری بے پرواہیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن پر بھ کلجگ بڑا بلی، بلدھاری اِک اکھوائیا۔ جس مان رہن نہیں دتا
 پیغمبر ولی، ملاً شیخ مسانک سارے روون مارن دھاہیا۔ جس نے گو بند دی دھار سیس دھریا تلی، دھرم دی دھار دھار دکھائیا۔ اوہ چو داں لوک چو داں

طبق ہوکا دیندا گلیو گلی، اُچی کوک کوک سُنائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ اکالا بڑا چھلی، ول چھل اپنی کھیل کھلانیآ۔ جس نے شرع دسی محمد علی، حکم دھر دا اک سُنائیآ۔ اوہ وسے نہچل دھام اٹلی، درگاہ ساچی سو بھاپائیآ۔ جس دی کھیل جلی تھلی، مہیئل اپنا حکم ورتائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگائیآ۔ اوتار پیغمبر گر کہن کجک بڑا شیطان، شیطانِ وِچ وڈیائیآ۔ جس نے مٹی نہیں کسے دی آن، اوتار پیغمبر گرُ سیس نہ کسے نوائیآ۔ چاروں کُنٹ ہویا ٹھمران، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن رہیا بھلانیآ۔ امرت رس دیوے نہ کسے پین کھان، کوڑ کرپا وِچ ہلکانیآ۔ آتم برہم ہون نہ دیوے کوئے گیان، اندھ اگیان وِچ رکھے کوڑ لوکانیآ۔ کسے انتر وجے نہ شبد سچّی ڈھنکان، انادی ڈھن نہ کوئے شنوائیآ۔ جدھر تکیئے دین مذہب ذات پات اڈوچ نیچ سارے ہوئے خیران، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیآ۔ بن تیری کرپا کسے دی کرے نہ کوئے کلیان، کائنات سر ہتھ نہ کوئے ٹکانیآ۔ کرپا کر سِری بھگوان، بھگون تیری اوٹ رکھائیآ۔ ساچے بھگتاں کر پروان، گرگھ اپنے رنگ رنگائیآ۔ لیکھا رہے نہ بردھ بال جوان، وڈا چھوٹا نظر کوئے نہ آئیآ۔ تُوں مالک خالق پر تپالک والی دو جہان، برہمنڈ کھنڈ سارے تیرے چرن کوئل سیس نوائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، ہرجن گرگھ سنت سہیلے کر پروان، پرم پُرکھ پر ماتم گرگھیاں آتم میلا دینا ملائیآ۔

★ ۱۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۷ سر میل سنگھ دے گرہ میرٹھ چھاؤنی ★

جگت ڈکھ دُور کر پر بھ ساگر، جن بھگتاں دیا کمانیآ۔ نرمل کر کایا گاگر، ساڈھے تن ہتھ رنگ رنگائیآ۔ نرمل کرم ہوئے اُجاگر، دُرمت میل دینی دھوائیآ۔ در آیاں دینا آدر، عدل انصاف اپنا اک کمانیآ۔ تُوں مالک کریم قادر، کرتا اک اکھوائیآ۔ جودھے سوربیر بہادر، سنگر شبد تیری سرنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیآ۔ ڈکھ دلدر ہووے دُور، تن وجود ماٹی خاک رہن نہ پائیآ۔ کرپا کر صاحب حاضر حضور، حضرت مالک نور الہیآ۔ ناتا توڑ کے کوڑو کوڑ، ست سچ نال ملائیآ۔ ترے گن مایا رہے نہ جوڑ، جوڑی آتم پر ماتم لے بنائیآ۔ دھرم

پریتی بخش دھوڑ، چرنی خاک رمانیا۔ مانس جنم لیکھے لاؤنا ضرور، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیائیا۔ جگت ڈکھ تن جائے لٹھ، وسورارہے نہ رائیا۔ کرپا کرے پُرکھ سمرتھ، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ جگت وکارا پاوے نتھ، نام ڈوری تند بندھائیا۔ شبد جنائے اکتھنا اکتھ، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ جھگڑا میٹے تت اٹھ، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بدھ بھو کھلائیا۔ کایا مندر اندر کھول کے ہٹ، سچ دوار اک سمجھائیا۔ منوآ لیکھا رہے نہ بازی گرنٹ، سوانگی اپنا سوانگ ورتائیا۔ بہتر ناڑی نہ ابلے رت، تن سو سٹھ ہاڈی رہی گر لائیا۔ دین دایلا جانے مت گت، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ ڈکھ دلدر جان نس، جو سنگر سرن رہے سرنائیا۔ امرت بر سے نچھر رس، جھرننا کول نابھ جھرائیا۔ جگت ترسنا ہووے وس، منوآ اٹھ نہ دہ دیش دھائیا۔ شبد تیر انیلا مارے کس، آگے ہونہ کوئے اٹکائیا۔ توں میرا میں تیرا دتے جس، آتم پر ماتم ڈھولا سچ سمجھائیا۔ جوئے بھاوے توں لئے رکھ، ایہہ سنگر ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر داور، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ ڈکھ دلدر نہ رہے تن، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ سنگر بیڑا دیوے بنھ، شوہ دریا نہ کوئے رڑھائیا۔ ڈھر داراگ سناوے کن، ناد انادی آپ جنائیا۔ کرے پرکاش چاڑھ کے چن، اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ ہرکھ سوگ میٹ کے غم، چنتا چکھا وچ نہ کوئے رکھائیا۔ لیکھے لاوے پون سواسی دم، دامنگیر آپ ہو جائیا۔ ویکھ دکھاؤنے کایا ماٹی چم، چم درشی پھول پھولائیا۔ گرسکھ گرسکھ ہر جن سنگر گھر پے جم، تس تن ڈکھ نہ لاگے رائیا۔ سنگر بھو کھولے برہم، پاربرہم دئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ روگ سوگ جان نٹھ، تتوت رہن نہ پائیا۔ جو ایک نام لئے رٹ، رٹا دین ذنی چکائیا۔ سگل وسورے جان لٹھ، غم سنتاپ نہ کوئے ستائیا۔ لہنا دینا ہتھو ہتھ، پر م پُرکھ پر بھ جھولی پائیا۔ سچ سروور چرن دھوڑی اٹھسٹھ، مجن اکو وار وکھائیا۔ جگت جہان لیکھا ہووے بھٹھ، اگنی اگ نہ کوئے تپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑا آپ چکائیا۔ ڈکھ روگ سنگر سرن، نرگن سرگن دیا کمائیا۔ لیکھا نچکے مرن ڈرن، چوراسی وچ نہ کوئے بھوائیا۔ ہر جن منزل ساچی چڑن، جتھے کیر جلاہا آسن لائیا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا پڑھن، دو جی اور نہ کوئے پڑھائیا۔ سچ دوارے ساچے گھر کھرن، جتھے ملے میل ڈھر درگاہیا۔ جھگڑا میٹے چوٹی

جڑن، چیتن اپنے رنگ سمایا۔ آپے ہوئے ہار بھٹن گھرن، گھرن بھٹنہار آپ اھوایا۔ گرکھ ڈکھ ہنگتا وچ کدے نہ سرن، اگنی تت نہ لاگے رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اھوایا۔ گرکھ ڈکھ روگ نہ کوئے ویاپے، سنسا نظر کوئے نہ آئیا۔ جنہاں کھلے بند کوڑی تاکے، بجر کپائی ڈیرہ ڈھاہیا۔ شبد سنائے دھر دانادے، نادی دھن شنوایا۔ اوہناں داتن وجود سادھے، ماٹی خاک سوہا پانیا۔ نرگن نور جوت کرے پرکاشے، اندھ اندھیرا دے چکایا۔ مات لوک وچوں کرے بند خلاصے، خلاصہ اپنا اک درڑایا۔ اٹھے پہر رکھے بھرواسے، دوس رین ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ آتم پر ماتم جوڑے ناتے، ساک سجن سین اک اھوایا۔ ایہتھے اوتھے دو جہاناں سدا بخشے ساتھے، اپنی گود آپ بٹھایا۔ آتم برہم لاڈلے کا کے، تن خوشیاں رنگ رنگایا۔ جگت و اشا روگ نہ کوئے سنتاپے، چنتا نظر کوئے نہ آئیا۔ سنگر پورا کلوکھ پاپ جنم جنم دے کاٹے، کٹاکش اپنا نام لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ و شنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکری نت نوٹ نرگن سرگن گرکھاں سدر رکھے دے کر ہاتھے مہربان محبوب مہر نظر اپنی اگم اٹھایا۔

★ ۲۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۷ کرم سنگھ دے گرہ گرچن سنگھ درشن سنگھ نیاشالا، جوگندر سنگھ ڈڈواں، کرتار سنگھ بھوملی، پرسن کور فتح ننگل،

بیرو فتح ننگل، جاگیر سنگھ سوہل، سروپ سنگھ گرداس پُر، چرن سنگھ نواں پنڈ جوند سنگھ نواں پنڈ، ڈرگی نواں پنڈ،

گرچرن کور نیاشالا، پنڈ نیاشالا ضلع گرداس پُر ★

سنگر شبد کہے وقت سہنجنا تیبی ماگھ، مگن بھگتاں دے کرایا۔ گرکھاں دپیک جوتی جگے چراغ، چراگاہاں ہوئے رُشنا ئیا۔ نرگن دھار اپنے ہتھے پکڑے واگ، آتم پر ماتم ڈوری آپ اٹھایا۔ ہر جن ہنس بناوے کاگ، سوہنگ مانک موتی چوگ چکایا۔ سنت سہیلا جائے جاگ، گر چیلانین اٹھایا۔

راوی کہے میرے ہونے وڈ وڈ بھاگ، بھاگ وان ہو کے سیس نوائیا۔ میرا لیکھا پورا ہونا آد، آد نرنجن دیا کمائیا۔ میٹوں آگئی ارجن والی یاد، بھو دینا
 کھلایا۔ محمد دی فریاد، پڑدا دینا چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ راوی کہے میری آسا منسا
 پوری ہوئی اُمید، ست سچ جنائیا۔ صدی چو دھویں کہے میری خوشیاں والی عید، عید الفطر نال ملایا۔ محمد کہے میرے کلمے والی تاکید، فیصلہ حق حق سنایا۔
 چار یاری کہے پوری ہووے ساڈی ریچھ، منسا پورب ویکھ وکھایا۔ جو نام کلمے دا بیجیا نچ، پت ٹہنی نال مہکائیا۔ سُننا حکم دُھر حدیث، کلمہ حق شنوایا۔
 کرے کھیل جگت جگدیش، جگدیش بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ صدی چو دھویں
 کہے میری آسا اگئی ڈنڈا، ڈنڈاوت دے بدلایا۔ جس دا کھیل وچ برہمنڈا، برہمنڈا رہیا اٹھایا۔ اوہدا حکم ورتے وچ ورجنڈا، کائنات سیس نوائیا۔ پردہ
 رہے نہ کوئے نو کھنڈا، نو نو دھار نال جنایا۔ جس جھگڑا میٹنا جیرج انڈا، اُتج سبتج کرے صفایا۔ اُس دا لیکھ نال نارد پنڈا، نرنائن حکم ورتایا۔ جس
 نے سہاونا کلج انتم کنڈھا، کنڈھی گھاٹ پھول پھولایا۔ امرت جل سیس وھاؤنا ٹھنڈا، چھبھی ماگھ رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ صدی چو دھویں کہے میری اکو اک منسا، منشاں توں باہر دیاں جنایا۔ جو آسا رکھ کے گیا اوتار چو دواں ہنسا،
 چو دھویں صدی اکھ اٹھایا۔ جس نے دین دنی دا اکو کرنا بنسا، بنسری والا نال ملایا۔ کلج کوڑی کرپا توڑے گڑھ ہنگتا، ہنگ برہم اک سمجھایا۔ حکم
 دیوے نارد پنڈتا، من آپ سمجھایا۔ جس جھگڑا میٹنا کایا ماٹی تن دا، تتوت اک سمجھایا۔ بھو کھولنا آتم برہم دا، پڑدا رہے نہ رانیا۔ جھگڑا میٹنا خوشی
 غم دا، غم خوار اپنا حکم سنایا۔ لہنا رہے نہ سرون کن دا، دُھن آتمک راگ اُپجایا۔ چھبھی ماگھ نشان بناؤنا تارا چند دا، ترپت دو ہتھیاں نال اٹھایا۔ ایہہ
 لیکھا بل باؤن والے چھل دا، اچھل چھل اپنی کار بھگتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ راوی
 کہے میری پچھلی پورب پریت، پر م پُرکھ بنایا۔ ترے گن توں کر اتیت، ترے بھون دھنی دتی وڈیایا۔ دھار بخش کے ٹھانڈی سپت، اگنی تت بُجھایا۔
 دس اگتیت، ڈھولا دتا سنایا۔ میرے اُتے سنگر ارجن ہو یا شہید، شہادت دھرم والی بھگتایا۔ میں اُس دی کرنی دید، دیدہ دانستہ درشن پانیا۔ صدی

چو دھویں تیرے تن نہ ہووے قمیض، حکم بے پرواہیا۔ چھبھی ماگھ نوں گولی دے گل وچ ہووے اوہ تویت، جیہڑا میرے کنڈھے پار گل وچ جُھہایا۔
 میں اُس دی رکھ کے بیٹھی اڈیک، سال بسالا دھیان لگایا۔ اُدھروں محمد دی نکلنی چیک، چیک چھاڑا دیوے پائیا۔ خود خُدا نے کرنا تصدیق، پردہ
 پردیاں وچوں چُکایا۔ نو سپارے اوہ دسنے جیہڑے لکھے نہیں وچ قرآن مجید، نو بُھل صدی چو دھویں والے گولی سرتے لئے لگایا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ راوی کہے میں نارد دینا اشارہ، سینت اک لگایا۔ آجا میرے کنارہ، گنگا گوداوری
 جمناسرتی نال ملائی۔ کھیل ویکھ لے دوبارہ، دوہری کل ورتائی۔ جس پہلاں دتا ہلارا، میراٹ دتا سہایا۔ پھیر کھیل کرے استغفار، ہر کرتا نورِ الہیا۔
 جس دا نور ہووے اُجیارا، چند ستارا سپس جُھکایا۔ میں ہور دساں نر نرکارا، کی اپنی کار بُھگتایا۔ ائی گرسکھاں ننگیاں کڈھیاں ہون تلواراں، مٹھی
 اسان ول اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ نارد کہے میں سنیا حکم شہنشاہی، شاہ سلطانا کس
 بدھ رہیا سنایا۔ میں بن جانا اجو راہی، پُریاں لوآں پینڈا لینا مکایا۔ جدھر جاواں پیندی جائے دُہائی، بہڑی بہڑی کر گُرائیا۔ اک سندیسہ دیواں سنائی،
 سچ سچ سمجھایا۔ چووی ماگھ نوں سنگھاسن تھلے نو تنکے رکھنے کاہی، گوہند لکھنا نال کالی شاہیا۔ پھیر لیکھا دساں دُھر دے ماہی، کی محبوب حکم ورتایا۔ میری
 سب توں دکھری پڑھائی، ودیا جگت نہ کوئے جنایا۔ نالے دساں گا میری بودی دی کنی لمبائی، کس بدھ جگت جہان لئی ودھایا۔ اودھروں صدی
 چو دھوی رہی گُرائی، کوک کوک سنایا۔ راوی بھجے واہو داہی، اپنا پندھ مکایا۔ میں بل نوں پچھ کے آؤنا کیتھوں تک باؤن دیاں ہوئیاں کرماں ڈھائی،
 گوہند دا ڈھنیا دیوے کی گواہیا۔ میریاں بدھیاں ہون دوویں باہیں، اگا پچھا نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ نارد کہے میں آؤنا دُور دُراڈا، بھجنا چائیں چانیا۔ پر بھو نال لڈاؤنا لاڈا، پریم پریتی اک رکھایا۔ جس دا حکم ورتنا ڈاڈھا،
 نہ کوئی میٹ میٹ مٹایا۔ پھیر اشارہ دینا کی سندیسہ دیوے والا بازاں، بازی جگت والی اٹھایا۔ کی کھیل کرے دُھر دا راجا، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائی۔ سنگر شبد کہے ایہہ کھیل اگئی کار، ہر کرتا آپ کرائیا۔ پنخھی ماگھ دوس

وچار، پنچم پنچ دے وڈیاںیا۔ کھیل کرے سچی سرکار، ہر کرتا دھردر گاہیا۔ سروں ننگے پنچ گرسکھ سیس بدھی نہ ہووے دستار، بیٹھن چائیں چانیا۔
دھوڑی مستک لائی ہووے چھار، لائناں تن تن کھچایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ صدی
چو دھویں کہے میں اک کنارہ تکان، راوی تیرا لیکھا رویداس دیاں جنایا۔ میرا قول اقرار پکا، محمد سندھی دتی لکھایا۔ ستائی ماگھ نوں گرگھ سنگھ بھٹیا
چڑھاؤنا اک ٹکا، قیمت نکلیاں والی پانیا۔ کیشن سنگھ نے کورا سوا گز لیانا لٹھا، کٹیاں چارے لیتیاں کترایا۔ جتھے اوتار پیغمبر گرو ہونا اکٹھا، بھگت بیٹھن
چائیں چانیا۔ نارد نے سب نوں مخول کرنا ٹٹھا، ہاسے والی خوشی بنایا۔ ویکھو رب دا ویس دھریا وچ جٹاں، جٹا جوٹ سمجھ کوئے نہ آیا۔ سنتا سنگھ دو
تلواراں بدھیاں ہوون دوویں پٹاں، ہتھ گردن اُتے لکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ چکایا۔ راوی
کہے تینی ماگھ دہاڑا چنگا، سورہ چند سیس نوایا۔ بھگتاں دا چرنودک منگے گنگا، گوداوری جمنا سُرستی سیس نوایا۔ جنہاں دا پر بھ نال پیار سنجگ تریتا
دواپر کلج آیا لمبا، جگ چو کڑی گنڈھ پوانیا۔ جنہاں دا سداٹوں میرا میں تیرا رہیا چھندا، سوہنگ ڈھولا گیت الاہیا۔ اوہ کوڑی کریا میٹ کے دھندا،
دھرم دی دھار وچ سماںیا۔ جنہاں نوں صاحب لائے انگا، انگیکار اک اکھوایا۔ اوہناں دا سیس نہ ہووے ننگا، دستار اپنے دست بندھایا۔ اٹا کر پانگا،
دین دنی دے اٹایا۔ لیکھا جانے جیرج انڈا، اُتجج سیتج پھول پھولایا۔ سنگر شبد سنگر مان دوائے ماڑا چنگا، غریب نمائیاں ہوئے سہانیا۔ ہرجن ہر
بھگت نہ ہووے اندھا، اگیان اندھیرا دے چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ ستائی ماگھ
کہے لکھاریاں آگے ہون پنچ پنچ جوتاں، جوتی دھار ملے وڈیاںیا۔ سب دیاں سانجھیاں کرپاں گوتاں، ورن برن دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ کلج جیواں ہونیاں
موتاں، ملک الموت بھجے واہو داہیا۔ اتر پورب پچھم دکھن پھرے نال شوقا، شوقین ہو کے اپنا پنڈھ مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ راوی کہے میں اپنا سناؤنا دکھ، پچھلے چار جگ نال رلایا۔ میں اپنی دسنی بھکھ، جو فاقے کٹ کے وقت
لنگھایا۔ میں اپنا دسناؤن، کس بدھ بدل کے بھجی واہو داہیا۔ میں اپنی دسنی لکھ، جیو جنٹو کتنے وچ لکایا۔ پھیر انگڑائی لے کے پینا اٹھ، بلہین بل

پر گٹائیا۔ پھیر دسنا کیوں سوہنگ میرے اُتے آ کے پڑھی ٹیک، چار جگ کون پر بھ دے ڈھولے گائیا۔ صدی چوڑھویں دی گولی دی کھلی ہووے گت،
 پڑکا مستک اُتے ٹکائیا۔ ہر سنگت ساڈھے دس وجے رات دے کھوہ کھوہ دی پاؤنی لٹ، اُچی کوک کوک سنائیا۔ ایسے کھیل نال جگت جہان ہونا دو ٹک،
 ٹکڑے دھرنی دھرت دھول ونڈ ونڈائیا۔ اُس ویلے صدی چوڑھویں تے چوڑھویں صدی دی گولی دوویں اک دوجے توں جان رُٹھ، مُنہ چڑھدے
 لہندے ول رکھائیا۔ کیشن سنگھ نے پھڑناگٹ، دلپ سنگھ نال ملائیا۔ مہندر سنگھ پڑھنی ٹیک، توں میرا میں تیرا راگ سنائیا۔ پھیر کرنا اندھیرا گھپ،
 شمع دان دینے بُجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم آپ جنائیا۔ سچ کہے میں ضرور سچا، پر بھ سچ دتی
 وڈیائیا۔ جگ چوڑھی میں بنیا رہیا پر بھو دا بچہ، وڈا چھوٹا نہ روپ بدلایا۔ مینٹوں اوتار گرو مار دے رہے جچھا، گلو کڑی لین پائیا۔ میں پر ماتا نوں کہا
 انہاں نوں تھوڑا تھوڑا دیویں گچھا، جھولی خوشی نال بھرائیا۔ نال ونڈ جگت انگلاں چچا، چچا چچا ٹکڑا سب دے ہتھ پھرائیا۔ ایسے وچوں سب نوں ہووے
 نفع، نقصان نظر کوئے نہ آئیا۔ پھیر میں کھڑ کھڑا کے ہسا، ہس کے دتا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی
 کار کمائیا۔ تینی ماگھ کہے میرے انتر آیا دھماکہ، بھے وچ دیاں جنائیا۔ جگت ٹٹن لگا ساکا، سجن رہن کوئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال داکلیا خاکہ، بری
 تری پھول پھولائیا۔ مالک بن کے اکو آقا، عقل بدھی توں پرے رہیا جنائیا۔ جس نے تیج بہادر دا لیکھا پورا کرایا وچ ڈھاکا، آشنا گوبند ماچھو واڑے پور
 کرائیا۔ اگلے سال بدل دینا ساکہ، ساکھی نویں دے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لائے ملائیا۔ راوی
 کہے میں کھیل تکنا حضور، حضراتاں توں پرے دے جنائیا۔ میں چرن کولاں ہونا مشکور، نیوں نیوں لاگاں پانیا۔ اٹھائی ماگھ جس نے تھوڑا چلے جانا دور،
 اپنا پنڈھ مکائیا۔ میں مستک لاؤنی دھوڑ، ٹکے خاک رمائیا۔ سیوک بناں مزدور، چاکر ناؤں دھرائیا۔ سچ دسنا گ صدی چوڑھویں انت کس دے وچ قصور،
 کیوں اُمت کسر لگے تھاواں تھانیا۔ میرے مالک دا اکو نور، نور نورانہ نور الایا۔ جو پورن سرب کلا بھر پور، بھر پور اپنا تھم ورتائیا۔ نوواں سالان نوواں
 کھنڈاں دے نو لتھنے پور، نو دوارے سمجھ کسے نہ آئیا۔ دین دنی چتر سنگھڑ ہوئے مورکھ موڑھ، بدھی کم کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنا گیا۔ محمد کہے میری آشا کھر باں کھرب، گنتی گنت نہ کوئے گنا گیا۔ صدی چو دھویں دا پھیر ہونا انت جس نوں دیوے کوئے نہ ضرب، حاصل سمجھ کسے نہ آ گیا۔ میرا محبوب جناں چہ قدم رکھے نہ وچ عرب، عربیا لیکھا نہ دئے مُکایا۔ میری منظور ہووے نہ عرض، جناں چہ صاحب سنے نہ چائیں چانیا۔ مشرق وچوں آئے مغرب، عرب اپنا پنڈھ مُکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دا پورب کھاتہ ویکھے درب، دا نزا لو زومو ازو بے پروا ہیا۔

نارد کہے گرگھو ایہہ گرداس پڑا، گردے والیو لو انگڑا گیا۔ ایتھوں بدلنا دین دُنی دا دُھرا، دُھر دا لیکھا نہ کوئے مٹا گیا۔ میں دسن آیا رام سنگھ نے چوھی ماگھ نوں سنگر دی گردن تے رکھنا چھرا، نو منٹ مُکایا۔ کوئی نہ سمجھو بُرا، میں براہمن پنڈت جگ جگ الٹی گل سمجھایا۔ میتوں سارے مارے گئے میرا بیڑا نہ رُٹھا، پر بھ دی نت نت سیو کمایا۔ نہ میں بال بنیا تے نہ میں ہویا بڑھا، جوانی میری لئے انگڑا گیا۔ میری بودی دا صدقہ میتوں کوئی نہیں تھڑا، تھڑے تھڑکیاں سب نوں پر بھ نال دیاں ملا گیا۔ میرا جوڑا آد توں جڑا، جوڑی سکے نہ کوئے تڑا گیا۔ ویکھو کھج انت رہیو نہ کوئے نگرا، بنا سنگر توں پار نہ کوئے لنگھایا۔ ضرور کل نوں میرے واسطے نارد کہے اک بھیلی لیانی گڑا، پھیر سگن بھگتاں دیاں سمجھایا۔ جیہڑی آشا رکھی سی گو بند اند پڑا، اُس دا بھيو دیاں کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی اپنی کار کمایا۔ نارد کہے تیری ماگھ نوں میں دیواں پچھلی ودھائی، جس دن رام بھیلنی دتی وڈیا گیا۔ ایسے دن براہمن نے بل توں کرماں منگیاں سی ڈھائی، ڈھائی سو سال دی آشا گو بند نے ایسے دن اُپجایا۔ جنہاں گرگھاں دا ووار ہویا ایہہ گو بند دے پچھلے سکھ اوہ انہاں دا سائیں، لہنا پورب لیکھے پایا۔ سنگر شبد دا حکم کدے نہ سمجھو اجائیں، بنا ووار توں کار نہ کوئے بھگتا گیا۔ جن بھگتو جدوں ویلا لد گیا دُنیا رووگی مار کے دھائی، او دھائی مارن والیو دھول تے بیٹھا ماہی نظر کسے نہ آ گیا۔ اچ تھادا مالک بھائیں ایہدے مستک لا دیو شاہی، پھیر وی تھادی سیو کمایا۔ تھادے پچھے بن کے آیا راہی، دو جہاناں پینڈا آیا مُکایا۔ ایہدا پریم تے مُجّت والا ناتا

تھاڈے گل دی پھاہی، جسے پھاسی جم دی دتی کٹائی۔ ایسے چار جگ نہیں نو سو چرانوے چو کڑی جگ پچھلی کیتی کرسانی تے واہی، جس واہی وچوں گرگھ بوٹے لئے اگائی۔ ایہہ دُھر دی کھیل کھیل نہیں پرائی، کسے اوتار پیغمبر گرو دے ہتھ نہ کدے پھرائیا۔ جدوں آوے تے آوے چک کے باہیں، جن بھگتاں پینیاں بُجھاں اُتے اُٹائی۔ ایہو بابل تے ایہو ماہی، جیہڑا محل وچ رہ کے اٹل اپنا تھم ورتائی۔ کرماں دا بوٹا تے کرماں دا پھل کرم سنگھ رہیا کھائی، جسدے گھر وچ رہی ودھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آپ سدا لاوارث، وارث بھگتاں دا آپ اکھوائیا۔

★ ۲۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۷ گرہن سنگھ تے درشن سنگھ دے نوت پنڈ نیشالا ضلع گرداس پُر ★

نارد کہے سُبھاگا چڑھیا ماگھ چوہی، چوہیساواں اوتار دیا کمائی۔ جس منسا پوری کرنی رویداس روی، راوی دی آسا پور کرائیا۔ جس دا لیکھا گایا بالمیک بنکے کوی، کاوی کرم کانڈ توں باہر جنائی۔ ارجن نے آشار کھی بیٹھ کے تتی توی، تو پرساد کہہ کے سپس نوائیا۔ کلجگ انتم کھیل کرے پر بھ نویں، نو نو اپنا تھم ورتائی۔ دُھر دی کار کدے نہ بھوی، بھوساگر ویکھے جگت لوکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائی۔ نارد کہے میری پوری ہووے سدھر، سدھراں وچ خوشی منائی۔ پر م پڑکھ کرے قدر، قدرت دا قادر دیا کمائی۔ مہربان مہر دی کرے ندر، نظر اپنی اک اٹھائی۔ میرا لیکھا دیوے بدل، بدلی کرے تھاؤں تھانیا۔ کوڑی کرپا کر کے قتل، قاتل اپنا تھم ورتائی۔ جگت جہان ویکھے بے وطن، وطن والیاں لئے ملائی۔ جس سہاؤنا راوی دا کنڈھا پتن، پترکا سینتا رام والی پھول پھولائی۔ جیہڑی آشار کھی محمد جس ویلے کیتا دفن، پروردگار سپس نوائیا۔ میرا کعبیاں توں باہر ہووے کفن، کوہ قاف توں پرے تیری رُشنائیا۔ میری لاج آویں رکھن، صدی چو دھویں اکھ اٹھائی۔ توں مالک اکھنا لکھن، پروردگار نور الاہیا۔ اوتار پیغمبر تیری مہمادسن، پیغمبر صفتاں نال صلاحیا۔ جس ویلے دین دُنی لگے مچن، آنج گنی اگ نہ کوئے بُجھائی۔ پھیر نویں رچنی رچن،

رچنا اپنی دینی جنائیا۔ بھاگ لگاؤنا کایا کنچن، ساڈھے تن ہتھ سوبھا پائیا۔ بنا رُوح توں بُت لگا ہسن، مقبرے وچ خوشی منائیا۔ میرے پروردگار مہربان
 محبوب جس ویلے آویں وچ پچھم، پچھلا لیکھا پور دینا کرائیا۔ میں دیکھاں کھیل تیری اگئی نوری اکھن، جگت نیتز کم کسے نہ آئیا۔ توں وسیں گھٹ گھٹن،
 گھٹ گھٹ انتر رہیا سمانیا۔ نال ہووے گوبند پائل پٹن، پٹنے والا سنگ ملائیا۔ جگت جہان میٹے رٹن، رٹا کوڑ رہے نہ رانیا۔ تیرا ست سرُپ دھار جٹن،
 ست ستوادی نورِ الاہیا۔ میں دین دُنی لگا چھڈن، تن وجود ناتا اُمت نالوں تڑائیا۔ میرا پکارے ماس ہڈن، ناڑی ناڑی کوک جنائیا۔ تیرے نال لگی رہے
 لگن، دُجا اِشٹ نہ کوئے منائیا۔ جھٹ مقبرے وچ دیک لگا جگن، پرکاش ہو یا نورِ الاہیا۔ محمد میرے لیکھے لگا تیرا بدن، بدلہ سچ دیاں چکائیا۔ جس
 ویلے صدی چوڑھویں لگی لنگھن، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ دین دُنی لگے دگن، اگنی تت نہ کوئے بُجھائیا۔ تیرا سوا پانیاز ہووے سگن، مقبرہ تیرا سوبھا پائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے گنگا گوداوری جمن سُرستی اکو وار لو انگڑائی، اگنی تن نال
 چُھبائیا۔ نیتز کجلا پاؤنا چائیں چائیں، نین اکھ اکھ بدلایا۔ راہ تکنا دُھر دے ماہی، بھجنا واہو داہیا۔ ٹپدیاں جانا بیلے کاہی، آگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ اپنا لہنگا
 لینا اٹھائی، سبے بازو اتے ٹکائیا۔ میرا لیکھا پچھلا رہیا سمجھائی، پورب رہیا جنائیا۔ راوی کنڈھے انج پہنچنا جویں سوہریاں گھر جوائی، میری بودی دئے گواہیا۔
 پر یاد رکھیو سب دے کول پیار دیاں مُٹھاں ہون ڈھائی، ڈھنیا گوبند والا نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ سندیسہ اک سنائیا۔ نارد کہے میتوں دے راہ پدھرا، جنگل جوہ نہ کوئے وڈیائیا۔ تساں سنبھالنا اپنا گھگرا، گھگر دے کنڈھے گوبند نشانہ گیا لگائیا۔ پھیر
 لیکھا دتساں اگلا، کی کرتا حکم سنائیا۔ جگت جہان تکنا بگ بیڑا بغلا، بغلگیر نظر کوئے نہ آئیا۔ تہانوں راہ وچ ضرور میرا پویگا جھپلا، پلک وچ جھلک دیاں
 دکھائیا۔ میرا رُپ مَن کپلا، کپل مَن میرے ورگا جگت گوسانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکلنک نرائن نر،
 مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جو نرگن دھار نرگن رُپ وچ رتلا، دوسر رنگ نظر کوئے نہ آئیا۔

☆ ۲۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۷ مہنگا سنگھ، کرم سنگھ، جرنیل سنگھ دیواں، گرو رام کور چتر کور سدّا، اجیت سنگھ، ہم راج بنسو غزنی پُر، سلکھنی غزنی پُر، دارا سنگھ غزنی پُر، چھندو مدی پُر، گرمیز کور کٹھیالی، کرتاری دورانگلا،

☆ مہندر کور کالا ننگل، پنڈ سدّا ضلع گرداس پُر

چووی ماگھ کہے میری خوشیاں بھری رین، بھنڑی لوک مات وڈیاںیا۔ سچ سندیسہ آئی کہن، بن رسنا جہوا شبد اگئی ڈھولا گائیا۔ سب دا مالک اکو نر
 نرائن، نر ہر اک اکھوایا۔ جو آتم پر ماتم ساک سجن سین، سخی سلطان اک اکھوایا۔ جس دے حکم دا دو جہاناں وگدا وہن، نام کلمہ اگم درڑاںیا۔ اوہ
 سب دا لیکھا لہنا دینا آیا دین، دو جہاناں بھرم رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر سچ سچ درڑاںیا۔ ماگھ کہے
 میں آیا لوک مات بھجا، بھجن بندگی والیاں دیاں جناںیا۔ سچ دھرم دی ساچی جگہ، جتھے جگے جوت نور الاہیا۔ آتم پر ماتم دھار ملے مزہ، امرت رس
 آب حیات کھ چوایا۔ نیڑ نہ آوے کوڑ قضا، کلج کوڑی کر یا ڈیرہ ڈھاہیا۔ دھر دا حکم چلاوے مناوے اپنی اک رضا، رازق رزق رحیم دیا کماںیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر وڈا وڈ وڈیاںیا۔ چووی ماگھ کہے میری نمو نمو نمسکار، پُرکھ اکال سیس نوایا۔ دیناں
 بندھپ میرے دیال، ٹھا کر سوامی تیری بے پرواہیا۔ اٹھ ویکھ مریداں حال، مرشد اپنی لے انگڑاںیا۔ صدی چو دھویں کر خیال، خیالات تک خلق خدایا۔
 چار گنت ہو یا بے حال، سرتی شبد نہ کوئے ملاںیا۔ نوست سرتے کوئے کال، مہاکال بھو نہ کوئے گھلاںیا۔ ترے گن مایا پیا جنجال، جاگرت جوت نہ کوئے
 رشناںیا۔ پھل نام دے نہ کایا ڈال، ساڈھے تن ہتھ خالی سنمل رہیا لہراںیا۔ امرت سہائے کوئے نہ تال، نچھر جھرنانہ کوئے جھراںیا۔ چوراسی وچوں
 ہوئے نہ کوئے بحال، پھاسی جم نہ کوئے تڑاںیا۔ مہربان محبوب کر پرتپال، پرتپالک تیری اوٹ تکانیا۔ سمبل بہہ کے کر سنجال، گو بند لیکھا ویکھ دکھانیا۔
 تیری ہووے اگڑی چال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے سیس نوایا۔ چووی ماگھ کہے میرا اکو اک سجدہ، قدم
 بوسی وچ وڈیاںیا۔ نور تک اگئی رب دا، عالمین بھو گھلاںیا۔ جس نوں جگت جہان گیا لہدا، گپت ظاہر اکھ اٹھانیا۔ جگت جگیا سو گیا سدّا، بھگت بھگون راہ

تکائیا۔ اوہدا کھیل جگت جہان سب دا، صُبح شام ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اُس دا نگارہ اِکو ند دا، انحد نادى دُهن شنوائیا۔ دپیک دو جہاناں جگدا، نوری جوت ڈمگائیا۔ جو سنت سہیلے جگ جگ لہجدا، ہر جن میلے چائیں چائیا۔ جو بھيو کھولے آدانت مدھ دا، پورب پڑدارہے نہ رائیا۔ کلجگ رُوپ تکے بگڑے بپ دا، نوست کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ چوڑھی ماگھ کہے اوہ آگیا نارد پنڈا، برہمنڈ اپنا پنڈہ مکائیا۔ ہتھ پھڑ کے کلجگ والا ڈنڈا، ڈنڈاوت پٹھے ہتھ کرائیا۔ بودی دا وال کر کے لمبا، ساڈے تن ہتھ رہیا دکھائیا۔ آگے کھیل کرے اچنجا، جس نوں سمجھے کوئے نہ رائیا۔ کجھ لیکھا دتے گر تیغ بہادر جس جہاز پار کرایا لا کے کندھا، کندھی اپنا بھيو چکائیا۔ کس بدھ جگت جہان آیا لنگھا، پاندھی بن کے راہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل اک دکھائیا۔ نارد کہے پر بھو میری نمونستے، ڈنڈاوت کرواؤن والیا کیوں ڈنڈا رہیا دکھائیا۔ میٹوں وشن برہما شوٹے وچ رستے، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ میں سندیسہ دتانسدے نسدے، سچ سچ نال جنائیا۔ آؤ تکو دھرتی اُتے کھیڑے رہنے نہیں وسدے، بستی نظر کوئے نہ آئیا۔ حکم ورتنے اک اکھ دے، جس نوں نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ وعدے قول اقرار پورے ہونے پک دے، جو پیشین گوئیاں اوتار پیغمبر گرو آئے جنائیا۔ اوہ دیکھو چار گنت انگیارے تپدے، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ مایا رُوپ دھر لئے ڈسن والے سپ دے، شاہ سلطان ڈنگ چلائی۔ صدی چوڑھویں بیڑے پور بھر گئے سپ دے، پنتاں پُنت نہ کوئے بنائیا۔ نارد کہے میں سچ دساں جیہڑے پر بھو نوں نہیں چپدے، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیا۔ اوہناں دے لیکھے انتم ہونے ککھ دے، قیمت جگت نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ نارد کہے میں دیندا آیا ہوکا، حکم دھر دا اک سنائیا۔ سُن لو چوڑداں طبق تے چوڑداں لوکا، چوڑس چند نہ کوئے رُشنائیا۔ پر بھ اپنے ہتھ وچ دین دُنی دار کھے موقع، مکمل اپنا حکم ورتائیا۔ جیہڑا سندیسہ دتاسی گوہند وچ پونٹا، پٹنے والا اپنی کار بھرتائیا۔ جس نے نام دی چلائی اِکو نوکا، نیا جگت جہان گیا دکھائیا۔ اُس دا لیکھا پورا کرنا پُرکھ اکال نال شوقا، شک شکوگ رہن کوئے نہ پائیا۔ نالے نارد نے آہ کر کے بھریا ہوکا، ہائے اُف کر سنائیا۔ میرے صاحب دا اِکو ڈھونڈا، ڈھینے والا پنڈہ چکائیا۔ آگے سماں نہیں رہنا بہتا، صدی چوڑھویں

نیز رووے مارے دھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھو آپ گھلایا۔ نارد کہے میں آیا تھکا ٹٹا، پچھلا پندھ
 مکایا۔ میرے روپ نوں سنگر دھار سمجھ کے بٹھ لو دوویں گٹا، ہتھکڑی جگت والی لگایا۔ میرا روپ اگمی اسمان توں پرے ٹٹا، دھرنی دھرت دھول اُتے
 سوہا پائیا۔ میرا ویراگ میرے اندروں بھٹا، پھٹکل دا جھگڑا رہے نہ رانیا۔ کھیل کرے ابناشی اچتا، پاربرہم پر بھ اپنی کار بھگتایا۔ میں ضرور دستانگا
 ستجگ وچ اکو شبد تے اکو ٹکا، تخم تاثیر پر بھ نے سب دا دینا بدلایا۔ کسے دے مکھ نہیں لگنا نڑی حقہ، حکم ورتے شاہ پاتشاہ سچے شہنشاہیا۔ میرا اِکے نوں
 سیس جھکا، دوسرے نہ کدے نوائیا۔ میں اُس درتے پُجا، جس نوں دو جہان پوج کے اپنا جھٹ لنگھایا۔ میں بھو گھلاؤنا گجھا، پردہ اندروں دینا اٹھایا۔
 اکو آد اکو انت تے اکو صاحب دا مدعا، جو مدت دے وچھڑیاں لے ملائی۔ اوہ بھاگ لگاوے دھرنی اُتے بندھا، سدھ سب دی دے بھلایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا اپنا حکم ورتایا۔ نارد کہے میں تکاں اِک صاحب دی ہستی، ہست کپٹاں دیاں جنایا۔ میرے
 نال گنگا گوداوری جمناسرتی، بھچپیاں آئیاں واہو داہیا۔ بنا قدماں توں وڑگتیاں اوس پر بھو دی بستی، جس بستے سب دے دینے بندھایا۔ نور ظہور تک
 کے چڑھی مستی، مست خمار وچ جگت کرم دی بیماری رہے نہ رانیا۔ نال میں وی کیتا درسی، درس کر کے اپنی بودی دتی ہلایا۔ خوشیاں نال رکھاں اگے
 اِک عرضی، آرزو دینی درڑایا۔ میرے مالک خالق پر تپالک پاربرہم پت پر میثور پروردگار تیری کیہڑی مرضی، کس بدھ اپنا حکم ورتایا۔ میں کھیل تکی
 نرائن نردی، نہر ہر پڑدا دینا چکایا۔ میں کوئی اوتار پیغمبر گرو لوک مات نہیں مننا فرضی، بنا تیرے توں دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ سچ دس کس بدھ غریب
 بنائیاں بنیں دردی، ڈھیاں ڈکھ اپنی جھولی پائی۔ کیوں شرع چھری بنی کردی، دین مذہب قاتل مقتول دوویں روون مارن دھاہیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ نارد کہے گنگا گوداوری نی سرتی جمن، ضامن اِک لو بنایا۔ اوہ تلو جس نے کسے
 نوں رہن نہیں دینا نال امنا، جس دا لیکھا ایمن آباد وچ نانک گیا لکھایا۔ اوہ سب دے دو جہاناں وچ کڈھے سمنا، سمت شہنشاہی اٹھ پہلی پیتر دیوے
 گواہیا۔ جس دا اکو گلشن تے اکو چمن، دو جہان دیکھے تھاؤں تھانیا۔ جس نے روپ بدلایا گو بند دُشت دمن، دوہری اپنی کل ورتایا۔ اوس دا حکم سندیس

فرمان برہمنڈ کھنڈ پُری لوءِ آکاش نے مٹا، سر آگے نہ کوئے اٹھائیا۔ جس جگت جہان دا بیڑا بنھنا، شبد ڈوری ہتھ اٹھائیا۔ صدی چوڑھویں میٹنا پندھنا، محمد پاندھی دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ جس نوں دیکھ کے عیسیٰ موسیٰ کمبنا، صدی بیسویں لئے انگڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ڈھر دا بھيو آپ کھلائیا۔ نارد کہے میں آیا بھجنا نھا، پچھلا پندھ مکائیا۔ میٹوں دو جہان کردے رہے ٹھٹھا، ہاسی کر کے تاڑی لائیا۔ دیکھو جاندا پر بھو دا پٹھا، بھگت اپنا روپ بدلایا۔ میٹوں یاد اکو پٹا، توں میرا میں تیرا اکو ڈھولا گائیا۔ میں سن کے ہو گیا ہکا بکا، حیرانی وچ اپنی کروٹ لئی بدلایا۔ میں پھر پیغمبراں نوں تاڑی مار کے کہا اگلے سال میرا مالک ضرور جائیگا وچ مکہ، محمد دا مقبرہ دیکھ دکھائیا۔ پھیر عیسیٰ موسیٰ نوں لگے دھکا، آگے ہونہ کوئے اٹھائیا۔ لہنا دینا مٹنا بورا سکا، کالکھ ٹلے دیکھے تھاواں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ نارد کہے میری بھڑی بھڑی، دروہی دروہی کر سنایا۔ اک حکم سندیسہ جانا سکھر روڑی، حکم دیوے نورِ الاہیا۔ جس دے ہتھ چوڑاں طبق دی ڈوری، چوڑاں صدیاں گنڈھ پوائیا۔ اُس دی کھیل ورتنی تھوڑی تھوڑی، نو نو وند وندائیا۔ جگت جہان کرنا جوڑی جوڑی، تیجا حصہ کوئے نہ پائیا۔ بازاں والا آوے واگاں موڑی، نیلے والا نیلی دھار توں پرے اپنی کرے جوت نورِ رُشائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ نارد کہے میں دیکھنا کھیل وچ ہند، ہندی عربی فارسی سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جس صاحب دی سارے کردے نند، نندیا وچ جگت لوکائیا۔ اُس دا اکو نور تے اکو ہند، جس نوں بندراہن والے کاہن بیٹھے سیس جھکائیا۔ اوہ میرا داتا سوربیر مرگند، بنا مرگشالا توں بیٹھا آسن لائیا۔ جس دا لیکھا جیو پند، برہمنڈ کھنڈ اپنا حکم ورتائیا۔ جس دا حکم ساگر سندھ، دو جہان نہ کوئے اٹھائیا۔ اوہ داتا گمبھیر گہر گئی گہند، گور نورِ الاہیا۔ جس نے سب دی میٹنی چند، چنتا چکھا دئے گوائیا۔ پوجا رہن نہیں دینی کسے لنگ، ایکا ایشٹ ہووے نورِ رُشائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ نارد کہے میں دیکھاں گڑ دی روڑی، جو رام رام بھیٹ چڑھائیا۔ رام دی رام نال بنی رہے جوڑی، وچھوڑا نظر کوئے نہ آئیا۔ جگاں دی آيو پیتے تھوڑی تھوڑی، کلج دی چار لکھ بٹی ہزار پور نہ کوئے کرائیا۔ سنگر شبد شبد سنگر سدا چڑھے اگئی گھوڑی، جس دی زین پاکھر دیکھن

کوئے نہ آئیا۔ اُس دی کھیل ہووے دوہری، زِرگن سرگن سرگن زِرگن ہو کے اپنا تھم ورتائیا۔ جن بھگتاں دات دیوے نام بھنڈارے دی جگت
 جہان نالوں چوری، راتی سُنیاں دِنے جاگدیاں اوہناں دے کایا مندر اندر دے لگائیا۔ امرت رس مٹھا نخبھر جھرنا بھورا بھورا دیوے بھوری، بھرماں دا ڈیرہ
 دیوے ڈھاہیا۔ جگت وکاراں کایا مندر دیوے ہوڑی، ہوڑا سسے اُتے لگائیا۔ ہنگ برہم آتم پر ماتم کھیل دسے توری موری، مہربان اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میللا لئے ملائیا۔ نارد کہے اوئے چووسینیں ماگھا، ماگھا مار کے دے دکھائیا۔ کیوں تیرے
 ہوئے وڈ بھاگا، لوک مات ملی وڈیائیا۔ ماگھ کہے میں نگاہ ماری اُتے ڈھاہا، کنڈھی بیٹھا ویکھ دکھائیا۔ جتھے ہندی سی کاہی تے داہا، کانے اپنا رنگ دکھائیا۔
 ملدا اکو پریم دا آبا، آب حیات روپ بدلایا۔ جتھے گوہند نے گرسکھاں دا کیتا حصا، لہنا دینا جنم کرم دا پھول پھولایا۔ پھر اشارہ کیتا ول کعبہ، مکھی تیر
 والی اٹھائیا۔ پھر پُرکھ اکال نوں کر کے آدبا، سپس جگدیش دتا جھکائیا۔ پھر نور تکیا زِرگن نور بابا، جو سرگن دساں جامیاں وچ سمائیا۔ پھر خوشی وچ ہویا
 باغو باغا، بغیچے تک خلق خدائیا۔ نالے اشارہ کیتا میرا پُرکھ اکال دین دیال جدوں آوے تے آوے وچ ماجھا، جس وچ گوہند قدم نہ گیا لگائیا۔ نو وار کاہی
 اُتے گوہند گوہند لکھ کے آکھا، کالا اکھر گیا لگائیا۔ جس ویلے اوتار پینمبر گرو آں دیاں ودھ گئیاں شاخاں، شناخت والا نظر کوئے نہ آئیا۔ اُس ویلے بنا
 پُرکھ اکال توں ہووے کوئے نہ راکھا، نو تنکے کاہی دے دین گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار
 کمائیا۔ نو تنکے کہن گوہند داناؤں چلنا نو کھنڈ، گوہند نواں روپ بدلایا۔ پچھلی پچھے گئی ہنڈھ، اگے تھم ورتے بے پرواہیا۔ جس نے لیکھا پورا کرنا تارا چند،
 چند ستار بیٹھن سپس نوائیا۔ چوواں طبقات محمد دی پوری ہووے منگ، صدی چوودھویں سپس جھکائیا۔ ایہہ کھیل سورا سرنگ، ہر کرتا آپ ورتائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک ہو آئیا۔ نارد کہے میں راوی دا تکاں کنارہ، دُور دُرڈا دھیان لگائیا۔
 میرے نال چار نور دیاں مٹیاں، گنگا گوداوری جننا سُرستی سوہا پائیا۔ جنہاں دیاں انتر زرنتر کھچیاں تاراں، ستار اک رہیا ہلائییا۔ وہناں دیاں تکاں
 دھاراں، جل دھار روپ درسا ئیا۔ جنہاں دیاں جگ جگ لگیاں رہیاں بہاراں، خوشیاں رنگ رنگائیا۔ اوہناں دے لباس نہ جگت ساڑھیاں تے سلواراں،

بستر بھوشن سمجھ کوئے نہ پائیا۔ اکو پُرکھ اکال آگے کرن پُکاراں، پِنہ پِنہ سِیسِ نوایا۔ دروہی صدی چو دھویں وقت چُکا دے چار یاراں، ناتا جگت رہے نہ رایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک دیا کمائیا۔ نارد کہے میرا صاحب پُرکھ سمرتھ، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ جس دی کتھا سارے گئے کتھ، کتھنی رسنا چہوارُپ بنائیا۔ جگت جہان چلدا رہیا رتھ، سنجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا پنڈھ مُکائیا۔ جس نے لہنا پورا کیتا رام بیٹا دسرتھ، بن جنگلاں وِچ بھوائیا۔ راون لاه کے ستھر ستھ، پینڈا دتا مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دامارگ اک درسائیا۔ نارد کہے میں کی کراں بیان، کہن کچھ نہ پائیا۔ جس نے کرشن نوں ماریا بان، بدھک رُپ بدلایا۔ اُس دا لیکھا وِچ جہان، کلجگ ناتا نال جُڑایا۔ جنم دتا سیری بھگوان، مانس دیہی ملی وڈیائیا۔ کلجگ دا لیکھا انت پورا ہووے وِچ جہان، جہالت کوڑ رہے نہ رایا۔ اوہ چُھرا گردن اُتے دھرے آن، خوشیاں نال کُکائیا۔ شرع وِچ ذلیع ہو جانے انسان، انسانیت اپنا پنڈھ مُکائیا۔ کلمہ کرے نہ کوئے کلیان، کائنات رووے مارے دھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا آپ چُکائیا۔ چُھرا کہے میرا رُپ تکھا، تکھی دھار جنائیا۔ جس دا لیکھ پروردگار نے لکھا، آگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ جیہڑا دھرم دی دھار وِچ پورا دسے نہ سکھا، سکھ سنگر وِچ نہ کوئے سائیا۔ اُس دا صدی چو دھویں اتم نکلے سٹا، سٹیبازی دیکھے خلق خُدائیا۔ قیمت پینی نہیں پتھر اٹاں، مڑھی گور رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کھیل آپ کھلایا۔ چُھرا کہے میں شرع شریعت کرنی ذلیع، بے زبان ہو کے دیاں سنائیا۔ فرمان دیوے میرا ابا، جو مالک نور خُدائیا۔ ایہہ صدی چو دھویں دا اتم سدا، سندیسے وِچ سنائیا۔ قہر ورتنا نو کھنڈ پر تھمی جگہ جگہ، خالی نظر کوئے نہ آئیا۔ اُمت دارہنا نہیں آگا، اگلی گنڈھ نہ کوئے پوائیا۔ جنھاں نے کھادھا کٹا وچھا ڈھگا، ڈھوراں کھل لہائیا۔ اتم سب نے چکھنا مزہ، جو مذاق پر بھ دارہے اڈایا۔ چُھرا کہے میں سچ دساں سب دے سرتے کوکدی قضا، ملا شیخ مسانک پنڈت پاندھا گرنتھی پنٹھی بچیا رہن کوئے پائیا۔ جس کارن محمد نے کٹائیاں لباں، گر گوبند مُچھ داہڑی کیس گیا ودھائیا۔ ایہہ ساریاں دُھر دے مالک نوں اکو رُپ بناؤنی حدا، جگت حدوڈ نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل اپنے ہتھ رکھایا۔ چُھرا کہے

میں شرع دا کرنا ٹکڑا، ٹکڑے ٹکڑے ہوئے لوکائیا۔ محکم مننا سچے سنگر دا، جو صاحب سنگر اک سنائیا۔ بھانا منا اگتا دھر دا، جو دھر دا مالک رہیا سنائیا۔ ایہہ لیکھا اندر دا، پری اندر دا اسی گوہند انت سر سے کنڈھے کھیل کھلایا۔ جس ویلے کلجگ انتم بیڑا ہو یا رڑھدا، کوڑی کریا وہن وہائیا۔ اُس ویلے جگت وچ نام بھنڈارا ہونا ٹھڑ دا، خالی جھولی نہ کوئے بھرائیا۔ کلجگ روپ دھرنا کلجگ رین اندھیر گھور دا، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ تیج ودھنا ٹھگ چور یار دا، بھگت سنت بیٹھن مکھ چھپائیا۔ اُس ویلے نرگن نور پرگٹ ہووے روپ نرکار دا، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ جیہڑا جگ جگ ستجگ تریتا دوپر پار رہیا اتار دا، کلجگ انتم لیکھا دئے چکائیا۔ کھیل ورتنا نہکلن کلکی اتار دا، امام اما اپنا محکم سنائیا۔ جن بھگتاں وہار کرنا اک دستار دا، سپس جگدیش آپ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلن نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، روپ انوپ بے پرواہ پروردگار دا، پاربرہم پت پر میثور اکو نور کرے رُشنائیا۔

★ ۲۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۷ پتر سنگھ، گیان سنگھ، عطر سنگھ، لکھا سنگھ، ہر دیپ سنگھ، ترلوک سنگھ اوگرا، چرن سنگھ، پریتم کور انور، بچن سنگھ، چرن سنگھ سنتوگھ سنگھ سوہن سنگھ گیانو سمل سکور، اجاگر سنگھ چیسے، گربخش سنگھ، رتن کور، نشہرا بشن سنگھ اوگرا، دیپو اچاپنڈ، اتار سنگھ سمل سکور، لال سنگھ، مہندر سنگھ دھیرا دنیا، لال چند بھیم پُر، پرکاش کور پنی سالووال، سنسار سنگھ ہماز پُر پنڈ اوگرا ضلع گرداس پُر ★

پنجھی ماگھ کہے میرا کھیل وچ سنسارے، سنساری بھنڈاری سنگھاری سارے پر بھ نوں سپس نوائیا۔ ہن سندیسہ دھر دا سنیا نارد من اپارے، اپر پر سوامی انترجامی دتا درڑائیا۔ نارد کہے میں جھٹ ہو یا ہوشیارے، ہوش پر بھ نے دتی کرائیا۔ جھٹ پہنچیا سچھنڈ دوارے، پر بھ چرن کول سپس

نوانیا۔ نور تکیا تیمی اوتارے، اوتر بیٹھے ڈمگائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد نور تکیا اُجیارے، ظہور اِکو اِک دکھائیا۔ نانک نرگن نور جوت تکی اگم اپارے، الکھ
 اگوچر دتی وڈیائیا۔ میں خوشیاں وچ بلائے جیکارے، ڈھولا سوہلا اِکو دتا وڈیائیا۔ مہربانو مرد مردانو نوجوانو جیو جنت تہاڈے سہارے، نوست بیٹھے دھیان
 لگائیا۔ اٹھو تکو کی کلج کرے کارے، کرنی اپنی کار بھگتائیا۔ چاروں کُنٹ ہوئے وِ بچارے، شبد ناد دُھن نہ کوئے شنوائیا۔ منوآ من ہويا ہنکارے، کوڑ
 کریا کرے لڑائیا۔ جیو جنت ہوئے ڈھیارے، سادھ سنت روون مارن دھاپیا۔ جو نام کلمے دے ونڈے بھنڈارے، اکھراں والی صفت صلاحیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ نارد کہے میں اوتار پیغمبر گروآں کیتا ہاسا، ہس ہس کے سپس نوانیا۔
 آو تکو ویکھو جگت تماشا، کی کلج کل ورتائیا۔ ساچے منڈل پاوے کوئی نہ راسا، سرتی شبدی گوپی کاہن رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ چیل گرو اُتے کرے نہ
 کوئے بھروسا، مرید مرشد ملن کوئے نہ پائیا۔ سب دا خالی دے کایا کاسہ، حق بھنڈارا نہ کوئے بھرائیا۔ پھری دروہی پر تھی آکاشا، گگن گلنتر رہے
 گرلائیا۔ درگاہ ساچی سچھنڈ دا کھولو تاکا، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ نو کھنڈ پر تھی کسے دادے کوئے نہ راکھا، سپس ہتھ نہ کوئے لگائیا۔ جھگڑاپیا ذاتا
 پاتا، دین مذہب کرے لڑائیا۔ ست سچ دا ٹٹیا ناتا، کوڑ کریا وچے ودھائیا۔ جیہڑی دھرنی دھرت دھول مات لوک دس کے آئے گا تھا، صفتاں والی صفت
 صلاحیا۔ اُس دا لیکھا لہنا منگے پُرکھ سمراتھا، پُرکھ اکالا دُھر درگاہیا۔ کیوں تہاڈے ہندیاں کلج ہوئی اندھیری راتا، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ نرگن نور نہ
 کوئے پرکاشا، شبدی دُھن نہ کوئے شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ نارد کہے میں اوتار
 پیغمبر گروآں سپس جھکا کے دتا اشارہ، نمو نمو کہہ کے خوشی بنائیا۔ ویکھو کھیل پروردگارا، نر نرکارا کی اپنی کار بھگتائیا۔ جس دا کھیل ویکھدے رہے
 جگ چارا، چوکڑی بن نیناں نین اٹھائیا۔ سو روپ انوپ تکو اگم اپارا، الکھ اگوچر ویکھ وکھائیا۔ جس لہنا دینا پورا کرنا صدی چو دھویں وچ سنسارا، بیس بیسا
 نال ملایا۔ آسانسا ویکھے ویکھنہارا، اگم اتھا پردہ آپ اٹھائیا۔ جس دی یاد وچ تتی لوح ارجن سنگر رس مانیا راوی کنارہ، رُو سس سپس نوانیا۔ اوہ نور
 نورانہ ہو اُجیارا، جوتی جاتا ڈمگائیا۔ ویکھے وگسے پاوے سارا، پت پر میثور بے پرواہیا۔ سب دا قرض لاہے ادھارا، مقروض لیکھا دے چُکائیا۔ جس دا

پیشین گونیاں وچ دیندے آئے اشارہ، بھوکتاں وچ درڑائیا۔ کل کلکی لئے اوتارا، امام اِمام کھیل کھلایا۔ جس محمد دالا ہنا بھارا، اُمت اُمتی لیکھا دئے چُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ نواسی اپنا تھم ورتایا۔ نارد کہے گر اوتار پیغمبر لوک مات ویکھو جلدی، بن نیناں نین اُٹھایا۔ کی کھیل کھج کل دی، کلکاتی کی کار بھگتایا۔ دھار تنکو جگت وکارے دل دی، چار کُنٹ بھجّو واہو داہیا۔ کھیل ویکھو کپٹ کوڑ چھل دی، ست سچ نظر کوئے نہ آئیا۔ قیمت پاؤ نانک والی اک گلّ دی، "نانک لیکھے اک گلّ" جو نانک آیا سناہیا۔ آسا تنکو راجے بل دی، کی باؤن دتا درڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک ورتایا۔ نارد کہے تیئی اوتار مارو اٹھ کے جھاتی، بن نیناں نین اُٹھایا۔ پیغمبر کھول کے ویکھو تاکی، پردہ اور رہے نہ رایا۔ گرُو گر دیو سنگرُو ویکھو جگت تماشی، چاروں کُنٹ دھیان لگایا۔ مانو دسے نہ کوئے شبد سواسی، پر تھی آکاشی پندھ نہ کوئے مُکایا۔ ساچی منزل چڑھے کوئے نہ گھاٹی، پینڈا پندھ نہ کوئے مُکایا۔ کھج کھیل بازی گر ناٹی، سواگی اپنا سوانگ رچایا۔ جوت جگے نہ کسے للاٹی، نور نور نہ کوئے رُشناہیا۔ امرت رس ملے نہ کایا ماٹی، نجھر جھرنانہ کوئے جھراہیا۔ نارد کہے سچ بچھو کھج انتم سب دی نیڑے آئی واٹی، بچھلا پندھ نہ کوئے مُکایا۔ اوتار پیغمبر گرُو پُرکھ اکالا دین دیا سب دا لیکھا منگے باقی، بچیا رہن کوئے نہ پانیا۔ پہلی چیز سب نے لکھ کے دینا شبدی دھار کئے سکھ مُرید سچکھنڈ دے ساڈے ساتھی، باقی رائے دھرم دے ہتھ پھڑایا۔ سمت شہنشاہی اٹھ، شبد گرُو نے شبد آسواتے مارنی پلاکی، پلاں وچ برہمنڈ کھنڈ اپنے چرناں ہیٹھ دباہیا۔ جھٹ محمد کوک کے کہا میرا نہ کوئی لیکھا نہ کوئے حسابی، گنتی گنت نہ کوئے گناہیا۔ میرا کو حجرہ تے اکو محرابی، محبوب اکو سپس نواہیا۔ اکو کلمہ تے اکو اہلادی، اصل وصل اکو اک سمجھایا۔ اکو تھم تے اکو نمازی، سجدہ اکو اک رکھایا۔ میں سچ دساں میرے پروردگار نے میرا لیکھا مُکوانا شتابی، شرع دا ڈیرہ دینا ڈھاہیا۔ میری اُمت داناتا تئنا پنج آبی، پنچم پنچم رنگ رنگایا۔ کھیل ویکھنا زما دی، مدینہ مکہ دئے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر کرتا کار کماہیا۔ محمد کہے موزانا الل زاجا کھو وزی، ناجستے ازیء پیشانے نبی، نورے نوے پروردگارے زاحق ظاہر ظہور بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر پردہ آپ چُکایا۔ نارد کہے میں سب

نوں جوڑاں ہتھ، بن ہتھاں ہتھ دکھائیا۔ ویکھو کھیل پُرکھ سمرتھ، جو کرتا دُھر درگاہیا۔ جس تہاڈا چلایا کایا رتھ، جوت شبد نال وڈیائیا۔ بھنڈارا دتا
 ست، سچ نام اگم ورتائیا۔ جس دی صفت دے شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی آئے رچ، رچنا جگت وچ رچائیا۔ انت اپنا بھن کے کایا
 ماٹی کچ، تن ماٹی خاک ملائیا۔ ہڈ ماس ناڑی رہی کسے نہ رت، وجود نظر کوئے نہ پائیا۔ میل ملے کملاپت، پت پر میثور وچ سمائیا۔ سرشی درشی اندر آئے
 دس، شبد سندیسہ اک سنائیا۔ کلجگ انت سری بھگوان آوے وت، بے وطن وطن دوویں ویکھ دکھائیا۔ جن بھگتاں رکھے پت، پت پر میثور بے پرواہیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ محمد کہے میری اکو اک آشنا اخیر، بن اکھراں دیاں درڑائیا۔ جس
 میرا محل کیتا تعمیر، ضمیر دتی بدلایا۔ درشن دے بے نظیر، نور ظہور دتا چکائیا۔ بدل کے تقدیر، تدبیر اپنی اک سمجھائیا۔ شرع دی شرع نال دکھا کے
 لکیر، لائن عین دتی سمجھائیا۔ نام کلمے دا پا کے زنجیر، بندھن دُھر دا دتا بندھائیا۔ زرگن نور لادس تصویر، تصور اپنا آپ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ نارد کہے محمد ذرا ویکھ اپنی پشت، کروٹ لے بدلایا۔ مالک دا حکم سن درُست، جو دو
 جہاناں رہیا درڑائیا۔ چار یاری کرچست، اُمت اُمتی نال ملائیا۔ تیرا لہنا دینا گنا انت مُفت، مُفتی سارے روون مارن دھاپیا۔ پرکاش رہنا نہیں کوئی
 انگشت، نور نظر کوئے نہ آئیا۔ مکہ کعبہ ہووے خوشک، خوشحالی نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ دی کرنی کار کمائیا۔ محمد کہے میں ویکھیا پنا اکھراں، الف یے دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ میرے انتر اوہ سطران، جس نوں قلم شاہی کاغذ نہ جانے رائیا۔
 اوہ لیکھ اگتا اگتی پتڑا، پنا مالک توں واچن والا نظر کوئے نہ آئیا۔ میری دھار وچ جگت دھار دا خطرہ، خطرناک دیاں سمجھائیا۔ صدی چوڑھویں میرے
 کلمے دا حق رہنا نہیں کوئی قدر، کئی سب نے جانی کترائیا۔ ذبح جو ہندا رہیا بھیدو بکرا، شرع چھری نال نکرانیا۔ ایہہ سب دا لیکھا پورا ہونا دھرنی
 دھرت دھول تھنا ستھرا، یارڈے والا ستھر دے گواہیا۔ میرے پروردگار حکم کسے نہ کتھنا، کتھنی کتھ نہ کوئے سنائیا۔ صدی چوڑھویں میرا انت اخیر
 بُرج ڈھٹھنا، چار یاری سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ عزرائیل جبرائیل اسرافیل میکائیل چاروں اٹھ اٹھ بھجنا، بری تری پندھ مکائیا۔ میرے مالک خالق دا اکو

ڈورُو وِجنا، ڈنکا نام کرے شنوایا۔ مکہ مدینہ پینا تجنا، آفتاب نظر کوئے نہ آئی۔ محبوب دا اِکو وار ہووے حجنا، حاجت اوڑ رہے نہ رایا۔ جس دا نوڑی
 دیک جگنا، دو جہاناں کرے رُشنایا۔ اُس نے جھگڑا میٹنا اعلیٰ ادنیٰ، عدن والے روون مارن دھاہیا۔ موسیٰ عیسیٰ نال دگنا، اگنی تت تت تپایا۔ مہم
 اندھیر اِکو وگنا، جڑ سب دی دئے اُکھڑایا۔ صدی چوڑھویں دا ویلا اتم مُشکل لنگھنا، لہنگے سب دے دئے بدلایا۔ نشان مٹنا تارا چندنا، چند ستار نیر وہایا۔
 آگے پروردگار دی اِکو ہونی بندنا، سجدے سب دے لیکھے پائی۔ شرع دارہے کوئے نہ بندھنا، زنجیر بے نظیر دئے کٹایا۔ جس دا کھیل تکتا اُتے راوی
 کندھنا، کندھی بٹھے نین اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اِک اکھوایا۔ نارد کہے میں مہم دساں چنگے،
 چنگی طرح جنایا۔ جس ویلے گوہند نے مان دتا سی مادھو بیراگی بندے، بندگی دُھر دی اِک سمجھایا۔ آتم بخش کے پرماندے، اند اند وچوں وکھایا۔
 شستر دھار بخش کے کھنڈے، کھنڈا کھڑگ دتا چکھایا۔ چاڑھ کے اپنے ڈنڈے، ڈنڈاوت پچھلی دتی بدلایا۔ پھیر ہس کے کہا اشارہ دتا اوہ تک جس ویلے
 میرے پچھوں ڈھائی سو سال لنگھے، سال بسالا پندھ مکھایا۔ میں میل ملاؤنا جو سرسا دھار لنگھے، سر سر اپنے لیکھے پائی۔ اوس ویلے دین دنی دے بھاگ
 ہونے مندے، مند بھاگ دے لوکھایا۔ کسے سمجھ نہیں آوئی جیرج انڈے، اُتجج سیتج پردہ نہ کوئے چکھایا۔ یاد رکھیں دُھر دے شبد دا کھیل ہونا راوی
 کندھے، ارجن دی دھار نال ملائی۔ سنگر شبد دی نشانی پنجاں گرکھاں دے سیس ہونے ننگے، ننگی ہووے جگت لوکھایا۔ آگے کلجگ دے پینڈے رہن
 نہیں دینے لمبے، پاندھی پندھ نہ کوئے بھوایا۔ پُرکھ اکال دی دھاروں سنگر شبد اِکو جے، دُجی جس والی کوئے نہ مائی۔ جس لیکھے پورے کرنے چوڑاں
 سو تیبہ انک دے پئے، پنشمینٹ دیوے سرب لوکھایا۔ توڑنے شرع دے حد بنے، سب دا لیکھا دینا چکھایا۔ گوہند دا لہنا پورا ہووے جو مان دوا یا اِکو کئے،
 کتا گوہند دتا پرگٹایا۔ پھیر نشان میٹنا تارا چئے، چند چاندنا اِکو ڈگھایا۔ ایہہ کھیل سری بھگوانے، پاربرہم پت پریشور اپنا مہم سنایا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دامالک نور الاہیا۔ دُھر نور کہے اِکو اک اللہ، عالمین اِکو اکھوانیدا۔ اِکو اک سنگر شبد ملاح، جو جگ
 جگ بیڑامات چلائیدا۔ اِکو اک مالک حق خُدا، خود مالک اِکو نظری آئیدا۔ جس سَتجگ تریتا دوا پرکیتا جُدا، کلجگ اتم پندھ مکھانیدا۔ صدی چوڑھویں سب

نوں اتم کرے وداع، درگاہ ساچی سچ گھر بہائیندا۔ اپنے ہتھ رکھے بدھا، ودھی اور نہ کوئے جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا محکم اک سنایندا۔ نارد کہے نی صدی چو دھویں جگت چو دھرائی، اپنی اکھ اٹھائی۔ اوہ تک کھیل نور نورانی، نر ہر کی اپنا محکم ورتائی۔ ویکھیں اگلے سال محمد دی اُمت وچ آوے پریشانی، پریشانی وچ سارے دینے کرائیا۔ اوتار پیغمبر گرو آں نے تنکا کھیل مہانی، مہائیڈھ دا لیکھا دینا بنایا۔ جیہڑا کھنڈا آد شکت تے رکھیا آد بھوانی، ڈرگا بھوانی سنگھ شیر سواری اپنا سیس نوایا۔ جگت بھل جاوے رام راون دی کہانی، کوروں پانڈواں کی نشانی، کھج دا تیر تے گوہند دی گھئی کانی، انیلا اکو اک دکھایا۔ سب دی جوہ ہو جانی بیگانی، مالک خالق اپنا محکم ورتائی۔ کیوں کھج کہے میرے مالک ضرور کریں مہرانی، مہربان دیا کمایا۔ میں چاہندا تیرے نام کھے دی پڑھے کوئے نہ بانی، تیرے در تے سیس نہ کوئے جھکایا۔ سب دے گھر ناچ نچے مایا رانی، گھنگٹ اپنا لئے اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگائی۔ نارد کہے پر بھو چلاک بڑا، جگ جگ اپنا محکم ورتائی۔ کھج انت سرشی نوں بنا دیوے دو دھڑا، دھڑی سیر اپنے ہتھ وندا۔ سمنڈ ساگر ہووے گڑھا، ڈو گھئی کھائی دے دکھایا۔ محکم دیوے جیہڑا نہ کسے لکھیاتے نہ کسے پڑھا، چار جگ دے شاستر سمجھ کوئے نہ پائی۔ پُرکھ اکال دین دیال نے دل چھل وچ سب نال کر جانا کڑا، کڑا گوہند والا دے گواہیا۔ محمد دا لیکھے لگنا مقبرے والا پانی دا اوہ گھڑا، کس نوں نانک کنبھ کہہ کے گیا سنا۔ کھج کوڑی کریا وہن وہنا ہڑھا، آگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ پُرکھ اکال دین دیال پرکاش نور جوت کرے زانن زرا، نر ہر اپنی کل دکھایا، جس دا بھو نہ پائے مدھم بیکھری پسنتی پرا، بانی چارے صفت صلاحیا۔ اُس نے کھیل کھلاؤنا جگت شرع نال شرع، شریعت سب دی ویکھ دکھایا۔ اُس دا فرمان دو جہان محکم والا اکو ذرا، ذرے ذرے وچ اپنا محکم ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا محکم اک سنا۔ اوتار پیغمبر گرو کہن نارد کی دسیا، پنڈت پاندھے دے جنایا۔ نارد کھڑا کے ہسیا، اپنی بودی رہیا ہلایا۔ میں نو کھنڈ پر تھی نسیا، بھجیا واہو داہیا۔ جدھر ویکھاں اودھر اندھیری مسیا، نوری چند نہ کوئے چکایا۔ میں رسنا جھوٹی دن داں نال گرنٹھاں شاستراں دا سنیا جسیا، ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ تہاڈا نام کلمہ وکدا وچ ٹکلیا، تہاڈے سکھ مرید ٹکلیاں والی

قیمت پائیا۔ پھیر دستاں تہاڈے نام کلمیاں پایا رٹیا، رٹا دین دُنی دکھائیا۔ سچ بچھو اوتار پیغمبر گرو صاحبانو گر گوہند دا ڈھنیا ٹیٹیا، ٹپا ٹپا سب نے دینا سٹائیا۔
 محمد تیری اُمت دا بوٹا پکّیا، پھل اتم وار تیری جھولی دینا رکھائیا۔ ناتا ٹٹ جانا چار یاری سکیا، سگلا سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ صدی چوڑھویں تیرا انت
 انگیٹھاتیا، اگنی تت نہ کوئے بُجھائیا۔ پتہ نہیں پروردگار سانجھ یار کیوں شبدی دھار سخت کرن لگا حدیا، حالت سمجھ کسے نہ آئی۔ سچا نور ظہور نہیں
 اگتا تکیا، جس دی دو جہان رُشنائیا۔ اوس نے جھگڑا میٹنا مدینہ مکّیا، کعبیاں پیئے ڈھائیا۔ اوہ ویکھو موسیٰ عیسیٰ دا سپنہ پھٹیا، پٹی پریم نہ کوئے بندھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ پنہنجھی ماگھ کہے میرا دوس سُنھنجا، پر بھ دیوے مان وڈیائیا۔ پرکاش
 تکان آد زرنجا، نر نرائن نور الاہیا۔ جو غریب نمانیاں درد ڈکھ بھے بھنجا، بھو ساگر پار کرائیا۔ اُس دے چرن دھوڑی نہاواں مجنا، مستک ٹکے خاک
 رمائیا۔ جس دا چرنودک امرت رس لے بن پیتیاں رجنجا، رجو طعمو ستوتیاں گناں دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جس دا چھبھی ماگھ نوں دیکھ جگنا، جوتی جوت جوت
 رُشنائیا۔ گنگا گوداوری جمناسرتی نال نشنگ ساریاں اٹھ کے بھجنا، راوی نوں اشارہ کر کے لینا بلایا۔ آہ تک ویکھ کھیل گوپال مورت مدنا، کول نین کی
 اپنی کار بھگتایا۔ جوں سنگر ارجن دا بنیا سجنجا، پُرکھ اکالا دین دایلا تتی توی سو بھاپایا۔ اُس نے ضرور کل نوں صدی چوڑھویں دا لیکھا دسنا، کس بدھ محمد
 دی ہووے انت صفایا۔ ایہہ کھیل سورے سرنگنا، کرنہار کرتا جس دی وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جگت کھوجیاں کسے نہ لبھنا، دو نیناں نظر کسے نہ آئی۔

★ ۲۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۷ دلپ سنگھ، پیاری، دلپ سنگھ، دیدار سنگھ، سنٹا سنگھ، میلا سنگھ ہزارا سنگھ، منشا سنگھ، آسا سنگھ، بلاکا سنگھ، پیارا سنگھ، روپل کور، کرتار کور، کھن سنگھ، بھاگ سنگھ، درشن کور، ننتی گنڈا سنگھ، ہزارا سنگھ بابو پُر، بوڑ سنگھ، مہندر کور وزیر پُر، ورکھا سنگھ بابو پُر، پریتو تلونڈی، اجیت سنگھ کتوال، سورنی سیکھواں، گرچرن سنگھ کتوال، پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر ★

نارد کہے میں آگیا تڑدا تڑدا، تڑیا توں پرے دیکھن والیو دھیان لگایا۔ اوتار پیغمبر گر کھیل دیکھو سچے سنگر دا، جس سنگر نوں سار شبد کہہ کے سارے گایا۔ جس دا کھیل اگم اتھاہ دُھر دا، سچھنڈ ساچا کھیل کھلایا۔ اُس دا روپ اگم گمے نور دانہ پھردانہ تڑدا، تڑت اپنی کھیل کھلایا۔ جس محمد دا وجود کیتا مُردا، مائی خاک نال ملایا۔ اوہ روپ دھر اگلے حضور دا، حضرتاں توں پرے کرے پڑھایا۔ سب دا ویلا وقت آیا مشکور دا، شکرے ویج سیس نوائیا۔ جس دا کھیل سدا بھر پور دا، بھر پور رہیا سرب ٹھانیا۔ پنڈھ میٹ کے نیڑے دُور دا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ نارد کہے دیکھو کھیل اگم اپارا، پیغمبراں دیاں جنایا۔ محمد لے ہلارا، محبوب دیاں دکھایا۔ تک لے راوی کنارہ، کنڈھا گھاٹ سو بھاپایا۔ جو زرگن سرگن سرگن کھیل کرے دوبارہ، دو جہاناں دیکھ دکھایا۔ لہنا دینا لیکھے لاوے چار یارا، یاری یاراں نال ملایا۔ صدی چوڈھویں دیاں تک بہاراں، خوشیاں نال اکھ اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چکایا۔ نارد کہے محمد کھیل دیکھ پروردگار، بے پرواہ رہیا جنایا۔ جس دے بنے رہے خدمتگار، خادم ہو کے سیو کمایا۔ اوہ روپ اگم بیٹھا دھار، صدی چوڈھویں اپنی ونڈ ونڈایا۔ پُرکھ دے نہ نار، نر نرائن سو بھاپایا۔ تن قمیض دتا اتار، پورب پچھم دیکھے چائیں چانیا۔ اُس دا کر دیدار، جس دید نور دتا چکایا۔ سُن اگم اظہار، بھيو اھیدا دے گھلایا۔ جیہڑے سپارے سکيانہ مول اچار، رسنا وڈ وڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھایا۔ محمد کہے اوئے نارد شیطانا، کھتری براہمن شودر ویش دیکھ دکھایا۔ میرا سب توں وکھرا فرمانا، حکم حق دتا خدا نیا۔ الای الہام والا پیغام، پیغمبر بن کے دیاں درڑایا۔ ڈنڈاوت دی جگہ سجدے ویج کر سلاما، نو نو سیس نوائیا۔ جھٹ نارد کہا میں پیغمبر کوئی نہ ماناں، ولی اللہ نہ کوئے وڈایا۔

میں جد جھکاں تے جھکاں اک اِمام، جس نوں پیغمبر سارے سیس نوایا۔ سُنّ اگمّ ہور حکم فرمانا، کی مہربان رہیا جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ درڑایا۔ محمد کہے پنڈتا میرا بن عزیز، پیار نال سمجھایا۔ دساں سچ تمیز، ترسنا جگت گواپا۔ پوری کر ریکھ، سر تیرے ہتھ لکایا۔ خوشیاں والی دکھاواں عید، دکھ روگ دا ڈیرہ ڈھاپا۔ کعبیاں والی تک مسیت، مسلہ اِکو اک سمجھایا۔ جھٹ محمد نے بسملہ لکھ کے نارد نوں کہا آہ گل وچ پالے میرا تعویز، پچھلی ریتی دینی تجایا۔ نالے دھرنی اُتے ماری لیک، لائن دتی بنایا۔ ٹپّ کے اگے آ جا ٹھیک، ٹھا کر پچھلے دینے بھلایا۔ اپنے خدا دی میں خود کراں تصدیق، شہادت اِکو اک بھگتایا۔ پچھلی غفلت رہن نہ دیواں نیند، آلس دیاں مٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مارگ اک سمجھایا۔ نارد کہے محمد میتوں بچھ لین دے کولوں اپنے بھگونت، کی حکم درڑایا۔ کیہڑا چنگا منت، کس دی کراں پڑھایا۔ کس نے رہنا انت، جو جس مرن وچ نہ آیا۔ پیغمبر چنگا کہ پنڈت، پر بھ کس نوں دیوے وڈیایا۔ کس دی مہما اگت، گنتی گنی نہ جایا۔ کس دا پیار نال جیو جنت، جگت جہان وچے ودھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نارد نیوں کے سیس نوایا۔ نارد کہا او لگن چھپن والے پر بھو، پر بھ کچھ میتوں دے جنایا۔ او میتوں کیہڑا لہو، لہاں کٹن والا کی میتوں رہیا سمجھایا۔ میرا کس نال یارانہ لگو، کون میرا پیر گوسانیا۔ کون میتوں مقبریاں وچ دبو، کون اگنی تت جلاپا۔ دس ساڈے دوہاں وچوں پہلا کیہڑا لدو، جگت جہان جائے تجایا۔ کس دا دیک جگو، دو جہان کرے رُشانیا۔ کس دا پرکاش مکھو، مغرب مشرق کرے رُشانیا۔ کیہڑا تیری بنے جدو، یدی دینا سمجھایا۔ کیہڑا وندو حدو، حد دینی دکھایا۔ کیہڑا مات لوک وچوں ونبھو، ونبھ مہانا نظر کوائے نہ آیا۔ کیوں میرا لہا وندا جنو، بودی رہیا کٹایا۔ کی ایہدا چنگا پنج تت تو، سچ دے سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھيو دینا گھلایا۔ پُرکھ اکال کہا سُنّ نارد میرے پانڈے، جیو پنڈ دیاں جنایا۔ محمد ورگے میرے ڈھولے گاندے، گا گا خوشی منایا۔ لوک مات آوندے جانڈے، بھجن واہو داہیا۔ حکمے اندر باندھے، پلو سکے نہ کوائے جھڈایا۔ ایس دی اُمت نے کھانے پشو تے ڈھانڈے، ڈھوراں کھل لہایا۔ سپوت رہنے نہیں دھرنی تیری ماں دے، جننی لگھ نہ کوائے وڈیایا۔ انت روپ بننے کاں دے،

کاگوں ہنس نہ کوئے دکھائیا۔ جنہاں نے بچے ذبح کرنے گاں دے، کرشن گوالا اکھ اٹھائیا۔ جھگڑے پاؤنے میرے ناں دے، نام نام نال ٹکرائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا محکم محکم وچ جنائیا۔ نارد کہے محمدا میں سُنیا دُھر دا کہنا، دُھر مالک دتا سُنائیا۔ تُوں مات
 لوک نہیں رہنا، تن نظر کوئے نہ آئیا۔ تیری اُمت بیٹھ نہیں رہنا، کلمہ سنگ نہ کوئے بنائیا۔ آہ تک اوہ تک چوڈاں طبق دا بُرج ڈھنہا، محل اٹل نہ کوئے
 سہائیا۔ اوہ ویکھ جھجی پھردی تیری صدی چوڈھویں جس دا نیر نیناں چوں وہنا، وہن جگت والا بنائیا۔ اُس ویلے پروردگار داسب نے بھانا سہنا، جس دے
 بھانے نوں من کے ارجن راوی اُتے اپنا آپ جائے تجائیا۔ اُس صاحب نے چین نہیں لینا، لہنا دینا سب دا دئے تجائیا۔ اوہ ویکھے کھیل ہو کے طر فینا،
 طرفداری وچ اپنی کار کمائیا۔ ناتاٹنا بھائی بھینا، ساک سینا نظر کوئے نہ آئیا۔ پر یاد رکھیں نارد کہا اک ویراں مینوں وی میرے مالک نے چڑھا دینا اُتے
 بوہڑ دیاں ٹھنناں، کوک کوک کے دینا سُنائیا۔ پر یاد رکھ لئیں جس ویلے صدی چوڈھویں دی گولی نے پایا گل وچ گہنا، میرے تعویذ دا تویت جگت والا
 بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھو آپ کھلائیا۔ نارد کہے مینوں آوے پیغام، دُھر مالک رہیا جنائیا۔ جس
 دے بردے تیس غلام، بیٹھے سیس نوائیا۔ جس شرع دا اسم دسیا اسلام، اعظم نورِ الہیا۔ اوہ ویس وٹائے امام، نور نورانہ بے پرواہیا۔ جس نے تیری
 شرع دا جھگڑا میٹنا تمام، تمنا اور رہے نہ رانیا۔ اُس ویلے یاد رکھیں راوی دے کنڈھے تے میرے مہربان دے سر اُتے تارے چند دا اٹھنا نشان، تیرا
 نشانہ پر بھ اپنے سنگ رکھائیا۔ ایہہ بل نے باؤن کولوں منگ منگی سی وچ جہان، جس ویلے راوی دے کنڈھے بلکھ وچوں اپنا پھیرا پائیا۔ ایہہ تن
 کھوپرے اُس ویلے راوی دے کنڈھے کر کے گیا سی دان، مٹی خاک وچ دبا ئیا۔ ایسے کر کے پہلوں دُھسی دے کنڈھے لایا سی نشان، لیکھا باؤن والا
 جنائیا۔ بل دی گولی دا سرتی والا گیان، شبد شبد دھار بھگتائیا۔ تریپت دا لیکھا چکے آن، لہنا اور رہے نہ رانیا۔ نارد کہا اُس ویلے بل دیاں اکیاں بودھیاں
 پٹھی کیتی سی کرپان، مٹھاں اسمان ول کائیا۔ جس ویلے پرگٹ ہووے گا کجگ انت سری بھگوان، اُلٹی جگت ریپت چلائیا۔ اُس ویلے سر جھکاؤن گے
 اوتار پیغمبر گرو سارے بلوان، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ پھیر اُس صاحب نے کی کرنا غریب بنائیاں کوجھیاں کملیاں نوں روپ بخش دینا کاہن، غلاما دی

غلامی دُور کرائیا۔ محمد دا لہنا مُکاؤنا کر دھیان، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ صدی چوڑھویں دا پورا کرنا بیان، اکھراں نال ٹکرائیا۔ گولی دے سیس دی ویکھنی شان، نو کھنڈ پھولن برکھا اک دکھائیا۔ پھیر اک رُپ ہو جانا بھگت تے بھگوان، وڈا چھوٹا رہن کوئے نہ پائیا۔ دین دیاں اگے بدل دینا ودھان، وعدے سب دے ویکھ دکھائیا۔ اُس ویلے محمد تیرے اوہ نو سپارے دسنے جیہڑے لکھے نہیں گئے وچ قرآن، گرہ قُدرت دا ویکھ دکھائیا۔ پہلا گلہیز دوجا مویویز تيجا نوکھیز ابیوز چوتھا زواوا لہسومم پنچواں ناغمہسولرزو چھیواں کو پھینجت کلیئیت ستواں سوو لہستہم اٹھواں ناکوولزول نازولو جگی نہ عرشے فگی کھانو سے ادا عدلہزا نوواں پاناہودہی عیسیٰ سودزی محمد علیحدوی خدائے کھلو کھنمے کھرے۔ نارد کہے اوئے نو کھنڈو، سب نوں دیاں جنائیا۔ خوشیاں وچ کچھ ونڈو، ونڈیاں پاؤن والیو تہاڈے حصے رہیا مٹائیا۔ اپنی ٹٹی سارے گنڈھو، ڈوری اکو تند اُٹھائیا۔ بولو دُھر دا چھندو، سنساروگ رہے نہ رائیا۔ منزل پچھلی اگے لنگھو، پینڈا پندھ لینا مکائیا۔ جھگڑا گیا تارا چندو، چند ستارے سارے خوشی بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ نارد کہے گنگا گوداوری جمنا سُرسی سُنو لا کے دھیان، سچ سچ سمجھائیا۔ کملیو راوی دا کنڈھا لو پہچان، پردے اکھاں والے اُٹھائیا۔ پچھے تے کھیل تکیا سکھیاں نال کاہن، جمنا ہس کے دینا سنائیا۔ گنگا توں وی سُن دی رہیوں سنتاں دا گیان، دان پنڈتاں دی جھولی پائیا۔ سُرسی توں پھردی رہیوں دوہاں دے درمیان، بھجی واہو داہیا۔ گوداوری توں گوہند دا چرن چھوہیا آن، اپنا سیس نوایا۔ ہن کجگ انتم کھیل نو جوان، مرد مردانہ اپنی کار بھگتائیا۔ جس چھبھی پوہ صدی چوڑھویں دا رُپ دھریا مہان، سیس تاج نو بھلاں والا لکائیا۔ عیسیٰ دی آشا کر پروان، پر م پُرکھ بھگتاں دے کجگ دے کانٹے دتے ہٹائیا۔ اوہو سیس دا تاج غریباں نوں بخش کے دان، گولیاں غلاماں نوں دتی وڈیائیا۔ جن بھگتو تسیں پر بھو دے درتے ہو گئے پروان، نو بھل دین گوائیا۔ ایہو درجہ دوہاں دا وچ جہان، وڈا چھوٹا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا لئے ملائیا۔ گنگا گوداوری جمنا سُرسی کہے نارد آہ کہو جیہا لباس، لبیاں کٹاؤن والے نور دے دکھائیا۔ اوہ اتر کے ویکھ تھلے آکاش، دھرنی اُتے دھیان لگائیا۔ اوئے تیری صدی چوڑھویں دا چوڑاں طبقات والیا ہون لگنا ناس، ناستک ہوئی کوڑ لوکائیا۔ اشارہ دیندا بھجا آوے شکر اتوں کیلاش، اپنا پندھ مکائیا۔

پر م پُرکھ دے گھر پیندی ویکھ راس، سُرَت شبد گوپی کاہن ناچ نچایا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا جن بھگتاں دا ہویا داس، سیوک ہو کے ساچی سیوکماںیا۔ آپ
 خالی ہتھ بھکھا ننگا تے بھگتاں دے اندر رکھیا اکو شبد دا واس، جس شبد نال ادب سارے رہے کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھایا۔ نارد کہے پر بھو کیوں پٹھیاں کیتیاں نوکاں، تلواراں رُخ دتے بدلایا۔ میرا جی نہیں کردا تیرے حکم وچ ٹوکاں،
 پھیر وی ٹک کھان والا بولنو رہ سکے نہ رانیا۔ میٹوں ہور دس دے کیوں سائمنے جگایاں جوتاں، جوتاں والی نوں سنگھاسن ہیٹھ دباںیا۔ کی لیکھا تیرا چوڈاں
 لوکا، چوڈاں طبق کی وڈیاںیا۔ میں پھر کے آیا پوٹا پوٹا، بھجیا واہو داہیا۔ میں چار جگ دے تیرے بھگت تکے بھکھے ننگے جنہاں دے تیڑا اک لنگوٹا،
 اوڈھن نظر کوئے نہ آیا۔ ٹھگاں چوراں ڈاکوآں نوں دیویں بہتا، دھن کنجراں گھریں بھرایا۔ میں ہن ساری دُنیا وچ دے دینا ہوکا، کوک کوک دینا
 جنایا۔ آؤ بھکھیو ننگیو دلدریو اُس پر بھو دا درشن کرو صدی چوڈھویں دا اتم موقع، جیہڑا آپ بھکھا ننگا ہو کے تاج بھگتاں سر لکایا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ نارد کہے گنگا گوداوری جمن سُرستی اٹھو لو ہلارے، منک جو بن والی دکھایا۔ تسیں
 آیاں راوی دے کنارے، رویداس دے گواہیا۔ ویکھو بھگت پر بھو دے پیارے، آسن بیٹھے لایا۔ نی تسیں وسدیاں رہیاں وچ اُپے چُبارے، محلاں
 وچ سو بھاپایا۔ انج تہانوں کھٹاں کانیاں کاہیاں اُتے ٹھارے، چھٹی ماگھ ونڈ ونڈایا۔ پر ایہو جیسے پچھے نو سو نرنوے چو کڑی جگ نہیں آئے نظارے، ذرا
 نظر مار کے پچھلا لیکھا ویکھ دکھایا۔ تہانوں پھیر یاد رکھیو کوٹن وار کڈھنے پینے ہاڑے، پر ایہو جیسے سنگر دا درس کدے نہ پانیا۔ جس نے لیکھے لائے چنگے
 ماڑے، غریباں نمائیاں کوجھیاں کملیاں گلے لگایا۔ اوہناں دے سپس تے تھ کے جائے دستارے، جس دستار نوں ویکھ کے وشن برہما شو سپس نوایا۔
 خوش ہون تیئی اوتارے، بن ہتھاں تالی دین وجایا۔ پیغمبر سجریاں وچ جھکن سارے، نیوں نیوں ویکھن تھانوں تھانیا۔ دس گرو جان بلہارے، جو
 بلہار اپنا آپ پُرکھ اکال توں گئے کرایا۔ جن بھگتو اگی کرپاناں گوبند نے چووی ماگھ نوں اکیاں گرسکھاں دے ہتھ پھڑایاں سی وچ سنسارے، ستاراں سو
 سٹھ بکرمی دے گواہیا۔ جس ویلے میرا پُرکھ اکال آیتے میں آوانگ نال دوبارے، دوہرا اپنا روپ بدلایا۔ میرے آون دے نشانے تے ایہو ہون گے

اشارے، کھنڈے سدھے توں پُٹھے کر دکھائیا۔ کیوں راوی دے کنڈھے جس ویلے گرو ارجن نے سواس کیتے سی باہرے، موڈھے پے کے پُٹھے پے کے اپنا لیکھا دتا چکائیا۔ نالے ہس کے کہا میرے کنڈھے اُتے میرا صاحب گرکھاں نوں تارے، چار جگ دے وچھڑے پھیر لئے ملائیا۔ اوہناں نوں رکھے اپنی پریت دے سہارے، جس پریت دی شہادت بچن سنگھ دا توبت گولی دے گل وچ دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ گھلائیا۔ جھٹ محمد ماریاں چیکاں، کوک کوک سنائیا۔ میریاں نیڑے آوندیاں تاریاں، بنا حرف حرُوف ویکھ دکھائیا۔ نہ رہنے مندرتے نہ رہنیاں مسیتاں، میرے مسلے پلو جان پُھڈائیا۔ کیوں میرے محبوب وچ حق توفیقاں، جو قدرت دا مالک اک اکھوائیا۔ میں اوس نوں سدا اڈیکاں، بن نیناں نین اٹھائیا۔ سجدہ کراں بردا بناں جے میریاں پوریاں ہون اُمیداں، اُس دی آمد وچ خوشامند کر کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ کیوں ساڈے عہد نامے دیاں سانوں حکمی کٹ دتیاں رسیداں، بنا اکھراں اکھرتے لکائیا۔ ایہہ مسلد بڑا پیچیدہ، انجیل قرآن سمجھ کجھ نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ راوی کہے میں بھالی بھولی، بھلیاں بھٹکیاں دیاں جنائیا۔ میں اکو شبد دی سمجھاں بولی، دوجی و دیا سنن کدے نہ آئیا۔ اکو صاحب نوں رہی ٹولی، ٹولے اوتار پیغمبر گرو آں دے میتوں گئے سمجھائیا۔ اسیں سارے اُس دے نام کلمے دی پاؤندے روئی، اچی کوک کوک درڑائیا۔ جس ویلے اُس صاحب دی اپنی رت موئی، مولا ہو کے دو جہان ویکھ دکھائیا۔ اوہ پرگٹ ہونا اِماماں دا اِمام اُپر دھوئی، کل کلکی پھیرا پائیا۔ اُس دی شکل نہ سُندر نہ سوئی، کالا پیلا روپ نہ کوئے بدلایا۔ اوہ آد دا آد انت دا انت اول دا اولی، عالمین اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ نو پھل کہن اسیں جانا وچ نو کھنڈاں، کھنڈا کھڑگ دھار چکائیا۔ جس صاحب نے وکھ وکھ پانیاں ونڈاں، دین دنی گلشن دتا مہکائیا۔ اوہ کھیل ویکھن آیا کوٹن کوٹ برہمنڈاں، پُریاں لو آں پردہ رہیا اٹھائیا۔ جس دا شبدی دھار ست رنگ دا ڈنڈا، ڈنڈاوت سب دی رہیا بدلایا۔ چرن پُچھا کے راوی کنڈھا، کنڈھی گھاٹ کرے رُشنائیا۔ سب دا پچھلا وقت لنگھا، آگے تھکم بے پرواہیا۔ جس نے پُٹھا کر پلنگا، دین دنی دتی اٹھائیا۔ ست رنگ جھلائے جھنڈا، ست دیپ دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ نو بھل کہن نو کھنڈ دی دسینے بات، باطن بھو کھلایا۔ جس پر بھونے حصیاں والی دتی دات، داتا دانی ہو کے آپ ورتایا۔ اوہ انت کرن آیا انصاف، عدل اپنے ہتھ وکھایا۔ دین مذہب دا لیکھا کرے صاف، صفحہ ملیچھاں دے اٹھایا۔ کلجگ کوڑی کرپا کرے ناس، ناستک رہن کوئے نہ پائیا۔ ست جوت کرے پرکاش، نور نورانہ ڈمگایا۔ جن بھکتو نو بھل کہن تہاڑی خوشبو دی نواں کھنڈاں وچ ضرور آوگی باس، واسنا ویکھے خلق خدایا۔ ایہہ سنگدھی پجینی اُتے کیلاش، برہما دے جانی پاس، وشنو دی پوری کرنی آس، آسا آساناں ملایا۔ تہانوں سب نے دینی شاباش، اوتار پیغمبر گر اٹھے مل کے ساتھ، کیوں تساں اک پر بھو دی گائی گاتھ، دوجا ایشٹ نہ کوئے منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ نارد کہے صدی چو دھویں گلوں ہو گئی ننگی، پشت ہتھ نہ کوئے رکھایا۔ اُمت نبی رسولاں آوئی تنگی، تنگدستی نہ کوئے کٹایا۔ سب نے پینا او جھڑ ڈنڈی، مارگ قدم نہ کوئے لکایا۔ چاروں کٹ پی پی بھنڈی، ورجنڈ دے دھانیا۔ ستائی ماگھ نوں رنجیت سنگھ نے پٹھی پائی ہووے تمبی، نالا پچھے گنڈھ رکھایا۔ موڈھے رکھی ہووے ٹاہنی جنڈی، کنڈیاں نال سہایا۔ ناظر سنگھ سیس وچ واہنی کنگھی، چیر سدھا لینا کڈھایا۔ ہتھ جوڑ کے بیٹھنگے سکھ پنجمی، مکھ ساہنے لین اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جودھا سور بہر بہادر اکو نو جوانا جنگی، فرنگی لیکھا ویکھ وکھایا۔

★ ۲۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۷ دیدار سنگھ دے گھر دوپہر نوں پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر ★

سنگر شبد کہے بڑا آیا اند، اند سنگر سنگر وچوں پرگٹایا۔ نارد کہے میں وی سُنیا چھند، نیواں ہو کے سیس جھکایا۔ سندیہ دیواں جن بھکتو جس ویلے صاحب سنگر بیٹھے اُتے پنگ، سنگھان اُتے آسن لایا۔ ہر سنگت مکھ وچوں پجن کرے نہ کوئے ہتی دند، رسنا جہوا جگت نہ کوئے ہلایا۔ بھگت دوارے بھگتاں دے اندر من دا ہون نہیں دینا جنگ، کلپنا جگت نہ کوئے رکھایا۔ جو بولے سیوادار اُس نوں کھڑا کر دینگے اک ٹنگ، بیٹھ کے درس

مول نہ پائیا۔ پچھے دی پچھے گئی ہنڈھ، اگے لھم ورتے بے پرواہیا۔ ایسے کر کے نشان دکھایا تارا چند، بھل رہے نہ رائیا۔ جس محمد نوں زمیں اسماناں دتا
 ٹنگ، سو لیکھا رہیا مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ سنگر شبد کہے میں دساں کھیل اپارا،
 اپر پر اک درڑائیا۔ چڑھدی کوٹے بیٹھے آپ نرنکارا، نرویر نور الاہیا۔ لہندی دشا گرگھ سنگھ سنگھ ہے دلارا، مکھ سنگر ول رکھائیا۔ دکھن دشا صدی
 چو دھویں دی گولی دا ہووے اشارہ، کور جوگندر سو بھاپائیا۔ پہاڑ دیکھے نین اگھاڑا، اچی چوٹی کیلاش توں پرے دھیان لگائیا۔ جس نے ہتھ وچ پھڑیا سی
 چند ستارا، سو ترپت میری دشا سو بھاپائیا۔ سنگر دا چرن جوڑا سرشی دا حصہ ادھ وچکارا، سچ سنگھاسن نظری آئیا۔ جس دیاں چاروں گنت شبدی دھار
 وچنیاں لکاراں، لائناں عین دینیاں بنائیا۔ جس چرن نوں پوجے سرب سنسارا، سنسا دو جہان رہے نہ رائیا۔ اوہ بخشش کرے بخشہارا، بخشش اپنی اک
 ورتائیا۔ جو نرگن نرگن لئے اوتارا، سرگن میلایا سچ سبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔
 نارد کہے میں لوواں اُنھے ساہ، ہوکیاں وچ سنائیا۔ چار گنت دے کوئی نہ راہ، گر اوتار پیغمبر بھجن واہو داہیا۔ بن نیناں نین رہے اٹھا، بن اکھاں اکھ
 کھلائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا کیہڑی کوٹے تٹھا، مہربان اپنی دیا کمائیا۔ جس نے جگت جہان پاونیاں لٹاں، لٹیرا اپنا لھم ورتائیا۔ جن بھگتاں سہاونیاں
 ساچیاں رُتاں، رُتری اپنے نال مہکائیا۔ گنگا گوداوری جمنائے سستی چرن بھیٹ کرو پیار دیاں ڈھائی ڈھائی مٹھاں، جو لے کے آئیاں چائیں چائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ گنگا گوداوری جمنائے سستی رہیاں جھاک، چاروں گنت دھیان لگائیا۔ کی
 کھیل کیتا پُرکھ ابناش، ابناشی اپنا لھم ورتائیا۔ جس دے چاروں گنت بھگت سہیلے بیٹھے پاس، خالی دشا نظر کوئے نہ آئیا۔ سب دی پوری کرے آس،
 نراسا رہن کوئے نہ پائیا۔ کدھر کریئے تلاش، لہیئے کیہڑی تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ
 کھلائیا۔ نارد کہے نی کملیو اگے گر اوتار پیغمبراں دے گھراں دے مالک ہندے پُجاری، پوجا کھا کے جھٹ لنگھائیا۔ ہُن پُرکھ اکال دے شبدی دھار
 سو ہندے لکھاری، پر بھ نال مل کے چارے کوٹاں رنگ رنگائیا۔ جتھے کوئی نمسکار کر نہ سکے جواری، ٹھگ چور یار چرن چھوہن کوئے نہ پائیا۔ ایس در

تے اوہ بچے جیہڑا بھگت جوت نرنکاری، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ نی سماں آؤنا پر بھ دے چرناں دی دھوڑ نہیں ملنی چھاری، ٹکے مستک نہ کوئے رمانیا۔ سرشٹی نے ترسنا تڑپھنا کتے پر بھ دے چرناں دے جوڑے دے بنیے پُجاری، پُجاریاں والا لیکھا پھیر وی دینا مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ نارد کہے محمد آہ تک لے نظارہ، سونیاں اپنی اکھ اٹھائیا۔ ویکھ لے اپنے امام دانور ظاہرا، ظاہر ظہور کرے رُشائیا۔ جس داسب توں وسیع دائرہ، حد حدود نظر کوئے نہ آئیا۔ جس جھگڑا پاؤنا وچ قاہرہ، مصر دی مسل رہیا بنائیا۔ چار یاری دارہنا نہیں پہرہ، پاربرہم بھے رہیا دکھائیا۔ انتم کتے ہونہ جانا بہرہ، انسنت رہیا سنائیا۔ جس نے نام کلمے دا کرنا مشاعرہ، بنا مشورے صلاح بنائیا۔ جس دا کھیل اگتا گہرا، سمجھ کسے نہ آئیا۔ اک وار دین دُنیا نے اُس نوں کہنا بھیرا، کی ظلم رہیا کمائیا۔ پر اُس نے پچھلی ریتی داسب توں بھڈا دینا کھسرا، کھیڑا اگلا دینا وسائیا۔ مذہبی رہن نہ دیوے جھیرا، جھگڑا میٹے کوڑ لوکائیا۔ اتار پینمبر گروآں بھ کے بیڑا، نیا اکو نام والی چڑھائیا۔ جو کھیل انوکھی دھار چھیڑا چھیڑا، چھیکڑ اپنی کار بھگتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ سنگر شبد کہے میں پچھلی دساں دھار، آد دی آد سمجھائیا۔ جس ویلے ست سروپ اپنا پرگٹ کیتا سی نرنکار، نرگن نرگن نرگن نور جوت رُشائیا۔ جوت وچوں شبد دی دھار کر تیار، آشا اپنی اپنے نال ملائیا۔ شبد دی آشا وشن برہما شو کر اُجیار، جوتی جوت جوت رُشائیا۔ پھیر لایا اکٹھا اک دربار، وشن برہما شو ایسے طرح لیا بہائیا۔ اوہناں نوں حکم دتا میرا نرگن دھار چرن چرن دھوڑ دا جوڑا پر اپار، جس نوں چار جگ نہ کوئے مٹائیا۔ جس دی پوجا رہے پر اپار، اپر پر سوامی دتا سنائیا۔ وشنو نوں کیتا خبردار، بھے نال ڈرائیا۔ برہے نوں کیتا ہوشیار، اشارہ دتا لگائیا۔ شکر نوں دے ہلار، ہلوانے نال اٹھائیا۔ تے اکٹھی کرو نمسکار، پُرکھ اکال دتا درڑائیا۔ پھیر نگاہ لو اٹھال، نین نین نال ملائیا۔ تیس میرے دین میں تہاڈا دیال، دو جہان اپنا حکم ورتائیا۔ میں پاتشاہ تیس کنگال، شاہ سلطان ہو کے تہاڈی جھولی دیاں بھرائیا۔ میں راجن راجا تیس میرے جی پران، مہربان ہو کے دیاں درڑائیا۔ اپنے چرن جوڑے دا کر دھیان، درشٹی درشت نال ملائیا۔ دھوڑی دا اک اک قطرہ سب نوں دتا دان، تیاں دی نسا وچ لکائیا۔ وشنو نوں کہا توں سب نوں دینا پین کھان، بھنڈارا میرا بے پرواہیا۔ برہے توں

اُتپت کرنا جہان، پاربرہم برہم اپنا رنگ رنگا گیا۔ شکررا جو اُبجیا توں اُس دارہن نہیں دینا نشان، انت لیکھا دینا مکا گیا۔ سب نے اِکو حکم کرنا پروان، سر
سکے نہ کوئے اُٹھایا۔ تے اِٹھے جھکے آن، نو نولاگے پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھو رہیا کھلایا۔ سنگر
شبد کہے آد دا کھیل وِچ سچھنڈ، ہر کرتا آپ کرایا۔ وِشن برہما شو نے منگی منگ، خالی جھولی اگے ڈاہیا۔ جے اسیں سرشی رچی کون ہووے گا سنگ،
سگلا سنگ بنا گیا۔ پُرکھ اکال کہا میرے نام دا وِجے مردنگ، شبدی شبد کھیل کھلایا۔ تن وجود سہاواں وِچ وِربھنڈ، اوتار پیغمبر گرو ناؤں پرگٹایا۔ پر یاد
رکھو جس ویلے نو سو چرانوے چو کڑی جگ گئے لنگھ، پھر آپ آواں چائیں چانیا۔ اُس ویلے جن بھگتاں دے بیٹھ سَنگھان اُتے پلنگ، آسن ایسے
طرح سہایا۔ وِشن برہما شو اُس ویلے چرن بھیٹ ہون گے تارا چند، سورج سورہ سِیس نوا یا۔ تہانوں دیواں گا اوہ اند، جو اند میرے وِچ ملا گیا۔ جوتی
جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چکانیا۔ سنگر شبد کہے پر بھ بچھلا وقت سہایا، دتی مان وڈیا گیا۔ سچ دربار لگایا،
وِجی حق ودھایا۔ وِشن برہما شو لیکھا پور کرایا، گرگھ اپنے رنگ رنگا گیا۔ گر چیلے والا بچھلا بھو چکایا، گوہند دے گوہیا۔ ہر جن جن ہر اپنے رنگ رنگایا،
دتی مان وڈیا گیا۔ سنگر دے گھر کوئی نہیں پرایا، بھگتاں بنس سر بنس اِکو اِک دکھایا۔ کرے کھیل بے پرواہیا، بے پرواہ اپنا حکم ورتایا۔ جس نوں
کہندے دائی دایا، داتا ہو کے ویکھن آیا۔ بھاویں جن بھکتو تہاڈی پنج تت دی کایا، کایا دا مالک اِکو اِک نورِ لاہیا۔ ایسے کر کے اِج پہلوں پرساد ورتایا،
پھیر اپنا حکم ورتایا۔ کیوں جس ویلے وِشن برہما شو نوں دتی سی دات اُس ویلے دوجا نظر کوئے نہ آیا، بنا چار توں چار گنٹ روپ نہ کوئے درسایا۔ ستائی
ماگھ دا دوس وڈیا یا، سد وجدی رہے ودھایا۔ نوں ریتی دا حکم رہیا سنایا، جن بھگتاں سُننا چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، آپ اپنا کھیل رچایا، رچنہار اینکار اِکو اِک اکھوایا۔

☆ ۲۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۷ میلہ سنگھ دی بمبی اُتے پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر ☆

سُن سھم قندھاری ولی، ولی اللہ الہ آپ جنائیا۔ ستائی ماگھ رات نوں لیانی تیل دی پلی، محمد دے چراغ رہے گر لائیا۔ راہ نکدا شاہ علی، حسن حسین اکھ اٹھائیا۔ لیکھا پورا کرنا کر بلے والا جنہاں دتی لی، بلدھار ویکھ دکھائیا۔ اک لیانی نال لوں دی ڈلی، اُمت ہانڈی کھوج کھوجائیا۔ ہوکا ملنا گلیو گلی، جگت جہان آپ سناٹیا۔ جھگڑا پینا جلی تھلی، تھل اسگاہ روون مارن دھاہیا۔ محمد دی آشنا کلپنی اکلّی، چار یاری سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ پیچ دانے نال لیانے مونگ پھلی، جس نوں نانک بھوگ لگا کے مردانے دتا کھوایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سھم اک سناٹیا۔ سنگھ میلہ جگت قندھاری، ہر شبد نال سمجھائیا۔ اک وال پر بھ دی بھیٹ چڑھاؤنا وچوں داڑھی، بھل کوئے نہ جائیا۔ کرپا کرے آپ نرنکاری، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ جن بھگتاں دی سدا پگی رہے ساؤنی ہاڑی، غریب بنائیاں رہیا سناٹیا۔ جگ چوکڑیاں پچھوں آئی تھانڈی واری، وارث ہو کے دیکھے چائیں چائیا۔ جس ناتا توڑیا چار یاری، یارانہ بھگتاں نال رکھائیا۔ تھانڈے پیار دا پر بھو بنیا وپاری، گھر گھر وچوں خریدے چائیں چائیا۔ اکومان دیوے پڑکھ ناری، بردھ بالاں ہوئے سہائیا۔ جیہڑا ٹکا بھیٹ کرنا اُس تے لائن ہووے کالی، آر پار دینی لگائیا۔ اُس نوں رکھیا ہووے وچ تھالی، جیہڑی تھالی گرگھ بھیٹ چڑھائیا۔ وچ تن تنکے ہون پرالی، جیہڑی بھگتاں ہیٹھ بچھ کے اپنی سیو کمائیا۔ اک دیک جوت ہووے بالی، گھہ نو سوبھا پائیا۔ پھیر لکھاریاں بنا سواہی، نو نو کے سیس بھکائیا۔ پر بھو سنکر جن بھگتاں گرکھاں داناتا روھے نہ جعلی، آتم گنڈھ دینی پوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گرکھاں جنم کرم دی میٹھ کنگالی، شاہ کنگال اپنے رنگ رنگائیا۔

☆ ۲۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۷ کیشن سنگھ، پرکاش کور، وکیل سنگھ، وسن سنگھ، آشنا سنگھ، لاج کور، ہزارا سنگھ، سروپ سنگھ، سانجھی رام، گنڈا سنگھ، دھیانو چنو دھنی پورو، گلزار سنگھ، بنتی اٹھرنڈی، دیپو دوست پُر، باوی دوست پُر، گرگھ سنگھ سوہن، گردیو سنگھ سوہن، امر وڈیانا، دیپو چھوڑ، چرن کور خوشی پُر پنڈ اٹھرنڈی ضلع گرداس پُر ☆

ستائی ماگھ کہے شرع دی قیمت پے گئی ٹکا، گرگھ لیکھا رہیا چکائی۔ پروردگار نے کھیل ویکھنا مدینہ مکہ، کعبیاں اکھ اٹھائی۔ چاریاری ناتا تلنا سکا، اُمت اُمتی کھوج کھوجائی۔ جو اشارہ دے کے آیا نانک تپا، بغداد وچ درڑائی۔ حکمی دھار لکھیا پٹا، شبدی شبد شبد سمجھائی۔ صدی چودھویں پینارٹا، نہ کوئی میٹ جگت لوکائی۔ دھرنی اُتے اڈنا گھٹا، دھواں دھار سو بھاپائی۔ کھیل کرے پُرکھ سمرتھا، ہر وڈا وڈ وڈیائی۔ جس لیکھے لاؤنا لالو دا سوا گز دا لٹھا، چارے کٹیاں کٹ کے چاروں کٹ اپنا حکم ورتائی۔ جس نے حکم لکھایا بھارتھ بیتھا، یدی اپنا رنگ رنگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ ستائی ماگھ کہے میریاں خوشیاں والیاں بہاراں، بہشتاں والیو دیاں جنائی۔ دیوتو ویکھو نیتراں نال نظارہ، اچھراں والیو لو انگڑائی۔ کھیل تکوتی اوتارا، عیسیٰ موسیٰ محمد سنگ بنائی۔ گر دس پاؤ سارا، مہاسار تھی کی اپنی کار کمائی۔ جس دا دیکھ ہویا اجیارا، جوتی جاتا ڈگمگائی۔ کلج انتم کرنا پار کنارہ، لیکھ مات رہن نہ پائی۔ پرگٹ ہو چوہیاں اوتارا، چوہیسا اپنا کھیل کھلایا۔ پورب رہن نہ دے اُدھارا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑا آپ اٹھائی۔ ستائی ماگھ کہے لالو دا سوا گز دا لٹھا، جگت سنگھاسن سو بھاپائی۔ سنگر چرناں وچ ڈھٹھا، پر بھ تیری بے پرواہیا۔ صدی چودھویں وقت ٹپا، ٹاپو آں پرے پے ڈھائی۔ اپنا ویکھ پُرانا پٹا، جو بن اکھراں دتا لکھائی۔ جس دے اُتے اگئی ٹھپا، ٹھا کر تیرا نام نظری آئی۔ ہن میٹ دے دین دنی دارٹا، لیکھا اور نہ کوئے بنائی۔ گر اوتار پیغمبر کر لے اکٹھا، وکھری ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ سب نوں کر دے زیرو نال بٹا، ہندسا انک نہ کوئے جنائی۔ تیرا نور جگے لٹ لٹا، دو جہاناں سو بھاپائی۔ تیرا کسے نوں لگا نہیں پتہ، پتہ پر میثور بے پرواہیا۔ میں کھیل ویکھاں اکھاں، بن اکھاں اکھ اٹھائی۔ تیرے درشن نوں ترسن کروڑاں تے لکھاں، کوٹن کوٹ دھیان لگائی۔ پوجدے پتھر وٹا، اٹھاں سپس

نوایا۔ اوہ بڈھا براہمن جس نے دو تلواراں بدھیاں پٹاں، جو نامے نوں ٹھا کر ہتھ پھڑایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کار آپ کمایا۔ ستائی ماگھ کہے سنگھاسن ویکھو لٹھا کورا، میں کوری گل سنایا۔ پر بھو دے آگے نہیں کسے دا زورا، جس زورا و فتح سنگھ نہیاں بیٹھاں دتے دبا یا۔ اوہ بن کے ہور دا ہورا، اور اورا روپ وٹایا۔ بھگت بھگوان بنا کے جوڑا، سوہنی اپنی کھیل کھلایا۔ آگے وقت دس کے تھوڑا، کلجگ کوڑا پندھ مکایا۔ جس صدی چو دھویں موڑنا موڑا، پاسا دین دنی اٹایا۔ دو جہان پکڑ کے ڈورا، ڈور و ڈنکا اک سنایا۔ وقت رہنا نہیں ٹھگاں چوراں، ہوئے ہنگتا گڑھ ٹڑایا۔ بھو کھلا کے تورا مور، ایکا برہم دے سمجھایا۔ جن بھگتاں ہون نہ دے وچھوڑا، وچھڑیاں جوڑ جڑایا۔ کلجگ میٹے اندھ گھورا، نوری چند کر رُشایا۔ اک سنائے ڈھر دا دھرا، ڈھولا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمایا۔ ستائی ماگھ کہے میں سب کچھ کیتا سنگر شبد حوالے، او سے نوں سیس نوایا۔ جس لکھاریاں آگے پنچ پنچ دیپک بالے جوتی جوت جوت رُشایا۔ گرکھاں دے ایہو ٹھا کر مندر شو دوالے، کعبے ڈھر دے نظری آیا۔ اندر رہن کسے نہ کالے، کالکھ لکے دینے مٹایا۔ پھل لگاؤنے ساچے ڈالے، پت ٹہنی آپ مہکایا۔ گرگھ ویکھے اپنے بالے، بال آنجانے گود لکایا۔ سرب جیاں دیاں ہر گھٹ جانے، جانہار آپ ہو جایا۔ چوراسی وچوں پنے چھانے، داتا دانی کھوج کھو جایا۔ پھر چلائے اپنے بھانے، بھادی نیڑ کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمایا۔ سنگر شبد کہے میرے سب کچھ اختیار، حکم ڈھر درگاہیا۔ میں رہن نہیں دینا کوئی مختیار، مختیارے عام نظر کوئے نہ آیا۔ سب نوں سد سچے دربار، سندیسہ دینا چائیں چانیا۔ آگے حکم مننا پئے اک نرنکار، اپنی ونڈ نہ کوئے رکھایا۔ اکو اشٹ ہووے سچی سرکار، شاہ پاتشاہ اک اھوایا۔ اکو گرہ ہووے نمسکار، دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اکو درس پروردگار، جوتی جاتا نظری آیا۔ پچھلی رسم رہے نہ وچ سنسار، قسم اکو اک کھوایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمایا۔ سنگر شبد کہے میرے بھے وچ دو جہان رہے کمی، تھر تھراہٹ وچ ڈھایا۔ اودھروں صدی چو دھویں جائے لنگھی، اپنا پندھ مکایا۔ اودھروں ڈلے دے سر وچ واہی کنگھی، سدھا چیر دتا کڈھایا۔ جس دے سرتے گوہند نے کھنڈے دی

دھار رکھی سی ننگی، سچ سچ پھرائیا۔ حکم دتا ہُن جانے فرنگی، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ پھیر واٹ رہے نہ لمبی، پاندھی پنڈھ نہ کوئے بھوائیا۔ صدی چوڑھویں
 اتم سرشتی ہونی اندھی، نیتراکھ نہ کوئے گھلائیا۔ تیریاں کیساں وانگر دُنیا دو دھڑ جانی ونڈی، گوبند ہس کے گیا درڑائیا۔ پر ایہہ گل یاد رکھیں ایہہ کھیل
 کرنا میرے صاحب سورے سرنگی، پُرکھ اکال دیا کمائیا۔ اُس ویلے چڑھنا چند نہیں کوئی نوچندی، چند ستارا درتے سیس نوائیا۔ کھیل ویکھنا وِچ ور بھنڈی،
 برہمنڈ اکھ گھلائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ کھنڈا کہے جس ویلے ڈلے دے سرتے دتارکھ،
 کھئی دھار رکھائیا۔ گوبند پیا ہس، خوشیاں وِچ سنائیا۔ گرکھو پنچھی جوڑو ہتھ، مکھ دے آگے کائیا۔ سنگر کہا اُس ویلے میرے پُرکھ اکال دی جوت جگے
 لٹ لٹ، دُرگا لاٹاں والی سنگھاسن ہیٹھ رکھائیا۔ جس چنڈی نوں میں کیتا پرگٹ، اوہ چنڈی پر بھ دا شبد روپ جائے بدلایا۔ ایہہ کھیل ویکھنا نال پُرکھ
 سمرتھ، سمرتھ اپنی کار بھگتائیا۔ جس دو جہان چلاؤنا رتھ، رتھو ہی اپنا حکم ورتائیا۔ جگت جہان دیوے متھ، نام مدھانا اک اٹھائیا۔ سرشتی ساری لتھے
 ستھ، ستھ یار نہ کوئے ہنڈھائیا۔ اُلٹی گڑے لٹھ، بھور وِچ خلق خدائیا۔ جھگڑا مٹنا مندر مٹھ، شو دوالے دین دھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ لٹھا کہے میں لما گز سوا، سوار تھ اپنا نہ کوئے رکھائیا۔ میں حکم سندیسہ کہواں، کہہ کے دیاں درڑائیا۔
 پر بھ نے کھیل کھلاؤنا نوں، نو کھنڈ وجے ودھائیا۔ میں پھرنا نال چواں، چاروں کُنٹ واہو داہیا۔ چین نال کتے نہ بہواں، بھجاں واہو داہیا۔ بن بھگتاں
 پیار کتے نہ سواں، آلس ندرانہ کوئے رکھائیا۔ میتوں کہے نہ کوئے نتھاواں، نتھواواں دیاں سنائیا۔ آو پر بھو پیار کردا وڈھ نالوں ماواں، ہرجن اپنی گود
 کائیا۔ میں بلہار او سے دے چرناں توں جاواں، جو جو دی روٹی کھا کے گرکھیاں رہیا رجاہیا۔ او سے دی چرن دھوڑی نہاواں، دُرمت میل دھوائیا۔ اوہو
 کنت سہاگی اکو راواں، جس دی بیج سہنجی سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ لٹھا کہے
 میں سوا گز چوڑا، سچ دیاں سنائیا۔ میتوں چرن پُھبھایا براہمن گوڑا، برہم دا پڑدا دتا اٹھائیا۔ جو مہربان ہو کے بہڑا، بہڑی بہڑی کردیاں لئے بچائیا۔ جو
 مٹھا کرے ریٹھا کوڑا، امرت رس چکھائیا۔ جس نے جھگڑا مٹایا تلباں جو ہڑا، اٹھاں سٹھاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مھم اک سنایا۔ سوا گز کہے میں یسوہ دی نشانی، مینوں مسیح دتی وڈیایا۔ جس ویلے جاندا سی وچ جوہ بیگانی، مینوں گل وچ لٹکایا۔ ہتھ پھر دا سی کانی، ساڈھے تن ہتھ لمبایا۔ جس نے انت کیتی قربانی، اپنا آپ مٹایا۔ سوا گز صلیب اُس دے گل وچ انت بدھی گانی، گانا سگن والا جنایا۔ جس نوں گل وچ پا کے اوہنوں مل گیا جان جانی، ہر کرتا شاہ پاتشاہ شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ سوا گز کہے کیوں میری کئی کتری، قطرہ قطرہ دتا کرایا۔ میں سچ دساں جس ویلے گو بند نے اکٹھے کیتے سی شو در ویش براہمن کھتری، چھتر اکو نام جھلایا۔ کسے پانڈے توں بھلائی نہیں سی پڑی، گرہ نچھتر نہ کوئے درڑایا۔ پھیر بنا کے ہتھاں نال میری دوہری چوہری پڑی، کمر کسے نال لٹکایا۔ پھیر مینوں تولیا بنا کتری، وزن بے وزن دتا درڑایا۔ نالے ہس کے کہا جس ویلے دُنیا شرع وچ جانی جکڑی، زنجیر سکے نہ کوئے تڑایا۔ کسے نے گاں کھانی کسے نے سور کھانا کسے نے کھانی بکری، بقر عیداں والے روون مارن دھاہیا۔ اُس ویلے دُنیا دی بھٹھی تینی، کلجک بھٹھیلے اگنی دینی ڈاہیا۔ صدی چو دھویں انتم ہونی پٹی، بھجے واہو داہیا۔ شرع دی شریعت چھینی، چھپا مارے بے پرواہیا۔ پیار رہنا نہیں پت پتی، نار کنت کرے لڑایا۔ چیلیاں گرو آں دھار چھڈنی، مرید مرشد جان تجایا۔ منزل ملے کسے نہ بھجینی، پوجا پار نہ کوئے کرایا۔ پر بھو دی ہاتھ آوے نہ ونجھنی، جگت مہانا سار کوئے نہ پایا۔ چاروں کُنٹ کلجک اگ لگنی، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ جھگڑاپینا مائس بدنیں، بدی دا ڈیرہ کوئے نہ ڈھاہیا۔ دُنیا رووے اعلیٰ ادنی، شاہ کنگالاں دھیر نہ کوئے دھرایا۔ پر بھو دی دھار کسے نہ لبھنی، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھو آپ اٹھایا۔ ٹکا کہے میری کوئی نہ جانے قیمت، کلجک گریار دتا تُلایا۔ پر بھ دا کھیل سمجھنا غنیمت، جو غماں دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جس نے جگت دی دھار ویکھنی تریمت، تریا ترے گن کھوج کھوجایا۔ ساچی شان ویکھنی زینت، کی زیب نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کار آپ بھگتایا۔ سوا گز کہے مینوں چار کُنٹ دتا کٹ، گھیرا سوہنا دتا بنایا۔ میں وک گیا پر بھو دے ہٹ، جگت ونجارے دتے تجایا۔ کوڑیاں حداں گیا ٹپ، بھجیا واہو داہیا۔ پر بھ سنگھاسن چڑھیا جھٹ، جھٹکے حلالی والا مینوں ہتھ کوئے نہ لایا۔ میں ویکھنا نورِ الہی ست،

جو ست ست اکھوائیا۔ جس نوں کہندے کملاپت، پت پر میثور نورِ الاہیا۔ آدانت سمرتھ، سمرتھ کل وڈیائیا۔ نور جوت الکھ، اگوچر اک اکھوائیا۔ جس چلاونا سبجگ رتھ، دُھر دا حکم حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر داہر، دُھر بھيو آپ کھلایا۔ نارد کہے جن بھگتو گنگا گوداوری جمنا سُرسی رہیاں ہسپیاں، ہس ہس سس نوایا۔ اسیں دُوروں دُراڈیوں آئیاں نسیاں، بچھلا پنڈھ مکایا۔ شرع دیاں مکدیاں آئیاں رسیاں، رستے ویکھے تھاؤں تھانیا۔ چُھریاں سب نے ہتھاں وچ کسپاں، باہو بل رہے پرگٹایا۔ نال رلیاں من تیاں، گُرم ت بیٹھی مکھ چُھپایا۔ راوی دے کنڈھے پہنچیاں جتھے ارجن نے مَوجاں مانیاں لوحاں تیاں، تپیشراں ڈیرہ ڈھاہیا۔ جس دے اُتے آشار کھی چھ جتیاں، اپنی اکھ کھلایا۔ بالمیک کر کے گیا پکیاں، بجواڑا آپ سناہیا۔ جس ویلے کھج مان رہنا نہیں راگاں چھتیاں، دنداں بتیاں نہ کوئے وڈیائیا۔ پر بھ دے نام دیاں دین دُنی وچ ہونیاں حصے پتیاں، گر اوتار پیغمبر ونڈاں دین وکھایا۔ صاحب نظر آونا نہیں کسے دیاں اکھیاں، ستمکھ درس کوئے نہ پانیا۔ جگت جگیا سوآں کھانیاں ڈڈیاں مچھیاں، پنچھیاں کھل لہایا۔ جگت دھاراں رہنیاں نہیں اچھیاں، اچھی طرح سناہیا۔ انت سب نوں بینیاں غشیاں، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ سچ دوارے پکارن گواں وچھیاں، کچھڑے روون مارن دھاہیا۔ جیہڑیاں کرشن دی بنسری اُتے نچیاں، اپنی خوشی بناہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ورتا اک اکھوائیا۔ گنگا گوداوری جمنا سُرسی راوی رہیاں دس، سچ سچ سناہیا۔ نی پہلوں ساڈے نال ہس، مسکراہٹ وچ وڈیائیا۔ پھیر پیار نال نس، بھئیے واہو داہیا۔ ساڈا لٹھے جھک، اوہلا رہے نہ رانیا۔ ساڈا مٹے شک، بھرم دینا چُکایا۔ کی تیرے کنڈھے وسے پُرکھ سمرتھ، ہر داتا بے پرواہیا۔ راوی انگڑائی لئی جھٹ، نیتز نین اٹھایا۔ نی پتہ نہیں اوہ پرم پُرکھ کہ جٹ، تتاں والا کہ نورِ الاہیا۔ جھٹ نارد ہو پرگٹ، تالی رہیا وجایا۔ نی تسیں کی جانو تہاڈے اُتے پچھے وی رکھیاں پائی پچھٹ، بھار جگت دے کرماں والا چُکایا۔ تہاڈے وچوں نکلیا نہ اپناوٹ، لہر لہر نال ٹکرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کھیل آپ کھلایا۔ چارے کہن توں نارد کی دیویں دھوکھا، بھرم رہیا بھلایا۔ نارد کہے نی کملیو میں تہاڈا جنم کرم دا پڑھن والا پوتھا، تہاڈی قسمت اپنی بودی وچ لکایا۔ نی تہانوں کھاگتیاں مچھیاں ڈڈیاں تے جوکاں، جل ہوڈے تہانوں رہے ستایا۔ میں

تہاڈے کنڈھے کنارے تٹ دیکھے پوٹا پوٹا، اگا پچھا تکیا چائیں چانیا۔ تہاڈے وچ نہاؤن لگیاں سادھاں سنتاں دے تیر نہیں ہندا لنگوٹا، دھوتی کم کسے نہ آئی۔ کملیو میں پر بھو دا بھگت بڑا چوٹا، چٹکی وچ پر بھ نوں دیاں ملایا۔ تیس میرے نال چلو شوٹا، شوٹینو تہانوں دیاں سنایا۔ تیس پچھے بہندیاں آئیاں اُتے کونچاں، تہانوں کانیاں کاہیاں وچ دینا بھوایا۔ اوہ دیکھو صدی چودھویں دا محمد دی آشنا کوڑ دا کوکر بھونکا، بھونک کے رہیا سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ نارد کہے نی میری سنو بات، سچ دیاں سنایا۔ اچ کڈی سوہنی رات، بھنڑی وجے ودھایا۔ تیس میری گاؤ گاتھ، میں تہاڈا بناں ماہیا۔ میرے درشن نال تہاڈی مک جائے واٹ، آگے دا پندھ رہے نہ رایا۔ تیس پچھے سوئدیاں آئیاں اُتے کھاٹ، اچ ٹھنڈی ریتا اُتے دیواں لٹایا۔ ایہہ راوی دا کنڈھاتے راوی دا گھاٹ، رویداس دے گواہیا۔ میں آد جگاد دا پر بھو دا بھگت جینٹل مین تے میرے نال اُس پر بھو دی کروٹا، جو ٹک ٹک عیسیٰ اپنی آواز گیا سنایا۔ میں کڈا سوہنا پنڈت تے پریتی والا ناتھ، انا تھاں ہوواں سہایا۔ گنگا توں میرا کر لے ساتھ، انہاں نوں دے تجایا۔ تیری میری اکو بن جائے ذات، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ جھٹ جمنانے نارد دے منہ تے ماری چانٹ، پنڈتا ایہہ کی دتا سنایا۔ نارد اوانگ سوہنگ رہیا آکھ، ایہہ میرے صاحب دی پڑھایا۔ کملیئے بھگتاں کول آکے کدی نہ ہوئے گستخ، نیوں نیوں کے سیس جھکایا۔ ذرا میرے ول جھاک، بن اکھاں اکھ اٹھایا۔ میری بودی دا دیکھ پرتاپ، جو لہندیوں چڑھدے چڑھدیوں لہندے بھجے واہو داہیا۔ نی تہاڈے وچ ٹھگاں چوراں نے لاه کے سٹے پاپ، نی پاپنے تہاڈا تن وجود پوتر نہ کوئے کرایا۔ جھٹ سُرستی نے نارد دا پکڑ لیا ناک، ہلونا دتا زور نال ہلایا۔ جی کردا تیرے کن دیواں کاٹ، براہمنائیتوں بد شکل دیاں بنایا۔ نارد کہے نی تہانوں پتہ نہیں میرا پُرکھ اکال کڈا وڈا باپ، پت پریشور اک اکھوایا۔ تیس اوہدی تے نکئی نکئی شاخ، بنا میرے توں تہاڈی شناخت کرن والا دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ تیس اپنے دھن بھاگ کہو میں تہاڈی پوری کراں آس، چار جگ دیو کوار یو تہانوں لوک مات نہ کوئے پرناہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ نارد کہے میتوں آس جا پدا تہاڈے نال بڑی چنگی سُرستی، سُرستی آگوں اکھاں کڈھ کے رہی ڈرایا۔ جاہ پنڈتا مور کھاوڑ کلج دی بستی، اپنا گھ بھوایا۔ نارد

کہے نی جے تیری حکومت مینوں سحکم دے دے دستی، کچھ لکھ کے ہتھ پھڑائی۔ کیوں میں آد جگاد دا گشتی، جگ چوکڑی بھجیاں واہو داہیا۔ نی کلمیے تینوں نہیں پتہ سمت شہنشاہی ست تے بھگتاں دی برسی، ایہہ برس نو سو چرانوے چوکڑی جگ تک پھیر کدے نہ آئی۔ اوہناں دا میل ہو یا نال پریتم عرشی، عرشاں دا والی اپنا رنگ رنگائی۔ اُس نے سب دا لیکھا پورا کرنا شرطی، شرطیہ اپنا سحکم ورتائی۔ پتہ نہیں اوہ کس کارن راوی دے کنڈھے بھگتاں نوں کرن آگیا بھرتی، بھارت وچ دھرتی ماتا جس نوں سپس نوائیا۔ میں ایسے کر کے تہاڈا بنیا دردی، درد رہیا ونڈائی۔ جے توں مالکن بن جائیں میرے گھر دی، سب کچھ تیرے اتوں لٹائی۔ ایہہ میری صورت بن جائے نرائن زردی، تینوں پر م پڑکھ دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ آگے تے سر شٹی تیرے کنڈھے کناریاں اُتے جا کے نام پڑھدی، توں سُن کے جھٹ لنگھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سحکم اک ورتائی۔ گوداوری بولی براہمن کیوں پاؤندا ایں ڈنڈ، ڈنڈا ہتھ وچ رہی اٹھائی۔ تیرا توڑ دیواں گھمنڈ، آکڑ دیاں گوائیا۔ تیری بھن دیواں کنڈ، ہڈی پسلی نظر کوائے نہ آئی۔ نارد کہے گوداوری میرے واسطے توں اوہ چند، جس چند دی سیتلتا وچ سارے خوشی منائی۔ میں تے پر بھوتوں اکو تیری منگنی منگ، ہور سب کچھ دینا تجائی۔ جے اک وار میرے گرہ آویں لنگھ، قدم قدم نال بدلانیا۔ تینوں ملے اوہ انند، جس انند نوں سارے گئے گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھائی۔ جن بھکتو تہاڈی کوڑی کرپا جائے کھس، کھوہن والا بے پرواہیا۔ جس محمد دی کٹائی مجھ، لبان دیتیاں بنائی۔ اوہ صدی چودھویں نوں رہیا بچھ، کی تیرا انت دئے گواہیا۔ صدی چودھویں کہے محمد اے میری گولی گئی رُس، رُسی نوں کون منائی۔ اوہدی ویکھ کھلی گت، ویراگن ہو کے گھ بھوائیا۔ اُس نے سر تے پٹکا بدھا گھٹ، جیہڑا انت سمیں تیرے مستک تے دتا بندھائی۔ بہتر دن پئی پھٹ، شرع دی اندرے اندر چلدی رہی لڑائی۔ اوہ چھڈ گئی کھانا پینا تے ٹک، بھکھی جھٹ لنگھائی۔ جھلدی رہی دُکھ، خوشیاں سپس نوائیا۔ اچ پینڈا رہیا ٹک، چوڈاں طبق روون مارن دھاہیا۔ لالو نے پھڑ لیا گٹ، گھٹے چائیں چائیا۔ دلپ سنگھ نوں بچھ، کی کرتا کار کمانیا۔ جس دے کول سب کچھ، بے پرواہ نور الاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سحکم اک سنائی۔ صدی چودھویں کہے دے محمد کچھ آکھ اپنے حضور، سجدہ

سپس جھکائی۔ میں ہو گئی مجبور، مجبورن دیاں سنائی۔ دیکھ تیرا بھر گیا انت دا پور، بیڑا نوح رہیا جنائی۔ موسیٰ تے اُتے کوہ طور، بن اکھاں اکھ کھلایا۔ عیسیٰ کہے ضرور، کوک کوک سنائی۔ ہائے اُف صدی چودھویں دا اتم سماں کلجک نے بڑا لایا دُکھ، دُکھی ہو کے دیاں سنائی۔ چاروں گنت پیار رہیا نہیں کسے استری منٹھ، گھر گھر پئی دُہائی۔ پتراں نوں پیوتے پیو نوں مارن پُت، چار گنت رہے گر لایا۔ صدی چودھویں کہے بھگتو میری گولی نوں میرے نال کر دیو خوش، خوشیاں حال بنائی۔ اوہ دیکھو ہو گیا اندھیرا گھپ، ساچا چند نہ کوئے رُشنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈا وڈیائی۔ جن بھگت کہن کی دیئے اسیں صلاح، مشورہ نظر کوئے نہ آئی۔ توں داتا بے پرواہ، بے انت تیری وڈیائی۔ توں مالک اک خُدا، خُدی تلمبری دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ مینٹوں جھکدے تھل اسگاہ، دو جہان سپس نوایا۔ اسیں تے تیرے حکم نال پکڑی تیری بانہہ، باہو بل نہ کوئے دکھائی۔ توں سب دا پتا ماں، پت پر میثور اک اکھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائی۔ گولی کہے صدی چودھویں میں نہیں مندی، مینٹوں کون منائی۔ مینٹوں پتہ لگ گیا ہن دھار رہنی نہیں تارے چند دی، محمد دی چلے نہ کوئے چترائی۔ میں اڈیاں نال کچے بھانڈے آئی بھندی، بھجی واہو داہیا۔ میں اوہ گولی نہیں جیہڑی کچی ہوواں کن دی، دُنیا دیاں گلاں سُن کے اپنا من بدلایا۔ میں بنی نہیں کوئی پنجاں تتاں والے چم دی، میرا آتما میرا نور پر بھ دی سیو کمائی۔ کیوں صدی چودھویں تیرا انت ویلاتے تیری گھڑی غم دی، میں غمی وچ تیرا دُکھ وندا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائی۔ صدی چودھویں کہے میرا اُس گولی نال غصہ، جس دا غصہ نظر کسے نہ آئی۔ جیہڑی وسے وچ پنجاں تتاں والے جسا، آتما دا نور نور نور سو بھاپائی۔ جس دے نال پروردگار دی سہنجی ہونی رُتا، رُتری جگت والی مہکائی۔ بھگتاں نے پائی لُٹا، کھوہ کھوہ کرے لوکائی۔ صدی چودھویں کہے میرے وچ اوہ پیار اوہ دھار جس دا بھيو سدا لکا، جگ نیتز نظر کسے نہ آئی۔ میں اپنی گولی نوں بھگتاں دے رس دا جس ویلے پیایا گھٹا، سائک ست دینا کرائیا۔ جن بھگتو پھیر تہاڈے بھاگ لگاواں سب دے پنچ تت کایا بتا، بتخانے اپنی خوشی بنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائی۔ گولی کہے میرا اندروں بدل گیا ارادہ، صدی

چو دھویں سیس نوایا۔ میرا اوہو پتا اوہو دادا، اوہو جس والی مایا۔ جس نوں سیس نو اووندے کرشن تے رادھا، رام سینتا دھوڑی خاک رمایا۔ جس نوں بھگتاں نے اپنے اندروں لادھا، گھر گھر وجے ودھایا۔ اوہ میرا مالک مادھو مادھا، موہن نورِ لاہیا۔ جس دے نال مل کے جگت جہان ہونا وادھا، گھاٹا رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمایا۔ گولی کہے جن بھگتو میرے نال سارے کر دیو سر نیویں، ہر سنگت اک دوجے نال غصہ رہے نہ رانیا۔ اوہ ویکھو بھگت دے تھال وچ جگدے نو چراغ تے اکو روپ بنیا دیوے، گھرت اکو نظری آئی۔ میں چاہندی جن بھگت سدا سدا سدا جگ جیوے، دو جہان وجدی رہے ودھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ گولی کہے ویکھو پلی آگئی تیل، اپنا پنڈھ مکایا۔ پر بھ وچھڑیاں ملایا میل، پورب گنڈھ پوایا۔ بن کے سجن سہیل، ناتا گیا جڑایا۔ نال رکھ کے نمک دا ڈھیل، نمک حرام ہون توں سب نوں لیا بچایا۔ ایہہ جگت جہان نالوں وکھری ہانڈی جس نے محمد دی چاریاری کرنی فیل، انت لیکھا دے مکایا۔ سکے تینکے تہاڈے تھلے رہے کھیل، تیاں گناں دا ڈیرہ گئے ڈھاہیا۔ اک ٹکا گرگھ سنگھ اس تھالی وچ دے دکھیل، دوہاں ہتھاں نال رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکایا۔ ٹکا کہے میں صاحب دے ہتھ وچ گیا ٹک، جن بھگتاں سیس نوایا۔ گرگھ ہتھ مارو اتے ہت، خوشی نال لو انگڑایا۔ پر بھ دا درشن ہووے نت، گھر بیٹھیاں چائیں چائیا۔ مائس جنم لیا جت، چوڑا سی رہی نہ رانیا۔ تساں صلح کرائی ہو کے وچ، صدی چو دھویں تے گولی دا مشرق مغرب ولوں گھ دتے بھوایا۔ جن بھگتو تہاڈے اندر مارنی کھچ، کھچ کے اپنے نال ملایا۔ تہاڈا مالک ہو کے پت، پت پر میشور ہو کے ہوواں سہایا۔ لکھاریو پریم نال دیو لکھ، پر بھ دا لکھیا نہ کوئے مٹایا۔ آگے گوہند نے بنائے سکھ، ہن سکھاں توں بھگت دتے بنایا۔ اوہ ویکھو سارے گرو اتار پیغمبر رہے پت، بہڑی بہڑی رہے سنایا۔ کسے نوں نام کلمے دی ہتھ نہیں پھڑائی چٹ، اکھراں والی نہ کوئے پڑھایا۔ ساڈے ہندیاں کھہڑا جھڈا کے پتھر اٹ، اکو سوہنگ ڈھولا دتا جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگنایا۔ گولی کہے میں بڑی لڑاکی، جگت لڑاکیاں دینا لڑایا۔ میں لہندے نوں گھ کر کے پر بھ توں کھلا دتی تاکی، طاقتور سارے لینے

اٹھایا۔ ایہہ چار جگ دی کتھ یاد رہیگی اچ دی راتی، ستائی ماگھ دے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ ٹکا کہے جن بھگتو میرے اُتے کالی لکیر، سب نوں نظری آئی۔ تہاڈا کٹیا گیا شرع دا زنجیر، بندھن بندھ نہ کوئے رکھایا۔ تسیں اوس پر بھو دے فقیر، جو فقرہ اکو رہیا پڑھایا۔ تہاڈی سب دی بنا نکلیاں توں بدل گئی تقدیر، تدبیر پر بھ نے دتی بنایا۔ ویکھو ڈلے دے سر وچ کدھیا چیر، ناظر سنگھ سب نوں دے دکھایا۔ ایہہ اوسے دی ملکھ تے اوسے دی جاگیر، جو مالک دو جہان اکھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائی۔ نارد کہے اوہ پر بھو کی ونڈی جائے ونڈاں، ونڈن والیا دے سمجھایا۔ پہلوں اپنا رس پیا کے گولی نوں ٹھنڈا، قطرہ پچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ اوہ ویکھ رنجیت سنگھ نے پچھے نالے دیاں دیتیاں گنڈھاں، آیا ویس وٹائی۔ موڈھے تے رکھ کے ٹاہنی جنڈا، کنڈیاں والی دے گواہیا۔ جن بھگتو تہاڈے سر توں لاه دیتیاں کوڑ دیاں پنڈاں، پنڈتاں پاندھیاں نوں سیس نہ کوئے نوایا۔ جس دا حکم چلنا وچ نو کھنڈاں، برہمنڈ و جینی ودھایا۔ جگت نشانی رہنی پیل لنڈا، ایہہ ایسے دی بے پرواہیا۔ وقت گیا روووگے سر مار کے وچ کندھا، کنڈھی بیٹھا نظر کسے نہ آئی۔ پھیر پچھوگے کولوں تارے چندا، اوئے کتے ویکھیا ای ساڈا ماہیا۔ رنجیت سنگھ کہے اوئے گرگھو ویکھو جس نے اٹاڈا ہیا پلنگا، جگت ریتی رہیا بدلایا۔ جس دے چرناں نوں ترسن جمنا سُرستی گوداوری تے گنگا، راوی بیٹھی اکھ اٹھایا۔ بھجا پھرے نارد پنڈا، اگے پچھے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ اپنے ہتھ رکھایا۔ نالا کہے جن بھگتو سُنو لا کے کن، کناں والیو دیاں سناہیا۔ کیوں مینٹوں پچھے دتا بنھ، کی پر بھ نے کھیل رچایا۔ سچ پچھو جس ویلے محمد نشان بنایا سی تارا چن، اُس ویلے چار یاری دا ایہہ رُپ دتا سمجھایا۔ ایہہ سچ لینا من، منسا جگت نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی دھار آپ پر گٹایا۔ کیوں ہتھ اٹھائی کنڈیاں ٹاہنی، کنڈا کنڈا دے ڈھایا۔ جس ویلے محمد نوں پہلے دن آئی سی بانی، دُھر کلمہ نغمہ حکم نور الاہیا۔ اُس ویلے محمد نوں ایہہ دسی سی نشانی، نشانہ جگت والا سمجھایا۔ توں میرا نور ظہور اللہ اللہ میری دھار اللہ رانی، راہ جگت والا جنایا۔ میرا پیار آب حیات رس والا پانی، رستہ تیرا دے کھلایا۔ پر یاد رکھ جس ویلے تیرا انت ہونتا تیری اُمت دی ہونی ویرانی، ویری

گھر گھر نظری آئی۔ اُس ویلے اپنے امام نوں امام کر کے پچھانی، پشچانپ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ ایہہ کھیل ہونا وچ جگت جہانی، دین دُنی رہیا دکھائی۔ بھگتاں اُتے کر کے مہربانی، تیرا لیکھا تیری جھولی پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کار آپ بھگتائی۔ نو جوتاں کہن اسیں جگئے اک دیپ، دیپ دیپ رُشنائیا۔ ساڈا مالک اک مہیپ، جو مہینل کھیل کھلایا۔ جس دی بھگتاں نال پریت، پریت بن کے دیکھ دکھائی۔ جس نے لیکھا پورا کیتا سنگھ بچن والے تویت، کور جوگندر گولی تن پُھہائی۔ اوگر کھوئیں رہے نہ نیچاں توں نیچ، اوچو اوچ دتی وڈیائی۔ پر بھو و سیا تہاڈے نیچ، وچلا بھیو دتا کھلایا۔ اک ٹکے دی کالی لیک، کالا لیکھا سب دا گئی گوائیا۔ تھوڑا سماں وٹ لو کسیس، پُرکھ اکال نوں تہاڈی قسم، بھسم سب دی دئے کرائیا۔ تئیں ویکھنا نوری اکھاں تے نال چشم، دید دیدہ دانستہ دئے درڑایا۔ سھم ورتنا وچ پچھم، پھیر دکھن لئے انگڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائی۔ نارد کہے میری کسے نہیں کیتی تلاش، میں چار دن دا دھیان لگایا۔ جے سنگر دے سرُپ نوں میری سمجھنا نہیں لاش، پھیر رنجیت سنگھ دیاں دوویں باہواں لو بندھائی۔ ہر بنس کور کلسیاں والی بھنگی ایہدے ہاتھ، لیڑا اپنے سر توں لاہیا۔ تریت کور سر وچ پائیگی پانی دا ٹھنڈا گلاس، ناتا بھین بھرا سمجھایا۔ ایہہ وی راجے بل دا ہندا سی داس، سیوا کر کے خوشی بنایا۔ ایسے طرح اک دن ستائی ماگھ دی سی رات، بل پر بھ وچ اپنا آپ ٹکائی۔ اُس ویلے رنجیت داناں سی گلاب داس، نتھو پتاتے ترہنی نام مائی۔ گرڑ پُران اس دے جنم دا لکھیا ہو یا اتہاس، سلوک اٹھ سو ستارواں دئے گواہیا۔ نارد کہے ایہہ میری براہمن دی نکلی جیہی بات، پچھلی یاد چلیا کرائیا۔ جن بھگتو تہاڈا کھیڑا وسدا رہے تئیں وچ رہو آباد، پر بھ نال مل کے تہاڈی وجدی رہے ودھائی۔ اچ صُح دا دن صدی چو دھویں دی گولی نوں ملی داد، ٹکا رویداس دا بھگتاں بھکھ مٹائی۔ پُرکھ اکالا دین دیلا سدا سے تہاڈے پاس، وچھوڑا نظر کوائے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ اک رنگائی۔ نارد کہے لکھاریو تئیں بڑے لکھاری، لکھ لکھ رہے دکھائی۔ دسو تھساں لائی کہ تہاڈے نال پر بھ نے لائی یاری، پہل کس کمائی۔ میرا دل کردا جے تئیں چارے اٹھ کے اک شبد پڑھو زورداری، گاؤ چائیں چانیا۔ پھیر میں ساریاں بھگتاں توں جاواں بلہاری، بل بل اپنا آپ کرائیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا ڈنک اک وجایا۔ نارد کہے گنگا گوداوری جمناسرتی سنگ راوی سُنوناں غور، غور نال سُنایا۔ اٹھائی ماگھ سب نے پہنچنا اکٹھیاں ہو کے کلانور، کلا پر بھ دی دیاں درڑایا۔ اگے پچھے نہیں آؤنا دوڑ، اکٹھیاں لینا پندھ مُکایا۔ کھڑیاں رہنا جتھے لگا ہووے پوڑ، پوڑی تھلے اپنا جھٹ لنگھایا۔ جس ویلے آواز مارے براہمن گوڑ، محم شبد والا سُنایا۔ اُس ویلے پر بھ دے سیس تے چار سکھ کردے ہونگے چور، چور پریم نال جھلایا۔ تَساں پاؤنا نہیں موں شور، اُچی ساہ نہ کوئے کڈھایا۔ اکو کہنا پر بھو کھج تیری اتنم لوڑ، دوجی لوڑ رہے نہ رایا۔ در آیاں چرناں نال جوڑ، جوڑی دھر دی آپ بنایا۔ کھج کوڑی کرپا بیڑا ساڈے وچ روڑھ، ساڈے توں پرے پھیر شوہ دریا ڈُبایا۔ ساڈا سب دا اکو اک بول، دوجی اور نہ کوئے پڑھایا۔ جے توں پرگٹ ہو یا اُپر دھول، دھرم داراہ دینا دکھایا۔ اوتار پینمبر گرو آں پورا کرنا قول، وعدہ پچھلا ویکھ دکھایا۔ پر ساڈی اک بیننتی اٹھائی ماگھ نوں صدی چودھویں دی گولی اپنی ہتھیں رنھ کے کھوائے تینوں چول، وزن سواپا سہایا۔ کول نارد پنڈت ہووے رول، حساب اپنا دئے لگایا۔ اسیں آپا آپ سب کچھ دیئے گھول، گھولی گھول گھمایا۔ نارد کہے جن بھگتو جے رنجیت سنگھ دیاں باہواں بدھیاں تے بدھیاں دیو دکھول، میری خلاصی لینی کرایا۔ جگت اندھیر جھلنا تَساں موں نہ جانا ڈول، اڈل لئے بچایا۔ ہن چڑھدیوں لہندے تے لہندیوں چڑھدے پر بھ دا وچنا ڈھول، ڈھولکیاں چھینے والے سارے گھ چھپایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ سوامی سداوسے کول، گل مالک اپنی دیا کمایا۔

☆ ۲۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۷ دھرتا سنگھ، سکھ راج کور، سردارا سنگھ، منگل سنگھ فتوڑ، جیتو سرزا چک، گلزار سنگھ، سماں سنگھ فتوڑ، رتن سنگھ کلانور، سرندر سنگھ ڈیڈھ گواڑ، گرمیتو رسولپڑا، جوگندر کور بلونت جٹا، سرجیت کور شکارماشیا، سوندر کور، دیال کور بوہڑ والا بھگٹانا، دیال سنگھ ڈیڈھ گواڑ، دلپ سنگھ، بلونت کور دالم ننگل، پورن کور نواں پنڈ، سکھ راج سنگھ رحم گڑھ، پنڈ کلانور ضلع گرداس پڑ ☆

راوی کہے میں مستک لاواں چرن دھوڑی، سنگر شبد سچی سرنایا۔ میری آشا رہے مگدھ نہ موڑھی، ترسنا ملے وڈیایا۔ جگت جہان تکاں دھار کوڑی، کوڑ کٹمب لوکایا۔ جو میتوں سندیہ دے کے گیا سنگر ارجن ضروری، سچ سچ سنا یا۔ جس ویلے میرا مالک آیا حضور، حضرتاں توں پرے اگم اتھاپا۔ توں وی پنڈھ کٹنا دوری، بھجنا واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنا یا۔ راوی کہے میرے مستک لگی اگئی خاک، خالق خلق دتی وڈیایا۔ میرا اندروں کھلیا تاک، پڑدا مول رہیا نہ رانیا۔ میں چرن کول رگڑ کے ناک، نو نو سپس جھکایا۔ پڑکھ ابناشی بخش دے دات، داتے دانی دیا کمایا۔ چاروں کٹ ویکھ اندھیری رات، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ دین دنی ہوئی گستاخ، ساتک ست نہ کوئے ورتایا۔ میری پرانی پچھلی آس، آساوند رہی جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیایا۔ راوی کہے میں دساں شبدی بھو، اگم اگم جنایا۔ میں اُس دی کری سیو، جو سیوا دین دنی کمایا۔ جیہڑا وسیا نہیل دھام نہکیو، نہکرمی بے پرواہیا۔ جس دی صفت کرنہ سکے رسنا جہو، بتی دند نہ کوئے چٹرایا۔ اوہ میتوں دے کے گیا اگم میو، انرس رس چکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوایا۔ راوی کہے گر ارجن میرے اُتے ماری ہتھیلی، جل دھارا خوشی بنایا۔ نی توں جگ چوکڑی کھیل کھیلی، بھجی واہو داہیا۔ تیری دسے نہ کوئے سہیلی، سکلا سنگ نہ کوئے بنایا۔ توں پھریں جگت نویلی، بھجیس واہو داہیا۔ اوہ تک صدی چو دھویں انت سب دا مالک آونا بلی، جو بلیاں جنگلاں وچ اپنی کار بھگٹایا۔ جس لیکھے لاوئی نانک دی ٹوپی سیلی، سل پاہن پتھر پوجن کوئے نہ پانیا۔ جن بھگتاں دھرم رائے دی کٹنی جیلی، چوڑاسی پھاسی دے کٹایا۔ اچرج کھیل اُس اپنی آپے کھیلی، خالق خلق نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا

رنگ آپ رنگا گیا۔ راوی کہے میٹوں ار جن نے دتا دھکا، سچ نال ہلایا۔ میں بچھلا پیر چکا، اڈی چوٹی زور لگایا۔ نگاہ ماری دروہی پھری مدینہ مکہ، کعبے رہے گر لایا۔ ناتائیا بُوراسکا، سنگی سنگ نہ کوئے دکھایا۔ کسے دی قیمت پئے نہ ٹکا، لکھوں ککھ رہیا دکھایا۔ جوت جگدی لٹ لٹا، نور نورانہ نظری آئی۔ جو سے گھٹ گھٹا، اوہ گوبند نکیا ماہیا۔ جس نے روپ بدلنا تاں بدلے شبدی دھار وٹا، وٹ بنا رہن کوئے نہ پائی۔ دو جہان پھرے نٹھا، کوٹن کوٹ برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش چرناں ہیٹ دبا یا۔ اپنا بھیو دتے کسے نہ رتا، رتن امولک گرگھ لئے اُپجایا۔ سچ پریت جوڑ کے نتا، رنگ اکو اک رنگا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتا یا۔ راوی کہے سنگر ار جن میرے نال بھھائی چھاتی، ساتک ست رہیا کرایا۔ اشارہ کیتا اوہ تک کملاپتی، جو پت پر میثور بے پرواہیا۔ جس دے لیکھے لگی حیاتی، جیون او سے دی جھولی پائی۔ او سے داد پیک او سے دی ویکھے باتی، او سے دانور ڈگمگایا۔ جس کلک کل میٹنا کاتی، کلکی اپنا پھیرا پائی۔ لکھ جوڑا سی پچھے واتی، انڈج جیرج اُتبھج سیتج ویکھ دکھایا۔ چار جگ دی بچھلی سب دی ویکھے پاتی، پترکا بھوکتاں والی پھول پھولایا۔ جھگڑا میٹے ذات ذاتی، آتم برہم اک سمجھایا۔ کھیل کرے بہہ بدھ بھانتی، بھیو اپنا آپ چھپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اک اھوایا۔ راوی کہے میرے اندر آئی آہ، ہوکا بھر کے دتا سنا یا۔ کہو جیہا بے پرواہ، میٹوں دے دکھایا۔ جس دے پچھے اپنا تن چلیا تجا، نرگن نور کر زشایا۔ سنگر ہس کے کہا اوہ جلوہ گر خدا، نور نورانہ ڈگمگایا۔ جس نے کلجک اتم تیرا کنڈھا میرا گھاٹ حد دینی بنا، اُمت اُمتی ونڈ ونڈایا۔ صدی چودھویں لیکھا دئے چکا، چکنی کرے لوکایا۔ محمد نوں دینا سنا، کلمہ نور الایا۔ اُس دا پنڈھ دینا مکا، اگے آئیو نہ کوئے ودھایا۔ شرع دا شرع نال ہووے نکرا، شریعت شریعت نال لڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ گھلایا۔ راوی کہے میں رکھی اکو آس، آسا دیاں جنایا۔ جس ویلے آوے پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا دُھر درگا ہیا۔ نرگن نور جوت کرے پرکاش، جوتی جاتا ڈگمگایا۔ جن بھگتاں وسے پاس، سگلا سنگ بنا یا۔ نج گرہ رکھے واس، واسطہ آتم پر ماتم آپ جڑایا۔ شبد سندیسہ دیوے آکھ، دُھر دا حکم اک درڑایا۔ جوتی جاتا پرگٹ ہو کے ساکھیات، ستمگھ ہو کے سوبھا پائی۔ چار جگ دے بچھلے لیکھے ویکھے کاغذات، پڑدا اولہلا

رہن کوئے نہ پائیا۔ میری منسا پوری کرے وچ لوک مات، دھرنی دھرت دھول پوری آس کرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل دھر دا ہر، دھر مالک اگم اتھاہیا۔ راوی کہے میں دستاں آوے اک حضور، نور نورانہ بے پرواہیا۔ جس نے سب دے تکنے قصور، دیکھنہارا تھاواں
 تھانیا۔ میری بیننتی کرے منظور، نیوں نیوں لاگاں پانیا۔ پر بھو بھو کھول ضرور، پردہ دے چکائیا۔ موسیٰ دی واٹ رہے نہ دور، عیسیٰ لیکھے لینا لگائیا۔
 محمد دا تکتا اپنا نور، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ راوی کہے سنگر ار جن میرے اُتے ماریاں بیخ
 لیکاں، انگلی انگلی نال بدلایا۔ میریاں نکل گئیاں چیکاں، بہڑی بہڑی کر گرائیا۔ اُس ہس کے کہا کھلیئے اوہ تک صدی چودھویں دیاں انت تاریخاں، جو
 تواریخاں سب دیاں دے بدلایا۔ اُس ویلے مندر مٹھ گراواں شودوالے مسیتاں، چرچ مارن دھاہیا۔ دین دُنی دیاں بدل جانیاں نیتاں، نیتیاں نظر
 کوئے نہ آئیا۔ کلمے دیاں بھلیاں ہون سرب حدیثاں، حضرتتاں سیس نہ کوئے جھکائیا۔ شاستراں قائم نہیں رہنیاں ریتاں، گرنٹھاں رنگ نہ کوئے رنگائیا۔
 سب دیاں ننگیاں ہونیاں پیٹھاں، پشت پناہ ہتھ نہ کوئے لگائیا۔ نو کھنڈ پر تھی تپنا انگیٹھا، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ کلجک چو ہونا انتر کوڑا ریٹھا،
 مٹھارس نہ کوئے بھرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ راوی کہے سنگر ار جن اگم جئاؤندا اے۔
 بھو ابھید آپ کھلاؤندا اے۔ دھر داشد چار وید توں پرے آپ درڑاؤندا اے۔ پر م پُرکھ اچھل اچھید، جس دا انت کوئے نہ پاؤندا اے۔ کلجک انتم
 اپنا حکم دیوے بھیج، دوجی کار نہ کوئے کماؤندا اے۔ جس دا جوتی نور تیج، اپ تیج وائے پر تھی آکاش کھیل کھلاؤندا اے۔ جس دی انتم گوہند ماننی تیج،
 سو گوہند شبدی ویس وٹاؤندا اے۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ جگ اپنی کھیل کھلاؤندا اے۔ پر بھ اپنی کھیل
 کھلاویگا۔ دین دیال دیا کماویگا۔ سو پُرکھ زرنجن ڈگمگاوےگا۔ ہر پُرکھ زرنجن نور رشاویگا۔ آد زرنجن جوت چکاوےگا۔ اکنکار ویکھ وکھاویگا۔ ابناشی کرتا پڑدا
 لاہویگا۔ سری بھگوان اپنی کار کماویگا۔ پاربرہم دھر دا حکم ورتاویگا۔ شبدی شبدا اٹھاویگا۔ وشن برہما شو آپ ہلاویگا۔ اوتار پینمبر گر سوادھان کراویگا۔
 جو لہنا دینا لیکھا گوہند دسیا اندر، سو پُریاں لوآں جھولی آپ بھراویگا۔ جس دے اگے نہیں کسے دازور، سو جوروزر ویکھ ویکھاویگا۔ کلجک انتم آوے

واگاں موڑ، جوتی جاتا پھیرا پاویگا۔ جن بھگت سہیلے وچھڑے لئے جوڑ، جوڑی آتم پر ماتم آپ درساویگا۔ سرشی درشی دیکھے وچوں اندھ گھور، گھوری ہو کے پھول بھلاویگا۔ جس دے ہتھ پیغمبراں پھڑائی ڈور، ڈورؤ ڈنکا اک و جاویگا۔ نو کھنڈ پر تھی تکے کلجک چور، ستاں دیپاں پندھ مکاویگا۔ من کلپنا دیکھو شور، اندر وڑ وڑ پڑدے لاہویگا۔ جو ار جن سنگر راوی کنڈھے گیا بول، بچن پورا آپ کراویگا۔ پڑکھ اکالا ہو کے تولے تول، تولنہارا اک اکھواویگا۔ جس نوں جھکنے کرشن کاہن کلا سولھ، رام راما دھوڑی خاک رماویگا۔ جس دا پیغمبراں وجایا ڈھول، ہوکا حق اک درڑاویگا۔ راوی تیرا انتم کنڈھا جاوے مول، مولا ہو کے اپنا پھیرا پاویگا۔ بھاگ لگاوے اپر دھرنی دھول، دھول چرناں ہیٹھ دباویگا۔ پر یاد رکھیں صدی چو دھویں دی گولی کولوں کھا کے چول، نیاز سب دی بند کراویگا۔ جس دا بھيو ملا شیخ پنڈت پاندھا جانے کوئے نہ رول، رونق اپنی آپ وکھاویگا۔ سچ دوارا اکو کھول، خالق خلق نام ورتاویگا۔ جن بھگت سہیلے چوراسی وچوں لئے ٹول، پھڑ بانہوں گود بٹھاویگا۔ آپ رہے سدا اڈول، دین دنی آپ ڈلاویگا۔ دیناں مذہباں کرائے گھول، دو دھڑ وند ونداویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگاویگا۔ سچ دارنگ آپ رنگاویگا۔ دین دیال دیا کماویگا۔ پرم پڑکھ ویس وٹاویگا۔ جوتی جاتا ڈمگایگا۔ نر نریش اک اکھواویگا۔ دیس پردیس پھیرا پایگا۔ کل کلیش جگت مٹاویگا۔ گر دس دسمیس جوت جگایگا۔ جس دے بھوکھتاں وچ کھے لیکھ، سو لیکھا پور کرایگا۔ جس دے پچھے سیس وچ تتی پوائی ریت، اوہ تھل مارو پھول بھلاویگا۔ اوہا انت پائے کوئی نہ بھیت، بھيو اپنے وچ چھپاویگا۔ جس نوں لہدے سادھ سنت انیک، کوٹن کوئی دیکھ وکھاویگا۔ جن بھگتاں بخش کے اپنی ٹیک، مستک دھوڑی خاک رماویگا۔ کر کے بدھ بیک، نوری جوت جوت چکایگا۔ ترے گن مایا لائے نہ سیک، کایا وچ مندر اندر اگنی تت بھجایگا۔ کوڑی کریا میٹ کے بھیکھ، بھانڈا بھرم بھو بھٹاویگا۔ لیکھا میٹے ملا شیخ، پیر غوث اولیا نظر کوئے نہ آویگا۔ جو پڑکھ اکالا دین دیالا سدا رہے ہمیش، سو سا جن اپنی کار بھگتایگا۔ راوی کہے میں اُس پر بھو نوں کراں آدیس، جو کلجک انتم اپنا تھم ورتاویگا۔ دھرنی کہے میرے اتوں میٹے کلیش، کوڑ کلپنا دور کرایگا۔ دھول کہے میرے اتے رہن دیوے نہ کوئے پلچھ، ہر جن ساچے مات پرگٹاویگا۔ کسے دے اگے کسے دی چلنی نہیں کوئی پیش، پیشوا سارے اپنے وچ ملاویگا۔ جس دا اکو کلمہ نام سندیس، سندھیا سرگھی وند نہ

کوئے ونڈایگا۔ نوست بخش کے ٹیک، اوٹ اکو اک جنایگا۔ جس دے پچھے گو بند بچے کیتے بھیٹ، اوہ بھیتا کوڑی سرب چکا یگا۔ مالک بن کے کھیوٹ کھیٹ، بیڑا اکو نام ترا یگا۔ جن بھگتاں کرے ہیٹ، گرگھ ساچے میل ملا یگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھایگا۔ سچ دا پڑدا آپے لاہویگا۔ پڑکھ اکال بھيو چکاویگا۔ ڈکھ درد سرب مٹاویگا۔ گر اوتار پیغمبراں عرض لیکھے لاویگا۔ کلجگ انتم پورا فرض آپ کماویگا۔ بھگتاں پوری کر کے غرض، غریب نمانے گود لکاویگا۔ کسے دا ہون نہ دیوے حرن، ہر جن حرجانے وچ کدے نہ آویگا۔ چھری شرع کھوہ کے کرد، خالی ہتھ سرب پھراویگا۔ پرگٹ ہو کے جودھا سوربیر مردانہ مرد، مدعا اپنا اک سمجھاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ گھر اک وساویگا۔ سچ دا گھر اکو وسیگا۔ جتھے دیک جوتی جگیا۔ انحد شبد انادی وجیا۔ بھگت سہیلے ساچے لہیگا۔ گر چیلے سنت فقیر دھر دے سدیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار ایکا پھبیا۔ راوی کہے میں دستاں صدی چودھویں انت کہدی شرارت، شرع شرع نال ٹکرائیا۔ جس نوں سمجھے نہ کوئی عبارت، بدھی عقل چلے نہ کوئے چترایا۔ پر م پڑکھ سب نوں لینا وچ حراست، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ جس نے نام کلمے دی دتی وراثت، جگ جگ جھولی پائی۔ کردا آیا سدا حفاظت، سر سر ہتھ لگایا۔ جس دے کولوں لیندے رہے اجازت، نیوں نیوں سیس جھکایا۔ اوہ صدی چودھویں انت خود کراؤن لگا بغاوت، بغلگیر رہن کوئے نہ پائی۔ جس کلجگ کوڑی کریا کیتی سخاوت، مایا متا جھولی نال بھرائیا۔ ہوئے ہنگتا دتی نیامت، گھر گھر جگت ورتایا۔ سو کھیل کرے صحیح سلامت، پڑکھ پڑکھو تم اگم اتھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کما یگا۔ صدی چودھویں کہے اوتار پیغمبر گر کسے دا نہیں کوئی چارا، چاروں گنٹ دھیان لگایا۔ تھم ورتے ہر نرکارا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ ویس وٹائے چوہیاں اوتارا، جگت جگدیشا بے پرواہیا۔ جس نے کلجگ انتم کرنا پار کنارہ، نیا ادھ وچکار نہ کوئے اٹکایا۔ شاہو بھوپ بن سکدارا، شہنشاہ اپنا تھم ورتایا۔ راوی بخش کے چرن دھوڑی چھارا، لگا دھرم دھار لگایا۔ نارد دا لہنا اپر اپارا، گنگا گوداوری جمناسرستی نال ملا یگا۔ بھچیاں آئیاں کر کے چارا، سیڑیاں بیٹھاں آسن لایا۔ کی تھم ملے سچی سرکارا، کی سندیسہ دھر درگا ہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل

ساچا ہر، دُھر مالک دیا کمائیا۔ سَنگَرُ شبد کہے نارد آ آگے، نر نرائَن جنائیا۔ نارد دوویں ہتھ بدھے، نو نو لاگے پائیا۔ پر بھو گنگا گوداوری جمنا سُرستی لے
 سدے، حکم فرمانا اک درڑائیا۔ انہاں دا آونا جانا لیکھے لگے، مہر نظر نال ترائیا۔ تیرا اکو دیک جگے، دو جہان ہووے رُشنائیا۔ انہاں وچاریاں نے سادھو
 سنت چھڈے، رکھیاں پلو آئیاں جھڈائیا۔ ناتے توڑے بڈھے نڈھے، جوانا اکھ نہ کوئے ملایا۔ کیوں تئاں اُتے ٹھگاں چوراں یاراں بنائے اڈے، سنت
 دھرم نظر کوئے نہ آئیا۔ کوڑ نشانے بیٹھے گڈے، کھتری براہمن شوڈر ویش دھرم وچ نہ کوئے سمائیا۔ پار کردیاں آئیاں ڈونگھے کھڈے، بھچیاں آئیاں
 واہو داہیا۔ وینہدیاں آئیاں جنہاں کھادھے ڈھگے وچھے کئے، ڈھوراں کھل لہائیا۔ اوہ مائس مانو مانکھ دھرم رائے دا دے وگے، واگی پالی ہو نہ کوئے
 بچائیا۔ راوی کنڈھے تیری پہنچیاں حدے، حد اکو ویکھ وکھائیا۔ آگے سَنجگ تریتا دواپر کھج گئے لدے، اپنا پندھ مُکائیا۔ کھجگ بن تیرے نور کوئے نہ
 لبھے، جوتی جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ آہ ویکھ سچے کہے، آگے بچھے اکھ اٹھائیا۔ سنت منزل چڑھے نہ کوئے شاہ رگے، نو دوارے پندھ نہ کوئے مُکائیا۔ جدھر
 تکیئے ہندے دغے، بھیو سچ نہ کوئے کھلائیا۔ نیز روون بڈھے نڈھے، جو بن ونتے مارن دھاہیا۔ انہاں وچاریاں نے پچھلے ساک سجن چھڈے، ناتا آئیاں
 تڑائیا۔ تیرے نام دے پیار دے چاہندیاں مزے، رس اکو دینا وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کچھ وگڑیا نہیں اچے، اجل سب دے سرتے کوک کوک
 سنائیا۔ مہربان تیرا درشن پائیے جدے، یدی اپنا پڑدا دینا اٹھائیا۔ سب دے نرگن دھار ہتھ بدھے، سرگن نظر کوئے نہ آئیا۔ تیری سرن سرنائی لگے،
 لگ ماتر دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک دیا کمائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن نارد مئی، مئن سُن
 توں باہر جنائیا۔ میری شبد دھار دی دُھنی، دُھن آتمک راگ درڑائیا۔ دُھر دا حکم وڈگن گئی، گہر گمبھیر آپ سمجھائیا۔ جس صاحب نے جن بھگتاں دی
 لیکھے لائی پگڑی چینی، سر سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ اوہ لچیا رکھے وچ دین دُنی، دو جہاناں ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، نہکٹک نرائَن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگ چو کڑی نت نوت نرگن سرگن سب دی پکار رہیا سنی، اننت اپنی دیا کمائیا۔

★ ۲۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۷ رنجیت سنگھ کلسپاں، تریپت کور دے پرساد کراؤن تے ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ★

ماگھ کہے میرا دوس اُنتی لکھدا، خوشیاں نال رہیا جنائیا۔ پر م پُرکھ توں اکو دست منگدا، در ٹھانڈے جھولی ڈاہیا۔ پر بھ جن بھگتاں لیکھا مُکا دے
 بُھکھ ننگ دا، توٹ رہے نہ رانیا۔ سکھ دے دے اپنے انند دا، انند انند وچوں پرگٹانیا۔ تیرا کھیل سورے سرنگ دا، شاہ پاتشاہ اک اکھوانیا۔ نشان رہنا
 نہیں تارے چن دا، بھگت نشانے دینے جھلایا۔ جے تیرا سماں ہونا کلجگ اتم جنگ دا، چارگٹ ڈہانیا۔ گر مکھاں پینڈا میٹنا کوڑے پندھ دا، پاندھی روپ
 نہ کوئے بھوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، ڈھر مالک دیا کمائیا۔ اُنتی ماگھ کہے میں دینا جاواں اسپس، پر بھ سچ دیا
 کمائیا۔ جن بھگتو تہاڈا مالک اک جگدیش، جس نوں جگدیش کہہ کے سارے سپس نوایا۔ جس نوں جھکدے محمد موس عیس، پیغمبر نیوں نیوں لاگن
 پانیا۔ چھتر جھلنا اُس دے سپس، چھتر دھاری سارے سپس نوایا۔ جس لیکھا پورا کرنا بیس اکیس، ایکنکارا وڈ وڈیایا۔ ساچا کلمہ دس حدیث، نام ندھان
 اک جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر صاحب اک اکھوانیا۔ ماگھ کہے میری انت نمو نمو نمسکار، ڈنڈاوت وچ سپس
 جھکایا۔ کھیل ویکھو پروردگار، کی کرتا کار کمائیا۔ جس نوں جھکدے پیغمبر گر اوتار، زرگن سرگن سپس جھکایا۔ سو شاہ پاتشاہ سچی سرکار، شہنشاہ اپنا حکم
 ورتایا۔ جن بھگت سہیلے دیوے تار، تار نہار آپ ہو جائیا۔ سب دا لہنا دینا دیوے قرض اُتار، دست امولک اگم آپ ورتایا۔ جن بھگتو جیوت رہو سدا
 جگ چار، چوکڑی اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان،
 جس دا آد انت نہ پاراوار، بے انت بے پرواہ اپنا حکم ورتایا۔

☆ پہلی پھلگن شہنشاہی سمت ے ہر بھگت دوار جیٹھووال رات نوں ضلع امرتسر ☆

نارد کہے اوئے آگیا ایس بھراوا پھلگنا، پھلگو سس اُتے لکائیا۔ تینوں کیہڑی چڑھی رنگنا، رنگ رتڑے دینا سمجھائیا۔ دس خیر کس دے کولوں منگنا، جھولی کس دے آگے ڈاہیا۔ کیہڑا لینا سکھ انندنا، انند دینا سمجھائیا۔ کہ لیکھ لین آئیوں تارا چندنا، چند ستار ویکھ دکھائیا۔ دس کیہڑے پر بھو نوں کیہڑی بندنا، بندگی وچ سس جھکائیا۔ ہن کس دوارے لنگھنا، کھڑکی کڈا گھلایا۔ کدھر لاؤنی آگنا، آگنی تت بھجھائیا۔ سچ دس تیرے مالک داکتھے دیکھ جگنا، کدھر کدھر ہووے رُشائیا۔ میرے متر پیارے سجننا، سچ سچ دینا سناٹیا۔ کی کھیل ویکھے اعلیٰ ادنیٰ، اوچاں نیچاں بھيو چکائیا۔ جھگڑا میٹے کایا ماٹی بدنا، بدی دا ڈیرہ ڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ پھلگن کہے نارد پہلوں اپنی لکائیا، سرتی وچ لے انگڑائیا۔ پھیر نیز کھول ترت، نج نیز لوچن اکھ اٹھائیا۔ آہ ویکھ اکال مورت، اجونی اپنا ویس وٹائیا۔ جس دانام کلمہ تورت، تریا توں باہر سمجھائیا۔ اُس نے سمت شہنشاہی اٹھ نئے کعبیاں کرنا مہورت، موہری اپنی کار بھگتائیا۔ جس دی سب نوں پینی ضرورت، ضرور کھوجن تھاوں تھانیا۔ اوہ نور نورانہ نورت، نور نور کرے رُشائیا۔ جھگڑا میٹے کوڑ کوڑت، سچ سچ پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی وندن وند وندائیا۔ نارد کہے پھلگنا ایویں نہ مار نعرے، کوک کوک سناٹیا۔ توں نہیں جان دا کڈے وڈے ایس پر بھو دے لارے، لاریاں وچ جگ چوکڑی دے لنگھائیا۔ سچ پچھیس میرے ورگے ویکھ لے بھگت کوارے، چار جگ سگن نہ مکھ لگائیا۔ کئی میتھوں وی ماڑے ایس نے تارے، تارنہار وڈ وڈیائیا۔ پر ایہدے وچ اک گن جگ ضرور دھرتی اُتے لاؤندا اکھاڑے، کھنڈا کھڑگ دے کھڑکائیا۔ لاڑی موت نال ویاہے جگت دے لاڑے، جنہاں دیاں لاڑیاں روون مارن دھایا۔ ایہہ دن دھاڑے مارے دھاڑے، ڈاکو اپنی کار بھگتائیا۔ آگ لاوے بہتر ناڑے، آگنی تت تت تپائیا۔ جس نے انگنت اوتار پینمبر گرو اپنے وچ واڑے، واڑ شبد والی کرائیا۔ جدوں دل چاہے اوہناں نوں لوک مات واہے اُتے بھاڑے، نام کلمے دی قیمت ہتھ پھرائیا۔ اوہ ایسے وچ مچھاں نوں وٹ گئے چاڑھے، لبہاں کٹ کے خوشی بنائیا۔ پر پتہ نہیں لگن دتا سب نوں کردار ہیہا ڈھارے، حصے وندناں مذہباں والیاں پائیا۔ جس نے

جگ جگ وسدے جگت اُجاڑے، اُجاڑ کے پھیر دے وسائیا۔ اوہ ویکھ اوتار پیغمبر گرو کڈھدے ہاڑے، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ کریا کر پروردگارے، مہربان تیری سرنائیا۔ ساڈی رت مولی رہے وچ سنسارے، پت ٹہنی نال مہکائیا۔ پر پھلگنا دھر دا حکم انت ضرور کرے پت جھاڑے، چار کنت ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ پھلگن کہے میں کی دستاں، دس دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ میں خوشیاں وچ ہساں، ہستی تک بے پرواہیا۔ میٹوں وقت ملیا مساں، مسل مل کے دیاں جنائیا۔ میں اُس دے دوارے وساں، جتھے وصل ملے بے پرواہیا۔ جسوں لبھدے کوٹن تے لکھاں، انگنت دھیان لگائیا۔ میریاں اُس دے چرن لگیاں اکھاں، نیتز نین رہے بگھسائیا۔ زرگن دھار ٹیکاں متھا، مستک خاک رمائیا۔ سیوا کراں بن ہتھاں، بھجاں واہو داہیا۔ اُس دے ستر لتھا، جو یارڈا اک اکھوائیا۔ جس لہنا مکاؤنا تاں اٹھاں، نواں کھنڈاں کھوج کھوجائیا۔ میں اُس تے ڈوری سٹاں، جو سٹا جانے خلق خدائیا۔ جھگڑا میٹنا پتھر اٹاں، سل پاہن پوجن پنڈھ مکائیا۔ جس دے نام دیاں چار جگ دے شاستر چٹاں، نشانے جگت وچ جھلایا۔ اُس دیاں چرناں وچ لٹاں، جو میری مہک رہیا مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ پھلگن کہے میری رت سہاوی، سہنجنی نظری آئیا۔ میرا راہ تگے جگت دی بھاوی، دُور ڈراڈی اکھ اٹھائیا۔ جس دی تک ارجن نے گاوی، گا گا شکر منائیا۔ اوہ چرن چھہا کے آیا اُتے راوی، رام راما بے پرواہیا۔ اُس نے دین مذہب دی دھار رہن نہیں دینی لاویں، اکو رنگ دینا رنگائیا۔ نارد اُس پر بھو دے درتے جاویں، جا کے سیس نوائیا۔ جس نے ساری سرشتی کرنی نتھاویں، شاہ سلطاناں خاک ملایا۔ میرا سندیسہ اک سناویں، سچ نال سمجھائیا۔ پتراں پیار نہیں رہنا ماویں، پتا پوت نہ کوئے وڈیائیا۔ جگت دا بل تلنا باہویں، باہو بل اک پرگٹائیا۔ جس دے حکم نال چٹے تے کالی لگ گئی شاہی، شہنشاہ اپنی کار بھگتائیا۔ جس چار جگ دے ویکھنے راہی، گر اوتار پیغمبر آپ اٹھائیا۔ اوہ بڑا چلاک تے بڑا دائی، دائرہ اپنا نہ کسے سمجھائیا۔ سب نوں کہندا رہیا اوتار پیغمبر گرو او میٹوں لو دھیائی، چرن کول سیس نوائیا۔ انگنت نام بھنڈارے وچوں چوہ جگاں دے اوتار پیغمبر گرو آں نوں صرف لائیناں دسیاں ڈھائی، جنہاں ڈھائیاں وچوں چار جگ دے شاستر دتے لکھائیا۔ انت سب نوں رہیا روائی، رعب اپنا رہیا جنائیا۔ میں خیران

اوس نے اوتار پیغمبر اس گرو آس نوں بن نہیں دتا بھائی بھائی، ویری ویری کر کے دتے ٹکرائیا۔ اکھراں والے نام نال کر دتے شو دائی، شوہر چھوہر نے اپنے حصے دتے سمجھائیا۔ جاؤ لوک مات بنو رستیاں دے پڑا ہی، چارے جگ ونڈ ونڈائیا۔ اک دا ہندسہ دس کے اکائی، نال لا دتی دہائی، جس دہائی نے ڈہائی زرگن سرگن دتی پائیا۔ پھر اوہ دہائی تھم نال دتی مٹائی، پھر زرگن دا زرگن نظری آئیا۔ زرگن نور جوت کر رُشنائی، دپیک اکو ڈمگائیا۔ پھلگن کہے ناردا اوہ میرا مالک اک گوسائیں، گہر گسپھر بے پرواہیا۔ ناردا کہے پھلگنا ایویں نہ جا وڈیائی، صفتاں وچ صلاحیا۔ مینٹوں تے آس جا پدا بھولا بھالا جٹ تے کر دا واہی، وعدے پچھلے پور کر آئیا۔ پھلگن کہے نہیں اوئے ناردا ایہہ شبد سنگر جنھ گوبند توں اکٹھے کرائے چھیمبے نائی، جھپور جٹاں گنڈھ پو آئیا۔ ناردا کہے پھلگنا ایہہ بڑا قصائی، جگ جگ دیناں مذہباں والی چھری بنا کے گرو آس ہتھ پھڑائیا۔ ہن ایویں سب نوں جاندا دہائی، دد بے نال ڈرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ ناردا کہے پھلگنا تیرا مالک بڑا استاد، اُستادی وچ وڈیائیا۔ جے مینٹوں جاوے لادھ، مل کے خوشی بنا ئیا۔ میں وی لوواں ارادھ، وجے سچ ودھائیا۔ پر میں سُنیا نہیں کدے اُسدا ناد، کی دُھن کرے شنوائیا۔ جگ چوکڑی رہیا جاگ، جگراتے کٹ کے اپنے جھٹ لنگھائیا۔ دین دُنی دا کیتا تیاگ، تیاگی ہو کے نیوں نیوں لاگاں پانیا۔ بنا اُس دی کرپا توں پورن ہوئے کسے نہ بھاگ، بھاگ ہین سرب اکھوائیا۔ ترے گن بچھے کدے نہ آگ، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ میں نو نو نمسکاراں کراں اُس مہاراج، جو شہنشاہ اکھوائیا۔ جس بچھے دین دُنی تجیا جائے راج، شہنشاہی کم کسے نہ آئیا۔ اُس دا انوکھا ویکھیا سماج، سمگری کم کسے نہ آئیا۔ جس بھگتاں دا کھیڑا کیتا آباد، ہر جن ساچے وچ لکائیا۔ دین آیا آپ امداد، بخشش رحمت سچ لکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ داسنگ آپ رکھائیا۔ پھلگن کہے ناردا میرا صاحب سچا سوامی، میری رت سہائیا۔ جو ہر گھٹ انتر جامی، انتر زرتروکھ وکھائیا۔ میری ہون نہ دیوے بدنامی، بدی دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ مالک بن اگم انامی، نام نام دیوے چائیں چانیا۔ جس دی صفت وڈیائی اکھراں والی بانی، بودھ اگادھا اک جنائیا۔ امرت رس بخشے پانی، بوند سوانتی نچھر جھرنا اک جھرائیا۔ جس نے ریتی رہن نہیں دینی پُرانی، مارگ اکو اک پرگٹائیا۔ دھرم دھار اُپجاوئی نشانی، نشانہ اکو اک جنائیا۔ جتھے بھگتاں نوں دینی نہ پئے

قربانی، سیس دھڑ نہ کوئے ونڈ ونڈایا۔ اوہ شہنشاہ شاہ سلطانی، پاتشاہ اک اکھوائیا۔ اُس دا لحم سندیسہ نہیں زبانی، کھ کھ کے دئے جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لحم اک ورتایا۔ پھلگن کہے میرا صاحب سورا سربنگ، مہربان اکھوائیا۔ اوہ سمنڈ ساگراں جائے پار لنگھ، چرن کول آپ ٹکایا۔ جس دے نال نشان ہووے گا تارا چند، امبریلے نال وڈیایا۔ تیر کمان نال لئے ٹنگ، بھٹھا گو بند والا ماہیا۔ گاڈ کھیا ہووے نال پریم انند، اکھر صفتاں وچ صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لحم آپ ورتایا۔ پھلگن کہے سمت اٹھ کھیل مہانا، صاحب میرے وڈیایا۔ پرگٹ ہو کے نوجوانا، مرد مردانہ لئے انگڑایا۔ جس نے دیس پردیس جانا، سال بسال سال تن ونڈایا۔ ضرور گرکھاں ہتھیں بدھا ہووے گا گانا، لال تند رنگ رنگایا۔ ساڈھے تن ہتھ نال رکھیا ہووے گا گانا، کسیرا روداس نال بندھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دا لحم آپ ورتایا۔ پھلگن کہے ناردا میں ہس کے ماراں تالی، تلیاں زمین اُتے گھسایا۔ پر بھو دا کھیل تکنا حالی، جو مہر نظر رہیا اٹھایا۔ جیہڑا جگ چو کڑی کدے نہیں کردا کالی، سچ سچ اپنا رنگ رنگایا۔ سمت شہنشاہی نو وچ گرگھ سنگھ دے سیس پگ ہووگی کالی، پردیس پر بھ دے نال جانا تھاؤں تھانیا۔ ہر سنگت پریم پریتی کرنی باہلی، پیار محبت اک رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی ونڈ آپ ونڈایا۔ پھلگن کہے مینٹوں آوندی جاندی دھار، دھر دا لحم آپ سناپا۔ سمت دس وچ کھیل اپار، اپر پر سوامی دینا کرایا۔ شہنشاہی سمت دس نیوں کے کرے سوال، جھولی آگے ڈاپیا۔ بخش دے دھن مال، دست آگم ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی ونڈ اپنے ہتھ رکھایا۔ سمت دس کہے میری ایہہ نیت، نیتوان ہو کے دیاں جنایا۔ میری صاحب نال پریت، پر بھو پریتیم دیوے مان وڈیایا۔ میرے وچ پر بھ دے نال لکھاری ہووے گا سنگھ سرجیت، سر سر مان وڈیایا۔ دوندر کور نال گائیگی نو گیت، نواں دیاں سو بھاپایا۔ پنج گرگھ ہور نال ہون گے ٹھیک، جنہاں نوں پُرکھ اکال چرن پریت دئے وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چکایا۔ پھلگن کہے مینٹوں کہندے پھلگن، دین دنی سناپا۔ پر بھ دا دپیک لگا جگن، جگت جہان ہوئے رُشاپا۔ جن بھگتاں دا ڈنکا ڈور لگا وچن، نو نو

کرے شنوائیا۔ جگ چو کڑی و چھڑیاں لگا سدن، ہوکا حق درڑائیا۔ آؤ سب دا جھگڑا مٹیا کایا بدن، تن وجود کلبوت کراں صفائیا۔ پچھلی کریا لگا دبن، کوڑ ملیجھ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی گنڈھ آپ پوائیا۔ پھلگن کہے میں دساں کھیل گہر گبھیرا، بھو ابھید جنائیا۔ پر بھ پرگٹ ہووے پیرن پیرا، پت پر میثور نور الایہا۔ جس دی سب توں وکھری تصویرا، تصور کر نہ کوئے درڑائیا۔ جن بھگتو پہلی چیتر خوشیاں نال آؤنا گھت وہیرا، در ٹھانڈے و بے ودھائیا۔ سوا سیر دا ورتیرا، سمت سولاں لالو والا نال لیائیا۔ بھگتاں دا بھنڈارا اک ہونا غریباں امیراں، امر اپد دے جنائیا۔ سب نے سپس تے چٹا بٹھ کے آؤنا چیرا، بندی لال مستک وچ بھہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ پھلگن کہے پر بھو دا کھیل جگت جگ آبا، متس کچھپ لیکھا دے مکائیا۔ راہ تکے خواجہ خضر بابا، دوروں بیٹھا سپس نوایا۔ کھیل ویکھنا نال سبابا، خالق خلق کی ورتائیا۔ کی جن بھگتاں ہووے لاجھا، سچ در ملے سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ سنائیا۔ پہلی چیت کہے میرا دوس سب نے یاد رکھنا، سمت شہنشاہی اٹھ نال وڈیائیا۔ ہر سنگت سنگر چرن اگی کرناں پردکھنا، سچے ہتھ بھوائیا۔ گر سکھ نمسکار کرے نہ کوئے ہتھ سکھنا، سر سرنیوں نیوں لاگے پائیا۔ جیہڑا قول اقرار کیتا سی گو بند نال پٹنا، جنم لین سمیں شبد جنائیا۔ تیتوں اکو رنگ رنگنا، رنگ انمول دینا دکھائیا۔ تیتوں لے کے جانا پار کنارے پتنا، گھاٹ دتا سمجھائیا۔ ویکھنا جگت دا وطن، بے وطنوں کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ پھلگن کہے میرا پر وٹھا پہلا، پر م پرکھ ملی سرنائیا۔ میں کدے نہ ہوواں انگہلا، سوادھان ہو کے سپس نوایا۔ جن بھگتاں وچ خوشیاں نال ٹھلاں، پھراں چائیں چائیا۔ نالے دساں گرکھو تساں وڑنا وچ سچکھنڈ دے محلا، جس دا محلہ نظر کسے نہ آئیا۔ کیوں ٹھاڈے صاحب نے ٹھاڈا مارگ کیتا سہلا، مہر نظر نال ترائیا۔ جتھے ہندیوں پریم دیاں پہل چھلاں، خوشیاں و بے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ پھلگن کہے میری نمسکار ڈنڈاوت، نو نو لاگاں پائیا۔ پر بھو پریم دی کر سخاوت، بخشش وچ نام ورتائیا۔ بھگتاں وچ نہ رہے عداوت، کوڑی کریا دینی گوائیا۔ ست دھرم دی دینی نیامت، وست اگم ورتائیا۔ منو آ کرے

نہ کسے بغاوت، بغلگیر لینا بنائیا۔ بچے تیرے انجانت، سر تیرا ہتھ لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی سچ نال چترائیا۔ پھلگن کہے جن بھگتاں پھل بھل موالے، بھلواڑی سو بھاپائیا۔ پورا ہوئے وعدہ تولے، اقرار دیکھ دکھائیا۔ ملے وڈیائی اُپر دھولے، دھرم دی وجے ودھائیا۔ پُرکھ اکالا سچ دوارا اکو کھولے، خالق خلق دے دکھائیا۔ نرگن دھار تول تولے، سرگن اپنے کنڈے لگائیا۔ جن بھکتو خوشیاں نال گاؤنے ڈھولے، توں میرا میں تیرا چائیں چائیا۔ تہاڈا مالک ہن نکلن لگا وچوں پڑدے اوہلے، کروٹ اپنی رہیا بدلایا۔ جس نے پہلی وار بھارت توں باہر بیچ رنگ دے کھڑنے چولے، چولی اپنی رہیا بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ پھلگن کہے میں دساں نال پیار، پریم وچ جنائیا۔ جو گرگھ نال جان گے پار، سمند ساگراں پندھ مکائیا۔ سپس تے پٹیاں بننگے سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی بے لکھ کے لکھار، ساچا سگن منائیا۔ تن رنگ دے گل وچ ہونگے ہار، سوہا پیل لال نال وڈیائیا۔ سوہنگ چھاتی اُتے لکھیا ہووے کمال، سچے کھبے سو بھاپائیا۔ سچے گٹ تے ہووے چٹا رومال، گنڈھ اکو اک بندھائیا۔ اک نال رکھنی تلوار تے ڈھال، جو کرشن ار جن نال آسا گیا رکھائیا۔ اک بھورے رنگ دی رکھنی دوشال، جو باؤن بل دوارے رنگ رنگائیا۔ تیراں سو ستاسی ریشیاں کرنا دھیان، نیتز نین اکھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست سچ ست سرنائیا۔ پھلگن کہے باؤن دا اتہاس، سمجھ کسے نہ آئیا۔ بل دانو اس، چرن کول سرنائیا۔ پتا پوت جماعت، ملے مان وڈیائیا۔ پورب لیکھا کھات، سب دا ویکھ دکھائیا۔ چرن پریتی نات، جوڑا رہیا جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ پھلگن کہے میں ویکھاں بچھلی کتاب، پورب کھوج کھوجائیا۔ درشن سنگھ دے مکھ تے ہووگی نقاب، کالے بستر نال وڈیائیا۔ صدی چودھویں دی نال کھڑنی پوشاک، بھل رہے نہ رائیا۔ گولی تارے چند والا بستر کر کے صاف، نال لینا بندھائیا۔ امرجیت سنگھ کول نو ہون گے کارڈ، جنہاں نوں کاٹ کہے لوکائیا۔ ترپت نے اپنی کٹی نوں دے کے رکھنی گانٹھ، چوڈاں دن نہ مات کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ نال وڈیائیا۔ پھلگن کہے کپور سنگھ دا قمیض ہووے گا لال، لال رنگ رنگائیا۔ ناظر سنگھ دے ہتھ وچ ہووگی ڈھال، کھبے ہتھ

ٹکائیا۔ کھیل دیکھے پڑکھ اکال، گنونت نورِ اِلاہیا۔ جس نے سب دا حل کرنا سوال، سوالی پچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ پھلگن کہے میرا صاحب سجن سہیلا، دیوے مان وڈیائیا۔ جو گرگھاں کردا میلا، میلے چائیں چائیا۔ تیجے سال پریتم سنگھ تے نال تیار رہے سنگھ چیلا، چارگٹ وجے ودھائیا۔ تن گڑگھ اوہ دستانگا جس ویلے آیا جان دا ویلا، بھو بھو وچوں چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر دا مالک اک اھوائیا۔ پھلگن کہے ناردا تک لے اک نظارہ، نظر نین اٹھائیا۔ ویکھ ہر نرنکارا، نرگن نورِ اِلاہیا۔ جس نے سب دا لاہنا ادھارا، باقی رہن کوئے نہ پائیا۔ میں اُس نوں کراں نمسکارا، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ تیرا کھیل تکنا کل کلکی اوتارا، امام اما پڑدا دینا اٹھائیا۔ جس دیاں خوشیاں والیاں بہاراں، رنگ رتڑا بنے بے پرواہیا۔ جس دیاں نو کھنڈ پر تھمی صفتاں دیاں گاؤنیاں واراں، کلمہ نام والا جنائیا۔ جدھر جاوے ہلاؤندا جائے تاراں، تار ستار آپ ہلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جس دا انت نہ پاراوارا، بے انت اپنا حکم ورتائیا۔

☆ ۲ پھلگن شہنشاہی سمت ۷ جوگندر سنگھ ڈیڈھ گواڑ، منشا سنگھ بابو پڑ، پرسن کور ورپال، پریتم سنگھ مدی پڑ، سرجیت کور دھرم کوٹ، سنسار سنگھ

☆ جزاخر، ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر

پھلگن کہے میری موئی رت، رتڑی پر بھ آپ مہکائیا۔ سنگ رلائے بھگت سہیلے ست، ڈلارے ڈھر دے جوڑ جڑائیا۔ کرپا کری ابناشی اچت، پاربرہم پر بھ بے پرواہیا۔ جنہاں دا جنم مرن دا مٹیا ڈکھ، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ آتم پر ماتم دے سکھ، کلپنا کوڑ دے مٹائیا۔ اُجل کرے دو جہاناں گھ، ایہتے اوتھے ہوئے سہائیا۔ اُلٹا گربھ نہ ہونا پئے رن، رائے دھرم نہ دے سزائیا۔ توں میرا میں تیرا دس کے تک، سوہنگ ڈھولا دتا درڑائیا۔ شبدي سنگر ہو کے گودی لئے چک، مہربان سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کرے دینوہارا ساچا ور، ہر صاحب وڈ وڈیائیا۔ پھلگن کہے میرا

بھاگ چنگیرا، ملی مان وڈیاںیا۔ پُرکھ ابناشی کیتی مہرا، مہر نظر اٹھایا۔ رُوپ پرگٹ اگمی شیرا، شہنشاہ اپنا رنگ رنگایا۔ اِکو رنگ رنگا کے گروگر چیرا،
 زرگن زرگن وے ودھایا۔ جن بھگت سہائے کھیڑا، کایا مندر سو بھاپایا۔ صدی چو دھویں بٹھے بیڑا، کلجک اتم آپ ترایا۔ درشن دیوے نیرن نیرا، دُور
 دُراڈا پندھ مُکایا۔ آون جاون لیکھا کے اندج جیرا، اُتبیج سیتج رہے نہ رایا۔ نو نو چار پچھوں پایا پھیرا، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اپنا ولس وٹایا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک دیا کمایا۔ پھگن کہے میری آشنا پُنی، پُنه پُنه سیس نوایا۔ سُنیا ناد شبد دی دُھنی، انحد
 نادى راگ جنایا۔ کرپا کرے مہربان پر بھ گنی، گہر گہیچر دیا کمایا۔ جس بھگتاں پُکار سنی، سچکھنڈ نو اسی پڑدا دے اٹھایا۔ غریب نمائیاں سیس دستار
 بخش کے چنی، چارے کوٹاں ہوئے سہایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ دستار کہے میری
 نمسکار، پر بھ ساچے سیس نوایا۔ جن بھگتاں اتوں میٹوں دتا وار، وارنا کر کے سیس کُکایا۔ چرن کول جاواں بلہار، نو نو لاگاں پانیا۔ مان دتا وچ سنسار،
 سنساری بھنڈاری سنگھاری ویکھ دکھایا۔ سچکھنڈ بیٹھے تلن پیغمبر گر اوتار، بن نیناں نین نکایا۔ کی کھیل پروردگار، کی کرتا کار کمایا۔ جس لکھ چور اسی
 وچوں بھگت سہیلے لئے اُبھار، پھڑ باہوں باہر کڈھایا۔ اتم اوہناں دی رت موالے خوشی بسنت ہووے بہار، پون ٹھنڈی ٹھار چلایا۔ نچ نیتز سدا سد دیندا
 رہے دیدار، دب نیتز آپ کھلایا۔ پھگن کہے میں آپا جاواں وار، دھوڑی دھوڑ خاک رمایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، نہ ہکنک زانن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شاہ پاتشاہ پتی سرکار، شہنشاہ اِکو گھر اپنے دے وڈیاںیا۔

☆ ۲ پھگن شہنشاہی سمت ۷ ہر بھگت دوار جیٹھووال رات نوں ضلع امرتسر ☆

ہس کے کہے ابو بکر، محمد سیس نوایا۔ جگت نیاز آونی چاول شکر، شکرانے وچ خوشی بنایا۔ اوہ تولى ہوئے نال اگمی تکر، سیر دھڑی ونڈ نہ کوئے
 ونڈایا۔ جس نوں غور نال ویکھنگے سوا لکھ فقر، فقیر فقرہ اِکو گایا۔ جس دا لیکھ لکھیا نہیں کسے اُتے پتر، قلم شاہی کاغذ نہ کوئے چترایا۔ جوتی جوت سرُوپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر داتا دُھر درگاہیا۔ ہس کے کہے اعلی اللہ، علی خوشی نال جنایا۔ پروردگار بے پرواہ، بے عیب نور الاہیا۔
 والی بن کے دُھر درگاہ، دو جہاناں کھوج کھوجایا۔ چوداں طبقات پڑدا رہیا اٹھا، بھيو ابھیدا دئے کھلایا۔ جس دا صدی چودھویں تکے راہ، جو رہبر نور
 الاہیا۔ جس نوں حضرت کہہ کے آئے خدا، خود مالک وڈ وڈیایا۔ اوہ جوتی نور کر رشنا، نور نورانہ ڈگمگایا۔ مقبرے پھولے تھاون تھان، مقررہ وقت
 دئے گواہیا۔ جس دا بھيو تیس بتیسا جانے نہ، قرآن گرہ نہ کھوج کھوجایا۔ جو سے تھل اسگاہ، جل تھل مہینل رہیا سمایا۔ امام ااما آئے ویس وٹا، نام
 دامہ ڈنک وجایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چکایا۔ نارد کہے میں شاہ اعلی دساں، کلے کلمہ دا
 رپ بدلایا۔ خوشیاں وچ نساں، بھجاں واہو داہیا۔ تہاڈے پیار دا ویکھے رسا، رستہ اندروں کھوج کھوجایا۔ جس نے چوداں طبق کچھا، پاندھیاں پندھ
 ویکھ وکھایا۔ جس نوں کہندے آئے نور الاہی اچھا، پروردگار وڈ وڈیایا۔ جس دا قول اقرار وعدہ سچا، صدی چودھویں پڑدا لاہیا۔ اُس دا لہنا دینا ہوئے
 مدینہ مکہ، کعبیاں رنگ رنگایا۔ پھیر اُمت اُمتی دینا دھکا، دردی درد نہ کوئے ونڈایا۔ ہلونا مارے بوراکا، موسیٰ عیسیٰ نال جڑایا۔ صدی چودھویں پورگا
 انتم رٹا، رائیٹ رٹن لکھ کے دئے وکھایا۔ محمد دا بن اکھراں ویکھے پٹا، پٹنے والا نال ملایا۔ یسوہ دی یاد دلائے صلیب والا پھٹا، صدی بیسویں اکھ اٹھایا۔
 موسیٰ پھرے نٹھا، بھجے واہو داہیا۔ کسے نوں سمجھ نہ آوے رتا، کی کرتا کار کمایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا
 میلانے ملایا۔ محمد کہے میری اڈیکے قبر، مقبرہ دھیان لگایا۔ جو کر کے بیٹھی رہی صبر، صبوری وچ جھٹ لنگھایا۔ کون ویلا پر بھ آئے شیر بر، بھبک
 اپنا نام لگایا۔ دین دُنی دا لیکھا کرے پدھر، ٹلے پریت کھوج کھوجایا۔ پیغمبراں پوری کرے سدھر، ترسنا نال ملایا۔ چار گنٹ وکھاوے غدر، گداگر
 ہوئے لوکایا۔ صوفی سنتاں بھگتاں تارے نال ندر، مہر نظر آپ اٹھایا۔ درگاہ ساچی دو جہاناں کرے عدل، انصاف اپنا آپ پرگٹایا۔ جھگڑا میٹے مقتول
 قاتل (قتل)، قتل گاہ نظر کوئے نہ آیا۔ سرشی درشی اندر وکھائے اکو جے وطن، بے وطنایا۔ جن بھگت سہیلے چوراسی وچوں کڈھ کے
 رتن، امولک اپنے رنگ رنگایا۔ کلج دا گھاٹ کنڈھا ویکھے پتن، تٹ کنارے پھول پھولایا۔ کرے کھیل سورا سرتھن، سمرتھ اپنا تھم ورتایا۔ سب دا

وعدہ پورا کرے بچن، پاربرہم پر بھ اپنا حکم درتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ محمد آشا کہے میری تڑپھدی لاش، مُردا مُرید مُرشد راہ تکائیا۔ چوُداں صدیاں کردی رہی تلاش، طبق طبقات پرے دھیان لگائیا۔ پنجرہ نہ گیا ہڈ ناڑی ماس، رتی رت نہ کوئے جنائیا۔ میری انتر نرنتر اکو خواہش، خالص تیری اوٹ تکائیا۔ مہربان محبوب پوری کرنی آس، ترسنا ترکھا دُور کرائیا۔ سچ دوارے دینا ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ جو میں انتم آیا آکھ، بن کلمیاں بن قلم حکم سنائیا۔ تُوں مالک نُور بخشنا ساکھیا، ظہور تیرا سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک درتائیا۔ مقبرہ کہے میں ہویا رہیا چُپ، کلمہ دُھر نہ کوئے جنائیا۔ میرے محمد دا آفتاب گیا چُپ، نُور نُور وِچ سمائیا۔ میرے انتر آوندارہیا دُکھ، دُکھ دُکھ وِچ لُکائیا۔ پر میں وی منگدارہیا سُکھ، سد سد اکو منگ منگائیا۔ میرے مالکا خالق جودوں آویں تے کدے جنمیں نہ کسے جننی دی وِچوں لکھ، نُور نُورانے نُور لینا پر گٹائیا۔ محمد تیرا فرزند تیرا دلارا تیرا سُت، جو تیری گود وِچ سُتا نظری آئیا۔ جس نوں زمیں اسماناں توں باہر رہیا چُک، چوُداں طبق جو کردارہیا رہنمائیا۔ انتم تیری اوٹ، اوڑک بن سجدے سیس نوایا۔ تیرا تکنا پرکاش نُوری اللہ اکو جوت، جوتی جاتے تیری سرنائیا۔ کی ہو گیا جے محمد دے وجود دا لیکھا مُکایا تیری مَوْت، ملک اَلْمَوْت سیو کمائیا۔ تیری اُس دے نال نہیں ادوْت، جھگڑا نظر کوئے نہ آئیا۔ خاکی پُتلا ہویا فوت، فاتحہ انتم دتا پڑھائیا۔ پر تیرا نُور تیرے وِچ گیا پہنچ، درگاہ ساچی تیرے سچ وِچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ سنائیا۔ مقبرہ کہے تیرا محمد الحبس، اِج اِلہا لیزوہ نُور اِلہیا۔ دُھر دے مُرشد بے نیاز، نوزی ازی عظمے دوس سکھینو غنی تزکیزا ظاہر ظہور تیری رُشنائیا۔ نُوری اللہ نوزنو خُدا، محبوبے مُجتے دل رُبا، زانی امو کوستے ازلاہ نُورے نزا نرگن نروریر تیری اک سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا مالک دیا کمائیا۔ مقبرہ کہے میرے مہربان محبان بیدو، بی خیر یا اللہ تیری سرنائیا۔ میری آسانسا پوری کر اُمیدو، آمد وِچ تیرا دھیان لگائیا۔ تیرا رُپ انوُپ سرُپ عجیبو، نُور نُورانے شاہ سلطانے ڈگگائیا۔ میری غفلت وِچوں کھول پنیدو، آلس رہن کوئے نہ پائیا۔ صدی چوُدھویں انت تیری اُدیکو، پورب پچھم تیرا راہ تکائیا۔ ویکھیں کتے بدل نہ دیویں تاریخو، تاریخ توارخ اپنی نال

ملائیا۔ تیرے حکم دی نام دی کلمے دی سُننی اک تمہیدو، بنا تحریر تقریر بے نظیر اپنا حکم دینا سُنایا۔ پیغمبر تیرے سب عزیزو، عالیشان تیری سرناہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، پر م پُرکھ پر ماتم تُدھ بن دُجا نظر کوئے نہ آہیا۔ محمد کہے میری جوتی دھار تمنا، ترسنا تاس نہ کوئے جناہیا۔ میرا پروردگار آوے بھنا، دُور دُراڈا پندھ مُکایا۔ میرا نشان نال لیاوے تارا چٹا، چند ستار جس دی نیوں نیوں لاگن پایا۔ نال اک ساڈھے تن اِنج سُنہری گوہند والا بنایا ہووے کتا، جس دی پاؤنا اِنج چوڑایا۔ پھیر اوس صاحب نوں مٹاں، جو مانو مانس مانکھ سارے رہیا ترایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دی دھار آپ پرگٹایا۔ کتا کہے میں گوہند دا نشان، چوڈاں سو تہہ انک دین گواہیا۔ میرا سب توں پرے گیان، الف یے سمجھ کوئے نہ پایا۔ جتا چر اوتار پیغمبر گرو مینوں سارے نہ کرن پروان، پُرکھ اکال آگے سیس نوایا۔ خالی جھولی ڈاہ کے مسکن دان، پروردگار ساڈی جھولی دے بھرایا۔ اسیں شرع دا جھگڑا میٹیا تمام، کلمہ نام نہ کرے کوئے لڑایا۔ تیرے بردے ہوئے غلام، عُربت اندروں باہر کڈھایا۔ اکو وار ساچے سجدے وِج کرے سلام، اسلاما علیکم کہہ کے سیس نوایا۔ تُوں بنا مہربان، محبوب اپنی دیا کمایا۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا دیوے پھیر اگم فرمان، فُرنیاں توں باہر جناہیا۔ جتاں چر اوتار پیغمبر و گروا سارے اکتھے نہ گاؤ مہراج شیر سنگھ و شنوں بھگوان، اونا چر پیغمبر و گوہند والا کتا ہتھ کسے نہ آہیا۔ جھٹ محمد کہے مینوں پروان، پر م پُرکھ تیری سرناہیا۔ تُوں ساڈا اک امام، امام امان نورِ الاہیا۔ اسیں خادم تیرے تمام، تمنا اور نہ کوئے جناہیا۔ ساڈا تیرے قدام اُتے ایمان، عملاں توں رہت تیری سرناہیا۔ کرپا کر کر مہربان، کر خالی تیرے آگے ڈاہیا۔ جھٹ شبد گرو سترگو دتا فرمان، فُرنیاں باہر سُنایا۔ محمد جس ویلے گوہند دا کتا آوے تیرے مقام، مقامے حق کھوج کھوجایا۔ پھیر دھرنی اُتے یدھ ہونا گھسان، گھنمن گھیری وِج لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ و شنوں بھگوان، آد جگاد جگ چو کڑی نرگن سرگن سرگن نرگن کھیل کرے والی دو جہان، دوہری اپنی کار بھگتایا۔

☆ ۳ پھلگن شہنشاہی سمت ۷ ہیرا سنگھ دے گرہ امرتسر شہر ☆

سنگر کرپا فرنا ہووے بند، بندگی دھر دے نام وچ سمایا۔ رسنا جہوا بول سکے نہ ہتی دند، پرا پسنتی مدھم بیکھری اکو روپ درسایا۔ گھر پرکاش کرے نور نورانہ چند، جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا ڈمگایا۔ دھن آتمک سنائے اگئی چھند، جس دی سار شبد اپنی کھیل کھلایا۔ نج گھر نج گرہ آتم پر ماتم آوے اند، رس انرس آپ چکھایا۔ جنہاں بخشے پر بھو پرمانند، پر م پڑکھ دیوے مان وڈیایا۔ سو جگت جہان منزل جان لنگھ، ترے گن مایا اگنی تت نہ کوئے تپایا۔ درگاہ ساچی سچھنڈ دوارے ملے صاحب سورا سربنگ، پت پر میثور نور الاہیا۔ آون جاون لکھ چوراہی جم کی پھاسی تھے چھند، رائے دھرم پتر گپت لیکھا رہے نہ رانیا۔ جگت جہان زرگن سرگن زرگن فرنے دا مٹے پنڈھ، جس نوں پھرو منتر پر بھ اپنا دے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر داور، دھر مالک دیا کمایا۔ فرنے اندر جگت جیو جہان، جیو جنت سادھ سنت بھججن واہو داہیا۔ فرنے اندر اوتار پیغمبر گرو ملیا اگئی دان، نام بھنڈارا کلمہ ہر ورتایا۔ فرنے اندر شبدی ناد دھکان، انحد نادی ناد وجایا۔ فرنے اندر وشن برہما شو کھیلن کھیل مہان، سنساری بھنڈاری سنگھاری اپنی کار کمایا۔ فرنے اندر آد جگاد جگ چو کڑی پر بھ پرگٹ ہووے وچ جہان، جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا اپنی کھیل کھلایا۔ دھر دا فرنا کوئی گانہ سکے پنج تت انسان، عقل بدھی چلے نہ کوئے پترایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر داور، دھر مالک اک اکھوایا۔ فرنا بند ہووے نہ جگ، جگ جیون داتا ویکھ وکھایا۔ کلجگ انتم چاروں گنٹ لگی اک، نو کھنڈ ست دیپ رہے گر لایا۔ ساچی منزل جگت دوار کوئی سکے نہ لنگھ، بجر کپاٹ پڑدانہ کوئے کھلایا۔ سکھمن ایڑا پنگل سنے کوئے نہ چھند، بن سرون راگ اناد اکھوایا۔ امرت جھرنا دیوے نہ کسے اند، بوند سوانتی کول نا بھی نہ کوئے کایا۔ زرگن جوت چڑھے نہ چند، اندھ اندھیر نہ کوئے گویا۔ پھری دروہی وچ ورجھنڈ، برہمنڈ رہے گر لایا۔ سر شٹی در شٹی نار دھاگن ہوئے رنڈ، ہر کنت کنتوہل نہ کوئے ہنڈھایا۔ آتم دھار پر ماتم لائے کوئے نہ انگ، سرت شبد نہ کوئے ملایا۔ توں میرا میں تیرا گائے کوئے نہ چھند، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھٹایا۔ بن سنگر کرپا فرنا ہوئے کسے نہ بند، فرنے وچ جیو جنت چارے کھانی بھججن واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے

کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ فُرنے اندر کھیل سِری بھگونت، ہر کرتا آپ کرائیا۔ فُرنے اندر سادھ سنت، صوفی فقیر لئے بنائیا۔ فُرنے اندر دے کے دُھر دامت، انتر نرنتر کرے پڑھائیا۔ فُرنے اندر مالک ہو کے ساچا کنت، کنتوئل اک اکھوائیا۔ فُرنے اندر کھیل کھیلے خوشیاں والی رُت بسنت، خزاں پت جھڑ آپ کرائیا۔ فُرنے اندر گڑھ توڑے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دئے سمجھائیا۔ بن فُرنے کوئی نہ دے جیو جنت، گر اوتار پیغمبر فُرنے اندر دین مذہب نام کلمے ونڈاں گئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا حکم اک ورتائیا۔ فُرنے اندر چوڑی جگ، سنجگ تریتا دواپر کلجک بھججن واہو داہیا۔ فُرنے اندر اوتار پیغمبر گروآں کیتا یُدھ، کھنڈا کھڑگ تیر کمان ترکش ہتھ اٹھائیا۔ فُرنے اندر جن بھگتاں بیک کیتی بُدھ، کوڑ کر یا من کلپنا کر صفائیا۔ فُرنے اندر من واسنا ہوئے شُدھ، من کا منکا دئے بھوائیا۔ فُرنے اندر پر بھو دا بھو کھلے گجھ، پار برہم برہم پڑا دئے اٹھائیا۔ فُرنے اندر سب دی اودھ جائے پگ، انت پینڈا رہے نہ رانیا۔ فُرنے اندر اوانگ تت ست بے سینتا رام رادھے کرشن دی جنائی ٹک، اللہ واگرو نام ست فُرنے وچ درڑائیا۔ فُرنے اندر کھیل ابناشی اچت، بے انت بے پرواہ کھیل کھیلے تھاؤں تھانیا۔ نو نو چار فُرننا کدے نہ جائے ٹک، مُکتی والے فُرنے وچ پھر پر بھ جوت درس تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ فُرننا پُرکھ اکال اگم، چار جگ دے شاستر کہن نہ پائیا۔ فُرننا پر م پُرکھ دا سچ دھرم، جس وچ آتم پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔ فُرننا پر م پُرکھ دا نہہرمی والا کرم، کرم کانڈ دا لیکھا رہے نہ رانیا۔ فُرنے اندر اوتار پیغمبر گرو پنچ تت لیندے جرم، جنم جنم وچوں بدلایا۔ فُرنے اندر بن گئے ورن برن، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ ونڈائیا۔ فُرنے اندر شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن بائبل ثریت کھانی بانی رہ گئے پڑھن، اکھراں والی صفت پڑھائیا۔ فُرنے اندر جگت جگیا سو جگت دھار منزل چڑھن، دوس رین بھججن واہو داہیا۔ فُرنے اندر بھگت جانا آونا پر بھ دی سرن، بھگون بھجے واہو داہیا۔ فُرنے اندر سنگر میٹے مرن جنم، جنم مرن دا لیکھا رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا حکم اک سنائیا۔ فُرننا کہے میں بڑا چلاک، میری چار جگ وڈیائیا۔ جس سنجگ تریتا دواپر کیتا خاک، کلجک انم ویکھ وکھائیا۔ کسے دا رُوح بُت رہن نہ دیواں پاک، پُنیتاں پتت بنائیا۔

کھلن نہ دیواں اندروں تاک، پڑا سکے نہ کوئے اُٹھایا۔ کوڑ چلاواں ہاٹ، وست جھوٹھ ورتایا۔ دیپک جوت جگے نہ کوئے للاٹ، مستک نور نہ کوئے
 رُشٹایا۔ فرنا کہے میں سب دی جڑ دیواں کاٹ، جگت جہان بچیا رہن کوئے نہ پایا۔ فرنا کہے میری انت سمجھے کوئے نہ واٹ، وٹنا ملن والیاں سار کوئے
 نہ آیا۔ فرنے اندر کھیل تماش، ہر دو جہاناں آپ کرایا۔ فرنے اندر سیتا رام لیا بناس، فرنے اندر راون دہسر گھایا۔ فرنے اندر کاہن گھنڈیا ناتھ
 تریلوکی پاوے راس، مکند منوہر لکھی نرائن اپنی کار بھگتایا۔ فرنے اندر کورو پانڈو کیتا گھات، گھاؤ تھم والا لگایا۔ فرنے اندر پیغمبراں دے کے دات،
 کلمہ کائنات دتا سٹایا۔ فرنے اندر نانک گوہند گائی گاتھ، دُھر سندیہ اگم اتھاپیا۔ سنگر فرنا جو سب دی بچھے وات، گھٹ گھٹ انتروکھ وکھایا۔ جس
 فرنے اندر کلجک انت کیتا ناس، مانو مانس مانکھ فرنا بند نہ کوئے کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے اپنا ور، تیس ہوئے آپ
 سہایا۔ ساچا فرنا سنگر ہتھ، جگ چوکڑی دیوے وڈیایا۔ جنہاں بخشے نام امولک وتھ، واستک آپ ورتایا۔ سگل وسورے جان لٹھ، دُرمت میل دھوایا۔
 جنم کرم دی میل دیوے کٹ، پاپاں کرے صفایا۔ لیکھے لاوے ناڑ بہتر رت، رتن امولک ہیرے لئے بنایا۔ آتم برہم بخش کے ست، ست ستوادی
 ویکھ وکھایا۔ نام دس جیکارا الکھ، الکھ اگوچر دے درڑایا۔ جن بھگت سہیلے رکھے دے کر ہتھ، سر سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ کوڑ کڑیارا فرنا گرکھاں کولوں
 جائے نس، سنگر شبد کھنڈا کھڑگ اک وکھایا۔ جو جن سچ دوارے پڑکھ اکال سرنائی جائے ڈھٹھ، پر م پڑکھ میلا میلے سچ سبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نیت نوت نرگن سرگن جن بھگتاں
 دیوے درس ہو پرگٹ، ساکھیات نور نورانہ نظری آیا۔

☆ ۵ پھلگن شہنشاہی سمت ۷ تارا سنگھ دے گرہ پچی بی . بی . ضلع گنگا نگر ☆

پھلگن کہے میرا پروشا سہاوا پنچ، پنچم پنچ تت دیاں وڈیاں۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ ویکھو رنج، رنجش وچ کوڑ لوکایا۔ کسے سہارا ملے نہ نام ندھانا ونجھ، وہندے وہن پار نہ کوئے کرایا۔ کلج کوڑی کریا ہر گھٹ اندر گئی لنگھ، نو دوارے اپنا آسن لایا۔ ست سچ کیتا کھنڈ کھنڈ، دھرم دی دھار وتی گویا۔ سرت ڈہاگن ہوئی رنڈ، شبدي کنت میل نہ کوئے ملایا۔ وڈیائی رہن وتی نہیں بتی دند، رسنا جہوا جگت ہلکایا۔ نشانہ مٹدا جاندا تارا چند، صدی چوڑھویں رووے مارے دھاہیا۔ خوشی دے کسے نہ بند بند، بندگی دین دنی گئی بھلایا۔ بھرماں ڈھائے کوئی نہ کندھ، کریا کوڑ نہ کوئے مٹایا۔ جھکڑا پیا جیرج انڈ، اُتبیج سیتج رہی گر لایا۔ توں میرا میں تیرا گائے کوئی نہ چھند، آتم پر ماتم وچ نہ کوئے سمایا۔ تن وجود ساتک دے کسے نہ ٹھنڈ، اگنی اگت نہ کوئے بھجایا۔ جنم کرم دی ڈوری سکے کوئے نہ گنڈھ، تندو تند نام بندھایا۔ پھری دروہی وچ در بھنڈ، برہمنڈ ویکھ دکھایا۔ دھر دانام بن پُرکھ اکال سکے کوئے نہ ونڈ، ایکا دست جھولی کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ پنچ پھلگن کہے میں تکاں کھیل سچی سرکار، کی کرتا کار کمایا۔ سو پُرکھ زرنجن ہو اُجیار، جوتی جاتا ڈگگایا۔ ہر پُرکھ زرنجن پاوے سار، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ ایکنکارا کھیل زراکار، زرویر اپنی کار بھگتایا۔ آد زرنجن ویکھے وگسے ویکھنہار، بن نیناں نین اُٹھایا۔ ابناشی کرتا یودھا سور بہر بلکار، بلدھاری وڈ وڈیاں۔ سری بھگوان شاہ پاتشاہ شہنشاہ لیکھا جانے سرب سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری ویکھ دکھایا۔ پار برہم برہم پاوہنہارا سار، لکھ چوڑا سی انتر زرنتر پھول پھولایا۔ سنگر شبد ہم دیوے ایکا اکو وار، دوجی اور نہ کوئے پڑھایا۔ سوادھان ہوتینی اوتار، سنجک تریتا دواپر کلج نال ملایا۔ پیغمبر نوری جوت کر اُجیار، نور نورانہ نور الایا۔ گرو گرو پو کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر آپ جنایا۔ صدی چوڑھویں سرشی درشی اندر کرو وچار، نو ست دھیان لگایا۔ کیوں دین دنی ہو یا دھواں دھار، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ شبدي شبد نہ کوئے ڈھنکار، انحد نادی ناد نہ کوئے وجایا۔ کایا مندر اندر دیا باقی ہوئے نہ کوئے اُجیار، نور نورانہ نور نظر کوئے نہ آیا۔ دیناں مذہباں ویکھ ویکھنہار، چاروں گنٹ دھیان لگایا۔ اپنا اپنا بھوکھت لو وچار، پیشین گویاں نال ملایا۔ کون ویلا کل کلکی لئے اوتار، جوتی جاتا

پُرکھ بدھاتا ڈمگائیا۔ کون وقت امام اِماما پاوے سار، پروردگار نورِ اِلاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اِک سنائیا۔ پنچم کہے میرا اِکو اِک سجدہ، صاحبِ سلطان سیس نوایا۔ جس دا جگ چوکڑی تتوت سب بردا، سر سکے نہ کوئے اُٹھایا۔ اوہ لیکھا جانے دو جہاناں اپنے گھر دا، گرہ مندر ویکھ وکھایا۔ نور دھر نرائن نر دا، نر نرکار کرے رُشنائیا۔ جیہڑا اکھراں والی وِدیا کدے نہ پڑھدا، نر اکھر دھار سب نوں دے سمجھایا۔ نہ جنمے نہ مردا، جنم مرن رُپ نہ کوئے بدلایا۔ اوہ لیکھا جانے کجگ کل دا، کل کلکی اپنا رنگ رنگایا۔ نر بھے ہو کدے نہ ڈردا، بھے وِچ رکھے سرب لوکایا۔ گڑھ توڑ ہنکاری قلعے گڑھ دا، دھرم دی دھار اِک سمجھایا۔ لیکھا مُکاوے چوٹی جڑ دا، چیتن اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مستک آپ بنایا۔ پنچ پھلگن کہے میری اِکو اِک ڈنڈاوت، پر م پرکھ سیس نوایا۔ جس نے کوڑی کریا مینٹی عداوت، عدل انصاف حق کمایا۔ شرع پُھری تکی بغاوت، نوست دھیان لگایا۔ ساچے نام کلمے دی اِکو کرنی سخاوت، مہربان محبوب آپ ورتایا۔ جس نوں چوراسی لکھ جانے نیامت، دو جہان رس خوشیاں نال چکھایا۔ کجگ انت کھیل ویکھے کوڑ قیامت، قتل گاہ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ پر م پرکھ پروردگار اِکو رہے سلامت، سانجھیا رگم اتھاپیا۔ جس دا بھيو جانے کوئے نہ مانس، مانکھ مانو سمجھ کسے نہ آیا۔ صدی چو دھویں سب دی لاہے نندرا آلس، دلدریاں دلدر گوائیا۔ نو کھنڈ پر تھی وِچوں ہر جن بھگت سہیلے کڈھے خالص، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جنہاں دی نرگن دھار سرگن کرے پرتپالک، پاربرہم پر بھ سر اپنا ہتھ لکایا۔ نور جنائے خلق خالق، مخلوق پڑدا آپ اُٹھایا۔ سنت سہیلے بنا کے طالب، سندیسہ دیوے رگم اتھاپیا۔ جس دا لہنا دینا لیکھا دے لہندی جانب، دشا مغرب ونڈ ونڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر پردہ آپ چکایا۔ پنچ پھلگن کہے میں ہس کے دستاں، دو جہان سنایا۔ سارے بن نیتز کھولو اکھاں، لوچن اندرے اندر کھلایا۔ جس دا رُپ انوپ سرُپ کوٹن لکھاں، گنتی گنت نہ کوئے گنایا۔ اُس صاحب دی سرن سرنائی ڈھٹھاں، جو کوجھیاں کملیاں ہوئے سہایا۔ پھیر اتر پورب پچھم دکھن ٹھاں، بھجاں واہو داہیا۔ نو کھنڈ پر تھی اِکو گاواں پٹا، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ آتم پر ماتم ناتا جوڑاں پکا، کپی گنڈھ نہ کوئے کھلایا۔ خوشیاں وِچ پھراں رتا، رتن امولک

ہیرا رُپ بدلایا۔ پر بھو دا کھیل ویکھنا جس پھڑ ہلاؤنا بُوراسکا، کعبیاں پرے کرے رُشایا۔ موسیٰ عیسیٰ کرے وٹا، صدی بیسویں دے گواہیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ پھلگن کہے میرا مالک اک جگدیش، جگدیش ہر اکھوایا۔ جس دے چھتر
 جھلنا سیس، سر سر دوویں دھر دے لیکھے پائیا۔ لہنا دینا پورا کرنا بیس اکیس، بیس پیسا وڈ وڈیایا۔ ترسنا پوری ہونی موسیٰ عیس، محمد لیکھا رہے نہ رانیا۔
 کرے کھیل ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی وڈ وڈیایا۔ جس جھکڑا میٹنا مندر مسیت، کایا کعبہ حق جنایا۔ جھکڑا رہن نہ دیوے اوچ نیچ، دینا مذہباں
 لیکھے لایا۔ آتم پر ماتم دے سچ پریت، بدھی توں پرے بودھ دے کرایا۔ اوتار پیغمبر گرو آں آسا نسا پوری کرے امید، جو آمد وچ گئے جنایا۔ صدی
 چو دھویں دین دنی دا جھکڑا ہوئے شدید، شدت سکے نہ کوئے مٹایا۔ جس دی نانک گو بند کرے تصدیق، تاکید شبد گرو سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیایا۔ پھلگن کہے میرا کھیل سہنجنا، پر بھو دیوے مان وڈیایا۔ لیکھا جانے آد زرخنا، نر نرائن بے پرواہیا۔
 جو مالک دین درد دکھ بھے بھنجنا، بھو ساگر پار کرایا۔ جس دے کولوں دو جہاناں دان منگنا، نو نولاگن پائیا۔ اوہ ساچے نام دی چاڑھے رنگنا، رنگت اکو
 اک دکھایا۔ جس دے حکم نال کلجگ انتم ونجھنا، ونجھ مہانا نہ کوئے اٹکایا۔ دین دنی دی اکو کرنی بندنا، بندھن شرع والے کٹایا۔ آتم برہم دا دینا
 اندنا، نجانند آپ جنایا۔ نشان رہے نہ تارا چندنا، چند ستار ناتا محمد نالوں تڑایا۔ پھرے دروہی وچ ورجھنڈنا، چار گنت ہلکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان سورا سرنگنا، سورپیر وڈ گنی گہیر، گہر گور اک اکھوایا۔

☆ ۶ پھگن شہنشاہی سمت ۷ رتن سنگھ، سکھندر سنگھ، ماہنہ سنگھ، تارا سنگھ، گردیاں سنگھ پچی بی بی، جاگیر سنگھ رتیوال، ملکیت سنگھ بن والی،

سنوٹھ سنگھ ویہہ جیڈ، اجیر سنگھ، لائبھ سنگھ سجاوال پُر، سُرجیت سنگھ بنوالی پرکاش سنگھ پچی بی بی ضلع گنگا نگر ☆

پگڑی کہے میں گرسکھاں سیس چڑھی، چڑھدا لہندا ویکھ وکھائیا۔ جنہاں نے آتم پر ماتم تک پڑھی، سوہنگ ڈھولا اگم اتھاپیا۔ اوہناں دا لہندا دینا چمکور گڑھی، گڑھ ہنکار والا ٹڑائیا۔ کایات کلجگ اگنی مول نہ سڑی، امرت میگھ اک برسائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار پچی سرنائیا۔ پگڑی کہے مینوں جگت جہان کھندا پگ، اکھراں وچ صفت صلاحیا۔ جن بھگتاں میل ملاوا ہووے ہووے اُپر شاہ رگ، نو نو دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ ترے گن توت بھجے اگ، ساتک ست ست کرائیا۔ شبد انادی وجے ند، انخر راگی راگ سنائیا۔ نام نُماری پیائے مد، مدھر دُھن اک شنوائیا۔ دپیک جوتی جائے جگ، اندھ اندھیر کوڑ مٹائیا۔ ممتا موہ وکار ہنکار دی مٹے حد، حدود اکو اک درسائیا۔ جتھے صاحب سوامی انترجامی رہیا وس، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ڈیرہ لائیا۔ نچ نیتز لوچن نین کھول کے اکھ، پرتکھ اپنا درس دے وکھائیا۔ آتم پر ماتم رہن نہ دیوے وکھ، پاربرہم برہم میلے سچ سُبھائیا۔ ملے میل صاحب پرتکھ، اکل کل دھاری اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ پگڑی کہے میں سوہواں جن بھگتاں سیس، سُنہنجی ملے وڈیائیا۔ کرپا کرے جگت جگدیش، جگدیشر داتا دُھر درگاہیا۔ جس دا اکو نام کلمہ حدیث، حضرتان توں پرے کرے پڑھائیا۔ لکھ چوراسی انتر زرت پرکھ نیت، گھٹ گھٹ اندر پھول پھولائیا۔ ترے گن توں ہو اتیت، ترے بھون دھنی اپنی کار کمائیا۔ جن بھگتاں کایا کرے ٹھنڈی سیت، کلجگ اگنی اگ بُجھائیا۔ ساچی بخش کے چرن پریت، پریت ملے چائیں چائیا۔ جھگڑا مکائے ہست کیٹ، اُوچاں نیچاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اک اکھوائیا۔ پگڑی کہے میرا وقت ہویا سُنہنجا، پر بھ دتی مان وڈیائیا۔ ٹھاکر ملیا درد دُکھ بھے بھنجا، بھو ساگر پار کرائیا۔ سرپ تکیا اکال مورت موہن مادھو مد مدنا، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جس لیکھے لایا اعلیٰ ادنیٰ، غریب نمائیاں دیوے ٹھنڈی چھائیا۔ جھگڑا میٹنا کایا بدنا، تن وجود کرے صفائیا۔ سرشی اندر اکو دتسی بدنا، اشٹ دیو سوامی اکو نظری آئیا۔ جس نوں کھندے ہار

گھٹن بھٹنا، سمرتھ پُرکھ وڈ وڈیاںیا۔ اُس دے چرن دھوڑ ساچا مجنا، دُرمت میل رہے نہ رانیا۔ مہربان محبوبِ مُجبتِ وِچ رنگے رنگنا، رنگت اِکو اِک وکھانیا۔ گھر پرکاش کرے اگئی چندنا، اندھ اندھیر دے مٹانیا۔ جس دا کھیل ہووے وِچ برہمنڈنا، ور بھنڈ وِجے ودھانیا۔ اُس نے کھجک اتم دندنا، ڈنڈاوت سب دی دے بدلانیا۔ جس دا اِکو شبدی دھار چمکے کھنڈنا، کھنڈا کھڑگ اِک درسایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا مالک بے پرواہیا۔ پگڑی کہے میرے پر بھ ٹھاکر، پُرکھ اکال تیری سرناںیا۔ دین دیاں گہر گبھیہر گن ساگر، شاہ پاتشاہ تیری بے پرواہیا۔ آد جگادی یودھے سور پیر بہادر، جو بن وئے نورِ اِلاہیا۔ کھجک کوڑی کر یا میٹ اندھیرا بادل، چار ورن اٹھاراں برن رہن نہ پانیا۔ شرع چھری دین مذہب بنے کوئے نہ قاتل، قاتل مشمول دا لیکھا دے مکانیا۔ بھيو اِجھدا کھول اندروں باطن، ظاہر ظہور کر رُشنانیا۔ سچ پریتی تیرا ناتن، نر نرائن اِک اکھوانیا۔ کھیل تک پر تھمی آکاشن، گگن گلگنتر پھول پھولانیا۔ تیرا ہر گھٹ دے داسن، لکھ چوراسی رہیا سائیا۔ بھگت سہیلے تیرے داسی داسن، گرگھ ساچے ہر جن میلا سچ سُبھانیا۔ اِکو منزل بخش گھاٹن، درگاہ اِکو اِک وڈیاںیا۔ جھگڑا مُکا دے کھجک کھیل بازی گر ناٹن، مایا ممتا ڈیرہ ڈھاہیا۔ ہو سہائی ناتھ انا تھن، غریب نمائیاں گود ڈکانیا۔ ساچے منڈل تیرے پوے اِکو راسن، گوپی کاہن سرتی شبد میلا میلنا سچ سُبھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک دیا کمانیا۔ پگڑی کہے جن بھگتو میری نمو نمو بندنا، دست بدست سیس نوایا۔ پر م پُرکھ پر ماتم تہاڈی اتم لائے انگنا، انگیکار اِک اکھوانیا۔ گرگھو دوجا در کدے نہ منگنا، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ نچ گھر نچ گرہ ماننا سچ انندنا، انند انند وچوں وکھانیا۔ نوری پرکاش جوت کرے چندنا، چند چاندنا ڈمگمانیا۔ جھگڑا مک جائے تہاڈا جیرج انڈنا، اُتسج سیتج لیکھا رہے نہ رانیا۔ سچکھنڈ دوارے خوشیاں نال ونجھنا، ونجھ مہانیاں لوڑ رہی نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک دیا کمانیا۔ پگڑی کہے جن بھگتو میرا اِک سندیسہ، صدقے واری گھولی گھول گھمانیا۔ سب نے مٹنا اِکو نر نریشا، جس نوں نر نرائن کہہ کے سارے گانیا۔ جو سے سچکھنڈ ساچے دیسا، درگاہ ساچی مُقامے حق ڈیرہ لائیا۔ بھگت اُدھارنا جگ جگ اُس دا پیشہ، پیشین گوئیاں اوتار پینمبر گروآں ویکھ وکھانیا۔ صدی چودھویں اتم کھجک پورا کرے لیکھا، لکھیا لیکھ نہ کوئے مٹانیا۔ سو

مالک خالق اِکو نُورِ اِلاہی بن کے نیٲا، نرُگن دھار ہر نرِ نکار لہنا دینا دئے چُکائیا۔ جُگ چو کڑی و چھڑیاں بھلے موُل نہ چیتا، چیتن سب نوں رہیا کرائیا۔ انتم
 ناتا تئنا پیر پیغمبر مسانک مَلا شینا، شرع زنجیر رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ کھیلے
 کھیل خلق دا خالق، پاربرہم وڈی وڈیایا۔ کھجگ انتم نرُگن دھار بن کے ثالث، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ صدی چو دھویں سب دی نندرا لاپے آلس،
 غفلت رہن کوئے نہ پائیا۔ سَت ڈلارا گرگھ ویکھے بالک، چار ورن اٹھاراں برن پھول پھولایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ رنگ کہے میرا رنگ اپارا، اپر پیر آپ رنگایا۔ میرا کھیل جگت سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو ویکھن
 نین اٹھایا۔ کی کھیل کرے پروردگارا، عیسیٰ موسیٰ محمد چار یار دھیان لگایا۔ جس چاروں کُنٹ کیتا دھواں دھارا، اُتر پورب پچھم دکھن ہوئے نہ کوئے
 رُشنائیا۔ اوہ سب دا لہنا دینا پچھلا قرض رہیا اُتارا، مقروض اپنا فرض پور کرائیا۔ پرگٹ ہو کل کلکی اوتارا، نہکٹکا راؤ رنگاں اِکو ڈنک رہیا وجائیا۔ جس دا
 آد انت نہ پاراوارا، بے انت کہہ کے سارے گئے گائیا۔ سو بھگت سہیلا اِک اکیلا دین دُنی دی پاوے سارا، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش کھوج کھوجایا۔
 جس دا کھیل درگاہ ساچی سکھنڈوسے دھام نیرا، نرِاکار نرِ نکار نرِویر اپنی کل ورتایا۔ کھجگ دا انت ویکھے پارکنارہ، نیا نوکا ڈولے تھاؤں تھانیا۔ سنگ محمد
 رووے چار یارا، صدی چو دھویں چو داں طبق رہے گرلایا۔ کی کھیل کرے قُدرت دا قادر پروردگارا، نُوری اللہ اللہ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا محم اِک ورتایا۔ پگڑی کہے جن بھگتو صدی چو دھویں ویکھو انت، انتشکرن پردہ لینا چُکایا۔ کی کھیل
 کرے سری بھگونت، بھگون اپنا محم سَنایا۔ کس بدھ لہنا دینا مکے جیو جنت، سادھ سنت بچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ جس نے اِکو نام درڑا ونا منت، منتو دین
 دُنی حل کرائیا۔ جس دی مہماسدا اگنت، پت پریشور نُورِ اِلاہیا۔ اوہ کھجگ توڑن والا گرھ ہنگت، ہوئے ڈیرہ ڈھاہیا۔ لیکھا مکائے پنج پنکج، پنج بھرم
 رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اِک اھوایا۔ پگڑی کہے جن بھگتو میرا لیکھا انت آخیری، بن
 اکھراں دیاں جنایا۔ جس شرع دی توڑنی زنجیری، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ جگت جہان میٹنی دِگیری، دین دُنی دا پنڈھ مُکایا۔ صوفیاں لیکھے لاوُنی

فقیری، فقرہ اِک اِک درڑا ئیا۔ کلج گلی رہن نہیں دینی بھڑی، سنجگ سچ چند چکائیا۔ ساچی دھار دی اِکو چلنی پڑھی، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔ اِکو رنگ رنگاؤنا ہست کیرٹی، اوچاں نیچاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھو آپ چُکائیا۔ پگڑی کہے اِ شنبھج رہی لکار، نیز نین اُٹھائیا۔ ہندی ساں سنگھ آسوار، اِ شنبھج نال وڈیائیا۔ سنبھ نسنجہ دتے سنگھار، دینتاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ چار گنٹ پھری وچ سنسار، بھجی واہو داہیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلج ہندی رہی نمسکار، اِشٹ دیو جگت منائیا۔ انت کھیل کیتا آپ نرنکار، نرور اپنی کل ورتائیا۔ شبدی شبد شبد ہو آسوار، بھجیا واہو داہیا۔ تیئی اوتار لئے اُٹھال، سویا رہن کوئے نہ پائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد سرت سنبھال، سمبل بہہ کے کار کمائیا۔ گرو گرو دیو دس اُپجائے اپنی دھار، دھرنی دھرت دھول دھول وجے ودھائیا۔ شاہ پاتشاہ بن سچی سرکار، دو جہاناں حکم سنائیا۔ کلج کوڑی کرپا کرے خوار، سنجگ سچ چند چکائیا۔ صدی چو دھویں مارے مار، مہربان اپنا حکم سنائیا۔ محمد لہنا دینا جھولی دیوے ڈار، لیکھا اور رہے نہ رائیا۔ امام اِماما شاہ سلطانا کل کلکی اوتار، نہ کھنکا اِک اکھوائیا۔ جسے اِ شنبھج کہے مینٹوں سنگھاسن تھلے دتا واڑ، اُتے اپنا آسن لائیا۔ جن بھگتاں سیس بخش دستار، سر سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی اپنا کھیل کھلایا۔ اِ شنبھج کہے میری نمو نمو دھر دے دیوا، دیو آتما سیس نوایا۔ میری چار جگ دی لیکھے لائی سیوا، مہاسار تھی تیری اِک سر نایا۔ توں پُرکھ اکالا دین دیاالا لکھ اِ بھووا، اِگوچر تیری وڈ وڈیائیا۔ توں وسنہارا نہچل دھام نہکیوا، سچھنڈ ساچے سو بھاپایا۔ تیری صفت کرے نہ کوئے رسنا جہوا، بتی دند نہ کوئے وڈیائیا۔ تیرے نام دارس اوتار پیغمبر گرو آں کھادھا میوہ، انرس اپنا دتا چکھایا۔ جن بھگتاں دھوڑی کوسک نیا لاوے تھیوا، تھان تھنتر تیری وجدی رہے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکا دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے سیس نوایا۔ اِ شنبھج کہے میں ویکھاں تیرے نام دا کھڑگ کھنڈا، تکھی دھار بے پرواہیا۔ تیرا حکم چنڈ پرچنڈا، دو جہاناں بھے وکھایا۔ جس نشان میٹنا تارا چندا، سورہ نیوں نیوں لاگے پانیا۔ کلج پینڈا رہن نہیں دینا لما، صدی چو دھویں ڈیرہ ڈھاہیا۔ محمد دا لیکھے لاؤنا یک شنبہ، درگاہ ساچی ویکھ وکھایا۔ اُمت اُمتی حال ہونا مندا، سر ہتھ نہ کوئے لکائیا۔ آتم پر ماتم ملے نہ کسے انندا، انند وچ نہ کوئے سمائیا۔ کلج اتم

ویلا لنگھا، پاندھی اپنا پندھ مُکائیا۔ بھلکھے وچ رہے کوئی نہ بندہ، بندگی والے دینے سمجھائیا۔ جس جھگڑا میٹنا جیرج انڈا، اُتہج سیتج کرے صفائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا شبدی دھار دکھائے ست رنگ دا ڈنڈا، ڈنڈاوت سب دی دے بدلایا۔ جن بھگتاں دا بھگتی دھار کھا کے گنڈھا، گنڈھ جنم جنم دی دے پوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہرکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آتم پر ماتم پر ماتم آتم سنا کے چھندا، بندھن دین دُنی کٹایا۔

☆ ۷ پھلن شہنشاہی سمت ۷ رتن سنگھ دے گرہ پچی بی بی ضلع گنگا نگر ☆

کھج کہے پر م پُرکھ میری ارداس، سچھنڈ نو اسی در تیرے سپس نوایا۔ کرپا کر پُرکھ ابناش، پاربرہم پت پر میثور تیری اوٹ تکایا۔ ست دست میں رہن نہ دیواں کسے پاس، سچ دھرم وچ نہ کوئے سمایا۔ جو بھوکھتاں وچ لکھتاں وچ اشاں وچ درشاں وچ اوتار پیغمبر گرو گئے آکھ، اکھراں نال ڈھولے سوہلے تیرے گیت سنایا۔ سو سماں سہنجنا نکاں اندھیری رات، نرگن نر ویر نر اکار نر نکار ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ پر م پُرکھ تیری گائے کوئی نہ گاتھ، رسنا جہوا بٹی دند صفتی صفت نہ کوئے وڈیایا۔ توں مالک خالق پر تپالک پت پر میثور دے دے دات، داتے دانی دیا کمایا۔ میں بھجاں نٹھاں وچ پر تھی آکاش، گگن گلنتر اپنا پندھ مُکایا۔ میرا دل کرا کسے سادھ سنت دا اندروں کھلن نہ دیواں تاک، بجر کپائی پڑدانہ کوئے گھلایا۔ دین دُنی دے سر وچ پاواں خاک، خالق خلق تیرا نور نظر کسے نہ آیا۔ رُوح بُت رہن نہ دیواں پاک، پُنیت پت کراں لوکایا۔ نام بھنڈارا وکے کسے نہ ہاٹ، وست سچ نہ کوئے ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنایا۔ سنگر شبد کہے سُن کھج کلکاتی، کل کلکی ویکھ دکھایا۔ جس جیون زندگی دین دُنی بدلنی حیاتی، چارے کھانی پھول پھولایا۔ پیغمبر ایں نیاں سُنے باقی، باطن پڑدا آپ اٹھایا۔ اوہ تک گوہند والی پاتی، جو ماچھو واڑے بن اکھراں دتی لکھایا۔ تیرا سوانگ کوڑی کر یا بازی گر ناٹی، نو آ اپنی کار بھگتایا۔ اوہ تک صدی چو دھویں انتم وائی،

پینڈا پندھ رہیا نہ رانیا۔ تیرا لیکھا رہے نہ ذات اذاتی، کوڑ کر یا کرم کانڈ چلے نہ کوئے چترانیا۔ اکو تک نرگن جوت کملاپاتی، پت پر میثور بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر داہر، ڈھر مالک بے پرواہیا۔ کلجگ کہے پر بھو میں تیرا سٹ ڈلارا، دو لھا اکو نظری آنیا۔ میں نو کھنڈاں دیاں ہلارا، سمنڈ ساگراں دیاں ہلایا۔ تیرا نور نظر آئے نہ وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری بیٹھے مکھ چھپایا۔ ڈھر دے شبد دی سنے نہ کوئے ڈھنکارا، انحد ناد ناد نہ کوئے شنوایا۔ دیا باقی جوتی جوت نہ کوئے اجیارا، ساڈھے تن ہتھ سریر نہ کوئے رُشنا یا۔ آتم رس نچھر جھرنابو ند سوانتی ملے نہ ٹھنڈا ٹھارا، اگنی تت نہ کوئے بچھایا۔ درگاہ ساچی سچ گھر ملے نہ کسے دوارا، دُور ڈراڈے سارے روون مارن دھاہیا۔ میری نمو نمو ستنگر گردیو نمسکارا، ڈنڈاوت بندنا سجدے وچ سپس نوایا۔ تیرا انت نہ پاراوارا، بے انت تیرے ہتھ وڈیایا۔ چاروں گنٹ ویکھ دھواں دھارا، دھرنی دھرت دھول دھول رہی گر لایا۔ دیناں مذہباں ذاتاں پاتاں لگا اکھاڑا، شرع شریعت کھڑگ کھنڈا رہی کھڑکایا۔ پورب لیکھا پاربرہم تیرا نہ کسے وچارا، وچر کے سکے نہ کوئے سمجھایا۔ توں کلجگ کل کلکی چوہیاں اوتارا، اوتر اپنا بھيو دینا کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، در تیرے منگ منگایا۔ ستنگر شبد کہے سُن کلجگ نوجوان، نو جو بن تیری وڈیایا۔ جگت دین دُنی کر دھیاں، مانس مانو مانگھ کھوج کھوجایا۔ چار جگ دے شاستر دیون کی گیان، اکھراں والی اکھراں نال پڑھایا۔ آتم برہم سکے نہ کوئے پہچان، بھيو ابھید نہ کوئے کھلایا۔ چار ورن اٹھاراں برن ہوئے انجان، بدھ بیک نہ کوئے کرایا۔ سب دے ہندیاں توں ہن پردھان، چار گنٹ بھجیا واہو داہیا۔ تیرے نال جگت شرع شیطان، چھری شریعت والی نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ کلجگ کہے پر بھو میں تیرا اکو سٹ، بال ندھانا نظری آنیا۔ پاربرہم ابناشی اچت، چیتن تیرے ہتھ وڈیایا۔ میرا لیکھا جگت نال کایا بت، بتخاناں ویکھاں تھاوں تھانیا۔ سہنجنی ہون نہ دیواں رت، رتڑی تیرے نال نہ کوئے مہکایا۔ پنچ وکار بھریا کٹ کٹ، گرہ گرہ دتا کایا۔ سرتی شبد نالوں سب دی گئی چھٹ، چھٹکی لو نہ کوئے لگایا۔ آتم پر ماتم دھار گئی ٹٹ، ٹٹیاں گنڈھ نہ کوئے پوایا۔ چار گنٹ پائی لٹ، لٹیرا بن کے بھجاں واہو داہیا۔ دین دُنی دے بھاگ گئے نکھٹ، پر م پر کھ تیرا میل نہ کوئے ملایا۔ میرے دین دیا لے

پُرکھ اکالے مینوں گودی وچ چک، سر میرے ہتھ رکھائیا۔ میں پڑدا اولہا رہن نہیں دتا لگ، کوک کوک رہیا جنائیا۔ صاحبِ سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی ہر دیوں تیتوں کوئی نہ جاوے جھک، بھگت بھگوان تیرا سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ آتم پر ماتم پڑھے کوئی نہ تک، تخم تاثیر سکے نہ کوئے بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ سنگر شبد کہے کلجک ویکھ اندھیرا اندھ، چند چاندنا نظر کوئے نہ آئیا۔ تیرا اتم گنا پندھ، پاندھی ہو کے بھجنا واہو داہیا۔ نشان رہنا نہیں تارا چند، محمد رووے مارے دھاہیا۔ جھگڑا پینا جیرج اند، اُتبیج سیتج رہی گر لایا۔ پھرنی دروہی وچ ور بھنڈ، برہمنڈ ہوئے نہ کوئے سہایا۔ پیغمبراں گروآں اوتاراں دتی کنڈ، کروٹ سکے نہ کوئے بدلایا۔ نو کھنڈ پر تھی پاوے کوئی نہ ٹھنڈ، اگنی تت نہ کوئے بُجھایا۔ صدی چوڈھویں رہی لنگھ، حکم ورتے بے پرواہیا۔ پرگٹ ہو سورا سربنگ، دُھر فرمانا اک سنائیا۔ میں ہس کے کہا گلے سمت وچ نوواں دیشاں وچ ضرور ہووے گا جنگ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ ایہہ پر م پُرکھ دی ونڈ، ونڈنہارا اگم اتھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھو آپ چکایا۔ کلجک کہے پر بھو میں کوک کوک کے پاواں رولا، حکم تیرا اک سنائیا۔ توں مالک خالق دُھر دا مولا، ملا شیخ ملانے سارے روون مارن دھاہیا۔ صدی چوڈھویں تیرا پورا ہونا قول، اقرار تیرا محمد نال دئے گواہیا۔ جھگڑا پینا اتے دھولا، دھرنی دھیر نہ کوئے دھرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ اک رنگایا۔ کلجک کہے میں پر بھو تیرا خادم، خدمتگار اک اکھوایا۔ میں خون خوار بناں آدم، عدل انصاف تیرے ہتھ پھرائیا۔ کی ہو یا جے کرشن کھیل کیتا بن کے یادو، اٹھاراں کشتونیاں رنگ رنگایا۔ میں جگت جہان کرنا تصادم، تنھا تیرا حکم اک ورتایا۔ جس دا حل ہووے نہ کولوں کسے سادھن، صدی چوڈھویں نال ملایا۔ جس پروردگار نوں اُمت اُمتی سارے ارادھن، کلے چار گنٹ سنائیا۔ اوہ نور نورانہ کھیل کرے باطن، ظاہر ظہور اپنی کل پرگٹایا۔ شمع نور دسے کسے نہ راتن، نوری چند نہ کوئے چکایا۔ دھواں دھار پر تھی آکاشن، گگن گگنتر پڑدا نہ کوئے اٹھایا۔ اوتار پیغمبر گرو تیرا بھوکھت سارے واچن، پیشین گوئیاں اپنے ہتھ اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تڈھ بن اور نہ کوئے سہایا۔ دُھر داشبد کہے سُن کے حکم اگم، کل کلو آ اک جنائیا۔ کرے کھیل

سری بھگون، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جس دا حکم وشن برہما شو دیوت سُر رہے من، کروڑ تیتسیا سیس نوائیا۔ اوتار پیغمبر گرو کہن دھن دھن، دھن تیری بے پرواہیا۔ جس نشان میٹنا تارا چن، چوڈاں طبق روون مارن دھاہیا۔ چوڈاں لوک سندیہ سُنن پناکن، بن سرون بیٹھے راہ تکائیا۔ جس نے جو گھڑیا سو دینا بھن، گھرن بھٹنہار اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ انت اخیر بے نظیر دا کہنا سب نے لینا من، مانو مانس مانگھ سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ صدی چوڈھویں سب نوں دینا ڈن، ڈورُو ڈنکا اکو نام سُنائیا۔ جس نے بھيو گھلاؤنا ہنگ برہم، آتم پر ماتم پر ماتم آتم اکو رنگ رنگائیا۔ سنت سہیلے پرگٹ کرے ڈھر دے جن، آپ بنے جنیدی مائیا۔ جن بھگتاں بیڑا دیوے بٹھ، سر سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی تن، متوت اک درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اھوائیا۔ نارد کہے کلج کی رہیا بک، بنا گھ رہیا سُنائیا۔ حقیقت ویکھ حق، حقوق پھول پھولائیا۔ صاحب ول تک، جو مالک نور الاہیا۔ جس دا اکو حکم یک، یدی رہیا سُنائیا۔ جس دا آد جگاد چلے رتھ، رتھواہی دو جہان اھوائیا۔ سو سگل سر شئی دیوے متھ، نام مدھانا ہتھ رکھائیا۔ کوڑ گڑیاں پاوے نتھ، شبد ڈوری تند بندھائیا۔ تیرے خالی ہتھ، دست ملے کوئے نہ تھانیا۔ اوہ پر بھو سرب کلا سمر تھ، پت پر میشور اک اھوائیا۔ جس دی سرن سرنائی سارے رہے ڈھٹھ، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ اوتار پیغمبر گرو کر اکلھ، نام سندیہ رہیا جنائیا۔ مات لوک دھرنی اُتے ویکھو جھٹ، جھٹکے حلالی والے پھول پھولائیا۔ کس دے اندر نام ندھانا وجے سٹ، سوئی سرت رہیا اٹھائیا۔ کلج تیرا کنڈھا گھاٹ اخیر تٹ، کنارہ اکو نظری آئیا۔ سب دا کھیڑا ہونا بھٹھ، بھٹھیالا ہو کے اگنی دینی ڈاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ کلج کہے میں دتاں تیئی اوتارا، خوشیاں نال جنائیا۔ پیغمبراں سناواں نعرہ، بھيو ابھید گھلائی۔ گرو آں جناواں جیکارا، ڈنکا بے پرواہیا۔ کی ورتے کھیل وچ سنسارا، وشن برہما شو نین اٹھائیا۔ چاروں گنٹ دھواں دھارا، نوری چند نہ کوئے چکائیا۔ پرگٹ ہووے اک اوتارا، کل کلکی اگم اتھاہیا۔ جس دی پاوے کوئے نہ سارا، شاستر سمرت وید پُران انت کہن کوئے نہ پائیا۔ سو لہنا دینا کلج اتارے سارا، پورب لیکھا ویکھ وکھائیا۔ ستبگ دھرنی دھرت دھول دھول اُتے پرگٹ کرے آپ دوبارہ، دوہری اپنی کل ورتائیا۔ زرگن سرگن پاوے سارا، سرگن زرگن اکو حکم

دیوے سمجھائیا۔ پاربرہم پر بھ کرنی کرتا کرنیہارا، کرتا پُرکھ اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ایٹھے اوٹھے دو جہاناں سری بھگوانا مرد مردانہ نوؤجوانا نر ویر نر اکار نر نکار اپنا حکم اک ورتائیا۔

☆ ۸ پھگن شہنشاہی سمت ۷ سلکھن سنگھ دے گرہ پنڈ موگلا ضلع فروزپُر ☆

سنگر شبد کہے میں دھرم دھار دا تکاں گولا، گولک تن وجود کھجک جیواں ویکھ وکھائیا۔ کس دے اندر آتم پر ماتم پر ماتم آتم ساچا بولا، انبولت کس اُپر دیا کمائیا۔ کون گرکھ جس نے انتر نر نتر اپنا پڑا کھولا، خالق مالک پرتپالک ویکھے چائیں چائیا۔ کون کایا ماٹی تن پائے رولا، من منساناں ملائیا۔ جاں نگاہ ماری سب دا مٹنا صدی چو دھویں قول اقرار قولا، وعدہ پورب ویکھ وکھائیا۔ چار گنٹ لیکھ مُکاؤنا دھرنی دھولا، دھول پڑا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ چکائیا۔ سنگر شبد کہے میں دسنا حکم حضور، حضرتان توں باہر جنائیا۔ لیکھا رہن نہیں دینا باقی کوہ طوری، تریا توں باہر دینا جنائیا۔ جن بھگتاں پنڈھ مُکاؤنا نیڑ دوری، در دروازہ اک گھلائیا۔ جنم کرم دی سب دی لیکھے پاؤنی مزدوری، جو انتر نر نتر پر بھ دی سیو کمائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ سب دی کرنی مشہوری، مشرق مغرب وچے ودھائیا۔ کھیل کھیلنا لوک مات ضروری، ضرورت دھر دی پور کرائیا۔ اکو پرکاش بخشا نوری، نور نورانہ نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ گھلائیا۔ سنگر شبد کہے میں کرنا وقت سہاوا، جن بھگت دیاں وڈیائیا۔ کھجک کوڑی کرپا رہن نہیں دینا دعویٰ، دعویدار نہ کوئے اکھوائیا۔ چار جگ دا بچھلا پورا کرنا ناواں، لہنا دینا سب دی جھولی دینا کائیا۔ صدی چو دھویں کھجک رلاؤنا نال بھراواں، سنجگ تریتا دوا پر بیٹھے راہ تکائیا۔ کوڑی کرپا گل پھاس نہ رہے گلاواں، ڈوری تند دینا کٹائیا۔ ست دھرم دی ساچی کھیل کھلاواں، خالق خلق نال ملائیا۔ بھاگ لگاواں گرگھاں تن گراواں، گرہ گرہ انتر ویکھ وکھائیا۔ پیار مُجبت نال پرچاواں، پرچانی دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ دھر دا ڈھولا اک سناواں، آتم پر ماتم راگ الائیا۔ پیار بخشاں وڈھ ماواں، پتا پوت گود سہائیا۔ کوڑی کرپا

ناتا توڑاں کاواں، ہنساں مانک موتی چوگ چُگانیا۔ چاروں کُنٹ کراواں واہ واہ، واہ تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک سناٹیا۔ سَنگُ شبد کہے میں بھگتاں دیواں دات، دھرم دی دھار اک ورتاٹیا۔ اگم اتھاہ بخش کے دات، دیاوان نال ملاٹیا۔
 کلج مٹے اندھیری رات، سَنجگ سچ چند چکانیا۔ نو کھنڈ پر تھی بنا کے اک جماعت، ایکا رنگ دیاں رنگاٹیا۔ دُھر دی وست کر عنایت، خالی جھولی مات
 بھراٹیا۔ اک دے سب نے ہونا ماتحت، دُجا نظر کوئے نہ آٹیا۔ نو کھنڈ پر تھی کر کے آواں ہدایت، دُھر فرمانا اک درڑاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک سناٹیا۔ سَنگُ شبد کہے جن بھگت کراں تعمیر، لوک مات مات وڈیاٹیا۔ کھیل کراں بے نظیری،
 جگت نیز سمجھ کسے نہ آٹیا۔ شرع دی توڑ زنجیری، شریعت اکو اک سمجھاٹیا۔ رنگ رنگا کے ہست کپڑی، کپٹاں دیواں مان وڈیاٹیا۔ رہن دینی نہیں کسے
 دی پیری، پیر فقیراں کراں صفایا۔ دُھر دا کھیل ورتے تقدیری، تدبیر سمجھ کوئے نہ آٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ دا تھم اک ورتاٹیا۔ سَنگُ شبد کہے جن بھگتاں کراں ظاہر، ظاہر ظہور نور چکانیا۔ کھیل کراں بھارت وچوں باہر، بیرونی پڑدا آپ چکانیا۔ بہتر
 زبانوں دا بن کے شاعر، شرع توں پرے تھم سناٹیا۔ جس نوں سمجھے کوئی نہ ایر غیر، محمد عیسیٰ موسیٰ دھیان لگانیا۔ کلج کوڑ دی دیکھنی دوپہر، گھڑی پل
 کھوج کھوجاٹیا۔ جتھے محمد نوں دتاسی زہر، سو جگہ لیکھے اپنے وچ رکھاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک
 سناٹیا۔ سَنگُ شبد کہے میرا لیکھا شرقی غربی، شہنشاہ دئے وڈیاٹیا۔ فارس آرس ویکھاں عربی، عربانیاں پڑدا لاہیا۔ نبی رسولاں بن کے دردی، دُعا سب دی
 پھول پھولاٹیا۔ پھر کراں گا اپنی مرضی، مزہ سب نوں دیاں چکھاٹیا۔ صدی چو دھویں سب دے مکھ تے آونی زردی، ذرہ ذرہ دئے ڈہاٹیا۔ بھيو کھولاگاں
 کی محمد نے دتی عرضی، مدینے والیاں مدعا اک سمجھاٹیا۔ کی دھار ہونی چوٹی جڑ دی، جڑ چیتن کی چٹراٹیا۔ کس کارن اُمت اُمت نال لڑدی، شرع شرع
 نال ٹکراٹیا۔ کیوں اگنی ہوس سڑدی، شمس تبریز کی گیا جناٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج
 شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اپنا پڑدا اتوں لاہوے فرضی، سچ دا سچ حق دا حق نظری آٹیا۔

☆ ۹ پھلگن شہنشاہی سمت ے پریتم سنگھ دے گرہ پنڈ جنڈیالا ضلع جالندھر ☆

محمد کہے مقبرے دا پردہ جاندا کھلدا، مٹی خاک خاک سپیس نوایا۔ میں درشن کرنا مالک گل دا، گل مالک جس نوں سپیس نوایا۔ میرا لہنا ہونا دھر دے گل دا، قیمت کرتا کریم آپے پانیا۔ جس سواد بدل دینا بل دا، رسنا جہوا ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ میرا انتم لیکھا دیکھ گل دا، گلشن اپنا اک مہکانیا۔ اُمت بوٹا صدی چوڈھویں ہلدا، حالت بدلے کوڑ لوکانیا۔ آب حیات حیاتیاں وچوں ویکھے ڈھدا، جیون جگت نہ کوئے وڈیانیا۔ تھم ورتنا اگم اتل دا، بے پرواہ اپنی کار بھگتایا۔ انتم لیکھا ہونا پت ٹہنی پھل بھل دا، بھلواری دین دنی مہکے چائیں چانیا۔ جگت جہان ویکھنا رلدا، گودی گود نہ کوئے سہانیا۔ میں اُس دے قداما گھول گھلدا، آپ آپا گھول گھمیانیا۔ جو مالک خالق پرتپاک ویس وٹائے صلح گل دا، امام اماما نورِ الاہیا۔ جس جھگڑا مکاؤنا شرع اگنی والی چلھ دا، ساتک ست ست کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک ورتانیا۔ محمد کہے میرا مقبرہ پاؤندا جائے شور، شوہر بانکے دھیان لگانیا۔ جس بھاگ لگاؤنا میری گور، غور نال دھیان لگانیا۔ جس دے اگے چلے کوئی نہ زور، طاقتور نہ کوئے اکھوانیا۔ صدی چوڈھویں دھر دے کلمے ہتھ پھڑ کے ڈور، ڈوری اپنے تند بندھانیا۔ ویکھ وکھانے اندھیرا گھور، گھوری ہو کے نورِ الاہیا۔ در دوارے انتم پئے بہرے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگانیا۔ مقبرہ کہے میں بن سجداں کراں سلام، قدم بوسی قدیم دے مالک اک جنانیا۔ میرا صاحب آوے امام، عملاں توں رہت نورِ الاہیا۔ جس دے پیغمبر بنے غلام، خادم بن کے جھٹ لنگھانیا۔ اوہ لیکھا جانے تمام، دو جہاناں ویکھ وکھانیا۔ دین دنی دی بدل دیوے کلام، کائنات کرے پڑھانیا۔ جس نے کوڑ کریا میٹنی حرام، شرع شریعت دے بدلانیا۔ ست سچ دا کرے انتظام، بندوبست اپنے ہتھ رکھانیا۔ اکو تھم سندیسہ دیوے عوام، عام اپنی کار بھگتایا۔ مہربان بن رحمان، رحمت حق حق پڑھانیا۔ میرا پچھلا لیکھا لائے نشان، نشان تارا چند میرے وچ لکانیا۔ اُس ویلے اوہنوں جھک جان زمیں اسمان، چوڈاں طبق سپیس نوایا۔ پھیر آیت بولے جیہڑی لکھی گئی نہیں وچ قرآن، میسلسلہ نہ کوئے سمجھانیا۔ دھر دے تھم دا کرے اعلان، اعلان اپنا تھم ورتانیا۔ پھیر لیکھا پورا کرے وچ طہران، طرح طرح نال

جنائیا۔ کسے بھل نہ رہے انجان، انجانیت اپنا حکم جنائیا۔ پرگٹ ہو کے نوجوان، نو نو اپنی کار بھگتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا کھیل آپ کھلائیا۔ جس ویلے جانا وچ طہران، تارا چند سپیس نوایا۔ نیلے بستر پہرے آپ امام، آپ اپنا ویس دکھائیا۔ ضرور سندیسہ دیوے کھیل کرے مہان، مہما کتھ کتھ درڑائیا۔ صدی چو دھویں جس نے انت کرنی پروان، پر م پُرکھ اپنا کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ کھلائیا۔ مقبرہ کہے میری آشا اک اولیٰ، ہاشم دھیان لگائیا۔ جس نوں سمجھے نہ کوئی اللہ ولی، ولی اللہ کہن کوئے نہ پائیا۔ میرے در پہنچاؤنی تیل دی پلی، پل وچ میرا لیکھا پور کرایا۔ جس دے پچھے دیندا آیا بلی، بل اپنا آپ مٹائیا۔ اُس نے چشم چراغ ویکھنا حضرت علی، عالی جاہ اپنا حکم ورتائیا۔ ہوکا دے کے آونا گلیو گلی، غلامو گلوں زنجیراں دیو کٹائیا۔ اکو اللہ الہی نور جس دی جوت اگمی بلی، چو داں طبقات توں باہر کرے رُشنائیا۔ جس نے لیکھے لاکے آونی لون دی ڈلی، نمک حرام خود مالک نہ کوئے اکھوائیا۔ آپ بن کے وڈا چھلی، چھل سب دے نال کمائیا۔ پھرے دروہی وچ تھلیں، جل بیٹھن نین اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پھرے دو جہاناں بنا دلدل توں وچ دلیں، دلاں دا مالک اکو نور الہیا۔

☆ ۱۱ پھگن شہنشاہی سمت ۷ سُر جیت سنگھ دے نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ☆

نارد کہے پر بھو ابناشی اچت، پر م پُرکھ تیری سرنائیا۔ میں ویکھن آیا تیری سہنجنی رُت، رُترئی تیری ویکھ دکھائیا۔ میں تکے بھگت سہیلے تیرے سُر، ہر جن ساچے سو بھا پائیا۔ جنہاں دا پیار تیرے نال سدا وڈھ پُت، پتا پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ صدی چو دھویں موولی رُت، رُترئی اپنا رنگ رنگائیا۔ میرا سپس رہیا جھک، قداما وچ لگائیا۔ تیرا نشانہ نشانوں جائے نہ اگ، تیر نرالا اگم اتھایا۔ میں خیران ہو گیا جیہڑے گاؤندے سوہنگ نمک، آتم پر ماتم خوشی بنائیا۔ ایہو جیہی کدے جگت جہان ملی نہیں لٹ، لُٹیر یو کیوں اپنا نام دتا لٹائیا۔ بھاگ لگاؤندا جائے کایا بُت، بُتخائیاں کرے صفائیا۔

میرے صاحب کچھ مینٹوں وی بچھ، میں خوشی نال دیاں درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائیا۔ نارد کہے پر بھو تیریاں بھگتاں دا نکاں جنم، جنم تیرے در سو بھا پائیا۔ تُوں مالک ترنی ترن، تارنہار اک اکھوائیا۔ تیرے کولوں اوتار پیغمبر گرو ڈرن، وشن برہاشو سیو کمائیا۔ بھگت سہیلے تیری منزل چڑھن، پاندھی پچھلا پندھ مکائیا۔ میں کچھ اگلی سکھیا آیا پڑھن، پڑدا اندروں دینا اٹھائیا۔ کی گھاٹن لگا گھٹن، گھٹن بھٹنہار کی اپنی کھیل کھلائیا۔ میں پھڑ کے تیرے چرن، دھوڑی خاک لواں رمائیا۔ کیوں جھگڑا میٹن لگا ورن برن، ذات پات پندھ مکائیا۔ کس بدھ بھگتاں کھول کے نیز ہرن پھرن، راتیں ستیاں درس دینیں دکھائیا۔ میں تیرے نال آیا لٹن، لڑاکا ہو کے دیاں جنائیا۔ تیرا کھیل چوٹی چیتن جڑن، جڑ چیتن کی تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، ڈھر مالک دیا کمائیا۔ نارد کہے پر بھو تیریاں بھگتاں دا دوس دھاڑا، سدا وجدی رہے ودھائیا۔ پر میری اکو میننتی اکو ہاڑا، نو نو کے سیس جھکائیا۔ تُوں جگ چوکڑی کیوں دھرنی اُتے ویکھیں اکھاڑا، کھنڈے کھڑگ جگت چکائیا۔ کیوں صدی چو دھویں انتم مارن آگیوں دھاڑا، دھاڑوی ہو کے اپنا بل پرگٹائیا۔ تیرا شبد اگمی دو جہان اشارہ، سینت اکو نام رکھائیا۔ کلج انتم نہ دسے کنارہ، نیا ڈولے تھاؤں تھانیا۔ تُوں مالک خالق کنت بھتارا، خاوند خصم اک اکھوائیا۔ تیرے چرن کول نمسکارا، نو نو لاگاں پائیا۔ میں خیران ہو گیا جن بھگتاں اندر تیرے پریم دیاں بہاراں، خوشیاں پھل پھل سو بھا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ نارد کہے پر بھو تُوں ترے بھون اتیت، ترے گن ڈیرہ ڈھاہیا۔ آد جگادی ٹھانڈا سپت، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلج بدلنی ریت، ریتوان اپنے ہتھ رکھائیا۔ کلج انتم سماں رہیا بیت، بیتی کہانی کہن کوئے نہ پائیا۔ تُوں مالک پر تپالک اینکار اتیت، ترے بھون تیری سرنائیا۔ جن بھگتاں چلائی ساچی ریت، ریتوان اپنا رنگ رنگائیا۔ تیرا بھگت تیری دھرم دی ہووے نیت، نیتوان تیری وڈیائیا۔ جھگڑا رہے نہ مندر مسیت، کایا کعبہ اک درسائیا۔ لیکھے لاؤنا جنم جنم سگھ سرجیت، جھجھار جھو جن دا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ بھگتاں بھگوان بخش اگم پریت، پریتم میل ملاؤنا چائیں چائیا۔

تیری سارے کردے گئے اُدیک، چار کُنٹ بن اکھال اھ اُٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن دھار سدا و سنا چیت، چت تھگوری رہن کوئے نہ پایا۔

★ ۱۴ پھلن شہنشاہی سمت ۷ رنجیت سنگھ، موتا سنگھ کلسپاں نوت، ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ★

سنگر شبد کہے پر بھو کیوں میرا روپ بنایا وانگ ٹھگاں، ٹھگوری جگت نال رکھایا۔ صدی چو دھویں گھر گھر لاؤندا پھریں اگاں، کلج کوڑی کریا نال ملائیا۔ جن بھگتاں سیس بٹھا کے پگاں، پگڈنڈیاں وچوں باہر کڈھایا۔ درشن دے کے اُپر شاہ رگا، رگھوپت میل ملیا چائیں چائیا۔ کوڑ کریا دیاں میٹ کے حداں، حدوڈ اکو دتی دکھایا۔ میں دو جہان دیواں سدا، ہوکا حق حق درڑایا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا بنا بھگتاں کسے نہ لدھا، جگ نیز نظر کسے نہ آئیا۔ پیار مُجّت وچ کسے نہ بدھا، ڈوری نام تند نہ کوئے دکھایا۔ دیپک پرکاش دھرنی دھرت دھول دھول اُتے جگا، جاگرت جوت کرے رُشائیا۔ جس دی عقل بُدھی وچ کوئی جان نہ سکے وجہ، بھيو ابھید نہ کوئے کھلایا۔ جس نو کھنڈ پر تھی ست دیپ دی بدل دینی طبع، طبیعت دا طیب اکو نور الاہیا۔ کوڑی کریا میٹنی صفحہ، سبھا ملیچھاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ پیر پیغمبراں اکو تکنا ابا، امی جان اکو نور الاہیا۔ سچ نام دی نُماری بخشنی مدھا، مدھر دھن اک سناہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ سنگر شبد کہے پر بھو کی حال ویکھیں مُریداں، مُرشد اپنی دیا کمایا۔ تیرے پیار وچ مُجّت والیاں عیداں، عید انْفطر والے سارے سیس نوائیا۔ جنہاں نوں تیرے کئے کیتیاں تعقید ہن، تائید وچ دُھر دا حکم جنایا۔ اوہناں دیاں منسا آسا پوریاں کر اُمیداں، ترسنا جگت والی گوائیا۔ لیکھے لاویں جگت قربانیاں پاویں سار شہیداں، شرع دا لیکھا دینا مُکایا۔ میں چار کُنٹ نکال لا کے نیجھاں، نچ نیز لوچن نین اھ کھلایا۔ میرا انتر بن تیرے چرن نہ کدے پتیجا، پت پر میثور تڈھ بن سیس نہ کدے نوائیا۔ میری آشنا ساچے بھگتاں دیاں پوریاں کر رنجھاں، مہربان سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ لوچن نین اھ پر تکھ ساہمنے رکھ دیدہ، دانستہ درس دینا کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک ہونا سہائیا۔ سنگر شبد کہے پر بھو تیرے دیکھے رنگ انوکھے، اچرج تیری وڈ وڈیائیا۔ چار کُنٹ چار ورن ہوئے دھوکھے، دھرم دی دھار نہ کوئے اپنائیا۔ اکھراں والے شاستر سمرت پڑھے پوتھے، وید پُراناں انجیل قراناں دھیان لگائیا۔ ساچی منزل چڑھے کوئے نہ تیرے کوٹھے، کواڑی بند نہ پڑدا کوئے چکائیا۔ کایا ماٹی خالی دے سے لوتھے، نرگن نور نہ کوئے رُشنائیا۔ صدی چو دھویں جیو جنت ہو گئے تھوتھے، ہو چھی منسا من بنائیا۔ مُجبت ہو گئی دوہتے پوتے، پر م پُرکھ تیری سار کسے نہ آئیا۔ کلج جیو جہان دسدے روتے، رُسیاں سکے نہ کوئے منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ سنگر شبد کہے پر بھو تیرا کھیل اپنے گھر دا، گرہ مندر ویکھ وکھائیا۔ اوتار پیغمبر گرو پھرے ڈردا، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ پیغمبر ہو یا تیرا بردا، بندھن پریم نال رکھائیا۔ کیوں نہیں اپنی کرپا کردا، کرنہار تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیرا بھگت سہیلا جگت جہان ہووے تر دا، بیڑا ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائیا۔ لیکھا پورا کردے لہندا چڑھدا، چڑھدیوں لہندے پئے ڈھائیا۔ کھیل تکنا چوٹی جڑ دا، چیتن تیرے ہتھ وڈیائیا۔ قلعہ توڑ دے ہنکاری گڑھ دا، ہوئے ہنگتا دے مٹائیا۔ تیرا پریمی پیارا بھگت گرگھ سنت صوفی ترے گن وچ رہے نہ سڑدا، امرت میگھ دینا برسائیا۔ جدھر ویکھاں توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سوہنگ ڈھولا مانس مانو مانگھ ہووے پڑھدا، زن و مرد در تیرے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہ ہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، تیرے بھے وچ دو جہان ڈردا، بھے بھیانک ہونا آپ سہائیا۔

★ ۱۵ پھلن شہنشاہی سمت ے کلا ہر سنگت نوت پنڈ کلا ضلع امرتسر ★

محمد کہے واہ میرے امام، امام اماما سجدہ سیس جھکائیا۔ تیرا سناں اگم پیغام، پیغمبر اں توں پرے تیری پڑھائیا۔ شرع دارہنا نہیں کوئی غلام، زنجیر بے نظیر دینا تڑوائیا۔ صدی چو دھویں کوڑی کر یا میٹنی حرام، حرص ہو س دینی گوائیا۔ کلمے نوں کرے نہ کوئے بدنام، کائنات پڑدا دینا چکائیا۔ انت شرع

شریعت دا کرنا قتلِ عام، قاتل مقتول پندھ مُکائیا۔ تیرا کھیل دیکھنا مہربان، محبوب تیری سرنائیا۔ میں دست بدست منگاں دان، چرن جھک کے سجدہ سس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، درگاہ ساچی منگ منگائیا۔ محمد کہے میرے پروردگار تیری درگاہ ساچی، سچ تیری سرنائیا۔ چاروں گنت اندھیری راتی، نوری چند نہ کوئے چکائیا۔ کلمہ پڑھے نہ کوئے صفائی، پردہ نشیں پردہ سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ خالق مخلوق سب دا بدلیا اخلاقی، خالص نظر کوئے نہ آئیا۔ میں تیرا کھیل تکنا اتفاتی، اتفاتیہ اپنا حکم ورتائیا۔ لہنا دینا پورا کرا باقی، باقاعدہ جھولی دینی بھرائیا۔ توں مالک خالق چو داں طبقات ساقی، ساکھیات کرنی اگم رُشنائیا۔ نور نورانے کھولنی تاکی، تقویٰ تیرے اُتے رکھائیا۔ میرا وجود نہ رہیا پنج تت خاکی، خاک خاک نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ محمد کہے میرے محبوب، مہربان تیری سرنائیا۔ میں تیرا تکاں اک عروج، عالی جاہ عالیشان تیری وڈیائیا۔ صدی چو دھویں میری اُمت کر محفوظ، سر سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ بھو رہے نہ ایکا دُوج، دُتیا لیکھا دینا چُکائیا۔ اکو دس منزل حق مقصود، در دوارا اک درڑائیا۔ جدھر تکاں چاروں گنت دسین موجود، موجودہ لیکھا دینا چُکائیا۔ میری شرع دی شریعت وچ حدود، چو داں طبق وند وندائیا۔ صدی چو دھویں انتم ہونا کوچ، کوچا گلی رہیا درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک ہونا سہائیا۔ پروردگار کہے سُن محمد رسول، رسول للا دیاں جنائیا۔ دُھر پیغام کر قبول، مقبریاں باہر دیاں درڑائیا۔ کسے دا لیکھا رہن نہیں دینا عرض طول، حصہ وند نہ کوئے وندائیا۔ پیشینگوئی نہ جانا بھول، ابھل رہیا سمجھائیا۔ جو مدینے وچ قول اقرار کیتا معقول، مکمل دتا سمجھائیا۔ صدی چو دھویں دھرنی اُتے اڈنی دھول، دھوڑی خاک نال ملائیا۔ گلشن وچ نہیں رہنے پھول، بھلو اڑی نبی نہ کوئے مہکائیا۔ حکم ورتنا اکو کنت کنٹول، دو جہان کرے شنوائیا۔ اُمت اُمتی رہے نہ کوئے مشغول، مشورہ جگت نہ کوئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ پروردگار کہے سُن میرے نبی، نبی نوح دھیان لگائیا۔ اپنا لیکھا تک سبی، سبھا ملیچھاں دے مٹائیا۔ دو جہاناں بن کے طبعی، طبیعت سب دی پھول پھولائیا۔ پرگٹ ہو کے نور الہی ربی، رحمت اپنی حق کمائیا۔ شرع دا مول نہ رہنا لبی، لالچ وچ کدے نہ آئیا۔ پرم پُرکھ دا حکم ملنا یدی،

بیتھارتھ اپنا حکم سنائیا۔ جس نے تیری جڑ لوک مات گڈی، دھرنی دھرت دھول دتی وڈیائیا۔ اوہ اُمت انتم جانا چھڈی، ناتا توڑ کوڑ لوکائیا۔ مقبریاں وچ رووے پسلی ہڈی، ناڑی ناڑی دے دُہائیا۔ کون ویلا پیتے چو دھویں صدی، صدمے مٹے جگت لوکائیا۔ لیکھا رہے نہ کوڑ گڑیار بدی، محمد داموہ نہ کوئے ہلکائیا۔ اکو جوت دو جہان ہووے جگی، نور نورانہ ڈمگائیا۔ جو شاہ پاتشاہ سورا سربگی، شہنشاہ اک اھوائیا۔ جیو جگت ویکھے الپگی، چاروں گنٹ کھوج کھوجائیا۔ اُس دا کھیل ہونا سببی، بھيو اھید سکے نہ کوئے گھلایا۔ اُس دی دُھن ہونی مدھی، مدھر دُھن کرے شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک دیا کمائیا۔ پروردگار کہے سُن محمد میرے بچے ننھے، بن نیناں دیاں جنائیا۔ سب نے میرے حکم منے، نہ کوئی میٹ میٹ مٹائیا۔ تیرا انت کرنا گوبند والے اکو کئے، چو داں سو تہہ انک سپس جھکائیا۔ لیکھا پورا ہووے جٹ دھنے، جٹ جٹاں دے وڈیائیا۔ جس چوڑاسی دینا ڈنے، چارے کھانی پھول پھولایا۔ اُس دا وسیرا کدے نہ چھپر جھنے، محل اٹل نہ ڈیرہ لایا۔ اکو نور پرکاش اگے چنے، چن سورہ سارے سپس نوائیا۔ اُس دے گن سکیا کوئے نہ لمحے، گھڑی پل ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جگ جگ بدلدا آیا سمیں، سنجگ تریتا دو پر کلجک ونڈ ونڈایا۔ جس نوں ہرکھ سوگ نہ کوئے غمے، چنتا چکھا نہ کوئے تپایا۔ اوہ لکھ چوڑاسی لیکھا جانے دمے، سواس سواساں کھوج کھوجائیا۔ جس دے کھیل ہونے گھنے، گھر گبھیر اپنا حکم ورتایا۔ جو گھڑیا سو انتم بھنے، گھرن بھنہار بے پروا ہیا۔ جس نے صوفی سنت فقیر ویکھنے پنچ تت تنے، تت کایا کھوج کھوجائیا۔ ہر جن نیزہین رہن نہیں دینے اٹھے، نچ لوچن نین کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اک اھوائیا۔ محمد کہے میرے صاحب سلطانا، در ٹھانڈے سپس نوائیا۔ کی کھیل تیرا وچ جہانا، جاگرت جوت دینا درڑایا۔ کس بدھ ورتیں اپنا بھانا، حکمے اندر کار کمائیا۔ کی کھیل تیرا ہونا دُھر دے کاہنا، رام رام کی پترائیا۔ کون روپ ہووے اما، عملاں توں رہت نور الاہیا۔ تیرے قداماں میرا سلما، سجدہ سپس جھکائیا۔ تیرا نور ظہور ہووے بے پہچانا، پردہ اوہلا کون اٹھایا۔ میں درویش تیرا غلاما، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ تیرے کیہڑے گرہ ہووے قیاما، کون کعبے کریں رُشنائیا۔ کون نورے چشم تیرا ہووے نزانہ، واحد اپنا بھيو دینا چکائیا۔ بھيو کھول میرے مہربانا، مہر تیری اوٹ رکھایا۔ محمد کہے میں قدم بوسی کراں

شاہ سلطانا، بن سجدے سیس نوائیا۔ تیرا بھیو جانے نہ کوئے عالم علانا، علما سمجھ سکے نہ رائیا۔ تریا توں پرے تیرا ترانہ، اناہو اللہ ہو تیرا بھیو کوئے نہ پائیا۔ کس بدھ صدی چو دھویں اتم پہرے بانا، ویس اوپا آپ وٹائیا۔ جگت اندھیرا میٹیں شاما، شمع جوت نور کرے رُشنائیا۔ تیرا گو بند والا وجے اک دامہ، ڈکا دو جہان سنائیا۔ توں ہر گھٹ انتر ہوویں جانی جانا، جانہار اکو اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، درگاہ ساچی در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ محمد کہے میرے پروردگار تیرے وچ حق توفیقا، تیری تعریف دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تیری آمد دیاں اُمیداں، سارے بیٹھے نین اٹھائیا۔ اوتار پیغمبر گرو کرن تصدیقاں، شہادت تیرے نام والی بھگتائیا۔ مہربانا نوجوانا مرد مردانہ اپنا بھیو دس پوشیدہ، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ پیغمبر رسول تیرے عزیزا، تمیز اکو اک دینی جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیرے ہتھ وڈیائیا۔ پروردگار کہے محمد صدی چو دھویں تک، تقویٰ اک رکھائیا۔ سب دا پورا کراں حق، حقیقت ویکھاں تھاؤں تھانیا۔ شکوک رہے نہ شکوہ شک، شکوے سارے دینے گوائیا۔ نرگن دھار ہو پرگٹ، پرگنے ویکھاں چائیں چائیا۔ جو نام کلمے دین دُنی رہی رٹ، رسنا جہو صفت صلاحیا۔ ایہہ کھیل پُرکھ سمرتھ، سمرتھ سوامی رہیا کرائیا۔ جس نے سب کچھ لینا آگے اپنے ہتھ، حکم دُھر دا اک ورتائیا۔ کوڑی کریا دیوے متھ، نام مدھانا اک ہلائییا۔ جھگڑا میٹ کے تت اٹھ، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بدھ کرے صفائیا۔ نو دوارے ایلن نہ دیوے رت، رتی رت نہ کوئے تپائیا۔ ست سچ دا بخش کے تت، متوت دئے سمجھائیا۔ چرن پریت بخش کے نت، میل ملائے سچ سُبھائیا۔ سب دی پوری کرے آس، ترسنا جگت رہے نہ رائیا۔ نرگن نور کر پرکاش، جوتی جاتا ڈمگائیا۔ سمبل کر کے اپنا واس، کعبہ اکو اک جنائیا۔ جتھے بنا پر بھو دی کرپا توں کر سکے نہ کوئے تلاش، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئییا۔ جس نے محمد تیری مٹی وچ زلانی لاش، وجود قبریں وچ دبائییا۔ اُس دا کھیل آگم تماش، چو داں طبقات توں پرے حکم ورتائیا۔ اوہ تک شکر بھجا پھرے اُتے کیلاش، چاروں کُنٹ واہو داہیا۔ برہما تکی کی کھیل سرب گنتاس، کی کرتا کار کمائییا۔ وشنو کہے میرا صاحب اک ابناش، ابناشی کرتا اک اکھوائیا۔ جو کھلج اتم میٹے اندھیری رات، سنج سچ چند چمکائیا۔ سرشٹ سبائی بنائے اک جماعت، اکو اکھ نام پڑھائیا۔ گپت ظاہر باطن کرے بات، پردہ اوہلا

رہے نہ رائیا۔ جن بھگتاں درشن دیوے ساکھیات، سخی سلطان نورِ الاہیا۔ جھگڑا میٹ کے ذات پات، کوڑی کریا دئے گوائیا۔ بند کوڑی کھول کے تاک، کایا مندر اندر کری رُشنائیا۔ شبدی اگم سنائے ناد، انادی دُھن شنوائیا۔ پردہ لاه کے برہم برہما، برہمانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جس نوں جگ جگ گاؤندے سنت سادھ، صوفی صفتاں وچ صلاحیا۔ اوہ جن بھگتاں کھولے جاگ، آلس نندرا وچوں باہر کڈھائیا۔ انتر پریم دا دے کے ویراگ، پریتی اکو اک سمجھائیا۔ دپیک جوت جگا چراغ، چراگاہاں کرے رُشنائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول اُتے رکھے لاج، گرگھیاں ہوئے آپ سہائیا۔ راتی ستیاں دے نے جاگدیاں درشن دیوے آپ، آپ اپنا حکم ورتائیا۔ جنم جنم دے میٹ کے پاپ، پت پت پت دئے بنائیا۔ سب دی بچھے وات، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ جن بھگتو تھادی سہنجی ہووے پندراں پھگن دی رات، زین بھرنی وجدی رہے ودھائیا۔ مالک خالق پرتپالک پرما تم آتم رہے ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن سرگن پوری کرے آس،

☆ ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ے گردیاں سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ☆

دھرنی کہے خوشیاں والی پر بھاتی، پر بھ بھرم رہیا مٹائیا۔ کرپا کرے کملا پاتی، پت پر میثور دُھر درگاہیا۔ جن بھگتاں بخشے داتی، دیاوان دیا کمائیا۔ گرگھیاں ملے امرت بوند سوانتی، سا تک ست ست کرائیا۔ میتوں خوشی ہندی جس ویلے ہر جن چرن رکھدے میری اپر چھاتی، چھتر دھاری نظر کوئے نہ آئیا۔ دین دُنی دی بدلدی جاندی جاتی، ذات پات دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ حکم سندیسہ سُن دی لوک ماتی، چار گنٹ بن سروناں ہوئے شنوائیا۔ کرے کھیل صاحب ابناشی، ابناشی کرتا وڈ وڈیائیا۔ جس دی دو جہان خوشیاں والی رہ راسی، رستہ اکو اک درسائیا۔ جھگڑا میٹے مدراماسی، مدُھر دُھن اک سنائیا۔ مان گوا کے پنڈتاں کاسی، جن بھگتاں سوہنگ تک دتی پڑھائیا۔ جیون وچوں بدل گئی حیاتی، ہر ہر دے وچ کائیا۔ جنم کرم دا لہنا مکایا کھاتی، لیکھا اور نہ

کوئے جنائیا۔ درشن دیوے ہو کے ساکھیاتی، ستمکھ سو بھا پائیا۔ نو کھنڈ پر تھی پوری کرے آسی، دیپ لوء ویکھ دکھائیا۔ میں خوشیاں وچ کراں ہاسی، دھرنی دھرت ہس کے رہی سنائیا۔ شکر دا لہنا مکاونا اتوں کیلاشی، برہما برہم دا بھيو چکائیا۔ وشن رہے نہ کوئے اداسی، لیکھا جانے اگم اتھاہیا۔ جس صاحب بھگتاں دی مکائی واٹی، آون جاون پندھ مکائیا۔ دھرم دوارا کھول کے ہاٹی، نام بھنڈارا جھولی پائیا۔ دین دُنی تے کھیل بازی گر ناٹی، سوانگی اپنا سوانگ رچائیا۔ دھرنی کہے جن بھکتو میں پر بھو دے چرن کول رہی چاٹی، بن رسنا رس اپنے وچ رکھائیا۔ تہاڈی جوت جگے وچ للاٹی، لاٹاں والی جس دے سنگھاسن تھلے بہہ کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ سمت شہنشاہی ست دی مکدی جاندی واٹی، اٹھواں اپنی لئے انگڑائیا۔ لیکھا پورا کرنا جو سندیسہ دتا گو بند جس ویلے امرت پایا سی وچ باٹی، درشت اشٹ والی کائیا۔ اُس دن ستا نہیں سی اُتے کھاٹی، سنگھاسن دھرتی اُتے لگائیا۔ خوشیاں وچ اکو گل آکھی، آکھ کے گیا سنائیا۔ میرا صاحب پُرکھ اکال میرے پیار دی کریگا رکھی، مُجبت حکم والی جنائیا۔ جس دا دوس اک ست پنچ چھ دی وسا کھی، وساہ کے سب نوں گیا سنائیا۔ سو لیکھا پورا کرے اکھنا الاکھی، اکھ اگوچر وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، دیونہارا آد جگاد داتی، داتا دانی دیاوان اک اکھوائیا۔

★ ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۷ کندن سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ★

دھرنی کہے گو بند کہا جس ویلے میرا صاحب، ثابت اپنا ست سروپ پرگٹائیا۔ میں نرگن دھار اُس دا ہوواں نائب، سنگر شبد روپ بدلائی۔ کھیل کراں اگم عجائب، اگڑی کار کمائیا۔ سب دا پچھلا پورا کراں عہد، عہد نامہ اپنے ہتھ رکھائیا۔ اکو حکم ورتاں واحد، لاشریک ہو کے اپنی کار بھگتائیا۔ بنا بھگتاں توں لہہ سکے نہ کوئے شاید، جگ نیز نظر کسے نہ آئی۔ دیناں مذہباں نالوں ہو کے علیحد، وکھری کھیل کھلائی۔ دُھر دا حکم کر کے رانج، راج راجاناں شاہ سلطاناں خاک ملائی۔ نو نو چار دا کڈھ نتانج، اصل سب نوں دیاں دکھائیا۔ دُھر دا حکم دینا جائز، جائزہ لے کے خلق خدائیا۔ اپنا پورا کراں

فرائض، فیصلہ حق حق سنایا۔ کلج انت آواں محض، مو اپنی کار بھگتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکلنک
 نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جوتی دھار نرگن ہو یا رہاں غائب، غیبی اپنا حکم ورتایا۔

★ ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ے سکھدیو راج دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ★

دھرنی کہے گو بند نے ڈھولا گایا دوٹکی، توں میرا میں تیرا دتا جنایا۔ پھیر پیار وچ میرے سینے تے ماری کئی، مکمل دتا درڑایا۔ توں کلج جیواں
 بھار پھریں چکی، چکٹی ہو کے اپنی سیو کمایا۔ اپنی منزل توں نہ رکیں، بھجی جانا واہو داہیا۔ گھپ اندھیرے وچ نہ لگیں، چاروں کُنٹ اندھیرا چھایا۔ اکو
 صاحب سنگر جھکیں، جو پُرکھ اکلا بے پرواہیا۔ جس نے کھیل کرنی دوٹکی، ٹکڑے دو کرے لوکایا۔ کوڑی کریا جانی کئی، کٹاکش اپنا نام لگایا۔ پھیر
 دھرم دی پو جانی بھٹی، بھٹکل دا لیکھا رہے نہ رایا۔ جن بھگتاں آتم پر ماتم میلے ٹٹی، ٹٹیاں گنڈھ پوایا۔ دیناں مذہباں نوں دے کے چھٹی، شرع زنجیر
 دے کٹایا۔ توں دھرنی اُس ویلے ستی اٹھیں، اٹھ کے لے انگڑایا۔ پر بھ دے چرناں دی دھوڑ اکو رکھیں مٹھی، مٹھی اپنی گنڈھ بندھایا۔ جس ویلے
 دین دُنی جائے لٹی، پھیر لٹیرا ویکھنا بے پرواہیا۔ اُس ویلے کسے سادھ سنت دی منزل ہونی نہیں اُتے ترے کئی، ترے گن دا ڈیرہ کوئے نہ ڈھاہیا۔ میرے
 صاحب نے جگت جہان توں منزل کرنی اُچی، اُج اگم اپنا کھیل کھلایا۔ جن بھگتاں پیار وچ تیتوں کرے سچی، سنجم اکو اک جنایا۔ جگ چو کڑی دی
 تیرے لیکھے لاوے بتی، جو بتانیاں بیٹھی بھار اٹھایا۔ اپنے نال سہائے رتی، رتڑی دھرم دھار مہکایا۔ صدی چو دھویں اپنا لہنا دینا بچھیں، پورب پڑدا
 دے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جناوے وقت اُسی،
 جس دی اُستت کر کے اوتار پینمبر گرو اپنا لیکھا گئے جنایا۔

☆ ۱۶ پھلگن شہنشاہی سمت ۷ پریتم سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ☆

دھرنی کہے میں نمانی دھرت، دھول دھول بن کے ملے وڈیاں۔ میرے اُتے گوبند نے پاسا لیا پرت، ست سچ دی لے انگڑاں۔ وعدہ قول کیتا شبدی لائی شرط، شرع دتی سمجھایا۔ اوہ ویکھ اُتے عرش، فرشاں والیے اپنی اکھ اُٹھایا۔ جس نے سب دے اُتے کرنا ترس، رحمتاں دامالک بے پرواہیا۔ میگھ اگما دیوے برس، بوند سوانتی امرت جام پیاں۔ جگ جنم دی میٹے حرص، ہوس کوڑی دے گویا۔ جس نے بھگتاں نوں دینا درس، درشن بھگتاں آپ پائیا۔ اُس دے سر میرا احسان تے میرا قرض، مقروض اُس نوں رہیا بنایا۔ پھیر کرانگاں عرض، بینتی وچ سیس جھکایا۔ یودھا سوربیر مردانہ بن مرد، مدد دینی تھاؤں تھانیا۔ غریب نمانیاں ونڈنی درد، دکھیاں دکھ اپنی جھولی پائیا۔ شرع چھری رہن نہ دیویں کرد، قصائی روپ نظر کوائے نہ آیا۔ کلج اتنم اُس ضرور میٹنا اندھیر گرد، گرد وغبار تے خلق خدایا۔ جس دے کول گر اوتار پیغمبراں دی فرد، فیصلے حق حق سنایا۔ اُس داروہ انوپ ہونا اسپرج، ست سروپ آپ پرگٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نہ، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کسے دا ہون نہ دیوے حرج، حرجانے گرگھاں پور کرائیا۔

☆ ۱۶ پھلگن شہنشاہی سمت ۷ گر بخش سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ☆

دھرنی کہے میتوں خبر سنائی سجری، گوبند شبد دھار پرگٹایا۔ میرا صاحب آوے سمبل نگری، نگراں والیاں نظر کوائے نہ آیا۔ نرمل جوت کرے اُجگری، جوتی جاتا ڈگمگایا۔ جس نے سرشٹی دی درشٹی کرنی پدھری، اوچاں نیچاں پنڈھ مکایا۔ جن بھگتاں پوریاں کرے سدھری، سدھر ویکھے تھاؤں تھانیا۔ دین دنی جھگڑا تے غدری، ورن برن پے ڈھایا۔ گرگھاں مہر کرے ندری، ندر نہال آپ اھوایا۔ کلج دی ستجگ نال کرے بدلی، بدلا چکائے تھاؤں تھانیا۔ انصاف کرے دھر دا عدلی، عدالت اکو اک پرگٹایا۔ آتم پر ماتم ناتا جوڑے پت پتی، پت پر میثور بے پرواہیا۔ سنت سہیلے بنائے دھر

دے وطنی، بے وطن لوک مات تجانیا۔ نام نُماری دیوے رتنی، رتن امولک ہیرے لئے پرگٹانیا۔ صدی چوڑھویں لیکھا جاناں کنڈھا پتنی، تٹ کنارے کھوج کھوجانیا۔ پرگٹ ہو کے الکھ اکھنی، لیکھا سب دادے مُکانیا۔ جس نے پت تیری رکھنی، پت پر میشور بے پرواہیا۔ اُس دی اکو جوت پورن دھار وچ جگنی، جوتی جاتا ڈگمگانیا۔ دین دُنی جلے وچ اگنی، اگنی تت نہ کوئے بُجھانیا۔ جن بھگتاں میل ملائے سوہنگ کھ لگائے سگنی، سگلا ساتھی آپ اکھوانیا۔ نشان میٹے تارا چندنی، چند ستار لیکھا انت رہے نہ رانیا۔ جھکڑا میٹے کایا بدنی، تن وجود مائی خاک نہ کوئے لڑانیا۔ اکو بخشے زربان پدنی، گرہ اکو اک سہانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک زرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گوپال مورت موہن مادھو مدنی، مدھر دُھن اک سنانیا۔

☆ ۱۶ پھلگن شہنشاہی سمت ۷ سردارا سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ☆

دھرنی کہے گوبند میرے ول تکیا، نگاہ پریم والی بدلانیا۔ پھر کھڑ کھڑا کے ہسیا، ہستی دسی بے پرواہیا۔ جیہڑا اکو دھار وچ رتیا، رتن امولک ہیرے گرگھ لئے پرگٹانیا۔ جس دا اکو آد جگادی تیا، مت متانتر وچ کدے نہ آیا۔ لکھ چوراسی آتم پر ماتم ناتا رکھے سکیا، سجن سہیل اک اکھوانیا۔ جس صدی چوڑھویں محمد دا پھل ویکھنا پکيا، اُمت اُمتی کھوج کھوجانیا۔ لہنا دینا پورا کرے مدینہ مکيا، کعبیاں اپنی کار بھگتانا۔ کلج کوڑی کریا مارے دھکيا، آگے ہو نہ کوئے اٹکانیا۔ کسے دی قیمت رہن نہیں دینی تکیا، مایا متانہ کوئے چترانیا۔ اوتار پیغمبراں گرو آں دا پورا کرنا پٹیا، پٹنے والا سنگ رکھانیا۔ سر شٹی نوں زیرو نال کر کے بٹیا، بٹا صفر نال بدلانیا۔ جگت جہان دا چیتھڑ ہونا پھٹیا، اوڈھن سپس نہ کوئے اٹکانیا۔ چاروں کُنٹ اڈنا غبار گھٹیا، اندھ اندھیرا جاوے چھانیا۔ جس ویلے سمت شہنشاہی ست تپیا، ٹاپو آں توں پرے پر بھ اپنا حکم ورتانیا۔ کرے پرکاش جوت لٹ لٹیا، نور نورانہ ڈگمگانیا۔ جدھر جاوے پیندے جان رتیا، رٹا سکے نہ کوئے مٹانیا۔ لہنا دینا پورا کرے سب دا ہتھو ہتھیا، پورب اُدھار رہے نہ رانیا۔ جگت جہان جائے متھیا،

متھن والا اکو بے پروا ہیا۔ کرے کھیل پڑکھ سمرتھیا، ہر اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن
 نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جو ہر گھٹ اندر و سیا، ویکھنہارا چائیں چائیا۔

★ ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۷ سورن سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ★

دھرنی کہے میتوں گو بند دتا سندیسہ، سندھیا سرگھی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ تیرا میرا مالک اک نر زیشا، نر نرائن دھردر گاہیا۔ جو آد جگاد رہے ہمیشہ،
 جگ چوکڑی اپنا کھیل کھلائیا۔ جو لیکھا جانے دیس پردیشا، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ اوہ لچیا رکھے مجھ داہری کیسا، کیس گڑھ دا وقت سہائیا۔ خوشی نال کہا
 دس دسمیشا، دہ دشا دا بندھ مکائیا۔ جس جھگڑا میٹنا ملا شیخا، پیغمبر اں لہنا دے چکائیا۔ بھگت اُدھارنا اُس دا پیشہ، پیشینگوئی وچ سنائیا۔ اُس داروپ انوپ
 در درویشا، گرہ گرہ اپنی اکھ جگائیا۔ جس دا کوئی نہ جانے بھیتا، پڑدا سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ جس لہنا پورا کرنا جس سیس پوائی ریتا، گر ارجن راوی کنڈھا
 سہائیا۔ غریب نمائیاں کرنا پیتا، ہتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جس نوں اوتار پیغمبر گرو آں منانیتا، وشن برہما شو سیس جھکائیا۔ اُس نے دیناں مذہباں پورا
 کرنا ٹھیکا، ٹھیکیداری سب دی اپنے وچ چھپائیا۔ اکو دینا دھر سندیسہ، آتم پر ماتم نام پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی اینکار اک ایکا، اک اکلا اپنا حکم ورتائیا۔

★ ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۷ پریتم سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ★

دھرنی کہے گو بند نے امرت دا بخشیا سرو، سرت شبد میللا میللا سہج سبھائیا۔ پڑکھ اکال دا درسایا نور، نور نورانہ ڈگگائیا۔ جو آد جگاد ظاہر ظہور،
 ذرہ ذرہ رہیا سمجھائیا۔ شبدی شبد پرگٹائے نور، تریا توں پرے اپنا گرہ وکھائیا۔ جتھے وسے سرب کلا بھر پور، پاربرہم پت پر میثور دھردر گاہیا۔ جس

دی اوتار پیغمبر گر بنا چرناں لاؤندے دھوڑ، مستک خاک رمایا۔ اوہ کلجگ انتم صدی چو دھویں میٹے کوڑ، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ چتر سنگھ بنائے مورکھ موڑھ، گرگھ گر گر اپنے رنگ رنگایا۔ پرگٹ ہووے جودھا داتا سور، مہابلی اک اکھوایا۔ جو سرشی درشی اندر توڑے گڑھ غرور، ہنکار وکار دے مٹایا۔ اکونام دھر دا کلمہ نو کھنڈ پر تھی کرے مشہور، مشورہ نال نہ کوئے رکھایا۔ پندھ مکا کے نیڑا دور، آتم پر ماتم میلا میلے سچ سبھایا۔ جگت وکاراں کر کے چورو چور، چرن چرنودک جام دے پیایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ اک رنگایا۔ دھرنی کہے گوہند دتا اگم اشارہ، سینت نام والی لگایا۔ اٹھ ویکھ نر نرنکارا، نر ویر اگم اتھایا۔ جس نوں پیغمبراں کہا پروردگارا، واحد کرتا نورِ الہیا۔ سو کھیل کرے وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری جس نوں سیس نوایا۔ پرگٹ ہووے چوہیاں اوتارا، نہکنا کل کلکی ویس وٹایا۔ امام اماما ہووے ظاہر، ظاہر ظہور کرے رُشانیا۔ صدی چو دھویں پاوے سارا، میسویں لیکھا رہے نہ رانیا۔ محمد دا لہنا دینا پورا کرے ادھارا، چو داں طبقاں کھوج کھوجایا۔ موسیٰ جنائے انت نظارہ، کوہ طور دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ عیسیٰ پڑدا دے اتارا، اتر پورب پچھم دکھن ویکھ وکھایا۔ جس دا گوہند بولیا فتح جیکارا، دو جہان شبد شنوایا۔ سو کلجگ انتم کوڑی کریا کرے پار کنارہ، نیا شوہ دریا رُٹھایا۔ ست دھرم داست ست کرے ورتارا، سنجگ سچ سچ سبھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنا نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چو کڑی نرگن نرگن جوتی جاتا اک اوتارا، پُرکھ بدھاتا پاربرہم پت پر میثور اک اکھوایا۔

☆ ۱۶ پھلگن شہنشاہی سمت ۷ ہر دیپ سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ☆

دھرنی کہے میرے اُتے لگا بھاگ، بھگوان دتی مان وڈیایا۔ دیپک جوت جگا اگمی چراغ، چراگاہاں کرے رُشانیا۔ میرا دھوکے پچھلا داغ، کیتی حق صفایا۔ کلجگ انتم رکھی لاج، سر سوامی ہتھ لکایا۔ جس دے اگے نہ کوئے سوال نہ کوئے جواب، جواب طلہی وچ سارے سیس نوایا۔ اوہ بھگتاں

دیوے خطاب، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ تن مندر و جا رباب، ستار اپار آپ ہلایا۔ زرگن دھار دے امداد، سرگن جھولی دے بھرایا۔ ہر جن ہوئے نہ کسے محتاج، لوڑیندا سجن ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جو انتر نرنتر رہے ارادھ، ارادھنا سب دی لیکھے پائیا۔

☆ ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۷ کندن سنگھ دے گرہ پنڈ مال چک ضلع امرتسر ☆

دھرنی کہے میں گوہند دی تکی درشتی، جس دا درشانت جگت بدھی نہ کوئے سمجھایا۔ جس دا آد پڑکھ اپر مہر سوامی اکو ایشی، جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا اکو نور الاہیا۔ جوت نوت زرگن سرگن کھیلے کھیل وچ سرشتی، دین دنی لکھ چوڑا سی اپنا رنگ رنگایا۔ جو آتم پر ماتم دھار بنے گرہستی، بن تن وجود مائی خاک اپنی کل ورتایا۔ جس دا بھو پائے کوئے نہ سرتی نرتی، زرگن نرویر نرکار اپنا تھم ورتایا۔ دیوے مان وڈیائی دھول پر تھی پر تھی، پر تھم اپنا تھم ورتایا۔ جس دی آشا کدی نہ جگ چوڑی جائے بر تھی، سنجگ تریتا دوپر کلج اپنا کھیل کھلایا۔ جس نوں کوٹن کوٹ لہجہ دے کایا مندر اندر اپنی برتی، برہو ویراگی ہو کے دھیان لگایا۔ سار پائے نہ کوئے گھر تھر دی، سچھنڈ نو اسی پڑکھ ابناشی کی اپنی کل ورتایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر دا تھم اک ورتایا۔ دھرنی کہے میتوں گوہند دتا اشارہ، دھر دا تھم اک سنایا۔ ویکھ کھیل پروردگارا، دو جہان بن نیناں نین اکھ اٹھایا۔ جس نوں جھکن پیغمبر اوتارا، سرگن نیوں نیوں سیس نوایا۔ جس دا نور نورانہ دو جہاناں ہوئے اجیارا، جاگرت جوت بن ورن گوت اینکار کرے رشنایا۔ جس دا آد انت جگا جگت کوئے سمجھ نہ سکے دائرہ، بے انت کہہ کے سارے جھٹ لنگھایا۔ سو سوامی انتر جامی گھٹ نو اسی پڑکھ ابناشی کھیل کھیلے گپت ظاہر، ظاہر ظہور اپنا رنگ رنگایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ پری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان پاوے سارا، برہمنڈ کھنڈ کھو جے چائیں چانیا۔ جس نے لہنا دینا پورا کرنا صدی چوڑھویں انتم وارا، چوڑاں طبق نیز روون مارن دھاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا

کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اپنے ہتھ رکھائیا۔ دھرنی کہے مینوں گو بند پشت پناہ لائی تھاپی، پریم پیار نال جنائیا۔ اوہ تک کھجک اندھیری راتی، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ دھرم دی دھار بنے کوئے نہ ساتھی، آتم پر ماتم میل نہ کوئے ملائیا۔ بے شک کندن سنگھ دے کندن سنگھ ورگے ہون گے جماعتی، جگت و دیا اکھراں نال سمجھائیا۔ پاربرہم برہم بنے نہ کوئے ساتھی، سگلا سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ جیون وچوں بدلے نہ کسے دی حیاتی، تن وجود مائی خاک و بے نہ حق ودھائیا۔ دوس رین اٹھے پہر سہنجنا وقت نہ ہوئے پر بھاتی، انحد دُھن انادی وجدی رہے شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ دھرنی کہے مینوں گو بند سندیسہ دتا آخری، بن اکھراں گیا درڑائیا۔ اوہ تک شہنشاہ بے نظیری، جس نوں جگ نیتز ویکھن کوئے نہ پائیا۔ جس دا حکم ورتنا تقدیری، شاستر سمرت وید پُران کھانی بانی انت نہ کوئے درسائیا۔ اُس لہنا دینا چکاؤنا شاہ حقیری، شہنشاہ شاہ پاتشاہ اکو بے پرواہیا۔ صدی چو دھویں سب دا لیکھا انتم محمد نوں دے گلی بھیرٹی، آگے پینڈا پندھ نظر کوئے نہ آئیا۔ جس نے جگت جہان کھجک اندر سبجگ بدل دینی پیڑھی، دھرم دی دھار اک پرگٹائیا۔ کسے دی رہن نہیں دینی امیری وزیری، شاہ سلطاناں خاک ملایا۔ انت شرع دی توڑے زنجیری، شریعت دا لیکھا دے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، بھيو ابھید آپ کھلائییا۔ دھرنی کہے میں ہس کے کیتا پرنام، نمونمو گو بند سیس نوایا۔ میرے صاحب سنگر کیوں نانک منتر چلایا ستنام، ست ست سمجھائیا۔ کیوں واکرؤ فتح ڈنک وجایا وچ جہان، گو بند سورے دینا سمجھائیا۔ چاروں گنٹ میں ویکھاں مار دھیان، اتر پورب پچھم دکھن کھوج کھوجائیا۔ جس پر م پُرکھ نوں جھکدے زمیں اسمان، گرو اوتار پیغمبر بیٹھے خالی جھولیاں ڈھاہیا۔ اوہ نام کلمے دا دیونہارا دان، داتا دانی اک اھوائیا۔ جس نوں سارے کہندے دُھر دارام، دُھر دا کاہن کہہ کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ پیغمبر منن اک امام، عملاں توں رہت نور خدائیا۔ جس نوں نانک نرگن کیتا پروان، پر م پُرکھ وڈ وڈیایا۔ جس دا گو بند دھرے دھیان، پُرکھ اکالا دین دیالا اینکارا اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ جھٹ گو بند خوشی دے وچ ہسیا، ہستی تک بے پرواہیا۔ دھرنی جس ویلے تیرے اُتے ہوئی اندھیری مسیا کھجک کالا اپنا رنگ رنگائیا۔ ست دھرم سرشی دی درشی اندروں

نسیا، کایا کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار ہوئے لوکانیا۔ پر بھ دانام ہردے ہوئے نہ وسیا، رسنا جھوا بٹی دند ڈھولے سارے گانیا۔ کسے دا دھیرج رہے نہ ہٹھیا، ست سنتو کھ روپ نہ کوئے درسانیا۔ صدی چو دھویں اُلٹی گڑے لٹھیا، شرع شرع نال ٹکرائیا۔ سب دا پورا قول اقرار ہووے جو لکھیا پٹیا، پٹنے والا رہیا جنائیا۔ اُس ویلے دین دیال صاحب سوامی زرگن دھار آوے نٹھیا، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا شبدی شبد کھیل کھلایا۔ جو پرکاش کرے لٹ لٹیا، دو جہاناں ڈگمگایا۔ کجک کوڑی کریا کرے متھیا، متھنہار اک اھوائیا۔ ست دھرم چلاوے رتھیا، رتھواہی اکو نظری آتیا۔ جس دی چارجک دے شاستر گاؤندے گتھیا، اھراں والی صفت صلاحیا۔ اوہ صاحب سنگرُو آد جگاد پُرکھ سمرتھیا، سرب گھٹ واسی اپنا حکم ورتایا۔ جس دانام اکو ہووے جسیا، بے جیکار کرے لوکانیا۔ جو سچھنڈ دوار درگاہ ساچی مقامے حق وسیا، بن رنگ ریکھ روپ در اپنے سو بھاپایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اھوائیا۔ دھرنی کہے گوہند میں کس دی کراں اڈیک، بن اکھاں اکھ اٹھایا۔ مینٹوں سچ دس تاریخ، جس تواریخ دینی بدلایا۔ میں اُس دے کولوں منگاں بھیکھ، بھکھک ہو کے جھولی ڈاپیا۔ جس دے چھتر جھلنا سیس، دو جہاناں حکم منایا۔ مہربان جگدیش، جگدیش وڈ وڈایا۔ جس دا اکو نام کلمہ ہونی حدیث، حضرت تان توں باہر کرے پڑھایا۔ جس نے آتم پر ماتم چلاوئی ریت، مندر مسیت پینڈا دینا مکانیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت بدلتی نیت، نیتوان اک اھوائیا۔ توں میرا میں تیرا سب نے گاؤنا گیت، گوہند میلا ملنا ساچے ماہیا۔ پار برہم برہم دسئی اک پریت، پریتم اپنا پڑدا دینا اٹھایا۔ جھگڑا رہے نہ اوچ نیچ ذات پات دا لیکھا دے گوانیا۔ اکو رنگ رنگے ہست کیٹ، انڈیٹھ اپنی کھیل کھلایا۔ جن بھگتاں وسے کایا مندر نیچ، پڑدا اندروں دے چکانیا۔ امرت بخشے نچھر دھار بووند سوانتی کول نا بھئی ٹھانڈا سپت، اگنی تت بھجھایا۔ شبد اناد دُھن آتمک سنائے گیت، انحد نادی ناد وجانیا۔ سچ پرکاش کرے اتیت، ترے گن دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ سو صاحب سوامی زرگن دھار بنے دھر دا میت، متر پیارا اک اھوائیا۔ جو درگاہ ساچی سچھنڈ دا وسنیک، چھپر چھٹا چھن نہ کوئے پھھایا۔ اوہ آد جگادی لاشریک، پروردگار نور الاہیا۔ جس دی اوتار پیغمبر گرو آں کیتی تصدیق، شہادت گرنٹھاں والی

بھگتایا۔ اوہ سب دی آسا نسا پوری کرے اُمید، ترسنا ترکھا دُور کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن
 نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دے لحم وچ نو نو چار رہے بیت، جگ چوکڑی اپنا پنہدہ گئے مکایا۔

★ ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ے مان سنگھ دے گرہ پنڈ کنگ ضلع امرتسر ★

دھرنی کہے گوہند نے گنی گنت، انگنت انک جنایا۔ کلج کنارہ دسیا انت، انتشکرن ویکھ خلق خدایا۔ دھرم دارہنا نہیں کوئے سنت، سجن سچ وچ
 نہ کوئے سمایا۔ پر ماتما ملنا نہیں کسے کنت، کنٹول سچ نہ کوئے سہایا۔ گرٹھ بنا ہوئے ہنگت، ہنگ برہم بھو نہ کوئے چکایا۔ مانو ذاتی پریم دی رہنی نہیں
 سنگت، گر چپلا کرے لڑایا۔ برہم دی دھار دسنا نہیں کوئی پنڈت، پاربرہم نہ کوئے ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر
 دا ہر، دُھر مالک بے پرواہیا۔ دھرنی کہے گوہند مینٹوں ماریا مٹکا، مکمل دتا جنایا۔ میرا شبد نشانہ کدے نہ اکا، تیر انیالا دتا چلایا۔ جس نے مینٹوں بنایا ستا،
 پر م پُرکھ وڈ وڈیایا۔ اوہ کرے کھیل ابناشی اچتا، چیتن سب نوں دے کرایا۔ بھگتاں سہائے رتا، رتڑی اپنے نال مہکایا۔ بھاگ لگائے کایا بتا، بتخانیاں
 کرے صفایا۔ جو جنم جنم دا ہووے گھتھا، پھڑ باہوں لئے ملایا۔ ابناشی کرتا کدے نہ رسا، روس من دادے مٹایا۔ جس دا جگت جہان والا نہیں جسا،
 جسم ضمیر دے بدلایا۔ اوہدا بھو رہے نہ لکا، پڑدا امرتسر نتر اٹھایا۔ جس دا سیس اک وار جھکا، دو جہان دے وڈیایا۔ جگت جہان جائے نہ لٹا، لٹیرا
 کوڑ نیڑ نہ آیا۔ سنگر شبد داناتا کدے نہیں ٹٹا، آد جگاد جگ چوکڑی بندھن اپنا پایا۔ پر بھو دا پیار نہیں کدے ٹٹا، اتوٹ اٹھ آپ رکھایا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل آپ کرایا۔ دھرنی کہے مینٹوں گوہند ماریا دھپا، تھکی دتی لگایا۔ اوہ تک اگمی پپا، پت
 پر میثور نورِ الاہیا۔ جس نوں پُرکھ اکال کہہ کے جپا، نام ندھانا ڈھولا گایا۔ اُس دا انت آخیری اکو پتہ، سچ سندیسہ دیاں درڑایا۔ جس وچ فرق رہے نہ
 رتا، بھو ابھید نہ کوئے چھپایا۔ جس دا سنگر شبدی دھار بچہ، پتا پُرکھ اکال وڈ وڈیایا۔ اوہ ساڈھے تن ہتھ بھانڈا دیکھے کچا، کنجن گرٹھ پھول پھولایا۔ جن

بھگتاں لوں لوں اندر رچا، رچنا اپنی دے دکھایا۔ جس نے محمد دا لہنا دینا پورا کرنا مدینہ مکہ، کعبیاں ہوئے سہایا۔ لیکھے لاونا بورا سکا، عیسیٰ آسا پورا کرایا۔ اُس دا پیار ہووے نہ تئا، اگنی تت نہ کوئے تپایا۔ اوہ جھگڑا میٹے من متا، مت متا تر ڈیرہ ڈھاہیا۔ پڑدا لاہے چیتن ستا، ست ستوادی رنگ رنگایا۔ جس دا گوبند جیکارا لایا فتا، فتح ڈنک اک شنوایا۔ اوہ گرگھاں جنائے مت گتا، انتر جامی اگم اتھاہیا۔ پنج بیچے اپنے وئا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمایا۔ دھرنی کہے میٹوں گوبند دتا دان، چرن دھوڑی میرے اُتے کُٹایا۔ دھول کہے میٹوں بخشیا مان، مانو ذاتی رنگ رنگایا۔ کرپا کیتی مہان، دھول کہے میرے اندر وٹی ودھایا۔ ساچے در کیتے پروان، دھول نیوں نیوں سپس جھکایا۔ کھیل ویکھنا سری بھگوان، جو کرتا اگم اتھاہیا۔ جس کجگ لیکھا پورا کرنا وچ جہان، جہالت کوڑ دے مٹایا۔ نام انیلا مارنا بان، تیر تریا توں باہر لگایا۔ کھیل کھیلے ہو کے دُھر دارام، کاہن کاہنا ویس وٹایا۔ پرگٹ ہو کے اک امام، امام ااما اپنا حکم جنایا۔ جھگڑا شرع میٹے تمام، تمنا سب دی کھوج کھوجایا۔ جس دا دس گر نشان، نشانے دین دُنی بدلایا۔ اکو کلمہ دس کلام، کائنات کرے پڑھایا۔ جن بھگت سہیلے کر پروان، پرم پُرکھ اپنا رنگ رنگایا۔ جگ جنم دے وچھڑے میلے آن، وچھوڑامات رہے نہ رانیا۔ کی ہويا جے گر سکھ بھل جائے بال انجان، بالی بدھ جگت وڈیایا۔ سو پُرکھ نرنجن سدا مہربان، ہر پُرکھ نرنجن آپ اکھوایا۔ در گھر ساچے کر پروان، پرم پُرکھ دیوے مان وڈیایا۔ گڑھ توڑ کوڑ ابھمان، ہنگتا کرے صفایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی نرگن ہو کے جانی جان، سرگن لیکھا اپنے ہتھ رکھایا۔

★ ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ے کرنیل سنگھ دے گرہ پنڈ نورنگا باد ضلع امرتسر ★

دھرنی کہے میں گوبند دا کھیل تکیا نیناں، نج نیز لوچن نین نین کھلایا۔ جس نے پُرکھ اکال دا نیا کہنا، پرم پُرکھ سپس جھکایا۔ میں ہس کے کہا کجگ انتم اُس دا بھانا سہنا، بھو جگت ڈرایا۔ نو کھنڈ پر تھی کوڑی کریا وہن وہنا، چار کٹ ہوئے ہلکایا۔ صدی چو دھویں انتم بُرج ہنکاری ڈھہنا،

محمد لیکھا رہے نہ رائیا۔ عیسیٰ نوں لیکھا دینا پینا، موسیٰ بھجے واہو داہیا۔ پُرکھ اکال بن طرفینا، ترے گن اتینا اپنی کار کماپیا۔ دین مذہب لین نہ دیوے چہنا، ساتک ست نہ کوئے کرائیا۔ کلمہ نام اک دُوبے نال کھننا، پروردگار اپنا تھم ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر داہر، کرنہار اک اھوائیا۔ دھرنی کہے میٹوں گوبند سنایا شبد اگما سچ، دُھر دا تھم اک سنایا۔ دین دُنی اگنی جائے مچ، اگنی تت نہ کوئے بُجھایا۔ منو آگھر گھر کایا مندر اندر پئے نچ، دہ دشنا اٹھ اٹھ دھایا۔ بھاگ لگے نہ کایا کچ، کنجن گڑھ نہ کوئے سہایا۔ ناڑ بہتر ابلے رت، رتی رت کم کسے نہ آپیا۔ کسے میل نہیں ہونا کملاپت، پت پر میثور درس کوئے نہ پاپیا۔ جس یارڑے دا میں ستر بیٹھا گھت، سو پُرکھ اکالا اپنا تھم ورتایا۔ جس نے کلج اگن دا میٹنا رتھ، سنجگ ست ست ورتایا۔ پرگٹ ہو پُرکھ سمرتھ، دو جہاناں مرد مردانہ ویکھ وکھایا۔ دین مذہب کرے کسے نہ پکھ، مانو ذاتی ویکھے تھاؤں تھانیا۔ سبیل دھار ہو پرگٹ، پرگنا اپنا اک سہایا۔ جوت پرکاش کرے لٹ لٹ، اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ شبد ناد سنائے انحد، دُھن آتمک راگ الاپیا۔ جس دے تھم اندر سنجگ تریتا دواپر گئے لد، کلج لیکھا دئے مکاپیا۔ ذات پات دی رہن نہ دیوے حد، شرع شریعت دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آتم پر ماتم دے اکو جد، پاربرہم برہم پڑدا آپ اٹھایا۔ دھرنی کہے میرا گوبند کھولیا تاکا، پردہ پردیاں وچوں چکاپیا۔ سب دا مالک اکو آقا، اکل کل دھاری نور الاہیا۔ جس دا ست دُلارا میں کاکا، کلو کال دا لیکھا دیاں مکاپیا۔ صدی چو دھویں انتم نکاں واٹا، چار یاری پڑدا دیاں اٹھایا۔ جیہڑا امرت پیایا اکو باٹا، رس گرگھاں گھ لگاپیا۔ اُس دا انتم پورا کراں گھاٹا، لہنا دینا ویکھاں تھاؤں تھانیا۔ جھکڑا میٹ کے ذاتا پاتا، دین دُنی اکو رنگ رنگاپیا۔ بھيو گھلا کے کملاپاتا، پت پر میثور دیاں ملاپیا۔ درس کراواں ساکھیا تا، ستمکھ ہو کے سو بھاپاپیا۔ کلج میٹ اندھیری راتا، سنجگ سچ چند چکاپیا۔ غریب نہانیاں پچھاں واٹا، کوچھیاں کملیاں گود اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک ورتایا۔ دھرنی کہے میں نو نو کیتی ڈنداوت، بندنا سپس جھکاپیا۔ میرے سنگر صحیح سلامت، تیری بے پرواہیا۔ سچ دس کس بدھ محمد دی آوے انت قیامت، قیامگاہ نظر کوئے نہ آپیا۔ شرع دی شرع نال ہووے بغاوت، بگلگیر نہ کوئے اھوائیا۔ نام کلمے دی ہووے عداوت، عدل انصاف نہ کوئے جنایا۔ سچ نام دی کسے کول رہے

نہ حق امانت، عمل چھڈے کوڑ لوکانیا۔ گر پیر دیوے نہ کوئے ضمانت، آگے ہو نہ کوئے بچانیا۔ کیوں صدی چوڑدھویں ہووے رین اندھیری شامت، شمع جوت نور نہ کوئے رُشانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیراناؤں نرکارا ایککارا اگم نیامت، وست امولک بے پرواہ دینی ورتانیا۔

☆ ۱۶ پھلگن شہنشاہی سمت ے مکھن سنگھ دے گرہ پنڈ نورنگباد ضلع امرتسر ☆

پھلگن کہے میرا پروشٹا سولہ، سولوں کل دھاری پر بھ نوں سپس نوانیا۔ جس دا آد جگاد اکو نام شبد دا بولا، انبولت اپنا راگ سنایا۔ نرگن سرگن لکھ چوڑاسی بنیا رہے تولا، نام کنڈا اپنے ہتھ اٹھایا۔ کلجگ انتم صدی چوڑدھویں پیر پیرا کھیلے ہولا، چار یاری سنگ ملانیا۔ چار کنٹ پئے رولا، پنڈت پاندھا رول سمجھ سکے کچھ نہ رانیا۔ کھیل کرے اگمی مولا، مالک ہو کے دُھر درگاہیا۔ اوتار پیغمبر گرو آں پورا کرے اقرار تولا، پیشین گوئیاں اپنے لیکھے لایا۔ دھرنی اُتے بھار کرے ہولا، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ پھلگن کہے میرا پروشٹا سوہنا سہنجنا، لوک مات ملے وڈیایا۔ کرپا کرے پر بھ آد نرنجنا، پت پر میثور دُھر درگاہیا۔ جن بھگتاں بنے درد دُکھ بھے بھنجنا، بھوساگر پار کرائیا۔ چرن دھوڑ کرائے مجنا، دُرمت میل دھوانیا۔ نیز نام پاوے انجنا، اگیان اندھیر رہے نہ رانیا۔ سنگر ساچا بن کے سجننا، جگ جنم دے وچھڑے میل ملانیا۔ آتم پر ماتم دتے بندنا، سرت شبد نال جڑایا۔ کرپا کرے سورا سرنگنا، پت پر میثور اپنی دیا کمایا۔ جس دا دیپ اکو دو جہان جگنا، جاگرت جوت ڈمگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی انترجامی گھٹ گھٹ ویکھنہار آپ ہو جانیا۔ سولوں پھلگن کہے میری سہنجنی ہوئی رت، پر م پُرکھ دتی وڈیایا۔ میرا بوٹا نہ جائے سک، پت ٹہنی نال مہکانیا۔ میں جن بھگتاں منگاں سکھ، پر بھ آگے جھولی ڈاہیا۔ انہاں آوے کوئی نہ دُکھ، دُکھیاں درد لینا ونڈایا۔ پھیر آوٹا پئے نہ جننی لکھ، چوڑاسی وچ نہ کوئے بھوانیا۔ درگاہ تیری جانن پنج، سچھنڈ مل کے وجے

ودھایا۔ اپنا بھیو کھلاؤنا گجھ، بجر کپاٹی پڑدا دینا چکایا۔ کلج پنچ وکار گنی جائے بھجھ، دیپک جوت ہوئے رُشانیا۔ تیرا دوارا جائے سُجھ، ساچا مندر دینا دکھایا۔ تیرا دھام اگم اتھہ اُج، اوج اپار بے انت دینا درسایا۔ تیرے کول سب کجھ، پاربرہم پت پر میسور در تیرے منگ منگایا۔ جنہاں بھگتاں توں میرا میں تیرا گائی ٹک، تخم تاثیر دینی بدلایا۔ انت اخیر بے نظیر بخشنی اپنی اوٹ، اوڑک ہونا آپ سہایا۔ تیرے درشن نوں لوچن کوٹن کوٹ، بن نیناں نین اٹھایا۔ مہربان محبوب تیری مُجت اکو بہت، دوجا راہ کم کسے نہ آئی۔ پاربرہم برہم آتم پر ماتم تیری اکو جوت، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ تیرا نام سندیسہ دُھر دا کلمہ گان چوواں لوک، چوواں طبق پڑھ پڑھ سپس جھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکلنک زاننر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا کھیل دیکھن پشکر دیپ کروچ، لکھن اپنا پڑدا دینا اٹھایا۔

★ ۱۷ پھلگن شہنشاہی سمت ۷ ہر جیت سنگھ دے نوٹ ہر بھگت جیٹھووال ضلع امرتسر ★

دھرنی کہے میتوں گوبند پنچن اگم آکھیا، بن اکھراں دتا سناہیا۔ کرے کھیل پر بھ اکھٹا الاکھیا، اکھ اگوچر بے پرواہیا۔ پرگٹ ہووے ساکھیاں ساکھیا، سخی سرور نور الاہیا۔ جس دی چار جگ دے شاستر کردے بھاکھیا، بھوکھتاں لیکھا پور کرایا۔ جن بھگتاں ہووے راکھیا، رکھک ہو کے سیو کماہیا۔ جس دا انت نہ جائے لاکھیا، بے انت وڈ وڈیایا۔ اوہ کھیل کرے شاہو شاہاسیا، شہنشاہ اپنا تھم ورتایا۔ برہمنڈاں کھنڈاں پاوے راسیا، پُریاں لوآں ناچ نچایا۔ لیکھا جانے پر تھی آکاشیا، گگن گگنتر پھول پھولایا۔ جن بھگتاں اندر کرے واسیا، واسطہ اپنے نال جڑایا۔ سیوک بنے اگم داسیا، داسی نور جوت اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ دھرنی کہے میں سُنیا اگم گاؤنا، گوبند سچ نال سناہیا۔ میرا پُرکھ اکال آؤنا، اکل کل دھاری اپنا پھیرا پانیا۔ جس نے کوڑ اندھیر مٹاؤنا، ست سچ کرے رُشانیا۔ دیناں مذہباں پنڈھ مُکاؤنا، آگے واٹ رہے نہ رانیا۔ راج راجاناں شاہ سلطاناں تختوں لاہنا، تخت نواسی اپنی کار بھگتایا۔ شبدي شبد دا ڈنک وجاؤنا، دو جہان کرے شنوایا۔ راؤ رنکاں اک کراؤنا، اوج

بیچ دا پندھ مُکائیا۔ دوار بکا اک سُہاؤنا، ساڈھے تن ہتھ سمبل ڈیرہ لائیا۔ امرت میگھ اک برسائونا، بوند اگئی آپ ٹُکائیا۔ شبد انادی ناد و جاؤنا، لیکھا میٹے جنیندی مائیا۔ دپک جوتی جوت جگاؤنا، جاگرت جوت اک رُشنائیا۔ ورن برن دا ڈیرہ ڈھاہنا، کھتری براہمن شوڈر ویش وند نہ کوئے وندائیا۔ ساچارنگ اک رنگاؤنا، جس دی رنگت نہ کوئے مُکائیا۔ دُھر داسنگ اک دکھاؤنا، سنگی ساتھی بنے شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ پڑدا اوہلا آپ چکاؤنا، بھو اہید رہے نہ رائیا۔ قول اقرار پور کراؤنا، کول نین اپنا رنگ رنگائیا۔ دھرنی تیرا بنک دوار سُہاؤنا، بخشے چرن سچئی سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامارگ اک لگائیا۔ دھرنی کہے میتوں گوبند دتا کہہ، خوشی نال جنائیا۔ میرا مالک آؤنا تیرے گرہ، گرہ مندر و بے ودھائیا۔ ساڈھے تن ہتھ اندر جائے بہہ، دوسر وند نہ کوئے وندائیا۔ جس نے کائنات کرنی لے، لہنا دینا دے مُکائیا۔ جس دی یاد وچ جگ پیتے گے، اپنا پندھ مُکائیا۔ اُس داروپ نہ دو نہ ترے، ترے گن اتیا آپ کھیل کھلائیا۔ آپ ہو کے سدا زبھے، بھوسب نوں آپ جنائیا۔ جس دے نام دا اکو وہن وہی، آگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ جو آد انت سب دامالک ہے، ہر ہر دا دیکھے چائیں چائیا۔ انت اُس دی چار کُنٹ ہونی بے، بے کار کرے لوکائیا۔ بھگت بھگوان اکو آتم پر ماتم کر کے رے، رحمت حق والی دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جو آد جگاد جن بھگتاں سب کچھ دے، دیونہار اک اکھوائیا۔

☆ ۳۰ پھلگن شہنشاہی سمت ۷ لپلا ونتی سری نگر نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ☆

سمت شہنشاہی سمت کہے میرا پینڈا جاندا گدا، پھلگن پروشانتیہہ سیس نوایا۔ پر م پُرکھ پر ماتم بھو چکاؤنا منکھ منکھ دا، مانو مانس اپنا رنگ رنگائیا۔ پیار دسنا آتم پر ماتم تک دا، توں میرا میں تیرا ناد شنوائیا۔ کھیل کرنا ابناشی اچت دا، پاربرہم پر بھ اپنی کار کمائیا۔ جدھر جائے دیا کمائے پیر پیغمبر اولیا جائے جھکدا، سیس پوپ نہ کوئے اٹھائیا۔ پردہ اوہلا رہے کوئے نہ لگدا، بے نظیر نظر سب دی دے بدلایا۔ لیکھا پورا کرنا مسیح والے پت دا، یسوہ

یکساں رنگ رنگائیا۔ محمد لیکھا جانے دُکھ دا، صدی چو دھویں ونڈ ونڈائیا۔ انت فیصلہ دیوے دو ٹک دا، ادھ وچکار نہ کوئے رکھائیا۔ وقت سہنجنا ہونا پر م
پُرکھ دی رُت دا، رُتری اپنے نال مہکائیا۔ جس جھگڑا میٹنا بیچ تے کایا بُت دا، بُتائیاں کرے صفائیا۔ ایہہ کھیل صاحب اُس دا، جس دی اُس تے چار جگ
دے شاستر رہے گائیا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی اپنے نشانوں کدے نہ اُکدا، سبجگ تریتا دوپر کھجگ اوتار پیغمبر گُر حکم وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ
ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ پھلگن کہے میری رُت آخری، بن اکھراں دیاں جنائیا۔ میرا مالک شاہ پاتشاہ پیر
پیری، پاربرہم پر بھ نورِ الہیا۔ جس دا حکم ورتنا تقدیری، تقدیر سب دی دے بدلایا۔ کھیل کھلاؤنا مولانا شاہ فقیری، فقرہ فقراں دے فکر توں پرے
سنائیا۔ جگت جہان دیکھے دِگیری، اُمت اُمتی کھوج کھوجائیا۔ نور نورانہ پر بھ ہو بے نظیری، نظریہ سب دا دے بدلایا۔ لیکھا جانے شہنشاہ حقیری، راؤ
رناں پھول پھولائیا۔ جس دے ہتھ لکھ چوڑاسی تدبیری، پردہ اوہلا دے اُٹھائیا۔ جو دین دُنی بدل دیوے ضمیری، ظاہر ظہور اپنا آپ کرائیا۔ جھگڑا
دیکھے ہست کیری، کپٹ ہستاں پھول پھولائیا۔ جس کھجگ وچ ست دھرم دی بدل دینی پیرھی، مارگ نام کلمہ اک سمجھائیا۔ دین دُنی سمت شہنشاہی اُٹھ
گلی جگت جہان دے بھیری، جن بھگتاں اوکھی منزل پندھ نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ
آپ اُٹھائیا۔ پھلگن کہے میرا انت رہیا بیت، پر م پُرکھ سیس نوائیا۔ اگلا کھیل ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ آتم پر ماتم رہے
میت، سبجگ شہنشاہیا۔ جن بھگتاں کایا رکھے ٹھانڈی سیت، اگنی تے نہ کوئے تپائیا۔ دین دُنی وچوں بدل دیوے نیت، نیتیاں اک اکھوائیا۔ پنتاں
کرے پنت، پنت پاؤن اپنی دیا کمائیا۔ جن ہر ہر جن درشن دیوے ٹھیک، ٹھا کر ہو کے ستمکھ سو بھاپائیا۔ سنگر شبد شبدی دھار کرے تصدیق، شہادت
اور نہ کوئے بھگتائیا۔ دُور دُراڈا وسے ہو کے نزدیک، نیرن نیرا نچ نیر لوجن نین اکھ کھلایا۔ کرپا کرے لاشریک، شرکت دین مذہب نہ کوئے دکھایا۔
جس دے کول حق توفیق، تحفہ نام بھگتاں گھر گھر دے پہنچائیا۔ تیہہ پھلگن کہے جن بھگتاں ساچے گرگھاں پوری منسا آسا کرے اُمید، لیل و نئی لیل رام
وچ سائیا۔ پر م پُرکھ دی آتم پر ماتم اک پریت، شرما شرع توں باہر کڈھائیا۔ سب دا لیکھا اکو گرہ اکو در اکو مندر سد و سنیک، وسنہارا واسطہ اپنے نال

رکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن دھار جوتی جاتا سدا
وسے چیت، منچیت جگت ٹھگوری رہن کوئے نہ پائی۔

محمد دتی اک درخواست، پروردگار آگے سپس جھکائی۔ میرا وجود تیرا کلمہ تیرا نور آستک، اللہ اللہ عالمین تیری سرنائیا۔ جلوہ گر جلوہ پرکاشت،
چوہاں طبق طبق رُشائیا۔ اُمت دی امن والی بخشی ریاست، رعیت تال والی بنائیا۔ وجود تن دس کے ناستک، نثر نظم وچ سمجھائی۔ بے پرواہ میں تیری
تیرا ہو کے کراں کاشت، یج جگت والا بجائی۔ میتوں ایوں دسدا میری انت رہنی نہیں وراثت، مالک نظر کوئے نہ آئی۔ میری اک عرض بینتی جس
ویلے میرا لیکھا دھرنی اتوں کرن لگا برخاست، برخوردار میتوں اپنا لینا بنائیا۔ میرا کلمہ کلام امام ٹکر جائے نال سیاست، شرع شرع نال ٹھکرائیا۔ جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے منگ منگائی۔ محمد کہے میرے الاول لڑھا سر قدمے نور چشمے زینہ زگا اسمانے نگاہ
زاہورے وزی زا ان وہت و وزہک زبانی نس زینے وجس، وصلے محبوب اصلے عروج عالیشانے ایئل عالی جاہ تیری سرنائیا۔ میری بینتی میری ارداس
میری عرض آرزو جس اجاے کھنس مزاجے سلس شانوزو وضع، نورے الہ امامے نزاع ظہورو خک حقیقتے حق حقوق مخلوق بارسوخ رسوزو زمیں
اسمانے فلکے چاکش ستارا چند الش تختے نزی نور نورانے در تیرے سپس جھکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر دا
تھم اک ورتائی۔ محمد عرض پیشینگوئی، پُشت در پُشت سمجھ کسے نہ آئی۔ نور نراہ خلقے خدا تیری دروہی، دو جہاناں مرد مردانہ سر سر سپس نہ کوئے اٹھائی۔
تدھ بن انت کنت نہ کوئی، گہر گور بھور سنسار پار نہ کوئے کرائیا۔ جس ویلے صدی چو دھویں انت ہوئی، اُمت اُمتی ملے نہ ڈھوئی، ڈھو آ نظر کوئے نہ
آئی۔ اُس ویلے میری تمنا آشنا خواہش اٹھویں سوئی، جو تیرے وچ سمائی۔ اپنی مُجبت وچ نور نور نال موہی، ناتا دین دنی تڑائی۔ جس دا بھویو بھویو پردہ

پردہ نشیں اٹھا سکے نہ کوئی، لیکھا لیکھ نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آدانت جگا جگنت تیری دھار پیغمبر اوتار گرو گریو ہوئی، سنگرست امام امامتدھ بن دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔

★ ۳۰ پھگن شہنشاہی سمت ۷ امیر سنگھ، بھان سنگھ، ایشر سنگھ، وریام کور، اندر سنگھ سلکھن سنگھ، دلپ سنگھ، رتن سنگھ، جرنیل سنگھ، ہرجیت سنگھ، کشمیر سنگھ، گرچرن سنگھ، ناظر سنگھ، ناظر سنگھ جیٹھووال، امریک کور بلووال، چرن کور، ترپت کور، جگندر کور، بیتی،

بلوندر کور جیٹھووال، ہرنس کور اٹھرنڈی، سرجیت کور سیدپڑ، بچنی بابو پڑ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ★

سمت شہنشاہی ست کہے میری انت آخری رین، نو نو چار دا کھیل دکھائیا۔ دھر فرمانا سچ سندیسہ آیا کہن، اوتار پیغمبر گروشن برہاشو ویکھ دکھائیا۔ پرم پڑکھ پر ماتم دا درشن تکو نین، نین نیناں اکھ کھلائیا۔ جس نے جگ چوکڑی بھگتاں چکایا لہن دین، پورب لیکھا پور کرائیا۔ باہر کدھیا وچوں کلجک و ہندے وہن، کوڑی دھار نہ کوئے وہائیا۔ ہر سنگت ناتا جوڑ کے بھائی بھین، کھتری براہمن شودر ویش اکو رنگ رنگائیا۔ کوڑ گڑیاری مت رہن نہ دیوے نام نرائن، نر ہر اپنارنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ سمت ست کہے میں جن بھگتاں سیس دستار دھریا، دھرم دی دھار دھرنی دتی جنائیا۔ پڑکھ ابناشی اکو سب نے وریا، جو وارث دو جہان اکھوائیا۔ جس دی سرن چوراسی لاہوے ڈریا، جوئی لکھ لکھ نہ کدے بھوائیا۔ سنت سہیلا ساجن تریا، تارنہار دیا کمائیا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا پڑھیا، نراکھر پر ماتم آتم دتا سمجھائیا۔ منزل حقیقی محبوب دی چڑھیا، چار کٹ دا پنڈھ مکائیا۔ سچ دوارے ساچے کھڑیا، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ نرگن دھار پھڑایا لڑیا، پلو اپنی گنڈھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ سمت شہنشاہی ست کہے ا شٹبھج نے مانی مویج، سنگھ سنگھاسن بیٹھاں ڈیرہ لائیا۔ جس دی سمجھ کوئے نہ اودھ، آو جگت نہ کوئے جنائیا۔ جس اٹھاسی پدم سنبھ نسنبھ دی ماری فوج، شستر اپنے ہتھ اٹھائیا۔ اُس دا پورا ہویا جوگ،

جگت ریتی نال ملائیا۔ جیہڑا بڈھی توں پرے کیتا سی بودھ، نام سندیسے وچ جنایا۔ اُس دی رہن نہ دتی سوچ، سمجھ توں پرے دیکھ دکھایا۔ جن بھگتاں
گرہ سنگھاسن تھلے رکھ کے روز، روزہ بانگ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جس پریم پیار وچ کیتا چوج، چوجی پریم دیا کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا ہم اک سنایا۔ اشنہج کہے میرا نور نورانہ تھھا، جوتی جوت دتی وڈیایا۔ جس نے پلنگ ڈاہیا پٹھا، جن بھگتاں گھر گھر ڈیرہ
لائیآ۔ جاپ جنایا بن بلاں بٹاں، ہر ہر دے ڈیرہ لائیآ۔ جس انت جگت جہان پاؤنیاں لٹاں، لٹیرا بن کے بے پرواہیا۔ مان دینا اکو شبد ڈلارے ستا، سر سر
اپنا ہتھ لکائیآ۔ کلجگ انت سہاؤنی رتا، رتڑی اپنے نال مہکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دارنگ آپ رنگائیآ۔ پلنگ کہے میتوں یاد
چیت تن دا دھاڑا، جن بھگت گرہ وٹی ودھایا۔ کھیل کیتا اپرا پارا، اپر مپر سوامی ہویا سہایا۔ جن بھگتاں سیس بندھایا دستارا، روداس چمارا گنڈھ پوائیا۔ نو
سو چرانوے چوکڑی جگ دا لاہیا بھارا، پورب لہنا دتا ورتائیآ۔ جس نشان میٹنا چند ستارا، سطح بلندی دیکھ دکھائیآ۔ جن بھگتاں دیوے نام ادھارا، ادر دے
اندر ہوئے سہایا۔ چوراسی پھاسی پار کنارہ، منڈل راسی پنڈھ مکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ
کھلایا۔ پلنگ کہے میرے تھٹھے کیتے چار پاوے، پاربرہم پرہہ اپنا آسن لائیآ۔ جس نوں برہما چارے گھ گاوے، چارے ویداں صفت صلاحیا۔ جس دی
جگ چوکڑی ماندے چھانوے، شہنشاہ سر اپنا ہتھ لکائیآ۔ جس دے اوتار پیغمبر گرو آں کیتے دعوی، مان تان نال گئے جنایا۔ کلجگ اتم کل کلکی نہہکنک
آوے، امام اماما نور الاہیا۔ ساچا مارگ اک چلاوے، چار جگ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ آتم پر ماتم بھیو کھلاوے، پاربرہم برہم میلانے ملائیآ۔ توں میرا میں تیرا
ڈھولا گاوے، سوہنگ شبد اگم اتھایا۔ بھگت سہیلے پھڑ اٹھاوے، چاروں کٹ لئے جگائیآ۔ پگڑی سیس آپ بٹھاوے، جو سر اپنے لیکھے لائیآ۔ درگاہ ساچی
ساچا مان دواوے، آگے ہونہ کوئے اٹکائیآ۔ ناری پُرش اکو رنگ رنگاوے، چنی سیس اُتے لکائیآ۔ ہر جن رہن نہ دیوے نتھاویں، درگاہ ساچی آپ لکائیآ۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ کھلایا۔ دیک کہن جن بھگتاں جگدی رہے جوتی، جوتی جاتا دیکھ دکھائیآ۔
اکو ہووے گوتی، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ سرتی رہے کسے نہ سوتی، شبدی سنگر لئے اٹھائیآ۔ دُرمت میل جائے دھوتی، پاپاں کرے صفائیآ۔ نام دے

اگم سلوکی، سوہلا اکو اک جنایا۔ جس دی آشار رکھ کے گیا ناتھ تریلوکی، رام رام اکھ کھلایا۔ جس دے نام دی چار جگ پڑھدے پوتھی، اکھر اکھر نال
 ٹکرائیا۔ اوہ کھیل کرے لوک پرلوکی، چوواں طبق سبق سمجھایا۔ جس دا لیکھے لاوے لیکھا روداس چمارا موچی، گرگھ گرگر گنڈھ پوایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ پیاز کہے میں گرگھیاں پائیاں گنڈھاں، گنڈھ اپنی دتی پوایا۔ چار جگ دیاں
 پچھلیاں میٹیاں ونڈاں، شرع شرع دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ کجگ انتم جنایا کنڈھا، کنڈھی بہہ کے ویکھ وکھایا۔ آپ بن کے سب توں ماڑا گندہ، نیوں نیوں
 سیس جھکایا۔ میں نو سو چرانوے چوکڑی جگ سفر کیتا لمبا، گنتی گنت نہ کوئے گنایا۔ میں حیران ہو گیا پر بھ نے کھیل کیتا اچنجا، اچرج لپلا آپ
 ورتایا۔ میتوں لا کے اپنے دندا، میرا دلدر دتا گوایا۔ جس نے نشان میٹنا تارا چندا، چند ستارے گرگھ لینے بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ پانی جل کہے میں سچ پریم وچ رتا، رتن امولک ہیرے گرگھ ویکھ وکھایا۔ یاد رکھنا ایہہ کھیل پُرکھ
 سمرتھا، سمرتھ اپنی کار بھگتایا۔ جس ویلے گوہند یارڈے ستر لٹھا، سولاں سچ ہنڈھایا۔ سرہانے رکھ کے بھتھا، ڈھر دی دھار لے انگرٹایا۔ پھیر میٹ
 کے اپنیاں اکھاں، کجگ انتم تکیا چائیں چانیا۔ جس ویلے شرع دیاں سب نوں پینیاں نتھاں، پاسا سکے نہ کوئے بدلایا۔ جگت جہان امرت رس جل پانی
 ہونا تتا، سا تک ست نہ کوئے کرایا۔ ایسے کر کے جل کہے میتوں پی کے میرا ناتا جوڑیا پگا، پگی گنڈھ پوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھو آپ کھلایا۔ جوں کہن پر بھ ہو یا مہربان، مہر نظر اٹھایا۔ ساڈا خوشیاں نال کیتا پکوان، پر م پُرکھ دتی مان وڈیایا۔ ایہہ
 بل دوارے باؤن نے بل نوں دتا سی دان، دانہ دانہ جھولی وچ ٹکایا۔ بل نیوں کے سیس لگا جھکان، نیز نیناں نیر وہایا۔ نہ بولیا وچوں زبان، اندرے
 اندر دتا سنایا۔ توں میرے گرہ دا کچھ کھادھا نہیں ان دان، رسنا رس نہ کوئے چکھایا۔ باؤن ہس کے کہا ایہہ کھیل سری بھگوان، بھگوان اپنے ہتھ
 رکھے وڈیایا۔ تیرا لہنا دینا لیکھا پورا کرے آن، آپ اپنا پڑدا لاہیا۔ جن بھگتاں گرہ کرے پروان، کھا کھا اپنی خوشی بنایا۔ تیرا لہنا پھیر کرے
 سوادھان، ست سچ نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ جوں کہن ساڈا لیکھا ہو یا پورا،

پر بھ دتی مان وڈیا ئیا۔ پر گٹ ہو جو دھن سورا، سر اپنا ہتھ لگایا۔ پندھ مکا کے نیڑے دورا، دور دُر اڈا ملیا ماہیا۔ گرہ ہو حاضر حضورا، گھر مندر وٹی
 ودھایا۔ اپنا قول اقرار کرے پورا، پر م پڑھ اپنا حکم ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دی کرنی کار کمایا۔ سمت ست کہے میرا
 آخری پر وشتا تیبہ، تیس بیس صفت وڈیا ئیا۔ لیکھا پورا ہووے صدی ویہہ، بیسویں اپنا رنگ رنگایا۔ جن بھگتاں دھرم دی دھار رکھی نینہہ، مندر سچ
 دے سہایا۔ سنت سہیلے نرمل کر کے جی، جیو جنت وچوں دتی وڈیا ئیا۔ ناتا بنا کے پتر دھی، پتا پر م پڑھ ہوئے سہایا۔ جھگڑا مکا کے ساڈھے تن ہتھ سی،
 سنگھاسن اپنے اُپر رکھایا۔ ست سچ دی چلا کے لیہ، رستہ اکو اک پر گٹایا۔ خوشیاں نال دیکھاں وچ پٹے گھی، گھرت اپنا حال سنا ئیا۔ میں سڑ کے مول نہ
 کیتا سی، سنگر تیرے چرن سپس نوانیا۔ اگلا لیکھا دس کی، کرنہار تیری کی بے پرواہیا۔ جگت اگ بر سے کہ پینہہ، کون کون روپ بدلایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ دیوا کہے میرے وچ ہس پئی وٹی، مکھ لال لال دکھایا۔ میں نو نو چار کی
 کھٹی کھٹی، کھٹکا اگے رہیا نہ رانیا۔ جن بھگتاں پر بھ دی جوت بنا زندگی نہ جاوے کٹی، وچھوڑا کم کسے نہ آئیا۔ ونج وپار کرو صاحب دی ہٹی، خالی جھولیاں
 مات بھرا ئیا۔ سمت شہنشاہی ست دی حد پٹی، ستواں اپنا پندھ مکایا۔ اگے اٹھواں آئے نٹھی، اٹھاں تتاں تکی چائیں چانیا۔ جن بھگتو سر تے چٹی پگ
 سب نے رکھنی اکٹھی، دوہاں ہتھ نال اگے وار رکھایا۔ سب دی آون جاون چوراسی گئی کٹی، لیکھا رائے دھرم رہیا نہ رانیا۔ سچ دوارے سب نے جانا
 وسی، وسیرا اکو گھر رکھایا۔ جن بھگت آتم بھگون دوارے ہسی، ہس ہس پر بھ دے وچ سما ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں پت رہیا رکھی، رکھک ہو کے سر اپنا ہتھ لگایا۔

☆ پہلی چیت شہنشاہی سمت ۸ ہر بھگت دوار پنڈ جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں ☆

سنگر شبد کہے سمت شہنشاہی چڑھیا اٹھ، پہلی چیت چیتن دو جہان کرایا۔ درگاہ ساچی ساچے دھام حکم سُنو پُرکھ سمرتھ، سو پُرکھ نرنجن ایکا ایک رہیا جنایا۔ نرگن نراکار نج نیتز کھولو نین اکھ، جگت لوچن راہ نہ کوئے جنایا۔ اوتار پیغمبر گرو گریو پونٹھ، بن قداماں قدم اٹھایا۔ ویکھو کھیل پُرکھ اکالا دین دایلا اکھنا الکھ، کرنی دا کرتا کی کار کما یا۔ جس دانام سندیسہ کلمہ حقیقت حق، لاشریک اپنی کار بھگتایا۔ جو ایہتھے اوتھے دو جہاناں سب دی رکھے پت، پت پر میثور بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چکایا۔ سنگر شبد کہے سُنو اگم فرمانا، فرنیاں توں باہر جنایا۔ جوتی نور تلو مہانا، مہا اکھ کھ سمجھایا۔ جس دا کھیل نرگن دھار سیری بھگوانا، بھگون اپنی کار بھگتایا۔ شاہو بھوپ بن کے دھر دارانا، رعیت دو جہان ویکھے چائیں چانیا۔ جس نوں بھکدے زمیں اسمانا، وشن برہما شونیوں نیوں لاگن پانیا۔ سو پرگٹ ہو کے صاحب سلطانا، مہربانا اپنی کار بھگتایا۔ نیلی دھار پھر کے بانا، بان انیلا تیر چلایا۔ جو نو سو چرانوے چوکڑی جگ دا انتریا، انترجامی اک اھوایا۔ جس نے اوتار پیغمبر گرو آں دتا پیغام، سندیسہ کلمہ نام جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ سنگر شبد کہے ویکھو پُرکھ اکالا، اکل کل دھاری بے پرواہیا۔ جس نوں کہندے دین دایلا، دیاندھ وڈ وڈیایا۔ جو سے سچھنڈ سچی دھر مسالہ، درگاہ ساچی سو بھاپایا۔ سو روپ انوپ کرے نرالا، نرگن اپنی کار کما یا۔ جس نے اوتار پیغمبر گرو آں وقت سمجھالا، سمبل بہہ کے حکم سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکایا۔ سنگر شبد کہے چڑھیا چیت مہینہ، مانس مانو مانکھ رہیا درڑایا۔ پر بھ دا حکم تریلوک پرے تینا، ترے بھون دھنی اپنی کھیل کھلایا۔ جس دا لیکھا سمند ساگر جل مینا، مجھ کچھ لہنا پور کرایا۔ جس دانام لکھیائی اوتاراں دتی تعلیم، پیغمبراں کلمہ کائنات سنایا۔ گرو آں ٹھانڈا کر کے سینہ، نام ست ست سمجھایا۔ سو صاحب لیکھا جانے نر مدینہ، لکھ چوراسی کھوج کھوجایا۔ جس دے ہتھ دو جہاناں مرنا جینا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ چیت کہے مالک پُرکھ اگم، تیری اک سرنا یا۔ ٹوں میرا بیڑا بٹھ، در

ٹھانڈے سپس نواںیا۔ میرا نہ کوئی وجود نہ کوئی تن، ماٹی خاک نہ گنڈھ پواںیا۔ تیرے حکم وچ تیرا پورا کرنا کم، نہکرمی تیری اک سرنایا۔ میں یاد کراں پنا پون سواسی دم، دامنگیر دامن تیرے نال بندھایا۔ میٹوں نہ کوئی خوشی نہ کوئی غم، چنتا جگت نہ کوئے جناںیا۔ میں تے لیکھا تکنا کی دھار تیری مانس مانس برہم، کی آتم کھیل کھلایا۔ میرا سُنن والا سرون نہیں کوئی کن، کائنات توں باہر دینا پڑھایا۔ میں آد دا آد انت دانت تیرا جن، در تیرے سپس نواںیا۔ میرے پروردگار سانجھے یار اک بیننتی میری من، آرزو تیرے آگے رکھایا۔ صدی چوڑھویں بے نظیر شاہ حقیر کوڑ گڑیاں ڈن، کھنڈاں نام والا اٹھایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ تیرا اکو چمکے نوری چن، چند ستار محمد والے سپس نواںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگایا۔ چیت کہے میرے مالک میرا جیکارا اک الکھ، اگوچر دیاں جناںیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ ہو پر تکھ، پاربرہم پر بھ اپنا پڑدا لاہیا۔ کلجگ کوڑی کرپا کایا ماٹی وچوں کردے دکھ، تن وجود رہن کوئے نہ پانیا۔ جن بھگتاں نج نیز انتر کھول دے اکھ، نین نین کر رُشناںیا۔ امرت جھرنا بھجر دے رس، بن رسنارس چکھایا۔ گرگھ اپنے گھر وس، واسطہ اپنے نال جڑاںیا۔ جوں بھاوے توں رکھ، رکھک ہو کے ویکھ وکھایا۔ چار کُنٹ سرشی دی درشی اندر بھوندے بھکھ، اگنی تت تت تپانیا۔ من کلپنا سارے رہے بھج، بھجن بندگی وچ نہ کوئے سماںیا۔ مہربان میرے کرپا کردے انج، عاجز ہو کے سپس نواںیا۔ دُھر دا حکم دے دے اکو گج، گج دا لیکھا رہے نہ رانیا۔ میری آسا نسا وچ دین دنی جگ، جاگرت جوت کر رُشناںیا۔ توں صاحب سورا سر بگ، پت پر میثور اک اکھوایا۔ نو کھنڈ پر تھی تیرا سندیسہ سنگر شبد دیوے گج، چار کُنٹ شنوایا۔ صدی چوڑھویں انت جو گھڑیا سو جانا بھج، کایا ماٹی کچ نہ کوئے وڈیاںیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے اپنی ویکھ لے اتم حد، حدود دُھر دی پھول پھولایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سچ تیری سرنایا۔ چیت کہے میرے دُھر دے مالک اک امام، عملاں توں رہت نور الاہیا۔ میں سُننا چاہندا تیرا اک کلام، محمد دے کلماں توں باہر کرنی پڑھایا۔ شرع رہن نہیں دینی اسلام، اسم اعظم اکو دینا وکھایا۔ مذہباں دارہے نہ کوئے غلام، غربت اندروں دینی کڈھایا۔ ساری سرشی دا اکو ہتھ کرنا انتظام، دوجا بندھن کوئے نہ پانیا۔ کلجگ اندھیری میٹنی شام، شمع نور کر رُشناںیا۔ توں مالک دُھر دا اکو نوری اللہ امام،

مہربان تیری وڈیا گیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، صاحب تیری بے پرواہیا۔ پہلی چیت کہے میں اے نہیں بھلیا چیتا، تیری اوتار گواہ بنا گیا۔ لیکھا پچھ لے کولوں موسیٰ، جو منہ دے بھار سُٹا گیا۔ جس نے انت اخیر بن نیناں تیرا تکیا اکو سوسا، سولی چڑھدا عیسیٰ گیا سمجھایا۔ محمد نے دروہی دُہائی دتی صدی چو دھویں میرا خالی ہونا کھسیا، کلمہ سنگ نہ کوئے نبھایا۔ گوبند نے کہا پنا پُرکھ اکال توں دوجی رہنی کوئی نہیں ریتا، مندر مسیتاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ تیرے وچ بے پرواہ حق توفیق، پروردگار تیری سرنا گیا۔ نو سو چرانوے چو کڑی جگ بیت گئے سب تیریاں کرن اڈپکاں، چار جگ دے شاستر نیوں نیوں سپس نوایا۔ دُھر دے مالکا، جگت دے خالقا، ہُن بدل دے پچھلیاں ریتاں، ریتی اپنی اک سمجھایا۔ چیت کہے میریاں تیرے وچھوڑے وچ لکدیاں چیکاں، اچی کوک کوک سُٹا گیا۔ جھگڑا رہن دیویں نہ ہست کپٹاں، ذات پات نظر کوئے نہ آیا۔ کوڑ کر یا دیاں میٹ دیویں لیکاں، لائن عین اکو دینی دکھایا۔ میں چاہندا صدی چو دھویں انت سب دیاں بدل جان طبیعتاں، طیب اکو نظری آیا۔ جو گر اوتار پینمبر تیرے حکم دیاں کر کے گئے وصیتا، سب دا لیکھا پورا دینا کرایا۔ وشن برہما شو نوں نوپاں دے نصیحتاں، حکم دُھر دا اک درڈا گیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دُھر مالک ہو سہایا۔ چیت کہے پر بھو میٹوں چاڑھ دے رنگ، رنگت بے پرواہیا۔ در ٹھانڈے منگاں منگ، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ تیرے نام دا وجے اک مردنگ، مرد مردانے کر شنوایا۔ کلجگ انتم رہیا لنگھ، بجے واہو داہیا۔ سر شئی دی در شئی ہوئی ننگ، پردہ نام کوئے نہ پانیا۔ جگت آتما دُہاگن نار ہوئی رند، کنت سہاگ نہ کوئے ہنڈھایا۔ پھری دروہی وچ نو کھنڈ، ست دیپ رہے گر لایا۔ پیار رہیا نہ جیرج انڈ، اُتہج سٹیج ناتا رہی تڑایا۔ آتم پر ماتم تڈھ بن لائے کوئے نہ انگ، انگیکار نہ کوئے اکھوایا۔ نیز رووے جمناسرتی گوداوری گنگ، اٹھسٹھ روون مارن دھاہیا۔ چار جگ دے شاستر توڑ نہ سکے گھمنڈ، ہنکار وکار نہ کوئے مٹایا۔ اکھراں نال پوے کسے نہ ٹھنڈ، ساتک ست نہ کوئے کرایا۔ صدی چو دھویں نشان میٹ کے تارا چند، محمد دا لیکھا جھولی پانیا۔ آگے دُور رہے نہ پندھ، پاندھی اوتار پینمبر گرو دھیان لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے جھولی ڈاہیا۔ پُرکھ اکال کہے اوئے چیتا چیترا تیرا، شبدی دھار دیاں گواہیا۔ تیرے انتر ہوئے چاؤ گھنیرا، بنا من توں وجے ودھایا۔

دھرم دی دھار بنھے پر بھ بیڑا، بیڑی نیا جگت والی دکھایا۔ سوہنیا پہلاں مینٹوں وسا لین دے سمبل کھیڑا، جس وچ دے گوبند تیرا ماہیا۔ پھیر دیکھیں چار گنٹ پاؤندا جھیڑا، جھگڑے وچ جگت لوکایا۔ کسے دا بنیا رہن نہیں دینا ڈیرہ، دھرنی دھرت دھول نہ کوئے سہایا۔ چار گنٹ اکو دینا گیارا، کلجک اٹی لٹھ بھوایا۔ دُھر دے تھم دا مارنا اُکھیڑا، پاتالاں جڑ نہ رہے لگایا۔ نوست ہوئے اندھیرا، نوری چند نہ کوئے چکایا۔ اکو بلیگا سنگر شبد شبد شیرا، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ شاہ سلطاناں کرے بھیرا، روسا چپنا لئے انگڑایا۔ محمد دی اُمت دا گھلا کرے ویڑا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چکایا۔ چیت کہے پر بھو میری نمو نمو ڈنڈاوت، سچکھنڈ نواسی سپس نوایا۔ توں مالک اکو صحیح سلامت، دوجا ثابت نظر کوئے نہ آیا۔ چار جگ گرو اتار پیغمبراں تیرے نام کلمے دی دتی ضمانت، ناتا جگت وچ رکھایا۔ اکھراں دی رکھ کے امانت، جھولی جگت والی لکایا۔ مہربان ویکھ تیرے نام توں پئی بغاوت، دین مذہب کرن لڑایا۔ تیرے شاستر گرنتھاں دی دے عداوت، عدل انصاف نہ کوئے کمایا۔ میری اکو منگ سب دے اتے اپنی کر سخاوت، دُھر دی وست اک ورتایا۔ اکو نام دے نیامت، زرگن زرویر اپنا رنگ رنگایا۔ دویت دی رہے نہ کوئے علامت، بنا علم توں عالم دینی سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم دینا جنایا۔ پرکھ اکال کہے چیت دیکھیں بنیں نہ چتر، جگت جگت نہ کوئے وڈایا۔ اوہ ویکھ گوبند دا سندیسہ پتر، جو بنا اکھراں پاتی ماچھو واڑے لکھایا۔ جس دیاں آگے پچھے دو جہاناں واسطے ڈھائی سطر، اکھراں گنت نہ کوئے گنایا۔ جس نوں اتار پیغمبر سارے تگن، بن نیناں نین اٹھایا۔ جس دا لیکھا سمت شہنشاہی اٹھ وچ دسنا مدینے کمن، کعبیاں دے سناہیا۔ تہاڈا امام آیا صدی چودھویں انت اوہناں نوں رکھن، جنہاں دا لیکھا اپنے ہتھ رکھایا۔ انت سب دی جڑ آیا پٹن، پٹنے والا شبد گوبند سنگ ملاہیا۔ جسنے جھگڑا مٹاؤنا چوڈاں طبقاں ہٹن، گرہ اکو اک گھلایا۔ اوہ نام انیالے تیر نال سب دے سینے آیا پھٹن، پھٹ کرے لوکایا۔ سمند ساگراں آیا پٹن، ٹاپو آں پرے ڈیرہ لایا۔ جس دا عیسیٰ موسیٰ راہ تگن، محمد بن نیناں نین اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا پردہ آپ چکایا۔ چیت کہے میرے شبد گرو سلطانا، مینٹوں تیری اک سرناہیا۔ توں مہربان مہربانا، مہر نگاہ لینی اٹھایا۔ پشین گویاں ول مار دھیانا، بھوکھتاں لیکھا رہے نہ

رایا۔ تیرا نام کلمہ جو جنایا نال بٹی دند زبانا، رسنا جہوا صفت صلاحیا۔ تیرا سُنیا دُھر پیغام، پرا پسنتی مدہم بیکھری توں باہر تیری پڑھائیا۔ تیرا جلوہ نُور
نُورانہ، نُورے نظر اک اکھوائیا۔ اُٹھ کھیل تک جگت جہانا، چاروں گنٹ پڑدا دینا اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور،
دُھر دے مالک ویکھ وکھائیا۔ سَنگَر شبد کہے میں حاضر حضورا، حضراتاں توں باہر میری پڑھائیا۔ اوئے چیترا میں سدا سدا ست پنچن دا پورا، پورن برہم ویکھ
وکھائیا۔ میتوں یاد جو لیکھا دسیا موسیٰ اُتے کوہ طور، کلمہ کلمے وچوں پرگٹائیا۔ موسے نے یاد کیتا نہ نیڑ رہیا نہ دُورا، پاندھی پندھ نہ کوئے جنائیا۔ جس نے
انت کوڑی کرپا میٹنا کوڑا، کوڑ کُٹب گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا حکم اک سنائیا۔ سَنگَر شبد کہے
چیت، دُھر دا حکم اک خاص، جس دی خصوصیت نہ کوئے جنائیا۔ دُھر دے مالک دا اک اجلاس، بے پرواہ اپنا حکم ورتائیا۔ جس نے اوتار پیغمبر گرو اکو
دھام رکھے خاص، خالص اکو نُور نظری آئی۔ جس دی مہما والی پیندی رہی راس، گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ جس دے کلمے دا کردے رہے خطاب، خطا
مُخاطب ہو کے زرگن سرگن کر پڑھائیا۔ جس دے نام نوں ہندا رہیا آداب، سیس جگدیش جھکائیا۔ جس دا مُجبت والا پریم والا سیس تے ٹکدا رہیا تاج،
تخت نو اسی سو بھاپائیا۔ جس نے دین دُنی اپنی کیتی محتاج، لوڑوند رکھی خلق خدائیا۔ نام دی کلمے دی دے کے چھوٹی چھوٹی دات، داتا دانی آپ اکھوائیا۔
اپنی کرپا دی بخشش نوں دس کے کرامات، اوتار پیغمبر گرو دتے وڈیائیا۔ مذہباں دی بنا کے جماعت، مائس مائس وند وندائیا۔ چار جگ دے شاستر
گرنتھ لکھا کے نال قلم دوات، کاغذاں اُتے رنگ چڑھائیا۔ آپ بیٹھا رہیا بن کے وڈا جناب، شہنشاہ سچکھنڈ ڈیرہ لائیا۔ کسے محبوب کہا کسے کہا مہاراج، دو
جہاناں مالک کہہ کے کوئی اپنا جھٹ لنگھائیا۔ اوہ مہربان انت کلج سب توں لین لگا حساب، انکڑے چار جگ دے ویکھ وکھائیا۔ کسے دی کسے کرنی نہیں
امداد، اوتار پیغمبر گرو لیکھا دیو تھاوں تھانیا۔ جو سندیہ دے کے آیا نانک زرگن سرگن وچ بغداد، اوہ بغلیگر ہو کے لیکھا اُس دا پور کرائیا۔ کسے دی
سمجھ نہیں آونی کی کھیل ہونا وچ پانی آب، سمند ساگر سارے بیٹھے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا
حکم اک ورتائیا۔ سَنگَر شبد کہے اوئے چیت ویکھ کھیل پُرکھ سمرتھ، کی کرتا کار کمائیا۔ او جس دا سنجگ تریتا دواپر چلدا آیا رتھ، کلج اپنا حکم ورتائیا۔

جس نے سب دے انترِ نرِ نترِ اِکوِ حکمِ دیِ پاؤنیِ رکھ، ڈوریِ نامِ کلمےِ والیِ جنائیا۔ اوہ اپنا کھیل کرے سچ، ست سچِ دیِ کارِ کمائیا۔ جس دیکھنے کا یا ماٹی بھانڈے کچ، اپ تیجِ وائے پر تھی آکاش پھول پھولائیا۔ اُس دے حکمِ وچوں کوئی نہ سکے بچ، بچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ بن کے پر میشور پت، پار برہم اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوتِ سرُپِ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچِ دارنگِ آپِ رنگائیا۔ سنگرِ شبد کہے اوتارِ پیغمبرِ گرِ جوتی دھار، دھار پر بھ دی نظری آئیا۔ او نرِ گنِ آوِ وچِ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو نال ملائیا۔ سب دی اِکوِ ہووے قطار، قطرہ بوند وکھ نہ کوئے کرائیا۔ سب دا اِکِ ہووے جیکار، پر بھوتوں میرا میں تیرا دوجا ڈھولا کوئے نہ گائیا۔ اِکوِ نورِ ہووے اجیار، تن وجودِ ماٹی خاکِ ہندو مسلم سکھ عیسائی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ تہاڈا سب دا مالکِ خالقِ پر تپالکِ اِکوِ نوری اللہ تے اِکوِ نرِ نکار، پروردگارِ اِکِ اکھوائیا۔ جس دا تئیں کر کے آئے ادھار، تہاڈے لہنے تہاڈی جھولی پائیا۔ سب نے ستِ سرُپِ دی کرنی وچار، ست سچِ دا پڑدا اٹھائیا۔ سر شئی وچِ آ کے نگاہ مارو نال پیار، اتر پورب پچھم دکھن چاروں گنٹ ویکھ وکھائیا۔ تہاڈے سش سکھ مریدِ انترِ آتمِ پر ماتمِ نال کس بدھ کر دے گفتار، گُفتِ شنیدِ ویکھنا چائیں چائیا۔ تہاڈے وینہدیاں وینہدیاں سبج تریتا دوا پر کلجک چلدا رہیا نال اپنی رفتار، رفتہ رفتہ اپنا پنڈھ مکائیا۔ تہاڈی چھوٹیاں چھوٹیاں دیناں مذہباں دی میرے نام کلمے دی حصیاں والی سرکار، جگت جہان نظری آئیا۔ کوٹن کوٹ ناماں وچوں کلمیاں وچوں تئساں میری صفت دے اکھردے دو چار، اوم، ہری اوم، تت ست، بے رادھے، سیتارام، رادھے کرشن، اللہ، واگرو، ستنام، کہہ کے آئے گائیا۔ تہانوں پتہ نہیں اِس توں پرے کی میرا وبار، جس نوں جانے نہ کوئے وچِ سنسار، رسنا سکے نہ کوئے اچار، اکھراں وچ لکھی نہ جائے کوئے قطار، سرگن ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ بن نیناں توں نین لو اگھاڑ، جوتی جوتِ سرُپِ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچِ دی کرنی کار کمائیا۔ سنگرِ شبد کہے چیت، پُرکھ اکال بے پرواہ، بے پرواہی وچِ سمائیا۔ جس دی میں شہادت دیواں تے اِکوِ دُھر دا بناں گواہ، دوجی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جس نے اوتارِ پیغمبرِ گرُ نرِ گنِ جوت سچِ دوارے لینے بلا، بنا بلاں زباناں توں اپنا حکم سنائیا۔ مالک بن کے درگاہ ساچی دا اِکِ خد، خود اپنی کار بھگتائیا۔ تیرا لیکھا ہون نہ دیوے جد، وکھری ونڈ نہ کوئے رکھائیا۔ جس نوں جگ بدلن دی سدا ادا، اوہ کلجک انتم لیکھا دے چکائیا۔ اُس دے

اِکو نام دی ہونی صداء، اِکو نعرہ حق دینا سُنائیآ۔ اُس نے اوہ دُھر دی رباب دینی وجاء، جس رباب نے احباب نانک نوں نانک دا نانک دِتا مِلائیآ۔ جس دے اگے سارے ہونے لاجواب، سر سکے نہ کوئے اُٹھائیآ۔ اُس دا بھيو جان سکے نہ کوئے کتاب، چار جگ دے شاستر نیوں نیوں سپس جھکائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیآ۔ چیت کہے سنگر شبد ميں کی دساں، دسن دی لوڑ رہی نہ رانیآ۔ ميں خوشیاں دے وِچ ہساں، ہستی تکاں بے پرواہیا۔ او میرا سماں آیا مسال، مسال مسال ویکھاں کلج رین اندھیری کالی شاہیا۔ ميں تے دُنیا وِچوں دُور دُراڈا ہو کے نساں، بھچاں واہو داہیا۔ نالے دوہتھڑ ماراں اُتے پٹاں، پٹنے والیا اک تیری اوٹ رکھائیآ۔ ہن لیکھا مُکا دے تیرتھ تئاں، جلاں تھلاں دا جھکڑا دینا چکائیآ۔ کوئی پوجے نہ پتھر اٹاں، بنا پُرکھ اکال توں سپس نہ کوئے نوئیآ۔ اِکو ڈوری اُس دے اُتے سٹاں جو سٹا ویکھے خلق خُدائیآ۔ اِکو صاحب دے چرناں وِچ لٹاں، جس لٹاں والے سارے دینے بنائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اپنے ہتھ رکھائیآ۔ سنگر شبد کہے چیت تیرا کپڑا وقت، او دُھر دے لال دینا جنائیآ۔ چیت کہے او سنگر وِچ ویکھیا اُس پر بھو دا جگت، جو جگ چو کڑی اپنی کھیل کھلائیآ۔ جس دا لیکھا بوند رکت، تن وجود دے وڈیائیآ۔ جس اوتاراں پینمبراں گرو آس نوں دسیا ميں صدی چو دھویں انتم آوانگا اِکو فقط، فقرہ دُھر دا اِک سُنائیآ۔ نو کھنڈ پر تھی وِچوں سنت سہیلے میلانگا بھگت، صوفیاں اپنے نال جڑائیآ۔ محمد دی صدی چو دھویں دا انت کرنا ایہہ میری سچی شرط، شرع دا لیکھا دینا مُکائیآ۔ جوتی نور نورانہ ہو کے آواں پرت، پت پر میشور کہہ کے سارے لین گائیآ۔ مالک ہو کے فرش تے عرش، عرشی پر یتم ہو کے اپنا رنگ رنگائیآ۔ کسے دا بقایا رہن نہیں دینا قرض، مقروض ہو کے لیکھا دیاں چکائیآ۔ غریباں نہانیاں ونڈاں درد، دُکھیاں دُکھ اپنی جھولی پائیآ۔ کلج کوڑی کریا کر کے غرق، شوہ دریائے دینا رُڑھائیآ۔ چار جگ دا لیکھا کر کے ترک، تڑت اپنا حکم ورتائیآ۔ پھیر پھرانگا اُتے دھرت، دھرتی دھول کھوج کھوجائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سچ اِک پر گٹائیآ۔ چیت کہے سنگر شبد سندیسہ دے دے پروردگار، بے پرواہ دے سُنائیآ۔ اوئے آ سبناں دے سانجھے یار، جویرانے سب دے ویکھ رکھائیآ۔ تیری دین تیری دُنی تیرے مانس تیرے منگھ کائنات وِچوں تیرے نالوں ہوئے غدار، اوئے

گداگر ہو کے گھر گھر پھیرا لے پائیا۔ غفلت وچوں کڈھ دے باہر، نیتز نیند رہے نہ رائیا۔ صدی چوڑھویں دے دیدار، دیدہ دانستہ اپنا آپ پرگٹائیا۔ بے خبراں کردے خبردار، دُھر دا تھم اک سمجھائیا۔ دُویت دا پڑدا دے پاڑ، دُوئی دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ اُس دھام جانا جتھے محمد ستاسی وچ اُجاڑ، بُٹھاپے کے پروردگار نوں اک دھیائیا۔ آشا رکھی سی ناڑ ناڑ، کایا کر بلے توں باہر دکھائیا۔ جس ویلے میرے مالک نے لیکھا نکاؤنا چند تے ستار، سطح بلندی دے اُتے دھیان لگائیا۔ اُس دا ویس ہونا نہ پُرکھ تے نہ نار، تتاں والی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ دُھر دے کلمے دی کریگا گُفتار، جس دا اکھر الف یے اگے نہ کوئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سچ اک سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہے شبد سنگر چیت دوویں ہو گئے اکٹھے، سانجھا متا پکائیا۔ تیئی اوتار آون نٹھے، بھجن واہو داہیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد طبقال نوں آون پٹھے، بنا قدماں توں قدم لگائیا۔ دس گرو آں دی اکو جوت جگے، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ میل ملیا شاہ پاتشاہ شہنشاہ سورے سر بگے، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ پُرکھ اکال کہے پروردگار کہے سانجھا یار کہے آو چار جگ دے مہربانو نوجوانو دھرتی اُتے چار کُنٹ دیکھ پیندے دھکے، سامتک ست نہ کوئے کرائیا۔ تہاڈے لیکھے میرے تھم والے کیتھے سانجھ کے رکھے، پردیاں وچوں دیو کڈھائیا۔ محمد کہے میرے مہربان محبوب میرے ہتھ بدھے، دروہی تیرا نام خُدا ئیا۔ میں پہلوں چلاں سب دے اگے، بھجیاں واہو داہیا۔ جیہڑے لیکھے میرے مقبرے وچ دبے، اوہناں دا لہنا پورا دینا کرائیا۔ اُمت میرا کردی جے، میں حج تیرے کر کے سیس نوئیا۔ او سجدیاں وچ مالک میرا نوری اللہ لہے، بے پرواہ اللہ اکو نظری آئیا۔ ایسے کر کے گرگھیاں دے سوہنگ لکھیا چھاتی دے سچے تے کھبے، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ سنگر شبد کہے اوئے چیت اٹھ وڈیا بلی، بلدھاری لے انگڑائیا۔ پکار کردا محمد دے نال حضرت علی، کوک کوک سنائیا۔ نین اٹھاوے اک لکھ تے اک گھٹ چوراسی ہزار ولی، ولی اللہ دھیان لگائیا۔ ایسے کر کے نال کھرنی اک تیل دی پلی، پلک دے وچھڑے سارے لینے ملائیا۔ نمک حرام کوئی ہون نہیں دینا سب دے کھ لگاؤنی نمک دی ڈلی، ڈالی پت پھول پھولائیا۔ ایہہ کھیل پر بھو دی صدی چوڑھویں چلی، چالیسا اپنی کار بھگتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ

آپ رنگاڻيا۔ چيت ڪهه ميرا دهاڙا پهلا هويا شروع، شرع والياں دينا جناڻيا۔ سب دا اڪو مالڪ اڪو هونا شبد گرو، دوجا ايشٽ نظر ڪوئ نه آڻيا۔ نرگن دهار نروير هو ڪهه سب دے انتر منتر هو ڪهه پھرو، فرنے من دے بند ڪراڻيا۔ اُمت ڪهه اُف هائے دروہي ميرے خدا صدي چوڏھويں کس بدھ نيا تے بيڙا رڙهو، نوکا پار نه ڪوئ ڪراڻيا۔ پروردگار ڪهه محمد حمد وچ اڪو نور تے نور الاهی جڙو، اللہ هو انا هو اڪو رنگ رنگاڻيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ڪرے کھيل ساچا هر، سچ دا حکم اڪ ورتاڻيا۔ سنگر شبد ڪهه ميٿون حکم آوندا پنا لکھي هونئ کلام، کاتباں تون باهر رهيا جناڻيا۔ ويڪھ کھيل اگم امام، جس امام نوں سلام سارے ڪر ڪهه سيس نواڻيا۔ جس نوں ڪهنڊے دھر دارام، جنم مرن وچ ونڌ نه ڪوئ ونڌاڻيا۔ جس نوں ڪهنڊے دھر دا ڪاهن، جنني لکھ نه رنگ رنگاڻيا۔ جس نے سب نوں دتا دان، داتا داني بے پروا هيا۔ اوھ کھيل ڪرے مهان، مهما اڪھ ڪھ سناڻيا۔ اُس نے ليکھا مڪا دينا اصل دا اصل وچون اسلام، اسم اعظم اڪ اپنا دينا سمجھاڻيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ڪرے کھيل دھر دا هر، دھر دا پردہ آپ چڪاڻيا۔ سنگر شبد ڪهه اوتار پينغمبر گر پر بھ دي ڪھڙے حضور، حاضر حضور سو بھ پائيا۔ حکم سُنن اڪ ضروري، جس دي ضرورت چار جگ دے گرنتھ نه سکن سمجھاڻيا۔ کھيل تڪنا اڪو نوري، نور نورانه ڏمگاڻيا۔ جس نے شرع شريعت ميٿي ڪوڙي، ڪوڙ گڙيارا ڏيره ڏها هيا۔ من ڪلپنا رهن نهين ديني موڙهي، ممتا موه نه ڪوئ ھلاڻيا۔ ساچے پيار دي بخش ڪهه دھوڙي، ٽکے نام دے دینے رماڻيا۔ اڪو رنگت چاڙھني گوڙهي، رنگ دو جهان ڪوئ نه لاهيا۔ ست سچ دي دے ڪهه سروري، سرت شبد ديني ملاڻيا۔ پر اڪ صدي چوڏھويں انت پينغمبرو سب نوں گھڙي ويڪھني پيني مجبوري، جس دي مجبوري سڪه نه ڪوئ ڪٽاڻيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ڪرے کھيل ساچا هر، سچ دا کھيل آپ کھلاڻيا۔ دھر دا ڪلمه ڪهه سُن يار پيارے عيسيٰ، مسيح اڪھ اُٿاڻيا۔ اپنا وقت ويڪھ لے پيسا، پيسويں صدي نال ملاڻيا۔ خالي سب دا هويا کھيسا، پاڪت سب دي دے ڏهاڻيا۔ پروردگار نوں جھڪے ڪوئ نه پيسا، سر سر نه ڪوئ نواڻيا۔ انتم سب نے پاوانا اپنا ڪيتا، قتل گاه تڪ جگت لوکاڻيا۔ تيرا پيار ورتنا ٿھيڪا، جو پریم وچ آساگيا بندھاڻيا۔ دين دني اندرون بدلي نيتا، نيتيوان نظر ڪوئ نه آڻيا۔ هُن پينغمبرو ٿھاڏا سماں بيتا، اگے هو نه ڪوئ ودھاڻيا۔ ويڪھو اپنے نام ڪلمے دياں ليڪاں، جو اڪھراں وچ لکھاڻيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ڪرے کھيل ساچا

ہر، ست سچ اپنے ہتھ رکھائیا۔ دھر کلمہ کہے محمدے وزی لاہر، نوزز ویزس، کولازے موزو جلوے نزاں، نورے نہاں شوہرے شی، خاکے طبی مازونے مازو، عرشانے، خوز خاکے نزو الیانی طلوع زیب و زیاں نورے خدا، عرشے وزگ، فرشے شوئز، دینے اخدام، مقامے نظام درگے دُہد، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر داہر، دھر رنگ آپ رنگائیا۔ محمدے مزاں نورے نزاں عرشے پناہ چشمے رُشنا خُونے زوی لائے زوی طالبے ندی سجدہ ابی دستے بلند خاکی فرزند فضل رحمت تیری نظری آئی۔ خُدائے خدیس لاہوی بیہوی تزگرے تاوید، ہرے نِشاں نوشے کُشاں قرآنے مجید مُزمانے حرُوف حرف نال وڈیائیا۔ انتم اک حدتے اک منزل اک مقصود، دُوجا مسد نہ کوئے رکھائیا۔ جس دا پیغمبرو دینا پینا ثبوت، صبر صبورِ والیو ویلا وقت نیڑے آئی۔ جدھر تکوگے اودھر نظر آئیگا موجود، مُفلساں دا مُفلس غریباں دا غریب شہنشاہاں دا شہنشاہ پاتشاہ بے پرواہیا۔ جس دا اکو گرہ تے اکو عروج، عرش فرش دا مالک نورِ الاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ درسائیا۔ سمت اٹھ کہے اوئے چیتا کملیا ایویں نہ پارولا، دین دُنی سنائیا۔ کچھ بھیو دس کی کھیل کریگا مولا، کی ملک الموت حکم سنائیا۔ میرا لیکھا حصہ کس بدھ پورا کریگا اقرار قول، کلمے لیکھے دئے گنائیا۔ چیت کہے اوئے سمتا پرگٹ ہو کے اُپر دھولا، دھرنی دھرت دھول اپنا نور کرے رُشنائیا۔ جس دا رنگ نہ کوئی سمجھے کالا گورا سولا، نور نورانہ ڈمگائیا۔ اُس نوں شرع والے کہنگے کملا، اوہ کملی پا کے الفی پا کے الفیے والیاں دی انت کرے صفائیا۔ اُس نے پھرنا شرع دیاں حداں وچ بن کے یملہ، پنا عملاں توں اپنی کار کمائیا۔ کیوں ایہہ دین ایہہ دُنی اُس دا بے بیچ تے باغ او سے دا چمن، ایس چمن وچوں جن بھگت سہیلے گل آپے لئے تڑائیا۔ اُس نے کھیل ویکھنا ترے بھونا، ترے بھون دھنی اپنا پڑدا آپ چکائیا۔ پر سمتا یاد رکھ اُس امام نے اُس مہربان نے کسے دی کُکھوں نہیوں جمن، تے جمن والی ہوئے کوئے نہ مائیا۔ پر اک گل اُس نے اوتار پیغمبر گروآں دے کڈھنے سمنہ، سمیں نال سب نوں اپنے درتے لئے بلائیا۔ جس دے حکم وچ دو جہان کمبنا، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ جو گھڑیا سو اُس نے بھننا، وشن برہما شو چلے نہ کوئے چترائیا۔ اُس نے دین دُنی دا ویکھنا جنگنا، جنگجو بہادر ہو کے زرگن دھار زرگن زوریر زراکار زراکار پروردگار سانجھا یار ہو کے، نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ دین مذہب ذات پات کھیل تماش، پُرکھ

ابناش کر کے گھٹ گھٹ واس، صدی چوڑھویں انت اخیر بے نظیر لا تصویر گنی گھیر لوک مات اپنا حکم ورتایا۔ اوہ بھجا آ جائے کیر، بن سریر دیکھے بھگتاں دی تقدیر، کی پر بھ نے بنائی تدیر، کس بدھ کلجک دا انت کرے اخیر، پیغمبر نیر و ہاون نیر، اُف ہائے دروہی سب دے لائہن لگا چیر، چیرے والا نظر کوئے نہ آئی۔ ساڈی مذہباں دی رہنی نہیں ملکہ جاگیر، جاگرت جوت بن ورن گوت اِکو نور کرے رُشانیا۔ جس دے ہتھ نام کھنڈا تے شبد دی شمشیر، شرع دے جھگڑے دے مکائی۔ ایہو آشا رکھی سی گر ارجن نے جس ویلے چوڑاں سوتیہ پنے دی بدھی بیڑ، بیڑا پر بھ دے ہتھ رکھائی۔ محمد نے کہا جس ویلے صدی چوڑھویں انت پئی بھیر، بھیرٹی گلی پار نہ کوئے کرائیا۔ اُس ویلے جھگڑا پینا غریب امیر، امیر غریب امیر کرن لڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائی۔ سنگر شبد کہے میتوں کس لین دیو کمرکسا، قسم نال دیاں جنائی۔ کسے منس دے گل وچ رہن نہیں دینا رسا، مذہباں ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ اوہ ویکھو چاروں گنٹ پیندیاں عشاں، سرتی سمجھل کے سمبل والے دا درس کوئے نہ پائی۔ مایا ممتا کوڑ کریا دا چڑھیا نشہ، نشے وچ بھلی جگت لوکائی۔ جس نے آد توں ہوڑا لایا اُپر سسا، سو پُرکھ زرنجن بے پرواہیا۔ ہر پُرکھ زرنجن ہو کے کھیل کرے پُرکھ سمر تھا، اینکار اپنی ونڈ ونڈائی۔ جو آد زرنجن ہو کے جگا، جوتی جاتا نور الایا۔ سری بھگوان ہو کے اپنا آپ کر پرگٹا، آپ اپنے وچوں پرگٹائی۔ ابناشی کرتا ہو کے اپنے گرہ وسا، دوجا مندر نہ کوئے سہائی۔ پار برہم ہو کے اپنا رکھے آپے پتہ، سر اپنے ہتھ رکھائی۔ پھیر اپنے وچوں کڈھ کے اپنا شبدی بچے، حکم دھر دا دتا سنائی۔ وشن برہما شو پرگٹ کر کے رتارتا، اشارے حکم والے درڑائی۔ چار جگ کھیل کردا رہیا زرنجن سرگن سرگن زرنجن دھار ستا، اتار پیغمبر گرو مات وڈیائی۔ انت اخیر بے نظیر گو بند نوں دسیا پنا پُرکھ اکال توں کسے دا وجنا نہیں ڈنکا، فتح ڈنک نہ کوئے وجائی۔ جس نے اِکو جہا مان دینا راو رنکا، دین مذہب ونڈ نہ کوئے وکھائی۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگتا، ہاہے دے اُتے ٹپی ہنگ برہم دینا سمجھائی۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈتا، بدھی توں پرے کرے پڑھائی۔ رس دیواں آتم اند دا، اند اند وچوں جنائی۔ جس نشان میٹنا تارے چند دا، چند ستار نیوں نیوں سپس جھکائی۔ اوہ سمند ساگراں پھرے لنگھدا، بھجے واہو داہیا۔ کسے نوں پتہ نہیں اُس دے ڈھنگ دا، کس بدھ اپنا کھیل کھلایا۔ شبد دے نال شبد دیاں جو

حداں آیا ونڈدا، سو شبد دے نال شبد دی کرے صفائی۔ جو جگ جگ جن بھگتاں دیاں ٹٹیاں آیا گنڈھدا، گنڈھنہار اک گوسائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سچ آپ تھم سنا۔ سنگر شبد کہے اوتار پیغمبر گرو اپنی دسن رائے، اکو وار جنایا۔ کی بھوکھتاں وچ آئے کہہ، رسنا جہوا ڈھولے گایا۔ کس بدھ سوہنیو سر شٹی ہونی لے، لایق ہو کے بھیو دینا جنایا۔ دھر دے مالک دا کیہرا تھم وہے، وہن کوڑ دے دینے رڑھایا۔ کس نام دی کس کلمے دی کس فرمان دی ہووے بے، کس دا ڈنک کرے شنوایا۔ سچ دسو اُس محبوب دا کیہرا مندر کیہرا کعبہ کیہرا گردوارا کیہرا مٹھ تے کیہرا گرہ، کس آسن سنگھاسن ڈیرہ لایا۔ کس دوارے ست سرپ ہو کے ہے، جوتی جاتا ڈمگایا۔ کیہری وست اگئی دے شے، شہنشاہ کی ورتایا۔ سچ دسو تساں اُس نوں کیوں کہا نہ بھے، تے بھے وچ سارے سیس نوا۔ جے کسے نوں تریلوکی دتی تے اُس کہا، میں تریلوکی داناتھ ہو کے تریلوکی وچ اپنا آپ گیا سنا۔ سب دے کایا دے برج گئے ڈھیہہ، اوتار پیغمبر گرو صاحبانو تسیں اپنا سریر جگت وچ رکھیا نہ کوئے لکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ سنگر شبد کہے میں دیکھاں دشا چڑھدی، کی پر بھ دی چڑھدی کلا نظری آیا۔ جس کھیل دیکھنی چوٹی جڑ دی، جڑ سب دی رہیا اکھڑایا۔ جس دی دھار اکو نام پڑھدی، جیہڑا نام لکھن پڑھن وچ کدے نہ آیا۔ جیہڑی آتما اک پر ماتما وردی، کنت کنتوہل دھر درگاہیا۔ اوہ نہ کدے جمدی نہ کدے مردی، جمن مرن ویس نہ کوئے دکھایا۔ ایہو کھیل اُس دے گھر دی، جس گھرانے دا مالک بے پرواہیا۔ ہائے اُس دے کولوں سب دی آشا رہی ڈردی، سر سکیا نہ کوئے اٹھایا۔ گر اوتار پیغمبراں دی دھار ہو کے جو کھنڈے تیر تلواراں رہی پھڑدی، تے ترکشاں بھتھیاں کندھیاں نال لکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ سنگر شبد کہے میں دیکھاں دشا لہندی، مغرب اکھ اٹھایا۔ محمد دی آشا کی کہندی، کہہ کہہ رہی سنا۔ میری اُمت دی منزل جاندی ڈھندی، ڈھیہہ ڈھیہہ اپنا آپ گوا۔ شرع شرع دے نال کھندی، شریعت دا جھگڑا نہ کوئے چکایا۔ ہور اگے تکاں عیسیٰ موسیٰ دی دھار اکھٹی ہو ہو بہندی، مسد مسد مل کے رہے بنایا۔ پر اک گل یاد رکھیو جس ویلے دھر دے امام نے سمت شہنشاہی اٹھ وچ سمندر دے پار جا کے ہتھیاں نوں لائی مہندی، مہندی لان والے

اک دُجے دے نال دیوے ٹکرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ دکھائیا۔ سَنگَر شبد کہے میٹوں ویکھ
لین دیو دشا پہاڑ، پہاڑاں توں پرے دھیان لگائیا۔ کُجھ ہلونا دے دینا وِچ مہینے ہاڑ، ہاڑا کڈھن تھاوں تھانیاں۔ اگت لگا دینی ناڑ ناڑ، ناڑی ناڑی دینی
تپائیا۔ اک دا اک نال لاؤنا اکھاڑ، کھنڈا کھڑگ دینا چکائیا۔ پھیر ساریاں نے بچھنا اوہ کتھے کملی والا یار، جیہڑا یرانے پیغمبراں نالوں رہیا تڑائیا۔ اوہ سب
نووں کرن والا بے دار، جس نے ویدیاں سوڈھیاں دتی وڈیائیا۔ اُس دا نور کپھڑی کوٹے ہو یا اُجیار، تن کٹیا توں باہر کرے رُشنائیا۔ اوہ مالک دو جہاناں تے
سب دا سانجھیا یار، یرانے پچھلے ویکھ دکھائیا۔ جو مقبریاں وِچ پاوے پیغمبراں دی سار، مہاسار تھی بھجے واہو داہیا۔ اُس دا کھیل اپر اپار، اپر پیر سوامی اپنی
کار بھگتائیا۔ جس دا موسیٰ عیسیٰ صفتاں وِچ کیتا اظہار، لفظاں وِچ لفظاں وِچ حرفاں وِچ حرفاں وِچ ڈھولے گئے گائیا۔ اوہ قدرت دا قادر کلیاں کلاماں
اسلاماں توں وسے باہر، اماماں دا امام نور اک خدائیا۔ اُس دی قدم بوسی وِچ جھک جائے سارا سنسار، نیوں نیوں ماٹی خاک رمائیا۔ اسیں سارے، پیغمبر
کہن، اُس دے طلب گار، تابعیا وِچ اپنا آپ رکھائیا۔ جس دا پہاڑ توں پرے نور اُجیار، کوہ طور توں پرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کرائیا۔ سَنگَر شبد کہے میٹوں ویکھ لین دیو ول دکھن، دکھن دشا گوہند دی دے گوہیا۔ کپھڑا ایس ویلے
دین دُنی دی مات لوک وِچ آیا پچ رکھن، رکھیا کرے تھاوں تھانیا۔ کوڑ کر یا نوں آیا متھن، نام مدھانا ہتھ اٹھائیا۔ اوہ بھگتاں دے اندر آیا وسن، نور
نورانہ ہو کے گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ نچ نیتز کھولے اکھن، سچ لوچن کرے رُشنائیا۔ اکو لیا کے اپنے پتن، گھاٹ دُھر دا دے دکھائیا۔ جگت شرع دا میٹ کے
رٹن، رٹیاں وچوں باہر کڈھائیا۔ اکو جوت جگائے لٹ لٹن، نور نورانہ کرے رُشنائیا۔ سب نوں مارگ اکو آیا دسن، دہ دشا کرے پڑھائیا۔ جگیا سو او
سکھنڈ وِچ اوتار پیغمبر گرو اکو گھر وِچ وسن، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ جیہڑا آد دا آد انت دا انت تہاڈا وطن، بے وطن اپنا مارگ لینا اپنائیا۔ توں میرا میں
تیرا آتما پر ماتما اکو کرنا میں، یتھار تھ تہاڈے جیون دا لیکھا دے مکائیا۔ تہاڈا راہ نرگن دھار پیغمبر گرو اوتار تگن، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ سب نے کہا پُرکھ
اکالا دین دیا لا ساڈا بھوکھتاں دا پورا کرے بچن، ادھورا رہن کوئے نہ پائیا۔ بنا پر بھو دیاں بھگتاں توں کوئی سچا بنیا نہیں رتن، جگت رتن ہیرے کم کسے نہ

آئی۔ تہاڈے پیار وچ سنسار دیاں ہن حد اں لگا جے ٹپن، ٹاپوآں توں پرے اپنا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ سنگر شبد کہے میں چڑھدا لہندا دکھن پہاڑ ویکھیا ہن ویکھنا وچکار، دو جہاناں پھول پھولا ئیا۔ کس دا جوت نور اجیار، نور نورانہ کون ڈمگائی۔ کس داشبد ناد دھنکار، پریاں لوآں کرے شنوائیا۔ کس داروپ پیغمبر گر اوتار، پنج تت کا یا وجدی رہی ودھائی۔ کس دانام کلمہ رسنا جہوا بتی دند گئے اچار، اکھراں نال صفت صلاحیا۔ سو مالک خالق کیوں جگ جگ اپنی بدلدا رہیا چال، سبج تربتا دواپر کلج اپنا ویس وٹائی۔ او کی سچ کہا، گر گو بند، اوہ ویکھنہارا مریداں حال، مرشد بے پرواہیا۔ جس نوں پوہ نہ سکے کال، مہاکال سارے بیٹھے سپس نوائیا۔ اوہ کھیل کرے کمال، کلکاتی میٹ مٹائی۔ پھل رہن نہ دیوے کلج کوڑ دا کسے ڈال، پت ٹہنی دے ہلایا۔ سمبل وچ بہہ کے سب دی کرے سنبھال، سبھا ملیچھاں دے چکائی۔ ترے گن مایا جو توڑنہار جنجال، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ اوتار و پیغمبر و گرو صاحبانو تہاڈا حل کرے سوال، سوالیا فقرہ بنا جواب توں اپنے وچ ٹکائی۔ دیناں مذہباں توں سب نوں کر دیوے بحال، بندھن رہن کوئے نہ پائی۔ اک آتما اک پر ماتما ساری سرشی دا اکو وجیگا تال، تال تلواڑا شبد گرو جنائیا۔ اکو مندر اکو کعبہ اکو ہووگی دھر مسال، دھرم دوارا اکو اک وڈیائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائی۔ سنگر شبد کہے چیت نہ بھج نہ دوڑ، گنٹ چار واہو داہیا۔ پڑکھ اکال دی اکو منزل اکو پوڑ، دوجا ڈنڈا نظر کوئے نہ آئی۔ صاحب سنگر ویکھ نال غور، گہر گبھیر دھیان لگائی۔ جس دے سپس اگنی چور، پون انجار ہی جھلایا۔ جس دا منتر نام اکو پھور، فرنے پچھلے بند کرائیا۔ جس داروپ اور کا اور، نور نورانہ ڈمگائی۔ جوت کھیل کرے کلج اندھ اندھیرے گھور، اندھ اگیان میٹ مٹائی۔ صدی چودھویں اپنے ہتھ وچ پکڑی ڈور، تندری تند نہ کوئے جھڈائی۔ جس دی نواں سالاں وچ سب نوں پینی لوڑ، دور دراڈے تگن نین اٹھائی۔ اُس نے دے جاگدیاں راتی سنتیاں سب دے جانا کول، دور دراڈا پندھ مکائی۔ اک وار چرناں تھلے رکھنی دھرنی دھرت دھول دھول، دھرم دی دھار رکھائی۔ پھیر ساری سرشی دی درشی اندر جانا مول، مولا ہو کے اپنا حکم ورتائی۔ نجھہر جھرنے دی امرت بوند سوانتی دینی پائل، رس اکو اک چکھائی۔ آپ بیٹھ کے شبد سنگھاسن اڈول، ست ستوادی اپنی کار دینی

بھگتایا۔ جس دا بھيو کوئی نہ جانے پنڈت پاندھا رول، نچتر گرهاں وچ نہ کوئے جنايا۔ جس دا انت پاسکے نہ کلا سولھ، سولاں کل دھاری جس نوں سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوایا۔ سنگر شبد کہے میں ہوکا دیواں حق، حقیقت والیو دیاں جنايا۔ اک دانور نور لینا تک، تقویٰ تقدیر والا رکھایا۔ جس نے سب دے شکوک میٹنے شک، شکوے دینے گوايا۔ سو صاحب محبوب ہون لگا پرتکھ، پر م پڑکھ پردہ آپ چکایا۔ جس دی دھار نالوں جگت جہان ہویا وکھ، من منسا سنگ رکھایا۔ اُس نے شاہ سلطاناں قیمت رہن نہیں دینی ککھ، کوڈی کوڈی ہٹ وکایا۔ سب نوں بھلیکھا پاؤنا سمبل دا مالک تے نظری آوے تتاں والا جٹ، سریر بے نظیر اپنی کار بھگتایا۔ جس نے سب دا اکو کھولنا ہٹ، ونجارا جگت جہان لینا بنايا۔ کوڑ گڑیار دا لیکھا کرنا ٹھپ، ٹھپا اکو نام مہر لگایا۔ جن بھگتاں میل ملاؤنا پر میثور پت، پت پتونتا اکو نظری آيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر دی کرنی کار کمایا۔ سمت شہنشاہی اٹھ کہے میرا کی ارادہ، اک اکلا دیاں جنايا۔ کی سندیسہ دیوے گو بند پتاتے پڑکھ اکال دادا، دو جہاناں رہیا جنايا۔ جس دا اکو نام شبد اگمی آوازا، انحد دُھن کرے شنوایا۔ بنا سرتی توں شبد سروپی جاگا، جاگرت جوت ڈمگایا۔ جس نے لکھ چورا سی کلج جیاں ویکھنے بھاگا، گھٹ گھٹ اندر پھول پھولایا۔ کیوں پنجاں تتاں لگی آگا، من منسا رہی جلايا۔ ہنس بدھی ہوئے کاگا، کاگ وانگ گرلایا۔ کسے نوں سمجھ نہیں آئی کیوں سنگر گو بند نے اڈایا بازا، کی بازاں والا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر پڑدا آپ چکایا۔ سنگر شبد کہے گو بند نے باز توں لوائی اڈاری، اگن آتھن دتا سمجھایا۔ جس ویلے پر بھ دی آئی جوت نرنکاری، نرویر اپنا پھیرا پانیا۔ اُس نوں سمجھ نہ کوئے سنساری، بدھی عقل چلے نہ کوئے چترایا۔ اوہ دو جہاناں پاوے ساری، پریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈا جیرج انڈاں ویکھ وکھایا۔ اوہدی کھیل ہووے دو دھاری، سرگن زرگن زرگن اپنی کار کمایا۔ اوہدی کلا ورتنی ظاہری، ظاہر ظہور کرے رُشایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک ورتایا۔ سنگر شبد کہے پیغمبر و کیوں کردے سلام، سجدے والیو دیو جنايا۔ محمد کہے پرگٹ ہویا میرا امام، مہربان نور الایا۔ میرا وگر گیا نظام، نوبت حق نہ کوئے وجایا۔ شرع شرع نوں کرے قتل عام،

قاتل مقتول داروپ بنایا۔ میرے کلمے تے لگا اِزام، ست رنگ نہ کوئے رنگایا۔ میرے ہندیاں ہوئی اندھیری شام، شمع نور نہ کوئے رُشایا۔ اپنے وقت نال میں ہو چلیا بدنام، بدی دا ڈیرہ کوئے نہ ڈھاہیا۔ جیہڑا میرے محبوب نے مدینے وچ میٹوں دتا پیغام، دُھر پیغام اک درڑایا۔ نگاہ مار سرتی توں باہر کر دھیان، جگت جگت نہ کوئے وڈیایا۔ جس ویلے آپ آیا تیرا امام، آمد وچ اپنا پڑدا دئے اُٹھایا۔ اُس ویلے جھگڑا پینا سر شٹی وچ تمام، طمع ہووے کوڑ لوکایا۔ حقیقت دا حق آب حیات دا ملے نہ کسے جام، رس سچ نہ کوئے چکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ سنگر شبد کہے، تیرے آگے اک عرضوئی، عرضی تیرے آگے اُکھایا۔ جس دا بھيو جانے نہ کوئی، ابھید سکے نہ کوئے گھلایا۔ پیغمبر کردے دروہی دروہی، یا بُمین یا آمین در ٹھانڈے سپس جھکایا۔ اُمت آسا رہی روئی، بن اکھاں نیر وہایا۔ صدی چو دھویں پیار وچ گئی موہی، تیری مُجبت نہ کوئے بنایا۔ سب دی پت گئی کھوہی، سر ہتھ نہ کوئے اُکھایا۔ درگاہ ساچی ملے نہ کوئی ڈھوئی، تیرا درس کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگایا۔ در تیرے سوالی منگتا، بھکھک اک بھکھار۔ گڑھ توڑ ہوئے ہنگتا، کرپا کر پروردگار۔ جگت جہان دے بھکھانگتا، اوڈھن سپس نہ کوئے سہار۔ جھگڑا پیا ممتا من دا، کام کرودھ نال رلیا ہنکار۔ میرا نشان میٹنا تارے چند دا، چند ستار کرے اظہار۔ تھہ بن بیڑا کوئے نہ بٹھدا، صدی چو دھویں ہوئے نہ کوئے سہار۔ پروردگار توں ونجارا نہیں سروں کن دا، اگئی تیرا کلمہ کرے خبردار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے عرض رہیا گزار۔ محمد کہے میری گزارش، دست بٹھ کے سپس نوایا۔ چار یار کرن سفارش، صفحے صفحے نال اُٹھایا۔ دُہائی دیوے میری زیارت، کوک کوک جنایا۔ شہادت بھگتے میری عبارت، لیکھا کھت نال ملائی۔ میں کلمے وچ پنا قلم دے لکھیا دسیا میرا امام ضرور پرگٹ ہووے وچ بھارت، بھرم دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ پھیر حکم دی کرے شرارت، شرع شرع نال ٹکرایا۔ جس نے اوتاراں پیغمبر اں گرو آں دی بدل دینی وزارت، وزیر رہن کوئے نہ پانیا۔ اکو حکم دینا خالص، دُھر دا نام اک جنایا۔ سنگر شبد نوں سب دا کرنا ثالث، دو جا نظر کوئے نہ آئی۔ کلج کوڑی کریا اُکھ میٹنا کالکھ، کلمہ نام اک جنایا۔ جس دا اکو سنگر شبد ست سروپ ہونا بالک، جس نوں جنمے کوئے نہ مانیا۔ نہ اوہ بڈھا

نہ اوہ بال نہ اوہ جوان سب دی کرے پرتپالک، پالن ہار اک اکھوائیا۔ اوہ خلق دا خالق مخلوق دا مالک، نور نورانہ نظری آئیآ۔ جس نے سب دے اندروں کڈھنی جہالت، کوڑ کڑیارا دینا مٹائیآ۔ سچ بچھو سچ تخت اُتے دو جہاناں دی کرنی اک عدالت، عدل انصاف اپنے ہتھ رکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم آپ ورتائیآ۔ سنگر شبد کہے میرا اکو اک مشورہ، مشکور سب نوں دیاں کرائیا۔ جس دے اُتے کرے نہ کوئی تبصرہ، بھو ابھید نہ کوئے گھلایا۔ کچھ لیکھا دسنا جس ویلے جوتی تے نوری اللہ گیا وچ بصرہ، پردہ اگلا پچھلا پچھلا اگلاتے وچلا آپ گھلایا۔ دس دینا محمد تیری امت دا کیہرا نمبر تے کیہرا خسرہ، جس ختونی وچ بیٹھا ڈیرہ لایا۔ کی انتم ہونا حشر، او تہاڈا حاشم کی اپنا حکم ورتائیآ۔ تے کی حکم ورتنا اتر پورب پچھما، دکھن کی وڈیائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم حکم حکم آپ ورتائیآ۔ چیت کہے سنگر شبد کوئی کھیل دس نکئی، سچ نال سمجھائیآ۔ سنگر شبد کہے آہ ویکھ چار جگ دی چٹھی، اوتار پیغمبر گرو بن اکھراں گئے لکھائیآ۔ جس وچ پر م پڑکھ دی لکھی سکھی، دیناں مذہباں ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ جس دی گوبند نے دھار جنائی گھئی، کھنڈا رنگ نہ کوئے رنگائیآ۔ اوہناں دا لہنا دینا ٹھانڈے گھر پہلی چیت تے سمت شہنشاہی اٹھ دی متی، او مترا تینوں دیاں جنائیآ۔ جس وچ اندروں بدل جانی نیتی، نیتوان اپنا رنگ رنگائیآ۔ ایہہ میں دسی پچھلی کہانی نیتی، پوربلا لیکھ درڑائیآ۔ آگے پر م پڑکھ دی مولنی باغیچی، ہندو مسلم سکھ عیسائی اکو رنگ رنگائیآ۔ آتم پر ماتم لگنی پریتی، پریتم ہو کے میلا میلے چائیں چائیا۔ جس دی دھار نیکن نیکی، نراکار نرنکار اپنی کھیل گھلایا۔ کایا کرنی ٹھنڈی سیتی، اگنی تے بھجائیآ۔ سار جانی جیو جی کی، آتم پر ماتم ویکھ وکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگائیآ۔ چیت کہے میں جاواں بلہار، بلہاری پڑکھ اکال سپس نوائیا۔ جس دا کھیل جگ چوکڑی چار، نرگن سرگن اپنا ویس وٹائیآ۔ نام کلے دئے اچار، ڈھولے صفتاں والے گائیآ۔ دین دنی پاوے سار، لکھ چوراسی کھوجے تھاؤں تھانیا۔ بھگتاں دئے ادھار، اپنے رنگ رنگائیآ۔ میری اُس پر م پڑکھ نوں نمسکار، ڈنڈاوت بندنا سجدے وچ سپس جھکائیآ۔ جس کجگ انتم جوتی نور کیتا اجیار، اجالا کرے تھاؤں تھانیا۔ پورب قرضہ سب دا لاہے ادھار، لیکھا رہن کوئے نہ پائیآ۔ آو اکٹھے ہو جاو پیغمبر گرو اوتار، در ٹھانڈے سو بھاپائیآ۔ وشن برہما شو تیز آو رفتار، پچھلا پنڈھ

مُکائیا۔ دیوت سُر در ٹھانڈے کرو نمسکار، دھوڑی چرناں خاک رمائیا۔ گن گندھرب گاؤ اگئی وار، بن اکھراں ڈھولے ڈھر دے نام جنائیا۔ بھگت سنت اپنی تیج لو سوار، پنجاں تتاں رنگ رنگائیا۔ کلجک جیو ہو جاؤ ہوشیار، آلس نندرا دیو گوائیا۔ چار گنت ہوئی ہاباکار، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھائیا۔ صدی چو دھویں محمد دی مولن لگی بہار، کوڑی کرپا اپنا رنگ رنگائیا۔ سنگر شبد کہے میرا کمر کسا بن بستراں توں ہو رہیا تیار، میرا شستر لوہار ترکھان نہ کوئے گھڑائیا۔ میرے نام کھنڈے دی کھیل اپار، اپر پیر سوامی دے دکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ چیت کہے میرا دن بڑا سہاوا، سب نوں دیاں سنائیا۔ میں پر بھو نوں گاواں، جو رہبر دو جہان اکھوائیا۔ او سے دے گن گاواں، گا گا جھٹ لنگھائیا۔ جس نے جگت جہان سارا کر دینا نتھاواں، دھرنی اُتے راجیاں رانیاں خاک ملایا۔ کسے دابل رہن نہیں دینا وچ باہواں، باہو بل سارے دینے مٹایا۔ میں اچ خوشیاں نال، پہلی چیت کہے، جن بھگتو تھانوں سندیسہ سناواں، ڈھر دا حکم درٹایا۔ ناتا جڑیا نہیں رہنا پتراں ماواں، بھیناں بھائی جانے تجایا۔ سادھاں سنتاں کسے دے سرتے نہیں دینیاں ٹھنڈیاں چھاواں، سر ہتھ نہ کوئے رکھائیا۔ چیت کہے اوئے، دُنیا والیو، میں کوکاں تے گرلاواں، کوک کوک سنایا۔ اکو پر م پُرکھ پر ماتم جس دا ترازو سب دے واسطے ساناواں، جھوٹھی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ میرا دل کردا او تئیں دو اک دی دھار، جن بھگتو تئیں سرگن جوت سرپ تھادا اک نرنکار، نرگن نر ویر نظری آئی۔ جے اُس دے نال پریم نال پریم دا کرو پیار، دوجا ونج نہ کوئے بنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سچ نال لیکھا پور کرائیا۔ چیت کہے میری ڈنڈاوت اکو بندنا، ہر سنگر بے پرواہ۔ جس دا آدانت اک اندنا، سکھ ساگر اگم اتھاہ۔ جو نور نورانہ دو جہاناں چندنا، جوتی جاتا نور کرے رُشا۔ سچ سوامی بنے سجننا، مالک خالق اک الاہ۔ جس دی دھوڑ کرنا مجنا، دُرمت میل دے گوا۔ اُس دا درشن کر کر رجننا، نچ نیز لوجن نین اکھ گھلا۔ جس جھگڑا میٹنا کایا مائی بدنا، تتوت دا ڈیرہ ڈھاہ۔ جس دا اکو دیک جوتی جگنا، اندھ اندھیرا دے مٹا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوا۔ سچ دا مالک اک اکھواؤندا اے۔ دین دیا لا دیا کماؤندا اے۔ جگ جگ اپنا ویس وٹاؤندا اے۔ جوتی جاتا آپ اکھواؤندا اے۔ شبدی ناتا جوڑ جڑاؤندا اے۔ پُرکھ بدھاتا اپنا حکم ورتاؤندا اے۔ جس دا سب

نے نیا آکھا، سر آگے نہ کوئے اٹھاؤندا اے۔ اوہ کلج میٹے اندھیری راتا، رُتڑی اپنی اک مہکاؤندا اے۔ جھگڑے میٹے ذاتاں پاتاں، آتم برہم اک
 سمجھاؤندا اے۔ ساچے منڈل پاوے راساں، گوپی کاہن سرتی شبد نچاؤدا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا
 بھو آپ چکاؤندا اے۔ سچ دا بھو آپ چکاویگا۔ دین دیال کھیل کھلاویگا۔ سنت سہیلے میل ملاویگا۔ بن تیل باقی جوت جگاویگا۔ امرت بوند سوانتی، نجر
 جھرنا آپ جھراویگا۔ شبد دُھن سنائے انادی، انحد ناد وجائیگا۔ اندھیرا میٹ اندروں رین راتی، نوری چند اک چکاویگا۔ آتم پر ماتم بنا کے ساتھی، سگلا سنگ
 نبھاویگا۔ لیکھے لا کے مائس جنم لوک ماتی، جنم جنم دا گیڑ مٹاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرہ اپنا اک دکھاویگا۔ گرہ اپنا اک سہائیگا۔
 نرگن نور جوت رُشنائیگا۔ سچ دوار بنک وڈیائیگا۔ پروردگار سوبھا پائیگا۔ برخوردار صوفی فقیر آپ اٹھائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگائیگا۔ چیت کہے جن بھگتو میری اک ارداس، بے میننتی دیاں جنائیا۔ تہاڈا منڈل تہاڈی راس، تہاڈا کاہن تہاڈا رُپ
 گوپی سوبھا پائیگا۔ تہاڈا کھیل تہاڈا تماش، تماشین تہاڈا مالک دُھر درگاہیا۔ تہاڈا نور تہاڈی جوت پرکاش، دیک تہاڈا کرے رُشنائیگا۔ اوہ ویکھو شکر بھجا آؤندا
 اتوں کیلاش، ساتھی سنگ نہ کوئے بنائیا۔ برہما بچ گیا بنا لاش، تن وجود نہ ونڈ ونڈائیا۔ وشنوں تہاڈے کھڑا پاس، چاروں گنٹ بھجے واہو داہیا۔ سنساری
 بھنڈاری سنگھاری تے کہن ایہہ کھیل کرے پر بھ آپ، آپ اپنی دیا کمائیا۔ جس نے آد دا آد توں میرا میں تیرا دسیا جاپ، سو کلج دے انت نرگن
 نرگن میلانے ملائیگا۔ سچ دوار دا کھول کے تاک، پڑدا کوڑ دا دتا اٹھائیگا۔ سب دا پورا کرے بھوکھت واک، پیشین گونیاں اپنے وچ سمائیگا۔ آپ چڑھ
 کے شبد گھوڑے اگئی راک، دو جہاناں بھجیا واہو داہیا۔ پہلی چیت کہے گرکھو تہاڈے نال ملن دا ہو گیا اتفاق، اتفاقہ میلا میلیا سچ سبھائیگا۔ تہاڈا دین
 مذہب دارہے نہ کوئے نفاق، جھگڑا اندروں دینا کڈھائیگا۔ تہاڈا آتما سدا پاک، پتت روپ نہ کوئے جنائیا۔ تہاڈا اوس پر م پُرکھ نال ساک، جس داناتا نہ
 کوئے تڑائیگا۔ جنہاں نے اچ دی رین، پہلی چیت کہے، میرے صاحب دا سنیا واک، جو شبدی شبد سترگر رہیا جنائیا۔ اوہناں دا جنم مرن دا لہنا دینا
 پچھلا ہویا بے باق، آگے رائے دھرم نہ دے سزائیگا۔ سب دا چوراسی دا گیڑا ہویا صاف، پچھلا نگر م ہویا معاف، جنم دا جھگڑا رہے نہ رائیگا۔ تہاڈی آتما

پر ماتا دی ذات، کھتری براہمن شوڈر ویش ہندو مسلم سکھ عیسائی درگاہ ساچی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ میری اکو پوری کرنی آس، آساوند ہو کے پہلی چیت
 سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک اھوائیا۔ جن بھگتو کی آسا رکھی برہما، آد برہم دھیان لگائیا۔ بنا
 پر بھوتوں سکھ ملے نہ انند پرما، پرمانند وچ نہ کوئے سمائیا۔ چوراسی لیکھے نہ لگے جرم، جنم جنم دا گیڑ نہ کوئے مٹائیا۔ ہس کے چار مکھ دا بکتا کہے میتوں اُس
 دی سرنا، سرنگت اک اھوائیا۔ جس نے نو سو چرانوے چوکڑی جگ کھیل کرنا، اوتار پیغمبر گرو آں دیوے مان وڈیائیا۔ انتم نرگن دھار اپنا روپ دھرنا،
 جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ بھگت سہیلے چار جگ دے وچھڑے ورن، ورن گوت دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ سنجگ دی ریتی واسطے اگی اوہناں توں کراونیاں پر کرما،
 سچ ہتھ بھوائیا۔ آگے مانس ذاتی دا اکو ہونا دھرما، دوجی شرع نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی
 انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی سچ دی کھیل آپ کھلائیا۔ پہلی چیت کہے، جن بھگتو، لو پر دکھنا، اتر پورب پچھم دکھن دھیان لگائیا۔ کرپا کرے الکھ
 الکھنا، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ ہر جن رہے کوئے نہ سکھنا، خالی بھنڈارے دینے بھرائیا۔ دھر دے نام وچ رتتا، رنگن اکو اک چڑھائیا۔ دھرم دی دھار مارگ
 دسنا، وہ دشا آپ سمجھائیا۔ کلج میٹے اندھیری مسنا، سنجگ سچ چند چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ
 آپ رنگائیا۔ سنگر شبد کہے لیکھا تکنا محمد عزیز، عاجزاں دھیان لگائیا۔ کالا چٹا پہن قمیض، کلج سنجگ ویس وٹائیا۔ صدی چودھویں پوری کرنی ریجھ،
 پورب ترکھا دئے مٹائیا۔ دھرم دی دھار کر کے ٹھانڈی سیت، اگنی تت بُجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا
 پڑا اپنے ہتھ رکھائیا۔ سنگر شبد کہے نیلی دھار دا انتر پڑا، بے پرواہ آپ رکھائیا۔ لیکھا جان چوٹی جڑ دا، جڑ چیتن پڑا لاہیا۔ لیکھا رہے نہ سیس دھڑ
 دا، دھڑ سیس نہ ونڈ ونڈائیا۔ صدی چودھویں اپنی مرضی کردا، مریض ویکھے خلق خدائیا۔ جس دا محمد بنیا بردا، برخوردار ہو کے سیو کمائیا۔ اوہ لیکھا
 جانے چوڈاں طبق گھر دا، گرہ مندر کڈا آپ کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر میلانے ملایا۔ سنگر شبد
 کہے میری ایکا خبر عیب، عجب دیاں جنائیا۔ پر م پُرکھ دین والا ترتیب، طریقہ اپنے ہتھ رکھائیا۔ کرپا کرے غریب نواز غریب، غریب نمائیاں ہوئے

سہایا۔ جس دا وقت پہنچیاں قریب، پچھلا پچھلا پندھ مُکائیا۔ ساچا دتے کلمہ نام حدیث، حضرتتاں توں باہر پڑھائیا۔ جس جن بھگتاں آسا نسا پوری کرنی ریجھ، تمنا اوتار پیغمبر گرواں ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر رنگ آپ رنگائیا۔ رنگ کہے میں جن بھگتاں مستک لگا، جوت نور جنائیا۔ سب دا سوارنا اگا، اگلی گنڈھ پوائیا۔ واسنا رہن نہ دیوے سگا، ہنس ہنسا رنگ چڑھائیا۔ دیوے درس اُپر شاہ رگا، شہنشاہ اپنا پڑدا لاہیا۔ ترے گن کوڑ بھجائے اگا، اگنی ت گوائیا۔ سچ دوار بخشے جگہ، دھام اِکو اک وڈیائیا۔ جنہاں بھگتاں پریم پر بھو نال لگا، لگ ماتر رہن کوئے نہ پائیا۔ کرپا کرے پر م پُرکھ سنگھ شیر بگا، بغلگیر آپ ہو جائیا۔ جس نے بھگت جگت آن کے لبھا، کھوجیا تھاؤں تھانیا۔ سب دی اِکو لگا کے سبھا، صُبح شام دتی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اِکو حکم سنائے دُھر دی صدا، نام کلمہ کلمہ نام اِک جنائیا۔

☆ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۸ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر سویرے اودھم سنگھ جلالاباد

لال سنگھ ہیراں دے پرساد کراؤن تے ☆

سجھنڈ کہے پر بھو میں تیرا دھام سچا، آدانت ست سچ تیری سرنائیا۔ تیرا نور جوت دھار میرا پریم رتا، رنگ اگم اتھاہ بے پرواہیا۔ جس دا اوتار پیغمبر گرواں دتا پیتہ، اکھراں والی کر کر صفت صلاحیا۔ مہربان محبوب تیرا گرہ اِکو بھارتھ بیتھا، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جتھے صفتاں والی نہیں کوئی کتھا، اکھراں راگ نہ کوئے سنائیا۔ ساچے گرہ تیرا اِکو اک شبد دُلا رابچہ، دُلھا تیرا نظری آئیا۔ جس کھیل کھلایا لکھ چوڑا سی کایا بھانڈا کچا، پنچ تت تت سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ سجھنڈ کہے پر بھو میں تیرا اِک دوارا، چھپر چھن نہ کوئے بنائیا۔ زمیں اسمان نہ کوئے سہارا، منڈلاں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ سورہ چند نہ کوئے ستارا، سطح بلندی نہ کوئے سمجھائیا۔ انت پائے نہ کوئے گر اوتارا، وشن برہما

شو کہن کچھ نہ پایا۔ تیرا رُپ اک اپارا، اپر پیر تیری وڈ وڈیاں۔ تیرا نور جوت اُجیارا، جوتی جاتے ڈمگائیا۔ تیرے حکم دا سُن دا رہیا اشارہ، جو شہنشاہ اگم درڑاں۔ لوک مات دیندا رہیا ادھارا، اُدر وچ ہوئے آپ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سچ تیری سرناں۔ سچھنڈ کہے میں تیرا سد سچ استھان، بھومکا نظر کوئے نہ آئی۔ جتھے راس پائے نہ کوئے گویاں والا کاہن، سیتا رام ونڈ نہ کوئے ونڈاں۔ کلمہ دتے نہ کوئے پیغام، شرع شریعت نہ کوئے رکھائیا۔ فرنا پھرے نہ کوئے ستنام، اکھراں والی نہ کوئے پڑھائیا۔ تن وجود نہ کوئے نشان، گرو گودیو نہ کوئے اکھوائیا۔ برہا کرے نہ کوئے دھیان، آتم رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ اکو تیرا نور مہان، جوتی جاتے سو بھاپائیا۔ تیرا مندر تیرا گرہ تیرا گھر سیری بھگوان، بھگوان اکو نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرا اکو بھائیا۔ سچھنڈ کہے پر بھو میں تیرا گھر سہنجنا، گھر گبھیہر اکو نظری آئی۔ اکو دھوڑی کراں مجا، ایشان اکو سو بھاپائیا۔ میں خیران توں زرگن دھار سرگن لوک مات ونجھنا، ونجھ مہانا نظر کوئے نہ آئی۔ داتا بنے درد دکھ بھے بھنجنا، پر م پرکھ اپنے ہتھ رکھے وڈیاں۔ دیوے نام شبد سچ اندنا، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ جو گھلیا سو اُس نوں سدنا، سدا دیوے بن اکھراں حکم درڑاں۔ جگ جگ کوٹاں وچوں بھگت سہیلا تیرے چرن لگنا، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ جس دا پیار نگارہ میرے گرہ وچنا، سد وجدی رہے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیاں۔ سچھنڈ کہے پر بھو تیرا حکم اگم اپارا، جگ جگ ویکھ دکھائیا۔ جن بھگتاں دے سہارا، سر سر اپنا ہتھ لگائیا۔ جوتی نور کرے اُجیارا، آتم پنج تت لگائیا۔ شبد ناد دے دھنکارا، سندیہ اک درڑاں۔ جنہاں دے انتر زرنتر تیرا حق دا ہوئے جیکارا، توں میرا میں تیرا راگ الایا۔ سو صاحب سلطان تیرا مات بنے دلارا، دُلھا ہر جن نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ سچھنڈ کہے پر بھو تیرے بھگت آوندے جانڈے، جگ جگ کھیل کھلایا۔ مانس وچوں مانس دیہی پاوندے، چوراسی وچ نہ کوئے بھوائیا۔ تیرے چرن سرور نہاندے، دُرمت میل رہے نہ رانیا۔ اکو تیرا گیت گاوندے، آتم پر ماتم وجے ودھائیا۔ ساچا نام پینڈے کھاندے، جگت ترسنا بھکھ مٹائیا۔ گرہ مندر بیٹھ کے ٹھانڈے، اگنی تت گوائیا۔ جنہاں دا لیکھا جان سکن نہ پنڈت پاندھے، پردہ بھیو نہ

کوئے جنائیا۔ اوہ دُلا رے بن دے جنی اُس ماں دے، جنہاں سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہک لک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، سچکھنڈ کہے میرے لیکھے پورے کردے دُھر دے تھاں دے، سچ تھنتر وِجے ودھائیا۔

☆ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۸ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں ☆

سنگر شبد کہے میں تکیا دیش انامی، جتھے نام کلے دانام لین والا نظر کوئے نہ آئیا۔ نہ کوئی دھار بولے ناد شبد دُھن بانی، آواز راز نہ کوئے گھلائی۔ نہ کوئی امرت رس جیاتے آب دے پانی، ساتک ست نہ کوئے ورتائیا۔ نہ کوئی چار جگ دی جوت اوتار پیغمبر گرو آں دے نورانی، اپنا اپنا دپیک نہ کوئے ڈمگائیا۔ نہ کوئی شہنشاہ نہ کوئی رعیت نہ کوئی حکومت تھمرانی، حاکم لئے نہ کوئے انگڑائیا۔ نہ کوئی درویش در دربانی، سیوک چاکر روپ نہ کوئے درسائیا۔ اوتھے اوس اوس دی مہربانی، جس دی اُستت صفتاں نال صلاحیا۔ لیکھا تکیے پرے دو جہانی، حصہ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ نہ کوئی زمیں نہ اسمانی، منڈل نور نہ کوئے رُشنائیا۔ نہ کوئی زرگن سرگن ناتا جڑیا ویکھیا باہمی، ساتھی سنگی سنگ نہ کوئے دکھائیا۔ نہ کوئی نگر کھیڑا دے گرامی، گرہ وِجے نہ کوئے ودھائیا۔ جس گھر اکو شاہ شہانی، شہنشاہ نور رہیا رُشنائیا۔ اُس دا بھید لکھیا نہ کسے قلم کانی، پردہ سکیا نہ کوئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا در اک سہائیا۔ سنگر شبد کہے دیش انامی جتھے ملے اگم انام، جگت دے صفتاں والے نام بھیو کہن کچھ نہ پائیا۔ جس دا کھیل خلق توں باہر تمام، طمع دی دھار ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اوتھے تتاں والا دے کوئی نہ رام، گوپیاں والا کاہن ویس نہ کوئے وٹائیا۔ پیغمبر کرے نہ کوئے سلام، سجدیاں وِج سپس نہ کوئے نوائیا۔ فرنا منتر نہیں کوئی ستنام، ڈنکا فتح نہ کوئے سنائیا۔ زرگن سرگن دے نہ کوئے غلام، شرع زنجیر نہ کوئے رکھائیا۔ اکو کھیل کھیل مہربان، مہربان اکو نظری آئیا۔ جس دی جوت وِج آد انت سارے مل جان، وکھری ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جس دا کھیل وِج

جہان، دو جہاناں پرے اپنا حکم سنایا۔ سو سچ دوارے کرے آپ آرام، دوسر ہتھ نہ کسے پھڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ کلنک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ست دیش دا جانی جان، جانہار اکو بے پرواہیا۔

☆ ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۸ ہر بھگت دوار دھیر پڑ دلی ☆

سنگر شبد کہے پر بھ دی دھرم دھار دی چٹکی، چٹکلا دو جہان دے وکھایا۔ کھیل تکی ابناشی اچت دی، چیتز چیتن سب نوں رہیا کرایا۔ بھل بھلوڑی مولنی ساچی رت دی، رتڑی اپنے رنگ رنگایا۔ راس وکھاؤنی زرگن سرگن شبدی دھار ست دی، سرتی سوئی سرب اٹھایا۔ جس کھیل مٹاؤنی کایا مائی بت دی، بتخانیاں کھوج کھوجایا۔ دھار رہن نہ دیوے پڑدے اوہلے لگ دی، لقمان دا لیکھا ویکھ وکھایا۔ جگت جہان چوگ جائے نکھٹدی، خالی بھانڈے نہ کوئے بھرایا۔ جس پوجا چکاؤنی رسنا جہوا بٹ دی، بلاں چلے نہ کوئے چترایا۔ آسا پور کراؤنی دھرنی دھرت دھول دھر دی، ترت اپنی کار بھگتایا۔ جتھے جوٹھی سٹ کے آؤنی اک برکی، برقعے سب دے دے اٹھایا۔ کھیل ورتی پڑکھ اکال دھر دی، دھر دا حکم نہ کوئے مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ سنگر شبد کہے پر بھ دا لیکھا اگتا بھارت، بھاردواج سپیس نوایا۔ جس پوری کرنی گرو اوتاراں پیغمبراں عبارت، لیکھا لیکھنی نال وڈیایا۔ زرگن سرگن کراؤنا تعارف، دو طرفی اپنا کھیل وکھایا۔ مان رہن نہیں دینا کسے عارف، علما چلے نہ کوئے چترایا۔ نام کلمے دی کرے نہ کوئے سفارش سفارت خانے جگت جگیا سوآں کھوج کھوجایا۔ پر م پڑکھ پر ماتم دھر دے حکم دی برکھے اکو بارش، میگھلا میگھ اگم برسایا۔ لہنے دینے پورے کرنے وچ فارس، فیصلہ اپنا حق سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ سنگر شبد کہے پر بھ دا اکو اک سننا نغمہ، کلمہ کائنات باہر درڑایا۔ جس نوں محمد کہا میرا الہی اللہ دیوے تنما، تعریف صفت نہ کوئے وڈیایا۔ جس دی دھار عیسیٰ بھرے مجسمہ، تبسما اپنا کھیل کھلایا۔ اوہ مالک پورب توں آوے پچھما، پچھم اپنا رنگ رنگایا۔ جس دا سب نے نام

چپنا، چار کُٹ و بے ودھائیا۔ اوہ لیکھا جانے دو جہان پتتا، پتتاں دا مالک نورِ الٰہیہ۔ جس نے انتم پیر پیغمبر کرنا سکھنا، سخاوت نظر کوئے نہ آئی۔ پھیر
 اشارہ کرنا ول دکھنا، پہاڑ پربت اکھ اٹھائیا۔ جس دے حکم وچ اوتار پیغمبر گرو نچنا، وشن برہما شو بھججن واہو داہیا۔ اکو دپیک اگئی جگنا، جاگرت جوت
 کرے رُشنائی۔ صدی چو دھویں انت جس نوں سب نے لبھنا، کھوجن تھاوں تھانیا۔ جوش پیا پنج ت سریر کا یا ماٹی بدنا، تتوت اپنے رنگ رنگائیا۔ جس
 لیکھے لاونا اعلیٰ ادنیٰ، عدل اپنا اک کمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ سنگر شبد کہے کھیل
 تکنا بے نظیر، جگت نظریہ نظر کسے نہ آئی۔ شبد دی دھار مار کے آئے لکیر، لائن اپنی آپ بنائیا۔ درشن دیوے زرگن دھار نو سو نونویں فقیر، خواب
 خواباں رنگ رنگائیا۔ تت دی دھار جتا تصویر، تصور اپنا آپ کرائیا۔ جنہاں ساڈھے تن سال رہنا دلگیر، دوس رین انتر زرنتر بھججن واہو داہیا۔ شبدی
 دھار دساؤنا کالی الفی والا پیر، کفنی کفناں دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جس شرع دا توڑنا زنجیر، شریعت دا لیکھا دئے مکائیا۔ جگت جہان نویں کرنی تعمیر، مانو اکو گنڈھ
 پوائیا۔ چو داں طبقات توں باہر جس دی جاگیر، چو داں لوک سیس نوائیا۔ جس دا لیکھا لہنا دینا ہونا وچ کشمیر، کچھ کچھ دی آشا پور کرائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑا آپ چکائیا۔ سنگر شبد کہے پر بھ درس تڑپ دی بھومی، بھومکا اپنا دھیان لگائیا۔ جس دا
 لیکھا لا سکے نہ کوئے نجومی، نگاہ وچ نظر کسے نہ آئی۔ اُس دا لہنا دینا پورا کرے شاہ پاتشاہ اندرونی، باطن بیٹل اپنا رنگ رنگائیا۔ جتھے شرع دی شرط لکھنی
 قانونی، قاعدہ کرم کانڈ توں باہر سمجھائیا۔ اوہ دھام جگت بدھی نامعلومی، اشارہ دے نہ کوئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے دھرم دا دائرہ، نُقطہ نوں توں باہر جنائیا۔ جس دا اشارہ دیوے پیغمبر سلیمان باہر قاہرہ،
 ندھانا کلمہ نام جنائیا۔ جتھے نور ابر ہووے ظاہر، ظاہر ظہور کرے رُشنائی۔ جگت جہان ہووے بہرہ، بہر حال سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جن بھگتاں لگے اُتے
 پہرہ، پہر سوا ونڈ ونڈائیا۔ جتھے محمد دا بوٹا اگیا جس دا بنیا زہرا، وکھ اپنا روپ بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 نہہکنک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کھیل کرے گجھیر گہرا، گہر گور اپنا حکم ورتائیا۔

★ ۱۹ چیت شہنشاہی سمت ۸ گر میت کور رامدوالی نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ★

ستگر شبد کہے میں آد جگادی اگتا دوت، دو جہاناں دھر دی سیو کمائیآ۔ پرم پُرکھ داناد انادی سپوت، دوسر اور نہ کوئے جنیندی مائیآ۔ میرا نظر نہ آئے ریکھ رنگ روپ، تتوت نہ کوئے جنائیآ۔ میں پھراں چارے کوٹ، دہ دشا واہو داہیا۔ جن بھگتاں کایا ویکھاں پنج بھوت، اپ تیج وائے پر تھی آکاش پھول پھولائیآ۔ ناتا تڑا تن کلبوت، مائی خاک خاک ملائیآ۔ آتما نرگن دھار کر محفوظ، مہربان ہو کے ویکھ وکھائیآ۔ درگاہ ساچی لے کے جاواں دھر عروج، سچھنڈ ساچے آپ لکائیآ۔ جتھے استری مرد ونڈ نہیں کوئی دوج، بردھ بال نظر کوئے نہ آئیآ۔ اکو میل ملا کے دھر محبوب، ناتا چوراسی والا تڑائیآ۔ منزل دے کے حق مقصود، دھرم دوارے آپ بہائیآ۔ جتھے صاحب سوامی سدا موجود، انترجامی نظری آئیآ۔ اوتھے جگت سمجھ نہ سکے بوجھ، بدھی چلے نہ کوئے چترائیآ۔ میں مہربان ہو کے ہر سنت سہیلے لواں بوجھ، نو کھنڈ پر تھی ویکھ وکھائیآ۔ کلج ساگر تکاں ڈونگھ، گھر گور ہو کے ویکھ وکھائیآ۔ آتما پر ماتما دی اوہ نرالی بوند، جو انت بھگونت وچ ملائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ کھنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی نین موند، بن نیناں دو جہاناں سری بھگوانا ویکھ وکھائیآ۔

★ ۲۷ چیت شہنشاہی سمت ۸ اجیت سنگھ بٹالا نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ★

محمد کہے میرا رہیا نہ کوئے وجود، بٹخانہ نظر کوئے نہ آئیآ۔ دھرنی دھرت دھول نہ دے حدود، دھول ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ کلمہ دے نہ کوئے ہزارا درود، اسمے بھری نہ کوئے وڈیائیآ۔ اکو میرے مالک دا عرش عروج، عالیشان سو بھاپائیآ۔ جیہڑا حق دا حق محبوب، مُجبت وچ اپنا کھیل کھلایآ۔ دروہی میری امت اُس نے کرنی نیست و نابود، چوٹی جڑ رہن کوئے نہ پائیآ۔ جس دا کلمیاں کلاماں وچ دے کے آیا ثبوت، صبر صبوری وچ سجدہ سپس جھکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم آپ ورتائیآ۔ محمد کہے میں دیکھی اگئی محراب، مے خانیاں باہر دھیان

لگایا۔ جتھے پروردگار نظری آئے اک احباب، احمد محمد دی چلے نہ کوئے چترانیا۔ جو اوتار پیغمبر گروآں توں منگے حساب، چار جگ دا لیکھا تکی تھاوں تھانیا۔ چار گنت نو کھنڈ پر تھی کسے دی کرے نہ کوئے امداد، سگلا سنگ نہ کوئے نبھانیا۔ کھیلے کھیل نورِ الہی واحد، واہ واہ اپنا حکم ورتانیا۔ جس کجگ صدی چو دھویں انت کدھنا نتاچ، نتیجہ اپنے ہتھ رکھانیا۔ ست دھرم دا ساچا جگ کرے رانج، رعیت کھتری براہمن شوڈر ویش اکو رنگ رنگانیا۔ اگلا حکم ورتے جائز، جائزہ چو داں طبقات لئے تھاوں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلانیا۔ محمد کہے میرا عالمین اللہ، میں ولی اللہ ہو کے سیس نوانیا۔ جو ذرے ذرے ملاج، صوفیاں پیغمبراں بیڑا رہیا چلانیا۔ نور نورانہ حق خدا، خدی تلبہر وچ کدے نہ آئیا۔ میری اُس دے اگے دُعا، بن سجدیاں سیس جھکانیا۔ میرے مالک دلربا، مہربان تیری سرانیا۔ میرا مقبرہ مارے دہاہ، مدینہ نیناں نیر وہانیا۔ مگے دے نہ کوئے سہا، سر سکے نہ کوئے ٹکانیا۔ کعبے رہے گُرا، کوک کوک سنانیا۔ کربلا نیتز نیناں نیر رہیا وہا، حسن حسین مٹی خاک وچ سمایا۔ علی دے اللہ بے پرواہ، پروردگار تیری وڈیانیا۔ حمد وچ میننتی رہیا سنا، بنا اکھراں الف یے ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ تڈھ بن بخشے نہ کوئے گناہ، پاکیزہ پاک نہ کوئے کرائیا۔ تیرا لیکھا سمجھے نہ کوئے بابا آدم حوا، نورے چشم نظر کسے نہ آئیا۔ توں عالمے ظاہرے زوا، نوزینے نور اکِ الہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دارنگ دینا دکھانیا۔ محمد کہے میرے حضور، امام بے پرواہیا۔ کربلے تیرا دید کران ضرور، بن نیناں نین اٹھانیا۔ تڈھ بن اُمت دا بخشے نہ کوئے قصور، قسم کھا کے دیاں جنانیا۔ میں صدی چو دھویں ہو یا مجبور، مجبوری تیرے اگے ٹکانیا۔ پندھ مکاؤنا نیڑے دُور، دُور دُراڑے دُھر دے ماہیا۔ تڈھ بن گڑھ توڑے نہ کوئے غرور، ہنگتا ہوئے نہ کوئے مٹانیا۔ میں تیرا سجدے وچ مشکور، مشکل میری حل کرائیا۔ تیری قدم بوسی بچھوں شرع دے فتوے دا پے جائے فٹور، فاتحہ انت کرن والا نظر کوئے نہ آئیا۔ میں تیرا بردا باد سنور، غلام شرع دا سیس نوانیا۔ تیرے قدام دی لاواں دھوڑ، ٹکا خاک والا رمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا کھیل اپنے ہتھ رکھانیا۔ محمد کہے میرے شاہو شاباشا، شہنشاہ تیری سرانیا۔ کربلا پکارے پیاسا، حسین حسن دھیان لگانیا۔ فاطمہ پورا کردے وعدہ، علی دی الف سینے والی ویکھ وکھانیا۔ توں آد دا

انت دا جگ جگاد دا پپو دادا، داستان تیری سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ میں منبراں توں پرے مناریاں توں دُور ماراں آوازاں، شرع دے شہنشاہ اپنا درس دینا چائیں چائیا۔ میریاں لیکھے لاؤنیاں کلماں والیاں نمازاں، کلام تیرے اگے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تڈھ بن بھو کھولے کوئے نہ رازا، رازق رزق رحیم تیری وڈ وڈیائیا۔

☆ پہلی وساکھ شہنشاہی سمت ۸ ہر بھگت دوار جیٹھووال سویر دے سمیں ضلع امرتسر ☆

وساکھ کہے میری پُرانی منگ، سمت شہنشاہی اٹھ جھولی ڈاہیا۔ گوہند وساکھی دے دو سو بہتر سال گئے لنگھ، لیکھا پورب پٹنے والا رہیا دکھائیا۔ دھرم سکھی دا چڑھیا کسے نہ رنگ، گرو چیلے رہے سناٹیا۔ انتر ترسنا باہر ننگ، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ سنگر دے کسے نہ سنگ، سگلا سنگ نہ کوئے دکھائیا۔ میری اک میننتی سنگھ منجیت دی سادھ پچھے تیرا ڈٹھا ہووے پلنگ، کھ لہندی دشا رکھائیا۔ بھگت دوار دروازے نال ٹنگیا ہووے تارا چند، پٹھا کر لٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ وساکھ کہے میں آیا پھر دا تردا، در ٹھانڈے سیس نوایا۔ تیرے چرناں حاضر ہووے اک مرغا، کلغی سوہنی سیس سہائیا۔ ایہہ لہنا انند پُر دا، پُریاں لو آں توں باہر سمجھائیا۔ حکم سنا اگے شوہر دا، کی شوہر اپنی کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ وساکھ کہے تیرا جلوہ تلنا نور، نور نورانے بے پرواہیا۔ اک بچہ حاضر کرنا سور، میری آسامنگ منگائیا۔ وچھا کٹا نال ہووے ضرور، بالی بڈھ ڈہائیا۔ لیکھا لکھیا ہووے انگد نال کھڈور، انگیکار بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک دیا کمائیا۔ وساکھ کہے میں ویکھدا رہیا جگت شرینی شکر، رس رسنا نال وڈیائیا۔ میری آشنا میرے حضور حاضر ہووے اک بکرا، آبو ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ پنجاں گرگھاں ہووے پکڑا، پگڑی سیس نہ کوئے لٹکایا۔ سور تیاں لتاں توں ہووے جکڑا، اگلی خالی اک رکھائیا۔ مرگا گردن توں ہووے پکڑا، سجا ہتھ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر

دا ور، دُھر دے مالک ہونا سہانیا۔ وساکھ کہے تُوں مُرشد ملنگ بنا بے پرواہ، بے پرواہی وچ سہانیا۔ گھ تے لاؤنی کالی شاہ، سواہ جگت والی رمانیا۔ مستک
 ترسول لینی بنا، شکر لیکھا رہے نہ رانیا۔ زبان لال لینی کرا، دُرگا بیٹھی اکھ اٹھانیا۔ نیتز سندھور لینا جھہا، سیتا رام سیس نوانیا۔ بل نیلے لینے بنا، رادھے
 کرشن وجے ودھانیا۔ کالا لباس لینا سہا، موسیٰ عیسیٰ محمد دیکھن چائیں چانیا۔ گل صلیب لینی لٹکا، ساڈھے تن ہتھ لمبانیا۔ گوہند دا کھنڈا لینا چکا، دمک
 دامنی والی درڑانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرانیا۔ وساکھ کہے تیرا سنگھاسن ہووے دشا لہندی، چڑھدی
 ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ پیغمبراں آسا کہندی، کہہ کہہ رہی سنانیا۔ تیرے پیراں ہووے مہندی، مہدی امام تیری وڈیانیا۔ سب دی کلا جائے ڈھندی،
 بلہین دے لوکانیا۔ تیرا بھانا دین دُنی ہووے سہندی، حکمے اندر اپنا حکم ورتانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری
 وڈیانیا۔ وساکھی کہے صاحب سنگر میری من، منسا تیرے آگے رکھانیا۔ سنانا بنا کن، سروناں باہر شنوانیا۔ میں کہواں دھن دھن، دھن تیری وڈیانیا۔
 میرے صاحب سنگر انج میرے پیار وچ مکھ نہ لاویں ان، رسنا رس نہ کوئے بنانیا۔ غریب نمائیاں بیڑا دیویں بنھ، سر سر اپنا ہتھ لکانیا۔ کلجگ کوڑ گڑیار
 دیویں ڈن، ڈنکا اپنا نام شبد وجانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتانیا۔ وساکھ کہے پرہو تیرا لیکھا بنا
 چھن چھر، مندر جگت نہ کوئے وڈیانیا۔ تیرے کول ہووے اک کھپر، کالی رووے مارے دھاہیا۔ سنگھاسن بیٹھاں دھریا ہووے پتھر، جس نوں جگت
 ٹھا کر کہے لوکانیا۔ لیکھ لکھیا ہووے پتر، پت پر میشور بے پرواہیا۔ ہر سنگت ساری کہے اسیں سنگر نالوں پتھر، سنگر دے بدھی کم کسے نہ آنیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل کھلانیا۔ وساکھ کہے میرے گرو مہاراج، در تیرے سیس جھکانیا۔ تیرے سیس تے
 ہووے سولاں کنڈیاں والا تاج، مکھ کالے نال سوہا پانیا۔ کچے دُدھ نوں لگی ہووے جاگ، سوا سیر سنگ رکھانیا۔ کٹھالی وچ تپدی ہووے آگ، ماٹی
 بھانڈے وچ رکھانیا۔ لکھ کے رکھیا ہووے کاشی پراگ، ایدھیا نال ملانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سچ رنگ
 رنگانیا۔ وساکھی کہے گوہند نے ڈھائی پاپیتا سی دُدھ، ان مکھ نہ مول لگانیا۔ دھرم دے شستر کیتا یدھ، لالن دالال رنگ چڑھانیا۔ نالے اشارہ کیتا جس

ویلے پُرکھ اکال بدلے جُگ، جُگتی اپنے ہتھ رکھائی۔ سب دی اودھ جائے پُگ، پوجا پاہن رہے نہ رانیا۔ ست دھرم دا دیک جائے بُجھ، جگت نور نہ کوئے چکائی۔ کسے کچھ نہ سکے سُبھ، سوجھ سمجھ نہ کوئے وڈیائی۔ دین مذہب مایا ممتا وچ جان رُجھ، ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ نرمل ہووے کوئے نہ بدھ، بدھیوان روون مارن دھاہیا۔ کوڑی کریا آکاشاں جائے اڈ، دھول دھرنی رنگ رنگائی۔ پھیر آشا کرنی پوری جو منسا رکھی کاگ بھسند، کاگ ویکھ جگت لوکائی۔ لہنا دینا جھولی پاؤنا گج دی جلدھارا والا سُنڈ، تندو آتند نال ملائی۔ لیکھا رہن نہیں دینا کسے کُنڈ، تیرتھ تھ ویکھ دکھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جگت جہان جگت واسنا ویکھے جھنڈ، پردہ پردیاں وچوں چکائی۔

☆ پہلی و ساکھ شہنشاہی سمت ۸ ہر بھگت دوار جیٹھووال رات نوں ضلع امرتسر ☆

سمت شہنشاہی اٹھ کہے و ساکھ کر لے بندنا، چار جگ دے بندگی والے اپنے نال ملائی۔ جس صاحب دے کولوں آد جگاد سب کچھ منگنا، جگ چو کڑی خالی جھولیاں ڈاہیا۔ جس دی ایٹھے اوٹھے دو جہان اگئی رنگنا، جگت جہان جگ نیز ویکھن کوئے نہ پائی۔ اُس دے انگیکار ہو جا انگنا، دوسر وند نہ کوئے وندائی۔ کھیل تک سورا سرنگنا، ہر کرتا کی مھم ورتائی۔ جس دے مھم نال سب نے ونجھنا، ونجھ مہانا سکے نہ کوئے اٹکائی۔ اوہ مالک خالق درد ڈکھ بھے بھنجنا، پاربرہم بے پرواہیا۔ جوتی جاتا ہو کے آد نرنجنا، نرگن نور کرے رُشنائی۔ جس نے کوڑ گڑیارا دندنا، ڈنڈاوت سب دی دے بدلایا۔ پرگٹ ہو وچ ورجھنڈنا، برہمنڈ ویکھ دکھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مھم اک سنائی۔ سمت شہنشاہی اٹھ کہے و ساکھ سبنا مار لے جھاتی، جھاکا انتر نرتر پائی۔ کجگ ویکھ لے اندھیری راتی، ساچا چند نہ کوئے چکائی۔ رب دا کھیل بہہ بدھ بھانتی، بھرم بھرانٹ وچ رکھی سرشٹ سبائی۔ اپنی کھیل کرے اکھٹا الاکھی، اکھ اگوچر وڈ وڈیائی۔ جس دھار اُتے گوہند نے کھیل کیتی و ساکھی، سو خالق دے درڑائی۔ جگت کھنڈا کر

سکے مول نہ راکھی، رکھک دو جہان نہ کوئے بنایا۔ سرشی درشی اندر منو آ ہو گیا عاتی، بھے بھو نہ کوئے رکھایا۔ لہنا مکے کسے نہ باقی، انت کرن کوئے نہ پانیا۔ دھر دے شبد چڑھے کوئے نہ راکی، شاہ سوارا بھو نہ کوئے چکایا۔ آہ تک لے بنا اکھراں توں اُس صاحب دی پاتی، جو پنت پُنتِ اک اکھوایا۔ جس نے اوتار پیغمبر گرو اک شبد دے بن نہیں دتے جماعتی، اکھراں وچ سب دی ونڈ ونڈایا۔ اک رمز اگئی گو بند گو بند تانسیں آکھی، گہر گبھیر دتا درڑایا۔ کلجک انت انت دی گھائی، گھانا پور نہ کوئے کرایا۔ پندھ مکے کسے نہ واٹی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ سمت کہے وساکھ سُن تھم اپارا، اپر پیر رہیا جنایا۔ گو بند داتک اشارہ، سینت نام لگایا۔ کلجک دا ویکھ کنارہ، گر اوتار پیغمبر دین گواہیا۔ شاستر روون زارو زارا، بن نیناں نیر وہایا۔ جس دا سب نے دتا ادھرا، اکھراں نال جوڑ جڑایا۔ اوہ آوے زرگن دھار دھار سرگن وچوں دوبارہ، دوہری اپنی کھیل کھلایا۔ جس نوں کہنا چوھیاں اوتارا، اوتر اپنا ویس وٹایا۔ نہکلنک جوت زرنکارا، کل کلکی بے پرواہیا۔ امام امانو اُجیارا، جوتی جاتا ڈمگایا۔ اُس دا کھیل انتم وارا، وارتا پچھلی ویکھ دکھایا۔ جس دا تھم سب توں نیارا، شبدی شبد جنایا۔ کاتب لکھے نہ کوئے لکھارا، قلم شاہی چلے نہ کوئے چترایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم آپ ورتایا۔ وساکھ کہے سمت میری انت اک ڈنڈاوت، بن سیس سیس نوایا۔ میرا صاحب صحیح سلامت، جگ جگ اکو رنگ دکھایا۔ گر اوتار پیغمبر جس دی امانت، شبد جھولی وچ ٹکایا۔ صفتی بخش نام نیامت، کلماں کرے پڑھایا۔ بالے بچے رکھ انجانت، انت اپنا آپ نہ کسے درڑایا۔ جوتی دھارا دی دس سیانپ، چمک چمک نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا اپنا تھم ورتایا۔ وساکھ کہے سمتا میرے اندر آوندا ہاسا، ہس کے دیاں جنایا۔ کھیل تک پُرکھ ابناشا، میرے انتر وٹی ودھایا۔ جس دا نور جوت پرکاشا، نور نورانہ ڈمگایا۔ زرگن سرگن پاوے راسا، دو جہان ویکھ دکھایا۔ لیکھا جانے پر تھی آکاشا، گنگن لگنتریاں پھول پھولایا۔ جاں میں نگاہ ماری سمبل اُس دا واسا، ساڈھے تن ہتھ وچے ودھایا۔ جس بھو کھولیا خلاصہ، پردہ اوہلا دتا مٹایا۔ شاہو بھوپ بن شاباسا، شہنشاہ اپنی کل ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم آپ سنایا۔ وساکھ کہے سمت میری میننتی

آگے حضور، حاضر ہو کے سیس نواںیا۔ میرے صاحب کریں منظور، نو نولاگا پانیا۔ تیرا آدانت دا اک دستور، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ میں ہو گیا مجبور، مجبوری وچ در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ سرشی دی درشی تک موڑھ، گدھ اپنا آپ گئے وٹائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ وساھ کہے میرے پر بھو میں تیرے اگنی چرنی ڈھٹھا، نتاں سیس نہ کوئے نواںیا۔ نوری دھار وچ نٹھا، دو جہاناں پندھ مکائیا۔ میں تیرا ڈلارا سوربیر ہٹاکٹا، جودھا اک اکھوائیا۔ میرا گوبند نال پٹا، پٹنے والا رہیا جنائیا۔ جس ویلے میرا دوست دا دوا نال پٹا، انک انک نال جڑائیا۔ کسے دی قیمت رہنی نہیں ٹکا، کوڈی خاک وچ ملایا۔ چاروں گنٹ پینا رٹا، جھگڑا سکے نہ کوئے چکائیا۔ میرے روپ نوں سب نے کرنا ٹھٹھا، مخول جگت اڈائیا۔ پھیر میرا کھیل ہوناں وچ جٹاں، جٹاں جوٹاں کراں صفائیا۔ اکو وار پُرکھ اکال اپنے نال رکھاں، پھیر رکھن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ شبد سندیسہ دیواں سچا، سچ دیاں سناںیا۔ اوتار پینمبر گرو کراں اکٹھا، دیوت سُر نال ملایا۔ وشن برہما شو چرناں وچ سٹاں، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ پچھلیاں رہن نہ دیواں لٹاں، چار جگ دا جھگڑا دیاں گوائیا۔ زرگن دھار ہو کے اٹھاں، جوتی جاتا لے انگڑائیا۔ جگت نشانا کراں پٹھا، پٹھی اپنی کل ورتائیا۔ ناتا کوڑ کر یا جاوے تٹا، ٹٹی گنڈھ نہ کوئے پوائیا۔ اکو سٹ ڈلارا ہو کے لکھ چوراسی بچھاں، دو جہاناں دیکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ وساھ کہے گوبند نے نو ماریاں لپکاں، دھرنی کھنڈے دھار جھہائیا۔ سنگر شبد کیتیاں تصدیقاں، شہادت اک بھگتائیا۔ پُرکھ اکال دیاں اڈپکاں، رکھنیاں چائیں چائیا۔ جس بدل دینیاں تواریخاں، تاریخ سمجھ کوئے نہ پائیا۔ دین دُنی بدلنیاں نیتاں، نیتیاں دُھر در گاہیا۔ اکو چرن سرن دس پریتاں، پریتم دُھر دا دینا ملایا۔ اُس ویلے سب دیاں نکلیاں چیکاں، چیک چھاڑا دتا پائیا۔ لیکھا جانے جیوجی کا، چارے کھانی کھوج کھوجاںیا۔ پچھلا لیکھا جانے بیتا، نو سو چرانوے چوکڑی جگ پڑدا دے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنا حکم سناںیا۔ دھرنی کہے میں گوبند آگے کیتی ارداس، سچ نال سیس نواںیا۔ میرے صاحب بھو کھول دے خاص، پردہ دے چکائیا۔ تیری آگے کیہڑی آس، آساوند دے جنائیا۔ گوبند ہس کے کہا شاباش، سوہنی منگ منگائیا۔ میرا صاحب دیکھے کھیل تماش، کلجگ انتم پھیرا پائیا۔ جس دے تن دا

سب توں وکھرا ہوئے لباس، رُوپ رنگ و نڈ نہ کوئے و نڈائیا۔ شکر سیس نو اوائے اُتے کیلاش، وشن برہما نو لاگن پائیا۔ اوتار پیغمبر گر ہوون داس، داسی داس سیو کمائیا۔ اُس نے سب دا لہنا دینا پورا کرنا خاص، خالص اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر پردہ آپ چُکائیا۔ وساکھ کہے گوہند نے دھرنی نوں دتا دان، چرن دھوڑی جھولی پائیا۔ پر م پُرکھ دے پریم وچ رنگ کرپان، لال گُلالا رنگ چڑھائیا۔ اِکو اِک دھرم دا دھرم دسّ نشان، نشانہ جگت والا بدلایا۔ چار ورن کر احسان، سر سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ نالے ہسّ کے کہا پنا شترُو توں کسے نوں کرے نہ کوئے قربان، بھینٹا لین والا نظر کوئے نہ آئیا۔ کوڑ کرپا چلے نہ کوئے دُکان، شرع و نڈ نہ کوئے و نڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اِک سنائیا۔ وساکھ کہے میں دساں پجن سچے سنگر دا، سنگر شبدی شبد جنائیا۔ جس دا حکم کوئے نہ مُردا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جس دے نال آتم پر ماتم جُڑدا، میلا میلے سچ سُبھائیا۔ اوہ لیکھا جانے اگے اندر پُر دا، جتھے پُرپاں لو آں و نڈ نہ کوئے و نڈائیا۔ اوتھے لیکھا نہیں کسے دیوت سُر دا، وشن برہما شو سارے دُوروں سیس نو اوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اِک ورتائیا۔ وساکھ کہے جس ویلے گوہند ورتیا سوانگ، سوانگی کھیل کرائیا۔ اُس ویلے مُرغے نے دتی بانگ، کلغی ہلا کے کلغیاں والے سیس نو اوائیا۔ انتر آشار کھی تا نگھ، منسا منسا نال ودھائیا۔ جے گوہند توں نشان بدن آئیوں تارا چاند، زمیں اسمان اُلٹا دیس کرائیا۔ مینٹوں انگن لا آنگ، انگیکار اپنا لے بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ اپنا کھیل کھلایا۔ گوہند نے جھٹ اپنے کھنڈے دی سینے اُتے رکھی نوک، سچ نال دبائیا۔ میرے صاحب دا بھانا سکے کوئی نہ روک، جگت جہان نہ کوئے اٹکائیا۔ جس دے کول سب دی چوگ، رازق رزق رحیم بے پرواہیا۔ سوہنیاں تہاڈا لیکھے لاوے جوگ، جگپشراں توں پرے دے وڈیائیا۔ اپنے در دی بخش کے مَوچ، مجلس بھگتاں نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اِک سنائیا۔ وساکھ کہے مُرغے نے ماری اِک چیک، کوک کوک سنائیا۔ گوہند دے کول آیا نزدیک، اپنا پنڈھ مکائیا۔ کہا میری تیرے نال پریت، توں پریتم بے پرواہیا۔ میری کرنی تے مار دے لیک، جنم جنم دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ توں مالک لاشریک، ہندو مُسلم و نڈ نہ کوئے و نڈائیا۔ مینٹوں

ذبح کردے شرع والے ٹھیک، چھریاں کھل لہائیا۔ میری جگت دے پیغمبراں توں کرا تصدیق، شہادت آپ بھگتایا۔ گوہند اشارہ دتا انگلی نیچلی نیچ، خوشی نال اٹھائیا۔ پُرکھ اکال دی رکھ اڈیک، آوے دُھر داماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ گوہند کہا مُرنے سُن لے اپنی پچھلی کہانی، کہات دیاں جنائیا۔ تیری کھیل جگت جُگ پُرانی، پُرب پردہ دیاں اٹھائیا۔ تیرا اپنا آپ آپ نشانی، بدھی سمجھ نہ کوئے سمجھائیا۔ تُوں بھٹکیا چارے کھانی، انڈج جیرج اُتہج سیتج واہو داہیا۔ تیرا لیکھا لکھیا وید پُرانی، ساشتر دین گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ گوہند کہا سُن آتم درسی، تیری آتما دیاں جنائیا۔ جس ویلے اٹھاں تتاں والیاں واسطے میرے صاحب دی آوے اٹھویں برسی، برس برساں پنڈھ مُکائیا۔ نُور اُجالا ہووے اُتے فرشی، زمیں اسماناں وجے ودھائیا۔ پرگٹ ہووے اُتے دھرتی، دھول سوہا پائیا۔ سار پاوے اپنے گھر دی، لکھ چوراسی دیکھ وکھائیا۔ جنہاں دی زندگی دیوتیاں آگے بھینٹا رہی چڑھدی، دیویاں پھول پھولائیا۔ جنہاں دے سیس اُتے شرع تکیر رہی پڑھدی، اوہناں تقدیر دے بدلایا۔ اُس ویلے کھیل ہونی چوٹی جڑ دی، جڑ چیتن سمجھ کسے نہ آئیا۔ جس نے ساڈھے تن ہتھ نشانے دی دھار رکھنی دشا چڑھدی، چڑھدا اپنا حکم ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ گوہند کہا میرا صاحب سلطانا، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ جیہڑا جُگ بدلے زمانہ، دین دُنی دے بدلایا۔ جس دارُپ انُپ ہووے مہانا، مہما اکھ کتھن نہ پائیا۔ اوہ آوے اپنا پیر کے بانا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ سمبل ہووے اگم گانا، جگ نیز نظر کسے نہ آئیا۔ جس نے اپنا سرُپ کرنا مہانا، شکر ترسول دے گواہیا۔ سندھور لیکھا جانے سیتا راما، رام سیتا حاضر ہو کے سیس نوائیا۔ نیلا رنگ نیل بسن بنواری کاہنا، رادھا رادھکے ونڈ ونڈائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کالا سوُسا اک نشانہ، کالی کسلی والا دے وکھائیا۔ گوہند دا کھنڈا کھچ کرپانا، دھار دھار وچوں جنائیا۔ کلجگ دا ویس گھ کالا اک رکھانا، کل کلکی وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ وساکھ کہے میں ویکھیا اگنی نُور، نُور نورانہ نظری آئیا۔ ایہو ویس نانک نے انگد نوں وکھایا سی وچ کھڈور، جس ویلے خود مالک دی دات جھولی پائیا۔ آپ بن کے اگم مزدور، سیوا چاکری والی کمائیا۔ نالے ہس کے کہا کلجگ دا

تپے تندور، چاروں کُنٹ اگن تپایا۔ آتم لئے نہ کوئے سرور، ست وچ نہ کوئے سمانیا۔ جگت داناتا کریا کوڑ، بندھن کوڑ نہ کوئے تڑایا۔ منسا بدھی ہوئی موڑھ، من کا منکا نہ کوئے بھوایا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ وساکھ کہے گوہند نے کٹیا نہیں کوئی بکرا، نگاہ مہر والی ٹکایا۔ سب نوں اکو کنارہ دس کے پتتا، گھاٹ ڈھر دا دتا درڑایا۔ میرے درتے جو آیا سو بن گیا ہیرا رتنا، امولک اہل اکھوایا۔ سچ پریتی جڑ گیا ننتا، ناتا سکے نہ کوئے تڑایا۔ میرا تن پرگٹیا وچ پٹتا، میرا نور گھر گھر کرے رُشایا۔ میں لکھ چوراسی جیو جنت نوں تکنا، بن اکھاں اکھ کھلایا۔ جھٹ پڑکھ اکال نے چھاتی اُتے ماریاں تھپنا، تھکی پریم والی ٹکایا۔ جگت جہان دیکھ لے سکھنا، وست سچ نہ کوئے رکھایا۔ جس ویلے گوہند تیرا ڈھنیا پٹتا، چاروں کُنٹ اندھیرا چھایا۔ تیریاں سکھاں ایہو بکرا چھکنا، شکر کر کے تیرے اگے سیس نوایا۔ گوہند کہا میں اُس ویلے ضرور سچھنڈ وچوں نٹھنا، بھجائ واہو داہیا۔ شرع دارہن دینا نہیں کوئی رٹنا، رٹا کوڑ دینا مٹایا۔ میں چوہ جگاں دے اوتاراں پیغمبراں گرواں دا لیکھا پورا کراں اکو وار سچ سرور دا مل کے وٹنا، وٹا سب دا دیاں چکایا۔ پچھلا لیکھا چھپنا، اگے ٹھپا نام مہر لگایا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ پڑکھ اکال کہا گوہند بچے، ست ڈارے سیس ہتھ رکھایا۔ او دیکھے تیرے ہندیاں کھا دھا جائے کٹاتے وچھاء، پتکھیرو روون مارن دھاہیا۔ گوہند سچ پچھیس میں لوں لوں دے وچ رچا، گھٹ گھٹ رہیا سمانیا۔ جنہاں پنچھیاں میرا نام چپا، اوہ میرا روپ نظری آئی۔ کی اشارہ دے کے گیا نانک تپا، تار ستار شبد والی ہلایا۔ میرا تیرا وعدہ قول اقرار پکا، ست سچ دیاں سنایا۔ اک ویراں میرے کول آویں جگت دا کر کے اچھا، ڈنڈاوت سیس جگدیش جھکایا۔ اگے پھیر رہن دیواں نہ کسے دی ہتتا، ہتیا کرن والا نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ بکرا کہے گوہند میں تیرے حاضر حضور، حضراتاں دے حضرت سیس نوایا۔ دس میرا کی قصور، کیوں چھری میرے سیس رکھایا۔ تیرا پڑکھ اکال دا کی دستور، کی حکم دتا درڑایا۔ میں وی اُس پر بھو دا نور، جو نور نورانہ اگم اتھاہیا۔ تیرے چرناں لاواں دھوڑ، ٹکا خاک رمانیا۔ میری منسا کر پور، پری انند دے مالک تیرے اگے جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر،

سچ دا بھيو آپ چکائيا۔ گوہند کہے ميں نگاہ نال تکیا دُور، دُراڈا دھیان لگائيا۔ براہ دا بچہ رووے سور، جس براہ نوں سارے سیس نوائيا۔ اوہ بنیا مورکھ موڑھ، جگت چلے نہ کوئے پترائيا۔ جس نوں سَتجگ تريتاً دوپر پر بھو دے پریم دارهيا جوڑ، تِناں ٹنگاں بندھ بندھائيا۔ کلجگ اتم ہویا چورو چور، چلے نہ کوئے پترائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائيا۔ وسا کہے ميں بڑا سُنيا جھیرا، جھگڑا جگت لوکائيا۔ میرے صاحب بٹھ دے بیڑا، بیڑی نیا نوکا اپنا نام وکھائيا۔ تیرا وسے اکو کھیرا، در ساچے وجے ودھائيا۔ پتہ نہیں توں جگ چو کڑی کڈا وڈا کیتا جیرا، ہتھ اپنا آپ کمائيا۔ تیرا روپ اگما شہنشاہ شیرا، توں پاتشاہ بے پرواہيا۔ کلجگ انت ویکھ لے چاروں کُنٹ اندھیرا، ساچا چند نہ کوئے چکائيا۔ ناتا جڑیا نہ تیرا میرا، اتم پر ماتم میل نہ کوئے ملائيا۔ میرے دین دیا لے پُرکھ اکالے کر دے مہرا، مہربان تیری سرنائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب تیرے ہتھ وڈیائيا۔ پُرکھ اکال کہے سُنو شبد سواسی، سب نوں دیاں جنائيا۔ میرا روپ انوپ ابناشی، جنم مرن وچ کدے نہ آئيا۔ میری منڈل منڈپ راسی، دو جہاناں کھیل کھلائيا۔ ميں کسے ہتھ نہ آيا ایدھیا پر اگ کاشی، کھوجن تھاون تھانیا۔ ميں ہر گھٹ انتر واسی، گرہ گرہ سوبھا پائيا۔ پر یاد کر لو میرا بھيو کوئے نہ پاسی، چار جگ دے اوتار پیغمبر گرو سیس نوائيا۔ کلجگ دی کلا واسطے عیسیٰ نوں دتا سی پھاسی، صلیب ساڈھے تن ہتھ گل لٹکائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ کھلائيا۔ گوہند کہے جس ویلے عیسیٰ نوں دتا پھاہ، پھاسی گل لٹکائيا۔ سیس کنڈیا دا تاج دتا سُہا، سوہنی ونڈ ونڈائيا۔ عیسیٰ خوشی وچ ماری دھاہ، کوک کوک سنائيا۔ میرا تن تے میری لاش میرا گواہ، دوجا نظر کوئے نہ آئيا۔ صدی یسویں میرے مالکا تیرا راہ رہیا تکا، تقویٰ اکو اک وکھائيا۔ جو میرا حق دا خدا، خود مالک نظری آئيا۔ جیہڑے تیتوں بھلے اوہناں نوں سولاں دی سچ دین سوا، میرے سیس دا سیس اپنے لیکھے لائيا۔ ویکھیں کتے میری وصیت نہ دیویں گوا، دوسر ہتھ پھرائيا۔ کتے لیکھا کھیں نہ نال قلم شاہ، کاغذاں چلے نہ کوئے پترائيا۔ میری درگاہ ساچی سچکھنڈ تیرے آگے دُعا، دُوئے جوڑ واسطے پائيا۔ آگوں خوشی وچ دُھر دا کلمہ دتا سنا، انسنت آپ جنائيا۔ مسیح وسیع ہو کے جاواں آ، آمد دوسر نہ کسے درڑائيا۔ تیرا لہنا دینا دیواں چکا، چاروں کُنٹ اکھ اٹھائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا

کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا محم اک ورتائیا۔ عیسیٰ کہا میرے نوری ماکا، نورانے دے جنائیا۔ کی میرا لیکھا یاد رکھینگا سابقا، پچھلا بھو کھلائیا۔ میرا
 ناتا قایم رکھینگا باپ دا، پتا پڑکھ اکال دے درڑائیا۔ لہنا جھولی پائینگا اپنے جاپ دا، جو تیرا نام دھیائیا۔ کی تیرا رُوپ ہووے گا الہی پاک دا، پروردگار
 دے سمجھائیا۔ کہ بُت ہووے گا مٹی خاک دا، پنجاں تتاں گنڈھ پوائیا۔ میرا لہنا پورا کریں بھوکھت واک دا، بیس پیسے سیس نوائیا۔ تُوں پیارا ہووینگا کیہڑی
 جماعت دا، کی مذہباں رنگ رنگائیا۔ تیرا دھام کیہڑا ہووے نواس دا، سچ دینا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر،
 دُھر دی دھار اک دکھائیا۔ جس ویلے عیسیٰ دا انت آخری سواس، آکاش آکاشاں دھیان لگائیا۔ ایسے رُوپ وچ نرگن دھار آیا پاس، کھنڈا گھ وچ لکائیا۔
 یاد رکھیں میں پھیر آوانگا آپ، اپنا پھیرا پائیا۔ سب دا سانجھا بناں گا باپ، پڑکھ اکال اک اکھوائیا۔ ضرور حضور ہو کے کراں گا ٹاک، شبد شبدی ناد
 سنائیا۔ پتھراں دارہن نہیں دینا کوئی ٹھاکر ٹھاک، ٹھوکر اکو دیاں لگائیا۔ اوہ ویکھ کی کہندا بھسند کاگ، مکھ دو جہان اٹھائیا۔ کس بدھ انتم کے واٹ، راہ
 بن نیناں نین تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی دھار اک دکھائیا۔ سمت اٹھ کہے عیسیٰ موسیٰ محمد سارے
 مار دے تالی، خُدا تعالیٰ سیس نوائیا۔ جس دا کھیل تکنا حالی، جو حالت ویکھے خلق خُدائیا۔ جس نے اپنا نام کلمہ رہن نہیں دینا جعلی، جو صفت کر کے
 صفت صفت والیاں نال لڑائیا۔ کلجک میٹے رین اندھیری کالی، کلا اپنی آپ ورتائیا۔ کیوں چار جگ دُھر دی طاقت بنا پڑکھ اکال تُوں کسے کولوں نہ جائے
 سمجھالی، ایسے کر کے گوبند سمبل دا لیکھا گیا سمجھائیا۔ جو آد انت سب دامالی، مالک خالق نور الایہا۔ انت جگت دی میٹے دلالی، وچولا رہن کوئے نہ
 پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا محم اپنے ہتھ رکھائیا۔ وساکھ کہے واہ پر بھو میرے داتے، دیاوان تیری
 سرنائیا۔ او پڑکھاں دے پڑکھ بدھاتے، پت پر میثور نور الایہا۔ اٹھ ویکھ اپنی اندھیری راتے، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ بے شک دیناں مذہباں والے
 تیتوں اکھراں وچ گاتے، گا گا اپنا جھٹ لنگھائیا۔ ذرا نگاہ مار انتر آتم تیتوں مول نہ پاتے، پت پر میثور تیرا میل نہ کوئے ملایا۔ تیرے لگے کوئے نہ
 آکھے، تیتوں بھلی سرب لوکائیا۔ نام داتیک دسے کسے نہ ماتھے، مستک نور جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ جدھر تکاں اودھر گھاٹے، خالی بھنڈارے نہ کوئے

بھرائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن انتم آگئی تیری داٹے، ساڈا پندھ گیا چائیں چائیا۔ در تیرے سارے آئے ناٹھے، بھجّے واہو داہیا۔ تڈھ بن جوت جگے نہ کسے والی لاٹے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، در تیرے سیس نوایا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر سارے تکواک دم، سواس لین کوئے نہ پائیا۔ شبدی دھار وچ کہو جھگڑا میٹیا کایا چمّ، چمّ درشتی رہن کوئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکال تیری دھاروں پے جمّ، نور تیرا نظری آئی۔ نہ کوئی ہرکھ نہ کوئی غم، چنتا چکھانہ کوئے ستایا۔ تیرا نور سرشتی ساری برہم، پاربرہم توں ہی بے پرواہیا۔ انتم سب دا بیڑا بٹھ، بنھنہار اک اکھوایا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر سارے پھڑ لو اپنے کن، بن ہتھیاں ہتھ لگایا۔ اک دے ڈلارے بنو جن، مان چلے نہ کوئے چترایا۔ سارے رو پو نیز چھمّ چھمّ، نیز نیناں نیر وہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک ورتایا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر آو ویکھو جگت جہان، جو بن و تیبو دیاں جنایا۔ بھجو سینتا رام، رام رام ڈھایا۔ اٹھ ویکھ گویا کاہن، بن نیناں نین اٹھایا۔ محمد عیسیٰ سنو پیغام، موسیٰ نین ملائی۔ کیوں چاروں کُنٹ ہووے قتل عام، قتل گاہ خلق خدایا۔ کیوں پکھیرواں پشوواں بنیا طعام، کھلاں رہے لہایا۔ کیوں شرع بنی غلام، زنجیر نہ کوئے کٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب توں لیکھانگے تمام، مذہب دی طمع والیو بھيو دیو چکایا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر ہو گئے جمع، ضامنی نظر کوئے نہ آئی۔ نہ کوئی ماٹی نہ کوئی چٹا، تن وجود نہ کوئے دکھایا۔ نہ کوئی نور جوت نہ کوئی شمع، دیکھ نظر کوئے نہ آئی۔ نہ کوئی اکھر نہ کوئی عبارت نہ کوئی پنا، صفتاں صفت نہ کوئے وڈیایا۔ ڈھائی دیوے کہے تارا چٹا، پر بھ نے اٹئی کرنی لوکایا۔ مذہب دارہن دینا نہیں کوئی بتا، حد حدود دینی گویا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا اپنا رنگ دکھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ دا درس پایا انوکھا، انوکھا نظری آئی۔ بھگوان کیہرا کرن لگا دھوکھا، دھوکھا سمجھ کوئے نہ پائیا۔ کیہرے وڑ گیا وچ کوٹھا، سچ سنگھاسن ڈیرہ لایا۔ نہ کوئی ہتھ وچ کلس تے نہ کوئی لوٹا، نہ کوئی ویس ویس جنایا۔ سارے کہن ویکھو اکو نور تے اکو جوتا، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ اُف ہائے کس دیاں کریئے سوچاں، سوچ سمجھ رہی نہ رانیا۔ جس دے پیار وچ مانیاں موجدیاں، مجلس نام کلمے نال رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی اپنی ونڈ ونڈایا۔

گر اوتار پیغمبر کہن پر بھو سب دے ہتھ بدھے، بندنا سیس نوائیا۔ تیرا نورکتوں نہ لہے، بہڑی تیرا نام دُہایا۔ اسیں پچھلے لیکھے چھڈے، چھڈی کوڑ لوکایا۔ تیرے نام نشانے گڈے، دو جہان وڈیایا۔ تیرا پیار لڈایے لڈے، دوجی گود نہ کوئے دکھایا۔ تیرے نام رس دے سدا مدھے، مدھر تیری دُهن کرے شنوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ تیرے آگے منگ منگایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھو تول دے اپنی تکرئی، تولہارے تیرے ہتھ وڈیایا۔ اسیں اکو نور اکو جوت اکو پائی گلوکڑی، دوجا روپ نہ کوئے بنایا۔ نہ کوئی براہمن نہ کوئی شوڈر نہ کوئی ویش تے نہ کوئی کھتری، چھتر دھاری نظر کوئے نہ آیا۔ اوتار پیغمبر گرو کہن ساڈا واسطہ کلجگ انت رہن نہ دیویں جنہاں وچھا کٹا کھادھا بکرا بکری، سوراں والیاں سر نہ کوئے کٹایا۔ تیرا گوبند سال چڑھ گیا دو سو بہتر توں تہتری، تیاں گناں دا لیکھا دینا چُکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، دُھر مالک بے پرواہیا۔ کٹے وچھ کرن آئے بینتی، سور مرغے نال ملایا۔ پر بھو ساڈی اکو لکھ دے پنتی، پنجاں تیاں دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ حکم سنا دے دو جہان زرگن دھار سنگتی، تیرے سنگی گر اوتار پیغمبر سو بھاپایا۔ جنہاں دی طاقت سانوں نہیں جھدی، مارن والا نظر کوئے نہ آیا۔ سب دی منسا میٹ دے من دی، ترشا ترکھا ترسنا دے گوائیا۔ شہادت دے دے تارے چن دی، جنھ صدی چودھویں دینی مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ اپنا کھیل کھلایا۔ دُرگا کہے میری گا گا پر بھو جی بھا ہوئی لال، او دُھر دے لال دیاں جنایا۔ میں تیرا اگتا اوہ بال، جس نوں جنمے کوئے نہ مایا۔ اٹھاں تیاں والیو جس نے اٹھاں شستراں دی کیتی سنبھال، اوہ سمبل والے دے آگے اپنا سیس نوائیا۔ جس نوں جھکدے کال مہاکال، رائے دھرم چتر گپت سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ اُس دانہ کوئی جواب رہیا تے نہ کوئی سوال، لیکھا آگے نہ کوئے بنایا۔ اکو منگ سورے سر بنگ میری پوری پالے کیتی گھال، گھولی گھول گھول گھمایا۔ تیری ویکھ کے اولڑی چال، خیرانی میرے اندر آیا۔ میں کہانی کالکا کملیئے اپنا کھپر لے سنبھال، جس وچ اٹھاسی لکھ پدم سنبھ ننبھ پی کے اپنا جھٹ لنگھایا۔ نی اُس دا ہن ویس کمال، کملیئے تیتوں دیاں درڑایا۔ نہ اوہ بڈھاتے نہ اوہ بال، جوانی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنا یا۔ کھپر کہے میں کدے نہیں بھردا، بھرماں

والیو دیاں جنائیا۔ میں سب نوں چیتا کراواں پچھلے سال پر دا، پورب دیاں جنائیا۔ کیوں وساکی دا دن اک سی وڈھدا، وادھا سمجھ کسے نہ آئیآ۔ ہن
 بھانڈا بھجنا جگ دا، جگت والیو پینی ڈہائیآ۔ اوہ جیہڑا کتے نہیں لہجدا، پرویش اکو نور الاہیا۔ اُس دا پیالہ سچ دی مد دا، ساچا رس دے پکھائیآ۔ نو سو
 چرانوے چوکڑی جگ آگے یاد رہنا دہاڑا اج دا، چار جگ چرناں ہیڈ دہائیآ۔ جیہڑا پُرکھ اکال پنا لتاں باہواں توں بھجدا، بھجن بندگی والے دیکھے تھاوں
 تھانیا۔ جس نوں نور الہی کہا رب دا، عالمین بے پرواہیا۔ بھگتو تہاڈے بھگت دوارے وچ اُس انگیرا لایا اگت دا، اگنی جگت وچ جلائیآ۔ جگ جنم دے
 وچھڑیو تہانوں پریم وچ سد دا، سدیسہ شبد نام شنوائیا۔ تہاڈا روپ رہن نہیں دینا بعلے پڑے بپ دا، ہنس دینے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیآ۔ او عیسیٰ کہے آ جا موسیٰ، او مسلسل حال سنائیآ۔ دیکھ پر بھو دا اگنی سوسا، سانول سندر کی اپنی کار
 کمائیآ۔ جس داروپ سمجھ سکے کوئے نہ دوجا، پڑدا پڑدا نہ کوئے اٹھائیآ۔ جس نے سب دا دین مذہب دا بھانڈا کرنا مودھا، مدعا سب دا دیکھ وکھائیآ۔ ہائے
 ڈہائی پینی اتے بسدھا، سدھ رہے کسے نہ رانیآ۔ او جسنے بدل دینا جگا، جگ چوکڑی رووے مارے دھاپیا۔ اُس دا نشانہ کدے نہ اکا، اگن آتھن دیکھ
 وکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ محمد کہے موسیٰ دیکھ لے مصاحب، حضرت عیسیٰ نال
 ملائیآ۔ تے کہن کدھر ہو گیا غائب، جگ نیتز نظر کوئے نہ پائیآ۔ جس دا کھیل دیکھو عجائب، عجب لیل رہیا ورتائیآ۔ اسیں سارے اُس دے نائب، حکم
 وچ سارے بیٹھے سیس نوائیآ۔ جس دا کھیل ہونا جائز، جائزہ لوے تھاوں تھانیا۔ محمد کہے میرا امام ایہو ہووے شاید، شہنشاہ بے پرواہیا۔ جس نوں کہا
 واحد، واحد نوری اللہ نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگائیآ۔ عیسیٰ کہے میریاں بڑیاں پرائیاں
 اڈپکاں، پیغمبرو دیاں جنائیا۔ میں نو سو نرنوے وار کڈھیاں نک نال پکاں، لائن لائن نال ملائیآ۔ محمد کہے میں نو سو نرنوے وار رکھیاں امیداں، امتر
 اپنے دھیان رکھائیآ۔ میٹوں نو سو نرنوے حکم دیاں ملیاں رسیداں، بنا اکھراں حرفاں (حکم) خدائیآ۔ میں اوہناں نوں تکاں لا کے نیجھاں، نین نیناں
 نال ملائیآ۔ کون ویلا میرا امام میریاں پوریاں کرے ریجھاں، گرہ میرے پھیرا پائیآ۔ سب نوں دے دیوے تمیزاں، کوڑی مت دے مٹائیآ۔ جس دیاں

صفتاں گا نہ سکدیاں جیجھاں، رسنا نہ کوئے وڈیاں۔ میری (صفت) کرے کی قرآن مجید، جس قرآن داگرہ دینا بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رکھایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کہن اساں تیاں بناوئی تیکونی، تیر نشان سہایا۔ جس دی کھیل غمسا ازوہ گوئی، لوزے نریر نظر کسے نہ آیا۔ اُس دی جوت دھار نہ کسے چھپاؤنی، بندہ بند نہ کوئے کرایا۔ سمت شہنشاہی اٹھ اُس نے سب دی کراؤن آؤنا بؤہنی، ہیئت دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ ساڈی اُمت اُس دی پراہنی، بیٹھی آس رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سچ آپ بنایا۔ وساکھ کہے میں کدھروں چڑھیا، عرشاں تے چڑھن والیو دیو سمجھایا۔ میرا کس نے گھاڑن گھڑیا، گھڑن والے برہے دے درڑایا۔ میں کیہڑی وڈیا پڑھیا، کون نام صفت صلاحیا۔ کس دوارے کھڑیا، کون دوارے وجے ودھایا۔ کس مہربان محبوب مینوں وریا، کون کنت سہاگ سو بھاپایا۔ کیہڑا رُپ نرائن زریا، نر ہر دیو دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب وڈ وڈیاں۔ وساکھ کہے پر بھو بدل دے اپنا ورقہ، جگت ور قیاں دی لوڑ رہے نہ رایا۔ بھيو کھول دے اپنے گھر کا، گھرانہ اکو دینا دکھایا۔ جتھے رُپ نظر آوے تیرا نرائن نر دا، دوجا رنگ نہ کوئے رنگایا۔ ندھ بن کلجگ انتم کاج مول نہ سردا، سروسر سارے سیس نوایا۔ لیکھا مکا دے کایا ماٹی دھڑ دا، دھڑت مذہباں والے اپنی جھولی پانیا۔ قلعہ توڑ دے ہنکاری گڑھ دا، نون سو اکھراک سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی خوشی آپ بنایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن آؤ تکیئے دُھر دا ملنگ، جو ملنگ اکو اک اکھوایا۔ جس نے سب دے کارنامے کیتے بے رنگ، اُتے مہر نہ کوئے لگایا۔ سچ دارہن نہیں دتا اند، اند اند وچوں کھچایا۔ نیر رووے تارا چند، چند ستار رووے مارے دھاپیا۔ بہڑی محمد دا انتم گیا پندھ، پاندھی پندھ نہ کوئے بھوایا۔ جس دی یاد وچ محمد نے نمازاں گزاریاں پنچ، پنچے انگلاں گھ کتاں نال چُھایا۔ اُس نے جگت دوارے آؤنے لگھ، پندھ اپنا آپ مکایا۔ جس دا سنگھاسن لہندی دشا ڈہ گیا پلنگ، چڑھدیوں لہندے جاوے چائیں چانیا۔ صوفیاں نوں پاؤندا جائے ٹھنڈ، بن حرف حروف کرے پڑھایا۔ جگیا سوآں جگت من منوئے دا لگے جنگ، بدھی چلے نہ کوئے چترایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ محمد کہے میں

کھول کے بیٹھا بستہ، بستی اپنی دھیان لگائی۔ عیسیٰ کہے میں صاف کیتا رستہ، رستم آونا بے پرواہیا۔ موسیٰ کہے میں خوشی وچ ہو یا مستہ، کوہ طور میری
 آسا پور کرائیا۔ میرا محبوب آوے سدہا، بھجے واہو داہیا۔ جس دا نشانہ اکو جگدا، جاگرت جوت کرے رُشائیا۔ اوہ سب نوں آوے سدہا، ہوکا دیوے
 دُھر درگاہیا۔ آوُ درس کرو نورِ الہی رب دا، جو یا مبین اکھوائیا۔ اپنے لباس وچ شاہ نواب ہووے پھدا، فضل رحمت سب دے اُتے اک کمائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ محمد کہے میرے مقبرے وچ سوا سیر دُدھ کچا، کچی مٹی والیو دیاں
 جنائیا۔ جس نے نام دا نشانہ وچ لاونا پکا، جس نوں جاگ کہے لوکائیا۔ اشارے نال کنارے تے آن کے دینا دھکا، دھکیلے تھاؤں تھانیا۔ اُس دی وحدت
 وچ جھکے مکہ، مدینہ سیس نوایا۔ کسے نوں لگے مول نہ پتہ، لاپتے والا لاشریک اپنا کھیل کھلایا۔ اُس نے سب دا لیکھا کر دینا رفع، رفاقت والا نظر
 کوئے نہ آئی۔ پھیر وی پیاریاں نوں دُلاریاں نوں راہ وچ دیندے جانا گچھا، غفلت والے تے لینے اُٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا اپنا حکم ورتائیا۔ سنگھاسن کہے بھگتو تہاڈی کیہڑی وسا کھی، آکھ کے دیو سناپیا۔ تہاڈی کیہڑا کرے راکھی، اُس راکھے نوں دیو
 ودھایا۔ لیکھا مُکاوے باقی، لہنا رہے نہ رائیا۔ دیاں پردیساں وچ تہاڈی سناوے ساکھی، ساکھیات اپنا حکم ورتائیا۔ شاہ سلطاناں دیندا جائے پاتی، پترکا
 جگت وچ وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سناپیا۔ پُرکھ اکال کہے لکھ چوراسی جیو جنت میرے،
 میرا نور نظری آئی۔ گُڑ سور گاں تے وچھے کئے لیا نیڑے، بکرا اگلا سنگ بناپیا۔ سنجگ وچ شرع دے رہن مول نہ جھیڑے، چھری پھڑے نہ کوئے
 قصایا۔ سارے چڑھ گئے اُس پر بھو دے بیڑے، جس بیڑے وچوں باہر نہ کوئے کدھایا۔ ضرور پنکھیاں پنچھیاں چوپایاں اُتے کریگا مہرے، مہربان دیا
 کمائیا۔ جن بھگتو ویکھو انہاں دے کڈے وڈے جیرے، جگ جگ گرواں پیغمبراں دے تسیہ سہندے پھیر وی پر بھو دی آس تکائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ اوہ ویکھو خنزیر پاؤندا رولا، خدا خدا تیری دُہایا۔ بہڑ جا میرے مولا، ملک
 اُموت توں لے چھڈائیا۔ اسیں آگے تیرے دیڑا، ویہڑے وڈیاں پار لے لنگھایا۔ بھگتاں نال مل کے بن گئے تیرے چیرے، چری وچھنیاں اپنا

رنگ رنگا نیا۔ ٹوں سَنگھ شیر شیرے، شیر شبد شبد اکھوایا۔ او مالکا خالقا ہُن تے لنگھ گئے جگ بٹھیرے، سَتجگ تریتا دوپر کجگ اپنا پندھ مُکایا۔ ساڈے کٹ دے چوڑا سی گپڑے، گپڑے وچ نہ کوئے بھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دا کھیل آپ کھلایا۔ کھنڑ پر کہے محمد اُن پکار، پُنہ پُنہ سیس نوایا۔ صدی چوڑھویں اتم گھڑی آئی دُشوار، دُشمن سَجَن سمجھ کوئے نہ پانیا۔ پر اک خوشی میرے مالک جے ساری سر شٹی کر دینی ہموار، اُوچاں نیچاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ ساری آتما دا بن جانا مختیار، مختیار نامے دینا مذہباں دے ہتھو ہتھ لینے منگایا۔ کسے نال رہن نہیں دینا ادھار، اُدر وچوں جے ہوئے اوتار پیغمبر گرو انت انت نہ کوئے اکھوایا۔ اوہ تھم وچ آئے وچ سنسار، تھم اندر بھجے واہو داہیا۔ نام کلمے گئے اُچار، صفتاں والی صفت صلاحیا۔ انت کر کے گئے پکار، کجگ اتم دھیان لگایا۔ کل کلکی آوے اوتار، امام اماما دُھر درگاہیا۔ جس دا رُپ وکھرا وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری سمجھ سکے نہ رانیا۔ اُس دا لہنا اُس دا دینا اوسے دی کرنی کار، جو قُدرت دا کرتا اک اکھوایا۔ سارے ڈنڈاوت وچ بندنا وچ سجدیاں وچ کرو نمسکار، نیوں نیوں سیس نوایا۔ جس وساکھی دا دہاڑا گوہند دا لیا وچار، دو سو بہتر سال پچھوں لہنا جھولی پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نران نر، مہاراج شیر سَنگھ وشنوں بھگوان، جگت ملنگ سچّی سرکار، سر سر اپنا تھم منانیا۔

☆ ۸ وساکھ شہنشاہی سمت ۸ مالوا دوآبہ سنگت نوٹ پنڈ لاڈووال ضلع لدھیانہ ☆

وساکھ کہے میں ویکھی اگئی ہستی، جو ہست کیٹاں وچ سما نیا۔ جس دی بھگت پیار بستی، نگر کھیرا آپ سہانیا۔ آتم دھار اُس دی وسدی، وسے چائیں چانیا۔ ستگر درس نوں سدا نسدی، بھجے واہو داہیا۔ اوہ میلن رنج نیز لوجن اکھ دی، نین کول نین نال ملا نیا۔ پریا پریتم پیار وچ ہسدی، ہنس مکھ سوہنگ ہنسا رُپ بنا نیا۔ دھار لوے امرت نچھر رس دی، جگت رسارس تجانیا۔ کھیل تکی پُرکھ الکھ دی، الکھ اگوچر جو درڑانیا۔ پریتی پیار بندھائے نت دی، چرن کول کول سرنا نیا۔ ترسنا پوری کرے پنچ تت دی، سنمکھ ستگر درشن پانیا۔ آشار ہے نہ من مت دی، گرمت میلا سچ سُبھانیا۔ ایہہ کھیل

پر میثور پتِ دی، پاربرہم جو نورِ لاہیا۔ جس دی کلا کلج دھار انتم جٹ دی، کرسانا اپنی کرس کمائیا۔ اوہدی جوت پرکاش لٹ لٹ دی، نورِ نورانہ ڈگمگائیا۔ اوہدی وست شدی دھر دے ہٹ دی، ہٹوانا اکو اک اکھوائیا۔ جس دے یاد وچ جن بھگتاں ترسنا نٹھدی، بھجے واہو داہیا۔ خوشی تکے وساکھ اٹھ دی، اٹھاں تتاں وجے ودھائیا۔ جن بھگتو تہاڈی ملنی پر بھو پیار اکھ دی، اکٹھیاں سب دا لیکھا پور کرائیا۔ جنم جنم دی میل سنگر سیوا وچ لتھدی، کرم کرم دا پنڈھ مکائیا۔ کلج انتم ایہہ بھگتی رکھی حق دی، کم کاج کردیاں پار کرائیا۔ تہاڈی لاج رکھنی دو جہان نک دی، جگت نشانے نال جھلائی۔ تہاڈی لیکھے لاؤنی اک اک بوند رت دی، جو بردھ بال جوان پسینہ رہے وگائیا۔ اس توں پرے ہور کھیل نہیں کوئی تپ دی، جگت تپیشتر ہتھ کدے نہ آئی۔ جن بھگتو تہاڈے کرماں دی فصل پکدی، نگرماں دا لیکھا دے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکلنک زرائن زر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دھار اک پُرکھ سمرتھ دی، سمرتھ اپنی دیا کمائیا۔

☆ ۱۵ وساکھ ہر بھگت دوار جیٹھووال گرداس پُر دی سنگت نوت ضلع امرتسر ☆

وساکھ کہے میرا سماں بیتیا ادھا، ادھوائے ویکھاں جگت لوکائیا۔ کوٹاں وچوں کسے ورلے گرگھ ملیا سدا، شدی نام شبد شنوائیا۔ جو پر م پُرکھ سرنائی لگا، لگ ماتر دا ڈیرہ ڈھائیا۔ اوہدا جگت جہان ودھیا اگا، آگن وچ اوتار پیغمبر گرو راہ تکائیا۔ ہنس روپ نہ ہو یا سگا، ہنس گرگھ سو بھاپائیا۔ سچ دوار دی ملی جگہ، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ اکو نام جُماری پیتی مدھا، مدھر دُھن سُن کے اپنا آپ بدلایا۔ سچ منزل دا ساچا پتہ، سچھنڈ ساچے وجے ودھائیا۔ جس دا اکو دپک جوت پرکاش جگا، دو جہان کرے رُشائیا۔ جس نے دھرم دی دھار نشانہ گدا، گائیڈ ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں لڈائے اپنا لڈا، گودی دھر دی اک کائیا۔ جنہاں سیوا وچ جگت وکار وڈھا، پیار دھر دا نال رکھائیا۔ اوہناں لیکھا گیا چوراسی کھڈا، مات گر بھ نہ ونڈ ونڈائیا۔ جگت جہان ہو یا وڈا، انمل ملی دات بے پرواہیا۔ کوڑ کریا ناتا چھڈا، پچھکی جگت لوکائیا۔ لیکھے لگے بڈھا نڈھا، نوجوانا وجے ودھائیا۔ جھگڑا رہے نہ ماس ناڑی ہڈا، پنچ تت

اپنے تن رنگا گیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگا گیا۔ وساک کہے میں ادھا بیتا، بتی کہانی دیاں جنا گیا۔ میرے دن رام بچن دتا سینا، سیناست ہم درڑا گیا۔ اوہ دیکھ ترے گن اتینا، کی اپنا کھیل کھلایا۔ جو لکھ چورا سی پرکھے نیتا، گھٹ گھٹ دیکھے تھاؤں تھانیا۔ جو آدانت پتت پُنیتا، پتت پاؤن اک اھوایا۔ اوہ کلجگ انتم بدل رہیا ریتا، ریتوان اپنا ہم سنایا۔ جس لیکھا مکاؤنا مندر مسیتا، شودوالے ونڈ نہ کوئے ونڈا گیا۔ اکو دتے سچ چرن پریتا، پریتم ہو کے ڈھر داماہیا۔ پچھلیاں بدل دیوے تواریخاں، چار جگ دا پنڈھ مکا گیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا ہم اک ورتا گیا۔ وساک کہے میں ادھا گیا لنگھ، بھجیا واہو داہیا۔ میرے دوس گوہند بچن دتا پُری اند، پرہہ اند وچ اپنا آپ ٹکا گیا۔ نالے ہس کے توں میرا میں تیرا گایا چھند، سوہنگ ڈھولا ڈھر درگاہیا۔ پھیر نشان دیکھیا تارا چند، چند ستار دیکھ وکھایا۔ پھیر نگاہ ماری میرا شستراں والا جنگ، جگت جگت نال لڑا گیا۔ گرگھ ورلے لاؤنے انگ، انگیکار اک اھوایا۔ پھیر دیکھنا کلجگ انتم پنڈھ، پاندھی ہو کے پھیرا پانیا۔ شبد بولیا اُچی بتی دند، رسنا جہوا نال ملا گیا۔ جس ویلے آوے صاحب سورا سربنگ، ہر کرتا ڈھر درگاہیا۔ اُس ویلے سرشی ہووے دنگ، خیرانی وچ پریشانی نال ملا گیا۔ ساچا چاڑھے کوئے نہ رنگ، رنگت رنگ نہ کوئے رنگا گیا۔ میری آشنا نسا پوری کرے اُمنگ، میرا داتا ڈھر درگاہیا۔ آپ بیٹھ کے اُپر پلنگ، ہرجن ساچے لئے ترا گیا۔ جنہاں دا لیکھا پورا کرے کھادھا پیتا جگت ڈنگ، ڈنکا نام والا وجا گیا۔ جس دے کول بھگت ادھارن دا دکھرا ہووے ڈھنگ، مالا منگے نہ کوئے رکھایا۔ کوجھیاں کملیاں غریب نمائیاں سچھنڈ دیوے ٹنگ، جتھے ٹنگاں والا کوئی بچ سکے نہ رانیا۔ جھگڑا میٹ دیوے جیرج انڈ، اُتھج سیتج دا پنڈھ مکا گیا۔ چرن پریتی خوشی نال دیوے ونڈ، خوشی بند بند رکھایا۔ در آیاں سینے پاوے ٹھنڈ، اگنی تت تت گوا گیا۔ پنڈراں وساک کہے گوہند تن دن نیلے اُتے کسدا رہیا سی تنگ، تن شستراں نال سہایا۔ پھیر دیکھدا رہیا ول پُری اند، بن اکھاں اکھ اٹھایا۔ پھیر نکدا رہیا برہمنڈ، لو آں پُریاں پرے نگاہ ٹکا گیا۔ پھیر چرن کول نال کیتی ونڈ، سچا کھے نال بدلا گیا۔ جس ویلے میرا صاحب آوے سورا سربنگ، سنگر نور الاہیا۔ جن بھگتاں انتر آتم دیوے پرمانند، پر م پُرکھ وڈ وڈیا گیا۔ اُس ویلے سمت شہنشاہی اٹھ دا ہووے چند، چند ستار سیس نوا گیا۔ میری آشنا نسا پوری کرے اُمنگ، حاضر ہو کے

دیکھ دکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، گرگمھاں بھاگ ہون نہ دیوے مند، مند بھاگی سد اپنے رنگ رنگانیا۔

★ ۱۸ وساکھ شہنشاہی سمت ۸ ہر بھگت دوار جیٹھووال ماجھاسگت نوت ضلع امرتسر ★

دھرُو کہے ویکھ پرہلاد، پرلو توں پرے دھیان لگانیا۔ بل کہے امریک سُن ناد، دو جہاناں باہر شنوائیا۔ جنک کہے ہریچند ویکھ سواد، بن رسنارس چکھانیا۔ بدھر کہے سُدائے سُن آواز، کی کرتا رہیا درڑانیا۔ جیدو کہے بینی کھول راز، رازق رِزق رحیم کی کار کمانیا۔ رویداس کہے سارے سُنو دھر جواب، دھر سندیسہ اگم اتھاہیا۔ مہربان محبوب حق جناب، دھر کرتا اک اکھوانیا۔ جو اوتاراں پیغمبراں گروآں پورے کرے خواب پیشین گوئیاں اپنے رنگ رنگانیا۔ دھر دامتر پیارا بن احباب، مہربان اپنا رنگ رنگانیا۔ جس نوں واحد خالق خلق کہا ناں آداب، سجدیاں وچ سیس جھکانیا۔ جن صوفیاں عشق حقیقی بدلیاں وچوں مجاز، مجازی اپنا بھجو چکانیا۔ سو لہنا دینا پورا کرے نرگن دھار سرگن نانک بغداد، بگلگیر بے پرواہیا۔ سو سوامی انترجامی جن بھگتاں کرے امداد، سر سر اپنا ہتھ لکانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکانیا۔ کبیر کہے میں تکاں اگئی کعبہ، قبل دتا درڑانیا۔ گنکا پوتنا سُنے آواز، شبد دُھن راگ جنانیا۔ کھیل کرے غریب نوازا، گہر گبھیر اپنا پڑدا لاہیا۔ جس نوں چار جگ دے شاستر کہن شہنشاہ مہاراجا، پاتشاہ نورِ الاہیا۔ اوہ ویس اگئی کر سادہ، سادھنا بھگتاں رہیا کرانیا۔ جس نوں سر جھکاؤندے کرشن رادھا، رام سیتا نیوں نیوں لاگا رہے پانیا۔ جس دیاں پیغمبراں پڑھیاں نمازاں، دھوڑی خاک خاک رمانیا۔ جس نوں پتا پُرکھ اکال کہہ کے گیا گوہند والا بازاں، بازی انتم اپنے ہتھ رکھانیا۔ دین دُنی دا بدل کے تخت تاجا، دھر دا حکم اک درڑانیا۔ مہربان ہو کے موہن مادھو مادھا، مدھر دُھن رہیا سنانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتانیا۔ بدھک کہے سُن اجامل، عاجز ہو کے سیس نوانیا۔ جس پر بھ دا کھیل گھڑی پل، پاربرہم کی

اپنا تھم ورتا گیا۔ جو ہر گھٹ و سیا جل تھل، مہینٹل ڈیرہ لایا۔ اُس دا اکو تھم اٹل، اٹل پدوی جن بھگتاں دیوے چائیں چائیا۔ نرگن دھار ہو کے انتر گیا
 رل، جوتی جاتا اپنا میل ملا گیا۔ جس نے غریب نمانے گرگھ تارے واہندے بل، کرس کرسانا دی اپنے ہتھ رکھایا۔ لکھ چوراسی وچوں بھگتاں دی بھگتی
 والا لہجہ کے دل، دلدریاں وچوں اپنے نال ملا گیا۔ سرشٹی نال سریشٹ کر کے چھل، اچھل اچھل اپنا بھیو چھپایا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ کھلایا۔ بھگت کہن ویکھو اپنے منکے مالا، صوفی تسیاں ہتھ اٹھایا۔ کی جگت جھلدے رہے جنجالا، کس بدھ کرنی کار کما گیا۔
 کس دھار ملیا پُرکھ اکالا، پٹھی کھل تن لہایا۔ سب نوں گھاننی پی گھالا، جیون جگتی دے دہایا۔ بہڑی کھج اتن مارگ دس سکھالا، سر سر اپنا ہتھ
 رکھایا۔ ہر جن گرگھ اپنے بچے بنا کے لالا، لالن اپنے رنگ رنگایا۔ جنہاں دے نیڑ نہ آوے کال مہاکالا، رائے دھرم نہ دے سزایا۔ اوہناں دی
 ریت اوٹری دس کے اوٹری چالا، چال دھرم دی اک سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ چکایا۔
 جن بھگت کہن ساڈے انتر اگم وچار، بدھی سمجھ کوئے نہ پانیا۔ پچھے پیتے جگ چار، کھج چوتھا دے دہایا۔ کی بھگتاں کھیل کردا رہیا کرتا، قدرت دا
 کرتا اپنی کار کما گیا۔ جگت تسیے دے وچ سنسار، مارگ بھگتی والا جنایا۔ کھج اتن کرپا کر اپار، اپر پر اپنی دیا کما گیا۔ پھڑ پھڑ باہوں دے تار، تار نہار
 اک اکھوایا۔ ساچی بھگتی سنگر تھم دی کار، جگت مالا دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ گرگھ سوربیر بنا ہوشیار، جودھا اپنا میلا لئے ملا گیا۔ سنت سہیلے بنا برخوردار،
 برخورداری وچ ویکھ وکھایا۔ پورب جنم دا لہنا دے اُدھار، قرضہ مقروض آپ چکایا۔ سیوا وچ سیوا کرن سیوا دار، سیوا سنگر سنگر ساچے بھانیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوایا۔ چار جگ دے بھگت کہن آو کھیل تکیے انج دی راتی، اٹھاراں و ساکھ
 و بے ودھایا۔ سارے ہتھ مارو اپر اپنی چھاتی، چھتر دھاری اپنا بھیو چکایا۔ تھادی بندگی والی دھرم دی داتی، داتری داتار نال مل کے اپنا کھیل وکھایا۔
 جیہڑی چرن دھوڑ نال تن وار انج نہاتی، ہر گر سکھ دے پچھے تن وار پھر کے اپنا کھیل دتا کھلایا۔ جن بھگتو تھانوں چھکا کے لنگر دا پرسادا پریم دی چپاتی،
 چپا چپا مشکلاں وچوں تھانوں دتا باہر کڈھایا۔ تھادی منزل اگلی کمی تے اُس توں آگے سنگر گھر دی بنی واٹی، جگت پندھ رہیا نہ رانیا۔ ایہہ آشنا سبت رکھی

رکھی جس دی نیڑے آئی واٹی، پچھلا پندھ مُکائیا۔ سچ پچھو گوہند نے اٹھاراں دن اِکّی بوئنداں امرت دیاں رکھیاں سی وِچ باٹی، اٹھاراں وِساکھ نوں دھرتی اُتے سُٹائیا۔ پھیر اپنا ہتھ پھیریا تن سریر اُتے ماٹی، سیس توں چرناں تک جھہائیا۔ نالے راہ تکیا کملاپاتی، پت پر میشور ویکھ دکھائیا۔ سچ پچھو اٹھاراں وِساکھ نوں گوہند نے ادھی رات سی روٹی کھادھی، وڈھ گھٹ منٹ نہ کوئے رکھائیا۔ نالے ہس کے کہا میرا پُرکھ اکال سب دا گاڈی، جس نوں گاڈ کہہ کے سارے سیس نوائیا۔ اُس نے مہربان ہو کے جن بھگتاں کولوں بھگتی دی دھار کراوئی واڈھی، وڈھی دین والا نظر کوئے نہ آئیا۔ اِنج ایسے کر کے گرکھو شام نوں روٹی رسنال نہیں لاگی، پورب لیکھا پور دتا کرائیا۔ بے شک تہاڈی جیون زندگی دُنیا نالوں سادی، سنگر سادھاں توں پرے تہانوں دتی وڈیائیا۔ کیوں پر بھو دے گھر سدا بھگتاں دی آبادی، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، جن بھگتاں بنے انتر داراگی، راگاں وِچوں اپنا نام جنائیا۔

★ ۲۲ وِساکھ شہنشاہی سمت ۸ کلونت کور بستی خلیل دے پرساد کراوَن تے ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ★

مہاکال کہے کال ویکھ حساب، کلکاتی دھیان لگائیا۔ بن اکھراں تک کتاب، جو کتب خانیاں باہر سوہا پائیا۔ جس وِچ لکھ چوراہی ملدا عذاب، چارے کھانی سر نہ کوئے اٹھائیا۔ لیکھا ہندا پُتن صواب، سواس سواس بھیو رہے نہ رائیا۔ جو حکم ملیا آد دا آد، انت او سے دی چلنا رضائیا۔ کوٹاں وِچوں بھگتاں سنتاں لادھ، کھو جے تھاوں تھانیا۔ سرشی دی درشی تک وِواد، وکھ کوڑ بھری لوکائیا۔ جنہاں انتر وِجے ناد، شبد دُھن شنوائیا۔ اوہناں لیکھاتک وِچ برہما، برہمانڈ کھوج کھوجائیا۔ کی سندیسہ دیوے مالک واحد، واہ واہ اپنا حکم ورتائیا۔ جس نوں سارے رہے ارادھ، رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ سو مالک جن بھگتاں سدا رکھے یاد، وِچھوڑے وِچ وِچھڑ کدے نہ جائیا۔ کسے دی منگے نہ کدے امداد، نرگن نر ویر اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چکائیا۔ کال کہے مہاکال میری ڈنڈاوت، بندنا وِچ سیس نوائیا۔ چار کُنٹ کلج کوڑی پائی بغاوت، جھگڑا سکے نہ کوئے

مٹائیا۔ نام ملے نہ کسے نیامت، رسنا رس نہ کوئے چکھائیا۔ دین دُنی کرے مزاہمت، مذہب مذہب رہیا ٹکرائیا۔ کلجگ رین اندھیرا شامت، شمع نور نہ کوئے رُشنائیا۔ کوٹاں وچوں جن بھگت پر بھو دی امانت، جس نوں چھوہ سکے کوئے نہ رائیا۔ اوہناں دا لیکھا ہووے نہ انت نال قیامت، کرم کانڈ دی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ روگ سوگ دی شبد دیوے ضمانت، سنگر شبد گواہ بھگتائیا۔ جو آد جگاد صحیح سلامت، صاحب سوامی اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لئی ملایا۔ مہاکال کہے کال ویکھ لے اپنی زراں نوٹ بک، بن ہتھاں ہتھ اٹھایا۔ دھرم مارگ سرشٹی گئی رُک، آگے قدم نہ کوئے اٹھایا۔ سچ دا پینڈا رہیا نک، کرپا کوڑ و بے ودھایا۔ بنا بھگتاں توں توں میرا میں تیرا گائے کوئے نہ تک، تخم تاثیر سکے نہ کوئے بدلائیا۔ جگت جگدیش سپس جائے کسے نہ جھک، جاگرت جوت بن ورن گوت سمجھ کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہلنک زراں نہ، مہاراج شیر سنگھ و شنوں بھگوان، جن بھگتاں پرکاش دیوے نرمل جوت، جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا نرگن اکو رنگ رنگایا۔

★ ۲۵ وساھ شہنشاہی سمت ۸ نرنجن سنگھ دے پچناں تے ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ★

دین دُنی بدھی ہوئی بھرسٹ، سنگر مت رہن نہ پائیا۔ ایہہ سندیسہ دے کے گیا سی رام گرو وسٹ، وشیاں توں باہر سمجھایا۔ کلجگ انتم دھرم دھار دارہنا نہیں کوئی اشٹ، اشٹ دیو سوامی گرو گرسپس نہ کوئے نوائیا۔ کوڑی کرپا کلجگ و اشنا بھوگے گرہست، کام کرودھ لوبھ موہ ہلکایا۔ کسے بھيو کھلے نہ سورگ بہست، جگت پنڈھ نہ کوئے مکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سھم آپ ورتایا۔ دین دُنی بدھی نہ ہوئی بیک، ایکا رنگ نہ کوئے رنگایا۔ صاحب سنگر دی سب نے چھڈی ٹیک، ٹکا مستک دھوڑی خاک نہ کوئے رمایا۔ پڑکھ اکالا دین دیا لا پروردگار سانجھیاں نظر نہ آئے ایک، اینکار اکل کل دھاری سپس نہ کوئے نوائیا۔ نو کھنڈ ست دیپ ترے گن مایا لائے سیک، اگنی تت نہ کوئے بھجایا۔

نج نیتز پر بھ درشن سکے کوئے نہ پیکھ، جگت لوچن ملے نہ کوئے وڈیا ئیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم کرے کوئے نہ ہیئت، پار برہم برہم بھو نہ کوئے کھلایا۔
 کلج کوڑی کریا چار گنت دہ دشانو ذاتی بھیکھ، پردہ سکے نہ کوئے اٹھایا۔ گھر وچ گھر اپنا دسے کسے نہ دیس، ساڈھے تن ہتھ مندر اندر وجے نہ کوئے
 ودھایا۔ رت بسنتی نام بھلو اڑی مولے کوئی نہ چیت، چیتن سرت نہ کوئے کرایا۔ کلج جیواں کوڑ گڑیا رابنیا لیکھ، دھرم دی دھار سنگ نہ کوئے بنا ئیا۔
 سنگر دوارا سب نوں بھلیا اپنا سچا دیس، جگت یاترؤ بھجن واہو داہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ
 ورتایا۔ دین دنی بدھی وچ رہیا کسے نہ ست، ست وچ نہ کوئے سما ئیا۔ اپ تیج وائے پر تھی آکاش پنجاں تیاں لگی اگ، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔
 دیپک جوتی کسے گرہ نہ سکے جگ، کایا مندر نور نہ کوئے رشنا ئیا۔ سنگر درس پائے اُپر نہ کوئے شاہ رگ، شہنشاہ ملن کوئے نہ پائیا۔ جگت وکارا رسن بنیا
 مدھ، امرت رس گو بند کھ نہ کوئے چوایا۔ دھرم دھار دی سچ شریعت پار کیتی حد، نو دوار جگت واسنا ہوئی ہلکایا۔ دُھن آتمک راگ سنے کوئے نہ ند،
 اناد نادى ناد نہ کوئے شنوایا۔ سنگر اشٹ جگت جگیا سو گئے چھڈ، پُرکھ اکال دین دیاں سیس نہ کوئے نوایا۔ کلج کوڑ گڑیا رے گھر گھر اپنا نشانہ دتا گڈ،
 چار ورن اٹھاراں برن بچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ آتم پر ماتم لڈائے کوئے نہ لڈ، سرت شبد مل کے وجے نہ کوئے ودھایا۔ پار برہم برہم سب نوں بھلی اپنی
 جد، یدی انتر نرتر پڑدانہ کوئے اٹھایا۔ کوڑی کریا مایا ممتا موہ وکار وہن گیا وگ، نو کھنڈ پر تھی دین دنی رہیا رڑھایا۔ ایہہ کھیل ہتھ سورے سر بگ،
 جو شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا حکم ورتایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی انتریا می اک اھوایا۔ جگت سر شٹی ساچا نام
 گئی بھل، اشٹ دیو ایشور نظر کسے نہ آئیا۔ مایا ممتا وچ گئی زل، کوڑی کریا ہوئی ہلکایا۔ سچ دیپک ہو یا گل، نور جوت نہ کوئے رشنا ئیا۔ میل ملیا نہ صلح
 گل، جو سوامی سب دا پتا مایا۔ آتم دھار بھاگ لگا نہ پر ماتم گل، کوڑی کریا ناتا سکے نہ کوئے تڑایا۔ ساچا امرت نچھر رس کول نا بھی وچوں گیا ڈلھ، بوند
 سوانتی رس نہ کوئے چکھایا۔ مانو ذاتی پر بھ دانام چیدی نال بل، ہردے ہر نہ کوئے وسایا۔ شبد کنڈے نام ترازو سکے کوئے نہ تل، قیمت کرتا نہ کوئے
 رکھایا۔ صدی چو دھویں دین دنی نو ست دھرنی دھرت دھول دھول مانو ذاتی بوٹا گیا ہل، مانس مانو مانکھ امرت پھل نہ کوئے لگایا۔ جوتی جوت سرؤپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک سہائیا۔ سرشی اندر کلجگ اپنا دھریا بل، بل باؤن دئے گواہیا۔ جو سب نوں رہیا چھل، اچھل چھلدھاری ہو کے دیکھ وکھائیا۔ جس ورو لے اٹھسٹھ تیرتھ جل، سمند ساگراں پھول پھولائیا۔ اُس نے کھیل رچایا کلجگ کل، کل کلکی اپنا تمم ورتائیا۔ جس دا بھانا سکے کدی نہ ٹل، سنجگ تریتا دواپردئے گواہیا۔ سو صاحب سنگر ویکھنہارا کوڑ کڑیارا دل، جگت وکارا نال ملایا۔ تیس صاحب توں سد وٹھو جائیے بل بل، سرشی درشی اندروں ساچا اٹھ دتا بھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن نرگن زرویر نرکار گیا مل، ست داما لک ست اپنا کھیل کھلایا۔

★ ۲۶ وساکھ شہنشاہی سمت ۸ جگیت سنگھ دے نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

باؤن کہے پورب پورب پوربلی ساکھی، ساکھیات دئے پرگٹائیا۔ بل دوار جس نے مٹی آکھی، سیس ستکار نال جھکائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال اُس دی کرے راکھی، رکھک ہو کے سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سمت شہنشاہی اٹھ دی بھاگاں بھری وساکھی، جس نوں چار جگ ویکھ وکھائیا۔ لہنا دینا پورب ملے باقی، اگا اپنے ہتھ رکھائیا۔ سنگر پیج سوارے جاکی، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ چرن پریتی جوڑے ناتی، نر نرائن اپنا میل ملایا۔ ایتھے اوتھے پچھے واتی، دُور نیڑا پندہ نہ کوئے رکھائیا۔ سر ہتھ ٹکائے لوک ماتی، مہربان مہر نظر ٹکائیا۔ اتم کر بھگتاں ذاتی، دیونہارا مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامیلا لئے ملایا۔ باؤن کہے دُھر دی آد جگاد ریت، جگ چوکڑی چلی آئی۔ جس دے صفتاں والے گیت، ڈھولے سرشی سدا گائیا۔ سو مالک اک اتیت، ترے گن لیکھا دئے چُکائیا۔ جن بھگتاں وسے سدا چیت، چیتن اپنا میل ملایا۔ جنم کرم دی پرکھنہارا نیت، نیتوان دُھر درگاہیا۔ گرگھاں کایا رکھے ٹھانڈی سیت، اگنی تت نہ کوئے رکھائیا۔ کول چرن کول بخش اک پریت، پریتم ہو کے میلا میلے سچ سبھائیا۔ مانس جنم جنم لیکھے لگے سنگھ جگیت، جگت اپنا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامیلا لئے

ملائیآ۔ باؤن کہے پرم پُرکھ پر بھو مہربانا، مہربان اکھوائیا۔ جُگ جُگ جن بھگتاں دیوے دانا، داتا دانی دُھر در گاہیا۔ گُرسکھ اُچبائے جگت نشانہ، نشانہ اپنا نام درڑائیا۔ دئے وڈیائی وچ دو جہاناں، دوہرا اپنا کھیل کھلایا۔ ہرجن کدے نہ ہووے بیگانہ، دُور نیڑا ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ کرپا کرے شاہ سلطانا، سنگر داتا اگم اتھاپیا۔ چرن دھوڑی دیوے دھرم دا دانا، وست امولک آپ ورتایا۔ اِگی گُرکھ جگیت سنگھ نوں ہتھیں بنھنگے گانا، رنگ لال نال رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلانے ملائیآ۔ باؤن کہے پورا بھوکھت ہويا واک، واقع شبد دھار جنائیآ۔ سنگر چرن دھوڑی نال لے کے جانی خاک، مستک مستک نال چُھہایا۔ جو دوس رین بچھے وات، گھڑی پل لیکھے لائے تھاواں تھانیا۔ ست دا سچ جوڑے نات، ناتا بدھاتا آپ بندھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ باؤن کہے ہر سنگت ست سچ --- پیار مُجت نام نال وڈیائیآ۔ جگت کوڑ کر یا سنسار ساگر گہر گہیر، دو جہان پار کرایا۔ جس دی شرع دی جگت دی نہیں کوئی تصویر، روپ رنگ رکھ نہ کوئے دکھایا۔ اوہ صاحب سوامی گرکھاں ہون نہ دیوے دِگیر، چنتا غم نہ کوئے جنائیآ۔ وچھوڑے وچ وہائے کوئے نہ نیر، نیناں چھبر نہ کوئے جنائیآ۔ گُرسکھ سدا سدا بھیناں دا بنیا رہے ویر، بھراواں دا بھائی نظری آئیآ۔ جان لگیا سیس تے چٹی پگڑی بنھنی چیر، چیرا گوہند ویکھ دکھایا۔ گھ لگا کے جانی شکر کھیر، مٹھارس رس بنایا، باؤن کہے میرا لیکھا پورا ہووے لہنا چکے ریشیاں دی تصویر، تیراں سو ستاسی نال وڈیائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کوڑ کر یا اتے مارے لکیر، لائن اپنی اک جنائیآ۔

★ ۲۸ وساکھ شہنشاہی سمت ۸ بیبی گرد رشن کور پیٹی، مہر انبالہ شہر، دے نوٹ دلی شہر ★

سنگر شبد بھگتن پیتا، متر پیارا اک اکھوائیا۔ لکھ چوراسی پرکھے پیتا، چارے کھانی پھول پھولایا۔ گرکھاں کایا کرے ٹھانڈی پیتا، اگنی تت تت تبجھایا۔ انتر نر نتر سے ہر دے چیتا، من ٹھگوری دئے گوائیا۔ ست سچ بخشے چرن پریتا، پریتم ہو کے ملے دُھر دا ماہیا۔ ساچا نام دے حدینا، حضرتان

توں باہر کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ سنگرُ شبد دیندھ، دین دِیال اکھوائیندا۔ جن بھگتاں کارج کرے سدھ، جنم کرم دا لیکھ مٹائیندا۔ آتم پر ماتم دی دتے بدھ، سوہنگ ہنسا جاپ جپائیندا۔ تن کایا مائی جائے ودھ، من منوآ آپ بھوائیندا۔ درشن دیوے گھر نچ، گرہ مندر سو بھاپائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگائیندا۔ سنگرُ شبد گر پورا دیوا، دیو سوامی اک اکھوائیندا۔ آد جگادی الکھ ابھیوا، اگوچر اپنی کار کمائیندا۔ گرگھاں امرت رس دیوے میوہ، وست امولک جھولی پائیندا۔ لیکھے لاوے رسنا جہوا، بٹی دند صفت صلاحندا۔ جنم جنم دی لیکھے لاوے سیوا، صاحب سنگرُ دیا کمائیندا۔ بخشے دھام نہچل نہکیوا، نہکرمی اپنا کرم کمائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد وڈ دیوی دیوا، آتما پر ماتما اپنا میل ملائیندا۔

☆ ۳۱ وساکھ شہنشاہی سمت ۸ جسیر کور اٹارسی، نواسی دے پرساد کراؤن تے ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ☆

وساکھ کہے میرا سماں ٹپیاں، ٹاپوآں دا چپا چپا دئے گواہیا۔ میں کھیل نکال اکوپینیا، پت پر میشور پورن بے پرواہیا۔ جس دے حکم نال دو جہان انگیٹھاتیا، چار گنت اگن نہ کوئے بُجھائیا۔ جس شرع دا بوٹا کپیا، کپل من دا لہنا دینا جھولی پائیا۔ جگت وکار ہنکار کوڑا ٹھپیا، ٹھپا ٹھا کر اپنا نام لگائیا۔ دین دُنی دی ویکھے ہتیا، ہتیارا ہو کے کھیل کھلائیا۔ ست دھرم دی دے کوئے نہ ستیا، ست سنتوکھ وچ نہ کوئے سمائیا۔ چار گنت لوبھ موہ ہنکار رتیا، ہوئے ہنگتا رنگ چڑھائیا۔ میں انت نگاہ مار کے نکیا، تخت نواسی ویکھ وکھائیا۔ جس لیکھا پور کراؤنا مدینہ مکیا، کعبیاں پڑدا لاہیا۔ اُس دانور نہ رہے چھپیا، اوہلا ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ دین دُنی جس نام مدھانے نال متھیا، متھن کرے لوکائیا۔ سو پُرکھ اکال سرب سمرتھیا، اکل کل دھاری اپنی کل ورتائیا۔ جس کھجک وچوں سبجک چلاؤنا رتھیا، رتھوا ہی بنے ڈھر دا ماہیا۔ میرا درس کر کے سگل وسورا لتھیا، اگنی تت رہیا نہ رائیا۔ وساکھ کہے میں کھڑ کھڑا کے ہسیا، ہس ہس

کے سپسِ نوانیا۔ پُرکھ اکالے دینِ دیا لے کل رہے نہ اندھیری مسیا، نوری چند دینا چکائیا۔ تیرا اکو ہوڑا بڑا اُپر سسیا، ہنگ برہم اپنا میل ملائیا۔ جس دی خوشی وچ پھراں نسیا، بھجیاں واہو داہیا۔ جو کھیل کرے اکھننا اکھیا، اکھ اگوچر اگم اتھاہیا۔ جس دے حکم نال جن بھگتاں سگل دسورا لتھیا، چنتا روگ رہے نہ رائیا۔ آتم پر ماتم گاوے جسیا، تُوں میرا میں تیرا صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے سپسِ نوانیا۔ وساک کہے میں جگت جہان گیا لنگھ، اپنا پنڈھ مکائیا۔ سپسِ نواواں سورے سرنگ، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ سو سرن لگاوے انگ، انگیکار اک کھوائیا۔ نام ندھانا چاڑھے رنگ، دو جہاناں اتر نہ جائیا۔ لیکھا ویکھے تارا چند، سورہ چند سپسِ نوانیا۔ جو بھگتاں کرے خوشی بند بند، بندگی اپنا نام درڑائیا۔ نیزہین رہن نہ دیوے اندھ، اگیان اندروں دے چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ وساک کہے میرا انت آخری پر وشتا، پر م پُرکھ سپسِ نوانیا۔ میرے صاحب دا اکو ہووے ایشا، ایشٹ دیو سوامی دُھر دا ماہیا۔ جس میرا پورا کیتا نیچا، نہچل دھام ویکھ کے خوشی منائیا۔ اوہ لہنا دینا پورا کرے گرگھ گرسکھ دا، ہر جن بھیو رہے نہ رائیا۔ جو غریب نمائیاں لیکھا لکھدا، کوجھیاں کملیاں گنڈھ پوائیا۔ اوہ رُپ آدانت اک دا، اینکارا نورِ الاہیا۔ جس دا کھیل نت نوت دا، دو جہاناں ونڈ ونڈائیا۔ اوہ لیکھا جانے وار تھت دا، گھڑی پل کھوج کھوجائیا۔ جھگڑا میٹے کوڑ کر یا نت دا، نوت اپنا میل ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں لیکھا جانے اندر انتر باہر تن وچ دا، وچلا بھیو آپ کھلائیا۔

☆ پہلی جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں ☆

جیٹھ کہے تیبی اوتار ملاؤ ہتھ، بنا ہتھیلی ہتھ چھہائیا۔ کرپا کرپی پُرکھ سمرتھ، پار برہم پر بھ بے پرواہیا۔ جس دا زرگن سرگن رتھ، آد جگاد چلائیا۔ اوہ دیوے اگئی و تھ، امولک ہر ورتائیا۔ جس نے کلج کوڑ گڑیا را دینا متھ، متھن نام مدھانا پائیا۔ جن بھگتاں دیوے دُھر دی و تھ، وست امولک آپ

ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ وساکھ کہے پیغمبر ملاؤ دست، دستگیر حکم سنائیا۔ جھگڑا
کے کیٹ ہست، اوج نیچ نہ کوئے دکھائیا۔ نام خماری سب نے ہونا مست، مست دیوانے رُپ بنائیا۔ نگاہ مارو اتے فرش، زمیں خاک دھیان لگائیا۔
کھیل تنو والی عرش، عرشے اعظم جس دا نورُ رُشنائیا۔ جو رحمت رحیم رہیا برس، مہربان اپنی دیا کمائیا۔ سو سب دا لیکھا پورا کرے شرط، شریعت شرع
کھوج کھوجائیا۔ زرگن زرویر دھار آیا پرت، امام اماما نورُ لاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈائیا۔ جیٹھ
کہے گرو گرو دیو ملاؤ کر، کرنی کرتا آپ درٹائیا۔ سرشی درشی امرت زرنتر ویکھو گھر، گرہ مندر پھول پھولائیا۔ سچ سروور ویکھو سر، امرت رس پڑدا اک
اٹھائیا۔ کی دین دُنی دے کے آئے ور، وارث ہو کے شبد جنائیا۔ کی کھیل کرے زرائن زر، وڈ وڈا اگم اتھاپیا۔ جس دادے کے آئے بھے بھو ڈر، حکم
سندیسہ نام درٹائیا۔ اوہ ویکھنہارا قلعہ کوٹ ہنکاری گڑھ، پردہ پردے وچوں چکائیا۔ جس جھگڑا پایا چوٹی جڑ، چیتن اپنی کار کمائیا۔ سو مہربان محبوب لیکھا
جانے سپس دھڑ، تتوت بھو رہے نہ رائیا۔ جس دی ویدیا زراکھر دھار آئے پڑھ، اکھراں نال صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک بے پرواہیا۔ جیٹھ کہے وشن برہما شو مار لو جھاک، پردہ پردے وچوں اٹھائیا۔ جسم اسم تنکو خاکی، تن وجود بھو رہے نہ
رائیا۔ لہنا دینا ویکھو باقی، جگ چوکڑی پھول پھولائیا۔ کی حکم سندیسہ دیوے کملاپاتی، پت پر میشور نورُ لاہیا۔ بن اکھراں والی پڑھو گاتھی، بن رسنا جہوا
ڈھولا گائیا۔ سوادھان ہو جاؤ انج دی راتی، رُتری رُت رُت بدلایا۔ آدی آدست دی ست ویکھو پاتی، کی پترکار ہی سمجھائیا۔ جس دا لیکھا انک رہیا وشن
برہما شو دی چھاتی، چھتر دھاری سمجھ کوئے نہ آئیا۔ جس دا کھیل سدا بہہ بھانتی، انک کل اپنی کل ورتائیا۔ اوہ لیکھا جانے لوک ماتی، دو جہاناں پڑدا
آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن سُن لے جیٹھا، شبدی شبد جنائیا۔
اسیں سارے اک پر بھو دی چھایا بیٹھا، دُتیا بھاؤ نہ کوئے جنائیا۔ تیرے وچ کلج کیوں ہو یا کوڑا ریٹھا، امرت رس نہ کوئے بھرائیا۔ جیٹھ ہس کے کہا
محمد تیرا صدی چو دھویں انتم ٹھیکا، ٹھا کر دُھر دارہیا درٹائیا۔ شبدی گوہند ویکھ لے بیٹا، جس نوں جنمے کوئے نہ مائیا۔ اوتار اکو اک دی ٹیکا، ٹلے مستک

نہ کوئے رمائیا۔ پرم پُرکھ سب دانیتا، نچ نیتز کرے رُشنائیا۔ جس دا آتم پرماتم سدا پیتا، پاربرہم برہم مل کے وجدی رہے ودھائیا۔ اوہ جگ چو کڑی
 کدے نہ بھلے چیتا، اُٹھل مالک اک اکھوائیا۔ سب دا گھر گھر جانے لیکھا، پچیا نظر کوئے نہ آئیا۔ پردہ لاہے دیس پردیشا، دیس دیسانتر کھوج کھوجائیا۔ جو
 آدانت رہے ہمیشہ، جنم مرن نہ روپ بدلایا۔ سو ویکھنہارا دس دسمیشا، دہ دشا بھو چکایا۔ بھگت ادھارنا جس دا پیشہ، پیشین گویاں اپنے لیکھے لائیا۔
 انتم جھگڑا میٹے ملا شیخاں، مساکاں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ سنایا۔ گر اوتار
 پیغمبر کہن جیٹھ مار لے جھاتی، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ نور تک لے کملاپاتی، پت پر میثور بے پرواہیا۔ جو کھیل کرے تیرے پہلے دوس دی راتی،
 رُڑی اپنے نال مہکایا۔ جگت جہان توڑ کے ناتی، سگلا سنگ نہ کوئے بنایا۔ کی حکم سندیسہ دیوے لوک ماتی، کائنات کی درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک نور الایا۔ جیٹھ کہے اوتار پیغمبر گرو صاحبانو میں اکو نام چیدا، جگ جیون داتے سیس نوایا۔ جیہرا
 پیاسا نہیں دین مذہب دی رت دا، ماو ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جو پیارا تتوت دا، کھوجنہارا تھاؤں تھانیا۔ اوہدا نظارہ نرگن ست دا، ست سروپ نور الایا۔
 اُس دا کھیل اکتھنا اکھ دا، کتھنی کھ نہ سکے رانیا۔ جس دے درشن سگل وسورا لتھدا، اگنی اگت نہ کوئے جلائی۔ اوہ مالک دے گھٹ گھٹ دا، ہر گھٹ
 رہیا سمائی۔ جس جھگڑا میٹنا دین مذہب دی وٹ دا، شرع دا لیکھا رہے نہ رانیا۔ اوہ کھج کوڑی کرپا جڑاں کٹدا، کٹاکش اپنا نام رکھایا۔ جس دا شہنشاہی
 سمت اٹھ جاوے ٹپدا، ٹاپو آں دے پرے ویکھ وکھایا۔ اُس جھگڑا میٹنا من مت دا، ستگر مت اک سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا حکم اک ورتایا۔ جیٹھ کہے اوتار پیغمبر گرو ویکھو اپنیاں تانگھاں، چار جگ دا دھیان لگایا۔ پریم لہر دیاں ویکھو کانگاں، تن
 وجود توں باہر دھیان لگایا۔ جس نے اپنی کھیل دا ورتنا سوانگا، کی سوانگی اپنی کل وکھایا۔ جس نوں سمجھے کوئی نہ پانڈا، بدھی چلے نہ کوئے پتھرایا۔ جس
 جھگڑا میٹنا اپنے ناؤں دا، ناؤں نرکارا اک سمجھایا۔ حصہ رہن نہیں دینا سور گاں دا، پتھو آں کھل نہ کوئے لہایا۔ سب نوں سٹ بناؤنا جوتی دھار ماں دا،
 پتا پُرکھ اکال وڈیایا۔ کھج روپ رہن نہیں دینا کاں دا، کاگوں ہنس آپ اڈایا۔ جھگڑا میٹنا باہو بل بانہ دا، ہنگتا گڑھ دے تڑایا۔ مان رہن دینا نہیں

کسے تھاں دا، نتھادیاں ہوئے آپ سہانیا۔ اکو گرہ سہاؤنا سچھنڈ کلاں دا، خرد دا ڈیرہ دینا ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتانیا۔ جیٹھ کہے میں اوتار پیغمبر گروا بڑا تئا، تپدیاں شانت نہ کوئے کرائیا۔ سُنو دُھر دا اگئی پتہ، پت پر میثور رہیا سنانیا۔ جس وچ فرق ہووے نہ رتا، رتی ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ اکو ڈنکا وچنا فتھا، جو پر بھ اپنے ہتھ وکھانیا۔ کلجگ رہن نہیں دینی بہہ متا، مت متانتر دینا مُکانیا۔ جو اشارہ دتا نانک تپا، بغداد وچ سنانیا۔ تِس دا لیکھ لکھاؤنا ٹپا ٹپا، نو سو نونوے اکھراں نال وڈیانیا۔ ایہہ کھیل ہتھ پُرکھ سمرتھا، جو آد انت اپنی کار بُھگتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کل آپ ورتانیا۔ جیٹھ کہے میرا تن وجود ویکھو سڑدا، اگنی تت تپانیا۔ جگت جہان تکیو لڑدا، اگے ہونہ کوئے اٹکانیا۔ پہلوں حصہ ونڈاوے چڑھدا، پھیر لہندی دشا پئے ڈھانیا۔ پہاڑ دکھن نال مردا، اگے ہونہ کوئے اٹکانیا۔ ایہہ کھیل پر بھو دے گھر دا، دھرنی اُتے ویکھ وکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر پردہ آپ اٹھانیا۔ جیٹھ کہے میں نگاہ ماری وچ برہنڈاں، بن اکھاں اکھ اٹھانیا۔ میرے صاحب دیاں اگئی ونڈاں، جس دی سمجھ نہ کوئے سمجھانیا۔ جس نشان میٹنا تارا چندا، سورہ چند سیس نوانیا۔ پیغمبراں پوریاں کرنیاں منگاں، محمد نبیوں نبیوں لاگے پانیا۔ جس نے لیکھ مُکاؤنا شرع دیاں کندھاں، کنڈھی بیٹھا ویکھے دُھر دا ماہیا۔ جس دی صفتاں گاؤنیاں بتی دنداں، رسنا جہو نال ملانیا۔ اُس دا کھیل ہونا اچنجا، چم درشتی دے بدلانیا۔ صدی چودھویں اتم میٹنا پنڈھا، پاندھی چار یار روون مارن دھاہیا۔ صدی بیسویں حضرت عیسیٰ سماں لنگھا، مسیح بن نیناں نین تکانیا۔ موسیٰ ویکھے اپنا رنگا، اٹھسٹھ رہے گر لانیا۔ تیئی اوتار کہن ساڈا پنڈھ مک گیا لمبا، اگے اور نہ کوئے ودھانیا۔ نانک گو بند کہے پر بھو دا کھیل سب توں چنگا، چار جگ دے شاستر دین گواہیا۔ جس دے حکم نال ہووے رنگا، دنگل ویکھے جگت لوکانیا۔ شبدي شبد کھڑکنا کھنڈا، کھنڈا کھڑگ سیس نوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگانیا۔ جیٹھ کہے سُنو بچن اولا، سب نوں دیاں سنانیا۔ جس نوں کھندے نورِ الہی اللہ، عالمین بے پرواہیا۔ جو وسیا سچھنڈ سچ محلا، درگاہ ساچی سو بھا پانیا۔ اوہا لیکھا جلا تھلا، مہیئل اپنا حکم ورتانیا۔ جس دا نور نورانہ اگئی دپیک بلا، جوتی جاتا ڈگمگانیا۔ اوہ کھیل کرے اک اکلا، اکل کل دھاری اپنی

کل ورتائیا۔ جس نے صدی چودھویں انت اخیر بے نظیر دُھر دے کلمے دا بولنا ہلا، الف یے ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ سو سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن اِکو ملا، تخت نواسی نظری آئیآ۔ جس دا ہچل دھام اٹلا، محل اٹل کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک اک اکھوائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن جیٹھ نہ مار اپنا دابا، غُصے وِچ جنائیا۔ ذراتک نُور اگئی محرابا، محبوب بے پرواہیا۔ جس دا ساریاں نال وعدہ، قول اِقرار توڑ نبھائیا۔ جس دا حکم سدا باقاعدہ، بے قائدگی وِچ کدے نہ آئیآ۔ اوہ ہووے نہ کدے علیحدہ، دکھری ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جس دے کولوں ساریاں لیا فائدہ، نام کلمیاں دیاں جھولیاں مات بھرائیا۔ اوہ کلجگ انتم لین آئے جائزہ، جائز اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جیٹھ کہے اوتار پیغمبر گرُ صاحبانو میں کی دسٹاں، دسُن دی لوڑ رہی نہ رانیا۔ میں بن رسنا جھو اپنی دند ہسٹاں، ہسٹاں ہسٹاں کے دیاں دکھائیا۔ زرگن دھار ویکھو پنا جگت نیتز اکھاں، لونیاں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جس نوں کہندے پُرکھ سمرتھا، مالک خالق نُور الاہیا۔ اُس دے چرن کولوں وِچ ڈھٹھا، قدماں دھوڑی خاک رمائیا۔ جس دا سب دے نال وعدہ قول اِقرار پنا اکھراں توں لکھیا پٹا، پاٹل ہو کے رہیا سمجھائیا۔ جس سرشٹی نوں زیرو زیرو نال کرنا بٹا، اک دا انک ہتھ نہ کسے پھڑائیا۔ جس دا شہنشاہی سمت اٹھ جاندا نٹھا، بجھے واہو داہیا۔ اُس نے سرشٹی نوں دو دھڑ وِچ کرنا اکٹھا، اکٹھا اپنا حکم سنائیا۔ شاہ سلطاناں سیس وِچ پاؤنا گھٹا، تخت تاج نہ کوئے ہنڈھائیا۔ ضرور چار گنٹ پویگا رٹا، رُٹین وِچ لیکھا دئے لکھائیا۔ کلجگ چیتھر پُرانا پھٹا، انتم رووے مارے دھاہیا۔ محمد احمد پھرے نٹھا، صدی چودھویں دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر حکم اک ورتائیا۔ جیٹھ کہے میں کوجھا کملا، کامل مُرشد رہیا جنائیا۔ جس دین دُنی دے تکنا املا، علم عالماں ویکھے تھاؤں تھانیا۔ جس نوں سب نے کہنا جٹ یملا، یادو کرشن دئے گواہیا۔ اُس محبوب نے کسے دی کھوں نہیں جمنّا، جمن والی کوئے نہ مایا۔ گلشن ویکھنا دین دُنی دا چمنّا، چم درشٹی پھول پھولایا۔ جس دے بھے وِچ گرُ اوتار پیغمبر کمبنا، وشن برہما شو سیس نہ کوئے اٹھائیا۔ اُس دا حکم دو جہاناں منّا، من دی منسا نہ کوئے دکھائیا۔ جس جو گھڑیا سو بھننا، گھڑن بھننہار بے پرواہیا۔ کوڑ گڑیا رانتم دنڈنا، دنڈاوت سب دی ویکھ دکھائیا۔ نشان میٹ کے تارا چندنا، چند نور

کرے رُشائیا۔ گو بند لہنا پورا کرنا پورب دُشٹ دمناء دامن پٹو نام پھڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا
 کھیل آپ کھلایا۔ جیٹھ کہے اُف ہائے، دروہی حق خُدا۔ سچ تعریف رہیا سُنائے، مالک محبوب بے پرواہ۔ صدی چو دھویں ملے سزائے، صاحب سلطان
 رہیا درڑا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کما۔ اوتار پیغمبر گر کہن جیٹھا کچھ ہور دس، دست دست
 نال ملایا۔ خوشیاں نال ہس، ہس ہس کے دے سمجھایا۔ توں کس دے ہوئیوں وس، واسطہ کس دے نال جڑایا۔ جیٹھ کہے میں خوشیاں وچ رہیا نس،
 بجھاں واہو داہیا۔ جس صاحب داٹساں چار جگ گایا جس، صفتاں وچ صفتی ڈھولے جگت سُنایا۔ میں اُس دے ہو یا وس، واسطہ اِکو نال رکھایا۔ جس
 کلج اندھیر میٹنا مس، چند گو بند کرے رُشائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ پیغمبر کہن آہ
 لا تنظیمو ولزستا مویزے ناچکستا شہزینے نُور و نرہک، عالمینے بہرک، اُلزی اوزد، نُورے نہود، پرودے پروردگار، گوشے نُور نُورانہ چنتکار، اعلیٰ ازی علی
 اللہ اک اکھوایا۔ محمد کہے مو بجستا، زوی اک الاہ، خط خطو کوئی نہ لکھدا، کلمہ اگم دے درڑا۔ اوہ واحد نُور اک دا، نُور نُورانا اک رُشنا۔ جو سب دا انتر
 زرنتر ودھ دا، وِدیا توں باہر بے پرواہ۔ جس کھیل ویکھنا لہو مجھ دا، مجلس شترُو آں والی لگا۔ ایہہ کھیل اگمی بدھ دا، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ لئے اٹھا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر وڈا وڈ وڈیایا۔ جیٹھ کہے اوتار پیغمبر گرُو سُنو حکم اگم، دُھر دا دیاں سُنایا۔ جھگڑا
 چھڈ دیو چم، چم درشی لو بدلایا۔ اِکو دھار سمجھ لو برہم، پار برہم نُور الاہیا۔ نہ کوئی ہرکھ سوگ غم، چنتا چکھا نہ کوئے جلائی۔ سارے پر م پُرکھ دی
 دھاروں پئے جم، آتما جنمے کوئے نہ مایا۔ سُنو حکم بنا سرون کن، کتا گو بند والا دے گواہیا۔ جس اُمت نبی رسولاں دینا ڈن، ڈکا شبد کرے شنوایا۔
 ویکھو رووے تارا چن، چار یاری رووے مارے دھاہیا۔ بہڑی نیت نین ہن ہوئے اٹھ، نُور ظہور نہ کوئے رُشائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر پردہ آپ چکایا۔ جیٹھ کہے پیغمبر آو آگے، آگن وچ تاڑی دیاں وجایا۔ اپنے ویکھو گھر گھر دیک جگے، چراگاہاں کی
 رُشائیا۔ اُمت وچ پھرو بجھے، بجھو واہو داہیا۔ تہاڈے کلمے وچ کیہڑے مُرید بجھے، کیہڑے مُردے قبراں وچوں باہر کڈھایا۔ اِکو بیان دیو بے، حضرت

عیسیٰ موسیٰ دھیان رکھائیا۔ محمد تیری صدی چوڑھویں ونجھے، ونجھ مہانا ہتھ نہ کوئے رکھائیا۔ سچ دس کپڑے ماڑے تے کپڑے چنگے، کلمے دی کلمہ دے صفائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر پڑدا آپ اٹھائیا۔ محمد کہے میرے مالک کل وجیہ، قدم بوسی سبب نواٹیا۔ توں عالمے عالیشان توجیہ، تہذیب تیری نورِ الہیہ۔ تیرا دائرہ اک وسیع، وصل دے یار بے پرواہیا۔ توں مالک حق طبعی، طبیعت سب دی دے بدلایا۔ توں نورِ الہی ربی، ربے عالمین مالک اک اکھوٹیا۔ میری لنگھدی جاندی چوڑھویں صدی، ہائے صدمے وچ دیاں دُہائیا۔ دست تیرے آگے کھلوتا بدھی، سجدہ بنا سبب سبب جھکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تڈھ بن دوجا نظر کوئے نہ آتیا۔ خدا کہے خود خدی کہ زوی، جاؤلا محو، تاوستے نوؤ، زانے مجد، شاکو کے نزع، ولہستا، منہ جی، زوئے وزز عرشے عاجز، خاکے تزک نورے زہک، خاکے خلل، خود مالک بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ محمد کہے حضرت عیسیٰ، اسم سبب نواٹیا۔ عیسیٰ کہے سُن موسیٰ، جسم جسم دے دُہائیا۔ پروردگار دا نورِ الہی تے کالا سوسا، کالی کسلی والا ویکھ وکھائیا۔ جس نے کھیل کھلاؤنا چینا رُوسا، پاتالاں پردہ دے اٹھائیا۔ کی حکم دیوے شاہ ابنوسا، حضرت بے نظیر کی اپنی کل ورتائیا۔ واحد کلمہ کلمہ کائنات دا دوتا، نوکھنڈ پر تھی بجھے واہو داہیا۔ جس دا سمت شہنشاہی اٹھ وچ ملے ثبوت، ثابت بابت اپنی آپ دے کرائیا۔ جس نوں جھکنے جگت دے تن وجود کلبوتا، کلمیاں توں باہر قائم مقام اپنا حکم دے سناٹیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ جیٹھ کہے گر اوتار پیغمبر و ہور ویکھو دھاکا، دھرم دھرم نال جنائیا۔ جس نوں کہندے پروردگار پاکی پاکی، پاکیزہ کی اپنا حکم ورتائیا۔ سچ پچھو اُس پنچم جیٹھ چڑھنا راکا، راکب ہو کے دُھر دا ماہیا۔ جس نوں محمد نے کہا میرا آقا، عقل بدھی توں باہر ڈیرہ لائیا۔ اُس نے دین دُنی دا بدل دینا ساکہ، ساکھیاں اپنا نور کرے رُشائیا۔ چھوٹیاں چھوٹیاں رہن نہیں دینیاں شاخاں، شناخت وچ رفاقت سب دی دے بناٹیا۔ نام کلمے دیاں وکھریاں وکھریاں جو چلدیاں رہیاں کلاساں، اکھراں نال بدلایا۔ تِس صاحب نے ویکھیاں گویاں کاہناں والیاں راساں، منڈپاں منڈلاں اپنا کھیل کھلاٹیا۔ منزل بامنزل کٹیاں واٹاں، بھجیاں واہو داہیا۔ انت لیکھا ویکھیا سب نوں پیا گھاٹا، اوتار پیغمبر گرو

سارے اپنا لیکھا رہے جنایا۔ صدی چوڑھویں انت اخیر مٹ جانیاں ذاتاں پاتاں، جگت شرع وند نہ کوئے وند آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ دکھایا۔ جیٹھ کہے سارے میٹوں دیو تھاپی، وشن برہما شو خوشی بنایا۔ کیوں میرے وچ پر بھو دے حکم دی اوہ ہون لگی کاپی، جس نوں چار جگ دے شاستر نہ سکن سمجھایا۔ کوئی گرنٹھ شاستر نہیں کہہ سکدا میں کئے تارے پاپی، میٹوں پڑھن والے کتنے پار لنگھایا۔ گرو اوتار پیغمبر کسے سکھ دی لکھی نہیں ساکھی، جو سچکھنڈ بیٹھے ڈیرہ لایا۔ سنگر شبد توں بناتے شبد گوہند توں بنا مٹی کسے نہیں آکھی، آخر اکھراں توں باہر حکم دتا درڑایا۔ ایسے کر کے کھجک دے اتم سب نے اوکھی دسی گھائی، بنا پر م پڑکھ توں گھانا پور نہ کوئے کرایا۔ اتم اتم لنگھدیاں لنگھدیاں لنگھدیاں سب دی آگئی واٹی، پچھلا پنڈھ رہیا نہ رایا۔ سارے اوتار پیغمبر گرو ہتھ مارو اپنی چھاتی، بنا تن وجود اپنا ہتھ رکھایا۔ کھجک اتم اکو اینکار کملاپاتی، جس نوں پت پر میثور کہہ کے سارے گایا۔ اوہ سدا سدا ابناشی، جنم مرن وچ کدے نہ آیا۔ جاں اوہدا کھیل تکیا ہو گیا گھنک پڑ دا واسی، جس نوں گھنڈیا رام شام بیٹھے سپس نوانیا۔ پھیر ویکھیا اُس دی جوت جوت پرکاشی، تن وجود وچوں کرے رُشانیا۔ پہلی جیٹھ کہے میری سب نے مٹی آکھی، دھر دے اکھراں نال سنایا۔ جن بھگتو بھگون نے کرنی تہاڈی راکھی، سر سب دے ہتھ رکھایا۔ کیوں پنچم جیٹھ نوں اُمت دی بدل جانی حیاتی، پچھلا جیون پچھے دتا لنگھایا۔ ہن پورن جوت تے پورن پرکاشی، تے پورن ہر گھٹ نظری آیا۔ کسے دالہنا رہن نہیں دینا باقی، باقاعدہ سب دا لیکھا دینا چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ جیٹھ کہے جاگ او جیٹھا پنچیا، جس دے اُتے پنجہ نشان نہ کوئے لگایا۔ آہ ویکھ تے اوہ ویکھ سب دا ویلا ونبھیا، ونبھ مہانا ہتھ نہ کسے رکھایا۔ سب دا لیکھا بنا کلیاں توں سچکھنڈ وچ ٹنگیا، جس نوں پھڑ کے ویکھن کوئے نہ پانیا۔ کیوں ایہہ ور اوتار پیغمبر گرو آں منگیا، پر بھ دے آگے خالی جھولیاں ڈاہیا۔ تیرا کھیل تکنا وچ ورجھنڈیا، لوک پر لوک ویکھنا چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ پنچم جیٹھ کہے جیٹھا میری نمسکار، نیوں نیوں سپس جھکایا۔ توں بڑا متر پیارا یار، جگ جگ دا نظری آیا۔ جس نے سدے تیری اوتار، وشن برہما شو جوڑ جڑایا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد کھچ لیاندا کر پیار،

مُجَبَّتِ وَبِحِ مَحَبَّتِ لِيْ اَنْكُرَانِيَا۔ دس گر گر جوت کر اُجیار، جوتی جاتا ڈمگائیَا۔ سر شئی دی در شئی کر خبردار، بے خبراں خبر سنائیَا۔ او دُنیا والیو تہاڈا سمبل دیس
 ہویا تیار، جس سمبل نوں سارے گائیَا۔ پنچم جیٹھ تے دن سی منگوار، گھر گھر وڄی ودھائیَا۔ شیر سنگھ دا شیر رُوپ اپار، شرع توں باہر شہنشاہ اکھوائیا۔
 پورن وچوں پورن ہویا تیار، سو پور رہیا سرب ٹھانیا۔ جنم دا جنم تے جنم دا ادھار، ادر توں باہر دا لیکھا دتا درڑائیَا۔ نواں جامہ پہن کے ہووے آپ
 اُجیار، نور نورانہ ڈمگائیَا۔ پھیر جائے جگت ساگراں توں پار، پراپسنتی مدھم بیکھری توں پرے کرے رُشنائیا۔ سب نوں جگاؤندا جائے ہلاؤندا جائے
 اُٹھاؤندا جائے غفلت وچوں کراؤندا جائے بے دار، ویدی سوڈھی دا لیکھا پور کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ
 دا حکم آپ ورتائیَا۔ پنچم جیٹھ کہے میں آواں گا۔ پر م پُرکھ دا کھیل سمجھاواں گا۔ شبدی دھار ڈنک وجاواں گا۔ راؤ رنک آپ اُٹھاواں گا۔ دوار بنک
 اک وڈیاواں گا۔ جس کھیل کیتا پُری گھنک، تِس دا گھر اک سہاواں گا۔ جس دی آشارکھ کے گیا بھگت جنک، جنک سُنتری سینتال ملاواں گا۔ اگے
 سچ بنا کے بنت، سوہناراگ الاواں گا۔ سب دا اکوماہی تے اکو کنت، خاوند اکو اک سمجھاواں گا۔ گڑھ توڑ کے ہووے ہنگت، ہنگ برہم اک درڑاواں
 گا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، دُھر دی سکھیا اک سمجھاواں گا۔ جن بھگتو تہاڈا ناتا توڑ کے سورگ بہشت جتت، سچکھنڈ دوار وساواں گا۔ جتھے نہ کوئی
 آدے نہ کوئی انت، مدھ دا لیکھا پرے ہٹاواں گا۔ جس دے درشن نوں لوچدے سنت، سوشد تہاڈے انتر آپ وساواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اُٹھاواں گا۔ پنچم جیٹھ کہے میرے صاحب دے کول ہووے ست رنگا، ست ستوادی دیا کمائیَا۔
 محمد سنجال نہ سکے تمبا، چار یاری بھجے واہو داہیا۔ عیسیٰ پھرے پیریں رنگا، قدم قدم نال بدلایَا۔ موسیٰ حیران ہووے اچنجا، کی قدرت دا مالک کھیل
 کھلایَا۔ رام کہے سینا ویکھ لے کھج کئڈھا، رام دارام لئے انکڑائیَا۔ کرشن کہے بنا رتھواہی توں شبدی دھار کرائے جنکا، جگت جگت اپنے ہتھ رکھائیَا۔
 نانک کہے صاحب سورا سربنگا، کی اپنی کل ورتائیَا۔ گوہند کہے سنگر شبد پھرے وچ برہمنڈاں، کوٹن کوٹ چرناں ہیٹھ دبائیَا۔ جس نے سنجگ تریتا
 دواپر کھج جیو جہان پائیاں ونڈاں، حصے اوتار پینمبر گروآں ہتھ پھرائیا۔ انت کنت بھگونت پروردگار سانجھیا سب دا سینہ کرے ٹھنڈا، آتم پر ماتم اپنی

گنڈھ پوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چُکایا۔ جیٹھ کہے پر بھو پڑدا چک دے، چکے جگت اندھیر۔ پڑدے لاه دے اوہلے لگ دے، کردے اپنی مہر۔ بھو کھلا دے دُھر دی جگ دے، دُتیار ہے نہ تیر میر۔ لیکھے مُکا دے جننی گکھ دے، چوڑا سی پئے پھیر نہ گیڑ۔ جھگڑے مُکا دے بھکھ دُکھ دے، نو کھنڈ پر تھی اپنا گیڑا گیڑ۔ گر اوتار پیغمبر سکھنا سکھدے، کلج اتتم نہ لا دیر۔ کوڑی کرپا جڑپٹ دے، ہوئے ہنگتا دے نیڑ۔ لیکھے مُکا دے کام کرودھ لٹ دے، مایا ممتا نہ رہے اندھیر۔ قول اقرار پورے کر دے گو بند سُت دے، کل کلکی اک اوتار۔ تیرے وقت نشانے ڈھک دے، امام اماما پروردگار۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، شاہ پاتشاہ سچی سرکار۔ جیٹھ کہے میری آسا اک لوڑیندی، لوآں پُریاں توں باہر جنایا۔ کلپنا میٹ دے کلج من دی، منسا موڑھ رہے نہ رایا۔ جوت جگا دے کایا تن دی، تن وجود ہووے رُشانیا۔ دھار بدل دے جیو جگت جن دی، جاگرت جوت ڈگمگایا۔ پُجلی نندیا مٹا دے کن دی، سرون سُنن کوئے نہ پانیا۔ ترسنا کوڑ رہے نہ دھن دی، نام بھنڈارا اک ورتانیا۔ ویکھ کھیل گو بند چن دی، جس نوں چن ستارا سیس نوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دُھر دے مالک ہونا سہانیا۔ پہلی جیٹھ کہے پنچم ہونا سچ دہاڑا، دُھر دی خوشی بنایا۔ سنگر ہتھیں رنگ لاؤنا گاڑھا، لال گلالا سو بھا پانیا۔ پرگٹ ہووے دُھر دا لاڑا، پورن سنگر دُھر دامہیا۔ جس نے پھرنا کر بلے والیاں وچ اجاڑاں، جنگلاں جوہاں کھوج کھوجایا۔ جس دے بچھے لگنیاں دھاڑاں، دھاڑوی ہو کے بجھے واہو داہیا۔ پنا نبی رسولاں توں جس نے گاؤنیاں واراں، صفتاں توں باہر صفت صالاحیا۔ جس دا تیر کمان کھنڈا کھڑگ کھڑکنیاں تلواراں، ترکش نال جڑوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ پنچم جیٹھ کہے میرا دوس ہووے سہنجنا، سو بھاؤنت آپ سہانیا۔ کرے کھیل پُرکھ زرنجنا، آد زرنجن نور الاہیا۔ اُس نوں کہندے درد دُکھ بھے بھنجنا، بھوساگر پار کرایا۔ اُس نے دُنیا دے وچ پھیر جبنّا، جنم دن پورن لئے ملائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا جس دی شبدی دھار کولوں کمبنا، کعبے پئے دُہانیا۔ جس دے تھم نال سب دے کڈھنے سمنّا، تھم دُھر دا اک سنایا۔ بھانا جگت جہان پینا منّا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا مالک وڈ وڈیایا۔ پنچم

جیٹھ کہے میں چڑھ کے آؤنا جگ، جاگرت جوت کراں رُشانیا۔ کلجگ دیکھ پڑا بگ، پردہ پردیاں وچوں اٹھانیا۔ جن بھگت تکاں اُپر شاہ رگ، نو در دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ پھیر اوہ تکاں جنہاں دے سیس اُتے بدھی پگ، جو پرگنے اپنے وچ وساںیا۔ پتہ نہیں کس طرح چار جگ دے وچھڑے لئے لہ، کھو جے تھاؤں تھانیا۔ امرت جھرنا جھرا کے وچ کول نبھ، بوند سوانتی دتے پُکائیا۔ جگت دوت وچوں کڈھ، بندنا اپنی دتی سمجھانیا۔ جس نے پریم پیار وچ بنھنے سب، سبھا ملیچھاں دینی سمجھانیا۔ او سے نورِ الٰہی نوں عالمین کہن رب، ربے عالمین کہہ کے سیس نوآیا۔ اوہدا ملن دا آد جگاد جگ چو کڑی اپنا سبب اپنی کرنی اپنے ہتھ رکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی ونڈ آپ ونڈانیا۔ پنچم جیٹھ کہے عیسیٰ دا پورا کرنا واک، حضرت حضرت حقیر ہو کے سیس نوآیا۔ اُس دا وقت بدل جانا اُتے کلاک، کلاک گھڑی دے گواہیا۔ کیوں زرگن دی زرگن نال ہونی ٹاک، حکم حکم نال ٹکرائیا۔ کلمے آگے کلمہ کرے نہ کوئے واک، بھجے نہ واہو داہیا۔ صلیب پاؤن لگیا حضرت گیا سی آکھ، بنا اکھراں آکھ سنانیا۔ میرا مالک تے پتا آوے آپ، جس نوں باپ کہہ کے سیس نوآیا۔ اوہ مُریداں مُرشداں سب دا کھولے تاک، تقویٰ اپنا اک سمجھانیا۔ اوہدے کول بنا حرفاں توں کتاب، جیہڑی کتب خانیاں وچ نہ کدے ٹکائیا۔ جس ویلے آوے وچ یورپ اُس دا پہلا کھولے باب، جس باب وچ بابل دا بھو دے چُکائیا۔ اوتھے نہ کوئی سوال نہ کوئی جواب، جواب طلّی وچ سارے سیس نوآیا۔ بنا سیس توں ہوئے آداب، بنا کلمے توں کلمہ رہیا سنانیا۔ پیرس وچ اُس نوں دے اعجاز، جو عزیز بن کے تمیز وچ عیسیٰ دی سیوا پچھے گیا کمائیا۔ نالے دست ملاوے تے اندروں بدل دیوے مزاج، ایہہ اپنا کھیل کھلانیا۔ پہلوں مگھ تے رکھے نقاب، پھیر پردہ دے چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوآیا۔ جیٹھ کہے میں کردا رہیا اڈپکاں، جگ چو کڑی دھیان لگائیا۔ رکھدا رہیا اُمیداں، ترسنا جگت والی گواہیا۔ پیغمبراں دیاں تکدا رہیا عیداں، عید الفطر کھوج کھوجاںیا۔ دیکھدا رہیا کی وصیتاں، کی وصل وچ اصل گئے سمجھانیا۔ تکدا رہیا نصیحتاں، تیس بتیسا حدیثاں کی پڑھانیا۔ لبھدا رہیا اصلیتاں، بھجیا واہو داہیا۔ جس ویلے صدی چودھویں آئی سب دیاں اندروں دیکھیاں طبیعتاں، طبع بدلی کوڑ لوکائیا۔ مینٹوں رو کے کہا قرآن مجید، دروہی تیرا نام خدایا۔ تیرا درس ہووے نہ کسے دیدا، دیدہ

دانستہ درشن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اپنے ہتھ رکھائیا۔ حکم کہے میں بڑا وڈا، سنگر شبد
 حکم وڈیائیا۔ میرا نشان پُرکھ اکال گڈا، گاڈ گائیڈ ہو کے سانوں دئے دکھائیا۔ میرا پُریاں لوآں وچ نہیں کوئی اڈا، مات لوک ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ میں
 کسے دین مذہب وچ نہیں بدھا، شرع زنجیر نہ کوئے رکھائیا۔ نوری دھار ہو کے نرنکار ہو کے وساں ہر جگہ، گھٹ گھٹ اندر اپنا ڈیرہ لائیا۔ سرشٹی دی
 درشٹی ویکھاں من واسنا ہوئی سگا، کاگ ہنس نہ کوئے بنائیا۔ دھرم دی دسے کوئے نہ سجا، سجا ملیچھاں بیٹھی آسن لائیا۔ پتا پوت کرے دغا، گر چیللا
 کرے لڑائیا۔ گھر گھر گلی اگا، اگنی تت نہ کوئے بُجھائیا۔ مدھ وکار دالیندے مزہ، آتم رس نہ کوئے چکھائیا۔ کلجگ انتم سب دے سرتے کوکدی قضا،
 قاضی ملا شیخ مسانک روون مارن دھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ سچ دی کرنی کار کماویگا۔
 دین دیال دیا کماویگا۔ پُرکھ اکال کھیل کھلاویگا۔ سنگر گوہند پڑدا لاہویگا۔ جوتی جاتا ڈگمگاوےگا۔ لوک ماتی ویس وٹاویگا۔ کلجگ ویکھ اندھیری راتی، نوری نور
 چند چکاوےگا۔ سب دا لہنا دینا دیوے باقی، پچھلا لیکھا جھولی پاویگا۔ آگے دس کے ساکھی، ساچا نام اک درڑاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، ساچا رنگ اک رنگاویگا۔ ساچا رنگ اکو رنگیگا، رنگنہار گوپالا۔ پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں لنگھیگا، کھیلے کھیل دو جہاناں۔ دست
 امولک نام ونڈیگا، پرم پُرکھ کرپالا۔ کلجگ کوڑ گڑیار دنڈیگا، دیناں بندھپ دین دیالا۔ جن بھگتاں جنم جنم دیاں ٹٹیاں گنڈھیگا، گھر گھر ہوئے آپ
 رکھوالا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر داہر، ڈھر مالک دین دیالا۔ دین دیال صاحب سَنکھ ساگر، ہر کرتا نور الاہ۔ جن
 بھگتاں نرمل کرم کرے اُجاگر، کوٹ جنم دے پورب بخش گناہ۔ ست سچ بنائے سوڈاگر، ونج اکو اک کرا۔ بھاگ لگائے کایا گاگر، ساڈھے تن ہتھ کر
 رُشنا۔ در آیاں دیوے آدر، سر اپنا ہتھ ٹکا۔ جو سندیسہ دے کے گیا تیغ بہادر، دٹی دوارے کر دُعا۔ پُرکھ اکالا گرکھاں بنے چٹی چادر، کلجگ کالا سوسا
 دئے لہا۔ مہربان ہووے کرتا قادر، قدرت قادر مہرواں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر داور، ہر جن بخشے اگتا ناں۔ ہر کا
 ناؤں ہر نرنکار، نرنراؤن درڑائیا۔ سو پُرکھ نرنجن پاوے سار، ہر پُرکھ نرنجن ہوئے سہائیا۔ ایکنکارا دئے ادھار، آد نرنجن نور رُشنا۔ ابناشی کرتا کرے

پیار، سری بھگوان گود اٹھائیا۔ پاربرہم لئے سنبھال، برہم اپنا جوڑ بڑائیا۔ سبھنڈ سہائے بنک دوار، درگاہ ساچی وجے ودھائیا۔ وشن برہما شو کرن نمسکار،
 نیوں نیوں لاگن پائیا۔ دیوت سُر دھوڑی منگن چھار، خاکی خاک خاک وڈیائیا۔ چار جگ دے شاستر صفت رہے اچار، مہما اگم اتھاہیا۔ سو صاحب سوامی
 انتریامی جن بھگتاں لہنا دینا دئے اتار، پورب قرضہ رہے نہ رائیا۔ سچ پیار دا بخش بھنڈار، اتوٹ اٹھ آپ ورتائیا۔ پہلی جیٹھ کہے جن بھگتو میری نمو نمو
 نمسکار، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ میں سب دا خدمتگار، جو خادم ہو کے پرہہ دے لاگن پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، ڈھر دا دھرم اک اھوائیا۔ پہلی جیٹھ کہے میری ڈنڈاوت سب نوں بندنا، بندگی والیو سپس نوایا۔ لکھ چوراسی وچوں پار لنگھنا، اندج جیرج اُتہج سیج
 دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ بنا پُرکھ اکال توں کسے کولوں کچھ نہیں منگنا، دیونہار اک اھوائیا۔ جو دے جاگدیاں راتیں ستیاں چاڑھے رنگنا، سپن سکھوپت جاگرت
 تریا اپنا رنگ رنگائیا۔ اوتھے پوہ نہ سکے پنچنا، پنچم لیکھا رہے نہ رائیا۔ جگت سریر جگیا سوآں وانگ جگت وچ جمناء، تتاں نال تت مل کے وجے ودھائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر پردہ آپ چکائیا۔ پہلی جیٹھ کہے جن بھگتو پرہہ دے نال کر لو رشتہ، ناتا اکو اک
 بڑائیا۔ سندیسہ دیوے جبرائیل فرشتہ، عزرائیل میکائیل اسرائیل نیوں نیوں سپس نوایا۔ جیہڑا آد جگادی سب دے لیکھے لکھدا، جنم کرم دا ڈیرہ ڈھاہیا۔
 جس نے ایشٹ اپنا رکھیا اک دا، ایکنکار واحد نورِ الاہیا۔ تساں روپ دھرنا ساچے سکھ دا، جو گو بند سکھیا گیا سمجھائیا۔ بنا پُرکھ اکال توں جھگڑا مٹدا نہیں
 نت دا، آون جاون پندھ نہ کوئے مکائیا۔ تساں درشن کرنا جو پیارا ساچے ہت دا، ہتکاری ہو کے میل ملائیا۔ بن سنگر شبد منو آکسے نہ ٹکدا، مستک ٹلے
 کم کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کھیل کرے آد جگادی پت دا، پت
 پر میثور بے پرواہیا۔

گرنٹھ کہے میرا نمبر آخری بائی، بائیل دا بائیواں حصہ دے گواہیا۔ محمد دی قرآن دے ڈہائی، حدیث اکیسویں راہ تکائیا۔ رام بانہہ رہیا اٹھائی، پنچبٹی اپنا آسن لائیآ۔ کرشن واگاں رہیا بھوائی، دین دُنی رتھ نہ سنگ رکھائیآ۔ نانک کہہ کے گیا چائیں چائیں، دُھر سندیہ اک الاہیا۔ گوبند نے بوٹا پٹیا کاہی، کائنات دتی ہلائیآ۔ سنگر شبد نے کہا سب دی انت ڈہائی، دو جہان سیس نہ کوئے اٹھائیآ۔ جس ویلے آوے مالک خالق دُھر دا ماہی، محبوب نور الاہیا۔ جن بھگتاں توں جھلی نہ جائے جدائی، جڈا جُز ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ جس نوں پیغمبراں کہا اوہ نور نورانہ نور الاہی، اللہ پاک رسول اپنا کھیل کھلایا۔ جس دی سب نے حاضر ہو کے دینی گواہی، گواہ شُد اپنا آپ بنایا۔ سنگر دی دھار عیسیٰ دی کلاک بدل جانی اُتے کلائی، کلا جگت وچ ورتایا۔ شرع دی رہنی نہیں شہنشاہی، شمع سب دی گل دے کرایا۔ جو آشار کھی سی محمد نے جس ویلے علی نوں بنایا جوئی، ہتھ گردن پچھے کُکائیآ۔ پچھے قدم چلیا سی ڈھائی، ڈھنیا گوبند والا ویکھ وکھائیآ۔ پھیر اُمت تکی جیہڑی بن گئی رُوپ قصائی، قسم کھا کے قسم اپنی گئے بدلایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی ونڈ آپ ونڈائیآ۔ گرنٹھ کہے اسیں بائی سر سے دے وچ ڈُبے، گوبند دتا کُکائیآ۔ ساہ لیندے ساں اُبھے اُبھے، ہوکیاں وچ سٹائیآ۔ کیہڑی کُہڑی دے وچ کُہے، باہر سکے نہ کوئے کڈھائیآ۔ جھٹ شبد گوبند نے حکم دتے کُہے، سندیہ اگم اتھاپیا۔ تہانوں مان ملنا کلجگ انتم چوتھے جگے، جگاں دامالک ہوئے سہائیآ۔ ساڈے انتم پینڈے کُے، اگلا پندھ رہیا نہ رانیآ۔ اگے واسطے پر بھو دے نام دے پر بھونے لین نہیں دینے بُھگے، حصہ ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ ہن اکو شبد نشانہ اڈے، اگن آتھن سو بھاپایا۔ سنگر دے رُوپ کدی نہیں ہندے بڈھے، سنگر شبد سدا وجدی رہے ودھائیآ۔ تئاں والے وجوداں والے انتم لگ جانڈے جگت والی کُھڈے، چوڑاسی وچوں باہر نہ کوئے کڈھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دی رمز سمجھ وچوں نہ بُجھے، عقل بُدھی چلے نہ کوئے چتر ایآ۔

☆ ۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ☆

سنگر شبد پایا واسطہ، جوت جوت جوت سیس نوائیا۔ تیرا نرگن سرگن راستہ، رستہ مارگ اگم اتھاہیا۔ کھیل ویکھنا آہستہ آہستہ، جگ چوکڑی دھیان لگایا۔ کسے ہون نہ دیویں نراستا، سیس جگدیش ہتھ لگایا۔ کھیل کرنا اپنے منڈل راس دا، رہبر ہو کے ویکھ وکھایا۔ بھیو چکاونا ہڈ ماس ناڑی پون سواس دا، ساہ ساہ پردہ آپ اٹھایا۔ صاحب سوامی سچ آکھدا، ست تیری وڈیایا۔ تیرا کھیل اکھنا الاکھ دا، الکھ اگوچر لکھیا نہ جانیا۔ توں نور نورانہ اگو جاپدا، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ میں سب دے لیکھے واجدا، سچ مالک بے پرواہیا۔ میرا لہنا یاد کر لے بھوکھت واک دا، واقف کار ہو کے دیاں سناہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سناہیا۔ سنگر شبد کہے میرا اگو ترلا، منٹ وچ سیس نوائیا۔ جگ چوکڑی اگو تیتوں ورنہ، دوجا سنگ نہ کوئے بناہیا۔ میں آد جگاد کدے نہیں مرنا، جیون مرن وچ کدے نہ آئی۔ میں اکھراں والا نام کدے نہیں پڑھنا، نش اکھر دینا سمجھایا۔ میرا بھیو رہے نہ چوٹی جڑنا، جڑ چیتن سنگ نہ کوئے بناہیا۔ جلدھار وہن نہیں ہڑھنا، سمند ساگر نہ کوئے ڈبایا۔ میٹوں سچ دس کی کھیل جگ جگ کرنا، کرنی کرتے کار بھگتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھایا۔ سنگر شبد کہے پر بھ میں دساں ساچا ہت، ہتکاری ہو کے سیس نوائیا۔ تیرا کھیل ویکھاں نت، نت نت تیرا سنگ بناہیا۔ جس کارن آئی لوک مات نوت، نر نرائن پھیرا پائیا۔ کس تن وجود و سیس چت، مائی خاک سو بھاپائیا۔ میرے صاحب پر میثور پت، پڑدا اوہلا دینا اٹھایا۔ کی لیکھا دعیں لکھ، اکھراں نال ملاہیا۔ کی سکھیا دیویں سکھ، ساکھیاں سمجھایا۔ کہ مالک ہوویں اک، ایکنکار اگم اتھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سر میرے ہتھ لگایا۔ پُرکھ اکال کہے سُن شبدی سُن دُلا، دُلھے دیاں جناہیا۔ وشن برہما شو بننا سیوادار، لکھ چوراسی سنگ بناہیا۔ پھیر کھیل کراں اپار، اپر مپر ہو کے آپ کرایا۔ پنجاں تتاں دیاں آدھار، مانس ذاتی کھوج کھوجایا۔ جوتی نور کر اجیار، شبدی شبد ڈنک وجایا۔ رُپ دھراں وچ سنسار، آپ اپنا ولس وٹایا۔ تینی تتاں والے لے اوتار، اپنی کار بھگتایا۔ سندیسہ دیواں دھر دی دھار، دھر دا حکم اک جناہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل

ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ پُرکھ اکال کہے پنجاں تتاں دیواں مان، تن وجود وڈیائیا۔ شبدی شبد دے دھنکان، اگم آواز سنائیا۔ رس امرت پین کھان، بخشش کراں چائیں چائیا۔ سُنٹ دُلا رے تیرا سنگ بناواں مہان، سگلا سنگ دکھائیا۔ اوتر رُوپ ہو وِچ جہان، بھجّاں داہو داہیا۔ ترکش پھڑاں کمان، رتھاں رتھ بھوایا۔ جگ جگ کھیل مہان، اپنے ہتھ رکھائیا۔ تتاں تتو دیاں دان، نور نور رُشنائیا۔ پیغمبراں کر الہام، عالمین پڑدا اک چُکائیا۔ کلمہ دس کلام، کائنات سنائیا۔ سارے کرن پرنام، نیوں نیوں سپیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اک اکھوایا۔ پُرکھ اکال خوشی نال پیا ہس، سنگر شبد جنائیا۔ پھر تن وجود جامے دھاراں دس، گر گر لوک مات وڈیائیا۔ امرت بخشاں رس، نخبھر اک جھرائیا۔ اپنے کراں وس، سر سر ہتھ لکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ پُرکھ اکال کہے جگ جگ اوتار پیغمبر رُوپ دھراں، تت تت وڈیائیا۔ نہ جہاں نہ مراں، چوڑا سی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ ساچی کرنی کار کراں، کر کے دیاں دکھائیا۔ نر نرائن ہو کے وراں، اپنا میل ملائیا۔ اگلا بھیو دستاں ذرا، ظاہر ظہور رُشنائیا۔ تن وجود جگت بناواں شرع، شریعت سنگ رکھائیا۔ اکو تھم دیواں کھرا، خالص آپ درڑائیا۔ جگ چوکڑی گر اوتار پیغمبر ہو کے تتاں وِچ وڑاں، اپنا آسن لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست سچ سچ سنائیا۔ پُرکھ اکال کہے سنگر شبد جس ویلے اوتار پیغمبر گرو آں بیتیا سماں، سماپت پچھلی کھیل کرائیا۔ اگلا تھم دستاں نواں، نر نرکار ہو کے آپ درڑائیا۔ برہمنڈاں کھنڈاں پھراں وِچ چواں، دو جہاناں بھجّاں داہو داہیا۔ سچ دوارے ساچے رہواں، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک سنائیا۔ سنگر شبد کہے میرے اندر اُپجیا اک ترانہ، ثریا توں باہر جنائیا۔ پُرکھ اکال پہرے بانا، جگ جگ ویس وٹائیا۔ آہ کلمہ دسے کلاما، کائنات پڑھائیا۔ رُوپ دھرے اما، نور نورانہ نور الہیا۔ ویس وٹائے دھر دا کاہنا، گھنٹیا سپیس جھکائیا۔ جس دا وجے اک داممہ، گو بند رہیا سنائیا۔ اوہ لیکھا ویکھو دو جہاناں، چاروں گنٹ پھول پھولائیا۔ کلج اتتم پہرے بانا، بان انیالا تیر اٹھائیا۔ شریعت وِچ نہ ہوئے غلاما، بندھن بندھ نہ کوئے بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر وڈا وڈ وڈیائیا۔ سنگر شبد کہے پر بھو تیرا کھیل کی

انخیری، آخر دے جنائیا۔ چار جگ دی چلنی پڑھی، بھجینی واہو داہیا۔ ٹوں مالک خالق بے نظیری، بے نظیر بے پرواہیا۔ کچھ لیکھا دس تحریری، تحریر وچ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ پڑکھ اکال کہا سُن سنگر شبد میرے دوت، دُتیا بھيو چُکائیا۔ اوتار پیغمبر گرو آں توں بعد پنج تت دھراں کلبوت، کایا اک وڈیائیا۔ دروہی پھیر کے چارے کوٹ، کُنٹاں دیاں ہلائییا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ پڑکھ اکال کہا میں وجاواں اک ڈنک، کھجک انت انت سنائیا۔ کسے رہن نہ دیوا شنک، سنسا آپ مٹائیا۔ سنگر شبد یاد رکھیں میرا کھیل ہونا وچ پُری گھنک، انک کل اپنی کار بھگتائیا۔ پنچم جیٹھ رہے نہ شنک، سنسا دُور کرائیا۔ اُنی سو اٹھتالی بکرمی ہووے انک، انکڑیاں نال گواہیا۔ جگت بناؤنی بنت، بسن بنواری اپنا بھيو چُکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر پردہ آپ چُکائیا۔ سنگر شبد کہا کی کھیل کریں وچ سرپر، ست سچ دے جنائیا۔ ٹوں مالک پیرن پیر، بے پرواہ نور الاہیا۔ کس بدھ دیویں دھیر، دھرنی دھول دھیر دھرائیا۔ کس بدھ بدلیں چیر، تن وجود ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ پڑکھ اکال کہے سُن شبد حکم ادھاری، حکم دیاں جنائیا۔ جگ چوکڑی کھیل اپاری، زرگن سرگن تیری دھار چلائییا۔ سبجک تریتا دواپر کھیل ہووے نیاری، اوتار پیغمبر گرو تیرا سنگ بنائییا۔ نام کلمہ تن جان اُچاری، صفتاں نال وڈیائیا۔ پھر منگن منگ بن بھکھاری، در ٹھانڈے سیس جھکائیا۔ کرپا کر سچی سرکاری، شہنشاہ اگم اتھاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ پڑکھ اکال کہے سنگر شبد جگت رہنا نہیں کوئی تن، گر اوتار پیغمبر نظر کوئے نہ آئییا۔ جو گھڑیا سو دیواں بھن، بھننہار آپ اکھوائیا۔ پنج جیٹھ گھر تابو چڑھنا چن، جوند سنگھ رُشنائیا۔ پھیر کھیل کرنا جس نوں سمجھے کوئے نہ من، بدھی بھيو کوئے نہ پائیا۔ ایہہ مایا ترے گن لیکھا مکاؤنا مائی چم، چم درشتی درشت بدلاییا۔ تن وجود بھانڈا دینا بھن، لوک مات رہن نہ پائیا۔ نوری جوت جوت دا چن، چن چن کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک اک اکھوائیا۔ سنگر شبد کہے پر بھو بے تن مائی بھانڈا دتا پھوڑ، وجود رہیا نہ رانیا۔ پھر کدھر جائیں دوڑ، پڑدا دینا چُکائیا۔ تیتوں تکیے نال غور، گھر گور ویکھ وکھائیا۔ پڑکھ اکال کہا میرا

کھیل اور کا اور، اور دیاں جنائیا۔ تن وجود جھلے کوئے نہ چوڑ، چور نہ کوئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ
 دا کھیل آپ پرگٹائیا۔ سَنگَر شبد کہے پر بھ جس ویلے رہیا نہ بھانڈا کچا، تن نظر کوئے نہ آئیا۔ کچھ اگلا دس پتہ، اوتار پیغمبر گرسارے بیٹھے راہ تکائیا۔
 بھو کھول دے رتا، رتن امولک ہیرے آپ اُچجائیا۔ ساچی سَنگَر والی دے متا، کوڑ مت رہے نہ رانیا۔ پُرکھ اکال کھڑ کھڑا کے ہنسا، خوشیاں وچ نچائیا۔
 جس ویلے کلج اتن اندھیری ہوئی مسنا، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ اُس ویلے کھیل ویکھیں بنا اکھاں، شبدی شبد سمجھائیا۔ جس دیاں اوتار پیغمبراں
 گروآں پائیا دساں، اوہ پڑدا دیاں چکائیا۔ میں سمبل کھیرے وساں، ساڈھے تن ہتھ وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا
 دُھر داور، دُھر تھم اک سنائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں دساں کھیل اپارا، پراپنتی مدھم بیکھری توں باہر جنائیا۔ توں شبدی سَت دُلارا، دُلھا اک اکھوائیا۔
 میں اپنے رنگ رواں نرکارا، جگ جگ اپنی کار بھگتائیا۔ سمبل نگر محل اُساراں، سوہنی بنت بنائیا۔ جس دیاں جگت دسن نہ چار دیوارا، چھپر چھن نہ
 کوئے سہائیا۔ پتھر اٹ نہ لاواں گارا، دوجی ونڈ نہ کوئے رکھائیا۔ ساڈھے تن ہتھ کراں تیارا، ترے بھون دھنی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ اپ تیج وائے پر تھی
 آکاش کر پیارا، پریتم ہو کے دیاں وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ سَنگَر شبد کہے پر بھو
 تیرا سمبل کیہڑا دیس، سُنھننا کون جنائیا۔ پُرکھ اکال کہا اگتا لیکھ، لکھن وچ نہ کوئے سمجھائیا۔ جس ویلے آواں جوتی دھر کے بھیس، اولڑا بھیکھ وٹائیا۔
 دین دُنی لوواں ویکھ، چاروں گنٹ پڑدا لاہیا۔ اپنا دھام ٹکانا بناواں ایک، ایلنکار ہو کے سو بھاپائیا۔ جس دی اشارکھ کے گیاگر تیج بہادر ٹیک، ٹلے مستک
 خاک رمائیا۔ اُس دا لیکھا پورا کرنا ہیئت، ہتکاری ہو کے میل ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار
 کمائیا۔ پُرکھ اکال کہا میرا کھیل ہونا اپارا، سَنگَر شبد دیاں سمجھائیا۔ جو آسارکھ کے گئے تیئی اوتار، دوآ تپانال ملائیا۔ سو سمبل گرہ کراں تیار، آپ اپنی
 ونڈ ونڈائیا۔ نواں محل دیاں اُسار، گھاڑت گھرن آپ گھڑائیا۔ جس ویلے تیئی سال جو بن اوستھا ہووے سَنگھ شیر اُجیار، اپنا بل پرگٹائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر اپنا رنگ رنگائیا۔ پُرکھ اکال کہا میرا کھیل اگتا خاص، خالص دیاں جنائیا۔ سَنگَر شبد کرنا

وِشواس، وِشا اور نہ کوئے درڑائیا۔ انت شیر سنگھ دا سریر ہونا ناس، لوک مات رہن نہ پائیا۔ میرا نور ہووے پرکاش، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جس نوں جھکنے پر تھی آکاش، گنگن لگنتر سپس جھکائیا۔ اُس دا بھیت کھولاں خاص، خالص آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ کھلائیا۔ پُرکھ اکال کہا سنگر شبد کر لے غور، دھیان وچ دھیان رکھائیا۔ میرا کھیل ہونا اور کا اور، عورت مرد سمجھے کوئے نہ رانیا۔ جس دین دُنی دا بدلنا دُور، دوہری اپنی کل پرگٹائیا۔ شبدی دھار جوت دا موڑ، اگم اپنا رنگ رنگائیا۔ جس نوں کہندے براہمن گوڑ، امام اِمام صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلائیا۔ پُرکھ اکال کہے سنگر شبد اوہ ویکھ لے اپنا پتر، پتر کا دیاں درڑائیا۔ بکرمی تک لے اُنی سواکتر، ست اک میل ملائیا۔ پنچم جیٹھ ہووے نچھتر، گرہ ملے وڈیائیا۔ سچ تن ہووے اگم رتن، جس دی قیمت نہ کوئے چُکائیا۔ دھرنی اُتے چلاؤنا رتھن، رتھوا ہی آپ اکھوائیا۔ جس سب نوں کرنا متھن، متھیا دے لوکائیا۔ جھگڑا میٹنا رٹن، رٹا رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ پُرکھ اکال کہے بکرمی اُنی سواکتر تک، اُنی سواچو داں، سچی و بچی ودھائیا۔ تن وجود سریر آیا گاؤندا، توں میرا میں تیرا راک الایا۔ جس نام وڈیایا اپنی ماں دا، بشن کور جنیندی مائیا۔ پال سنگھ دی گود سہاؤندا، سوہنا رنگ رنگائیا۔ ہر کور دی جد نوں بھاگ لگاؤندا، سنگھ ہیرا نال ترانیا۔ آتم سنگھ سندر سنگھ نال وڈیائو ندا، جیون سنگھ نال ترانیا۔ بنتو تہو نور رُشاؤندا، سوہنا کھیل کھلائیا۔ نو وار اکھاں میٹ کے بند کراؤندا، نو وار پھیر کھلائیا۔ نو وار رو کے حال سناؤندا، صاحب تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر ہم اک ورتائیا۔ سنگر شبد کہے میں نکیا جگت سریر، تن ماٹی ویکھ وکھائیا۔ جس نوں ڈنڈاوت کیتی کبیر، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ پیغمبراں کہا دستگیر، دست دست نال رکھائیا۔ اوتار کہن بے نظیر، تن وجود دتا بنائیا۔ گرو آں کہا امرت ٹھانڈا سپر، جھرنا اگم جھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر وڈا وڈا وڈیائیا۔ سنگر شبد کہا جنیا پوت پنچ تت، گھر و بچی ودھائیا۔ جھگڑا مٹیا ماس رت، کوڑ گڑیا را ڈیرہ ڈھاہیا۔ انتر اُچی دھرم مت، نام ست جنائیا۔ تیرا مالک پر میثور پت، پر م پُرکھ اکھوائیا۔ جس انتر سد جانا وس، گرہ اپنا ڈیرہ لائیا۔ میں خوشی مناؤنی ہس ہس،

خوشی نال حال سٹائیآ۔ گھر دیاں پورن تیرا نام لینا رکھ، پورن جوت وچ سٹائیآ۔ سٹنگر شبد نہ ہووے دکھ، سمبل سو بھاپائیآ۔ جس دا اکو ہونا ہٹ، ہٹوانا اِک اکھوآئیآ۔ گر اوتار پیغمبر آون نٹھ، بھججن واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگائیآ۔ پنچم جیٹھ کہے میں تکیا تکیا جگت سٹ، جس نوں جگت دے ودھائیآ۔ جھٹ سندیسہ دتا ابناشی اچت، چیتن دتا کرائیآ۔ اوہ ویکھ تن سریراں پینڈا رہیا مک، تتاں والا سٹنگر و نظر کتے نہ آئیآ۔ شبدی دھار ہو کے جانا اٹھ، نور نورانہ ڈمگائیآ۔ سال اُنٹی رہنا چپ، دو نو دا لیکھا دینا سمجھائیآ۔ جس ویلے کلجک ہوئے اندھیرا گھپ، ساچا چند نہ کوئے چکائیآ۔ شیر سنگھ دا سریر جانا چھپ، جگ نیتز ویکھن کوئے نہ پائیآ۔ جوتی نور اجالا ہو کے جانا اٹھ، نور نور کرے رُشائیآ۔ سمبل جانا ٹھ، گھر اپنے ڈیرہ لائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر دی کرنی کار کمائیآ۔ پنچم جیٹھ کہے میں تکیا کھیل مہانا، پر بھ سچ دتا دکھائیآ۔ پورن سنگھ جنمیا جس دا پورن برہم نشانہ، پورن ویکھے تھاؤں تھانیا۔ پال سنگھ چھٹا دتا دانہ دانہ، چاروں کنت دتا دکھائیآ۔ منگوار سی گایا گانا، خوشیاں نال سٹائیآ۔ نشہ چڑھیا جگت جہانا، جگت جگت وچ ملائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ سٹائیآ۔ پنچم جیٹھ کہے میں ہو یا ہگا بگا، خیرانی وچ جنائیآ۔ مینوں اوتاراں سندیسہ دتا پکا، سچ نال سٹائیآ۔ پیغمبر اں کہا حقیقت حق، حق درڑائیآ۔ گرو آں کہا فرق نہ رتا، بھيو ابھید دتا کھلایآ۔ ایہہ سمبل دیس سچا، ساڈھے تن ہتھ و بے ودھائیآ۔ جتھے پُرکھ اکال آوے نسا، بھجے واہو داہیا۔ کلجک رین اندھیری میٹے مساء، نوری چند چند چکائیآ۔ وشن برہما شو ماریاں کچھاں، نچے ٹپے گدے چائیں چانیا۔ کلجک کوڑے پے گنیاں غشاں، نیتز رووے مارے دھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتائیآ۔ پنچم جیٹھ کہے میں تکیا چوری چوری، چڑاہیاں وچ دھیان لگائیآ۔ کی کھیل کرے جو ہر گھٹ اندر گھوری، گھور اندھیرے ویکھ دکھائیآ۔ جس دی زرگن دھار ڈوری، ڈوری گنڈھ پوائیآ۔ اوہ بن کے بانکا شوہری، شہنشاہ اپنا کھیل دکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتائیآ۔ پنچم جیٹھ کہے ننھے بال نوں آئی سرتی، پورن پورن روپ سٹائیآ۔ جگت جگیا سو آں دتی گڑھتی، اپنا سنگن بنائیآ۔ جس دی انتر لو ڈھر دی، ڈھر سکے نہ کوئے تڑائیآ۔ اُن آسا پوری

کیتی انند پُر دی، پُریاں لوآں توں باہر ڈیرہ لائیآ۔ جتھے شبد جوت بُڑدی، اُس دھام دتی وڈیائیآ۔ جس پورن دی لوہڑی ونڈی سی گڑ دی، اوہ گرمھاں نوں مٹھارس کھوئیآ۔ جس دی ڈلی کدے نہیں کھڑدی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیآ۔ سنگر شبد کہے پر بھ بڑا قانونی، جس دی سمجھ کسے نہ پائیآ۔ اُس نے پورن سنگھ دا پال سنگھ توں ناں دھرایا نوئی، جس نوں نوں وچ نرگن نرنکار ڈیرہ لائیآ۔ جس دی آئیو اک دو دو توں دوئی، دوہری کھیل کھلایآ۔ جس نے دین دُنی وچ بدل دتی کوئی، کایا گرہ ویکھ وکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا اپنا کھیل وکھائیآ۔ پنجم جیٹھ کہے میں ویکھیا ساڈھے تن ہتھ دا منارا، بن اکھاں اکھ اٹھائیآ۔ جس نوں گھڑیا آپ نرنکارا، باڈھی اور نہ کوئے وکھائیآ۔ جگت جگت دا بنا منارا، تت تت نال چکائیآ۔ کھیل دسدا رہیا اگم اپارا، اکھ اگوچر اپنی کار بھگتائیآ۔ جس نوں کہنا سب نے ساچا میت پیارا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر وڈا وڈ وڈیائیآ۔ پنجم جیٹھ کہے میں کی دساں حال مُریداں، صفت نہ کوئے صلاحیا۔ جس ویلے بال دا تکیا دیدا، نیتز نیناں درشن پائیآ۔ میں سمجھیا کھیل کوئی پیچیدہ، پہچان سکے کوئے نہ رانیآ۔ جس پیغمبراں دیاں پوریاں کرنیاں عیدیاں، عادت عبادت ویکھے تھاؤں تھانیا۔ اوتار پیغمبر گروآں تکنیاں ولدیتاں، پڑدا اوہدا آپ اٹھائیآ۔ اگے سچ دینیاں نصیحتاں، حکم سچ سنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلایآ۔ جیٹھ کہے میں رہیا تاک، اپنا دھیان لگائیآ۔ میتوں سب دے یاد بھوکھت پچھلے واک، واقف ہو کے دیاں سنائیآ۔ جس ویلے عیسیٰ نے ست ست دا تکیا کلاک، گھڑی گھڑی نال ملایآ۔ جھٹ سندیسہ دتا آکھ، دُھر دا حکم جنائیآ۔ وصلے وزیہ آؤنا میرا باپ، مہربان نورِ الہیا۔ دین دُنی بدلے حالات، حالت ویکھے خلق خدائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ وڈیائیآ۔ سنگر شبد کہے میں ویکھیا کھیل سنساری، جگت دھیان لگائیآ۔ پورن کایا لگے پیاری، وڈے چھوٹے ویکھ وکھائیآ۔ سنسار دی ریتی جگت دی دھاری، جگت نال سمانیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا حکم ورتائیآ۔ سنگر شبد کہے جس ویلے بالا ہويا ہوشیار اپنی لئی اگڑائیآ۔ کوئی سمجھے نہ جیو سنسار، سمجھ کسے نہ پائیآ۔ کس دا گھر کس دا گھر بار، مالک کون اکھوائیآ۔ کس دا مندر کس کیتا تیار، کون

دیپ جوت کرے رُشائیا۔ کون سَنگھاسن آسن لائے پتی سرکار، سوبھاؤنت سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنارنگ دکھائیا۔ سَنگُر
شبد کہے میں سَت سَت سناؤندا، سچ سچ جنائیا۔ پورن سَنگھ نکا بالا ماتا پتا کھڈاؤنیاں نال درچاؤندا، کھڈاؤنے ہتھاں وچ پھڑائیا۔ کدی جگت چوسنی مکھ
کڈاؤندا، رس جگت والا چُسائیا۔ کدی چھنکنا ہتھ چھنکاؤندا، ڈنکا دو جہان وجائیا۔ کدے سچ پیالہ ہتھ اٹھاؤندا، امرت جام بھرائیا۔ کدے ڈورُ اک وجاؤندا،
جن بھگتاں سدا دیوے تھاؤں تھانیا۔ کدے جگت بھمبیری وانگ بھواؤندا، چاروں گنت ہلایا۔ کدے شبدی گرج ہتھ اٹھاؤندا، وشن برہما شو ڈرائیا۔
کدے دھرتی مُٹھی وچ دباؤندا، اپنی کل ورتائیا۔ کدے دیوی دیوتیاں خوشی وچ جناؤندا، تُوں ہی تُوں ہی راگ الاہیا۔ کدی من کے منکے سرب
بھواؤندا، منکا منکے نال ٹھکرائیا۔ کدے جگت جہان لڑاؤندا، سونیاں ٹکراں دے ٹکرائیا۔ کدے دین دُنی بُھکھی تڑپھاؤندا، خالی بھنڈارے نہ کوئے
بھرائیا۔ کدے مدھ دے جام پیاؤندا، پیالے اسراں ہتھ پھڑائیا۔ کدے جل پانی پنا تڑپھاؤندا، آب ہتھ کسے نہ آئیا۔ کدے جگت وہن وھاؤندا، چاہ
کافیاں نال رُٹھائیا۔ کدے اپنا سوانگ ورتاؤندا، زرگن سرگن اپنی عدلا بدلی وچ رنگ رنکائیا۔ کدے اک توں دو دو توں اک آپ اپنا وچ چُھپاؤندا،
چُھپیا نظر کسے نہ آئیا۔ کدے مانو مانس مانکھ من مت وچ تڑپھاؤندا، بدھی چلے نہ کوئے چترائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ پنچم جیٹھ کہے میں نکیا اکو ساتھی، جو سچا نظری آئیا۔ جس لیکھا پورا کرنا ایراپت ہاتھی، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ سب دالہنا دینا
پورا کرے باقی، خالی بھنڈارے دے بھرائیا۔ جس دی وکھری چال بانگی، نرالی اک تکائیا۔ سب نوں دیوے تھاپی، تھپک تھپک سائیا۔ اُس نے کوٹ
کوٹ کوٹ جنم دے ادھارنے پاپی، جس نوں نام دا دھکا دیوے لگائیا۔ جس نے سب دی پوری کرنی واٹی، وشنووں رووے مارے دھاہیا۔ جوتی جوت
سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ پنچم جیٹھ کہے میں ویکھیا چھنکاٹ، سوہنا کھیل کھلایا۔ جس نے دین دُنی دا نکیا
گھاٹ، پتن بیٹھا دُھر دا ماہیا۔ جس نے شرع دی تکی پرات، پراتن لیکھا پھول پھولایا۔ اُس نے سب دی میٹنی واٹ، اگلا پنڈھ رہے نہ رائیا۔ جوتی
جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سناؤندا۔ پنچم جیٹھ کہے میں کھیدا ویکھیا بالا، سوہنی کھیل دکھائیا۔ نچے نچے

کدے مارے چھالاں، ولپا چھلپا اپنا ویس وٹایا۔ کدے ہستے تے کدے رووے باہا، ضد وچ ضد اپنی پور کرایا۔ کدے ماں نوں کدھے گالا، کوٹھے کندھاں اُتے بھجے واہو داہیا۔ کدے روڑیاں دیاں بناوے مالا، پتھر گیسے ہتھیاں وچ رکھایا۔ کدے ہتھ مارے کرپراں ڈالا، پھل بھل دے جھڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ سنگر شبد کہے میں اوتاراں پیغمبراں گروآں توں سُنیا اخیر، سب نے دتا سُنایا۔ جس نے سمبل دی کیتی تعمیر، سو سمبل دا مالک اک اکھوایا۔ جس اوتار پیغمبر گروآں دتی دھیر، سر سر اپنا ہتھ لکایا۔ اُس دا کھیل ہونا بے نظیر، نظر ویکھن کوئے نہ پانیا۔ یاد رکھیو جس ویلے اپنی گھڑی دا اُس نے بدل دتا زنجیر، شرع دیاں زنجیریاں دے تڑایا۔ جن بھگتاں دی نویں بنائے تقدیر، پتل توں کنچن آپ جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ پنچم جیٹھ کہے میرا دوس سُبھاگی چنگا، چنگی ملی وڈایا۔ لیکھا پورا پری اندا، اندا اند وچوں پرگٹایا۔ سُنیا سُبھاگی چندا، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ گھر گھر وجیا مردنگا، نوبت نام سُنایا۔ اگے دین دُنی دیاں جس نے نویاں پاؤنیاں ونداں، حصے ہتھو ہتھ پھڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمایا۔ سنگر شبد کہے جس دی دھار نوں ہو گئے سال اٹھونجا، پنچ اٹھ مل کے وٹی ودھایا۔ جس لیکھا پورا کرنا سال سال بوئجا، سنگھ شیر شیر جنایا۔ اگلا حکم دا لاونا پنچ، پنچم اپنا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمایا۔ سنگر شبد کہے بھیدا ہو گیا لال چولا، لال لال رنگ رنگایا۔ دین دُنی دا ویکھے ہولا، ہولی دا لیکھا دے بھلایا۔ کلج کلج دا کرنا گولا، مالک رہن کوئے نہ پانیا۔ نیتز رووے دھرنی دھولا، دھول مارے دھایا۔ کی کھیل کرے پر بھ مولا، ہر کرتا نورِ الہیا۔ وعدہ پورا کرے قولا، اقرار ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمایا۔ دھر شبد کہے دوس دوس وچوں بدلا، بدلی ہر کرایا۔ اگے ہووے دھرم دا عدلا، انصاف وند وندایا۔ شرع شرع نوں کرے قلا، قاتل مقول لیکھا رہے نہ رایا۔ جن بھگت سہیلے تکه رتنا، رتن امولک کھوج کھوجایا۔ جس سمبل بنایا اپنا وطن، سو بے وطن لے اٹھایا۔ ویہہ سو انتی بکرمی بن گیا پنتا، پنچم جیٹھ سوبھا پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا

کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سناٹیا۔ سنگر شبد کہے پنچم جیٹھ سہاوا، رتڑی سچ سہاٹیا۔ سب دا پورا کرے دعویٰ، جو دعویٰ دار اکھوٹیا۔ چار جگ
 دے تکے راہواں، رہبر ہو کے پھول پھولائیا۔ کلج دا اتم لیکھا کرے ساواں، ساواں سندر ہو کے کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ پنچم جیٹھ کہے میری اک ودھائی، ودھ کے دیاں سناٹیا۔ ایہہ تن اُچھا وچ ستائی، دوست سوبھا
 پائیا۔ جس دی اوتار پیغمبر دین گواہی، شہادت گر بھگتائیا۔ ایہہ نور اگمِ لاہی، نور نورانہ نظری آتیا۔ جس نے کلج کوڑی کرپا میٹنی شاہی، شہنشاہ اپنا
 حکم ورتائیا۔ جن بھگتاں سر رکھے ٹھنڈیاں چھائیں، اگنی تت نہ لاگے راتیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلہ
 آپ ملاٹیا۔ پنچم جیٹھ کہے جن بھگتو تھانڈیاں جگ جنم دیاں اڈیاں، تریک توارخ دے گواہیا۔ جو منگدے رہے بھیکھاں، بھکھک ہو کے جھولیاں ڈاہیا۔
 پڑھدے رہے حدیثاں، کلمہ نام الاٹیا۔ جھکاوندے رہے سیساں، ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وچ سماٹیا۔ پریم پیار وچ پیسن پیسا، چلی دھرم دھار چلاٹیا۔ سب
 دا لہنا دینا پورا کرے ہر جگدیشا، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ وشن برہما شو تگن لا کے نیجھاں، بنا اکھاں اکھ کھلاٹیا۔ جنہاں بالے دیاں بھیسٹا کیتیاں قمیضاں،
 بستراں نال سہاٹیا۔ کھلاونیاں والیاں چیزاں، دیکھے خلق خدائیا۔ جس سب دیاں پوریاں کرنیاں ریجھاں، مہر نظر اٹھائیا۔ ترے گن دیاں اُمیداں، تن ہار
 دین گواہیا۔ اکونجا اکھراں نانک مارپاں لپکاں، بونجواں شبد شبنوٹیا۔ صاحب صاحب پریتا، پریتم نال وڈیائیا۔ آد جگادی اکو میتا، متر پیارا اک
 اکھوٹیا۔ جو سب دا سینہ کرے ٹھانڈا سیتا، اگنی تت نہ لاگے راتیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ
 کھلاٹیا۔ جیٹھ کہے میری سب دے آگے بندنا، بندی خانہ لینا ٹھانڈیا۔ دیکھنا اک اندنا، اند اند وچوں کھوج کھوجائیا۔ او سے دی دھوڑی مستک لاونا چندنا،
 جو چند ستاریاں کرے رُشناٹیا۔ جس نے برہمنڈاں کھنڈاں پار لنگھنا، آدھ وچ نہ کوئے لٹکائیا۔ جیٹھ کہے میں اُس دی کرپا نال بھگتو تھاتھوں منگنا، خالی
 جھولی آگے ڈاہیا۔ جس دے ہتھ نوں چڑھ گئیاں رنگناں، اوہ لال رنگیلے تھانوں دے بناٹیا۔ جس نے چاروں گنٹ ونجھنا، ونجھ مہانیاں لوڑ نہ کوئے
 رکھائیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ پچھوں پورن سنگھ دا سر پر پھیر جمنا، جس نوں سمبل کہہ کے اوتار پیغمبر گر گئے گائیا۔ اوتھے کھیل کرے سورا

سرنگنا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ نورِ اِلاہیہ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤ بھگوان، جس نے نام ندھانا جن بھگتاں ساچا ونڈنا، اتوٹ اٹٹ آپ ورتائیا۔

★ ۱۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ دربار نواسی دلپ سنگھ، رتن سنگھ، پریتم سنگھ، جرنیل سنگھ، سلکھن سنگھ، کشمیر سنگھ، کشمیر سنگھ، ستونٹ سنگھ کلسیاں، گرچرن سنگھ، بھان سنگھ، ہر بھجن سنگھ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ★

ساچے نام دا ساچا پھکا، رتن سنگھ دلپ سنگھ جرنیل سنگھ جھولی آپ بھرائیا۔ گرچرن سنگھ ستونٹ سنگھ ناتا نال پکا، بھان سنگھ سلکھن سنگھ جوڑ جڑائیا۔ ہر بھجن سنگھ فرق رہیا نہ رتا، مہربان مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ آتم دھار بخش کے ستا، چیتن سب نوں رہیا کرائیا۔ کشمیر سنگھ کشمیر نال رتا، رتن امولک دے وڈیائیا۔ پنج بیجے اپنے وٹا، سچ کیاری تن سہائیا۔ مارگ دھر دا اگم دستا، دہ دشا کر پڑھائیا۔ دین دیاں خوشیاں وچ ہستا، ہستی اپنی نال ملائیا۔ نجھر دھار دا دیوے رسا، رس اگم اتھاہ ہٹ وکائیا۔ ہر دے اندر وسا، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ کلج میٹے رین اندھیری مستا، نور چند کرے رُشنائیا۔ شبد تیر نشانہ ایکا کسا، دو جہاناں رہیا چلائییا۔ چار جگ دا لیکھا ویکھے چونکہ چنانچہ البتہ، بھيو اہید آپ کھلائییا۔ پُرکھ اکال سرب کلا سمر تھا، سنگر داتا دھر درگاہیا۔ جس جگت جہان ویکھنا رٹا، نوست رہیا اٹھائیا۔ زیرو زیرو نال کرے بٹا، صفر صفر نال اڈائیا۔ گرگھو تہاڈی کمائی وچوں ہر سگت نوں دینا اک اک ٹکا، ہاڑ ستاراں ونڈ ونڈائیا۔ چھٹی گرگھیاں روپ دھریا ہووے وانگ نٹاں، نوآ اپنا سوانگ وکھائیا۔ چھتیاں گرجاں بدھیاں ہون اُتے پٹاں، پٹے والا لکھ کے چھاتی نال لگائیا۔ چھتیاں سچے ہتھ وچ پھڑیا ہووے اک اک وٹا، وٹنا کھبے ہتھ رکھائیا۔ چھتیاں بیبیاں گل وچ ہووے پٹا، پاربرہم کھنا چائیں چائیا۔ چھتیاں سیس گندا ونا اکٹھا، میڈھیاں نو نو گندا ئیا۔ چھتیاں پٹیاں نوں دینیاں گھٹاں، اک دوجی نال بندھائیا۔ چھتیاں ہتھ وچ پھڑیا ہووے مٹھا، شگن سنگر گھر منائیا۔ چھتیاں کول ڈھائی ڈھائی گرہ کورا ہووے لٹھا، پٹی مستک اُتے بندھائیا۔ ماجھے دا گرگھ اک پھرے نٹھا، مگٹ سیس

اُتے اُٹکائیا۔ چھتّی مدھ پیندے ہون دھرم پیالے گٹ گٹا، بوتلاں ہتھاں وچ اُٹھائیا۔ چھتّیاں کھلیاں ہون لٹاں، کھلڑے کیس گل لٹکائیا۔ چھتّیاں کول ہونیاں چٹاں، پورن پورن دُھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے میرے پورے ہوئے نچے، نچے نال جنائیا۔ جموں والے چار بنے ہون فرشتے، جبرائیل میکائیل عزرائیل اسرائیل روپ بنائیا۔ بھیانک روپ ہون دسدے، شکل ڈراونی سو بھاپائیا۔ سب نے ایشٹ رکھنے اک دے، ایکنکار سیس نوائیا۔ ڈلارے بنے چھتّی گرگھ پر م پُرکھ پت دے، پگڑی کنچن رنگ رنگائیا۔ چھتّیاں بولنا جھگڑے مٹ گئے نت دے، چوراسی گیڑ رہیا نہ رائیا۔ پنج لکھاری ہون کھدے، پگاں پٹھیاں سیس اُٹکائیا۔ پنجاں پیاریاں کالے نشان لاؤنے اُتے ہک تے، اِنچ چار چار لمبائی چوڑائیا۔ چھتّی بھل گلاب آون سٹ دے، پتی پتی نال بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے میرا بدل جانا رواج، روادار نظر کوئے نہ آئیا۔ چھتّی بیسیاں دُھ نوں لاکے جاگ، بھانڈے سیس اُتے اُٹکائیا۔ چھتّیاں کول ہون چراغ، چراگاہاں کرے رُشنائیا۔ چھتّیاں سنگر دے گھوڑے دی گڈنی واگ، موئی چھتّی تند بندھائیا۔ چھتّیاں دے سرتے سُبھر ہووے باغ، نیتی پچھلی نال ملائیا۔ چھتّیاں گرگھیاں ہتھ وچ پھڑے ہون کاگ، چھتّی جگ دا پندھ مُکائیا۔ چھتّیاں گاؤنا خوشی دا راگ، ڈھولا اگم اتھاپیا۔ چھتّیاں نیتز نیر دھاؤنا ویراگ، وچھوڑا ہوئے نہ گو بند ماہیا۔ چھتّیاں کالی چٹی بدھی ہووے پاگ، کلج سنجگ دوویں روپ بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ ستاراں ہاڑ کہے میں آواں بھجا، بھاجر تکی جگت لوکائیا۔ چھتّی گرگھیاں پیار اک دُوبے نال ہووے بھجا، بازو بازو نال ملائیا۔ چھتّیاں نیلا کرنا گٹا سجا، سنجگ ساچا سگن منائیا۔ چھتّیاں نیتز نین رکھنی لجا، شرم سار سو بھاپائیا۔ چھتّیاں مستک لکھ کے لاؤنا سب دے اُتے کوکدی قضا، قیامت سمجھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی ونڈ آپ ونڈائیا۔ ہاڑ کہے میری اک ست دی یاری، یارانہ دیاں جنائیا۔ سنگر دی بھیتا بھیت کرنگے پنج درباری، مُندرا گورکھ والا سو بھاپائیا۔ چھتّی گرگھیاں روپ دھریا ہووے کلج ناری، سوہنا ہار شنگار بنائیا۔ چھتّیاں سرتے چکی ہووے تگاری، بھجن واہو داہیا۔ چھتّی بیسیاں کھ تے لائی ہووے داڑھی، روپ انوپ وکھائیا۔ دوآبے

والیاں اک گرگھ بناؤنا موت لاڑی، پراندے نو نو سیس گندائیا۔ چھٹی گرگھیں بنا دھرم کھلاڑی، مالوے والے سو بھا پائیا۔ نوواں گرگھیں کول ہووے کھلاڑی، نو کھنڈ پرس رام دا لیکھا چکے چائیں چائیا۔ چارگھی بنائی ہووے ماڑی، منڈپ سوہنا روپ درسائیا۔ اک روپ ہووے پہاڑی، ڈھولے گئی تگی سنائیا۔ چھٹی بیبیاں سرتے چکی ہووے کھاری، خالق کھ کے لاؤنا چائیں چائیا۔ اک گرگھ بنیا ہووے مداری، ہوکا حق علی مدد لگائیا۔ اک گرگھ اپنے مکھ تے چپیڑ مارے قراری، اقرار محمد پور کرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا ویکھ دکھائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے میرا بدل رہیا زمانہ، ذرہ ذرہ کھیل کھلائی۔ نوواں گرگھیں روپ دھریا ہووے پہلواناں، پلے اک اک ٹکا گنڈھ بٹھائیا۔ نوواں کھچیاں ہون کرپاناں، کرپاندھ سیس نوایا۔ نوواں لکھیا ہووے بیانا، تیرا تیری جھولی پائیا۔ اک گرگھ ہتھ پھڑیا ہووے محید قرآنا، محید مجاہد روپ درسائیا۔ اک بنیا ہووے علمانا، علم علم بردار وڈیائیا۔ اک شرع دی گائے کلاما، شکل امت نال ملائی۔ چار بنے ہون غلاما، زنجیر ہتھیں نال بندھائیا۔ چار کردے آون سلاماں، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے میرے صاحب دا روپ ہووے دھر اماما، امام مہدی آپ دھر دی کار بھگتائیا۔ پرگٹ ہووے وچ میدانا، دو جہاناں ویکھ دکھائیا۔ جگت شرع دا تکے شامیانہ، شے روز ویکھ دکھائیا۔ جس دا لیکھا وچ گراسانا، گرہ کائنات ویکھ دکھائیا۔ جس نوں جھکن زمیں اسمانا، اسم اعظم اک پرگٹائیا۔ جس دے کول حق پیمانہ، پپائش کرے تھاؤں تھانیا۔ اوہ رحیم رحمت رحمانا، رہبر نور الایہا۔ جسدا کھیل جگت جسمانا، جسم اسم اپنا اک سمجھائیا۔ اوہ خالق خلق خصمانہ، جس دی خصلت سمجھ کسے نہ آئی۔ اوہ لیکھا اور کا اور بنائے کلاما، قدرت دا قادر دیا کمائیا۔ جس دا جھلنا اک نشانہ، جگت جہان دے دکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے میری خوشیاں والی ---- لوک مات وٹی ودھائیا۔ میرا صاحب ملے کملاپاتی، پت پر میثور نور الایہا۔ جو دیونہارا دھر دی داتی، دیاوان دیا کمائیا۔ اُس دا کھیل پر تھی آکاشی، گنگن گگنتر ویکھ دکھائیا۔ اوہ پورن جوت پرکاشی، پورن پور رہیا سرب ٹھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ جیٹھ کہے میرا پر وٹھا تیراں، تیراں تیراں دھار وڈیائیا۔ جن بھگتاں اُتے پر بھو کرے مہرا، مہر نظر نین اٹھائیا۔

جنہاں کارن پایا پھیرا، زرگن سرگن روپ بدلایا۔ ناں دھرا کے شبدي شیرا، بھبک لگائے گم اتھاپیا۔ جھگڑا مٹائے انڈج جیرا، اُتبیج سیتج ویکھ دکھایا۔
 دُور دُراڈا آگیا نیرا، نیرن نیرا ویکھ دکھایا۔ جن بھگتو تہاڈا بٹھے بیڑا، بیڑی اپنے کندھ اٹھایا۔ چوراسی پھاسی رہے نہ گيڑا، رائے دھرم نہ دئے سزایا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، حکم دا حکمی دیوے گيڑا، حکم حکم وچ بھوایا۔

★ ۱۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ دربار نواسی جگندر کور دے نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ★

نش اکھر کہے میرا سندیہ پتر، نش اکھر دھار درڑایا۔ جس نوں سنگر شبد کرے اکر، زرگن سرگن میلا سچ سُبھایا۔ دھار بنا کے اُپر پتر، پترکا رنگ رنگایا۔ جس دی سمجھے کوئے نہ سطر، نو ستر زرگن دھار دئے گواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ نراکھر کہے میرا روپ نراکار، ساکار سمجھ کسے نہ پانیا۔ میری وشن برہما شو کرن وچار، بُدھی توں پرے دھیان لگایا۔ اوتار پیغمبر گر پاؤن سار، مہاسار تھی جگت اکھوایا۔ پُرکھ اکال اگے کر نمسکار، نیوں نیوں سپیس جھکایا۔ کرپا کر ہر داتار، داتے دانی دیا کمایا۔ دست اگئی جھولی ڈار، اموک آپ ورتایا۔ کرپا کر سچی سرکار، بخشش رحمت جھولی پانیا۔ سندیہ دے کے اپنی دھار، نش اکھر اکھر رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ نش اکھر کہے میرا روپ دھار باؤن، بونجا اکھر وڈو ڈیایا۔ کرپا کیتی پتت پاؤن، پاربرہم پر بھ اپنی دیا کمایا۔ جس دی مہاسارے گاؤن، اوتار پیغمبر گر صفت صلاحیا۔ جس دی صفتی بنت بناؤن، گرنتھ شاستر رنگ رنگایا۔ زرگن سرگن پکڑے دامن، دامنگیر اک اکھوایا۔ جو سندیہ دیوے دُھر دا رامن، رام راما بے پرواہیا۔ جس نوں سجدے سپیس سرب جھکاؤن، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ اوہ لیکھا جانے لکھ چوراسی وچوں جیو مانو، مانس مانکھ بھیو رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ نش

اکھر کہے اوتار پیغمبر گروآں گائی میری گاتھا، اکھر اکھراں نال بدلایا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن دتا ساتھ، کھانی بانی رنگ رنگایا۔ سب نے نیا دُھر دا آکھا، اکھراں نال ونج کمایا۔ کرے کھیل اکھنا الاکھا، الکھ اگوچر بے پرواہیا۔ جو سندیسہ اوتار پیغمبراں آکھا، گروآں نال ملایا۔ کل کلکی پرگٹ ہووے پُرکھ ابناشا، پاربرہم پر بھ نورِ اِلاہیا۔ اوہ دین دُنی دیکھے جگت تماشا، چارگنٹ دہ دشا پھول پھولایا۔ سب دی پوری کرے آسا، ترسنا کوڑ دے جلائی۔ جوتی نور کر پرکاشا، شبدی دھار ڈنک وجائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر،

... نش اکھر کہے میرے صاحب دا کھیل عجیب، میں سچ دیاں جنایا۔ جو جگ چوکڑی دے ترتیب، سنجگ تریتا دوپر کلجگ اپنا حکم ورتایا۔ جس نرگن شبد جنایا غریب، نانک ڈھولے گیا گایا۔ محمد لکھ قرآن مجید، سجدہ سیس جگدیش جھکایا۔ جس دے حکم اندر جگ چوکڑی گئے بیت، پورب لیکھا رہیا نہ رایا۔ سو مالک اک اتیت، ترے گن توں پرے سو بھاپایا۔ جس جھگڑا میٹنا مندر مسیت، کعبیاں کرے رُشنائیا۔ ترے گن توں ہو اتیت، ترے بھون دھنی پچھلا پنڈھ مکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حکم اک ورتایا۔ نراکھر کہے پر بھ دا کھیل کھیل دوبارہ، نرگن سرگن سرگن کار کمایا۔ جس دی موئی اگئی بہارا، خزاں بیٹھی مکھ چھپائی۔ اوہ نرگن نور ہو کے ظاہر، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ جس نے سرسا گو بند دے گرنتھاں اُتے دتا پہرہ، پاہرہ ہو کے ویکھ دکھائی۔ دو جہاناں تکے دائرہ، چاروں گنٹ کھوج کھوجایا۔ جس دا کھیل اگئی گہرا، گہر گسبھیر بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ نراکھر کہے اوتار پیغمبر گرو کرن اکھراں غور، گورو ہو کے ویکھ دکھائی۔ کی کھیل پر بھو کرے اور کا اور، عورت مرد سمجھ کوئے نہ پائی۔ کی اپنا دتے زور، ولپا چھلیا اپنا بل پرگٹایا۔ اوہ لیکھا پورا کرے جو گھنٹیا مکھن کھاندا رہیا چور، چور سیس اُتے جھلایا۔ جس دے حکم دا سنجگ تریتا دوپر کلجگ چلیا دور، شاستر سمرت وید پُران بھجن واہو داہیا۔ سو صاحب سوامی سب دی اپنے ہتھ رکھے ڈور، بندھن دُھر دا آپ بندھائی۔ سب دی پچھلی پوری کرے دوڑ، پاندھی پنڈھ رہے نہ رایا۔ نراکھر کہے میرا مالک میرا صاحب گیا بھڑ، بھڑی بھڑی سیس نوائیا۔ جس نے لیکھا پورا کرنا اٹھسٹھ جوہڑ، گردر مندر مسجد ویکھ دکھائی۔ کلجگ رس ویکھے مٹھا کوڑ، چور اسی

پردہ رہے نہ رانیا۔ جن بھگتاں گیا بھڑ، بھڑی بھڑی کرے جگت لوکانیا۔ دُوہری دھار نراکھر کہے میریاں اکھراں دتا تور، تریا توں پرے تھکم سنانیا۔ سرگن دی سرگن دھار نرگن دا نرگن رُوپ اپار جس دا جانے کوئے نہ جوہر، ظاہر ظہور کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا ویکھ دکھانیا۔ نراکھر کہے اکثر ویکھن وشن برہما اندر، اندراسن کھوج کھوجایا۔ اوتار پیغمبر گر ویکھن بھنڈر، نندر نین اٹھانیا۔ سب دی غفلت لتھی نندر، آلس رہیا نہ رانیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں جن بھگتاں انتر کھولیا جندر، کنجی نام آپ لگانیا۔ جس نوں جھکدے سورہ چندر، منڈل منڈپ سپس نوانیا۔ اُس صاحب دا نراکھر کہے اکھراں دی دھار شبد دا پیار لیکھا لکھے کور جگندر، جگ جگ دا لہنا پور کرانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہلنک نرانن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی آد نرنجن، نرگن نرُویر نراکار نرناکار دیا کمانیا۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ گردیو سنگھ گھڑو آدے نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

گر منتر نام شبد سچ دیوا، دیو آتما نمو نمو سپس جھکانیا۔ پاربرہم پت پر میثور الکھ ابھوا، اگوچر اگم اتھاہ اک اکھوانیا۔ جس دا کھیل نہیل دھام سدا نہکیوا، نرُویر نراکار نرناکار اپنا تھکم ورتانیا۔ جس دی صفت کر سکے کوئے نہ جہوا، مہما اکھر دھار کہن کچھ نہ پانیا۔ سو مالک خالق پرتپالک جن بھگتاں امرت رس دیوے میوہ، دست امولک آپ ورتانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ چکانیا۔ شبد گر منتر کہے کرپا گردیو، گردیو نال ملانیا۔ پورب جنم تے پورب سیو، گوہند گر دے گواہیا۔ جنم کرم کرم جنم سمجھے کوئے نہ بھيو، بھید سنگر ہتھ وڈیانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگانیا۔ سنگر شبد شبد مہربانا، مہربان اکھوانیا۔ جنم جنم دا لہنا دیوے دانا، داتا دانی دیا کمانیا۔ آد جگاد لیکھا جانے دو جہاناں، نرگن سرگن اپنا تھکم ورتانیا۔ بخشش کرے رحمت رحیم رحمانا، محبوب نور الاہیا۔ بھگتاں بھگت بنائے نشانہ، بھگوان اپنا رنگ رنگانیا۔ گر میت سنگھ دا بنا کے وچ بہانہ، گردیو سنگھ نال گردیو دتا ملانیا۔ ایہہ لیکھا پچھلا پُرانا، جس نوں پُران شاستر کوئی کہہ

سکے نہ رانیا۔ ایہہ قول گوہند کیتا سی وچ بیابانا، جوہ پری انند وڈیانیا۔ نو سو پُرانوے جنم دا لیکھا جم پھاسی والا کٹانا، پُرکھ اکال اپنا رنگ رنگانیا۔ پورب دا پورب لیکھا پوربلا ورتیا بھانا، بھادی ستگر حکم سیس نوانیا۔ آگے وڈیائی ملے وچ جہاناں، چرن کول کول چرن بخشے اک سرانیا۔ پچھلا وعدہ قول پور کراوانا، پورن برہم پاربرہم پر بھ سر اپنا ہتھ لکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں لیکھے لائے در دوارے آنا، آن وچ جگت دی کان دے چکانیا۔

☆ ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ رام سنگھ دے گرہ گوال ٹولی فروز پُر چھاؤنی ☆

سُنن واسطے سوادھان کرو کن، کتا گوہند رہیا جنانیا۔ جس دے نال انتکرن بجھے منو آ من، منسا کوڑ رہے نہ رانیا۔ موہ وکارا چکے متوتن، کایا مندر اندر وجے ودھانیا۔ ہوئے پرکاش اگنی نوری چن، اندھ اندھیر رہے نہ رانیا۔ گرگھ سنت سہیلے بنو جن، جنیندی ملے مان وڈیانیا۔ نام بھنڈارا لو دھن، مایا متا موہ گوانیا۔ کوڑی کریا کرو کھن کھن، کھنڈا کھڑگ نام ہتھ اٹھانیا۔ پنج وکار نہ لائے سنھ، ٹھگ چور یار نظر کوئے نہ آتیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لائے ملانیا۔ سُنن واسطے سوادھان کرو سرتی، سُنن واسطے سوادھان رہیا جنانیا۔ کھیل ویکھو اکال مورتی، اکل کل دھاری اپنی کل ورتانیا۔ آواز سُنو شبد تور دی، جو تریا توں باہر کرے شنوانیا۔ کھیل تکو ظاہر ظہور دی، شاہ پاتشاہ کی اپنی کل ورتانیا۔ حاضری ویکھو حاضر حضور دی، جو حضراتاں پرے دے وڈیانیا۔ موسیٰ آسا تکو کوہ طور دی، جو منہ دے بھار رووے مارے دھانیا۔ عیسیٰ صلیب تکو جاتور دی، ذرہ ذرہ کھوج کھوجانیا۔ محمد آشا تکو شاہ کلز یور دی، چو داں طبقات باہر دھیان لگانیا۔ ترسنا ویکھو خواہش منصور دی، انا الحق حق سنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتانیا۔ سُنن واسطے دھرو دھیان، دھرنی دھرت دھول دھول توں باہر ویکھ وکھانیا۔ ستگر شبد دا سُنو گیان، جس نوں چار جگ دے شاستر سیس نوانیا۔ ست ست آتم تت دا ویکھو ایمان، عملاں توں باہر دے نور الایہا۔ دھر

دا کلمہ سنو کلام، نام ندھانا پڑدا دے اٹھایا۔ مالک تلو اگم امام، نور نورانہ نظری آئی۔ جس نوں جھکدے رادھا شام، سینا رام سیس نوایا۔ پیغمبر کرن سلام، سجدیاں وچ سیس جھکایا۔ دس گرو کرن پرنام، پنے پنے کہہ کے دھوڑی خاک رمایا۔ سو صاحب سنگر مہربان، پت پر میثور وڈ وڈیایا۔ جن بھگتاں انتر نرتر سنن دا دیوے دان، سرتی شبد نال جڑایا۔ جگت سروں سُن سُن تھکے کان، سنگر شبد ہر دے سکیا نہ کوئے وسایا۔ کلجگ انت سری بھگونت ہو یا آپ مہربان، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ سنت سہیلے گرگھ گر سکھ کر پروان، پر م پڑکھ پر ماتم نام سندیہ دے سنایا۔ ہر جن سُن کے خوشی منان، من نسا کوڑ رہے نہ رایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیہ اک جنایا۔ سنن واسطے انگڑائی لئے بدھ، مت من نال ملایا۔ جگت وکار نال کرے یدھ، شستر نام ہتھ اٹھایا۔ حکم ڈھر دا لئے بھج، بھانڈا بھرم بھو بھٹایا۔ انتر بھو کھولے گجھ، پردہ اولہلا دے چکایا۔ سنگر پورا جن بھگتاں مان دیوے جگ، جگ جگ نال ملایا۔ کلجگ انتم سب دا پینڈا رہیا پچ، پوجس پوجا وچ ڈھایا۔ سنگر نام سُن کے سرتی نام وچ جائے رُجھ، رُجھیاں جگت والا تجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ کلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جگ جگ نرگن سرگن سرگن نرگن جن بھگتاں نراکھر دھار وچوں اپنا نام سمجھایا۔

★ ۲۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ گردیو سنگھ دے گھر نوواں پنڈ ضلع جالندھر ★

سنگر شبد کہے میرے شہنشاہ پاتشاہ جوت نرکاری، نراکار نرویر در تیرے سیس نوایا۔ آدانت جگا جگت تیرا کھیل اگم اپاری، الکھ اگوچر بے انت بے پرواہ تیری وڈیایا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن تیرا کھیل وڈ سنساری، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہاشو سیس نوایا۔ تیرا نام کلمہ جگت سندیہ وارو واری، چار جگ دے شاستر دین گواہیا۔ اوتار پیغمبر گرتیرے چرن کول گئے بلہاری، آپ آپا تیری بھیٹ کرایا۔ توں بھوکھتاں وچ کھتتاں وچ تیرا حکم دسیا سرکاری، سچکھنڈ نواسی پڑکھ ابناشی تیرا حکم جنایا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ لیکھا دیکھ چو ادھاری، لکھ چو راسی جون اجونی دیکھ وکھایا۔ روس

سوریہ چن منڈل منڈپ کرن نمسکاری، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال سپس نواہیا۔ نیتز رووے کاغذ شاہی قلم بچاری، کائنات دے مالک پردہ دے چکائی۔ نو سو پُرانوے چوکڑی جگ بچھوں تیری آئی داری، نو نو چار دا بھو رہے نہ رانی۔ شبدي دھار بھوکھ لیکھا لکھیا بن لکھاری، گوبند گوبند گوبند تیری سیو کمائی۔ درگاہ ساچی مقامے حق تیرا نور اُجیاری، ظاہر ظہور اپنا بھو دینا کھلایا۔ تینی اوتار تیری چرن دھوڑ لاون چھاری، مستک خاکی خاک رمانیا۔ پیغمبر سجدياں وچ کرن داری، دیدہ دانستہ تیرے آگے سپس نواہیا۔ گر دس چرن کون جان بلہاری، بل بل تیرے ہتھ وڈایا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے پروردگار تیری سا جھی یاری، ورن برن ذات پات دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ چوتھے جگ نرگن نور جوت کر اُجیاری، اندھ اندھیرا ویکھ تھاؤں تھانیا۔ تڈھ بن مالک خالق خلق پیج نہ جائے سواری، سوار تھ بیتھار تھ اندر سمجھ کسے نہ رانی۔ اوہ ویکھ دھرنی دھرت دھول دھول بن نیناں رووے زارو زاری، جل تھل مہینل سمند ساگر اپنا وہن وہایا۔ پر تھمی آکاش تلن چند ستاری، منڈل منڈپ اکھ اٹھایا۔ صدی چو دھویں اُچی کوک کوک پکاری، دروہی میرے پروردگار یا مین تیری سرناہیا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ ست دھرم چار کٹ ہاری، ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ مایا ممتا موہ وکار ہنکار سب نوں کرے خواری، ساتک ست نہ کوئے کرائیا۔ کوڑ کلپنا جگت کرے غداری، ساک سجن سین سگلا سنگ نہ کوئے بناہیا۔ بدھ مت سب دی ہاری، من منسا ہوئی ہلکایا۔ سر شٹی در شٹی ہوئی ڈھیاری، ڈھپاں درد نہ کوئے ونڈایا۔ تیری کھیل آد جگاد سدا نیاری، جگ چوکڑی سمجھ کسے نہ آہیا۔ کرپا ندھان ٹھا کر سوامی تڈھ بن پیج نہ جائے سواری، پاربرہم پت پر میثور اپنی دیا کمائی۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت آتم ہووے ست سرو پی تیری ناری، نر نرائن نر ہر ہونا آپ سہایا۔ توں شاہ شہانہ اکل کل دھاری، اکل کلا کلونتا اک اکھوایا۔ تیری کھیل وشن برہما شو نہ کسے وچاری، اوتار پیغمبر گر وچر کے دتے نہ کوئے سمجھایا۔ بے انت بے انت کہہ کے سب نے چرن پُجھائی تیرے داڑھی، دعویدار نظر کوئے نہ آہیا۔ صاحب سنگر انت اخیر بے نظیر تیری ویہہ سو اٹھ دی آوے ہاڑی، ہائے اف کہہ کے دیاں سناہیا۔ شاہ سلطانا نوجوانا مرد مردانہ بل اپنا دھاری، ڈھر دا حکم اک منایا۔ سنگر شبد کہے حکم دینا ایکنکار اکو واری، دوسر لوڑ رہے نہ رانی۔ میں سب دی لوک مات کراں گرفتاری، بچیا رہن کوئے نہ پانیا۔ ستاراں ہاڑ مستک ٹلے

لاؤن پنج لکھاری، پنجاں پنجاں انگلاں نال وڈیاںیا۔ پنج پیارے پنج پیار دے بن کھلاڑی، کھیڈ دھرم دھار سمجھایا۔ دو دو تلواراں پہنن پنج درباری، سجا کھبا ونڈ ونڈایا۔ پُرکھ اکالے تیرا رُوپ ہووے نہ پُرکھ نہ ناری، ویس اولّا اک جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے سیس نواںیا۔ سنگر شبد کہے میرے صاحب میرا تیرے اگے حلف، نیوں نیوں سیس نواںیا۔ میں لیکھا دسنا ستاراں ہاڑ نوں اِکو الف، جو علم عالماں دے بدلایا۔ شرع دی پوری کرنی شرط، شریعت پندھ مکاںیا۔ تیرا کھیل ویکھنا پرت، پت پر میثور بے پرواہیا۔ تیرا راہ تکنا اُتے دھرت، دھرنی دھول ویکھ وکھایا۔ جس نوں جھکنے اسمان عرش، عالی جاہ تیری وڈیاںیا۔ میری منظور کرنی عرض، عاجز ہو کے سیس نواںیا۔ حق سندیہ دینا کرج، چوڈاں طبق سناںیا۔ اپنا پورا کرنا فرض، فرد جرم سب تے دینا لگایا۔ مقروض کسے دار ہن نہیں دینا قرض، قضا قزاق سب دے نال ملایا۔ تیرا کھیل تکنا اسچرج، جس نوں چار جگ دے شاستر نہ سکن سمجھایا۔ تُوں یودھا سورپیر مردانہ مرد، بے پرواہ اک اکھوایا۔ کلجک میٹنا اندھیر گرد، کوڑی کرپا رہے نہ رانیا۔ شرع چھری رہے نہ کرد، قاتل مقول دا لیکھا دینا مکاںیا۔ غریب نمائیا ونڈنا درد، کوجھیاں کملیاں گود اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ سنگر شبد کہے میرے محبوبا، محو در تیرے سیس نواںیا۔ تُوں آد انت ہر جگہ موجودہ، خالی نظر کوئے نہ آںیا۔ میں حیران ہو یا کیوں شرع دیاں ونڈیاں حدوڈاں، نام کلمے حصے جگت پانیا۔ تیری منزل اِکو حق مقصودا، سچھنڈ دوارا نظری آںیا۔ تُوہ بن اور نہ کوئی دوجا، جس نوں دین دنی سرشی درشی اندر گانیا۔ تیرا بھو کسے نہ بوجھا، اوتار پیغمبر گر شستراں نال کر کے گئے لڑاںیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر کلجک کوڑی کرپا ٹھوٹھا مار کے موڈھا، مڈتاں دے مالک مڈعاسب دا دے بدلایا۔ گرگھ سنت سہیلا تیرے وچھوڑے وچ رہے کوئے نہ روٹھا، لکھ چوڑا سی وچوں میلا میلنا سچ سبھایا۔ تُوہ بن آد انت جگا جگنت زرگن دھار سرگن اُتے کوئے نہ تٹھا، پنج تت مائی خاک دے نہ کوئے وڈیاںیا۔ میں تیرا اِکو ڈلارا سنگر شبد ستا، پتا پوت تیرے اگے سیس نواںیا۔ میں چاہندا کلجک وچ سبج بدل دے رُتا، رُتری اپنے نال مہکایا۔ بھاگ لگا دے پنج تت کایا مائی بتا، بُتخانیں کر صفایا۔ تیرا نام بھنڈارا جگت جہان نہ جائے لٹا، گرہ گرہ اندر دینا لکناںیا۔ آتم پر ماتم ناتا جوڑ دے ٹٹھا، ٹٹیاں گنڈھ پوانیا۔ بھاگ لگا دے کایا مائی

بُٹا، جسمِ ضمیر دے بدلایا۔ گرکھاں دے اندروں کوڑی کریا کڈھ دے غصّہ، مایا ممتا موہ نہ ہوئے ہلکایا۔ گھر سہنجنی گرہ ہووے رُتا، مندر بانکے وجے ودھایا۔ توں مہربان ابناشی اپنتا، چیتن سرتی سب دی دے کرایا۔ اُجل کر گرکھاں مات کھا، جوکھ تیرا نام صفت صلاحیا۔ جنم کرم وچ روگ رہے نہ ڈکھا، درد ڈکھ بھے بھجن ہونا آپ سہایا۔ سفل کراؤنی مات کھا، لیکھے لاؤنی جنیندی مایا۔ سنگر شبد کہے پر م پڑکھ پر ماتم اتم تیرا وقت ڈھکا، دُوبی اوٹ نہ کوئے تکایا۔ تیرا کھیل تکاں چارے کوٹا، اُتر پورب پچھم دکھن ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک زاننر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا بھیو رہے نہ لکا، الوکک اپنا پردہ دینا چکایا۔

★ ۲۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ جاگیر سنگھ بھڑی نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ★

جیٹھ کہے میرا دوس دہاڑا چھبی، پروشا پر م پڑکھ جنایا۔ لیکھا آد جگاد جگ چو کڑی رٹی، پر م پڑکھ پر بھ اپنے ہتھ رکھایا۔ ویکھنہارا سدا سدایوی صدی، گھڑی پل دھیان لگایا۔ جس دے حکمے اندر سرشی بدھی، بندنا کر کے گر اوتار پیغمبر سیس نوایا۔ اوہ لیکھا جانے جگت دھار دی گدی، گرو گردیو سوامی پڑدا آپ اٹھایا۔ جس دے کول کرپا وچ اکو رنگ ہووے نیکی بدی، مہر نظر نال ترایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ چھبی جیٹھ کہے میرے ساہمنے اوہ تصویر، جس دی گو بند دئے گواہیا۔ جس دا لیکھا بے نظیر، جگ نیتز نظر کسے نہ آیا۔ جس وچ دین دُنی دی تقدیر، تدبیر سکے نہ کوئے بنایا۔ اوہ لیکھا جانے آد انت اخیر، اکھراں توں باہر جس دی پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ چھبی جیٹھ کہے میرے آگے اوہ نقشہ، جس نوں نقش کے سکے نہ کوئے سمجھایا۔ میرے کول اوہ رستہ، جس اُتے گر اوتار پیغمبر بھجن واہو داہیا۔ میرے کول اوہ بستہ، جس وچ چار جگ دے بھوکھت بند کرایا۔ چھبی جیٹھ کہے میں سدا سدا سد نسا، جگ جگ بھجاں واہو داہیا۔ میرا پروشا میری کتھا کہانی دسا، دس دسمیش اپنے نال رکھایا۔ جس دا شبد اشارہ پر تکھ دا، پاربرہم پر بھ اپنی

کل ورتائیا۔ اوہ کھیل کرے نورِ الٰہی یک دا، واحد اپنی ونڈ ونڈائیا۔ جس نوں کھجک سماں تکدا، بن اکھال اکھ اٹھائیا۔ جس لہنا دینا پورا کرنا حق دا، قول اقرار پچھلا ویکھ دکھائیا۔ اُس دا لیکھ کوئے نہ کڈا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ ایہہ کھیل اُس ونجارے ہٹ دا، جتھوں جگ چو کڑی (جھولی) سرب بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ چھبھی جیٹھ کہے میرے آیا وچ دھیان، سچ سچ سچ نال جنائیا۔ میرے اندر پرگٹیا اک گیان، بن اکھراں ملی وڈیائیا۔ سندیسہ سنیا پناکان، سرون لوڑ رہی نہ رانیا۔ اوہ تک اوہ پٹھان، جس گوہند اُتے چھرا دتا چلائی۔ گوہند سورا ہويا مہربان، مہر نظر نال تکائیا۔ اُس غصے وچ بولی ماری نشان، بول کرارا دتا لگائیا۔ گوہند ہس کے کہا توں بڑا سور پیر بلوان، جس سیوادار ہو کے شستر دتا چلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ گوہند کہا اے میرے سکھ شر دھالو، سر تیرے ہتھ لگائیا۔ میرا پر م پُرکھ بڑا کرپالو، کرپا ندھ وڈ وڈیائیا۔ جس نے قول اقرار نانک توں کرایا سی نال لالو، لیکھا گکڑ والا ملائی۔ اوہ تیری سرت سمبھالو، سمبل بہہ کے ویکھ دکھائیا۔ زرگن دھار اولڑی چلو چالو، چار ورن توں باہر سمبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مُغل کہا گوہند میں تیرے ماریا خنجر، لہنا ہر گوہند والا چکائیا۔ میرے نیر نہ آیا ہنجن، نیر نیر نہ کوئے دکائیا۔ پر میں اک سو نو وارا تیرے چرن دی دھوڑی لائی مجن، خاک مستک اُتے جھہائیا۔ میرا کمبن لگا بدن، سر پر تھر تھرائیا۔ گوہند ہس کے کہا تاں چھرا میرا پریم والا سگن، تیری جھولی پائیا۔ محمد لیکھا ویکھ جس ویلے شرع ہوئی نگن، سر ہتھ نہ کوئے لگائیا۔ دیک جوت مول نہ جگن، گھر گھر اندھیرا چھائیا۔ پُرکھ اکا لاسب دا کرے وزن، لیکھا دیوے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی ساچی کار کمائیا۔ چھبھی جیٹھ کہے گوہند نے خنجر پھڑیا ہتھ، تھاپی پُشت پناہ لگائیا۔ پھیر تن (وار) آپے پیٹ وچ دتا رکھ، سچ سچ نال دبا ئیا۔ نالے اشارہ کیتا نال اکھ، اوہ تک جلوہ نورِ الٰہیا۔ جس دا روپ انوپ ہونا پر تکھ، امام اماما ویس وٹائیا۔ تیرا لہنا دینا پورا کرے جھٹ، جھٹکے حلالی والے دوویں دے لڑائیا۔ پھیر شرع نے شرع نوں دینا کٹ، کٹاکش لاگے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلائی۔ مُغل کہا تیرا بچن سدا سادہ،

سُن کے خوشی بنائیا۔ دس دُھر مالک دا کی اِرادہ، کی کرنی کار بُھگتائیا۔ کی شبد وجائے نادا، انراگی راگ سُنائیا۔ گوہند کہا اوہ بے پرواہ صاحب سانجھا، نرگن دھار اک اکھوائیا۔ جس نے اُمت اُمتی صدی چوُدھویں پھیرنا مانجا، مجلس کوڑی دئے گوائیا۔ نشان رہے نہ تارا چاندا، خلق فلک ویکھ دکھائیا۔ کوڑ کُرم وگے جھانجا، جھکھڑ جھلے تھاؤں تھانیا۔ کلجگ اتم ہووے جاندا، بھجے واہو داہیا۔ اُس نے کھیل کرنا اپنے ناں دا، ناؤں نرکارا اک وڈیائیا۔ جھکڑا میٹنا سُوَر گال دا، شرع شریعت لیکھا رہے نہ رانیا۔ اپنا وقت سُنہنجا کرنا چاء دا، چاؤ گھنیرا اک درسائیا۔ باہو بل رہن نہیں دینا کسے بانہہ دا، بلہین کرے لوکائیا۔ اُس ویلے مائس روپ ہووے کاں دا، کاگ وانگ گُرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ گوہند کہا سُن میرے پہریدار، پراپسنتی مدہم بیکھری توں باہر جنائیا۔ جس ویلے میرا آوے پروردگار، نوری اللہ نورِ الاہیا۔ اُس دے کول شبد دی ہووے دھار، کلمہ کائنات درڑائیا۔ شستر تیر کمان بھٹھا رکھے نہ کوئے کٹار، کھڑگ سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ ساچا دوس لئے وچار، چھبھی جیٹھ دیہہ سواٹھ بکرمی اٹھاں تتاں نال ملائیا۔ تیرا لہنا دینا پورا کرے اُدھار، پچھلا لیکھا رہے نہ رانیا۔ جنم دوائے تیتوں وچ سنسار، ہرجن اپنا لئے بنائیا۔ ایسے کر کے جاگیر سنگھ کیتا تیار، تن وجودِ دتی وڈیائیا۔ ساچے وقت کھچ کے چرن دوار، لیکھا پچھلا پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا رنگ آپ رنگائیا۔ چھبھی جیٹھ کہے میرے انتر آئی خوشحالی، خوشیاں وچ جنائیا۔ کرپا کری جوت اکالی، اکل کل دھاری دتی وڈیائیا۔ جس نے سب دی سُر ت سمبھالی، سمبل بیٹھا سو بھا پائیا۔ جس دی سمجھے کوئے نہ چالی، کی اولڑی چال چلائی۔ اوہ کھیل کرے بے مثالی، جس دی مُسل سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ چھبھی جیٹھ کہے میرا صاحب صاحب مہربان، مہربان اک اکھوائیا۔ جو ویکھنہارا مار دھیان، پردہ پورب آپ چُکائیا۔ لہنا دینا چُکائے آن، پورب لیکھا رہے نہ رانیا۔ حاضر کر کے جنم بدل کے تتاں والا پٹھان، جاگیر سنگھ جگت وچ سمجھائیا۔ پورب لیکھا کر پروان، پر م پُرکھ اپنی کار بُھگتائیا۔ تن وار گوہند دی دھار پیٹ اُتے لائے تن نشان، چُھری شرع والی کٹائیا۔ جس دے پچھوں جگت آگے کھیل ہونا مہان، بھیو سکے نہ کوئے درڑائیا۔ جگت دا یدھ ہووے گھمسان، گھنمن گھیری وچ لوکائیا۔ ایہہ لیکھا لکھیا ستارویں

سلوک وچ بھوکھ پُران، گرڑ دا چوڑھواں کانڈ دئے گواہیا۔ جن بھگتو پورب دا لہنا اُمت دا ٹھیک کیتا بھگتان، بھگت جگت اپنے ہتھ رکھایا۔ اس دا اگلا حصہ دسانگا جا کے وچ ایران، آنا فنا اپنا حکم ورتایا۔ اوتھے جگندر دے ہتھاں وچ کھلی ہوویگی قرآن، صفحہ ستاسی سو بھاپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکایا۔ جیٹھ کہے میں بچھیا اگئی ناد، دُھناں توں باہر شنوایا۔ آئی اگئی آواز، آذاں بانگ نال نہ کوئے رلایا۔ جس میرے انتر کھولیا راز، پردہ دتا اٹھایا۔ میں سویا گیا جاگ، خیرانی وچ دُہایا۔ دُور دُراڈا آیا بھاگ، بھجیا واہو داہیا۔ دیکھے جگت والے چراغ، چراگاہاں کھوج کھوجایا۔ متر تکیا احباب، مالک نورِ الاہیا۔ جس دا حکم اک اہلاد، علم عالماں باہر کرے شنوایا۔ جس نے جھگڑا میٹیا عشق حقیقی تے مجاز، دوہاں دے پرے اپنا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کماہیا۔ چھری کہے میں خنجر بن کے کردی رہی انتظار، صدی سدیوی دھیان لگایا۔ کون ویلا میرا آوے نرنکار، نر بھے بے پرواہیا۔ میری تیج دیوے سوار، گوہند دا لیکھا پور کرایا۔ اپنے پیٹ تے پھیرے نال پیار، پیار غصہ سمجھ کسے نہ آیا۔ نال حقیقت دی کرے گفتار، گفت شنید اپنا حکم ورتایا۔ کچھ لہنا دینا لیکھا وچ بغداد، بصری علم نال وڈیایا۔ جتھے کھیل نانک دے نو سو نڑھنوی اکھراں دی تعداد، دُور دُراڈی بیٹھی اکھ کھلایا۔ جتھے شرع دی سنی آواز، شریعت سنگ نبھایا۔ اوتھے ایہہ چھری کھڑنی ساتھ، موئی ست رنگ تند بندھایا۔ جس نے جگت شرع دا پاؤنا فساد، فیصلہ حق حق سناہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ چھری کہے میں سچا سنیہڑا دساں، دسم گوہند نال ملاہیا۔ پریم مہبت وچ ہساں، ہس کے دیاں درڑایا۔ میرے صاحب نے گرگھ تارے وچوں کوٹاں لکھیاں، آپ اپنے رنگ رنگایا۔ جنہاں دا درشن میں وی کراں مساں، مسیا رین اندھیری کھج ویکھ وکھایا۔ جن بھگتو میتوں روندی نوں پیندیاں غشاں، ہوکیاں سسکیاں وچ اپنا ساہ بدلایا۔ دروہی بُرا حال ہونا جنہاں نے کھادھا کٹا وچھا، کٹاکش حکم والا لگایا۔ پر یاد رکھنا سنگر دے نال جان والیاں میرے نال خون کڈھ کے لاؤنا صاحب دیاں ہتھاں، ہتھاں اپنیاں وچوں کڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماہیا۔ چھری کہے میں دیکھاں ناڑ ناڑ، ناڑی ناڑی پھول پھولایا۔ میں پھرناں وچ

جنگل اُجاڑ، ٹلے پہاڑاں واہو داہیا۔ میں کسے دی لینی نہیں آڑ، اوٹ انت نہ کوئے تکائیا۔ میں وسدے گھر دینے اُجاڑ، اُجاڑے والی اپنی کار بھگتائیا۔ پر یاد رکھنا جن بھگتو میرا لیکھا کچھ ہونا اٹھاراں ہاڑ، ہاڑا کڈھ کے سیس نوایا۔ تساں تاڑی و جاوئی تاڑ تاڑ، ہتھ ہتھاں نال ٹکرائیا۔ شبد گاؤنا گوبند سنگر گھوڑی دتا چاڑھ، واگ دھر دی دھار اٹھائیا۔ جاوے سمند ساگراں پار، پاربرہم اپنا سنگ بنائیا۔ پیغمبراں دا لہنا دینا اترے ادھار، عیسیٰ موسیٰ محمد نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی اپنی کار بھگتائیا۔ چھری کہے میرا لیکھا سی اچ دی رات، چھبی جیٹھ نال ملائیا۔ اگلا لینا اُتے دریا دجلاتے فرات، جس دا پڑدا نہ کوئے گھلائییا۔ اوتھے سب نوں دینی نیاز، مزاج اپنا آپ بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ چھبی جیٹھ کہے جن بھگتو صاحب دا کھیل سدا انوکھا، اکل کل اپنی آپ ورتایا۔ جس دا بھيو جانے کوئی نہ پوتھا، پُستک بیٹھے سیس نوایا۔ بدھی وچ آوے کسے نہ سوچا، سوچ سوچ تھکی جگت لوکائیا۔ اپنی آسا آپے جانے لوچا، لوچن نین اپنا آپ گھلائییا۔ چھری کہے میں دیکھنا چاہندی شرع والیاں موّتا، ملک الموت نال ملائییا۔ اگے وقت رہیا نہ بہتا، لیکھا دینا تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جن بھگتاں مان دیوے پتا ماؤں دا، پُرکھ اکال دین دیاں اپنی دیا کمائییا۔

